

Ν Ε Ο Σ
ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΣ

ΗΤΟΙ ΛΟΓΟΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ,
ΚΑΙ ΒΙΟΙ ΑΓΙΩΝ
ΕΚ ΤΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΟΥ ΣΤΜΕΩΝΟΣ

Εἰς τὴν κοινὴν ἡμετέραν Διάλεκτον
Μεταγλωττοῦντες μὲν

ΠΑΡΑ ΑΓΑΠΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ ΤΟΥ ΚΡΗΤΟΣ

Νῦν δὲ αὖθις τυπωθεῖτες εἰς κοινὴν τῆς Ὁρθοδόξου
ᾠφέλειαν, μετὰ τῆ προσήκοντος Πίνακος.

Πη 6620

220801

ΒΝΕΤΙΗΣΙΝ. αὐδ. 180

ΠΑΡΑΔΕΙΞΟΝ

ΗΤΟΙ ΑΝΤΙ ΔΙΑΣΤΟΛ

ΚΑΙ ΒΙΟΙ ΑΙΩΝ

ΕΚ ΤΟΥ

ΜΕΤΑΡΡΑΖΤΟΤ ΣΤΙΜΕΝΟΝ

ΣΟΤΗ

ΠΑΡΑ

ΤΟΥ

168034

ΦΙΛΙΠΠΙΝ. ΔΕΣ. 1881

ΑΚΑΚΙΟΣ ΙΕΡΟΜΝΑΧΟΣ

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΤΕΘΕΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

Η Παναγία Τειάς ὁ Θεός εἶναι εἷς φῶς ἀπόσιτον καὶ ἀδιάδοχον, ἀει-
 λαμπές καὶ ξιλαμπές, ὅπερ δὲν ἴσχυται νὰ τὸ διηγηθῆ γλῶσσα ἀν-
 θρώπινος, ἔτε νῆς νὰ τὸ καταλάβῃ πληρέστατα. ὅτι καθὼς εἶναι ἀ-
 διώατον νὰ βάλῃ τινὰς ὄλλω τῶν θαλάσσαν εἰς εἷς ἀγγεῖον μικρότατον, ἔ-
 τω καὶ ὁ ἀνθρώπινος νῆς δὲν δυνάται ὡς ἀδιώατος νὰ συλλογιθῆ τὸν ἀφεί-
 ληπτον καὶ ἀφειρόμενον. οἱ δὲ πυνάγιοι Ἄγγελοι εἶναι νοεραῖς ἐστίαις καὶ
 φῶτα ὁδύτερα, τῆ πρώτῃ ἐκείνε φωτὸς ἀπαυγάζονται· οἱ ὁποῖοι δὲ ἔχουσι
 τὸ φῶς ὑπὸ λόγους τες, ἀλλὰ τὸ λαμβάνει ἀπ' ἐκείνῳ τῶν ὑπέρφωτον ἔλαμ-
 ψιν. Κτίσας ἐν πρώτῳ τὸν νοητὸν καὶ ἀόρατον κόσμον, ἦγεν τὰ ἔρανια, ἔ-
 καμε καὶ τὸν ὁράμενον ὅπερ φαίνεται. καὶ τὰ μὲν ἀόρατα τῆ ὑπερκοσμίων
 κτισμάτων φωτίζει αὐτὸς ὁ Θεὸς τὸ ὑπέριστατον φῶς καὶ ἀέσπερον, τὰ δὲ αἰ-
 διητὰ καὶ ὀπίγεια φωτίζει ὁ αἰδητὸς ἔπος ἥλιος, ὁ ὁποῖος κάμνει ἡλιοειδῆς
 τὰς σωματικὰς ὄψεις, τὰς δὲ νοεράς φύσεις θεοειδῆς ὁ Θεὸς ἀπεργάζεται.
 ὁ δὲ ἄνθρωπος, ἐπειδὴ ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα Θεῶ καὶ ὁμοίωσιν, εἶναι διπλῆς
 εἰς τῶν φύσιν. καὶ ἡ μὲν ψυχὴ μετέχει ὑπὸ τῶν νοερῶν καὶ λογικῶν ἐκεί-
 νῳ ἐστίαν, τὸ δὲ σῶμα ὑπὸ τῶν σοικειῶν φύσιν καὶ γήινον. ὅθεν ἀρεπὸν-
 τως καὶ τὰς δυνάμεις διπλᾶς ἐπλέττει, καὶ μετέχει καὶ τῆ δύο φῶτων τέτων
 ὡς σώματος, καὶ μὲ τὰς σωματικὰς ὀφθαλμὸς ὑπολαμβάνει τὸν αἰδητὸν
 ἥλιον, καὶ μὲ τῶν ψυχῶν φαντάζεται τὰ ἔρανια καὶ τῆ θεοειδῆ τὰ αἰε-
 θεμύλοντα, καὶ ἔπειτα πρὸς αὐτὰ τὸν πόθοντα. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μὲν αἰδητὸν
 φῶς ἐφανέρωθη εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ τῶν ἀρχῆων συνήθειαν ἐκ γένεσας,
 τὸ δὲ νοερὸν ἐσκότισθη διὰ τὸ ἀνδρες, καὶ δὲν δυνάται νὰ ἀκρίσῃ εἰς τὰ θεῖα
 πληρέστατα, εἰὰ δὲν βιάσῃ τὸν ἑαυτὸν. ὅτι, ἡ βασιλεία τῆ ἔρανων βιά-
 νη.

ζεται· κὶ ὅσοι βιάσων τὴν φύσιν, κόπτοντες τὰ γήινα θελήματα, τὴν ἀρ-
 πάζουσιν· οἱ δὲ ἀμελεῖς καὶ ῥήθυμοι δὲν δύνανται νὰ ἀγαπήσων ὀλοφύχως
 τὸν Κύριον· ὅθεν ὑπερένται τῆς ἐρατικῆ βασιλείας οἱ πάλανες. μόνου ὅταν
 τύχη καμμία ψυχὴ ἀγνώμων πρὸς τὸν δεσπότην Χριστὸν, κὶ σαίτ' ἰδῆ δὲ
 τὸν εἶθεον αὐτῆ καὶ σωπτερον ἔρωτα, δὲν καταδέχεται νὰ ποδῆ ὀπίκηρα καὶ
 φθειρόμενα πρᾶγματα, ἀλλὰ καταφρονᾷ φρονιμάτατα τὴν πύλων ἀπέλειων,
 καὶ μὲ τὰ πτερά τῆς ἀπαθείας πετᾷ κατ' ἐκάστη καὶ ἀνυψάνεται πρὸς ἐ-
 κείνο τὸ ἀκραιφνέσατον φῶς τῆς Ἐισηλίας κὶ μακαρίας πηγῆς, ὅπε εἶναι τῆ
 ὀρεκτῆ τὸ ἔχατον, καὶ πάσης θεωρίας ἀνάπαυσις. Αὐτὰ τὰ ἐράνια ἀγαθὰ
 ὡς πανδφρόσυτα, κὶ αἰώνια ἔπαρε νὰ ποδῆμεν ὅλοι ἡμεῖς οἱ χριστιάνοι,
 μιμέμενοι τῶς Ἀγγίης δέλας τε Ἀποστόλους, Ὀσίου, καὶ Μάρτυρας, οἱ τινες
 ὅλοι πᾶσιν ἐκακοπάθησαν. ἐπειδὴ δὲν ἀξιάνεται τινὰς αὐτῆς τῆς μακαριό-
 τητος χαλὲς πόρων καὶ θλίψεων. εἰς τῆτο μᾶς ὠφελιμῶσιν οἱ βίοι καὶ πρᾶ-
 ξεις τῆς θαυμασίων ὀσίων καὶ μαρτύρων ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ὅπε ἔδει-
 ξαν πόσω ἀγάπῃ καὶ πόδου πρὸς τὸν Χριστὸν, καὶ ὑπέμεναν δι' αὐτὸν δε-
 νὰ παιδοπύεα καὶ κολασήεα μύεα. καὶ τὸν ἐδόξασαν μὲ μαρτυρεῖον, ἔπε-
 ροι μὲ ἄκραν ἀσκησιν, καὶ κάκωσιν πολυώδουλον σώματος. δε τὴν ὀποῖαν
 κακοπάθειαν ἀπολαμβάνει παντοτινῶ ἀφροσύλῃ κὶ ἄρρητον ἀγαλλίασιν.
 Ὡ τῆς ἀμελείας τῆς σημειωῶν ἀνθρώπων. φεῦ τῆς αὐτῆ ταλαιπωρίας καὶ
 ἀθλιότητος· νὰ μὴ θέλασι νὰ κοπιάσων ὀλίγον δε τὴν σωπτεριαν τῆς ψυχῆς
 οἱ κακόφροες· ἀλλὰ μόνου δε τὸ κέρδος τῆ σώματος κινδυνεύει κὶ βασανί-
 ζονται. Ὡ ἀνόητοι· τὰ παρόντα εἶναι πρόσκαιρα, τὰ δὲ μέλλοντα παντοτινὰ
 καὶ αἰώνια, πόσον τὰ λυπηρὰ καὶ ὀπίπονα, ὡσπερ τὰ ἀφρόσυτα καὶ χαρμό-
 συτα. ἐπειδὴ ἡ ζωῆ μας ὀλη ἐδῶ εἶναι καὶ ῥ. χρόνοι, δὲν λογίζεται ἔ-
 τε ἔεις ἔραις πρὸς τὴν αἰώνιον. λοιπὸν κάλλιον νὰ ἔχωμεν ἐδῶ τὸν ὀλίγον
 καιρὸν θλίψεως καὶ βάσανα, καὶ ἐκεῖ παντοτινῶ ἀγαλλίασιν, πᾶρεξ νὰ χα-
 ρῆμεν ἐδῶ ὀλίγον καιρὸν, καὶ ἐκεῖ νὰ φλογίζώμεθα εἰς τὴν ἄβυσσον γέν-
 ναν τῆ πυρός τῶσες χρόνας, ὅσαις ραυίδες νερὸν ἔχουσιν ὀλα τὰ ποτάμια καὶ
 ἡ θάλασσα. Ναι εἰς τὴν ψυχὴν με, καθῶς ὀλοι οἱ θεολόγοι κηρύττωσιν.
 Ὅμως εἰσὶ τινες πᾶσιν ἀνόητοι, ὅπε δὲν πισεύων τὰ θεῖα λόγια, ἀλλὰ ἀ-
 μαρτάνων πᾶσιν ἀφοβα κὶ ἀνυψώματα, ὡσπερ νὰ μὴ ἦτον νεκρῶν ἀνάσα-
 σις. δε τῆτο φιλαργυρεσι, ἀδικεῖν, κὶ πορνύεσι, καὶ κάμνουν ὀλα τὰ κακά
 τῆς θελήματα, καὶ δὲν τῶς μέλει δε τὰ μέλλοντα. Ἀλλ' εἰ τις, ὅτι ὁ ἐρα-
 νὸς καὶ ἡ γῆ παρελθούσονται, οἱ δὲ λόγοι τῆ δεσπότη Χριστοῦ δὲν παρέρχον-
 ται. Μετανοήσατε ἀδελφοὶ καὶ θρηνώσατε πόρα ὅπε χήζειν τὰ πολυτίμητα
 δάκρυα· ἀναγκάθετε τὰς ὀναρέτας πράξεις καὶ κατορθώματα τῆς Ἀγίαν, ὅ-
 πε εἰς τῆτον τὸν **NEON ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ** ἀείσκονται· καὶ μιμηθῆτε τὰς

ἀρετὰς αὐτῶν, πᾶς οἷας τὸ καταδυάμιν. μὴ ἀναγνώθετε μόνον τὰ Συνα-
 ξάχεια, ἔπειτα νὰ δρέσκεθε εἰς ἐξέφορα πάθη βεβουδισμῶν. ὅτι οὐ σάνον-
 ται ὅσοι ἀκύνσι τὰς ἀναγνώσεις τῆς Ἀγίας, ἀλλὰ ὅσοι τὰς συζητάσεις,
 νὰ παύσεν ἄπο τὰ κακά, καὶ τὰ ἀγαθὰ νὰ τελέσωσι, καθὼς μας διδάσκει
 ὁ Προφήτης, λέγωντας· Ἐκκλινον ἀπο κακῶ, καὶ πόισον ἀγαθόν. Σπείρετε
 λοιπὸν ἄφθονα καὶ πλέσια, νὰ ἐσοδέσσετε πολυπλάσια. ὀλίγον κηκοπαθή-
 σετε, νὰ ἀναπαυθῆτε αἰών. μικρὸς ὅστιν ὁ κόπος, καὶ μεγάλη ἡ ἀναπό-
 δοσις. ἡ θλίψις παρέχεται τάχιστα, ἡ δὲ χαρὰ καὶ ἡτόλαυσις εἶναι παν-
 τοτινὴ καὶ αἰώνιος, νὰ σωθῆραίνεθε με τὰς παρόντας Ἀγίας πάντοτε εἰς τὸν
 νοητὸν Παράδεισον, ὅσοι τὸν αἰδητὸν ἐπέτον με τῶν ὑπέπεσαν δὴλάθειαν ἀνα-
 γνώσετε. καὶ κημιθῆτε ὡς μικρὸν τὰς ἐναρέτας φράσεις αὐτῶν καὶ οἷθεα κα-
 πορθώματα. καὶ μάλιστα τὰ Ὅσια Διονυσία, ὅτῃ ἀσκήτῳσε πόρα ὑσερα εἰς
 τὰς ἡμέρας τῆ Παξιάρχε Γερεμία, ὅτῃ εἶναι ὡς νομίζω χρόνοι ρί. καὶ αὐ-
 τὸς ὁ δὴλογημῶς ἐφείσῳσε τὰς ἄλλας. ἐκτισε τόσα μονασῆεια εἰς τῶν Βέρ-
 ροιαν, Ζαζωραῖν, καὶ Ὀλυμπον, καὶ ἔλαμψε με τὸσας ἀρετὰς, ὅτῃ τὸν θαυ-
 μάζεσι πολλοὶ καὶ ἐκπλήττονται. τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος ἐδυάμασε ἔξ τῶν
 καλλῶτε προαίρεσιν, καὶ ἐτέλεσεν ἴσα θαύματα με τὸν Εὐθύμιον, καὶ Ἀν-
 τώνιον, εἰς αἰχμῶν καὶ ὅπισθῳσιν τινῶν ὀλιγοπίσαν, ὅτῃ φλυαρεσι. λέ-
 γοντες· Ὅτι τὸν καιρὸν ἐπέτον οὐ γίνονται τοιαῦτα θαυμάσια. λοιπὸν ἐπει-
 δὴ οἱ καιροὶ καὶ τὰ σοιχεῖα οὐ πταίεσιν, ἀλλὰ μόνον ἡ γνώμη μας ἀλλα-
 ξεν, ἄς ἀσπιδάξῃ πᾶς οἷας νὰ δείξῃ καλλῶ προαίρεσιν, καὶ ὁ πανάγαθος
 Κύριος μᾶς δίδει τῶν δυάμιν. μόνον ἄς μὴ ἀμελήσωμεν, ὅτι πολλῶν ζη-
 μῶν μᾶς ποροξενᾶ ἡ ἀμέλεια. ὅτι θαρρῶντες πῶς ἔχει ἡ ἀρετὴ πολλῶν δυσ-
 κολίαν καὶ κηκοπάθειαν, ὀκνηδὸμην πίπτοντες εἰς τῶν ἀμέλειαν. ἀμὴ ὅστις
 ἔχει γνώσιν νὰ θακεῖν δὴναια, θέλει προκεῖναι τῶν ἀρετῶν, πῶς εἶναι εὐ-
 κολη, καὶ ἡ κακία κηκοπιασικώτερη, ὅτι ὁποῖος φάγει καὶ πίνει ἀμέξα, καὶ
 κλέπτει, καὶ ἀδιδοῖ, καὶ κάμνει τὰ κακάτα θελήματα, ἔχει πολλὴν ταλαι-
 πωρίαν καὶ κηκωσιν ἀπο ταῖς φροντίδες καὶ μέριμνας. καὶ πολλὰκις χάνει καὶ
 τὸ κεφάλι τε, καὶ τότε ὑσερεῖται τῆς ποροκαίρε ζωῆς, καὶ τῆς αἰώνιας, ὅτῃ εἶναι
 χειρότερον. ἀμὴ ὅστις νησδοῖ, καὶ εὐχεταί, καὶ δὴναί τῶν ζωσοφίαν με
 τὸν κόπον τε, ἔχει εἰρῶν εἰς τῶν καρδίαν με τῶν καλλῶτε συμεῖδῳσιν. καὶ
 μὴ θάνατον σάνεται, ὅτῃ εἶναι καλλίτερον, πάρεξ νὰ ἡτοκηθῇ οἷα σῶντι
 γεμάτο φλοεῖα, ὅτι αὐτὰ τὰ ποροξενῶσι διπλῆν τὸν θάνατον, τῆς ψυχῆς τε
 λέγω καὶ σώματος. με ὄλον ἐπέτο βλέπομην, ὅτι οἱ φερασώτεροι ἀγαπῶσι
 τὰ ἀργύρια, καὶ ἄς κολαθεῖσιν αἰώνια, ὡς νὰ σωθεῖσι πτωχοὶ καὶ πόνη-
 τες. ἄς ὄφονται. αὐτοὶ μὴ ὡς πορωεσμῶν τῆς αἰώνιας κολάσεως ἄς πολι-
 τῳωνται ὡς ὀρέγονται, ἡμεῖς δὲ μήτε συζηλώσωμεν εἰς τῶν πονηρίαν καὶ

τὸν Δαβίδ. Μὴ φθᾶζή τις ἐν πονηρομοίαις. Ἀλλὰ μάλις αὖ μιμηθεῖμεν
 τὰς ἐναρέτας καὶ τὴν ὀλίγην μας δυνάμιν. μὴ δειλιάσωμεν κόπον, ὅτι ὁ ζυ-
 γὸς τῆς Δεσπότης εἶναι γλυκὺς, καὶ ἐλαφρὸν τὸ φορτίον, ὑποβλέποντες εἰς
 τὴν πολλὴν καὶ πλεσίαν ἀνταπόδοσιν, ὅπως μέλλει νὰ λάβωμεν εἰς τὴν Οὐ-
 ράνιον Βασιλείαν. ὅτι ἐὰν ζήσῃ, ὁ ἄνθρωπος χίλια μιλιόνια χρόνας, νὰ
 δελεῖται τῆς Θεᾶς ὄλλω τε τὴν ζωὴν, διχόμορος, καὶ νηδύων, καὶ μετανίζωνται,
 πάλιν δεῖ εἶναι αἱ κόποι τε ἀνάξιοι τῆς αἰώνιας μακαριότητος. ἀλλὰ ἐπειὸς
 ὡς πολυδάσπλαγχρος βασιλεὺς καὶ πανάγαθος ὑποδίδει τὰ ἀνθρώπων, εἴθε τὸν
 ὀλίγον τε κόπον, ὡς πλεσίως μυριοπλεσίως τὴν ἀνταπόδοσιν. καὶ ἐὰν ἔτι
 ἔχει, εἴθε νὰ ἀμελεῖμεν οἱ ἄφρονες; ἐὰν εἰς αὐτὰ τὰ πρόσκαιρα σάββα, ὅταν
 γίνονται ἵπποδρόμιον, βάνωσιν οἱ ἄρχοντες εἷς χάρισμα ἢ φλοεῖα, ἢ τ.
 καὶ σινάζονται πολλοὶ καὶ σεβαίνεν εἰς κίνδυνον τῆς ζωῆς τας, ἕπερ πέρνει ὁ
 εὐσας, καὶ οἱ ἄλλοι μὲν ἀμέτοχοι. πόσω μᾶλλον πρέπει νὰ κοπιᾶσωμεν ἡ-
 μεῖς φειαστότερον, πολεμῦντες τὰς ἀοράτας ἐχθρὰς ἡμῶν καὶ πονηρὰς δαίμο-
 νας, ὅπως λαμβανόμεν ὅλοι ὄχι τ. φλοεῖων ὀπληκρον χάρισμα, ἀλλὰ Βα-
 σιλείαν Οὐράνιον, καὶ ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἀρρήτον δόφροσύνην, καὶ ἀγαλλίασιν
 εἰς τὰς αἰῶνας, Ἀμήν.

Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ω, Α΄.

Τῷ Ὁσίῳ Πατρὶ ἡμῶν

Μ Ε Λ Ε Τ Ι Ο Τ Τ Ο Υ Ν Ε Ο Υ,

Τῷ ἐν τῷ Ὄρει τῆς Μυεπόλεως ἀσκήσαντος.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Ὁ ὦτος ὁ θαυμασίος καὶ ἀληθῆς δῶλος τῷ Θεῷ Μελέτιος ἐγγνήθη εἰς οὐα χαλεπὸν τῷ Καππαδόκων Μεταλάσκῃ καλέμενον, τὸ ὅποιον καὶ τὸν Μέγαν Σάββαν ἐβλάσπησεν. οἱ γονεῖς τε ἦσαν καταπολλὰ ἐνάρετοι, Ἰωάννης, καὶ Σοφία ὀνομαζόμενοι· τῷ ὁποίῳ τὰς ἀρετὰς τὸ παιδίον μιμήμενον, ἐφόκοπτε κατ' ἐκαστὴν ἀπὸ μικρᾶς ἡλικίας, καὶ ἤϋξαν ἐμόνον ἀπὸ τῆς αἰδητικῆς Σοφίας (τῆς σαρκικῆς λέγω Μητέρα) παιδαγωγέμενον, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τῆς νοητικῆς φωτιζόμενον ἀναθεῖν. μετὰ τὸ γάλα τῆς ὁποίας, τὸ ζωρὸν καὶ ἀκόρεστον, ἐξέφετο πλεονότερον, ἀλλὰ μετὰ τὸ αἰδητικὸν τῆς μητρὸς καὶ ὀπκιρον· ἐβαλάν τον ἐν οἱ γονεῖς εἰς τὰ χράμματα διδυς ὅπερ τὸν ἀπεγαλάντισαν. ἀμὴ ἔτυχε βραδείας φύσεως, ἦγεν ἀργὸς εἰς τὸν νῦν, καὶ δευ' ἐδιδέτο νὰ καταλάβῃ μετὰ ἀσκολίαν τὸ μάθημα. ἀλλὰ ἡ ἀσκολία καὶ πῖσις πρὸς τὸν Θεὸν ἀνεπλήρωσε τὸ ὑσέρημα τῆς φύσεως. ὅτι ἦυρε μίαν μηχανὴν παύσοφον ὀπεφωτισμέρος Νέος, ἐλπίζωντας εἰς τὸν Θεὸν νὰ τῷ δώσῃ φῶτισιν. ζηλάσας λέγω τῷ πῖσιν τῆς Αἰμόρρα, καὶ πῖσιδωντας ἀσχελῆτως, ὅτι εἰ μόνον ἐγγίσῃ αὐτὸς εἰς τὸ ἄκρον τῷ ἱματίῳ τῷ Ἰησοῦ, λεπτιώεται ὀνᾶς τε, νὰ καταλαμβανῇ τὰ χράμματα, ὕπῃθρ εἰς τῷ Ἐκκλησίῳ πρὶν ἀρχίσῃ τῷ Λειτουργίῳ ὀ Γερόντι. καὶ ἀπελθὼν εἰς τὰ ὀπίσω μέρη τῆς Ἀγίας Τραπεζῆς, ἐκλιπε τῷ κεφαλῷ ὀσσηκᾶτω τῷ Θεῷ Πέτρω, τὸ ὅποιον ὀνομαζόμενον κοινᾶς Ἐνδύτῳ. καὶ

ἔσεκεν ἔγω μὲν φόβῳ Θεῶν καὶ πίστεως, ἕως ἔτελειώθη ἡ Γεραργία. καὶ ὡς τὸ θαύματος, ἔλαβε τὴν χάριν, καθὼς ἐπίσδυσε, καὶ ἀγγωνίας διὰ τὴν Λειτουργίαν, ἑμαυτὸν ἐκείνης τὴν δουτέραν ἀδῶν τῷ Προφῆτῃ Μαυσέως μὲ μίαν φοράν ὅπως τὴν ἀπέγνωσκον. ὁμοίως καὶ ἄλλα μαθήματα διὰ τὴν ἄραν ἐκεῖνῳ μὲ πολλῶν δυνάμεων ἐκαταλάμβανον. ἕως ἂν ἀπογαλακτιζόμενος παιδοπερεπῶς, καὶ θεοπερεπῶς πολιτοδόμος ὄντως Μελέτιος, ἐμελέτα μὲ μελέτῳ διωκεῖν εἰς τὴν Νόμον τῷ Κυρίῳ, καὶ τὸν Δαβὶδ, τὰ θεῖα καὶ σωτήρια μαρτύρια, καὶ καθ' ἐκαστὴν ὑπήχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅχι ὡς Παιδίον μικρὸν ὅπως ἦτον, ἀλλὰ μὲ πῶσω ἀταξίαν καὶ ἀλάθειαν, ὅπως ἐφ' ἑαυτοῦ τὴν Πρεσβυτέρως καὶ Σοφῶς εἰς τὴν σωῆσιν, καὶ πάντες τὸ ἐθαυμάζοντων, ὅτι ἀπροάξετο γενεαῶς τὰ θεῖα λόγια, μὲ τὰ ὅποια ἐβέβητο μάλλον, ἢ μὲ ἄρτον φθειρόμενον. Καὶ ὅσον ἠύξανον εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς σώματος, τὸσον μάλλον ἐπρόκοπτεν εἰς τὴν σοφίαν, καὶ χάριν, προβαίνων διὰ δόξαν εἰς δόξαν, καὶ ἐκδυνάμεως εἰς δυνάμιν, τὸσον ὅπως ἐπέρασε τὴν τάξιν τῆς φύσεως. καὶ ὅταν ἦτον χρόνον τετρακαίδεκα, ἐφθασον εἰς ἀνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τῶν θεῶν πληρώματος.

Οἱ μὲν ἔν γονεῖς αὐτῶ ἐμελετῶσαν εἰς τὸν Μελέτιον ὡς ἀνδρωποὶ ἀνδρωπίνα παράγματα, καὶ ἐγύροδον νὰ τὸν ὑπανδρόβουν, μὴν ἐξέρροντες ἐκεῖνα ὅπως αὐτὸς ἐμελέτα εἰς τὴν καρδίαν τῶ. Ὅς τις ἕως τότε τὴν ὑποτάσαστο, καὶ δευ ἀγγῆκεν διὰ τὴν ἀπὸ ἀξίαν τῶς ἀδέποτε. ἀμὴ ὅταν εἶδε πῶς ἐβέβητων νὰ τὸν χωρίσεν διὰ τὸν εὐθεὸν ἔρωτα, ἔκεινε δίκαιον νὰ ἴσῃ ἐκεῖνων παρήκοος, τῶ δὲ Ποιητῆ καὶ Σωτήρος ὑπήκοος, τῶ ὅποια ἦκε καθ' ἐκαστὴν αὐτὰ τὰ σωτήρια λόγια. „ Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, καὶ ἀναπαύσασθε ὑμᾶς. καὶ πάλιν. εἴ τις ἔρχεται πρὸς με, καὶ ἐμισεῖ τὸν πατέρα αὐτῶ, καὶ τὴν μητέρα, καὶ γυναῖκα, καὶ τέκνα, καὶ ἀδελφούς, ἐτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, ἐδυναταί με εἶναι Μαθητής. αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια ἀπέσας ὁ πεφορτισμένος Νέος, ἐπρόκειμε τὸν εὐθεὸν ἔρωτα διὰ ὅλον τὸν Κόσμον σοφώτατα. καὶ ἀφίνει τὴν γονεῖς, φύγει τὴν γάμους, καταλιμπανεὶ συγγενεῖς, φίλους, κτήματα, χρήματα, καὶ ὅλα τὰ ἀπολαυστικά καὶ ἡδέα τῶ σώματος ὀλοφύχως ἐκαταφρόνησεν ὡς ὀπίκηρα, καὶ ἡ ἀπολαύση τῶ ἀφάρτα καὶ αἰώνια. Φύγει διὰ τὴν ἡγαπημὴν πατρίδα τῶ, συνάγει τὸν Σταυρὸν, καὶ ἀπολαβεῖ τῶ Χριστῶ, ὅπως τὸν ἐκάλεσε. καὶ φθάνωντας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἐσέβη εἰς εὐὰ Μοναστήριον, εἰς τὸ ὅποιον ἐκατοίκησεν ἱκανὸν καιρὸν ὁ Μέγας Χρυσόστομος, ὅταν ἦτον ἐκεῖ Πατριάρχης. ἀφ' ἑ ἐκαμῆ ἐκεῖ βεῖς χρόνος ὁ Νέος, ἐγίνη καλόγηρος. Ἐπειτα ὅταν ἑμαυτὸν καλὰ τὴν τάξιν τῆς μοναδικῆς πολιτείας ἐκεῖ εἰς τὸ κοινοβιον, ὀρεγόμενος, καὶ ὀπιθυμῶντας νὰ πολιτοδῶ ἑναρεπώτερα εἰς τὴν ἔρημον, ἀνεχώρησεν διὰ τὸ κοινοβιον, θέλωντας νὰ μιμηθῇ τὸν Προφῆτῳ Ἡλίῳ, καὶ Ἰωάννῳ τὸν Πρόδρομον. Ὑπῆγε λοιπὸν καὶ ἐπροσκύνησε πρὸς τὸν Μεγὰν Δημήτριον. καὶ ἐκεῖ ἐπαρεκάλεσε τὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἄγιον, νὰ τὸν ὀδηγήσεν εἰς τόπον σωτήριον. Ἐπειτα ἀγγωνίας διὰ τὴν Θεσσαλονικίαν, τὸν ὑπώπησεν εὐὰς Νέος κόσμος εἰς τὸ ἦθος, καὶ εἰς τὴν μορφὴν ἀναρεπῆς καὶ ὀπίχασε. Ὅς τις ἐκαμάθη πῶς ὑπήχθη εἰς τὸν δρόμον ἐκεῖνον, ὅπως ἐκαμῆν ὁ Μελέτιος, καὶ τὸν ἠρώτησε πῶς εἶχε γνώμην νὰ ὑπάγῃ. Λέγει τὸν ὁ Ὅσιος· ἕως τὴν Ρώμην βέλομαι νὰ φθάσω, καὶ νὰ προσκυνήσω τῷ Ἄγιῳ Ἀποστόλων τῶ λέγειν ὁ Θεός. δευ εἶναι καιρὸς πῶρα νὰ ὑπάγῃς

ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΜΕΛΕΤΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ.

εκεῖ, ἀλλὰ εἰς τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Θήβαν πλησίον πρὸς τὸ νότιον μέρος εἶναι Μοναστήριον Γεωργίε τῆς Μάρτυρος, καὶ ἐκεῖ σὲ ἠτοίμασε τὴν κατοίκησιν ὁ Κύριος. Ταῦτα εἰπὼν, ἔγινεν ἀφανῆς ὁ φανῆς νεανίας. Ὁ δὲ Ὁσίος γνωρίζωντας πᾶς ἦτον ἄπο Θεῆ ἠόρασις, ὑπήκουσε τῷ Θεῷ προστάγματος, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν ρήθοντα Ναόν, ἔμεινεν ἐκεῖ ἀγωνίζομενος. καὶ ὅσον αὐτὸς ἐσπεύδαζε νὰ κρύπτῃ τὴν ἀρετήν τε ἄπο τῆς ἄλλης, τόσο αὐτῇ τὸν ἐμαρτύρα, καὶ ἐφανέρωνεν. ἐπειδὴ ἡ πόλις ὅτε εἶναι εἰς ὑψηλὸν ὄρος, δεῦν κρύπτεται. λοιπὸν ὑπῆλθον ἡ φήμῃ τε εἰς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ὄρια, καὶ ἐσωμάχθισαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ πρὸς ζῆλον αὐτῆ καὶ μίμῃσιν. Ὁ δὲ Ὁσίος ἐπειδὴ εἶχε τάξιμον νὰ προσκυνηθῇ εἰς τὴν Ρώμην, καὶ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπῆρεν ἄπο τῆς Πατέρας συγχώρησιν, καὶ εἶα μοναχὸν εἰς τὴν σινοδίαν τε. καὶ προσκυνησάντες, ὑπέστρεψαν πάλιν εἰς τὸ αὐτὸ Μοναστήριον. Οἱ δὲ πατέρες ἰδόντες τὸν Θεῖον Μελετίου, ἐλάρησαν τόσο, ὅσον ἐλυπῆνται πρότερον τὴν ἀναχώρησιν αὐτῆ καὶ ὑστέρησιν, καὶ τὸν δὺλαβάντων ὅλοι ὡς Ἄγιον.

Ἀμὴν αὐτὸς ἐταπεινοφρονεῖ πολλὰ, καὶ δεῦν ἐπέρευετο δεῦν τίποτας. ἀλλὰ εὐχρον εἰς ταῖς ὑπηρεσίαις τῆς μονῆς πρότερον ἄπο ὅλης, καὶ ἐστρεφεν ὑστερος. Καὶ καθὼς ἦτον ταπεινὸς εἰς τὸ φρόνημα, ἔπας ἦτον καὶ εἰς τὰ ἱμάτια ὀτελέστατος, φορῶντας μόνον εἷα ῥάσον Ἰβήρινον, τὸ ὁποῖον ἀνέρραπτε καὶ ἐμπάλασεν. ὁμοίως καὶ τὰ παπῆτζα ἦσαν παλαιὰ καὶ ἄχρηστα. Ἐξόχως δὲ ἐφύλαγε τόσο τὴν ἐγκράτειαν, ὅτε μηδὲ νερὸν ἐχώρτισεν, ἔτε ἄρτον ἔφαγε πρὸς αὐτάρκειαν. ἀλλὰ μόνον ὀλίγον ἐγύδατο ἄπο ταῦτα, ὅσον δεῦν νὰ φύγῃ τὸν ἀνθρώπινον ἔπαινον, καὶ δεῦν νὰ λαμβανῇ ἄπο τῆν ὀλίγην τροφὴν μικρὰν δυνάμιν, νὰ ὑπηρετᾷ τῆς Ἀδελφῆς, καὶ νὰ κάμῃ καὶ τὸν κανόνα τε πρόθυμα. Εἶχασιν δὲ εἰς τὴν μονὴν ἐκεῖνῃ σινοδίαν, νὰ ἔωγῃν ὅλοι ἄπο τὰ φαγία ὅτε ἔβανεν ὀκνηδάρης εἰς τὴν ἔαπεζαν. ἀμὴ ὅσον ἐπροαιρεῖτο ἕκαστος, ἦγεν ἄλλος πολὺ, ἄλλος ὀλιγώτερον. Ὁ δὲ ἔφαγε καὶ ὁ πάνσοφος Μελετίος ἄπο ὅλα τὰ φαγιάτμημα, δεῦν νὰ μὴ φαίνεται ἄπο τῆς ἄλλης ἀνόμοιος. ἀμὴ ἐμεταλάμνε τόσο ὀλίγον, ὅτε δεῦν τε ἔδιδεν ἄπολαυσιν. Εἰς δὲ πᾶς δεικνόντας ὅλας τῆς μονῆς ἦτον ὑπεργὸς σπεδαῖος, καὶ ἐδᾶλδεν ἄουνα. καὶ ὅταν ἐκτιζαν οἶκον, ἐσύκωνε ταῖς βαρύτεραις πέτραις, ὅτε οἱ ἄλλοι δεῦν ταῖς ἐδιδῆνται. ὁμοίως καὶ εἰς τῆς κήπας, ἀμπελῶνας, καὶ ἄλλα φυτῶματα ἦτον πρόθυμος, καὶ ἐφύτδισε πολλὰ δεῦνδρη. καὶ ἔως τὴν σήμερον οἱ γεωργικοὶ τε κόποι φαίνονται, τὴν ἐπανομίαν τῆς Μελετίου φυλάττοντες. καὶ πάλιν με ὅλας τῆς κόπας αὐτῆς τῆ σώματος, δεῦν ἔλειψεν ἄπο τὴν κοινὴν Ἀκολεθίαν πάποτε. Αὐταὶ μὴ εἶναι αἱ πράξεις ὅτε εἰς τὸ φανερὸν ἐγίνονταν. Ἀμὴ ὅσα ἔκαμνεν ἄποκρυφα τῆς νύκτας εἰς τὸ κελίον τε, μετανοίας λέγω, δίχας, καὶ δάκρυα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τίς διηγήσεται; ποτὲ δεῦν ἀνεπαυθῆ εἰς τὴν οὐτελῆ φάθῃ, ὅπου εἶχε καὶ γῆς ἀπὸ τρώματος, χωρὶς νὰ κλαύσῃ, νὰ τὴν βρέξῃ καὶ τὸν Δαβὶδ με δάκρυα. ἐπειτα ὀλίγον κοιμάμενος, δεῦν νὰ πέρῃ τὸ σῶμα ὀλίγην ἀνεσιν, ἐσυκῶνετο τὸ μεσόνυκτον, καὶ προσπύχετο ἔως νὰ κτυπήσεν τὸ σῆμανθρον. Μὴν ὑποφέροντας ἐν ὁ ὀπίβελος ὄφεις καὶ πολυμήχανος νὰ βλέπῃ τοιαῦτα θαυμάσια κατορθῶματα, ἐδοκίμασε νὰ μασίξῃ ἐκεῖνον ὅτε τὸν ἐμάσιζε. καὶ δίδει τε μεγάλας οὐδίας καὶ πόνας εἰς ὄλον τὸ σῶμα, καὶ ἐξόχως εἰς τὰ ποδάγια.

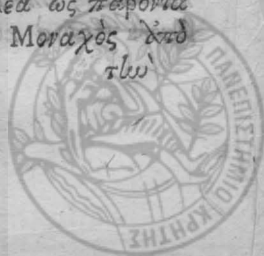
Καὶ ἐπεὶ ἴδοντο ἅπασιν τῶν πολλῶν ὀρθοδοξίαν, καὶ ἔφερον ὕλην δυσώδους καὶ ἀνυπόφορος. Οἱ δὲ λοιποὶ μοναχοὶ ἐλυπήσαντο καὶ τὸν ἐσυμπονεῖσαν. ἀλλὰ δὲν ἔβδραν νὰ τὴν κάμνουν τινα θεράπευσιν. μὴ δὲ καιρὸν καταλαχῆ ἦλθε τις Ἰατρὸς εἰς τὸ Μοναστήριον, τὸν ὁποῖον ὑπῆγαν οἱ Ἀδελφοὶ εἰς τὸν Μελέτιον χαίροντες. Ὁστις τὴν ἐπέεξε νὰ τὸν ἰαθεῖ εὐκολα. Ὁ δὲ Ὁσίου δὲν ἠθέλησε ποσῶς νὰ τὴν δείξῃ τὰς πόδας τε, ἕτε δὲ τῶν ἀδελφείων τὸν ἠρώτησαν, ἀλλὰ γνωρίζοντας ἅπασιν χάριν πᾶσι παρὰ τὴν ὄλως τὴν ἰατρῆν, ἐπροφήτευσαν αὐτῷ τὰ μέλλοντα λέγοντας· Ἰατρὲ, θεράπευσον μᾶλλον τὴν λόγῳ σου, οἰκονόμησον τὰ πράγματα τῆς οἰκίας σου, ὅτι ἀλλοίως ἕως ἡμέρας πελειῶναι ἢ παροικίῃ σου, καὶ τότε ὑπάγεις εἰς τὸν τόπον, ὅπῃ ἠτοίμασαν τὰ ἔργα σου. Ταῦτα εἶπε, καὶ τῶν ἑξήκοντα ἡμερῶν ἀπέθανεν ὁ Ἰατρὸς. καὶ ἐθαύμασαν ὅλοι τὸν Ὁσίον εἰς τῶν προφησιῶν. Ἐκεῖνος δὲ ἔχωντας ὄλως τὸν νῦν καὶ φροντίδα εἰς τῶν ψυχῶν, δὲν ἐφρόντιζε ἕτε τῶν ἀδελφείων τὴν σώματος. ἀλλὰ εἶχε πολλὴν ὑπομονὴν καὶ καρτερίαν ὡς μεγάλου ψυχῶν τόσο, ὅπῃ ἐφιλονεῖα νὰ θεραπεύσῃ τὸν Μανάζιον Ἰατρὸν ὁ Ἰεσοὺλβιος. Ὅτι ἐκεῖνος μὴ εἶχεν ὄρατον, καὶ ἔξυεν ὀλίγον τὰς πληγὰς πρὸς μικρὰν θεράπευσιν. Οὗτος δὲ ὑπέφερε τόσο τὰς σκώληκας, ὅπῃ ἐθνήθησαν εἰς τὰς πληγὰς τῶν ποδῶν, καὶ τὸν ἔβδραν, ὅπῃ ἐὰν ἐπιπτε καρκῖνας εἰς τῶν γλῶν, τὸν ἔπερνε πάλιν ὁ Ὁσίος, καὶ τὸν ἔβδαν εἰς τὸν τόπον τε, ἕτε νὰ ἔχη τὰς πόδας τῆς σαρκὸς ὑπερποτέρας, καὶ τὰς ἀμοιβὰς εἰς τῶν ψυχῶν παρόμοια. Τόσον ἦτον εἰς τῶν ὑπομονῶν καρτερόψυχος. Τῶν δὲ Πίσιον εἶχε ποσῶν ἐρριζωμένων εἰς τῶν καρδίαν τε, ὅπῃ ἐδύετο νὰ τελέσῃ ἀδύατα καὶ δυσκατόρθωτα πράγματα, νὰ μετακινήσῃ ὄρη καὶ ἄλλα παρόμοια, καθὼς ἐγνωρίθη μὲν τὸ παρὸν θαυματέρηγμα. Εἶχεν οὖν Μαθητῶν Ἱερομόναχον Μάρκον ὀνόματι, ὁ ὁποῖος τὴν δὲ λόγα τῶν ἔραπέων. Οὗτος ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐπεδύθησε. Καὶ συναδελφοειδύτες οἱ Ἀδελφοὶ νὰ ἐπιφασίωσιν τὸ λείψανον, εἶπον εἰς ἀπὸ ἐκεῖνας ταῦτα πρὸς τὸν Μελέτιον. πρὸς αὐτὸν Πάτερ τὸν Μαθητῶν σου νὰ κάμῃ σίχον, νὰ φάλλωμεν. Τῆτο εἶπον ἢ δὲ τῶν θλίψαντε τῶν πολλῶν καὶ ἐπαθλαλήσῃ, ἢ δὲ τῶν ἀπιστίαν τε, δὲν πισθῶντας νὰ διωχθῆν νὰ συμτύχη ὁ νεκρὸς, Θεῷ θέλοντος. Ὁ δὲ Ὁσίος ἕτε νὰ θεράπευσῃ τῶν ἀπιστίαν τε, καὶ ἕτε νὰ ἀποδείξῃ τὴν Δεσπότην τὰ λόγια ἀληθῆστατα (πάντα δυνάμει τῆς πισθῶνται) εἶπε πρὸς τὸν νεκρὸν. Τέκνον μου Μάρκε Εὐλόγησον. Τότες ὁ νεκρὸς (ὁ τὴν θαύματος) ἐπνεύσα. καὶ ανοίξας τὰς ὀφθαλμῶν ἐσύνεσε τῶν δεξιῶν, καὶ ἀμνηστῶν Σπυροῦν εἰς τὸ πρὸς ὁσῶν τε, ἐκίνησε τὰ χεῖλη τε λέγωντας. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, καὶ τὰ ὅπλοιπα τῶν σίχων. καὶ τότε πάλιν ἔμεινε νεκρὸς ὡς τὸ πρὸτερον. Ἀλλὰ ἀνέστατε καὶ ἕτερον τερατέρηγμα, νὰ πισθῶντε πῶς ἔπνευσε πῦρ καὶ εἰς τὸ σῶμα τῶν Μελετίων, ὡς καὶ τοῦ Μαυσέως, καὶ Ἡλιῶ, καὶ Πέτρῶ τῶν Κορυφαῖων, πρὸς τὸν πρὸς τῶν ἀβαστάων καὶ ἀδίκων δικαίως εἰς ἐπίδοτον θαύματον. ἀνάμεινον εἰς τὰς ἄλλας Μαθητῶν ἦτον καὶ εἷας αὐθαδέων καὶ ἀπαίδωτος, τῶν κλήσιν Νικόδημος· τὸν ὁποῖον δὲν ἀφίωε νὰ ἱερωθῆν ὁ Θεὸς Μελέτιος, ἱερωτῶντας τὸν ἀνάξιον, αὐτὸς δὲ ὁ δέλιμος καταφρονήσας τὸν βαδμῶν τῆς ὑπακοῆς, ὑπῆγχε εἰς τῶν Θήβων, καὶ ἐχειροτονήθη δὲ τὸν Ἀρχιερέα δὲ τὸ κρυφα. πλὴν δὲν ἔστρεψεν εἰς τὸ Μοναστήριον, ἀλλὰ ἔμεινον ἐκεῖ εἰς τὰς Θήβων. ἢ δὲ θεῖα δίκη ἔκαμψε ἐπείνον τὸν ἀδικὸν νὰ πέσῃ ἐνδίκως εἰς τὸν ἀδικῶν δικαστῶν Μελέτιον, νὰ λάβῃ τὰ τῆς αὐθαδεῖας.

ἐπίχειρα, με τρόπον ποῖτον θαύμασιόν τε καὶ φοβερώτερον. Ἡ γὰρ, ἔργων ἐκείνας τὰς ἡμέρας εἰς ὅλα τὰ ὄρια τῆς Θεβαίων ἀναβροχία πολλή, καὶ ἐκινδύωσε νὰ ξηρανθῆν τὰ σαρτὰ ὀλόπελα. Οἱ δὲ ἐγγάσιοι ἔκαμναν καθ' ἐκάστῳ λιτανείας καὶ ᾠδαυλίσσεις πρὸς Κύριον, καὶ δούτες ἐπήκουον. ὅθεν ἔδραμον ἅπαντες εἰς τὸν Μέγαν Μελέτιον. Ὅστις μόνον ἦτον ἄξιός νὰ ᾠδαυληθῆται τὸν Δεσπότην Χριστόν. φθάνοντες ἔν μὲ λιτανείαν εἰς τὸν Μέγαν Γεώργιον, εἶχασιν εἰς τὴν συνοδίαν τες καὶ τὸν ῥηθόντα Νικόδημον ἐνδεδυμμένον τὰ ἱερατικά ἱμάτια. καθὼς ἔν ἑκαμν ὁ Μέγας Μελέτιος πρὸς Κύριον ὀέσιν, ἦλθε βροχὴ ἀναείδμητος, καὶ πάντες ἐχάρησαν. Ἰδὼν δὲ ὁ Ὅσιος τὸν Νικόδημον, ἐπόρσαξε καὶ τὸν ἐγύδυσαν τὰ ἱερά, ὅπως ἐφόρει, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς εὐλάκκον, ἔξω καὶ νόνα τῆς ᾠδαυλοῦς ὅπως ἑκαμν. Τινὲς δὲ ἄπο τὸν κοινὸν λαὸν ἀπαίδωτοι ἐκατάκειραν τὸν Ὅσιον ὡς ἀσπλαγχνον. καὶ ἀγιάζοντες ἄπο τὸν λάκκον τὸν δέλαιον, τὸ εἶπασιν νὰ βάλῃ πάλιν τὰ ἱερά, νὰ ἐρέψωσιν εἰς τὴν Πόλιν με τὸν λοιπὸν λαὸν λιτανεύοντες. ἀλλ' (ὡ τὸ φρικτὸν τῆς ἀνάσσειν δίκης κείματος) πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Πόλιν οἱ λιτανεύοντες, ὅταν ἦσαν ἔξω εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ἡλιέ, γίνεται συχρᾶν νεφῶν ἐπιανάσσεις, ἀτραπαῖς, καὶ βρονταῖς δυναταῖς, καὶ ἔπεσε κεραυνὸς εἰς τὸν ἄθλιον Νικόδημον, ὅστις μόνος ἤρπαγεν ἄπο ὄλον ἐκεῖνο τὸ πλῆθος, καὶ ἔπεσον εἰς τὰς χεῖρας τῆς ζῶντος Θεοῦ, νὰ δώσῃ δίκας τῆς ᾠδαυλοῦς ὁ ταλαίπωρος. ἐγὼ καὶ τὰ δύο πάντα θαυμάζομαι. Πῶς ὁ λαὸς ἀεργεπήδη με τὴν πλημμύραν τῆς ὕδατος, καὶ ὁ πταίστης ὁμῆ ἐκολάθησκον. Ὅμοιον καὶ τῷ τῆς Μαυσιέως θαυματουργήματος. Ὅστις με τὴν ράβδον αὐτὴν, ὅπως ἐπέρασεν ἀβρόχως τὰς φίλας τε, ἐβύδισε τὰς ἐχθρὰς τε θαυμασιώτατα. Οὕτω καὶ ἐδῶ εἰ μὴ ἄξιός τῆς δόξης ἀπέλαβον τὴν ἀεργεσίαν τῆς ὕδατος, ὁ δὲ ᾠδαυλάτης ἀδεπίσης τὸ πατρικὸν πρὸς αἶμα, ἔργισεν τὸ ἐναντίον σοιχείαι ἀνάλωμα, καὶ ἔμεινε πυρκαϊύσος, ἔξω νὰ σωφρονισθῆν ἄλλοι παρήιοι με τὸ τέτυ ὑπόδειγμα. Ἀλλὰ ἄς ἰλθωμεν εἰς τὰ χαριέστερα τῶ Ὁσίου θαυμάσια. ἀνθρωπότης Θεβαῖος πλῆσιος, εἶχε θυγατέρα, τὴν ὁποίαν ἔπαθον εἰς γυναικα σὺς ἄλλης πλεσίαι Ἄρχοντος, καὶ με τὴν κόρην ἔγραφε νὰ δώσῃ προῖκα ὄλον τὸ πρᾶγμα τῆς. Οὕτως εἶχε πολλὴν δολάβειαν καὶ ἀγάπην εἰς τὸν Μέγαν Μελέτιον· καὶ ἀπελθὼν, τὸν ἐπαρεκλήλασε με πολλὴν θερμότητα λέγωντας· κάμε τίμιε Πάτερ ἔξω τὴν κόρην με δέσιν νὰ περάσῃ εἰρηνικὰ με τὸν ἀνδρα, ὅπως τὴν ἐμνήσθουσα. Ὁ δὲ Μακείριος ἀποβλέπων ὡς παρόντα τὰ μέλλοντα, ἀπεκρίνατο· εἰὰ ἀγαπᾷς τὴν κόρην καὶ τὸ συμφέρονσε, ἀφες τὰς γάμους, ὅτι εἰς εὐα μὴνα τὴν πέρνει ὁ Νυμφίος τῆς, καὶ δεύ ζημιώνουσαι τὴν προῖκά τῆς ἀδικα, καὶ κερδαίνει καὶ αὐτὴ τὴν παρθενίαν τῆς. Δέχεται τὴν συμβεβῶν ὁ Θεβαῖος, καὶ πρὶν νὰ τελειώσῃ ὁ μῦθος, ἀπῆλθεν ἡ κόρη πρὸς Κύριον. καὶ ὁ κύριος τῆς ἐπέλυσεν ὄλλω τῆς τὴν προῖκα, καὶ τὴν ἔδωκεν ἐλεημοσύνην, ἔξω νὰ τὰ εὖρη ἐκείνη καὶ αὐτὸς εἰς ζωὴν τὴν αἰώνιον. Εἶχε δὲ τότε ὀκτώ χρόνος ὁ Ὅσιος εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον. καὶ βλέπωντας πῶς ἤρχονταν πολλοί, καὶ δεύ τὸν ἀσπναι νὰ ἡσυχάζῃ καὶ τὸν πόθον τε, ἀνεχάρησκον ἀπ' ἐκεῖ, ἡφίστας εὐα ἡγέμενον τὴν κλήσιν Νικόλαον, εἰς τὰς χεῖρας τῆς ὁποῖαι ἐνεπιστέθη τὸ ποίμνιον. καὶ αὐτὸς ὑπῆλθεν εἰς εὐα ὄρος ὅπως ἠνόμαζάντο τῆς Μυσιπόλεως. καὶ ἦτον δόξα βατον πολλὰ καὶ κακόβολον. εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον εὐα μικρὸν Μοναστήριον εἰς

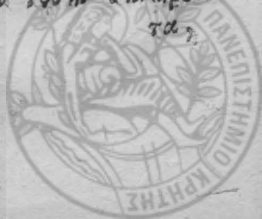
ὄνομα τῆ Σωπῆρος Χειρῆ, ὅτῃ τὸ ἡγεμνίδων εἶας ἐνάρετος ὀνόματι Θεοδόσιος. Ὅστις ἐδέχθη τὸν Ὅσιον μὴ πλείους ἀγαλλιάσεως, ἢ τῆ ἔδωκε τῷ μονῷ νὰ τῷ κυβερνᾷ ὡς βέλεται. ἢ μὲ τὸν καιρὸν δὲ τῷ ἀγάπην τῆ Μελετίου ἐσωμαθροῖδῃσαν καὶ ἐκεῖ ἀναείδῃμτοι, καὶ ἐγένη Λαύρα ἡ ἔρημος. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐκοιμήθη ὁ Θεοδόσιος, ἢ ἔμεινεν ὅλη ἡ ἠεροασία εἰς τὸν Μελέτιον. Ἦσαν δὲ οἱ Ἀδελφοὶ ἐκατὸν καὶ ἄνωγότεροι, ἢ κατ' ἐνάστῳ ὁ ἀειδμὸς ἐπλήθονεν. ὅτι ὁ Ὅσιος ὑποδέχεται ἅπαντας. ἢ ἐπίτῳ κελία καὶ οἰκηπέια, εἰς τὰ ὅποια ἐσυμποίαζε ἢ ἐβοήθα ὁ Ὅσιος, καὶ τὴς ἐρμυώδε καὶ ὄνεδέτα τὰ χρειάζόμενα, διδάσκωντάς τας ἀπὸ πάντων νὰ ἔχεν πτωχείαν ἐξώθεν καὶ ἔσωθεν, νὰ μὴ φροντίζεν δὲ τῷ σάρκα πῶς νὰ βραφῆσιν, ἀλλὰ νὰ ἐλπίζεν εἰς τὸν Θεόν. Ὅστις τὴς θέλει κυβερνᾷ εἰς ὅσα χρειάζονται, κατῶς βέφει τὰ ἐνάεια. Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὅμοια συχαφελῆ τὴς ἔλεθρ ὁ Μακάριος. καὶ δεύ τας ἐσυγαῖρησε νὰ ἀγοράσῃν χαράφια, ἢ βόδῃ, ἢ ἄλλα χρειάζόμενα πράγματα, δὲ νὰ μὴ ἀχολᾷ ὁ νῆσ τας εἰς τὰς γεαργίας, νὰ ἀμελεσι τῷ κλειωτέρω ἐργασίω, ἢγεν τῷ προσόχῳ. ὅτι ἐφοβεῖτο τῷ ἀδραβολῷ ἐκεῖνα, ὅτῃ ἐδιώχθη ἀπὸ τὴς γάμης, δὲτὶ δευ ἐφόρει τὸ πρεπεμῆρον εἶδῳμα. Ἦτον ἐν ἐκεῖνο τὸ ὄρος ἄλλος Παράδεισος, καὶ ἕμνῆσαν οἱ ξισμακάριοι ἀδελείπτως τὸν Κύριον. Ὁ ὅποῖος βλέπωντάς τῷ ταπείνωσιν αὐτῷ καὶ ἀγαθῷ τας προαίρεσιν, ἐφώτιζε τὴς πλεσίτας, καὶ τὴς ἐσειλαν εἰ τι ἐχρειάζονται. Ὅτι ἡ φήμη τῆ Μελετίε ὑπῆγρ εἰς πολὺ Κόσμον. Ὅθεν ἔ μόνον ὁ κοινὸς λαὸς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τῆ καιρῷ ἐκεῖνε ὁ Θεοσεβέιατος Ἀλέξιος, ἀνέσας τὰς μεγάλας ἀρετάς τῆ Ὅσιε, τὸν δὲλαβῆθη θαυμασιώτατα, καὶ τῆ ἐσειλεν ἐλεημοσυῖλω μυεῖα φλοεῖα χρυσᾷ, ἀδρακαλῶν τὰς ποι νὰ τὰ δεχθῆ, καὶ ὅταν ἔχη χρεῖαν ἄλλῳ, πάλιν δὲ οἰκοδομῷ, ἢ ζωσφῶφίαν τῷ Ἀδελφῶν, νὰ τῆ δίδῃ λόγον, καὶ αὐτὸς νὰ τῆ σέλλῃ ὅσα χρειάζονται. Ὁ δὲ Ὅσιος δὲχαεῖρησε μὴ τὸν Βασιλέα εἰς τῷ πλεσίων τε προαίρεσιν, τὰ δὲ φλοεῖα ἐσειλεν ὀπίσω, καὶ ἐκράτῳσε μόνον τῆρανόσια ἐμοσιῖνω, λέγωντάς, ὅτι τῶσα μόνον ἐχρειάζονται, καὶ νὰ τὰ σείλῃ κατῆ χρόνον, δὲ νὰ μὴ τὰ φυλάγῃν ἐκεῖνοι, νὰ θῆσανεῖζεν εἰς τῷ ἔρημον. Καὶ ἔπος ὑπῆκῳσεν ὁ Χεισιωμικάτατος Ἀλέξιος, καὶ ἔ μόνον τὸ χρυσίον τῆ ἐσειλεν ἐπισίως, ἀλλὰ καὶ ἔπρα ἀναγκάια τῷ σάρματος. Ὅθεν ἢ ὁ Ὅσιος ἐπαρεκάλεε πολλάκις δὲ τὸν ὀπῃγειον Βασιλέα τὸν Ἐπεραῖον, νὰ τῆ δίδῃ εἰς τὴς πολέμους τὰ νικηπέια. καὶ πολλαῖς φοραῖς ἐλυφῶδῃ δὲ Προσειῖαν τῆ Ὅσιε ἀπὸ τὸν κίνδῳνον ὁ Ἀλέξιος. καὶ ἐξόχῳς μίαν ἡμέραν, ὅτῃ ἐσράτῳδῳσαν οἱ Κομᾶνοι εἰς τὰ μέρη τῆς Θράκης μὲ πολὺ φροάτον, καὶ ἐκέρσῳδῳσαν τῆς Ἀγγιαλοῦ τὰ πεεῖχωρα. τότες ὑπῆγε καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐκεῖ μὲ τὸ σράτῳμά τε, νὰ ἀντιπολεμῖση τὴς πολεμῖες. Καὶ ἀν ἡθέλεν εὐγῃ τῷ ἡμέραν ἐκεῖνῳ ὅτῃ ἐμελέτα ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν πόλεμον, ἐκοπταν αὐτὸν οἱ Βάρβαροι. Ἀλλὰ ὁ Μέγας Μελέτιος ἐπρογνώρισε τὸν κίνδῳνον (ὃ θαυμασίε χαιεῖσματος καὶ ἐξαισίε διηγῆματος) ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος δὲχόμενος, καὶ ἐφάναξε λέγωντάς. φυλάγε, νὰ μὴ εὐγῃς ἀπὸ τῷ Πόλῳ τῆς Ἀγγιαλῆ Θαυμασῆ Ἀλέξιε. Ταῦτα εἶπαν, ἐσύκῳσεν εἰς τὸν ἀέρα τῷ δεξίω, καὶ ἐσφράγῖσε τὸν τύπον τῆ τιμῆς Σταυρε εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅτῃ ἐβλεπε τὸν μακρῳ ἀπέχοντα Βασιλέα ὡς παρόντα καὶ ἀκείοντα. Ἐτῳχε δὲ τότε πλεσίον τῆ Ὅσιε εἶας δὲλαβῆς Μοραχὸς ἀπὸ τῷ

τιῶ συνοδίαν τε, Ἰλαρίων καλέμνος, καὶ ἀπέσας ταῦτα ἐθαύμασε. καὶ πῆ-
 πτωτικὰς εἰς τὰς πόδας τῆ Μελετίου, ἐτίθεισιν ἐν τῆ φανερώσει τῆ ὄρασιν. Ὁ
 δὲ ἀπεκρίνατο· τίω ὄραν ταύτην βέλεται ἐν εὐχῇ ὁ Βασιλεὺς καὶ τῶ Κομά-
 μαν εἰς πόλεμον, καὶ ἐν πολέμῳ, τὸν φονδεῖσι. Ταῦτα εἰπὼν ἔκαμψεν δι-
 χήν ἐκ καρδίας δεξιῆ τῆ σωτηρίαν τῆ Βασιλείας. Ὁ δὲ ἐλεήμων Θεὸς ἐπήκε-
 σε τῆ Οσίῳ τῆ δέσπῳ, καὶ ἀλλάξε τῆ γνώμῃ τῆ Αλέξιου, καὶ δεῦν ἐγῆκεν
 εἰς πόλεμον. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ οἱ Κομάνοι ἐπὶ Θεῶν φρόνοιον
 θαυμάσιον ἔκαμαν μάχῃ ἀλλήλων τῆς. καὶ ἀλλαχῆ διασκορπισθέντες, ἔμει-
 νον ἢ Ἀρχιερεῖς ἀβλαβῆς, καὶ ἔστρεψον ὑγιῆς εἰς τὰ Βασιλεία ὁ Αλέξιος.
 Ὅτι ὁ ῥηθεὶς Ἰλαρίων ἐγραφε τῆν ἡμέραν, ὅπῃ εἶδε τῆ ὀπτασίαν ὁ Οσίος.
 Καὶ μετὰ καιρὸν, ὅπῃ ἦλθαν ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος τινὲς ὑπασιταὶ καὶ ὑπερέτα τῆ
 Βασιλείας, τῆς ἠρώτησε, καὶ ἠύρον ἀληθέστατα ὅσα τῆ εἶπεν ὁ Οσίος. Ἄλλον
 χρόνον πάλιν ἔστειλεν ἀρμάδα αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς Αλέξιος, ἐν πολέμῳ τῆν
 Κρήτην. τῆν ὁποῖαν ἐξουσίαζε τυραννικῶς εἰς ἀνθρώπος, Καρίκης ὀνομαζό-
 μνος. Ἦτον δὲ τῆς ἀρμάδας Δέκας καὶ Ἀρχηγὸς εἷας δὲλαβῆς Ἀρχων Ἰωάν-
 νης καλέμνος. ὅς τις ὑπήγε τῆ κείτερα εἰς τῆν Εὐριπον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀπῆλ-
 θε δεξιῆ Ἰηραῖς εἰς τὸν Μέγαν Μελετίον, ἐν λάβῃ τῆν δὲλογίαν τε, δεξιῆ ἐν ἀπο-
 κόφῃ τὸ ταξίδι τῆ. Ὁ δὲ Οσίος τὸν ἐσυμβέβησεν ἐπὶ λέγωντας. μὴ ὑπά-
 γῃς εἰς τῆν Κρήτην μετὰ τῆν ἀρμάδα, ὅτι ζημιώνετε. ἀλλὰ στείλαι χρημάτα
 εἰρήνικα τῆ Καρίκῃ, ἐν κάμετε ἀγάπῃ. καὶ ἐν ἐρέξῃ, ἦδη καλῶς, εἶδε,
 ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης τὸν ἀφανίζει. καὶ τότε ἢ Κρήτη σῆς ἐποπιάσεται. σὺ δὲ
 ἀπομένει μετὰ τῆν ἀρμάδα σου εἰς τῆν Εὐριπον, ἕως ἐν ἔλθῃ ἀπὸ τῆς εἰσεῖς. Ἐ-
 δεχθῆν ὁ Ἰωάννης τῆν συμβεβῆν τῆ Οσίῳ ὡς δὲλαβῆς καὶ φρόνιμος, καὶ εἰς
 ὀλίγον καιρὸν ἦλθε μῆνυμα πῶς ἀπέθανεν ὁ Καρίκης. Καὶ τότε ὑπήγε ὁ
 Ἰωάννης, καὶ ἐπῆρε τῆν Κρήτην χωρὶς πόλεμον. Ἦλθε ποτὲ τῆς Ἀρχων
 Μιχαὴλ Κασαμανίτης καλέμνος, χάσῃ δὲλογίας πρὸς τὸν Μελετίον. καὶ δὲν
 ἐπήρεν εἰς τῆν συνοδίαν τε ἄλλας, εἰμὴ μόνον εἷα δέλον, ὅπῃ ἐθάρρει πῶς
 ἦτον καλῶς ἀνθρώπος, καὶ ἐκείνος ὁ δόλιος ἐγῆκε κακὸς δεξιῆ τὸν δεσπότην αὐ-
 τῆ καὶ ἀχάριστος, καὶ ἔβαλεν εἰς τὸν νεῦν τε ἐν τὸν φονδεῖσι ὁ δέλαιος. Καὶ κα-
 τὰ εἰς ἐσθρπάτει ὁ Μιχαὴλ ἐμπαροδῆν, καὶ ὁ δέλος κατόπιν, εὐγαλε τὸ σπα-
 ρθῆ, ἐν τῆ κτυπήσῃ. καὶ ὡς ἐσύνωσε τῆν χεῖρα μετὰ θυμὸν, ἐν τὸν κόφῃ
 ὁ ἀλιπίετος, βλέπει ἐμπαροδῆν αὐτῆ θυμωμῆρον τὸν Μέγαν Μελετίον, ὁ ὁποῖος
 μετὰ χῆμα καὶ βλέμμα ἀγχιον τὸν ἐφόβησε, καὶ δεῦν ἐτέλεσε τὸν ἀδιον φόρον ὁ
 φονδῆς τῆν προαίρεσιν. Ταῦτα δεῦν ἰξῆδρον ὁ Κασαμανίτης, ἀλλὰ ἐσθρπάτει
 ἀμέριμνα. Καὶ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸ κελλίον τῆ Οσίῳ, ὁ μὲν Μιχαὴλ εἰσῆλ-
 θε, καὶ τὸν ἐχαίρετῆσιν. ὁ δὲ κἀκίτος δέλος ἐσεκεν ἀπέξω, θαρρῶντας ὅτι
 δεῦν ἰξῆδρον τῆν κακουργίαν αὐτῆ ὁ Μελετίος. ἀλλὰ αὐτὸς τὸν ἠλεγξε φανερά, καὶ
 λέγει τε. ἀπάτεσον εἰς τὰς πόδας τῆ κυρείου, ἐξαγόρευσον τῆν ἀνομίαν,
 ὅπῃ ἠθέλησας ἐν τελέσῃς τιταίτωρε, ἐν δέλῃς ἐν σὲ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς
 καὶ ἡμεῖς, ἐν μὴ κολαθῆς αἰώνια. Ταῦτα ἀκούων ὁ Μιχαὴλ ἐθαυμάζετο, μὴ
 ἰξῆδροντας τῆν ὑπόθεσιν. τότε ἐφαιέρωσε τὸν δόλον τῆ δέλα πρὸς τὸν ἀδολον
 δεσπότην. καὶ τὸ ἀμολόγησε καὶ ὁ δέλος, ζητήσας συγχώρησιν. Ὁ δὲν δὲχα-
 εἰσῆσας ὁ Μιχαὴλ τὸν Οσίον, ἀνεχώρησε χαίρων ὁμῆ καὶ θαυμάζωντας. Ὁ
 Δέκας τῆ Ὀρθῶν ἠθέλησε ποτὲ ἐν ἰδῆ τὸν Οσίον, δεξιῆ ἐν λάβῃ τῆν δὲλο-
 γίαν

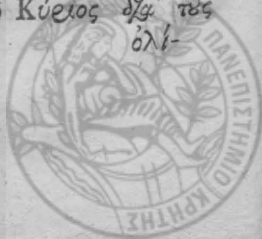
χίαν τε. ἔτος ἀνομάζετο Βρυσίος. καὶ ὡς καλόγνωμος ὅπῃ ἦτον, καὶ μεταδο-
 τικὸς ὡς ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος, ἠθέλησε νὰ λάβῃ καὶ εἰς αὐτὴ συγγνώμῃ Βατά-
 ζην πλὴν ἐπωνυμίαν εἰς τὴν συνοδίαν τε. καὶ λέγεται. ἄς ὑπάγωμεν φίλε
 νὰ ἰδῆς εἴα ἀνδραπον, ὅπῃ δὲν εἶδες ποτέ σε ὅμοιον, καὶ θέλεις λάβῃ ὅπῃ
 τὴν διδαχὴν τε πολλὴν ἀφέλειαν. Ὁ δὲ Βατίζης εἶχε μάθει ὅλας τὰς Γε-
 ρὰς Γραφὰς. καὶ λέγει πρὸς τὸν Βρυσίον. τί ἄλλο θελωτότερον ἔχει νὰ μὲ
 εἰπῇ ὅπῃ ὅσα ἀγέγνωσα; ἔγω μὲν εἶπε. πλὴν κολάθησε τὴν Δικὸς ὡσὸν
 σαρικῶς, καὶ ὑπήγασι ἀμφότεροι εἰς τὸν Ὄσιον. Ὁ ὅποιος ὑποδέχθη τὸν
 Δικὸν ἀπασιῶς ὡς διλαβέσατον, καὶ τὸν ἐδίδαξε μοναχὸν μέσα εἰς τὸ κελ-
 λίον τε, καὶ διλογήσας αὐτὸν ἀπέπεμψεν. Ὁ δὲ Βατίζης τὸν ἠρώτησε νὰ τὴν
 εἰπῇ καὶ αὐτὴ λόγον ἀφέλιμον. Λέγεται ὁ Ὄσιος μὲ παράκλησι. εἰς τέκνον
 ἰξόδους ὅσα ἠθελα νὰ σε εἰπῶ, καὶ δὲν χρειάζεσαι διδαχὴν ὅπῃ λόγῳ με.
 Τότε ἐθαύμασαν καὶ οἱ δύο, ἰδόντες τὸ προορατικόν, ὅπῃ εἶχε, καὶ ἰξόδου ὅσα
 αὐτοὶ εἰς τὴν Θήβαν ἐλάλησαν. Ἄλλου φορά ἦλθεν εἰς τὸν ἔξοτος Μοναχὸς
 ὅπῃ μακρῶν τόπον νὰ τὸν ἰδῇ. Καὶ καθὼς ἐσέβασεν εἰς τὴν θύραν τὴν κελ-
 λία, ἐγνώρισεν ὁ Ὄσιος (ὃ τὴν θαύματος) τὰ ὀπίσθια ἔργα τὴν Μοναχῶν,
 καὶ λέγεται. Ἐπὶ τέκνον ἀρνήθης τοῦ Κόσμου, καὶ ἐγίνης Καλόγνωμος, ἔπειτα
 καταφρονῶς τὸ Ἀγγελικὸν χῆμα, καὶ σμίγεις πάλιν καὶ τὴν σάρκα με τὴν
 γυναικά σου; καὶ ἔπειτα παραμαρτυροῦσαι τὸν πλεῖστον ὅπῃ σε ἔσειλον ὁ Κύριος,
 καὶ σκορπίζεις τὸν εἰς μάταια καὶ πρόσκαιρα παράγματα; ὑπάγε ταχέως, ἔξο-
 μέισον εἰς τὴν πτωχῶν τὸν βίον σου, νὰ κληρονομήσῃς τὰ ἀφάρτα αγαθὰ
 καὶ αἰώνια. καὶ μὴ σμίγεις πλέον με τὴν γυναικά σου, ἀλλὰ φυλάξον σωφρο-
 συλῶν καὶ καθαρότητα. καὶ ἄς εἶσαι ταπεινὸς καὶ πτωχὸς, καθὼς ἔταξες νὰ κά-
 μῃς, ὅταν σε ἐκέρθαν, εἰς ἀγαπῆς τὴν σωτηρίαν σου. καὶ μετανόησον ἐξ ὅλης
 σου τῆς ψυχῆς, μὴ τύχη καὶ ὀπίσθια ἔξοφθης, καὶ κολαθῆς δικαίας αἰώνια.
 Ταῦτα ἀκούσας ὁ μοναχὸς, ἐξεπλάγη εἰς τὸ προορατικόν τὴν Ὄσιου, καὶ ἔμεινε
 πολλὴν ὄραν ἄφωνος. ἔπειτα ἐξωμολογήθη ἅπαντα, καὶ ἔκαμψεν ἰκανὴν μετὰ-
 νοίαν, κηρύττωντας πανταχῶ τοῖστον θαυμάσιον, καὶ φημίζοντας ὡς Προφήτην
 τὸν Ὄσιον, καθὼς ἦτον καὶ ἀλήθειαν, ἐπειδὴ ἐγίνωσκε τὰ ὀπίσθια. Ἀλλὰ
 ἀπέσταε καὶ ἔτερα παρόμοια. Ἄλλος τις μοναχὸς ὅπῃ τὴν μονὴν τὴν Δαφνίαν,
 ὅπῃ ἦτον πλεσιόν ἐκεῖνη τὴν ὄρμην, ἦλθεν εἰς τὸν Ὄσιον, καὶ τὴν ἐπαρεκάλεσε
 νὰ τὸν ὑποδέχθῃ νὰ ἰσοχάσῃ ἐκεῖ, ὅπῃ ἐπεριεσαν θελωτότεραν κολοπάθειαν,
 καὶ νὰ εὖρη εὐρυχωρίαν (καθὼς ἔλεγε) θελωτότεραν εἰς τὸν Παράδεισον. Ὁ
 δὲ Ὄσιος τὸν ἐκράτησεν, ὅτι καθὼς εἶχετο καὶ τὸ Δεσποτικὸν λόγιον, τὸν
 ἐρχόμενον πρὸς με καὶ μὴ ἐκβάλλω ἔξω. Αἰφ' ἔγινε ἔκαμψεν ὁ μοναχὸς ὀλίγον
 καιρὸν, ἐσβύσεν ἡ θερμότης τῆς προτέρας τῆς προθυμίας. ἐμέμφετο τὴν σκλη-
 ραγωγίαν, ἐπικραῖνετο πᾶς ἦλθεν ἐκεῖ, καὶ ἦτον θελῶντος. ὅτι ἔτε τὸ ἔξοφθον
 εὐδύμα τὴν ἦρσεν, ἔτε ἡ ἔξοφθης, ἔτε ἡ φάθῃ ὅπῃ ἐποιμῆνταν καταχαμα,
 ἔτε τὰ ἐπίλοιπα βαρέματα. Ὁ δὲν ἔβαλε γνώμην νὰ εὐρέθῃ πάλιν εἰς τὸ πρό-
 τερον Μοναστήριον. καὶ δὲν τὸν ἔφθανε μόνον αὐτὸ τὸ εἴα αἰμάρτημα τῆς λειπο-
 ταξίας, ἀλλὰ καὶ μίαν τζάπην, ἦγινε ἀκαπθῆριον ἐργαλεῖον ἐκλεφε, καὶ τὸ ἐκ-
 ρυφεν ἀπ' ἔξω τὴν Μοναστήριον ὑποκάτω εἰς μίαν πέτραν. ἔπειτα ὑπήγαγε εἰς τὸν
 Ὄσιον, καὶ βαῖωντας καὶ τὴν πᾶσιν μετανοίαν, ἐζήτησε συγχάρησιν νὰ ὑποσρέ-
 θῃ πάλιν εἰς τὸ πρότερον Μοναστήριον, ὅτι δὲν ἐδύνετο τὴν τῶσιν σκληρότη-
 τα.

τα. Ὁ δὲ Ὄσιος τὸν ἔκραξε κρυφῶ ἄπο τὰς ἄλλας, ἵνα μὴ τὸν κατακλιθῆναι εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει τὴν ἐξουσίαν ὅτι βέβαιον ὅτι καλὰ καὶ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν βιάζεται, καὶ οἱ βιάσασθαι τὴν ἀρπάζουσιν, ἀλλ' ἡμεῖς τινὰ δὲν βιάσομεν. πλὴν ὕπαγε νὰ φέρῃς τὸ σκαπτικόν, ὅπως ἔκρυψες εἰς τὴν πέτραν, ἵνα μὴ γῆναι εἰς τὰς ἀδελφὰς σκαυδαλον. Τότες ὁ κλέπτης ἔφθμαξε. καὶ πτωχὸν εἰς τὴν γῆν, ἀπολόγηται τὴν ἀμαρτίαν, καὶ φέρωντας τὴν τζάπην, καὶ φέρωντας συγχώρησιν ἀσεχώρησιν, Ἄλλοι πάλιν ἄπο τὰ ὄρεα τῶν Ὀμβῶν ἤλθασιν ἐκεῖ εἰς τὸ βενδὸν νὰ μονάσων. καὶ ἤφεραν τὴν κατῆναι τὴν. ἔπειτα ἀφ' ἑκαμῶν ὀλίγων καιρῶν ἀπεχώρησαν, καὶ μὴ δυνατοὶ τὴν σκληρότητα, ἐμεταγνώρισαν. καὶ θέλοντες νὰ σρέψων εἰς τὰ ὀπίσω, ἐπήρασι τὴν κατῆναι τὴν πρότερον, καὶ τὴν ἔκρυψαν εἰς τὰ κλαδία πλησίον εἰς τὸν δρόμον, ἔπειτα ὑπήγαγον εἰς τὸν Ὄσιον ζητῶντες ἵνα τὴν ἀναχώρησιν συγχώρησιν. Ὁς τις ὡς πρῶτος καὶ ἀγαθὸς δὲν τὴν ἀνείδισεν, ἀλλὰ καὶ ἐσυμβέβησε, λέγωντας δράμετε οὐλήγορα, νὰ μήσας πᾶρεν οἱ ὁδοιπόροι τὰ ρεχάσας. ὅτι ἐκεῖ εἰς τὸ κλαδί τῶν δένδρων, ὅπως τὰ ἐκρύψετε, εἶναι δρόμος, καὶ περνεσι πολλὰς οἱ ἄνθρωποι. Οἱ δὲ ἀπόσταντες ἐθαύμασαν, καὶ παγγύοντες ἐκεῖ εὗρον ὁδοιπόρους, καὶ ἐμοίραζαν τὰ ρεχάσας, καὶ μὴ βίας ἐδυνήθησαν νὰ τὰ γλυτώσων ἄπο τὰς χεῖράς τας. Ἄλλην φοράν ἔσειλεν ὁ Ὄσιος τινὰς μοναχὰς, νὰ ἀγοράσων κρασί ἄπο εἰνα χωρίον. Ὁ ἄνθρωπος ἔν ὅπως τὰς ἔδωκε τὸ κρασί ἦτον δίπλαθης καὶ καλόγνωμος. ἡ δὲ γυνὴ τῆ ἦτον ἄσημος καὶ κακόφροτος. καὶ βλέψασα τὸν εἰνα Καλόγνωμον, πῶς ἦτον νέος καὶ εὐμορφος, τὸν ἀρέσθη, καὶ τὸν ἐβασάνισε πολλὰ ἡ ἀναλκωτος νὰ τὴν μοιχέσῃ, καὶ δὲν ἠθέλησεν ὁ σωφρονέστατος νὰ μολύῃ τὸ Ἅγιον χῆμα, ἀλλὰ τὴν ἔσπρωξεν ὡς ἄλλος Ἰωσήφ τὴν Φαραωνίτισαν. Ἡ δὲ πάλιν ὡς μεθυσμένη ἰσθὲν τῶ ἔρωτος, ἐπρόλαβεν εἰς εἰνα εἰνα πέραμα, ὅπως ἦσαν ἀμπέλια, ἄπο τὸν ὁποῖον τόπον ἐμελλε νὰ περάσῃ ὁ Μοναχὸς μετὰ τὰ μελάρα, καὶ κρύπτεται ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐπιδοκίμησιν ἡ ἀνοσία τὸν ὀσιώτατον. καὶ κατὰ τὴν ἐπέρα, ἐδραμῆ ἐπαύω τὴν, καὶ τὸν ἐφάβιζεν ὡς μεθυσμένη ἡ ἄσημος. Ὁ δὲ πᾶσημος ὀπκαλέμηρος τὰς δίχας τῶ γέροντος εἰς βοήθειαν, ἔσπρωξεν αὐτὴν, καὶ καταπολλὰ τὴν ἐξέβεισεν. Ὁ δὲ ἐν τῶ ἡμέρῃ ἡ ἀδελφία, καὶ ἔμεινον ἀπρακτος. Ὁ δὲ ἀδελφὸς ἔφυγε νικητὴς, δοξάζων τὸν Κύριον. καὶ ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸν Ὄσιον, τὴν εἶπε πῶς ἐπέρασεν εἰς ἐκείνην τὴν ὑπηρεσίαν. ὅτι ἔπος εἶχασιν τάξιν, ὅταν ἔλθῃ τινὰς ἄπο κανεῖνα δικιόνημα, νὰ διηγάται ἀνελλιπῶς ὅσα ἔπαδον. εἰπὼν ἔν ὅλα τὰ ἔπιλοιπα, ἐσιώπησε τὸν πειρασμὸν, ὅπως τὴν ἔδωκε τὸ μιαρὸν γυβαίον. ὁ δὲ Ὄσιος ὡς Προφήτης Ἰζακρηνόλα. καὶ λέγει τὴν ἵνα τὴν κρὰ μὲ ἀγγεῖλες, καὶ τὰ μεγάλα ἀπέκρυψας; τὸν πόλεμον ὅπως σὲ ἔκαμῆν ἡ γυνὴ εἰς τὸν οἶκόν τῆς, καὶ εἰς τὰς ἀμπέλας, ὅπως σὲ ἐφάβιζε νὰ τὴν μοιχέσῃς, καὶ σὺ τὴν ὑβείσες ἄτακτα; ὅτι καλὰ καὶ τὴν ἀνομίαν δὲν ἔπραξες, ἀλλὰ ἐσφαλές καμπόσον, ὅπως δὲν τὴν ἐσωφρόνισες μετὰ πρᾶσιπτα, ἀλλὰ μετὰ ἀγαθότητα τὴν ἐξέβεισες. τότε ὁ μοναχὸς ποιήσας μετανοίαν, ἔλαβε συγχώρησιν. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἕτερα πάμπολλα θαυμάσια ἐτέλεσε καὶ ἐπροφήτευσεν ὁ αἰδίμος, μετὰ τὰ ὅποια ἐγνώθη τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας ὅπως ἐπλάτισε, καὶ ἐπρόλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅσα ἔλαμε, καὶ ὅσα ἐμελλε νὰ πάθῃ, ὅπως μόνος ὁ Θεὸς προγνώσκει τὰ μέλλοντα. καὶ ἔπος ὁ ἱερομακάριος τὰ ἐγνώριζε, καὶ τὰ ἐπρόλεγε ἀσφαλές ατα, τόσον ὅπως ὅλοι τὸν ἐθαυμάζονταν. καὶ ἕξ ὅπως ὁ Βάρδας, ὅστις

ἔγινε δύο φοραῖς εἰς τὴν Ελλάδα Ἀνθύπατος, καὶ δέλωντας πάλιν τὰ ὑπά-
 γη εἰς τὰ Βασιλεία, ὑπῆλθ' εἰς τὸ κελίον τῆς Μελετίης πρότερον, καὶ ζήτησεν
 τὴν διλογίαν τε. Ὁ ὁποῖος τῆ ἐπροφήτευσεν, ὅτι ἐμελλε τὰ ἔργα ἢ τὸ τέλος Ἀν-
 θύπατος, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐπροείπε, καὶ ἅπαντα μετὰ τὴν χάριν τῆς Θεῆς ἐτελέθη-
 σαν. Καὶ ἄλλος τις Ἄρχων ἀπὸ τὴν Πελοπόννησον Γεωάννης οὐνόματι, ὑπῆγε
 τὴν ἑβδομάδα τῆς Τυεινῆς πρὸς τὸν Ὀσίον, καὶ ἀπολαύσθη ἀπὸ τῆσαν τινὰ
 νεφελίαν πρὸς ψυχικὴν ἀφέλειαν. Ὁ δὲ Μελετίος ἐπεὶ αὐτῶ. μελέται τὸν
 θάνατον, καὶ ἐτοίμασαι τὰ ἐφόδια, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας εἶναι τὸ τέλος αὐ-
 τῶ. ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἄρχων, ἐλυπήθη ὡς ἀνθρώπος. πλὴν ἐξέβροντας ὅτι ὁ Ὀ-
 σίος δὲν ἐφθόδετο πάποτε, ἠπιμάθη. καὶ τὴν πρώτην ἑβδομάδα τῆς Ἀγίας
 Τεσσαρακοστῆς ἀπέδρασε. Φθάνουσι ταῦτα πρὸς ἀπὸδειξιν τῆ προφητικῆς τῆς Ὀ-
 σίης χάρισματος, καὶ ἅς εἰπέμην ἄλλα δύο ἢ τρία θαυμάσια ἀπὸ τὰ πολλὰ
 ὅπῃ ἐτέλεσε, καὶ ἔγω καὶ δώσωμεν τέλος τῆς διηγήσεως. Ἡ τὴν ἢ ἑβδομάδα
 τῆς Τυεινῆς, καθὼς εἰπέμην, καὶ δὲ τῆς δεικνέτω βράσιμον ἔδος καὶ ἀπο-
 κρύψασιν. Ὁ ὅσον οἱ μοιχοὶ ἐγόγγυζον καὶ τῶ Ὀσίῳ λυπόμενοι. Αὐτὸς δὲ
 πρῶτον μὲν ἀνείδισε τὴν ἀπιστίαν τε, λέγωντας. ὅτι εἰς ἀδελφοὶ ὀλιγό-
 πιστοὶ καρτερήσατε ἕως τὴν ἄραν τῆς γύμνατος, καὶ ἴδῃτε τῶ Θεῶ τὸ ἔλεος. ὁ-
 τι ἐκεῖνος ἔχει τὴν ἐνοίαν καὶ φροντίδα μας ὡς Πατὴρ φιλόσοφος. ἔπος εἶ-
 πε, καὶ ὅταν ἐγνώρισεν ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιον, πῶς τῶς ἦλθε ἄλλο Θεῶ ὀπι-
 σκεψίς, ἐπρόσβαξε τινὰς μοιχὰς, καὶ εὔργεν ἔξω ἀπὸ τὴν πύλιν τῆς μοιῆς,
 καὶ προῦπανθήσαν ἐκεῖνας ὅπῃ τῶς ἤφεραν τὰ τυεῖα, καὶ ἕτερα βράσιμα. καὶ
 ὀξελεθόντες δεικνέτω φορτωμένα πολλὰ μελάεια, ὅπῃ τὰ ἐσειλαν οἱ φιλόχι-
 σοι. καὶ φαγόντες δεικνέτωσαν, δοξάζοντες τὸν πλέσιον δοῦρα Χριστὸν, καὶ
 θαυμάζοντες τὸν Ὀσίον δεικνέτω. Ἰππῆγαν δὲ συχνάκις ἔξοι πολλοὶ εἰς τὸ
 Μοναστήριον, ὅπῃ καὶ τῶς διλογίση ὁ Ὀσίος, τῶς ὁποῖους ἐφίλδων ἀπὸ ὅσα
 εἶχασιν. Καὶ μίαν ἡμέραν ἦλθασιν ἀμέβητοι, οἱ ὀφειλοῦτεροι δὲ ἦσαν ἀπὸ
 τὴν Ρώμην, ὅτι καὶ ἕως ἐκεῖ ἐφθασεν ἡ φήμη τῆς Μελετίης, καὶ ἤρχοντο πολ-
 λοὶ καὶ τὸν βλέπεσι ὅπῃ τὴν ἀρετὴν τε, καὶ ὅπῃ μίαν μεγάλην δεικνέτω ὀ-
 πῃ τῶς ἔκαμε ποτὲ καιρὸν, ὅπῃ ἦλθε καράβι ἀπὸ τὴν Ρώμην εἰς τὰς Ἀ-
 θήνας, καὶ οἱ μὲν Ἀθηνῶσι νομίζοντες πῶς ἦτον κατακαπιταὶ, ἐβέλευντο καὶ
 τῶς θανατώσεν, καὶ ὁ Ὀσίος τῶς ἐμύνησε πῶς ἦσαν καλοὶ ἀνθρώποι, καὶ
 καὶ μὴ τῶς πειράξασιν. ὅπῃ ἐπειδὴ ἐλυξάθησαν ἀπὸ λόγου, τῶν ἐφήμισαν
 πανταχῶς ὡς Ἅγιον. Βλέπων ἔν ὁ κελάρης, πῶς ἦσαν οἱ ἔξοι ἀπὸ τῶς
 ἑκατὸν ὀφειλοῦτεροι, εἶπε τῶ Ὀσίῳ ὅτι τὰ ὀφειλα ὅπῃ ἐμαγέροσαν, ἦσαν
 ὀλίγα, καὶ τὰ παξιμάδα, καὶ καὶ ἀφήση τῶς ἔξοις καὶ ὑπάγην ἀγύτοι, ὅπῃ καὶ
 τὰ φαγην οἱ ἀδελφοὶ ὑτέρα, καὶ τῶς φθάσασιν. Ὁ δὲ ἀπεκείνατο. καὶ τῶν
 νομῆ, ἀλλὰ ἔραπέξωσαι, καὶ φαγασιν ὅλοι λαϊκοὶ καὶ μονάζοντες. καὶ ἐλ-
 πίξω εἰς τὸν Κύριον, ὅτι καθὼς ἐπλήθωμε τῶς ὀλίγας ἄρτας εἰς τὴν ἔρι-
 μον, καὶ ἔδρεφε τόσας χιλιάδας, καὶ διλογίση καὶ ἡμῶν τὰ ὀλίγα βράσιμα-
 τα, καὶ χορτάσωμεν ὅλοι, καὶ ὀφειλοῦτεροι. ἔπος εἶπε, καὶ ὁ λόγος τε ἐγί-
 νη Θεῶ ἀπόφασις. Καὶ πάντες ἐχόρτασαν, καὶ θαυμασίως ὀφειλοῦτεροι.
 ἔ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἔτιν ἡμέραν ἐκτυπῶσαι τινὲς εἰς τὴν πόρταν τῆς
 μοιῆς. Ὁ δὲ Ὀσίος ἐφώνησε τὸν ἔραπέξωσαν, καὶ λέγει τῶ. ὑπαγε ὀλιγόπιστε
 εἰς τὴν πύλιν, καὶ ἴδῃς πόσον σιτάει μᾶς ἀναπέδωκεν ὁ Κύριος ὅπῃ τῶς
 ὀλι-

ὀλίγης ξύνης, ὅπῃ προχθὲς ἐφιλόσοφην. καὶ ὀξελθῶν ὁ κεκάρης ἤρε μελά-
 ρια ἀναρίθμητα φορτωμένα, ὅπῃ τὰ ἔσειλαν οἱ φιλόχρηστοι. καὶ θαυμάσας τοῦ
 Οσίου τὴν μεγαλοφυχίαν καὶ πρόρρησιν, ἔβαλε μετανοίαν, καὶ ἐγένη εἰς τὸ
 μέλλον δὺσπλαχημώτερος. Ἄλλην φοράν ἔκαμε χειμῶνα σκληρότατον, καὶ τό-
 σας χιόνας, ὅπῃ ἐσκέπασαν ὅλας τὰς δρόμους, καὶ δὲν ἐδωῖετο τινὰς νὰ φερ-
 πασίη. οἱ μὲν ἐν Μοναχοὶ ἐλυπῆντο ὅτι ἐλείπενταν ἔλαιον, καὶ δὲν εἶχασιν
 εἰμὴ εἰς εἷα ἀγγεῖον ὀλίγον τίποτας. μὴν ἰξδύρωντας ἐν ὁ δεικονητῆς τὴν νὰ
 κάμη, ὑπῆλθον εἰς τὸν Οσίον, ἀπαγγέλλων με συνθραπότητα τὴν ὑπόθεσιν.
 ὁ δὲ ἀπῆλθεν εἰς τὸ ἀγγεῖον, καὶ χαράζας τὸν τίμιον Σταυρὸν εἰς τὸ σῶμα
 τε, τὸ δὲ λόγησεν ἔτω λέγοντας· Δέσποτα Κύριε, ὅπῃ δὲ λόγησες τὴν εἰμὴν
 τῆ ἀλόγως, καὶ τὸν καμψάκην τῆ ἐλαίης τῆς δαυλάγγχης καὶ φιλοθέης Σαραφθίας
 δεῖ Ἡλίαν τὸν δαλόν σε, καὶ δὲν ἐλείψεν ἐπ' ἐκεῖνα τὰ ἀγγεῖα ἀλευεῖ, καὶ λά-
 δι, ἕως ὅπῃ ἔσειλες εἰς τὸν Κόσμον τὴν δὲ λογηίαν σε, αὐτὸς καὶ πόρα τῆτο τὸ
 ἀγγεῖον δὲ λόγησον, νὰ πηγάξῃ λάδι, νὰ μᾶς φθάσῃ νὰ φῶγων μὴ ὅλοι οἱ
 δαλοῖ σε, ὅπῃ δεῖ τὸ ὄνομά σε ἐδῶ ἐσωσάχθῃ μὴ, καὶ νὰ ἀπτωρῇ τὰς καν-
 δήλας τῆς Ἐκκλησίας σε, ἕως νὰ ἀνοίξης τὴν θύραν τῆς δόδοκίας σε. Ταῦ-
 τα εἶπε, καὶ ὁ Θεὸς τῆ ὑπήκουσε, καὶ εὐχρην ἀπ' ἐκεῖνο τὸ ἀγγεῖον ἔλαιον τόσον
 πληθὸς, ὅπῃ ἐφθασεν ὅλας καὶ ἔφρων, καὶ ἦπτασιν ὅλα τῆ Ναῦ τὰ κανδήλια
 ἕως τὴν ἀνοίξιν. καὶ τότε τὰς ἔσειλαν οἱ Χρησιανοί. ὅθεν ἔπαυσε τὸ ἀγγεῖον,
 καὶ πλέον δὲν ἐπῆγαζεν, ὡς τὸ πρότερον. Ἄλλω φοράν ἐμαγέρδωσεν ὁ κεκάρ-
 ρης κολοκιδά, νὰ φραπέζῶσῃ τὰς ἀδελφὰς. καὶ τὴν ἄραν τῆ γούματος τὴν
 ἐγούθη εἰν ἐλείπετο ἄλας, καὶ τὴν ἤρε πικροτέραν χολῆς. καὶ ἐρωτίσας τὸν
 Οσίον, εἰν ἠθέλε νὰ χύσῃ τὸ μαγέρδωμα, νὰ βράσῃ ἄλλο τίποτας, καὶ δὲν
 ἠθέλησεν. ἀλλὰ τὸ δὲ λόγησεν ὁ δὲ λογημῶνος δὲπὸ τὸν Θεὸν, καὶ ἐγένη γλυκυ-
 τέρα μέλιτος ἢ πρῶτω χολῆς πικροτέρα καὶ ἀγούτος.

Μίαν ἡμέραν τὰς ἠφεραν εἷα σαμνὶ κρασί εἰς τὸ Μονασῆριον, τὸ ὁποῖον
 ἠφεραν οἱ Μοναχοὶ εἰς τὸν Οσίον, νὰ τὸ δὲ λογηίη, νὰ πῖωσιν. Ὁ δὲ εἶ-
 πεν αὐτοῖς. μὴ τολμήσῃ τινὰς νὰ πῖη ἀπ' αὐτὸ τὸ κρασί, ἀλλὰ τζακίσε-
 τε τὸ σαμνὶ, νὰ χυθῇ ὀλότελα. Τότε σωτηρίφωτες τὸ ἀγγεῖον, δὲρῆθη μέ-
 σα εἷας ὀφίς φαρμακέρὸς φοφισμῶνος, ὅς τις δὲπὸ φοροβολίῃ καὶ βελίῃ τῆ πα-
 λαῖς ὀφews ἐσέβη εἰς ἐκεῖνο τὸ κέραμιον. καὶ ὅταν ἔχουσε τὸ φαρμάκι τε, ἐπνί-
 γη εἰς τὸ κρασί, καὶ ἐμεινεν ἔσω, δεῖ νὰ πῖωσιν οἱ ἀσκηταὶ ν' ἀποθαῖωσιν.
 Οἱ τινες ἰδόντες τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον ὀφιν, ἐξόμαξαν, καὶ ἐθαύμασαν τὸν Οσίον,
 πῶς τὸ ἐγνώρισε, καὶ τὰς ἐλύθωσεν δὲπὸ τὸν θάνατον. Εἶχε δὲ καὶ τὴν χά-
 ρην τῆς ἰάσεως ὁ Οσίος, τὴν ὁποῖαν ὑπὸ τῆς φορώτης τῆς χαρίτων ἀφθόνας
 ἐπλέτισσε, καὶ ἐθεράπευε πᾶσαν ἀδύθειαν φυχῆς τε καὶ σώματος. Εἶχε δὲ
 τότε τὴν παραιτωρικὴν Ἀρχὴν εἷας Ἀρχωντῆς Κωνσταντῖνος Χοιροσφάκτις ὄνο-
 μαζούμνος. τῆτε εἷας δαλος πισός, ὅπῃ τὸν ἠγάπα ὁ Κωνσταντῖνος ὡς καὶ τῆ
 λόγως τε. εἶχε δεινὴν καὶ αἰατῆ δὲπὸν ἀδύθειαν. καὶ δὲν δὲρῆθη ἰαθὸς νὰ τῆ δα-
 λοῖ σὴν ἐλπίδα σωτηρίας, ἀλλὰ πάντες τὸν ἀποφάσιον εἰς θάνατον. ὁ φοραίτωρ
 λοιπὸν ἐλυπάτο, καὶ λέγει τῷ ἀδύθει· θέλεις νὰ σὲ ὑπάγω εἰς τὸν μέγαν
 Μελέτιον, ὅπῃ ἔκαμε τόσα θαυμάσια, νὰ σὲ θεραπέυωσῃ, ὅπῃ εἶναι ἀγιώ-
 ταιος ἀνθρώπος; ὁ δὲ ἀδύθης δὲν ἠθέλεν, ἀλλὰ καὶ τὸν Ἄγιον ἐκατάκεινε λέ-
 γωντας· ἐγὼ ἐπικαλέσθῃκα πολλὰς καὶ μεγάλας Ἀγίας, καὶ τινὰς δὲν με ἔδω-
 κε

Nuovo Paradiso.

B

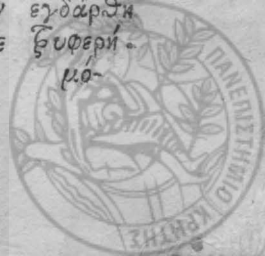
κι τινα βοήθειαν, καὶ αὐτὸς ὀφθαλμὸς καὶ οἰνοποιὸς νὰ μὴ κάμῃ τιτὰ ὠφέλειαν; ἔως ἡδύνει εἰς τὴν ψυχῇ χειρότερα τῆ σῶματος, καταλαλώντας τὴν ἀμειπτον, ὅστις ἔξωθεν ἀπ' ἐκεῖ ἀπὸ τὸ ὄρος τῆ ἀδυσεντος τὰ λόγια. καὶ τὴν ἄλλω ἡμέρᾳ ἐπῆρεν ὁ ἀρχὴ τὸν ἀρρώσον, καὶ φθάσαντες εἰς τὸν Ὄσιον, ἔπεσον ὁ Ἄρχων εἰς τὴν πύδα τε κλαίωντας, καὶ ζητῶντας τὴν ἰαφείαν τῆ πάχοντος. καὶ ὁ Ἄγιος ἐπροφασίζετο, ὅτι ἔτε αὐτὸς ἦτον ἱκανὸς νὰ τελέσῃ πιαυτὴν θαυματουργίαν, ἔτε ὁ ἀδυσὴς ἦτον ἄξιος νὰ θεραπευθῆ ἡ τὴν πύδα τε ἀπισίαν. τέλος πάντων ἐλυπήθη τὰ δάκρυα τῆ Ἄρχοντος. καὶ ἀφ' ἐκεῖθεν τὸν ἀδυσὴν, καὶ ἀμολόγησε τὴν ἀμαρτίαν τε, ζητῶντας συγχώρησιν, τὸν ἰαφῆσε ψυχῇ τε καὶ σώματι. καὶ ἐχαιρέσαντες τὸν Ὄσιον, ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδη χαίροντες.

Ἄλλω φορᾷ ἦλθασιν ἄλλοι δύο εἰς τὸ κελλῖον τε. καὶ καθὼς ἐσέβησαν εἰς τὴν μονῆν, ἦλθον ἐχαιρέτης ἀδυσία εἰς τὸ ἄλογον τῆ σῶτος, ἣτις λέγεται ὀπιδοτόνος. καὶ πεσὼν εἰς τὴν γλῶσσαν, ἐκινδύνωσεν εἰς θάνατον. ὅθεν ἐπαρεκάλεσε τὸν Ὄσιον, νὰ κοπιάσῃ ἔως τὸν σάυλον, νὰ τὸ ἴδῃ. τὸ ὁποῖον δεισιμαντας εἰς τὴν γλῶσσαν ὡς νεκρὸν ἀπλωμῶν, τῆ ἐγγίξε μετὰ τὴν ῥάβδον τε λέγωντας, συμπῶσα. τότε παρῶδός (ὡ τῆ θαύματος) ἠγέρθη τὸ ἄλογον ὑγιέσατον. ὁ δὲ ἕτερος ἀνθρώπος ἐκεῖνος εἶχε λογισμὸς βλασφημίας, καὶ ἐβέβητο νὰ τῆς ἐξομολογηθῆ. ὅθεν ὁ Ὄσιος γνωρίζας ταῦτα ἀπὸ Πνεῦμα Ἄγιον, εἶπεν αὐτῷ βάλε εἰς τὸ σῆθος τὴν χεῖρά σου, ἔπειτα πάλιν τὴν εὐγάλε. τότε τῆ λέγει· βλέπεις πῶς εἶναι ἡ χεῖρά σου εὐκερῆ; ἔως ἄλλοις καὶ σὺ ἀπ' ἐδῶ κερὸς καὶ ἀδειος χερὸς ἀλογίαν, ἡ ἐπὶ δὲ ἀμολόγησε τῆς πομπῆς λογισμὸς τῆς βλασφημίας ὅπῃ σὲ ἐλίβεσι, τότε ὁ ἀνθρώπος κατανοχθεῖς τὴν καρδίαν, ἐξομολογήθη ὡς ἔπαρε. καὶ λαβόντες ἀμφότεροι συγχώρησιν, ἀεχώρησαν, ἀφελήσαντες θαυμασιώτατα. Εἶχε δὲ καὶ ἐξουσίαν θαυμασίαν καὶ τῆν δαιμόνια ὁ Ὄσιος. καὶ ὡς τῆς ἠδεδε ἀποσάξῃ, ἐφάσαν ὡς ὑπὸ πυρὸς διωκόμενοι. καὶ εἰς πίεσιν τῶν ἄλλων, νὰ ῥάβδω δὲ θαύματα, καὶ αὐτὴ μετὰ συμπίαν, ἡ νὰ εἰπῆ καὶ τὴν τῆ Ὄσιου ὅσια καὶ θαυμασίαν μετασασιν.

Μοναχὸς τις ὀνόματι Γάκωβος εἶχε τοῖτο δεινὸν καὶ κακὸν δαιμόνιον, ὅπῃ ἐπιπτεν εἰς τῆς λίθους καὶ ξύλα, καὶ ἐκατασκοπῶντο ὁ ταλαίπαρος, ὅταν τὸν ἐβρίχεν τὸ δαιμόνιον. καὶ ἐπλήγωνε πολλὰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐμύρην ἐλεεινὸν θάμα. Οὗτος ποτὲ ὑπῆλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆ Ὄσιου. καὶ εἰς τὸν νάρθηκα τὸν ἦρε τὸ κακόν. καὶ τὸν εἶδον ὁ Ἄγιος ὅταν ἔπεσε κατηγῆς, καὶ ἐπάρασεν ὅλα τὰ μέλη τε, ἐκτύπη τὴν κεφαλὴν, ἐσάβριζε τὸ σῶμα καὶ ἀφείξε, τείζων τῆς ὀδόντας, καὶ τῆς ὀφθαλμῶς ἡσπρέφοντας, καὶ φωνάζοντας μεγάλα καὶ ἄσημα. ταῦτα βλέπων, τὸν ἐλυπήθη ὁ Ὄσιος, καὶ ἀλαλήτως ἐλάλησεν ἐκεῖνος ὅπῃ ὑπακεί τῆς φοβεμῆς τε, εἰς τὸν ὁποῖον ἀδυσάντως ἐπῆλθεν, ἔδωκεν ὅτι πάντα δυνατὰ τῆ πιστόντι. καὶ βαίνοντας τὴν ῥάβδον τε εἰς τὸ σῶμα τῆ πάχοντος, ἐδίωξεν ἄδυσ τὸ δαιμόνιον, τὸν δὲ Γάκωβον ἠγερν ὑγιαίνοντα. ἕτερος δὲ τις λαϊκὸς ὀνόματι Θεοφύλακτος εἶχε τὴν αὐτὴν ἀδυσίαν, καὶ ἀπελθὼν εἰς τὸν Ὄσιον, τὸν ἐλύφασε μετὰ προσέχῃν τε ἀπὸ τὸν ἀγχιον δαίμονα, καὶ ὑπέσρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τε ὁ πρῶτος δεινῶς δαιμονισμένος, σφρονισμένος καὶ ὑγιέσατος. εἶδετε θαυμάτων ὑπερβολῶν, καὶ διοράσαν μεγεθος, μετὰ ὅποια ὁ Παντοδύναμος ἐσόλισε τὸν Μελέτιον; Ἀλλὰ θάρρειτε τάχα

τάχα πῶς ἐγράψαμῃ ὅλα τε τὰ τεράσια; ὄχι καὶ ἀλήθειαν, ἀλλὰ μόνον διὰ τὸ ἀπείρον πέλαγος σὰς ἐχαρίσαμῃ εἷα καυκάλιον θάλασσαν, δεῖ νὰ καταλάβετε μὲ τὸ ὀλίγον τὸ ἀμύβρον. ἅτι κατὰς εἶμαι τὰ ἄσρη τῆ Οὐρανῶ ἀναείδηται, ἔπως εἶναι καὶ τὰ θαύματα τῆ Μελετίε ἀμύβρηται. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνδραποῦς ἦτον καὶ αὐτός, καὶ ἔζησεν εἰς τῶν τὸν μάταιον Κόσμον χρόνος ὑπὲρ τὰς ἐβδομήκοντα, διὰ τὰς ὁποίας τὰς περαιοτέρους ἐπέρασε σχεδὸν μαρτύριον διὰ ταῖς ἀρχεπύλαις, σκληραγωγίαις, καὶ ἀλλὰς ἀδυσταῖς ἀφθοραῖς, καὶ ὀξόχως διὰ τὰς πληγὰς τῆς ποδῶν, ὅτε τὸν ἔβρωγιν οἱ σκάλικες, κατὰς εἰς τὴν ἀρχὴν ἐγράψαμῃ μὲ ταῦτα λέγω ὅλα τὰ θλιβερὰ κατ' ὄραν βασιυζούμην, ἠλθον εἰς τὸ ποδῆμνον τέλος τῆ πρώτῃ ἡμέρᾳ τῆ Σεπτεμβρίου Μηνός. καὶ τὸν μὲν ἔξα ἀνδραποῦν ἀφῆκον ἐδῶ εἰς τὴν γῆν ὡς γήινον, τὴν δὲ αἴθλον φυκτὴν καὶ ἐραῖον ὑπεδέχθησαν τὰ ἐραῖα τὰ γμάτα. καὶ διὰ τὸ μὲν τὸ εἷα μέρος τὸν ὑποδέχθη περὶ χαρῆς ὁ Μέγας Σάββας ὁ σωτοπότης τε. καὶ διὰ τὸ ἕτερον ὁ Θεσσαῖος Παῦλος, ἐπειδὴ ὄλλω τὴν Θῆβαν ἐτίμισε καὶ ἀνργέτισε μὲ τὴν αἴθλον πολιτείαν τε. ἀσάξεται τῶν ὁ Ηλίας, καὶ Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος δεῖ τὸ νησῶτικὸν καὶ φιλήρημον. καὶ ἀπλῶς εἶπεν ὅλοι οἱ Ὁσίοι Πατέρες τὸν σωμασκητὴν καὶ ὁμόζηλον περὶ χαρῶς ὑποδέχονται, ἐπιτελοῦντες μὲ τὰς Ἀγίας Ἀγγέλους Ἐορτῶν πανδρόσιον. Τὸ δὲ τίμιον αὐτοῦ καὶ ἱεράτατον Δείφανον ἐναφίασαν ἀλαβῶς ἐκεῖ εἰς τὸ Μοναστήριόν τε εἰς τὸν Ναὸν τῆ Ἀσμάτων Συμβύλας καλέμενον. τὸ ὁποῖον Δείφανον ἐνεργεῖ καὶ ἕως τῆς σήμερον σημεῖα καὶ τέρατα εἰς δόξαν Θεῶ. καὶ μὲν διαφόρων νόσων ἀλεξήθειον, ἰαμάτων παντοδαπῶν ποιεσῆθειον, ψυχῶν ἐσεβῶν φυλακῆθειον, καὶ ἀλιπείων δαιμόνων ἀφανισῆθειον. ὅτι καὶ μὲν τὸν Νόμον τῆς σαρκὸς ἐτελέτισε, καὶ ἀπέδωκε τὸ χρέος τῆς φύσεως, ἀμὴν ἡ χάρις τῆ Πνεύματος δὲν ἀπέδωκεν, ἀλλὰ δεμῆρει εἰς τὸν τάφον αὐτῆ. καὶ δεῖ μέσοι τῆ Ἀγίας Δείφανου ἐνεργεῖ τὰ θαύματα, καὶ κατ' ἐκαστὴν πηγάζει ἰαματα εἰς ὄσας τὸν ἔπιμαλεθῶν μὲ Πίσεως. καὶ εἰς πίσεωσιν τῆ ἄλλων νὰ γράψαμῃ τέτα, καὶ ταῦτα μὲ σωτομίαν ποικιλῶ καὶ βραχύτητα. Ἀνδραποῦς τις ἀλαβῆς, Βάρδας τὸ ἐπῶνυμον, ἦτον διὰ τὴν Σουείαν, καὶ τότε ἐνατοῖκα εἰς τὴν Θῆβαν. οὗτος εἶχε λέφραν χαλεπὴν καὶ ἀχρημον. ὅσων πολλὰ λυῖατο εἰς τὸ αἷατον τῆς ἀδυσταῖας τε, καὶ εἶχε τὴν θλίψιν ἀνείκασον. ἀνέσας δὲ τὰ ἀπείρα θαύματα, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Θεῖος Μελετίος, ἀπῆλθε καὶ αὐτὸς μετ' ἀλαβείας καὶ Πίσεως εἰς τὸν τάφον τε, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ προσδύχόμενος. καὶ τὸ μεσόνυκτον εἶδεν εἰς τὸ ὄραμά τε, πῶς ἐλειτέργα εἷας ἱεράς, καὶ ὁ Ἄγιος τῆ ἐσυλλειτέργα. τότε ὅταν ἐγνώρισε τὸν Ὁσίον, ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας τε λέγωντας. ἐλέησον με δελε τῆ Θεῶ, καὶ ἰάξῃς ὁσόν με τὸν δειλαίον, ὅτι διώσσαι νὰ μὲ κατὰείσης, ὡς παρρησίαν ὅτε ἔχεις μεγίστην πρὸς Κύριον. Ταῦτα λέγων, ὄξῃλθε φῶς διὰ τὸ Ἄγιον Βῆμα, καὶ περὶ ἐλάμψε τὸν Ὁσίον. ὅς τις ἐγγίξον εἰς τὴν σάρκα τῆ Βάρδα τὴν χεῖρα λέγωντας. ἰδὲ αἱ ἀμαρτίαι σε ἐσυχαρήθησαν, καὶ ἐκαταείδη τὸ σῶμά σε. μὴ λυπᾶσαι λοιπὸν τῆ λοιπῆ, ἀλλὰ ὑπαγε εἰς εἰρήνην, ἀχαριστῶντας τὸν Σωτῆρα Χριστὸν, ὅτε ὡς δίκαιος σε ἐπαῖδῃσε, καὶ πάλιν ὡς εὐσπλαγχνος σε ἰάξῃσε. ταῦτα βλέπων ὁ Βάρδας ὄξῃπνισε. καὶ ἀνείδη (ὁ τῆ θαύματος) πεδραποδύμηνος. ὅτι τὸ σῶμά τε ὅλον ἐγδάρθη ὡς ὄφιν, καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν ἢ λέφρα, καὶ ἡ σάρκα τε ἔμεινε ἑυφερῆ.

μόνον εἰς τὰ χεῖλη τε ἔμεινον ὀλίγον τί, ἔξ' ἢ νὰ φαίνεται ἡ μαρτυρία τοῦ θαύματος. Ἦ τὸν ἢ ἐκεῖ εἰς τὰ Μοναστήριον τῶ Ὁσίου εἰς μοναχὸς ἀθάλυτος ἐκ νεότητος, ὅπερ δὴ ἐδιδάχθη τὸ ἀποσταλάσσει ὀλότεια, ἀλλὰ ἐκείτετο ὡς λίθος ἀψυχός. βλέποντες ἔν οι μοναχοὶ τῆς μονῆς, πῶς ἔπαυον εἰς ὅλας θαυμάσια τὸ Ἅγιον Λείψανον, ἐσύκωσαν τὸν ἀθάλυτον, ἢ τὸν ἔθεσαν ἐμπαροῦσαν τὴν πέφ. ἢ παρὰ τοῦ (ἂ τῆς μεγίστης σε πρὸς Θεὸν παρρησίας Μελέτιε) ἠγέρθη ὑγιὲς ἀελευατῆρας ἀνεμπόδιστα ὁ παρῶν ἀθάλυτος, καὶ ὑμολόγησε τὸν Κύριον, ἢ τὸν τέτε θεράποντα. Εἰς τὴν Μομεμβασίαν ἦτον τὶς ἀρρώστος Κλήμης ὀνομαζόμενος, εἶχε δὲ δύο ἀδελφείας. ἦγεν παρῶτον μὲν ἦτον ἀπασμῆτος, καὶ ἦσαν πεισμένα τὰ δίδυμά τε. δεύτερον ἦτον τὸ σκότι σαπηνῆρον ἔσωθεν. ἢ εἶχε δύο μεγάλας πόνους ὀτάλας καὶ ὀδύνη ἐπόδων. αἰκίας ἂν τῶ Μελετίε τὰ τέρατα, ὑπῆγε ἢ ἔμεινον εἰς τὸν Ναόν τε ἡμέρας τινὰς ἀχόμενος. ἢ μίαν νύκτα βλέπει ἢ αὐτὸς τὸν Ὁσίον εἰς τὸν ὑπνον τε, ἢ λέγει τε νὰ τῶ δείξῃ τὸ πάθος, ἢ τῶ εἶπῃ πᾶς τῶ ἔγγιζον εἰς τὸ σκότι καὶ εἰς τὰ δίδυμα. τότε ἔξυπνήσας ἀνέβηκεν, ἂ τῆς χάριτος σε Χριστὲ Βασιλεῦ, ὅλος ὑγιὲς ἀπὸ τῶν δύο ἀδελφείας, ἢ ἐπεπάτει ἀγαλιώμενος. Τοιαῦτα σε τῶ πόνων αἰ ἀμοιβαί τῶ κατ' ἡμᾶς αἰῶνος κάλλος Μελέτιε. τοιαῦτα σε τῶ ἀσκητικῶν ἀγῶνων τὰ ἔπαθλα. τοιαῦτα πρὸς Θεὸν παρρησίαν ἐπλέπσας. ἐκετόλομῆ σε λοιπὸν ἢ ἡμεῖς οἱ ἀχρεῖοι ὑμνηταὶ καὶ οἰκέται σε, νὰ παρακαλῆς τὸν ἐλεήμονα Θεὸν ἔξ' ἢ λόγους μας, νὰ μᾶς δυναμώσῃ δι' ἀχῶν σου Ἁγίων, νὰ φυλάξωμεν τὰ Ἅγία τε πρὸς ἄγμματα, ἔξ' ἢ νὰ τύχωμεν καὶ τῆς Οὐρανίης Βασιλείας τε, νὰ τὸν δοξάζωμεν πάντοτε. Ὁ, πρέπει δόξα. τιμὴ, καὶ ποροκυύησις τῶ Πατρὶ, καὶ τῶ Υἱῶ, καὶ τῶ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τῶς αἰῶνας τῶ αἰῶνων. Ἀμήν.

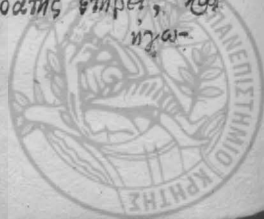
Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Α'.

Τῶ Ἁγίῳ Γερομάρτυρος.

Γ Ρ Η Γ Ο Ρ Ι Ο Υ

Ἀρχιεπισκόπε τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας.

Ὄταν ἐβασίλευον εἰς τὴν Μεγάλην Ἀρμενίαν ὁ Τηριδάτης, εἶχε ζῆλον πολὺν πρὸς τὰ εἰδωλα, καὶ ἐπεθύμα νὰ κάμῃ ἔθρονον, νὰ πισύσεν εἰς αὐτὰ ὅλοι τῆς Ἐπαρχίας καὶ ἔξωστίας τε, καὶ μάλισα οἱ χριστιμῶτεροι. ἀναμέσον εἰς τῶς ὁποῖους ἦτον ἢ σὺν θεοφιλῆς καὶ χριστιμὸς Ἀρχιεπίσκοπος, ἀπὸ γένους Βασιλικὸν κατεγενημένος, τὴν κλήσιν Γρηγόριος, ὅστις ἦτον εἰς τὸ παλάτιον αὐτοῦ κοινωτὸς μὲν καὶ ὁμόγνωμὸς τε εἰς τῶς πολέμους καὶ ἀλλὰς ὑποθέσεις τῶ σώματος, εἰς δὲ τὴν τῆς ψυχῆς ἀλγίαν ἐδαμῶς. ὅτι ὁ μὲν Τηριδάτης ἐπύρει, καὶ

ἠγωνίζετο πῶς νὰ ἀρέσῃ τοῖς αἰσιδέτοις εἰδώλοις ἢ ἀνοήτοις, ὡς τέτων αἰσι-
 διητότερος· ὁ δὲ πάνσοφος Γρηγόριος ἐξηγῶρει νύκτα ἢ ἡμέραν πρὸς τὸν ὄντως
 Θεὸν διχόμυθος, καὶ τέτα μὲν δακρύων δεσμῶτος, νὰ τὸν δυναμώσῃ, νὰ φυλά-
 ξῃ ἕως τέλους τὴν ἀσέβειαν. πολλοὺς λοιπὸν ἐδοκίμασεν ὁ Θεοδότης με-
 θεφόρες κολακείας καὶ πανουργήματα, νὰ φέρῃ τὸν Ἄγιον εἰς τὴν γνώμην
 αὐτῆ, καὶ δὲν ἐδυνάθηκεν. ἄθου βλέπωντας ὅτι δὲν ὑποτάσαστο, ἐδυμῶθη
 μίαν ἡμέραν, ἢ λέγεται. ἐγὰρ σὲ ἐτίμησα Γρηγόριε, καὶ σὲ ἔχω κοινῶν
 εἰς τὴν τιμὴν καὶ τὸν πλεόνεμα, καὶ σὺ γίνεσαι πρὸς τὸν διεργέτην ἀχάρι-
 στος; λέγει τὸν ὁ Ἄγιος. Ὁ Δεσπότης Χεισὸς ὁ Βασιλεὺς πάσης κτίσεως μᾶς
 προσάσσει, νὰ ὑποτασσώμεσθαι τῆς ὀπιθέας βασιλείας ἢ Ἀρχοντίας εἰς τῆς σω-
 ματικῆς ὑπηρεσίας, ὅπῃ τὴν ψυχὴν δὲν βλάπτῃσι, καθὼς εἶδες πῶς σοῦ
 ἐτίμησα ἕως τώρα μὲ προσδυμίαν εἰς τῆς πολέμους καὶ ἄλλας χρείας τῆς πό-
 λεως, ἢ δὲν ἀμέλησα πώποτε. ἀμὴν τώρα ὅπῃ μὲ προσάσσεις καὶ ἀφθονίας
 εἰς τὴν ἀσέβειαν, δὲν εἶναι κρέπον νὰ σὲ ὑποταχθῶ, ἵνα κατακρίνεται ἡ
 ψυχὴ μὲ εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. αὐτὰ καὶ ἕτερα λέγων πρὸς αὐτὸν ὁ Ἄ-
 γιος, ἐδυμῶθη ὁ Θεοδότης ὑπέμετρα. καὶ προσάσσει νὰ δέσῃν ὀπίσω τῆς
 χεῖράς τε, νὰ βάλῃν σὶα ξύλον εἰς τὸ σῶμα τε, νὰ τὸν φορτώσῃν βώλης με-
 γάλους ἄλατος, ὅπῃ γίνεται ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀρμενίαν, ἢ νὰ τὸν δέσῃν μὲ χοι-
 νία, νὰ τὸν κρεμάσῃν. ἔμεινε λοιπὸν ἡμέρας ἑπτὰ εἰς τὴν πικρὰν ἢ δεινὴν
 ταύτην βάσανον. ἢ τὴν ἐβδόμην τὸν ἐκατέβασαν, καὶ ἠρώτησαν, εἰ ἔσεργε
 νὰ θυσιάσῃ τὰ εἰδῶλα. καὶ ἐπειδὴ ποσῶς δὲν ἔσεργε, τῆ ἔδωσαν δεινότερα
 κολασήεια, ἢ κρεμάσαντες αὐτὸν ὑπὸ τὸν σὶα πῶδα κατακέφαλα, τὸν ἔδερναν
 δέκα δυνατοὶ ἄνδρες μὲ ραβδία ροζάκιμα, ἢ μὲ κόπρον ὑποκάτω τὸν ἐκαπνίζαν. ὁ
 δὲ Ἄγιος ὑπέμενε ταῦτα μεγαλοψύχως, ἀχαριτῶν ἢ δόξάζων τὸν Κύριον,
 καὶ ἐδίδασκε τῆς παρόντας τὴν τῆ Δεσπότη Χεισῶ ἐνανθρώπησιν, ἢ τὴν δό-
 ξαν τῆ Παραδείσου, ὅπῃ ἐνδέχεται τῆς Χριστιανῶς, ἢ τὴν αἰώνιον κόλασιν,
 ὅπῃ κληρονομοῦσιν ὅσοι ἀπεθάνῃν ἀμετανόητοι. ἀφ' ἔργῃν ἑκαμῆν ἄλλας ἑπτὰ
 ἡμέρας εἰς ταύτην, τὸν ἐκατέβασαν, ἐλπίζοντες νὰ τὸν φέρῃν εἰς τὴν μιανὰν
 τῆς γνώμην οἱ μάταιοι. ἢ ἐπειδὴ δὲν ἔσεργεν, ἔβαλαν σανίδα ξιγύρε εἰς
 ταῖς ἀντρίτσες τε, καὶ μὲ χοινία ἐσφιγξεν ποσῶν τῆς πῶδας τε, ὅπῃ ἔφεχαν
 ὑπὸ τὰ δάκτυλά τε τὰ αἵματα. ἐπειτα πάλιν ἔμπηξαν ὄξέα καρφία εἰς τῆς
 πῶδας τε, ἢ τὸν ἠνάγκαζαν νὰ βῆῃ ὅσον ἐδυῶτο. ἢ εἰς ταύτην τὴν τιμω-
 ρίαν ἐχρῶνα πόνον ἢ οδυῖν πολλὴν ὁ ξισόλβιος, ἢ ἐνοκκνίζεν ὑπὸ τὴν
 ρολῶν τῆ αἱμάτων ὄλον τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ Θεοδότης ἐπροσάξε νὰ τὸν δέρνῃν ὠ-
 μότερον, ἢ νὰ τὸν ἀπλώσῃν καταγῆς ἀνάσκελα, νὰ σφίγξῃν τὴν κεφαλὴν τε
 μὲ τεκτονικὸν ὄργανον, καὶ νὰ χύσῃν εἰς τὴν μύτην τε ξύδι δρυμὶ καὶ ἄλας
 μὲ νίτρον. τὰ ὁποῖα εἰσηλθόν ἕως τὸν ὀμυαλὸν ἢ δειμύτης. μὲ ταῦτα ἤφε-
 ραν σὶα θύλακον, ἢ τὸν ἐγέμισαν κάρβονα ἀπτιμήμα, μέσα εἰς τὰ ὁποῖα
 ἔβαλαν τὸν Ἄγιον, ἢ ἔμεινον ἕξ ἡμέρας βασανιζόμενος. καὶ τὴν ἐβδόμην
 τὸν εὔγαλαν, ἢ λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Θεοδότης εἰς φεγγέλασμα· τάχα ὑπῆ-
 γες εἰς τὰ Βασιλεία τῆ Χεισῶσε, καὶ δαύλαυσεσ ὀλίγη ὑπὸ τὴν θαυμα-
 σίαν ἐκείνῃν μακαριότητι; ὁ δὲ Ἄγιος ἀπεκρίνατο. ἀκόμη δὲν παρῆκομῃ εἰς
 ἐκείνῃν τὴν δόξαν ἢ ἄρρητον ἀγαθίασιν, ἕως νὰ ἔλθῃ ὁ Δεσπότης Χεισὸς
 τὴν δεινέραν αὐτῆ παρῶσιαν, νὰ κείνῃ ἅπαντας, ἢ τότεσ οἱ ἐγνώμονες δὲ-

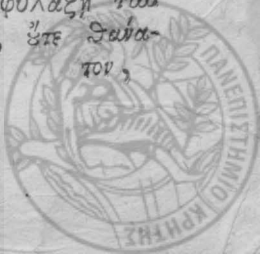

λοίτε νὰ λάβω πλεσίαν τὴν ἀπαπόδοσιν, σὺ δὲ ἄλλοι νὰ λάβῃς τὴν τιμωρίαν ὅπερ σὺ ἄρχει καὶ τὰς παρὰ σε. τότε θυμωθεὶς ὁ Θεοδότης μέγιστα, ἐκρέμασαν τὸν Ἅγιον κατακέφαλα. καὶ τὸ ἔχυσαν ὑπὸ τὸν ἀφροδίωνα πολὺ νερὸν εἰς τὴν κοιλίαν τε καὶ αἰχμύλῳ οἱ ἀλπίηοι. καὶ ταῦτα τὸν ἐκολάκωε πάλιν ὁ Θεοδότης, καὶ ἐφοβείζε νὰ τὸν θανατώσῃ μὲ δεινὰ κολασήρια. καὶ μὴ βελόμνος νὰ τὸ ὑπακῆσῃ, τὸν ἐκρέμασαν πάλιν, καὶ μὲ σιδηρὰ αὐχία ἐξέχιζαν τὰς πλευράς τε ἀσπλαγχνά, καὶ ἔφεραν ὡς ποταμὸν τὴν αἷμα. καὶ ταῦτα ἔβρωσαν εἰς τὴν γῆν σιδηρὰ ξιβόλια, ἀπαῖον εἰς τὰ ὅποια τὸν ἐβάβιζαν ὀλόγυμνον, καὶ τὸ ἔλεγον. πε εἶναι τώρα ὁ Θεὸς σε, καὶ δὲ σε λυθῶναι ὑπὸ τὰς χεῖράς μου; τότε πάλιν τὸν ἐφυλάκωσε. καὶ τὴν ἄλλῃ ἡμέρῃ τὸν ἤφεραν, καὶ βλέπωντας τὸν ὕγιῃ εἰς ὄλας τε τὰς πληγὰς, ἐθαυμάζετο. καὶ προσάσκει νὰ τὸ βάλῃ σιδηρὰς κνημίδας εἰς τὰ γόνατα, νὰ τὸν κρεμάσῃ, καὶ τὸν ἐφείπαζε πάλιν ὁ Θεοδότης πῶς δὲν τε εἶδεν ὁ Κεῖτος βοήθειαν, καὶ τὸν ἐφείπαζε πάλιν ὁ Θεοδότης πῶς δὲν τε εἶδεν ὁ Κεῖτος βοήθειαν. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. ἐγὼ ἔχω εἰς χαρὰν με αὐτὰ τὰ κολασήρια, καὶ εἶναι ψυχωσθήρια. ἀμὴ ἐσύ σωθῆσαι πῦρ εἰς τὴν κεφαλῆ σου, νὰ καταφλέγῃσαι πάντοτε. εἰς ταῦτα ἐθυμάθη ὁ Θεοδότης ὑπέρμετρα, λέγωντας· ἐπειδὴ ἐσύ φοβερίζεις νὰ μὲ καύσῃς μὲ πῦρ ἀσβεστον, ἐγὼ νὰ σὲ καύσω τώρα μὲ πῦρ σβεννύμνον, καὶ νὰ σὲ διδάξω νὰ μὴ εἶσαι ὅσον αὐθάδης πρὸς ἐμέ, καὶ ἀναίχωντος. αἰέλωσαν ἔν σ' ἅ χαλκωμα μολύβι, καὶ τὸ ἔχυσαν ὅλον βρασὸν εἰς τὸν Ἅγιον. ὅς τις ὑπέμεινε θηναίως καὶ ταύτῃ τὴν βάσανον, δοξάζαν τὸν Κύριον. ἰδὼν δὲ ὁ Θεοδότης, ὅτι μὲ κολασήρια δὲν εἰδύετο νὰ νικήσῃ τὸν Ἅγιον, ἐδοκίμαζε πάλιν μὲ κολασήρια καὶ συρραλόμενα νὰ τὸν διασρέψῃ εἰς τὴν ἀσέβειαν. ἀλλὰ εἰς ὑπὸ τὰς Σαβάρτας αὐτῆ καὶ Ἀρχοντες τὸν ἐσυμβέβησε λέγωντας· δὲν εἶναι δίκαιον ἔτε ἄρχει νὰ ζήσῃ πλέον ἐτέτος ὁ ἀνθρώπος, ἔτε νὰ βλέπῃ τὸν ἥλιον, ἐπειδὴ εἶναι τίς τε Πάρθε Ἀνάκ. ὅς τις μὲ δόλον ἐφόνωσε τὸν πατέρα σε, καὶ ὄλλῃ τὴν Ἀρμενίαν ἐκατάσκησε ὑπὸ Περσῶν αἰχμάλωτον. ταῦτα ἀκούσας ὁ Θεοδότης ἐμίσησεν ὅλον ψυχῆς τὸν Γρηγόριον, καὶ προσάσκει νὰ δέσῃ τὰς χεῖρας καὶ πόδας αὐτῆ καὶ τὸν ἔραχνον, καὶ νὰ τὸν ρίψῃ εἰς τὸν λάκκον τῆς Πόλεως Ἀρπαξῆ. ἐτέτος δὲ ὁ λάκκος, ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες, ἦτον ὅλα φοβερόν καὶ ἐλεινὸν θέαμα, ὅτι ἦτον βαθύτατος, καὶ τὸν εἶχασιν οἱ Ἀρμενιοὶ ἐπιταυτῆ κατασκευασμῶν, καὶ νὰ ρίπτῃν ἐκεῖ τὰς καταδικῆς. καὶ ἦτον γεμάτος ὄφεις θανατηφόρος καὶ σκάληκας, καὶ βρῶμον εἶχε πολὺ ὑπὸ τὴν λάσπῃ τῶν θηρίων καὶ βόρβωρον, ὅπερ δὲν ἦτον βολετὸν νὰ ὑποφέρῃ ἐκεῖ καὶ μίαν ἡμέραν ὑπὸ τὸν βρῶμον καὶ δυσωδίαν τὴν ἀμετρον.

Εἰς τῆτον ἔν τὸν φοβερόν λάκκον καὶ ἀφροδίλων ἐκλεισαν τὸν θαυμάσιον καὶ Θεῖον Γρηγόριον, καὶ ἐκαμῆν ἐκεῖ εἰς τὸν βρωμεσμῶν καὶ σποτεινὸν τόπον ἐκείνον χρόνος σατίας ἰδ'. ἐκεῖ δὲ σὺμὰ ἐκατοῖκα μία χίρα ζωὴ. τὴν ὅποιαν ἐσπρόσάξεν Ἅγιος Ἀγγελος νὰ κατεβῆ κατ' ἐκαστῆ ἡμέραν κομματὶ ψωμί, νὰ τὸ φάσῃ ὁ Ἅγιος, νὰ μὴ ὑποδαίη ὑπὸ τὴν πείναν καὶ ἄλλῃ κἀκωσιν, καὶ ἔπως ἐφέρετο. τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐβασίλευεν ὁ Διοκλητιανὸς, ὅς τις ἐγύρωσε κόρην ἄραιαν καὶ εὐμορφον νὰ ὑπανδρῶσθῃ. καὶ μαθὼν ὅτι εἰς ὅλα μικρὸν Μοναστήριον ἦτον μία καλογραῖα Ρίψιμια ὀνόματι ἄραιότατη, καὶ πάγκαλος, ἐβῆ εἰς τὴν καρδίαν ὑπὸ τὸν σαρκινὸν ἔρωτα, καὶ ἔστειλεν ἀνδράπες νὰ τὴν

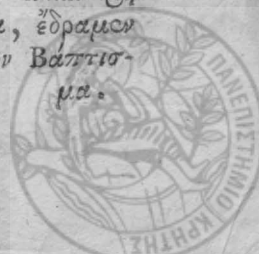
τῶν φέρει, καὶ ἠτοίμασε τὴν γάμψιν καὶ τὴν σωήθειαν. ἡ δὲ μακαρία δὸν
 ἔστρεψε νὰ προτιμήσῃ φθαρτὸν βασιλέα, νὰ ἀδεύσῃ τὸν Οὐράϊον. ὅθεν ἔξ
 νὰ μὴ τῶν ἐπάρῃ δυναστικῶς ὁ βασιλεὺς, ἐπῆρε τῶν γερόντισσάν της Γαίαν
 νὴν ὀνόματι, καὶ ἔφυγον ἀπὸ τὴν μονὴν αὐτῆς μετὰ τὰς λοιπὰς καλογαῖς,
 καὶ ἀπῆλθον εἰς τὴν χώραν τῆς Ἀρμενίας, ἔξ νὰ γλυτώσεν ἀπὸ τὸν κίνδυνον.
 καὶ κατόπισαν εἰς τὴν Πόλιν Ἀραράτ. καὶ ἐπορεύοντο μετὰ τὸ ἐργόχειρον
 αὐτῆς ὡς ἐδούοντο. τότε μαθὼν ὁ Διοκλητιανὸς, ἐγραφε πρὸς τὸν Τηριδάτιον
 νὰ τὴν εὖρη νὰ τῆ τὴν σείλῃ ὅξ ἀποφάσεως. ὅστις ἐγύρε-φεν ἔπιμελῶς,
 σέλλωντας ἀνθρώπους εἰς καθεὶν τόπον, καὶ ἰδόντες αὐτὴν, τῆ ἀνήγειλαν ὅτι
 δὸν δεικνυτο ἀλλοτρίως κόρη ὠραία ὡς αὐτὴ καὶ ὑπέρκαλλος. ταῦτα ἀκούσας,
 τὴν ἠγάπησε καὶ αὐτὸς ὅξ ὅλης καρδίας τε, καὶ ἔσειλεν ἀνθρώπους πρὸς αὐτὴν
 καὶ βασιλικῆς σοφίας νὰ τὴν ἐκδύσαν, νὰ τὴν φέρειν ὄντιμα εἰς τὰ βασι-
 λεια ὡς Βασίλισσαν, καὶ τὰς ἄλλας νὰ φυλακίσασιν. ἀλλ' αὐτὴ ἡ πάνσεμνος
 πυρπολημένη εἰς τὴν καρδίαν καὶ καταφλογισμένη ἀπὸ τὸν ἄσθεον ἔρωτα, δι-
 δασκομένη ἀπὸ τὴν Γαϊανὴν, ὅτι τὴν ἀνέδρε-φεν ἀπὸ μικρὸν βρέφος, καὶ
 ἰκανῶς ἐνεθέτισε, δὸν ἐδέχθη ποσῶς τὰ δῶρα καὶ σολῖδια, ὅπου ὁ Βασι-
 λεὺς τῆς ἔσειλεν, ἀλλὰ πανσόφως αὐτὰ ὡς φρόνιμος κατεφρόνησε, καὶ πίπτε-
 σα εἰς προσοχὴν ὁμῶς μετὰ τὰς ἄλλαις, μὴ δακρύων ἐδέοντο τῆ Δεσπότης Χει-
 σῆ νὰ τὰς φυλάξῃ ἀμόλυταις. τότε ἐγένη βροντὴ φοβερὰ, καὶ ἤκισαν φωνὴν
 ἀπὸ τῆς Οὐρανῆς ταῦτα λέγουν. μὴ φοβεῖσθε, ἀλλὰ ἀνδρείεσθε, καὶ ἔχετε
 εἰς ἐμὲ τὸ θάρρος σας, καὶ ἐγὼ εἶμαι μετ' ἐσῶς, νὰ σᾶς φυλάξω ἀπὸ τοῦς
 ἐχθρῶς ἀπειράσας, νὰ σᾶς φέρω εἰς τὸν νυμφῶνά μου νὰ συμβασιλεύετε μετ'
 ἐμῆ εἰς τὸν Παράδεισον πάντοτε. τότε πάλιν μὴ τὴν φωνὴν ἔγιναν καὶ ἄλλαις
 μεγάλας βρονταῖς, καὶ ἐπαράχθησαν μεγάλως τὰ ἄλογα, καὶ τῆς καβαλλα-
 ρέας ἐγκρέμισαν, καὶ πολλοὶ ἐφοβήθησαν. οἱ δὲ ἐπίλοιποι ὑπέστρε-φον εἰς
 τὸν Βασιλέα ἑξομοί, διηγέμενοι τὸ θαυμάσιον, καὶ τῆς Ριψιμίας τὸ ἀμειψί-
 θετον, πῶς δὸν καταδέχεται τῶν κοινωμάτων, ἔτε τὰ δῶρά τε δέχεται. ἀλλ'
 αὐτὸς ὡς μεθυσμένος ἀπὸ τὸν ἔρωτα δὸν ἐσυλλογίσθη ποσῶς τὸ θαυμάσιον,
 ἀλλὰ τῆς ἔσειλε νὰ τῶν φέρειν καὶ σιωπῶς μετὰ καταφρόνησιν. οἱ δὲ ἀπει-
 θόντες ἄρπασαν αὐτῶν βιαίως, καὶ τῶν ὑπήγαγον εἰς τὸν Τύραννον. ἦτις πύ-
 χετο πρὸς τὸν ἐραῖον Νυμφίον, καὶ τῆ ἐδέετο νὰ τῶν λυθῶσῃ ἀπὸ τὸν κίν-
 δυνον, καθῶς ἐφύλαξε τὸν Ἰωάνν εἰς τὸ πέλαγος, τῆς ξεῖς Παῖδας εἰς τῶν
 κάμινον, τὸν Δανιὴλ εἰς τὸν λάκκον, καὶ τῶν σώφρονα Σωσάνην. ἀπὸ τῆς κα-
 κόφρονας γέροντας. ὅταν ἐν ἔφθασεν εἰς τὰ Βασίλεια, καὶ τῶν εἶδεν ὁ Τι-
 κεδάτης, ἐδέλχθη καὶ καταφλέγετο ἀπὸ τὸν ἔρωτα πῶς ἄσθετον, καὶ τῶν ἐκο-
 ειδάτης, ἐδέλχθη καὶ ἐσυργέλασε, τῆς ἰσχυρῶς χαρίσματα πλέσια. καὶ πλυσιάζωντας
 λάκκοι καὶ ἐσυργέλασε, τῆς ἰσχυρῶς χαρίσματα πλέσια. καὶ πλυσιάζωντας
 νὰ τῶν φιλήσῃ ὡς μεθυσμένος καὶ φρονόληπτος, τὸν ἔσπρωξεν ἀνδρείως, καὶ
 δὸν τὸν ἀφῆκε νὰ τῆς ἐγγίξῃ, δυναμωθεῖσα ἀπὸ τὸν Δεσπότην Χεισὸν ἡ
 Χεισόνουμος. νικηθεῖς ἐν ὑπ' αὐτῆς ὁ Τύραννος, ἀγῆκε κατηχυμένος ἀπὸ τῶν
 κάμερων, καὶ μὴ ὑποφέρων τὸν ἀπεικτον ἔρωτα, ἀλλ' ἐπιποθῶντας νὰ ὑβείσῃ
 τῶν κόρην, ἤφεραν τῶν Γαϊανῶν, καὶ τῶν ἐβίαζαν μετὰ δαμῆς καὶ ἔτερα παι-
 δόπεια νὰ συμβελύσῃ τῶν Ριψιμίας, νὰ σέρῃ τὸ σωκοῖσιον. ἀλλ' αὐτὴ
 τῶν ἐνεθέτε τὰ πρὸς σωτηρίαν ἡ μακαρία, καὶ τῆς ἔλεγε νὰ φυλάξῃ τῶν
 παρθενίαν ἀμίαντον, καὶ νὰ μὴ δειλιάσῃ πρὸς πᾶσα κολασῆρια, ἔτε θαύνα-

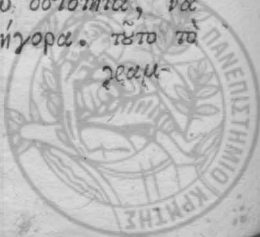
τον, ἔξ' ἢ τὰ ζήση μὲ τὸν ἑραῖον αὐτῆς Νυμφίον αἰώνια. ἄποτυχῶν ἔν τῆς ματαιαίας ἐλπίδος ὁ Τηειδάτης, ἔξ' ἢ τὰ ἐκδικήσῃ τὴν αἰχμύλῳ καὶ καταφρόνεσιν, ἐπαρσάξε τὰς στρατιώτας τὰ θανατώσεν τὴν Ριφιμίαν μὲ σκληρὰ καὶ πανδαινα κολασήρια. δῆσαντες ἔν ὀπίσω τὰς χεῖράς τῆς πρότερον, ἔκοφαν ἄπο τῶμας τὴν γλώσσά τῆς, ἔπειτα τὰς χεῖρας καὶ πόδας τῆς. καὶ γυμνώσαντες αὐτὴν, ἐκαταφλόγιζαν μὲ λαμπάδας πυρός τὰς σάρκας τῆς, εὐγαλαν τὰς ὀφθαλμῶς τῆς, καὶ κτυπῶντες μὲ λίθον μέγαν εἰς τὴν κοιλίαν τῆς, ἐχύθησαν τὰ ἐντόδια. καὶ τέλος πάντων ἐκατάκοφαν ὅλον τὸ σῶμα οἱ ἀλιπίστοι. ἡ δὲ μακαρία ψυχὴ τῆς ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἑραῖον Νυμφῶνα, καὶ παρετάθη εἰς τὸν νυμφίον Χεῖδὸν ἐσολισμῆθ' ἡμὲ τὰ μαρτυρικὰ σίγματα, τὰ συναγάλλεται πάντοτε εἰς ἐκείνῳ τὴν ἀρρητὸν ὀφροσύλῳ καὶ Βασιλείῳ τὴν ἀθάδοχον. μὲ ταῦτα ἤφεραν τὴν Γαῖανῳ μὲ τὰς ἄλλαις Παρθέναις τὸν ἀειθμὸν ὁ καὶ ἀέσπασαν τὴν γλώσσά τῆς πρότερον, ἔπειτα τὰς ἐγύμνωσαν ὅλαις, καὶ τὰς ἔγδαραν ὡς πρόβατα. αἰτίως μὲ ὅλας τὰς πόνας προσνύχοντο τῷ Κυρίῳ λέγουσαι μνήθητι καὶ ἡμῶν φιλάθρωπε Δέασοτα, ὅτι ἔξ' ἢ τὴν ἀγάπῳ σου θανατέμεθα, καὶ ὡς πρόβατα σφαγῆς ἐλογίδημεν. μὲ ταῦτα ἐπειδὴ ἀκόμι ἀπέπνεον, ἀέσπασαν τὰς γλώσσας αὐτῶν, καὶ τὴν κοιλίαν τῆς ἔσπασαν. καὶ τέλος πάντων ἔκοφαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ τὰ Λεῖφανα ἔρριψαν, τὰ τὰ φάγεν τὰ θηρία. ἐτελειώθησαν δὲ τῇ εικοσῇ ἔκτῃ Σεπτεμβρίῳ. καὶ μὲ ἡμέρας ἕξ ἡμέρας ἐξῆς ἀγγήκε τὰ κωνηγήσῃ ὁ Τηειδάτης, ἀφ' ἔ τὰ ἐπέρασεν ἡ φλόγα τὰ ἔρωτος. καὶ καθὰς ὑπῆλθε μὲ τὰς Ἡγεμόνας καὶ στρατιώτας τε, ἦσαν ἡ Θεῖα δίκη τὰς ἀδίκας καὶ μισαφόνες, ὅτε ἐφόνδσαν τὰς ἀνιδυῶνας Παρθένους, καὶ ἐδαιμονιάθησαν ἅπαντες. ἔξ' ὅπως δὲ ὁ Τηειδάτης ἐ μόνον ἐδαιμονιάθη, καὶ ἔφαγε τὰς σάρκας τε, ἀλλὰ καὶ ἡ μορφή τε ἐμεταχηματίθη (ὡ φθαδόξῃς τερατοργήματος) εἰς εἶδος χοίρε, ἔξ' ἢ τὰ μαρτυράται μὲ τὸ ἔξω χῆμα ἡ ἔσω τῆς ψυχῆς σκληρεία καὶ βόρβορος. καὶ μὲ ἀπιστήσῃ τινὰς εἰς τῆτο, ὅτι ὅτε Θεὸς ἐνεργεῖ, τὸ ἀδύατον ἀργεῖ. ὅστις ὡς Παντοδύναμος ἔκαμε καὶ τῆτο, καὶ τὰ τὰ Ναβεχοδόσορ, καὶ ἄλλα θαυμασιώτερα εἰς δόξαν αὐτῆ καὶ μεγαλοσπέπειαν. ἦτον λοιπὸν εἰς τὴν Πόλιν ὄλλῳ τῆς Ἀρμενίας Φλίφῃ πολλῇ καὶ σκοχωρεία ἔξ' ἢ τὴν χοιρείαν μορφήν τῆ Βασιλέως, καὶ τὴν ἄλλῳ τῶν Ἀρχόντων ἀπὸ τὴν τῶν δαιμόνων μάστιγα. εἶχε δὲ ὁ Τηειδάτης ἀδελφῶν Κεσαροδέκτα ὀνόματι, ἦτις εἶδεν ἀνθρακὸν εἰς τὸ ὄνειρον, καὶ λέγει τῆς. εἰάν δεῖ ἀγάλατε τὸν Γρηγόριον ἀπὸ τὸν λάκκον τῆς Πόλεως Ἀρταξά, δεῖ ἰαφ' ὄσται ὁ ἀδελφός σου καὶ οἱ ὀπίλοιποι. ἀπὸ τῆς ἔν ὡς ἔξημέρασεν, ὑπῆλθε εἰς τὸ παζάει ἡ γυνὴ, καὶ ἀνήγγειλε τὴν ὀπτασίαν εἰς τὰς Ἀρχοντας. οἱ δὲ νομίζοντες φαντασίαν τὸ ὄνειρον, τὴν ἐχλεύαζαν λέγοντες, ὅτι μήτε καὶ κόκκαλον τῆ Γρηγορίῳ δειξέσκειτο. ἀλλὰ πάλιν καὶ ἄλλας νύκτας ἀπέσασα εἰς τὸ ὄνειρόν τῆς τὰ ὅμοια, ἐκατάπεισε τὸν λαόν, καὶ ἔσειλαν ὄνα Σαβῆ ἀπῳ Ἀυτίαν καλέμηρον, καὶ φθαίνοντας εἰς τὸν λάκκον, ἐφώνησε τὸν Γρηγόριον, ὅς τις ἀπὸ τῆς ἀπεκείνατο. ὅθεν κατεβάσας χωνία, τὸν ἐπαρεκάλεσεν ὁ Ἀρχων τὰ δεθῆ μὲ ταῦτα τὰ τὸν ἑαβίξουσιν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τε ἔπος ἐπαρσάξεν. ἔξελθὼν ἔν ἀπὸ τὸν βρωμεσμῆρον λάκκον ὁ Ἄγιος, ἦτον ὄλος ἀπὸ τὴν λάσσῳ καὶ βόρβορον μαῦρος βέρυπωμῆρος καὶ ἄχνημος. καὶ λῆσαντες αὐτὸν ὀπιμελῶς, καὶ ἐκπλύσαντες, τὸν εἰδύσαν, καὶ τὸν ἤφεραν εἰς τὴν πόλιν τῆς. ὁ δὲ Τηειδάτης καὶ οἱ ἄλλοι τε Ἀρχοντες, τινες ἔπεσαν ὅλοι εἰς τὰς πόδας αὐ-

τῶν δεσμίῳ να τῶν λυξώση τῆς δαιμονικῆς μάγισος. αὐτὸς δὲ ἠρώτησεν αὐ-
 τῶν καὶ τῶ ἔδειξαν τὸν τόπον, ὅπερ ἔρριψαν τῷ Ἁγίῳ Μαρτύρῳ τὰ Λείψα-
 να, τὰ ὁποῖα ἔδηξασιν σῶν ἡ ἀκέραια ἅπτα τὰ πετεινά ἢ θηρία, ἢ δαυδία-
 ζαν, ἢ τὰ ἐνταφίασεν ἐντίμως ὡς ἔπαρτε μὲ πολύτιμα ἱμάτια, ὁποῦ τοῦ
 ἔδωκεν ὁ Βασιλεὺς. καὶ τῷ ἄλλῳ ἡμέραν ἔκαμιν δὲ αὐτῶν, γὰ τῶ
 σωετίῳ ὁ Κύριος, (ἢ μάλιστα τὸν βασιλέα) ἵνα καταλάβεν τὸ τῆς Θείας
 αὐτῶ Οἰκονομίας μυστήριον. ἔπειτα τῶ ἔδιδάξε, ἢ ἱκανῶς ἐνεθέτησε γὰ μι-
 σήσεν τὰ πονηρὰ εἰδῶλα, καὶ γὰ ἐγνωρίσεν τὸν μόνον Θεόν, ὅστις ὡς ἐλεή-
 μων καὶ παντοδύναμος τὸν ἐφύλαξε τῶς χρόνος εἰς τὸν λάκκον ἀβλαβῆ ἢ
 ἀπήμαντος, ἔξ γὰ πισύσεν εἰς αὐτὸν, γὰ μὴ κολαδῆν αἰῶνια. ἢ τῶ ὑπε-
 χέθη ἢ ἔπαξεν, ὅτι εἰὰ βαπτιδῶσι, λαμβάνωσι τῷ τῆς ψυχῆς καὶ τῶ σώ-
 ματος ἰασιν. ἐδιηγήθη δὲ πρὸς αὐτῶ καὶ μίαν ὀπτασίαν θαυμάσιον ὅπερ εἶ-
 δον εἰς τὸν λάκκον ὁ Ἁγιος, μὲ τῷ ὁποῖαν τῶ ἐφανέρωσε, πῶς ἔμελλον γὰ
 πισύσεν εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν ὅλοι ἐκείνοι τῆς Ἀρμενίας, γὰ λυξῶθῶσι
 τῶ αἰωνίῳ κολάσεως. τῷ ὁποῖαν ὀπτασίαν ἔξ συντομίαν δὲν γράφομεν. αὐ-
 τὰ ἢ ἔτερα λέγων ὁ μέγας Γρηγόριος πρὸ τῆς ὀρθοδόξῳ Πίσεως, ἐπίδωσαν
 ἅπαντες, ἢ τῶ ἐφόραξε γὰ νησύσεν ἡμέρας ἐξήκοντα, καὶ τότε γὰ λάβεν
 τὸ Ἁγιον Βάπτισμα, ὅταν ἀγνιδῆν ἢ καθαριδῶσιν ἅπτα τὸν μολυσμὸν τῆς
 εἰδῶλολαβείας καὶ βόρβορον. ἐκτισαν ἐν Ἐκκλησίαν πλεσίαν εἰς τιμῷ τῆς
 Οσίας Ριψιμίας ἢ τῶ λοιπῶν Οσιομαρτύρων, καὶ ἔθεσαν ἐκεί ἐντίμως τὰ
 τίμια Λείψανα. ὁ δὲ Τηιδάτης ἐπαρκαλεῖ τὸν Ἁγιον, γὰ τὸν μεταξέθη
 ἅπτα τῷ φεβκτῷ ἐκείνῳ χοιρείαν μορφῷ εἰς τὸ πρότερον εἰδόςτε, εἰ δὲ κἂν
 τῶ χεῖρας μόνον καὶ πόδαςτε ἔξ γὰ δῶεται γὰ ὑπηρετῶ ἢ αὐτῶ εἰς τῷ
 οἰκοδομῷ τῆς Ἐκκλησίας, ὅπερ ἐκτίξαν. ἐλυπήθη λοιπὸν ὁ Ἁγιος, ἢ ποιή-
 σασ δὲ αὐτὸν πρὸς Κύριον, ἐμεταξέθη εἰς τῷ πρότερον μορφῷ τῶ
 χεῖρας ἢ πόδαςτε. ὅστις ἔξ γὰ μὴ φανῆ πρὸς τῷ διεργεσίαν ἀχάριστος,
 ἔτι δὲ ἢ ἔξ γὰ τῶ συγχωρήσεν αἱ Ἁγίαι Μάρτυρες, ἔξ τὰ πῶδενα ὅπε
 ταῖς ἔδωκε κολασήρια, ἔσναπτε μοναχόςτε τὸν τόπον βαθύτατα, ὅπε ἔμελ-
 λον γὰ βάλεν τῶ Σορῶ καὶ Κιβέρια, ὅπε εἶχασιν τὰ τίμια Λείψανα, καὶ
 ἐσύκωνεν εἰς τὸν ὁμόντε ταῖς βαρέαις ἢ μεγάλαις πέτραις, ἐπειδὴ ἦτον ἰ-
 χυρός καὶ δυνατός ἀνδρῶπος. ἢ δὲ ἀδελφῆ αὐτῶ Κεσαροδῶντα, καὶ ἢ Βασί-
 λισα Ἀσιχλήσῳ ὀνόματι, εὐγανῶ ἔξω μὲ ταῖς ποδίαις αὐτῶ τὰ χῶματα μὲ
 πολλῷ ταπεινώσιν. ἰδὼν ἐν αὐτῶ τῷ πολλῷ δὲ λάβειαν, ἐσωῶξεν ὅλον
 τὸ πλῆθος τῆς πόλεως, καὶ ἔκαμαν κοινῷ λιτανείαν πρὸς Κύριον, μὲ δακ-
 ρύων δεσμίῳ γὰ θεραπέδῳ τὸν Βασιλέα, γὰ τὸν μεταξέθη εἰς τῷ πρότε-
 ραν μορφῷ, ἢ γὰ λυξώση αὐτὸν ἢ τῶ ἄλλῳ ἅπτα τῶ δαίμονας. ἐπαπέσασ
 ἐν αὐτῶ ὁ Παντελεήμων Θεὸς καὶ πανάγαθος, εὐγαλεν ἅπτα τὸν Τηιδάτην
 τὸν ἔξωθεν ἐπικνεῖμενον χοῖρον, καὶ διώχτει τὸν εὐδοχὸν δαίμονα. ἢ ἔμόνον
 ἔως ὡδε ἔδειξε τῷ φιλανθρωπίαν αὐτῶ ὁ πανοικτίρμων Θεὸς ἢ πανάγαθος,
 ἀλλὰ ἢ ὅλος τῶ Ἀρχοντας ἢ Στρατιώτας ἰάθῳσε, ἢ ἐλύθῳσεν ἅπτα τῶ
 πονηρῶ δαίμονας. ἢ ὅσοι ἄλλοι ἦσαν λεπροί, λαῶβοι, ἢ πρῶλυτοι, ἢ ἄλλῳ
 ἀθῳσίαν εἶχασιν, ἐθεραπέδῳσαν ἅπαντες, ἢ μόνον σωματικά, ἀλλὰ καὶ
 ψυχικά, ὅπε εἶναι τὸ συμφερότερον. ὅτι ἰδόντες τοιαῦτα θαυμάσια, ἔδραμον
 ὅλον τὸ πλῆθος τῶ λαῶ μυριάδες ἀναείδῳμταις, ζητῶντες τὸ Ἁγιον Βάπτισ-
 μα.

μα. οἵτινες ὅλοι (ἢ μάλις αὐτὸν Βασιλεὺς ἢ οἱ ἀπόκριτοι) ἔβη νὰ φανερώ-
 σουν, ὅτι ὀλοφύχως εἰς τὸν Χεῖρον ἐπίσδυσαν, ἐχάλασαν δὲ τὰ θεμέλια
 ὅλης τῆς ναὸς τῆς Εἰδώλων, ἢ ἔπεσαν δὲ τὰ σκευοφυλάκια ὅλης τῆς θυσια-
 ρεῖας, ἦντι χρυσάφι, ἀσίμι, ἢ ἀργύρια, ἢ χρυσοῦφαντα ἱμάτια, ἢ τὰ ἀφιέρωναν
 εἰς τὰς Ἐκκλησίας, ὅπως εἰς δόξαν Χεῖρε ὑποδόμισαν. ἢ ἔ μόνον τὰ κινη-
 τὰ, ἀλλὰ ἢ τὰ ἀκίνητα, ἦντι χαράφια ἢ ἄλλα ὅμοια, ἢ ἔκαμαν τὴν ἄτι-
 μον ἕλκω ἢ ἀναφελῆ ψυχαφελῆ ἢ πολύτιμον. ἔτω λοιπὸν τῷ Δεσπότη Χει-
 ρε ἢ παντοδυνάμει Θεῷ σωεργεῖντος, ἐδιώχθησαν ἐκεῖθεν οἱ ἀνίχουροι δαι-
 μονες, φοβέμενοι τὴν δέξασίαν αὐτῶ, ἢ ἔβροντες ἐφόβον ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὄρια,
 ἢ ὄχι μόνον ἢ Ἀρμηλία ὅλη ἐπίσδυσαν, ἀλλὰ καὶ παλαιὰ ἄλλα ἔδην, ὅπως τῆς
 ἐπλησίαζαν, ἐγνώρισαν τὴν ἀλήθειαν, ἢ μισήσαντες τὴν προτέραν πλάνην,
 ἐβαπτίσθησαν. εἰς τὸ ὅποῖον ἦτον αἰτία ἔ μόνον ὁ μέγας Γρηγόριος, ἀλλὰ καὶ
 ὁ Βασιλεὺς Τηριδάτης, ὅστις ἐγίνεν εἰς τὴν ἄλλαν ὑπόδειγμα. ὅτι ἐνδυμέ-
 μηρος πόσας ἀμαρτίας ἢ φονικά ἔκαμν εἰς τὴν ἀγίαν δέξασίαν τῆς Χεῖρε, ἢ γω-
 νίζετο ὅσον ἐδιδέτο νὰ ἔσθλασθῃ αἰ ὑσερναις ἀγαθοεργίαις ταῖς προτέραις
 τῆς κακουργίας, ὅπως ἐν ἀγνοία ἔπαρθε. βλέποντες τὸν ἢ οἱ ὀπίλοιποι ἐσυζή-
 λωναν εἰς τὸ καλὸν ἅπαντες, ὅτι συνήθειαν ἔχασιν οἱ ἀρχόμενοι νὰ μιμν-
 ται τὴν ἀρχοντας. ὅθεν ὅσον ἐπέρνα ὁ καιρὸς, τὸς ἔτον ἠύξανεν αὐτῶ ἢ δὲ
 σέβεια. ἔβαλαν ἔν ἀγαθῷ γνώμην νὰ φησίεν ἀρχιερέα τὸν μέγαν Γρηγό-
 ριον, ἔβη νὰ γῆν κυβερνήτης τῆς ψυχῶν αὐτῶ, νὰ τὴν ὀδηγᾷ πρὸς σωτηρίαν
 ἐκεῖνος, ὅπως ἦτον αἰτία καὶ ἐγνώρισαν τὴν ἀλήθειαν. ὁ δὲ Ἄγιος ἀγαμέλα
 εἰς τὸ ἢ ἐδειλία νὰ λάβῃ τὸς ἔτον ψυχῶν φροντίδα ἢ μέριμναν, ἔδιδραν-
 τας, ὅτι τὸ φυτὸν τῆς πίστεως ἦτον ἀπαλὸν, ἢ ἐρχειάζετο πότισμα ἢ ὀπιμέ-
 λειαν. ταῦτα μὲν ἐμελέτε ὁ Ἄγιος ὡς ταπεινόφρων ἢ μέγιστος ὁ δὲ Κύριος
 δὲν ἀμέλησεν, ἀλλὰ ἔστειλεν ἐρανόθεν Ἄγγελον εἰς τὸν Βασιλέα Τηριδάτην
 καὶ εἰς τὸν μέγαν Γρηγόριον, πρὸς ἀσωντικῶν νὰ λάβῃ τὴν ἀξίαν ὡς ἀξίος.
 ὅστις ἔσερθε ἔβη νὰ μὴ γῆν τῶ Θεῷ παρήσιος. ἔστειλεν ἔν ὁ Βασιλεὺς μὲ
 δεκάξι ἀξιολόγους ἀρχοντας τὸν Γρηγόριον εἰς τὸν Μήτροπολίτην Καισαρείας
 ἢ Καππαδοκίας Λεόντιον, γράψας πρὸς αὐτὸν ἢ ὀπισθὸν ἔτω λέγασαν. Σκό-
 τος πολὺ τῆς ἀσεβείας μας ἐτύφλωνε πρότερον, καὶ δὲν ἐδυνόμεθεν νὰ
 ἐγνώρισωμεν τὸν δημιουργὸν καὶ κοινὸν Δεσπότην τῆς κτίσεως, ὁ ὅποιος μᾶς
 ἀπέστειλεν ἄλλον ἕλιον τὸν μέγαν Γρηγόριον, ἢ Παρθένος Ἀγίας, ἔβη νὰ
 ἐγνώρισωμεν ἔβη μέσον αὐτῶ τὴν ἐκείνην φιλανθρωπίαν ἢ χρηστότητα, καὶ
 ἢ μῆς ἐτιμωρήσαμεν ἀχειώτατα τὰς τιμίας ἐκεῖνης Παρθένος καὶ τὸν Ἱεροῦ
 ἔβη τὸν Γρηγόριον. καὶ αὐτὰς μὲν ἐλεεινῶς (φεῦ) ἐφρονίσασμεν. ἔτος δὲ
 ὀνίκησε τὴν ἀσπλαγχνίαν ἡμῶν καὶ ἀριότητα μὲ τὴν ἀμαχον δυνάμιν
 τῶ Θεῷ. τῶ ὅποιον ἢ ἀπειρος ἀσπλαγχνία καὶ τῶ οἰκτιρμῶν ἢ ἀβυσσος δὲ
 μας ἀφῆκε νὰ ὑπολεσθῆμεν, ἀλλὰ μὲ ταῖς διδασκαλίαις ἢ προσδοχαις τῶ
 τῶ τῶ Γρηγορίου καὶ τῶ Παρθένου ἐκείνων ἐδιώξε τὸ σκοτὸς τῆς ψυχῶν ἢ
 μῶν, ἢ πρὸς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας ἐχειραγώγησεν. ἔβη τὸν ἔν τῆς σω-
 τηρίας μας αἰτίον, ὅπως πόσα ἀγαθὰ μᾶς ἐπροξένησεν, ἐφησίσαμεν διδά-
 σκαλον ἢ ποιμνῆρα μας, ἢ ἔ μόνον ἡμεῖς, ἀλλὰ ἢ ὁ Θεὸς ἀγαθὸν ταύτην
 τὴν ψῆφον ἐσφράγισεν. ὅθεν σείλομεν αὐτὸν εἰς τὴν σὴν ὀσιότητα, νὰ
 μᾶς τὸν χειροτονήσῃς Ἀρχιερέα, νὰ μᾶς τὸν σείλῃς ὀλήγορα. τῶ τῶ
 γεμ-

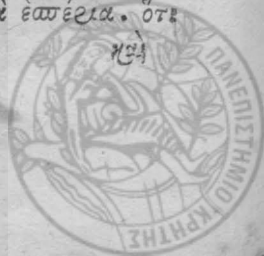
ζαύμμα δεξάμυρος ὁ Λεάντιος, ὑποδέχθη φιλοτίμως τὰς πρεσβείας καὶ τὸν μέγαν Γρηγόριον. καὶ παρῶδύς τὸν ἐχειροτόνησε μὲ πολλὴν τιμῇ, καὶ τὸν ἔσειλον, ὡς τις ὑποσρέφοντας, ἔπερυν ἀνθρώπους ἑναρέτως ἀπὸ τὰς πόλεις καὶ χώρας, ὅπῃ ἐπέρνα, ἕως γὰρ τὰς χειροτονίῃ Ἱερεῖς, καὶ τὰς ἐδίδασκον ὅσα ἐγνώριζε καὶ ἔκαμναν χεῖραν.

Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς τὰ ὄρια τῆς Ἀρμενίας, τῷ ἀγγεῖλαιον οἱ ἐγχώριοι, πῶς ἦτον ἐκεῖ εἰς τὸν ποταμὸν Εὐφράτιν εἷας ναὸς καὶ βωμοὶ τῶν εἰδώλων εἰς τὸ ὄνομα τῷ Ἡρακλέει, καὶ ἐδυσίαζαν τὰς δαίμονας. τὸν ὁποῖον ναὸν δεῦν ἐδύοντο νὰ χαλάσεν οἱ Χριστιανοὶ, ὅτι οἱ δαίμονες τὰς ἐμπόδιζαν μὲ διαφορὰς φαντασίας καὶ μηχανήματα. τότε ὁ Ἅγιος Ζήλω θεῶν κινέμενος παρῶδύς πορεύθει εἰς τὸν ναὸν αὐτὸν, ἔκαμε πρὸς τὸν παντοδύναμον Θεὸν δέησιν, καὶ ἐπέσειν ἀπὸ θεμελίῳ χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ χεῖρι ἀνθρώπου ὀλόπελα. καὶ κτίζωντας Ἐκκλησίαν τῷ Κυρίῳ, τῷ ἐθρονίασε καὶ ἐγκαίνιασε μὲ ἅγια λείψανα, ὅπῃ ἐβάσα τῷ τιμίῳ Προδρόμῳ καὶ Ἀθλωσθένε τῷ Μάρτυρος. τότες ἐλειτέργησε, καὶ ἐβάπτισε τὰς Σαβάρτας ὅπῃ ἦσαν εἰς τῷ σινοδίῳ τε. καὶ προσμείνας ἐκεῖ ἡμέρας κ'. ἐβάπτισεν σὺδεκα μυριάδας ἀνθρώπων. ἐχειροτόνησεν Ἱερεῖς τε καὶ θεολόγους εἰς ὅλλω τῷ πρὸς ἕχωρον. ὁ δὲ Βασιλεὺς Τηειδάτης ὅταν ἤκουσε πῶς ἦρχετο ὁ Ἅγιος, διήνηκεν ἀπὸ τῷ πόλιν μὲ ὅλλω τῷ σύγκλητον, καὶ τῷ ἀδελφῷ τε καὶ τῷ βασιλίῳ τε, καὶ ὑπήγασιν ἕως τὰς ὄχθας τῷ Εὐφράτε μὲ πολλὴν ταπεινώσιν, καὶ δὺλαβῶς αὐτὸν ἐπροσκύνησαν, καὶ ὑψοφάνθησαν. καὶ τότε παρῶτον μὴ τὰς ἐδίδαξε καὶ κατήχησε, προσάσωντας νὰ ηὐσέβωσιν ἡμέρας κ'. προσδύχομυροι. ἔπειτα ἐβάπτισεν ἅπαντας ἀρχίζωντας ἀπὸ τὸν Βασιλέα, τῷ ἀδελφῷ τε, καὶ τῷ ὁμοζυγον, τὰς Σαβάρτας καὶ Ἀρχοντας, καὶ τὸν κοινὸν λαὸν ἅπαντα. καὶ ἔκτισαν ἐκεῖ εἰς τὸν Εὐφράτιν ἄλλω Ἐκκλησίαν, καὶ λειτουργήσας, τὰς ἐκοινώνησε, καὶ ἔγιναν Υἱοὶ φωτὸς καὶ ἡμέρας οἱ παρὶν ἑσποτισμοὶ καὶ ἀφρονες. ὁ δὲ παντοδύναμος Κύριος, ἕως γὰρ σερειθῶν εἰς τῷ πῖσιν οἱ νεοφώτιστοι, ἔδειξε καὶ ἐκεῖ ὅταν ἐβαπτίζοντο δύω μεγάλα καὶ φεικτὰ θαυμάσια, ἦγεν ἐσαμάψεν ὁ ποταμὸς, καὶ δεῦν ἔφεχεν τὰ ὕδατα ὡς τὸν Ἰορδάνω, καὶ τῷ κόκκινω θάλασσαν. φαίνεται δὲ καὶ εἷας σύλος φωτὸς εἰς τὰ ὕδατα, ὅπῃ τὸ πλῆθος τῶν λαῶν ἐβαπτίζετο, καὶ εἰς τῷ κεφαλῷ τῷ σύλῳ ἦτον εἷας Σταυρὸς λαμπρότατος καὶ ὀξασράπτων ὑπὲρ τὸν ἥλιον. τὸν ὁποῖον ἐβλεπον ὅλλω τῷ ἡμέραν οἱ βαπτίζομυροι, οἱ τινες ἦσαν τὸν αἰθρὸν μυριάδος δεκαπέντε καὶ ἑξακότῃ. ἔμεινον ἐν ἐκεῖ ὁ Ἅγιος ἡμέρας ἑπτὰ, καὶ ἐβάπτισε πλῆθος ἀμέτρητον. ἔπειτα ὑπήγε καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις καὶ χώρας τῆς Ἀρμενίας, καὶ ἐκτίζον Ἐκκλησίας, καὶ ἐλειτέργα πανταχῶ καὶ ἐβάπτισε, καὶ Ἱερεῖς ἐχειροτόνα καὶ ἐκάστω, καὶ ἀποδόμει μοναστήρια, ἡσυχαστήρια, καὶ ἄλλα ψυχωσώτῃα οἰκητήρια. εἰς τὰ ὁποῖα ὅλα εἶχε τὸν Βασιλέα Τηειδάτῳ ἐπιμελῆ βοήθον καὶ ἀντιλήπτορα, καὶ τὰς ἐχάειζον εἰσοδήματα πλάσια, ἕως γὰρ διώωνται νὰ πορεύωνται πρὸς αὐτάρκειαν οἱ Ἱερεῖς καὶ μονάζοντες. ἔκτισαν δὲ καὶ διδασκαλεῖα καὶ παιδευτήρια, νὰ μανθανῶν οἱ παῖδες τὰ ἱερὰ ζαύμματα. ὁ δεῦν ἔ μόνον ἡ Ἀρμενία ἐπίσδωσεν εἰς τὸν ἀληθῆ Θεὸν καὶ παντελεήμονα, ἀλλὰ καὶ Πέρσαι, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀσύριοι, καὶ ἕτερα ἔθνη ὑπέκλιναν τὰς αὐχνας αὐτῶν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῷ Χριστῷ τὸν χριστὸν καὶ γλυκύτατον. ὅτι ἡ ἀγνωμοσύνη τῷ Βασιλέως καὶ πλοσῖα μετάδοσις τῶν χρημάτων πρὸς τὰς ἐν-

δεῖς

δσεῖς ἢ πονήτας, ἢ τῷ Ἀρχιερέως ἢ διαπλαγχνία πρὸς τὰς ἀδελφεῖς ἢ συμπαθεῖα, ἐξάβιζεν αὐτὰς πρὸς τὴν δισέβειαν. ὅτι ὁ μὲν Ἀρχιερεὺς ἰάβ' ἔλε τὰς ἀρρώστιας ἀπὸ πάντων ἀδελφείων, ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐδίδεν ἐλεημοσύνας πλεσιοπάροχα. ἢ προσάσει νὰ λυβωθῶσιν ὅλοι οἱ χρεωφειλέται ἀπὸ ταῖς φυλακαῖς ὅλαις ἢ δεσμοπέλαι, ἢ νὰ ξεχρίσεν οἱ δακρυσαῖ τὰ γράμματα. ὅθεν ἀπέλαβε βαθεῖαν εἰρήνην ἢ Ἀρμυρία ἀπασα, ἢ ἐπολιτόβοντο οἱ ἀνδραποὶ ὡς ἀρτία ἡμερα, ἀπταίσις, δισεβῶς, ἢ θεάρεσα. πολλοὶ δὲ ἀπὸ τῆς ἐγίναν ἢ Καλόγεροι. ἢ κτίζοντες Μοναστήρια ἢ ἡσυχαστήρια, ἀπέδιδαν τῷ ἀεργέτη Θεῷ τὰ δὲ χαριστήρια, καὶ πολλὰ παῖδια ἐκείνων, ὅτε ἦσαν πρότερον ἀπίστοι, ἐπῆρυν ὁ Μέγας Γρηγόριος, ἢ ὀπιμελῶς τὰ ἐπαίδουσε. ἢ ἐγίναν τοσῶτον ἐνάρετοι ἀνδραποὶ, ὅτε ἐγίναν ἢ Ἐπίσκοποι. ἢ εἰς μὲν τὸν Εὐφράτιν ἐχειροτόνησεν Ἀρχιερέα τὸν Ἀλβῖνον, εἰς τὴν θελίχων τῷ Βασιλευῶν τὸν Εὐδάσιον καὶ Βάσον. καὶ ἔξ' νὰ μὴ λέγω εἴα κατ' εἴα ξέχαρα, εἰς ὀλίγας χρόνας ἐγίναν Ἀρχιερεῖς τεθαπόσιοι. τότε ὁ Μέγας Γρηγόριος ἔχωντας πόδον πολλὴν νὰ υπάγη νὰ ἡσυχάση εἰς τὰ ὑψηλότετα ὄρη τῆς Ἀρμυρίας, ἀφῆκε τὸν Ἀλβῖνον εἰς τὰ Βασιλεία ἐπιβροπόντε, ἐπειδὴ ἦτον ἀπὸ τῆς ἄλλης ἐναρετώτερος, ἢ τῷ ἐπαρήγγειλε νὰ ὀπιμελᾶται τὸ ποίμνιον αἰσῶν ἢ τῷ λόγετε. ὁ μὲν Βασιλεὺς ἐλυπάτο εἰς τὴν ἀναχώρησιν τῷ Ἁγίῳ, ἢ τὸν ἐπαρεκάλει μὲ δάκρυα νὰ μὴ ξεχωρίσωσιν. ἀλλὰ ὁ πόδος τῆς ἡσυχίας ἐτίνα τὴν δέησιν, καὶ δὲν ἔκαμε τὸν λόγοντε. ὅθεν καὶ σιωπῶς τε τῷ ἐσυγχώρησε τὴν ἀναχώρησιν. λαβὼν ἐν ὀλίγας μαθητὰς, τῷ ἔκαμαν μικρὸν οἰκηθῆρον εἰς εἴα σπηλαιο, ἢ ἡσύχαζε ἔχωντας μόνον μίαν φοράν φαμί κατ' ἡμέρας μί. ὁ δὲ Βασιλεὺς Τηεδάτης ἐλυπάτο πολλὰ τὴν τῷ Ἁγίῳ ὑσέρησιν. ἢ μανθανώνας, ὅτι ὅταν ἦτον νέος ὁ Γρηγόριος ἐδήρησε δύο παῖδας μὲ γυναικα νόμιμον. ἢ ὁ μὲν πρῶτος Ὀρδαῖης ὀνόματι ἐγίνεν Ἱερεὺς, ὁ δὲ δεύτερος τὴν κλησιν Ἀρρωσῆης ἡγάπησε τὴν ἐρημιάν ἐκ νεότητος, ἢ παρῆχωντας εἰς τὴν ἡσυχίαν, ἔφαγε μόνον χορτιάρα, φορώντας εἴα ἱμάτιον. τότε ἐσεῖλεν ὁ Βασιλεὺς ἔξ' εἰς Ἀρχοντας πρὸς τὴν Καισάρειαν, νὰ γυρῶσεν πανταχῶ, νὰ τῶς φέρεσιν. οἱ δὲ ἀπελθόντες μτ' βίας, ἢ δρόντες τὸν μὲν εἴα νὰ διδάσκη τὸν λαόν, ἢ τὸν ἄλλον νὰ ἀγωνίζεταί εἰς τὴν ἐρημον, μὲ μεγάλαις ὀδυνάσεσις ἢ ὀδρακαλέματα εἰς τὸν Βασιλέα τῶς ἔφεραν. ὅστις τῶς ὑπεδέχθη χαρῆμιμος. ἢ ἐπαρεκάλεσε τὸν Ἱερόν Γρηγόριον, νὰ χειροτονίση τὸν υἱὸν αὐτῶ Ἀρρωσῆν Μιξοπολίτῶ, νὰ τὸν ἔχη εἰς τὰ Βασιλεία ἀγίῳ ἐκείνῳ, ὡς εἰκόνα αὐτῶ ἢ ἀρχέτυπον. ὁ δὲ Ἁγιὸς ἐγνωρίσας ὅτι ἦτον ὁ Ἀρρωσῆης ὀδρασα ἐνάρετος, τὸν ἐχειροτόνησε παρδύς. ἢ παρδύς μετ' αὐτῶ εἰς ὄλλῶ τὴν θελίχων, τῶς ἐσῆλξε καλλίτερα εἰς τὴν δισέβειαν. ἔπειτα ἀποχαρέπησεν ἀπαντας, ἢ ἀνελθὼν πάλιν εἰς τὸ αὐτῶ ἀσκηθῆρον, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπῆλθε πρὸς Κύριον τῷ λ'. Σεπτεμβρεῖς. καὶ ἀπέλαβε παρ' αὐτῶ πλεσίας τῶς ἀμοιβὰς τῶ ἀγάνωντε. Τὸν καιρὸν ἐκείνον ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἐγίνε Βασιλεὺς τῶ Ρωμαίων μὲ τὴν Θεῶν δυνάμιν ἢ βοήθειαν. ὅστις ἐχάλασεν ὅλα τὰ εἰδωλεῖα ἀπὸ τὰ θεμέλια, ἢ ἀποδόμησεν Ἐκκλησίας εἰς δόξαν Θεῶ, ἢ ἐσουλᾶξε τῶς τιή. Θεοφόρος Πατέρας, νὰ σεραῶσεν τὴν δισέβειαν, ἢ νὰ ξεχρίσωσεν τὰ ζιζανία. ἔλαμπον ἐν ἔπι οἱ δύο Βασιλεῖς ὡς ἀσέρες λαμφοράτοι, ὁ μὲν Τηεδάτης εἰς τὰ τῆς αἰατολῆς ὄρα, ὁ δὲ Μέγας Κωνσταντῖνος εἰς τὰ ἐσπῆρια. ὅτι

τὴν, καὶ δέσαν ὅσους ὁμολογῶσι τὸν Χριστὸν, καὶ τὰς ἀφαιρῶσιν εἰς τὰς χεῖ-
 ράς τε, καὶ τὰς ὑπάγει ἐκεῖ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. λαβὼν ἔν ταύτῃ τὴν ἔξε-
 σίαν ὁ Σαῦλος, ἔβραχε μὲ τὰς σωφροσύνας τὸ πρόθυμος. καὶ ὅταν ἦτον πλη-
 σίον τῆς Δαμασκῆ, ἔξαιρνης ἦλθεν ἀσραπὴ ἀπὸ τοῦ Οὐρανοῦ εἰς αὐτὸν, καὶ
 πίπτωντας εἰς τὴν γῆν ὅλος ἄφρομος, ἤκουσε φωνὴν ἔπο λέγεσθαι· Σαῦλ,
 Σαῦλ, ὁρατί με διώκεις; ὁ δὲ ἀπεκείνατο. τίς εἶσαι Κύριε; λέγει τὸν ὁ Χρι-
 στός· ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς ὃν διώκεις. ἀλλὰ εὐδοκῶ σε κακὸν καὶ ζημίαν κά-
 μναις, καὶ λακτίσης κούφα, καὶ μετανοήσον. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ τρέμωντας, καὶ
 ἐκταμβέμβρος. Κύριε, τί με προσάσσεις καὶ κάμω; λέγει τὸν ὁ Κύριος. ἔγει-
 ραι καὶ εἰσελθε εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐκεῖ σὺ θέλω μιλῆσαι τὴν πρᾶξιν. οἱ
 δὲ ἄνθρωποι, ὅπως ἦσαν εἰς τὴν σιωδίαν τε, ἐσέκασιν ἐκταμβοί, ἀκούοντες
 μόνον τὴν φωνὴν, καὶ μηδὲν βλέποντες. ὁ μὲν ἔν Σαῦλος ἠγέρθη, ἀμὴ πο-
 σῶς δὲν ἔβλεπε, καὶ σύροντες τον ἀπὸ τὸ χεῖρ, τὸν ἤφεραν εἰς τὴν Δαμα-
 σκὸν. καὶ ἔκαμε ἔξεις ἡμέρας τυφλὸς καὶ ἀλογήσιμος, ὅπως δὲν ἔφαδμ, ἔτε ἔ-
 πικον. τότε ἔφθασεν ὁ Ἀνανίας ἀπεσταλμένος ἀπὸ τοῦ Δεσποτῆ, ὡς αὐτῶν
 εἶπομην, καὶ ἔβαλεν εἰς αὐτὸν τὰς χεῖράς τε λέγωντας. Σαῦλ Ἀδελφε, ὁ
 Δεσπότης Ἰησοῦς, ὅπως σὺ εἶπὴν εἰς τὴν ὁδὸν, με ἀπέστειλεν ἵνα ἀναβλέψῃς,
 καὶ νὰ ἐμπληθῆς Πνεῦμα Ἅγιον. τότε παρῆλυθες ἐφωτίστη, καὶ ἐγερθεὶς ἐβα-
 πτίστη, καὶ λαμβανώντας τροφὴν ἐδυνάμωσεν. ὅθεν μεταβαλὼν τὴν προτέ-
 ραν κακίαν εἰς αγαθότητα, ἔγινεν ὑπέρμαχος τῆς Ἐκκλησίας ὁ πρῶτος διώκτης
 ὁ σκληρὸς καὶ ἀντίπαλος. καὶ ἔπαθε τόσα δὲ τὴν ἀγάπῃν τῷ Χριστῷ, ὅσα
 φαίνονται εἰς τὰς πράξεις τῆς Ἀποστόλων σαφέστερον. ἔτος ἀνέβη καὶ ἕως τὸν
 τρίτον Οὐρανὸν ὁ ἔρισμακάριος, καὶ τόσον ἐφωτίστη ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἠχ-
 μαλωτίστη εἰς τὸν οὐρανὸν ἔρωτα, ὅπως ἐπεθύμα νὰ λυτῶθαι διὰ λόγου του,
 καὶ ἐπαυχάτο εἰς τὰς θλίψεις του. ὅτι ὅλον τὸ μῖσος ὅπου εἶχε κατ' αὐ-
 τοῦ πρότερον, ἐμετέστρεψεν εἰς τὸσῶν ἀγάπῃν ὑπερον. ἔπο μὲν ἔν χειραγα-
 γήσας ὁ Ἀνανίας τὸν μέγαν Παῦλον πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ φωτίσας τὰ
 τῆς ψυχῆς αὐτῆ καὶ τῆ σώματος ὄμματα, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Βηθσαυρῆν τῆς
 Ἐλδθερεπόλεως, κηρύττων τὸ Ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ ὡσαν εἶας φαρᾶς
 γνωστικός καὶ ἔμπειρος ἐβράβιζε μὲ τὰ δόγματα τῆς διδασκαλίας τε κατ' εἴα
 πρὸς τὴν Δυσέβειαν. τῆτο μαθόντες οἱ ἡγὸ τῆ σκοπῆς τὸν ἔδεσαν, καὶ τὸν ὑ-
 πήξαν εἰς Λακκωνὸν τὸν Ἡγεμόνα ταύτης τῆς πόλεως. ὁ ὁποῖος βλέπωντας του
 εἰς τὴν ὄψιν εὐμορφον καὶ πεφανεστάτον, εἰς τὴν γλώσσαν σοφὸν καὶ εὐλα-
 λον, καὶ εἰς τὰ ἦδη γνωσικὸν καὶ πεπαιδευμένον, ἐθαύμασε. καὶ ἀπτερυ-
 πτωντας τὴν φυσικῶν ἀρχιότητα, ὑποκρίνεται χριστότητα, λέγων αὐτῷ μὲ
 πολλῶν ἰλαρότητα.

Κάμε Ἀνανία τὸ θέλημά μου, ὅτι πρὸς τὸ συμφέρον σε σὲ συμβεβλήω. καὶ
 ἀρνήσῃ τὸν Ἐσαυραμῆνον, προσκυμῶσιν τὰς εὐδοκίας μας θεὸς, καὶ μὴ θελήσης
 καὶ ἄλλῃ ἢ αξιοθέατος σε εὐμορφία καὶ ἀραιότης πυρὸς ἀνάλωμα. ὁ δὲ ἀπε-
 κείνατο. ἐγὼ προσκυμῶ τὸν ἀληθινὸν Θεὸν, τῶ ὁποῖα ὑπηρετῆς, καὶ ἔχοντος
 ἔγιναι, χειραγωγήσας τὸν μέγαν Παῦλον πρὸς τὴν Δυσέβειαν, ὅς τις καὶ Σαῦ-
 λος ὠνομάζετο πρότερον, ἀπτερυπτίας εἰς τὸν σάλον τῆς ἀγνωσίας καὶ κλύ-
 δανα, ἀμὴ τώρα ἦλθεν εἰς τὸν λιμῆρα τῆς τῆ Χριστῷ πίστεως, ἐγνωρίζοντες
 ὡς πάνσοφος τὴν ἀλήθειαν. λέγει τὸν ὁ Ἡγεμὼν· θαρρῶ νὰ ἐλπίζῃς εἰς

τὴν δυνάμιν σε καὶ μεγαλειότητα, νὰ μὴ φοβηθῆς τὸ δειμὺ τῆς κολάσεως, ἡμεῖς δὲ εὐάπη εἰς ἀγνωσίαν ἢ γνώσις σε, καὶ ἢ φρόνησις σε εἰς κωφότητα. ταῦτα ἀκούσας ὁ πῆς ἀληθείας Διδάσκαλος, ἐστύχεσε πρὸς Οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα λέγωντας. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς τῆς δυνάμεων, μὴν ἀφίσης νὰ μὲ βάλλῃ ὁ ἐχθρὸς εἰς τὰ δίκτυά τε, ἀλλ' ἀξιώσόν με νὰ πάθω ἡμεῖς τὸ ὄνομά σε, νὰ ἴδω κοιωνὸς τῷ Παύλῳ εἰς τὴν Οὐρανίον Βασιλείαν σε, νὰ λάβω καὶ ἐγὼ μὲ τὰς λοιπὰς μαθητὰς σε τὸν σέφυον πῆς ἀθλήσεως. ταῦτα εὐξάμενος ἐγύμνωσαν αὐτὸν, καὶ τὸν ἐδερνῶν ἀνελεημόνητα λέγοντες· ὑπάκουσον τὰ βασιλικά προσάγματα, θυσιάσον τοῖς Θεοῖς, νὰ λυβωθῆς τῆς κολάσεως. ὁ δὲ Ἅγιος προσπύχετο νοερώς, ὑπομῶν ὑπὸ τῆς λυπηρᾶ σιωπηρῶς, καὶ ἀπάραχα. καὶ ὅταν ἐβαρέθησαν οἱ ὑπηρέται ραβδίζοντες, τότε τὸν ἐκατέβασαν, καὶ ἀρχίζει πάλιν νὰ τὸν κολακῶν ὁ Ἡγεμὼν λέγωντας, λυπήσε τὴν ζωὴν σε, καὶ μὴ θελήσης νὰ ὑπολεθῇ ἡ δμορφία καὶ ἀραιότης σε, ὅτι μὰ τὰς θεὰς αὐτὰς, πικροτέρας κολάσεις σε θέλω δώσει, καὶ χαλεπώτερα παιδότημα. ὁ δὲ Ἅγιος ἔχωντας εἰς τὴν καρδίαν τε τὸν εὐθεὸν ἔρωτα, ἀπεκρίθη θανάτως, καὶ λέγει τε. δεῦ ἐξέπεσαι ἄθλιε, ποτὲ μὴ νὰ μὲ ματίζης, ποτὲ δὲ νὰ μὲ κολακῶν, ὡπερ νὰ ἦμεν κανεὶα βρέφος μαρὸν καὶ ἀγνώστον; ἴξιδρε βέβαια, ὅτι ἐμόνον ἐγὼ δεῦ θυσιάζω ποτὲ τὰς δαίμονας, ἀλλ' ἐγὼ δώσης ὅλα τὰ Κόσμου τὰ παιδότημα ἀπαίδυτε, ἀλλὰ καὶ ὅσας διωκθῶ ὑπὸ λόγους θεῶν κάμει νὰ ὀπισρέψην πρὸς τὴν δισέβειαν. ταῦτα ἀκούσας ὁ ἀδικὸς διακῆς ἐδυμῶθη, καὶ προσάσει νὰ τὸν γυμνώσων, καὶ νὰ ἐσχίζων ὅλον τὸ σῶμά τε μὲ σιδηρὰ οὐχία, καὶ μὲ λαμπάδας πυρὸς νὰ τὸν κατακαίωσι, ἡμεῖς δὲ νὰ λύσων κατ' ὀλίγον ὀλίγον αἱ σάρκες τε, νὰ ζοικῶν ἕως εἰς τὴν καρδίαν τὸν πόνον καὶ βάσανον. ἀλλ' ὁ Ἅγιος τὰς μὴ ἐσχισμὰς τῆς σιδηρῶν εἰς ἐδὸν ἐλογίζετο. ἀμὴ ὡπερ νὰ ἔπαχων ἄλλας, ἕως ἐφαίνετο. τὸ δὲ πῦρ αὐτὸν μὴ ἐδρῶσε, τὰ δὲ τυράννε τὴν καρδίαν μᾶλλον ἐφλόγιζε, καὶ ὠργίζετο ὁ ἀσωμέτος λέγωντας. ἕως ποτὲ δεῦ ὑποκίσεσαι εἰς τὸ βασιλικὸν πρόσαγμα, νὰ τιμήσης καὶ σὺ τὰς θεὰς, ὅπε σέβομαι; λέγειτον ὁ Ἅγιος· τί ἀπιστρέφεις τὰ ἴδε λόγια, καὶ περὶ ἐπιγυεῖς, ὡς ἐκείνης ὅπε παίζων τῆς παιδων εἰς τὸ χωράφιον; γίνωσκε βέβαια καὶ ἀλάθητα, ὅτι ἕτε μὲ δωρεὰς καὶ χαρίσματα, ἕτε μὲ ἀπειλαῖς καὶ φοβερίσματα, ἕτε μὲ ἄλλον ἔσπον τινὰ, θέλεις διωθῆν νὰ μὲ νικήσης ὀλοτελα. μάλιστα λυπῶμαι καὶ κλαίω πικρῶς καὶ τὴν ἐδικήν σε ἀπώλειαν, ὅπε δεῦ σε φθαίνει νὰ δεισέσεσαι εἰς τὴν πλαιὴν μόνος ἐσὺ, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας βιάζεις νὰ βυθίσης εἰς τὴν ἀσέβειαν. δεῦ ἴξιδρεῖς ὅτι τὰ εἶδωλα ὅπε σέβεδε εἶναι ξύλα, λίθοι, καὶ μέταλλα, ὑπὸ ἀνθρώπου ἡμιόμνη; πόση ἀπτία εἶναι λοιπὸν καὶ ἀσέβεια, νὰ προσκυνᾷ ὁ ἡμιεργὸς τὸ κτίσμα καὶ ἡμιεργήμα; καὶ τίς ἔχωντας γνώσων θέλει προσκυνῶναι τὰ ἔργα τῆς χειρῶν αὐτῶ πάποτε; ἐδυμῶθη εἰς ταῦτα ὁ πῆς ἀπωλείας ὑπόδωλος. καὶ ἐπειδὴ δεῦ εἶχε πλέον ἐλπίδα τινὰ εἰς τὴν λόγου τε, ἐπρόσαξε νὰ τὸν λιθοβολήσων ὁ τῆς λίθων ἀκαιδιπότερος. ὁ δὲ Ἅγιος ἀπερχόμενος ἔξω πῆς πόλεως νὰ λάβῃ εἰς τὸν ἡμετεταγμένον τόπον τὸν θάνατον, ἔλεγε ταῦτα εἰς ἔλεγχον τῆς παρανόμων ἐνόμων δυχόμενος. ὡς ὑπολεθῶν οἱ θεοὶ, ὅπε δεῦ ἔκαμαν τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καθὼς ἐν τὸν ἔχωναν μὲ τὸ πλῆθος τῶν λίθων, ὅπε τὰ ἔρριχων, ἔχε πῆς

χεί-

χειρας ὑψώμας πρὸς Οὐρανόν, ἢ τὰ ὄμματα λέγωντας. δέξαι Κύριέ μου ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλεύοντων ὡς ἀπρόσδεκτον θυσίαν μετὰ τὴν δέξαι τῶν λίθων τελείωσιν, καὶ συναείδησόν με μετὰ τῶν δέλων σα. ταῦτα εἰπὼν, ἔλαβε τὸν μακάριον σέφανον ᾧ δὲ Χριστὸς τῶ Οὐρανίου Βασιλέως, τὰ βασιλεύει μετ' αὐτῆς αἰώνια. ἦτον δὲ τότε πρώτη τῶ Οκτωβρίου. τὸ δὲ ἴμιον αὐτῆς ἢ μακάριον Δείξανον ἐπῆραν τινὲς φιλομάρτυρες, καὶ τὸ ἐπιτάξασαν εἰς τὴν Δαμασκὸν εἰς τὸν πατερικὸν αὐτῆς κληρὸν λαμπρότατα, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, ἢ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς μιᾶς ἐν Τριάδι Θεότητος.

Τ Η Α Υ Τ Η Η Μ Ε Ρ Α ,

Τῆ Οσίᾳ Πατρὸς ἡμῶν

Ρ Ω Μ Α Ν Ο Υ Τ Ο Υ Π Ο Ι Η Τ Ο Υ

Τ Ω Ν Κ Ο Ν Τ Α Κ Ι Ω Ν .

ΟΥΤΟΣ ἦτον ἀπὸ τὴν Συρίαν τῆς χάρας τῶν Ἑμεσσηνῶν, ἢ ἔγινεν εἰς τὴν Βιρυτὸν Διάκονος. ἔπειτα εἰς τὰς ἡμέρας τῶ Βασιλέως Αναστασίου ὑπῆλθεν εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, ἢ ἔμεινεν εἰς τὸν ἐν τοῖς Κύρσι Ναόν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, περιγῶντας μετὰ πολλὴν δολάθειαν· καὶ ἀργύρια προσδολομήσας, εἰς τὴν ὀλονύκτιον ἀκολοθίαν τῶν Βλαχερνῶν. ἢ πάλιν μετὰ τὴν ἀργυρίαν ἐσπρῆφεν εἰς τὸν ἀνωθεν Ναόν ἐν τοῖς Κύρσι, εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαβε τὸ χάρισμα νὰ σωθῆσθαι ἢ νὰ σωτῆσθαι ὅλα τὰ Κοντάκια. ἐπειδὴ τῶ εἶπεν ἢ Ὑπεραγία Θεοτόκος εἰς τὸ ὄραμα, ἢ τῶ ἔδωκεν εἷνα Βιβλίον λέγῃσα· φάγε τὴν Βίβλον ταύτην. ἢ ἔως τῶ εἶπεν πῶς ἠνοιξε τὸ σῶμα τῆ, ἢ ἐκατάπιε τὸ χαρτί. ἦτον δὲ τότε ἢ Ἑορτὴ τῶν Χριστῶ Γεννητῶν, ἢ παρὸς τῶς Ἐξουπνήσας, ἀέβηκεν εἰς τὸν ἄμβωνα, ἢ ἀρχίζει νὰ φάγη τὸ παρὸν βιβλίον, λέγωντας. ἢ Παρθενομὸς σήμερον τὸν ὑπερῶσιον τίκτει. καὶ τὰ ἔξῃς. καὶ κάρναντας ἢ τῶν λοιπῶν Ἑορτῶν τὰ Κοντάκια, ἢ τῶν ἐπισημῶν ἢ ὀνομασθῶν Ἁγίων, ἀπῆλθε πρὸς Κίριον. εἶναι δὲ τὰ Κοντάκια, ὅπερ ἐσωθῆσεν ὁ αἰοίδιμος, ᾧ δὲ σόπερα ᾧ δὲ χίλια.

Τ Η Α Υ Τ Η Η Μ Ε Ρ Α ,

Τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρι .

Δ Ο Μ Ν Ι Ν Ο Υ .

Οὗτος ἦτον ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τὴν ὁποίαν Πόλιν κτίζοντας ὁ Μαξιμιανὸς Βασίλεια, ἐπρόσαξε νὰ τὴν φέρῃν τὸν Δομνῖνον εἰς τὸ κειθῆλιον, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν ὀργιζόμενος. ἐγὼ κατέζομαι ἐδῶ εἰς τὴν χώραν, καὶ σὺ πολέμῳ, νὰ ὁμολογῆς Θεὸν ἕτερον; θυσιάσον τοῖς θεοῖς, ἐὰν ἀγαπᾷς τὴν ζωὴν σου, ἢ νὰ σε δάσω ἐπόδιμον θάνατον. ἐπεὶ δὲ ὁ Ἅγιος δεὺ ἐπέειπε, ἐπρόσαξε νὰ καταξέχρισεν ὅλον τὸ σῶμά του. ὁ δὲ Ἅγιος ὑπομνήσωντας μὲ καρτερίαν τὴν βάσανον, ἐμυκτήριζε καὶ πέριξ ἔλα τὸν Τύραννον. ὅθεν ἐπρόσαξε νὰ τὸν δολοφονῇ ἐξω ἀπὸ τῆς χώρας, νὰ συσφίξῃεν τὰ σκέλη του. λοιπὸν ἀφ' ἧ ἐνοφῆσαν τὴς πόδας του. ἔζησεν ἀκόμη ἑπτὰ ἡμέρας, καὶ δεὺ ἐδοκίμασε ποσᾶς τροφῆς, ἀπὸ τὴς δειμυτάτης πόνις βασιανίζομενος. καὶ ἔπος διχαριστῶν εἰς τὰς οὐδίας τὸν Κύριον, ἀπέδωκεν αὐτῷ τὴν ψυχὴν ὁ Μαρτυρῶν. Ταῖς ἡμέραις αὐτῆς Ἁγίων παρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Γ'.

Τῷ Ἁγίῳ Γερομάρτυρι .

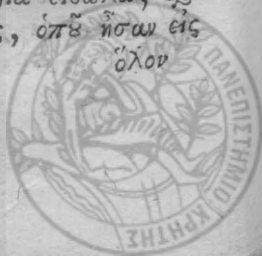
Δ Ι Ο Ν Τ Σ Ι Ο Υ Τ Ο Υ Α Ρ Ε Ο Π Α Γ Ι Τ Ο Υ .

Οὗτος ὁ ἔρανομύσης καὶ πάνσοφος Διονύσιος ἐγγενῆς ἀπὸ γονεῖς ἀγενεῖς καὶ Ἀρχοντας, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ πολυδύλλητον Πόλιν τῆς Ἀθηνῶν. εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν οἱ ἀνδρῶποι πολλὰ δολοφονεῖς εἰς τὰ εἰδῶλα, καὶ σοφώτεροι εἰς τὰ γράμματα ἀπὸ ὅλα τὰ κάστη καὶ χώρας τῆς κατὰ ἐκεῖνην. καὶ ἐκεῖ δόξασον τότε πολλοὶ φιλόσοφοι, εἰς ἀπὸ τὴς ὁποίας καὶ συνετώτερος ἦτον καὶ ὁ Θαυμασιὸς Διονύσιος. Ὅστις ἐκ νεότητος ἐδόθη εἰς τὴν ἀσκητὴν τῆς γραμμάτων, καὶ ἔμαθεν ὅλας τὰς ἐπιστήμας καλῶτατα, καὶ ὅλοι εἰς τὴν σοφίαν τὸν ἐδαύμαζον. Ἐπεὶ ἦτον μάλιστα ἐν φύσει φρόνιμος. ἔχε τὴν ὁποίαν τὴν γνῶσιν καὶ σωῆσιν, καὶ ἔχε τὴν ἀρχαίαν τὴν γλῶσσαν, τὴν ἐπέφισαν ἀφῶτισον κειτὴν καὶ Δημοκράτην τῆς πόλεως. ὅτι δεὺ εἶχαν εὐα ἀρχηγὸν οἱ Ἀθῆνῶν, ἔπε τινὸς ἄλλης ἀνδρῶντος ὑποτάσσοντο. ἀλλὰ κατὰ τὴν εἶναι ἡ πολιτεία τῆς Βενετίας, καὶ ἄλλα Περγιπᾶτα τὴν σήμερον, ὅτῃ δεὺ ἔχεν εὐα Βασιλεία, ἀλλὰ ἔχουσι

Nuovo Paradiso.

κοινῶς τῷ ἀξίῳ, ἕως ἦσαν καὶ τότε οἱ Ἀθῆναιοι. καὶ μὲ τὸ νὰ εἶναι ὁ Διονύσιος εὐγλωττος πολλὰ εἰς τὴν Ἀττικὴν γλῶσσαν, καὶ ῥητορικώτατος, ὑπερέβαινον εἰς τὴν σοφίαν ὅλας τὰς Ἐπικρατεῖς καὶ Στοιχῆς Φιλοσόφους. Ἐξ ταῦτα λέγω, ἔτι δὲ, καὶ ἕτερον ἦτον ἀνδραπο δίκαιος καὶ ἐνάρετος, τὸ ἔδωσαν τὸν παῖτον τόπον. καὶ ὄντως ἔκειρε πόσον δίκαια, ὅτε ὅλοι τὸν ἐθαύμαζον. Ἐτε πλεῖστας ἐνέβλεπετο, ἕτε δάρα ποσῶς ἐδέχετο. ἀλλὰ τὰς μὲν αὐθάδεις ἀδικητὰς αὐστηρῶς ἐπαίδεξε, τὰς δὲ πτωχὰς ἀδικητὴν ἐβοήθη ὅσον ἐδύνατο. εἶχασι δὲ τὴν χάραν μοιρασθῆναι εἰς ἐνορίας, καὶ μαχαλάδες. καὶ κάδε μαχαλὰν ἀνόμαζαν καὶ τὸν ναόν, ὅτε εἰς ἐκεῖνον ἐκτίζαν. λοιπὸν εἰς τὴν γειτονίαν τῶ Διονυσίου, εἶχασι ναόν τῶ Ἄρεως πολυεξοδον. Ἐξ τῆτο ἐπανόμασαν τὴν ἐνορίαν καὶ μαχαλὰν ἐκεῖνον Ἄρεοπάγον, ἦγεν ὁ δρόμος ὅτε ὑπάγει εἰς τὸν Ἄρεα, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκατοικῶσαν οἱ Φιλόσοφοι, καὶ ὁ παῖτος παῖτον ὁ Διονύσιος. ὅστις ἔτε τὴν αἰτίαν αὐτῷ Ἄρεοπαγίτις ἐλέγετο. Τὸν καιρὸν δὲ ὅτε ἐσαύρωσαν οἱ ἀχάριστοι Ἰθαῖοι τὸν Κύριον, μὲν ὑποφέροντας ὁ Ἥλιος νὰ βλέπῃ τὸν Ποιητὴν καὶ Δημιουργὸν αὐτὸ πάχοντα, ἀπέκρυψε τὰς ἀπτήνας τε, καὶ ἐσκοτίδη τὸ μεσημέριον. τότες ἔτυχον εἰς Ἡλιόπολιν χώραν τῆς Αἰγύπτου Νέος τὴν ἡλικίαν ὁ παῖσοφος Διονύσιος, ἀπέρα με ἀλλὰς σοφῆς σιωπῆταί τε. καὶ βλέπωντας τοιαύτῳ ὑπερφυσικῷ καὶ θαυμασίῳ ἐκλειψῆν, ἔξεπλήττετο, λέγωντας· ἢ ὁ Θεὸς τῆς φύσεως πάχει, ἢ ὁ Κόσμος ὅλος ἐκάλυπται. ταῦτα εἶπε, ἕτερον ἢ ἐκλειψῆς τῶ Ἥλιου γίνεται ὅταν ἡ Σελήνη εἶναι εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς, ἢ εἰς τὰς καὶ. ἢ καὶ καὶ. ἀπὸ εἰς τὰς ἰδ. ὅτε ἔγινε τῶ Κρεῖσσ ἢ σαύρωσις, δὸν εἶναι βολετὸν νὰ σκοτιδη ὁ Ἥλιος πάποτε, διαυτὸ ἐκατάλαβον ὁ Διονύσιος. ὅτι τὸ φάσμα ἐκεῖνο σκόπος ἐσημείωνε μεγάλῳ ὑπόθεσιν. καὶ ἔγραφε τὴν ἡμέραν καὶ ἄραν καὶ χρόνον ὅποταν ἐσωθῆναι τοῖτον τέρας ἐξαίσιον, καὶ τὸ ἐσυλλογίζετο πάνποτε, ἐνδεχόμενος καὶ ἐπιποθῶντας νὰ μάθῃ κανένα καιρὸν τὴν τέτε δήλωσιν, καὶ σημειώσιν. Καὶ ὑσερα ἀφ' ἕ ἐσρεφον εἰς τὰς Ἀθῆνας, καὶ ἦτον πάλιν εἰς τὸ ὄφφικίον τε, κυβερνῶντας τὴν Πόλιν με δικαιοσύνῳ ἐπιμελέσασα, ἐφθασον ἐκεῖ ὁ μέγας Παῦλος, ἕτερον νὰ κηρύξῃ τὸ σωτήριον Εὐαγγέλιον. ὁ ὁποῖος ἐπάχρησε πολλὰ νὰ τὰς ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν δόξῆσαν. ὅσον κατ' ἐκάστῳ ἐθαύμαζετο εἰς τὰς Συναγωγὰς με τὰς Φιλοσόφους, λέγωντας, ὅτι ἔμελλε νὰ ἀναστῆθῃσιν εἰς αἰκαρὸν ὅλας τὰς Κόσμου οἱ ἀνδραπο, νὰ ἐπολαύσῃ κατ' ἕνας καὶ τὰς πράξεις τε. οἱ μὲν δίκαιοι, ζῶντι αἰάντοι, οἱ δὲ ἀμαρτωλοὶ, ἀτελεύτητον κόλασιν. τινὲς ἔν δὸπὸ τὰς Φιλοσόφους ἐνέμπαιζον αὐτὸν, καὶ τὸν ἔλεγον ἀπερμολόγον καὶ φλύαρον. ἕτερον ἐκήρυττε Θεὸν νεώτερον, καὶ νεκρῶν ἐξανάστασιν, ἄλλοι δὲ πάλιν σιωπώτεροι ἔλεγον, ὅτι οἱ λόγοι τε ἦσαν εὐλογοί, καὶ ἔπαρεπε νὰ συλλογιδῆν ἡμέρας τινὰς, νὰ τῶ δάσῃν ὑπόκεισιν. λαβόντες ἔν αὐτὸν παρέστησαν εἰς τὸν Ἄρειον πάγον, ὅτε ἐκάθοντο οἱ προεσῶτες τῆς πόλεως. οἱ τινὲς εἶπον πρὸς τὸν Ἀπόστολον· ἐχομεν πόσον πολὺ νὰ ἀκείσωμεν τὴν διδασκαλίαν σε· ἐπειδὴ μᾶς εἶπασι, πᾶς ἀναγγέλλεις ἀσωθῆναι καὶ ἀφῆξῃνα πράγματι. ὁ δὲ παῖσοφος Παῦλος ἀσῶν εἰς ἕνα φαρὰς ἐμπειρος τὰς ἐπισημῶν με γλυκύτατα λόγια, καὶ με ἕρόπον πολλὰ ἐπιδέξισιν, καὶ δὸν τὰς εἶπεν ἕτερον ἀρχῆς πᾶς ἦσαν πλανητῆροι καὶ ἀγνώστοι, προσκυμῶντες ἀνάσθητε εἰδῶτα, ἕτερον νὰ μὴ σκανδαλιδῆν πᾶς τὰς ἡλεγεσιν ὡς ἀνόητες καὶ ἀφρονες, ὅτε ἦσαν εἰς ὅλον

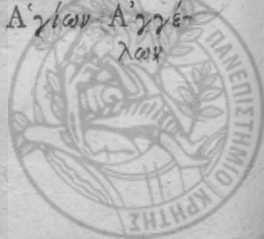

ὄλον τὸν Κόσμον εἰς τὴν σοφίαν ἐδίδου. ἀλλὰ εἶπε ταῦτα μὲ ταπεινῶ
λαλιᾷ, χῆμα εὐτακτον, καὶ μὲ ἔσπον διάρμοςον. αὐτὸς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγνώ-
ρισα πῶς εἶσε ἀπὸ τῆς ἄλλης ἀνθρώπου δεισιδαιμονέστεροι εἰς τὸ σέβας καὶ δὴ-
λαβέστεροι. ὅτι διερχόμενος εἰς ταύτην τὴν πόλιν σας, καὶ βλέπωντας τὰ σε-
βάσματά σας, ἦρα βαρῶν, εἰς τὸν ὅποιον δεῖ ἔχετε κανὴν εἰδῶλον. ἀλλὰ
ταῦτα ἐσημειώσατε, ΤΩ ΑΓΝΩΣΤΩ ΘΕΩ. αὐτὸν ἐν τὸν ἀληθῆ Θεόν, τὸν
ὅποιον ἀγνοῶντες δισεβεῖτε καὶ σέβεθε, ἐκείνου κηρύττω καὶ θαγγέλλω σας, ὅτι
αὐτὸς ὄλον τὸν Κόσμον ἐποίησεν ὁρατὸν τε καὶ ἀόρατον. ὁ ὅποιος εἶναι ἀνεν-
δεής, καὶ δεῖ χρειάζεται τίποτα ἀπὸ λόγου σας. ἀλλὰ αὐτὸς μᾶλλον μᾶς δίδει
τὴν πνοὴν καὶ ζωὴν, καὶ ὅλα ὅσα χρειάζομεσθαι, ὡς ἐλεῆμων καὶ εὐσπλαγ-
χνος. αὐτὸν ἐν τὸν ὄντως Θεόν ἔχω πόθον νὰ σας κάμω νὰ καταλάβετε,
καὶ νὰ τὸν ἀρῆτε ἠλαφῆσαντες, καλὰ καὶ δεῖ εἶναι μακρῶν ἀπὸ λόγου μας,
ἀλλὰ ἐν αὐτῷ ζῶμῳ (καθὼς εἶπεν εἷας σας φιλόσοφος) καὶ δι' αὐτῆ κινῆ-
μεθα, καὶ εἰς αὐτὸν δεισσομεσθαι. λοιπὸν ἐπειδὴ εἰμεσθαι ἄγρος τῆ Θεῶ, δεῖ
εἶναι ἀρέπον νὰ νομίζωμῳ τὸν χρυσὸν καὶ ἄργυρον, καὶ ἄλλῳ ὕλῳ, πῶς
εἶναι τῶ Θεῶ ὅμοια. ἀλλὰ ἂς μετανοήσωμῳ τὰ δεῖ ἀγνοίας ἡμῶν ἀνομήμα-
τα, νὰ μᾶς συγχωρήσῃ ὡς συμπαθέστατος. αὐτὰ τὰ ὀλίγα καὶ κάρπιμα
λόγια, ὅπῃ τῆς εἶπεν ὁ Θεῶς Ἀπόστολος, ἦτον γεμάτα μεγάλα μυστήρια,
τόσον ὅπῃ ἐμειναν ἄλαλοι οἱ Φιλόσοφοι, καὶ ἐθαυμάζοντο, μὴν ἐξέδροντες
νὰ τῆ δώσῃν τινὰ δόκρῃσιν. ὁ δὲ Σοφώτατος Διονύσιος ἐπῆρε τὸν Παῦλον
εἰς τὴν οἰκίαν τε, καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν δεῖ τὸν Χριστὸν, τῆ εἰδηγήθη καταλεπ-
πῶς τὴν θεῖαν οἰκονομίαν ἅπασαν, ἦγεν τὴν Σάρκωσιν τῆ Θεῶ, τὸ Πά-
θος, καὶ τὴν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς τῆς Οὐρανῆς Ἀνάληψιν, ὅταν ἐν ἔλεγε
δεῖ τὸ σκότος, ὅπῃ ἐγινεν εἰς ὄλον τὸν Κόσμον, δεῖ τῆ Δεσπότη τὴν σαύ-
ρωσιν, ἀκῆσας αὐτὸν τὸν λόγον ὁ Διονύσιος, ὅπῃ εἶχε γεαμμήνῳ τὴν ἡμέ-
ραν, καὶ δεῖ νὰ μάθῃ τέτε τὸ αἷτιον, ἐκοίταξε τὸν χάρτιν, ὅπῃ τὸ εἶχε γεαμ-
μήμον, καὶ ἐγνώρισεν ὅτι ἐκεῖνος ἦτον Θεὸς ἀληθῆστα, ἐπειδὴ ἐγινεν εἰς τὸ
πάθος τε τοιαύτη θαυμάσιος ἐκλειψις. βεβαιωθεῖς ἐν ὁ Σοφὸς Διονύσιος τὴν
ἀλήθειαν, ἐπίσασεν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ἐβαπτίδη μὲ ὄλλῳ τε τὴν συγ-
χῆσιν, καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπίσρεψαν, βλέποντες ὅτι ὁ φροσῶς αὐτῷ καὶ σο-
φώτερος ἀπαρῆθη τὰ εἰδῶλα. ἐγνωρίζωντας ἐν ὁ μέγας Παῦλος ποταπὸν
ἀγγεῖον ἦτον ὁ Διονύσιος, καὶ πόσον ἐνάρετος, τὸν ἐχειροτόνησεν Ἀρχιερέα τῆς
πόλεως, μὲ τὸν θεῖον καὶ θαυμαστὸν ἱερόθεον, ὅς τις εἰδίδαξε τὸν Διονύσιον
τινὰ δόκρῃσιν καὶ θεῖα μυστήρια, καθὼς ἀπὸ τὸν μέγαν Παῦλον τὰ ἦκασεν.
ὅθεν ἀφῆκε συγγραμματα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας πολλὰ ὑψηλά καὶ ἀδίδα-
ζα. ἀπὸ τὰ ὅποια νὰ γεάσωμῳ ὀλίγον τίποτας εἰς ἐνθύμῃσιν.

Ἐῖσοντας νὰ ὑπάγω εἰς τὴν Κρήτιν (λέγει αὐτὸς ὁ Σοφὸς Διονύσιος)
μὲ ἐφιλοξήσῃσιν ὁ ἱερομόναχος Κάρπος, ὅς τις ἦτον τόσον ἐνάρετος ἄνθρωπος
καὶ εἰς τὸν νοῦν καθαρώτατος, ὅπῃ δεῖ ἀρχίξε ποτὲ τὴν θεῖαν Λειτουργίαν,
εἰν δεῖ ἐβλεπε τινὰ ὀπτασίαν καὶ ὄρασιν φρότερον. ἔτος ἐν ὁ θαυμάσιος ἱε-
ρός μὲ ἔλεγε, ὅτι εἷας ἄπιστος τὸν ἐβάπτισαν, δεῖ ἐχῶρισεν εἷα πι-
σὸν Χριστιανὸν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸν ἔσυρεν εἰς τὴν ἀθεοπῃτα. ἔχαν-
τας ἐν τοιαύτῳ αἷτιαν, δεῖ ἐκαμε πρὸς τὸν Θεόν δὴχῳ ἀγαθοσορεπῶς καὶ
τῆ βοήθησῃ, νὰ τῆς ἐπίσρεψῃ καὶ τῆς δῶα μὲ νεθεσίαν καὶ καλοσῳίῳ εἰς τὴν

ὁσέβειαν, ἀλλ' (ὁ δὲ ἰξόρω πῶς) ἔμεινεν ἡ ἔχθρα εἰς τὴν ψυχλήν τε, καὶ
 ἀπειρομήθη μὲ τὴν μαίητα κατ' αὐτῆ ὀργίζομενος. καὶ ἐγερθεὶς τὸ μεσόνοκτον
 εὐαγνώσθη τὰς θείας ὕμνας, καὶ τὴν συνήθειαν ὅτι εἶχε τοῖσιν καιρὸν
 εὐαγνώσθη, καθὼς ἔσκεν εἰς τὴν προσοχὴν, ἐπιπυραίνετο ἀπερεπῶς, καὶ
 ἐδουχέραινε λεγωντὰς, ὅτι ὁ δὲ ἦτον δίκαιον εὐαγνώσθη ἄνδρες ἄθεοι, εὐαγ-
 νῆσαι τὰς ὀρθὰς καὶ ἀγίας ὁδὸς τῶ Κυρίου. ταῦτα λέγων, ἐπαρεκάλει τὸν
 Θεὸν εὐαγνώσθη ἀπὸ τῶ Οὐρανοῦ κεραυνῶν, εὐαγνώσθη καὶ τὰς δύο ἀνελεή-
 μονα. τοιαῦτα συλλογίζομενος. τὸ ἐφαίνε ἔξῃ πῶς ἐσείδη ὅλον τὸ πᾶσι
 ἐκείνο, ὅτι ἐσείδη. ἔπειτα ἐμοιράθη εἰς δύο, εὐαγνώσθη τὴν ἐγγὺν εἰς κάτω
 εἰς τὰ θεμέλια. καὶ κάποια φλόγα πυρὸς ἐκ τῶ Οὐρανοῦ εἰς εἰσὲν ἐκατέβαι-
 νεν. ὁ δὲ Οὐρανὸς ἦτον ἀνοικτός, καὶ ἀπᾶν εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐκατέβητο,
 ἀφᾶς ἐκόντες τὸ εἰς χῆμα ἀνθρώπων ἀναείδημι Ἄγγελοι. ταῦτα μὴ βλέ-
 πων ἀνῶθεν ἐθαυμάζετο. σκύπτοντας δὲ εἰς τὸ κάτω μέρος, εἶδε χρισμῶν
 τῆς γῆς τὸ ἔδαφος. καὶ εἰς τὸ χάσμα ἐκείνο τὸ σκοτεινὸν ἐβλεπε τὰς ἀνῶθεν
 δύο ἀνθρώπους, ὅτι πῶς ἐκαταρᾶτο. οἱ τινὲς ἔσκεν εἰς τὸ εὐαγνώσθη τῶ χάσ-
 ματος ἐλεενοὶ καὶ ὑπόφομοι, τόσον, ὅτι ἐκινδύνων εὐαγνώσθη ἀπὸ
 τὸν εὐαγνώσθη τῶ ποδαριῶν τῆς. ἀπὸ κάτω δὲ τῶ χάσματος εὐαγνώσθη ὀφθαλμοὶ εἰς τὰς
 πόδας αὐτῶ συρόμενα, καὶ ποτὲ μὴ ἐσφύριζαν, ποτὲ δὲ τὰς ἐκτυπῶσαν με-
 τὰ τῆς ἔρῃς, καὶ ἐξάβιζαν εὐαγνώσθη τὰς ῥίψαν εἰς τὸν κατήφορον, εἰς τόσον ὅτι ἦσαν
 εἰς μέγαν κίνδυνον. ὁ δὲ Κάρπος βλέπων τὰς ἐλυπάτο πῶς ὁ δὲ ἔπεσον
 κάτω τὸ συμπομάτερον. μὴ ταῦτα ὑφᾶσας πρὸς τὸ ἀνω μέρος τῶ ὄμματι,
 βλέπει πάλιν τὸν Οὐρανὸν, καὶ τὸν Δεσπότην Χριστὸν ὡς τὸ πρότερον. ὅστις
 ἀπέστη ἀπὸ τὸν θρόνον τε, καὶ ἐκατέβη μὲ τὰς Ἄγγελους. οἱ τινὲς ἐβοηθοῦσαν
 ἐκείνης τὰς δύο, ἄλλος τὸν εἶνα, καὶ ἄλλος τὸν ἄλλον, καὶ τὰς ἐδίδαν χεῖρ, εὐαγ-
 νῆσαι μὴ πέσειν. ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπλωσας τὴν χεῖρα λέγει πρὸς τὸν Κάρπον
 κρεε λοιπὸν ἐκαίτιον με, ἐπειδὴ ὁ δὲ ἀπλαγχῆσαι τὰς ἀδελφές σε, ὅτι ἐγὼ
 εἶμαι πάλιν ἐπιμος εὐαγνώσθη πᾶσι καὶ ἄλλαις πολλαῖς φοραῖς, εὐαγνώσθη τὴν σωτηρίαν
 τῶ ἀνθρώπων. καὶ χαίρομαι εἰς κάτω, μόνον ἄλλοι εὐαγνώσθη ἀμαρτήσῃσι. πλὴν
 ἰδὲ καὶ σοχάσῃ ἐπιμελέσῃσι, ἀν' σὲ ἔρχεται καλὰ εὐαγνώσθη ἀπαλλαγῆς τὴν μετ'
 Θεῶ καὶ τῶ ἀγαθῶν καὶ φιλανθρώπων Ἀγγέλων εὐαγνώσθη, μετὰ τὴν κατοικίαν
 τῶ ὄφειν εἰς αὐτὴν τὴν σκοτεινὴν φάραγγα. Αὐτὸς ἂν ὁ σοφὸς Διονύσιος
 ἐρμηνεύσει τὸν τύπον τῆς Ἐκκλησιαστικῆς καταστάσεως, καὶ ἄλλας βίβλους ψυ-
 χαφελείας ἐσωθέσει. καὶ ἐδήλωσε εὐαγνώσθη τὰς Ταξιαρχίας τῶ Ἀσωμάτων Διω-
 μῶν, διηγέμενος τὰς εὐαγνώσθη καὶ ἀταξίας αὐτῶ, πῶς δοξάζῃσι διωκεῖς, καὶ
 ἀκαταπαύτως ὑμολογοῦσι τὸν Κύριον. εὐαγνώσθη τὰς ὁποίας χοροστασίας τῶ Ἀγ-
 γέλων ἀφῆκε τόσον ἀκριβὰ καὶ σοφώτατα συγχεῖματα, ὅτι ὅσοι ἄλλοι δι-
 δασκαλοὶ τὰ ἀναγνώσθη, θαυμάζῃσι πᾶ ἔμαθον αὐτὸς τοιαῦτα μυστήρια. καὶ
 λέγῃσιν, ὅτι ἡ ἀπὸ Θεῶν ἀποκάλυψιν τὰ ἐγνώσθη, ἡ ὁ μέγας Παῦλος
 τὰ ἐρμηνεύσει τέτοι καὶ τῶ Ἱεροστέ, ἐπειδὴ αὐτὸς μόνος τὰ ἰξόρω, ὅτι ἦρτά-
 γη εἰς τὸν Παράδεισον. Οὗτος ὁ θεῖος Οὐτός καὶ Σῶμα Θεῶ Διονύσιος, ἀπὸ
 τὴν πολλῶ ἀγάπῃ ὅτι εἶχε πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ἀπέσας ὅτι ἔξῃ
 ἀπόμῃ σωματικῶς εἰς τὴν Γερουσίαν ἢ παγαμῶμος Μήτρ αὐτῆ καὶ Ἀει-
 πάρθενος Δεσποῖνα, ὑπῆγε εὐαγνώσθη ἐπισκέψῃ. καὶ βλέπωντας τὴν Θεῶν
 Θεῶν αὐτῆ καὶ θαυμάσιον ὠραϊότητα, καὶ τὴν συνοδίαν τῶ Ἄγιαν Ἀγγέ-
 λων

λων, ὅπῃ πὴν ἐφύλαξαν, καὶ ἀκόσας ἐκεῖνα τὰ ἐράνια λόγια ἐξέστη καὶ ἐφεί-
 ξεν, ὁμολογήσας ὅτι καὶ τὸ εἶδος καὶ οἱ χαρακτῆρες τῆς τῶν ἐμαρτυρῆσαν Θεῶν
 Μητέρας καὶ ἀλήθειαν. καὶ ἀφ' ἧς ἐσαμάτισεν ἰκανὰς ἡμέρας, καὶ ἐχάρη τῶν παρ-
 σιάντων, καὶ ἀφελήθη πολλὰ ἄπο λόγου τῆς, ὑπῆλθον εἰς διαφόρους χώρας καὶ
 τόπους Ἀποσολικῶς, κηρύττωντας τὸ σωτήριο Εὐαγγέλιον, καὶ πάλιν εἰς πῆν
 ἱεράν αὐτῆς καὶ θαυμασίον μετέτασιν ἠρπάγη καὶ αὐτὸς ἄπο νεφέλλῃ ἐξαίφνης,
 ὡς τὰς λοιπὰς Ἀποσόλας, καὶ ἐρέθησαν εἰς μίαν σιγῆν εἰς τὸν οἶκόν τῆς,
 καὶ τῶν ἐνταφίσασαν μετ' αὐτῆς πολλῆς, καὶ ὀλαβείας θεοσπεπέσασα. ἔπειτα πάλ-
 λιν ὑπέστρεψεν εἰς πῆν Παρθία, καὶ ἐκυβέρνα τὸν θρόνον τῆς, ὅπως ἐφώντας εἰς
 τῶν δισέβειαν πολλῶν Ἑλλήνων μετ' αὐτῶν διδασκαλίαν, καὶ πολιτείαν αὐτῆς
 τῶν θαυμασίον. καὶ εἰς τὰς ὑστερας χρόνας τῆς Νέρωνος ὑπῆλθον εἰς τῶν Ρώ-
 μῶν, ἔχοντ' ἐν ἀποχαυρησίῃ τὸν διδάσκαλόν τῆς Παῦλον, ὅταν τὸν ἀπεκεφάλι-
 σαν. καὶ ἦτον παρὼν εἰς τὸ μαρτύριον αὐτῆς, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ μοναχὸς του
 εἰς τῶν Ἐπιστολῶν, ὅπῃ γράφει πρὸς τὸν συμμαθητῶν αὐτῆς καὶ σωμαπόστολον
 Τιμόθεον. καὶ μετ' τὸν θάνατον τῆς Ἁγίας Παύλας ἐγύρισεν εἰς τὰς Ἀθῶνας.
 καὶ πάλιν ὑστερα ὑπῆλθον εἰς πῆν Ρώμῃν τὸ δεύτερον, ὅταν ἐκάθησεν ὁ Κλή-
 μης Ἀρχιεπίσκοπος. ὁ ὁποῖος βλέπωντας τοῖστον ἀγγεῖον θαυμασίον, καὶ
 ὑποκείμενον χρισματάτων, καὶ ἄξιον νὰ ὀπισρέψῃ πεπλανημένους ἀνθρώπους
 πρὸς τῶν δισέβειαν, τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τῶν Φραγγίαν, νὰ κη-
 ρύξῃ τῶν δισέβειαν, καὶ τῆς ἔδωκε δύο ἐναρέτους ἀνθρώπους ἔχοντ' βοήθειαν, ὅνα
 Ἱερομόναχον Ρῆσικὸν ὀνόματι, καὶ τὸν Διάκονον Ἐλδιδέριον. οἱ τινες ἀπελ-
 θόντες εἰς τῶν μεγαλόπολιν χάρων τῆς Παρισίης, ἐθαύμασαν τὸ κάλλος αὐ-
 τῆς, τὸν πλῆστον καὶ μεγαλειότητα, τῆς γῆς τὸ εὐκαρπον, τῶν δίκρασιαν τοῦ
 αἰέρος, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς ἀξιοθαύμασα φράγματα, καὶ ἐξόχως τῆς πολιτῆς πῆν
 ἀγγείαν. τότες ὁ παύσοφος Διονύσιος ἔρριψε τὰ λογικὰ δίκτυα, ἐφανέρωσε
 τὸν θεῖον θισαυρόν, κηρύττωντας τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, καὶ σπουδάζωντας τὰ
 ἔργα τῆς μετὰ τὰ λόγια, ἐφώτιζε τυφλὰς, ἰάθελε κωφὰς καὶ ἀλάλας, ὀψυλῶ-
 τας ἀνώρθανε, νεκρὰς αἰῖσα, καὶ πᾶσαν ἀλλῶν ἀδύναμιαν ἐθεράπευον. ὅθον
 εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐφύττωσε πολλὰ δένδρη εὐκαρπα, καὶ ἐπλήθυσεν ὁ αἰέρος
 τῆς πίσεως ἔμνον ἐκεῖ εἰς τὸ Παρισίον, ἀλλὰ καὶ εἰς τῶν Ἰσπανίαν καὶ Βρε-
 τανίαν, καὶ ἄλλας τόπους ἔπεμπε τὰς μαθητὰς αὐτῆς, καὶ τῆς Θεῶς σπουργῆντος
 ἐπλήθυσεν καθημερέσιον ἢ δισέβεια, καὶ ἐδαφίζοντες ἄπο θεμελίων τὰ εἰδα-
 λεία, ἐκτιζῶν Ἱεράς Ἐκκλησίας, εἰς τὰς ὁποῖας ὁ πανάγαθος Θεὸς ἐδοξάζ-
 ζετο. ὁ δὲ πονηρὸς καὶ ἄποσάτης δαίμων ἀργίζετο καὶ τῆς Διονυσίης, βλέπων
 ὅτι αὐτὸς ἦτον ἡ αἰτία τῆς ἐκείνης καταφρονήσεως. ὅθον ἐὼθεκίνησε τινὰς,
 νὰ καταβάλῃ ὡς ὀψυβάτῃν εἰς τὸν Βασιλέα τὸν Διονύσιον, ὅτι ἐκαταφρόνα
 τὰς παλαιὰς Θεῶς, κηρύττωντας ὅνα νεώτερον. ὁ δὲ Δομετιανὸς, ὅπῃ ἦτον τό-
 τε Ἀυτοκράτωρ, ἐσεῖλον ὀπίσποπόν τῆς εἰς τῶν Φραγγίαν νὰ ἐξετάξῃ ἔχοντ'
 Ἁγιον, καὶ ὄσας ἄλλας εὐρη Χριστιανὰς νὰ τὰς παιδέσῃ, ἐὰν δὲ προσκωμῆ-
 σεν τὰ εἰδῶλα. ἔκαμε λοιπὸν ὁ Τύραννος μεγάλῃν διάλεξιν μετ' τὸν Ἁγιον,
 ὀποδείχωντας μετ' τινὰς Ἰουδοσουλτοισμὸς πῶς ἄρπει νὰ προσκωμῆνται οἱ
 παλαιοὶ Θεοὶ, ὅπῃ τὰς ὀπίσδον ὀλος ὁ Κόσμος, καὶ ὄχι ὅνας νεώτερος καὶ
 κακοθαύματος, εἰς τὸν ὁποῖον ὀλίγοι πιστεύουσιν. ὁ δὲ Ἁγιος τῆς ἀπεκρίθη ἀφῶ-
 βως λέγωντας· μεγάλητας ἀγνωσία εἶναι καὶ ἀλήθειαν, νὰ προσκωμῆτε λί-

Σας, κὶ ξύλα, κὶ ἄλλας ὕλας ἀναίδητοι, καὶ νὰ λέγετε πῶς ἦσαν θεοὶ οἱ
 πόρνοι κὶ φονεῖς, κὶ φιλήδονοι, οἱ τινες ἔκαμαν τόσας αἰχμηργίας, ὅτῃ αἰχμη-
 ρομαί νὰ ταῖς ἀναφέρω, νὰ μὴ μοι κωλύω τὰ χεῖλη μου. ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἐδυμώ-
 θη ὁ Τύραννος ἄμετρα, καὶ ἐγερωθεῖς τῷ θρόνῳ ἐφώνηζε λέγωντας· ὦ ἀναι-
 χμητιὰ μεγάλη, ὅτῃ βλέπω εἰς τὸν τόν ἀνδραπον. τὸς θεὸς ὑβεῖζει, τὸς
 Βασιλεῖς δὲν ὑποτάσσεται, κὶ τὸν ὄχλον πλανᾷ μὲ μαντείαις κὶ πανουργίαι-
 τα, λέγωντας πῶς εἶναι ἡ φαντασίαις τῶν θαύματα. ταῦτα λέγων ὁ ἀκεῖνος
 κελπὶς ἐπρόσβαξε νὰ κόψῃν τὰς κεφαλὰς κὶ τῶν ἑξῶν Ἀγίων, ἦγεν Διονυσίς,
 Ρεσικῆ, κὶ Εὐλόθεῖς. οἱ τινες ἀκρόντες τῶν ἀπόφασιν τῶν Ἀρχόντων, δὲν νὰ
 μὴ φανῇ πῶς ἐφοβήντο τὸν θαύματον, ἐβόησαν ταῦτα ἀγαλλιάμενοι. ὅσοι προ-
 σκυνοῦσι τὰ εἰδῶλα, νὰ ᾄδῃν ὅμοιοι τέτων καὶ χεῖροισ ὡς αἰόητοι. ἡμεῖς δὲ
 προσκυνοῦντες Θεὸν Παντοδύναμον, δυμώμεθον νὰ τελέμῃ θαυμάσια μὲ τῶν
 χάριν αὐτῶν κὶ βοήθειαν, κὶ ὄχι μὲ μαγείαις, καθὼς μᾶς κατακρίνετε ψυ-
 ματα. ἄς κάμῃν καὶ οἱ ἱερεῖς τῶν ἀνοσίων θεῶν τὰς τοιαῦτα θαυμάσια, νὰ
 φατίσῃν τυφλὰς, νὰ ἀναιδήσῃν νεκρὰς, καὶ νὰ θεραπεύσῃν πᾶσαν ἀδελφείαν.
 ἀλλὰ δὲν δυμῶνται ὡς ἀνιχύρων κὶ ἀναιδήτων θεῶν ὑπερέται νὰ πράξῃν κα-
 νονὰ καλὸν οἱ ἀφρονες. ταῦτα ἐδυμώσαν τὸς ἀσεβεῖς πεισιότορον. κὶ ἀρπά-
 σαντες τὸς Ἀγίους οἱ δήμιοι ἔφεραν ἀπεδάμωσιν εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως. κὶ
 φθάσαντες εἰς εἴνα ὑψηλὸν ὄρος ἔξω τῆς πόλεως, τὸς ἀπεκεφάλισαν. ὁ δὲ τῶν
 θαυμασίων Θεός, διὰ νὰ δοξάσῃ τὸν δαλόν τῶν, ἐτέλεσε πῆτον φρικτὸν τεράς
 σιον, ἦγεν, ὅταν ἔκοψαν τῶν τιμίαν κεφαλῶν τῶν Διονυσίς, τῶν ἔλαβον εἰν
 τὰς χεῖρας αὐτῶν, κὶ περιπατήσας δύο μίλια (ὡ τῶν θαύματος) βασιλῶς
 αὐτῶν, ὑπήντησε μίαν γυναῖκα ἐνάρετον Κατέλαν ὀνόματι, κὶ ἐθεσέ τῶν εἰ-
 τὰς παλάμας αὐτῆς, ὡς θησαυρὸν πολυτίμητον. αὐτὴ δὲ ἡ μακαρία Γυνὴ
 ἔλαβε πολλὰ ἀγαλλίασιν, διὰ τὸν πλεῖστον ὅτῃ τῆς ἡλθεῖν ἀπὸ θεῶν οἰκο-
 νομίαν κὶ πρόνοιαν, ἥτις ἠγόρασεν ἀπὸ τῶν δημίων κρυφὰ τὰ Ἄγια τῶν Μαρ-
 τύρων Λείψανα. ὅτι ὁ μὲν Τύραννος ἐπρόσβαξε νὰ τὰ φάγῃσι τὰ θεία· ἡ δὲ
 δύσφης ἐκείνη Γυνὴ ἐπῆρε τῶν νύκτα τὸς φύλακας, κὶ τὸς ἔκαμε δεῖπνον πλε-
 σιον, κὶ μεθυθεῖς τῆς ἔδωσαν τὰ Ἄγια Λείψανα μὲ ἀργύρια, κὶ τὰ ἐντα-
 φιάσεν εἰς τόπον ἐντιμον ἔξω τῶν Παρισίς, τῆ γ΄. Οκτωβείς, εἰς τὸς ἐν-
 νεήκοντα ἔξῃ χρόνος ἀπὸ Χριστοῦ. ὑπερον δὲ τὸς ἐκτίσαν ἐκεῖ εἴνα ναὸν ἁγί-
 ον κὶ θαυμάσιον, ὅς τις ἔως τῶν σήμερον σέκεται, εἰς δόξαν τῶν Κυρίων ἡ-
 μῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. ὡ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, κὶ προσκυνοῦσις εἰς τὸς αἰῶ-
 νας. Ἀμήν.

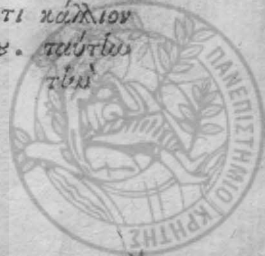
Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι 5.

Τῆ Ἀγίᾳ Ἀποστόλου

Θ Ω Μ Α

Μετὰ τὴν φεμτὴν ἢ εὐδοξὸν τῆ Δεσπότη Χριστῆ Ἀνάληψιν διεσπάρησαν οἱ Θεοὶ Ἀπόστολοι εἰς ὄλιον τὴν οἰκουμένην, τὸν σωτήριον λόγον τῆ Εὐαγγελίας κηρύττοντες. οἱ ὅποιοι μὲ πολλὰς κόπας καὶ πόνους καὶ κολασήματα, ὅτε ἔπαθον ὑπὸ τῶν ἀσεβῶν, μᾶς ἤφεραν εἰς τὴν δυσέβειαν, καὶ εἰμεδεν χρεῶσαι τὰ πανηγυρίζωμεν αὐτὸς θεοσιώτερον ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἀγίων, ὡς ὑπὲρ ἅπαντας κοπιᾶσαντας, ὅτι τὰ τῶν ἔχωμεν καὶ τώρα μεσίτας πρὸς τὸν Δεσπότην, τὰ μᾶς συγχωρήσῃ τὰ ἀμαρτήματα. ὁμοίως δὲ τὸν φεμτὴν ἠγαπήσαμεν καὶ φιλαλήθευστον Θωμαῶν, τὸν ἀκριβῆ μινυτὴν τῆς ἀληθείας. ὅστις μὲ τὴν οἰκονομικὴν ἀπίστιαν αὐτῆ καὶ ψυχωφελῆ ἀμφιβολίαν ἐμετάβαλεν ἡμῶν τὴν ἀπίστιαν εἰς πίσωσιν, καὶ μὲ τὸν διαζυγιόν τε ἐτέλεσε τῆ ἄλλων Ἀποστόλων τὴν Πίσωσιν, καὶ τὴν ἔκαμε βεβαιότεραν καὶ ἀναντίρρητον. ὅθεν ἔφραξε τὰ σώματα τῶν ἀπίστων διακλιῶν, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰπῇ τις, Γεθαῖος, ἢ Ἑλλήνας, ὅτι ὁ Δεσπότης δὲν ἀνέστη, ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ πιστὸς δῆλος καὶ μάρτυς τῆς Ἀναστάσεως ἀκριβέστατος ἐτόλμισε νὰ ψηλαφήσῃ τὸν αἰσθητὸν καὶ ἀόρατον, ὅτι νὰ μὴ ἀμφιβάλλῃ τις ἄλλος ὑσερον. ἀλλὰ ἄς εἰπῶμεν ὅτι ἀρχῆς τὴν διήγησιν μὲ βραχύτητα. ὅταν ἐσφραγίσθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς σωματικῶς εἰς τὴν γῆν, ὅτι τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἠρόμενος ἀνδραγαθὸς, ἦτον καὶ ὁ Θωμαῶν εἰς τὴν Γεθαῖαν πτωχῶν γονεῶν Υἱὸς, ἀλλὰ εἶχεν εἰς τὸν Μωσαϊκὸν Νόμον πολλὴν ἀλάθειαν, καὶ ἀέγνωθε πρὸς βίβλους ὀπμιελῶς ἐπὶ νεότητι, καὶ παιζνίδων τῶν παίδων ποτὲ δὲν ἐπόθησεν, ἀλλὰ ἐπέρινα πολιτεῖαν εὐτακτον, καὶ δὲν ἐχασομέρα ποσῶς, ἀλλὰ ἢ ψυχικὴν ὑπηρεσίαν ἔκαμνεν, ἢ τῶ σώματος. ἦτον δὲ φαρᾶς, καὶ ὑπὸ τὴν ἀπελεσάτω αὐτὴν ὀπμιελῶς ἐπορεύετο ὡς ἐδύετο, καὶ μὲ τὸ νὰ εἶναι πτωχὸς καὶ ἐνδεὴς ἐγυμνάζετο εἰς τὴν κακοπάθειαν. ὅθεν καὶ παρόντος, ὅτε τὸν ἐκάλεσεν ὁ Χριστὸς, δὲν ἔβαλε καιρὸν εἰς τὸ μέσον, ἀλλὰ μὴ χαρᾶς ἠκολέθησε. καὶ ἔτις ἔγινε καὶ αὐτὸς μὲ τῶν λοιπῶν Ἀποστόλων μαθητῆς ἀφοσιωτότατος, ὑπηρετῆς πιστοτάτος, καὶ οἰκονόμος τῆς Ἀποστολῆς τῶν ἔστων δοκιματότατος. καὶ δὲν ἐνεπλήθη Θεῆς δυνάμεως, ἐπλήσθη τὴν τῶν θαυμάτων ἐνέργειαν, καὶ ἠξιώθη νὰ ἴδῃ τῆ σῶσιν καὶ Θεῶν σιωδοιοπόρος καὶ σωφρόνος, μὲ τὸν ὅποιον πολλὰς ἐκοπίασε καὶ ἐκακοπάθησε, καὶ πολλὰς διαζυγίους ἀδίκως ὑπέμεινε. καὶ ποτὲ μὴ τῶν ἐδῶχων, ποτὲ δὲ τῶν ἐλίθων οἱ ἀχάριστοι. ὅταν δὲ πάλιν ἐβέλοντο νὰ θανατώσεν τὸν Σωτήρα καὶ ἀεργέτην, ἔλεγε καὶ ὁ πιστὸς καὶ δυνάμων δῆλος πρὸς τὸν Δεσπότην πρὸς σιωποσολοῖς αὐτῆ ἄς ὑπάγωμεν καὶ ἡμεῖς νὰ σιωποθαύωμεν μετ' αὐτῆ, ὅτι κἀλλιον εἶναι νὰ σφαγῶμεν μὲ τὸν Δεσπότην, πᾶρξ νὰ ζήσωμεν δίχως τε. ταύτην τὴν

τῷ καὶ θανάτῳ τόλμῳ τῷ συμμαθητῷ Ἐδαύμαζον οἱ ἄλλοι Ἀπόστολοι. Ἄλ-
 λα μὴ τῷ σωτήριον σώρῳσιν, ἀφ' ἧς Ἐθανάτωθι ὁ θάνατος μὲ τῷ Ἀθανά-
 τῳ τὸν θάνατον, ἀναστὰς ὁ Σωτὴρ ἐμφανίζεται εἰς τὰς μύσας καὶ φίλους τε, πῶν
 Ἀνάσασιν καὶ τῷ τῷ ἄδῃ νύκτω πιστέμῳ. καὶ καθὼς δεικνύοντο ἅμα τὸν φό-
 βον τῷ Ἰεδαίων κερυμμήνοι εἰς τὸ ἀνάγειν, εἰσῆλθον ὁ Δεσπότης χωρὶς νὰ
 ἀνοίξῃ τὰς θύρας, καθὼς καὶ ἐκ τῆς Ἀγίας Παρθενῆς Θεοπετῆς, ἀφράσως,
 καὶ θαυμασίως ἐγένετο ἄνθρωπος, καθὼς καὶ εἰς τῷ θάλασσαν μὲ τὰς ἀχρῶ-
 τας πόδας ἐπέπατάσεν. ὅτι ἡ φύσις ἀρνεῖται τὰς νόμους αὐτῆς, ὁπόταν τῷ
 προσάξῃ ὁ Κύριος. ἐπέστη λοιπὸν εἰς τὸ μέσον τῷ Μαθητῷ ὁ Δεσπότης Χει-
 ερός, καὶ μὲ τῷ ἔσδοον τῷ θυρῶν τὰς ἐπίστωσε τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως.
 ἔπος ἐν οἷς μὴ ἄλλοι Μαθηταὶ ἐχαίροντο πῶς εἶδασιν ὀφθαλμοφανῶς τὸν Κύ-
 ριον, ὁ δὲ Θωμᾶς δὲν ἔβλεπεν τὰς ἐκεῖ, Θεῷ θέλοντος, ἅμα νὰ γῆ ὑστερα
 (ἐρδνήσας τὸ παῖγμα) τῆς Ἀναστάσεως κῆρυξ λαμπρότερος, καὶ θαλασσι-
 ἀκρεβέστερος. ἀφ' ἧς γὰρ ἦλθεν ὁ Θωμᾶς, καὶ τὰ εἶπασιν οἱ ἄλλοι πῶς εἶδαν
 τὸν Κύριον, ἅμα τῷ πολλῷ χαρᾷ τῆς ψυχῆς τῆς δὲν ἐπίσδωσεν ἐκεῖνο ὅπῃ
 ἐπόθει νὰ γῆ. καὶ ἀκέναντάς τῳ γεληρημῶν ἀμφιβαλλεν, καὶ ἔλεγον ὅτι δὲν το
 ἐπίσδωσεν, εἰ δὲν ἠπλαφήσῃ τὸν Κύριον. τί λέγεις Θωμᾶ; εἰ δὲν ὁ Μαθητῆς
 ἀπιστῆ, πῶς νὰ πισδύσῃ ὁ Ἰεδαῖος; εἰ δὲν ἀδεδέχεται τῷ Ἀνάσασιν ὁ
 Ἀπόστολος, πῶς νὰ τῷ δεχθῆσιν οἱ Ἕλληες; κἂν δὲν ἐνθυμῶσαι τὰ πο-
 λαβόντα θαύματα; λεπτοὶ καθαρῶνται, ἀδύλυτοι ἐγείρονται, τυφλοὶ
 φωτίζονται, νεκροὶ ἀναστίνονται, καὶ σὺ μὴ εἰς τῷ ἀπιστίῳ μύσα τῆς χά-
 ριτος; ἅς ἀπιστῆ ὁ Καϊάφας, ἅς συκοφαντῆ ὁ Ἰεδαῖος, ἅς πολυπραγμονῆ ὁ
 Νικοδημος, ἀλλ' ὁ εἶπας δὲν τὰς δάδεκα Μαθητῆς νὰ δυαστῆ τῷ Ἀνάσα-
 σιν; αὐτὰ καὶ ἕτερα μὲ φαίνεται νὰ ἔλεγον πρὸς τὸν εἶνα οἱ δέκα μύσαι καὶ
 συναπόστολοι, καὶ αὐτὸς πάλιν νὰ ἀποκρίνεται πρὸς αὐτὰς δικαιότερα. τί μου
 μέμφεθε τῷ ἀμφιβολίῳ; καὶ μὲ κατακρίνετε ἀκριτα; πρὸς Ἰεδαῖος μὲ πέμ-
 πετε νὰ κηρύττω τῷ Ἀνάσασιν, νὰ διδάσκω εἰς τὰ ἔθνη τῷ Ἑβραῖον. πῶς
 ἐν νὰ μαρτυρήσω ὅσα οἱ ὀφθαλμοὶ μὲ δὲν εἶδασιν; πῶς νὰ διδάξω ἄλλοις
 ὅσα δὲν ἐγνώσα; νὰ πισδύσω μόνον μὲ λόγια; ἀλλὰ οἱ Ἰεδαῖοι μὲ θέλουν
 κατακρίνει ὡς ὑποπτον. καὶ οἱ Ἕλληες νὰ μὲ ἀειγελεῖσιν ὡς ἄγνωστον, καὶ
 νὰ μὴ πισδύσῃ τὰς λόγους μὲ, ὅταν ἀνάσῃ ὅτι εἶ ἀκοῆς κηρύττω τῷ τῷ
 Δεσπότη Ἀνάσασιν. εἰς ὀλίγας ἡμέρας εἰσῆλθε πάλιν ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς, τῷ
 θυρῶν κελεισμῶν ὡς πρότερον, καὶ ἔδειξε τῷ Θωμᾶ τὰ σύμβολα τῷ Σταυ-
 ρῷ, καὶ τῷ ἀχρῶτον πλοῦρα λέγωντας· πόρα ὅπῃ μὲ εἶδες Θωμᾶ ἐπίσδω-
 σεις; μακάριοι ὅσοι πισδύσῃ χωρὶς νὰ μὲ εἶδασιν. μετὸν λόγον ἐπέστον ἐμα-
 κάρισε, καὶ ἐπαίνεσεν ὁ Κύριος ἡμᾶς τὰ ἔθνη, ὅπῃ χωρὶς νὰ ἰδεῖν αὐτοῦ
 σαματικῶς, ἐπίσδωσεν. ἀπολαύσας ἐν τῆς θαυμαστῆς θέας ἐκεῖνης ὁ Θα-
 μᾶς, ἐγένετο αἷτιος τοῖς Ἀποστόλοις, νὰ μάθῃ ὅσα δὲν ἴδεον. ὁμολογᾷ
 τὸν ἑραθεῖτα Θεόν, καὶ Κύριον, ὅτι Θεῷ ἦτον τῆς Ἀναστάσεως τὸ κατορθῶμα.
 μὴ ταῦτα ἔμεινεν ὁ Χειρὸς ἀθέατος τοῖς Ἀποστόλοις, ὡς ἀφάρτος καὶ ἀβρα-
 τος, καὶ μόνον ὅταν ἤθελεν ἐφαίνετο. αὐτοὶ δὲ πάλιν ἐξάρθον ὡς πρότερον.
 καὶ τὰς ἐφαῖν εἰς τὸν αἰγιαλόν, προσάσαντάς τας νὰ ρίξῃ εἰς τὰ δεξιὰ μέρη
 τῶν πλοῖων τὸ δίκτυον, καὶ ἐπάσαν τόσα ὀφάρια, μὲ τὰς ὁποῖας ἦτον καὶ ὁ
 Θωμᾶς, καὶ συνεργάζετο, ὡς πρὸς ὑπακοῇ δοκιμῶματος. ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ
 ὥρα

ώρα της Αναλήψεως, ἐπῆρε τὴν Παναγίαν καὶ Ἀΐειπαρθένον Μητέρα μετὰ τὰς Ἀποστόλους ὁ Κύριος, ἀφ' ἧς τὰς ὄπισθε τὴν Ἀνάσασιν, καὶ ἀελθόντες εἰς τὸ ὄρος τῆς ἐλαιῶν, αὐτὸς μὲν ἀλογίστας αὐτὰς πρὸς Οὐρανὸν ἀνεφέρετο, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Πατρὸς, ὡς ὁμοῦσιος αὐτῷ καὶ ὁμόθρονος. οἱ δὲ μὲν χαρᾶς μεγάλης ὑπέστρεψαν, τὴν καθόδον τῆς Παναγίας Πνεύματος ἐκδεχόμενοι. τότε καὶ ὁ μέγας ἔπος Ἀπόστολος ἐδέχθη μετὰ τὰς λοιπὰς μετὰ πύκτων γλῶσσαν τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ὡς ὄργανον τῆς σοφῆς καὶ λίας καὶ καιρὸν κερκόμυρον. καὶ δυναμωθεὶς ἐξ ὑψῆος ἀπῆλθεν εἰς τὸ σωτήριο κήρυγμα, καὶ τὴν Δεσπότην τὸ πρῶτα πορεύσασα εἰς τὸν Κόσμον ἀπαντα, μαθητεύσασα τε πάντα τὰ ἔθνη, καὶ τὰ ἔθνη. ἄλλος ἔν ἄλλῳ χώραν τῆς οἰκουμένης ἐκκληρώσθη, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἀφώτισε. τὴν δὲ μακαρίαν Θωμᾶ ἔπεσον ὁ κληρὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰς Ἰνδίας. ὅστις εἶναι τόπος μακρῶν ὑπὸ τὴν Αἴγυπτον Θεμελιωμῆτος ὑπὸ τὴν Θάλασσαν, ὑπερμηδύος ὑπὸ τὰ κραιζόμενα πράγματα, ἀμὴ ὑπὸ δὲ αὐτῶν ἀρώματα, καὶ ἄλλα πολυτίμα πράγματα πλεσιώτατος. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὴν τότε ἐκεῖνα ἦσαν φέλιχα ὡμοὶ καὶ βάρβαροι. καὶ τόσον πλῆθος, ὅπῃ ἐγύριζαν γυμνοὶ οἱ φεικότεροι, μὲν ἔχοντες ἱμάτια πρὸς ἀνάρκειαν. ὅθεν ὑπὸ τὴν καῦσιν τοῦ Ἡλίου ἐμαύριζαν ὡς Αἰθίοπες. ἐσέβοντο δὲ ἀνιδίωτα ζῶονα ὑπὸ πᾶσαν ὕλην γινόμενα. ἰδὼν ἔν ὁ μακάριος Θωμᾶς, ὅτι εἰς τοῦτον ἔθνος ἀήμερον τὸν ἀπέσειλαν, ἐδυχέραινε, καὶ ἐλυπᾶτο ἕκ τὴν ἀδύναμιν τῆς σώματος. καθὼς ἔν ἐδολογίζετο πῶς νὰ πράξῃ, τὴ φαίνεται μίαν νύκτα ὁ Δεσπότης Χειρὸς, καὶ λέγει τῷ μη φοβᾶσαι Θωμᾶ, ἀλλὰ ὑπάγε εἰς τὴν Ἰνδίαν, κήρυξον τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ἡ χάρις μετὰ εἶναι μετὰ τὰ λόγους. Ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἔτυχε καὶ ἦτον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐνάς πραγματώτης ὑπὸ μίαν Πόλιν τῆς Ἰνδίας, Ἀμβανῆς ὀνόματι, τὸν ὁποῖον ἔσειλεν ὁ Βασιλεὺς Γεγδοφόρος, νὰ τῷ εὖρη τινὰ κτίσῃ ὑπὸ τὴν ὄψιν, ὅπῃ εἶχε πόρον νὰ οἰκοδομήσῃ παλάτιον εὐμορφον. ὁ Δεσπότης ἔν ὡς καρδιογνώστης, ἰξέρωντας σαφέστατα ὅσα ἐμελλε νὰ πράξῃ εἰς τὰς Ἰνδίας ὁ Ἀπόστολος, ἐφάνη εἰς τὴν ἀγορὰν μίαν ἡμέραν ὡς ἄνθρωπος, καὶ λέγει τῷ Ἀμβανῆ. θέλεις νὰ ἀγοράσῃς ἐνά σιλάβον, ὅπῃ ἔχω τέκνον; ὁ δὲ εἶπε· ναί. τότε τῷ ἔδειξε τὸν Θωμᾶν, καὶ ἐσυμφώνησαν τὴν ἀγορὰν ἕκ τρεῖς λίβρας ἀσίμι. καὶ ἔγραψον ὁμολογίαν ὁ Δεσπότης λέγωντας· ἐγὼ Ἰησοῦς ὁ Υἱὸς Ἰωσήφ τῷ τέκνονος ἐπέλιξα ἐσθία τῷ Ἀμβανῆ Θωμᾶν τὸν δὲ λόγον μετὰ, καὶ τὰ ἔθνη καὶ τὴν σωτήριαν. ὁ δὲ ἀγοραστὴς ἠρώτησε τὸν Θωμᾶν, εὐὰ ἦτον ἀληθῶς σιλάβος. καὶ ὁμολόγησε λέγωντας· ναί, ἔπος εἶναι ὁ Κύριός μετὰ (δείχνωντας τὸν Δεσπότην Χειρὸν) ὅπῃ μετὰ ἠγόρασε μετὰ πολλῶν τιμῶν ὡς φιλάνθρωπος.

Ἐπειτα ὑπῆλθον ὁ Θωμᾶς μετὰ τὸν Ἀμβανῆν, καὶ τὸν ὑπηρετοῦ ὡς δὲ λόγους. τὴν ἄλλῃ νύκτα τῷ ἐφάνη πάλιν ὁ Κύριος εἰς τὸ ὄραμα, καὶ ἰδίδει τὴν ἀργύρια ὅπῃ ἐπῆρε, λέγωντας· ἔχε τὴν τιμὴν τῆς ἀγορᾶς μετὰ, καὶ τὴν χάριν μετὰ τὰ λόγους. μὲν ταῦτα ἐσέβησαν εἰς τὸν Καραβί ὁ πραγματώτης μετὰ τὸν Ἀπόστολον, καὶ ἄροντες καλὸν αἶμα ἔφθασαν εἰς τὰς Ἰνδίας κατὰ δόδιον, καὶ ὄργησαν εἰς μίαν χώραν καλεσμένην Ἀνδράπολιν, εἰς τὴν ὁποῖαν εἶχασιν μεγάλῳ πανηγυρίῳ, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ὑπάνδρῳσε τὴν θυγατέρα τε, καὶ ἔπαιζαν διάφορα ὄργανα. οἱ δὲ κήρυκες ἐπροσκάλῃσαν εἰς τὰς γάμους πλεσιῶν καὶ πρῆντας, ξένους καὶ πολίτας, καὶ κάθε ἄνθρωπον. ἀπῆλθε λοι-

πὸν καὶ ὁ Ἀμβανὴς εἰς τὰς γάμους μὲ τὸν Ἀπόστολον. ὅστις ἐκάθισεν εἰς τὸ κατώτερον μέρος τῆς διπλοῦς ἑξαπέζης, καὶ ἦτον σκυθρωπὸς ὡς φροντιστικὸς καὶ μέτελος. ὅθεν εἷας ὑπερήφανος ὑπερήτης ἐρράπισεν αὐτὸν εἰς τὸ πρόσωπον, λέγωντας· ἐπειδὴ εἰς γάμον σὲ ἐπροσκάλεσαν, μὴ σκυθρωπάζε, ἀλλὰ χαίρε καὶ συνδουραίνε μὲ τὰς ὀπιλοῦσας ἀπαύδατε. ὁ δὲ ἀπεκείνατο. ἄμποτε νὰ σὲ συγχαρήσῃ ὁ Κύριος πὴν ἀδικίαν ταύτην εἰς αἰῶνα τὸν μέλλοντα, ἀμὴ εἰς τούτῳ τὸν Κόσμον νὰ δείξῃ τὰ θαυμάσια του, νὰ ἰδῶ πὴν χεῖρα ὅπῃ ἀπλωσεν ἐπάνω μου, νὰ πὴν φάγῃ οἱ σκύλοι, διὰ πολλῶν νεθεσίαν ἢ παιδῶσιν. ἢ ὁ λόγος τὴ ἐγένη ἀπόφασις, ὅτι ἐκεῖνος ὅπῃ τὸν ἐρράπισεν ἦτον κερασῆς. καὶ πηγαμῆρος εἰς τὴν βρύσιν, νὰ φέρῃ νερόν εἰς πὴν ἑξαπέζαν, ἔτυχεν ἐκεῖ εἷας λέωντας, καὶ τὸν ἐξέχισε κατακόφας τὰ μέλιτε. ὅθεν κακῶς ὁ κακός, ἢ ἀδικητὴς ἐξέφυγεν. ἀφ' ἐ δὲ ἀνεχώρησεν ὁ λέων, ἐσυναχθῆσαν οἱ σκύλοι τῆς πόλεως, καὶ τὸν ἔβρωσαν. εἰς δὲ ἀπ' ἐκείνης μαῦρος εἰς τὸ χῶμα ἀρπάξε πὴν δεξιάν τε χεῖρα, καὶ βασάζαντάς τιν ὑπῆλθον εἰς τὸ συμπόσιον, δεξὴ νὰ μαρτυρήσῃ πὴν ἀδικίαν εἰς ἀπαντας, νὰ πληρωθῇ καὶ τὰ Ἄγια ἢ φορόρησις. ἰδόντες δὲ οἱ καλεσμένοι τὸ γεγονός, ἐθαύμαζον, καὶ ἐξέπαζον τίνος νὰ ἦτον ἐκείνη ἡ χεῖρ, ὅτι δὲν τὴν ἐγνώριζαν. τότε μία γυνὴ Ἑβραῖα αὐλήξια, ὅπῃ ἐπαῖξε βραγυῶσα ἐμπροσθεν καθ' εἷας, καθῶς ἔχεν εἰς τὰς γάμους συνήθειαν, ἦτις ἔτυχεν ἐκεῖ ὅταν ἐρράπισεν ὁ κερασῆς τὸν Ἀπόστολον, καὶ ἦκσε πὴν κατέραν, ὅπῃ τὴν ἔδωκε, βλέψασα πὴν χεῖρα τὰ ἀπάντη, ἔρριψε τὰς αὐλῆς. καὶ προσκυνήσασα τὸν Ἀπόστολον, ἐβόησε ταῦτα. ὦ ἀκραταί, ἀκῆσατε μέγα Μυσήριον, ὅπῃ ἐγένη εἰς εἷας πὴν σήμερον. ἢ Θεός, ἢ Ἀπόστολος Θεὸς ἠθέλησε νὰ συγκαθεθῇ μὲ τὰ λόγους, ὅτι ἐγὼ ἦκσα ἐπὶ τὸν ἕσιον, καὶ ἐκατράθη τὸν κερασῆν εἰς Ἑβραϊκῶν ἑτάλετον, δεξὴ τὸν ἐρράπισεν ἀδικα, καὶ τὰ εἶπε· νὰ δεμεριθῆν οἱ κύνες τὴν χεῖρά τε εἰς πολλῶν ὑπόδειγμα, καὶ ἰδῶ πῶς ἐτελειώθη ταχέως ὁ λόγος τε. ἐγένε γὰρ φανερόν εἰς ὅλας τοῖσιν θαυμάσιον. τὸ ὅποιον ἀκῆσας ὁ Βασιλεὺς ἐπροσκάλεσε τὸν Θαμῶν μὲ τὸ συμπόσιον, καὶ λέγει τε· ἐπειδὴ ἔχεις δυνάμιν νὰ δίδῃς μὲ τὴν κατέραν τὸν θάνατον, πισθίω νὰ δίδῃ ζωὴν ἢ διχῆσῃ καὶ ἄλογίαν εἰς ὅσας βέλεσαι. λοιπὸν ἠδουκαλῶσε δεῖξαι τὴν ἐνέργειαν τῆς προσδοχῆσας εἰς τὴν νεόνυμφον θυγατέρα μου. δεξάμηνος ἐν τὸν λόγον θελιχαρῶς ὁ Ἀπόστολος, εἰσῆλθεν εἰς τὸν νεμφῶνα, καὶ διδάξας τὰς Νέας εἰς τὴν Πίσιν τὰ Χεῖρε, τὰς ἐκατάπεισε νὰ μισήσῃν τὴν σαρκικῶν ἠδυπάθειαν, καὶ νὰ φυλάξῃν σωφροσύνην καὶ ἐγκράτειαν. ἔπειτα ποιήσας διχλὴν πρὸς τὸν Θεόν δι' αὐτὰς ἀνεχώρησεν. εἰς ὀλίγην ὥραν βλέπει ὁ γαμβρὸς εἷας Νέον εὐμορφον, ὅπῃ ὁμοίαζε τὴν Θαμῶν, καὶ σωμαίλειε μὲ τὴν νεαῖδα. καὶ νομίζαντας πῶς ἦτον αὐτός, τὸν ἠρώτησε λέγωντας· δὲν διγῆκες δεξὴ ὅλας φορῆτερα, ἀμὴ πῶς ἦλθες πάλιν πόρα; (θαυμάζομαι.) ἰλέγειτε ὁ Κύριος· δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Θαμῶν, ἀμὴ ἀδελφὸς ἐκείνου καὶ χῆρῶν. καὶ ὅστις ἀπαρηθῇ τὸν Κόσμον νὰ μὲ ἀπολαθῆσῃ, καθῶς ἐκεῖνος ἀποθύμως ἐποίησε, θέλει χῆρῃ εἰς τὴν παλιγγυεσίαν ἢ μόνον ἀδελφός, ἀλλὰ καὶ συγκαληρονόμος τῆς Βασιλείας μου. λοιπὸν ἐὰν πισθῆσῃτε εἰς ἐμέ, νὰ φυλαχθῆτε ἀμόλυντοι διὰ τὰς σαρκικὰς πράξεις, θέλετε περάσει ἐδῶ εἰς τὸν Κόσμον εἰρήνικοι καὶ ἀπέραχοι, χωρὶς ἐλίφεις καὶ φροντίδας παιδῶν καὶ πόνους, καὶ ἄλλα λυπηρὰ ἐξέφορα

καὶ

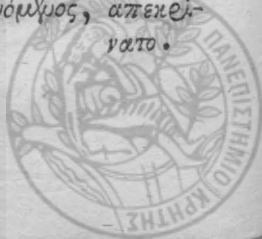

καὶ μὲτ' τὸν πρόσκαιρον θάνατον νὰ ἔλθετε εἰς ζωὴν τῷ αἰώνιῳ, νὰ ἔχετε χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν πάντοτε, πῶς ἐλυθώθητε τῷ αἰωνίῳ κολάσεως, εἰς τὰς ὁποίας υπάγεσιν ὅσοι δὲν πείσαν εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ σέβονται λίθους, ξύλα, ἢ ἄλλα ἀχρεῖα βδελύγματα. αὐτὰ ἢ ἕτερα λέγωντας, ἔγινον ἀφαντοὺς ἀπ' ἐμποροσύνης ὁ Κύριος. ἐκεῖνοι δὲ φυλάγοντες τὸν λόγον εἰς τὰ λόγια τὰς ὡς μαργαρίτῳ πολύτιμον, ἀρνήτησαν ὅλῳ τῷ νύκτα πρὸς τὸν φανότα δυχόμῳ. ἢ τὸ παχὺ εἰσήλθον ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν θάλαμον, καὶ βλέπωντας, ὅτι ἐκάθιστο σὺν τῷ ἄλλῳ ἀντίκρυστι, ἐσπανδαλίθῃ, ἢ ἐραπίσας τῷ αὐτίαν, τὰ ἀπεκρίθησαν λέγοντες. ὁ Κύριος νὰ μᾶς ἀξιώσῃ νὰ μείνωμεν εἰς τῆτον τὸν χωρισμὸν ἕως τέλους, ἔξ νὰ μᾶς χάρισῃ τῷ Οὐραίνῳ Βασιλείαν τε. καθὼς ἐκεῖνος μᾶς ἔταξε χάρις, ὅτε τὸν εἶδαμεν εἰς τὸ ξόνε Θωμᾶ τὸ ὁμοίωμα. πάντα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ἐπαράχθη, καὶ ἔταξε δῶρα ἢ χάριτας ὅς τις τὸ φέρῃ τὸν Ἀπόστολον, ὁ ὁποῖος ἦτον εἰς τὸ μέσον αὐτῶν, ἀμὴ δὲν τὸν ἐβλεπον, ἢ ὑπομείνας ἐκεῖ εἰς τῷ Ἀνδράπολιν ὀλίγας ἡμέρας εἰδίδαξε καὶ ὅπως δῶσαν πολλοὶ, οἱ τινες ἐνήργησαν τὸσον πρὸς τὸν Βασιλέα, ὅπου τὸν ἐκατάπεισαν νὰ ἴδῃ Χριστιανὸς ἕως τὸ ὑσέρον. ἢ ἔπως εἰς ὀλίγον καιρὸν οἱ φερασότεροι τῆς χάρας αὐτῆς ἐραπίθῃσαν. ὁ δὲ Ἀπόστολος ἐπῆγε μὲ τὸν Ἀμβανῆ εἰς τῷ Πόλι τῷ Βασιλέως Γενδοφόρε, τῷ ὁποῖῳ εἶπεν ὁ ἔμπορος, πῶς τὸ ἤφερον σὺν οἰκοδόμῳ ἔμπειρον, καὶ κτίσῃ θαιμάσιον. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐχάρη πολλὰ, καὶ ἠρώπησε τὸν Ἀπόστολον ποῖαν τέχνῳ ἰξέρειν. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. πῆν τεκτονικῷ ἢ πῆν οἰκοδομικῷ. ἦγεν μαραγκὸς ἢ κτίσης ἔμπειρος. καὶ ὁ Βασιλεὺς. ποῖαν τέχνῳ ἰξέρεις εἰς τὰ ξύλα, καὶ ποῖαν εἰς ταῖς πέτραις; ἢ ὁ Θωμᾶς. εἰς τὰ ξύλα ἰξέρω νὰ κάμω ζυγὸς, ἄλεφα, κωπία, ἀμάξια, ἢ καραβία· εἰς δὲ τὰς λίθους, σήλας, Ναῦς, ἢ παλάτια ἀραιότατα. λέγει τὸν ὁ Βασιλεὺς. ἢ διώσσαι νὰ μὲ κάμῃς εἰς σὺν τὸν ὅτε σὺ δείξῃ, παλάτιον εὐμορφον; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ναὶ Βασιλεῦ. νὰ σοῦ τὸ κάμω τὸσον ἀραίον καὶ εὐχάριτον, ὅτε νὰ σὺ δίδῃς ἀπὸ ὅσα χηῖματα ἐξοδάσεις τώρα νὰ τὸ κτίσω, μυριοπλασίως, ἢ νὰ μὴ θελήσῃς νὰ τὸ πελήσῃς, ὅταν ἴδῃς τὸ θαιμάσιον κάλλος τε, ἔσθι σὺ τίσσαι, νὰ μὲν δῖρεθῇ εἰς τῆτον τὸν Κόσμον ὁμοίον τε πάποτε. ἐχάρη πολλὰ ὁ Βασιλεὺς ἀκούσας ταῦτα, καὶ τὸν ὑπῆλθον εἰς τὸν τόπον, ὅτε ἀρέγετο. ὁ ὁποῖος ἦτον ἀραίος ἢ πανδρόσιμος, ἢ εἶχε βρύσας ἢ δούρη εὐχάριστα. ἢ τὸν ἐπαίνεσεν ὁ Ἀπόστολος, πῶς ἦτον ὄντως εὐαρεπέσματος ἢ ἀρμόδιος εὐχάριστα Βασιλεῖα. τότε τὸ λέγει ὁ Βασιλεὺς· χεδιάσον μοι τὸ χηῖμα ἢ τύπον τῆς οἰκοδομῆς εἰς τὸ χαρτί, νὰ τὸ ἰδῶ ἐὰν εἶναι πρὸς θεράπειάν με, ἔσθι υπάγω εἰς ἄλλῳ χώραν εὐχάριστα ἀναγκαίαν ὑπηρεσίαν, ἢ κάμω θεῖς χρόνος ἕως νὰ ἔλθω, καὶ τότε νὰ τὸ εὔρω ἔπιμον εἰς κατοίκησιν. ὁ δὲ Ἀπόστολος ἔλαβε κάλαμον, ἢ ἐχάραξε χηματίσας τὸ μέτρον μὲ θόπον ὁπιδέξιον, ζωγραφίζωντας πρὸς τῷ ανατολῷ τὰ κῶνάδουρα, εὐχάριστα νὰ σεβαίη πολὺ φῶς, ἢ τὰς θύρας πρὸς τῷ δύσιν εὐχάριστα τὸν ἀνεμον. τὸ φερνῶσσητον ἐχεδιάσεν εἰς τὸ νότιον μέρος, εὐχάριστα τῷ ζέσιν, ἢ τὸν ἀγωγὸν τῷ ὕδατος εἰς τὸ βόρειον εὐχάριστα νὰ εἶναι τὸ νερὸν ψυχρὸν τὸ θέρους ἢ ἀβλαβον, ἢ ἀπλῶς εἰπεῖν τὸσον εὐμορφα τὸ ἰσῶσεν, ὅτε τὸ ἠρέχθη ὁ Βασιλεὺς, καὶ τὸν ἐπαίεσε λέγωντας· ἀληθῶς τεχνίτης εἶσαι ἀφῶσθε. καὶ πρέπει σε νὰ ὑπηρετᾷς βασιλεῖς ὡς ἔμπειρος. ἔδωκεν ἐν αὐτῷ

χρυσίον ἢ ἀργύριον ἀναείδμυτον, σιπάει, λάδι, μαγερόματα, καὶ ἄλλα ὁμοια χρειάζομεθα. καὶ ἔπος ὁ μὲν Βασιλεὺς ἀπῆλθεν εἰς ἄλλω Πόλιν, ὁ δὲ Ἀπόσολος ἔδωκεν εἰς τὰς πτωχὰς ὅλον τὸ χρυσίον, καὶ αὐτὸς ἐπορεύετο πτωχικὰ μὲ πατείνωσιν, καὶ καθ' ἑκάστῳ ἐδίδασκε τὴν δισέβειαν, κάμναντας μεγάλα θουμάσια. τὰ ὁποῖα βλέποντες πολλοὶ Ἕλληνες ἐπέσρεφον πρὸς Θεογνωσίαν, καὶ ἐβαπτίζοντο. ὁ δὲ Βασιλεὺς ὅταν ἐπέρασε καμπόσος καιρὸς ἐμήνυσε τῷ Ἀποσόλῳ, ἐὰν ἐπελείωσε τὸ παλάτιον. ὅστις τῷ ἀντέγραφεν, ὅτι μόνον τὴν σέγγιν ἐλείπετο, καὶ νὰ τῷ σείλην ἢ ἄλλην ἐξοδον, ὅτι ἐδαπάνησε τὰ πρῶτερα χρήματα, καὶ δεύτῃ ἔμεινε τίποτας. τότε ὁ Βασιλεὺς πρὸς τὸν Ἀποσόλῳ, καὶ τὸ ἀραιότερον ὅπως ἐδίωτο. ὁ δὲ Ἀπόσολος πέρνωντας τὸ χρυσίον ἐκίταξε πρὸς τὸν Οὐρανὸν, καὶ δοξάζωντας τὸν Κύριον ἔλεγε. Ὁ Χριστὸς οὐρανοὶ Φιλάνθρωπε, ὅπως οἰκονομᾷς μὲ διαφορὰς ἔσπες τὴν σωτηρίαν τῶν καθ' ἑνὸς μας. τότες ἐμοίρασε πάλιν εἰς τὰς πτωχὰς ὅλον τὸ χρυσίον ἐκεῖνο, ὡς καὶ τὸ πρῶτον. καὶ μετ' καιρὸν ἠρώτησεν ὁ Βασιλεὺς τινὰς ἀπ' ἐκεῖνας ὅπως ἔξοδον τὸν Ἀποσόλῳ, ἐὰν ἦτον εὐμορφον τὸ παλάτιον ὅπως ἐκτίσεν; οἱ ὁποῖοι τῷ εἶπασιν νὰ μὴν ἐλπίζῃ τίποτας ἀπὸ λόγου, ὅτι τὸ χρυσίον ὅλον ὅπως ἐπῆρε, τὸ ἐμοίρασεν εἰς πρῶτας, καὶ κηρύττει εἰς Θεὸν ἀγνωστον, κάμναντας μεγάλα θουμάσια, καὶ δεύτῃ ἔρωτετα τίποτας. ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς πολλὰ ἐθυμάθη, καὶ προσάσκει νὰ τὸν φέρῃν ἐμπροσθεν, καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν ἐὰν ἐπελείωσε τὸ παλάτιον, ἀπεκρίνατο. νὰ Βασιλεῦ, ἐκτίσασθε τὸ πολλὰ ἀραιότερον, καθὼς ἔμαθα ἀπὸ τὸν ἀληθῆ ἀρχιτέκτονα. καὶ ὁ Βασιλεὺς ἄς υπάγαμην νὰ τὸ ἰδεῖν πάραυτα. λέγει τὸν ὁ Ἀπόσολος· πῶρα δεύτῃ χρειάζομαι, ἀμὴ ὅταν υπάγῃς εἰς τὸν ἄλλον Κόσμον θέλεις οἰκῆσαι εἰς αὐτὸ, νὰ χαίρῃσαι πάντοτε. τότες ὁ Βασιλεὺς ἐθυμάθη, θαρρῶντας πῶς ἐγελάθη, καὶ ὡς θηριὸν ἐφώνασε λέγωντας· κλείσατε τὸν πλάνον ἐτατον ἀντάμα μὲ τὸν πρῶτον, ὅπως μὲ τὸν ἦφερον, εἰς τόπον σκοτεινὸν καὶ ἀσφαμύδιτον.

Καθὼς ἐν δεικνέτο σιδηροδέσμιοσ ὁ Ἀπόσολος, ἐξέφυξε τῷ Βασιλεῶσ ὁ ἀδελφὸς ἀπὸ τινὰ ξηφρικὴν αἰτίαν, ὅπως τῷ ἐτυχε. τότε πέρνωντας τὴν ψυχὴν τὸ Ἄγγελος, τὴν ὑπῆλθε εἰς ταῖς οἰκίαις τῷ Παραδείσῳ, καὶ τὴν ἠρώτησεν ποίαν ὠρέγετο φειρότερον. ἡ δὲ ψυχὴ εἶδε μίαν θαλεκτὴν καὶ ξηαίρετον. ὅθεν ἐπαρεκάλει τὸν Ἄγγελον, νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς εἰς μέρος τῆς οἰκίας ἐκείνης, ἥτις ἦτον ἀπὸ ταῖς ἄλλαις ὠραιότερα καὶ πανδύφροσμοσ. λέγει τῆς ὁ Ἄγγελος· ἐδῶ δεύτῃ ἠμπορεῖς νὰ κατοικήσῃς, ὅτι αὐτὴ εἶναι τῷ ἀδελφῶσ, τὴν ὁποῖαν ὁ ξένος θωμάσ φροδόμησεν. ἡ δὲ ψυχὴ ἐπαρεκάλεσε τὸν Ἄγγελον λέγασα· ἀφες με λοιπὸν νὰ υπάγαω πρὸς αὐτὸν, νὰ τὴν ἀγοράσω, καὶ ὑσερα ἔρχομαι. ὅτι ἐκεῖνος δεύτῃ ἔξοδον τὸ κάλλος τῆς, καὶ μετ' τὴν δίδει ἔξοδον τίποτας. τότες ἔσρεφε τὴν ψυχὴν εἰς τὸ σῶμα ὁ Ἄγγελος. καὶ ἀνασας ὁ νεκρὸς ἐφώνησε τὸν Βασιλεῶ, καὶ λέγει τῷ. ἔξοδον χρεῖς καμῖαν ἀμφιβολίαν, ὅτι ἔσεργες νὰ δώσῃς τὸ ἡμισυ τῆς Βασιλείας σε καὶ νὰ ἀναλήσῳ. λοιπὸν μίαν μικρὴν χάριν σε ζητῶ, καὶ δός με τὴν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἄμωσε νὰ τῷ χρεῖσῃ μετ' χαρᾶσ ὅσον ἦτον τῆς ἐξασίας τῷ. τότε τῷ ἐφανέρωσεν ἀναντίρρητα τὸ ζιτέμενον λέγωντας· δός με τὸ παλάτιον, ὅπως ἔχεις εἰς τὰς Οὐρανοὺς, καὶ ἐπαρεῖσα θέλεις ἀργύρια. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐνθαμβος εἰς αὐτὸν θηρόμυτος, ἀπεκρίνατο.

νατο. ἐγὼ ἔχω εἰς τὰς Οὐράνας παλάτιον; λέγει τὸν· ναὶ ἀληθέστατα ἔχεις το, καὶ πολλὰ ὠραιότατον, ὅπῃ σὲ τὸ ἔκτισεν ὁ ὑπὲρ τῆς Θωμᾶς, τὸν ὅποιον ἐφυλάκισεν ἀδικα. τότε ἐπατάλαβον ὁ Βασιλεὺς τὴν ἀκρίβειαν, καὶ ἐποροφασίδη πρὸς αὐτὸν λέγωντας· εἰ μὴ ἦτον αὐτὸ ὅπῃ ζήτῃς εἰς τὴν δόξασίαν μου, ἐδιδάσαστο, ἔξῃ τὸν ὄρκον, ὅπῃ σὲ ὄμοσα. ἀμὴ ἐγὼ δὲν δέξω βραβία παράγματι. πλὴν ἐπειδὴ ὁπίστῃς εἶναι ἐδῶ, πλήρωσαί τον, νὰ σὲ οἰκοδομήσῃ λαμψρότερα ἀπ' ἐκεῖνα ὅπῃ εἶδες καὶ ὠραιότερα. ταῦτα εἰπὼν εὐχάλεον ἔδο τὴν φυλακὴν τὸν Ἀπόστολον μὲ τὸν Ἀμβωνίω. καὶ πίπτωντας ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ ἀδελφός τε εἰς τὰς πόδας αὐτῶ, ἐζητήσαν συγχώρησιν τῶ ποτερε σφάλματος. τότε ὁ Θωμᾶς δι' ἁρεσίῃσας τὸν Κύριον, ἐβαπτίσεν αὐτὰς μὲ ὄλας τὰς Ἀρχοντας. οἱ δὲ πτωχότεροι βλέποντες ὅτι οἱ ποροεσοὶ ἐβαπτίσθησαν, ἤρχοντο καὶ αὐτοὶ καθ' ἑκάστῳ εἰς τὴν δόξασίαν. λοιπὸν ἀφ' ἑ ἔφερον ὁ Θεὸς Θωμᾶς εἰς Θεογονσίαν τὰς ποροεσοτέρας ἐκεῖνης τῆς πόλεως, ἀπῆλθεν εἰς ἄλλην χώραν τῆν Ἰνδῶν Μεγαλόπολιν μὲ πολλὴν ταπεινώσῃ, αὐχμηρὸς τὴν κόμην καὶ ἀλαετος, γλαμὸς εἰς τὴν ὄψιν, καὶ ποροεσο αὐδάματος, καὶ χεδὸν ὡς ἀσώματος φανόμῃος, μὲ ἱμάτιον ξεχισμῆρον καὶ ἀτελέσατον, εἰς δὲ τὸν λόγον ἦτον ἀφέλιμος, καὶ εἰς τὸ ἔργον πολλα θαυμάσιος. βλέπωντας δὲ τὰς βαρβάρους ἐκεῖνες, πὼς εἶχασιν εἰς τὰ βράθη τῆς ψυχῆς τὰς ἐρηζωμῆλυ τὴν ἀσέβειαν, καὶ ἐξεδραντας ὅτι ἡ πολυχρόνιος σαυήθεια δὲν μεταφέρεται εὐκολα μὲ βίαν καὶ αὐσηρότητα, ἀλλὰ μάλιστα μὲ ἡδὴ χριστᾶ, καὶ γλυκύτερα λόγια, δὲν τὰς ἡλεγχῶν, ἔτε ποσῶς καπεφρόνησεν, ἔτε εσωτύχε λόγον ὑπέρογον, ἀλλὰ μὲ ταπεινοπροσωμῶν κοσμημῆρος, καὶ μὲ ἄλλαις ἀρεταῖς ἐσολισμῆρος, τὰς ἐξάβισεν εἰς ὀπῃρωσιν. καὶ βλέποντές τον εἰς τὰ ἔργα θαυμάσιον, καὶ μέξιον εἰς τὸ φρόνημα, τὸν ἐκεμῶν λόγον ἀξίον, καὶ ἐξέτάξῃ τον ἔξῃ τὸ γνός τε, τὸ σέβας, καὶ ὀπῃδῶμα. ὁ δὲ ποροῦς καὶ ταπεινὸς ἀπεκείνατο. ὅτι ἦτον τῶ Χριστῶ μαθητῆς, ὅς τις ἔγινεν ἀνδρωπος ὡς φιλιανδρωπος, ἔξῃ νὰ δόσῃ τοῖς εἰς αὐτὸν πισδύσει ζωὴν αἰώνιον καὶ ψυχῶν σωτηριαν, καὶ ἄλλα ἀγαθὰ ἀνεῖκασα καὶ ὀπῃρωσιν τῶ ἀνδρῶτε καὶ ἀναγῃρωσιν, τὴν Σταύρωσιν τῶ Κυρίου ἡμῶν καὶ Ἀνάστασιν, καὶ τὴν ποροῦ τὸν Πατέρα ἀάληψιν, τῶ ὀποῖς (ἔλεγχῃ) εἶμαι ἐγὼ εἶσας δὲν τὰς δῶδεκα ὑπὲρ τῆς, ὅπῃ εἶδαρη ὄσα θαύματα ἐτέλεσε, καὶ ἡλδα εἰως ἐδῶ δι' ἀγάπῃσας, νὰ σὰς κηρύξω αὐτῶ τῶ Θεῶ τὴν ἀμέξον φιλιανδρωπιαν καὶ ἀπερον ἔλεος. αὐτὰ καὶ ἔτερα πλείονα λέγωντας, ἐτέλεσε καὶ θαυμάσια καὶ τὸν καιρὸν ἀρμόξῃ. ὅδον τῶ Κυρίου σωεργῆτος, ἐδέχθησαν οἱ βάρβαροι ἐκεῖνοι εἰς τὰς ψυχὰς τὸν ἀτόρον τῆς Πίσεως, καὶ ἔγιναν δέλοι Χριστῶ μὲ τὸ Ἀγίον Βάπτισμα. ἐξόχως δὲ ἡ γυνὴ τῶ Βασιλέως Μισδὲς Μυθονία ὀνόματι, ἦτον πολλα ὀφρεπῆς καὶ καλόγνωμος, καὶ ἄλλη ὀνῃξῆς γυνὴ τῶ ἀρχοντος Χαερίσις Τερτιανὴ καλεμῆρη. αὐταὶ αἱ δύο ἡπασαν τὴν διδαχὴν τῶ Ἀποστόλε, καὶ ὀπῃδῶσαν εἰς τὸν Χριστὸν, αἴτιως ὀμῆ ἐσυμφῶνησαν νὰ φυλάξεν σωπροσωμῶν. καὶ δὲν ἐσυμῃαν πλέον μὲ τὰς ἀνδρας τῆς, ἔτε ἔξωγαν δὲν τὰ βασιλικὰ βράματα, ἀλλὰ μόνον λάχανα ὡς ἀσκήξῃαι.

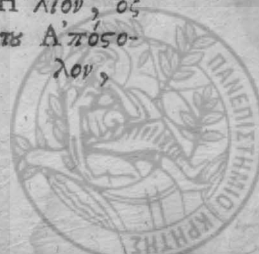
Ὁ γὲν Βασιλεὺς καὶ ὁ Χαερίσιος ἐθυμῶθησαν πὼς δὲν τὰς ἐπῃκεον αἱ γυναικῆς τῆς, καὶ ἐξεδροντες ὅτι ὁ Θωμᾶς ἦτον εἰς ταῦτα αἴτιος, ἡφεραν αὐτὸν εἰς τὸ κρημῆρον, καὶ λέγει τε ὁ Βασιλεὺς ὀργιζόμενος· δὲν φθαῖει Θωμᾶ, ὅπῃ

ὅτι ἐπλαίεσες ὄλλω τῷ χώρῳ μὲ ταῖς μαντείαις σε, καὶ ἐπίδωσαι εἰς τὸ σέβασσα, ἀσεβῆ καὶ παρανομή, ἀμὴν διδάσκεις καὶ τὰς γυναῖκάς μας νὰ μὴ σμίγῃσι μὲ τὰς ἀνδράς τὰς ἀγνώστους· ἐγώ σε ἐλυπήθην, καὶ ἀφῆκα σε ζωντανόν, ἐλπίζοντας νὰ ἔλθῃς εἰς μεταμέλειαν, καὶ σὺ ἐγένῃς χειρότερος, ταῦτα εἰπὼν, ἐπρόσθεε καὶ τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ τὸ μεσοῦντον ὑπήγασιν οἱ πῖσοι εἰς τῷ φυλακῷ, τῷ ὁποίῳ ἠνοίξε μὲ τῷ προσδελῷ ὁ Ἀπόστολος, καὶ εἰσερχόμενοι τὰς εἰδίδασκε νὰ μῦθον εἰς τὴν πῖσιν ἀμετακίνητοι, καὶ νὰ μὴ δειλιάσῃν πρόσκαιρον θάνατον, ἵνα νὰ εὔρῃν ζῶν ἁγιόν. νεθεπίσας ἐν. καὶ κατηχήσας τὰς ἀβαπτίστους, ἀγῆκεν ὁ Ἀπόστολος διὰ τὴν φυλακὴν, καὶ ὑπήγαγε εἰς εἷνα οἶκον, ὅτι εἶχασιν ἐτοιμασμένα ὅλα τὰ χρειάζοντα ἵνα τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, καὶ ἵνα τὴν Ἱερὰν Λειτουργίαν, ἵνα νὰ τελειώθῃσιν οἱ Κατηχούμενοι. λοιπὸν ποιήσας εἰς αὐτὰς ὄχλην ὁ Ἀπόστολος, νὰ τὰς καθάρισῃ ὁ Κύριος, νὰ ἀξιώθῃν τὰς Θεῖας Βαπτίσεως, ἤλειψε τὸν Οὐαζάνην τὸν Υἱὸν τῆς Βασιλείας Μισδέν, καὶ Τερτίαν τὴν Βασιλίαν, καὶ Μυθονίαν τὴν Ουγατέρας, καὶ τὰς ἐπιλοίπους ἐβάπτισεν αὐτὰς εἰς τὸ ὄνομα τῆς Πατρὸς, καὶ τῆς Υἱοῦ, καὶ τῆς Ἁγίας Πνεύματος. ἔπειτα ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν, καὶ τὰς ἐκοινώνησε λέγωντας· ἐτίθη τὸ Σῶμα τὸ Πανάγιον, ὅτι ἐγένῃ θυσία, καὶ τὸ πολυτίμητον καὶ πανάχατον Αἷμα, ὅτι ἐχύθη εἰς τὸν Σταιρὸν ἵνα τὴν σωτηρίαν μας, νὰ σὰς γῆν τῶν ἀμαρτημάτων συγχώρησις, καὶ ὑγεία ψυχῆς, καὶ ἀρραβὼν τῆς Οὐρανῆς Βασιλείας καὶ αἰωνίᾳ μακαριότητος. τότε ἠκέθη φωνὴ αὐτῶν λέγουσα· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, μὴ φοβεῖσθε, ἀλλὰ πιστέψατε. μὴ ταῦτα ὑπήγαγε ὁ Θεὸς νὰ φυλακωθῇ, πάλιν ὡς πρότερον. ἡ δὲ Τερτία, Μυθονία, καὶ Μαρκεῖα ὑπήγασι καὶ αὐταῖς νὰ συζητήσῃσι μὲ τὸν Ἀπόστολον. πρὸς τὰς ὁποίας εἶπεν ἐκεῖνος· Ουγατέρες με καὶ συζητᾶτε τὰς Κυρίας μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκούσατε τὸν ὑπεροχὸν λόγον μου. αὐτεῖον ὑπάγω πρὸς τὸν Δεσπότην μου, νὰ διπλαύσω τὸν μισθὸν τῆς κόπης μου πολυπλάσιον. ὅθεν χαίρω δι' αὐτὸ, καὶ ἀφραίνομαι πᾶν ἡλθεῖν ὁ καιρὸς τῆς ἀνταποδόσεως. μένατε ἐν εἰς τὴν Πῖσιν, καὶ μὴ ἀμφισβάζετε, μήτε νὰ ἀμελήσητε, ἐὰν μὲ ἴδῃτε διποθήσκοντες. ὅτι ὁ φαινόμενος ἐτος δεῦν εἶναι θάνατος, ἀλλὰ λύσις καὶ λύτρωσις σώματος. τὸν ὁποῖον χαρῆμνος δέχομαι, ἵνα νὰ διπλαύσω ζῶν ἁγιόν ὄντως καὶ πανδρόσμων· πρὸς τὴν ὁποῖαν καὶ εἰσεῖς θέλετε ἀξιαθῆναι νὰ ἔλθῃτε, ἐὰν τὴν πῖσιν ἕως τέλους φυλάξῃτε. ταῦτα λέγων προσηύξατο, καὶ ἐκλείθη εἰς τὸ δεσμωτήριον. αἱ δὲ γυναῖκες ἔκλαιον· ἵνα τὸ ἕλθῃν ὅτι ἐμελλε νὰ τὸν θανατώσῃ ὁ Μισδένος. πρὸς τὸν ὁποῖον ὑπήγαγε οἱ φυλακῆς λέγοντος· Βασιλεῦ διτόλυσον τὸν φαρμακὸν ἐκεῖνον καὶ γόντα, ὅτι ὅσαι φορεῖς θέλει, ἀνοίγει τὰς θύρας, καὶ ὑπάγει ὅπως βέλεται. ἀλλὰ καὶ ἡ γυναῖς καὶ ὁ Υἱὸς σὰς σεβαίνουσι, καὶ συνομιλᾶν μὲ τὰ λόγια, τότε ὁ Βασιλεὺς βλέπων τὰς θύρας βεβλωμῆας, καθὰς τὰς ἀφῆκεν, ἐθαύμασε, καὶ ἀδελφίσας τὸν Θεὸν, ἠρώτησεν αὐτὸν ἐὰν ἦτον δέσλος τινὸς, ἢ ἐλεύθερος; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. δέσλος εἶμαι τῆς Κυρίας μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅς τις εἶναι Θεὸς ἀληθινός, ὅτι κατικῶν εἰς τὰς Οὐρανῆς. ὅς τις μὲ ἐσεῖλον ἐδὼ ἵνα νὰ σώσω πολλὰς ἀπὸ λόγου σὰς. λέγειτε ὁ Μισδένος· ἐγὼ ἐβαρέθην τὰς μαντείας σε καὶ φάρμακα, καὶ θέλω νὰ σὲ δώσω τὸν περὶ πέμψον σοι θάνατον, ἵνα νὰ λυθῶσω τὸ πῆλος μας διὰ τὰς γοντείας καὶ κακουργίας σε. ἔπος εἶπεν· ἔπειτα ἐφοβᾶτο τὸν ὄχλον, ἵνα τὸ ἐπίδωσαν πολλοί.

ὄδου δε να μη ᾄρη ἐκεῖ μέσα σύγχυσις, τὸν ἐπῆρην ἔξω τῆς πόλεως με
 ὀλίγης στρατιώταις, καὶ μακρυώαντες ἕνα σάββα, τὸν ἐπαράδωκε πρὸς στρα-
 τιωτῆν, να τὸν ἀνεβάσεν ἐπάνω εἰς τὸ ὄρος, να τὸν φορέουσιν μετὰ κονταίρια.
 καὶ ἔως ὀμνῶ Βασιλέως ἔσρεφεν εἰς τὴν Πόλιν, οἱ δὲ λαοὶ ἐσωσῆραχον ἀπό-
 θυμοὶ να ἀρπάσεν τὸν Ἀπόστολον ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆν στρατιωτῆν. ἀλλ' αὐτὸς
 τὰς ἐμπόδισε, καὶ φθάσας εἰς τὸν ἀερισμῶνον τόπον, ἔτω προσηύξατο· Κύριε
 ὁ Θεός μου, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν πιστῶν καὶ ἡ λύτρωσις, ὀδηγήσον με σήμερον
 πρὸς σέ ἐρχόμενον, να μὴ ἐμποδισθῆ ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τῶ ἀέρος τὰ τελευτῶνα.
 ἰδὲ ἦδ' ἐπελείωσα τὸ ἔργον σου, ἐπλήρωσά σου τὸ πρῶταγμα, καὶ ἐπελήθηκα
 ὡς δούλος σου. λοιπὸν ἄπόδος μοι τὴν ἐλευθερίαν σήμερον. πάντα εἰπὼν ἐλό-
 γησε τὰς πιστὰς καὶ ἀκήθητες, ἔπειτα λέγει τοῖς στρατιώταις· κάμετε τώρα τῶ
 Βασιλέως τὸ πρῶταγμα. οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ ἐλόγχισαν αὐτὸν, δίδοντες τε καὶ οἱ
 τέσσερεις ἴσια ταῖς κονταίριας εἰς εἷνα τόπον, καὶ ἔως ἐπελείωσε τὸν δρόμον τῆς
 παροικίας τὸ μακάριον. τότε οἱ πιστοὶ κλαύσαντες πικρῶς ἐτίλυσαν τὸ Ἀ-
 γιον Λείψανον με συνδόνας καὶ παπλάματα πολύτιμα, ὅπῃ ἤφερον ἡ Τερ-
 τία, καὶ τὸν ἐνταφίασαν εἰς τὸν τόπον, ὅπε εἶχασιν τὰς βασιλεῖς. ἡ δὲ Βασι-
 λισα καὶ Οὐαζάνης μετὰ τὰς λοιπὰς ἔμειναν εἰς τὸν Τάφον ὄλιω τὴν ἡμέραν,
 καὶ τὴν νύκτα ἔκαμαν ἀρηπνίαν. πρὸς τὰς ὁποῖας ἐφαίνῃ ὁ Ἀπόστολος λέγων-
 τας· τί κάθετε εἰς τὸν Τάφον μου; δεὺ εἶμαι αὐτῶ κατὰς νομίζετε, ἀλλὰ
 ἀνέβηκα εἰς τὰς Οὐρανὰς, να ἀπολαύσω τὰ ἐλπίζόμενα. ἐσεῖς δὲ Τερτία καὶ
 Μυθονία, μὴ ἀσχησέτε ὅσα σὰς εἶπα, ἀλλὰ φυλάξετε τὴν ὀσέβειαν, καὶ
 ὁ Δεσπότης Χειρὸς να σὰς βοηθήσῃ. ὁ δὲ Οὐαζάνης ἦτον ἀέκονος, καὶ ὁ Ο-
 σιφόρος παρσβύτερος, ὅπε τὰς ἐχειροτόνησον ὁ Θωμᾶς ὅταν ὑπήθην εἰς τὸν
 θάνατον, οἱ τινες ἐδίδασκον παρρησία τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ὅπισθον κατ' ἐκά-
 στω ἀμέμφτοι. μὲν καιρὸν δὲ ἐδαμονίδη εἷας ὑὸς τῶ Μισδῆε, καὶ μὴ δυνά-
 μμος να εὔρη τὴν ταφῆαντε, ἀπῆλθεν ὁ Βασιλέως εἰς τὸν Τάφον τῶ Ἀπο-
 στόλε, να πάρῃ κομμάτι Λείψανον, να τὸ βάλῃ εἰς τὸν Υἱόν τε, να θεραπεύ-
 θῆ. καὶ ἀνοίξας τὸν Τάφον, δεὺ ἤρε τὸ Λείψανον, ὅτι εἷας πιστὸς τὸ ἐκ-
 λέφε, καὶ τὸ ὑπῆρῃ εἰς τὴν Δύσιν. ὁ δὲ Θωμᾶς ἐφαίν πρὸς τὸν Βασιλέα,
 λέγωντας· ζωντὸς με ἀπίστωτες, καὶ τώρα πισθεῖς; ἀλλὰ δε να ἰδῆς τὸ Δε-
 σπότη μου τὴν φιλανθρωπίαν, ἔπαρε χῶμα ἀπὸ τὸν Τάφον μου, βάλετο εἰς
 τὸν Υἱόν σου, να λάβῃ ὀφθῶς τὴν υἰεῖαν τε, ὅτι ἐγὼ δε εἶμαι μνησίουκος.
 τότε ὁ Βασιλέως ἤφερον ἐκεῖ τὸν Υἱόν τε, καὶ λαμβανώντας ὀλίγον χῶμα μὲν
 πολλῆς πίσεως τὸ ἔβαλεν εἰς τὸν δαιμονιζόμενον λέγωντας· πισθεῖω εἰς τὸν Κύ-
 ριον μου Ἰησοῦν Χειρὸν τὸν ἀληθινὸν Θεόν. καὶ ὀφθῶς ὁ Υἱὸς τε ἐθεραπεύθη.
 ὄδου ἐβαπτίδη αὐτὸς καὶ ὄλοντε τὸ παλάτιον, καὶ οἱ ἐπίλοιποι ὄλοι τῆς πό-
 λεως, καὶ ἐγένικε μεγάλη πανήγυρις πανταχῶ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη. ὁ δὲ Βα-
 σιλέως ἐδέετο τὴν ποτὴ γυναικα αὐτῶ Τερτίαν καὶ τὴν Μυθονίαν με δάκρυα
 καὶ πολλῶν ταπεινώσων, να κάμνῃ δὲχλω πρὸς τὸν Δεσπότην Χειρὸν, να τῶ
 συχωρήσῃ τὰ πρῶτερα ἀμαρτήματα, καὶ τὰ κατὰ ὅπε ἔπαρε πρὸς τὸν Ἀ-
 πόστολον. ποσάυτης ἀφροσύνης μᾶς ἐγένικε ὁ Θωμᾶς τὴν σήμερον αἴτιος, δε
 μέσα τῶ ὁποῖα οἱ βάρβαροι ἐκεῖνοι, καὶ μελανοὶ εἰς τὰ πρῶταπα ἀπὸ τὸν
 αἰθιπὸν Ἡλίον, ἐλαμπαρώθησαν ἀπὸ τὸν νοητὸν τῆς δικαιοσύνης Ἡλίον, ὅς
 τις ἀπέσειλεν εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῶν τὰς ἀκτινάς τε μετὰ τὸν πιστὸν τε Ἀπόστο-
 λον,

λον, ὁποῖος τὰς ἐφώτισε, καὶ ἠγάσων ὑστερα ἀπ' ἐκείνης ἀμέτρητοι, καθὼς εἰς τὰς βίβλους μας φαίνεται, καὶ ἐξόχως εἰς τὸν βίον τῆ Ὁσίε Πατρὸς ἡμῶν Γάσασφ. ὅστις ἦτον Βασιλεὺς αὐτῆ τῆ Ἰνδῶν, καὶ ἀφῆκε τὴν ἀποσκαίρον βασιλείαν, ἵνα νὰ ὑπολαύσῃ τὴν αἰώνιον, ἣς γένοιτο.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Ζ'.

Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων

Σ Ε Ρ Γ Ι Ο Υ Κ Α Ι Β Α Κ Χ Ο Υ .

ΚΑτὰ τὰς χρόνας τῆ δυσσεβῆς Μαξιμιανῆ δέλεικετο σχεδὸν ὅλη ἡ οἰκεμένη βεβυδοσιμῆ εἰς τὴν ἀσέβειαν, καὶ ἐβίαζε τὰς ἀνδράπες νὰ προσκυνῶσι λίθους καὶ ξύλα, καὶ ἄλλα ἀναίδετα κτίσματα, καὶ νὰ δοκιμάζην τὰ μιὰ τῶν θυσιῶν αἵματα. τότες ἦτον δύο στρατιῶται ἀραῖοι τὴν ὄλιν, τὴν ἠλικίαν νεώτεροι, ἐπιφανεῖς τὸ γῆρος, λαμπροὶ τὴν ἀξίαν καὶ ἀθλέσατοι, Σέργιος, καὶ Βάκχος ὀνομαζόμενοι, Ρωμαῖοι ἀμφότεροι, οἵ τινες ὡς ἀνδρειωμένοι εἶχασιν πολλὴν τιμὴν εἰς τὰ Βασίλεια, καὶ τὰς ἐτίμησεν ὁ Μαξιμιανὸς μετ' ὀφφίτια, κάμνωντας τὸν Σέργιον περμικῆιον, καὶ τὸν ἄλλον σκευδοκῆιον, νομιζωντας πῶς ἐπροσκυνῶσαν τὰ εἰδῶλα. ἀμὴ αὐτοὶ ἐσέβοντο τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἐκ νεότητος, εὐδεχόμενοι καιρὸν ἐπιπίδειον νὰ ὁμολογήσων καὶ παρρησίαν τὴν ἀλήθειαν. καθ' ἐκάστῳ ἐν ἐμελέτων τὴν μέλλεσαν ζωὴν ὡς αἰώνιον, τὴν δὲ ἀποσκαίρον ἐνόμιζον παροικίαν, καὶ τὸν Προφήτην σοφάτατα, καὶ ἐπραγματόδοντα ποιηλοφόπως τὴν σωτείαν αὐτῶν, ὡς γνωστοὶ πραγματόπαδες καὶ φρόνιμοι. βλέποντες δὲ τινεὶ ἄλλοι στρατιῶται τὴν πολλὴν ἀγάπην, ὅπερ τὰς εἶχον ὁ βασιλεὺς, ἐφθόνησαν, καὶ τὰς ἐκατάβαλαν, ὅτι δοὶ ἐβίβωσαν τὴν φιλίαν τῶν, ἀλλὰ τὰς μὴ Θεὸς αὐτῶν καταπαροῦνται, τὸν δὲ Χριστὸν ἀφηνίχων. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐξόρωντας τὴν καλὴν γνώμην τῆ Νέων, οὐκ ἐπίσθεσε τὰς διαβολὰς αὐτῶν, ἕως νὰ ἰδῆ ὀφθαλμοφανῶς τὴν ἀλήθειαν. λοιπὸν μίαν ἡμέραν ἠτοίμασε θυσίαν φιλότιμον, ἀποσάσαντας νὰ ἔλθων ὅλοι οἱ πρόκειτοι, νὰ θυσιάσων τὰς Θεὰς μετ' ἐπὶ λόγους. ἐσωαδρῶιδθησαν ἐν εἰς τὸ ἱερόν πληθὸς ἀκαίδητοι, οἵ τινες ἐτέλεσαν τὴν θυσίαν ἐπιμελέσαται, τὸν Μαξιμιανὸν ἀφηνίχωντες. ὁ δὲ Σέργιος, καὶ Βάκχος ἔσειον ἕξωτον, τὴν ἀληθῆ Θεῶν ἀποσκαίροντες, τῶ ὅποιε εἶδοντο νὰ τὰς διαφυλάξῃ ἀμώμως εἰς τὴν ὁδὸν τῆς μαρτυρίας τῆ. καὶ τὰς Ἑλλήνας νὰ φωτίσῃ νὰ τὸν γνώρισωσιν. ὁ δὲ βασιλεὺς ὅταν ἐκίταξεν εἰς οἷα καὶ ἄλλο μέρος, καὶ δοὶ τὰς εἶδον, ἐβεβαίωθη ὅτι δικαίως τὰς ἐκατάβαλαν, καὶ ἀποσάσει θυμωμένος νὰ τὰς ἀρπάσων οἱ ὑπὲρ τῆς ὅπερ τὰς εὔρεσι, νὰ τὰς φέρων ὡς καταδίκης δεδεδυμένους πιδάγκανα. καὶ λέγει τὰς μετ' ὀφφίτια ἀρεσίτητα. ἵνα νὰ σᾶς δείξω πολλὴν ἀγάπην καὶ φιλίαν ὑπερφηανδῶιδτε ἀπόσιοι, καὶ ἐφάνητε πρὸς ἐμὴν ἀχάεισοι. ἀμὴ ἐὰν δοὶ θυσιά-

σετε

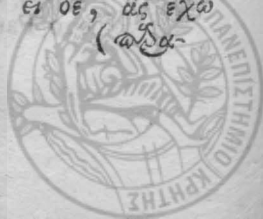

σέτε πάραυτα, να δειλίσετε τὰς Θεὸς καὶ ἐμὰ, ἐγὼ νὰ σὰς ἀνταμύσω πὰς ὑβρεὶς ἀναίχωντοι. ταῦτα οἱ ἄγγελοι ἀκούσαντες ἐγνώρισαν, ὅτι ἐκατίλαβον ὁ βασιλεὺς τὴν ὑπόθεσιν. ὅθεν ἔπεισαν δίκαιον νὰ φανερώσῃ τὴν δισέβειαν. καὶ ἔπειτα Θεὸν μὴ ἀληθῆ τὸν δεσπότην Χριστὸν ὡμολόγησαν, τὰ δὲ εἶδωλα τῆς Ἐθνῶν ἐμυκτήρισαν, ἀψυχα καλῶντες αὐτὰ καὶ ἀναίδεπτα, καὶ πάσης ἄλλης ὑβρεως ἀξία. ἔπειτα καὶ πρὸς τὸν βασιλέα μὲ παρρησίαν ταῦτα ἐλάλησαν. τὴν μόνον εἰμεθὺν χεῖραι νὰ σὲ ὑπηρετήσω εἰς τὴν ὀπίγειον ταύτην στρατείαν ὡς δέλοι δυνάμονες, ἀμὴ κωφὸς καὶ ἀναιδήτης Θεὸς μὴ γένοιτο νὰ προσκυνησάμεν πώποτε, ἢ μικρὸν νὰ ἀναχαρήσωμεν διὰ τὸν ἀληθῆ Θεὸν καὶ παντέλειον, καὶ μὲ σίδηρα καὶ πῦρ καταναλώσῃ τὰς σάρκα μας ὅτι ἄλλο δὲν εἶναι μακαριώτερον, ὅσον νὰ πάθῃ τινὰς διὰ τὴν δισέβειαν, τότε προσάσει νὰ τὰς ἀγάθῃ τὰς ζώνας καὶ τὰ ἄλλα τῆς ἀξίας φιδάσῃμα, καὶ νὰ τὰς ἐδύσῃ γυναικείαν σολὴν μὲ σιδηρῆς κλοῖς εἰς τὸν ἑσάχιλον, νὰ τὰς χυθῇ ὄλλω τῷ χώρῳ εἰς φεγγέλασμα. οἱ δὲ μακάριοι ὑπήγαγον χαίροντες, καὶ δὲν ἐνέφεροντο πομπόδρομοι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐσεμνύοντο ὡς διὰ Χριστὸν ἐμπαύζομενοι. καὶ ἐπροσηύχοντο λέγοντες: „ Ἐνέδυσας ἡμᾶς ἱμάτιον σωτηρίας Κύριε, καὶ χιτῶνα ὑφροσύνης ἡμᾶς ἀφιέβαλες. ἀφ' ἧ δὲ ἔσρεψαν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ παλάτιον, τὴ ἤφεραν πάλιν ἐκεῖ τὰς Ἀγίας, καὶ λέγει τὰς μὲ πολλὴν ἡμερότητα. ἀλαβηθῆτε τῷ φιλίῳ ὅπως ἔχομεν, καὶ μὴ φανῆτε πρὸς τὴν ἀγάπην καὶ τιμὴν ὅπως σὰς ἔδειξα ἀγνώμονες, προσκυμῶντες Θεὸν νεώτερον. ἰδέτε τῷ καλωσύνην με, ὅπως ἡμπορᾶ νὰ σὰς δώσω δεινὰ πολεμήματα, νὰ κάμετε καὶ σωτικῶς τὸν λόγον με, ἀλλὰ τῷ φιλίῳ μας ἀλαβεῖμαι (μὰ τὰς θεὰς) καὶ δὲν θέλω νὰ φανῶ σκληρὸς πρὸς τὴν λόγῳ σας, ἕως νὰ σὰς νικήσω μὲ τὸ καλὸν, νὰ μὲ ὑπακούσετε.

Οἱ δὲ Ἄγιοι χαλεπῶς καὶ ταπεινῶς ἀπεκρίθησαν. φανερὸν εἶναι φιλιανθρωπότατε βασιλεῦ, ὅτι ἡμεῖς δὲν ἐφανήκαμε πρὸς τὰς τιμὰς καὶ δαργεσίας ἀχάριστοι, ἀλλὰ καὶ δεσπότην μας σὲ γνώσκουμεν, καὶ πολλὴν ὀπμήλειαν ἐδείξαμεν ἕως τῷ σήμερον εἰς ὅλας τὰ προσάγματα, καὶ δὲν ἀμελήσαμεν ποσὼς εἰς ὅσα ἔπαρτε νὰ κάμωμεν καὶ τῷ ἀξίῳ ὅπως μὰς ἐδώσῃ. ἀμὴ τώρα ὅπως μὰς ἀναγκάζεις νὰ ἀρνηθῆμεν τῷ Θεῷ τῷ φιλίῳ διὰ τῷ ἐδικῷ σε, δὲν ὑπακούμεν, μάλιστα ἀγνωσία σε μεγάλη εἶναι νὰ μὰς συμβελάβῃς τοιαῦτα ἀνόσια. καὶ ἐσὺ μᾶλλον φαίνεσαι πρὸς τὸν δαργετῆν Θεὸν ἀχάριτος, ὅπως σὲ ἔδωκε τῷ ζῶνι, καὶ αὐτὸ τὸ βασίλειον, ὅστις τὸν Κόσμον ὅλον ἐποίησε, καὶ τὸν ἀνθρωπον πάντων τῶν κτισμάτων Βασιλέα κατέστησε, καὶ πάλιν ὑσερα ὑπέμεινον ὡς φιλιανθρωπος ἐκείσιν θάνατον, διὰ νὰ μὰς λυθῶσῃ διὰ τῷ τυραννίδα τῷ δαίμονος. ποῖα ἀγνωμοσύνη λοιπὸν εἶναι διὰ τῷ ἐδικῷ σας φανήτερι, νὰ μὴ προσκυῶτε τὸν Δημιουργὸν καὶ Σωτῆρα, ἀλλὰ ἀνάξια κτίσματα; γίνωσκε γὰρ ὅτι δὲν συγκοινωνήσω εἰς τοιαύτῳ ἀχαριστίᾳ σε, ἔπε τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἀρνησόμεθα διὰ πρὸςκαίρα ἀγαθὰ, ἔπε ἐγὼ μὰς δώσῃς τὰ δεινότερα πολεμήματα, καὶ πικρότατον καὶ πινυόδωμον θάνατον. ταῦτα ἀκούων ὁ βασιλεὺς ἐδυμῶνετο, καὶ ἐβέλετο νὰ μασιῆσῃ τὰς Ἀγίας, ἀμὴ ἀλαβεῖτο τῷ ἀλλοίῳ τῆς, καὶ δὲν ἠθέλε νὰ ζημιωθῇ ποῖς τις ἀνδρὰς ὀπφανεῖς εἰς τῷ ἀνδρείῳ καὶ ἀειφαιείῳ. ὅθεν ἔσειλον αὐτὰς μὲ χεῖρματα πρὸς τὸν Δεῦρα τῆς ἀνατολῆς Ἀντίοχον, ὅστις ἦτον σκληρὸς δικαστὴς καὶ ὠμότατος, διὰ νὰ καταφρονεθῆν ὑπ

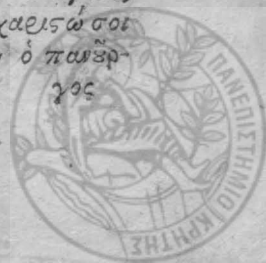

αὐτῶ, ὅπῃ ἦσαν εἰς τὴν ἀξίαν ἀπὸ τῶν Ἀγίων μικρότερος, καὶ νὰ παχίσω μὲ
 διάφορα παιδοποιήματα νὰ τὰς ἄσπερξῃ εἰς τὴν ἀσέβειαν. εἶδε καὶ δεῦν δαυ-
 ῖδῃ, νὰ τὰς δώσῃ πικρότατον θάνατον. λαβόντες ἔν οἱ στρατιῶται τὰς Ἀγίας
 καὶ τὰ βασιλικὰ γεάμματα ἐκίτησαν, ἀκολοθεύοντες τινὲς ἀπὸ τῶν δέλας τῶν,
 ἵνα νὰ δείξεν πρὸς αὐτὰς μὴ δυνάμοσιν, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ζῆλον ὅμοιον.
 ἵνα τὴν ἦκουσαν τὰς Ἀγίας, ὅπῃ ἔλεθον εἰς τὰ ἄλλα τῶν τὴν ὀπτασίαν, ὅπῃ
 εἶδασιν τὴν πορτέραν κόπτε εἰς τὴν Ρώμην, καὶ τὰς ἐθάρρουν ὁ Δεσπότης
 Χειρὸς νὰ μὴ φοβῆνται, ἀλλὰ νὰ ἔχεν εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἀγάπην τε
 πρόθυμοι, καὶ αὐτὸς τὰς δίδει βοήθειαν. ἐπειπατέσαν λοιπὸν χαρῆμοι,
 δεδεμένοι μὲ σιδῆραν ἄλυσον, καὶ ἔφαλλον μὲ πολλὴν ἕδον. ἐν τῇ ὁδῷ τῆ
 μαρτυρίαν σε ἐπὶ ροθῆμῃ Κύριε, καὶ ἄλλα τὰ ἀμῶμα ἀρμόδῃ. φθάσαντες λοι-
 πὸν εἰς τὴν Πόλιν τῆ Λιμιτανέων Βαρβαλισόν, ὅπῃ δεικνύεται ὁ Ἀντίοχος,
 τὰ ἐπαρέδωσαν τὰς Ἀγίας, τὰς ὁποῖας ἐκίτησαν οἱ περὶ τῶν, θαυμάζον-
 τες τὴν ἀρχίαν, ἐλδοθεσίαν, καὶ κοσμιότητα. καὶ αὐτὸς ὁ Δεξ ἀναγνώσας τὰ
 γεάμματα ἐθαύμαζε πῶς ἦλθαν εἰς τόσῳ τόλμῃ Ἰουδαίους, νὰ καταφρο-
 γέσῃ ποσαύτῳ δόξαν καὶ φιλίαν τῆ βασιλείας. καὶ νὰ προκρίνῃ τὸν θάνατον.
 παρέδωκεν ἔν αὐτὰς νὰ τὰς φυλάγῃ ἀκείβας ὁ Κομηταρῆσιος ἕως ἄλλῃ τε
 πρὸς αἴξιν. πλὴν εἰπέ τε νὰ τὰς ὀπμελῆται εἰς ὅσα χρειάζονται, νὰ μὴν ἔχεν
 λύπην τινὰ ἐδὲ κάκωσιν. ἀφ' ἕ γυν ἐνύκτωσε, προσκύνοντο εἰς τὴν φυλα-
 κὴν, οἱ Ἄγιοι λέγοντες· ὀπβλεψόν εἰς ἡμᾶς ὁξ Ἄγιε κατοικηθῆσαι σε Δέ-
 σποτα, καὶ ἀντιλαβῆ, καὶ λύξωσαι ἡμᾶς εἴκειν τῆ ὀνόματός σε, καὶ τὰ ἐπι-
 λοιπα. μὴ δὲ τὴν δύχην ἀπεκοιμήθησαν. τότε βλέπουν εἰς αὐτοὺς ἕνα φωτεινέστατον
 Ἄγγελον φαειρὸν καὶ λαμπερόφορον, καὶ λέγει τῶ· μὴ φοβεῖθε δέλοι τῶ Χει-
 ρῶ, ἀλλὰ ἔχετε θάρρος, καὶ ἄς εἴσε σερροὶ εἰς τὴν Πίσιν καὶ ἄρεπτοι, καὶ
 αὐτὸς ὁ Θεὸς εἶναι μετ' ὑμῶν νὰ σᾶς βοηθῆ, νὰ νικήσετε τὸν ἀντίπαλον.
 ὁξυπνήσαντες ἔν ἐφανέρωσαν τὴν ὀπτασίαν τοῖς δέλοις τῶν, καὶ πάλιν ἔφαλλον
 „ μετ' ἕδονης λέγοντες ἕνασος. Πρὸς Κύριον ἐν τῷ θλίβεδαί με ἐκέρραξα,
 „ καὶ ἐπῆκουσέ με. ἐγὼ ἐκοιμήθη καὶ ὑπνωσα. καὶ τὰ ἐξῆς τῶ Φαλμῶ ἀπαν-
 „ τα. τὸ πρῶν καθίσας ὁ Δεξ εἰς τὸ κρηπίον, ἤφεραν τὰς Ἀγίας, καὶ λέ-
 γει τῶ ἀφ' ἕ ἀνέγνωσαν τὰ βασιλείας τὰ γεάμματα. ἔπαρετεν ἀπὸ τὸ πρῶτον
 νὰ κάμπετε τῶ Ἀυτοκράτορος τὸ θέλημα, νὰ προσκυνῆσετε τὰς θεὰς, νὰ μὴ
 παροργίσετε τὴν φιλανθρωπίαν τε. ἀλλὰ κἂν πόρα ἐγνωρίσατε τὸ συμφέρον
 σας, ὑπακούσατέ με, νὰ λάβετε πρῶτον δόξαν, πλεον, καὶ δὴλησίαν ὑ-
 πὲρ τὴν πορτέρον. ὅτι ἐγὼ (μάρτυρες οἱ θεοὶ) πολλὰ λυπῶμαι καὶ πε-
 καίομαι ἐξὲ λόγῶν σας, ἀναλογίζομαι τὴν πολλὴν μᾶς φιλίαν, καὶ τὰς πολ-
 λὰς ἀεργεσίας ὅπῃ ἔλαβα ἀπὸ λόγῶν σας, καὶ πρῶτα εἶμαι χροοφειλέτης σας,
 καὶ μάλιστα πρὸς εἰσῆ τὸν Ἀυτοκράτην μᾶς Σέργιον, ὅς τις ἦεν αἰτία καὶ ἐπῆ-
 ρα ἐκείνῳ τῷ δεκτικῷ ἕξοσίαν. ἀλλὰ πόρα δεῦν ἰδῶρα πῶς νὰ πράξω εἰς
 τοιαύτῳ ὑπόθεσιν. ἐπειδὴ ἡ τύχη ἐμετάξῃ ἐν ἀντιστόφως τὰ πρῶτα, νὰ
 ἴδῃ κρηπίς σας ἐγὼ ὁ ἀναξιώτερος, καὶ νὰ πρῶτα εἴσε εἰς τὸ κρηπίον μᾶς οἱ
 Κύριοι καὶ Δεσπότης μᾶς ὡς κατὰ δικόν. λοιπὸν νὰ σᾶς τιμωρήσω, φαίνομαι πρὸς
 τὰς ἀεργετίας ἀχάεισος, καὶ πάλιν νὰ σᾶς ἀφήσω ἕως ἀνεξέτασας, με θά-
 νατόναι ὁ βασιλεὺς ὡς ὀποσάτῳ αὐτῶ καὶ παρήκοον. λοιπὸν ὡς φροῖτοι κα-
 ταλάβετε τὸ συμφέρον σας, νὰ προσκυνῆσετε τὰς Θεὰς μᾶς. εἰ δὲ, ἄς ἔχω
 (ἀδα-

(ᾠδαυαλῶσας) συγχάρησιν, ὅτι χρεῖα εἶναι νὰ ὑπακῶσω τῆ βασιλείας τὸ πρὸσαγμα, νὰ σᾶς δάσω σκληρὰ ἢ πάνδενα κολασήρια.

Οὕτως ἐν ἐπάχισον ὁ Ἀγτίοχος μὲ τοιαῦτα ἀπατηλὰ ἢ μελίρρυτα λόγια νὰ μεταξέφη τῆς Ἀγίας, συμβεβδώντάς τες τάχα ὡς φίλος νηαπημῆους τε, οἱ δὲ Ἄγιοι ἔτε μὲ ταῖς θαπειαῖς ἢ κολακείαις τε ἐμαλάχθισαν, ἔτε τῆς ἀπειλᾶς ἐφοβήθισαν, ἀλλὰ γνωσιῶς καὶ σοφῶς ἀπεκρίθισαν. ἡμεῖς ᾧ δικαστῇ δὲν ψιφεμῆν ποσᾶς αὐτὰ τὰ ρέοντα καὶ φθειρόμενα, ἔτε τιμῶν, ἢ δόξαν, ἢ ἄλλο τίποτα, διὸ ὅσα ποδῶν οἱ φιλόκοσμοι, μόνον τὸν Χειρῶν νὰ κερθίσωμεν, καὶ τῶν Βασιλείων αὐτῶ ὄπιποδῶμεν καὶ ὀρεθόμεθεν. λοιπὸν μὴ πειράξωμαι νὰ μᾶς κολακῶης, ἢ νὰ συμβεβδῶης τὰ πονηρὰ καὶ δόλια ὡς δᾶβολος, ὅτι γνωρίζομεν ἡμεῖς τὸ συμφέρον μας, καὶ βλέπομεν τὸ φαρμάκι ὅπῃ ἔχει διὸ τὰ χεῖλη σε, θαπῆτο καταφρονεμῆν τῶν συμβεβδῶν σε ὡς ὀπίβελω καὶ ψυχόλεθρον. μὴ πλανᾶσαι γέν, νὰ ἐξοθῶξῃς τὸν καιρὸν ἀκαυρα μὲ κενῶν ἐλπίδα ἢ ἀνωφέλοτον, ὅτι ἔτε μὲ κολακείαις, ἔτε μὲ φοβερεισμῶς θέλεις διωθῆν νὰ μᾶς θασρέψῃς εἰς τῶν ἀσέβειων, νὰ προσκυνήσωμεν αἰαίδητα εἰδᾶλα, ἔργα χειρῶν ἀνδράπων. ὅπῃ δὲν διυόνται νὰ ὠφελήσῃν ἐκείνως ὅπῃ τὰ σέβονται. διὸ ταῦτα τὰ λόγια ἐκατάλαβεν ὁ Τύραννος, ὅτι δὲν θέλει διωθῆν νὰ τῆς θασρέψῃ χωρεῖς κολασήρια. ὅθεν τὸν Σέργιον μὴ ἐφυλάκωσε, δίδαντάς τε τοιαῦτω ἀμοιβῶν τῆς ἀεργείας ὁ ἀχάριτος. τὸν δὲ Βάχχον ἐφορᾶξε νὰ τανύσῃν, καὶ νὰ τὸν δέρνῃσι τέσσερεις μὲ βένδρα ἀειλεμῶντα ἢ ἀσπλαγχα. τότε θρημῶς, ἦτον εἷνα ἐλεεινὸν ἢ θαυμάσιον θέαμα. τὰ μέλη τε ἐξεκόπντο διὸ τὸ σῶμα, καὶ ἐπέπεσαν εἰς τὸν αἆρα φερόμενα, ἔφεχαν εἰς τῶν γλῶν ὡς ποτάμι τὰ αἵματα, τὰ σπλαγχνα τε διὸ τὸν πολὺν ξεχισμὸν παρ ὀλίγον ἐφαίνοντο, καὶ ἀπλῶς εἶπεν, ὅλον τε τὸ σῶμα ἄποικεράνετο, ἢ ἡ ψυχὴ ἀλιγοψύχα καὶ ἐξέλειπεν. ὅμως ὑπέμνε τῆς κολάσεως, θᾶ νὰ ὀπιτύχῃ πλεσίων βραβείων, καὶ πολλῆς ἄπολαύσεως. οἱ Ἄγγελοι ἐχαίρυντο βλέποντες τῶν ὑπερφυῆ καρτερίων τῆς Μάρτυρος, αἱ δαίμονες ἐλυπῆντο πᾶς ἐνικήθισαν, οἱ δῆμιοι ἐκεράθισαν, ἢ ἐκάθισαν, ὁ δὲ Ἄγιος δὲν ἐφοβήθη τὸν θάνατον, ἀλλὰ φαιδρὸς τῶν ἔφιν, καὶ ἀγαλλάμνος παρέδωκε τῶν μακαρίων ψυχῶν εἰς χεῖρας Θεῶν. τὸ δὲ σῶμα ἀφῆκεν ὁ ᾠδάνομος δικαστῆς νὰ τὸ φάγῃσι τὰ θνητὰ. τὰ ὅποια (ὡτῆ θαύμας) ἔδειξαν ᾠδαιοτέρων γνωσῖν ἢ ἡμερόπτα, καὶ ἐ μόνον δὲν ἔγγισαν τὸ Ἄγιον Λείψανον, ἀλλὰ ἢ ὅταν τὸ ἐπῆραν οἱ Χειριανοὶ νὰ τὸ θάψωσιν, ἀκολεθῶσαν ἢ αὐτὰ ὡς δορυφόροι, τῆς θεομάχων τῶν ἀγνωσίαν φανερῶς διελέγχοιτας. ἔπος ἐν ὁ μὴ ἀπῆλθεν εἰς τὰ γράμια. ὁ δὲ σὺνάθλος Σέργιος ἐλυπᾶτο πᾶς ἔμεινεν αὐτὸς ἀκόμι ἐδᾶ εἰς τὰ μάταια. ἢ τῶν νύκτε τῆ φαίνεται εἰς τὸ ὄραμα ὁ φίλος τε Βάχχος, ἢ συνομιλήσαντες, ἔμεινεν ὁ Σέργιος πασίχαρος καὶ θηναϊότερος εἰς τὰ μέλλοντα παιδελπεία. καθίσας δὲ εἰς τὸ βῆμα ὁ Δεῦξ, ἤφεραν τὸν Σέργιον, καὶ τὸν ἐδοκίμασε πάλιν μὲ κολακείαις καὶ φιλικὰ λόγια λέγοντας· ἐνδυμέμενος τῶν παλαιῶν ἐκείνων δὲ δαιμονίων σε, αἰχμῶμαι (μὰ τῆς θεᾶς) ἢ ἐνθῆπομαι νὰ σὲ βλέπω ἔμφοδοί με εἰς τοῖσιν κατιδίκα χῆμα, νηαπημῆ με Σέργιε. μάλιστα ὅπῃ ἐσὺ ἐγίνης πρὸς τὸν βασιλέα μεσίτης, ὡς φίλος τε, ἢ μὲ ἐτίμησον. ὅθεν ἄχαριστῶ σοι τὰ μέγιστα. μὲ τὸν ἔσπον ἐστὸν πῆς δολεράς ἀλάπεκος ἐδοκίμαζεν ὁ πανῆρ

χος να τον υποκλέψῃ εἰς τὴν ἀσέβειαν. ἀλλ' ὁ Ἅγιος γνωρίσας τὸν δόλον, ὡς γνωστικὸς ἀπεκρίνατο. εἰὰν θέλῃς νὰ σὲ διεργηθῶ καὶ τώρα, παρόθυμος εἶμαι, νὰ σὲ λυξώσω ὑπὸ τὸ σκότος τῆς ἀπάτης, νὰ σὲ φιλιώσω μὲ τὸν ἀθάνατον Βασιλέα, νὰ σὲ δοξάσω αἰώνια. ὁ δὲ Ἀντίοχος τὸν ἐκίταξε μὲ ἄγριον νεῦμα, καὶ λέγει τε, μὴ βλασφημῶς τὴν ἀθάνατον Θεόν. τότε ὁ Ἅγιος ἐγὶν ἑρμώτερος, καὶ ὑβρίζε τὴν μιανὴν Θεόν, ὀνομαζώντάς τας δαιμόνια, καθὼς ἦσαν, καὶ ἀναίδητα ζῶνα. ἰδὼν ἔν ὁ Δεξ, ὅτι μὲ ταῖς κολακείαις δὲν ἔκαμνε τίποτε, ἐγδύεται τὸ προσωπεῖον, ξεσκεπάζει τὴν σιλῶν, φανεράναι τὸ λεοντώδες, καὶ δείχνει τὴν φυσικὴν ἀριότητα λέγωντας. ἡ ποικίλη με φιλανθρωπία, ὅπως σὺ εἰδείξα σήμερον εἰς μάτῳ καὶ ἀκείρα, σὲ ἀνέβασεν εἰς τὸ σὺν ἀλαζονίαν, καὶ ὑβρίζεις ἡμᾶς καὶ τὴν Θεόν ὑπερήφανε. ἀλλ' ἐγὼ νὰ σὲ κάμω νὰ ἀσοχήσης τὴν ποικίλῳ σὺ αὐθάδειαν. ταῦτα εἰπὼν ἐπὸς ἄξε, καὶ τὴν ἄβελαν ὑποδύματα σιδηρᾶ, ὅπως εἶχασι καρφία σεβλωτὰ καὶ ὀξύτατα, καὶ τὸν ὑάγναζαν νὰ πεπατῆ. καὶ ὁ μὲν Δεξ καθίσας ἐπὼν εἰς τὸ ἀλογάμαζον, ὑπήγαγε πρὸς Τετραπυργίαν, τὸν δὲ Ἅγιον ἐβίαζαν νὰ τὴν ἀκολοθεῖ. καὶ ἔπος ὑπήγαγε ἐβδομήκοντα σάββα. ὅσοι γὰρ ἐβλεπον τὰ αἵματα, ὅπως ἔβρεχαν ὑπὸ τὴν πόδας τῶν Ἁγίων, ἐθαύμαζον τὴν ποικίλῳ καρτερίαν τε, πῶς εἶχε τὸ σὺν ὑπομονῶν ὁ ὀπιφανῆς ἐκεῖνος καὶ δολφρέατος. ἀλλ' αὐτὸς μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς μελλούσης ὑπολαύσεως ἐπαρηγοράτο, καὶ ὑπέμεινε τὸ σὺν οὐκνηρὰν βάσανον, καὶ ἐπὸς ἔπαται φάλλωντας. Ὑπομῆσαν ὑπέμεινα τὸν Κύριον. καὶ τὰ ἐξῆς τὴν φάλμῳ ὀφρανόμῳρος. ἀφ' ἧ γὰρ ἐφάσαν εἰς τὴν Τετραπυργίαν, ὁ μὲν Δεξ εἶχε φροντίδας ἕξ τὰ αὐθεντικὰ παράγματα, τὸν δὲ Ἅγιον ἐφυλάκισαν. καὶ τὸ μεσονύκτιον ἦλθεν Ἄγγελος Κυρίου, καὶ ἐφάραψσε τὰς πληγὰς τε ὅλας ὀπιμελέσασα, καὶ ἔμεινε χωρὶς τινὰ πόνον καὶ κάμωσιν, τὴν δὲ ψυχῶν ἐσόμωσε, καὶ τὸν ἔκαμε προθυμώτερον εἰς τὴν ἄδλῳσιν. ἔπειτα ἀφ' ἐσωμῳμήλῳσαν ὄραν ποικίλῳ ὡς συμπολίται καὶ ἡγαπητοὶ φιλικότατα, κατασασάμῳρος αὐτὸν ἀνεχώρησεν. αἰετον δὲ ἐκέλευσεν ὁ Δεξ νὰ τὸν φέρειν συκῳτὸν εἰς τὸ κρηπίον, παρρῳντας ὅτι δὲν ἐδύετο πασῳς νὰ σαθῆ εἰς τὴν πόδας τε. ὁ δὲ Ἅγιος ὡς ἀστὸς ὑπόπτερος ἔβρεχε μοναχὸς του χωρὶς ἄλλῳς βοηθείας, καὶ πάντες ἐθαύμασαν τὴν Χειρῳ τὴν ἄμαχον δυνάμῳιν. ὁ δὲ ἄδικος δικαστῆς ἐκάλει μαγείαν τὸ θαυματόργημα, βαίνοντας μάρτυρας εἰς τὴν πλακεμῳίλῳ τε γνώμῳν τὴν ἀναιδῳτης καὶ τυφλῳς Θεόν ὁ τῳτων ἀναιδῳητότερος. ἔπειτα ἐδοκίμασε πάλιν μὲ κολακείαις νὰ τὸν διεργῆ. καὶ μὴ δυναθεῖς, τὸν ἐφυλάκισεν, ἔως ἧ ἔκαμε τὴν αὐθεντικὴν ὑπηρεσίαν, καὶ τότε ὅταν ἐμίσδῳεν ἀπ' ἐκεῖ, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Ρῳσαφῳν, ἐπὸς ἄξε νὰ τὴν βάλῳν τὰ ἄνωθεν ὑποδύματα. ὁ δὲ Ἅγιος ἐπὸς ἔπαται χωρὶς πόνον ὄλλῳν ἐκείνῳ τὴν ὀδοποισίαν ἀγαλιώμῳρος. ὅθεν βλέπωντάς τον ὁ Τύραννος, πῳς δὲν ἐσυλλογίζετο πῳσῳς τὴν δεμυτάτῳν ἐκείνῳ βάσανον, ἐβεβαίωθηκεν ὅτι δὲν θέλει δυναθεῖν ποτέ τε νὰ τὸν διεργῆ ὑπὸ τὴν γνώμῳν τε. λοιπὸν ἔδωκε τὴν τελευταίαν ὑπόφασιν, νὰ κῳλεν τὴν κεφαλῳν τῳ Μάρτυρος. τὸν ὀπῳον ὑπήγαγε εἰς τὸν τόπον τῆς καταδῳκης οἱ δῆμοι, ἀκολοθεῖντες αὐτῳ ἀνδρῳπαν πλῆθος ἀμέτῳητον πάσης ἡλικίας, ἀνδρες τε καὶ γυναῖκες, καὶ παῖξδῳς ἀνήβοι, ἕξ νὰ τὸν ἰδῳν νικῳντα καὶ σεφανῳμῳρον. ἀλλὰ καὶ θῳεία ἄρῳα, ὡσπερ νὰ εἶχαν φιλίαν μὲ τὸν Ἅγιον, ὀγῳίκαυ ὑπὸ τὰς φωλεῳς τῳς καὶ ἀπῳλαια, κα

Ξισκατέρατος. ὅτι ὅσον ἐπολέμα αὐτὸς τῷ Ἐκκλησίαν, πόσον ὁ Θεὸς τῷ
 εὐδυνάμωνε, καὶ ἔλαμπε πανταχῆ ἡ δισέβεια, ὅτι πολλοὶ δόξαι καὶ πλάσιοι
 ἐμισῶσαν τὰς σαρκικὰς ἡδονὰς, ἀφώσασιν τὰς συζητεῖς καὶ φιλας τὰς, χημά-
 τα, καὶ ἰμάτια, κτήματα, καὶ πᾶσαν ἄλλω δότλασιν σώματος, καὶ ἐπορόδιαν
 τὰς σάρκα αὐτῶν εἰς θάνατον. καὶ ὅσον οἱ ἄπειροι ἐμάχοντο τὸν Χριστὸν, το-
 σῶτον ἐσερεώνετο ἡ δισέβεια. τότε δὴ τότε ἦτον εἷας νέας τὸ ἄθος Θεοφάνης,
 ἀραίος εἰς τῷ ὄφιν καὶ εὐμορφος, ἀπὸ τῷ μεγαλόπολι Νικομηδεῖαν, ζῆλω-
 τὴς τῆς δισεβείας θερμότητος, ὅς τις ἐκαλεῖτο Εὐλάμπιος, καὶ μὴ ὑποφέρων-
 τας νὰ θεωρῇ τὸ ὄνομα τῆ ἀληθινῆ Θεοῦ ὑβεζζόμην, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῷ
 Πόλι, καὶ ἐκατόικα εἰς τόπον ἔρημον, ἐγκρατδόμμος ἀπὸ πᾶν ἀμάρτημα, καὶ
 Θεαρῆως πολιτδόμμος. καὶ πάλιν ὑτέρα καταυγεις τῷ καρδίαν, ἐνεπλί-
 δη ζῆλον Θεῖκον ὡς ὁ μέγας Ἡλίας, καὶ ἀφώσωντας τῷ ἔρημον, ἐκατέβη-
 κεν εἰς τῷ χώρων ποροδύμος, νὰ παρρησιασθῇ εἰς τὰς Ἐλλήνας, κηρύττων-
 τας τῷ δισέβειαν, καὶ νὰ λάβῃ τὸν Στέφανον τῆς ἀδελφείας. βλέπωντας ἐν
 ἐπαύῳ εἰς ταῖς θύραις τῆς πόλεως κρεμασμένα τὰ βασιλικὰ προσάγματα,
 ἐθευμελέασε τὰς ματαιόφρονας Ἐλλήνας. ὅθεν οἱ παρῆσῶτες ἐγνώρισαν πᾶς
 ἦτον Χριστιανός, καὶ παρῆσῶτες δόνοντες αὐτὸν τὸν ἐφυλάκωσαν, ἕως νὰ τὸν
 ὑπάγῃ ὡς νέον κληθῆναι εἰς τὸν Ἀρχόντα. ὅς τις μαθὼν ταῦτα, ἐπορόσῃ καὶ
 τὸν ἤφεραν ἐμποροδον, καὶ ἰδὼν αὐτὸν νεάζοντα καὶ ἀγχείον, εἶχεν ἐλπίδας
 νὰ τὸν πλανέσῃ, καὶ λέγει τὸ. καὶ ποῖαν αἰτίαν ἐπορόσῃ καὶ εἰς τὸ αὐτῷ
 ἀναιχωτιαν, νὰ θευμελέασῃ τὰ βασιλικὰ προσάγματα, ὅτῃ ἡ ὄψις τοῦ
 προσάπτῃ σε δείχνει πῶς εἶσαι ἀπὸ δόξαικον ἄμμα καὶ ἐκλαμφορον; ἰδὲ νὰ
 κάμῃς τὸ συμφέρον σε ὡς γνωστικός, νὰ θυσιάσῃς τὰς θεῶς, ἀνὰ θελῃς νὰ
 δὲφραῖνῃς αὐτὰς καὶ ἡμᾶς, καὶ νὰ λυθῶθῃς ἀπὸ δεινὰ κολασήματα, ὅτῃ σε ἐκ-
 δέχονται, ἐὰν καταφρονήσῃς τὰς λόγους. τότες ὁ Ἅγιος ποιήσας τὸ σημεῖον
 τῆ τιμῆ Σταυρῆ ἀπεκρίνατο. ἀμποτες ὡ ἡγεμῶν νὰ ἐγνώριζες ἐσὺ τὸ συμ-
 φέρον σε, νὰ προσκυνήσῃς εἷα Θεὸν Τεισουπόσατον, τὸν ὁποῖον καὶ μόνον ἀπὸ
 τῷ δὲταξίαν τῆς Κτίσεως ἠμπορεῖτε νὰ καταλάβετε, ὅτῃ ἔκαμε τὸν Οὐρα-
 νὸν, τῷ γῆν, καὶ τὰ δὲπλοικα κτίσματα, με τσαῦτῷ σοφίαν Θεουμάσιον.
 εἰ δὲ καὶ ποροτιμᾶς πολλὰς θεῶς, με τὰς ὁποῖας χλοβάεις τὰς ἀπλῆς ἐρες,
 καὶ τὰς ποροξνάς τῷ αἰώνιον κλάσιν, ἐγὼ δὲν καταδέχομαι καὶ νὰ σὲ ἀνά-
 σω, ἐπειδὴ εἶμαι τιμημένος με ψυχῷ λογικῷ, καὶ ἐλπίζω νὰ ὑπάγῃ εἰς
 τῷ αἰώνιον ζῶν, νὰ δὲφραῖναι. ὅτι εἷα καὶ μόνον Θεὸν προσκυνῶ καὶ
 σέβομαι, τὸν φύσει ἀόρατον, καὶ ἐκείνε θελῶ ἀποδώσει τὰς δόξας με ἐμπορο-
 δον τῆ λαῖτε. ταῦτα ἀπέσας ὁ Τύραννος ἐγδυῖται τὸ προσωπεῖον τῆς ἡμε-
 ρόπις, καὶ ποροσάσει νὰ ἀπλώσῃ καὶ γῆς γυμνὸν, καὶ νὰ δέρνῃ τὸν Ἅγιον
 ἀσπλαγχα. Ὁ ὁποῖος ὑπέμεινεν ἀνδρείως τὰς ραβδίαμας, καὶ εθεπροσῶς εδει-
 λίασεν. ὅθεν ὁ δυσεβὴς διπλασιάζει τῷ παιδῶσιν, ποροσάσωντας νὰ τὸν
 δέρνῃ με νεῦρα ἀνελεήμονα. οἱ δὲ στρατιῶται τὸν ἐμάσιζαν πόσον πυκνὰ, ὅ-
 πῃ τῆ εἰδὶδαν ὀδυῦν ἀμέβητον· ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὁ Μάρτυρος ὑπέμεινε με ἀν-
 δρείον φρόνημα. ὁ δὲ ἀχόρταγος Τύραννος δὲν δὲχαρισθῆναι εἰς τὸσας βασά-
 νης, ὅτῃ τῆ εἰδῶσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἑτέρας νεωτέρας ἐβέπετο. καὶ κρεμάσαντες
 εἰς ἔμλον τὸν ἀδάμασον ἀνδελιάτα, ἐκαταξέχιζαν τὰς σάρκας τὸσπον, ὅτῃ
 ἐζοῖκα τὸν πόρον ἕως τῷ μυελῶν· ἐπειδὴ ἀπὸ τὸν ποροτον ζεσμόν καὶ τῷ

κόμματα τῶν χερῶν ἐφαίνοντο. ὁ δὲ Ἁγιος μὲ τὴν προσέχων εὐαφρονεῖ τὰς ὁδούς, ὅπως καλέμενος τὸν ἀθλοθέτην Θεὸν εἰς βοήθειαν. καὶ τὸν ὑπομὸν ἔειπεν, ὅπως σὺ ἐφαίνετο πῶς ἦτον ἄλλος ὁ βασανιζόμενος, καὶ ὁ Ἁγιος τὸν ἐκίταξεν. ἀφ' ἧς γὰρ ἐδαπαύησαν ἐκείνῳ τὴν ὑπερλίαν σάρκα, καὶ κατέσπασαν ὅλα τὰ μέλη τε, ἔμεινεν εἰς τὰς ὄραντας ἐλεεινὸν θέαμα, τὸσον ὅπως ἔμονον οἱ ἄνθρωποι ἐθαύμαζοντο, ἀλλὰ θάρρῳ καὶ οἱ δαίμονες ἐξέσπασαν τὴν πολλὴν καρτερίαν τῷ Μάρτυρι, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Δεσπότης Χειρὸς ὑψώσανε, καὶ τῷ ἐσεῖλεν ἀοράτως ἐξ ὑψῆος βοήθειαν. βλέπωντας δὲ ὁ ἀσεβὴς Τύραννος, πῶς ἔτε μὲ κολαστικὰ λόγια, ἔτε μὲ δάφονα κολαστέα, ἐδύετο νὰ τὸν ταπεινώσῃ, ἐσυλλογίσθη νὰ τῷ δώσῃ μίαν δειμυτάτην, καὶ ποσῶτον πανόδιον βασανόν, ὅπως μόνον νὰ τὸ ἀκῆσῃ τινὰς δειλιά καὶ ταραττεται. ἤγειν ἔδασε σφικτὰ μὲ λεπτὰ λυγρὰ τὰς δακτύλους τῆς χειρῶν καὶ ποδῶν, νὰ τὰς σφραγίσῃ ὀπίσω, νὰ τὰς διγάλῃ ἀπὸ τὰς φύλισες, καὶ καθ' ἑνὰς δάκτυλος ἔδιδε τὸν ὀδύνην, ὅπως δὲ εἶναι βολετὸν νὰ τὸ γεφαιμῇ, ἀμὴ ὁποῖος ἐσραβοπάτησε καμμίαν φορὰν, καὶ διγῆκεν ἀπὸ τῶν φύλισιν τὸ ποδάειν, ἢ τὸ χεῖρ τε εὐγαλεν, αὐτὸς ἀπὸ τὸν ὀλίγον ἐκείνου πόνον, ὅπως ἐρησίσκον, ἢ μπορεῖ νὰ καταλάβῃ πόσον ὀδυνηρὰν βασανόν ἐλάμβανε πᾶσαν φορὰν, ὅπως τῷ ἐσφραγίσαν ὀπίσω τὸν δάκτυλον, καὶ ἐμετατόπιζαν τὰ μέλη ἀπὸ τὰς ἀρμονίας, καὶ ἐκοπταν βιαίως τὰ νεῦρά τε. καὶ πάλιν ὑπερα ἀφ' ἧς τῷ ἐγύεισαν ὅλα τὰ δάκτυλα, τῷ ἐσφραγίσαν καὶ τὰς χεῖρας καὶ ἀγκῶνας καὶ πόδας καὶ γόνατα, καὶ πόσον πόνον τῷ ἔδωσαν, ὅπως ἐθαύμαζοντο ὅλοι πῶς δὲ ἐξέφυγε. καὶ ἔμονον οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἢ μπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι καὶ τὰ ἄψυχα κτίσματα ἐσυμπόνεσαν. ὁ δὲ ἀναιδιότερος πάντων, καὶ τῆς ἀλόγων ἀλογώτερος Τύραννος, δὲν ἔκρινε ποσῶς πρὸς συμπάθειαν, ἀλλὰ ἔτε νὰ δώσῃ περὶ ἄλλοτερον πόνον τῷ Μάρτυρι, ἐκαταλάλει τὴν Σάρκωσιν τῷ Χειρῶν, τὸν Σταυρόν, καὶ τὸν ἀτιμὸν θάνατον, καὶ πῶς ἐπλαίεσε τὰς ἀνθρώπους, καὶ τὰς ἔκαμε νὰ καταφρονῆσιν οἱ ἄφρονες τὴν γλυκυτάτην ζωὴν ἐκείνην, τὴν ἀπολαυστικὴν καὶ διφρόσυμον, καὶ φαιδωρὴν ἐλπίδα μελέτης μακαριότητος, καὶ νὰ ὑπομῆεν πῶς κολάσεις οἱ ἀθλοὶ ματαίως καὶ ἀνωφέλῳ. αὐτὰ καὶ ἔτερα φλυασιματὰ ὅπως ἔλεγε ὁ ἀσώματος, δὲν ὑπόφερον ὁ Ἁγιος, ἀλλὰ μὲ ὅλους τοὺς πόνας δὲν ἀφῆκε τὸν ἀσεβῆ νὰ χαρῆ τὸν λόγον τε, ἀμὴ ἐπεμύγελα καὶ αὐτὸς τὰς μιὰς θεῶν τῆς Ἐπιπέτων, ὅτι ἦτον καὶ γεωμετρικὸς καλὰ, καὶ ἔδιδε τὰς μυθολογίας τας, καὶ τὸν ἐλεγε πῶς ἦσαν οἱ θεοὶ τε ἀστερικῶδες καὶ ἀδιώτατοι, πόρνοι, φονεῖς, μνηστίκακοι, καὶ πολέμιοι. ἔπειτα ἀφ' ἧς ἐκαταφρόνησεν ἐκείνους ὡς ἔφραπον, ἐμετάφερα τὸν λόγον πρὸς τὸν ἀληθῆ καὶ ζῶντα Θεόν, πῶς ὅσα μᾶς εἶπον εἶναι ἀληθῆς αὐτῶν, ὅσον βασανιζόμεθον πῶρα πρόσκαιρα, καὶ νὰ σιωδοῦσαδεῖμῃ μετ' αὐτῶν αἰώνια, νὰ ἔχωμῃ χαρὰν ἀεκλάλητον καὶ ἀπολαυσιν ἀτελεύτητον. ταῦτα πάλιν παρῶργισαν τὸν ἀσεβῆ περὶ ἄλλοτερον, καὶ προσάσει νὰ πυρώσῃ σιδηρῶν κλίνῳ, νὰ ἀπλώσῃ ἐπάνω τὸν Ἁγιον. ὁποῖος ἔκαμε τὸν Σταυρόν τε, καὶ ἢ πλώθη ὅλος εἰς τὸν ἐκκεκαυμῆτον ἐκείνον καὶ φοβερόν κράββατον. καὶ αἱ μὴ σάρκες ἐδιελύοντο καὶ ἐκαίοντο, αὐτὸς δὲ ἐκείτετο ὡς περὶ νὰ ἦτον εἰς σῶμα μαλακόν, καὶ δὲ χαλκῶν τὸν Κύριον. ἀλλὰ ἐπειδὴ περὶ ἄλλοτερον ἐλυπάτο ὁ Ἁγιος πῶς δὲ ἐγνώριζαν τὸν ἀληθῆ Θεόν οἱ Ἐπιπέτες, καὶ καὶ τὰς κολάσεις, ὅπως τῷ ἔδιδαν, ἢ ἐλέησε

να τὴν κάμη νὰ καταλάβει τὴν ἀδυναμίαν τῆς μιαιφάντε θεῶν, καὶ λέγει πρὸς τὸν Τύραννον νὰ τὸν ὑπάγειν εἰς τὸν ναὸν τῆς Εἰδώλων. οἱ δὲ ἀσεβεῖς θάρρυντες πῶς ἠθέλε νὰ προσκυλήσῃ, ἐχάρησαν, καὶ τὸν ὑπῆγαν ἐντίμως μὲ δουροφείαν, ὡς μέγαν Ἀρχοντα.

Οἱ δὲ Ἄγιος φθάνωντας εἰς τὸν βωμὸν, ἔγγιξεν ὀλίγον μὲ τὴν δεξιὰν εἰς τὸ μεγαλύτερον καὶ περνεότερον Εἶδωλον, λέγωντας. προσάσω σε νὰ πέσης καὶ γῆς, νὰ γοῆς χάμα λεπτότατον. καὶ παρῶθός ἐγένη ἔργον ὁ λόγος τε. οἱ δὲ παρόντες ἐθαύμασαν, καὶ ἐγνωρίσαντες τὴν ἀδυναμίαν τῆς Εἰδώλων, ὅπως ἔδωσαν ἀναείδμητοι εἰς τὸν ἀληθῆ Θεὸν, προσκυκῶντες τὸν Ἄγιον. τότε δὴ τότε ἐξαίφνης ἔρχεται εἰς τὸ μέσον τῶ πλήθους μία κόρη ὠραία, καὶ πάγκαλος, ἥτις ἔλαβεν ὀπὸ τῆς χεῖρας τὸν Ἄγιον, λέγουσα· ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀδελφή σε Εὐλάμπια, καὶ καθὼς μία μάνα μᾶς ἐγέννησεν καὶ ἀνέθρεψεν, ἔπως εἶναι ἄρετον νὰ λάβωμεν εἴνα θάνατον, ἔξ τῆς ἀγάπης τῆς ἀληθινῆς Θεῶ καὶ Σωτῆρός μας. ταῦτα λέγουσα, ἐναδέεται τῶς παρεστῶτας νὰ λάβει ἀπ' αὐτῆς ὑπόδειγμα, νὰ ἐγνωρίσεν τὴν ἀσεβείαν. ὁ δὲ καλοδαίμων Τύραννος ἐγένεν ἄλλος ἔξ ἄλλου ὀπὸ τῆς θλίψεως. ἔ μόνον ἔξ τῆς ἀπώλειαν τῶ θεῶ τε, ἀλλὰ καὶ ἔξ τῆς παρρησίας τῆς Μάρτυρος, καὶ κτεζωντάς τῆν μὲ ὄμμα ἀρχιον, εἶπε πρὸς αὐτῆν ὁ παμμίαιρος. ψάδεσαι ἀναίχωντον γυναιον πῶς εἶναι ἀδελφός σε ὁ Εὐλάμπιος, ἀλλὰ τὸν ἔχεις ἀγαπητικόν, ἔξ τῆς ἡλθες εἰς τὸ μέσον τῶσιν ἀνδρῶν ἀναδεδάτη, καὶ ποροποιεῖσαι Χειριστῆ ἀσεμενε. ἰδὲ γὰρ νὰ ἀφήσης αὐτὸ τὸ πάθος, καὶ δεῖσε τῶς φιλανθρώπους θεῶς νὰ σε συγχωρήσῃσι, καὶ μὴ θελήσης νὰ ὑπερηδῆς τὰ ἀγαθὰ τῆς παρέσης ζωῆς καὶ τὸν λαμπρότατον Ἡλίον, ἔτε νὰ σμίξης μετ' αὐτὸν τὸν μάγον καὶ γόητα. εἶδὲ καὶ ὠδυνάσῃς τῶς λόγους με, μάρτυρας βαῖνα ὄλες τῶς θεῶς, ὅτι ἄλλο καλὸν δεῦ θέλεις ἄπολαύσει. ὀπὸ τὸν Εὐλάμπιον, εἰμὴ μόνον, νὰ λάβης χειρότερα κολασήμα. τότες ἡ Ἀγία τῶ ἀπεκείδη χωρὶς τινὰ δειλίαν, καὶ λέγει τῶ. ἄκκοσον ὦ διπασὰ νὰ ἐγνωρίσης καλὰ τὴν γνώμην με. Χεῖρ δέλη εἶμαι. αὐτὸς εἶναι ἡπνοῆ καὶ ζωῆ με, καὶ τῆς φυχῆς με τὸ ἀγαλλίαμα. αὐτὸν ἀγαπᾷ, καὶ δι' αὐτὸ νὰ θανατωθῶ ἔξ τῆς ἀγάπης τε. λοιπὸν εἰτοιμάζε πῦρ, ἀκόνιζε ξίφη, καὶ πᾶσαν ἄλλην συλλογίξτε βάσανον, ὅτι εἰτοιμη εἶμαι νὰ πάθω περνεότερα, ὠδὲ ὅσα ὑπέμεινεν ἔπος ὁ ἀδελφός με, ἔξ νὰ καταλάβης πῶς εἶμαι ἀδελφῆ τε εἰς τὴν σάρκα καὶ εἰς τὴν φυχῆν καὶ γνώμην καὶ ἀλήθειαν, καὶ μὴν ἔχης τινὰ ἐλπίδα ποσῶς εἰς τῶ λόγους με, νὰ μὲ πλανέσης τίχα μὲ ταῖς κολακείαις σου, ἢ νὰ δειλιάσω τῶς βασάνες ὡς ἀπαλὴ κόρη καὶ ἀνήλικος, ὅτι ὁ Παντοδύναμος Θεός, ὅπῃ μᾶς ἔδωκε τὴν προθυμίαν καὶ ἄρματα νὰ πολεμήσωμεν ἐσένα, καὶ τὸν ἐξέβολον ὅπῃ προσκυκῶς, ἐκεῖνος μᾶς θέλει βοηθήσει νὰ σᾶς νικήσωμεν. ταῦτα μὲν ἡ Ἀγία μὲ γλώσσαν παρρησιασμένην καὶ τῶ Τύραννου ἐλάλησεν. αὐτὸς δὲ μὴ ὑποφέρων τὸν ἔλεγχον, προσάσει νὰ τὴν δέριν διωσάται εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ τῶσιν τὴν ἐρράπισαν, ὅπῃ ἡλοιδῆν τὸ κάλλος τῆς μορφῆς, καὶ ἡ φωνῆς ἐσβυσεν. ὁ δὲ Εὐλάμπιος τὴν ἐθάρρυνε νὰ σέκη ἀδουρείας, καὶ νὰ μὴ δειλιά τὴν βάσανον, καὶ ἔπως ὑπέμεινεν ἡ αἰμμητος. μὲ ταῦτα πάλιν ὁ Τύραννος ἐσυλλογίδη ἄλλην κολασιν. νὰ βράσεν θερμὸν εἴνα μεγάλο χάλκωμα, νὰ τῶς βάλλεν μέσα νὰ σέχων.

κωνται ἕως νὰ μείνεν μόνον τὰ κόκαλα. εἰς τὸ ὁποῖον εἰσῆλθεν ἄδύς ὁ Ἄγιος, ἀμὴ ἡ Κόρη ὡς ἀπαλωτέρα εἰς τὴν φύσιν ἐδειλίασε, καὶ ἐφοβᾶτο βλέψουσα τὸ ὕδωρ ὅτι ἐχόχλασεν. ὁ δὲ ἀδελφὸς καὶ συναδελφὸς ἐσύνκωσεν ἐπάνω τῆν κεφαλῶν ἀπὸ τὰ ὕδατα, καὶ ἐπροσκύλει τῆν Ἄγιαν λέγωντας· εἰσελθε ἀδελφίμω ἠγαπημῆν, καὶ μὴ δειλιάσης τίποτας, μὴ κινῆσης τὸ πῦρ καὶ τὰ ὕδατα, ἀλλὰ ἐπάνω εἰς τὸν Θεὸν ὕψωσαι τὰς ψυχικὰς ὀφθαλμῶν, καὶ αὐτὸς μᾶς δίδει βοήθειαν, καὶ ἀπὸ λόγου με γνώρισε τῆν ἀληθειαν, πῶς δὲν με βλέπτει ποσῶς ἢ καύσις τὰ θερμῶν, ἀλλὰ με φαίνεται ὁρόσος καταψυχίζουσα. με τέτως τὰς λόγους ἔλαβε θάρρος ἡ Εὐλαμπία, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ χάλκωμα, καὶ παρῶδύς ἐψυχραίνθη τὸ ὕδωρ ὡς κρύσταλλος, καὶ ἔσενον ἀμφοτέροι ἀγαλλόμενοι. τοῖσιν θουμάσιον ἰδόντες πολλοὶ τῶν Ἐβραίων ἐπίσταν, ἔ μόνον δὲ ὁ κοινὸς λαὸς, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Τύραννος ἀρχίζει νὰ ὀλιγοσένη τῆν δόλabeian, ὅτε εἶχεν εἰς τὰ εἶδωλα. πλὴν ἐπειδὴ ὁ Ἀράτης δὲν ἀσπείρει πάποτε, ἔτε ὀρθὰ παρπατεῖ ὁ Κάβρας, δι' αὐτὸ καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀσωεῖτος δὲν ἐπιστρέφεν εἰς τόσα θουμάσια, ἀλλὰ πάλιν καὶ τὴν Ἄγιαν ὀπλίζεται, καὶ προσάσκει νὰ τὴν ἀγάλην τὰ ἄμματα, ἔτε νὰ δειλιάση ἡ ἀδελφίμω, μήπως καὶ θασρέψῃ τῆν. ἀλλὰ ματαίως ἐκοπία ὁ ἀσωεῖδης. ὅτι τὰς μὲν ὀφθαλμῶν ὑσερήθη ὁ Ἄγιος, τὰς δὲ ψυχὰς εἶχασιν ἀμφοτέροι σεραιμῶνας εἰς τῆν δόσεβειαν, καὶ ποσῶς δὲν ἐσάλδωσεν ὁ πύργος τῆς ὁμολογίας τῆς. τότε πάλιν ἐκέλευσεν ὁ ἡγεμὼν νὰ ἐκκαύσῃσι δαυατὰ μίαν κάμινον, νὰ σπινθηροβολᾷ ὡς τῆν Βαβυλωνίων. ἕως ἔν νὰ συνάξεν τὰ ξύλα καὶ τῆν ἄλλω ὕλῃ νὰ δὲξέπῃσουςιν, ἐπρέμασαν τῆν Ἄγιαν ἀπὸ τὰς τείχας τῆς κεφαλῆς. αὐτὴ δὲ ἡ τιμωρία δίδει πολλὴν πόνον εἰς τὰ νεῦρα καὶ μήλιγγας. ἀλλὰ ἡ δούλη τοῦ Χριστοῦ ἐνόμιζε ἔσφυλὴ ἐκείνῃ τῆν βάσανον, καὶ προσκύνετο λέγουσα. Βυχαριστῶσιν Κύριέμω, ὅτε με ἀξίωσες νὰ τιμωρηθῶ ἔτε τῆν ἀγάπῃσω. ἀφ' ἔ δὲ ἔκαψεν ἡ κάμινος τόσον, ὅτε ἐξόμασαν οἱ πειρεσῶτες μόνον νὰ τῆν βλέψωσιν, ἐπῆραν τὰς Μάρτυρας νὰ τὰς ρίψωσιν ἔσω καὶ τὸ πρόσαγμα. καὶ τὸν μετ' Ἄγιον ἐσύνκωσεν, ὅτι τὰς ὀφθαλμῶν εἶχασιν ἀγαλλόμενες ὡς εἶπομεν, καὶ δὲν ἐδαῖετο νὰ πειρατῆ, ἡ δὲ ἡραία Εὐλαμπία ἔβρεχε χαίρεσσα, ὡσπερ νὰ ὑπήγῃεν εἰς νυμφικὴν κάμεραν. καὶ καθὼς τὰς ἐρρίψαν εἰς τῆν κάμινον (ἂν τὴν θουμάτος) ἐκαμάρωνεν ἡ φλόγα ἀπὸ τὸ εἶνα καὶ ἄλλο μέρος, καὶ ὑπήγῃεν ἐπάνω ὡς γέφυρα, καὶ αὐτὴ ἐσέκοντο εἰς τὸ μέσον ἂν βλαβοῖ, ὡσπερ νὰ ἦσαν εἰς δροσερὸν λιβαδί νὰ χαίρωται. ὅτι τὸ πῦρ ἐμετᾶβρεψε τῆν καυσικὴν φύσιν εἰς ψυχῶν, καὶ τὰς ἐδρόσισεν. ὅθεν καὶ αὐτοὶ ἀχαριστῶντες ὕμνολογῶσαν τὸν Κύριον, ψάλλοντες τῆν ὠδὴν, κείνην τῶν τειῶν Παίδων, τῆν πολυῦμνητον καὶ παγκόσμιον. τοιαύτῃν πειρατῆριαν ἰδὼν ὁ ἀσωεῖδης Τύραννος ἐξεπλάγη, καὶ μὴν ἰξύδραντας πλέον ποίαν ἄλλω βάσανον νὰ τὰς δώσῃ, ἐβαρέθη νὰ πολεμᾷ μετ' ἡν Παντοδύναμον ὁ αὐθάτους. μὴ ἔχωντας ἔν ἐλπίδα τινὰ εἰς τὰς Μάρτυρας, ἔδωκε κατ' αὐτῆν τῆν τελευταίαν ἀπόφασιν, νὰ κόψεν τὰς Ἄγιας αὐτῶν κεφαλὰς. καὶ ἔτως ὁ μετ' Ἄγιος ἀπεκεφαλίδθη καὶ τὸ πρόσαγμα, ἡ δὲ Εὐλαμπία παρέδωκε τῆν ἄγιαν ψυχὴν εἰς τὰς ἀχρῶντας παλάμας τῶν Δεσποτῶν Χριστοῦ ἐν εἰρήνῃ, περὶ νὰ κόψεν τῆν κεφαλὴν τῆς οἱ δῆμοι. τῶν δὲ ἐσυνέβη τῆς Μάρτυρος οὐχ ἀπλῶς

ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἕως ὁ Θεὸς ὑπονόμισεν, ἵνα νὰ μὴ ἐγγίξουν τὰ ἀκάθαρτα χεῖρα τῆς δημίων ἐπάνω της, ἀλλὰ νὰ φυλαχθῆ ἀμόλυπτος, ἐνὶ δὲ καὶ ἵνα ἴσθῃ τῆς ἐλπίδος αὐτῆς ὁ μάταιος Τύραννος, νὰ ἐγνωρίσῃ πῶς αὐτὸς δὲν ἐνίκησεν, ἀλλ' ὅταν ὁ Θεὸς ἠθέλησεν, ὅπως ἐξεσιάζει ζαλὴ καὶ θάνατον, τότες ἐπῆρε τὴν ψυχὴν της ἀπέραχα, καὶ ὄχι μὲ τὴν σπάθῃ, ἵνα νὰ μὴ πελειωθῆ ἐκείνη τὸ πρόσωπον. αὐτὰ εἶναι τῆς ἀληθῆς Μαρτύρων τῶ Χριστοῦ τὰ παλαιόματα, τοῖσιν τέλος παμπόθῃτον ἔδωσαν οἱ αἰοδιμοὶ, τότες ὁ Ἄγγελος πάντες ἐμακάρισαν, οἱ Πατεῖρχει, καὶ Ἀπόστολοι ἐπαίνεσαν, οἱ Μάρτυρες ὡς σωμαθλιτῆς ὑποδέχθησαν χαίροντες. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν καὶ αὐτὸς ὁ ἀγαθοθέτης καὶ Κύριος (τὸν ὁποῖον ἐνώπιον τῆς ἀφράτων μαρτυρικῶς ὡμολόγησαν, καὶ ὑπέμειναν ἵνα τὴν ἀγάπῃν τε ποσαῦτα παυδοῦμα κολασήματα) τῆς ὑποδέχθῃ μὲ ἰλαρὸν καὶ ἀγαλλιώμενον πρόσωπον, καὶ τῆς δὲφῆμισεν καὶ αὐτὸς ἐνώπιον τῶ Πατρὸς, καθὼς ἔταξεν εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ τῆς ἐκαμε κοινωνῆς τῆς δόξης καὶ Βασιλείας τε. Ὅτι αὐτῷ ἄρκει τιμὴ, καὶ δόξα, κράτος, μεγαλοσωμῆτε, καὶ μεγαλοσπέπεια, καὶ καὶ, καὶ αἶψα, καὶ εἰς τῶς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Ι Α'.

Τῶ Οσῆς, καὶ Θεοφόρε Πατρὸς ἡμῶν

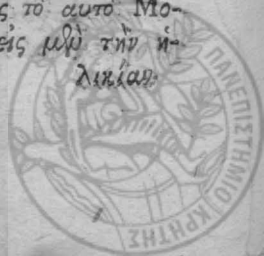
Θ Ε Ο Φ Α Ν Ο Υ Σ

Ἀδελφῶ τῶ Ἀγίῳ Θεοδώρῳ.

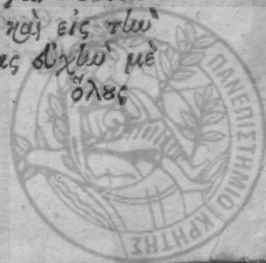

Εὐλόγησον Πάτερ.

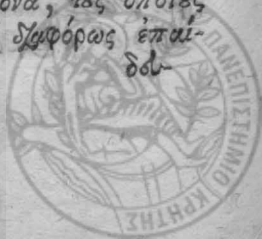
Ὅτι οἱ Ἰσολβιοὶ ἐξηνήθησαν ἀπὸ γονεῖς ἀρχαῖς καὶ δισσεβῆς εἰς τὴν Παλαιστίνῃ. καὶ εἶχασιν εἰς τὴν φιλοξενίαν πολλῶν φροντίδα καὶ ὀπμιλείαν μὲ τὴν ἀποδὴν τῆς γονέων τῶς, καὶ ἐπαιδίδθησαν πᾶσαν φιλοσοφίαν, τὴν ἱεραὴν, καὶ τὴν τῆς Ἑλλήνων. ἦτον δὲ πρῶτος εἰς τῶς χρόνος ὁ Θεόδωρος, ὁ ὁποῖος εἶχε πῶσω γῆσιν παιδιόθῃ, ὅπως πάντες τὸν ἐδαύμαζον. ἐπειδὴ τὸν ἔβλεπαν καθ' ἐκάστῃ εἰς τῶς Ἱερὰς Ἐκκλησίας, καὶ δὲν ἔλειπον ἀπὸ τῶς Ἑορτῶς, ἕτε ποτέ τῶ ὑπῆλθον εἰς παιγνίδῶ καὶ περιδιάβασες, καθὼς τὸ κάμνισι τὰ παῖδια, ἀλλὰ ἦτον σωεπὸς καὶ φρόνιμος. βλέποντες ἔν οἱ γονεῖς τῶ εἰς σῶα Παιδίον πῶσω σιμῆσιν καὶ ἀταξίαν, ἐξίσταντο, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν μονὴν τῶ Ἀγίῳ Σάββα, νὰ τὸν μανθάνῃ τὰ γράμματα σῶας Ἱερομόναχος, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τῶς ἄλλῶς ἀδελφῶς τῶ Μορσασῆς σοφώτερος καὶ ἐναρεπώτερος. μὴ πᾶντα ἔβαλαν καὶ τὸν ἀδελφόν τῶ Θεοφάνῃ εἰς τὸ αὐτὸ Μορσασῆριον, νὰ μανθάνῃ καὶ αὐτὸς τὰ ἱερά γράμματα, ὁ ὁποῖος εἰς μὴ τὴν ἡλικίαν

λιών ἦτον μικρότερος, ὡς ἀνωθεν εἶπομεν, εἰς δὲ τῷ ἀρετῷ ἦτον ὅμοιος, δείχνοντες μάλλον εἰς τῷ ψυχῷ, ἢ εἰς τῷ σάρκα τῷ ἀδελφότητα ἢ συγγρῆσαν, ὅτι καθὼς ὁ σοφὸς ζωγράφος σχαζέται μὲ ἐπιμέλειαν μεγίστῃ τὸ ἀντιβόλαιον, νὰ μὴ σφάλῃ τίποτε, ἔτω ἢ αὐτὸς ἐκίταζεν ἀκριβῶς τὸν ἀδελφὸν ὡς ἀρχέτυπον, νὰ μὴ μᾶται ὅλας τὰς πράξεις τε. ἀλλ' ὁ μέγας Θεόδωρος ἦτον εἰς τὸν νῦν πολλὰ ἐπιδέξιός καὶ ὀξυτάτης φύσεως, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπῆρσεν ὅλῃ τῷ μάθησιν. ὅθεν ἐξῆλθεν ὑπὸ τὸ Μοναστήριον, ποδῶντας νὰ μάθῃ ὑψηλότερον μάθημα, καὶ ὑπῆλθον εἰς ὅσα ἐναρέτερον ἢ σοφώτατον Διδάσκαλον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐκαμῆ ὀλίγον καιρὸν, ἀμὴ ἐπῆρε σχεδὸν ὡς ἀρχίνος ὅλῃ τῷ ἀρετῷ ἐκείνῃ ἢ μάθησιν, καθὼς ὑπὸ τῆς λόγου τε, ὅπῃ ἐγραφε ἔξ τῷ ἀσέβειαν, φαίνεται. ἀφ' ἑ γὰρ ἐμαθῆν ὅσα τὸν ἐφθάναν, ἔστρεψε πάλιν εἰς τῷ ὑπακλῷ τῷ Μοναστηρίῳ, καὶ τόσον ἐασπάζε νὰ ὑπερέβῃ εἰς τῷ εὐθεῖον πολιτείαν τῆς ἄλλης, ὅπῃ δὲ ἦτον ἄλλος ἐναρετώτερος, καὶ ταπεινὸς τὸ φρόνημα. ἐχαλίωσεν τῷ γλῶσσαν, τὸν θυμὸν, καὶ τὰς ἐπιθυμίας πάσας ὁ πάνσοφος, ἢ τὰς αἰδήσεις τῆ σῶματος. ὅθεν ἔξ τῷ ἐναρέτερον αὐτῷ πολιτείαν τὸν ἐχειροτόνησαν μὲ θείαν νεύσιν κρεσβύτερον. ἀφ' ἑ ἔλαβε τὸ τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα, ἐπλεόναζε τὰς ἀρετὰς φελατώτερον, καὶ ἠγωνίζετο νὰ μὴ τὸν ὑπερέβῃ ἄλλος εἰς τῷ ἀγάπῃ καὶ χρησιότητι, εἰς δὲ τὸν εὐθεῖον ζῆλον ἦτον θερμώτατος τόσον, ὅπῃ ἐκινδύνιδυσε ἔξ τῷ Εἰκόνα τῆ Δοσότης Χρῆστῆ, ἢ πολλὰς βασάνες ἢ κολασήματα ὑπέμεινον ὁ αἰδίδιμος. ἀλλὰ ἄς εἰπῶμεν ἐξ ἀρχῆς τῷ διήγησιν. Πολλὰς πολέμους πολλὰκις ὡς φθορερός ἤγειρε καθ' ἡμῶν ὁ μισόκαλος, ἔξ νὰ μᾶς ὑσεείσῃ τῆς ἐρανίς μακαριότητος, ἢ πολλὰς Βασιλεῖς εἰς Εἰδωλολαφεῖαν ἐγκρέμισεν, ἄλλης δὲ πάλιν εἰς Εἰκονομαχίαν παρώξυσεν, παρερμυλώδων τῆς θείας Νόμους ὁ μιαρὸς, ἢ ἔσπρεφον τὰς Γραφὰς δολίως ὡς ἀνθρωποκτόνος καὶ πονηρότατος. ὅτι βλέπωντας πῶς δὲ ἐδύλετο πλέον νὰ φέρῃ τὰς ἀνθρώπους εἰς τελείαν τῆς πίστεως ἀρησιν, ἔρριψε τὸν δόλον ὁ ἐπιβελος εἰς ὅσας κῆρσιν ἐπιπιδείξας εἰς τὴν κακίαν τε, καὶ ἑ μόνον τῆς ἀπλευσέρας, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τῆς Βασιλεῖς (φῆ) δεινῶς ὁ δεινὸς ἐπλάϊσεν. ἦτον δὲ τότε Αὐτοκράτωρ Ρωμαίων Λέαν ὁ Ἀρμενίος, ὅστις εἶχε λύσαν μεγάλῃ καὶ τῆς Ἁγίων Εἰκόνων ὁ αἰλιπῆτος. καὶ πρῶτον μὲν ἐξώρισεν ὑπὸ τῆς θρόνου τῆς Ὀρθοδόξης Ἀρχιερεῖς, ἢ ἐκάθισεν ἄλλης ὁμόφρονάς τε, ἢ ἄφρονας. τὰς δὲ Ἱεράς Εἰκόνας τελείως ἠφάνισε. ἔξ τῷ ὁποῖαν ἀσέβειαν, ἐφθραχάρησεν ὁ Θεὸς, καὶ ἐσράτδωσαν καὶ τῆς Ρωμαίων οἱ Ἄραβες, καὶ ἐκέρσεσαν χώρας ἀσφόρες καὶ Μοναστήρια, καὶ ἐξόχως ἐκείνο τῆ Ἁγίᾳ Σάββα τὸ μέγα καὶ φελοβόντον. ταῦτα βλέπων ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐγνώρισεν, ὅτι ἔξ τῆς ἀμαρτίας τῆς Χριστιανῶν τῆς ἡλθε δικαίως φθρα Θεὸς ἐκείνη ἢ μάστιξ, ἔξ τῆ ἐκαταφρονέσαν τῷ σεβασμίαν εἰκόνα τε. ὅθεν ζῆλῳ θείῳ κινέμενος ἐμελέτισεν νὰ σείλῃ ὅσα ἢ δύο Πατέρας ἐναρετῆς καὶ μαθηματικῆς εἰς τὰ χεῖματα, νὰ ἐλέγξεν τὸν βασιλέα, νὰ τῆ δοπιδείξεν μὲ μαρτυρίας τῆς θείας Γραφῆς σφαλερὰν τῷ γνώμῃν τε, νὰ τὸν νεθεπίσεν, μήπως ἢ τὸν φέρειν εἰς μεταμέλειαν, νὰ παύσεν τὰ σκαῖδαλα. δειρίσκει γὰρ ἐπιμονὴ καὶ ἐπιπιδεῖν ἔξ τοιαύτῃ ὑπηρεσίαν τὸν μέγαν Θεόδωρον, ὡς ζῆλωτῷ τῆ Θεῶ, ὡς πεπαιδευμένον εἰς τὰ χεῖματα, καὶ εἰς τῷ ἀρετῷ φελοβόντον. ἐσεῖλεν αὐτὸν λοιπὸν ὁ Πατριάρχης, ποιήσας ὀχλῷ μὲ ὅλας

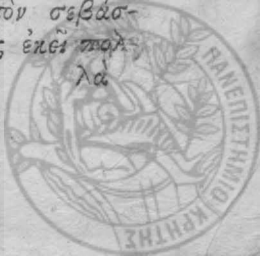

ολος τὰς ἀδελφὰς καὶ κοινῶν πατριῶν καὶ τὸν κατὰ δόξαν ὁ Κύριος. ὅς τις
 ἐπῆρε τὸν Θεοφάνη ὡς ἀδελφὸν αὐτῆ καὶ ὁμόφρονα. καὶ πρῶτον μὲν ὑπήγαγον
 εἰς τὸν αἰέρον πατριάρχην τῆς Κωνσταντινῆ, καὶ τὸν ἠλεγξεν ὡς λιπευῶς, καὶ
 ὄχι νομίμως τῷ ἔχρησεν ἀρπάσαντα. ἔπειτα ἔδραμε καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν βα-
 σιλέα, καὶ τὸν ἐπαράκλησε πατριῶς μὲ ἀπλάγχυστος, καὶ μὲ ἀπτόειξες τῆς Γρα-
 φῆς, καὶ παύσῃ ἀπὸ τοιαύτῳ δεινῷ καὶ ψυχοβλαβεστατον αἵρεσιν, καὶ τῆ συγ-
 χαρήσῃ ὁ Κύριος, πρὶν θυμῶδι παρρησιότερον, καὶ τὸν παιδῶσῃ χειρότερα.
 ὁ δὲ βασιλεὺς ἐδαύμασε τῷ παρρησίαν τῆ Ἁγίᾳ, τῷ σοφίαν, καὶ κοσμιό-
 τηται, καὶ τῷ ἐκ τῆς ψυχῆς τῆ προσώπτῃ φαιδρότητα. ἔπειτα τὸν ἠρώτησε πό-
 δον ἦτον, καὶ ἔπειτα ἐτόλμησε καὶ τὸν ἐλέγξῃ παρρησία μὲ ποσαύτῳ αὐτά-
 δειαν; ὁ δὲ ἔδωκεν αὐτῷ τῷ ἀποκρίσιν ἀρέπυσαν. ὅτι ἦτον Ἱεροσολυμί-
 τῃς, καὶ μὴ ὑποφείραντας καὶ θεωρῆ τὸν Θεὸν καὶ Βασιλέα τῆς κτίσεως ὑβερί-
 μῃον, ἦλθε καὶ τῆ φαειράσῃ τῷ ἀλήθειαν. ἐξελέχθησαν ἐν πολλῷ ὄραν,
 καὶ διέλυσαν ὅλα τὰ βασιλείας τὰ προβλήματα, καὶ τὸν ἐτίκασε μὲ τῷ
 Θεῷ δυνάμιν, ὅθεν ὁ βασιλεὺς θαυμάζοντας τῷ σοφίαν τῆ, ἔπαχε πολ-
 λά μὲ κολακείαις καὶ χάριε καὶ τὸν ἐβάσῃ εἰς τῷ μιανὰ αὐτῆ καὶ μισό-
 θεον αἵρεσιν. ἀλλ' ὁ ἀνδρείος ἀγωνιστῆς καὶ ἀήττητος ἠλεγξεν αὐτὸν ἀφόβως,
 καὶ ἐπιστόμιζε λέγωντας: δεὺ ἐνθυμῶσαι τὰς συνθήκας καὶ ὁμολογίαν σου
 πρὸς τὸν ἐρασίον Βασιλέα, ὅπῃ τῆ ἔπαχες ὅταν σὺ ἔβαδαν εἰς τῷ κεφαλῷ
 αὐτὸ τὸ βασιλικὸν ἄδῃμα, ἀμὴ πολεμῆς ἐκείνον ὅπῃ σ' ἐδόξασε; φυλάγε,
 ἀπτόδος τῆς Ἐκκλησίας τῷ ἀσέβειαν, εἰδεμὴ, ταχέως θέλεις πέσει εἰς τὰς
 χεῖρας αὐτῆ τῆ Διαιτά Κεῖτῆ, καὶ δώσης δίκην τῆς ἀνομίας σου. ἐθυμῶδι
 ταῦτα ἀκέσας ὁ ἀλιπίσιος, καὶ ἔχρησεν ἐὰν ἦτον καὶ ἄλλος τινὰς ὁμόφρον τῆ
 Θεοφάνη εἰς τῷ ἀσέβειαν καὶ ὁμόδοξος. καὶ ἀκέσας ὅτι ὁ ἀδελφὸς αὐτῆ
 Θεοφάνη εἰχον ὁμοίαν γνώμην καὶ θέλησιν, ἐπρόσασε καὶ τὰς δείρην ἀε-
 λεήμονα. τότε θυμῶδι, ὑπέμειναν τὰς πληγὰς οἱ ἀήττητοι μὲ καρτερίαν
 θαυμάσιον. καὶ ἔ μόνον τότε, ἀλλὰ καὶ ἄλλαις φοραῖς τῆς ἐπαίδῶσῃ ὁ ἀ-
 παιδῶτος Τύραννος μὲ δεινὰ κολασήεα. καὶ βλέπωντας ὅτι δεὺ ἐδύετο καὶ
 τῆς πατριάρχῃ ποσαῶς ἀπὸ τῷ ἀσέβειαν, τῆς ἔχρησεν εἰς τὸ σῶμα τῆ
 Πόντε μὲ φοβερόν πρὸσαγμα, καὶ μὴ τολμήσῃ τινὰς καὶ τῆς δώσῃ βρῶσιν
 τινὰ, ἢ πόσιν, ἢ ἄδῃμα, καὶ καὶ ἀποθανῆν κακῶς καὶ τῷ τῆ ἀναγκαίων
 ὑσέρησιν. Ἀλλ' ὁ δίκαιος Κεῖτῆς δεὺ ὑπέμεινε πολὺν καιρὸν αὐτὸν τὸν ἀδι-
 κον δικαστῆ καὶ ἀνελεήμονα, ἀλλὰ ἐφόνῶσῃ τον Τραυλὸς ὁ Μιχαὴλ τῷ κυ-
 εἰαν ἡμέραν τῆς τῆ Δεσποτῆ Χεῖτῆ Γεννήσεως, καὶ ὡς κακὸς κακῶς (ὁ Θεοῦ
 κειμάτων) καὶ ἐλεεινῶς ἐτελῶσῃ μέσα εἰς τὸ ἅγιον ἐκείνο θυσιαστήριον, τὸ
 ὅποιον αὐτὸς ἀδίκησε καὶ ἐφάυλισεν, ὑσερίσας αὐτὸ τῆς τῆ Ἁγίαν Εἰκονῶν
 ἀσέβειας καὶ ἀραιότητος. τότε θυμῶδι, ἐπῆραν ὀλίγην ἀεσιν τῆς κακου-
 χίας αὐτῆ οἱ ἔχρησῃ. Ἀλλὰ πάλιν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐτελῶσῃ καὶ αὐ-
 ὅς ὁ ἀσεβῆς Μιχαὴλ, ἐπειδὴ ἐσυγκοινωνῆσεν εἰς τῷ εἰκονομαχίαν ὁ ἀσυ-
 εἰδῆτος. ἔμεινε γὰρ βασιλεὺς ὁ ὑὸς αὐτῆ, ὁ μισόθεος μᾶλλον εἰπεῖν, ἢ
 ἰεόφιλος. ὁ ὅποιος ἔκαμε πολλὰ κακὰ τῆ ἀσέβειαν, καὶ πολλὰς ἐφυλάκασε,
 θαφῶρις ἐπαίδῶσῃ ὁ ἀσεβῆς καὶ τῷ ἀσέβειαν, καὶ μάλιστα τὸν μέγαν
 ἔτον Θεοφάνη μὲ τὸν ἀδελφόν τῆ ὡς σύζηλον αὐτῆ καὶ ὁμόφρονα, τῆς ὁποῖας
 ἔασαῖσε πατριῶς, ἐμασίγασεν, ἐράπισεν, ἐχέχισε, καὶ θαφῶρις ἐπαί-
 δῶ.

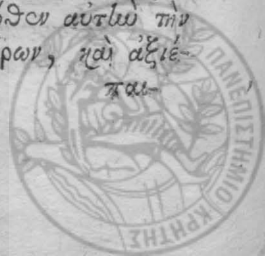

δοῦσαν. ἀλλὰ ὑπέμειναν πᾶσαν δοκιμὴν κολάσεων διὰ τὴν ἀγάπην τῆς Χρῆ-
 σῆ, θεάρον τοῖς Ἀγγέλοις καὶ αἰθράτοις, καὶ τὸν Παῦλον, ἡρόδομοι. μὴ
 ταῦτα βλέποντας τοσαύτῃ ὑπομονῇ καὶ καρτερίᾳ ὁ Ἐπαρχος, τὸς ἐξώρι-
 σεν εἰς μίαν νῆσον Ἀφροσίαν ὀνόματι. ἀλλὰ τίς δύναται νὰ εἰπῇ τὰς θλί-
 φεις, ὅπῃ ἔπαθον εἰς ἐκείνῃ τῇ δεινῇ ἐξορίᾳ, καὶ τὰ πικρότατα βάσα-
 να, τὰς φυλακὰς, τὰ ναυάγια, τὸν λιμὸν, τὰς ἡλιακὰς ἐκκαύσεις, τὰς νυκ-
 τερινὰς λύξεις, τὰς ὀπιβιολὰς καὶ ἐπαναστάσεις, τὰς καθ' ἡμέραν θανάτους,
 τὰς ραβδισμὰς, καὶ τὰ ἐπὶ κόρρης ραπίσματα; καὶ πάλιν ὑσερα μὴ τῷ πο-
 λυμέρειον ἐκείνῃ ἐξορίᾳ ἢ κακοπάθειᾳ, ἐπαρσάξεν ὁ Τύραννος νὰ φέρουν
 μόνον ἐκείνας τὸς δύο, διὰ ὅλους τὸς ἄλλας ἐξορισμῶνας, εἰς τὰ Βασίλεια.
 διὰτὶ εἶχε πολὺν πόσον ὁ μάταιος νὰ τὸς κάμῃ νὰ συγκοινωνήσεν εἰς τῷ
 γνώμῃ αὐτῆ τῷ μιᾶραὶ καὶ ψυχολέθρον. Ἀλλὰ ἄς ἰσορίσωμεν ἐδῶ κάτω-
 θεν μίαν ὀπισολῶν, ὅπῃ ἔσειλεν αὐτὸς ὁ μακάριος Θεόδωρος πρὸς Ἰωάννην
 τὸν Κυζίκην Ἀρχιεπίσκοπον, καὶ πρὸς τὸς ὀπλοῖπας Χριστιανὰς, εἰς τῷ ὁ-
 ποίαν γράφει μοναχός τε ὅλα τὰ βάσανα, ὅπῃ ἔπαθον ἀπέναντι μὲ τὸν ἀ-
 δελφόν τε διὰ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας διὰ τὸν Θεομισῆ Θεόφιλον, ἀφ' ἧ τὸς ἤφε-
 ρον διὰ τῷ Ἀφροσίαν εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ ἐχάραξαν τὰς ἀγίας τὸς ὄψεις
 ἐλεεινότητα. εἰσὶ δὲ ταῦτα καὶ λέξιν τὰ τῆς ὀπισολῆς αὐτῆ λόγια. Ἐὰν σια-
 πήσω τὰ βάσανα ὅπῃ μᾶς ἔκαμαν οἱ μισόχριστοι, ζημιώνονται οἱ φιλόχρι-
 στοί. λοιπὸν ἄς τὰ εἰπῶ μὲ βραχύτητα εἰς δόξαν θεῶ καὶ πολλῶν ἀφέλειαν,
 διὰ νὰ φαίνεται μάλιστα τῷ ἀσεβῶν τὸ σαθρὸν δόγμα, τὸ ἀραχνῶδες, καὶ
 ἀχρῆσον.

Ὅποταν ἐφθασαν εἰς τῷ Ἀφροσίαν οἱ ὑπηρεταὶ τῆ βασιλείας, καὶ μᾶς
 ἄρπασαν μὲ βίαν πολλῶ καὶ ταχύτητα, ἐρωτῶμεν τῷ αἰτίαν τῆς. οἱ δὲ
 ἔλεγον, ὅτι δὲν ἰξόδραν, μόνον τὸς ἐπαρσάξεν ὁ βασιλεὺς νὰ μᾶς ὑπάγουν
 εἰς τὸ Βυζάντιον τάχιστα. εἰς τὸ ὁποῖον ἐφθάσαμεν εἰς τὰς ἡ. τῆ Ἰαλίης, καὶ
 μᾶς ἐφυλάκασαν εἰς τὸ πραιτώριον. καὶ μὴ ἔξῃ ἡμέρας μᾶς εὐγαλον ὁ Ἐπαρ-
 χος, καὶ ὑπῆγάμας εἰς τὸν βασιλέα, ὅστις ἦτον πολλὰ θυμωμένος, καὶ πρὶν
 νὰ μᾶς ἐρωτήσῃ ἐπαρσάξε νὰ μᾶς δέξων εἰς τὰς ὄψεις. καὶ ἔπος ἐκτύπισαν
 εἰς τὸ πρόσωπόν μας τόσα ραπίσματα, ὅπῃ ἔπεσα εἰς τὸ ὑποπόδιον τῆ βα-
 σιλείας, μὴ δυναμῶς νὰ σέκωμαι ὀρθίος. τότε μᾶς ἐρώτησεν ὁ βασιλεὺς
 λέγωντας. διὰτὶ ἤλθετε πρὸς ἡμᾶς ἀναιδέστατοι; ταῦτα λέγων μὲ βλέμμα
 ἀχρῆσον, λέγει πρὸς τὸν Ἐπαρχον· ἐπαρέτης, καὶ βέλωσαι τὰ πρόσωπά της
 μὲ τὸς σίχως ἐπέτης τὸς Γαμβικὰς, ἔπειτα τὸς ἀλάδοσαι δύο Σαρακηνῶν,
 νὰ τὸς ὑπάγουν εἰς τῷ χώρων της. ἦτον δὲ ἐκεῖ πλησίον ἐκείνος ὅπῃ ἐσω-
 θεσε τὸς σίχως Χριστόδους καλεμῶνος, ὅστις ἐπαρσάχθη καὶ τὸς ἀέγνωσε νὰ
 τὸς ἀπέσωμεν. ἔπειτα ἰξόδραντας πᾶς ἡμεῖς πεπαυδῶμενοι εἰς τὰ Ποιμτικά,
 εἶπε πρὸς ἡμᾶς ὁ Τύραννος· μήσας μέλη ἐὰν δὲν εἶναι τόσον καλοὶ σίχοι
 ἐπέτοι. ἔτερος δέ τις, διὰ νὰ φανῇ δυνάμων πρὸς αὐτὸν, ἀπεκρίνατο. δὲν εἶ-
 ναι ἄξιον διὰ σίχως καλλίτερος δέσποτα. ἡ δὲ ἐξήγησις τῷ σίχων ὅπῃ τὸς
 ἐχάραξαν εἰς τὰ μέτωπα εἶναι αὐτή. Ποθῶντες ὅλοι νὰ ἔρχωσιν εἰς τῷ Πό-
 λιν, πρὸς τῷ ὁποίαν ἐσάθησαν οἱ καθαρῶτατοι καὶ πάναγνοι Πόδες τῆ Θεοῦ
 Λόγῃ διὰ σύσασιν καὶ σπρηγμὸν τῆς Οἰκουμένης, ἐποι ἐφάνισαν εἰς τὸν σεβά-
 μιον τόπον σκόνη ποιηρὰ πλαιῆς δεισιδαίμονος. λοιπὸν ἀράσαντες ἐλεῖ παρ-

λά δεινὰ καὶ ἀχρημα. παράγματα μὲ δυσσεβῆς φρόνημα, ἔχ' τὴν ἀπίστιαν τῆς
 ἐδιώχθησαν ἀπ' ἐκεῖ ὡσανύ ἀποστάται. φεύγοντες δὲ πρὸς τὴν Πόλιν τῆς Βα-
 σιλείας, δὲν ἀφήκασιν τὰς ἀθανόμους τῆς μυσίας, ἔχ' τὸ σημεῖα φεύγοντες ὡς
 κακῆργοι ἢ κακοποιοὶ εἰς τὰ πρόσωπα, κατακείνονται, ἢ πάλιν διώκονται.
 ἀφ' ἧ μᾶς ἀνέγνωσαν τῆς εἰρήνης, ἐπρόσθεξεν γὰρ μᾶς βάλειν εἰς τὸ πραιτώριον.
 ἢ λαβόντες ἡμᾶς διήγαμεν ὑπὸ τὸ παλάτιον, ἢ εἰς ὀλίγον διάστημα πάλιν
 μᾶς ἔσπεραν εἰς τὸν βασιλέα, ἢ λέγει μᾶς. εἰσεῖς θέλετε γὰρ ναυχᾶσθε ὅταν
 ὑπάγετε εἰς τὸν τόπον σας, πῶς μὲ ἐπαυταίξετε, ἔστιτο ἀρέσει γὰρ σας ἐμ-
 παίξω ἢ ἐγὼ πρότερον. ταῦτα λέγοντες αὐτῶ, μᾶς ἐγύθισαν, ἢ ἔδειραν πρῶ-
 τον ἔμψα εἰς τὴν ῥάχην, καὶ εἰς τὸ σῆθος ἀνελεθμένα. ὅτι ὁ Τύραννος τῆς
 ὀριζῆς γὰρ μὲ κρεῖσσι διωπάτῃ καὶ ἀσπλαγχνῆ. ἐγὼ δὲ ὄραν πολλῶν μασιζό-
 μῆρος, ἐφάνασα λέγωντας· δὲν ἐπταίσασιν εἰς τὴν βασιλείαν σας. ἢ πάλιν,
 (Κύριε ἐλέησον, ἢ Ἁγία Θεοτοκε βοήθησον.) ἔπειτα ἔδειραν καὶ τὸν ἀδελ-
 φόν μου, ὅστις ὁμοίως προσπύχεται ἀπκαλέμμος τὴν Θεῶν βοήθειαν. ἀφ' ἧ
 λοιπὸν μᾶς ἔδειραν ὅσον ἤθελαν, μᾶς ἔβαλαν τὸ βράδυ εἰς τὸ πραιτώριον.
 ἢ μὴ ἡμέρας δ' ὑπήγαμεν εἰς τὴν Ἐπαρχον, ὅστις ἐφοβέειε γὰρ μᾶς ὡσανύ
 φευστὰ κολασήμια, ἔπειτα γὰρ χαράξῃ τῆς εἰρήνης εἰς τὰς ὄψεις μᾶς, γὰρ μᾶς
 ἀφαιδῶσῃ τῆς Σαρακηνῶν, καὶ τὸ βασιλικὸν πρόσαγμα. ἢ ἡμεῖς τὰ ἀποκει-
 νόμεθα, ὅτι εἰμεδεν ἐπιμοι γὰρ ὑπομείναμεν μυσίαις θανάτους κάλιον, πᾶ-
 ρεξ γὰρ τῆς συγκοινωνήσασιν εἰς τὴν αἴρεσιν, καὶ τῆς ὀφθαλμῶν μᾶς διγᾶ-
 λουσι, καὶ εἰς πῦρ μᾶς καύσεν, καὶ εἰς ἄλλῃ δεινότεραν μᾶς ἀφαιδῶσῃ
 βάσανον. τότε λοιπὸν ἰδόντες τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης ἡμῶν, μᾶς ἐβέλω-
 σαν μὲ τὸ πυρᾶμῆρον μέταλλον, ὅπε ἦσαν τυπαρῆροι οἱ ἀνωθεν Γαμβοί,
 ἢ ἐλάβαμεν ὀδυῖν ἀνείκασον ὑπὸ τὸ δεινὸν ἐκεῖνο μηχανήμα, ἔχ' ἡμεδεν
 ὑπομῆροι ἢ ποικηρῆροι ὑπὸ τῆς πρᾶν δαρμῆς καὶ μάσιγας. ἐβασανίζαν μᾶς
 λοιπὸν ἕως ἧ ἐκύνκωσε, ἢ ἐχόλασαν, ἢ τότε ἐπιμῆρον πρὸς τὸν Ἐπαρχον
 γὰρ ἰξόρῆς βέβαια, ὅτι ὅπῃ ὑπάγαμεν εἰς τὸν Παράδεισον, ἢ μᾶς ἰδέσθῃ
 τὰ Χερυβίμ, θέλεν ἀλαβιδεν τὰς ὄψεις μᾶς, γὰρ μᾶς δῶσεν τόπον, γὰρ εἰ-
 σέλωσιν ὀφθαλμῶν ὀφθαλμῶν, ἐπειδὴ ἄλλος τίς ποτὲ δὲν ἠξιώθηκεν ὡς ἡμεῖς, γὰρ
 χαράξῃ ἔχ' τὸν Δεσπότην Χριστὸν τὴν ὄψιν. ἡμεῖς μὲν ἐδηλάσαμεν μόνον
 τὰ ἀναγκαιότερα, τὰ δὲ λοιπὰ, ὅπε ἐσωμένισαν, ἄλλοι ἄς τὰ διηγῆται σα-
 φέστερα, ἐπειδὴ δὲ μᾶς ἐπὶ μῆδεν εἰς τόπον ἀπόκρυφον, ἀλλὰ φανερὰ εἰς
 τὸ θέατρον, καὶ μᾶς ἐβλεπαν ἅπαντες, οἱ ὅποιοι ἄς μαρτυρήσεν τὰ ἐπίλοι-
 πα. αὐτῆ εἶναι ἢ Ἐπιστολὴ τῆς Θεοδώρου. Ἀλλὰ πάλιν ἀφ' ἧ τῆς ἔδασαν τοιαύ-
 τῃ τιμωρίαν κενῶν ἢ ἀπάνθρωπον, ἔχ' τὴν τῆς Θεῶν Εἰκόνα προσκυνῆ-
 σιν, ἀκόμη ἔβρεχαν τὰ αἵματα ὑπὸ τὰ πρόσωπα αὐτῶ, ἢ τῆς ἐφυλάκωσαν.
 ἔπειτα ἐφαιδῶσῃ ὁ ποιηρὸς Γαῖος (ὅπε ἦτο τότε παξίάρχῃς ἀνάξιος) ἢ
 τῆς ἐξώρισαν εἰς τὴν Ἀπάμειαν τῆς Βιθυνίας, προσάσαντας ὁ ἀσπλαγχνος
 βασιλεὺς γὰρ μήτεξ θάψῃσι μὴ θάνατον, ἀλλὰ γὰρ μείεν ἔπως εἰς καταφρό-
 νεσιν. ἐβασανίζοντο ἔν οἱ μακάριοι εἰς τὴν δεινῶν ἐξορίαν ἐκεῖνῃ καιρὸν
 πολλῶν, ἐναρέτως ἢ ἐρδοδόξως πολιτοδόμῆροι. ἢ τὸσῶν ἀρετῶν ἢ ἐγκράτειαν
 εἶχασιν, ὅπε ἐπερῆσαν ὡς Ἀσάματοι Ἄγγελοι. ὁ δὲ μακάριος Θεόδωρος
 ἀφαιδῶσῃ ὑπὸ τὸ γῆρας, ἢ τὴν τῆς φυλακῆς κακοπάθειαν. ὅσον αὐτῶ τὴν
 ἡμέραν ὅπε ἐθανάτοθῃ ἔχ' τὸν Δεσπότην ὁ πρῶτος τῆς Μαρτύρων, καὶ ἀξίε-
 ται

παινος Στέφανος, τότε καὶ ὁ τότε ζηλωτὴς καὶ Μάρτυς εἰς τὴν ἀποκαίρεσιν, ὃ ἦν δαρεῶν τῶ Θεῷ ἐπώνυμος, παρέδωκε τὴν Ἁγίαν αὐτῷ ψυχὴν εἰς τὰς ἀρχαῖα χεῖρας τῶ Θεῷ, ὃν ἐπόθεισεν. ὁ δὲ αὐτάδελφος αὐτῷ καὶ ὁμόζηλος Θεοφάνης ἐτίμησε μετ' ἄσματα καὶ ἐγκώμια τὸ ἱερὸν αὐτῷ Λείψανον, καθὼς φαίνεται εἰς τὸν κανόνα, ὅτε τῶ ἁγίου τῆ κζ'. Δεκεμβεῖα, ὅστις εἶναι ποίημα τῶ αὐτῷ Θεοφάνη, καὶ ἀνεκαλεῖται εἰς τὸ ὑπερον Τροπάειον τῆς ἐννάτης ῥόδης, νὰ δέεται τὸν Θεόν, νὰ δώσῃ ἰσὺν δόξαν εἰς τὸν Παράδεισον. ἐπειδὴ ἔ μόνον καὶ σάρκα ἦσαν Ἀδελφοί, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ὁμόφρονες, καὶ ὁμόγνωμοι, καὶ ἔπαθον ἀντάμα τὰς θλίψεις καὶ βάσανα. ἔχει δὲ ἔτω τὸ βροπάειον. ἢ ἕμνον τῶ Δεσποτῆ προσφέρων, Μάρκαρ δυσώπιστον ἢ ἀπαύτως, ὅπερ τῆς ἐμῆς ἀδελφείας, καὶ συσπυρίας καὶ Ἀδελφότητος, ὅπως ἢ ὁμῶς βιάσαστες, τυχούμεν ἅμα τῆς θεώσεως. δεῦ ἐτόλμησεν ἔν νὰ ἐνταφιάσῃ τὸ Ἅγιον Λείψανον, καὶ τὸ βασιλικὸν πρόσταγμα, ἀλλὰ ἔβαλέτο εἰς οὐρα σοντήκι ξύλινον, καὶ ἔπος ἔφαλλε τὰ βροπάεια ὅτε τῶ ἔκαμν, ἀπὸ θρηναδίας τῶ ὑμναδίου προσφέρων ὡς ἔφερε, δεῦ νὰ ἀναμυθήσῃ καὶ τὰς πιστῆς, ὅτε εἰς τὴν κοίμησιν αὐτῷ ἐσωμάχθησαν, μετ' ἄλλον πολὺν, καὶ διλάβειαν. Ἐνας δὲ τῶ ὁποῖος ἐνάρετος ἀξίωσα καὶ ἀγιώτατος ἐβεβαίωσεν ὑπερα λέγωντας, ὅτι ὅπου ἐκεῖνοι τὸν ἔφαλλον εἰς τὴν γῆν, ἦκασεν ἀνάσσει φωνὴν γλυκυτάτην, καὶ θαυμάσιον, ὅτε τὸν ἔφαλλον οἱ Ἅγιοι Ἀγγελοὶ, ὡς Ἀγγελικῶς καὶ αὐλῶς πολιτοδοσάμενον. ἔτω μὲν ἔν ἔμεινον ἐκεῖ τὸ Μαρκάριον Λείψανον, ἔως ἔ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔλαμψε πάλιν ἢ δὲ βεβαίως, μετ' ἃ τῶ Θεοφίλῳ τὸν θαύματον, καὶ ἔσρεφον εἰς τὴν παρτίδα τῶ οἱ ἐξόρειοι. τότε καὶ ὁ Μέγας Θεοφάνης ὑπέσρεψε Μάρτυς ἀληθῆς ἁγίου, καὶ σεμνυόμενος εἰς τὰ ζήγματα τῶ πληγῶν, ὅτε δεῦ τὸν Κύριον ἔπαθε, καὶ εἶχεν ἐλπίδα νὰ λάβῃ πλοσίαν ἀπὸ Θεῷ ἀπαπόδοσιν τῆς ὁμολογίας τῶ εἰς αἰῶνα τὸν μέλλοντα. οἱ δὲ δὲσεβεῖς τὸν ἐχειροτόνησαν Ἀρχιερέα Νικαίας τῶ Βιθυνῶν. τὸ δὲ Ἅγιον Λείψανον ἔκαμε πολὺν καιρὸν ἐκεῖ, ὅτε τὸ ἀφῆκεν ὁ Ἀδελφός τῶ. ἔπειτα τὸ ἐπῆρεν εἰς δὲσεβῆς καὶ φιλόθεος, δεῦ νὰ μετέχῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν μισθὸν τῆς ὁμολογίας, καὶ τὸ ἐπῆρεν εἰς τὴν Χαλκηδὸνα μετ' ἁγιοδίαίς, καὶ θυμιάματα, καὶ τὸ ἐσύκωσαν ἱερεῖς, καὶ Μονάζοντες, καθὼς ἔφερε, καὶ οἰκοδομήσας Ναὸν Ἅγιον, ἐφύλαξεν ἐκεῖ τὸν θισαυρὸν ἐκεῖνον τὸν πολυτίμητον. ὅστις ἀναβλύζει καθ' ἑκάστῳ ἰάματα ψυχῶν, καὶ σωμάτων, θεραπεύειν πᾶσαν ἀδελφείαν. ὁ δὲ Μαρκάριος Θεοφάνης ἔζησεν ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν, μετ' ἃ τὴν τελευτῶν τῶ Ἁγίου Θεοδώρου, ἐναρέτως πολιτοδοσάμενος. κυβερνήσας ἔν τὸ λογικὸν αὐτῷ ποίμνιον κατὰ καὶ θεάρετα, ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆν πόρον καιρον αὐτῶ ζωῆ, τὴν πολυστάκτον, καὶ ὁπῆκρον, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πανδύφρονον, καὶ αἰδίων, νὰ δοξάζῃ τὸν Δεσποτῆ Χριστὸν αἰῶνια.

Τ Η Α Υ Τ Η Η Μ Ε Ρ Α , Ι Β'.

Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων

ΠΡΟΒΟΥ, ΤΑΡΑΧΟΥ, ΚΑΙ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ.

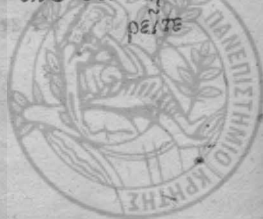
Κατὰ τὰς χρόνας τῆ ἀσεβείας Διοκλητιανῆ εἶχασιν μέγαν διαγμὸν, καὶ σείωσιν ὅλοι οἱ φιλόχριστοι, διὰ τὸν μισόχριστον καὶ ἄχριστον αὐτὸν βασιλέα, καὶ μὴ δυναῖνοι νὰ κρύπτονται εἰς τὰς πόλεις, ἐφύγον εἰς τὰ ὄρη, καὶ σπηλαία, καὶ δεῦν ἐπολέμησαν νὰ παρρησιασθῶν, μὴν ἰξόροντες τὸ ὑποβησιόμνον, ὅτι πραιτὰρ εἶχασιν ἐπιμασμίνα ἅπασας τὰς ἀσεβεῖς οἱ δυσσεβεῖς καὶ ὑπερήφανοι παγίδας καὶ θήρατρα. Τότε γὰρ τότε δεικνόντο ἄλλοι ἀνδρείων ἄνθρωποι στρατιῶται καὶ ἠθναῖοι, οἱ τινες ἦσαν μὲν διὰ τὴν εὐαγγελίαν γεννηθέντες, καὶ εἰς ἄλλας πόλεις πολυανθρώπων ἀνδραγαθῶν ἐντίμως καὶ πλέσια, εἰς μίαν δὲ Πίσιν τῆ Χερσονήσου ἐκδοξῶς καὶ πανσόφως ἠγαθῶν, καὶ ὡς Ἀδελφοὶ ἀγαπώμενοι, καὶ ὁ μὲν πρῶτος τὴν ἡλικίαν ὀνόματι Τάραχος ἦτον διὰ τὴν Πόλιν Κλαυδίου Καίσαρος. ὁ δεύτερος διὰ τὴν πρὸς ἀνατολὴν Παμφυλίαν, Πρόβος καλεῖσθαι. ὁ δὲ τρίτος ἦτον διὰ τὴν περὶ τὴν Μιθρόπολιν τῆς Ἐφέσου, πρὸς τὴν κλησὶν Ἀνδρόνικος. Ἔτσι οἱ ἀσεβεῖς καὶ φιλόδοξοι νομίζοντες, ὅτι μόνον νὰ στυγνίζονται μετὰ τὰς ἀσεβεῖς, ἀσεβείας ἀρνήσεις καὶ αὐτὸ χερόν ἐλογίζετο, ἐμάκρυναν διὰ τὴν πολιτείαν τῶν πόλεων, πολιτεύομενοι εἰς ἐρήμους τόπους ἡσυχῆ καὶ ἀπάραχα. ἀλλὰ πάλιν διὰ τὸν πολὺ πόσον, ὅπως εἶχασιν πρὸς τὸν Χριστὸν, ἐλυπῆντο, νομίζοντες, ὅτι ἐὰν δεῦν μαρτυρήσων, νὰ ἴδων τῶν παθημάτων τῶν δεσπότη συμμέτοχοι, μεγάλως ἐζημιώοντο, νὰ ὑπερηθῶσι τῆς Βασιλείας τῆς, καὶ νὰ ζημιώθων αὐτὸν τὸν Χριστὸν τὸν παμπόθον. ταῦτα μελετῶντες οἱ ἑισμακάριοι, ἔπειθεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν Ταρσὸν (εἰς τὰ ὄρη τῆς ὁποίας ἐκατοικῶσων οἱ Ἄγιοι) ὅπως ἡγεμόνα θρησιόγνωμον καὶ ἀπάνδραπον ὀνομαζόμενον Μαξέντιον. ὅστις εὐθὺς καθίσας εἰς τὸ κελίον, ἐπέταξε τὰς δημίας νὰ γυροῦσων ὀπμιέλεσται, ἐὰν εὕρωσι Χριστιανούς, νὰ τὰς φέρων εἰς τὸ θέατρον. οἱ γὰρ ζιλωταὶ τῶν Εἰδαίων, καὶ δεσιδαίμονες, ἐκατάδωσαν τὰς Ἀγίας, καὶ τὰς ἐφυλάκωσαν. ὁ δὲ δικαστὴς μαθὼν ταῦτα, προσάττει νὰ φέρων τὸν ὅσον μόνον εἰς τὸ κελίον, νὰ τὸν ἐξεπέσων ξέχωρα. ἐφέρθη γὰρ εἰς τὸ μέσον ὁ νεοτότερος, τὸν ὁποῖον ἐρωτήσας ὁ Ἄρχων πῶς ὀνομάζετο; ἀπεκρίνατο, Χριστιανὸς εἶμαι. ἦγεν ὡσπερ νὰ ἔλεγε πρὸς τὸν ἀδικον δικαστὴν, ἐκεῖνο ὅπως ἐσὺ δικάεις ὡς ἐγγλημα, ἐκεῖνο ἐγὼ νομίζω καύχημά μου, καὶ κύριον ὄνομα. πλὴν ἐπειδὴ φιλονεικῶ νὰ μάθης καὶ τὸ καταχρηστικὸν ἐκ τῶν γονέων μου ὄνομα, Τάραχος καλεῖμαι. ἦγεν Στρατιῶτης, καὶ ἀπαρνήθηκα τὴν κάτω στρατείαν, διὰ τὴν ὅπλα ἦγεν τῶν Χριστιανῶν δεῦν εἶναι σαρκικά, ἀλλὰ πνευματικά καὶ διωκτὰ, ἅπασα νὰ ὑπερήθων τὸν ἀντικείμενον. λοιπὸν κάμετε ὅσα κακὰ βεληθῆς, καὶ θέλει μετὰ γνώσεσιν

μὲ τῷ δυνάμει τῷ Θεῷ με ἀνίκητον, νὰ σὲ ἤρῃ εἰς τῷ καρδίαν σεβλί κὴ πέραχος, κὴ μὴ με ἐθυμίζης ἐμὴν τὸ γῆρας κὴ τὰ ἄσπρα με ἡγεία, ὅτι εἰς τῷ προθυμίαν εἶμαι νεώτερος, μήτε νὰ ἐπαινᾷς τῷ ἀλογίαν τῆ βασιλείων σε, πῶς εἶναι παῖξος νόμος, κὴ ἄλλες λήρες κὴ φλυαρίσματα· ὅτι εἷας εἶναι ὁ ἀληθὴς Θεός, ὅστις ἐκτίσεν ἐκ τῶ μὴ ὄντος εἰς τὸ εἶναι τὰ σύμπαντα. ἀμὴ οἱ Θεοὶ σε εἶναι λίθοι, κὴ ξύλα, κὴ ἄλλα βδελύγματα, κὴ ὅσοι ἀποσκυνῶνται ποιήτες Θεός, εἶσε ἀναιδικοτέρου τῶν, κὴ ἀλογώτεροι. τότε θυμωθεὶς εἰς παῦτα ὁ δικαστής, πῶς ἔμῃνον ἐκείνον, ἀλλὰ κὴ τὰς βασιλεῖς, κὴ τὰς Θεοὺς κὴς ἐξύβρισε, ἀποσάσκει νὰ δέρνῃ τὰς σιαγόνας κὴ τὸν αὐχλῶνα. τυπτόμενος ἐν ἄραις πολλαῖς κὴ βασανιζόμενος, τὸν ἐσυμπονεῖσαι οἱ παρεσῶτες ὡς γέροντα, κὴ τὸν ἐσυμβέβουον νὰ ἀφήσῃ τῷ μαρολογίαν (καθὼς αὐτοὶ ἐθυμίζον) κὴ ματαιότητα. Οἱ δὲ ἀπεκρίνατο λέγωντας· ἐξήκογα χρόνους ἐποπίαζα φιλοπόνας νὰ ἀποκησῶ τοιαύτῳ μωρίαν πᾶσοφον κὴ σωφείαν, κὴ τῶρα ἔξ᾽ ἑμὴν ἄραν νὰ ἀπολέσω ἐκεῖνο ὅπε μὲ τῶσον κόπον ἀπέκησα; ὄχι (μὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ἐσσεβείας ἐῖστον, κὴ τῷ εἰς Χεῖσον τὸν ἀληθινόν μου Θεόν πεποιθισιν) δὲν ἀδραστηρίζω ποσῶς ἀπὸ τῷ ἀλήθειαν, ὡς τύχη κὴ ἄλλος Μαξέντιος νὰ με βασανίσῃ ἀπὸ τῶτον χειρότερα. ταῦτα ἀέσας ὁ παρανομος δικαστής, κὴ μὴ ὑποφέρων τῷ παρρησίαν τῆ Μάρτυρος, ἀποσάσκει με ράβδος ὤμας, ἤγειν χλαρὸς, νὰ τὸν δέρνωσιν. ὅστις με ὄλαις ἐκείναις ταῖς πληγαῖς ἐμεινον ἀνδρείος, κὴ ἀκλινέστερος. ὄθεν δεινόντες τὸν με βαρύτερα τῆ ἀποτέραν σίδηρα, αὐτὸν μὲ ἐφυλάκωσαν, κὴ ἤφερον τὸν ἄλλον εἰς τὸ κελθεῖον. ὅστις ὄθεν με ὀλίγα λόγια εἶπον ὅσα ἐμέλλε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ὁ δικαστής, ἔξ᾽ νὰ τὸν βασανίσῃ τὸ γληγορότερον, κὴ λέγει τῶ· τὸ παρῶτόν με, κὴ ἐξαιρέτον ὄνομα καλεῖμαι ἀπὸ τὸν Θεόν με Χεῖσιανός, Πρόβος δὲ τὸ ἀνδραππιον. εἶμαι ἀπὸ τῷ Θράκῳ, ἰδιώτης τῷ πολιτείαν, καταφρονῶ ταῖς τιμαῖσας, κὴ μισῶ τῷ φιλίανσας, ἔξ᾽ τὶ μᾶς χαρίζει ἀπὸ τὸν ἀληθῆ Θεόν. ὄλον με τὸν πλετον κὴ τὰ ὑπάρχοντα καταφρονῶσα, ἔξ᾽ τῷ ἐπιπλῶ τῆ Χεῖσε, ἔξ᾽ τὸν ὅποιον εἶμαι ἔτοιμος νὰ πάθω νολασήεια μύρια, κὴ ὅπιποδᾶ δι αὐτὸν τὸν Θεάτον. ταῦτα εἰπόντες, ἐξδυσαν αὐτὸν, κὴ τὸν ἔδερναν με νεύρα βοδίαν ἀνελεήμονα, κὴ πόσας πικρὰς μάστιγας τοῦ ἔδωσαν, ὅπου ἢ γῆ ἐκοκλίνισεν ἀπὸ τὸ πλῆθος τῆ αἵματος, κὴ οἱ παρεσῶτες ἐθαύμαζον, κὴ τῶ ἔλεγον· βλέπε ἀνδραπε τὸ φοβερόν ρεῦμα τῆ αἱμάτων σε, κὴ λυπήσε τῶ λόγε σε.

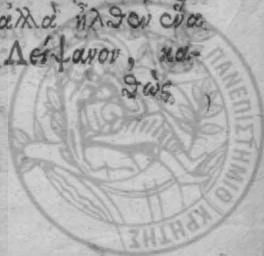
Οἱ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίνατο. τῶτο τὸ αἶμα νομίζω πῶς εἶναι μύρον, ἢ ἔλαιον, με τὸ ὅποιον πρὸς τὰς ἀγῶνας ἀλείφομαι, κὴ προθυμότερος γίνομαι. μὴ ταῦτα τὸν ἔδερναν κὴ εἰς τῷ κοιλίαν ὤμότερα, φέχοντα τὰ αἵματα πλῆθος ἀμέξον. ὄθεν ὁ Μάρτυς χροικῶντας τὸν ποιον δειμύτερον ἔλεγε· Χεῖσε βοήθει μοι. ὁ δὲ Ἡγεμῶν ἀπεκρίνατο. εἰὼ σὲ ἐβοήθα, σὲ ἠθέλει ἀρπάσῃ ἀπὸ ταύτῳ τῷ βάσανον. λέγει τῶ ὁ Ἅγιος· δὲν τε ζητῶ ἐγὼ νὰ μὴ πάθω, ἀλλὰ νὰ με δυναμώσῃ νὰ ὑπομείνω τὰ πάθη. ὅτι κανεὶς ἀγωνιζόμενος, ὅπε νὰ ἔχη τὰ λογικά τε, δὲν ἠθέλει ζητήσῃ ποτὲ νὰ τὸν διγάλη ἀπὸ τὰς ἀγῶνας, ἔξ᾽ νὰ μὴ χάσῃ τῷ ἀμοιβῶν, κὴ τὸν Στέφανον. γίνωσκε λοιπὸν ὁ δικαστᾶ, ὅτι μὲ ἐπῆκασεν ὁ Θεσῶτις με, κὴ ἀδύστα μὲ ἐβοήθησε, ἔξ᾽ τῶτο καταφρονῶ τὰς βασάνες σε, με ταῖς ὁποῖαις νομίζεις νὰ με νικῆσῃς, κὴ

γίνομαι ανδρείοτερος. τότες ὁ ἄρχων προσάσσει νὰ τὸν δέσσει μὲ σίδηρα, καὶ νὰ τὸν ταύσσει εἰς ταῖς τέσσαρες ἑσπαις, ὅπῃ εἶχε τὸ ξύλον τὸ κολασήλιον. μὲ ταῦτα φέρνεν καὶ τὸν Ἀνδρονικόν. ὅστις εἰς μὴ τῷ ἡλικίᾳ ἢ τῷ μικρότερος, εἰς δὲ τῷ εὐσασίῳ καὶ παρρησίᾳ τελείος, καθὼς μὲ λόγους, καὶ μὲ τὰ ἔργα ὑπέδειξε, καὶ ἔλεγε πᾶς ἦτον δῆλος τῷ Δεσποτῇ Χειρῷ πιστοτατος. λέγειτε ὁ ἄρχων. Ψυχασαί τοῖς θεοῖς, καὶ μὴ εἶσαι μαρὸς καὶ ἄγνωστος. τότες ὁ Μάρτυς τῷ ἀπειρεῖθι φρόνιμα λέγωντας· ἐὰν δὲν ἐπέτραψεν εἰς τῷ μέλλουσαν ζωῇ δὲ τὰς βασάνας ταύτας καὶ κολασήλια καμίαν ἀντάμεψιν, δίκαιον εἶχες ἐσὺ, καὶ πᾶς ἄλλος, νὰ λέγῃς πᾶς ἐλωλάθημεν. εἶδὲ καὶ λαμβάνομεν καθὼς ἐλπίζομεν πλοσίαν τῷ ἀνταπόδοσιν, καὶ τῷ ἀληθινῷ τῷ Σωτῆρος Χειρῷ ὑποχέσιν, δὲν εἶναι ἄξια τὰ παθήματα ὅλα, ὅπῃ ἡμπορεῖ νὰ πάθῃ πᾶς εἷας, μὲ τῷ μέλλουσαν δόξαν καὶ ἀγαθίᾳσιν. τότες τῷ σοφωτάτῃς λόγους τῷ Μάρτυρος φέλωντας νὰ δείξῃ ὁ δικαστὴς πᾶς ἦσαν ἀπλᾶ φθρημύθια, τῷ ἀπέδειξε πιστοτέρως, καὶ τῷ ἐμαρτύρησεν ἀληθινῷς μὲ τὰ φράγματα. ἦγεν ἐκρέμασαν τὸν Μάρτυρα εἰς τὸ ξύλον, καὶ ἐχάρασαν ταῖς αἰτῆσιν τῷ ποδῶν τῷ μὲ σίδηρα, καὶ τὰς πλευράς ἐκνεύσαν μὲ σάβλαις πυρωταῖς καὶ ὀξύταταις, καὶ μὲ κοπτερὰ κεραμίδα ὀξέχιζαν τὰς σάρκας τε, καὶ μὲ ἄλας τὰς πληγὰς τε ἐτρέιβγασιν, δὲ νὰ τὸν κάμνῃ νὰ νικηθῇ μὲ τὴν δειμύτητα τῷ κολάσσειν. ἀλλ' αὐτὸς τὰ ὑπέμεινεν ὅλα, καὶ ἔλεγε. εὐχαρισῶσας, ὅτι ἀλατίζετε τὰς σάρκας με, δὲ νὰ μὴ βρωμέσεν, ἀλλὰ νὰ δύωνται νὰ ὑποφέρῃν καὶ τὰ ὀπίλοιπα βασάνα. ἰδὼν ἔν ὁ ἄρχων, ὅτι ματαίως τὸν ἐβασάνιζεν, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐκεῖνος ἐβασάνιζετο, τὸν ἐφυλάκωσεν ἕως δευτέραν ὀξέταξιν. καὶ μετ' ἡμέρας τινὰς τῷ ἤφεραν πάλιν εἰς πρὸς εἰς καὶ τῷ τάξιν ὡς ἄνωτερον. καὶ σαθεῖς μὲ πολλῷ παρρησίᾳ ὁ Τάραχος, ἤλεγξε τὸν ἡγεμόνα, τῷ βασιλεῖς, καὶ τῷ ἀδυνατῷ θεῷς καρτερικώτατα. ὁ δὲν ἐτζάκισαν μὲ λίθους τὸ σῶμα τε, ἐκατάπαυσαν τὰς χεῖράς τε, ἔπειτα τὸν ἐκρέμασαν κατακέφαλα, καὶ ὑποκάτω τὸν ἐκάπνιζαν. καὶ ὑστὲρ ἀφ' ἑ τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ ταύτῃ τῷ βάσανον, τῷ ἔδωσαν ἄλλῳ ἀνύποισον. ἦγεν κοπανίζοντες σινάπι μὲ ἄλας καὶ ἄλλα δειμύτερα βότανα, τὰ εἴωσαν μὲ ξύδι, καὶ τὰ ἔχυσαν ἀπὸ τῷ μύτῃ εἰς τὸν ἐγκέφαλον. ὁ δὲ Ἅγιος καὶ ταύτῃ τῷ δειμύτιαν πόσιμα ἐνόμιζε γλυκύτητα, καὶ τὴν καύσιν τῷ πυρὸς ὑπέμεινεν ὡς ὄροσον καὶ ἀνεσιν, ἐνδυμέμενος τῷ αἰώνῃ πυρὸς τὴν δειμύτητα. τότε τῷ τῷ μὴ ἀπέριψαν σιδηροδεμῖον εἰς τὸ δεσμοπέλιον, καὶ φέρνεν τὸν Πρόβον εἰς τὸ κειπέλιον, ὅς τις ἐφωξέλασε πολλὰ τῷ ψευδανύμῃς θεῷς, καὶ τῷ βασιλεῖς μὲ τῷ ἀνόμῃς νόμῃς, ὅπῃ ἄγνωστος ἔγραψαν. καὶ οἱ ἀσωίστοι τῷ φυλάττεσιν. ἔδειραν ἔν καὶ αὐτῷ τὸ σῶμα, καὶ πυρῶσαντες σίδηρον, τὸν ἔβαλαν ἐπάνω, ἀλλὰ πῶσως δὲν ἐκαίγετο. καὶ φαρράντας ὁ ἄρχων ὅτι ἀπὸ τὴν ἀμέλειαν τῷ ὑπηρετῷ, ὅπῃ δὲν ἔκαυσαν καλά τὸν σίδηρον, ἦτον ἡ αἰτία, καὶ δὲν ἐκαίγετο ὁ Ἅγιος, καὶ ὅχι ἀπὸ Θεῖαν θαυματουργίαν καὶ δύναμιν, τοὺς ἐπρόσασεν ὀργίζομενος νὰ τὸ πυρῶσεν καλλίτερα. καὶ ὅσον αὐτοὶ τὸ ἐπύρῳσαν, πῶσῃ μᾶλλον ὁ Ἅγιος ἐδροσίετο, καὶ ἐφωξέλα τὸν ἄρχοντα ὡς ἀνόητον. ὅς τις αἰχμηθεῖς ἐκέλευσε νὰ τὸν δέρνῃ εἰς τὴν ράχην, νὰ ξυρίσεν τῷ κεφαλῇν, νὰ τῷ βάλῃν ἐπάνω ἀναμμένα κάρβουνα, καὶ νὰ κόψῃ τὴν γλῶσσαν τε. ὅστις ἔλεγε· ἔχω ἄλλην γλῶσσαν ἀθάνατον, ὅπῃ δὲν ἡμπορεῖτε

σιον, ἀλλὰ δὲν μᾶς ὀνίκισες μὲ τῆ Θεῶ τὴν βοήθειαν. εἶδὲ πάλιν ἢ νομί-
 ζεις ὅτι πῶδ' ἀ μικρὸν ἡμάρτων, δεῖτι ἔβαλες τὸ εἰδωλόφυτον κρέας τανικῶς
 εἰς τὸ σῶμα μας, εἴτι μέρος ἔμεινεν δὲ τὸ χεῖλημας κόψαιτο, ἢ δός μας
 εἴτι ἄλλω παίδωσιν βάλεισαι, ὅτι εἰς ὅλα εἰμεδεν ἔτοιμοι, μόνον τὰς δαι-
 μονάσων δὲν θυσιάζομεν, ἔτε φοβέμεδεν ἄρχαι θεῖα, ἐπειδὴ δὲ τὴν
 ψυχὴν σε δὲν εἶναι ἄλλο τίποτας ἀρειώτερον, τὴν ὁποῖαν εἰς ἀρχῆς ἐκική-
 σαμεν. ἦκουσε πάντα ὁ Τύραννος, ἢ τότε μὲν τὰς φυλάκασε δεῖτι νὰ τὰς δώ-
 σῃ τῆς θεῖαν νὰ τὰς φάγασι. τῆ δὲ ἐπαύειον καθίσας εἰς τὸ θέατρον,
 ὅπῃ ἦτον ἔξω τῆς Πόλεως, ἦφεραν τὰς Ἀγίας σικωπῆς, δεῖτι ἦσαν μισοπο-
 δαμῆφοι, ἀκροπειασμεῖοι ἢ ὑπερημεῖοι τῆς μελῶν, κατακαυμεῖοι δὲ τὸ
 πῦρ, δὲ τὸ ξίφη κατατεμνόμενοι, καὶ ποσῶς δὲν ἐδιδόντο νὰ ἀεραπίσασ-
 σι. μόνον τὸν ἔσω ἀνδραπὸν, ἦγεν τὸν λογιμὸν ἔχασιν ὅλον τέλειον κατ'
 εἰκόνα τῆς Κτίσαντος, τὸν ὁποῖον ἐκέλευσεν εἰς ἀρχῆς ὁ Κόσμος νὰ ἔχασιᾶσῃ
 ὅλα τὰ ἔρπετα ἢ θεῖα. δεῖτι ἔτο ἢ τότε τὰ θεῖα, ὅπῃ ἀφῆκε κατ' τῆς Ἀ-
 γίαν ὁ ἐκείων ἀνοητότερος Τύραννος, δὲν ἐγγισαυ ποσῶς ἐκείνα τὰ ἄγια
 Σώματα. ὁ δὲ τῆτων ἀπανδρωπότερος Μάξιμος ἐφοβέριζε νὰ θανατώσῃ τὸν
 ἐπιμελητὴν αὐτῆς. ὅθεν ἀφῆκε μίαν ἀρκύδα ἀνδροφόνου καὶ πολλα φοβερίω,
 ἦτις ὑπῆλθον εἰς τὸν Ὄσιον Ἀνδρόνικον, ἢ ἀνέλειχε μὲ τὴν γλῶσσαν τῆς πλη-
 γῶν τε τὰ αἵματα. ὁ δὲ Ἀγιος ἔβανε τὴν κεφαλὴν τε εἰς τὰ ὀδόντιά της, καὶ
 τὴν ἐπαρώξωκε νὰ τὸν φάγῃ, δεῖτι νὰ ὑπάγῃ ἢ ψυχὴν τε ταχέως πρὸς τὸν πα-
 θεῖμον. ἀλλὰ αὐτὴ ἔσρεφεν ἐκεῖθεν πὴν κεφαλὴν παίξασα, ἢ ἀσόχησε τὴν
 φυσικὴν ἀρειότητα. ὁ δὲ τῆς ἀλόγων ἀλογώτερος Μάξιμος προσάσσει νὰ φο-
 νεύσεν τὴν ἀρκτον, νομίζοντας πῶς ἦτον ἐκείνη αἰτία τοιαύτης θαυματουργίας,
 καὶ ὅχι ἢ Θεῖα δυνάμις. μὲ ταῦτα ἀφῆκε μίαν λέαιναν δεινὴν ἢ ἀγρίαν,
 ἦτις ἔδραμε μὲ πολλὴν ὀρμὴν ἢ τόσον θυμὸν, ὅπῃ ὅλοι οἱ παρεσῶτες ἔ-
 φόμαζαν. ἐπειτα ὡς ἐπλησίασεν εἰς τὰς Μάρτυρας, ἀσόχησε τὴν φυσικὴν
 ἀρειότητα, ὅπῃ ἦτον τὸ δεινότερον λεονταίη, καὶ ἐγινεν ὡς ἀρνίον ἡμέρον. ὁ
 δὲ Ἀγιος Τάραχος τὴν ἐξάβιζεν δὲ τὸ ἀφτὶ καὶ τὰς ξίχας, καὶ ἔσυρσε
 πρὸς τὰ λόγια τε, ἀμὴ αὐτὴ ἔσρεφεν ὀπίσω, ἢ ἐδάγκανε τὰ σαυῖθα τῆς πόρ-
 τας, νὰ εὐγῆ ἔξω δὲ τὸ θέατρον. ταῦτα βλέπων ὁ ἀσυνέτος Μάξιμος,
 ἀπορήσας, ἢ μὲν ἰξέδραντας πλέον τὶ ἄλλο νὰ παρῆν καινότερον, ἔδωκε κατ'
 τῆς Ἀγίαν τὴν δεῖτι ξίφης ἀπόφασιν. οἱ τινες ἀπεκεφαλίδησαν χαίροντες, καὶ
 ἀνῆλθον σφρανηφόροι πρὸς τὴν ἐκεῖθεν μακαροῖτητα, νὰ ὑπολαύσουν πλε-
 σίαν τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἀγάνωντας. ἀλλ' ὁ μὲν βασίκανος καὶ μιανώτατος Τύ-
 ραννος, δεῖτι τὸν φόρον ὅπῃ εἶχε πρὸς τὰς Χερσιανῆς, ἐσμιξε τὰ Λεῖφανα
 τῆς Ἀγίαν μὲ ἄλλα σώματα Ἑλλήνων, ὅπῃ ἐφοδύθησαν μαχόμενοι, καὶ
 τὰ ἀπενάπασε μετ' ἐκείνα, δεῖτι νὰ μὴ τὰ εὐρεν οἱ Χερσιανοὶ, νὰ τὰ κλέψα-
 σιν. ἐτι δὲ ἔβαλε καὶ στρατιώτας νὰ τὰ φυλάγασιν. ὁ δὲ τῆς θαυμασίαν
 Θεὸς δὲν ἀμέλυσεν, ἀλλὰ καθὼς ἐκείοντο οἱ φύλακες τὴν νύκτα, ἢ ἔτρω-
 γαν εἰς τὴν φωτίαν πλησίον, ἢ ἔπνον χαίροντες, εἰς ἄφῆν ἦλθε βροχὴ ἀμε-
 τρος, ἢ ἐγίνῃ σεισμὸς φοβερώτατος, ἢ τὸ μὲν πῦρ ἔσβυσεν, οἱ δὲ φύλακες
 ἔφυγαν ἐντρομοὶ, ἢ τὰ Ἀγια Λεῖφανα ἐκείοντο μὲ τὰ ἄλλα σώματα, καὶ
 δὲν ἰξέδραν οἱ πιστοὶ ποῖα ἦτον, δεῖτι τὸ σκότος τῆς νυκτός, ἀλλὰ ἦλθεν εἰς
 ἔσρον δὲ τὸν Οὐρανὸν, ἢ ἐσαμάτισεν εἰς καθ' ὅνα Ἀγιον Λεῖφανον, κα-
 τὰς

Θῶς καὶ ὁ ἀσὴρ τὸν καιρὸν τῆς τῆ Δεσπότη Χειστῆ Γεννήσεως ἀδήγησε τοὺς μάγους εἰς τὸ Ἅγιον σπήλαιον. ταῦτο δὲ τὸ θαυμάσιον ἔγινε διὰ τὰς προσδ-
 χὰς τινῶν ἐπαρέτων Χεισιανῶν, ὅτε ἦσαν ἐκεῖ πλησίον εἰς εἷα ὄρος, καὶ
 ἐπαθραλέωσαν τὸν Θεὸν νὰ τὰς φανερώσῃ τὰς Ἀγίας τε Μάρτυρας, τὰς ὁποίας
 δὴρῆκασιν μὲ τῷ λάμπειν τῆ ἀσέρος, καὶ μὲ ἀπεδῶν πολλῶν τὰς ἐπήρασι, διὰ
 τὸν φόβον τῆ ἡγεμόνος. καὶ φθάσαντες εἰς τὸ ὄρος, τὰς ἐκρυψαν εἰς εἷα λακ-
 κὸν λίθινον, δοξάζοντες τὸ ὑπεράγιον Ὄνομα Χειστῆ τῆ Θεῆ ἡμῶν. Ὡς περ-
 πει πᾶσα δόξα, σὺ τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ
 αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Ι Γ'.

Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων.

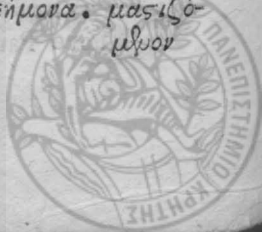
Κ Α Ρ Π Ο Υ, Κ Α Ι Π Α Π Υ Λ Ο Υ,

Καὶ τῆς σὺ αὐτοῖς.

Πολλῶ ἀφέλειαν λαμβάνει πᾶς εἷας εἰς τῷ ψυχῷ ἀναγινώσκωντας τῆς
 Μαρτύρων τὰς ἀθλῆς καὶ κατορθώματα, διὰτὶ καταλύγεται ἡ καρδιά τε, καὶ
 ἀθρακινᾶται εἰς μίμησιν αὐτῶν νοερώς, διὰ νὰ λάβῃ τῆς ἀμοιβῶν τῷ ἐπό-
 λαυσιν. ἀνάμεσα ἔν εἰς τὰς ἄλλῃς, ὅτε ἔχουσιν διὰ τὸν Δεσπότην Χειστὸν
 τὸ αἷμά τες, εἶναι καὶ οἱ σημερινοὶ Ἅγιοι, οἱ σερροὶ σύλογοι τῆς Ἐκκλησίας,
 καὶ θεμέλιοι ἀσειστοί, ὁ Κάρπος λέγω, καὶ Πάπυλος, οἱ τινες ἦσαν ἐπὶ τῷ
 περὶ φανῆ Πέρραμον, ἐπὶ γονεῖς ἀρχαῖς, καὶ φιλαρέτες θρηνώμενοι. καὶ καθὼς
 ἦσαν οἱ γονεῖς τες ἐπαρετοί, ἔπειτα καὶ ἔπειτα ὡς ἀρχαῖ βλασφημῶντες ἐφόροκτον
 καθ' ἐκείνην εἰς πολιτείαν θεάρετον, ἐγκρατεῖς ὄντες ἐπὶ πᾶσαν ἐπόλαυσιν
 καὶ ἡδυπάθειαν σώματος, μόνον ἐπὶ τὰ χρεαζόμενα ἔβρωσαν ὀλίγον τίποτας,
 τὸσον ὅτε χεδὸν ἐφαίνοντο ὡς ἀσώματοι. ὅθεν διὰ τῷ πολλῶν τες ἀρετῶν
 τὰς ἀέβασαν εἰς τὸ ὕψος τῆς Γερασσιῆς, χειροτονήσαντες τὸν Κάρπον Ἀρ-
 χιερέα, καὶ τὸν Πάπυλον Διάκονον. ἔπειτα ἐδόθησαν εἰς ἀρετῶν ὑψηλοτέρων
 διὰ νὰ τιμήσῃν τὸ τῆς Γερασσιῆς ἀξίωμα, καὶ ἐπερνεῖσαν πολιτείαν ἰσαγγε-
 λον. ὅθεν ἡ φήμη τῆς ἀρετῆς τες ὑπήλθε πανταχῶς. καὶ ἐσωάζοντο ἐπὶ καθέ
 τόπον οἱ ἀνδραποί, νὰ ἀκούσιν τῷ γλυκυτάτῳ Διδασκαλίαν τε, καὶ πολλοὶ
 ὁπίσθεσαν εἰς τὸν Χειστὸν διὰ λόγου τες. ὅθεν φθορήσας ὁ πονηρὸς ὡς μισό-
 καλος, ἐπαθραλίησε τινὰς ὑπεργὰς τῆς κακίας, καὶ ἐκατάβαλαν τὰς Μάρτυ-
 ρας εἰς τὸν Δέκιον, ὅτι ἐκαταφρονῶσαν τὰς παλαιὰς θεὰς, κηρύττοντες τὸν
 Χειστὸν ἀναίχωντα. ὁ δὲ Δέκιος ἐδυμῶθη, καὶ σέβει εἷα τε συγκατάθετον
 Οὐαλλέριον καλέμενον, δίδωντάς τε ἔξουσιαν νὰ τὰς παιδεύσῃ τὰς Μάρτυ-
 ρας ἀπῆλθε μὲ ἀπεθῆς εἰς τὸν τόπον, ὅτε δέρισκοντο, καὶ προσάσσει νὰ συ-
 ναχθῶσιν ἀπὸ ὅλα τὰ ὄρεια ἐκεῖνα τῆς πόλεως Θουατύρων, νὰ θυσιάσουσι
 τοῖς

τοῖς θεοῖς, ἵνα νὰ ἰδῆ ἐν ἀληθείᾳ ἐκατάβαλαν τὴν Ἀγίαν. ἀφ' ἧ γὰρ ἤλ-
 θασθιν ἅπαντες, μόνον οἱ Ἄγιοι ἔλειψαν, οἱ τινες ἐπένοστο ἕξωθεν τὰς δὲ χάρι-
 τὴν ἀληθείᾳ Θεῷ ἀποδίδοντες. τότε ἐπόρσαξε καὶ τὴν ἡφραμ ἕσωθεν, καὶ τὴν
 εἶπε νὰ θυσιάσῃσι τὴν θεῶν, καθὼς ὅλοι τὴν ἐποίησαν, οἱ τινες μὲ πολλὴν
 παρρησίαν αὐτῷ ἀπεκρίθησαν. μεγάλησας αἰχμὴν εἶναι, καὶ τὸν Ἡσαίου,
 καὶ ἐντροπὴν, καὶ ἀγνωμοσύνησας, νὰ γνωρίζῃ τὸν Ποιητὴν αὐτῶν τὸ βόδι καὶ τὸ
 γαδέρειον, καὶ εἶσε νὰ γίνεθε ἀναιδητότεροι ἢ ἄλογον καὶ ἀλογώτεροι, νὰ
 ἀφήνετε τὸν Δεσπότην καὶ Σωτῆρά σας, νὰ προσκυμᾶτε ἀναιδέητα εἰδώλα. ταῦ-
 τα εἶπον, καὶ ὁ Δεσπότης ἔδειξεν ἀληθινὰ τὰ λόγια, καὶ ἐγένη ποσὸν μέγας
 σεισμός, ὅπως ἔπεσαν καὶ ἐγέναν χάμα ὅλα τὰ εἰδώλα, ἀμὴ ἡ κακία τῆ Ἀρ-
 χοντος δὲν ἐμετατράπη, ἔπε-προσῶς ἐσαλεύθη, ἀλλ' ἐμεινεν ὁ αὐτός, μάλιστα
 καὶ ἀρχιώτερος ἐγένεν ὁ ἀσύνετος, καὶ δὲν ἐκατάλαβε τὴν ἄφατον διωσμὴν τῆ
 Θεῶν, καὶ ἢ εἰδῶλων αὐτῶν τὴν ἀσύνετην, ἀλλὰ ἐπόρσαξε νὰ βάλῃ εἰς τὸν
 λαμὸν τῆ Ἀγίαν κλοῖας σιδηρῶν, ἤγεν κερκέλλια, νὰ τὴν τραβίξῃ εἰς τὸ
 μέσον τῆ πασαιῆς ὡς ζῶα ἄλογα. ἐγέναν ἔν οι ἀληθῶς τιμιώτατοι ἄτιμοι
 εἰς ὅλους καὶ καταφρονημένοι, καὶ μυκτηρισμός καὶ γέλωσ οἱ μυελὸν ἐπαίνων καὶ
 ἐγκωμίων ἐπάξιτοι. ἔπειτα ἐνεδέχθησεν αὐτῶν ὁ δικαστὴς μὲ μαλακὰ καὶ κολα-
 κητικὰ λόγια, ἠδὲ καὶ αὐτῶν νὰ θυσιάσῃσι τὰ ζῶα, καὶ τὴν ἔλεγε πῶς
 εἶναι γνωστικοί, ὅθεν ἔπαρε νὰ γνωρίσῃσι τὸ συμφέροντες, καὶ ἄλλα ἀπατη-
 λὰ καὶ δόλια λόγια. οἱ δὲ πάλιν μὲ παρρησίας ἀπεκρίθησαν, λέγοντες. ἐπει-
 δὴ ἐγνωρίσῃσι πῶς εἴμεσθ, καθὼς εἶπες, στυγεροὶ καὶ φρόνιμοι, μὴ πειράζε-
 σαι πλέον ἄκαιρα νὰ μᾶς συμβεβούησ ἄφροντα ἀγνωσίαν, νὰ προσκυ-
 νήσῃσιν κωφὰ ζῶα. μάλιστα ἐὰν ἔχῃς ὀλίγην γνώσιν, κατάλαβε δὲ τὸ λόγῃ
 μας τὸν ἀληθῆ Θεόν, ὁποῖος εἶναι ἀσφύραπτος, καὶ ἔπε ἀρχὴν εἶχεν, ἔπε
 τέλος πάντοτε, ἀλλὰ καὶ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ἐγένηκεν Ἄνθρωπος, καὶ σαυρα-
 θεῖς ἐκείσῃς, ἀνέστη ξήμερος, ἀναστήσας καὶ ἡμᾶς, καὶ ἀξιώσας τὴν προτέρας
 μακαριότητος. ἔχεις ἔν νὰ εἰπῇς καὶ σὺ καὶ τὴν θεῶν θεῶν, πῶς ἔκαμαν τὴν τὴν
 καλὸν, ἢ ἄλλο θαυμάσιον ποτε; ἐχί, μάλιστα δὲν εἶναι κἂν ἀρέπον νὰ ὀνο-
 μάξῃς θεῶν ἀναιδέητα ζῶα. τὰ δὲ χημάτα καὶ παράγματα, καὶ ἄλλα ὅσα εἶσεἰς
 τιμάτε ὡς φιλόσοφοι, ἡμεῖς τὰ νομίζομεν ὡς σκύβαλα, ἔχοντες εἰς τὸν Θεόν
 τὴν ἐλπίδα μας, νὰ ἀπολαύσωμεν τὰ αἰῶνα, καὶ τὸν ὅποιον λαμβανόμεν
 προδύμωσ τὸν θαῦτον. ταῦτα ἀνέσας ἐδυμῶθη ὁ ἀλιπίετος, καὶ ἀπορρίψας
 τὸ ὄπιπλῆσον προσωπεῖον τῆς ἡμερότητας, ὄξεγύμνωσε τὴν ἕσωθεν ἀρεσιότητα.
 καὶ πρῶτον μὲν ἐπῆρεν ὅλον τὸ παράγματες, καὶ τὸ ἐχάρισεν ἐκείνων ὅπως τὴν
 ἐκατάβαλαν, ἔπειτα τὴν ἔδεσεν εἰς ἀρχαῖα ἄλογα, νὰ τὴν τραβίξῃ δὲ τὸν Θεο-
 τύρων ἕως τὰς Σάρδεῖς ἀνήμερα. οἱ δὲ Ἄγιοι ὑπέμειναν ἔπος ἐλαυνόμενοι δύο
 ἡμέρας, εἰς σκληρῶν λίθων κατασυρόμενοι. καὶ τὴν νύκτα ἤλθασιν Οὐρανόθεν
 Ἄγιοι Ἄγγελοι, καὶ θεραπεύοντες τὰς πληγὰς τῶν, τὴν ἔκαμαν εἰς τὰς μελλέ-
 στας βασάνες προδύμοτες. ἔπειτα ὅταν ἤλθον ὁ δικαστὴς εἰς τὰς Σάρδεῖς,
 καὶ τὴν ἡνυρε χαλεπῶς τὴν ὄψιν, καὶ σερεῶς εἰς τὸ φρόνημα, ἐπάχῃσε πρῶτον
 μὲ κολακείαις νὰ τὴν ἔλασρέψῃ ὁ δειλαίος, ἀλλὰ ἐφάνη ὡς ἀλώπηξ μαχομέ-
 νη πρὸς λέοντα. ὅθεν ἀπορήσας ἀφῆκεν αὐτῶν πρὸς ἄρας, προσάσωντας νὰ
 τὴν φυλάξῃσιν ἀσφαλέςατα. τὸν δὲ ὑποτακτικὸν αὐτῶν ὀνόματι Ἀγαθόδωρον,
 ὅς τις τὴν ὑπηρετὰ ὄπιμελέσατα, ἐκέλευσε νὰ ραβδίσῃσιν ἀνελεήμονα. μασίξο-
 μρον

μῆλον ἐν τῷ μαρτυρικῷ ἐκείνῳ σῶμα ἄφραν πολλῶν, ἔφερον μὲν ὡς ποταμὸς ἐπὶ γῆς τὰ αἵματα, αἱ ἀρμονίαι ἀεσπῶντο, καὶ τὰ ἀπλάγχνα χεδὸν ἐγυμνῶνοντο. ὁ δὲ ἀθλητὴς ἐχρῆσθε τὰς δερμιτάτας πόνας ἕως τῆς καρδίας, ἀλλὰ ἐκαρτέρει ἀνδρείως, ἔχωντας τὸν δεαστόν τε Χειρὸν καὶ ὤμων, καὶ ὑπέμενε τὰς μάστιγας μὲ φαιδρὸν καὶ ἀγαλλιῶμῃνον πρόσωπον ἕως ἔγκραδῆσαν οἱ δῆμιοι δέρκοντες. τότε καὶ ὁ Μάρτυς παρέδωκε τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ, καὶ ἔλαβεν ἀξίως τὸν τῆς ἀθλήσεως Στέφανον. τὸ δὲ Ἅγιον αὐτῆ καὶ τίμιον Λείψανον ἔρριψαν ἐν τῷ φάγγασι τὰ θηρία. καὶ τὸ μεσάνυκτον ὑπῆσαν τινὲς φιλομάρτυρες, καὶ κλέψαντες αὐτὸ, τὸ ἔκρυψαν εἰς σῶα σπήλαιον, ἕως νὰ παύσῃ ὁ διαγωγὸς, νὰ τὸ ἐνταφιάσῃ ὡς ἔπαρετε. μὴ ταῦτα ἐδοκίμαζε πάλιν ἡ πολὺς ροφὸς ἐκείνη ἀλεπτε, ὁ δόλιος Οὐαλλέριος, νὰ ἄσπρέψῃ τὰς Ἀγίας μὲ κολακείαις, φοβέμενος μήπως καὶ ζημιωθῆ καὶ αὐτὸς ὡς τὸν Ἀγαθοδαῶρον, καὶ τὰς ἔλεγχῃ. ὅτι αὐτὸς μὲν ἔλαβεν ἀξίως τὸν θάνατον, ἄτι δὲ ἐκαταδέχθη νὰ προσκυνήσῃ τὰς θεάς, ὡς ἄφραν καὶ ὑπερήφανος, ἀμὴ ἐσεῖς ὡς φρόνιμοι καταλάβετε τὸ συμφέρον σας, καὶ μὴ θελήσετε νὰ λάβετε ἀνόπως βίαιον θάνατον, ταῦτα λέγοντος τῷ Τυραννί, τὸν ἀπέκριναν οἱ Ἅγιοι, ἐπαινεῖντες τὸν Ἀγαθοδαῶρον, καὶ λέγοντες, ὅτι ἐποθέσαν ἄντὸν τὸν Χειρὸν νὰ λάβῃ τὸν αὐτὸν καὶ ἐποδιώτερον θάνατον. λοιπὸν ὁδικασθὲς ἔχωντας ὑπηρεσίαν, νὰ ὑπάγῃ μακρὰν ὁδοιποσίαν, ἦγεν ἀπὸ τῆς Σαρδηνῶν Πόλεως ἕως τῆς Πέργαμον, ἐπρόσθε νὰ τὴ ἀκολουθῆν καὶ οἱ Ἅγιοι ἔχοντες, ἄντὸν βαρεθῆσι τὸν κόπον, νὰ ραθυμήσῃν.

Ἀλλὰ ἔφερον ὁδοιπορικῆς καὶ ἠκολούθησαν τὰ ἄλογα, νομίζοντες ἄντὸν τὸν Χειρὸν ἀφροσύνῃ τῆς κακοπάθειαν. καὶ φθάσαντες εἰς τὴν Πόλιν, τὰς ἐφυλάκωσαν. τῆ δὲ ἐπερχομένην νύκτα ἦλθεν ἀπὸ τῆς Οὐρανῆς Θεῖα δυνάμις, καὶ τὰς ἐθεράπευσε τὰς πληγὰς, καὶ τὰς ἔδωκε πρὸς τὰς ἀγῶνας προθυμίαν καὶ ἠρωτότητά. τὸ πρῶν ἐπρόσθε πάλιν ὁ Τύραννος νὰ τὴ ἀκολουθῆν ὡς καὶ πρότερον. καὶ βλέπωντάς τας πῶς δὲν εἶχασιν τίποτας κακοπάθειαν ἀπὸ τῆς χθεσινῆς ὁδοιποσίας, ἐκάλεσε τὴν θάνατοργίαν μαντείαν, καὶ κακεργίαν δαιμόνων ὁ δαιμονόφυχος. ὅθεν θυμῶδες τὰς ἔβαλεν εἰς ὅλα τὰ μέλη βαρύνοντα σίδηρα, καὶ τὰς ἠνάγκαζε νὰ ἔρχων, ἄντὸν νὰ ἔχων διπλὴν τῆν βάσανον. ἀφ' ἧ δὲ ἐφθασαν εἰς τὸν ὀρισμένον τόπον, ἔλαμψε θυσιῶν τῆς δαίμοσιν ὁ Οὐαλλέριος, ἔπειτα λέγει πρὸς τὸν Μανδαίον Κάρπον, καθίστας ἐπὶ τοῦ βήματος. ἔπαρετέ σε νὰ ἀλαβηθῆς ἀπὸ τὸ πρῶτον τὴν πολλὴν καλωσύνην με, νὰ προσκυνήσῃς τὰς μεγάλας θεάς, οἱ ὁποῖοι σὲ ἐσπλαγχνίσθησαν, καὶ ἦλθες τόσῃ ὁδοιποσίαν χωρὶς τινὰ βάσανον, ἀμὴ ἐσὺ φαίνεσαι πρὸς τοὺς ἀεργάτας ἀχάριστος, καὶ καταφρονῶν αὐτὰς καὶ ἡμᾶς, ὅτε ποθέμεν τὸ συμφέρον σε, καὶ σὲ συμβεβόλημεν τὰ σωτήρια. ἐγὼ ἀλαβῆμαι τὰ ἅπαντα γένηα, καὶ λυπῆμαι νὰ κάμω ἐκείνο ὅτε σὲ ἔπαρετε, ἀμὴ ὑσερα εἶναι ἀνάγκη νὰ σὲ παιδέσω ὡς ἀδελφῶν τῆς θεῶν νόμων, καὶ τῆς ἐμῶν προσεγγιμάτων παρῆκοον, καὶ ὑβριστῶν τῆς θεῶν ἀδελφώτατον. λέγει τὸν ὁ Ἅγιος. αὐτὴ δὲ εἶναι συμβεβηλὴ, ἀλλ' ἐπιβεβηλὴ, καὶ μὲ συμβεβόλησαι νὰ ἄσπρέψῃ ἀπὸ τὸ φῶς εἰς τὸ σκότος, καὶ ἀπὸ τῆς ζωῆς εἰς τὸν θάνατον ἐὰν ἐν ἀλαβῆσαι τὴν πολιάν με, πῆσευσον τὰς λόγους με, ἐὰν θέλῃς νὰ θῆς φίλος τῷ Μεγάλου Θεοῦ, καὶ μὲν ἐλπίζῃς εἰς ἀφύχας θεάς, ὅτε οἱ πενήταιι ἐσφουροκόπισαν.

θυμωθεὶς εἰς πῦρτα ὁ διαστῆς ἀναξιδρυμτα, ἐκέλευσε νὰ τὸν δέρινεν μὲ ραβ-
 δία ἀκωνθωτὰ χωρὶς κἀμμίαν συμπάθειαν ὁ ἀνίλεως, καὶ τὸσον τὸν ὀξέχι-
 σαι, ὅπῃ ἐπέτισαν εἰς τὸν ἀέρα αἰσάρκεις κατακοπτόμηναι. ἀλλὰ πάλιν δὲ
 ἐχόρτασον ὁ ἀχάριτος, ἀμὴ τὸν ἐκατάκαιον μὲ λαμπάδες, καὶ ἔβαναι ἄλας
 εἰς τὰς πληγὰς τε. ἐκατάπασαν ἔν τῷ νεύρῳ, ἔφεραν εἰς τὴν γλῶσσαν ὡς πο-
 τᾶμι τὰ αἵματα, καὶ εἶχε πόνον ὁ Μάρτυς ἀνείκασον, ἀλλὰ δὲ τὸν πόδον,
 ὅπῃ εἶχε πρὸς τὸν Χειρὸν, δὲ ἐφήρα τὰς ἔξωθεν πόνας ὁ θνητότατος,
 ἀμὴ ἐχαίρετο, ὡπερ νὰ ἔβωλῃ ἡδυάτῳ βρῶσιν ἢ νόσιμον. ἀφ' ἧ γὰρ ἐβα-
 ρέθη ὁ Οὐαλλέριος, αὐτὸν μὲ ἐφυλάκασε, τὸν δὲ Πάπυλον ἤφεραν εἰς ὀξέ-
 ταισιν, ἢ τὸν ἠρώτησε νὰ εἴπῃ τὴν Παβίδα τε, τὴν τέχνῳ, καὶ τὰς θνητό-
 ρας. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἰαβὸς εἶμαι ὀπμιελέστας, θεραπεύωντας ἕ μόνον τὰ
 σώματος, ἀλλὰ καὶ τῆς ψυχῆς τὰ παθήματα, ὅχι μὲ τέχνῳ βοτάνων, ἀλλὰ
 μὲ τὴν Θεῶν βοήθειαν. λέγει τὸν Οὐαλλέριος, καὶ αὐτῷ τὴν τέχνῳ δὲ-
 τὴν ἐμαθας ἄπο τὸν Γαλλῶν ἢ Ἰπποκράτῳ, οἱ τινες ἔλαβον ἄπο τῆς Θεῶς
 τὴν σοφίαν τῆς ὀπσιμῆς; καὶ ὁ Πάπυλος. ἔτε Γαλλῶς, ἔτε Ἰπποκράτης, ἢ
 ἄλλος μεταφρέστος, διώεται ποτὲ νὰ θεραπεύσῃ χωρὶς τῆς χάριτος τῆ Χει-
 ρεῖς. ἀμὴ αὐτοὶ ὅπῃ ὀνομάζεις Θεῶς, εἰὰ δὲ δυνάμει νὰ ὀφελῆσιν τὰ
 λόγια τῆς, πῶς νὰ θεραπεύσῃ ἄλλος οἱ ἐλεεινοὶ καὶ ἀνίχυροι; εἶδὲ καὶ δὲ
 πισθῆεις ὅσα σὺ λέγω, κάμε τὴν δοκιμὴν εἰς αὐτὸν τὸν συγνάθεδρον σου
 μονόφθαλμον, ἢ εἰὰ δυνῆθῃ νὰ θεραπεύσῃ τὸν τυφλὸν ὀφθαλμὸν, νὰ πι-
 σθῶσω καὶ ἐγὼ εἰς τὰς Θεῶς σε, εἶδὲ καὶ ἰαβῶσω τὸν ἐγὼ, νὰ πισθῆσθε ἐσῆς
 εἰς τὸν Δεασότῳ Χειρὸν, ὡς Θεὸν Παντοδύναμον, ὅστις θεραπεύει πᾶσαν
 νόσον καὶ ἀσθένειαν, λέγει τὸν Ὀυαλλέριος. κάμε νὰ ἰδῶμῃ αὐτὸ τὸ θαυμά-
 σιον. καὶ ὁ Ἄγιος. δὲ κάμνω ἐγὼ πρῶτος τὴν ἐγχείρισιν, δὲ νὰ μὴ εἰ-
 πῆτε ὑσερα ὅτι οἱ δαίμονες εἰς τὸ ἐνήργησαν, ἀλλὰ πρῶτον ὀπμιελεθῆτα
 ἐσῆς τὰς Θεῶς σας, καὶ τότε ὅταν αὐτοὶ δὲ δυνῆθῃ νὰ τὸν ἰαβῶσω, νὰ
 δείξω ἐγὼ τῷ Χειρὸν καὶ τὴν δυνάμειν. τότες ἐσῆσῃ ὅλας τὰς μερῆς καὶ
 θύτας τῆ ἀναιδήτων Θεῶν ὁ Θεοργισος, οἱ τινες ἐδέοντο, ἰκέτδον, ἐθυσία-
 ζον, ἐφθκαλεῖσαν ἄραν πολλῶν τὰς κωφὰς οἱ τυφλοὶ καὶ ἀνόητοι, ἀλλὰ εἰς
 μάτῳ ἐδέοντο. ὁ δὲ Πάπυλος πρὸς Κύριον δὲξάμηνος καὶ πίσεως, ἔκαμε τὸ
 σημεῖον τῷ Σταυρῷ εἰς τὸ πρόσωπον τῷ Ἀρχοντος, καὶ ἐγγίξει τὴν χεῖρα εἰς
 τὸν τυφλὸν ὀφθαλμὸν, καὶ παρῆθῃς (ἢ τῷ θαύματος) ἐφατίθη ὁ Ἀρχων
 ψυχῆτε καὶ σώματι, ὅτι δίδῃς ὅπῃ δὲρῆθῃ μὲ δύο ὀμματα, ὀπμιελεσιν εἰς
 τὸν Χειρὸν αὐτὸς, καὶ ὅσοι ἄλλοι εἶχασιν γινῶσιν καὶ σωῆσιν. ὁ δὲ ἀσῆμετος
 Οὐαλλέριος ἔμεινε τυφλὸς, καὶ πρὸς τὸν διεργέτῳ ἀχάριτος, ὅπῃ τῷ ἰαβῶ-
 σε τὸν συγνάθεδρον, καὶ αὐτὸς ὁ ἀγνωμονέστας ἐπέμασε τὸν Μάρτυρα εἰς
 τὸ ξύλον, καὶ τῷ ὀξέχιζαν τὸ σῶμα, καὶ τὸν ἐρράβδιζαν, ἄλλοι ἐκατάκαιον
 τὰς πληγὰς τε, καὶ ἄλλοι τὸν ἐλιθοβολῆσαν, ἀλλὰ οἱ λίθοι ποσῶς δὲ τὸν
 ἐγγίξαν, τὸ δὲ πῦρ ἐλαβεῖτο, καὶ δὲ τὸν ἐβλαπτεν. ὅθεν ἐφυλάκασαν
 καὶ αὐτὸν, ἔως νὰ περάσῃ κάμποσαις ἡμέραις, νὰ βρωμέσῃ ἢ πληγὰς
 τε, καὶ τότε νὰ τὰς ξαναβασανίσῃ χειρότερα. ἀλλ' αὐτοὶ εἶχασιν τὸν Οὐρά-
 νιον Ἰαβὸν, ὅπῃ τὰς ἐθεράπδισε τὸσον, ὅπῃ ἔτε σίγμα πληγῆς δὲ ἐφαί-
 νετο. μὴ ταῦτα τὰς ἔφεραν πάλιν εἰς ὀξέτασιν, καὶ ἐδοκίμαζον ὁ ἀνόητος νὰ
 τὰς ἔφρεψῃ εἰς τὴν ἀσέβειαν. οἱ δὲ ὑβείσαν αὐτὸν πᾶς δὲ τὰς ἐθανά-

πωνε τὸ στυτωμάτερον. τότες ἔσρασαν καὶ γῆς τειρόλες σιδηρῆς, καὶ ἐκοντιζω γυμνῆς εἰς αὐτὰς τὰς Ἀγίας, καὶ τὰς ἐξαβῆσαν ἀνάσκελα. πρᾶγμα πικρότατον μόνον νὰ τὸ βλέπῃ ὁ ἀνθρώπος. ὁ δὲ Θεὸς καὶ τότε ἐθαυματέρησε, καὶ οἱ μὲν ἔριβόλοι ἠφανίσθησαν, οἱ δὲ Ἄγιοι ἀβλαβεῖς ἐφυλάχθησαν, καὶ ὁ δικαστὴς ἐθυμώμετο πᾶσι πικρότερον, καὶ ἐκαταξέχισε μὲ ζυσῆρας τὰς πλοῦράς τας χωεῖς συμπάθειαν. ἔπειτα βλέπωντας πῶς ὑπέμειναν καρτερικῶς καὶ ταύτῃ τῷ βάσωνον, ἐσώαζε θνητὰ ὀμώτατα, καὶ φέρον εἰς τὸ μέσον τὰς Μάρτυρας, ἀφῆκε μίαν ἀρκύδα μεγάλῃ καταπαύωτες, ἡ ὁποία ἔγινε τῆς λογικῶν γνωστικώτερη, καὶ φιλικῶς τῆς Ἀγίων τὰς πόδας ἠσπάζετο. ὁ δὲ ἀνοήτοτερος ταύτης δευρὶ ἐκατάλαβε τὸ θαυμάσιον, ἀλλὰ ἀφῆκεν εἷνα λέοντα, ὁ ὁποῖος ὁμοίως ὑποπασσόμενος τῷ Θεῷ βελήματι, ἐφίλει τὰς πόδας αὐτῆς, ὡσπερ νὰ εἶχε γνῶσιν καὶ σωῆσιν. ὁ δὲ ἀνήμερος καὶ ἀσωῆτος ἐσυνῆκεν, ἀλλ' ἐμεινον εἰς τῷ καλίαν ἀχόρτατος, καὶ βαθεῖ τὰς Ἀγίας εἰς εἷνα λάκκον γεμάτον ἀσβέσιον ἀσβεστον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχυσαν τῷ ὄραν ἐκεῖνῳ νερόν, καὶ ἐκαίεν ὡς τὸ πῦρ. εἰς τῶτον τὰς ἀφῆκεν ἡμέρας ἑξεῖς, νομίζοντας νὰ γένῃ σάντη, νὰ λυθῶσθῃ ἀπὸ λόγου τας. ἀλλὰ εἰς μάτῳ ἐπολέμα μὲ τὸν Θεόν ὁ μισόθεος. ὅτι εἰς τὸν λάκκον ἦτον ἡ Θεῖα χάρις καὶ δυνάμις, ἡτις ἐκαμίε τὰ ἀσβέσιον τῷ ἐνέργειαν ἀνεργητόν, καὶ ἀβλαβεῖς τὰς δὺλαβεῖς διεφύλαξεν. ὁ δὲ ἀσωῆτος Οὐαλλέριος ὅσον ἐβλεπε τῷ χάριον λαμπροτέραν εἰς τὰς Ἀγίας, τόσον ἐφιλονείμα μὲ τὸν Παντοδύναμον Θεόν ὁ ἀδύνατος, καὶ τὰς ἐβαλε σιδηρὰ ὑποδήματα μὲ περόναις μακρῆς, ἀναγκάζωντάς τας νὰ ἔξέχουσιν. ἀλλὰ πάλιν ἀκαίρως ἐβασανίζετο, καὶ ματαίως ὁ μάταιος ἐκπαύετο. ὅτι ὅσον αὐτὸς εὐεσκε καινοτέρας βασάνας, καὶ τὰς ἐκόλαζε, τοσῶτον ἡ Θεῖα δυνάμις τὰς ἐσκέπαζε, καὶ παρεσκόλαζεν αὐτὰς προθυμοτέρας εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ δευτὴς ἐνίκησαν αἱ βασάνοι. μὴ ἔχωντας ἐν τί ἄλλο νὰ κάμῃ ὁ πολυμήχανος, ἠψε κάμνον, καὶ τὰς ἔρριψε μέσα ὁ ἀφρονέστατος. ἀλλὰ πάλιν ἔσεκον ὡς ἄλλοι ἑξεῖς Παῖδες εἰς τὸ μέσον τῆς φλογὸς ἀροσιζόμενοι. τότες ἡ σεμνοτάτη Ἀγαθομένη, ἡ Ἀδελφὴ τῆς Ἀγίας Παύλε, εἰσῆλθε καὶ αὐτὴ εἰς τῷ κάμνον ὁμολογῶσα τὸν Χριστὸν Θεόν Ἀληθῆ, καὶ τὰ εἶδωλα μυκτηρίζουσα, ὅθεν καθῶς εἰς τὸν ἀγῶνα ἐσυγκοινωνήσεν, ἔτω καὶ τῆς Στεφανῶν ἠξιώται, βλέπων ἐν ὁ ἀδίκος δικαστὴς, ὅτι καὶ τὰ πυρὸς ἐκνεῖδον οἱ χρυσοὶ τιμιώτεροι; ἐφυλάκασε πάλιν αὐτὰς ἕως νὰ συλλογιθῆ ποταπὸν νὰ τὰς δώσῃ θάνατον. ἔπειτα βαίνοντας εἰς τὸν νεῦν τε πῶς ὅσα ἄλλα κολασήματα τὰς δάσει, δευτὴς νικᾷ, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὰς κατηγνώετο, ἔδωκε μὲ βίας κατ' αὐτῆς τῷ δεξιῶς διστάσιν. ὑπήγνων ἐν εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως δὺφραυόμενοι, ἀπολεθῶσα καὶ ἡ σεμνὴ Ἀγαθομένη χαίρουσα, ὡσπερ νὰ ὑπήγνων εἰς ξεφάνωσιν. Ἐκαίμαν ἐν δὺχῳ δεξί τας φονδῆτας αὐτῆς πρὸς τὸν Κύριον, νὰ τὰς λυθῶσθῃ ἀπὸ τῷ πλανῶν, νὰ τὰς ὀδηγήσῃ ὡς ἀγαθὸς πρὸς διστάσειαν. μὲ ποιούτῳ ἀμοιβῶν ἐπλήρωσαν τὰς ἐχθρῆς τας οἱ ἀμνησίουτικοὶ τῆς ἀνεξικαίου Χριστοῦ ὑπήκοοι. ὅς τις ἐζήτησε πᾶσι τὰ Πατρὸς τῶν φονδῆταις τῷ ἀφῆσιν τῆς πολυμήματος. δὺξάμφοι γέν τῷ σωτηρίαν ψυχῆς εἰς ἅπαντας, ἐκοίταν τὰς κεφαλὰς αὐτῆς τῆς ἰγ. τῆς Οὐτωβείας. τὰ δὲ τιμιά τας Λείψανα ἐπῆραν τινὲς Χριστιανοὶ, καὶ μὲ λαμπάδων καὶ ὕμνων δὺλαβῶς αὐτὰ ἐσπαφίασαν, εἰς Δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἀγίας Πνεύματος, τῆς μιᾶς Θεότητος.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Ι Ν Ι Ι Δ'

Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων,

Ν Α Ζ Α Ρ Ι Ο Υ, Γ Ε Ρ Β Α Σ Ι Ο Υ,
Π Ρ Ο Τ Α Σ Ι Ο Υ, Κ Α Ι Κ Ε Λ Σ Ι Ο Υ.

Βασιλεύοντος τῆ ἀσεβείας Νέρωνος διέλαμπεν εἰς τὴν οὐρανὸν Πάτριον καὶ Θεοτόκον ὡς ἀφανὴς ἀστὴρ ὁ θαυμαστὸς Ναζαρέος, ὅτι ἀπὸ τῆς Πάτριος ἦτον αὐτὸς, καὶ ἡ Μητήρ τῆς. ὁ δὲ Πατήρ τῆς ἦτον ἀπὸ τῆς Λιβύου, ἀμφοτέρωθεν πλάσιοι καὶ ἐνάρετοι. οἱ τινες ἦτον Μαθηταὶ τῆς Κορυφαίας τῆς Ἀποστόλων Πέτρου, καὶ αὐτὸς τῆς ὠδήγησε πρὸς τὴν Ἰσραήλ, καὶ τῆς ἐβάπτισεν. ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἔδωκε κληρονόμον τῆς ἀρετῆς, καὶ τῆς Θεοσεβείας αὐτῆς τὸν Ναζαρέον, τὸν ὁποῖον ἐβάπτισεν ὁ Λίνος, ὅστις ἦτον τῆς Ὁρόντι καὶ τῆς ἀρετῆς τῆς Πέτρου ἑτάχος. ὅσον δὲ ἤνυσεν ὁ Νεὸς εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς σώματος, πᾶντον καὶ ὁ πόθος καὶ τῆς Χειρὸς ἐπλήθυνε, καὶ ἔδειχνεν εἰς τὴν ἀρετὴν θερμότερος. ἐπεὶ δὲ ἤρχοντο πολλοὶ εἰς αὐτὸν χάριν ἀφελείας, ἔχε τὴν θαυμασίω τῆς ἁγιογῶν, καὶ τῆς ἔδιδαν ἐνόχλησιν, ἠθέλησε νὰ ἀναχωρήσῃ, ἔχε νὰ εὐρη ἡσυχίαν, νὰ σιωποῖ καὶ μόνιας μετὰ τὸν ποταμὸν, ἐτι δὲ νὰ ἀφελήσῃ καὶ ἄλλας μετὰ τὴν εὐθεῖαν πολιτείαν τῆς, καὶ μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς νὰ ὀπιστρέψῃ τῆς Ἑλλάδας πρὸς Ἰσραήλ. πωλίσας ἔν ὅλον τὸ ἔργον τῆς, ἐπῆρε τὰ ἀργύρια, καὶ Θεοπατῆρ ἀπὸ Καστροῦ εἰς Πόλιν, ἔδιδεν ἐλεημοσύνην εἰς πνίχτας, διδάσκωντας Ἀποστολικῶς τὴν Ἰσραήλ. ὅθεν καὶ πολλὰς πρὸς Χειρὸν ἐχειραγωγῆσε, καὶ ἠξίωσε τῆς Θεῆς Βαπτίσματος. ἀπῆλθεν ἔν ποτὶ πρὸς τὴν Πόλιν Πλακεντίας καὶ Μεδιόλανον, καὶ ἐπεὶ ἤνυε φυλακισμένος ἔχε τὴν Πίσιν τῆς Χειρὸς δύο Ἀγίους ἀνδρας, Προτάσιον ὀνόματι καὶ Γερβάσιον, τῆς ὁποῖων ἡ φήμη ἦτον εἰς πολλὰς Πόλεις καὶ Καστρα, ἔχε τῆς θαυματουργίας, ὅπως ἐτέλεσεν. μετὰ τῆς ἔν ἐφιλιώθη καὶ ὁ Ναζαρέος, καὶ Θεοκρατῶν αὐτῆς πρὸς τὸ Μαρτύριον, ἠκόνθησε τῆς ψυχῆς πρὸς τὸν εὐθεῖον ἔρωτι. ὑπῆρχεν ἔν ἡ φήμη τῆς καὶ ἔως τῆς Ἀρχοντος τῆς Ἰταλίας Ἀνελίνου, ὅστις εἶχε καὶ τῆς ἄλλας δύο φυλακισμένους, καὶ ἀδασήσας εἰς τὸ βῆμα καὶ τὸν Ναζαρέον, τὸν ἐσυμβέβηκε νὰ μὴ ὑβείσῃ τῆς Θεῆς τῆς πᾶντον ἀνάγχωται. μὲν δὲ ταῦτα γνωρίσας τὴν γνώμην τῆς, τῆς ἔδωκε πολλὰ ραπίσματα εἰς τὸ πρόσωπον, ἔπειτα τὸν ἐδίωξεν ἀπὸ τῆς Πόλιν μετὰ πολλὴν ἀτιμίαν ὡσανὺ ἕνα μίσημα ὁ παμμίαιρος. τῆς δὲ ὅσον ἐφαίνετο τῆς διπασθεῖς μεγάλη τιμωρία καὶ καταφρόνις, πᾶντον τὸ εἶχεν ὁ καταδικασμένος εἰς ἀσθενείαν καὶ ἀφροσύνην τῆς, πᾶς ἔλαβε πληγὰς καὶ ὑβρεις ἔχε τὸν Κύριον. ἔξῆλθεν ἔν ὄχι σιωπῶντας, ἀλλὰ μετὰ παρρησίαν διδάσκωντας, καὶ πολλὰς ἐχειραγωγῆσε πρὸς Ἰσραήλ. ἐκείνῃ τὴν νύκτα βλέπει τὴν Μητέρα εἰς ὀπτασίαν, καὶ λέγει τῆς νὰ

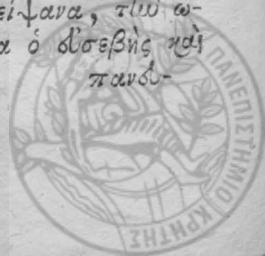

ὑπάγει εἰς τὰς Γαλλίας, νὰ κηρύξῃ καὶ ἐκεῖ τὴν Δυσέβειαν. ἐγερθεὶς ἐν ἀ-
 πύλῳ εἰς μίαν Πόλιν τῆς Γαλλῶν Μελίαν ὀνόματι, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν
 τὰς ἤφερε χεδὸν ὅλας εἰς τὴν ἀλήθειαν. ἦτον δὲ ἐκεῖ μία γυνὴ ὀφθαλμὸς καὶ
 ἄρωτι τῆς Πόλεως, ἣτις εἶχον εἷνα παιδίον τελῶν χρόνων, καὶ τὸ ἤφερν εἰς
 τὰς πόδας τῷ Ἁγίῳ λέγουσα· ἔπαρε καὶ τὸν παῖδα τιτὸν ὅπε ὑπάγεις, νὰ
 σὲ ἀπολάβῃ, ἵνα νὰ ἀξιωθῇ καὶ αὐτὸς τῆς Οὐρανίης ἀγαθιάσεως. ὁ δὲ Ἁ-
 γίος τὸ ἐδέχθη μὲν χαρὰς, καὶ προσδέξαίμην τὸ ἐβάπτισεν ὀνομάσας αὐτὸ
 τὸ ἐκ φρέσεως Κέλσιον. ἔπως ἐν ὑπῆγε καὶ εἰς ἄλλας Πόλεις τῆς Γαλλῶν
 ὁ Ναζαριὸς κηρύττωντας τὸ Ἱερὸν Ευαγγέλιον. καὶ ἀκούσας τὸ ὄνομα τε ὁ
 Ἀρχὼντας ἐκείνων τῆς Πόλεως καλεσμένος Δεινόβαος, ἐξέτασεν αὐτὸν μετὰ τὸν
 Κέλσιον, πόθεν ἦτον, καὶ ποίας πίστεως; καὶ ὁ Ἁγίος· Ρωμαῖος εἶμαι, καὶ
 προσκυνῶ τὸν Ἐσαυρωμένον. λέγει τὸν ὁ Δεινόβαος· δαιμόνιον ἔχεις; ἐγὼ
 σὲ ἐρωτῶ ἵνα τὰς γονεὶς σε, καὶ σὺ μὲν λέγεις φλυασιματὰ; καὶ ὁ Ἁγίος·
 εἰὰν εἶχα δαιμόνιον, δευ ὕβριζα τὰς δαίμονας, ὅπε προσκυνῶτε ἠνόητοι. Συ-
 μωθεὶς εἰς ταῦτα ὁ Δεινόβαος ἀρπάξεν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτῶ τὸν Κέλ-
 σιον, καὶ ἔδειξεν ἠλιεῶς ὁ νηπιόφρων τὸν γεροντόφρονα, ὅτι ἵνα τὴν πολλὴν
 τε ἀπανθρωπίαν καὶ ἀμόρητα δευ ἐλυπήθη τὴν νεαρὰν ἡλικίαν, ὅπε πᾶσα
 ψυχὴ φιλανθρωπος καὶ ζῶα νεαρὰ, καὶ φυτὰ σπλαγχνίζεταί. τὸ δὲ παιδίον
 ἐδέχετο τὰς ἀνυπόστας πληγὰς μετὰ ἀγαθίαισιν, λέγοντας ταῦτα μετὰ γλώσσαν
 ψελλίζουσα. αὐτὸς ὁ Θεὸς ὅπε λαβῶν, νὰ σὲ κείνη ἀδικε δικαστὰ ὡς Κρι-
 τὴς δικαιοῦτος. μὲν ταῦτα τὰς ἐφυλάκωσεν ἕως δευτέραν ἐξέτασιν. γυνὴ δὲ
 τις ὀργνήης καὶ ἀείβλεπτος, Δεινομέδα ὀνόματι, ἐσυμβέβησε τὴν γυναικὰ
 τῷ Ἀρχόντῳ νὰ λυπήθῃ τὸ βρέφος, νὰ τὰς ἀφήσεν νὰ φύγῃσι. καὶ αὐτὴ
 πάλιν ἐπαρεκάλεσε τὸν Δεινόβαον, ὅστις ἀπέλυσε τὸν Ναζαριὸν ἵνα τὴν
 δέησιν τῆς συμβίας τε. ὑπῆγεν ἐν ὁ Ἁγίος μετὰ τὸν Κέλσιον εἰς ἄλλω χώραν
 καλεσμένην Τίμερον, ὅπε σρέφον πολλὰς ἀπὸς ὀπίγνωνσιν. ὁ δὲ βασκανὸς ἁγ-
 βολὸς μὴ ὑποφέρων τὴν ὠφέλειαν τὸσα λαοὶ, ἐκατάπεισε τὸν Ἀρχόντα, καὶ
 ἔγραψε ἀπὸς τὸν Βασιλεῖα ἵνα τὸν Ἁγίον, πῶς κηρύττει τὸν Χριστὸν παντι-
 χα, καὶ μυκητίζει τὰ εἰδωλα. ὁ δὲ Νέρων ἔστειλε ἀπόσταγμα νὰ τὸν φέρῃ
 πέραυδα. οἱ δὲ ἀπεσταλμένοι ἐρόντες αὐτὸν παρρησία διδάσκοντα, ἀρπα-
 ξαν αὐτὸν, καὶ τὸν ἐπαρέστησαν χαίροντα χαίροντες εἰς τὸν Νέρωνα. ὅστις
 ἐδοκίμασε νὰ τὸν ἁσπρέψῃ, καὶ μὴ δουληθεὶς τὰς ἐφυλάκωσεν ὀλίγον καιρὸν,
 καὶ πάλιν τὰς εὐγαλε, δοκιμάζοντας μετὰ κολακείαις, καὶ φοβερίσματι. ἀλλὰ
 ποσῶς δευ ἐδυνήθη νὰ ἐκφοβήσῃ καὶ τὸ παιδίον. ὅθεν ἀποστάσει νὰ τοὺς
 ρίψῃσιν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἔπως ἐβύθισαν αὐτὰς. ἀλλὰ εἰς μάτῳ ἐκοπία-
 ζεν ὁ ἀσωῦτος, ὅτι ἐφάνησαν ἀληθεῖς οἱ λόγοι τῷ Ἡσαΐε, ὡς ἐκ Θεοῦ ἀπὸς
 αὐτὰς λεγόμενοι. „ Εἰὰν ἁεβαίνης δι' ὕδατος μὲν σὲ εἶμι, καὶ ποταμοὶ οὐ
 „ συγκλείσουσιν, καὶ εἰὰν διέλθῃς ἵνα πυρὸς, καὶ μὴ κατακαυθῇς. καὶ ἡλ-
 „ θεν Οὐρανόθεν Ἁγίος Ἀγγελὸς, καὶ τὰς εὐγαλεν εἰς τὴν γῆν χωρὶς βλά-
 „ ψιμον. τὸτο τὸ θαῦμα ἐβᾶβισε πολλὰς εἰς τὴν Πίσιν, εἰς τὸ πείσμα τοῦ
 Νέρωνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἀποστάσαν, καὶ ἔγιναν Μαθηταὶ τῷ Χριστῷ μετὰ τὸν
 Ναζαριὸν. ὅστις ὑπῆγε πάλιν εἰς ἄλλω Πόλιν, καλεσμένην Γούρσαν, ἔπει-
 τα εἰς τὴν Μεδιόλανον, διδάσκων πάλιν τὰ νεκταρῶδη καὶ γλυκύτατα τῆς σω-
 τηρίας διδάγματα, μετὰ τὰ ὁποῖα οἱ μὲν ὄλαβες ἐποτίζοντο καὶ ἠγάλλοντο,

οὶ δὲ ἀσεβεῖς ἐκατάβαλαν αὐτὸν εἰς τὸν Ἀρχοντα Ἀνελῖνον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐφυλάκωσεν.

Ὁ Θεὸς πάλιν θείσκωντας ἐκεῖ τὰς συνάθλους Γερβάσιον ἢ Προτάσιον, συνδραφάνθησαν ἀπολαμβάνοντες εἰς τὸν ἄλλον τῆς Διδασκαλίας τὰ γλυκύτατα νάματα. ὡς τε λοιπὸν ἔγινεν ἡ φυλακὴ τιμιωτέρα τῆς Βασιλείων, ἢ Παράδεισος δώδης καὶ ἀραιότατος. ἐνεθέτησαν δὲ καὶ αὐτοὶ ἰκανῶς τὸν νεώτερον Κέλσιον, νὰ ὑπομῆναι τὰς βασάνους διὰ τὸν Κύριον, διὰ τὴν ἐφοβήντο μήπως ἢ δειλιάσῃ ὡς παιδίον καὶ χάσῃ τὸν Στέφανον. ἀλλ' αὐτὸς ἦτον εἰς τὴν παρᾶξιν τέλειος. ὁ δὲ Ἀνελῖνος ἐξείδωντας τὴν βασιλείαν τὴν ἀρεσιότητα ἐδαύμασε πῶς ἔφυγεν ἀπὸ τὰς χεῖράς τε ὁ Ναζαῖος, καὶ γράφει τε πῶς τὸν εἶχε φυλακωμένον μετ' ἄλλων ἄλλοι, καὶ τί προσάσσει νὰ τὰς κάμη; ὁ δὲ Νέρων ἀπέσας ὅτι ἀνόμι ζῆ ὁ Ναζαῖος, ἐδαμονίδην ἀπὸ τὸν θυμὸν ὁ ἀσπίετος, ἐπήδησεν ἀπὸ τὸν θρόνον, ἐφάναζεν ὀνομάζωντας ἀχαιεῖς καὶ ἀσεβεῖς ἐκείνας, ὅπως ἔσειλε νὰ τὸν ῥίψῃν εἰς τὴν θάλασσαν, τὰς ὁποῖας ἐγύρῳσε νὰ θανατώσῃ ὁ μάταιος, ἔπειτα μὴ δυναμῆρος νὰ τὰς εὕρῃ, ἔσειλε τὴν καὶ τῆς Ἁγίων ἀπόφασιν πρὸς Ἀνελῖνον, νὰ κόψῃ μετὰ τὸ ξίφος τὰς κεφαλὰς τὰς, καὶ τὰ Λείψανα νὰ δώσῃ νὰ τὰ φάγῃ τὰ θηρία. ὁ δὲ Ἀρχὸν δεξιόμορος τὰ γράμματα, ἐπρόσασε νὰ τὰς θανατώσῃ παράουδα. οἱ δὲ Ἅγιοι ὑπήκουον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἀγαλλιῶμενοι, μετὰ τὴν φαιδρότητα, ὡσπερ νὰ τὰς εἶχασιν καλεσμένους εἰς πλοσίαν δωχίαν καὶ ἑσπέζαν, καὶ ἐφιλονείκα εἰς τὸν ἄλλον τίς νὰ λάβῃ πρῶτος τὸν Στέφανον, φοβέμενοι μήπως ἢ μεταγνωμίση ὁ Νέρων νὰ μὴ τὰς δώσῃ τὸν φιλέμενον θάνατον. ἀφ' ἧ γέν' ἐφθάσαν εἰς τὸν τόπον τῆς τελειώσεως, ἐδίωξαν οἱ δῆμιοι τὰς ἀσεβεῖς Χριστιανὸς πρότερον, διὰ νὰ μὴ λάβῃσι τίποτα μέρος εἰς ἀγιασμόν ἀπὸ τὰ αἵματά τὰς καὶ Λείψανα, ἔπειτα ἐκοίταν τὰς κεφαλὰς τὰς τῆς ἰδ. τῆς Οὐτωβρείου. μετὰ δὲ ἡμέρας ὀλίγας ἐφάνησαν εἰς τὸ ὄραμα εὐδὸς φιλοχίσε, καὶ τὸν ἐπρόσασαν νὰ λάβῃ τὰ Λείψανά τὰς, καὶ τὰ ἐρμύδωσαν τὸν τόπον, ὅπως τὰ ἐρρῖψαν οἱ ἀσεβεῖς κρυφά, διὰ νὰ τὰ φάγῃ τὰ θηρία καὶ τὸ πρόσαιμα. τῆτο δὲ ἔκαμαν οἱ Ἅγιοι, ὅχι διὰ νὰ δοξασθῆν αὐτοὶ, ὅπως διὰ τὴν ἀγάπην τῆς Κτίσεως πᾶσαν τιμὴν καὶ δόξαν προσθύμως ἐκαταφρόνησαν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἀφελήσῃσι τὰς πιστὰς μετὰ τὴν τιμὴν ὅπως δείξῃν πρὸς αὐτὰς καὶ ἀλάθειαν. ἔπος ἐν ὑπῆκον ὁ φιλοχίσιος, ἀνάσας ἐκ τῆς ὑπνε ἀγαλλιῶμενος, καὶ ἐπῆρε τὰ Ἅγια Λείψανα. καὶ καθὰς τὰ ἤφεν εἰς τὸν οἰκόντε, ἰαφῶθη μία θυγάτηρ, ὅπως εἶχε, ἀδάλυτος. ἐκρύπτοντο ἐν οἱ πολῦτιμοι αὐτοὶ θησαυροὶ εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν ἕως τὸν καιρὸν τῆς Μεγάλου Θεοδοσίου, ὅστις εἶχε πολλὰ ἀλάθειαν εἰς τὰ Θεῖα, ὡς εἶδες ἄλλος τῆς Βασιλείων, ἐπὶ τὸς τῆς Μεγάλου Κωνσταντίνου. λοιπὸν θείσιμῳρος ὁ ἀσεβέστατος Βασιλεὺς εἰς τὴν Μεδιόλανον, ἔσειλε τὸν Μέγαν Ἀμβρόσιον, τὸν ἐνάρετον ὄντως Ἀρχιερέα καὶ ὁμιβόντον, ὁ ὁποῖος μετ' ὅλας τὰς Κληρικὰς καὶ ἀλαβεῖς Ἀρχοντας ἤφεν αὐτὰ τὰ Ἅγια Λείψανα, μετὰ τὰ ὁποῖα ἐπλέτισαν τὴν Μεδιόλανον. ὅτι καθὰς εἰσῆλθον τὰς πύλας τῆς Πόλεως, ἐτέλεσαν θαυμάσια ἄπειρα. τυφλοὶ ἐφωτίθησαν, χωλοὶ ἐφωπαῖσαν, λεπροὶ ἐκαθαίθησαν, καὶ οἱ δαίμονες ἀπὸ τὰς πάχοντας ἐφόδον, καὶ ἀπλῶς ὅλοι οἱ ἀσθενεῖς, ὅπως ἠπάθησαν αὐτὰ τὰ Μαρτυρικὰ καὶ παίσεπτα Λείψανα, τὴν ἴωσαν ταύτῃ ἐθεραπεύθησαν. πέρνωντας ἐν μέρος ἀπὸ ταῦτα ὁ ἀσεβὴς καὶ

ΤΗ ΑΥΤΗ ΗΜΕΡΑ,

[Τῆς Ἀγίας Μάρτυρος

ΣΙΛΒΑΝΟΥ.

Οὗτος ἦτον ἄπο τῶν Γάλλων, ἀνδραγαθὸς ἄριστος, καὶ εἰς τῶν Πίστων ἀκέραιος, εἰς τῶν Ἀσίων Πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἀνατολῆς Πόλεως Γάλλων, εἰς τῶν ἡλικίαν Γέροντας. τὸν ὁποῖον ἐκατάβαλαν ὡς Χριστιανὸν εἰς τὰς Ἐσθλίας, καὶ δεινόντες τὸν οἱ στρατιῶται, τὸν ἤφεραν ἔμφορον τῆς λαῆς τῆς Καισαρείων, καὶ τὸν ἔδειραν διωκτὰ καὶ ἀσπλαγχνῶς, καὶ ἐκατάζαιναν τὰς πλοῦράς τε, ἔπειτα τὸν ἐκαταδίκασαν εἰς τόπον τινὰ καλεῖσθαι Ζάορα, ἢ βασιλεύεται ἐκεῖ ὅπερ εὐγῶνα τὸ χάλκιμα καὶ ἕτερα μέταλλα. ἢ ὅποια ἐργασία ἔχει κόπον ἀεικασόν. ἐκεῖ δὲ οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ δὺλαβέμενοι τῶν ἀρετῶν αὐτῶν, τὸν ἐψήφισαν Ἐπίσκοπον. καὶ ὑπερα πολλὰς χρόνας ἀδείησεν ἄπο τὸ γῆρας, καὶ ἔμεινον ἀλόξῃρος, καὶ τότε ἐκοίταν τῶν κεφαλῶν τε οἱ Ἐσθλίας.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΗΜΕΡΑ,

Τῆς Ἀγίας Μάρτυρος

ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΑΥΣΕΛΑΜΟΥ.

Οὗτος ἦτον ἄπο τῶν σκύρα τῆς Ἐλδοθερεπόλεως ἄπο χωρίου Ἀνέα καλεῖσθαι, ἀνδραγαθὸς καὶ μεγαλόψυχος, ὁμοίως καὶ εἰς τῶν σάρκα διωκτὸς ὡς ἄριστος, καὶ μεγαλόκορμος, ὁ ὁποῖος ἐκαταφρόνησεν ὡς φρόνιμος ὅλα τὰ ἐπιγεια πράγματα, καὶ μόνον τὰ ἐραῖα ἐκ καρδίας ἐπόθησεν. ὅθεν τὸν ἔκτον χρόνον τῆς βασιλείας τῆς ἀσεβεσάτων Διοκλητιανῆ καὶ Μαξιμιανῆ, ἐπαρρησιάζη αὐτοῦ εἰς τὰς Ἐσθλίας. οἱ τινες ἐβασίλευσαν αὐτὸν ἄριστον μετὰ τὴν ἀποστασίαν, ἔπειτα τὸν ἐκαύσαν. καὶ ἔπειτα τελέσας τὸν ἀγῶνα διὰ πύρας, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον ὁ μακάριος.

Ταῖς τῆς αὐτῆς Ἀγίας Μάρτυρος ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Ι Ε'.

Τῆς Ἀγίας Γερομάρτυρος.

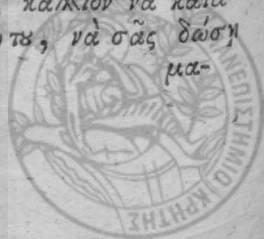
Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Υ.

ΟΥτος ἦτον ἀπὸ μίαν Πόλιν τῆς Συρίας καλεμένην Σαμόσατα, ἀπὸ δι-
 γνεῖς ἢ Χριστιανὸς γονεῖς, οἵ τινες τὸν ἔβαλαν νὰ σπεδάξῃ τὰ ἱερά γραμ-
 ματα. ὅταν δὲ ἔφθασεν ὁ Νεὸς εἰς χροῖες δώδεκα, οἱ γονεῖς αὐτὸ ἐτελόπι-
 σαν. ὁ δὲ Λεκιανὸς ἀμελείσας πτωχοῖς τὰ ὑπάρχοντα. ἀπῆλθεν εἰς Ἐδε-
 σαν, ἢ ἔκαμε πολὺν καιρὸν εἰς ἓνα διδάσκαλον ἐνάρετον ὀνομαζόμενον Μα-
 κάριον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐσωάζε πᾶσαν ἀρετῶν, ἢ ἐβαπτίσθη ἀπ' αὐτὸν,
 ὅτι ἀκόμῃ δὲ ἦτον Χριστιανὸς τελείος. ἔπειτα ἠθέλησε νὰ γῆναι καὶ μοναχὸς,
 ἢ τόσον ἠγάπησε τῶν ἐγκράτειαν, ὅπῃ δὲ ἠθέλησε νὰ φάγῃ ποσῶς φαγ-
 μα ψημμίον, ἔτε μαγέρεμα, ἐδὲ κρασί ἐδοκίμασεν, ἀλλὰ μαχόμενος καθ'
 ἐκείνῃ καὶ τῆς σαρκὸς με νηστείαν ἢ κακοπάθειαν, ποσῶν τῶν ἐδαπάνη-
 σε, καὶ μὲ προσδύχας, ἢ μὲ δάκρυα, ὅπου ἐδαυμάζοντο ὅσοι τὸν ἴξεναν.
 ὅτι ὅταν ἦσαν ἡμέραις χαρμόσυνας, ἔφαγε μίαν φοράν τῶν ἡμέραν, ἢ τὸν
 ἄλλον καιρὸν πᾶσαν ἑβδομάδα μόνον ὁ ἔρισμακάριος. ποτὲ δὲ ἐγέλασεν,
 ἔτε ἀργολογίαν ἐσωύτησεν, ἀλλὰ πάντοτε ἦτον σκυθρωπὸς ἢ περίλυπος.
 ἢ τόσον ἠγάπα νὰ μελετᾷ τῶν θείων Γραφῶν, ὅπῃ δὲ ἐκοιμᾶτο χεδὸν
 ἀπὸ τῶν ἀγάπῃ, ὅπῃ εἶχεν εἰς τῶν ἀνάγνωσιν. ἢ πάλιν ὅταν ἠθέλε νὰ
 ἀναπαυθῆ ὀλίγον ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἀσθενείαν, ἔκαμε πρῶτον μετανοίας,
 ἢ γονυκλισίας ὅσας ἐδύωτο, καὶ ἔχυνε θερμότητα δάκρυα. ἔπειτα ἐκοι-
 μᾶτο ὀλίγον, ἢ πάλιν προσήχετο. ἔως ἐπορεύετο ἀπὸ παιδίον, καὶ δὲν
 ἔβρωθῆ ἀλλὰ βρώσιμα, εἰμὴ μόνον ἄρτον ὀλίγον καὶ ὕδαρ, καὶ οὐδὲ τότε ἐ-
 χόρταινεν ὁ μακάριος, ἀλλὰ μόνον ὅσον νὰ μὴν ἀποθανῆ. ἀπὸ γουὶ τῶν
 θαυμάσιον αὐτὸ ἀρετῶν ἐγένη ὀνομασώτατος. ὅθεν ἐχειροτονήσαν αὐτὸν Πρεσ-
 βύτερον εἰς τῶν Ἀντιόχειαν, ἢ καταστήσας διδασκαλεῖον μέγιστον, ἦρχοντο
 εἰς αὐτὸν πανταχόθεν οἱ σπεδαῖοι φιλομαθεῖς, ἢ τὰς ἐρμηνύδων, ἐπειδὴ ἦ-
 τον πολυμαθὴς ἢ καλλιγράφος ὀγλήγορος, ἢ ἀπὸ τῶν πληρωμῶν, ὅπου
 τὸ εἶδαν, ἔπερε τῶν ζωοφροσῖαν, τὰ δὲ ἐπιλοῖπα ἐμοίραζεν εἰς τὰς πόνη-
 τας. ὅτι εἰὰ δὲν ἔβρωθῆν ἢ ἄλλοι ἀπὸ τὸν κόπον τε, ἔτε αὐτὸς δὲ ἐμετα-
 λάμβανε τίποτας. ἔως ὁ ἀξιοθαύματος βλέπωντας τὰς Ἱεράς Βίβλους, πῶς
 ἦσαν ἀπὸ τὰς ἑλλήνας νοθευμῆναις ἢ διεστραμμῆναις, ταῖς ἐπάσρεψε με πολ-
 λῶν ἐπιμέλειαν, ἢ ἐδιάρθασε μὲ κόπον ἀνείκασον, μεταγλωττίσας αὐ-
 τὰς ἀπὸ τῶν ἑβραϊκῶν εἰς τῶν ἐδικῶν μας ἑλληνικῶν. τότε τὸν καιρὸν ἐβα-
 σίλευε Μαξιμιανὸς ὁ μισόχριστος, ὃς τις εἶχε λύσαν ἀμφὸν νὰ ἐξαλείψῃ
 τὸ ὄνομα τῶν Χριστιανῶν ὀλοπέλα. καὶ ἀπέσας τῶν φήμῃν τῆς Ἀγίας, ἔσει-
 λον ἀνδράπες νὰ τὴν φέρουσιν, ὅτι εἶχε πολλῶν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν βάλῃ
 εἰς

εἰς τὰς χεῖράς τε. ὁ δὲ Ἅγιος ἀπειθῶς ἐκρύπτετο, ἵνα μὴ φανῇ ῥιψοκίνδυνος, καὶ ἵνα μὴ ἀφελῆσθαι ἀκόμι τὰς μαθητὰς μετὰ τὴν παρουσίαν τε. κάποιος δὲ ἱερέως ὅπως ἦτον εἰς τὴν Σαβελιτικὴν τὴν αἵρεσιν, Παγκράτιος ὀνομαζόμενος, τὸν ἐφόδοι, καὶ τὴν ἐπαρόδοιεν ὁ τριτάδελφος. λοιπὸν λαβόντες αὐτὸν οἱ ἀπεσταλμένοι, ὑπήγαγον εἰς τὴν Νικομήδειαν, ὅπου ἦτον τότε ὁ Τύραννος, καὶ ἐφόδοσε τὸν ταύτης Ἐπίσκοπον Ἀνθιμον, Πέτρον Ἀλεξανδρείας τὸν ἠγεμόνα, καὶ ἄλλους πολλούς. καὶ τὸς τὴν ἀμύνηται εἶχεν ὁ Ἐπισκοπάρχης, καὶ διέβη εἰς τὰ τῶν ἁγίων αἵματα, ὅπως δὲ ἐλυπάτω ἕτε τὰ παῖδιά, ἀλλὰ ἐθανάτωσε καὶ ταῦτα, ἵνα δὲν ἤθελεν εὐδοκίμασθαι τῶν θυσιῶν αἵματα. καὶ πολλὰ ἄλλα βρέφη ἐμαρτύρησαν, ἕτε τὴν Θεῶν βοήθειαν διωκόμενα, ἵνα ἔλεγον τὴν δυσσεβῆς μεγαλύτερον, πῶς δὲν ἐδύετο εὐδοκίμασθαι τὴν νίκησιν φελλίζοντα νήπια. ἕτε τὰ πολλὰ γενεὴ ὅπως τὸν ἐκατήχων, εὐδοκίμασθαι εἰς τὴν ἰσχυρίαν, ἵνα εἶναι περὶ εἰσα ἀξιοθαύμαστον καὶ ἀξίον διηγήσεως. Ἀνάμεσα εἰς τὰ ἄλλα παῖδιά, ἠφῆραν δὲ ἀδελφία ἕτε τῶν ἰσχυρίων, τὰ ὅποια ἐπάχισσε πολλὰ εὐδοκίμασθαι ὁ Μαξιμιανός, εὐδοκίμασθαι τὸ αἷμα τῶν θυσιῶν, καὶ δὲν ἐδουλήθη ἕτε μετὰ κολακείαις, ἕτε μετὰ φοβερύμας, ἀλλὰ ἔσπερον ὀπίσω τὸ πρόσωπον κλαίοντας. ὅθεν ὁ βασιλεὺς τὸ εἶχεν εἰς μεγάλην τὴν αἰχμὴν καὶ καταφρόνησιν, πῶς δὲν ἐδύετο εὐδοκίμασθαι τὴν νίκησιν ἕτε τῶν βρέφῶν ἀπονήρως, καὶ τὰ ἕτερα ἀσπλαγχνά. ἀλλὰ πῶς δὲν ἐφοβήθησαν, εὐδοκίμασθαι τὸν λόγον τε. εἰς δὲ ἕτε τὴν σοφὴν εἰς τὴν κακίαν, ὅπως ἦτον πλησίον τῶν βασιλέως, ἵνα εὐδοκίμασθαι τὴν κἀμὴν καλωσύνην τάχατες, ἐκαυχῆθη εὐδοκίμασθαι τὴν νίκησιν τὰ νήπια. καὶ κατασκάσας μίαν μηχανὴν, ἔτειφε σινάπι μετὰ ξύδι δεινύματα, καὶ ξυρίσας τὰς κεφαλὰς τῶν παίδων, ἐκατήχων ἐπανὰ εἰς τὴν κορυφὴν τῶν σινάπι ὁ Ἐπισκοπάρχης. ἔπειτα τὰ ἔρριξεν εἰς εἰς βαλανεῖον πυρῶνον, ὅπως ἐποκίμωσεν ἕτε τὴν πολλὴν φλόγα καὶ ἔκαυσεν. οἱ δὲ Ἅγιοι Παῖδες ἐκαταφλέγοντο εἰς τὰς κεφαλὰς δεινύματα. ὅθεν εἰς ὀλίγην ἄραν ἀπέθανον ὁ νεώτερος, μὴ ὑποφέρων τὴν φλόγα, ὅπως ἔξῆψεν εἰς τὸ κρανίον τε. τότε ὁ ἄλλος ἵνα εὐδοκίμασθαι τὴν Ἐθελίαν, καὶ ἵνα εὐδοκίμασθαι τὴν κεκρυμμένην Χριστιανὴν εἰς τὴν Πίσιν, ἐφήμιζε τὴν ἀδελφὴν τὴν νύνην ἀγαλιώμενος, καὶ κατεφίλει αὐτὸν, λέγωντάς τὸν Στρατιώτην ἀήτητον καὶ νικητὴν ἀνυπότακτον, καὶ ἕτεως ἀγκαλιζόμενος ἐκείνον, ἔξῆψεν καὶ αὐτὸς ὁ μακάριος. ὅθεν οἱ μὲν Τύρανοι ἔμειναν κατηχημένοι καὶ παύνην, οἱ δὲ ὀλίγοι Χριστιανοὶ ἐπήρασαν τὰ Ἅγια ταῦτα καὶ σεβάσματα Λείψανα, καὶ ὀπίσμως αὐτὰ ἐνταφιάσαν. μὲν δὲ χρόνος τὴν ἐπίσταν καὶ μαρτύριον, τὸ ὅποσον ἕτε τὴν σήμερον γίνεται εἰς τὴν Νικομήδειαν, τὸ τῶν Νηπίων ὀνομαζόμενον. ἀλλ' ὅπου τὸ ἀποκείμενον ἐπανέλασαν. ὅταν ὑπήγαγον τὸν Λακωνικὸν δεδερμένον, ἐπέρασεν ἕτε τὴν Καππαδοκίαν, καὶ ἀφῆκεν ἐκεῖ τινὰς στρατιώτας, ὅπως ἀνήθησαν τὸν Χριστὸν, τὴν ἐδίδασκε μετὰ ἀσπλαγχνικὰ λόγια πρότερον, εὐδοκίμασθαι εἰς τὴν μετάνοιαν, ἔπειτα τὴν ἐπαρῆκα καὶ μετὰ ὑποδείγματα, λέγωντας ταῦτα πρὸς αὐτὸς ὁ σοφώτατος. ἄχνημον εἶναι καὶ ἀσπρον, εὐδοκίμασθαι οἱ Στρατιώται τὸν θάνατον, ἐπειδὴ παῖδες καὶ γυναῖκες ἀναξίτητοι δὲ τὸν ἐφήσαν.

Διὰ τὸν ἕτερον Βασιλέα κινδυνώσατε καθ' ἑκάστῳ εἰς θάνατον, καὶ τὸν ἐπεραῖον ἐπαρόδοσατε, ὅπως εἶναι ζωῆς καὶ θανάτου Κύριος; κάλλιον εὐδοκίμασθαι καταφρονέσατε ταῦτα τὴν πρόσκαιρον ζωὴν ἵνα τὴν ἀγάπῳ τε, εὐδοκίμασθαι

μακαριότητα αιώσιον, παρέξ νά προτιμήσετε αὐτῷ τῷ ὀλιγοχρόνιον, τῷ ὁποίῳ ἢ τανικῶς σας σερβέσατε εἰς τὸν πόλεμον, ἢ ἰσῶς φονέουσιν οἱ πολέμοιοι, ἔπειτα ὑπάγετε ἢ εἰς ἀτελεύτητον κόλασιν. μετὰ ταῦτα ἢ ἄλλα παρόμοια ὑποδείγματα, ἐπαροτυμοποίησεν αὐτός. ὅθεν μετανοήσαντες τῷ προτέραν ἀγνωσίᾳ, ἔδειξαν ἀγαθετέραν ἀσέβειαν ὑσερα, ἢ ἔδραμαν τεσσαράκοντα ἀνδρες ἀνδρείας εἰς τὸ μαρτύριον. ἔ μόνον δὲ εἰς ὄλλῳ τῷ ὁδοιπορίᾳ ἐσήειξε τὰς ὀλιγοφύχας, ἀλλὰ ἢ ὅταν ἐφθάσεν εἰς τῷ Νικαμίδειαν, ἐτυνωμίλισε μετὰ πολλὰς, ὅπῃ τὰς ἐβίασαν εἰς τῷ ἀσέβειαν οἱ Ἐπὶ πλῆνες, ἢ μὴ δωάμφοι νά ὑπομείνεν τὰ παιδείνα κολασήρια, ἐδυσίασαν. τῆτος ὁ σοφὸς Δεκκιανὸς συμβελόσας ἱκανῶς, ἐδιώρθασε ταῖς γνώμαϊς τες, ὑποδείχωντας πόσον εἶναι τὸ κινδυνώδες τῆς ἀδραβάζεως, ἢ ποταπαὶ κολάσεις ἐκδέχονται ἀτελεύτητοι ἐκείνης, ὅπῃ ἀρνηθῆν τὸν Χριστὸν ἔξ πρόσκαιρον ὑπολασιν. μετὰ τὰ λόγια ταῦτα ἐπέστρεψαν εἰς τῷ Ἐκκλησίᾳ μετανοήσαντες. ἔ μόνον δὲ ἐκείνης ὅπῃ ἐβλεπεν ἐδιώρθασεν, ἀλλὰ ἢ εἰς ἄλλης τόπας ἔξ φέρεις ἔσειλε θεάματα ὄλλῳ τε τῷ ζῶνῳ, μετὰ τὰ ὁποῖα οἱ δειλιῶντες ἐσπερεάνοντο. λέγουν γὰρ ὅτι ἔγραφε ἔξεις χιλιάδες Ἐπιστολαῖς, ἐτι δὲ ἢ τῷ παλαιῷ ὄλλῳ ὑπὸ τὸ Ἐβραϊκὸν ἐμεταγλώττισεν. εἶχε δὲ ποσῆτον σεβασμίαν μορφῷ ὁ Μακάριος, ὅπῃ μόνον νά τὸν ἐβλεπε τινὰς, ἐνφῆετο νά τὸν κινῆσιν εἰς πρόσωπον. ὅθεν τινὲς ἐσυμβελόσαν τὸν βασιλέα, ὅτι ἐκινδυνώδε νά ἴδῃ Χριστιανὸς, ἐὰν ἴδῃς τὸν Δεκκιανὸν, νά σιωμηλίησεν. ἔξ τῆτο ἐφοβήθη ὁ Μαξιμιανὸς, ἢ δὲν τὸν ἤφεραν ἐμφοδοῦν, ἀλλὰ τῆ ἐσωτύχουεν ὑπὸ μέσα τῆ ἀδραβείας, ἢ γὰρ τῆ σιαπείας τῆς κάμεράς τε, ἢ τῆ ἔσειλε μετὰ εἰς ἄλλῳ τῷ ὁδοιπορίῳ. ἢ πρῶτον μὲν τὸν ἐκολάσσε φιλοτίμως, ἢ τῆ ἔτασε μυστὰ ἀράματα, νά τὸν ἔχη εἰς τὰς κείσεις Πατέρα ἢ σύμβυλον, ἢ κοιωνὸν εἰς τῷ τιμῷ, ἢ δόξαν τῆς ἀξίας, ἢ ἔτερα φλυαρίσματα. ἢ ἀφ' ἔ τῆ ἀπεκρίθη ὁ Ἅγιος, ὅτι ὅλος ὁ Κόσμος δὲν ἦτον τῆς ἀσεβείας ἀπῆξιος, ἐδυμάθη ὁ Τύραννος, ἢ τὸν ἐφοβέρισε νά τῆ δώση μετὰ σκληρότερα κολασήρια, ὅπῃ νά ἠκέθησαν. ὁ δὲ Ἅγιος δὲν ἐλήφα ποσῶς τὰς ἀπειλάς τε ἢ φοβερίσματα, ὅθεν ἐπρόσθεσε νά τὸν φυλακίσεν, ἢ ὅσον διωκθῆν νά βασανίσεν τὸ σῶμά τε μετὰ ἔξφορα κολασήρια, ἢ νά τὸν σερβλώσεν ποιηλοῦ ὅπως καιρὸν πολὺ, νά μὲν ὑποθάη ὀγλήγορα, ἀλλὰ νά ἔχη πόνους κατ' ἄραν δειμυτάτες, ἢ νά λαμβάη κατ' ἐκαστῷ πιπρότατον θάνατον. ἔβαλαν ἔν εἰς τῷ ποδοκαίλῳ τὰς πόδας τε. τῆτο ἦτον εἰς ἄλλῳ σερβλωπῆριον, ἢ εἶχε πέντε τρεῖς ἔξυπαις, εἰς ταῖς ὁποῖαις ἔξβίζοντες, ἀπέρασαν τὰς πόδας τε, ἢ τῆ ἔδιδαν πολλῷ τιμωρίαν, διατὶ ἐμεταπίπῃσεν αἰ ἀρμονίαι τῆς κοπῆλων. ἢ εἰς τῷ ῥάχῳ πάλιν τῆ ἐκάρφωσεν κοπτερά, ἢ σερβλωπῆ ὀσράκια, ἢ τανύσαντες τὰς χεῖρας αὐτῆ, ταῖς ἔδεσαν σφικτῆ εἰς εἰς ἄλλῳ ξύλον, ὅπῃ ἦτον ἐπαῖω εἰς τῷ κεφαλῷ τε, ἔξ νά μὲν ἠμπορῆ νά σαλεύσῃ ὀλοπέλα. ἢ ὑβρίζοντες, ἢ παιδύοντες τὸν διαφόρος, δὲν τῆ ἔδιδαν νά φάγη τίποτας, εἰμὴ μόνον ὑπὸ τὰ μιὰ τῆ θυσίῳν βρώματα. ἀλλ' αὐτὸς ἐπαροτίμα μυστὰς θανάτους κάλλιον, παρέξ νά μιᾷ ἀπ' ἐκείνα τῷ θυλίῳ ἢ τὸ σῶμά τε. ἔμεινον ἔν ἐπο ταλαιπωρήμους ὑπὸ τὰς πόνους, ἢ πέναν, ἢ ἄλλῳ κάκωσιν, ἡμέρας δεκαπέντε, ἔδιδαν τὰς ἄλλης φυλακῆμους, ἢ σερβίζοντας τες εἰς τῷ ἀσέβειαν μετὰ τὸν ζῆλον αὐτῆ ἢ ὑποδειγμα. Ἐπειὸν δὲ ἢ γίγιν

γίζον ἢ Ἐορτὴ τῶν Θεοφανείων, ἐσιωάχθησαν ἐκεῖ πολλοὶ διὰ τῆς μαθηταί-
 τας, διὰ τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἀπ' ἄλλας τόπους, νὰ τῆς διχρηθῆ, καὶ νὰ τῆς
 δώσῃ τὴν πελοταίαν συγχώρησιν, καὶ ὅπως αἰνοῦντο πῶς δὴ ἦτον βολετὸν νὰ
 λειτεργήσῃ τὴν Ἐορτῶν, νὰ τῆς κοινωθῆσῃ τὰ Θεῖα Μυστήρια. ὁ δὲ εἶπεν
 αὐτοῖς· μὴ λυπᾶσθε, καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Θεὸν νὰ συνεορτάσωμεν ἀπὸ τῆς
 Ἀγίας Θεοφαείας. καὶ ἔτις ἐγένη τὸ ἔργον καὶ τὸν λόγον μετὰ τῶν Θεῶν τὴν
 βοήθειαν. ὅταν ἔν ἡλθον ἡ ἡμέρα τῆς Ἐορτῆς εἶχασιν πόσον οἱ μαθηταὶ
 αὐτῶν νὰ λειτεργήσῃ τὴν πελοταίαν Μυσταγωγίαν, νὰ κοινωθῆσιν διὰ τῆς
 χεῖράς τε, ἀμὴ δὴ ἦτον βολετὸν ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν φυλακὴν νὰ ἔχουσιν Ἀγίαν
 Τράπεζαν. ὁ δὲ Ἅγιος εἶπεν αὐτοῖς· μὴ λυπᾶσθε, ὅτι ἔτις τὸ σῆματός μου
 σᾶς θέλει γῆν ἑσπεράσῃ σήμερον, καὶ παρῶν εἰς τὸν Θεὸν νὰ μὴ εἶμαι ἐγὼ
 ἀτιμότερος διὰ τὸν ἄψυχον λίθον. λοιπὸν ἐσεῖς νὰ γῆντε Ναός, νὰ μετὰ βα-
 στατε γύρωθεν, καὶ ἐγὼ νὰ γῆν ἑσπεράσῃ, καὶ ἑσπεράσῃ. ἔτις ἀκονόμισεν ὁ Θεὸς
 καὶ δὴ ἦσαν τὴν ἡμέραν ἐκεῖ οἱ Ἕλληνας, διὰ τὴν ἐνόμισαν πῶς ἦτον ἀπεσταμ-
 μένος διὰ τὴν πείναν καὶ κἀκώσιν. ἔτισεν ἔν ἡμερῶν ὅλης ὁ Ἅγιος, καὶ
 τὸν ἐβασεῦσαν ἑπιμελῶς, καὶ ἔβαλαν εἰς τὸ σῆματός τε τὰ χρεαζόμενα τῆς Ἱε-
 ρουργίας. αὐτὸς δὲ βλέπων πρὸς Οὐρανὸν, ἀνέγνω τῆς δόξης, καὶ ὅλα τὰ
 ἐπίλοιπα ἱερά λόγια, ὅπως τελειώσῃ τὰ Ἅγια, καὶ τὴν πόλιν τῆς Ἐκκλη-
 σίας. ἔτις ποιήσας, καὶ τελειώσας τὴν Ἱερουργίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς ἐκοινώ-
 νησεν, ἔπειτα τῆς παρόντας, καὶ ἐπεμψε καὶ ἐκείνων τῶν μαθητῶν ὅπως ἐλεί-
 πασι, καθὼς εἰς τὴν ὑπερλίτῃ Ἐπιστολῶν μοναχός τε ἐδήλωσεν. αὐτὴ γὰρ
 ἦτον ἡ πελοταία ἡμέρα τε, καὶ συνεάρτασεν αὐτοῖς τὴν πανήγυριν, καθὼς
 ἔταξε. καὶ τότες ἔσειλον ὁ βασιλεὺς τινὰς νὰ ἰδῶσιν ἐὰν ἀπέθανεν, ὅτι θαῦ-
 μα μέγαλον τὸ εἶχασιν πῶς ἔτις τόσαις ἡμέραις ἄσιτος. ὅς τις βλέπωντας τῆς
 ἀπεσταλμένος, ἐφάραξεν ὅσον ἐδύετο λέγωντας, Χριστιανὸς εἶμαι. καὶ ταῦτα
 εἰπὼν ἔσεις φοραῖς, μετὰ τὴν πελοταίαν φωνὴν ἀφῆκε τὴν ψυχὴν ὁ μακά-
 ριος. τινὲς δὲ λέγουσιν ὅτι ἀκόμη αἰέτησεν ὅταν τὸν ἔρριψαν εἰς τὴν θά-
 λασαν. ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐπορεύσατο νὰ δέσῃν εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ
 τὸν βυθίσῃν εἰς τὸ πέλαγος, διὰ νὰ μὴ ἀξιώθῃ παρῆς τὸ Λεῖψων, τὸ ὁ-
 ποῖον ἔκαμψεν εἰς τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης νυχθήμερα δεκαπέσσερα, ὅσα ἔκα-
 με καὶ εἰς τὴν φυλακὴν ἀσχετιζόμενος. καὶ τὴν ἡμέραν ἐγένη μετὰ τὸν
 τοῦτον θαυμασιώτατον.

Οἱ μαθηταὶ δὲ εἰς τὸν αἰγιαλὸν ἡμέρας τινὰς, μήπως καὶ τὸν
 θάλασσαν ἢ θάλασσαν, ὅτι ἦτον μεγάλη φερτῆρα. ἔπειτα ὅταν ἐπέτασαν δεκά
 ἡμέρας, μὴ ἔχοντες πλέον ἐλπίδα τινὰ, ἀνεχώρησαν. τῇ δὲ ἡμέρᾳ ἐ-
 φάνη ὁ Ἅγιος εἰς εἰς τὴν μαθητῶν τὴν κλῆσιν Γλυκέριον, καὶ τῶν εἶπε, νὰ
 ὑπάγῃ εἰς τὸν δεῖνα τόπον, νὰ τὸν εὕρῃ. ὁ δὲ ἐγερθεὶς ἐπῆρε καὶ ἄλλας πι-
 σῆς εἰς τὴν συνοδίαν τε, καὶ παρῶντες εἰς τὸν δηλωθέντα τόπον, βλέπεσιν
 εἰς δέλφιν, καὶ ἤρχετο πρὸς τὴν γῆν, ἔχωντας εἰς τὴν ῥάχλην ἀπλωμέ-
 νον τὸν Ἅγιον, ὡς περ νὰ ἐκείτο εἰς κλίνην ἀναπαυόμενος, καὶ δὴ ἐσά-
 λδον εἰς εἰς ἢ ἄλλο μέρος, ὅπως ἦτον μεγάλη φερτῆρα, καὶ ἐκτυπῶσαν τὰ
 κύματα εἰς τὸν δέλφιν, ἀλλ' αὐτὸς ἔφερε ἀνωδαιὸς μετὰ κόπον πολὺν ἀντι-
 μαχόμενος μετὰ τὴν θάλασσαν. καὶ φθάνωντας εἰς τὴν γῆν, ὡς ἐπὶ τῆς εἰς
 τὴν ἄμμον τὸν νεκρὸν, ἐνεκράθη καὶ αὐτὸς καὶ ἐξέψυξεν. ἔτις δοξάζεις τῆς
 δόξας

δοξάζοντάς σε Κύριε. ὡ τῆς παθαρῶν θαυμάτων. ἔτε ἡ θαλάσσα τὸν ἔβλαψε τόσας ἡμέρας, ἔτε κανένα ὄφαιον τὸ ἐγγίξεν, ἔτε ἐσαπίθη, ἢ νὰ βρωμέση, ἢ νὰ ἀχημήση ὀλόπελα, ἀλλὰ ἦτον σῶος, δρώης, ἢ ὀλόκληρος, μόνον ἡ δεξιὰ χεῖρα ἔλειπον, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν λίθον ἔδεσαν. ἀλλὰ ὕστερα μὲν καιρὸν ἀφ' οὗ ἔλυσεν ὁ λίθος, ἀγγῆκε ἢ ἡ Ἁγία τε δεξιὰ, ἢ τις ἐφυλάχθη ἢ αὐτὴ ἀβλαβὴς μετ' ἑαυτὴν νεύσει ἢ βέλσει, ἔπειτα ἐποτίασε πολλὰ ἐκείνη ἢ χεῖρα εἰς τὴν τῆς Θείας Γραφῆς ἐξήγησιν, ἔπειτα τὰ δευτέρω ἀφῆκον ὁ Παντοδύναμος νὰ τὴν φάγῃ τὰ ὄφαια, ἀλλὰ τὴν ἐφύλαξεν ἀσινῆ, ἢ ἀβλαβὸν, εἰς δόξαν αὐτῆς, ἢ μεγαλοφρέπειαν. λαβόντες ἔν οι μαθηταὶ οὐλαβῶς τὴν διδασκαλίαν τὸν Δεῖψανον, ἐνταφίασαν αὐτὸν εἰς τόπον ὀπίσημον, ὡς ἐδυμήθησαν. μὲν δὲ καιρὸν, ὅταν ὑπέσρεφον ἡ Ἁγία Ἐλεὼν ἀπὸ τῆς Ἱεροσόλυμα, ἐσωμάζε λαὸν πολὺν εἰς ἐκείνον τὸν τόπον, ἢ ἐκτίσε τειχόκτιστον διωατὸν Ἰιγύρε, καὶ ἐσωθῆν ἐκτίσε Ναὸν μεγάλον ἢ πλέσιον, ἔπειτα νὰ δοξάσῃ τὸν Ἅγιον, εἰς τὸν ὁποῖον γίνονται ἢ θαυμάσια ἔως τὴν σήμερον, εἰς ὅσας τὸν ὀπκαλεθῆν μὲν πίσεως, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. ἢ ἢ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν,

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Ι Σ'.

Τῆ Ἁγία Μάρτυρος

Λ Ο Γ Γ Ι Ν Ο Υ

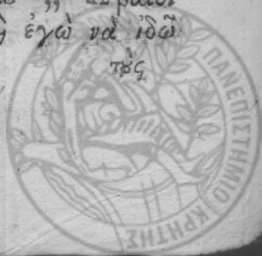
ΤΟΥ ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΥ.

Τὴν ἡμέραν ὅτῃ ἐσαυράθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ τὸ ἀνθρώπινον, ἔπειτα νὰ μᾶς λυθῶσῃ ἀπὸ τῆς Προπατορικῆς παθαρῶν, ἔπειτα τὴν ἀπειρὸν διαπλαγχίαν τε, οἱ μὲν Μαθηταὶ αὐτῆς καὶ Ἀπόστολοι ἔπειτα τὸν φόβον τῆς Ἰουδαίων ἐφυγον, ὁ δὲ μακάριος ἔπος Λογγίνος ἦτον Ἐκατόνταρχος, Ἰουδαῖος ἢ αὐτὸς, ὅτε τὸν ἐπρόσασεν ὁ Πιλάτος νὰ φυλάξῃ τὸν ἐσαυρωμένον μετὰ τῆς ἄλλης τε στρατιώτας. καὶ βλέπωντας τὰ σημεῖα καὶ ἄπειρα θαύματα, ὅτε ἔγιναν εἰς ἐκείνῃ τῇ σωτήριον σωθῶσιν, ἐγνώρισε τὴν ἀλήθειαν. ὅτε χωρὶς φόβου τινὰ ἀμολόγησεν εἰς τὸν μέσον τῆς συμαγωγῆς τῆς Ἰουδαίων μετ' ἐλπίθῃραν γλαῶσαν, λέγοντας. Θεὸς ὁ Κύριος ἦτον ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀλήθειαν. ἔπειτα πάλιν ὅταν ἐνταφίασαν τὸ ζωοποιὸν ἐκείνο Σῶμα, καὶ πανακίρατον, ἐπρόσασεν ὁ Πιλάτος τὸν αὐτὸν Λογγίνον, νὰ φυλάξῃ τὸν τάφον μετὰ τῆς κατωδίας τε. τότε λαβὸν ὁ Ἐκατόνταρχος, ἀγκαλὰ καὶ νὰ εἶχον ἀγαθῶν γνώμων εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ὀπίσθεσε πῶς ἦτον Κύριος Θεὸς, κατὰ καὶ μετὰ τὸ Σῶμα τὸν ἐμαρτύρησε, πλὴν ὑπῆγε νὰ φυλάξῃ καὶ τὸ πρὸς αἴμα. μὲν δὲ τὴν τῆς Σωτήρος Ἀνάστασιν, ὑπῆγε ὁ Λογγίνος μετὰ τῆς ἄλλης στρατιώτας τῆς κατωδίας εἰς τὴν συμαγωγῇ τῆς Ἰουδαίων, καὶ λέγουσιν αὐτοῖς ὅλα τὰ ἡμέρα.

μβα. ἦγαν δὲ τὸν σεισμόν ὅπως ἔγινε, καὶ τὸν ἀσραπόμορφον Ἀγγελον, ὅπως
 ἐκύλισε τὸν μέγαν λίθον τῆς πόλεως, καὶ πᾶς ὁ Χριστὸς ἀνέστη βέβαια, καὶ ἔ-
 μεινον ὁ τάφος ἄδειος μετὰ τὸ Σαββάριον. αἱ δὲ ποροεσῶτες τῆς Ἰουδαίων, νομί-
 ζοντες ἐν ἑσπέρῳ τῆς μεγάλης τῆς Χριστοῦ τῆς Ἀνάστασις, ἔδωσαν τὰς στρατιώ-
 τας ὅσα ἀργύρια ἤθελαν, νὰ συκοφαντήσων τῷ Ἀνάστασις, λέγοντες ὅτι οἱ
 Ἀπόστολοι ὑπῆγασι τῷ νύκτα κρυφὰ καὶ τὸν ἔκλεψαν. αὐτὰ μὲν εἶπον οἱ
 ἐπιλοιοποι στρατιώται πρὸς τὸν Πιλάτον, καὶ τὰς ἄλλας τῆς Πόλεως, ἀμὴ ὁ
 πιστὸς Λογγίνος δὲ ἐπῆρε κανὴν ἀργύριον, ἀλλὰ παρρησία, μετὰ ἐλευθέραν
 γνώμην καὶ γλώτταν ἐλέγχωντας τὸ ψεύδος τῆς Ἰουδαίων, ἐκήρυττε τῷ ἀλή-
 θεϊαν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινός, καὶ ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν ὁ ἀθάνατος.
 ταῦτα μαθὼν ὁ Πιλάτος καὶ τῆς Ἰουδαίων οἱ ἑξάρχου, ἔσπεσαν εἰς τὸν Λογ-
 γίνον τὸ μῖσος, ὅπως εἶχαν καὶ τῆς Χριστοῦ ποροίτερα, καὶ ἐγύρουν ἑσπέρων καὶ
 καιρὸν ἐπιπύθειον, νὰ τὸν φοβίσων οἱ ἀλιθῆται. τὸ ὁποῖον ἀπέσας ὁ Λογ-
 γίνος ἀπὸ τινὰ φίλου τε, ἔδωκε πόπον τῆς ὀργῆς, ἀπορρίπτει τῷ ζῶντι καὶ
 τῷ κλαμύδα, καταφρονᾷ τὸ ἀξίωμα, ἀπαρνέεται τὰς συγγχεῖς καὶ φίλους
 τε, καὶ λαμβάνοντας εἰς τῷ σωδοίαν τε δύο Στρατιώταις, ὅπως ἐπίσευσαν καὶ
 αὐτοὶ εἰς τὸν Χριστόν, ὑπῆλθον εἰς τῷ Καππαδοκίαν, καὶ γίνεται Κήρυξ τῆς
 ἀφροσύνης Θεομασίαν τῆς Χριστοῦ μετὰ τὰς συνῆθους αὐτῆς, καὶ ἄλλος Ἀπόστο-
 λος. αὐτὴ ἡ φήμη τῆς Λογγίνου ὑπῆγε χεδὸν εἰς τὸν Κόσμον ἅπαντα, πῶς
 κηρύττει τὸν ἐσαυρωμένον Θεὸν ἀληθῆσαν. τῶτο μαθόντες οἱ Θεοκτόνοι Ἰου-
 δαῖοι ἐσωμάχησαν, καὶ καταπέψουσι τὸν Πιλάτον νὰ ρεῖν καπιγορίας δὲ
 τὸν Λογγίνον πρὸς Καίσαρα, πῶς ἐκαταφρόνησε τῷ ἀξίωτι, καὶ τῷ πίστιν
 τῆς Ἐβραίων, καὶ κηρύττει εἰς τῷ ἀνδρωπον καλέμνον Χριστόν δὲ Βασιλέα
 αἰώνιον, καὶ ἐβάβισον εἰς τῷ γνώμην αὐτῶν τὰς ἀφροσύνης τῆς Καππα-
 δοκίων, καὶ ἐπίσευσαν. μετὰ ταῦτα τὰ ρεῖματα ἔσειλαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ ἀργύρια,
 δὲ νὰ καταπέψουσι τὸν βασιλέα νὰ ἐπιφασίση τὸν Λογγίνον εἰς θάνατον. καὶ
 ἔτος ἐβύετο. λαβὼν ἔν ὁ Πιλάτος τὸ βασιλικὸν πρὸσαγμα, ὅπως ἔγραφε νὰ
 θανατώσων τὸν Λογγίνον, τὸ ἔδειξε τῆς Ἰουδαίων, οἱ τινες δὲ οὗς ἐκίνησαν
 ἀπόθυμοι, καὶ ὡς αἰετοὶ ὑπύπτεροι φθάνουσιν εἰς τῷ Καππαδοκίαν εἰς ὀλίγον
 καιρὸν θῆσῆμα, καὶ καταλαχῆ ἐκόνευσαν τὸ βράδυ ἔξω τῆς Πόλεως εἰς εἰς
 χωράφιον, ὅπως ἦτον παρογομικὸν τῆς Λογγίνου, καὶ δεικνύετο καὶ αὐτὸς ἐκεῖ
 κάτοικος, δὲ ἔγων πολιτείας ἀσκητικῆς, καὶ ἀπέραχον. μὲν ἰερόντες ἔν πῶς
 ἦτον ἐκεῖνος ὅπως ἐγύρευον, τὸν ἠρώπισαν μουσικὰ εἰς ἔξουρε νὰ τὰς ἐρμυδι-
 σῶν τὸν πόπον, ὅπως ἐκατοῖκα Λογγίνου ὁ Ἐκατόνταρχος. τῶτο δὲ εἶπασιν,
 δὲ ἔχασιν πόπον νὰ ὑπάγουν δὲ φανε νὰ τὸν ἀρπάξουσι, δὲ ἔν ὁμοίαν
 ὅτι αὐτὸ τὸ μάθη, φέρει, νὰ μὴ τὸν φοβίσουσι, καὶ δὲ ἐνοῦσαν οἱ ἀφρονες,
 ὅτι ἀφροσύνην ἐδίφα ἐκεῖνος νὰ λάβη τῷ σφαγῆν δὲ τῷ ἀγάπῳ του
 Χριστοῦ, ὅπως ἐθανάτωθη δὲ τῷ σωπείαν μας, ὅπως ὅπως εἶχαν αὐτοὶ νὰ
 τὸν ἐπιπύχουσιν. γνώσεσας οὖν ἀπὸ Πνεῦμα Ἄγιον τί τὸν ἤθελαν, εἶ-
 παν αὐτοῖς μετὰ παρῆσαν φωνῆν καὶ φιλανδρωπον. ἀκολοθεῖτέ με, νὰ σὰς δει-
 ξω ἐκεῖνον ὅπως γυρῶτε. τότε ἔν ὡς ἀφροσύνην ὁ Μακάριος εἶχε πολλὴν
 χαρὰν, γνώσκοντας καὶ πρὸ τῆς μαρτυρίας πόσῳ ἰδοντῶν ἔμαθε νὰ ἰσολαύσῃ
 δὲ τὸν πρὸσκαίρον θάνατον, καὶ ἔλεγε ταῦτα πρὸς ἑαυτὸν ἔσω τῶν ὄραιοι
 αἱ πόδες τῆς διαγγελίζουμένων τὰ ἀγαθὰ. τῶρα ἀξιόνομα καὶ ἐγὼ νὰ ἰδῶ
 τῆς

τῆς Οὐρανῆς ἀνερχόμενος μετὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον, καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶ μετὰ λαμπροτάτῃ φωνῇ τὸν Θάνατον, λέγωντας μετ' αὐτῶ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρά μου· Κύριε δέξαι τὸ Πνεῦμά μου. τώρα ἀπέρχομαι εἰς τὴν αἰῶν Ἰερουσαλήμ, καὶ μετὰ συνοδούσων οἱ χοροὶ τῶν Ἀγγέλων μετὰ ὕμνοις ἐπιμνηστικαῖς, καὶ θαυμαστά ἑσπάρτα. τώρα ἐγδαίνομαι τὸν πύλινον χιτῶνα, ἰλυζάνομαι ἐκ τῆς φθορᾶς, καὶ τῆς ἀφθαρσίας χεῖρας ναυάγια, καὶ ὑπάγω πρὸς τὴν ἀληθῆ κύματα, καὶ χαλεπὰ τῶ προσκαίρει βίβη ναυάγια, καὶ ὑπάγω πρὸς τὴν ἀληθῆ λιμένα, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ζωὴ ἀλυτος, καὶ ἀνάπαυσις αἰώνιος. ὁφθαλμοῦ λοπὸν ὡς ψυχὴ μου, ἀπέρχομαι πρὸς τὸν Ποιητὴν καὶ Σωτῆρά μου. δεῖξον ὡς Λογγίνε φαιδρὸν καὶ ἰλαρὸν σε τὸ πρόσωπον. ὑποδέξαι φιλοφρόνας, καὶ φιλοσοφῶν πλάσια ἐπέτες, ὅπως σε ποροξενῶσι τοιαύτῃ μακαριότητι. δειπνήσον πολυτελῶς τῆς καλεσῆς, ὅπως ἤλθον νὰ σε ὑπάγωσιν εἰς τὸν δεῖπνον τῆς Δεσποτῆς. ταῦτα λέγων πρὸς ἑαυτὸν ὁ Μακάριος, ἐπῆρε τῆς ἐχθρῆς τῆς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ ἀφ' ἧς τῆς ἐφίλδσε πλεσιώταται, τῆς ἡρώσε, καὶ ποῖαν αἰτίαν τὸν Λογγίνον μετὰ τὸσον πόδον ἐγύρδον; οἱ δὲ πρῶτον μὲν τὸν ἀρξισαν νὰ μὴ εἰπῆ τινὸς τῆς ὑπόδεσιν, ἐπειτα τῶ ἀμολόγησαν τῆς ἀλήθειαι, πῶς ἐγραψον ὁ βασιλεὺς πρὸς Πιλάτον νὰ τὸν θανατώσῃ μετὰ ἄλλους δύο συστρατιώτας τῆς.

Ὁ δὲ Ἅγιος ἡρώσε καὶ κατὰ τῆς ἄλλης δύο, τίνες ἦσαν, ὅπως ἤδελαν νὰ ὑποκεφαλιώσιν ἀνάματα. καὶ μαθῶν, ὅτι κατὰ τῆς συστρατιώτας ἔλεγον, εἶπεν αὐτοῖς· ἀναπαυθῆτε δύο ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν μου, ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄλλοι ἔρχονται ἐδῶ μεθαύριον, νὰ σᾶς τῆς ποροδώσω, χωρὶς νὰ ὑπάτε νὰ τῆς γυρῶτε. τῆτο δὲ εἶπε, κατὰ τῆς ἔλειπεν οἱ ἄλλοι δύο εἰς ὑπηρεσίαν τινά. ὅθεν ἔχωντας πόδον, νὰ τῆς συγκοινωνήσῃ καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Μαρτύριον, ἠδέλησε νὰ καρτερήσῃ ἕως νὰ ἔλθωσι, καὶ τῆς ἐσειλε μὴλύμα ταχέως νὰ γρέψῃ. ἐφίλδσεν ἔν τῆς φονδῆς αὐτῆς ὁ μιμητῆς τῆς Δεσποτῆς, καὶ τοὺς ὑπηρετῆς ἡμέρας δύο μετὰ πολλῶν φιλοτιμίαν πλεσιοπάροχα. καὶ ὅταν ἤκουσε πῶς ἦρχοντο καὶ οἱ ἄλλοι δύο, λέγει πρὸς τῆς συστρατιώτας· νὰ ἰδέτε φίλοι ἡγαπημένοι μου, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Λογγίνος, ὅπως γυρῶτε. οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐξεπλάγησαν, καὶ βλέποντες αὐτὸν ἰλαρὸν, καὶ πρὸχαρον, δὲν ὅπισδον ὅτι ἦτον αὐτὸς ὁ ζυτῆμος, ἀμὴ ὕστερα ὅπως τὸ ἐβεβαιώθῃσιν, ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ τῆς, καὶ βαρέως ἐσνάξῃ, κατακοντῆμοι ἐκ τῆς τῆς σωματῆς. καὶ ἐνδυμέμοι τῆς κακίστῃ ἀπαπόδοσι, ὅπως ἐμελλον νὰ τῆς δώσῃ, κατὰ τῆς τσαυτῆς ἀγάπῃ ὅπως τῆς ἔδειξεν, ἔλεγον μετὰ πόνος καρδίας, καὶ θλίψεως. ὡς δυσυχῆ δειπνε, καὶ κακότητον φίλδμα. κατὰ τῆς φίλε Λογγίνε ἐκαμες ποῖτον ἐγχείρημα, νὰ ὑποδεχθῆς τῆς φονδῆς εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ γίνεταί σου ἡ φιλοξενία θανάτος; ὑπάγε εἰς εἰρήνῃ αὐτῆς, ὡς εἶναι ἡ ζωὴ χάρισμά σου κατὰ τὸν μισθὸν τῆς φιλοξενίας σου. φοβέμεθα νὰ βάλωμεν εἰς τὸν λαιμόν σου τῆς μάχαιραν, ὡς λαβέμεθα τὸ ἄλλας καὶ τὰ λοιπὰ βρώματα ὅπως μᾶς ἐφίλδσες, ἀμελεῖ ὁ πῆς, καὶ οὐκ ἔδεν αἱ χεῖρες νὰ σε ἐγγίξῃσι, κάλλιον νὰ κινδυνώσωμεν εἰς τὸν Πιλάτον, παρέξ νὰ μολυώμεν τῆς σωματῆς, τοιαύτας ἀμοιβᾶς ἀποδοῖδοντες. ἔτω μὴ οἱ συστρατιώται ἔλεγον συμπονῆντες τὸν Ἅγιον. ὁ δὲ ἀπεκρίθη πρὸς αὐτῆς θρηναῖως καὶ ἀγαλλόμενος· κατὰ τῆς φονεῖτε τὰ ἀγαθὰ, ὅπως μὴ ποροξενᾶτε μὴ θέλοντες; διατὶ τὸν θανάτον μου οὐδέρεθε, ὅς τις εἶναι

απαρχὴ τῆς ζωῆς μου, καὶ Βασιλεία αἰώνιος; μὴ λυπᾶθε φίλοι μου, ἀλλὰ παρηγορηθῆτε, ὅτι ταῦτο τὸ τέλος μου προξενᾷ αἰώνιον ἀγαλλίασιν, ἐπειδὴ με ἀξιώνει νὰ συνδουλεύωμαι μετὰ τὸν Δεσπότην Χριστὸν εἰς τὸν Παράδεισον πάντοτε, ὅστις εἶναι Θεὸς ἀληθινός, καθὼς ὅλα τὰ κτίσματα εἰς τὸ ἐκείνον πάθος αὐτὸ ὁμολόγησαν. ὁ Οὐρανὸς ἐσύγνασε, ἐσοκίδη ὁ Ἥλιος, ἡ γῆ ἔβριση, αἱ πέτραι ἐχίθησαν, καὶ ἐγὼ νὰ θῶ τῶν λίθων ἀκαθιπτότερος, καὶ τῶν ἄλλων κτισμάτων, νὰ μὴ ἐγνωρίσω τὸν Κτίσω μου; νὰ τὸν ἀρνηθῶ; μὴ θῶμαι. αὐτὰ, καὶ ἔτερα ὁ Ἅγιος λέγωντας, δεῖ νὰ πείσῃ τὰς ἀπεσταλμένους νὰ κάμνῃ τὸ προσαστόμνον, ἔφθασαν καὶ οἱ ἄλλοι δύο, τὰς ὁποίας ἰδὼν ἠγαλλίασε, καὶ ἀγκαλισάμενος αὐτὰς γλυκύτατα κατεφίλησε λέγωντας· χαίρετε συστρατιῶται, καὶ κληρονόμοι τῆς Βασιλείας τῶν Χριστῶν. τὰρα ἀνοίγῃσι τὰς θύρας τῶν Οὐρανῶν οἱ Ἄγγελοι, νὰ ὑπάγῃσι τὰς ψυχὰς μας εἰς τὸν Παράδεισον. ἰδὼ βλέπω τὰς λαμπάδας, καὶ τὰ χαρίσματα, μετὰ τὰ ὁποία νὰ ᾤδασα θῆμι εἰς τὸν ἀγνωστόν Χριστὸν ἀγαλλόμενοι. ταῦτα εἰπὼν, ἔβαλε τὰ λαμπράτα ἱμάτια, ὡσπερ νὰ τὸν ἔχασι καλεσμένον εἰς Γάμον πλέσιον. καὶ δείχνοντας εἷα βενδὸν, ὅπερ ἤθελε νὰ ἐπιφιάσῃν τὸ σῶμά μου, ἐγονάτισαν καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ ἐκοίταν οἱ ἀπεσταλμένοι τὰς Ἀγίας αὐτῶν Κεφαλὰς τῆς 15'. Οὐτως καὶ αἱ μὴ μακαεῖαι ψυχαὶ αὐτῶν ἀπῆλθον εἰς τὰ Οὐράνια, οἱ δὲ στρατιῶται ὅπερ τὰς ἀπεκεφάλισαν, ἐπῆραν τὴν κεφαλὴν τῆς Λογγίνε, καὶ τὴν ὑπῆξαν εἰς τὸν Πιλάτον, νὰ βεβαιωθῆ πᾶς τὸν ἐθανάτωσαν, καὶ νὰ δῶρονθῃν οἱ Ἰουδαῖοι ὁρῶντες τὴν. ἔδωσαν ἔν αὐτοῖς οἱ Ἑβραῖοι πολλὰ ἀργύρια. ὁ δὲ Πιλάτος πάλιν ἐπρόσαξε νὰ ρίψῃν ἄτιμα τὴν τιμίαν κεφαλὴν ἀπέξω τῆς Πόλεως. ἀλλὰ ὁ Κύριος, δεῖ τὸν ὁποῖον ἡ Ἁγία Κεφαλὴ ἐκόπη, δεῖ ἀφήκε νὰ καταφροειθῆ ἐκεῖ εἰς τὴν κοπεῖαν, ὅπερ τὴν ἔρριψαν, ἀλλὰ τὴν ἐφύλαξεν ἀοράτως, καὶ τὴν ἔσχεπε νὰ μὴ πάθῃ ἀπὸ τῆν κόπον βλάβην τινά. καὶ ἔ μόνον ταῦτο τὸ σημεῖον ἐτέλεσεν, ἀλλὰ καὶ θαυμασιώτερον, καὶ ἀκούσατε.

Γυνὴ τις χήρα ἦτον τυφλὴ, ἔχουσα Υἱὸν μονογενῆ μικρὰν παρηγορίαν εἰς τὴν χηρείαν, καὶ ἀβλεψίαν τῆς. αὐτὴ γὰρ ἔχεν εἰς τὸν Θεὸν Πίσιν πολλὴν, καὶ ἀλάθειαν. ὅθεν ἐπῆρε τὴν ράβδον, καὶ τὸν Υἱὸν ὀδηγόν, καὶ ἀπῆλθον εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον νὰ προσκυνήσῃ, ἐλπίζουσα εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν νὰ τῆς δώσῃ τὸ φῶς τῆς ὡς Παντοδύναμος. φθάσασα γὰρ εἰς τὰς Ἀγίας Τόπας, ἐλάμβανε τὸ χῶμα τῆς γῆς, καὶ τὸ ἔβαλλον εἰς τὰς ὀφθαλμούς τῆς δεῖ ἀλάθειαν. ἀλλὰ ἔ μόνον τὸ φῶς τῆς δεῖ ἔλαβεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλην συμφορὰν δεινὴν τὴν ἐπλάκασεν, ἧγεν ἠλθεν ἀδούχεια εἰς τὸν Υἱὸν τῆς καὶ ἐτελοῦσεν, ὅπερ τὸν ἔχεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὀδηγόν, καὶ βοήθειαν. ἔκλαιε γὰρ ἡ ταλαίπωρος καὶ τὰς ἑῖς μεγάλας ταύτας ζημίας, καὶ ὠλοφύρετο, λέγουσα. δεῖ τὴν Κύριέ μου με ἐγκατέλιπες τελείως τὴν ταλαίπωρον; ἐβαρύνθη εἰς ἐμὲ ἡ Ἁγία σε χεῖρα, καὶ με ἔκαμψεν εἰς ὅλους ᾤδασα βολῶν, καὶ ἐξέπονται εἰς ἐμὲ οἱ δαίμονες; τί κα ἐγὼ μόνον ἠμάρτηκα, καὶ δεῖ ταῦτο μόνον κολάζομαι; καὶ με ὑσέρησες τὸ μονογενές μου Υἱόν, ὅπερ τὸν ἔχα ἀπὸ τὸ φῶς τῶν ὀμμάτων μου; ποία ἐλπίς σωτηρίας καὶ ᾤδασα με ἐμειναι; ὡ γλυκύτατον τέκνον μου, παρηγορία τοῦ πάθους μου, τί νὰ θῶ ἡ ταλαίπωρος; καὶ πᾶς νὰ κυβερνηθῶ δίχως σε; αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια μυρολόγια λέγουσα, ἀπὸ τὸν πόνον καὶ δάκρυα ἀπειομήθη,

μήθει, καὶ βλέπει τὸν Ἅγιον εἰς τὸν ὕπνον, καὶ λέγει πρὸς ἐγὼ εἶμαι Δογγί-
 νος ὁ Ἐκατόνταρχος, καὶ ἔκοψαν δὲ τὸν Κεῖρον τὴν κεφαλῶν μου, καὶ τὴν ἔρρι-
 ψαν εἰς τὴν κοπεῖαν ἔξω τῆς Πόλεως. ὕπαγε λοιπὸν εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, σκαλί-
 σε βαθέως εἰς τὴν κοπεῖαν, διὰ τὴν κεφαλῶν μου, ἔγγισον αὐτῷ εἰς τὰ
 ὀμμάτιά σου νὰ φωτιθῆς, καὶ νὰ σὲ δείξω καὶ τὸν Υἱόν σου εἰς πόσῳ δόξαν δι-
 είσκεται, καὶ παρηγορηθῆς εἰς τὰ πάθη σου. τοιαῦτα ἢ ἀβλεπος βλέπασα,
 ἀπῆλθον εἰς τὸν ρηθούτου τόπον μὲ κόπον πολὺν χειραγωγούμενῳ ἀπὸ ἄλλου,
 καὶ ἄρχισα μὲ ποροθυμίαν πολλὴν νὰ σκαλίξω τὴν κοπεῖαν μὲ τὰς χεῖράς μου,
 καὶ διείσκασα τὴν τιμίαν κεφαλῶν ὡς θησαυρὸν ἀτίμητον, δι' οὗ ἀβλέψα,
 καὶ τὴν εἶδον ὡς ἀστέρα ὑπέρλαμπρον, τότε ἠσπάζετο ταύτῃ καὶ κατεπίλει μὲ
 θερμότητα δάκρυα, ἔπειτα τὴν ἐπάσρεψον ὀπιμελῶς, καὶ τὴν ἀλείψα μύρα,
 καὶ ἔσρεψον εἰς τὴν οἰκίαν, ὅτε ἐκόνδον καὶ πρότερον, βασάζασα ποιῶτον μαρ-
 γαρίτῃ πολυτίμον. καὶ τὴν ἄλλῃ νύκτι πάλιν τῆς ἐφάμην εἰς τὰς ὕπνας ὁ
 Ἅγιος, καὶ ἐβάσα τὸν Υἱόν μου εἰς τὴν ἀγκάλῃ ὡς τέκνοντα, ὅς τις ἦτον ἐν-
 δευμῆτος πλῆσια ὡς νυμφικὰ ἱμάτια, καὶ ἐχαίρειτο. τότε πρὸς εἶπον ὁ Ἅγιος·
 εἶδὲ τὸν Υἱόν σου, ὅτε τὸν ἐκλαίεις, πόσῳ δόξαλαυσιν ἦρε. μὴ λυπῆ τὸ λοι-
 πόν, ἀλλὰ χαίρει, ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἠξίωσε τῆς Βασιλείας τῆς, καὶ μὲ τὸν ἔδωκε
 σωδοῖαν, νὰ μὴν ἀποχωρεῖσθαι ποτὲ ἀπὸ λόγου μου. ἔπαρε γὰρ τὴν κεφαλῶν
 μου, καὶ τὴν Υἱόν σου τὸ Δεῖφανον, καὶ θάψεται εἰς οὐκ ἄταφον ἀμφοτέρω, καὶ δι-
 χαρεῖσθαι τὸν Κύριον, ὅτε τὸν ἀπέταυσεν εἰς πόσῳ δόξαν καὶ ἀφροσύνῃ αἰώ-
 νιον. ταῦτα ἀκῆσασα ἡ γυνὴ, ἐπῆρε τὴν κεφαλῶν τὸ Μάρτυρος, καὶ τὴν
 ὑπῆλθε εἰς τὴν Παξίδα τῆς, εἰς χωρίον Σαυδιάλῃ καλέμενον, καὶ βάνωντας
 ἐντίμως ἀπάμα τὰ δύο Δεῖφανα εἰς τόπον ὀπίστημον, καὶ διχαρεῖσθαι τὸν
 Θεὸν ἔλεγε. νῦν ἐγνώρισα πόσα ἀγαθὰ ἀξιώνονται ὅσοι ἀγαπῶσι τὸν Κύ-
 ριον. ὀφθαλμὸς ἐγύρῳ σαφάματος. ἐγὼ δὲ καὶ τὰς τῆς πνεύματος ἔλαβον.
 ἐλυπέμην δὲ τὴν ζῆμίαν τῆς τέκνοντα, καὶ τὸν εἶδα μὲ δόξαν πολλὴν συγκλη-
 ρονόμοι τῷ Ἁγίῳ πλησίον Θεῷ παρεστάμενον, συναυλιζόμενον μὲ τὰς Προ-
 φήτας, καὶ Μάρτυρας, καὶ μὲν Δογγίνου φορῶντες λαμπρότητα ἑσπέρια, ἡ δὲ
 λουσιν ὁμῶς ὡδὴν ἐπὶ τῆς, καὶ λέγοντες τὴν ἱεράν ἐκείνῃ φωνῇ. ἀλη-
 θῶς Θεὸς Υἱὸς ἡ ἐστίν. καὶ ἐστὶ καὶ ἔσται ἡ Βασιλεία αἰώνιος, καὶ ἡ Δε-
 σποτεία αὐτῆς ἀτελεύτητος. αὐτῆς ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Ι Ζ'.

Τῆ Ἀγίᾳ Μάρτυρος

Α Ν Δ Ρ Ε Ο Υ.

Τ Ο Υ Ε Ν Τ Η Κ Ρ Η Τ Η .

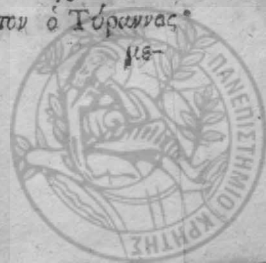
Πολλῶ κακουργίῳ ἔδειξεν ὁ ποιηρὸς ἄβελος καὶ τῆς Ἀγίων Μαρτύρων, καὶ ἁφ' ὁμοφρονίας καὶ ἀπανδρώπως ὁ μισαυδρώπος τὴν ἐπολέμησε, καὶ μάλιστα ὅταν ἐβλεπε κατὰ δουραμὴν τὴν δυσέβειαν, καὶ ἐπειράζε πολοφόπως τὴν Ἀγίαν δέλας τῆ Χρυσῆ, καὶ τὴν ἔβαλεν εἰς ἁφ' ὁμοφρονίας καὶ θανάτου ὁ πολυμήχανος. καὶ ἄλλας ἐγκρέμιζεν, ἄλλας ἔβαλεν εἰς ἄβελος καὶ κάμινον, καὶ ἄλλας ἄλλως ὡμῶς ἐθανάτωσεν. ἀλλὰ διὰ ὅλας ἔμεινε νικητὴς καὶ καταγέλαστος, ὅτι οἱ Μάρτυρες δὲν ἐφοβήθησαν αὐτὰ ὅλα τὰ κολαστήρια, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἐζητήσαν ἀξιοπότερα, ἵνα νὰ φανερώσιν μὲ ταῦτα τὸν ἀπειρον πόθον, ὅπως εἶχασιν ἁπὸς τὸν Θεοτόκῳ οἱ ἀξιόμνηστοι. ὅτι ἐὰν καὶ πολλὰς Ἀγίας ὁ ἐχθρὸς σωματικῶς ἐθανάτωσεν, ἀλλὰ τὴν γνώμην τὴν δὲν ἔβλεπεν διὰ τὸν εὐθεῖον ἔρωτα, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἐκατηχύθη ὡς νικητὴς διὰ τὴν ἀσθενείαν τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐκείνων δὲ ὅπως ἔμεινον ἀξιοπότερος καὶ ἀήττητος. καὶ μαρτυρεῖ μὲ τὰ λεγόμενα τῶν ἁγίων ἄνδρες ἢ ἀνδρεία καὶ τὰ ἡρώϊκά τε παλαίσματα. ἔπος δὲ ὁ θαυμάσιος ὑπέμεινε τὸς ἀγῶνας, ὅπως ἀφῆκεν εἰς τὴν μετὰ θνητῶν Μάρτυρας ὑποδείγμα ἁγναιότητος, τῶ ὁποῖς ἀρέπει καὶ ἡμεῖς ἐμὸνον νὰ ἀντάμην τὰ θαυμάσια τε παλαίσματα, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀρετὰς νὰ ζηλώσωμεν.

Οὗτος ἐγέννηθη εἰς τὴν δυσέβειαν Κρήτην, καὶ ζηλώσας παιδιόθεν τὴν Πατρικίῳ Ὀρθοδοξίαν, δὲν ἐπόθησε δόξαν, ἢ πλῆτον, ἢ ἄλλῳ ἑυφίῳ ἀρέχθη πώποτε, ἀλλὰ τὸν σκληρὸν καὶ ἐπίπονον βίον ἐβίωσε. καὶ ποῦτον ἠγάπησε τὴν ἀρετὴν ὅσον ὅλην τὴν ψυχῆς, ὅπως ἔμεινον διὰ ὅλας τὰς ἡμέρας ἐλεύθερος. ὅθεν ἀπολαύσας καὶ τῆς ἐχθρῶν θαυμάσια ἑοπαια, ἔγινεν εἰς ὅλα ὁδοὺς ἀρετῆς σωτηρίας, καὶ ἀρετῆς ὑποτύπωσης, ὅτι πολλὰς ἐκατάπεισε νὰ καταφρονήσιν τὴν παρεῖσαν ζωὴν ὡς δμάρωντον, νὰ δράμην ἁπὸς τὴν Οὐρανίον, καὶ ἀθάνατον. ἔπος ἐν ὑπεβίῳ ὁ Ὅσιος, φυλάττων ἀκείβως ἐν νεότητι τὰ Ἀποστολικά, καὶ Πατρικά δόγματα, καὶ πᾶσα ἡ Οἰκουμένη ἐκαταβύφα εἰς τὴν δυσέβειαν, χωρὶς κανεῖα ζιζανίων. τὴν ὁποίαν γαλήνην τῆς Ἐκκλησίας μὴ ὑποφέρων ὁ ποιηρὸς καὶ μισόκαλος, ἐπειδὴ ὁ ἐλληνισμὸς διὰ πολλῆς ἔπαυσεν, ἤγειρε πάλιν ἕτερον πόλεμον εἰς τὴν Ὀρθοδόξον ὁ ἀλιπίεος, καὶ ἐκατάπεισε τὸν βασιλέα Κοσμάουμον νὰ μὴ προσκυμᾷ τὰς Ἀγίας Εἰκόνας.

Εἴσειλον ἐν πανταχῶ ὁ δυσσεβὴς τὸ ἀσεβὲς αὐτὸ καὶ αἰότιον ἁφ' ὁμοφρονίας μὲ φοβε-

φοβερά ὀπίμια. ὅς τις τομήσει νὰ προσκυλήσῃ πλέον εἰκόνημα, νὰ γίνε-
ται τὸ πρῶγματε αὐθεντικόν, καὶ αὐτὸς νὰ λαμβαίῃ ὡς ἀδελφάτης πικρότα-
τον θάνατον. ὅθεν δὲ τὰς χαλεπὰς ἀπειλὰς καὶ δεινὰ φοβερίσματα, εφοβή-
θησαν, καὶ κατέφυγον οἱ Ὀρθόδοξοι εἰς τὰ ὄρη καὶ σπήλαια. καὶ αἱ μὲν πόλεις
καὶ χῶραι ἐρήμωσαν, αἱ δὲ ἔρημοι καὶ τὰ σπήλαια ἐνεπλήθησαν, ἔτι δὲ καὶ εἰς
τὰς φυλακὰς ἐστενοχωρῶντο οἱ ἔγκλειστοι, ὅχι νὰ φυλακίσωμεν φονεῖς καὶ κλέ-
πταις καὶ ἄλλας ἀνδράπας κακοποιούς καὶ ἀλάστορας, ἀλλὰ ἐναρέτους καὶ φίλους
μεγάλους τοῦ Πρωτοκράτορος. ταῦτα μαθὼν ὁ ἀνδραγαθὸς Ἀνδρέας ψυχῆ τε καὶ
σώματι, ἐτόθισε νὰ λάβῃ δὲ τὴν ἀγάπῃν τοῦ ἀθανάτου θάνατον προσκυ-
κλινομένου, καὶ τῷ Ἀγγέλῳ συμμέτοχος. ἀφίνοντας ἐν τῷ ποσειῶν τε πα-
τρῖδα, ἐμίσησε πᾶσαν ὑπότασιν φίλων, καὶ συγγενῶν, καὶ πρῶγματος, καὶ
ἐπίδα, ἐμίσησε πᾶσαν ὑπότασιν φίλων, καὶ συγγενῶν, καὶ πρῶγματος, καὶ
ἐπλάσεν εἰς Κωνσταντινούπολιν, νὰ πολεμήσῃ τὸν ἀντίπαλον ὡς αγωνιστὴς ἀν-
δεικώτατος. καὶ παρρησιαδαίς εἰς τὸ θείαζον, δὲν εφοβήθη τὰ φοβερά καὶ
πικρὰ κολαστήρια, δὲν ἐδειλίασε θυμὸν Ἀρχόντων δὲ τὸν Κύριον, ἀλλὰ φα-
νερῶς ἐκήρυξε τὴν ἀλήθειαν λέγωντας· ὅτι ὅποιος δὲν προσκυλᾷ τὰς Ἀγίας
Εἰκόνας, εἶναι αἰρετικὸς, καὶ Ἀντίχριστος. τὰς δὲ Ἀκροατὰς ἐπαρρησία νὰ μὴ
φοβῶνται βασιλέως θρασυτητα, ἕτε σκληρὰ παιδωπείρια, ἀλλὰ νὰ δίδωσιν τὴν
ὀφειλομένην τιμὴν, καὶ παρέπεσαν εἰς τὰς Εἰκόνας, αἱ ὁποῖαι εἶναι τῷ πρῶτῳ
τύπῳ ἀντίτυποι. καὶ ὅστις τὰς ὑβεῖζει, ἀτιμάζει τὸν εἰς αὐτὰς προσκυκλι-
κλινομένου. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐκάθητο μετὰ τῷ σωτήρι δορυφορέῳ εἰς τὰ Βασιλεία
τῶ Ἁγίου Μάμαντος μετὰ πολλὴν ἀγριότητα, κολάζοντας τὰς Ὀρθοδόξους σκλη-
ρῶτα. καὶ ἄλλως μὲν ἐρράβδιζεν, ἄλλως ἐψύχων, ἄλλως ἀνέσταν τὴν γλώσ-
σαν, δὲν νὰ μὴ δύνανται νὰ ἀδελφωθῶσι τὰς ἄλλας πρὸς τὴν δισέβειαν, ἄλ-
λων πάλιν εὐγανε τὰς ὀφθαλμοὺς, δὲν νὰ μὴ βλέπῃ τῶν Μαρτύρων τὴν γυ-
μναστικότητα, ἕτε νὰ ἔχῃ τινὰ ἀδελφωθῶσιν, ἄλλων δὲ πάλιν ἔκοπτε τὰς χεῖρας
καὶ πόδας, τῶ ἀνέθυτων ὁ ὑπόθυτος, καὶ ἄξιος πάσης κολάσεως. ταῦτα
βλέπων ὁ Ἅγιος ἐπόνεσε τῷ ψυχῇ ὡς συμπαδέστατος, καὶ ὑβεῖσε παρρη-
σια τὸν ἐμπαδέστατον Τύραννον λέγωντας· ἕτε βασιλεῦ κολάζεις τὰς Ἀ-
γίας μετὰ τὴν ὁμοότητα; πῶς δὲν λυτῶσται τὰς Χειρῶν ὡς μισόχειρε, ἀμὴ
τὰς δίδεις τοιαῦτα βασανιστήρια; ὁ δὲ κελδεῖ νὰ τὸν πιάσῃ οἱ παρρησιαῖμοι,
οἱ τινες ἄρπασαν αὐτὸν ὡς φονεῖς ἀγριώτατοι, ἄλλοι δὲ τὰς χεῖρας, ἄλλοι
δὲ τὰς πόδας, καὶ τὰ ἱμάτια, ρίπτοντες αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ὑβεῖς τῶν καὶ
λακτιζόντες. ἕτε τὸν ἤφεραν πλησίον τοῦ βασιλέως, καὶ λέγει τε. ἕτε ἡλ-
θες μετὰ τὴν θρασυτητα καὶ ἀγριότητα ἄχρηστε νὰ μετὰ ἐλέγχῃς εἰς πρῶτον;
ἢ δὲ νὰ γῶσ τὰχα πρὸς ἡμᾶς γνώριμος; λέγει τὸν ὁ Ἅγιος· δὲν εἶχα χεῖρας
ἐγὼ νὰ γῶσ τῆς βασιλείας σε γνώριμος, ὅτι ὅλον τὸν Κόσμον ἐκαταφρόνε-
σα, δὲν γῶσ τῆς βασιλείας σου, καὶ ἔρημον, ἕτε δὲ αὐθάδεια καὶ ἀμά-
σα, δὲν γῶσ τῆς βασιλείας σου, ἀλλὰ ἀπέσας τὴν νεώτερον γνώμην αὐτῷ, καὶ ἀν-
θεῖά μου ἐπαρρησιαδῆται, ἀλλὰ ἀπέσας τὴν νεώτερον γνώμην αὐτῷ, καὶ ἀν-
τίχριστον, πῶς βιάζεις τὰς δισέβεις νὰ μὴ προσκυλῶσι τὰς Ἀγίας Εἰκόνας,
δὲν ἐσυνήθηκα νὰ ὑπομείνω τοιαύτην ἀδικίαν. ὅθεν ἀφῆκα τὴν ὀφειλομένην
Πατρίδα μου, ἐπέρασα τὴν θάλασσαν, καὶ ἤλθα δὲ τὴν ἀγάπῃν τοῦ Χριστοῦ
νὰ σὰς λυτῶσω ἀπὸ τῆς πλάνης, ἢ νὰ θυσιάσω τὴν ψυχὴν δὲ τὸν δε-
σπότην μου, ὅς τις ἔλαβε δι' ἡμᾶς ἐπονείδιστον θάνατον, λέγει τὸν ὁ Τύραννος·
ἀπὸ τῆς μου, ὅς τις ἔλαβε δι' ἡμᾶς ἐπονείδιστον θάνατον,

μεγάλῳ γνῶσιν ἔχεις ἐσὺ καὶ φρόνησιν, καὶ ἤλθες ὑπὸ τῷ Κρήτιω νὰ μεταβάλλῃς τὴν γνῶμην τῶν Ἀρχόντων, καὶ Ἀρχιερέων ὅτε μᾶς πείθονται, νὰ μᾶς κάμῃς νὰ προσκυνῶμεν Εἰδῶλα καὶ ἔργα χειρῶν ἀτελέστατα. ἀλλὰ ἄς ἀφήσωμεν τὴν πολυλογίαν, καὶ ὑποτάξω εἰς τὸ ἀπόσαγμα μὲ πάραυτα. εἶδὲ ἐγὼ νὰ σὲ κάμω νὰ γνωρίσῃς πόσον κακὸν εἶναι ἡ ἀβελμία καὶ ἔπαρσις, καὶ ἡ πρὸς τὰς Βασιλεῖς ἀυθάδεια. ὁ δὲ Ἄγιος ἐκίταξε τὸν Οὐρανὸν λέγωντας· δεῦσε θάλα ἀπαρητιθῆ Χειρὲ Βασιλεῦ, ἕτε νὰ ἀτιμάσω τὴν Εἰκόνα σε πάμπον, ἄς ξεχίσωμ τὰ μέλη μὲ οἱ μισόχρῃσαι, ἄς δὴγάσω τὰ ὄμματα καὶ τὴν γλῶσσαν μὲ, ἄς κόψω τὰς χεῖρας καὶ πόδας μὲ, καὶ ἄς μὲ δάσω τὰ δεξιότερα κολασήματα, ὅτε νὰ ἠνέδθησαν πρότερον, ἢ νὰ καταφρονέσω τὸν σεβάσιμον Χαρακτῆρά σου. καὶ ὁ Τύραννος. ἕτετι ἔχεις τόσῳ ἀγνωσίαν καὶ παχύτητα, νὰ φερθεῖς τὸν ἀσθελεραπτον; δεῦ ἠκαστες τῷ Μωυσέως, ὅτε ἐνομοθέτησε νὰ μὴ κάμῃ τις τῷ Θεῷ κανεῖα ὁμοίωμα; ἕτετι γὰρ προσκυνῶτε σαρῖθ καὶ πύχως ἀτυχοὶ καὶ ἀνόητοι. φαρρεῖς πῶς ἔχεις νὰ λάβῃς τὰ παιδάριμα ὅτε σὲ δάσω ἕτε μισθὸν καὶ σωτηρίαν σου; ἀλλὰ πλανᾷσαι παιδαίωρε, ὅτι δεῦ μαρτυρᾷς ἕτε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἕτε τὴν ἀθέλογον γνῶμην σου καὶ ἀυθάδειαν δικαίως παιδύεσαι.

Καὶ ὁ Ἄγιος μὴ ὑποφέρων τὴν ὕβριν τῆς Θεῖας Εἰκόνας, ἐξύβρισε τὸν Τύραννον λέγωντας· μιὰρὰ κεφαλὴ, δεῦ ἔχει μισθὸν ὅστις παιδάριθ ἕτε πνυθῶ Ἄγιων Εἰκότων προσκυνῶσιν; ἡ τιμὴ ὅτε ταῖς διδομῃ δεῦ ἕτεβαίνει εἰς τὸ πρῶτότυπον; ἀμὴ πῶς ἐσεῖς παιδύετε μὲ σκληρὰ κολασήματα ὅσως ὕβρῖσιν καὶ ἀτιμάσω τὰς σήλας σας καὶ μορφώματα; τῷ ὁποῖαν ἀρέπει καταφρόνησις. ἐπειδὴ ἀπ' ἐξῶ εἶναι χάλκωμα, ἢ καὶ χρυσὸς, καὶ τὰ ἔσωθεν αὐτῷ εἶναι πίσσα καὶ ξύλα καὶ ἄλλη ὕλη ἀκαταφρόνητος. ἐσεῖς βρωμεσμῖοὶ καὶ ἀάξιοι τιμᾶθε, καὶ θέλετε νὰ προσκυνῶμεν τὰς ἀνδραῖντας σας καὶ μορφώματα, καὶ νὰ ὕβρῖζετε τὰς Εἰκόνας τῷ Χειρῶ καὶ τῷ Ἄγιων δεύσας φαίνεται ἀμάρτημα; ταῦτα λέγων ὁ Ἄγιος ἠθέλε νὰ μακρυῖν τὸν λόγον, νὰ τῷ ἀποδείξῃ ἕτε τὸν Μωυσῆ τῷ πῶς ἐτύπασε τὰ Σεραφίμ, καὶ διατί εἶπε νὰ μὴ κάμω οἱ Ἐβραῖοὶ Θεῷ ὁμοίωμα. ἀμὴ ὁ Τύραννος ἐδυμάθη πῶς τὸν ὕβρισε, καὶ λέγει πρὸς τὰς περὶεσῶτας· ἐὰν ὅστις ὕβρῖσιν τὴν σήλῳ τῷ Βασιλέως βαρέως παιδύεται, καθὼς εἶπεν ἐπίτος ὁ ἀναιδέσματος, ἀμὴ αὐτὸς ὅτε μὲ ὕβρῖσιν εἰς τὸ πρῶσωπον, πόσις κολάσεως εἶναι ἀξίος ὁ ἀναίχμωτος; ἕπος εἶπε βλέπωντας μὲ ἀρηιον νεῦμα τὸν Ἄγιον, ἐφῶναξεν ὀργίλως νὰ τὸν ἐγδύσεν, καὶ ταυύσαντες αὐτὸν μὲ χοινία, νὰ τὸν δέριεν ἀνελεήμονα. ἕπειτα βλέπωντας τὸν πῶς δεῦ ἐδειλίασεν ὀλότελα, ἀλλὰ ἐκαρτέρει νὰ λάβῃ τὰς ραβδισμῆς μὲ ἀνδρείαν καὶ θυμαιοπτι, ἐγνώρισε πῶς δεῦ τὸν ἐνίκα μὲ τὸ κακόν. ὅτεν ἠθέλησε νὰ τὸν κολακύσῃ, καὶ λέγειτε μὲ ἡμερότητα· πειν νὰ λάβῃς τὰ κολασήματα κάμῃ τὸ θέλημά μὲ, νὰ μὴ μετανοήσῃς ματαίως καὶ ἀδιαφύρεται ὕσερα. ὁ δὲ Ἄγιος ἐφῶσας πρὸς τὸν Χειρὸν τῷ τῆς ψυχῆς καὶ τῷ σώματος ὄμματα προσπύξατο κῶρῶς, νὰ τὸν δυναμάσῃ νὰ φυλάξῃ τὸ σέβας τῷ Ἄγιων Εἰκότων ἀκλίνας τε καὶ ἀτρεπτον. ἕπειτα κητίζει πρὸς τὸν Τύραννον λέγωντας· πῶς βαρβάρως δεῦ πολεμᾷς νὰ κηκῆσῃς ὅτε σὲ ζημιῶναι, καὶ τὴν ἀπεδῆν σε ὄλλω βαυεις νὰ πολεμᾷς τὸν Χειρὸν καὶ τὰς θέλας τε; καὶ δεῦ φοβάσαι τὴν Κεῖσιν τῷ Θεοῦ, ἄς τις μέλει νὰ ἕτεπῶσῃ τὰς πράξεις σου; τότες ἐξεγύμνωσεν ὁ μιὰρὸς τὴν

ὑποκρίσιν, ἢ ἐμάσιζαν τὸν Μάρτυρα σκληρότατα μετὰ τὰ βένδρα, ἕως νὰ θε-
ραπύσεν τὸν θυμὸν τῆς Τυραίνης. ἐκεῖνοι μὲν ὅπως ἦσαν προσαρμῆνοι νὰ τὸν
δέϊραν, τὸν ἐξέχισαν ὅσον ἀσπλαγχα, ὅπως ἔφεχαν ποτάμια αἵματος, καὶ
ἦτον ἡ γῆ ὀλοκόκκινος. ἄλλοι δὲ τὲ ἐκτυπῶσαν μετὰ λίθους, καὶ ὑβρίζαν ποι-
κιλοτρόπως τὸν τιμιώτατον, ἀγνοῶντες οἱ ἄδελφοι, ὅτι ἕως νὰ ἀρέσεν τὸν ὀπι-
γειον ἀντοκράτορα, ἐχαροποιῶσαν τὸν Κοσμοκράτορα, καὶ ἐλυπῶσαν τὸν Παντο-
κράτορα, ὅς τις ἐμελλεν αὐτοῖς μὴ νὰ δώσῃ ἀτελεύτητον κόλασιν, καὶ τῆς Ἀγίας
Ἀφροσύνης αἰώνιον, καὶ Στέφανον ἀμαράντινον. μὴ ταῦτα τὸν Ἰσραηλιτικὸν
ὁ ἀσυνέτος Τύραννος μετὰ σπλαγχνικά λόγια, καὶ μὴ δυναμῆος νὰ μετα-
φέρῃ τὴν καλιῶτα προσείρεσιν, ἀπέριψε τὲ προβάτα τὸ ὀπίπλαστον σῶμα,
καὶ ἔμεινε πάλιν ὡς πρότερον λύκος ἀρπαγὸς, προσάζωντας νὰ συωθῶσεν,
καὶ νὰ σωτρίψεν τὰς ἰσχυρόνας τε. καὶ ἔπως αὐτοὶ μὴ ἐμάσιζον ὅσον ἐδύλον-
το, ὁ δὲ μετὰ τὴν προσδύχλω τὰς μαιφόνους ἀμοίβετο, ὡς ὁ Πρωτομάρτυς καὶ
σωάνυμος αὐτῷ Στέφανος. ἔπειτα πάλιν τὸν ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακὴν ἕως
δωτέραν ἐξέτασιν. δεισιπῶντας δὲ ἐκεῖ εἰς τὸ δεσμωτήριον καὶ ἄλλους πολλοὺς
τῶν Χριστιανῶν, τὰς ἐδίδασκον ἐπιμελῶς νὰ σέκων ἀνδρείως εἰς τὴν ὀρολο-
γίαν, καὶ νὰ μὴ προδώσεν τὴν δόξασιν, ἕως φόβον προσωπειῶν κολαση-
ρίων, ὅπως λυτρωθῶν διὰ τὰ αἰώνια. ἔχαιρε δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς ὁ μέγας
Παῦλος, πᾶς ἠξιώθη νὰ πάθῃ θλίψεις ἕως τὸν Κύριον, καὶ τῆς δὺχαρίσας
ἐξ ὅλης καρδίας καὶ ἕως σώματος. οἱ δὲ λοιποὶ φυλακωμένοι ταῦτα ἀκούοντες
ἐσερανοῦντο θεοσιώτερον. ἦτον ἔν εἰς τὴν φυλακὴν τὸ σῶμα τῆς Μάρτυρος, καὶ
δὲ ψυχὴ καὶ ἀπὸ τῆς ἀναλύσεως ἐφαντάζετο τὰ Οὐράνια, καὶ ἐπεθύμα ποτε νὰ
λυτρωθῇ διὰ τὸ σῶμα, νὰ ἀπολαύσῃ τὸν ποδῶν ἑαυτοῦ εἰς τὴν ἐκείθεν μα-
καριότητα. εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὸν ἤφεραν πάλιν εἰς τὸ κελίον, καὶ δοκι-
μάζωντας τὸν δεσφῶρος ὁ Τύραννος, δεῖν ἐδωκῆναι νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν μιανὰ
γνωμίαν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ ὀλιγότερον τὸν εὔρηκε, καὶ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ
Χριστοῦ θερμότερον. ὅθεν ἐπρόσασε πάλιν νὰ τὸν ἐγδύσεν, καὶ νὰ τὸν δέρνε-
σιν ἀσπλαγχνά ἐπάνω εἰς ταῖς ἄλλαις πληγαῖς, ὅπως τῆς ἔδωσαν πρότερον.
ἐξέχισαν ἔν τὰς πλῆρας τῆς ἀνελεήμονα, καὶ πολλὰ ὀδυρῶν τῆς ἔδιδαν, ἀλ-
λά τὸν Θεσαυρὸν τῆς Πίσεως δεῖν ἐδωκῆναι νὰ τῆς κλέψουσιν. ὅθεν βλέ-
πωντας ὁ ἀλιπίεος Τύραννος, ὅτι ἀκαίρως ἐβασανίζοντο, αὐτὸς μὲν δέρνων-
τας, καὶ ὁ ἀδελφὸς ὑπομένωντας, ἔδωκε κατ' αὐτῶν τὴν ποδῶν ἑαυτοῦ ὀπίφασιν,
νὰ τὸν δέσων μετὰ χοινία διὰ τὰς πόδας, νὰ τὸν τραβίξεν εἰς τὸ παζάρι, καὶ
κάθε τόπον τῆς Πόλεως, ἕως νὰ ξεψύξῃ, καὶ τότε νὰ τὸν ρίψεν εἰς τὸν ὀπι-
μιον τόπον τῶν κακῶν, νὰ τὸν φάγῃ τὰ θηρία καὶ ὄρνεα.

Καθὼς ἔν τὸν ἐφάβιζον ἀτίμως εἰς ὄλιγον τὴν ἀγορὰν, καὶ ἐκατακτύπη εἰς
τὰς λίθους ἢ κεφαλῆς, ἐτυχεν εἷας φαρὰς ὅπως ἐβάστα ὀφθαλμοὶ νὰ τὰ που-
λήσῃ, ὅς τις βλέπωντας τὸν Ἅγιον ἠρώτησε τί πταίσιμον ἐπαρῆ; καὶ μα-
θῶν τὴν αἰτίαν, ἀρπάσας μίαν μακεδονικὴν μάχαιραν, ὡς διὰ τῆς δεβολου
κινέμενος, ἔκοψε τὸν εἷα πόδα τῆς Μάρτυρος, ἵδου διὰ τὸν ἀφόρητον πόνον
ὅπως ἐπῆρκε διὰ τὴν ἐκκοπὴν τῆς ποδῶς, ἐξεψύξεν ὁ μακάριος. ἔπως ἐτε-
λείωσεν ὁ δρόμος τῆς Δεισιείας, τοσαῦτον ἦτον τῶν ἀγώνων τὸ σῶμα, τοσαῦ-
τη ἡ ἀνδρεία, καὶ τὰ παλαιόματα. καὶ ἡ μὲν Ἀγία τῆς ψυχῆς καὶ πανάμωμος
ἀνῆλθε πρὸς τὸν ποδῶν ἑαυτοῦ, τὸ δὲ τίμιον αὐτῆς καὶ σεβασμιᾶν Δείφανον ἐπρά-
βιζαν.

βίβλων, ἕως ἔφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς κακέργων, καὶ ἔρριψαν ἀτίμως τὸ πάσης τιμῆς καὶ δολαβείας ἐπάξιον, καὶ ἐκείτετο ἡμέρας πολλὰς εἰς βράσιν τῆς θηρίων καὶ πετεινῶν, καὶ τὸ ρητὸν τῆ Προφήτης· ἔθεντο τὰ θνησιμαῖα τῆς δέλων σε βράματα τοῖς πετεινοῖς τῶ Οὐρανοῦ, καὶ τὰς σάρκας τῆς Οσίων σε τοῖς θηρίοις τῆς γῆς. ἀλλὰ πάλιν ὁ φιλανθρωπος Κύριος ἐφανερώσεν εἰς τὰς φιλοθέας ψυχὰς τὸν θησαυρὸν ἐκείνον, διὰ τὴν δόξασιν τὸν δελόντες, καὶ τὴν ἀφελήσῃ τῆς κάμωντας. ὁ δὲ ἔξοπος τῆς ἐγνωρίσεως τῆς Γερῆ Λειψάνε ἔτος ἐδέξτεο. τὸν καιρὸν ἐκείνον ἦσαν δώδεκα δαιμονιζόμενοι ἀπὸ ἑξήφορα κάσρη, καὶ χαρεία, οἱ τινες ὑπήγχε πᾶς εἰας ὅπε τὸν ἐξάβιζε τὸ δαιμόνιον, ἄλλος εἰς μίαν Πόλιν, καὶ ἄλλος εἰς ἄλλω, ἀναφελῶς ἢ ἀκαίρας τὸν καιρὸν ἀναλίσκοντες. καὶ ποτὲ μίαν ἡμέραν ἐσωμάχθησαν ὅλοι ἀντάμα, καὶ ὑπήγχε εἰς τὸν τόπον τῆς κακέργων, ὡσπερ τὰ εἶχαν μίαν ψυχὴν καὶ φρόνησιν ἅπαντες, καὶ φωνάζοντες, ἐπηκαλῶντο τὸν Ἄγιον, ἔπειτα ἀνεκάτωσαν ὅλας τῆς κακέργας, ὅπε ἐκείνοντο εἰς τὸν λάκκον, ἕως ἔδρήκασιν τῆς Ἄγιοι τὸ Ἄγιον Λείψανον, καὶ τὸ ἐσύκωσαν χαίροντες. τότε παρέδωκε τὸ δαύμα τῆς δαύματι ἠκολάθησε, καὶ ἐλυτρώθησαν οἱ δαιμονιζόμενοι ἅπαντες, καὶ ὅσοι ἄλλοι εἶχασιν τινὰ ἀδύθειαν ἐξέβλησαν. τὸν δὲ Ἄγιον ἐπῆραν οἱ δολαβεῖς Χριστιανοί, καὶ τὸν ἐπιτάφισαν ἐκτίμως εἰς τόπον τινὰ καλέμενον Κείσις, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγίνοντο καθ' ἐκάστῳ ἄπειρα δαύματα, καὶ τελενται ἕως τῆς σήμερον. ὅτι εἶτι ἀδύθειαν καὶ παλαιπωρίαν ἔχει τινὰς, καὶ τὴν ὑπάγει εἰς τὸν τάφον τῆς Μάρτυρος μῆ Πίσεως, θεραπεύεται μὲ τῆς χάριτι καὶ φιλανθρωπίαν τῆς Δεσπότης Χριστοῦ. Ω, πρέπει δόξα σοῦ τῆς Πατρὶ, καὶ τῆς Πνεύματι εἰς τῆς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Ι Θ ΄.

Τῆς Ἄγιοι Μάρτυρος

Ο Τ Α Ρ Ο Τ.

Βασιλεύοντες ὁ Τύραννος Μαξιμιανός, ἐσεῖλεν εἰς ὅλα τὰ κάσρη, καὶ εἰς τῆς Ἀρχοντας τῆς Αἰγύπτου τὸ ἀσεβέστατον ἀπόσταγμα, τὰ ἀπαρῆνται οἱ Χριστιανοί τῆς ἀσέβειαν, καὶ τὰ ἀποσκυλῶσι τὰ εἶδωλα, ἢ τὰ τῆς θανατόν μετ' ἐξήφορα κολασήρια. ἐπάσαν ἐν πολλὰς πιάς, ἀπὸ τῆς ὁποῖας ἄλλοι μὲ ἐθανάτωθησαν εὐκολα καὶ τὸν Χριστὸν, καὶ ἄλλοι δεισκοντο φυλακαί μετ' ἐθανάτωθησαν εὐκολα καὶ τὸν Χριστὸν, καὶ ἄλλοι δεισκοντο φυλακαί μετ' ἐθανάτωθησαν εὐκολα καὶ τὸν Χριστὸν. τότες ἦτον καὶ εἰας ἀνδρειωμένος στρατιώτης Αἰγύπτιος ἀπὸ ἄλλος ἐπίσημον, τῆς δόξαν ἀπὸ βλεπτός, καὶ εἰς τῆς ἀρετῆς ἀπεβόητος, ὀνόματι Οὐάρος, ὁ ὁποῖος ὑπήγχε εἰς τῆς φυλακαίς πᾶσαν νύκτα, καὶ ἐπημελεῖτο τῆς Μάρτυρας, καὶ τῆς ἐπαρεκάλει τὴν δέωνται τῆς Θεῆς καὶ λόγους, τὰ τὸν ἀξιώσῃ καὶ αὐτὸν τὴν μαρτυρήσῃ καὶ τὸ ὄνομά τῆς τὸ Ἄγιον. ἦτι εἶχε μὲ πόσον εἰς τῆς, ἀπὸ ἐφοβάτο τῆς Τυράντων τῆς ἀπανθρωπίαν.

καὶ ἀγριότητα, ὅτι πόσιω λύσαν ἔχασιν οἱ φονεῖς καὶ τῆς Χριστιανῶν, ὅτι
 ἄλλες ἐφύλων ὡς κρόβατα, ἄλλες ἐβύθιζαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἄλλες
 ἀλλοεξόπως δεινῶς οἱ δεινοὶ καὶ ὠμῶς ἐθανάτωναν. Ἐπειὰς τὰς ἡμέρας ἀ-
 νήγειλαν οἱ δήμιοι πρὸς τὸν ἄρχοντα, πῶς ἤρασι τινας Ἀσκητὰς εἰς τὴν
 ἔρημον, καὶ τὰς ἐφυλάκωσαν. ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν ἐχάρη, καὶ ἠποίμα-
 ζε τὰ κολασήμια ὄργανα καὶ τὰς βασανίστη σκληρότατα. ὁ δὲ Μακάριος Οὐά-
 ρος ἔδωκε τῆς φυλάκων ἀργύρια, καὶ τὸν ἀφήκασιν τὴν νύκτα, καὶ εἰσῆλθεν
 εἰς τὰς Ἀγίας, τὰς ὁποίας ἔλυσον ἀπὸ τὰ δεσμὰ, καὶ τὰς ἐφίλωσεν ἐπιμε-
 λῶς, ὅτι ὀκτῶ ἡμέρας ἦσαν ὀλονήσιοι, καὶ μὴ τὸν δεῖπνον εἶπεν αὐτοῖς
 ἀδικαλῶσας δέλοι ἀληθινοὶ τὸ Χριστῷ, καὶ δεηθῆτε τὸ Θεὸν καὶ με δυναμώ-
 σῃ, καὶ μαρτυρήσω ὑμῶν τὴν ἀγάπην, ὅτι δέλος τὸ Χριστῷ, καὶ τῆς Ἀ-
 γίων τῶν εἶμαι καὶ ἐγὼ, ἀμὴ δειλιῶ τὴν ἀσπλαγγίαν τῆς Ἀρχόντων, καὶ
 τὰ ἁγίαφορα κολασήμια. δι' αὐτὸ δὲν ἐτόλμισα καὶ παρρησιασθῶ, φυβέμμος
 τὸ ἀποβησόμενον. κάμετε γὰρ προσοχίην πρὸς Κύριον ὑμῶν λόγῳ με, ὅτι ἀθ-
 ριον τελειώετε τὸ μαρτυριον. οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Ἀδελφε Οὐάρε, ἐὰν δὲν
 κοπιᾷσῃ τινας τὸν χειμῶνα καὶ ἀπείρη τὸ φῆγμα, δὲν ἐσωθῆσαι τὸ φέρος καὶ
 χαίρεται. ἔγω καὶ ὁ ἀθλητὴς δὲν σεφανάνεται, ἐὰν δὲν ἀθλήσῃ τομίμωσ
 πρότερον. ἐλθέ λοιπὸν εἰς τὴν συνοδίαν μας, καὶ ἄγῃς Στρατιῶν τὸ Χρι-
 στῷ τελειοῦ καὶ αὐτὸς μᾶς βοηθῆ ἀοράτως, ὑμῶν τὴν ἀγάπην τὸ ὁποῖο πά-
 ροι, καὶ ὑπομείνωμεν ὅλα τὰ κολασήμια. ταῦτα οἱ ἅγιοι λέγοντες, ἤλ-
 θασιν τινὲς στρατιῶται ἀπεσαλμῆροι ἀπὸ τὸν Τύραννον, καὶ τὰς ὑπάγεν εἰς τὸ
 κρηπίον, καὶ ἰδόντες εἰς τὰς πόδας τῆς Μαρτύρων τὸν Μακάριον Οὐάρον,
 ἐθαυμάζοντο, καὶ λέγασιν αὐτῷ· δὲν φοβᾶσαι ἄνθρωπε, καὶ μή το μᾶθῃ ὁ
 Ἡγεμὼν, καὶ χάσῃς τὴν ἀξίαν καὶ τὴν ζωὴν σου ἀδικαίρα; ὁ δὲ ἀπεκρί-
 νατο· ὁ Κύριος καὶ με ἀξιώσῃ καὶ ἄλλω τῆς ἁγίων ἐσπῶν συνοδοιπόρος καὶ
 σύσπλιμος. τότε οἱ μὲν στρατιῶται ἐπῆραν τὰς Ἀγίας (οἱ τινὲς ἦσαν ἐπὶ
 προπύργια εἰς τὴν ἔρημον, ἀμὴ ἐπελόπισεν ὁ σῶας, καὶ ἔμειναν οἱ ἔξῃ) καὶ
 τὰς ἤφεραν εἰς τὸν Τύραννον, ὅστις ἐγύμνωσεν αὐτὰς, καὶ λέγει τὰς· μὴ τὴν
 μεγάλῃ δυνάμει τῆς Θεῶν, ζωντανὸς θέλω καὶ σᾶς δώσω τῆς σκυλίων καὶ
 φάγῃ τὰς σάρκας σας, ἐὰν δὲν ἀρνηθῆτε τὴν Πίσιν σας. οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν
 ἀφοβα· ἡμεῖς εἶμεθον εἰς τοῦτον τὸν Κόσμον ἐξωρισμένοι καὶ πάροικοι. ἡ
 πόλις μας εἶναι εἰς τὰ Οὐράνια. λοιπὸν τὰς φοβερισμὸς σε δὲν βάνομεν εἰς
 τὸν νοῦν μας ὀλόπελα, ἀλλὰ μᾶλλον ἐχόμεθα, καὶ ἀδικαλῶμεν καὶ μᾶς
 παιδείας καθὼς εἶπες σκληρότατα, ὅτι τότε φαίνεται ὁ πόδος μας πρὸς
 τὸν Χριστὸν, καὶ καὶ καταλάβῃς καὶ ἐσὺ πόσιω βοήθειαν δίδει αὐτὸς ὁ ἀ-
 ληθῆς Θεὸς εἰς τοὺς δούλους του. τότε προσάγει καὶ τὰς δείρουν ὅλας δυνα-
 τὰ καὶ ἀνελεήμονα. καὶ οὕτω δεινῶς μασίζόμενοι ἐσιώπων, καὶ δὲν ἔλεγον τί-
 ποτας. ὁ δὲ Ἄρχων μετήσας αὐτὰς, καὶ ἰδὼν ὅτι ἦσαν ἔξῃ, ἠρώπησε τί
 ἐγίνῃ ὁ ἔβδομος; τότε παρὸν ἐπῆρθη εἰς τὸ μέσον ὁ Οὐάρος λέγων-
 τας· ἐκεῖνος ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἀλλῶν ζωὴν, ἀμὴ ἀφήκεν ἐμὲ κληρονόμον
 αὐτοῦ καὶ ἐπῆροπον. λοιπὸν εἶτι σᾶς ἐχρεώσεται. ἐγὼ καὶ πληρῶσω ὑμῶν λό-
 γῳ τῷ.

Ἦκουσεν ὁ Ἡγεμὼν, καὶ θυμωθεὶς ἀφῆκεν, ἠρώπησε ἀπὸ τοῦτον τὰ γὰρ
 ἦσαν

ἦσαν, καὶ ποταπὸς ἀνδρῶπος. ἡ δὲ τάξις εἶπεν ὅτι ἦτον ἄπο τῆς ἐπιφανείας τῆς Τυραννίου Σξατιώτης ἀήτητος. ἐλυπήθη εἰς τὸτο ὁ Ἄρχων, καὶ λέγει τῷ ποῖος ποιηρὸς δαίμονας σὲ ἐκνήτησε νὰ καταφρονέσης τῷ ἀξίαν σε, καὶ τὰ σιπερέσια ὅτῃ ἐπερνε, νὰ ἔλθης εἰς τοῖστον χαλεπώτατον κίνδυνον; ὁ Ἄγιος ἀπεκρίνατο τὸν Οὐράνιον ἄρτον, καὶ τὸ Θεῖον ποσίμιον τῆ τιμῆς Αἱματος Χρῆσε τῷ Κυεῖς με ἐφούρινα ὑπὲρ τῷ τιμῆ καὶ πληρωμῶσε, καὶ ἀπὶ τῆς φθαρτῆς καὶ προσκαίρε ταύτης ζωῆς ἐφορτίμισα τῷ ἀφθαρτον καὶ αἰώνιον. τότε ὁ Ἄρχων ἐκίταξε τῆς Ἀγίης με νεῦμα ἄγριον λέγωντας ἑσείς εἴσε αἰτία, καὶ ἐξημιώθηκα τοῖστον Σξατιώτῳ φεφανέσατον. ἀμὴ ἑσᾶς νὰ καταναλάσαι πρότερον με πάνδεινα παιδοθήρια, καὶ ὑσερα εἴστον τὸν ἀλιθήριον. οἱ δὲ Μάρτυρες δεῦ ἐφίηθησαν τῆς λόγης τε ὀλότελα, λέγοντες καρτέρησον ὀλιγον ὦ δικαστᾶ, νὰ καταλάβης τῷ μεγάλῳ διαφορᾶ, ὅτῃ εἶναι ἄπο ταύτῳ τῷ πρόσκαιρον στρατεῖαν, ἕως τῷ ἀληθινῷ καὶ Οὐράνιον τῆς Ἀγγέλων, με τῆς ὁποῖας τὸν ἀνδρα λιώσαμεν. τότε πάλιν τῆς ἐβασανίσε διαφορᾶς νὰ θυσιάσῃ, ἀλλὰ δεῦ ἐδωμήθη ὁ μάταιος, ὅτι ἐκεῖνοι ποσῶς δεῦ ἐδειξαν δειλίαν τινά, ἀλλὰ καὶ τῆς θεᾶς φεπταίζοντες ἔλεγον ἄς ἄπολεσθῆν οἱ θεοὶ, ὅτῃ δεῦ ἔκαμαν τὸν Οὐρανὸν καὶ τῷ γῆ, καὶ τὰ ἐπίλοιπα κτίσματα. ὁ δὲ Μακάριος Οὐαρος παρᾶργισε τὸν Τύραννον λέγωντας. τί μωραίνεις καὶ τῆς Ἀγίαν ἀσυῖετε; ὁ δὲ θυμωθεῖς ἐκρέμασεν εἰς τὸ ξύλον τὸν Οὐαρον, λέγων ταῦτα πρὸς τῆς λοιπῆς Μάρτυρας ἑὰν ἑσείς με νικήσητε, θέλω νὰ ἀρνηθῶ καὶ τῆς θεᾶς με καὶ ἀλήθειαν. οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ δοκίμασον τῷ δυνάμειν σε εἰς τὸτον τὸν Ἀδελφόν μας, καὶ ἀν νικήσης αὐτόν, ἔχε ἐλπίδα καὶ εἰς τῆς λόγης μας. τότε ὁ ἀσεβῆς προσᾶσει καὶ κατεβάζεν ἄπο τὸ ξύλον τὸν Οὐαρον, ἕα νὰ τῆ δώσῃν δριμυτέραν βᾶσανον, καὶ δεῦόντες τον με ὠμά λωρεῖα, τὸν ἐταύσαν εἰς τῷ γῆ, καὶ τὸν ἔδερναν τέσσερεις με δυνατῆς ροπάλης, καὶ πόσον τὸν ἐμασίγησαν, ὅτῃ ἐσωξίθησαν ὅλα τε τὰ κόκκαλα, καὶ ἐκείτετο ἐλευερόν θεάμα. τότε ὁ Ἄγιος στραφεῖς πρὸς τῆς Μάρτυρας εἶπεν αὐτοῖς διλογήσατε Ἄγιοι Πατέρες τὸν δελόν σας, καὶ κάμετε πρὸς τὸν Δεσπότην φεδάκλησιν, νὰ με δώσῃ δυνάμειν καὶ βοήθειαν, ὅτι ἰξέρει τῷ ἀνδραπίνῳ ἀφθύν, ἐπειδὴ ἐκαταδέχθη νὰ γῆν ἀνδρῶπος, καὶ εἶπεν, ὅτι τὸ μὴ πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σαρξ ἀδυνῆς. οἱ μὲν ἔν Ἄγιοι ὑφᾶσαντες πρὸς Οὐρανὸν τὰ ὄμματα, τοιαῦτα προσήχοντο. Ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς τῆς δυνάμεων, νὰ σε σείλῃ εἰς ὑψῆς δυνάμειν, νὰ σε ἐδύσῃ φεκεφαλαίαν σωτηρίε, καὶ ἰμάτιον ἐκδικήσεως. ἡ δεξιὰ αὐτῆ νὰ σε δυνάμωσῃ, καὶ νὰ σε δώσῃ καὶ τῆς ἐχθροῦ νικητήρια. σέκε ἀνδρείος, ὅτι ἄποπάνω σε σέκει ὁ Παντοδύναμος καὶ σε βοηθᾶ, καὶ ὑσερα θέλεις ἄπολαύσει ἕα τῆς πόνης αὐτῆς μεγάλῳ ἀντάμειψιν.

Ὁ δὲ Μάρτυς τῆ Χριστῆ, καθῶς τὸν ἔδερναν ἕπως ἀσπλαγχνᾶ, ἀφ οὗ ἔκαμαν οἱ Ἄγιοι τῷ προσδελῶ δι αὐτόν, τῆ ἐφανίθη πῶς ἦτον ἄποπάνω, τε μία χεῖρα καὶ τῆ ἐβοήθη πολλα, διατι ἐπερνε τῷ δυνάμειν τῆς ῥάβδων, καὶ δεῦ ἐχοῖκα τὸν πόνον ὁ Ἄγιος. ὅθεν εἶπε πρὸς τῆς ἄλλης με αγαλλίασιν μὴ λυτᾶθε πλέον ἕα λόγης με, ὅτι ἡ θεᾶρες ὄσας ὀχὴ ἐμετάβητε τῷ δριμύτητα τῆς βασανῶν εἰς ἀνείσιν, καὶ ποσῆτον ἐλάφρωσε τῆς οδυῶς με, ὅτῃ ἔπε καὶ ὀλίγον πόνον αἰδιάμα, ὁ Τύραννος ἐν βλέπων τὸν Ἄγιον, πῶς δεῦ ἐσυλλογίζετο ποσῶς τοιαῦτῳ πανόδιμον βᾶσανον, ἐφορᾶσε νὰ τὸν

Επίσημη. Γυνή δέ τις δπλαβής και ενάρετος από τῶν Παλαισίνων, Κλεοπά-
τρα ονόματι, ἦτον ἐκεῖ πλησίον ὅταν ἐβασανίζαν τὸν Μάρτυρα Οὐάρον, και
ἐβλεπεν ὅλας τὰς κολάσεις τοῦ δόλου, και ἐδέετο τῷ Θεῷ μὲν νησεῖαν και
δάκρυα νὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς θλίψεις τὸν λαόν τε. ἔταν ἐν ἐνυπόπτωσιν, ὑπὲρ
ἢ ἡ δπλαβής Γυνή μὲν εἶα της Ἰῶν μονογενῆ, και ἄλλες τινὰς, και ἐπῆρε
τὸ Λείψανον τῷ Ἁγίῳ, καὶ τὸ ἐτύλισε μὲν λαμπρὰ ἱμάτια και ἀρώματα πο-
λύτιμα, και τὸ ἐνταφίασε κρυφὰ ὑπὸ τὸν διαγμὸν ὑποκάτω τῆς κλίνης της, καὶ
ἀπῆρσα φῶς ἀπαθεῖν αὐτῆ, τὸ ἐτίμα δπλαβῶς ὡς ἔπαρεπε. μὲν δὲ χρόνος, ἀφ'
ἔπαυσεν ὁ διαγμὸς, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα της, καὶ εἶχε πό-
δον νὰ λάβῃ μαζί της τὸ Λείψανον τῷ Ἁγίῳ. ὅθεν ὑπῆρχε εἰς τὴν Ἡγεμό-
να, καὶ τῷ εἶπεν, ὅτι ὁ ἀνδρας της ἦτον ἀνδρεῖος εἰς τὰς πολέμους, καὶ ἐπῆρε
νίκαις πολλαῖς καὶ τῷ ἐχθρῶν, ἔπειτα ἀπέθανε, καὶ τὸν εἶχεν ἐνταφιασμέ-
νον εἰς τὴν οἰκίαν της, καὶ νὰ της δώσῃ θέλημα νὰ τὸν ἐπάρῃ εἰς τὴν Πατρί-
δα της. ὁ δὲ Ἄρχων της ἔδωκε τῷ αἰτησίῳ, καὶ ἐπῆρε τὸ Λείψανον τῷ Ἁγίῳ
Οὐάρῳ, λέγουσα εἰς ὅλας πῶς ἦτον ὁ Ἄνδρας της, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε εἰς τὸ
Θαβάριον ὄρος πλησίον, ὅπως ἦτον χωρεῖον Ἐδρα καλέμενον, καὶ ἐκεῖ ἔθεσεν
δπλαβῶς τὸ Ἅγιον Λείψανον μὲν λαμπάδας, καὶ θυμιάματα. τὸτο ἠκέσθη εἰς
διαφορὰς τόπους, καὶ ἤρχοντο ἀναρέδμητοι χάριν προσκυμύσεως, καὶ ὅσοι εἶχον
τινὰ ἀσθένειαν, ὁδύς ὅπως ἐγγίζαν μὲν πῆσιν ἐθεραπεύοντο. ὅθεν ἰδεῖσα ὅτι
καθημερῶσιν ἤφεραν ἀρρώσους καὶ ἰατρούοντο, ἄρχισε νὰ κτίζῃ καὶ Ἐκκλησίαν
πλευσίαν τῷ Μάρτυρος. καὶ ἀφ' ἐτῶν ἐπελείωσεν, ἐπροσκάλεσε τὰς Ἐπισκό-
πους τῆς Ἐπαρχίας, καὶ τὰς ἐναρετωτέρους Μοναχούς, νὰ ἐγκαινιάσεν τὸν Ναὸν
καὶ τὴν σωθήσειαν. ποιήσαντες ἐν δοξολογίαν ὀλονύκτιον, τὸ πρῶτὸ ἐσύκω-
σεν ἡ Κλεοπάτρα καὶ ὁ Ἰός της τὸ Ἅγιον Λείψανον, καὶ τὸ ἤφεραν εἰς τὸ
Ἅγιον Οὐσιασήμενον. καὶ τελέσαντες τὴν Γεραὴν Λειτουργίαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ὅλα
τὰ χρεαζόμενα, ἐφίλδυσεν ἡ φιλόξενος Κλεοπάτρα πλευσίως ἅπαντας, καὶ διη-
κόνει μοναχῆς μὲν τὸν Ἰῶν της εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ τῷ εἶπε νὰ μὴ γοῦθῃ
τίποτας, ἕως νὰ φάγῃ οἱ ξόλοι πρῶτορον, οἱ τινες ὅλοι ἐφιλέθησαν πρὸς
αὐτῆρκειαν, καὶ ὀχαρίστησαν ἅπαντες. τὸ δὲ παιδίον ἦτον κοπιασμῆρον ὑπὲρ
ὑπερσίαν, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἐνύσαζε, και ἔπεσεν εἰς τὴν κλίνην ἢ ἀναπαυ-
θῆ. ἡ δὲ Μήτηρ ὑπῆγε νὰ τὸ ἐγείρῃ νὰ φάγῃσιν, ὅτι ἀκόμη νηστικοὶ ἦσαν
καὶ οἱ δῶα της. ὁ δὲ νέος εἶχε πυρετὸν λαῦρον, καὶ ἦπτον ἀπὸ τῶν θέρμῶν ὅλη
ἡ σάρκα τε. ἡ Μήτηρ ἐν ἐλυπήθη, καὶ δεῦν ἐδείπνησεν ἀπὸ τῶν θλίψεων της,
ἀλλὰ ἔσπεκε νὰ ἰδῇ τὸ ἀποβησόμενον. ὅσον ἐν ἐπέρα ἡ ὥρα, τὸσον ἐπλήθη-
σεν ἡ ἀσθένεια, καὶ τὸ μεσόνηκτον ἐξεψύχισεν.

Ἡ δὲ Κλεοπάτρα ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὴν λύπην της ἔπεσεν ὡς ἀπεθαμμέ-
νη, ἔπειτα ἠγέρθη μὲν φωναῖς μεγάλας κλαῖουσα πικρῶς, καὶ συκῶνει τὸ νεκ-
ρὸν παιδίον, τρέχουσα πρὸς τὸν Ναὸν τῷ Ἁγίῳ, καὶ ἀποθέτουσα τὸτο εἰς τὸν
πίφον αὐτῆ, αἰέουσα τὰς τρίχας, ἐγκαλεῖσα τὸν Ἅγιον πῶς της ἔδωκε τοιαύ-
τῳ ἀνάμειψιν εἰς τὰς δεργείας, ὅπως τῷ ἔκαμε, καὶ ὀδυρομένη ἔλεγε ταῦτα
φωναζουσα ὡς Ἁγίῳ Μάρτυρ τῷ Χριστῷ εἰς τί ἡμάρτηκα ἢ πάλαινα; ποῖαν ἀ-
δικίαν ἔπραξα; ἐγὼ ἀφῆκα τὸν ἀνδρα μὲ εἰς τὴν ξοῖλὴν χάραν ὑπὲρ νὰ πάρα
τὸ Ἅγιόν σε Λείψανον, καὶ ἐξώδιασα τὸσα ἀργύρια, καὶ σε ἔκτισα τοῖστον
Ναὸν ἐμφανέσατον, καὶ ἄλλο δεῦν σε ἐζήτησα, εἰμὴ τῷ Τιῆ μετὴν σωτηρίαν.

δεῖ νὰ τὸν ἔχω εἰς τὸ γῆρας μὲ βοήθειαν ἢ ταλαίπωρος. ὡ πῶς ἐφά-
 θηκα τῆς ἐλπίδος ἢ ἀχαρος. καὶ ἄλλα θάρσσσα, ἕτερα ἔλαβον. ἀλλ' ὁ Μάρ-
 τυς Χριστῷ, δέομαί σε νὰ ἀναστήσης τὸν Υἱόν μου, νὰ μὲ τὸν δάσῃς ζῶντα,
 καθὼς ὁ Ἡλίας ἀνέστησε τὸν παῖδα τῆς Σαμανίτιδος, ἢ ἄς ὑποθῶμαι καὶ ἐγὼ,
 νὰ ἔλθω αὐτῷ ὅπῃ εἶναι τὸ τέκνον μου, αὐτῷ καὶ ἕτερα πλείονα λέγουσα ἢ
 Κλεοπάτρα, ἐλυπῆντο οἱ παρεσῶτες, καὶ τῶν ἐσυμπονεσάντων, θαυμάζοντες τῆς
 θείων κειμάτων τῶν ἄβυσσων. μὲ ἄραν ἰκανὴν ἀπεκοιμήθη ἡ γυνὴ, καὶ βλέ-
 πει εἰς τὸ ὄραμά τῆς τὸν Μάρτυρα, ὅς τις ἐκράτει τὸν Υἱόν τῆς εἰς τῶν ἀγκά-
 λων, καὶ ἦσαν ἐνδεδυμένοι μὲ σοφῶν ὑπέρλαμπρον, φορῶντες εἰς τὰς κεφαλὰς
 δύο Στέφανα ποσῶτον ἁραιὰ καὶ εὐμορφα, ὅπῃ γλώσσα ἀνθρώπου δὲν ἔφθασε
 νὰ εἰπῇ τὸ κάλλος τῆς. καὶ λέγει πρὸς αὐτῶν ὁ Ἅγιος· δεῖτε λυπᾶσαι γυνῆι,
 καὶ δὲν ἀγάλλεσαι μάλιστα; μὴ νὰ εἶμαι τόσο ἀχαριστος, ἢ νὰ μὴν ἰξόρῃς
 τὰς διεργασίας ὅπῃ μὲ ἔκαμες; ἢ δὲν σε ἀνταπέδωκα τὰς ἀμοιβὰς καθὼς
 ἔπαρε; δὲν κινύζεις πόσω δόξαν ἔχει τὸ τέκνον σε; ἀφες ἔν τῶν λύπῃν,
 καὶ χαίρε μάλιστα. εἰδὲ αὖ θέλης, ἄς ἔλθῃ πλησίον σε, νὰ καταλάβῃς τῶν
 ἀτυχίαν αὐτῆ καλλίτερα. τότε αὐτῆ ἐλάλεσε τὸν Υἱόν νὰ τῆς σιμῶσῃ. καὶ
 δὲν ἠθέλησε νὰ ἀφήσῃ τὸν Ἅγιον, ἀλλὰ εἰπέ τῆς· μὴ λυπᾶσαι μήτηρ μου,
 ὅτι ἐγὼ εἶμαι εἰς χαρὰν ἀνεκλάλητον. καὶ δὲν εἶναι ἄξιον νὰ ἀφήσω ζῶντι
 αἰώνιον καὶ πανδοφροσύμων, νὰ ἔλθω εἰς τῶν πόσον καιρὸν καὶ πᾶσι λυπον. ταῦ-
 τα ἡ μήτηρ ἀκούσασα ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πολλὰ τὸν Ἅγιον νὰ τῶν ἐπάρῃ
 καὶ αὐτῶν, νὰ συνδοφραίνωνται μὲ τὸ τέκνον τῆς. λέγει τῆς ὁ Ἅγιος· ἐπιμελή-
 σε τῶν σωτηρίαν σου, καὶ ὅταν δευδύσης ἀπό μοι καμπόσον καιρὸν δεῖ τῶν ψυ-
 χῶν σου, τότε νὰ ἔλθῃς. ταῦτα εἰπὼν τῶν ἀλόγησε, καὶ μὲ τῆς παιδὸς ἀνεχώ-
 ρησαν. ἡ δὲ Κλεοπάτρα ἐξύπνησε, καὶ διηγάτο εἰς ὅλης τῶν ὀπτασίαν χαίρε-
 σα, καὶ ἐποίησε τὸ Λείψανον τῆς Υἱῆς τῆς μὲ λαμπρὰ ἱμάτια, καὶ τὸ ἔβαλεν
 ἀντάμα μὲ τὸν Ἅγιον, ἀχαρισῶσα τὸν Κύριον. καὶ ἀφ' ἧς ἔκαμες τὰ μνημό-
 σινά τῆς πλαιοπαροχα, καὶ ἔδωκεν εἰς πτωχὰς καὶ μονασῆρια τὸν ἐπιλοιπον
 πλετόν τῆς, ἐνεδύθη πενήχρα ἱμάτια, καὶ ὑπερέτα τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας εἰς νη-
 σείας καὶ προσδοχὰς χολάζεσα. καὶ πόσον διηρέσθη τῆς Θεῷ μὲ καθαρὰ πο-
 λιτείαν, ὅπῃ ἐβλεπε πᾶσαν Κυριακὴν τὸν Ἅγιον μὲ τὸν Υἱόν τῆς, ὡς ἀνα-
 θεν, καὶ ἐλάμβανε πολλὴν ἀγαλλίασιν. ζήσασα ἔν τῶν κοιμήσιν τοῦ
 παιδὸς χρόνος ἑπτὰ, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, καὶ τὴν ἐνταφίασαν μὲ τὸ τέκνον
 τῆς, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱῆς, καὶ Ἁγίας Πνεύματος. Ως, ἀρέπει τιμὴ, καὶ προσ-
 κυῖσιν εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Κ Α'.

Τῶ Ὅσις Πατρὸς Ἡμῶν

Φ Ι Λ Ο Θ Ε Ο Υ .

Τῶ ἐν τῷ Ἀΐθῳ Ὄρει Ἀσκήσαντος.

Τοῦτο τὸ θεῖον φυτὸν καὶ θαυμασίον ἐφύερασεν εἰς τὴν τῆς Μακεδονίας Χρυσόπολιν. οἱ δὲ γονεῖς τε ἦσαν ἀπὸ τῆς Ἐπαρχίας τῆς Ἀσιασῶν ἐν Πόλεως Ἐλατείας. καὶ ἔχοντες τὸν φόβον τῆς Ἀγαρῶν ἐφυγαν ἀπὸ τῆς Πατρῆδος, καὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν ἀνωθεν Πόλιν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐτελεύτησεν ὁ Πατήρ αὐτῶ ἀφ' ἧς ἐγέννησε δύο παῖδας. τὰ ὁποῖα ἔμειναν ἐκεῖ εἰς τὴν ἀλλοτρίαν γῆν μετὰ τῆς Μητέρας κακεχέρηροι, καὶ οὐκ ἐπιζόμενοι ἀπὸ τῶν γειτόνων ὡς ξένοι καὶ πάροικοι, ἐπειδὴ δὲ εἶχασιν τινὰ συγγενῆ ἀπὸ τὸν Πατέρα, ἢ τῆς Μητέρας, εἰμὴ μόνον τῆς Θεῆς βοήθειαν. καὶ πολλάκις ἐμυρολογῶντο τῆς τύχης, ἢ μὴ γυνὴ τῆς χρείαν, οἱ δὲ παῖδες τῆς ὀρφανείας ολοφροσύνη. τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦλθε πρὸς αὐτὰς νὰ συνάξεν παιδιὰ, καθὼς ἔχασιν οἱ Ἀγαρῶν συνήθειαν. ὅθεν πολλοὶ παῖδες τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανῶν ἔγιναν (φευ) αὐτῆς Υἱοὶ Θεῆς, τέκνα τῆς Ἀντιχρίστου, καθὼς καὶ σήμερον γίνονται, μετὰ ὁποῖα ἐπήρασι καὶ τὰ δύο ὀρφανὰ παιδιὰ τῆς γυναικὸς, καὶ τὰ ἐπήρασιν εἰς τὸν Ἀμην, ὁ ὁποῖος τὰ ἐφυλάκωσεν εἰς τὸ δεσμοπέριον, καὶ δὲ ἦτον μὴ τάξις νὰ λάβωσιν καὶ τὰ δύο Ἀδέλφια. ὅτι ὅς τις εἶχεν ἕξιν, ἢ δέκα παῖδας, ἔδιδεν ἑνα, ἀμὴ ἢ γυνὴ ἦτον χήρα καὶ ξένη, καὶ δὲ εἶχε τινὰ βοηθόν, ἔλαττο ἐπήρασι καὶ τὰ δύο οἱ Ἀραβες. ὅθεν ἔμεινον ἢ παλαίπυρος κλαίσα καθ' ἑκάστη ἀπαρηγόρητα τῆς τῆς παιδῶν ὑσέρισιν, καὶ τὸ αὐτὸς τῆς χρείαν. τῆς ξείνου καὶ ἀπολείαντες. καὶ ἄλλω παρηγορίαν δὲ εἶχεν ἢ πολυδάμων, εἰμὴ μόνον τῆς ἐλπίδα τῆς Παντοδωμῆς, καὶ Οὐρανῆς Βασιλείας, τῆς Ὑπεραγίας λέγω καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ, τῆς ὁποίας πολλάκις ἐπαρεκάλει μετὰ θερμότητα δάκρυα, νὰ κάμῃ ἔλεος εἰς τὰ τέκνα, νὰ τὰ λυθῶσιν ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς ἀσεβῶν, νὰ μὴ ἀπωλέσῃ τῆς ψυχῆς δεισικόμοι αἰχμαλώτοι. ἐπειδὴ λοιπὸν ἐδέετο ἢ ἄχαρος Μήτηρ καὶ πολυδάμων μετὰ δουλείας καὶ πίστεως, καὶ ἢ αἰπίσις ἦτον εὐλογος, τῆς ἐπήρασεν ἢ Παντοδωμῆς Δέσποινα ὡς ἐλέησαν καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ ἐλύεσεν ἀπὸ τῶν δεσμῶν τὰ ἡγαπημῆνά της τέκνα μετὰ τοῖστον ἔσπον θαυμασιώτατα. ἦγον ἐφαίνε πρὸς αὐτὰ μίαν νύκτα εἰς τὴν μορφῆν τῆς Μητρός αὐτῆς. καὶ λέγει τῶν εἰς τὸ δεσμοπέριον. ἐγέρθητε ἡγαπημῆνά με τέκνα, καὶ ἀκούσατέ μου. τότε οἱ παῖδες θρόνοι ἐκθαμβοὶ ἠγέρθησαν, καὶ μὴ χαρᾶς αὐτῆς ἠποθέθησαν, ὅτι μετὰ τὸν λόγον τῆς Θεοτόκου αἰοῖσαν αὐτομάτως ἢ πόρταις τῆς φυλακῆς, καὶ ἀγῆκασιν, καὶ εἰς ὀλίγον ἔξῃσμα φθάσαν τὴν ὠ-

ραν τῷ ὄρθρῳ εἰς τὴν Νεάπολιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶναι Μοναστήριον εἰς ὄνομα αὐτῆς τῆς Ἀειπαρθένου Θεοτόκου, καὶ εἰς αὐτὸ ἐπρόσαξε τὰς παιδας νὰ μείνωσι λέγασα. ἐδῶ νὰ λάβετε τὸ Ἅγιον χηῖμα τέκνα μου, νὰ υποτάσσεσθε τῷ παροεσῶτος καὶ ὅλης τῆς Ἀδελφότητος, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι πάλιν νὰ σᾶς ἰδῶ, αὐτοπροσώπως. ταῦτα εἰπῶσα, τὰς ἀποχαιρέτησε, καὶ ἐμίσησεν. οἱ δὲ παιδες μὲν πῆν τελείωσιν τῷ ὄρθρῳ ἐπροσκυύωσαν τὸν Ἡγούμενον, καὶ τῷ ἀγγέλιον τὴν ὑπόθεσιν ἅπασαν. ὁ ὁποῖος ὡς γνωστὸς ἐγνώρισεν ὅτι Θεῖα δυνάμις τὰς ἐσωσε, καὶ δοξάζοντας τὸν Παντοδύναμον Θεόν, ἔδωκε τὰ παιδιά εὐδὲς ἐναρέτη γέροντος, νὰ τὰ μανθάνῃ τὰ Ἱερά Γράμματα, καὶ πᾶσαν μοναδικῶν κατέσασιν. καὶ μετ' ἡμέρας τινὰς τὰς ἔκαμαν Νεοκόρας, νὰ ὑπηρετῶν τὴν Ἐκκλησίαν ὡς παροφύμοι ὅπερ ἔδειχναν. καὶ τὸς τὴν ἐπιμέλειαν ἔβαναν, ὅπερ ὅλοι τὰς ἐθαύμαζοντο, μάλιστα δὲ τὰς μεγάλας ἀρετάς, ὅπερ ἐκατόρθωσαν, καὶ πάντες οἱ Ἀδελφοὶ τὰς ἐφήμιζαν χαίροντες εἰς τὴν παροκοπὴν ὅπερ εἶχασιν. καὶ ἐξόχως ὁ Θεοφίλος, ὅς τις ἐφιλονεῖα κατ' ἐκείνῳ, καὶ ἐβιάζετο νὰ φθλασθῆν ὅλας τὰς Ἀδελφὰς εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ ταπεινώσιν. ἡ δὲ Μήτηρ αὐτῆς δὲν ἔξεδρε τίποτα δὲ λόγου τας. μόνον ἀφ' ἑ ἐπέρασε καμπόσος καιρὸς, ἔβαλε καλῶν βεβλῶν εἰς τὸν λογισμὸν τας, νὰ κερύθῃ εἰς παρθενῶνα τινὰ, δὲ νὰ φύγῃ τὴν Κόσμον τὴν σύγχυσιν. ἦτον ἐν εἰς αὐτῶν Μοναστήριον πλησίον τῶ ἀνωεπιρρυθῆ, ὅπερ ἀείσκοντο τὰ παιδιά τας, καὶ τὰ ἐκυβέρνα εἰς αὐτῶν Ἡγούμενος, ἦγεν αὐτὸς ὅπερ ἐκέρυσε τὸν Θεοφίλον, ὅς τις καὶ τὴν Μητέρα ἐκαλογέρυσε, καὶ τὴν ἀνόμασεν Εὐδοκίαν.

Ἀμὴ δὲν ἔξεδρε, ὅτι αὐτὴ ἦτον ἡ Μήτηρ αὐτῆς, ἔτε ἐκείνη ἐγίνωσκε ποσαὶς τὴν μεγίστην θαυματουργίαν, ὅπερ ἔκαμψ ἡ Θεόποις Μαρία εἰς τὰ παιδιά τας. μόνον αὐτὰ μὲν ἔμνον εἰς τὸ εἶς αὐτῶν Μοναστήριον, ὑπηρετῶντες τὸν Ναὸν τῶ Κυρίου ἐπιμελέσασα, αὐτὴ δὲ πάλιν εἰς τὸ ἕτερον μετὰ τὰς Παρθένους, παροκοπίσασα καὶ αὐτὴ εἰς πᾶσαν ὑπακοὴν, καὶ ὑπηρετῶσα ἀόκνως πᾶσαν τὴν Ἀδελφότητα. καὶ εἰς αὐτῶν καιρὸν, ὅπερ ἦτον ἐορτὴ ἐπίσημος, καὶ ἐπῆγαν ὅλαις αἰ Μοναχαῖς εἰς τὸ τῆς ἀνδρῶν Μοναστήριον, μετὰ τὰς ὁποίας ἦτον ἡ θαυμαστὴ Εὐδοκία, καὶ Εὐδοκία Θεῶς εὐτυχῆ μὲν τὴν Ἱερὰν Λειτουργίαν, καὶ ἐφώνησαν εἰς τὸν ἄλλον ἀδελφὸν ἐξ ὀνόματος, δὲ τινὰ ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Νεοκόροι ὅπερ ἦσαν ἀμφοτέροι. ἡ δὲ Μήτηρ αὐτῆς, ὅπερ ἐπέκετο εἰς τὸν νάρθηκα, ἀκῆσασα τὸ Θεοφίλου τὸ γλυκύτατον ὄνομα, ἐσπάραξεν ἡ καρδία τας, καὶ εἰσελθῶσα εἰς τὸν Ναὸν, ἐσοχάδῃ ἐπιμελῶς τὰ παροσώπα τας, καὶ ἐγνώρισεν ὅτι αὐτὰ ἦσαν τὰ τέκνα τας. ἀπὸ τὴν χαρᾶν τας ὀλιγοθύμησε, καὶ μὲν ὡραν ἰκανῶν ὅταν ἐσωθήφενον ἐνηγαλίθη ταῦτα μὲν δακρύων, καὶ κατεφίλει ἀχόρταγα. ἐπειτα ἠρώτησεν αὐτὰ, πότε καὶ πῶς ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν ἐλυτρώθησαν. οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν λέγοντες· τάχα δοκιμάσεις μας Μήτηρ φιλάτιμας; δὲν εἶσαι ἐσύ, ὅπερ μᾶς εὐγαλες ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Ἰσραηλιτῆς, καὶ μᾶς ἤφερες ἐδῶ; καὶ ἐπρόσαξες νὰ μείνωμεν εἰς τῆτο τὸ Ἅγιον Μοναστήριον, ἕως πάλιν νὰ ἔλθῃς νὰ ἰδῆς πῶς ἐχομεν; τότε ἐθαύμασεν ἡ γυνὴ κατανοήσασα τὸ θαυμάσιον, καὶ δακρυρροῦσα ἐδόξαζε τὸν Θεόν, δὲ χαριστῶσα τὴν Παντοδύναμον Ἄγασαν, καὶ εὐσπλαγχνον Μητέρα τῶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπερ ἐτέλεσεν εἰς αὐτὰ πῆτον φερκτὸν τράσιον, καὶ δὲν ἐκαταφρόνησε πῆν δέησιν αὐτῆς καὶ τὰ δάκρυα. τῆτο ἠκῆσθη εἰς ὅλον τὸ Μοναστήριον, καὶ ἐχαίρον

πάντες οἱ ἀδελφοὶ εἰς αὐτὰς καὶ ὑφραίνοντο· ἢ μὴ ἐν Εὐδοκίᾳ ἔμεινον εἰς τὸ Μοναστήριόν της δελοῦσα τῷ Θεῷ μετ' ἑπισημοτέραν προσευχίαν, καὶ ἀποπύτερα, καὶ ἀχαίρεισα τῷ δαεργέτιν αὐτῆς, ὅτε ἔκαμε τὸ θέλημά της, καὶ ἐλύθησε τὰ τέκνα της ἀπὸ τῷ ἀσέβειον. καὶ ἔτος ἀγαπισαμένη καλὰ καὶ θεάρεσα ἀπῆλθε πρὸς τὸν πατέρα της. τὰ δὲ παῖδιά της ἔμειναν ὁμοίως εἰς τῷ μονί της καὶ ἠγωνίζοντο, φυλάττοντες τὰς ἐντολάς τῶ Κυρίου ἁγίου, καὶ ὑπηρετῶντες ὅλλω τῷ ἀδελφότητι. βλέπων δὲ τὰς ἀρετὰς καὶ ἀγαθοεργίας τοῦ Θεοφίλου ὁ μισόθεος, ἐφθόνη καταπολεῖ αὐτὸν ὡς μισόκαλος, καὶ καθ' ἑκάστην ἐγύρθε ἔσπον καὶ μηχανῶν νὰ ζημιώσῃ τὸν ἀπονήροτον ὀπαμπόνηρος. καὶ μὴ δυναμῆμος ἀπὸ λόγου (επειδὴ ὁ νέος ἦτον εἰς τὰς ἀρετὰς τέλειος, καὶ δὲ ἀμέλα καμῖαν τάξιν τῆ Ἀγγελικῆς χήματος) ἦνρον ἄλλο ὄργανον καὶ ἀγγεῖον της κακεργίας της, ἡγ' ἔμεσε τῶ ὅποισ ἐδοκίμασε νὰ νικήσῃ τὸν ἀήτητον ὄντος καὶ ἀδαμαντιον. ἦγεν ἔβασσε μιᾶς μοναχῆς τῷ καρδίῳ εἰς τῷ ἀγάπῳ τῶ Φιλοθέῳ, ἡτις δαίσιπασα καιρὸν ἐπαπίδειον ἐπαδελήνησε πολλὰ τὸν νέον εἰς τὴν μιαν ἐργασίαν της σαρκὸς ἢ παμμίανος. ὁ δὲ Ἰωανῆς τὴν ψυχῶν, καὶ ὄντως φίλος τῶ Θεῷ Φιλοθέῳ, δὲν ἐνικήθη εἰς τὸς τὸν κινδυνώδη καὶ χαλεπὸν πόλεμον, ἀλλ' ὡς ἄλλος Ἰωσήφ τῷ νέαν Αἰγυπτίαν ἀπέκρυσσε, καὶ μετὰ λόγους ψυχωφελῆς αὐτῷ σοφῶς ἐνεθέτισεν, ἐνθυμίζωντάς της τῷ γένοναν τῶ πυρὸς, τὸν βρυγμὸν τῶ ὀδόντων, τὸν ἀκοίμητον σκώληκα, καὶ τὰς λοιπὰς κολάσεις, ὅτε κληρονομήσιν οἱ ἀμαρτανόντες. ἢ δὲ μοναχὴ ὅσον ἐβλεπε παρατέμερον τὸν σῶφρονα, τὸσον αὐτῇ ἢ ἄφρον καὶ ἀσεμνος ὑπὸ τῶ πυρὸς της φιληρόνιας ἐκαταφλέγετο, καὶ τῶ ἔδωκε τὸσον πόλεμον, καὶ τὸσα τῶ ἔπειν, ὅτε δὲν τὸν ἀφῆνε νὰ ἔχη ποσὺς ἀπάουσιον. ὅτεν ἐφοβήθη ὁ σῶφρονέστος μὴ πως καὶ νικήθῃ καὶ αὐτὸς ὡς ἀνδραπος ἀπὸ τῷ πολλῶν της κόρης ἐνόχλησιν, καὶ τὸ ἀμολόγησε πνυματικά εἰς τὸν Ἡγέμερον καὶ νὰ τῷ κανονίση, νὰ μὴ τῶ δώσῃ πλέον δαυτέρα πείραξιν. ὁ δὲ προσεῶς ἐπιτιμήσας τῷ ἀσεμνὸν ἐπέπλη καὶ πάντολμον, τῷ ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον. καὶ ἠκέθη αὐτῇ ἢ παρῆξις εἰς ὄλλω τῷ ἀδελφότητι, καὶ ἐθαύμαζον πάντες τὸν σῶφρονα, καὶ ὡς νέον Ἰωσήφ τὸν ἐφήμιζαν. ὁ δὲ μισόδοξος καὶ φιλόθεος Φιλόθεος μὴ ὑποφέρων τὴν τιμῶν τῶ ἀνδραπων, ὡς ψυχωβλαβῆ καὶ ἐπικίνδυνον, ἐμελέτισε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, καὶ ζήτησας ἀπὸ τὸν προσεῶτα συγχώρησιν, δὲν τὸν ἀφῆκεν, ἀλλὰ κινήσας πάντα λίθον ἐπάχρησε πολλὰ νὰ τὸν κρατήσῃ, καὶ δὲν ἐυκνήθη. ὅτεν καὶ γανκῶς τὸν ἀπέλυσεν, γνωρίσας τὸ ἀμετάθετον της γνώμης της. λοιπὸν ἀποχαίρεισας αὐτὸν, καὶ ὄλλας τὰς ἀδελφὰς, καὶ λαβὼν συγχώρησιν, καὶ ἔχωντας ὡς διφῶσα ἔλαφος, ἐφθασε μετ' ἡμέρας τινὰς εἰς τὸν Ἄθωνα, καὶ παρῆντας εἰς τῷ μονί τῶ Διονυσίου, ἔβαλεν εἰς τὸν προσεῶτα μετανοίαν, καὶ ἐκαμῖεν ὄλλας τὰς ὑπηρεσίας, ὅτε τὸν ἐπρόσασαν, μετὰ τὸς ἐπιμέλειαν, ὅτε ὄλλοι τὸν ἐθαύμαζον, καὶ ἐδόξαζαν τὸν Κύριον, ὅτε τὰς ἐξελε παῖσιν ἐπιδέξιον ἀνδραπον. ὅστις ἀφ' ἔκαμε πολλὸν καιρὸν εἰς τὸ Κοινόβιον, ἐπόθησε νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ μοναχὸς εἰς τόπον ἡσυχον καὶ ἀπέραχον, καὶ νὰ προσδέχεται καὶ μόνος πρὸς μόνον τὸν Θεὸν ὁ Θεάπιδοςτος. καὶ νὰ μὴ τὸν ἐμπαδίση γῆν ὁ Ἡγέμερος, ἐκαμῖθη πῶς τῶ ἦλθεν ἀπὸ δαίμα, καὶ ἐβουβάθη, καὶ ἐκαφάθη. ὅτεν λαμβανόντας συγχώρησιν ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, καὶ ἐπιπάσας ἔως ἔξῃ εἰς τῶ, ἦνρον τὸνον ἀρμόδιον καὶ ἀσκησιν,

εἰς τὸν ὁποῖον ἐποίησε μικρὰν Καλύβην, καὶ ἔμεινε μόνος μόνω Θεῷ προσδου-
χόμενος, καὶ μετ' ἄρτον μόνον καὶ ἄλας ἡμέρας παρ' ἡμέρας ἑξομύριος, πολλὰ-
κις δὲ καὶ ὅλῳ τῷ ἑβδομάδῃ ἐνήσσειε, καὶ μόνον τὸ Σάββατον, καὶ τῷ Κυ-
ριακῷ ἔβρωχε. ὅθεν ὁ ἀρχέαικος καὶ πολέμιος μὴ υποφέρωντας τῷ προπο-
πῶ τῷ Ἁγίῳ, ἐπιχειροῦν νὰ τὸν φονεύσῃ ὁ παύτολμος, καὶ χιματιοὶ εἰς
αὐτῶρον ὁ μισανθρώπος, ἐκαμάθη πῶς ἦτον εἰς καράβι, καὶ ἐτζακίδη, καὶ
ἐγύειζεν εἰς τὸν ἐγκυρεμὸν ὡς πλανώμενος ζητώντας βοήθειαν, καὶ ἔλεγεν·
ἐλέησόν με δάλε τῷ Θεῷ, ὅτι κακῶς ἐπόημαι.

Ὁ δὲ Ἁγιος μὴ γνώσκωντας τῷ πανουργίαν τῷ δαίμονος, ἀγῆκε νὰ τῷ
δώσῃ βοήθειαν, καὶ αὐτὸς τὸν ἐπαρώξεν εἰς τὸν ἐγκυρεμὸν ὁ κατάρτατος, ἀλλὰ
ὁ Θεὸς πάλιν τῷ ἐβόηθησε, καὶ δὲν ἔπαθε μετ' αὐτῷ Θεῶν χάριν κακὸν τί-
ποτας. ἐγνώθη δὲ εἰς τὸ Μοναστήριον, ὅτι δὲν ἦτον κωφός, ἀλλὰ ἐκαμῶντο,
ὅθεν τῷ ἐφυγῆ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἄλλον τόπον, καὶ ἀσκήτησεν. εἰς τὸν
ὁποῖον ὑποδέχθη καὶ ἔβει μαθητὰς εἰς τύπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ ἠγω-
νίζοντο. καὶ μετ' καιρὸν πάλιν ὁ ποιητὴς ἐπαθρήκισεν ἔβει φάσαις Ἀγαθῶν,
καὶ ἤλθασιν ἐκεῖ εἰς τὸν αἰγιαλὸν, τὰς ὁποίας ἰδόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ
ἐφόβοντο εἰς τὸ δάσος ἐξομοί. ὁ δὲ Ὁσιος δὲν ἐφοβήθη ποσῶς, ἀλλὰ κά-
μωντας τὸ σημεῖον τῶν τιμῶν Σταυρῶν, ὑψωσε πρὸς Οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ
ὄμματα, ἔτω λέγωντας· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, καθὼς ἔσωσας τὰς Ἰσραηλίτας
ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Φαραῶν, ἔτω σῶσον καὶ ἡμᾶς τῷ ὄντι πάντων, καὶ ἀβλα-
βεῖς ἁφύλαξον. καὶ παρὸντος ἐσκούθη μεγάλη φεβτανα, καὶ δὲν ἴξιδραν οἱ
κατηραμένοι πᾶ ἔφοβον. ὅθεν ἔμεινον ὁ Ἁγιος ἀβλαβῆς μετ' αὐτῶν σιωποῦν
καὶ ἔμειναν ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ τὸ πρότερον. καὶ τὸσον ἀπρέσισε τῷ Θεῷ με-
τ' αὐτῶν ἐνάρετον πολιτείαντες, ὅπως ἠξιάθη καὶ πορορατικῶς χαρίσματος. καὶ καθὼς
ἐσέκετο μίαν ἡμέραν εἰς τῷ Λειτουργίῳ, ὅπως ἐκαμῶν εἰς τῷ μεγάλῳ εἰσο-
δῶν, εἶδον ὁ Ἁγιος εἷς κόρακα προποροδόμενον τῷ μανκαλίῳ, καὶ ἐγνώρι-
σεν ἀπὸ Πνεῦμα Ἁγίου, ὅτι εἷς ἀπὸ τῶν ἱερομύριων ἦτον ἀνάξιος, ὅπως ἔπε-
σεν εἰς ἀμαρτίαν, καὶ ὅθεν νὰ μὴν ἀιχυροῦν ἐτόλμησε νὰ συλλειτουργήσῃ με-
τ' αὐτοῦ ἀνάξιος ὁ ἀνάξιος, τὸν ὁποῖον νεθεπίσας πνευματικὰ, ἐμπόδισεν ἀπὸ τῆν
Λειτουργίαν, ὅθεν δὲν ἐφάνη πλέον ὁ κόρακας ὑπερα. ὑποσρέφας δὲ εἰς τῆν
κέλλαν αὐτῶν ὁ θαυμασιος Φιλόθεος, καὶ τῷ Θεῷ ἕως τέλους διαρεσῆσας, ἀπῆλ-
θε πρὸς αὐτὸν ὑπέργητος. ὅτι ἕως τῶν πρὸ χρόνος ἔζησεν ὁ Ἰσιόλβιος. ὅ-
ταν δὲ ἔμελλε νὰ μετασάθῃ, ἀφῆκεν ἐπιτολίαν εἰς τῶν μαθητῶν αὐτῶν, καὶ φο-
βερόν ἐπατίμιον, νὰ μὴν ἐνταφιάσῃ τὸ σῶμα τῶν, ἀλλὰ νὰ τὸ ρίψῃ εἰς τὸ
δάσος νὰ τὸ φάγῃ τὰ θηρία καὶ ὄρνεα. οἱ μὴ ἐν μαθηταὶ ὡς ὑπήκοοι μέ-
χρι θανάτου ἐκαμῶν καθὼς τῶν ἐποροσάξε, καὶ σέρνοντες τὸ Ἁγιον ἐκεῖνο καὶ πάν-
τιμον Λείφανον, ἀτίμως τὸ ἐρρίψαν εἰς τὸ δάσος μακρὰν ἀπὸ τὸ κελλίον ἐ-
νεα σάδια. Ὁ δὲ τῷ θαυμασιῶν Θεὸς, ὅπως δοξάζει τῶν αὐτὸν ἀντιδοξάζου-
ντας, καὶ αὐτοῖς τῶν ταπεινόφρονας, δὲν ἀφῆκεν αὐτὸ τὸ σεβάσμιον Λείφανον
ἔτω καταφρονημὸν καὶ ἀτίμον, ἀλλὰ τὸ ἐφανέρωσεν εἰς τῶν ἀιθράτες με-
τοιῦτον τρόπον θαυμασιῶν. ἐκείνας τῶν ἡμέρας ὑπῆγε νὰ παρέβῃ εἷς κα-
λόγητος, καὶ ἔμεινε τῷ νύκτα εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ τὸ πρῶτον νὰ ξημε-
ρώσῃ, καθὼς ὑπέσρεφεν εἰς τῷ κέλλαντες, εἶδον εἰς τὸ δάσος φῶς ἀμ-
τρον,

ἦτον, καὶ νομίζοντες ὅτι ἦτον πῦρ ὑλικόν, ἐπλησίασε νὰ ζεσαθῆ, διὰ τὴν ἦτον
 ψυχραμβύος ἀπὸ τῆν θάλασσαν. καὶ ὅταν ἐσίμωσε, βλέπει τῆν κεφαλῆν τῆ
 Οσίε ἐπαίω εἰς τὰ κόκκαλά τε, καὶ ἄσραπτει ὡς ἄσρον πολύφωτον. ὅθεν φο-
 βηθεὶς ἄρμισσε νὰ φύγη ὡς μικροψυχος, ὅπερ ἦτον ἐν φύσει. ἀλλ' ἄθυσ ἡ
 Θεία χάρις τὸν ἐθάρρυνεν ἀνωθεν, καὶ τὴν ἐφάνέρωσεν ὅτι τῆ Οσίε Φιλοθέου
 ἦτον ἡ Ἀγία κάρα, καὶ νὰ τῆν ἐπάρη μὲ τὸ θάρρος ἀφοβα. ὅθεν ἔλαβεν
 αὐτῆν μὲ φόβον πολὺν καὶ δολάθειαν, καὶ παρθέωντας εἰς τὸ κελλίον τε τῆν
 ἐδυμίασε καὶ ἔκρυψε, χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ ἀλλὰ τινὸς τῆν ὑπόθεσιν, ὅτι ἐ-
 μελέτα νὰ μή τι μὴ φανερώσῃ ὁλότελα. ἀλλὰ τῆν ἄλλην νύκτα εἶδε τὸν Ἀγιον
 εἰς τὸ ὄνειρόν τε, καὶ λέγει τὸν μὲ εἶδος σοβαρὸν καὶ ἄγχιον· ὁπίδος τῆν κεφα-
 λῆν μὲ εἰς τὰς μαθητὰς μὲ ὀγλήγορα, εἰ δὲ εἰσὶν ταλαίπωροι. τότε σανκῶς
 τε τὴν ἔδωκεν αὐτοῖς, καὶ τὸς εἶπε τὴν ὑπόθεσιν ἅπασαν. οἱ δὲ λαβόντες
 αὐτὴν, μεγάλως ἐχάρησαν, καὶ τὴν εἶχασιν ὡς θησαυρὸν μέγαν, καὶ φυλακ-
 τήριον ἀσυλον, εἰς ἀναβροπῆν παντὸς πειρασμοῦ ψυχικῆς, καὶ σωματικῆς. καὶ
 ἐδόξαζον τὸν Θεόν, δέσμητοι νὰ τὸς ἀξιώσῃ καὶ αὐτὸς νὰ μιμηθῆν τὸν διδάσκα-
 λον. ἐτελειώθη δὲ ὁ Οσίος τῆν κά. τῆ Οκτωβείας Μηνὸς, ἐν Χριστῶ Ἰησοῦ
 τῶ Κυρίῳ ἡμῶν. Ω, ἀρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυμήσις, πάντοτε,
 νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας. ΑΜΗΝ.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Κ Γ'.

Τῆ Ἀγίῃ Γερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλε

Ι Α Κ Ω Β Ο Υ,

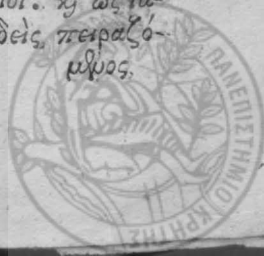
ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ.

Αλλο δὲν εἶναι εἰς τὰς ζήλωτας τῆς ἀσεβείας καὶ ἀναρέτης γλυκύτερον, ὡς
 ἡ τῆ δικαίης ἐνθύμησις. ἡ ὅποια τὸς ἀφραίνει περισσότερο, ὡς ὁ χρυσὸς
 τὸς φιλαργύρους, καὶ τὸς φιληδόνες τὸ κάλλος τῆ σώματος. λοιπὸν δὲν εἶναι
 μόνον γλυκέα ἡ τῆ δικαίης ἐνθύμησις, ἀλλὰ καὶ ὡφέλιμος, διὰ τὴν ἐμ-
 φυτεύει εἰς τὰς ψυχὰς εἴνα κέντρον θεϊκῆς ζήλης, καὶ διεγείρει εἰς τῆν μίμνησιν
 τῆ ὁμοίης τῆς ἐντυχαίνοντα. λοιπὸν ἄς εἰπῆμεν καὶ ἡμεῖς ὀλίγα τινὰ διὰ
 τὸν ἀληθῶς καὶ δικαίως Δίκαιον ὄντα καὶ ὀνομαζόμενον, ὅστις ἐπλάσθη καὶ
 ταύτῃ τῆν ἐπωνυμίαν, νὰ λέγεται ἀπὸ ὅλης τῆς Ἀγίης ἀσφαιρόντως καὶ ἔξαι-
 ρετώτερα Ἀδελφοθέου, ὅπερ ἄλλος δὲν ἠξιάθη νὰ ὀνομάζεται Ἀδελφὸς τῆ Χρι-
 στῆ, εἰ μὴ μόνον αὐτὸν ὀνομάζομεν. ὡς ἡ τῆ νὰ εἰπῆμεν ὅσα ἐμάθομεν ἀπὸ
 τὸν Ἠγήσιππον, καὶ Κλήμηνα, οὗτος ἦτον ἀπὸ τῆν Ἰουδαίαν, γίος τῆ Ἰωσήφ,
 ὅπερ διὰ τὰς ἀρετὰς τῆ ἐμνησθῆθη καὶ ἀρραβωνίθη διὰ Νύμφην τῆν ἀπὸ τοῦ
 τόκου, καὶ ἐν τῆν τόκῳ, καὶ μὲ τὸν Ἀειπάρθενον Θεοτόκον. τῆτον ὀνομάζαν
 Ἰοβλίαν τὸ πρότερον, τὸ ὅποῖον λέγει εἰς τῆν Ἑβραϊκῆν φράσιν Δίκαιον. ὅτι

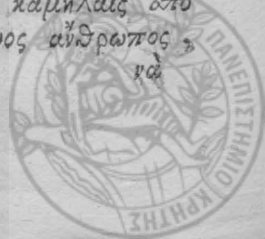
τόσον ἐπέριτα ἐνάρετα ἅπλο βρέφος μικρὸν, καὶ τοσαύτῳ ἐγκράτειαν εἶχον εἰς ὅλας τὰς αἰδήσεις καὶ μέλητα, ὅτῃ ἦτον καὶ ἀλήθειαν ἔχον ἄσπλαγμα. ὁ ὀφθαλμὸς τε ἐκίταξε πάντοτε δίπαια, ὅθεν καὶ τὸ Θεὸς ἐλέες ἦτον πάντοτε ἄξιος. ἡ ἀκοὴ ἀνεργημῆ εἰς τὰ σωτήρια ἀναγνώσματα, τὸ σῶμα εἶχε τὸν Νόμον ἐν-ἑξῆμα, ἡ δεξιὰ ἐτοίμη εἰς ἐλεημοσύνην καὶ συμπάθειαν πάντοτε, ἡ δὲ γαστήρ ἐγκρατοῦετο ἅπλο τὰ φάρμακα καὶ ἀρχισα, ἔτε ἔφαθον ἔμφυχοι παρὰ γμα ὅλλυτε τῷ ζωῷ, ἦγον κρέας, ὀφθαλμοί, κάβρανα, ἢ ἄλλο ὅτῃ ἔχει πινυλὴ καὶ ζωῷ, ἔτε κρασί ἐπιε πάντοτε. μόνον μὲ ὕδωρ ἄδολον ἐθεράπευε τῷ δίψαντα, ἡ δὲ βροφίτη ἦτον ἄρτος μόνον καὶ δάκρυα, τὰς δὲ μετανοίας ὅτῃ ἔκαμνον ἐφανέρωναν τὰ μαρμαίρια καὶ ἀχαμνισμῆτα γόνατα, τῷ ὁποίῳ μόνον τὸ δέρμα ἐφαίνετο μὲ τὰ κόκκαλα, ἀμὴ ἡ σὰρξ τε ἦτον ἀφανισμῆ ἅπλο τῷ πολλῷ ἐγκράτειαν, τὸ σῶμα τε ἦτον ῥάσιον, καὶ λιγόν, ὅταν εἰς τὸ ἱερὸν εἰσῆρχετο. δεῦ ἦτον εἰς αὐτὸν καμία διαφορά ἡμέρας τε καὶ νυκτός, ἀλλὰ καὶ τῷ νύκτε ἔκαμνον ἔργα φωτὸς ἄξια, καὶ τῷ ἡμέραν πολλὰς ἐπέριτα τῷ ζωῷ μὲ ἰσυχίαν εἰς προσόχῃ ἀπάραχα, ἡγαπημῆος ἅπλο τὰς συγγχεῖς καὶ φίλους τε, ὅτῃ τὰς ἑσέας καὶ ἀλλοθῆας διλαβῆμῆος, διατὶ ἦτον τοσαύτη ἡ ἀρετή τε, ὅτῃ ἐμόνον οἱ ὀυσεβεῖς καὶ φίλοι τε, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἐβλῆτες τὸν ἐτιμῆσαν, καὶ τὸν εἶχασιν εἰς τόσῃ διλάθειαν, ὅτῃ τινὲς ἀπ' ἐκείνας ἔχασιν εἰς τὰ συγγχεμῆτα τὰς ἀρετὰς τε, καὶ τὸν ἐπαινεῖσιν ὡς Δίκαιον. ἀλλὰ καὶ πολλῷ ἡ πόλις εἶχε τῷ θλίψῃ καὶ συμφορᾷ, ὅπῃ τὸν ἐσωμῆβῃ τὸ μῖσος ἐπέεινε τὸ ἄδικον. καὶ μαρτυρεῖμα τὸν λόγον Ἰώσηππος, εἰς τὸ εἰκοστὸν τῆς ἀρχαιολογίας σύγγχεμῆτα. ἀλλὰ ἄς εἰπῆμεν καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετὰς τοῦ Ἀποστόλου μὲ βραχύτῃ.

Μετὰ τῷ ἐνανθρώπησιν τῷ Δεσπότη ἐλίγη τῷ Ἱεροσολύμων Ἐπίσκοπος ὁ Μέγας ἔτος ΙΑΚΩΒΟΣ, ὅστις εἶχε καὶ ἀλήθειαν τὰς δύο ἀρετὰς, ὅτῃ φέρων τὸν ἄνθρωπον εἰς τελείωσιν, θεωρίαν λέγω καὶ παρᾶξιν, ὅτῃ τὰς ὁποίας καὶ ἡ ἄλλαις ἀρεταῖς διωκαμῆονται. ἄς ἐξετάσωμεν ἐν παρῷον δια τῷ θεωρίαν, ἡτίς ἀνεβάσει πρὸς τὸν Θεὸν τὸν ταπεινὸν ἄνθρωπον. ὁ Ἐπίσκοπος ἀρέπει νὰ ἔχη τὸ θεωρητικὸν πρότερον, καλὰ καὶ τινὲς λέγῃσιν, ὅτι τὸ πρακτικὸν εἶναι τῷ θεωρητικῷ ὀπβάσις. ἅπλο τῷ ἀρχῇ γεν τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου φαίνεται πῶς ἦτον θεωρητικὸς, ταπεινὸς, καὶ μετῆιος, ταῦτα γράφῃ, φωνίας. ΙΑΚΩΒΟΣ Θεῷ, καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ δούλος, καὶ τῷ ἔξῃς. ἅπλο τὰ ὁποία γινώσεται ἡ πολλή τε ταπεινώσις, ἐπειδὴ δεῦ λέγει κανένα ἅπλο τῷ ἑῖα τε μεγαλεῖα καὶ ἀξιώματα, νὰ εἰπῇ Ἐπίσκοπος, ἡ Ἀπόστολος, ἡ Ἀδελφός Θεος, καθὼς ὁ Παῦλος πρὸς Γαλάτας τὸ ἐμαρτύρησεν, ἀλλὰ γράφει τὸ ταπεινότερον, καὶ δεῖλον Θεῷ ἑαυτὸν ὀνομάζει, μιμῆμῆος εἰς τῷ μετῆισμῆ τὸν Διδάσκαλον. γινώσκωντας δὲ ὡς θεωρητικὸς καὶ πάνσοφος, ὅτι ἡ θλίψις φέρνει πρὸς ἀρετῇ τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸν ἀνεβάσει πρὸς τὸν Θεὸν μὲ τὴν κακοπάθειαν, ἀδελφῆ τὰς πεισῆς πρὸς ἰσομολῆ, λέγων ταῦτα. ὅταν θεωρήσῃτε εἰς διαφόρους πειρασμῆς Ἀδελφοί μου, χαίρετε. ὅτι μακάριοι ὁποῖοι ὑπομείνη πειρασμῆς, ὅτι αὐτὸς ὡς δοκιμὸς θέλει λάβει τὸν Στέφανον. ἔπειτα ἐδιώρθωσε τῷ δεινῷ ἀδελφῆ τινῶν, ὅτῃ λέγῃσιν ὅτι ἐκ φύσεως εἶναι τὸ ἀμάρτημα, καὶ κάμνῃσιν τὸν Θεὸν αἴτιον τῷ κακῷ οἱ ἀσωῆτοι. καὶ ὡς ἰατρὸς ἀεὶς ἐθεράπευσε καὶ ταῦτῃ τῷ ἀδελφῆ τινῶν λέγωντας. Μηδεὶς πειραζόμενος.

μονος λεγέτω, ὅτι ὑπὸ Θεῶν πειράζομαι, ὅτι ὁ Θεὸς δὴ πειράζει κανένα, ἀλλὰ πᾶς εἷας πειράζεται ὑπὸ τῆς ὀπιθυμίας αὐτῆς δελεάζομος. καὶ τὰ ἐξῆς. Ἔως ἂν ἀναμεταξὺ Θεῶν ἢ ἀνθρώπων ὁ δίκαιος δικαίως ἐδίκασε, μαρτυρήσας τὸν Θεὸν ἀνάτιον τῆς κακῶν, ἢ καταπέσας τὴν ἀνθρώπου νὰ γνωρίζωσι τῆς ῥαθυμίας τὴν ἰσχυρίαν, νὰ ταπεινώωνται καθὼς τὴν ἀρετὴν, ζητῶντες συγχώρησιν. ἔπειτα πάλιν μᾶς νειθετᾶ νὰ μὴ καυχήσῃ τις ὅταν κατορθώσῃ τὸ ἀγαθόν, ἐπειδὴ χωρὶς τῆς Θείας βοήθειας ἢ χάριτος δὴ ἠμποροῦμεν νὰ κάμωμεν κανένα καλὸν ἔργον. ὅτι πᾶσα δόσις ἀγαθῆ, ἢ πᾶν δῶρημα τέλειον ἀναθεῖται, καταβαίον ὑπὸ τῆς Πατρὸς τῆς φῶτων. αὐτὸς μᾶς παρακινᾷ εἰς ἐλεημοσύνην ἢ συμπάθειαν λέγωντας, ὅτι ὅσοι δὴ κάμουν ἐδῶ ἐλεημοσύνην εἰς πονήτας, διρήσασιν τὸν Κριτὴν ἀνελεήμονα τὴν ἄραν τῆς Κρίσεως.

Καὶ ὅσοι δὴ φυλάττουν τὰς ἐντολάς τῆς Κυρίας, δὴ ἀφελῶνται μόνον μετὰ τὴν Πίσιν, ἥτις χωρὶς τῆς ἔργων νεκρὰ λογίζεται, καθὼς καὶ τὸ σῶμα χωρὶς τῆς ψυχῆς μῆτις νεκρὸν ἢ ἀκίνητον. αὐτὸς μᾶς ἐδίδαξε νὰ χαλιναγωγοῦμεν τῆς γλώσσας, νὰ μὴ λέγωμεν ψόματα, ἢ καταλαλιάν ἢ κατάκεισιν, καὶ ἐξαιρέτως νὰ φύγωμεν τῆς ὀπιθυμίας, ὡς ψυχοβλαβεῖραν τῆς ἄλλων ἀμαρτημάτων καὶ χειρόρα. ἔ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν ἀληθινὸν ὄρκον νὰ μὴ πολήσῃ τις νὰ ὁμῶσῃ, ἔτε τὸν Οὐρανόν, ἔτε τὴν γῆν, ἔτε ἄλλο τί κτίσμα παρόμοιον. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ποσῶτον μᾶς ἐδίδαξεν ἐκεῖνη ἡ γλυκυτάτη γλώσσα τῆς Γακάβη, ὅτῃ ὅστις ἀναγνώσει τὰς Ἐπιστάσεις, ἀφελᾶται θαυμασιώτατα. αὐτὸν εἶχασιν ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι εἰς μεγάλην δόξαν, καὶ τὸν λόγον τὴν ὡς νόμον ἐφύλαγαν, καθὼς εἰς πολλὰς τόπους τῆς Πράξεων φαίνεται. καὶ ἐξόχως ὅταν εἶχασιν οἱ Ἀντιοχεῖς τῆς ζήψιν ἔτι τῆς Ἑλλάδας, ὅτῃ ἤρχοντο εἰς τῆς Πίσιν, ἐὰν ἔκαμνε χεῖρα νὰ πειράζωμεν. καὶ ῥαφοντες αὐτῶν τῆς ὑπόθεσιν εἰς τῆς Ἀποστόλων, ὅτῃ ἦσαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα νὰ τῆς κείνησι, δὴ ἐτόλμησε τις ἄλλος νὰ κάμῃ ὑπόφασιν, εἰμὴ μόνον ὁ Μέγας ΙΑΚΩΒΟΣ ταῦτα λέγωντας· ἐγὼ κείνω, νὰ μὴ πειράζωμεν τὴν ὑπερέφοντες Ἑλλάδας, ἀλλὰ μόνον νὰ ἀπέχωμεν ὑπὸ πορνείας, ὑπὸ πνικτῶν, καὶ εἰδωλόθυτον. ἔως εἶπε, καὶ ὁ λόγος τὴν ἔργον ἐλήθετο, καὶ εἶτι ἐφήφισεν ὁ Γάκωβος, ἔγινεν εἰς ὅλας τύπος ἀφελῶντος. καὶ ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι τὸν δόλαβεντο, καὶ τὸν ἐτιμῶσαν ὡς πάντων ἐξαιρέτωτερον, καθὼς ἠμπορεῖ νὰ πισωθῇ πᾶς εἷας ὑπὸ τὸν Λεκά, ὅστις λέγει ταῦτα ὑπὸ αὐτῆς. τῆ ἐπαύειον ὑπήγαμεν ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι μετὰ τὸν Παῦλον πρὸς τὸν Γάκωβον, καὶ αὐτὸς τῆς ἐφίλησε, καὶ πᾶς εἷας ἐδιηγήθη ὅσα θαυμάσια ἔκαμνε ὁ Θεὸς εἰς τὰ ἔθνη μετὰ τῆς ἔθνοισιν. οἱ δὲ ἀπέσαντες ἐδόξασαν τὸν Θεόν. καὶ τὰ ἐπίλοιπα. ἔως ἂν ὁ μέγας ἢ θεῖος Γάκωβος ἦτον Ἅγιος, ὑπὸ τῆς κοιλίας τῆς Μητρὸς τῆς ἡγιασμῶτος, καθὼς λέγουσι τὰ ἱερὰ λόγια. καὶ τὸ καὶ μὴ Χριστὸν δίδως τὸν πρῶτον Ἀρχιερέα ἐχειροτονήθη Ἱεροσόλυμων Ἐπίσκοπος, καὶ μόνος εἰς τὰ Ἅγια τῆς ἁγίων εἰσῆρχετο, ὄχι μίαν φοράν τὸν χρόνον ὡς ἄλλος, ἀλλὰ καθ' ἐκάστῃ ὡς καθαρῶτατος, καὶ ἐτίμητο γονατιστὸς πάντοτε, ἰκετόειαν τὸν Κύριον καὶ τῆς σωτηρίαν τῆς Λαῶν, ὑπὸ τὴν Μαυσιῶν περιεσώτερον, ὡς τε ὅτῃ ἐπετίμασαν τὰ γονατῆς ὡσαύτῃ τῆς καμύλαις ὑπὸ τὸ πολὺ γονατισμα. ὅτι ἔτω μᾶς ἐφελῶσεν ὁ Θεὸς ἡρόμνος ἀνθρώπος,

να προσδύχωμεθον πάντοτε. Ἐγὼ τὴν ὑπερβολὴν λοιπὸν τῆς δικαιοσύνης τῶν ἐπανόμαζων Δίκαιον, ἢ Γιοβλίαν, τὸ ὅποιον διηλοῖ φεραχὴ τῶ λαῷ καὶ δικαιοσύνη, καὶ τὰς Ἑβραίας, καθὼς οἱ Προφῆται ἐδήλωσαν. τινὲς ἔν δὲ τὰς ἐπτά αἵρέσεις, ὅπῃ ἐξηγήθη ὁ Ἄνανος, ἐσωμάχθησαν οἱ πάντολμοι καὶ τῶ Ιακώβῳ, ἢ βαυοντές τον εἰς τὸ μέσον, τῶ ἔλεγον νὰ ἀρηθῆ τὴν Πίστην τῶ Χριστοῦ οἱ μισόχριστοι, ἢ τὸν ἐρωτῶσαν λέγοντες· εἰπέ μας Δίκαια, ποία εἶναι ἡ θύρα τῶ Ἰησοῦ; ὁ δὲ ὡς δίκαιος δικαίων τοῖς ἀδίκοις ἔδωκε τὴν ἀπόκρισιν λέγωντας· ἔτος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Υἱὸς τῶ Θεοῦ, ὁ τῶ Πατρὶ ὁμοούσιος. τινὲς γὰρ ἀπ' ἐκείνων ἐπίσταντο τὰ τῶ δίκαια δίκαια καὶ ἀληθῆς αὐτῶ λόγια, ἄλλοι δὲ ἐναντιῶντο, ἢ πλατύνω πάντα ἐνόμιζαν, ὅτι αὐταὶ αἱ αἵρέσεις ἔτε ἀνάσασιν πισύβουσι, καθὼς λέγει τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἔτε ἡδὲ φράξων ἀνταπόδοσιν.

Ἡ τὸν ἔν πολὺς γογγυσμὸς εἰς τὰς Ἀρχοντας ἡδὲ Ἰουδαίων, ἢ ἔλεγον οἱ Φαρισαῖοι ἢ Γραμματεῖς, ὅτι ἐκινδύνουε νὰ πισύβουσι εἰς τὸν Χριστὸν ἅπαντες. ἀπῆλθον ἔν ἑπὸς τὸν Ἰακώβον λέγοντες· φερακαλέμησε Δίκαια δίδαξαι τὸν λαόν, ὅτι ἐπλανέθησαν, ἢ πισύβουσι εἰς τὸν Ἰησοῦν, φαρῶντες ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός. λοιπὸν τὴν ἡμέραν τῶ Παῖχα κατάπεισον αὐτὸς νὰ μὴ πλανῶνται πισύβοντες εἰς εἷνα ἄνθρωπον. νὰ δεόμεθά σε, κάμε μας τὴν χάριν αὐτῶ, ὅτι ἡμεῖς μαρτυροῦμε πῶς εἶσαι Δίκαιος, ἢ πρόσωπον ἀνθρώπου δὲν λαμβάνεις, καὶ τότε ἀναβάς εἰς τὸ πτερύγιον τῶ Ναῦ, νὰ σὲ βλέπη ὁ λαὸς ὅλος νὰ σὲ ἀκέσεν τὰ λόγια. ἔτος ἔν ὅταν ἦσαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σωτηριῶν, ὅλαις ἢ φυλαῖς ἡδὲ ἐθνῶν. Ἑβραῖοί τε ἢ Χριστιανοὶ καὶ τὴν συνήθειαν, ἀνεβίβασαν οἱ Ἰουδαῖοι ἢ ἀδικοὶ τὸν Δίκαιον ἢ ἀφῶδῃ, νομίζοντες ὅτι θέλει ἐπανέσει τὴν γνώμην τῶν, ἢ τὸν ἔσησαν εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τῶ Ἱεροῦ λέγοντες μεγαλοφῶνας, ἔτε νὰ τῶ ἀκέσεν οἱ φεμεσῶτες ἅπαντες· εἰπέ μας Δίκαιε, ἐπειδὴ εἰς ἐσῶνα ὅλοι πισύβουμι, τί λέγεις ἔτε τὸν Ἰησοῦν; ὅπῃ τὸν ἐσαύρωσεν ὁ Πιλάτος, ἢ ὁ λαὸς ἐπλανέθη, καὶ νομίζεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός, φανέρωσαί μας ἢ ἀπάγγειλον τὴν ἀλήθειαν. τότε ἔν ἐπειδὴ ὁ καιρὸς ἐκάλει τὸν Δεσπῆ νὰ ἀντιστῆ καὶ τῶ Ἰησοῦ καὶ τῶ Ἰουδαῖοις, δὲν ἐδειλίασε πρόσκαιρον θάνατον, νὰ προδώσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἀφῆκε τὴν φωνὴν ἔλθῶ θέρων, τὴν ψυχὴν, ἢ τὴν γλῶσσαν λέγωντας· τί με ἐρωτᾶτε ἔτε τὸν Ἰησοῦν; αὐτὸς καθέζεται εἰς τὸν Οὐρανὸν ἐν δεξιῶν τῆς δυναμῆως τῶ Πατρὸς αὐτῶ, αὐτὸς πάλιν νὰ ἔλθῃ εἰς τὰς νεφέλας τῶ Οὐρανοῦ καθέξομιθως νὰ κληρῆ με δικαιοσύμην τὴν Οἰκουμενίην ἅπασαν. με τὴν μαρτυρίαν ταύτην τοῦ ΙΑΚΩΒΟΥ ἐπληροφόρησαν πολλοὶ, καὶ ἔκραζον λέγοντες. Ὡσαννὰ τῶ Τίῳ Δαβίδ.

Οἱ δὲ τυφλοὶ Φαρισαῖοι, ἢ Γραμματεῖς ἐμετανόησαν πολλὰ, πῶς δὲν εἶπεν ὁ Δίκαιος τὰ ἄδικα λόγια, ὅπῃ τὸν ἐσυμβέβλῶσαν, ὅθεν ἄρρησαν μετὰ πολὺν θυμὸν κατεπαῖνω τε φωνάζοντες ἑπὸς τὸν λαόν ταῦτα. ὡς ἢ ὁ Δίκαιος ἐπλανήθη. ἢ ἀναβάντες εἰς τὸ πτερύγιον, τὸν ἄρπασαν ὡς θηρία ἀγρία, ἢ τὸν ἐγκρέμισαν. ἢ ἐπειδὴ δὲν ἀπέθανε παράυτα, ἀρχίζεν νὰ τὸν λιθοβολῶσιν ὁ κάκιστος· ὁ δὲ μακαρίως ἐδέχετο τὰς λίθους ἀτάραχα, ὡς θησαυρὸν πολυτίμητον, ἢ γονατίζωντας ἔλεγε. Κύριε Θεέ Πάτερ, συγχώρησαί τις, ὅτι δὲν ἔξῆρην τί κάμνωσιν. ὦ μακαρίας ψυχῆς. ὦ θαυμασίας φρασίτης. κα-

Θώς εἶπεν ὁ Δεσπότης εἰς τὸν Σταυρὸν, ἢ ὁ Πρωτομάρτυς αὐτῶ, ἢ ἀνεξίτητος Στέφανος, ἔτω ἢ ὁ Ἀδελφός τε Ἰάκωβος δεικνώντων γνησίαν τῶ ἀδελφότητα, προσνήχεται ἄρα τὰς φονεῖς ἢ ἀγνώμονας, οἱ τινες μὲ ὄλον ὅπῃ ἦσαν αὐτὸν, ἐχόμενοι δι' αὐτῶ, δὲν ἐλαβήθησαν τῶ μαροθυμίαν τε οἱ ἀχόρταγοι, ἀλλὰ ἀκόμι τὸν ἐλίθαζαν. εἰς δὲ Ἱερὸς ἐπὶ τὸς Υἱὸς τῆ Ρηχάβ ἐφάναζε λέγωντας. παύσαθε, τί ποιεῖτε ταλαίπωροι; ἄρα λόγους εὐχεται ὁ δίκαιος, ἢ ἐσεῖς ἀδικοὶ τὸν λιθάζετε; τότε εἰς τὸς φονεῖς ἐκείνους ἄρπαξεν εἰς ξύλον ὅπῃ ἐσφριζεν ὁ βαφείας, ἢ ἀποσφόνιαζε τὰ ἱμάτια, ἢ μετ' αὐτὸ δίδωντάς τε διωκτὰ εἰς τῶ κεφαλῶν, ὅρα ψύχισον. λαβόντες δὲ αὐτὸν πλισίον τῆ Ναῦ ἐπιταφίασαν. ὅσοι δὲ ἦσαν σπλαγχνικοὶ ἢ καλόγνωμοι, τὰς ἐβαρυφάνῃ αὐτῆ ἢ μαιοφονία, ἢ σέλιγσι κρυφὰ πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκω γράμματα, ὅς τις ἦτον τῆς Τετραχίας τῆ Ἡρώδε δαδοχος, ὡδακαλέντες τὸν νὰ προσάξῃ τῶ Ἀναίῳ, νὰ μὴ πολήσῃ πλέον χωρὶς τῶ βασιλῶ ἐκείνῃ νὰ καθίσῃ συνέδειον. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀρχιεπίσκω ὑσέρησε τῆς Ἱερουσαλῆμ τὸν Ἀνανον, ὅπῃ δὲν εἶχε ὡδα μόνον ἔεις μύσας εἰς τῶ ἀξίαν, ἢ ἔκαμῃ ἄλλον εἰς τὸν τόπον τε. ἐμόνον δὲ πῦντα, ἀλλὰ τόσα κατὰ ἦρασι τὰς Ἰουδαίως μὲ τὸν φόνον τῆ Ἰακώβῃ, ὅπῃ δὲν μας φθαίνει ἢ Βίβλος αὐτῆ καταλεπτῶς νὰ τὰ γράψωμῃ. ἀμὴ ὅς τις βέλεται νὰ τὰ μάθῃ, ἄς ἀναγνώσῃ τὸν Ἱστοριογράφον Ἰώσηππον, ὅς τις ἦτον Ἰουδαῖος ἀφελδῆς, καὶ δὲν ἔκρυψεν ἐπὶ τῶ ἀλήθειαν τίποτας, ἢ ἡμεῖς δὲ εἰς τὸ ἀποκείμενον ἐπαπέλωμεν.

Οὕτως ἔν ἄρα μαρτυρεῖ ἀποσετέθη ὁ Μάρτυς τοῖς Μάρτυσι, τοῖς Δικαίοις ὁ Δίκαιος, ὁ πρῶτος ὅπῃ ἔλαβεν εἰς τὰς Ἐπισκόπους τὸν Στέφανον. ὅτι εἰς τὰς Διακόνους ἐφρόλαβεν ὁ Στέφανος. εἰς τὰς Ἀποστόλους ὁ Ζεβεδαῖς Ἰάκωβος, ἢ πῶρα πάλιν τῶ πρῶτῳ Ἀρχιερεῖ Χεισῶ ὁ Ἀρχιερεὺς ἠκολούθησε. τῶ ὅποιος καὶ ἀλήθειαν ἀπέπεσιν ὄχι εἰς, ἀλλὰ πολλοὶ ἢ ἄφοροι Στέφανοι, τῆ Μαθιῆ, τῆ Ἀρχιερέως, τῆ Δικαίῃ, τῆ Θεαδέλφῃ, τῆ Μάρτυρος, ἢ ἀπλῶς εἰπῆν, καθὼς εἶχε μὲ ὄλα τὰ ἀγαθὰ ἢ μὲ πᾶσαν ἀρετῶ τῶ ψυχῆς του ἐσολισμῶν, ἔτω θέλει λάβει ἢ τῶ ἀμοιβῶ πλισίαν εἰς τὸν Παράδεισον ὡδα τῆ Δεσπότη Χεισῶ, ἢ Θεῶ ἡμῶν. Ω, ἀπέπει δόξα, τιμῆ, ἢ ἀποσκύησις σω τῶ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ ὁμοσῶ Πνοῦματι, εἰς τὰς αἰῶνας τῆ αἰῶνων. AMHN.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Ι Ν Ι Κ Α

Τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρι,

Α Ρ Ε Θ Α,

Καὶ τῶν σὺν αὐτῷ.

Τὸν πέμπτον χρόνον τῆς Βασιλείας τῆ δισεβεβάτε Γεσίνας ἐκυρίευσεν τὴν Λιθιοπίαν Ἐλεσβαῦν ὁ πατριάρχης, καὶ ὀνομασθὲς εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ δισεβείαν, καὶ εἶχε τὰ Βασιλεία τὰ κατασπυδασμένα εἰς πόλιν τινα καλεμένην Αὐξισαν. τὴν δὲ ἀδαίμονα Ἀραβίαν, (ἣτις παλαιὰ ἐλέγετο Σαβᾶ, καὶ τὰρα τὴν λέγαν Ὀμηρίην) ἔξουσίαζεν ὄνα Ἐβραῖος Δεναῦν καλεμένος, δισεβείης πολλὰ καὶ πολέμιος ἐχθρὸς τῷ Χριστιανῶν, ἧ τὴν ὁποίαν αἰτίαν τὸν ἐχθρόετο πολλὰ ὁ Χριστιανιστοῦ Ἐλεσβαῦν, ἐπειδὴ εἰς ὄλον τὸν Κόσμον χεδὸν ἐκυρύττετο ὁ Χριστὸς Θεὸς ἀληθίνος, καὶ αὐτὸς ὁ παμμίανος ἀρρεῖτο τὴν Σάρκωσιν, καὶ ἁμοφρόνει καὶ ἐσυκοινῶνα μὲ τὴς προγόνους τὴς ὅπῃ τὸν ἐσαύρωσαν, ἔχωντας ἑαυτὸς ὁμοίαν γνώμην μισόχριστον. πολλαῖς φοραῖς ἐν ὁ δισεβείης Βασιλεὺς Ἐλεσβαῦν ἐπολέμισε τὸν Ἐβραῖον, καὶ τὸν ἐνίκησε τισῶν, ὅπῃ ἔχε νὰ μήτον πολεμᾶ, ἐσερξε καὶ τὴ ἐπλήρωσε χαράτσια. ἀλλὰ πάλιν ὑσερον ἐβόδη τὰς ὁμολογίας ὁ ἀνόμος. ὅθεν ὁ Βασιλεὺς ἔκαμε πολὺ φεσάτο, καὶ τελείως τὸν ἐξουδένωσε, καὶ εἰς φυγὴν παρεσκόδασεν. ἔπειτα ἀφῆκεν εἰς τὴν πόλιν πολὺ στρατόπεδον, νὰ τὴν φυλάξῃ ἀπὸ τὰς πανουργίας τῆς Ἐβραίων, καὶ ἐσερξεν εἰς τὴν Βασιλείαν τὴν. ἀλλὰ πάλιν ὁ ἔξουσιαστικὸς ἐκεῖνος δὲν ἔπαυσεν, ἀλλὰ ἐσυνάξαε λαὸν ἀπὸ ἀφόρους τόπων, καὶ πολέμησας τὴν Ὀμηρίην, ἐφόνόσε τὴς φύλακας, καὶ ἐπῆρε τυραννικῶς τὴν ἀρχὴν, καὶ ὅσοι δὲν ἠθέλαν νὰ ἀρνηθῶν τὸν Χριστὸν, τὴς ἐθανάτωσε μὲ τὴν ἀπανθρωπίαν, καὶ σκληρότητα, ὅπῃ ὅλοι τὴ ὑποτάσσοντο ἔχοντες τὴν ἀμάρτηον αὐτῆ ἀγριότητα. ἦτον δὲ μία πόλις πολυανθρώπος Νερχὰ καλεμένη, ὑποκειμένη τῆς Ὀμηρίτιδος, ὅπῃ ἔξουσίαζεν ὁ Ἐβραῖος. οἱ πολῖται αὐτῆς τῆς Νερχᾶς ἦσαν Χριστιανοὶ ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείας Κωνσταντῆς Τιῆ τῆς Μεγάλης Κωνσταντίνης, ὅστις ἐσεῖλε τότε πρὸς τὴς Ὀμηρίτιδας μεσίτας, μὲ χαρίσματα πρὸς τὸν Βασιλέα τὴς, καὶ τὴς ἐδάκε θέλημα νὰ κτίσῃν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν Νερχᾶν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσεῖλεν ἀπὸ τὴν Κωνσταντινέπολιν ὄνα Ἱερὸν καὶ ἐνάρετον Ἀρχιερέα τὴν κλησὶν Θεόφιλον, ἧ νὰ κυβερνᾶ τὴς δισεβείης, καὶ νὰ τὴς ποιμαίνῃ θεαρέτως μὲ τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν τὴν.

Οἱ δὲ Ἐβραῖοι φθονεῖτες τῆς Χριστιανῶν, εἶπασιν πρὸς τὸν Βάρβαρον, ὅπῃ ἔξουσίαζε τὴν χώραν, νὰ μὴ δώσῃ θέλημα τῆς Χριστιανῶν νὰ κατοικήσῃν ἐκεῖ, εἰάν δὲν κάμνῃν κατὰ τὴν θελήσασιν. ὁ Θεὸς Θεόφιλος λοιπὸν, ἔχωντας εἰς τὸν Θεὸν τὴν πίσιν ἀπόδοτον, ἐτέλεσεν ὅσα θελήσασιν τὴ ἐζήτησαν. ὅθεν

πρόσωπον ὄχαισι πάντας πῶς τῷ ὑπὲρ σου, ἔσωθεν δὲ εἰς τὴν καρδίαν ἐμε-
 λεται κατὰ ὃ φέρεται καὶ δόλιος. καὶ τῇ ἐπαύρειον ἐπροσκάλεσε τὰς Ἀρχοντας
 ὄλους καὶ πλοσίους τῆς Πόλεως, νὰ εὐχῶσι καὶ αὐτοὶ, νὰ σεργιανίσουν τὸ σφά-
 τόμα. ὄγνησαν ἔν οἱ χριστιμότεροι. ὃ δὲ Ἡγεμῶν τῆς χώρας ἦτον γέροντας
 ἀπροφθίης, ἐνάρετος καὶ γνωστικός πολλά, Ἀρέθας ὀνομαζόμενος. ὃ δὲ Ἐβραῖος
 καταφρονήσας τὰς ὀρκιας, ἐπρόσβαξε καὶ τὰς ἐφυλάκωσαν ὄλους, γυμνώσας αὐτὰς
 ἀπὸ ὄλων τὰ ὑπάρχοντα. ἔπειτα ἠρώτησε πῶς εἶναι ὁ Παῦλος ὁ τῶν Ε-
 πίσκοπος; καὶ ἀκῶσας ὅτι ἀπὸ ὄλων χῶνος ἀπέθανεν, ὑπῆλθεν εἰς τὸν Τάφον
 τῶν, καὶ ὄγνησε τὸ Ἀγιόν τε Λείψανον, καὶ καύσας αὐτὸ ἐσκόρπισεν εἰς τὸν ἀέ-
 ρα τὴν σάρτην ὃ ἀλιπίετος. ἔ μόνον δὲ ταῦτα ἐπαράξεν, ἀλλὰ καὶ ὄσοι Ἰερεῖς
 καὶ Καλόγεροι, καὶ Μοναχοὶς, καὶ Παρθέναις ὄβρισηνοντο εἰς ὄλα ἐκεῖνα τὰ ὄρια,
 τὰς ἔκαυσεν ὄλους ὃ Ἰσκαπαράτος. ἔπειτα ἐβλέπει δὲ λαλιτὰς εἰς τὴν χῶραν
 μέσσα, καὶ ἐφώνησαν, ὅτι ὄσοι ἀγαπῶν τὴν ζωὴν τῶν, νὰ ἀρνηθῶν τὸν Χριστόν,
 καὶ νὰ κάμνεν ὄσα οἱ Ἰουδαῖοι παράττωσι. καὶ ὄσοι δὲν ἔσεργων, τὰς ἐφόνθων.
 τὸν δὲ Ἀρέθαν ἐσυμβέβηκεν ὃ αἰόνητος νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστόν, καὶ τῷ ἔλεγε
 φλυαρίας κατ' αὐτῶν, καὶ ἐπαυκίνατον μετὰ τὰς ἄλλας νὰ κάμνεν τὸν λόγον τῶν, ἢ
 νὰ τὰς θανατώσῃ μετὰ ἄφορα κολασήρια. οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. ἡμεῖς ὄλοι μίαν
 γνώμην ἔχομεν, νὰ πάθωμεν ἄν τὴν ἀγάπην τῶν Χριστῶν σκληρὰ καὶ παιδεί-
 να κολασήρια, καὶ μὴ πειράζεσθαι νὰ μᾶς δοκιμάζῃς. ἀλλὰ ἔξοδρε πῶς ἄν
 τὰς βλασφημίας ὄπῃ πολμᾶς, καὶ λέγεις καὶ τῶν Χριστῶν, ἔτι δὲ καὶ ἄν τὰς ὄρ-
 κιας ὄπῃ ἔκαμες, καὶ δὲν τὰς ἐφυλάξῃς ἀνοσιώτατε, ἔχεις νὰ λάβῃς τεχέως τὴν
 ἀνταπόδοσιν. ταῦτα μὲν εἶπεν ὃ Ἀρέθας πρὸς τὸν μισόχριστον. ὄστις ὄλα-
 βηθεῖς τὴν πολιάν τῶν καὶ ἐπιφάνειαν ὑπέμεινε τὴν ὄβειν, ἐλπίζοντας μὴ τὰς
 καὶ τὸν ἄσεβῆν μετὰ κολακείαις καὶ χαρίσματά. ἀμὴ ἀφ' ἔ τὸν ἐδοκίμασε, καὶ
 δὲν ἐδωκῆθη νὰ τὸν καταπέσῃ, ἀφῆκεν αὐτὰς εἰς τὴν φυλακὴν δεδεμμένους, καὶ
 ἔ ἔχει πρὸς τὰς γυναῖκας καὶ παῖδας, ὄπῃ ἐσωμάξεν ἀπὸ τὰ πῶν ἔχοντα, καὶ
 πρῶτον μὲν ἐδοκίμασε μετὰ κολακείαις, ἔπειτα ἐφοβέρισε νὰ τὰς δώσῃ πικρὰ
 κολασήρια, καὶ νὰ τὰς ὄσερήσῃ τένων τε καὶ παραγμάτων, καὶ πάσης ἄλλης
 ὄπολαύσεως, καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς, ἣτις εἶναι εἰς ὄλας παμπόθητος. αἱ δὲ γυ-
 ναῖκες πανσόφως τῶ ἀπεκρίθησαν. ἡμεῖς βασιλεῦ ἔτε ἀπὸ τὰς δωρεὰς σου
 ἔχομεν χρεῖαν, ἔτε τὰς κολάσεις φοβέμεσθαι, ἀλλὰ αὐτὸν τὸν Σταυρόν, ὄπῃ
 καταφρονᾶς ἐσὺ, ὄλαβῶς προσκυνῶμεν, καὶ ἐκείνον ὄπῃ ἐπρεμάθη εἰς αὐτόν
 ἄν τὴν σωτηρίαν ἡμῶν ὡς Θεὸν λαβόμεν. ὄτι ἄπρεπον εἶναι καὶ ἄχημον,
 νὰ πῶν ἄδιδονται οἱ ἄνδρες ἄν τὴν πίσιν εἰς θάνατον, καὶ αἱ Μοναχοὶ καὶ
 Παρθένοι, ὄπῃ ἐμεσθον νύμφαι Χριστῶν, νὰ προκρίνωμεν τῆς σαρκὸς τὰ θε-
 λήματα. καὶ ὃ βασιλεῦς. πολλὰ σὰς κατακρίνω καὶ μέμφομαι, πῶς ἀγαπά-
 τε νὰ ζῆμιωθῆτε τὴν ὄπολαυσιν τῆς παρέσης ζωῆς, ἄν τὴν ἀγάπην ὄρος
 ἀνθρώπου πλάτῃ καὶ γόντος, μετὰ τὴν ἐλπίδα τῶν ἐλπίζομένων ἀγαθῶν, ὄπῃ
 δὲν ἔξοδρετε ἐὰν εἶναι ἀληθινὰ, ἢ φέρεται. τινὲς δὲ γυναῖκες δὲν ὄσφεραν
 τὴν βλασφημίαν ταῦτην, ἀλλὰ ὄβρισαν τὸν βασιλέα, ὄπῃ καλέμεθα τὸν Χρι-
 στόν εἰς ἐκδίκησιν. ὄθεν ὄργισθεῖς ὃ Ἐβραῖος ἔδωκεν ὄποφασιν, νὰ ὄποκεφα-
 λίσεν αὐτὰς, καὶ τὰς ἄλλας ὄπῃ ἤφεραν ἀπὸ τὰ πῶν ἔχοντα. ἦτον ἔν θάυμα-
 λίσεν αὐτὰς, καὶ τὰς ἄλλας ὄπῃ ἔβλεπαν οἱ παριστάμενοι. ὄτι ἐσωσεῖοντο ποῖα
 εἰς αὐτὰς ὄχρεῖσιν νὰ τὰς βλέπων οἱ παριστάμενοι. ὄτι ἐσωσεῖοντο ποῖα
 νὰ προφθάσῃ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, καὶ δὲν ἐδειλιώσαν ποῖα τὸν θά-

νατον, ὅσον ὅτῃ κὶ αὐτὸς ὁ Τύραννος ἐθαυμάζετο. πρὸς τὸν ὁποῖον ἐκατέβαλαν τινὲς μίαν γυναῖκα χήραν ἐγγυμνῶ, πλεσίαν κὶ πάγκαλον, νέαν εἰς τὰς χεῖρας, κὶ εἰς τὴν γνώσιν ἀμίμητον. ὁ δὲ δυσσεβὴς προσάσσει νὰ τὴν τὴν φέρωσι ὄχι ὡς κατάδικον, ἀλλὰ ἐντίμως ὡς ἔφερετε, πρὸς τὴν ὁποίαν εἶπε ταῦτα μὲ νεῦμα ἡμερον. ἡ καλή σε φήμι σὲ μαρτυρᾶ γνωσικῶ, ὡραίαν κὶ σώφρονα, καθὰς τὸ μαρτυρᾶ κὶ ἡ ὄφισα, πῶς εἶσαι ἐγγυμνῶ, πλεσίαν κὶ φρόνιμος, λοιπὸν μὴ γυνὴ ὁμοία τῆς ἀγνώστων ἐπέων γυναικῶν, ὅτῃ δικαίως ἀπέκτεινα, νὰ προσκυμᾶς δὲ Θεὸν εἷα ἀνδρωπὸν φάγον κὶ οἰνοπότῃ, ὅτῃ δὲ τὰς παρᾶξεις τε τὸν ἐσαύρωσαν. ἀλλὰ συγκοινωνήσου μετ' ἐμᾶς, νὰ περάσῃς μὲ τὴν βασιλισσάν με μακαρίαν ζωῶν, κὶ ἀφρόσμων. αὐτὰς κὶ ἐτέρας κολακείας ἐλεγχῆ ὁ ἀδρόφρων κὶ δόλιος. ἡ δὲ γνωσικῆ κὶ ἀδόλος ἀπεκείνατο λέγῃσα. εἰδὼ αὐτὸν ὅτῃ σε ἔδωκε τὴν ζωῶν, κὶ τὴν βασιλείαν, καταφρονᾶς, ὅτῃ ἔφερετε νὰ τὴν προσκυμᾶς ὡς Θεὸν ἀληθῆσαν, κὶ εἰς τολμᾶς κὶ τὸν ὑβείξεις ἀχάεισε, κὶ δὲν φοβᾶσαι μὴ ἔλθῃ πῦρ ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν, νὰ σε κατακαύσῃ ἀνάχουτε, ποίαν τιμῶν ἐγὼ χρειάζομαι ἀπὸ λόγου σε; μὴ ἤθοιτο νὰ ἤνω πᾶσαν ἀγνώστων, νὰ συνανασρέφωμαι μὲ τὰς ἐχθρὰς τῆς Κυρίας με.

Εἰς ταῦτα θυμωθεὶς ὁ Τύραννος, ἐπρόσαξε νὰ ἐγδύσῃ τὴν κεφαλῶν αὐτῆς κὶ τῆς θυγατέρας της, νὰ ταῖς πομπόσῃ εἰς ὄλον τὸν λαόν, δὲ ἐν ἑοπύῃ τῆς κὶ καταφρόνησιν. ἡ δὲ θνητὰ γυνὴ ἐκείνη, ὡς εἶδε ταῖς ἄλλαις γυναικῶν πῶς ἔκλειον δὲ λόγου της, εἶπε πρὸς αὐτάς. βλέπω πῶς μᾶς λυπᾶθε, πῶς λαμβανόμεν καταφρόνησιν, ἀλλὰ μὴ πικραίνεθε, ὅτι ἡμεῖς ἐχομεν δὲ τιμῶν τὴν ἀτιμίαν ταύτην, κὶ δὲν ἀρνέμεθα τὸν Ποιητῶν κὶ Σωτήρα μας, νὰ φορηθῶμεν τὰ προσκαιρα ἀγαθὰ ὑπὲρ τὰ ἀληθινὰ κὶ αἰώνια. ἐγὼ δὲ τὸν Δεσπότην Χειρὸν ἐφύλαξα σωφροσύνην, κὶ δὲν ὑπανδρόβηκα δούτερον, διέμενσα εἰς πτωχὰς τὸν ἀμεθῶν πλετόν με, κὶ μὲ ἤλθασιν πολλὰ ἐλπίεις κὶ συμφορὰ, ἀλλὰ τὰς ὑπέμενα δὲ χαλκίως, κὶ εἶμαι ἔτοιμος νὰ πᾶσα ἐπόδωσον θάνατον δὲ τὸν Δεσπότην με, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐνύμφωσα κὶ ταύτας τὰς θυγατέρας με. λοιπὸν μὴ λυπᾶθε εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ χαίρετε εἰς τὴν χαρὰν με, κὶ μιμηθῆτέ με, εἰδὼ ποθῆτε τὴν σωτηρίαν σας, κὶ φυλάγεθε ὅσας εἰς Χειρὸν ἐβαπτίσθητε, νὰ μὴ πλανῆσῃ τινὰ σας ὁ δέλιαιος, νὰ σας κλέψῃ τὸν Θεσαυρὸν τῆς πίστεως. ὅσας δὲ εἶσε Ἰουδαίων, ἡ Ἑλλήνων γυναῖκες, ἀφῆτε τὴν σκιά τῶν Νόμων, κὶ τῶν Εἰδώλων τὰ ὄψα μύθια, κὶ γνωρίσατε τὴν ἀλήθειαν, ξαναγεννηθῆτε μὲ τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, νὰ εὕρητε ζωῶν τὴν αἰώνιον, κὶ μὴ ὑπολέσῃτε τὰς ψυχὰς σας εἰς τὴν ἀσέβειαν. αὐτὰ κὶ ἄλλα πολλὰ ἐλεγχῆ ἡ Μάρτυς, τὰς γυναῖκας διδάσκουσα, κὶ τὰ ἀνήγειραν οἱ ὄψα Ἰουδαῖοι πρὸς τὸν βασιλέα, ὅστις εἶπε νὰ τὴν φέρωσιν ἐκεῖ, κὶ λέγει της. ἐγὼ σε ἔδειξα φιλανθρωπίαν, δὲ νὰ λυπηθῆς τὰς θυγατέρας σε, κὶ τὰς ἄλλαις γυναῖκες, ὅτῃ σε ἔκλειον, νὰ κάμῃς τὸν λόγον με. ἡ δὲ ἀπεκείνατο. εἰδὼ σε ἀκῶσῃ ὁ βασιλεὺς, τίς νὰ μὲ λυβᾶσῃ ἀπὸ τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον; ἔπος εἶπε, κὶ εγραφεῖσα πρὸς Οὐρανὸν λέγει ταῦτα. μὴ ἤθοιτο ἀθάνατε Βασιλεὺς, νὰ σε ἀπαρηθῶ τὸν μονογενῆ Υἱὸν τῆς Θεῶν, κὶ νὰ ὑπακῶσῃ ἐπίτε, ὅτῃ σε ἐκαταφρόνησε. ταύτην τὴν παρρησίαν δὲν ὑπέμενεν, ἀλλ' ἔξεσκέπασε τὸ κάλυμμα τῆς καρσότητος, κὶ λέγει της μὲ νεῦμα ἀγειον.

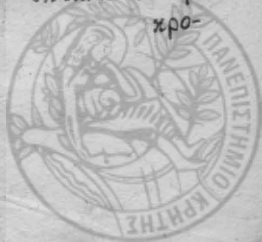
χειον. ἐγὼ νὰ καταξερῶ τὴν σὰρκα σου, καὶ νὰ χύσω τὴν μιὰ ἀπλάγχνα σου. καὶ εἴτι μείνη ὑπὸ τὸ σῶμά σου, νὰ τὸ δώσω τῷ σκυλίῳ νὰ τὸ φάγῃ, αἰαίχωντον γυῖαιον, νὰ ἰδῶ αὐτὸν ἔλθῃ ὁ Ναζωραῖος νὰ σὲ λυτρώσῃ ὑπὸ τὰς χεῖράς μου. ταύτῃ τῷ ὕβρει τὴν μιὰν δὲν ὑπέμεινον ἢ τὴν ἑξῆς τῶν θυγατέρων τῆς Μάρτυρος, ἣτις ἦτον χόρον δάδεια, ἀλλὰ γερμίζει τὸ σῶμα τῆς σάλιον, καὶ ἔπτυσεν εἰς τὴν Τύρανν τὸ πρῶτον. οἱ δὲ παρεστῶτες Ἰεδαῖοι δὲ νὰ κάμνῃ χάειν τὴν δυσσεβῆς, ἐθανάτωσαν αὐτὴν καὶ τὴν Ἀδελφὴν τῆς μετὰ τὸ σπαθί, καὶ γερμίσαντες τὰς χεῖρας ὑπὸ τὸ αἷματον, τὸ ἤφεραν τῆς Μητρὸς αὐτῆς, καθὼς ἐπρόσασεν ὁ Τύραννος. καὶ αὐτὴ (ὡς Ἄνναίης θυχῆς καὶ ἀνδρειωμένης) ἐδοκίμασεν αὐτὸ μετὰ ἡδονῆν καὶ ἀγαλλίασιν πνεύματος. καὶ ὕψωσε τὰ ὄμματα πρὸς Οὐρανὸν λέγουσα· ταύτῃ με τῷ θυσίῳ Δέσποτα Χεῖρὲ προσφέρωσι, καὶ παρῆσῃσι Μάρτυρας τὰς ἀμώμους αὐτὰς Παρθένους, καὶ θυγατέρας μου, μετὰ ταῖς ὁποῖαις συναείδημον καὶ ἐμῆρα εἰς τὸν νυμφῶνά σου, νὰ με δείξῃς Μητέρα ἐπὶ τέκνοις ὀφθαλμοφύλῃ, καὶ χαίρουντες τότες ὁ βασιλεὺς ἔδωκε καὶ κατ' αὐτῆς τὴν ἀπόφασιν, νὰ τῷ θανατώσῃ, ὅταν ἐγνώρισεν τὸ σπέρρον τῆς καρδίας τῆς. καὶ τῇ ἐπαύθειον καθίσας εἰς τόπον ὑψηλὸν, ἐπρόσασεν νὰ φέρῃ τὸν Ἀρέθην μετὰ τὴν σωφροσύνην, οἵ τινες ἦσαν ἑξιακόσιοι τεσσαράκοντα. καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ παμμίαιος. μιὰν κεφαλὴν, δὲ ποῖαν αὐτίαν ἠλθεῖς εἰς τὸ σὺν θρασυτίᾳ νὰ ῥῆς ἀποστάτης μου, καὶ κατέπεισες τὴν πόλιν ἐπέτῳ νὰ σὲ ὑποτάσσονται Τύραννι, νὰ καταφρονᾶτε τὰς νόμους μου, προσκυνοῦντες δὲ Θεὸν οὐκ ἐπικατάρτον ἄνθρωπον, καὶ καὶ τὸν Πατέρα σου δὲν ἐμιμήθῃς, ὅστις ἐξεστίαζε τῷ Νεζραὺ πρότερόν σου, καὶ ἦτον πρὸς τὰς ἀπὸ ἡμῶν βασιλεῖς ὑπήκοος; ἴδετε ὅτι ἐὰν δὲν βάλῃς γνώσιν, νὰ ἀφήσῃς τὸ πείσμα σου, ἕτε τὸ βαδύ γῆρας, ἕτε τὸ ἀπαπειλασμῶν χημά σου, σὲ θέλῃν ἀφελῆσαι ὀλοτέλα, ἀλλὰ νὰ πάθῃς ἐσὺ καὶ ὅλη ἡ συνοχία σου ὅσα ἐπαθον ἐκεῖνοι ὅπῃ ἐφόνδισα πρότερον, καὶ δὲν τὴν ἀφελῆσε ποσῶς ὁ Υἱὸς τῆς Μαρίας καὶ τῆς τέκνονος. ὁ δὲ γέρον ἐπόνεσεν εἰς ἐκεῖνα τὰ υπερήφανα λόγια, καὶ βαδύ σενάξας ὑπεκρίθη, καὶ λέγει τῷ· δὲν εἶσαι σὺ αἰτία εἰς αὐτὰ, ὅπῃ λέγεις καὶ ἐπαραξες, ἀλλὰ οἱ συμπολιταί μου, ὅπῃ ἐκαμαν ὀρθοκώλῃ εἰς τὸ πρῶτον ἀμαρτίαν μου, καὶ σὲ ἀνοίξαν τὰς θύρας τῆς Πόλεως. καὶ ὑσερα ἐκαταφρόνησες τὰς συνθήκας ἀσεβῆ καὶ παρανόμου. τότες εἶπες ὑπὸ τὰς συγκαθέδρους τῆς Τύρανν, διὰ νὰ δείξῃς τὰχα πρὸς ἐκεῖνον φίλιον, λέγει πρὸς τὸν Ἅγιον· ἔλατὶ ὑβερίζεις τὸν βασιλέα; δὲν προσάσσει ὁ νόμος σου νὰ τὸν τιμᾶτε, ἢ καλὸς εἶναι, ἢ ἀτυχος; λέγει τὸν ὁ Ἅγιος. καὶ σὺ δὲν ἤκουσες τί εἶπε πρὸς Ἡλίαν ὁ Ἀχαάβ, πῶς αὐτὸς διέσπρεψε τὸν Ἰσραὴλ. καὶ αὐτὸς τῷ ἀπεκρίθη λέγωντας. δὲν τὸν ἀξαστέρω ἐγὼ, ἀλλὰ σὺ καὶ ὁ οἶκος τῆς πατρὸς σου. γίνωσκε ἔν, ὅτι ὅστις εἶναι ἀσεβῆς εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐλέγχει βασιλέα παρανόμον, δὲν ἀμαρτανεῖ. ἐσεῖς ανοίγετε τὸ σῶμα σας παύτολμοι, καὶ λαλεῖτε κατὰ Θεὸν βλάσφημα.

Καὶ δὲν φθάνει ὅπῃ ἐσεῖς καταφρονεῖτε τῷ μακροθυμίᾳ μου, ἀλλὰ ἀναγκάζετε καὶ ἡμᾶς εἰς τὰ ὅμοια. σὺ δὲ βασιλεῦ, ἐπεὶ εἶσαι ἐπιμοῖος εἰς τὸ κακόν, καὶ φυσικῶς ἀδικος, καὶ μήτε εἰς τὸν Θεόν εἶσαι ὅσιος, μήτε εἰς τὰς ἀνθρώπους πρῶτος καὶ ἀληθῆς, ἀλλὰ ψεύδου, καὶ ἔμπορκεῖς, γίνωσκε ὅτι ὁ Θεὸς σὲ ἐμίσησεν ὡς ἀσεβῆ καὶ ἄπιστον, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας σὲ πέρνει τῆς

ἔξῃ

ἔξουσίαν αὐτὴν, ὅτῃ ἔχεις ἀνάξιε, νὰ τὴν δώσῃ καλῶς ἢ πιστῶς αἰθρώπου,
 νὰ κρατῶν τὸ γένος τῆς Χερσιανῶν, νὰ μεγαλιῶν τὴν Βασιλείαν τε, ἢ νὰ
 ὑψώσῃ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτῆ, τὴν ὁποίαν ἐσὺ ἐκατάκαυσες. ἐγὼ δὲ καλό-
 τυχος, ὅτι ἐ μόνον εἰς τὴν παρεῖσαν ζωὴν εἶχα ὀδαιμοσίαν ἢ πᾶσαν αὐ-
 τάρκειαν, ὅτῃ εἶμαι τώρα χρόνῳ ἐννοήκοντα πέντε, ἢ εἶδα ὑγῆς, θυγατέ-
 ρας, ἢ δισέγγονας, ἀλλὰ καὶ τώρα εἰς τὸ βαθὺ γῆρας λαμβάνω δὲ τὸν
 Χερσόν με μαρτυρικὸν θάνατον, ἢ σέλλω πρὸς τὸν Θεὸν τὴν πολυαἰθρώπου
 ταύτῃ πόλιν ἢ Ἐθνος ὀλόκληρον. ταῦτα εἶπε, ἢ γραφεὶς πρὸς τὰς Μάρ-
 τυρας μὲ τὸ χερσιεσπὸν ἐκεῖνο ἢ γλυκύτατον πρόσωπον, τὰς ἐπερθευοποιεῖ
 πρὸς τὸ Μαρτύριον μὲ τοιαῦτα σοφώτατα λόγια. ἀνδρες συμπολιταὶ συγγε-
 νεῖς τε καὶ φίλοι με, ἰξούρετε πόσα ἐπάθαμν διὰ νὰ πισθώσων ἐπέτε τῆ
 φύσεως ἢ ἐπιόρκου, ἢ ἠκέσατέ του μοναχοί σας, πόσας βλασφημίας εἶπον εἰς
 τὸν Θεὸν ὁ ὑπερήφανος, ἢ πόσας ἐφόνδυσον ἀδικα. φέρον ἦταν νὰ μὴ τε ἡ-
 θέλαμν πισθούσῃ ἐξ ἀρχῆς, ἢ τὸν ἐνέκασαμν μὲ τὴν δυνάμιν τῆς Χερσού
 εἰς τὸν πόλεμον. ἀμὴ ἐπειδὴ εἰς πόσῳ ἀνάγκῳ ἤλθομν, ὅτι ἢ νὰ κάμα-
 μν τῆς Τυραννὸς τὸ πρόσαγμα νὰ πέσων εἰς τὴν ἀσέβειαν, ἢ νὰ λάβωμν
 θάνατον ἢ ἀποτιμῆσων τὸ καλλίτερον, ἢ ἀγοράσων μὲ τὸν πρόσκαιρον
 θάνατον ζωὴν τὴν αἰώνιον. ἢ μὴ νομίση τις, ὅτι ἐξέτι εἶμαι γέρον ἐπι-
 θυμῶ τὸν θάνατον, ἢ δι' αὐτὸ ἀδρακινῶ ἢ τὰς ἄλλας, ὅτι ὅλοι νεοὶ ἢ γέ-
 ροντες ὑποθαίνωμν. λοιπὸν ἄλλος θάνατος δεῦν εἶναι ἐνδοξότερος ἢ ἀφελιμά-
 τερτος, ἢ τῆς Μαρτυρίας, ὅτι δι' αὐτῆ μετέχομν τῆς πάσης τῆς Χερσῆ, ἢ τῆς
 δόξης αὐτῆ κοινανὸν γένεμα. λοιπὸν μὴ φαῖν τις ἀπὸ ἡμᾶς δειλόφυχος,
 νὰ δειλιάσῃ ὁ δειλῶς, νὰ ἀποτιμῆσῃ τὴν παρεῖσαν ζωὴν τὴν βραχυπαύτῃ
 ἢ πολυδύων, ὑπὲρ τὴν αἰώνιον ἢ ὑπερσύνων. εἶδὲ ἢ εἶναι τις πειστος,
 ἢ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν μαρτυρικὸν αὐτὸν χορὸν, μὴν ονομάζεται Χερσῆ δὲ-
 λος φύματα, ἢ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν. Ναι Χερσέ με γιῆ ἢ Λόγε τῆ
 Θεῶ ἀληθέσατε, ὅστις σὲ ἀρνηθῆ δὲ ζωὴν πρόσκαιρον, ἢ ὑπερθεῖ τῆς αἰ-
 νῆς, ἢ ἢ ἀσ χάσῃ ἢ ταύτῃ ὁ δειλῶς, ἢ ἢ ἀσ ἀνοίξῃ ἢ γῆ, νὰ τὸν καταπί-
 συζώντανον. ὅστις δὲ ἀπὸ τῆς συγγενῆς ἢ φίλης με ἀπαρνηθῆ τὸν Οὐρά-
 νιον Βασιλέα, ἢ ἀκολοθήσῃ ἐπέτε τῆς φθαρτῆς ἢ δυσεβῆς ἢ ἀνόπτος, ἢ ὑπε-
 ρθεῖ ἢ τῆς πρόσκαιραν πραγμάτων, ἢ ἢ κατακερθεῖ εἰς τὴν αἰώνιον κόλα-
 σιν. τότε τὸ πλῆθος ὅλον ἐφάναξαν μὲ θερμώτατα δάκρυα λέγοντες. ἔχε θάρ-
 ρος Τίμῃ Πάτερ, ὅτι τις δεῦν εἶναι εἰς τὸ μέσον μας νὰ χερσεῖ τῆς χο-
 ρείας μας, ἀλλὰ πάντες ἐμεθῶν πρόθυμοι, νὰ δεχθῶμν τὸ μακρότερον τέλος
 ἀπάντα σα. τότε πάλιν τῆς λέγει ὁ ἅγιος. ἐγὼ νὰ σᾶς παρολάβω ἀπαντας,
 νὰ ἡμᾶς ὀδηγός σας ἀπλανῆς ἢ σωτήριος, ὅτι καθὼς εἰς ὅλα τὰ πρόσκαιρα
 μὲ εἶδὲτε τὰ πρωτεία, ἔτω ἢ τὸν μάλισα σᾶς δεῖμα νὰ μὲ συγχωρήσῃ-
 τε, νὰ ὑπάγω πρώτος πρὸς τὸν Θεὸν τῶν με. ἐτι δὲ ἢ ταύτῃ τὴν ὑπερι-
 νῆν με σᾶς λέγω διατάξιν, ὅποιος ἀπὸ τῆς γιῆς με, ἢ ἀπὸ τῆς ἄλλας μου
 συγγενῆς ὑπομείνωσι ζῶντες, νὰ κληρονομήσῃ τὰ πράγματά με, ἐὰν φυλά-
 ξεν τῶν Ὀρθόδοξον πίσιν τῆς Χερσῆ. ἀφίνα δὲ τὰ ἔια με γονικά, ἢ ἢ τὰ
 ἀραιώτατα πειβόλαια ἢ κάλῃσα, νὰ εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τῶν καθολικῶν
 Ἐκκλησίαν, ὅτῃ μέλει νὰ οἰκοδομήσῃ ὑπερον. ταῦτα εἰπὼν, ὑλόγησε τὸν
 λαὸν, ἢ δόξάζει τὸν Κύριον. εἶτα λέγει πρὸς τὸν Τύραννον· ἐπαινῶ τῶν μα-

προθυμίαν σε ὡ βασιλεῦ, ὅτῃ μὲ ὑπέμεινες, καθὼς οἱ νόμοι δέξῃσι, καὶ δούμῃ ἀντίνοφεσ δὲ τὸν λόγον μῆ. ἐπεὶ δὲ ἐγνώρισες τὸν σκοπὸν μῆσ, πῶς εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀφήσωμῃ τὴν Πίσιν μῆσ, μὴ χάηης ἡτὸν καιρὸν ἀπαίρα, ἀλλὰ κάμῃ ἐκεῖνο, ὅτῃ μέλλῃ νὰ ᾄῃ ἕως τὸ ὕστερον. ἐγνώρίζωντες ἔν ὁ βασιλεῦσ, ὅτι δού ἐδύμῃτο νὰ πῆσ δὲγαλῃ ἀπὸ τὴν δὲσέβειαν, ἐπεὶ δὲ εἶχασι γνώμῃν ἀμετάθετον, ἐπρόσθεσε νὰ πῆσ ὑπάγῃν εἰς ἕνα ποταμὸν Ὡ, δῖαν καλέμῃρον, καὶ ἐκεῖ νὰ πῆσ ἀποκεφαλίσῃν ἀπαντας. καὶ φθάσαντες εἰς τὸν τόπον, ἔκαμαν τὴν προσάχῃν ταῦτῃν ἀγαλλιώμῃροι.

Κύριε, Κύριε, ἡ δυνάμῃσ τῆσ σωτηρίας μῆσ, ὅτῃ μῆσ ἐσπέπασες τὴν ἡμέραν τῆ πολέμῃ, ὀδήγησον ἡμῆσ εἰς ὁδὸν αἰώνιον, ὅτι δὲ τὴν ἀγάπῃν σου ἀφῆσωμῃ ὅλα τὰ πρόσκαιρα, πλῆτον, δόξαν, πατρίδα, συγγῆειαν, καὶ τὰ ὀπίλοιπα ἀπαντα, ἐτι δὲ καὶ τὴν ζωὴν αὐτὴν δὲ σὲ παραιτέμῃδα, καὶ ὡς πρόσβαται σφαγῆσ ἐλογιζόμεμῃ. ὁδὸν ἀποκεφαλίσῃσε κάμῃ τὴν ἐνδίκῃσιν τῆ αἱματος ἡμῶν, καὶ ὀθεποιήσαι τὰ τέκνα μῆσ, δυνάμῃσ τὴν Πόλιν σου ταῦτῃν, ἡτῆσ καυχῆται εἰς τὸ τίμιον Διμάσῃ, καὶ εἰς τὸν Σταυρὸν καὶ τὸ Πάθος σε. βλέπεισ ὅτι οἱ ἐχθροὶ τὴν ἐπῃμύλωσαν, ἐπῆραν τὸν σολισμὸν τῆσ, τὸ ἀγιαστέριόν σε ἐμόλῃσαν, καὶ τὸν Ἀγιὸν Ναὸν σε κατέκαυσαν, τὸν ὀποῖον πάλιν δὲδόκησαι νὰ ὑφωθῇ, καὶ δὲσ τὰ σκῆπτρα Χριστιανῶν Βασιλέων, πῆσ ὀποῖεσ εἰς τὸ ὀνομάσε μεγαλῃων, καὶ ὅσοι τιμήσῃν τὸ μαρτύριόν μῆσ, νὰ ἐορτάσῃν πανηγυριν, χάρισαί πῆσ ζωὴν ἀπόσκοπον, αὐτάρκειαν τῆσ αἰσῃκαίων πραγμάτων, καὶ ἀμαρτημάτων συγχώρησιν. πρόσδεξῃ δὲ καὶ ἡμῆσ τῆσ σὲ ἀγαπήσαντας εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν σε, καὶ μὴ τῆσ δέλων σε σῃαεἰθῃσον. ταῦτα εἰπόντες ἔκαμαν τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν, καὶ ἐφίλησον ἕνασ τὸν ἄλλον ἀγαλλιώμῃροι. ἐπειτα πρῶτος ἀπὸ τῆσ ἄλλῆσ ὁ μακάριος Ἀρέθασ βασιζόμεμῃσ ἀπὸ ἄλλῆσ ἀποκεφαλίζεται, δὲγατὶ δού ἐδύμῃτο ἀπὸ τὸ γῆρας νὰ ὀθεπατήσῃ. τότεσ οἱ ὀπίλοιποι δὲδύσ ἐπῆραν ὡς μύρον πολῃτιμον τὸ Ἀγιὸν αἱμάτῃ, καὶ χριστῃντες μετ' αὐτὸ καὶ αὐτοὶ ἀπεκεφαλίσῃσαν.

Ταῦτῃ δέτισ εἶχε παιδίον ἀρσενικὸν, ὅτῃ ἦτον πρῃτε χρόνον, καὶ ὡς δὲλαβῆσ καὶ ἐνάρετος ἔσκεν ἐκεῖ πλῃσίον, καὶ τρέχει εἰς τὸ Δείφανον τοῦ Ἀγίου Ἀρέθασ, καὶ ἀλείφεται αὐτῃ καὶ τὸ τέκνον τῆσ ἀπὸ τὸ αἷμα τῆσ Μάρτυροσ, εἶτα ἐκατανύχῃ τὴν ψυχὴν ἀπὸ θεῖον ἔρωτα, καὶ ἐκαταράτο μεφαλοφῶνῃσ τὸν Τύραννον. οἱ δὲ Στρατιῶται τὴν ὕβριν ἀπέσαντες, ἀρπασαν αὐτὴν, καὶ τῆν ὑπῆγαν εἰς τὸν βασιλεῖα λέγοντες ὅσα κατ' αὐτῆ ἐλάλησον. ὅστισ χωρεῖσ νὰ τὴν ἐξεπίσῃ ὀλόπελα, ἔδωκεν ἀπόφασιν νὰ νὰ τὴν καύσωσιν. ἄφαντες ἔν πῆν πυρῃ οἱ δῆμιοι, ἔδῃσαν τὴν ἀγίαν χάρῃσιν. τὸ δὲ παιδίον ἐδλίβετο, ὡς τὸ μικρὸν πελάει, ὅτῃ δέν ὑποφέρει νὰ ξεχωρεῖσῃ ἀπὸ τὴν μητέρα, καὶ σρέφοντας εἰς ἕνα καὶ ἄλλο μέρος τὰ ὀμματα ἐφῃναζε, τὴν Μητέρα πολλάκισ ὀπκαλέμῃρον. ἐπειτα βλέποντας τὸν βασιλεῖα ὀπῃ θρόνεσ καθήμεμῃρον, τρέχει πρὸσ αὐτὸν, καὶ πίπτει εἰς τῆσ πόδας τῆσ κλαῖοντας, καὶ ἐδέετο δὲ τὴν Μητέρα τῆσ ὡς ἐδύμῃτο. ὁ δὲ βασιλεῦσ τὸ ὡρέχῃ, δὲγατὶ ἦτον εὐμορφον εἰς πῆν ὀφῃν καὶ χαριέσατον, ὅτι καλῃ καὶ δέν ἡμπόρει αἰόμῃ νὰ σῃωτῃ καὶ ἔκαταρῃσα, ἀλλὰ ἦτον ἡλαλίατῃ νόσιμῃ. λαβῶν ἔν αὐτῃ, τὸ ἐκάθισεν εἰς τὰ γόνατά τῆσ, καὶ λέγει τῆσ τίνα ἀγαπῆσ ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα καλλῃτερα; τὸ δὲ παιδίον εἶπε· τὴν Μητέρα μου, καὶ δὲ αὐτὴν ἡλθον νὰ σὲ ὀθεκαλέσω,

Novo Paradiso.

H

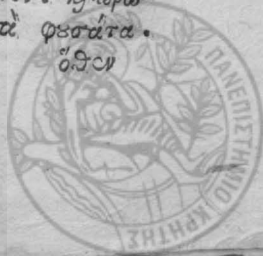

νὰ τὴν λύσω, ἔξ νὰ μὲ πάρῃ καὶ ἐμὸν εἰς τὸ μαρτύριον, ὅτι πολλαῖς φο-
 ραῖς εἰς αὐτό με ἐπέθεκίνησε. λέγειτε ὁ Ἑβραῖος, καὶ τί εἶναι αὐτὸ τὸ μαρ-
 τύριον; τίτε τὸ βρέφος (ὃ τῷ Σαυμασίῳ σα Δεσποτῶν, ὅπῃ μὲ τῷ χερσὶν
 σα σοφίζεις καὶ νήπια) ἀποκρίνεται, λέγοντας· νὰ ἰδοῦθαί μ' ἔξ τὸν Χερσὶν,
 καὶ πάλιν νὰ ζῶσω. καὶ ὁ Τύραννος· τίς εἶναι αὐτὸς ὁ Χερσός; καὶ τὸ βρέ-
 φος· ἄς ὑπάγαγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ σὲ τὸν δέξω. τότε βλέποντας
 ὅτι ἔβράβιζαν τὴν γυναῖκα οἱ δῆμιοι, ἔκλαυσε λέγοντας, ἄφες με νὰ φθάσω
 τῷ Μητέρα μου. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ἔξ τὴν ἀφῆκες, καὶ ἤλθες πρὸς με; μεί-
 νον μετ' ἐμᾶς, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ δάσω πᾶσι καὶ εὐμορφα. τὸ δὲ χερσιανὸν βρέ-
 φος καὶ Θεοφώτισον ἀπεκρίθη, καὶ λέγειτε· ἐγὼ ἐδάρρην πῶς εἶσαι Χερσιαν-
 τός, καὶ ἤλθον νὰ σὲ παρακαλέσω ἔξ τῷ Μητέρα μου, ἀμὴ μὲ Ἰεδαίων δὲν
 θέλω νὰ σιωπήσω ὁλόπελα, ἔτε καταδέχομαι νὰ λάβω ἄπο λόγου σα τίπο-
 τι, μόνον ἄφες με νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὴν Μητέρα μου. Σαυμαζῶν δὲ ὁ βασιλεὺς
 τῷ Παιδὸς τῷ σάβασιν, τὸν ἐσυμβέλευσαν τινὲς νὰ τὸ στείλῃ εἰς τὴν βασι-
 λισσῶν, μήπως καὶ κολακίῃ το ἐκείνη, καὶ μείνῃ εἰς τὸ παλάτιον. ἀλλὰ τῷ
 Παιδὸς ἡ γνώσις εὐκρίσεν αὐτῷ τὰς πανουργίας καὶ μηχανήματα, ὅτι ἔτε κὰν
 ἔπυκνῶσιν ἔδωκεν, ἀλλὰ μόνον πρὸς τὴν Μητέρα ἀπέβλεπε, καὶ ὅταν εἶδε
 πῶς τὴν ἔρριψαν εἰς τὴν φλόγα, ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ τε, καὶ κατὰς ἦτοι εἰς
 τὰ γόνατα τῷ βασιλεῶς, ἔσκυψε καὶ ἐδάγκασέ τον εἰς τὸ μετὶ δυνάτῃ αἰς ἐδύ-
 νητο. ὁ δὲ Τύραννος ἐπόνεσε, καὶ τὸ ἀπέρριψε, πρὸς ἀσωντας εἷα Ἀρχοντα νὰ
 τὸ πάρῃ ἔξ νὰ τὸ κάμῃ νὰ ἀρηθῇ τὸν Χερσὶν. τὸ δὲ παιδίον ἐφυγῆν ἄπο
 ἐκείνον, ὅπῃ τὸ ἔσυρνε, καὶ ἔέχοντας ἐπῆλθον εἰς τὴν κάμινον, καὶ προθύμως
 (φεῦ) ἐπήδησεν εἰς τὸ μέσον, καὶ ἐνηγαλίδῃ τῷ Μητέρα χαρῆμον, καὶ
 κληρονομήσιν αὐτάμα τὸν Στέφανον τῆς ἀδλίσεως. ἰδόντες ἔν οἱ σύγκλητοι τῷ
 βασιλεῶς τῶσιν Σαυμασίῳ, ἐσπλαγχνίδῃσιν τὰς Χερσιανὰς, καὶ τὸν ἐπαρε-
 κάλεσαν νὰ μὴ θανατώσῃ τὰς ἄλλας, νὰ ἀφανίσῃ τῶσιν μεγάλῳ πόλιν
 πολυάνθρωπον, νὰ ζημιωθῇ τὸσον χαράττι, ὅπῃ ἐπλήρωσαν. εὐκρίσεν ἔν ἡ
 φιλαργυεῖα τῷ μισανθρωπιῶν αὐτῷ καὶ ἀμότητι, καὶ λαβὼν αἰχμαλώτας ὅλας
 τὰς νέας καὶ τὰ κοράσια, (οἱ τινὲς ἦσαν πολλαὶ μυριάδες) ἀπῆλθον εἰς τὴν
 βασιλεία, καὶ ἐδύλωσε τῶσιν Πόλιν πειρῆμον, τῷ ὁποῖαν ὁ Δεσπότης
 Χερσὸς μετὰ τὸ τίμιον Αἷμα αὐτῷ ἐξηγόρασεν. ἦτις ἀπέστειλεν αὐτῷ ποσῶν
 πλῆθος Μαρτύρων, τὰς νίκας αὐτῷ καὶ τὰς ἀγῶνας εἰς τὴν Οἰκεμένῳ ἀνα-
 κηρύξασα. ὅταν δὲ ὑπέστρεψον ὁ Ἑβραῖος εἰς τὸν τόπον τε, ἐφαίνετο πῦρ εἰς
 τὸν αέρα ἡμέρας πολλὰς, τὸσον ὅπῃ εἰ μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ στρατό-
 μα ἔβριψεν. ἐπειτα ἔβρεξε καὶ ἔως τῷ γλῶ πῦρ ὡς φλόγα, ἔξ νὰ φοβηθῆν
 νὰ ὀπιστρέψῃν εἰς τὴν δισέβειαν. ἀμὴ πάλιν δὲν ἐσαφρονίδῃ ὁ αἰλιπίος,
 ἀλλὰ μάλλον ἐμίσα τὰς πεισὰς, καὶ στείλει ἀνδράπων εἰς τὸν βασιλεῖα τῷ Περ-
 σῶν, καὶ τὸν ἐσυμβέλευε νὰ κάμῃ τὰ ὅμοια, νὰ φονεύσῃ ὅλας τὰς Χερσιανὰς,
 εἰὰν ἐπόθει νὰ ἔχη βοηθὸν τὸν Ἡλῖον, καὶ τὸν μέγαν Θεὸν τῷ Ἰεδαίων. τὰ
 αὐτὰ ἔγραψε καὶ πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν τῷ Σαρακηνῶν Ἀλαμῆνδαρον, πείσωντας
 νὰ τὰ δώσῃ καὶ ἀργυρεῖα, εἰὰν κινήσῃ καὶ αὐτὸς διαγμὸν καὶ τῷ Χερσιανῶν,
 ὅπῃ εἰς τὰς τόπων τε δειλίσκοντο. ἔπος ἔν ἐμίσα τὰς δισέβεις ὁ ἀσεβὴς καὶ
 μισόχρεις. ὁ δὲ Χερσὸς ὁ ὑπ' αὐτῷ ἀδίκως καὶ ἀδολόγως μισῆμος ἔκαμε
 καὶ τὰ ἀδικὰ δικαίαν ἐκδίκησιν, καὶ ἀκέρσατε.

Ὁ ἄσεβης Βασιλεὺς τῆς Ῥωμαίων Ἰουδαίας ἔμαθε πᾶ κακὰ, ὅτι ἔκαμψεν εἰς τὴν Νερχαὺ ὁ Γεδαῖος, καὶ γράφει πρὸς τὸν Παρτιάρχην Ἀλεξανδρείας Ἀσέριον, νὰ ἀδικήσῃ τὸν Βασιλέα τῆς Αἰθιοπίας, νὰ κινήσῃ καὶ τῆς Ὀμπερίτης, ἤγουν τῆς Ἑβραίων πόλεμον, καὶ ἔγραψε καὶ αὐτὸς ὁ Ἰουδαίος πρὸς αὐτὸν τῆς Αἰθιοπίας Βασιλέα Ἐλεσβαῦν, νὰ βάλῃ ὄλεον ἐπὶ τὴν δύναμιν, νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸν Ἑβραῖον, πρὶν νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖνος κατ' αὐτὸν, νὰ παύσῃ καὶ ἐκεῖ ὅσα κακὰ εἰς τὴν Νερχαὺ ἐτέλεσε. πᾶ ὅμοια ἔγραψε πρὸς τὸν Ἀλαμάνδαρον, καὶ τὸν ἐφοβέρισεν ὁ Ἰουδαίος, εἰὰ δεῦν κόμην μάχην μετὰ τὸν Ἑβραῖον, νὰ τὴν κινήσῃ αὐτὸς ἐκεῖνος πόλεμον. ὁ γὰρ Παρτιάρχης Ἀλεξανδρείας ὅταν εἶδε τὰ Βασιλικά γράμματα, ἐσωσάξεν ὅλους τῆς Μοναχίας τῆς Νιβίας καὶ τῆς ἄλλης Ἐρημίτης, καὶ ποιήσαντες ἀχρυσίαν ὀλονύκτιον ἐδέοντο τῆς Θεῶν νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸν Τύραννον. καὶ τὸ πρῶτον ἔλαβον τὴν Ἐλεσβαῦν τῶν Ἰουδαίων τὰ γράμματα. ἐκεῖνος δὲ ἦτον καὶ πρότερον ἐπιμασιμῆος, ἕνεκα ἔμαθε πᾶ ἁλώματα, καὶ εἶχε συναγμῆος στρατιᾶς μυριάδας δάδεκα, καὶ εἶχε καμωμένα καράβια ἐβδομήκοντα, καὶ ἄλλα ἐξήκοντα τῆς παραματιμῆος, ὅτι ἔτυχον ἐκεῖ ἀπὸ τῆς Πέρσης, καὶ Αἰθιοπίας, καὶ ἀπὸ τῶν ἰσθίων. καὶ ἔχοντας ἐπιμασιμῆος ὅσα ἐχρειάζετο, ὅταν ἤθελε νὰ κινήσῃ μετὰ τὸ στρατόμακρον, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ οὐκ ἀπεργίδα καὶ σέφωρον, ἀσκητῆς μετὰ πολλῶν πατέρων, καὶ σαθεῖς ἐμπαροδῶν τῶν Θεσιαστικῶν, πιαῦτα προσήχθητο. Ἐνθυμῶσαι Δέσποτα Παντοδύναμε πόσας θαυματουργίας ἐτέλεσες τοῖς Ἰσραηλιταῖς, καὶ πόσας διεργεσίας τῆς ἕκαστος, καὶ αὐτοὶ ἔγιναν εἰς ὅλα ἀχαριστοί. τῶν ὁποίων εἶναι ἀπόγονοι εἶσι οἱ ἀσεβεῖς, ὅτι ἔκαμψεν εἰς τὸν λαόν σου πόσα κακὰ, καὶ πάλιν φοβερίζουσι νὰ μᾶς κάμψουν χειρότερα. λοιπὸν ἀδικαλοῦμεν τὴν Βασιλείαν σου, μὴ ἐμποδίσῃς αἱ ἀμαρτίαι μας, νὰ μᾶς ἀδικήσῃς εἰς χεῖρας τῆς. ἀλλὰ ἢ χάρισαι μᾶς παίδευσαι, ἕνεκα νὰ μὴ καυχῶνται αὐτοὶ νὰ λέγῃσι, πᾶ εἶναι ὁ ἐσαυρωμῆος, καὶ δεῦν ἐλύθησε; ταῦτα μὴ ἀκρύων διδάσκῃς, διγῆσκῃς ἀπὸ τῆς χώρας, καὶ ὑπῆλθον ἕως ἐνδεσμῆος ποταπὰ ἱμάτια εἰς εὐὰ Ἀσκητικῶν ἐνάρετον, ὅτι εἶχον εἰς εὐὰ κελῖον σονόχαρον χόνης πεπαραίοντα πρῶτον, καὶ ἐγνώριζε πᾶ μέλλοντα, καὶ ὑπῆλθον ἀδικαλοῦντας νὰ τὸν ἐρατήσῃ εἰὰ εὐὰ τὸν πόλεμον. εἰσελθὼν οὖν εἰς τὸ κελῖον τῶν Ἁγίων, τῶν ἔδωκε θυμιάματα ὅπου ἐβάσα σιωπῆται, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχε καὶ χρυσίον κρυμμένον, καὶ προσκυνήσας αὐτὸν, ἠρώπησε τὸ τέλος τῶν πολέμων.

Ὁ δὲ Ἅγιος τὸν ἐγνώρισεν ἀπὸ θείων χάριων, καὶ ἀλογήσας αὐτὸν, εὐχῆσθαι λέγωντας. ὕπαγε, ἅς εἶναι ὁ Θεὸς μετὰ τὴν Βασιλείαν σου, ὅς τις ἐπήκουσε τῆς εὐχῆς τῆς Ἀρχιερέως Ἀλεξανδρείας, καὶ τῶν Ἰουδαίων πᾶ δάκρυα, καὶ τὴν δέσποίν σου, νὰ λάβῃς τὴν νίκην ὑπὸ αὐτὴν δυναμῆος. ταῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς ἀπῆλθεν ἀγαλλιῶμῆος. καὶ πρὸς ἀσσαντας τὸ στρατόμακρον νὰ μὴ πάρῃ, εἰμὴ μόνον εἴκοσιν ἡμερῶν ἔσθας, εἰσῆλθεν εἰς τὰ πλοῖα, καὶ ὑπῆλθον αὐτὸς μὴ ἕνεκα θαλάσσης, ἕνεκα δὲ ἕσθας ἐσεῖλε χιλιάδας δεκαπέντε. ὁ δὲ Ἑβραῖος ταῦτα ἀκούσας, ἐπιμασιμῆος καὶ αὐτὸς πρὸς πόλεμον, καὶ ἐμοίρασεν εἰς δύο μέρη τὸ στρατόμακρον. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἦλθεν ὁ Ἐλεσβαῦν, ἐπολέμησεν ἀνδρειωμῆος ἀμφοτέρωθεν πᾶ στρατεύματα. ἀλλὰ τῶν Θεῶν βοηθῆντος οὐκ ἔσθασαν οἱ Χριστιανοί. καὶ πρῶτον μὴ ἐπῆραν τὴν Πόλιν Ὀμπερίτης, ὅτι ὁ Ἑβραῖος ἦτον εἰς τὰ φροσῆται.

ὁ Θεὸς ὁ Ἐλεσβαὰν ἐπῆρε μὲ τὸ μισὸν στρατόμα τῶν χώρων, καὶ τὸ ἄλλο μισὸν ἐπολέμα μὲ τὸν Ἐβραῖον, τὸν ὁποῖον ἐνίκησαν φονδύοντες ὅλας τὰς στρατιώτας τε, τὸν δὲ Δεναὰν δὲν ἐφόνδυσαν, ἀλλὰ τὸν ἀπέκλεισαν εἰς τὴν σκιυλῶν αὐτῆ, ἕως ἃ ἔσειλαν μύθημα εἰς τὸν Ἐλεσβαὰν, ὅστις εἶχε φονδύμους ὅλας τὰς συγγνεῖς τῶ Ἐβραῖοι ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας, καὶ ἀκίστας δι' ἐκείνον τὸν ἔρισκατέρατον, ἀφῆκεν εἰς τὴν Πόλιν φύλακας, καὶ ὄραμῶν εἰς τὴν σκιυλῶν, ἐφόνδυσαν αὐτὸν καὶ ὅλας τὰς συγγνεῖς τε, δοξάζαν τὸν Θεὸν ἀγαλλόμενος, ὁποῦ τὸν ἐδυναμίωσεν, καὶ ἔκαμε τὴν ἐκδίκησιν τῆς ἀδίκως πεφονδύμῶν Χριστιανῶν. εἶπε ὑπερέβας εἰς τὴν Πόλιν Φαρῆ, ὅπε εἶχεν ὁ Ἰσδαῖος τὰ βασίλεια, ἐφόνδυσαν ὅσας ἔμειναν ἀκόμι ζῶντες. εἰς τὴν ὁποῖαν χώραν ἐκτίσθη Ἐκκλησίαν, καὶ ὑπερέβη καὶ αὐτὸς, συγκώνωντας λίθους καὶ ἄλλα βάρη. ἔπειτα ἔσειλε γεάματα πρὸς τὸν Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας. ὅστις χειροτονήσας Ἐπίσκοπον, τὸν ἔπεμψε πῶς Οὐμπεῖταις, ὁ ὁποῖος καθηγήσας τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπε ἐκτίσθη, καὶ ἐβάπτισεν ἅπαντας, χειροτονήσας ἀπὸ τέτους Διακόνους καὶ Πρεσβυτέρους, καὶ τελέσας εἰτι ἄλλο ἔκαμε χεῖρα ὑπῆγαν αὐτάμα εἰς τὴν Νιχαὰν μὲ τὸν Βασιλέα Ἐλεσβαὰν, καὶ ἐκτίσθη καὶ ἐκεῖ, καὶ τὴν Προφητεῖαν τῶ μακαρίου ΑΡΕΘΑ, Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀφιέρωσαν πύτες ὑπόστατικά, καὶ τὰ ἔβια ὅπε ἀφῆκεν ὁ Ἅγιος, ὡς ἀνωθεν εἴρηται. τότες ἐσυναθροίσθη ὁ Βασιλεὺς ὅλας τὰς θασιορπισμῶν καὶ αἰχμαλώτους Χριστιανῶν, καὶ ἐφήφισεν τὸν Υἱὸν τῶ Μάρτυρος Ἀρέθα Ἀρχηγὸν καὶ Ἡγεμόνα τῆς πόλεως. ἐπιμελήθη δὲ καὶ τῶ Ἁγίαν Μαρτύρων τῶ Λειψανα, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς τόπον συγγρον, νὰ μήτα κλέψωσιν, ἔπειτα ὑπῆγν εἰς τὰ Βασίλεια, καὶ χειροτονᾷ εἰς τὰς Οὐμπεῖταις Βασίλεια, εἷνα Θεοφιλῆ καὶ ἐνάρετον ἄνθρωπον τὴν κλησιν Ἀβράμιον, καὶ ἀφίνωντας τῶ Ἀρχιερέως μωλῆς Χριστιανῶν Λιθίοπας, ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἐδικά τε Βασίλεια μὲ πλετον ἀναξίθμητον χαίρωντας, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐμοίρασεν εἰς τὰς Στρατιώτας ὅσον τὰς ἔπαρετση, ἔπειτα ὡς ἀγνώμων δῆλος πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν, ἀπέδωκεν αὐτῶ τὴν ἀρέπεσαν ὀχαισιαν, εὐγαλε τὸ βασιλικὸν διάδημα, ἤγεν τὴν κορώναν, καὶ τὴν ἔσειλε μὲ ὅλας τὰς λίθους καὶ πολυτίμους μαργαρίτας, εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον τῶ Χριστοῦ χάρισμα, καὶ ἐνδουθεῖς ἔβη εἰς μίαν νύκτα εἰς εἷνα ὄρος, ὅπε ἦτον ἀσκητῶ Μοναστήριον, καὶ ἐκλείθη εἰς εἷνα κελλῖον μικρότατον, χωρὶς νὰ εὐγη ἀπ' ἐκεῖ πάποτε. ἀλλὰ ἐπέρασεν ἀσκητικὰ τὴν ζωὴν ὁ ἔρισκόλβιος μὲ τὸς ἄλλων ἀκρημοσώλῶν, ὅπε δὲν εἶχε ὡδῆ μίαν ψάδιον, καὶ εἷνα κελθῶνιον, μὲ ἄρτον μόνον καὶ ὕδωρ ἔφεόμενος, καὶ μὲ χλωρὰ λάχανα, ἀπ' τῶ ἠθελε φέρη τινάς. καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἰδῆ πλέον τινὰ Κοσμικόν, ὅσον καιρὸν ἔζησεν, ἔπε ἀφῆκε τὸν κεν τὴν νὰ γυεῖσιν εἰς πρὸσκαίρα πράγματα, ἀλλὰ μόνον τὸν Θεὸν ἐσοχάζετο. ἔπως ἔν ἀσκητῆσας, καὶ πρὸς τὸν Θεοῦ πολυτιμῶν, ἀπῆλθε πρὸς τὸν ποδῆμῶν Χριστὸν. Ὡς ἀρέπει δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυμῶσις.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Κ Η'.

Βίος καὶ Πολιτεία τῶ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν

Α Θ Α Ν Α Σ Ι Ο Υ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Εὐλόγησον Πάτερ.

ΟΥτος ὁ λαμπρότατος τῆς Οἰκουμένης Φωστῆρ, καὶ τῶ Δεσπότη Χειρῶ δέλος γνήσιος, ἦτον ἀπὸ τῆς Ἀδριανέπολις. ὁ Πατὴρ αὐτῶ ἐκαλεῖτο Γεώργιος, καὶ ἡ Μήτηρ Εὐφροσύνη, ἀμφότεροι δόσεβεις, ἀρχαῖς καὶ ἐνάρετοι. ἀπὸ τοιούτων ἔν γονεὺς Ἀρμενθεὶς, ἀνομάσθη ὁ παῖς Ἀλέξιος εἰς τὸ Ἅγιον Βάπτισμα, καὶ ἀπὸ μικρὸν ἔδειχνε ποταπὸς ἐμελλε νὰ κατασαθῆ εἰς τὸ ὕσπερον, ὅτι ποσῶς δὲν ἐδόθη εἰς παιγνίδια καὶ τῆς τῶ νέων συνήθειαν, ἕτε ἐπόθεισε βόλῃα καὶ μάταια πράγματα, ἀλλὰ ὅλη τε ἡ σκεδὴ ἦτον εἰς τῆς Ἀκολυθίας τῆς Εκκλησίας, καὶ εἰς τῆς τῶ γραμμάτων μάθησιν. δὲν ἀνταμῶνετο μὲ ἀπάκτες νέες, ἕτε νὰ μὴ φθείρῃσιν ἡ κακαῖς ὀμιλίαις τὰ ἤδη τὰ χηρῶ, ὅπῃ εἶχεν ὁ Ἐρισμακέλιος, μάλισα ὅπῃ ἔβλεπε τινὰ δόλαβη καὶ ἐνάρετον, τὸν ἀπάμωνε, καὶ συνωμίλει, ἕτε νὰ λαμβανῆ ψυχικῶς ὠφέλειαν. τελοθῆσαντος δὲ τοῦ Πατρὸς αὐτῶ, ἔμεινεν ὀρφανὸν τὸ παιδίον, καὶ ἐσπόκοπτεν εἰς τῆς ἀρετῆς περὶσσότερον. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπὸ τῆς συνεχῆς μελέτης τῶς Θεῶν Γραφῶν ἐκάρποφόρησε πολλῶς σοφίαν καὶ συνέσιν. καὶ ἦτον ποσῶτον γνωστικὸς εἰς ταῖς συνομιλίαις, ὅπῃ ὅλοι τὸν ἐθαύμαζον πῶς ἐσθλῶς ἐλάσεν ἐνάς νέος τῶς γέροντας εἰς τῆς φρόνησιν. ὅσον ἔν ἐσπόκοπτεν εἰς τῆς ἡλικίας τῶ σώματος, ποσῶτον ἠύξανε καὶ εἰς τῆς τῆς ψυχῆς ἀρετῆς καὶ κατὰσασιν. καὶ ἔβαλεν εἰς τὸν νῦν τε νὰ ἀπαρνηθῆ τελείως τῶς τῶ πλανῆς Κόσμου τῆς ματαιόπτης ὡς ψόδῃ καὶ ὀπῆκρον, νὰ ποθήσῃ τῆς αἰῶν σοφίαν, νὰ ἀξιοθῆ τῆς Οὐρανῆς μακαριότητος. καὶ εἰς τῶτο ἐσθλῶς ἐκινήθη πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς ῥῆσιν ταύτης τῶς Γερῶς Εὐαγγελίης, ὅπῃ λέγει ὁ Κύριος. ὅστις ἀγαπᾷ περὶσσότερον ἀπὸ ἐμῶν τὸν Πατέρα, καὶ τῆς Μητέρα τε, δὲν εἶναι ἀξίος δέλος μου. δόύτερον δὲ ἀπὸ τὸν βίον καὶ πολιτείαν τῶς Σαυμαρῶς Ἀλυπίης τῶς Κιονίτης, τὸν ὅποιον ἀναγινώσκων μετ δόλαβείας καὶ κατανοήσεως, καὶ βλέπωντας, ὅτι αὐτὸς ἐκατεφρόνησεν ὅλα τῶς Κόσμου τὰ χαρμόσυμα, καὶ τῆς Μητέρα τε, ὅπῃ ἦτον καὶ αὐτῆ χῆρα, καὶ τὸν εἶχε παρηγοσίαν μόνιμον, ἐτρώθη καὶ ἔτος τῆς καρδίας ἀπὸ τὸν Θεῶν καὶ γλυκύτατον ἔρωτα, καὶ καταφρονᾷ τῆς πατρίδα, τῶς συγγενῶν καὶ φίλων τε, καὶ τῆς φιλαίτης Μητέρα τε τῆς τεθλιμμένης καὶ ἀναδρον, καὶ παρῆει εἰς τῆς Θεσσαλονικῆς, εἰς τὰ ὅσα τῆς ὁποίας δόλεσκητο ἐνάς

Θείος τῆ Ἁγίας Καλόγηρος εἰς εὐα πλάσιον Μονασήριον, εἰς τὸ ὁποῖον παρ-
 ρήντας ἐκερύθη, καὶ τὸν ἀνόμασαν Ἀκάκιον. ἔπειτα βλέπων, ὅτι ἐκεῖνοι
 οἱ Ἀδελφοὶ δὲ εἶχασιν τὴν φρέγγυσαν σπυδῶ εἰς τὴν μοναδικῶ ἀκρίβειαν,
 δεῖ τὴν φροντίδα καὶ προστάθειαν, ὅπως εἶχασιν εἰς τὰ ὑλικά καὶ πρόσκαιρα,
 λαβὼν συγχώρησιν ἀεχώρησεν, ἀφ' ἧ εὗγαλε τὸ γήριον, καὶ ὑπῆλθεν εἰς τὸ
 Ἅγιον Ὄρος τῆ Ἁθῶνος. καὶ προσκυνήσας ὅλα τὰ Ἅγια Μονασήρια, καὶ τὰ
 λοιπὰ ἀσκητήρια καὶ ἡσυχαστήρια, ἐπῆρε πολλῶν ἀφελίαν. διότι καθὼς ἡ
 φιλεργὸς μέλιτα φερέχεται τὰ λειβάδα, καὶ συναγεῖ τὸ γλυκὺ μέλι διὰ
 δεῖφορα αἰθῆ καὶ βότωνα, ἔτω καὶ ὁ Ἅγιος ἐπερην διὰ τὰς εὐαρέτους ὑποδείγ-
 ματα ψυχικῆς ἀφελείας, καὶ τὰ ἐπισημαίνει εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆ ἐμμελέ-
 σατα. καὶ τὸσον ἠγάπησε τὴν σωματικῶν ταλαιπωρίων καὶ κακοπάθειαν,
 ὅπως δὲ εὐφέρει παπύτζια, ἀλλὰ ἐφωλύεται ἀνυπόδοτος. ἔτε δύο ῥάσα ὑπόκ-
 τισεν, ἀλλὰ μονοχίτων ἐπέρινα τὰς ἡμέρας καὶ νύκτας ὁ Ἐπισκοπάρχης. μάλι-
 σα καὶ διὰ μέσα καὶ σάρκα εὐφέρει ξίχια, δεῖ νὰ βασανίζετο φθασόκ-
 ρον, τὴν δὲ κοιλίαν καὶ τὸν λαιμὸν ποῦτον ἐπαίδουεν, ὅπως μόνον ψωμί,
 καὶ νερόν ἐλάμβανε, καὶ αὐτὰ μὲ πολλῶν ἐγκράτειαν, καὶ δὲ ἐχώρτασε πώ-
 ποτε, καὶ ἔπος ἐπέρασεν ὅλλω τῆ τὴν ζωὴν ὡς Ἄγγελος. δὲ εὐφε ποτὲ τὴν
 κεφαλῶν, ἢ τὰς πόδας τε, μήτε ποτὲ τῆ ἐκαβαλίδουσαν, ἔτε καὶ ὑστέρα ὅταν
 ἀρχιεράτουσε, καὶ ἐκοιμᾶτο κατάχαμα μὲ πολλῶν κακοπάθειαν. ἀφ' ἧ λοιπὸν
 ἐπροσκυνήσεν ὅλα τὰ Ἁθῶν τὰ Μονασήρια, ὑπῆλθεν εἰς τὰ Ἐσφιγμῆς, καὶ ἐκοινοβία-
 σε, καὶ τὸς κόπας καὶ ἀγῶνας ἐτέλεσεν, ὅπως εἶναι ἀδιώτατον καταλεπτῶς νὰ τὰς
 γεράψωμην. μόνον διὰ τὰ πολλὰ νὰ γεράψωμην ὀλίγα, δεῖ νὰ καταλάβετε καὶ
 τὴν παροιμίαν διὰ τῆ κρασπέδε τὸ ἱμάτιον. εὐας δὲ λαβῆς Γερομόναχος ὑπῆ-
 λθεν διὰ τὴν μονὴν τῆ Σπυδῆ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος χάριν προσκυνήσεως, καὶ
 φθάσας εἰς τὴν μονὴν τῆ Ἐσφιγμῆς, τῆ ἔτασιν οἱ Μοναχοὶ τὰς θαυμα-
 σίας ἀρετὰς τῆ Ὁσίας, πῶς ἔκαμην ἐκεῖ δύο χρόνος Ἐπαγεζάρης, καὶ ὑπηρετεῖ
 τὰς Ἀδελφὰς μὲ πολλῶν ἐπιμέλειαν, καὶ δὲ εἶχε κελῖον, ἢ κλίβων ξέχα-
 ρα, ἢ καὶ φαθίον, ἔτε τὸ καλοκαῖρι, ἢ καὶ τὸν χειμῶνα, ὅπως κάμνει ὁ
 τόπος πολλῶν χιόνα καὶ φύχος ἀμετρον, ἀλλὰ ἐκοιμᾶτο καὶ γῆς ὀλίγον δεῖψι-
 μα, ἔπειτα ἐσυκάνετο, καὶ ἐδυμιάζε προσδρόμους, καὶ ἀργύρινα ὅλλω τὴν
 ἐπιλοιοπον νύκτα σιχολογῶν τὸ ψαλμῶν, καὶ ἔλεγε.

Προέφθασαν οἱ ὀφθαλμοὶ μετὰ πρὸς ὄρθρον τῆ μελετῶν τὰ λόγια σου. καὶ ἄλ-
 λα παρόμοια. ἔτε τὸν εἶδε τινὰς νὰ φαγε καθήμιος, μόνον ἔτεκεν ὄρθιος,
 καὶ ἔτραγε ταῖς ψίχαις ὅπως ἔμην εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἔλεγε. ὅτι καὶ τὰ
 σκυλῖα τρέφονται μὲ ταῖς ψίχαις, ὅπως πίπτειν διὰ τὴν τῆ Κυρίου τὰς τρά-
 πεζων, καὶ μήτε λάδι, μήτε κρασί ἐδοκίμασε τὰς τρεῖς χρόνος, ὅπως ἔκαμην
 εἰς τὸ Μονασήριον, ἔτε ἄλλω τινὰ σωματικῶν φθασίλων, μάλισα ὅπου
 ἐμαγέρουε πολλὰ ἐπιπίδια, καὶ τὸ εἶχε μεγάλω χαρὰν νὰ ἀναπαύσῃ τὰς Ἀ-
 δελφὰς, καὶ αὐτὸς νὰ ἐγκρατεύεται, δεῖ νὰ λάβῃ πλεσίαν τὴν ἀναπόδοσιν
 εἰς τὴν Βασιλείαν ἐκεῖνῶ τὴν αἰὶ δευμύσαν. εἶχε δὲ καὶ τὰ δάκρυα εἰς τὰς
 ὀφθαλμῶς αὐτῆ πάντοτε. ὅτι βλέπωντας αὐτὸ τὸ πρόσκαιρον πῦρ ὅπως ἐμα-
 γέρουεν, ἐδυμᾶτο ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον τῆς γεννήσεως καὶ ἐκλαίει. δεῖ τὰς ἀρετὰς τῆ
 λοιπὸν τὸν εἶχασιν ὅλοι εἰς πολλῶν δὲ λαβείων, καὶ τὸν ἐτίμειν ὡς ἔταρεσκον,
 ὅπως φοβέμενος μήπως καὶ ὑσερῆθῃ τῆς Οὐρανίης δόξης δεῖ τὴν πρόσκαιρον,
 ἔφυ-

ἔφυγον δὲ τὸ Μοναστήριον, καὶ ὑπῆλθον εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. καὶ προσκυμήσας τὰς Ἁγίας τόπους καὶ τὴν ἔρημον τῆς Ἰορδάνης, ἀπῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῆς Λάβρα, ὅπου ἐκατοικῶσαν Ἁγιοὶ ἄνθρωποι. καὶ προσμείνας ἐκεῖ πολὺν καιρὸν εἰς ὅσα κελλίον ἀναχωρητικόν, καὶ ἀφελιθεῖς πολλὰ ἀπ' ἐκεῖνης τῆς Ἁγίας Πατέρας, ὑπῆγε καὶ εἰς τὸ βενδὸν τῆς Αὐξεντίας, ὅπου δεισκοντο καὶ ἐκεῖ ἐνάρετοι ἄνθρωποι, καὶ μάλιστα ὁ ὄξαικτος Ἡλίας, Νείλος ὁ Ἰταλὸς, καὶ ὁ Λεπικεντινὸς Ἀθανάσιος. μετὰ τὰς ὁποίας συνομιλήσας, καὶ ἀφελιθεῖς καὶ ἀφελήσας, ἀπῆλθε καὶ εἰς τὸ ὄρος Γαλιθίον, ὅπου ἦτον τῆς Μακαρίας Λαζάρου τὸ Μοναστήριον. εἰς τὸ ὑποῖον ὑπέμεινε χρόνος οὐκ ὀλίγος ὑπηρετῶντας τὰς Ἀδελφὰς εἰς ὅλας τὰς χρείας τῶν ἐπιμελέσασα, καὶ ἔλαβον μεγαλόχημος, μετονομαθεῖς ἀπὸ Ἀκάσιος Ἀθανάσιος. ἔπειτα τὸν ἐχειροτόνησαν στανικῶς τὸ Διάκονον καὶ Πρεσβύτερον, ἔπειτα Ὑπικάρην καὶ Ἐκκλησιαρχὴν, καὶ ὑπηρετῶσαν αὐτὸ τὸ δικηκόνημα μετὰ πολλῶν ἐπιμελείων, ὡς ἄλλος ἰδίος. καὶ ἀναγνώσας τὰ βιβλία ἅπαντα βίβλος καὶ τέσσαρες φοραῖς, καὶ λαβὼν δὲ τὰ ταῦτα πολλὰ ἀφέλειαν, ἐδησαύρισε πλεονεκτικῶς σοφίας καὶ γνώσεως, ἀναβάσας καθ' ἑκάστην ἐν τῇ καρδίᾳ τιθέμενος. ὅθεν ὡς ἄξιός καὶ θεῖας θεωρεῖται ἡξίωται, καὶ τὸν ἐπροσκάλεσεν ὁ Δεσπότης Χρυσὸς νὰ ποιμαίνει τὰ λογικὰ τε πρόβατα. καὶ ἀπέστειλε φεικτικῶς ὀπτασίαν καὶ θαυμασίαν διήγησιν. σωθήσειαν εἶχεν ὁ Ἅγιος νὰ πηγαίνει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν παρὰ τῆς ὁρδῆρας, νὰ προσδύχεται εἰς τὸν νάρθηκα. καὶ μίαν νύκτα, καθὼς κῆχετο ἔμφοδον τῆς ἐσαυραμῆος Χρυσῆ μετὰ δάκρυα, ἐγένετο φωνὴ γλυκύτητα δὲ τῶν εἰκόνα λέγουσα. ἐπειδὴ μετὰ ἀγαπᾶς Ἀθανάσιε, θέλεις μοῦ ποιμαίνει λαὸν θεράσειον. ταῦτα ἀκούσας ἔπεσε χαμαὶ δὲ τὸν φόβον τε, καὶ μετὰ φείκης καὶ χαρᾶς ἀρήρητος ἐδοξολόγηε μετὰ δακρύων τὸν Κύριον. ποιήσας δὲ χρόνος δέκα εἰς τὸ τῆς Ἐκκλησιαρχῆς δικηκόνημα, ἐνδυμάτο τὴν τῆς ἡσυχίας γλυκύτητα, καὶ ἐλυπᾶτο πῶς δύναιτο ἐβόλει νὰ ἀγωνίζεσθαι. καὶ ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν, ἦλθε πάλιν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. καὶ δεισκόντας τῶν ἐρημικῶν καὶ ἀνάμερον, ἔμεινον ἐκεῖ, μὴ ἔχοντας τινὰ φθαρυμνίαν σώματος, ἦσαν τροφᾶς, ἢ εὐδωμάτων. πλὴν ὑπολαμβάνων τὸ μέλι τῆς ποσειδωνίας τῆς ἡσυχίας, ἀφραίνεται εἰς τὴν ψυχὴν, μόνος μόνῳ Θεῷ προσδύχόμενος. πλὴν ἐπειδὴ ἐτυχαν καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος σκάνδαλα δὲ τὸν μισόκαλον δαίμονα, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ὑπῆγε πάλιν εἰς τὸ Γαῖν ὄρος, καὶ δὶράν τῶν ἡσυχων καὶ τὸν πόσον τε ἐκατόκιση, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐσωαχθῆσαν καὶ ἄλλοι πλησίον τε, ὅτι ἡ ἀρετὴ τῆς Ὀσίας τὰς ἐξάβιβεν ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον. τὰς ὁποίους ἀσμελῶς ὑποδεχόμενος, καὶ παιδίδων ἱκανῶς εἰς τὴν τάξιν τῆς μοναδικῆς πολιτείας, τὰς ἐκατάστεισε σκάνη ἐκλεκτὰ τῆς χαρισμάτων τῆς Θεῆς Πνεύματος. δὲ τὰς Μαθητὰς τῆς Ἁγίας ἦτον καὶ ὁ θαυμαστὸς Θεοφάνης, καὶ ὁ κλεινὸς Θεοδώριτος, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν ἀρετικῶν θεράσειοι. ἐμόνον δὲ εἰς τὰ θεράσεια τὰ ὄρη ἦτον ἀκτιστὸς ὁ Ἅγιος, ἀλλὰ καὶ μέσα εἰς τὰ βασίλεια. ὅθεν ἔφερον παρὰ αὐτὸν καθ' ἑκάστην πληθὸς πολὺ, ἵνα νὰ ἀκούσῃ τὴν μελίρρυτον ἐκείνῳ γλώσσαν, καὶ νὰ ἰδῶσι τὸ γαλλῶν καὶ ἀγγελοειδὲς αὐτῶν πρόσωπον. τὰς ὁποίας ἰλαρῶς ὑποδεχόμενος, ἔφερε πῶς ψυχάσας μετὰ πνευματικαῖς νουθεσίαις καὶ θαυμασίαις φθασολαῖς, καὶ ἄλλα διηγήματα, ὡς ἐμπειρὸς ἰατρός καὶ πᾶσις. ἐμόνον δὲ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες πολλὰς ἐσωαγόροντο παρὰ αὐτὸν, τὰς ὁποίας ἐκατάστεισε καὶ ἀπαρνήθησαν τὰ πρόσκαιρα, ἵνα νὰ κληρονομή-

αομήσεν τὰ αἰώνια. ἔγινε λοιπὸν ἡ γυναικῶν Μοναχίσαιον ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον, καὶ τὸ ἐκυβέρνα ὁ Ἅγιος, ἡ πολλαῖς ἀπ' ἐκείνης ἠγάσων. ἀλλὰ ἄς ζεῖται καὶ ἡ ποίω ἔστω ἐγὶνὴ Πατριάρχης ὁ Ἅγιος. τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς φρονόμησε, ἵνα λάβῃ ἡ Ἐκκλησία εἰρήνην καὶ γαλήνην διὰ τὴν παρακλην, ὅπως εἶχε πρότερον διὰ τὸν ἀφῆλτον Πατριάρχην Ἰωάννην Βένκον, τὸν ὁποῖον διαιώως ἐκάθησαν, ὡς ματαιόφρονα ἢ μισόχριστον.

Ὁ γὰρ Βασιλεὺς ὅπως ἦτον τότε Ἰωάννης ὁ Κατωκεζυλὸς, ὡς ἰσοεβὴς καὶ φιλόχριστος ἐσωάζε τὰς Κληρικὰς ἢ Ἀρχιερεῖς, ἢ τὰς εἰπον, ἐὰν θέλων νὰ ληφίσεν Ἀρχιεπισκοπὴν τῆς πόλεως τὸν Ἅγιον ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ. οἱ τινες ἄλλοι τὸ ἐξέρεζαν. ὅθεν ἔσειλε τινὰς Ἀρχιερεῖς ἢ Ἀρχοντας, νὰ τὸν φέροσιν ἐντίμως ὡς ἔπρεπε. ἢ φθάσαντες εἰς αὐτὸν, τὰ ἔδωσαν τὰ Βασιλικὰ γράμματα, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεον ὥραν πολλὴν νὰ μὴ ᾄδῃ παρήκοος. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. ὡσαύτως καὶ τὰς Ἅγιους Ἀρχιερεῖς καὶ ἐντίμους Ἀρχοντας, νὰ ἄρῃτε ἄλλον τινὰ, ὅπως νὰ εἶναι ἰκανὸς ἢ ἄξιος, ὅτι ἐγὼ ἐσωήθησα εἰς τὴν ἔρημον, καὶ δὲν ὑποφέρω τὴν σύγκλητον. ταῦτα λέγοντος τῷ Ὁσίῳ ἔταπεινώσιν, τὸν ἐπαρεκάλεον ὥραν πολλὴν νὰ τὰς ὑπακούσῃ ἔτι τὸν Κύριον. ἔπειτα ὡς εἶδαν, ὅτι ποσῶς δὲν ἠθέλε, τὸν ἐσωύτυχον αὐσηρότερα λέγοντες. ἐὰν δὲν μὰς ἀκούσῃ νὰ βοηθήσῃ τῆς Ἐκκλησίας τώρα ὅπως εἶναι μεγάλη χρεῖα, νὰ ἀφελήσῃ πολλὰς ψυχὰς, θέλεις δώσῃ λόγον τῷ Θεῷ τὴν ὥραν τῆς κείσεως. τότε γὰρ ὁ Ἅγιος, ἐνδυμηθεὶς πῆνα ἄνωθεν ὀπτασίαν, ὅπως εἶδεν εἰς τὸ Γαλήσιον, ἢ φοβηθεὶς μήπως ἢ φύγωντας τὸ ἀξίωμα τῆς Ἀρχιερωσύνης ἔταπεινώσιν, κατακεῖδη ἐκ Θεοῦ ὡς παρήκοος, ἐσυγκατέβη νὰ ἀέβῃ εἰς τοιαύτην ἀξίαν ὑπέριστατον, ἢ πορεύθει εἰς τὸν Βασιλέα, τὸν ὑποδέχθη ὡς χαρῶς μετ' ἄλλω τὴν σύγκλητον, ἢ χειροτονηθεὶς ἐκάθισεν εἰς τὸν θρόνον ὡς ἄξιος. ἢ ἄρῶν τὴν Ἐκκλησίαν κεχεροσαμῆν καὶ πολλὰ βλαμῆν διὰ τὰς Αἰρετικὰς, ἐκοπίασε πολλὰ μετ' ἐπιμέλειαν νὰ τὴν καθιεργήσῃ, νὰ ξεριζώσῃ τὰ ζιζανία. καὶ ὅταν ἐδίδασκον ἐκατηγόρει τὰς ἀδίκας καὶ ἀρπαγὰς, ὡς ἄλλος Χρυσόσομος, ἢ δὲν ἐνέβλεπετο διωάσω ἢ πλάσιον, ἔτε αὐτὸν τὸν Ἀυτοκράτορα, ἔχωντας βοηθόν τὸν Παντοκράτορα. ἢ τὰς μὲν δὲλαβεσέρες ἐδιάρθωνε μετ' ἐπαίνου, τὰς δὲ ἀπειθεῖς καὶ ἀνυποτάκτους ἐπαίδου μετ' αὐσηρᾶ ἐπιτίμια. ἢ ὁ μὲν Ἅγιος ἐκοπίαζε νύκτα ἢ ἡμέραν, ἢ ἠγωνίζετο νὰ φυλάξῃ διὰ λύπης αἰδητὰς ἢ νοητὰς τῷ Χριστῷ τὸ ποιμνίον ἀβλαβόν. ὁ δὲ μισόκαλος μὴ ὑποφέροντας νὰ βλέπῃ τὸ αγαθόν, ἔκαμε ἔσπον νὰ ὑσερήσῃ τὴν ποιμνὴν τῷ Χριστῷ διὰ τοῖσιν ποιμῆρα σοφάτατον. λοιπὸν ὅσοι ἦσαν ἀδικοὶ Ἀρχοντες ἢ Κληρικοὶ ἀνυπότακτοι ἐμίσησαν τὸν Ἅγιον, τὰς ἐλέγχοντες μὴ ὑποφέροντες, ἢ τὸν ἐγκαλέσαν εἰς τὸν Βασιλέα, πῶς ἦτον πολλὰ σκληρὸς ἢ ἀνήμερος. ἢ δὲν τὸν ἠθέλων ἔτι Ποιμῆρα, ἢ νὰ τὰς χειροτονήσῃ ἄλλον συγκαταβατικώτερον ἢ φιλιανθραπον. αὐτὰ ἢ ἄλλα ὡσεὶσὰ φλυαρίσματα λέγοντες, δὲν τὰς ἠκούσεν ὁ Βασιλεὺς, ἰξέρωντας τῷ Ἅγίῳ τὴν ἐνάρετον πολιτείαν ἢ καθαρότητα. ἀλλὰ ὅσον ἐπέρνα ὁ καιρὸς, πῶσον αὐτοὶ οἱ ἀδικοὶ ἠγριάνοντο, ἢ ἐμισήσαν τὸν δίκαιον. ἢ πολλοὶ Ἀρχιερεῖς ἠλάθησαν μετ' ἄρχοντας, ἢ τὸν ἐγκαλέσαν συχρᾶν οἱ ἄγνωστοι. ὅθεν ὁ Βασιλεὺς ἔτι νὰ τὰς εἰρωδύσῃ, ἐμίσησε τοῦ Ἅγίου νὰ κάμῃ μετ' εἰρήνῃ παραίτησιν. ὅστις ἔγραψε πρὸς αὐτὸν Ἐπιστολὴν ἔτι λέγεσθαι. ἐγὼ Βασιλεὺς κράτιστε δὲν ἐπῆρα τὴν πρὸς αἰσίαν καὶ φροντίδα

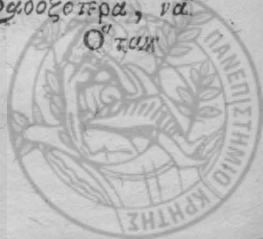

τῆς Ἐκκλησίας δεῖν νὰ σωθῶν, καὶ νὰ ἀφελῶν τὰ τῆς ἀνθρώπων σφάλματα, ἀλλὰ δεῖν νὰ τὴν ἐλέγγω, νὰ διορθῶνται. ὅτι φοβερά κατὰ κρείσσεις ἐδέχεται τὰς ἀπορροιαίας, ὅπως δὲν ἐλέγχεν τὰς ἀμαρτάνοντας, καὶ αὐτοὶ αὐτὴν νὰ μὴ δὴχαιρῶν, μὴ ἐμίσησαν, καὶ ποιητὰν αὐτὴν ἀγαθῶν μοι ἀνταπέδωσαν. ἐπειδὴ γὰρ μισῶσι τὴν ἰαξείαντες, καὶ μὴ διώκωνσιν ἀδικία, κάμνω καὶ ἐγὼ τὸ θρόνον παραίτησιν λέγωντας, καὶ τὸ δέομαι νὰ μὰς κυβερνήσῃ ὑπὲρ τὸ συμφέρον, καὶ τὰ Θεῶν ὑποτάσσομαι, καὶ τὸ δέομαι νὰ μὰς κυβερνήσῃ ὑπὲρ τὸ συμφέρον, καθὼς γινώσκει, Πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου καὶ τῶν Ἁγίων τε. ταῦτα γράφας, ἀνεχώρησε παρὸν, καὶ πορεύθει εἰς τὸ Μοναστήριον τε, ἔμεινεν ἐκεῖ, καὶ ἐπορεύετο ἐναρετώτερα ἀπὸ ἀποτότερον, καὶ ἔκαμνεν ἄλλες δέκα χρόνας ἐκεῖ μὴ τὴν παραίτησιν, ἐναρέτως πολιτοβούλος, καὶ ἀποτότερον ὡς Προφήτης τὰ μέλλοντα. καὶ πολλὰς φορὰς ἐμίσησε τὸ Βασιλεῖος τινὰς ἀπορροιαίσεις, αἱ ὁποῖαι καθὼς ἐγραφοῦν ἐτελειώθησαν, καθὼς εἰς τὰς ἐπιστολάς αὐτῆς φαίνεται, τὰς ὁποῖας εἰδὼν δεῖν σωτηρίαν δὲν γράφομεν. ἀλλὰ ὅστις θέλει, ἀς ταῖς ἀναγνώσῃ νὰ καταλάβῃ πόσος χάριτος ἐγένετο ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁ Θεόπνευστος, καὶ πόσων θειωμένων καὶ ἀποκαλύψεων ἐγένετο μετόχος. μὴ τὴν τὴν παραίτησιν, ἐχειροτονήθη Πατριάρχης εὐαγέτος καὶ ἀξιοθαύματος ἀνθρώπου Ἰωάννης ὀνομαζόμενος. πλὴν ἀπὸ τὴν πολλῶν τε ἀποτότητα καὶ ἀπλότητα δὲν ἐπαίδουε τὰς κακὰς ἀνθρώπων, ὅπως ἐβλάπταν τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Θεῶν οἱ θεούργιστοι. ποιήσας ἐν καὶ αὐτὸς χρόνας δέκα, ἐβαρέθη ταῖς σύγχυσεσι, καὶ ποιήσας παραίτησιν, ἀνεχώρησε, ἔτι πάλιν ἔμεινεν ἡ Ἐκκλησία ἰχθυόουσα. ὁ δὲ πιστώτατες Βασιλεῖος εἶχε πόσον νὰ εὕρῃ ἀξιὸν ἀνθρώπον, νὰ τὸν χειροτονήσῃ ποιμήνα τῆς πόλεως. ἐπειδὴ τὰς ἡμέρας ἦτον ἐκεῖ εἰς τὴν πόλιν εὐαγέτος ἀνθρώπος Μινῶας καλέμενος, ὑπὲρ τὸν ὁποῖον ἐγραφοῦν ὁ Ὅσιος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ, ὅτι τὴν δέκα ἡμέρας μέλλει νὰ γῆν μέγας σεισμὸς εἰς τὴν βασιλεύουσαν. καὶ ἔτι ἐγγύς, καθὼς ὁ Ἅγιος ἐπροφήτευσεν. ταῦτα μαθὼν ὁ Βασιλεῖος, ἔμεινεν ὅτι αὐτὸς ἦτον ἀξιὸς νὰ γῆν Ἀρχιερεὺς ὡς καὶ ἀποτότερον. ὅθεν ἔσειλον ἀνθρώπους, καὶ τὸν ἤφεραν στανικῶς ἀπὸ τὸ Μοναστήριον, καὶ μὴ πολλὴν τιμὴν καὶ δόξαν εἰς τὸν ἀνάστησαν εἰς τὸν θρόνον τὸ δεύτερον. ὅστις ἐφάνη μὴ τὰ ἔργα ὑπὲρ τὸν ἀπὸ τὸν λαμψότερος, εἰς ὅλας τὰς ἐπιστολάς πληρωτὴς ἀπειβέσματος, εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Ἀποστολὰς ἀργυρὸς, ἀδικημάτων καὶ καταιπονέμων ἀποσάτης θερμότητος, χηρῶν καὶ ὀρφανῶν βοηθὸς καὶ ὀπίκρος, καὶ πάντων τῶν ἐν ἀνάγκαις ἀντιλήπτωρ καὶ βοηθὸς ἀκούος. Ἐξαιρέτως δὲ ἦτον εἰς τὰς πειρασμῶνας καὶ πόνους ποσῶν συμπαθὴς καὶ εὐσπλαγχνος, ὅπως ἀναίρενε τὰ ἀγγεῖα τῶν σίτες καὶ τῶν ὀσπεριῶν, καὶ τὰ ἐμοίραζεν εἰς τὰς πόνους, ὅτι ἐπειδὴ τὰς ἡμέρας ἐγένη πείνα μεγάλη καὶ φοβερή, ὅπως ἄλλη φορὰ δὲν ἐγένον. ὅθεν ἄλλο δὲν ἠκέστο πανταχῆ, εἰμὴ μόνον σαναγμοὶ καὶ δάκρυα, καὶ ἀπὸ τὴν πείναν πολλοὶ ἀπόθνησκον.

Ὁ δὲ Ἅγιος πρῶτον μὴ μὲ διδασκαίαις ἐπιδείκναι τὰς πλυσίας νὰ ἀπλώσων τὰς χεῖρας εἰς βοήθειαν ὑπὲρ τὰς πόνους, ἔπειτα καὶ αὐτὸς ἐκατάστησεν ἐπιστάτης πύξας καὶ δολαβεῖς ἀνθρώπους εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἐβράζαν σιτάρι καὶ ὄσπερα, καὶ ἐμοίραζαν εἰς τὰς πτωχὰς καὶ κρασί καὶ οἶνυμα, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα τῶν σώματος. ἔτι γὰρ ποιήσας ἡμέρας πολλὰς, ἰαξείωσε τῆς πείνας τὴν συμφορὰν καὶ τὸν κίνδυνον. ἀπὸ ἔτι γὰρ ἔκαμνεν ἑπτὰ χρόνας εἰς τὴν πόλιν

τὸν θρόνον τώρα ὑσερα, ζῶν καὶ Θεὸν καὶ ἀναρέτως πολιτοδόμητος, τὸ ἤλθαι πάλιν ἀπὸ τὸν φθονερὸν δαίμονα νεώτερα σκανδαλα. ὅστις ἐπιδρακίνησε τινὰς κακοφύλους νὰ κακοποιήσῃν τὸν Ἅγιον οἱ ἀναγείς καὶ παρμίαιοι. καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδωκίθησαν νὰ τὸ εὗραν εἰς τὴν πολιτείαν ἐγκλημα, ἕατι ἦν πολλὰ ἐκάρετος, τὸν ἐσυκοφαντήσαν εἰς τὴν πίσιν, πῶς εἶχον αἵρεσιν. καὶ τί τοὺς ἐσόφισεν ὁ ἀρετῆς τῆς κακίας ἄβελος; ἐκρυψαν μίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ὑποκάτω τῆ Παφιαρχικῆς θρόνου εἰς τὸ ὑποπόδιον, ἔπειτα τὸν ἐκαπιγόρησαν πῶς ἦν εἰκονομάχος, καὶ εἰδείξαν τὴν εἰκόνα, ὡς ἀναθεῖν. καὶ ἔξετάσαντες ἀκριβῶς τὴν ὑπόθεσιν, ἐγνωρίθη ἡ ἀλήθεια, καὶ τὸς μὴ κακέρχως ἐπαίδουσαν, τὸν δὲ Ἅγιον ἐλύθωσαν. ὅστις ἐδοκίμασε νὰ κάμῃ πάλιν παραίτησιν, ἕα νὰ φύγῃ τὰ σκανδαλα, ἀμὴ ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔσερχεν. ὅθεν ἔμεινον ὀλίγας ἡμέρας, καὶ τότες ὑπῆλθον εἰς τὸ Μοναστήριον αὐτὸ καὶ νύσταξε. λυθωθεὶς ἐν δὲ τῷ φροντίδα τῷ Κόσμῳ καὶ σύγχυσιν, ἐνήσδον, ἀχρύπια, καὶ προσπύχετο φερατότερον. καὶ λεπτιωθεὶς ὁ νῆς τε ἔγινον Ἀγγελικὸς καὶ Οὐρανίος, ὅθεν καὶ φερα Θεὸς ἠξιώθη πολλῶν ὀπτασιῶν καὶ ἔποκαλύψαν, καὶ πολλὰ φεράγματα ἐπροφήτησε, τὰ ὅποια ὅλα καὶ τὴν φερόρησιν τε ἐτελειώθησαν, καὶ ὅλοι τὸν ἐθαύμαζον καὶ ἐσέβοντο. ἀλλὰ ἄς εἰπῆμεν ὀλίγα τινὰ εἰς πίσωσιν τῶν ἄλλων ἀπὸ τὰ πολλὰ τε θαυμάσια, καὶ ἔπω νὰ δώσωμεν τέλος τῆς διηγήσεως. Ἐνας Μαθητῆς τῷ Ἅγίῳ τὴν κλήσιν Γάβριδος εὗγαλον εἰς τὸν λαμὸν πάδος ἀνάτον, ὅπερ τὸ λέγειν καρκίον οἱ Ἐβραῖοι, καὶ ὁ κοινὸς λαὸς φάγσων. πολλὰκις ἐν ἐπαρεκάλεσε τὸν Ἅγιον, νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἰαβὸν, ἢ νὰ κάμῃ αὐτὸς πρὸς Κύριον δέσιν, νὰ τὸ δώσῃ τὴν ἴασιν. ὁ δὲ Ἅγιος τὸν ἐνεδέξατο νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν ὡς τὸν Γάβ, καὶ ἄλλες πολλὰς, ὅπου ὑπέμειναν πολλὰ πάθη, καὶ ἀχαρισῶσαν τὸν Κύριον. τότες ὁ πτωχὸς Γάβριδος ἐνθυμήθη τὴν πίσιν τῆς αἰμορροῦσης, ὅπερ γράφει τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον. ὅθεν μιμήμενος αὐτῷ ὁ θαυμάσιος, ὑπῆλθον ὅτιθεν τῷ Ἅγίῳ, καὶ πίπτων καὶ τῆς μὴ δακρύων, καὶ πίσεως, καὶ λαμβανώνας τὸ ἄκρον τῆς ἱματίου αὐτῆ, τὸ ἠγγίξεν εἰς τὸ πάδος τε, καὶ παρὰ τοῦ (ὡ τῷ Θαύματος) καὶ τὴν πίσιν αὐτῆ ἰαβὸν. ἄλλοτε πάλιν ὁ αὐτὸς Γάβριδος ἀέβη εἰς τὴν σέγλῳ τῷ κελλίῳ, νὰ κάμῃ τινὰ ὑπηρεσίαν, καὶ ἀπὸ συμεργίαν δαίμονος ἐγκρεμνίθη, καὶ ἐκείπετο ὡς ἀπεθαμμένος. ὁ δὲ Ἅγιος μετὰ τὴν προσέχλῳ τὸν ἀνέστησε, καὶ κατέτισεν ὑγιῆ ὡς τὸ φερότερον. ἔτι δὴ Μοναχῆς ἀπὸ τὸ γυναικίον Μοναστήριον ἔπεσον εἰς ἀδουναίαν βαρεῖαν πολλὰ καὶ ἀνάτον, καὶ ἐπειδὴ ἐπέρασε πολλὸς καιρὸς, καὶ δὲν ἐδωκίθησαν νὰ ὑπομῆν τὸς πόνους καὶ κακοπάθειαν, ἐμίλυσαν ταῦτα πρὸς τὸν Ἅγιον. δεόμεθάς τε Παναγιώτατε Δέσποτα, νὰ κάμῃς δέχλῳ πρὸς τὸν φιλανθρωπὸν Κύριον, νὰ μᾶς ἐλαφρώσῃ ἀπὸ τῆς ἀδουναίας, ἢ νὰ μᾶς ἀναπαύσῃ ὡς εὐσπλαγχνος. ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίνατο λέγωντας. ἐγὼ ἠθέλα νὰ βασανιθῆτε ἀκόμη πρόσκαιρα, ἕα νὰ λάβετε μισθὸν φερατότερον εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν. ἀμὴ ἐπειδὴ πλέον δὲν ὑποφέρετε, δευθῆτε ταῦτῳ τὴν νύκτα τὴν Παναγιάν Θεοτόκῳ, καὶ αὐτεῖον φεραπύεδα. ἔπως εἶπον ὀπαπεινότερον, ἕα νὰ φύγῃ τὸν ἔπαινον, καὶ ὁ λόγος τε ἔργα ἐχέτε. καὶ τὸ φεραὶ ὑγιῆς ἀρέθησαν τῇ τῷ Θεῷ φιλανθρωπία καὶ χάριτι, καὶ παρὰ τοῦ ἀπῆλθον εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ ἀπέδωκαν τὴν φερέσαν ἀχαρισίαν, ἕα νὰ μὴ φανῶσι πρὸς πσαύτῳ δέσιν ἀχαριστοί. ἀλλὰ ἀνάστατε καὶ ἄλλα φερατότερα, νὰ δοξάσῃτε τὸν Κύριον.

πρὸς τὴν χεῖραν πλεσιοπάροχα. τότε τότε ὅταν ἐπλέμισεν ἡ χώρα τῆς Κιλικίαν τὸν Ἱερὸν εἶτον Ζηνοβίου τὸν συμπαθῆ ἢ εὐπλαγχιον, ἦτον βασιλεὺς ὁ ἀπλαγχιος Διοκλητιανὸς ὁ ἀσυμπαθῆς ἢ ἐμπαθέστατος Τύραννος. ὅστις ἐσεῖλεν εἰς τὴν Κιλικίαν ἑπάρχον ὁμοιον εἰς τὴν ἀμότητα ἢ θηριωδίαν τε, ὁμόφρονά τε ἢ ὁμόφρονον εἰς τὴν εἰδωλομανίαν ἢ δεισιδαίμονα, Λυσίαν καλεσμένον. ὅστις εἶχε λύσασαν καὶ τῆς Χριστιανῶν ὁ ἄχθος ἢ μισόχθισος. Καὶ τόσον διωγμὸν ἐκίνησεν εἰς τὴν χώραν τῆς Μόφης, ὅπως δὲ ἤθελε νὰ ἀκουσθῆ Χριστιανὸς εἰς κἀνθενά τόπον. ἦσαν δὲ ἀπὸ τῆς Ἰσαυρίας ἑξὶς εὐμορφοὶ Νέοι, Νέων, Ἀσέλιος, ἢ Κλαύδιος τὰ ὀνόματά τες. τῶν ὁποίους ἐβασαίνισεν ὁ δυσσεβὴς δεξιὰ τὴν Δυσέβειαν, ἢ μὴ δυνάμεις νὰ τὴν νικήσῃ μετὰ ἁφύρα κολασήματα, τῶν ἐκάρθωσεν εἰς τὸν Σταιρὸν ἀπ' ἐξω τῆς πόλεως, ἀφίνωντας τὰ Δείφανα τῶν εἰς βρώσιν τῆς θνητῶν καὶ πετεινῶν. ἔπει γὰρ ὁ μὲν Λυσίας ἐλύσασα καὶ τῆς Χριστιανῶν ἢ ἐμαίνετο, ὁ δὲ παρὸς καὶ καλὸς Ζηνοβίος ἐποίημαυε τὸ τῆς Χριστοῦ ποιμνιον, ὅτι ὁ Κύριος τὸν ἐπαρόσαξεν μετὰ θαυμάσιον ἀποκάλυψιν, νὰ ἄγῃ τῆς Κιλικίαν Ἐπίσκοπος, ἢ ἔτις ἐποίησεν. ὅθεν παρῶτα μὲν ἦτον μόνον σαμάτων θεραπευτῆς, ὕστερον δὲ ἢ ψυχῶν ἐπιμελεῖτο θεοφιλῆστα. ἢ τὰ μὲν σάματα ἐθεραπεύον ἀπὸ ἁφύρα ἢ βαρῆα νοσήματα, τῶν δὲ ψυχῶν ἀπὸ τῆς δεινῆς τῆς ἀσεβείας ἀδύναται. ἦτον δὲ εἰς ἄλλῃν χώραν μακρὰν ἀπὸ ταῖς Αἰγαῖς (εἰς τῶν ὁποίας διέβιβεν ὁ Ζηνοβίος) ἑνὸς φύλαρχος Ἰνδὸς ὀνομαζόμενος, τῶν ὁποῖα ἢ γυναῖκα εἶχεν εἰς τὸ σῆθος καρτερον, ἦγεν φάργσα, ἢ τις εἶναι δεινὴ ἢ δυσίατος ἀδύναται. ἐπειδὴ λοιπὸν ἐσυνάθροισεν ὁ Ἰνδὸς ὅλας τῶν ἰατρῶν τῆς Ἑλλάδος. ἢ τινὰς δὲ ἐδυνήθη νὰ θεραπεύσῃ πῆν ἠγαπημῶν τε ὁμοζυγον, ἢ πρώτα ἐπιμελῶς πάντα ἀνθρώπον, ἐὰν εὐρισκετο εἰς ἄλλον τόπον τινὰς ἰατρὸς, νὰ πῆν θεραπεύσῃ. καὶ ἀπέσας ἀπὸ τῆς παραματότῃ, ὅτι εἰς ταῖς Αἰγαῖς τῆς Κιλικίαν ἐβρίσκεται ἑνὸς Χριστιανὸς τὴν κλῆσιν Ζηνοβίος, ὅστις χωρὶς φάρμακα ἢ βότωνα πολυέξοδα, ἀλλὰ μόνον μετὰ τὸ ὄνομα τῆς Χριστοῦ θεραπεύει πᾶσαν ἀδύναται, ἐκίνησεν αὐτὸς μετὰ ὅλας τῶν οἴκων καὶ τῶν συμπαθῶν, ἢ ὑπῆλθον εἰς τὴν ἀνωθεν πόλιν, γυροδύνας τὸν θαυματουργὸν Ζηνοβίον. καὶ μίαν ἡμέραν εἶδεν ὁ Ἰνδὸς ὀπτασίαν θαυμάσιον, ἐξυπνιὸς ἢ ὄχι κοιμώμενος, ὅπως τὸν ἐπαρόσαξε, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χριστιανῶν, νὰ εὐρῆ ἔτι ἐγύροσεν. ἀπελθὼν ἔνθεν αὐτὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὴν γυναῖκα, ἀρήκασιν τὸν Ἅγιον, ὅπου εἰδίδασκε τῶν περὶ τῶν, ἢ πεσόντες εἰς τῶν πόδας αὐτῶν μετὰ πολλῶν ταπεινώσεων ἢ θερμότητι, ἐδέοντο ἀδελφαίνοντες αὐτὸν ἀμφοτέρω, νὰ θεραπεύσῃ πῆν δεινῶν ἐκείνων ἀδύναται. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐὰν θέλετε νὰ ἀπαρνηθῆτε τὴν πλάσιν τῆς τροπατόρων σας, νὰ ἔλθετε εἰς τὴν ἀλήθειαν, θέλετε γνωρίσει τῶν Παντοδυνάμει Χριστοῦ τὴν θέαν χάριν ἢ ταχυτάτῃ βοήθειαν. οἱ δὲ ἔπαξαν νὰ κάμνουν παροθύμως τὸ παροσάπτωμον. τότε λέγει πρὸς τὴν ἀδελφὴν ὁ Ἅγιος, εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἰατρούσε τὴν αἰμορροῦσαν, νὰ λυτραθῆς ἢ ἐσὺ ἀπὸ τὸ πάθος σε. ἢ παρῶτα ἐθεραπεύθη ἢ πάχσσα, ἢ ἐβαπτίσθησιν ἅπαντες, ἢ κοινωνήσασιν τῆς Ἱερῶν τῶν Χριστοῦ Μυστηρίων, ὑπεσρεψαν χαίροντες.

Ἄλλῃ δέ τις γυνὴ ἀπὸ τῆς Ἀντιόχειαν ἐλεήμων πολλὰ ἢ φιλάρετος, ἔπεσεν εἰς δεινῶν ἢ χαλεπωτάτῃ ἀδύναται, ὅπως οἱ ἰατροὶ ὀνομάζουσι φλεγμονῶν,

παν, τὴν ὁποίαν ἔχον εἰς τὸ σῆθος, καὶ ἔβρωγε τριγύρα τὰς σάρκας τῆς. μὴ
 δυναμένη λοιπὸν νὰ εὕρῃ ποσῶς θεραπείαν ἢ κάλαινα, ἀγῆσκον δὲ τὴν Πό-
 λιν νυκτὸς, καὶ φθάνασα εἰς τὴν Σελδύκειαν, εἰσηλθὼν εἰς παράβη, καὶ ἐπλό-
 σεν εἰς τὰς Αἰγὰς μὴ πίσεως, καὶ προσπίπτουσα εἰς τὰς πόδας τῆς Ἁγίας μὴ
 δακρύων εἰδέετο, νὰ τὴν λυθῶσῃ ἀπὸ τὴν ἀφόρητον ἐκείνῃ ἀδύσειαν, ἢ καὶ
 νὰ ἀποθανῇ τὸ σωτομώτερον, νὰ μὴ ἔχῃ τοιαύτῃ οὐδυνῷ ἢ κάλαινα. ὁ δὲ
 Ἅγιος ἀπλαγχμίδεις, ἔκαμε τὸ σημεῖον τῆς τιμῆς Σταυρῶ εἰς αὐτῷ, ἐπιπα-
 λεμῆτος τὸ θεῖον τῆ Χειρῶ καὶ σωπίσιον ὄνομα, καὶ παράυτα (ὦ Θεὸς κερμά-
 των, ὦ ἀνεκίεσσα χριστόπιος) ἐχίδη τὸ πάθος, καὶ ἔδραμνι εἰς τὴν γῆν ὑπὲρ
 βρωμερὰ καὶ δυσώδης ἀμέριτος, καὶ μένασα ἢ γυνὴ ὑγῆς ὄλας, ἐδόξαζε τὸν
 Κύριον, καὶ ἔσρεψεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς χείρασα. μὴ ταῦτα ἀνέκασας ὁ λυσώ-
 νυμος Ἐπαρχος ἔα τὸν Ἱερὸν Ζωόβιον, πῶς ἐκρυπτεν εἴνα καὶ μόνον Θεὸν,
 καὶ θεραπεύει εἰς τὸ ὄνομά τε πᾶσαν ἀδύσειαν, διδάσκει καὶ ἄπειρον ἐλεημοσύ-
 νῃν εἰς πνεύμας, ἐκάκησεν εἰς τοσαύτην τῆς Ἁγίας φιλιανδραπῆν ὁ μισανθρω-
 πος, καὶ καθίσας ἐπὶ τῆ βήματος, τῆ ἤφεραν τὸν Ἅγιον, καὶ λέγει τε· πολλα
 ἤκασα ἔα λόγῃ σα Ζωόβιε, ἀμὴ ἐγὼ δὲν πιστεύω ποτὲ ὅσα δὲν ἰδῶ με τὰ
 ὄμματα. ἔα τῆτο σὲ ἤφερα εἰδῶ, νὰ βεβαιωθῶ τὴν ἀλήθειαν. λοιπὸν προ-
 τίμησαι εἴνα ἀπὸ ταῦτα τὰ δύο τὸ σωτομώτερον, ἢ νὰ κάμῃς τῆ βασιλείων
 τὸ ὄσεβες πρόσαγμα, νὰ θυσιάσῃς τῆς Θεῶς μετ' ἐμοῦ, ἢ να δοξαύσῃς τι-
 μῶν μεγάλῃ καὶ πλεον ἀνέκασον, βίβη λαμπρότητα καὶ ἄλλα ἀγαθὰ αναζι-
 μητα, ἢ νὰ κατακριθῆς εἰς πληγὰς, σρεβλώσεις, καὶ ἑτέρας βασάνες καὶ κολα-
 σήρια, καὶ τέλος πάντων εἰς χαλεπὸν καὶ οὐδυνηρότατον θάνατον. ὁ δὲ Ἅγιος ἀπε-
 κείνατο. ἐγὼ εἴνα Θεὸν ἔχω τὸν ἀληθινὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλπί-
 ζω, ὅπε με ἔπλασε, καὶ τὴν ζωὴν με ἐχάρισε, ἔα τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ καὶ
 διψῶ ἢ ἀποθανῶν πρόσκαιρα, ἔα νὰ ζήσω μετ' αὐτῆ αἰώνια.

Εἰς ταῦτα θυμωθεὶς ὁ ἀπανθρωπος, ἐκρέμασεν εἰς τὸ ξύλον τὸν Ἅγιον,
 καὶ βαίνοντάς τε σρέβλας, ἐξέχριζε με θυσηρας ὄλον τὸ σῶμά τε λέγωντας. ἄς
 ἰδῶμεν εἰδῶ ἔλθῃ ὁ Χριστὸς αὐτῆ εἰς βοήθειαν. τότε ἦλθε δρομαίως καὶ ἡ Ἀδελ-
 φή τε Ζηνοβία, ἥτις βλέπεσα τῆτον εἰς τὸ ξύλον κρεμάμενον, δὲν εἰδειλάσεν,
 ἔτε ποσῶς εἰδεῖζε γυναικίαν τῆ ἀδύσειαν, ἀλλὰ θηναίως ὑβεῖσε τὸν Ἐ-
 παρχον λέγουσα· ἀλαζὼν καὶ ὑπερήφανε Τύραννε, ποίαν κακουργίαν ἐπραξεν ὁ
 ἀδελφός μου, καὶ δέρνεις τον; τότε ὁ Λυσίας ἄς δολερὸς καὶ σκαυότατος δὲν ἐθυ-
 μώθη καὶ τῆς κόρης, ἀλλὰ ἀπεκείθη με ἰλαρότητα, μήπως καὶ πῆν γελάση ἄς
 ἀδύστερον μέρος, καὶ λέγει τῆς· Οὔσον καὶ ἐσύ τῆς Θεοῖς, νὰ μὴ ἀπολεθῆ
 ἢ ὠραιότης τῆ σώματός σου καὶ ἡ δόξα, με δαρμὸς καὶ ἐλεενα κολασήρια,
 καὶ νὰ ἐνθάπῃς με πολλῶν αἰχμῶν, ἥτις εἶναι βαρυτέρα πάσης παιδοῦσεως.
 τότε οἱ δύο με μίω ψυχῶ καὶ φωνῶ ἀπεκείθησαν· εἰδῶ ἦτον δυνατὸν, νὰ
 μᾶς ἔδωσες μυεῖς θανάτης, δὲν μας θέλεις νικήσει, νὰ ἀφήσωμεν τὸν ἀλη-
 θῆ Θεὸν, νὰ προσκυνήσωμεν ἀναιδῆτα εἰδῶλα. τότε τῆς ἔβαλαν εἰς κλίβῃν
 αἰδηρᾶν, καὶ κάτωθεν ἔσρωσαν κάρβυνα, καὶ τῆς ἐκατάπαιαν. ὁ δὲ Λυσίας ἐ-
 λεθῆ. ἄς ἔλθῃ πᾶρα ὁ Χριστὸς νὰ τῆς βοηθήσῃ, ὅπε δι' αὐτὸν βασανίζον-
 ται. λέγει τε· ὁ Ἅγιος με ἠθος ἀπρεπές τε καὶ εὐκοσμεν· εἰδῶ εἶναι ὁ Δεσπότης
 Χριστὸς, παλαιώπυρε, καὶ μᾶς ὀροσίξει ἄς παντοδύναμος, ἀμὴ ἐσύ δὲν τον
 βλέπεις ἀπὸ πῆν δεινῶ τῆς ἀσεβείας σκότωσιν. βλέπων ἔν αὐτῆς ὁ Τύραν-
 νος

ρος, πῶς ὑπέμειναν καρτερώς τὴν καῦσιν τῆς πυρός, τῆς εὐγαλῆς ἀπ' ἐκεῖ, ἔχοντας ἀπόμιν μικρὰν ἐλπίδα εἰς αὐτὴς, ἣ λέγει τὰς· καὶ νῦν ὡρα σπλαγχνιθῆτε ὀλίγον τῆς λόγου σας, καὶ μὴ θελήσετε νὰ ἰδῆ εἴας τὰ ἄλλα ἀδελφῶν τὸν χαλεπὸν θάνατον. οἱ δὲ ὡς ἀδελφοὶ εἰς τὰς ψυχὰς μάλλον, ἢ εἰς τὰ σώματα ἀπεκρίθησαν· ἡμεῖς σὲ συμβαδύομεν μάλις, νὰ λυπηθῆς τῷ ψυχῷ σου, νὰ λυθῶθῆς τῆς ἀπελόπιτῆς γενένης, ἣ τῆς ἀθανάτων ἐκείνων κολάσεων, νὰ προσκυνήσῃς τὸν ἀληθῆ Θεόν, ἣ ἡμεῖς νὰ τὸν ἀδουκαλέσωμεν νὰ σὲ συχωρήσῃ τὰ πρότερον ἁμαρτήματα. τῶτων ἀπέσας ὁ Λυσίας λυσαῖα θελωσῆτον, καὶ προσάσει, νὰ τὴς βάλῃ εἰς χαλκώματα θερμὸν, νὰ τῆς βράσῃ εἰς ὕδωρ, ἀλλὰ εἰς μάτῳ ἐκοπία ὁ δούλος, ὅτι ὅσον ἐβράζαν οἱ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ καὶ ἐχάλαζε, τοσῶτον εἶρχετο ἀνωθεν ἡ Θεία δρόσος, καὶ τῆς ἐκαταψύχα θυμασιώταται, καὶ ἐσέκοντο χαίροντες, καὶ προσήχοντο μεθ' αὐτῶν ψάλλοντες· „ Ἐσώσας ἡμᾶς Κύριε ἐν τῷ θλιβόντων ἡμᾶς, καὶ τῆς μισῆσας ἡμᾶς κατήχουας. τότε ὁ Λυσίας, μὴ ἔχοντας πλέον ἐλπίδα νὰ μεταβολῆς εἰς τῆς Μάρτυρας, ἔδωκε κατ' αὐτῆς τῷ τελευταίῳ τῆς ξίφους ἀπόφασιν, νὰ τῆς θανατώσῃ ἐξω τῆς τείχεος τῆς Αἰγυπτῶν. καὶ φθάοντες εἰς τὸν τόπον τῆς κακέργαν, ἔπο προσήχοντο. Ὁ χαρισμένῳ σοι Χριστῷ ὁ Θεὸς, ὁπῆ μᾶς ἠξίωσες νὰ τελέσωμεν τὸν δρόμον, νὰ φυλάξωμεν τῷ Πίσῳ ἀμώμην, καὶ νὰ ἀγωνιδώμεν τὸν καλὸν ἀγῶνα ἡγναίως καὶ ἀνδραγαθῶς. αὐτὸς ἐν φιλανθρωπῆ Κυρίε ἀξίωσαι μᾶς νὰ ἐπιτύχωμεν τὸ χάρισμα τῆς αἰωνίου βασιλείας σου, νὰ συναρτιδρωθῶμεν μετὰ τῆς Ἁγίας δέλης σου. τότε ἠκυσαν φωνῶν ὅλοι οἱ θελωσῆτες, ὁπῆ ἐπροσκάλει τῆς Μάρτυρας εἰς ἐκεῖνα τὰ ἐράνια ἀγαθὰ, καὶ τῆς ἔπεισαν αἰώνιον ἀγαλλίασιν, καὶ πολλοὶ ἐπιστάσαν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ πίπτουσιν εἰς τῷ γῆν μὲν δακρύων, δεῖ τὰ θεώδοξα ὁπῆ ἠκυσαν. ἐποφαν ἐν οἱ δῆμοι τῆ λ'. Οκταβεία τῆς κεφαλῆς τῆς Μαρτύρων καὶ τὸ πρόσαγμα. τὰ δὲ τῶτων ἱερά καὶ τίμια σώματα ἐκείνοντο ἐρριμμένα ἀπ' ἐξω τῆς πόλεως, καὶ τὸ μεσονύκτιον, ὑπῆσαν Ἐρμοχῆς καὶ Γάιος οἱ Πρεσβύτεροι, καὶ τὰ ἐκλεψαν, σὺταφιάζοντες αὐτὰ κρυπτῶς εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ἐκρύπτοντο. ἔπο καθεὸς ἦσαν ὑπὸ μίαν κοιλίαν γενηνημένοι, ἐφυλάχθησαν κοινὰ εἰς αὐτῆς ἕως τέλους τῆς ἀδελφότητος, κοινῶ τῷ ὁμολογίῳ ἐφύλαξαν κοινῶ καὶ τῷ ἀθλήσῳ ἡγναίως ἐτέλεσαν, καὶ κοινῆς τῆς σὺταφιάσεως ἠξιώθησαν, καὶ πάλιν μία σκηνὴ καὶ κατοικία αἰώνιος εἰς τῆς Οὐρανῶς τῆς ἐκδέχεται, νὰ ὑμνολογῶσι κοινῶς ἀγαλλόμενοι τῷ ἀδιαίρετον Τριάδα καὶ ὑμνοῦσι τὸν εἰς Θεόν. ἔ ἀρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυνήσεις, εἰς τοὺς αἰῶνας, ΑΜΗΝ.

Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων,

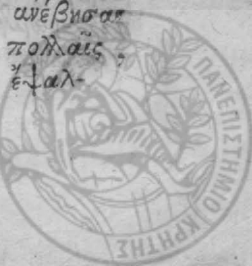
ΑΚΙΝΔΥΝΟΥ, ΠΗΓΑΣΙΟΥ, ΑΝΕΜΠΟΔΙΣΤΟΥ, ΑΦΘΟΝΙΟΥ, ΚΑΙ ΕΛΠΙΔΙΦΟΡΟΥ.

Πρώτοι ὑπὸ τῆς ἄλλης ἐγνώρισαν τὸν σαρκωθέντα Χριστὸν οἱ Πέρσαι, καὶ
 μὲ δῶρα τὸν ἐπροσκύνησαν, καὶ θεοσπεπῶς τὸν ἐτίμησαν. Ἀλλὰ πάλιν ὑπερον-
 ώμως καὶ ἀπανθρώπως τῆς δούλης τε ἐκόλασαν, καθὼς ὑπὸ πολλῶν Ἀγίων
 μαρτύρια φαίνεται, καὶ ἔξοχος ὑπὸ τῆς παρῶσαν διήγησις. ὅτι τὸν καιρὸν
 ὅτε ἐβασίλευσεν ὁ σοβαρὸς Σαβάειος εἰς τὴν Περσίδα, ἐπαίδευσεν ὅσας εὐ-
 ερίσκε νὰ ὁμολογήσῃ τὸν Χριστὸν, καὶ ἑσφάρας τῆς ἐβασανίζεν. ὅθεν εἶχεν ἡ
 Ἐκκλησία μας πολλὴν σύγχυσιν, καὶ καθ' ἑκάστη ἐπροδίδασκε τῆς χριστιανικῆς
 οἱ ἄπιστοι, καὶ μάλιστα τὸν Ἅγιον Ἀκίνδυνον, Πηγάσιον, καὶ Ἀνεμπόδιστον. οἱ
 τινες ἐκρύπτοντο εἰς εἴνα οἶκον, καὶ ἐδίδασκον τῆς Χριστιανικῆς, νὰ καταφρονῶν τὰ
 βασιλικὰ προστάγματα, νὰ σέκων σερροὶ εἰς τὴν Πίσιν, καὶ νὰ μὴ συλλογι-
 ζωνται ποσῶς τὰ πρόσκαιρα κολασήρια. ταῦτα μαδῶν ὁ Σαβάειος, ἐπρόσα-
 ξε μὲ θυμὸν πολλὸν, νὰ φέρων τῆς Ἀγίας εἰς τὸ κελίηιον, τῆς ὁποίας ἡρώ-
 τησε νὰ εἰπῶσι τὸ ἅγιος τῆς καὶ τὸ ὀπιπρόδωμα. οἱ τινες ἀπεκρίθησαν, ὅτι ὀπι-
 σδων εἰς τὸν Δεσπότην Χριστὸν, τὸν Ποιητὴν ἀπάσης τῆς κτίσεως. ταῦτα ἀ-
 κέσας ὁ Τύραννος ἀπεκρίνατο. ἐγὼ σᾶς ἡρώτησα ἄλλο, καὶ ἐσεῖς αὐθάδεις
 μὲ λέγετε ἄλλω ὑπόθεσιν; ἰδέτε τὸ γλιγορύτερον νὰ θυσιάσετε εἰς τῆς Θεῆς,
 ἢ ὑπερον θέλετε κλαίει ἀνωφελῶς. λέγει τὸν ὁ Ἀνεμπόδιστος, ἔσπερε νὰ μὴ
 σου ὑποκρίθῃς ὀλόπτα εἰς τοιαύτῃ πῶδᾶλογον προστάξιν, ἀλλὰ ἔσᾶ τὸν
 ζῆλον τῆς πρὸς Χριστὸν πίσεως, ἀκυσον ὀλίγα καὶ κάρπιμα λογία. μὴ ἐρω-
 τῆς ἔσᾶ τὸ ἅγιος καὶ τῆς πατρίδα μας. μόνον τῆτο ἔσᾶρε, ὅτι εἴνα Θεὸν γι-
 νώσκοντες καὶ πιστόντες ἔσᾶσαν, ὅς τις ὅλον τὸν Κόσμον ἐδημιέργησεν.
 ἀμὴ αὐτοὶ οἱ ψυδάνυμοίσας Θεοὶ εἶναι πλάνοι καὶ ἀπατεῶνες καὶ ψυχοφθά-
 ροι δαίμονες, καὶ ἔσᾶτι παρέβησαν αὐτῆ τῆ Ποιητῆ τὸ προστάγμα, κατεκρίθη-
 σαν εἰς πῦρ ἀπελόπιτον. εἰς ταῦτα ἐθυμάθη πῶδᾶτα ὁ Τύραννος, φοβερί-
 ζωντας νὰ τῆς δάση πικρότατον θάνατον. ἀλλὰ οἱ Ἅγιοι ἀπεκρίθησαν. ὅτι
 δι' ἀγάπῃν Χριστῆ ἦσαν ἔτοιμοι νὰ λάβων ἑσφάρα κολασήρια, ὡς ψυχοσω-
 τήρια καὶ ἀφέλιμα. τότε προσάσει νὰ τῆς ραβδίζων εἰς ὅλον τὸ σῶμα τῆς
 σερεις ἄνδρες, ἔσᾶς νὰ κερὰδῶσιν οἱ δέρνοντες. οἱ δὲ Ἅγιοι πῶσᾶτον ἀνιλεῶς
 ραβδίζοντες, δὲν ἐψήφῶσαν τῆς μάστιγας, ἔχοντες τὸν νῦν τῆς εἰς τὸν Θεόν,
 καὶ τῆς ὑμναδίαν εἰς τῆς γλώσσαν, ἑσφάσαντες αὐτῆ εἰς τὰ λυπηρὰ ὅτε
 ἔπαχον. βλέπων δὲ ὁ Τύραννος, ὅτι οἱ μὴ ραβδίζοντες ἐκράδῃσαν, καὶ
 τῆς ἀλλαξαν ἔσπεροι, οἱ δὲ μασιζόμενοι εἶχασιν τῆς ὑπομονῆς, ὡσπερ νὰ
 ἦσαν ἄλλοι οἱ πᾶχοντες, ἐθαυμάζετο, καὶ ἐσκοτίθη ὁ νῦς τῆς πῶσᾶτον ὑπὸ τῆς
 ἐκπλη-

ἐκπλήξιν, ὅτῃ ἔπεσε καὶ γῆς ὡς ἀπεδαμμένος. ἔπειτα ἀφ' ἧ ἰσμήφερε, προσάσει νὰ τῆς κρεμάσεν μὲ χοινία εἰς τὸν αἴρα, νὰ τῆς καταπαύσιν, ἕως νὰ ξεφυχίσεν εἰς ταύτην τὴν βάσανον. ἀλλὰ καὶ τότε οἱ Ἅγιοι ἐφάνησαν δυνατώτεροι παντὸς σιδήρε καὶ τῆ ἀδάμαντος, καὶ ὑπομύροντες ἄρα πολλὴν τὴν κατέφλεξιν, ἐπαροσπύχοντο πρὸς Κύριον λέγοντες· Χριστὲ ὁ Θεὸς ὁ φωτισμὸς μας, ὅτῃ δὲ τὴν ἀγάπην μας ἐσαυρώθης καὶ ὑβείδης μακρόθυμε, λύσωσαί μας ἀπὸ τῆς ὀπινοίας τῆ κακοτέχνης Τυραίνης, δὲ νὰ γνωρίσεν ἅπαντες, ὅτι ἐσὺ εἶσαι μόνος Θεὸς εἰς τῆς Οὐρανῆς καὶ πάντα δυνάμενος, σὺ καὶ τῆ ἀνάρχω σε Πατρὶ, καὶ τῆ Παναγίῳ Πνεύματι δοξαζόμενος, ταῦτα ἐξέμνηροι, τῆς ἐφάνη ὁ Θεωσὸς ὡς ἄνθρωπος καὶ ἀδύς τὰ δεσμά ἐλύθησαν, τὸ πῦρ τῆς ἐδρόσισεν, αὐτοὶ δὲ σώοι καὶ ἀβλαβεῖς εἰς τὸν βασιλέα μὲ πρόσωπον φαῖδρον παρεσάθησαν. ὁ δὲ ὡς ἀσώματος καὶ εἰς τὸν νῦν βλαμμένος δὲν ὑλαβήθη τοῖσιν θουμάσιον, ἀλλὰ ἀνείδιζε τῆς Ἁγίης ὡς μάγης καὶ γόντης, καὶ τῆς ἐσυμβέλλουε πάλιν νὰ ἀρνηθῆν τὴν ἀληθινὴν Πίσιν, καὶ νὰ προσκυνῆσεν τὰ εἰδῶλα. ὁ δὲ Ἀκινδύως ἀπεκρίνατο. ἡμεῖς μὴ γοντείω τινα δὲν ἐξέρρομεν, ἀλλὰ ἡ δύαμις τῆ Χριστῷ ἐργάζει ταῦτα θουμάσια. ἀλλὰ ἐσὺ ἐπειδὴ νομίζεις φωτασίαν τὴν ἀλήθειαν ὡς φρονόληπτος, νὰ μείνης κωφός καὶ ἀλαλος, δὲ νὰ κατελάβης ἐμπαράκτως, καὶ νὰ δοκιμάσης τὴν δύαμιν τῆ Θεῷ εἰς τῆ λόγῃ. ταῦτα ὁ Ἅγιος λέγωντας, ἐγένη παρὰ θυδὺς ἔργον ὁ λόγῃς τῆ, καὶ ἐμεινεν ὁ βασιλὸς κωφός, ὡς οἱ Θεοὶ τῆ, καὶ ἀλαλος, καὶ μόνον μὲ τὸ νεῦμα ἐσημείωνεν εἰτι ἐβέλετο.

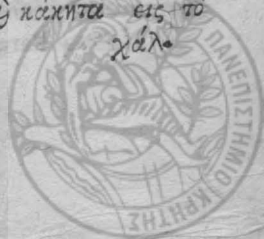
Οἱ δὲ Ἅγιοι ἐλέγχοντες τὴν ἀγνωσίαν τῆ, ἔλεγον πρὸς ἐκεῖνον πειρηλῶν-
 τῆς τῆν, ἰδὲ ἡμεῖς ὑπάγομεν εἰς τὸν οἶκόν μας καταφρονῶντες τὸ σὸν δικαστή-
 ριον, καὶ δὲ μας λέγεις ἀν' ἀέλης τίποτας; ταῦτα εἰπόντες ἐκαμάθησαν ὅτι
 ἐμίσθῃαν, ὁ δὲ ἀναίδητος συνεχῶς αὐτῆς κινέζωντας, ἔδειχεν μὲ νεῦμα εἰς
 τῆς ὑπηρετίας, νὰ τῆς δέσεν, ἵνα μὴ φύγῃσιν. ἀμὴ ἐκεῖνοι δὲν ἐκαταλάμ-
 βανον τί ἐπρόσασον. ὅθεν ὡς δαιμονισμένος ἐξέχριζε τὰ ρῆχά τῆ, καὶ τὰ ἐρ-
 ριπτε καὶ γῆς ὁ ἀσώματος. οἱ δὲ Ἅγιοι ἐλυπήθησαν εἰς τὴν ἀγνωσίαν αὐτῆ
 καὶ τῆ ἄλλων, καὶ ἐδέοντο τῆ Θεῷ νὰ φωτίσῃ τὰ ὄμματα τῆς καρδίας αὐτῆ,
 νὰ τὸν ἐγνωρίσῃσιν. ἔπος ἔν ἀχόμενοι, ἐφάνη στρατὸς Οὐραίνος, ἐξασπρά-
 πντες ὡς τὸν ἥλιον, οἱ δὲ ἀσεβεῖς μὴ δυνάμενοι νὰ βλέπεν τὴν λάμψιν τῆ
 Ἀγγέλων καὶ ὠραιότητα, ἔπεσον εἰς τὴν γῆν ἐκπληγτόμενοι. ὁ δὲ ἰὸς τῆς
 ἀπωλείας δὲν ἐπίδυσεν εἰς τόσα θουμάσια, ἀλλὰ ὡς φρονόληπτος ἐσκέλε
 θεϊνῶς, καὶ ἔδερνεν ἀδλίως τὸ πρόσωπον. τὸν ὁποῖον βλέπωντας ὁ Ἀκινδύ-
 ρος, ἐλυπήθη ὡς φιλανθρώπος, καὶ ἐδάκρυσεν εἰς τόσῃ πῶρασιν, καὶ ἔπρω-
 φεῖς λέγει πρὸς αὐτόν. ἐπειδὴ δὲν καταλαμβαίνεις τῆ Θεῷ τὴν παιδείαν ἀσύ-
 κητε, ἀλλὰ μόνεις θεληματικῶς εἰς τὴν ἀγνωσίαν σε, ἔχε καὶ τὴν λαλιάν σε
 ἀκώλυτον. ἔπος εἰπὼν ἐλύθη ὁ βασιλὸς ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ἀφανίας, ἀμὴ
 ἐμεινε πάλιν εἰς τὸν δεσμόν τῆς ψυχῆς καὶ τυφλότητα. καὶ φοβερίζωντας τῆς
 ὑπηρετίας νὰ τῆς παιδέσῃ, πῶς δὲν ἐνόησαν νὰ κάμην ἐκεῖνο, ὅτῃ μὲ νεῦ-
 μα τῆς ἔλεγε, προσάσει νὰ φέρῃσι σιδήρε κραββάτες, καὶ ὑποκάτω νὰ βά-
 λην πῦρ μὲ οὐγγί, πῖσαν, καὶ ριζίνην, τῆς δὲ Ἁγίης νὰ δέσεν εἰς τῆς
 κλίνας μὲ ἄλυσεσ ἀνώθεν, νὰ τῆς καύσῃσιν. οἱ δὲ ἀγαθόμενοι ἀνέβυσαν
 εἰς τὴν κλίην πᾶς ἐνάσ ὅπου τῆ ἔλαχε, καὶ καταφλεγόμενοι ὠραις πολλαῖς,

ἔφαλλον πάλιν ὡς πρότερον λέγοντες. „ Ἐπίρυσσας ἡμᾶς, ὡς τυρέται τὸ ἀργύριον. ἀλλὰ δεόμεθά σε, ἴδε τὴν πεπείνωσίν μας, δός μας δυνάμιν νὰ ὑπομείνωμεν τὰς τιμωρίας, καὶ φώτισον τὰς ἀφελεσῶτας νὰ σ' ἐγνωρίσωσι. ταῦτα εἰπόντες ἤκουσαν ἐκ τῆ Οὐρανῆ φωνὴν λέγουσαν. ἐπεὶ δὲ μὲ τὰ ἔργα τὴν Πίσιν ἐβεβαιώσατε, νὰ ἴσῃ τὸ θελήμά σας, καθὼς ἐζητήσατε. καὶ ἔγω καὶ τὴν φωνὴν, καὶ τὰ πράγματα ἠκολούθησαν, ἐβόησαν ὅσοι τὴν ἤκουσαν λέγοντες. ὅσας εἶναι ὁ Παντοδύναμος Θεὸς καὶ ἀήττητος, ὅπως οἱ Μάρτυρες σέβονται, καὶ μακάριοι ὅσοι δι' αὐτὸν κατακρίθωσιν εἰς θάνατον, ὅτι μὲ τὴν πρόσκαιρον αὐτὴν βίασαν ὑπάγην εἰς αἰώνιον ἀγαθίασιν. ταῦτα λέγοντες ἐπαρεκάλεσαν τὰς Ἀγίας, νὰ δεηθῶσι πρὸς τὸν Θεόν, νὰ τὰς δώσῃ τελείαν τῆς ἀμαρτημάτων συγχώρησιν. καὶ ἔπος ἐποίησαν. καὶ τελέσαντες τὴν δόχλῳ, ἔζησαν ἐξάφνε βρονταὶ, φοβεραὶς ἀσραπαῖς, καὶ βροχὴ μεγάλη ποσῆτον, ὅπως ἐξόμαξαν οἱ ἀντίδοκοι, καὶ ἐσκορπίσαν ἔμφοβοι. οἱ δὲ πισύσαντες ἔμειναν μὲ τὰς Ἀγίας, οἱ ὅποιοι τὰς ἐπαρηγορεῖσαν νὰ μὴ φοβῶνται, ἀλλὰ νὰ ἔχῃν εἰς τὸν ἀληθῆ Θεὸς τὰς ἐλπίδας τὰς. δόξασαντες ἐν τὸν Κύριον ἅπαντες, ἠλθασιν Οὐρανοὶ Ἀγγελοὶ, καὶ εἶδυσαν σολὰς λολὰς τὰς πισύσαντας, μὲ τὰς ὁποίας ἐσημείωναν τὴν τῆς ψυχῆς καθάρωπι. ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς τυφλὸς καὶ ἀνόητος ἐπαρεκίνα πάλιν τὰς Ἀγίας νὰ ἀρνηθῆν τὴν δόσεβειαν, καὶ νὰ προσκυνήσῃν τὰς δαίμονας. ὁ δὲ Ἅγιος Ἀκίνδυμος ἀπεκρίνατο. ἡμεῖς εἶνα Θεὸν ἰξόδρομον εἰς τὰς Οὐρανὰς, καὶ αὐτὸν λαβύρομον, ὅς τις εἶναι μόνος ἀληθῆς καὶ Παντοδύναμος, καὶ χαρίζει τοῖς Χριστιανοῖς βασιλείαν αἰώνιον, τὰς δὲ ἀπίστας κατακρίνει ψυχῶν καὶ σῶμα εἰς πῦρ ἀπελύπτου. λέγει τὰς ὁ βασιλεὺς. εἶνα Θεὸν σὰς συμβελέω καὶ ἐγὼ νὰ λαβύρετε, καὶ ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸν ναόν τε, νὰ τὸν προσκυνήσετε μὲ τῆ Λόγῳ με. ἀφ' ἔ γῆν ὑπῆγαν εἰς τὸν βωμόν, ἐβόησε ταῦτα ὁ βασιλεὺς. μεγάλη ἡ τῆ Θεοῦ Διὸς ἀήττητος δυνάμεις. εἶτα προσάσσει τὰς Ἀγίας νὰ τὸν προσκυνήσῃν καὶ αὐτοὶ μὲ δεήσεως. οἱ δὲ ἐγονάτισαν, καὶ ἐπροσκυνήσαν τὸν ἀληθῆ Θεόν, καθὼς ἔπαρετε. καὶ παρῶθῃς ἐγένη σεισμός ποσῆτον μέγας, ὅπως ἐγκρημνίσθη τὸ εἶδωλον καὶ κατερράγη. ὁ δὲ βασιλεὺς ἐξῆλθεν εὐφομος καὶ ἰδρωμῆός διὰ τὸν φόβον τε, καὶ λέγει πρὸς τὰς Ἀγίας. αὐτὰ ἐθάρρην ἐγὼ διὰ τὸ λόγῳ σας, καὶ σὰς ἤφερα εἰς τὸ ἱερεῖον πῦρτολμοι; οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν. ἡμεῖς δεύσε ἐφδωμάπισαμεν, ἀλλὰ τὸν ἀληθῆ Θεόν ἐπροσκυνήσαμεν, καθὼς εἶπομεν. τότε προσάσσει, καὶ ἤφεραν τρία μεγάλα χαλιώματα, τὰ ὁποία ἐγέμισαν μόλυβδον, καὶ ἄπτοντες πῦρ ὑποκάτω, ἐβράζον ὁ μόλυβδος, τὰς δὲ Ἀγίας ἔδεσαν γυμνὰς διὰ τὴν μέστω μὲ ἄλυσον, καὶ τὰς ἐκατέβαζαν μὲ τὴν χυλῶν εἰς τὸ βρασμῆρον μόλυβι, καὶ τὰς ἐβετῶσαν εἰς τὸν βυθὸν τῆ χαλιώματος, καὶ πάλιν τὰς εὐγάζαν, καὶ ἔγω τὰς ἐβασάνιζαν ὄρων πολλῶν μὲ τοιαύτην φρικὰδι καὶ πολυάδωμον κόλασιν. οἱ δὲ μακάριοι ἔφαλλον πᾶς εἶνα καὶ τὴν ἐπανυμῖαν αὐτῆ τὸν ὕμνον ἀρμόδιον.

Ὁ μὲν Πηγάσιος ἔλεγε. Ὅτι πρὸς σοὶ πηγὴ ζωῆς, ἐν τῆ φωτὶ σε φῶς ὁφόμεθα. ὁ δὲ Ἀνεμπόδιος. Οἱ πόδες με ἀνεμπόδιως ἐν δόξῃτι ἐσησαν. καὶ ὁ Ἀκίνδυμος. Κίνδυμοι ἄδε μᾶς εὐρηκαν, ἀλλὰ καὶ διὰ πυρὸς ἠλδομῆ, αὐτὸς Κύριε μᾶς ἤφερες εἰς ἀναψυχὴν καὶ αἴεσιν. βλέπωντας δὲ ὁ πεπωρωμῆρος βασιλεὺς, ὅτι δεύ τὰς ἐβλαπτεν ὁ μόλυβδος, ἐπλησίασε, καὶ πιαίνοντας μοναχὸς τε τὴν ἄλυσον, τὰς ἐβέτησε μὲ ὀρμῶν καὶ κόλητα εἰς τὸ

χάλ.

χάλκωμα, τὸ δὲ μολύβι ἐχύθη ἐξωθεν καὶ ἐξέγαρε τὰς χεῖρας τῆ βασι-
λέως, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπον οἱ Ἅγιοι. δικαίως ἔπαθες, ἵνατί ἔπαχες τὸ
θανατώσης ἡμᾶς ἄδικα, ὅθεν ἀρεπὸντως ὑπέσχεσθαι εἰς τὴν κεφαλὴν σου ὁ
πόνος σου, καὶ ἀξίως τὰς καρπὰς τῶν ἔργων σου ἐβύγησες ἀγνωσε. ταῦτα λέ-
γοντες, ἐλύθησαν αἱ ἄλυσες ἀπὸ δόξας, καὶ ἔμειναν ἀβλαβεῖς οἱ Ἅγιοι. τῆ-
πο τὸ θανατάσιον βλέπωντας σῆας ὑπέρτης, τὸ ὄνομά τε Ἀφθόνιος, τοιαῦτα
μεγαλοφώνως ἐβόησε· μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. γίνασκε βασιλεῦ, ὅτι
αὐτὸν προσκυμῶ καὶ ἐγὼ, ὅπῃ δυνάται καὶ κάμνει τοιαῦτα τεράσια. ὁ δὲ Τύ-
ραννος ἐλυπήθη εἰς τῆπο, καὶ ἐδοκίμαζε μὲ κολακείαις, πάντων τῶν τιμαῶν
καὶ δωρημάτων, ἐὰν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν προτέραν ἀσέβειαν. ὁ δὲ Μακάριος Ἀφ-
θόνιος ἀφθονα καὶ πλεσίως δεινίμισε τὴν δυνάμιν τῆ Χειρῶν, καὶ λαμπρῶς τῆ
φωνῇ ἀμολόγησε τὴν ἀγαθότητα καὶ φιλοτιμίαν αὐτῆ λέγωντας· ἐμὴ εἶναι
ὁ πόθος μου τὸ ἄλλω στρατιώτης τῆ Οὐρανίου Βασιλείας, ὅστις εἶναι ἐλεήμων
καὶ πλεσιδόωρος, καὶ δίδει μεγάλας δωρεὰς τοῖς δούλοις τε, καὶ τὰς τιμὰς αἰ-
ωνίως ὡς Παντοδύναμος. γνωρίσας ἔν ὁ Τύραννος τῆ Ἁγίας τὸ ἀμετάθετον,
ἐκέλευσε τὸν ἄποκεφαλίσασιν. ὅστις ἐδόξασε τὸν Κύριον λέγωντας· δι-
χαρισῶ σοι Δεσποτα, ὅπῃ μὲ ἔσωσες ἵνα τὴν πολλὴν ἀσπλαγχτίαν σου,
ὅθεν καὶ ἡ ψυχὴ μου αἰνέσει σε, καὶ δοξάσει τὸ ὄνομά σου αἰώνια. καὶ γραφεὶς
πρὸς τῆς Ἁγίας εἶπεν αὐτῆ· ἐγὼ μὴ Κύριον καὶ Δεσπότη μου ποθέμενος
ὑπάγω πρὸς τὴν σωτήριον ὁδοποιεῖαν χαρέμενος, δεσμοὶ δὲ καὶ ἀδυνατῶν
τὴν συμπαθῆσας ψυχῆν καὶ φιλιάνθρωπον, τὸ μὴ ἐνδυμηθῆτε τὰς θλίψεις
καὶ βασάνες, ὅπῃ σᾶς ἔδωκα, ἀπὸ τὸν Τύραννον προσαστόμνος, ἀλλὰ μάλι-
στα ἀδυνατῶσατε τὸν κοινὸν Δεσπότην τὸ μὴ με χωρήσῃ ἀπὸ τὸ μέρος σας,
ὡς Οὐκίριμον, καὶ πολυέλεος, ἀλλὰ τὸ μὲ ἀξιώσῃ τὸν δοξάζω εἰς τὴν συ-
νοδίαν σας αἰώνια δόξαν ὁμοίως. οἱ δὲ ἀπεκείθησαν. ὑπαγε Ἀδελφὲ ἀγα-
λόμνος. Μακάριος ἐσὺ, ὅπῃ θέλεις ἀδυνατῶθῃ εἰς τὴν Ἁγίαν Τεράδα πρῶ-
τος ἀπὸ ὅλων μας, τὸ ἀπολαύσης τὰς ἀμοιβὰς τῆ κόπης με δόξαν αἰ-
ωνιον. ὅθεν μᾶλλον ἡμεῖς ἐχομῆ χεῖραν διχῆς ἀπὸ λόγου σου, τὸ ἀδυνατῶ-
σης τὸν Κύριον, τὸ μᾶς ἀξιώσῃ τὸν τελειώσωμην καὶ ἡμεῖς τὸν δρόμον τῆς ἀ-
θλήσεως ἀκινδύως καὶ ἀνεμπόδιστα, καὶ τὸ ἀξιοθῶμην μὲ σὺ ἴσον βραβεῖον
καὶ χάρισμα. ταῦτα εἰπόντες, τῆς ἐνηγάρισεν ὁ Ἀφθόνιος, καὶ βράνας εἰς τῆς
ἑσπέρης αὐτῆ ἀγαθιάσεως δάκρυα, τῆς ἐκαταφίλησεν ὅλας. καὶ τῆς ἀπο-
χαίρησεν. ἔπειτα φθάνοντας εἰς τὸν ὀρισμῆνον τόπον, ἔλαβε τὸ ποθέμενον
τέλος ὁ ἑσπέρης Μακάριος. οἱ δὲ πορῶθόντες Χριστιανοὶ ἔλαβον τὸ τίμιον αὐτῆ καὶ
Ἁγίον Λείψανον, καὶ τὸ ἐταφίασαν ἐντίμως καὶ δολαβῶς καθὼς ἔπρεπε.

Μετὰ ταῦτα εἶπε πρὸς τῆς Ἁγίας ὁ Τύραννος· μὴ νομίσῃτε ὅτι σᾶς θέ-
λω δώσει ἴσον θάνατον ὡς τῆ Ἀφθόνιος, ἀλλὰ τὸ σᾶς ἀφανίσω με δόξα
κολασήρια. ἔπος εἶπε, καὶ προσάσει τὸ φέρειν θυλάκις, ἢ γινε δερμάτια βο-
δίων, εἰς τὰ ὅποια ἐβαλιν τῆς Ἁγίας, καὶ τῆς ἔρριψαν εἰς τὰ ὕδατα. ἀλ-
λὰ πρῶτος δὲν ἐβλάβησαν, μάλιστα ἐχίδνησαν τὰ δερμάτια, καὶ ἐφανῆ εἰς
τὸ μέσον αὐτῆ ὁ Ἅγιος Ἀφθόνιος ἐξασπράττωντας. καὶ ἐξελθόντες εἰς τὴν
γῆν, ὑπήγασι καὶ οἱ ἄλλοι εἰς τὸν Τύραννον, ὁ ὁποῖος θαρρῶντας πῶς δὲν
τῆς ἔρριψαν ἀκόμη οἱ δῆμοι, ἐθυμώθη κατ' αὐτῆ, καὶ ἐκέλευσε τὸν ῥήξεν ἐκεί-
τας εἰς τὸ νερὸν, ἀφ' ἧ κόψαν τὰς χεῖράς τας. οἱ δὲ δῆμοι ἐπίσταν εἰς τὸν

Χριστὸν, ἀκέσωντες τοιαύτῳ ὑπόφασιν, καὶ προσέξάμενοι ἔλεγον. πρόσδεξι μὴ ἡμῶν τὰς ψυχὰς πολυέλεε Κύριε, καὶ σωματίσματόν μας τὰς ἀνάξις μὲ τὰς Ἁγίας σου Μάρτυρας. καὶ ἔως ἐδέχθησαν τὸ μακάριον τέλος τὸν αἰθρῶν τέσσαρες. ὁ δὲ Θεομισθὴς καὶ παρανόμος Τύραννος ἐφυλάκισεν τὰς Ἁγίας, Ἀκίνδιον, Πηγάσιον, καὶ Ἀνεμπόδιον. αὐτὸς δὲ ἔμεινεν εἰς τόσῳ λύπῃ καὶ σκότῳ, πῶς δὲν ἐδυνήθη νὰ τὰς θανατώσῃ, ὅπῃ δὲ ἐφαγετίποτας, ἀλλὰ σινάξας τὰς Ἀρχοντας, τὰς ἐγκάλεϊ πῶς δὲν τὴν ἐβοήθησαν, νὰ συμπονήσῃν καὶ αὐτοὶ εἰς τοιαύτῳ καταφρόνησιν τῶν πατρῶων Θεῶν, ἀλλὰ τὸν ἄφισον μοναχὸν καὶ ἐκινδύωδε. τότε ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν ὁ παρῶν τῆς συγκλήτης Ἐλπιδιφόρος καλῆμνος, ὁποῖος ἦτον πιστὸς Χριστιανὸς κερυμῆμος, καὶ τότε ἐπαρρησιάζη, καὶ ἀνείδισεν τὸν βασιλέα ἄφοβα, καὶ ἐμόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ ἄλλος εἶς νέος συγκλητικὸς, τῷ κλήσιν Φιλόλογος, τὸν ὄξυβεισε, μὴ βάνωντας ποσῶς εἰς τὸν νῦν τε τῷ βασιλικῷ ὄξυσίῳ, καὶ ἔλεγε πρὸς τὰς ἄλλας Ἀρχοντας· δὲν πρέπει Ἀδελφοὶ ἡγαπητέμοι, νὰ ὑποτασσώμεθον εἰς τὴν βασιλέα ἀθέου. τότε ὁ Τύραννος θυμωθεὶς, προσάσσει τὰς στρατιώτας νὰ φονεύσῃν τὰς αἰῶθεν δύο ὅπῃ τὸν ὕβρισαν. φίλος δέ τις μεγάλος τῷ Σαβωεύ, τῷ κλήσιν Καλλίστρατος, τὸν ἐπαρεκάλεϊ νὰ παύσῃ τὸν θυμὸν, νὰ μὴ προσάσῃ ἀθέου ἀφάματα. ὁμοίως καὶ πάντες οἱ λοιποὶ παρρησιασάμενοι εἶπον αὐτῷ· γίνωσκε βασιλεῦ ἀθλιώτατε, ὅτι ἡμεῖς ποσῶς δὲν συκοινωνήμεν εἰς τῷ ἐδικῷ σου ἀσέβειῳ. ταῦτα εἰπόντες ἀνεχώρησαν. αὐτὸς δὲ ἔμεινεν εἰς τῷ σκότῳ, ὡς ἦς τῷ δαίμονος. καὶ τὸ ταχὺ καδίσας εἰς τὸν θρόνον ἐκέλευσε νὰ κάμωσι ξεῖς λάκκους, νὰ βάλῃν ἔσω θηρία καὶ ἔρπετα, νὰ ρίψῃν τὰς Μάρτυρας. οἱ τινες ἰσάμενοι ἀβλαβεῖς εἰς τὸ μέσον καὶ θηρίων ἔφαλλον· „ Ὁ Θεὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐδίφησέ σε ἡ ψυχὴ μας. Ἀλλὰ „ ποίησον μετ' ἡμῶν καὶ τῷ σῶν ἐπιείκειαν, καὶ ἀγάγε ἡμᾶς ἐκ λάκκου καὶ ταλαιπωρίας, ὅτι τὸ ἔλεός σου χριστὸν, καὶ ἡ ἀγάπῃς σου ἀείκασος. ταῦτα εἰπόμενοι, ἦλθασιν ἐρανοῦθεν λαμπροφρονεῖτες Ἅγιοι Ἄγγελοι, καὶ δὲν ἀφήκασιν τὰ θηρία ποσῶς νὰ ἐγγίσασιν τὰς Ἁγίας, ἀλλὰ τὰς εὐγαλιαν ἔξω τῶν λάκκων ὕγεις, χωρὶς τίποτας βλάβημον. ὁ δὲ ἀνόητος βασιλεὺς, καὶ τῶν θηρίων ἀναιδιπτότερος, δὲν ἐπαρῆνε τῷ θηριῶδι γνώμῃ τε, ἀλλὰ προσάσσει πάλιν νὰ τὰς κρεμάσῃν, νὰ καταεσχίζῃν τὰς σάρματας. βλέπωντας δὲ, ὅτι κατακοπτόμενοι ἄραις πολλαῖς δὲν ἐφθῆσαν τῷ βασίον, ἀλλὰ θηναίως ὑπέμνον, ἐκέλευσε νὰ τὰς κατεβάσῃν, καὶ νὰ κόψῃν τὰς κεφαλὰς τὰς. τότε οἱ Ἅγιοι ὑπήλθον ἀγαλλιόμενοι, νὰ λάβῃν τὸν ποθέμενον θάνατον. ὅσοι δὲ ἐφωτίσθησαν ὑπ' αὐτῶν εἰς τῷ Θεοσεβείῳ, ἠκολέθησαν αὐτοῖς δεόμενοι νὰ τὰς διδάξῃν, καὶ νὰ σερεωθῇν εἰς τῷ πίσιν καλλίτερα. τινὲς δὲ ἀπήγγειλαν τῷ βασιλεῖ, ὅτι πολλοὶ ὑπὸ τὰς Ἀρχοντας ἀπολεθῆσαν ὀπίσω αὐτῶν, καὶ δὲν τὰς ἀφίεν νὰ ὑπάγῃν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἀλλὰ ἐμποδίζεν αὐτῶν τὸν θάνατον. ὅθεν ὁ βασιλεὺς ἔσειλε πολλὰς στρατιώτας, νὰ τὰς χωρίσῃν. οἱ δὲ ὑλαβεῖς ἐκείνοι ἠκολέθησαν τὰς Ἁγίας, τὸ πρόσαγμα τῷ Τυραννὶ εἰς ἐδὲν λογίζομενοι, καὶ ἐπροτίμην νὰ ἀποθανῇσιν κάλλιον, ἢ νὰ φανῇ πῶς ἐδειλιάσασιν. ὁ δὲ Τύραννος ἐπροσάξεν νὰ τὰ φέρῃσιν τὸν Ἐλπιδιφόρον, ὅς τις ἦτον αὐτῶν παρῶν, καὶ εἰς τὸν ζῆλον τῆς ἀσεβείας θερμότερος, ὁ ὁποῖος εἶπε πρὸς τὰς Μάρτυρας· δεήθητε τὸν Θεὸν καὶ λόγε με Ἀδελφοί

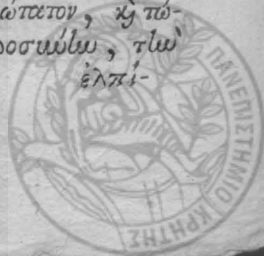
ροὶ καὶ Πατέρες μὲν, καὶ ὁδηγοὶ μὲν πρὸς τὴν δυσέβειαν, νὰ μὲν στυραριθμήσῃ μετὰ τὴν Ἁγίαν σας Σιωδίαν. πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπον οἱ Ἅγιοι. μὴ λυπήσῃ Ἀδελφεὶ φίλτατε, ἀλλὰ ἔχε θάρρος, ὅτι πρότερον ὑπὸ ἡμᾶς ὑπάγεις εἰς τὸν Οὐρανόθεν Βασιλεῖα νὰ ἀγάλλῃσαι. ἠκολούθουν δὲ αὐτῷ ἄλλοι ἄλλοι ἄλλοι, ἔχοντες ὁμοίαν γνώμην καὶ προαίρεσιν, πρὸς τὰς ὁποίας εἶπεν ὁ Τύραννος· τί ἐπάθετε ἀνόητοι, καὶ ἀφίοντες τὰς πατρῷας θεάς, ἐπολήθητε μετὰ τὰς πλῆθεις αὐτῶν καὶ γόντας; γινώσχετε, ὅτι εὐὸν δὲν ἔλθετε εἰς τὴν πρότερον δυσέβειαν, σᾶς θεῶν δώσει πιερότατον θάνατον. πρὸς τὸν ὁποῖον ὁ Ἐλπίδιφόρος ἀπεκρίθη ἄφοβα.

Ἡμεῖς δὲν προσκυνηθῆναι ψαδεῖς θεάς, ἔτε εἰς τὸ πρόσταγμα σε παιδόμεθον, καὶ κάμε εἴτι ἀβέλεσαι. λέγει τὰς ὁ Τύραννος. ἐπειδὴ ἐσυγκοινωνήσατε μετὰ τὰς ἀσεβεῖς ἐτάτας, ἐγὼ νὰ σᾶς ὑπερήσω τὴν ποσειδίαν εἰς τὸ πείσμα σας, καὶ νὰ σᾶς δώσω ὁμοίον θάνατον. ταῦτα εἰπὼν, ἐπρόσθετε νὰ ὑποκεφαλίσαν αὐτὰς, καὶ ὅσας ἄλλας εὗραν εἰς τὴν δυσέβειαν. ἐθανάτωσαν ἔν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἑκατόστας, οἵ τινες ἅπαντες ἠγάπησαν νὰ ὑποδαύσῃ μάλιθα ἔξ τὸν Χριστόν, ἢ νὰ ἔχσιν ὑπόταξιν πρὸς καιρὸν. εἰς τὸτο δὲ ἦτον αἰτία ὁ Ἀκινδύως, ὅπῃ τὰς ἐφθάρκινά νὰ μὴ δειλιάσῃσι, τὸν ὁποῖον ἐπροσκάλεσεν ὕπερα ὁ βασιλεὺς μετὰ τὰς ἄλλας δύο, ἀφ' ἧς ἐθανάτωσαν τὰς τ'. καὶ λέγει τὰς μετὰ προσηγοριῶν πρᾶξι καὶ σοκολιότητα τῆς ἀλώπεκος. ἔπειτα φίλοι μὲν ἔχετε πόσον πείσμα, καὶ προτιμᾶτε ὑπὲρ τὴν γλυκυτάτην ζωὴν τὸν πιερότατον θάνατον; μάρτυς μὲν ὁ γλυκὺς εἰς ὅλους καὶ παμπόθητος ἥλιος, πολλα λυπᾶμαι νὰ σᾶς θανατώσω ἔξ τὸν νέον τῆς ἡλικίας σας, τὴν ὁποῖαν καὶ τὰ θηρία σπλαγχνίζονται. λοιπὸν σᾶς συμβαλὼν πρὸς τὸ συμφέρον σας, κάμετε τὸ θέλημά μὲν, ὅπῃ σᾶς ἀγαπᾷ ὡς τέκνα μὲν, καὶ σᾶς θεῶν ἀξιώσει μεγάλων τιμῶν καὶ ἀπείρων χαρισμάτων· οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· μήμας λυπᾶσαι, ἔτε νὰ περαχθῆς νὰ μᾶς δώσῃς δωρήματα, ὅτι ποτὲ δὲν θέλεις διωχθῆναι καὶ κλίνῃς εἰς τὸ θέλημά σε τὴν γνώμην μας, ἔτε μετὰ ἀπειλαῖς καὶ φοβερισμῶν τῶν κολάσεων, ἔτε μετὰ τιμωρίας δωρημάτων, μάλιθα λυπῶ ἔχωμν πᾶς δὲν εἶναι βολετόν νὰ λάβαμν μυσίας θανάτου ἔξ τὴν ἀγάπῃ τῆ Χριστοῦ καὶ Σιωπρὸς μας. λοιπὸν μὲν ἀργήσῃς νὰ μᾶς ὑποφασίσῃς ὡς βέλεσαι, ὅτι ὁ χορὸς τῶν Ἁγίων μᾶς ἐκδέχεται μὴ θάνατον. τότες ὁ Τύραννος ἐθυμώθη, καὶ λύσας τὴν προσηγοριῶν ἡμερότητα, ἀπεκρίνατο. μὰ τὰς θεάς, νὰ μὲν ὑπολαύσετε τὴν ἐπιθυμίαν σας. ταῦτα εἰπὼν, ἐπρόσθετε νὰ τὰς φυλακώσῃ μετὰ ἄλυσες, καὶ ὅλλω τὴν νύκτα ἐμελέτα πᾶς νὰ τὰς θανατώσῃ ὁ δαίμων. τὸ πρᾶν προσάσει νὰ ἀφῃσι κάμινον, νὰ τὰς ρήξῃν ἔσω, ἔως νὰ χθῶν σάκη ὀλότελα. ἀφ' ἧς γέν τὰς ἤφεραν εἰς τὸ θέατρον, εἶπε πρὸς αὐτὰς ὁ Σαβώριος. ἰδὲ τῆς ἀπειθείας σας τὰ ὀπίχειρα (δείχνωντας μετὰ τὸ χεῖρ τὴν κάμινον) τὴν ὁποῖαν ἐσεῖς ὀξεκαύσετε. ὁ δὲ Ἀκινδύως κατανοήσας τὸ κακότεχνον τῆς Τυραννῆς ἀπαπεκρίθη, καὶ λέγει τὰ. καλὰ σὲ ἐπροφήτησε τὸ ὄνομα ἡ μητέρα σε, καὶ σὲ ἐκάλεσε Σαβώριον, ὅπῃ θέλει νὰ εἰπῇ πατέρα δαιμόνων, ἀλλὰ σὺ εἶσαι (τὸ ἐναντίον) γὸς τῆς ἀνθρωποκτόνης δαίμωνος. ἐπειδὴ τελεῖς τὰ ἔργα σε, καὶ χαίρεσαι ὡς αὐτὸς εἰς τὰ ἀνθρώπινα αἵματα. τὸτον τὸν πιερόν λόγον ἀκούσας ὁ διασεβὴς ἐπαράχθη, καὶ φανήσας τὴν μητέρα, ἠγάπησεν αὐτὴν, νὰ εἰπῇ τῆς ἐπαινουμίας; αὐτὴ τὴν δόλωσιν. ἡ δὲ ἀπεκρίνατο,

ναπο γινώσκω ὅτι τὸτο εἶναι τὸ παρισκόν σε ὄνομα, ἀλλ' ἄν' ἐξέλρω τὴν τέ-
τε δήλωσιν. ἢ ὁ Τύραννος. οἱ κακοδαίμονες ἐγὼτοι μὲ λέγουν, ὅτι διπλοὶ
ἢ ἐπωνυμίαι μὲ πῶς εἶμαι πατὴρ δαιμόνων. λοιπὸν μὰ τὴν σωτηρίαν μου, εἰὰ
ἔπος ἔχει ἢ ἀλήθεια, ἐστὶν ἄ θέλω νὰ θανατώσω πρότερον μὲ πικρὸν θάνα-
τον. ἢ δὲ ἐχαμογέλασε λέγουσα· τὴν ἀλήθειαν εἶπασιν. τότες ἐδυμῶδη πε-
ρίεσσα ὁ ἀσεβὴς, καὶ ἀσοχήσας τὴν μητρῶν ἀγάπην, ὅπῃ καὶ τὰ ἄλογα
ζῶα δὴ λαβένται ἐκ φύσεως τὴν γυνήτερας, ἔβαλε τὰς χεῖρας ἐπαύτως, καὶ
τὴν ἐγρόδιζεν ὁ ἀπαύθραπος, ἢ τὴν ἐπλήρωσε ἄθ' τὴν πόνην ὅπῃ ἐπῆρε
νὰ τὸν γυνήτη τὸν ἀσπλαγχνον. ἢ δὲ ρεαῦς προσαίπτουσα εἰς τὰς πόδας τῆς
Ἀγίων ἔλεγε· σώσατε θεοὶ τὴν ὄντως Θεῶν τὸ γῆρας μου, ὅτι καθὼς θεωρῶ
αὐτὸν ἐγνήθη τὸν Διάβολον. ὁ δὲ Τύραννος εἶπε τὴν Μάρτυρας· τί κάμνω-
μι; ὅσον σέκεθε εἰς τὴν κακίαν ἀσάλοῦτι, πῶς μᾶλλον ἔλαπτει ἢ κά-
μιμος περὶ πότερον. οἱ δὲ ἀπεκείθησαν· ἄθ' τὴν μητέρασε φρόντισον, καὶ
μήσε μέλει ποσῶς ἄθ' λόγους, ἐπειδὴ ἀκριβῶς μᾶς ἐγνώρισε; δι' αὐτὴν
κάμε πρὸς Κύριον δέσπον, νὰ σε ἀφεθῇ τὸ ἀνόμημα.

Καὶ ὁ Τύραννος· αὐτὴ πάλιν θέλει κάμει πρὸς τὴν Θεὸν δέσπον, νὰ μοῦ
συχωρήσῃν ὡς εὐσπλαγχνοί. ἢ δὲ γηραῖα τὰς χεῖρας ὑψώσασα πρὸς Οὐ-
ρανὸν, ποιαῦτα προσήχετο. Χεῖρὲ μοι γῆρας Τίε τὴν Θεῶν μὴ συχωρήσῃς τὴν
ἀσεβειαν τὴν ἔμε, ἔτε εἰς τὸτον τὸν Κόσμον, ἔθ' εἰς τὸν μέλλοντα. ὁ δὲ ἀ-
σεβὴς εἶπεν αὐτῇ· τὸ γῆρας σὲ εὐγαλιν ἄπὸ τὸν ἔννε, ὡς φαίνεται, καὶ
δι' αὐτὸ μὲ καταρᾶσαι αἰετήχωντι. τότες ἡ γυναικὴ ρεαῦς σωπῶς ἀπεκείθη-
το. εἰὰ ἐγὼ ἢ μήτηρ σε εἶμαι ἀδέφρων, ἐσὺ ὅπῃ ἐγνήθης ἄπὸ ἐμῆρα δὲ
ἔχεις γινώσκῃ ὀλοτέλα, ἀλλὰ τὸν ἀληθῆ Θεὸν βαλὼ μάρτυρα, ὅπῃ βλέπει
τὰ πάντα, καὶ προφητεύσει σοι, ὅτι δὲν θέλεις φύγη τὴν δικαίαν κείσιν τε.
ταῦτα ἢ μακαρία λέγουσα, ἔμεινεν ὁ μιὰρὸς ἄφανος. ἔπειτα εἶπε τὴν ὑπὲρ-
τας. τὴν μὲν δυσεβεῖς αὐτὴς ῥίψατε εἰς τὴν κάμνον. αὐτὴν δὲ ἀφήτε νὰ ὑ-
πάγη ὅπῃ αὐ βέλεται. ἢ δὲ αἰοιδίμος ἔλεγε. ἢ Κύριος ὁ Θεὸς, νὰ μὴ ξε-
χωρίσω ἄπὸ τὴν Ἀγίους τὴν Μάρτυρας, ἔτε εἰς τὴν ζωὴν ἐτέτλη, ἔτε καὶ μὴ
θάνατον. ὅταν δὲ οἱ Ἄγιοι ἐπλησίασαν εἰς τὴν κάμνον, προσηύξαντο λέ-
γοντες. Κύριε Ἰησοῦ Χεῖρὲ, ἀχαιεῖς ἐμῆρσοι, ὅπῃ μᾶς ἐδυνάμασες νὰ τελέ-
σωμεν τὸν ἀγῶνα ἄθ' τὴν ἀγάπην σε, ἢ δούμας ἀφήτες νὰ γῆραμεν θῆρα-
μα τῆς ἐχθρῶν μας, ἀλλὰ ἐλύσωσε τὴν ψυχῆμας ἄπὸ τὴν παγίδα τὴν
δαίμονος. λοιπὸν καὶ τῶρα δυνάμασάι μας, νὰ ὑπομείνωμεν καὶ τὸτο τὸ πῦρ
μὲ ἀνδρείαν καὶ γυναικότητα, καὶ ἀδασάσε μας, ὅταν ἢ ψυχὴ χωριθῇ ἐκ τὴν
σώματος, ὅτι εἰς σὲ θαρρῶντες εἰσερχόμεθα εἰς τὴν φλόγα καύτην μὲ τὴν
ἐλπίδα σε. βλέποντες δὲ οἱ στρατιῶται τὴν ἀνύποισον ἐκείνην πύρσιν, ἐδει-
λίασαν, καὶ δὲν ἐτολμῶσαν νὰ πλησιάσῃσι. λέγουσιν αὐτοῖς οἱ Ἄγιοι. τί
σέκετε μὴ φείκης ποσῶτον ἄθ' ἄφομοι, καὶ δούμας ῥίπτετε εἰς τὴν κάμνον; εἰὰ
τὸ ὁμόθελον ἐτέτο πῦρ τὸ ὑδαμινὸν καὶ πρόσκαιρον φοβεῖθε ποσῶτον, πῶς δὲν
ἔομασσετε τὴν γαστρίαν τὸ ἀτελέστητον; οἱ δὲ εἶπον. καὶ πῶς δυνάμεθα ἐκ-
φυγεῖν ἐκείνην τὴν κόλασιν; καὶ οἱ Ἄγιοι· ὅσοι πισθῶσαν εἰς Χεῖρὸν τὸν
ἀληθῆ καὶ μόνον Θεὸν, λυθῶνονται τὴν κολάσεως. λέγουσιν αὐτοῖς οἱ στρατιῶ-
ται. ὅπῃ σὰς ἐβασανίζαμεν, καθὼς ἐπροςάχθημεν, εἰχαμεν ἀμετρον τρό-
μον εἰς τὴν καρδίαν μας, ὡπερ νὰ μᾶς ἐμείλε κανὸν χαλεπώτατον, καὶ τῶ-
ρα ὅπῃ μᾶς ἐδιδάξετε, ἐγνωρίσαμεν εἰς τὴν ψυχῆν τινὰ ἀφροσύνην, τὴν
ἐλπί-

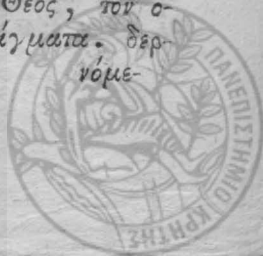
ῥηθῶ παιδίον· καὶ ἐγὼ τί μέλλω νὰ πάθω τέκνον μου; ὁ δὲ Θεοφορέμῃος
 παῖς ἀπεκρίνατο· ὅταν ὀπίσθρης εἰς τὴν Πόλιν σε, δεύσε θέλων ἀφήσει νὰ
 φθάσης, ἀλλὰ εἰς τὸ χωρίον Ἀθραδαρὰν καταλύσεις τὸν βίον. καὶ ἔτιως ἀμ-
 φότερα ἔγιναν. ὅταν δὲ ἤφεραν τὸν Ἀκεψιμαῦ εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς μάγων Ἀ-
 δράχον καλέμῃον, ἠρώτησεν αὐτὸν, εἰς ἦτον Χριστιανός, καὶ ἀμολόγησε μετ'
 παρρησίας πολλῆς τὴν ἀλήθειαν λέγωντας· εἶνα Θεὸν γνωρίζωμεν καὶ τὴν γε-
 φάς· καὶ αὐτῷ μόνῳ ὡς ἀγαθῷ καὶ Ποιητῇ τῆς ἀπάντων λαβόμεθα, καὶ ὁ Μά-
 γος· ἐγὼ ἤκιστα πῶς εἶσαι φρόνιμος ἀνθρώπος, καθὼς ὑπὸ τῷ πολιανίσει
 γνωρίζεσαι, ἀλλὰ τὰ λόγια σὲ φανερώσκει εὐδὲς παιδίῳ μαρτῶ ἀγνωστότερον, ἐ-
 πεὶδὴ καταφρονῆς τὰ βασιλικά προσάγματα, καὶ δεύ θέλεις νὰ προσκυνησῇς
 τὸν λαμπρότατον Ἡλίον. ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς ἀπεκρίνατο· ἀνοσιπύτεροι εἴσεσείσοι
 τῆς Περσῶν Ἀρχοντες, ὅτι ἀφίοντες τὸν Κτίστην, λαβόμεθα ἀνάδιντα Κτίσμα-
 τα. τίς ἔχων γνώσιν θέλει ἔλθῃ εἰς τόσῳ ἀκαίδνησιον καὶ ἀνοίαν, καθὼς ἐ-
 σείς καὶ ὁ βασιλεύσας ἀνοσίσοι, νὰ προσκυνησῇ ποιήματα; καὶ ὁ ἄρχων, ἀ-
 νόσιε καὶ ἀλήθειαν ἐσὺ φλύαρε, καὶ ματαίως προσάτα θρησκώματος, ἐπεὶδὴ
 πολμῆς καὶ ὑβρίζεις ἡμᾶς, ὅπῃ προσκυνημῶ τοῖσιν σοιχείῳ λαμπρότατον,
 τὸ ὁποῖον εἰς δεύ προσκυνησῇς τὸ σωτομώτερον, θέλεις λάβῃ τόσα δεινὰ κο-
 λασήεια, ὅπῃ νὰ μὴ δυνηθῇ νὰ σὲ λυξώσῃ ὁ ἐσαυρωμῆος Θεός ὅπῃ σέβε-
 σαι. τότε ὁ Θεὸς προσβύτης μηδὲν δειλιάσας τῷ τέτι ἀνόπιτι ἀπεκρίνατο.
 νὰ φραγῇ τὸ μιαρὸν σόμα σε ἔρισκατάρατε, ἐμὲ νομίζεις νὰ ἐκφοβήσῃς με-
 τὰς ἀπειλαῖς καὶ φοβεραισμός σε ἀνόητε, νὰ ἀπαρνηθῶ τὴν παρῶσαν δισέβειαν;
 εἰς καὶ δεύ με λυξώσῃ ὁ Κύριός μου, καθὼς εἶπες ὑπὸ τὰς χεῖράς σε, ποίαν
 ζημίαν λαμβάνω, νὰ ποδάσω σῶμα γηραιὸν καὶ ἀδύνατον εἰς θάνατον, νὰ
 λάβω ἄλλο ἄφθαρτον καὶ ἀθάνατον εἰς ἀντάλλαξιν; μάλιστα ὅλοι με θέλεις
 ἐπανέσει ὡς φρόνιμον, ὅτι ἔξῃ ὀλίγῳ ζωῷ καὶ βραχυπάτῃ, ὑπολαμβάνω
 ἀδαιμονίαν αἰώνιον, καὶ ἵδοντῶ ἀτελεύτητον. τότε ἐδυμῶθη ὄψατα ὁ ἀνο-
 μος, καὶ ἔδειρε τσῆτον βαρέως τὸν ἱερώτατον Γέροντα, ὅπῃ δεύ ἔμεινε μέρος
 μικρὸν εἰς τὸ σῶμα ἀπλήγωτον. ἡ δὲ γῆ ὅλη ὑπὸ τὰ αἵματα ἐποκκίνησε. τότε
 τῷ λέγει ὁ ἀλιθῆμος· πῶ εἶναι πόρα Ἀκεψιμαῦ ὁ Θεός ὅπῃ σέβεσαι, καὶ
 δεύ ἤλθε νὰ σὲ λυξώσῃ ὑπὸ τὰς χεῖράς μου; καὶ ὁ Ἄγιος· ὁ Θεός μου κατοι-
 κεί εἰς τὰς Οὐρανὸς μιαρῶτατε, καὶ ἠμπορεῖ νὰ με λυξώσῃ, εἰς θελήσῃ ὡς
 παντοδύναμος. σὺ δὲ ὅπῃ εἶσαι γῆ καὶ σποδός, καὶ τίνας πολμῆς καὶ ὑπερηφα-
 νείσαι ἀγνοῖς; αἰετον ὡσεὶ χόρτος μαραινέσαι, νὰ φθασθῶς εἰς πῦρ
 ἄσβεστον, καὶ τότε θέλεις ἐγνωρίσει αὐτὸν ὅπῃ βλασφημῆς πόρα, Θεὸν ἀθάνα-
 τον, νὰ οὐδέσαι ἀνωφέλοτα. τότε θυμωθεὶς ὁ Μάγος, προσάσει νὰ τὸν δεύ-
 σεν με ἄλυσες, νὰ τὸν φυλακώσῃ, εἰς δούτερον ἔξεταισιν. τῇ ἐπαύσειον ἤ-
 φεραν ἄλλες δύο Χριστιανὸς εἰς τὸ δικασήειον, καὶ ὁ μὴ εἰς ἦτον Πρεσβύτερος,
 Γωσῆφ ὀνομαζόμενος, ὑπὸ τὸ χωρίον Βηθλαβεκά, τὸ ὁποῖον ἐρμυλῶεται τῷ
 γεφόντος, γηραιὸς καὶ αὐτὸς ἐβδομηκονταεπὶς, ζηλωτὴς τῷ Χριστῷ, με σωφρο-
 σιῶν καὶ φόβον Θεῖον κοσμήμῃος. ὁ δὲ ἔπερος ἦτον ὑπὸ τὸ χωρίον Βηθνοα-
 δαράς, τῷ κλήσιν Ἀειθαλῆς, τῷ ἀξίαν Διάκονος, τῷ ὄψιν αἰδέσιμος, εἰς
 τὸν ἄθεον ζῆλον, ὡς ὁ μέγας Ἡλίας θερμότατος· τέτις ἐκοίταξεν ὁ δικα-
 σῆς με ἄγειον νεύμα, καὶ λέγει τέτις.

Διατί πλανᾶτε τὰς ἀπλησέρης ἀνθρώπους, με τὰς μαντείαις σας, καὶ τὰς
 ὑπὸ

νά τῷ κλῆσιν Παράδεισον, ὅτε ἦτον Ναός τῆ πυρός, ὅτε ἑσέβοντο. καὶ ἐκεῖ καδίσας ὀμιάρους, τὰς ἠρώτησαν, εἰ μὴ δέρισκοντο ἀπόμι εἰς τῷ ἁριότεραν ἀπειθείαν, ἢ ἔσπεργαν νά τελέσων καὶ τῷ γνώμῳ τε. οἱ δὲ παροδύς ὡς ἔξ σὺς σόματος ἀπεκείθησαν· γίνωσκε ὅτι ἡμεῖς μίαν καὶ τῷ αὐτῷ γνώμῳ ἔχομεν ἀμετάθετον, εἶα Θεὸν προσκυνῶμεν, καὶ αὐτὸν μόνον Κύριον τῷ ἀπάν ἁπὸ πῆν μέσῳ, ἁπὸ τὰς μαχαλάς, καὶ ἁπὸ τὰς μηρὰς, νά τὰς σφίγγῃν ὅσον ἐδιδόντο, ἔπειτα νά σείψαν μὲ ξύλον τὸ χροῖτον ἕως νά τὰς κατασάσασσι. τότε ἠρομήρια, ἔλαβον ὀδύμῳ ἀνείκασον καὶ δακρύων ἀξίαν οἱ τεισμακάριοι, ὅτι ὅλα τὰς τὰ κόκαλα ἐτζακίθησαν, καὶ ὁ κτύπος τὰ συσφιμῶν ἁπὸ μακρόθεν ἠκῆετο. ἐκατέρησαν ἔν ἁπὸ ξίτης ἄρας ἕως τῆς ἔκτης εἰς ταύτῃν πῆν πανόλεθρον βάσανον, καὶ τότε τὰς ἐκατέρησαν ὡς ἀπεδαμνῶν, καὶ εἰς πῆν φυλακῷ ἐναπέριψαν. καὶ προσάσσει ὁ δικασῆς νά μὴ πολήσῃ τίς νά τὰς δώσῃ βοήθῳ, ἢ ποτὸν, ἢ ἄλλῳ τινά βοήθειαν, εἰδὲ νά χάνῃ τῷ ζωῷ ἀνελεμιόνηται. διέμειναν ἔν φυλακαμῶν ἔξις χρόνος, εἰς τὸσῶν σκνοχωρίαν καὶ κάκωσιν, μὴ ἔχοντες τινά ἀδαμνῶν ἐξωθεῖν τῆς φρενῶν δὲ τὸν φόβον τὰ Τυράννη, ὅτι οἱ φύλακες τὰς ἐλυπῆντο μὴ δὲ τῷ γρηναῖ ἠλικίαν τὰς, ἀμὴ ἐφοβῆντο τὸν Τύραννον, καὶ δὲ τὰς ἐδιδαν τίποται, μόνον οἱ ἄλλοι φυλακαμῶν τὰς ἐσπλαγχνίζοντο κάμμιαν φοραῖ (εἰ καὶ Ἐλλῆνες) καὶ τὰς ἐδιδαν ὀλίγον τὶ βρώσιμον διτελέσαντο, καὶ αὐτὸ ἀπόκρυφα. καὶ ταῦτα τὰς εὐγαλιαν καὶ παρέσῃσαν εἰς ἄλλον δικάζοντα Ἀρδασαβῶρ ἐπονομαζόμενον, ὅστις ἦτον πρῶτος ἁπὸ ὅλων τὰς Ἀρχοντας. καὶ ἰδῶν αὐτὰς πῶς ἦσαν ἀδύναμοι καὶ μαρμαρῆν ἢ ὄψις τὰς, ἁπὸ τῷ πολυχρόνῳ κακοπάθειαν, εἶπεν αὐτοῖς δὲ φορα λόγια, τάχα πρὸς συμβελῷ, νά κάμωσι τὸ συμφέρον τὰς, πρὸ τῆ νά τὸς δώσῃ πικρότερα κολασῆια. οἱ δὲ ἀπεκείθησαν, μὴ βάλῃς ποτὲ εἰς τὸν νῆν σε, νά δυνῆθῃς νά μάς μεταβάλῃς εἰς τῷ ἀσέβειαν, μὲ κολακείαις καὶ δωρήματα, ἢ μὲ πανδέβαινα κολασῆια βελιθῆς νά μάς δώσῃς ἀδίκον θάνατον.

Καὶ ὁ Τύραννος· ἰξόλωτο, ὅτι ἐσεῖς οἱ Χειριστοὶ ὀπιποθεῖτε τὸν θάνατον, καὶ τῷ τῷ ἐλπιζομένων ἀπόλαυσιν, ἀλλ' ἐγὼ δὲν σας θανατῶν, εἰ μὴ δὲν καταναλώσω τὰς σάρκας σας ἁριότερον. λέγειτον ὁ Ἀκεφιμῶς, ἠκῆσες ἁπὸ λόγῳ μας, ὅτι ποσῶς δὲν βαίνωμῳ εἰς τὸν νῆν μας τὰ δεινά σε κολασῆια, καὶ ὅταν σε φανῇ, δοκίμασόν μας, νά γνωρίσῃς τῷ ἀλήθειαν. τότες ὁ δικασῆς θυμαθεῖς, ἐπρόσασε νά φέρωσι μάστιγας ὡμὰς δέρματος, νά τὰς δείρῃν εἰς τῷ ράχῳ καὶ σέρῃν ὡμότατα, ἕως νά πίπτῃν αἱ σάρκες τὰς. ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς τῷ Θεῷ ὑπέμνηε τῷ βάσανον ἕως ἐδιδέτο, δὲ χαρισῶντας τὸν Κύριον. ἀφ' ἧ δὲ ἀπέκαμῃ ἢ δυνάμεις τε, παρέδωκε τῷ μακαρίαν ψυχῷ αὐτῆ εἰς χεῖρας Θεῷ τῆ ἰβ'. τῷ Οκτωβείῳ Μῶδος, τὸ δὲ Ἄγιον αὐτῆ Λείψανον ἐφύλαξαν οἱ ἀνήμεροι, νά μὴ το κλέψωσιν οἱ χρισῶννομοι. τότε ἠφῆραν καὶ τὸν Γωσῆφ, πρὸς τὸν ὅποιον εἶπεν ὁ Τύραννος· ἴδες τί ἐπαθεῖν ὁ φίλος σε; εἰ μὴ δὲν κάμῃς ὑπακούῳ, σε δίδω ὁμοίαν κόλασιν. καὶ ὁ Ἄγιος, καθῶς σε εἶπα καὶ ἁριότερον, ἕως νά ἔχω τὸν νῆν με, δὲν δέλω προσκυνῶσαι ἄψυχα κτίσματα. ὁ δὲ ἄρχαν ἐπρόσασε, νά τὸν δένῃν ὡς καὶ τὸν ἄλλον μὲ νεῦρα βόεια. ὅστις ἐβόα ταῦτα ἐλευσιῶς μασιζόμενος· εἶας εἶναι ὁ ἀληθῆς Θεός, τὸν ὁποῖον ἀλόγως λαβῶμεν, καταφρονῶντες τὰ τῷ Βασιλείῳ προσάγματα. δερ-

νόμος ἐν ὧραις πολλαῖς, ἔμεινον ὡς νεκρὸς ἀκίνητος, ὅθεν θαρρῶντες ὅτι ἀπέθανε, τὸν ἔσυραν εἰς τὴν ἀγορὰν, ἢ τὸν ἔρριψαν. ἔπειτα μαθόντες πῶς ἔχον ἀκόμῃ ὀλίγῳ πινῶν, τὸν ἐφυλάκωσαν. μὴ ταῦτα ᾔτιον καὶ τὸν Ἀειθαλᾶν ἐπὶ τὸ βῆμα παρέστησαν, ὁ δὲ Τύραννος εἶπεν αὐτῷ, καθὼς καὶ τοῖς ἄλλοις, ὑποσχέεις χαρισμάτων, ἢ φοβερῆς τιμωριῶν, ἢ γὰρ τὴν γῆν ὑπήκοος. πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπεν ὁ πάνσοφος, αἰχλωμαί τὸν Οὐρανὸν, ἢ τὴν γῆν, ἐὰν δευλιάσω βασάνης, γὰρ φανῶ τῷ γηραιῶν δειλότερος, ὅπου εἶμαι ἰχυρότερος αὐτῷ καὶ νεώτερος, ὅχι μὰ τὴν Χεῖσῶ με τὸν θάνατον, δὲ προδίδω τὴν δόσεβειαν. ταῦτα εἰπὼν, ὁ μὲν ἄρχων ἐπόρσασε καὶ τὸν ἐμάστιξαν δυτὰ καὶ ἀλύπτητα. ὁ δὲ Ἁγιὸς ὑβρίζον αὐτὸν λέγωντάς τον σκύλον σαθρὸν καὶ ἀδύνατον, καὶ πῶς ἐλογίζετο τὰς τιμωρίας τε παίγνια. ὁ δὲ ἄφρων καταπλαγεῖς εἰς ταῦτα, ἠρώτα τὰς συγκαθέδρους λέγωντας· εἰπέτε με ἕατὶ οἱ Χεῖσιανοὶ καταφρονῶντες τὴν ζωὴν ἐτέτλη, διφᾶσι τὸν θάνατον; τινὲς δὲ αὐτῷ ἀπεκρίθησαν, ὅτι τὰ βιβλία τες λέγουσι πῶς εἶναι ἄλλος Κόσμος ἐπὶ τῶν καλλίτερος, ἢ τὸ μισῶσι τὸν ἀπόσκαιρον. ἀφ' ἧ γὰρ ἔδειραν ὧραν πολλήν τὸν ἀήττητον, ἐκαταξέχησαν τὰς σάρκας τες, αἱ ἀρμονίαι διελύοντο, καὶ ἔβρεχον καὶ γῆς ὡς ποταμὸν τὰ αἵματα, ἔπειτα προσάσσει ὁ δικαστὴς, γὰρ τὸν ἀφήσεν ὀλίγον, καὶ λέγει τ· ἐὰν ὑπακούσης εἰς τὰ βασιλικὰ προσάγματα, ἔχομεν ἰαφῆς, γὰρ σὺ θαρπαύσων τὰς πληγὰς. καὶ ὁ Ἁγιὸς· ἐγὼ δὲ χρειάζομαι ἰαφείαν τινὰ ἐπὶ λόγου, πεπληρωμῆ τὴν ψυχὴν καὶ διάνοιαν.

Καὶ ὁ Τύραννος· ἐγὼ γὰρ σὲ κάμω γὰρ γῆς εἰς τὰς Χεῖσιανὰς ὅλας ὑπόδειγμα, ἢ γὰρ μὲν ὑβρίζον τὰς Ἀρχοντας. λέγει τὸν ὁ Ἁγιὸς· ἐγὼ καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπά σου λόγια εἶσαι ψύσης καὶ φλύαρος, ἀλλὰ πόρα εἶπες καὶ σωτικῶς σε ἀλήθειαν, ἐπειδὴ θέλεις μὲ κάμει γὰρ γῆν μὲ τὰ κολασήματα ὅπῃ μου δώσεις εἴνα θαυμαστὸν ὑπόδειγμα γηραιότητος εἰς ὅλας τὰς Ἀδελφές με, καὶ καρτερίας ἀρχέτυπον, γὰρ ὑπομῆνεν καὶ αὐτοὶ μὲ πολλὴν δυνάμειαν τὰ τῷ Τυραννῶν βασανιστήρια. ἔφριζον ὁ ἀσεβὴς τοιαῦτα ἀκάνωντες, καὶ προσκαλεσάμενος εἴνα ἄλλον μέγαν Ἀρχοντα ἐπὶ τὴν Πόλιν Ἀρβὴλ, Ἀδεχεγὰρ καλέμενον, παρέδωκεν αὐτῷ τὰς Ἀγίας λέγωντας· ἐπαρέτω εἰς τὴν Πόλιν σου, γὰρ τοὺς λιθοβολήσων οἱ Χεῖσιανοὶ, ὅπῃ ἐκεῖ δέισονται, καὶ δυνάσασαί τες, γὰρ ὑπακούσων, ὅτι δι' αὐτῶ τὴν αἰτίαν δὲν ἠθέλησα γὰρ τες δώσω θῦναιον, ἢ γὰρ βασανισθῶσι χειρότερα. ἐφόρτωσάν τες λοιπὸν εἰς τὰ κτελεῖν ὡς ἄψυχα προσάγματα, ἕατὶ δὲ ἔχασιν τινὰ δυνάμειν γὰρ θαρπαύσων, ἀλλὰ ἠσαν κομμάτια ἐπὶ τὸν πολὺν ῥαβδισμόν, καὶ καταξέχησάν τες ὅλα τὰ μέλη τες, καὶ ἐκείτοντο ὡς κομμάτι ξύλον φθάλου. καὶ ἀφ' ἧ τες ὑπῆγαν εἰς τὴν Πόλιν Ἀρβὴλ, τες ἔρριψαν εἰς τὴν φυλακὴν ὡς ἐπὶ θαμνῆς χωρὶς τινὰ ἐπιμέλειαν, καὶ ἐσάπνησαν ἐπὶ τὰς πληγὰς ποσῶν αἱ σάρκες τες, ὅπῃ ἐβραμῶσαν. καὶ ἔχασιν πολλὴν κακοπάθειαν, ἕατὶ δὲ ἀφίνασιν τινὰ Χεῖσιανὸν γὰρ σιμῶσιν, γὰρ τες δώσιν μικρὰ βοήθειαν. Γυνὴ δὲ τες δόσεβῆς καὶ φοβερῆς τὸν Κύριον, ἐκατόικα εἰς τὰ ὄρεα ταῦτα τῆς πόλεως, καὶ παρῆλθε εἰς τὴν φυλακὴν τὸ μεσονύκτιον, ἔδωκεν ἀργύρια πολλὰ τὰς φύλακας, γὰρ τὴν ἀφίνασιν, γὰρ πᾶρρη τὰς Ἀγίας γὰρ τες ἐπιμεληθῆν εἰς τὸν οἶκον, ὅπῃ ἦτον ἐκεῖ σιμᾶ, καὶ πάλιν γὰρ τες φέρη μίαν νύκτα ἐπὶ κρυφῶ. ἐτύκωσαν ἐν αὐτῆς οἱ δελοὶ τες, καὶ τες ὑπῆγαν εἰς τὴν οἰκίαν τες, καὶ μὲ ἕαφορα βότανα καὶ ἀρώματα τὰς ἐπιμε-

λήθη εἰς ὅσα ἔκαμνε χεῖων, με πολλῶν δολάβειων, ἢ τὸν κατανοῶν, ὅ-
 πῃ ἔφεχαν τὰ δάκρυά της, ἢ κατεφίλει τὰς πληγὰς της, ἢ ἤλειφε τὸ πρόσω-
 πόν της με τὰ Ἄγία τὰς αἵματα. ὁ δὲ Μακάριος ΙΩΣΗΦ μὲ βίας ἐδωή-
 θη νὰ σωτύχη ἀπὸ τῆς πόνος, ἢ λέγει της· ὦ ἱερά γυνὴ καὶ φιλόχειρος,
 τὸ μὲν νὰ μὰς συμποῖης, νὰ μὰς ἐπιμελήσῃ με τὸσον πόδον, ἔχεις πο-
 λὺν μισθὸν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀντάμειψιν, ἀμὴν νὰ κλαίης ἄμεψα, εἶναι ἀμαρ-
 τία, ὅσα φάινεται πῶς δὲ εἶσαι πιστὴ πρὸς τὸν Θεὸν, ἔτε ἔχεις εἰς αὐτὸν
 τὴν ἐλπίδα σε. ἢ δὲ ἀπεκείνατο. ἢ μὲν ψυχὴ με ἀγάλλεται, συλλογιζομένη
 τὴν ἄμεψον ἀδρεῖαν, ὅτῃ ὁ Κύριος σὰς ἐχάρισε, νὰ ὑπομείνετε τὸσον βα-
 σαῶν δειμύτητα, μάλιστα δὲ ἐπιποθῶ πλέον νὰ σὰς ἰδῶ τελειωμένης εἰς τὸ
 μαρτύριον, ἀμὴν τὸ δάκρυον εἶναι ἴδιον τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, νὰ λυπᾶται
 καὶ νὰ συμποῖ τὸ ὅμοιον. ἢ ὁ Ἄγιος· δὲν πρέπει τέκνον με, νὰ δακρύης
 ἔποσῶς διὰ λόγῃ μας, γινώσκουσα ὅτι αἱ θλίψεις ὅτῃ λαμβανόμεν διὰ τὸν
 Χριστὸν, μὰς προξενῶσιν ὑφροσύνην αἰώνιον καὶ Βασιλείαν Οὐράνιον. ἀπ' οὗ
 λοιπὸν τῆς ἐπιμελήθη, τῆς ὑπῆγαν κρυφὰ εἰς τὸ δεσμωτήριον, εἰς τὸ ὁποῖον
 ἔκαμνε ἔξῃ Μύρας, καὶ τότε ἐλήφισαν ἄλλον Ἄρχοντα καὶ δικαστὴν τῆ προτέ-
 ρα δεινότερον, Ναζερῶθ καλέμενον. πρὸς τὸν ὁποῖον ἦλθε βασιλικὸν πρό-
 σαγμα, νὰ δέξῃ τῆς Χεισιανῆς, νὰ τῆς φορέων πάλιν ἄλλοι Χεισιανοὶ εἰς
 αἰχμάλω τῆς. Ἐρχόμενος ἐν εἰς τὴν Πόλιν ὁ Τύραννος, εἶπον αὐτῷ οἱ μιερεῖς
 τῆ εἰδῶλον· εἶναι πολὺς καιρὸς ὅτῃ δέξονται φυλακωμένοι τινὲς Χεισια-
 νοὶ, ὅτῃ ἐπῆραν πολλὰς δαρμῆς, ἀμὴν δὲν θέλουν νὰ ἀρνηθῶσι τὴν Πίσιν
 της. ταῦτα ἀκούσας ὁ Τύραννος ἐπρόσαξε, νὰ τῆς φέρει παράυτα. καὶ λέγει
 της· ὁ Βασιλεὺς Σαβάειος ἐνίκησε τόσα Ἐθνη, καὶ Κάστρη κατέστρεψε, καὶ τι-
 νὰς ἀνδρείους δὲν ἐδωήθη νὰ τὸν νικήσῃ, καὶ ἐσεῖς ὅτῃ ἔβατε τῆς τόπος του,
 γίνεθε ὅπως αὐτῶν καὶ τὸν ὑβελλίσετε; Ἀλλὰ ἐσεῖς νομίζετε νὰ σὰς δώσωμεν τά-
 χισον θάνατον, ἀμὴν ἐγὼ νὰ σὰς ἀδιδώσω εἰς τόσας βασάνες, ὅτῃ νὰ λύ-
 σεν αἰσάρκες σας. λέγει τὸν ὁ Ἄγιος· ἡμεῖς ἐδώσαμεν τὰ σώματά μας ἐκου-
 σίως, νὰ μὰς σφάζετε διὰ τὴν ἀγάπην τῆ Χεισῶ μας ὡς πρόβατα, καὶ κάμε
 μας εἶτι βέλεσαι. τότε προσάσει νὰ τῆς δέσεν ἀπὸ τῆς πόδας, νὰ τῆς κρε-
 μάσῃν κατακέφαλα, νὰ καταξοχίξῃν τὰς πλοῦράς της, καὶ νὰ τῆς δένουν με
 ξηρὰ βένδρα, καὶ ἔπος ἐκατάσασαν αἱ φλέβες, καὶ ἔφεχαν ὡς ποτάμι τὰ αἵ-
 ματα. οἱ δὲ παρεστῶτες συμπονεῖντες τῆς Ἄγιος ἐδάκρυζαν, μεμφομένοι τῆ
 Τυραννῆ τὴν ἀρεῖότητα, καὶ θαυμάζοντες τῆ Ἱερῆ Πρεσβυτεῖ τὴν ὑπομονὴν καὶ
 θρηναϊότητα. τινὲς δὲ μάγοι ἐσύμωσαν, καὶ λέγουν τε. ἐλθε μετ' ἐμᾶς κρυφὰ
 εἰς τὸν ναὸν τῆ Θεῶ μας, ἐὰν ἐνθέπησαι εἰς τὸ φανερὸν τῆς ἀνθρώπινης, καὶ θυ-
 σιάσει, νὰ λυθῶθῃς ἀπὸ τοιαῦτα παιδεία κολαστήρια. ὁ δὲ με φωνῶν λαμ-
 πρῶν ἀπεκείνατο. „ Ἀπόσῃτε ἀπ' ἐμᾶ πάντες οἱ ἐργαζόμενοι τὴν αὐμίαν.
 ἀπ' ἔ γέν τῆς ἔδερναν ἔεις ὥρας, τῆς ἡρώτισον ὁ Τύραννος λέγοντας· πεί-
 θεθε εἰς τὸ πρόσαγμα τῆ Βασιλέως, νὰ λυθῶθῃτε ἀπὸ τὸν θάνατον; καὶ
 ὁ Ἄγιος· μὴ ἤθοιτο ποτὲ, νὰ ἐπιθυμήσω τοιαύτῳ ζῶν, καὶ νὰ προσκυνήσω
 τὸν Ἡῶλιον.

Καὶ ὁ Τύραννος· λοιπὸν κάλλιον θέλεις τὸν θάνατον; λέγει τὸν ὁ Ἄγιος.
 καὶ ἐπ' ἀληθείας, ὅτι ἔπος ὁ πρόσκαιρος θάνατος με γίνεται ζωῆς αἰωνίου
 πρόσονος, καὶ αἴτιος τόσων ἀγαθῶν, ὅτῃ ὀφθαλμὸς δὲν δύναται νὰ τὰ ἰδῇ,
 ἔτε

ἔτε νὰ τὰ μελετήσῃ διάνοια. λέγετε ὁ Ἄρχων εἰρηνόδομος, καὶ θεολογῶν-
 τὰς τον. λοιπὸν πρέπει νὰ μὲ διαχειρῆς, ἐπειδὴ τόσα καλὰ σὲ ἐπροέβη-
 σα, καὶ νὰ μᾶς ἀξιώσῃς καὶ ἡμᾶς, νὰ σε συγκοινωνήσωμεν εἰς τοιαύτην μα-
 καριότητα. καὶ ὁ Ἅγιος· μήμας χλοιάζης ὡς δικαστὰ, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἐπρό-
 σαξε νὰ ἀγαπήμεν καὶ τὸς ἐχθρούς μας, καὶ νὰ ᾤδοκαλέμεν ἅτὰ λόγους, νὰ
 γνωρίσωμεν τὴν δυσέβειαν. καὶ ἔγω καμνοῦμεν εὖς δυσκοπέμεθον εἰς τῶτον τὸν
 Κόσμον, ἀμὴ εἰς τὸν μέλλοντα δεῖν ἠμπορέμεν νὰ κάμωμεν καλὸν, ἢ κακὸν,
 μόνον ὁ Θεὸς ἔχει ἐξουσίαν νὰ κείνῃ ἀπαντας. λέγετε ὁ Τύραννος· ἄφες
 τὰς φλυαρίας αὐτὰς καὶ οὐεῖρατα, κάμε τὸ βασιλικὸν πρῶταγμα, ἢ δίδω σου
 τόσα κολασήμια, ὅπως νὰ παιδιδῶν καὶ οἱ ἐπίλοιποι Χριστιανοὶ ἀπὸ λόγους
 νὰ μὴ προτιμῶσι τὰ ψεύδη μέλλοντα, ἀλλὰ αὐτὰ τὰ ἀληθινὰ καὶ βλε-
 πόμενα. καὶ ὁ Ἅγιος· αὐτὸ ἐπιποθῶ καὶ ἐγὼ, καθὼς καὶ ἐσὺ τὸ ἐγνωρίσες,
 νὰ μὲ στείλῃς εἰς τὴν Οὐραίνον ἀπόλαυσιν. λοιπὸν εἰὰ καὶ τιμωρίας μυσίας
 μὲ δάσῃς, ἢ ἄλλος Ἄρχων ἡδέοχος σε μὲ παιδύση χειρότερα, δεῖν θέλετε
 δυνωθῆν νὰ μὲ διατρέψετε, ἐπειδὴ ἔχω τὸν ἀληθῆ Θεόν, ὅπως μὲ δίδει ὡς
 Παντοδύναμος δυνάμιν, νὰ ἰσομεῖνω ταῦτα καὶ πλείονα, καὶ τότες οἱ ἐπίλοιποι
 Χριστιανοὶ δεῖν θέλῃν ἀρνηθῆν τὴν δυσέβειαν, καθὼς εἶπες· ἀλλὰ μάλιστα
 βλέποντες ἐμὲ τὸν γηραιὸν καὶ ἀδύατον, νὰ μὴ συλλογίζωμαι τοιαῦτα δεινὰ κολ-
 ασηήμια, νὰ ᾄδων καὶ αὐτοὶ προθυμότεροι, νὰ σερειδῶν εἰς τὴν θεοσέβειαν.
 ταῦτα ἀκούσας ἐθαύμασον ὁ Τύραννος, καὶ προσάσσει νὰ τὸν φυλακίσῃ, τὸν
 ὁποῖον ἐπήρασι βασικτὸν, ἐπειδὴ δεῖν ἐδύωτο νὰ θελαπίσῃ ὀλότελα ἐπει-
 τε κινάξει τὸν Μακάριον Αἰδαλαῦ λέγωντας· τὴν αὐτὴν ἀγνωσίαν ἔχεις καὶ
 σὺ, νὰ μὴ θέλῃς νὰ προσκυμῆσῃς τὸν πάμφωτον Ἡλιον; ὁ δὲ ἀπεπειματο-
 ζῆ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς τὸν ὁποῖον πισθῶν, δεῖν θέλει δυνωθῆν τινὰς,
 νὰ μὲ διατρέψῃ ἀπὸ τὴν τέτε προσκυμῆσιν. τότε προσάσσει ὁ Τύραννος, νὰ
 τὸν δέσων ἀπὸ τὸς ἀσραγάλης, καὶ τὸν κρεμάσων ἀνάποδα, καὶ νὰ τὸν μασί-
 ζων ὡς τὸν Ἅγιον Ἰωσήφ ἀνελεημόνιτα· ὅστις ὑπέμεινε ἀνδρείως τὰς φοβε-
 ρὰς πληγὰς, μεγαλοφάνως τὸν Χριστὸν ἐψημίζωντας. ὅταν ἔν εἶδεν ὁ Τύ-
 ραννος τὴν καρτερίαν αὐτῆ ἐθαύμασε, καὶ κατεβάζοντες ἐκείνον, ἤφεραν τινὰ
 Μανιχαῖον, ὅστις ἐτέλεσε τινὰς ἀμαρτίας, καὶ προσάσωντας νὰ δέρνῃν τὸν Μα-
 νιχαῖον, εἶπε πρὸς τὸν Μάρτυρα. κινάξει τῶτον τὸν ἄνθρωπον, πῶς ἀρνεῖται
 τώρα τὴν Πίσιν τε. ἔπος εἰπὼν, ἔδερναν αὐτὸν ὄραν πολλὴν οἰδήμιοι. ὁ δὲ
 πρῶτον μὴ ὑπέμεινε τὰς μασίγας, ἀμὴ ὑσερα, ὅπως τὸν ἔδερναν ἀσπλαγχνα,
 ἐκινήθη ἀπὸ τὸς πόνους, καὶ ἀπαρνήθη τὴν θρησκείαν τε, καὶ ἀναθεματίζει τὸν
 Μαῖοντα. τότε τῆ ἤφεραν εἰς ἀ μύρμικα, καὶ τὸν ἐφόδισεν. ὁ δὲ Ἅγιος ἐχα-
 μογέλασε λέγωντας· ὁ ταλαίπαρος λαβῆσῃς τῆ Μαῖοντος ἐφόδισε τὸν Θεόν
 τε. ἐγὼ δὲ μακάριος ὅπως ἔχω Θεὸν Παντοδύναμον, ὅστις ἐκίνησε τὸν Κόσ-
 μον, καὶ μὲ φυλάγει τὸ φρόνημα ἀταπεινωτον. θυμωθεῖς εἰς τῶτο ὁ Τύραννος
 εἶπε, νὰ δέρνῃν τὸν Ἅγιον ἀσπλαγχνα, μὲ ράβδους ρογδίας ἀκανθωμύμιας,
 καὶ τὸσον τὸν ἐμασίγασω, ὅπως ἐμεινῃ ἀφανος, καὶ δεῖν ἐρροῖα τὸς ραβδισ-
 μὺς ὀλότελα. ὅσων ἔσυραν αὐτὸν ὡς ἀπεθαμῆον, καὶ τὸν ἐρήξων ᾠδομερα.
 εἰσας δὲ ἀπὸ τὸς Μάγης τὸν ἐλυπήθη ὡς ἄνθρωπος, βλέπωντας τὸ σῶμά τε
 ὀλόγυμον, καὶ τὸν ἐσκέπασε μὲ εἰς ράσον, τὸν ὁποῖον ἐκατέβαλαν εἰς τὸν
 Ἄρχοντα, καὶ τὸν ἔδειρον ἀσπλαγχνα, τὸν δὲ Ἅγιον ἐφυλάκισαν πάλιν ἰδόν-

τες ὅτι ἀκόμι ἀνέπνεα. μὴ ταῦτα ἦλθε τις Ἀρχων διὰ ἄλλων χώρων Μακελλάριαν καλεμένην, ὅπερ τὸν ἔλεγον Σαβώριον, τῆ ὁποῖα ἐδῶκε τῆς Ἀγίας ὁ Τύραννος, νὰ τῆς παιδέσῃ ἀπανθρωπότερα. ὅστις εἶπεν αὐτοῖς με νεῦμα ἀγχιον· λυτῆμαι τῷ ταλαιπωρίαν σας, καὶ ὄλαβῆμαι τὰ ἅσπρα χεῖρα, δι' αὐτὸ σὰς φθακινῶ, νὰ προσκυνησέτε τὸν παντέφορον Ἡ'λιον, νὰ δοκιμάσετε τὸ αἷμα τῆς Φυσιῶν, καὶ νὰ λυθῶθῃτε διὰ τὸν πικρότατον θάνατον. οἱ δὲ ὡς ἔβ' ἐνός σώματος ἀπεκρίθησαν· τῆς σαρκοφάγον σκυλίαν εἶναι ἴδιον, καὶ ὄχι ἀνθρώπων, νὰ πίνεν αἷματι, καθὼς κάμνετε ἐσὺ ἀνόητε, ὅπερ εἶσαι ὡς τὸν λυσασμῆρον σκύλον, ὅπερ γαυγίζει τῆς αὐθιότης αὐτῆ με πολλῶ ἀγχιόπια. τότες ἐπαρόσαξεν ὁ Ἀρχων, καὶ εἶδεν αὐτῆς τόσον ἀνελειμόντη, ὅπερ τῆς ἐλυπήθησαν οἱ παρεσῶτες, καὶ τῆς ἐσυμβέλλωσαν νὰ δοκιμάσεν ζωμὸν ἀντὶ αἵματος, καὶ νὰ λυθῶθῃν τῶστων κολάσεων. οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· μὴ γένοιτο, νὰ θολόσωμεν τὸ καθαρὸν τῆς πίστεώς μας, καὶ τὸ πολυχρόνιόν μας γῆρας νὰ καταχλωμῶμεν.

Λέγει τῆς ὁ πονηρὸς Τύραννος· φαῖτε μόνον ὀλίγον κρέας καθαρὸν καὶ ἀμόλυτον, νὰ σὰς ἀφήσω. οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· πῶς εἶναι βολετὸν νὰ ὄρεθῃ παρᾶγμα καθαρὸν εἰς τὰ μεμολυσμῆσεν χεῖρα; ἄφες ὄλας σε τὰς μηχανὰς ταλαιπωρε, διποφασισέμας εἰς θάνατον, μὴ βασανίζεσαι ἀκαίρα, δέρνοντας τὸν ἀέρα, καὶ σφυροκοπῶν ἀνωφελῶς τὸν ἀδάμαντα. συμβεβόθεις ἐν με τῆς συγκαθέδρες ὁ Τύραννος, διποφασίζεν νὰ σνωᾷεν ὅσας Χριστιανὰς εὐρωσι, νὰ τῆς βάλεν βιαίως νὰ λιθοβολήσεν τῆς Ἀγίας. ἤφεραν ἐν ὅσας ἐδωμήθησαν, τῆς ὁποῖας ἐπαρόσαξεν νὰ ρίπτην πέτραις ἐπαύοιτες. ἕως νὰ τῆς θανατώσασσι. τότε πάλιν ὁ Ἡγεμὼν ἐπαρόσαξε νὰ φέρην τὸν Ἅγιον Ἰωσήφ εἰς τὸ κριπέλιον, ἴσως νὰ εἶχεν εἰς τὸν νῆν τε νὰ ξαναδοκιμάσῃ τῷ ὕστερῷ τε φορῶν, μήπως καὶ ἄσπερ-ψῆγον ὄσρεβλὸς καὶ ἀνόητος. ἀφ' ἔ γὰρ τὸν ἤφεραν βασαντὸν (ἐπειδὴ καθὼς εἶπομεν δὲν ἐδωῆτο νὰ σάλῶσῃ) ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὸν Ἡγεμόνα με τῷ κεφαλῷ τῆ ὁ Ἅγιος, νὰ τῆ σιμάσῃ, τάχα πῶς ἠθελε νὰ τῆ εἰπῆ λόγον ἀπόκρυφον. ὁ δὲ Ἀρχων ὑπῆγε πάραυτα. τότε γεμίζει τὸ σῶμα τε φλέγμα καὶ σίελον, καὶ ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτῆ λέγωντος· δὲν ἐνέπεσαι ἀναίδεσάτε, νὰ πολεμᾶς ἀκόμι εἰς νεκρὸν καὶ ἀκίνητον Γέροντα, ἀμὴ πάλιν με ἤφερες εἰς ὀξέτασιν; τότες ἔμεινε φθιζελασμῆρος ὁ Τύραννος, τὸν δὲ Ἅγιον ἔδεσαν ὀπίσω πῆς χεῖράς τε, καὶ σιάπτοντες λάκκον, τὸν ἔχωσαν ἕως τῷ ζώνῳ, ἔπειτα ἔδεσαν εἰς μακρῶ σελβλὴν εἰς καλάμῳ, καὶ εἶπασσι μιὰς Χριστιανῆς (ὅπερ τῷ ἤφερον ἐκεῖ με τῆς λοιπῆς ὅπερ εἶπομεν ἀνάθῃ) νὰ κατακυντᾶ καὶ νὰ σελβλίξῃ τὸν Ἅγιον, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἰσδαρδελ. καὶ λέγει πρὸς τὸν Τύραννον. δὲν ἠκέθῃ πῶποτε νὰ θωασῶεν γυναῖκα, νὰ θανατώσῃ δικαίως ἀνθρώπους, καθὼς κάμνετε ἐσεῖς, καὶ γεμίζετε τῷ παρῆδασας Ἅγια αἷματι. ἀλλὰ μὴ γένοιτο, νὰ μιανῶ τῆς χεῖράς μας· ἐγὼ προτιμῶ νὰ σελβλίσω τῷ καρδίανμα πρότερον, πᾶρξ νὰ ἐγγίσω ποσῶς εἰς τὸ σῶμα τῆ Μάρτυρος. ἰδόντες ἐν οἱ ἀσεβεῖς, ὅτι οἱ Χριστιανὸι δὲ τῆς ἠέσων, ἔρριψαν αὐτῶ τῶσες λίθους, ὅπερ ἔχωσαν ἕως τὸν λαιμὸν τὸν Ἅγιον. καὶ βλέποντας τῆς Ἀρχων, ὅτι ἀκόμι ἡ ἀγία τε κεφαλὴ ἐσάλῳεν, ἐπαρόσαξεν εἰς ἀθῆμιον, καὶ τῷ ἐξέλισε με εἰς λίθον μέγαν, καὶ ἔτω συνέβητε πελείως αὐτῷ, καὶ παρέδωκεν εἰς χεῖρας Θεῶ τῷ μακαρίαν θυχλῷ ὁ

αείμνηστος. ἔβαλαν δὲ φύλακας εἰς τὸ ἅγιον Λεῖψανον, ἧξ νὰ μὴ τὸ κλέψωσι οἱ φιλόχριστοι. ἢ μὲν ἔξῃς ἡμέρας γίνεται σεισμὸς μέγας ἢ φοβερῶτατος, μεγάλας ἀσραπαῖς ἢ βρονταῖς, ἢ κατελθὼν πῦρ ἠρανόθεν ἐκατέκαυσε τὰς φύλακας, τὸν σωρὸν τῶν λίθων ὡς λεπτότατον χῶμα ἐσκορπίσε, τὸ δὲ Ἁγίον σῶμα μετέθηκεν ὅπως ὁ Θεὸς ἀπονόμισε. τὸν δὲ τίμιον Λεῖθαλῶν ὑπῆζαν εἰς οἷα χαλεπὸν Παβίαν καλέμενον, καὶ ἐκεῖ ὁμοίως αὐτὸν ἐλιθοβολήσαν. μοναχοὶ δὲ τινες ὅπως ἀσκήτεον εἰς ἐκεῖνα τὰ ὄρη, ὑπήγασι τὴν νύκτα, καὶ ἐκλεψαν τὸ ἅγιον Λεῖψανον, καὶ τὸ ἐνταφιάσαν ἐλαβῶς εἰς τόπον ἐπίσημον. ἐκεῖ δὲ ὅπως τὸν ἐφρόνδυσαν, ἐκαμῆν ὁ Θεὸς οἷα θαυμάσιον, ἧξ νὰ δοξάσῃ τὸν δαλόντα. ἤγειν ἐφύρωσεν οἷα φυτὸν, ὅπως τὸ λέγασιν μυρσίλω, τὸ ὁποῖον ἐθεράπευε πᾶσαν ἀσθένειαν. ἔβλεπον δὲ ἢ οἱ ἀσεβεῖς πολὺν καιρὸν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον φῶτα πάμπολλα, ἢ Ἁγίος Ἀγγέλως, ὅπως ἀνέβαιναν εἰς τὰς Οὐρανὰς, δοξάζοντες τὸν τὰς Ἁγίους αὐτῶν δοξάζοντα Κύριον. ἀφ' ἧ δὲ ἐπέρασαν πρῶτε χρόνοι, ἐφθόνησαν οἱ ἀσεβεῖς εἰς τὰ θαύματα, ὅπως ἐγένοντο ἄπο τὸ ἀνάσσειν φυτὸν, ἢ τὸ ἐξερρίξωσαν τελείως, καὶ εἰς τὸ πῦρ ἐκατέκαυσαν. ἐτελειώθη μὲν ἔν ὃ Ἁγίος Λεῖθαλῶς τὸν Ἰάνιον, ἀμὴ ἕατι ἦσαν μὲ τὰς ἄλλας δύο ὁμοσπλινοὶ ἢ ὁμογεννοὶ, ἢ ἔδειξαν ἰσὺ ἀνδρείαν ἢ εὐσεβασίαν, τὰς ἔβαλον ἀνάμα, νὰ ἐορτάζωνται σήμερον, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ ἀληθινῷ Θεῷ, ᾧ ἡ δόξα εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τ Η Α Υ Τ Η Η Μ Ε Ρ Α ,

Εορτάζομεν τὰ Ἐγκαίμα τῆ Ναῦ

Τῆ Ἁγίᾳ Μεγαλομάρτυρος

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Υ Ε Ν Λ Τ Δ Ι Α .

Ἦντα τὴν κατάθεσιν τῆ Ἁγίᾳ αὐτῆ Σώματος.

Ὁ Ἰστος ὁ Ἐνδοξὸς τῆ Χρυσῆ Μεγαλομάρτυς ΓΕΩΡΓΙΟΣ ἦτον εἰς τὰς χρόνας τῆ Διοκλητιανῆ, ὁ Πατέρας τῆ Καππαδοκίης, ἢ δὲ Μήτηρ αὐτῆ ἦτον ἄπο τῆ Παλαισίλῳ. οἱ τινες ἦσαν ἐσολισμῆροι μὲ ἀσθένειαν ὅμως καὶ ἀσεβειαν. ὁ δὲ Νεὸς μὲ τὸ νὰ εἶναι ἄπο τιμημῆλῳ ρίζαν, καὶ νὰ τύχῃ ἢ καλῆς φύσεως, ἐγένεν εἰς τὰς πολέμους ἐπιπίδειος καὶ λαμπρότατος. ὅθεν αὐξάνωντας εἰς τὴν ἡλικίαν, τὸν ἐκαμῆν ὁ Διοκλητιανὸς Τειβέρον Νεμέρς. ἐπειτα βλέπωντας πῶς ἦτον ἀνδρείωμῆρος καὶ ἐπίσιμος, τῆ ἔδωκε (μὲ ὅλον ὅπως ἦτον ἀκόμι Νεὸς) τὴν ἀξίαν τῆ Κόμιστος, ἐπειδὴ δὲν το Ἰξόρην ὁ βασιλεὺς, πῶς ἦτον Χρυστιανὸς ὁ Ἁγίος, ὁ ὁποῖος ὅταν ἐφθασεν εἰς τὰς εἰκοσι χρόνας, ἐτελεύτησεν ὁ Πατέρας τῆ εἰς τὴν ἀσεβειαν. ὁ δὲ Νεὸς ἐμίσθασεν ἄπο τῆ Καππαδοκίαν, ἢ ὑπήγα εἰς τὴν Παλαισίλῳ μὲ τὴν Μητέρα τῆ, ἢτις ἐτελεύτησε

ἢ αὐτὴ ἐκεῖ, ἢ τῷ ἀφῆκεν ὅλας τὰ πράγματα. ὁ δὲ Νεὸς βλέπωντας τὴν μανίαν ὅπως εἶχε καὶ τῶν Χριστιανῶν ὁ δυσσεβὴς Βασιλεὺς, ὑποφασίζει παυσόφως νὰ παρρησιάσῃ τῷ δὺσεβείῳ. ὅθεν πρῶτον μὲν ἐπέλιπεν ὅλας τὰ ὑποστατικά πατερικά ἢ μητρικά, ἢ τὰ ἔδωκεν ἀντάμα μὲ τὰ κινητὰ. ὅλα ἐλευθεροῦντο εἰς πόντους, ἐδόξασάναι τὰς δάλας τε, καὶ κάμνει πᾶσαν ἀναγκαίαν ἔρατῃ. ἔπειτα τῷ τρίτῳ ἡμέραν τῆς βελῆς, ὅταν εἶχαν μεγάλην συνάξιν, νὰ ἐξολοθρεύσῃ τελείως ὑπὸ τὸ μέσον τὰς φιλοχρίστους οἰαχριστοί, ἔρχεται ἔμπροσθεν τῶν Βασιλέως ἢ ὅλης τῆς συγκλήτης, ἢ κηρύττει μὲ πολλῶν ἀφοβίαν καὶ παρρησίᾳ τὸν Χριστὸν, Θεὸν ἀληθέστατον, ἐλέγχωντας τῶν εἰδάλων τὸν δόλον καὶ ματαιότητα, καὶ ἀμελεῶντας ἐκείνης ὅπως τὰ σέβονται.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς πρῶτον μὲν ἔδοκίμασε νὰ τὸν ἀσπρέψῃ, μὲ κολακείαις καὶ συμβολάματα, τᾶσαντάς τε τιμαῖς καὶ δωρήματα. ἔπειτα βλέπωντας τῷ γνώμῳ αὐτῷ σερῶν ἢ ἀμετακίνητον, ἀσφόρα αὐτὸν ἐβασάνισεν, ἐτρύπησε μὲ κοντάρι τῷ κοιλίαντι, ἔδειρέ τον πολλαίς μὲ βένδρα, ἔβαλέ τον εἰς ἓνα τροχὸν φοβερότατον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχασιν καρφωμένα ξυράφια κοπτερά, καὶ ἄλλα ὀξύτατα σίδηρα, τὰ ὅποια ὅλον τε τὸ σῶμα κατέκοψαν. ἀλλὰ θεῖος Ἄγγελος πάλιν αὐτὸν ὑγιῆ ἀπεκατέστησε. μὲ ταῦτα πάλιν τῷ ἔκαμαν ἄλλα πειραστότερα βάσανα. ἔβαλάν τε σιδηρὰ ὑποδήματα μὲ καρφία, ἔρριψάν τον εἰς τὸν λάκκον τῶ ἀσβέστε, καὶ ἕτερα δεινὰ τῷ ἔδωσαν κολασήμια, ὅπου τὰ ὅποια ὅλα ὁ Κύριος τὸν ἐλύτρωσεν. ὅθεν ἐπίδυσαν πολλοὶ εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ἡ Βασίλισσα Ἀλεξαῖδρα, ἰδόντες πσαῦτα θαυμάσια. ἔτι δὲ ὄψιδυσεν ὁ Γλυκέριος, τῷ ὁποῖοι τὸ βόδι ἀνέστησε, καὶ μετ' αὐτῷ ὁ Μάγος Ἀθανάσιος, βλέπωντας πῶς δὲν ἐβλάπτῃ ὁ Ἄγιος ὑπὸ τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο φαρμάκι ὅπως τὸν ἐπότισε, καὶ ἕτεροι πολλοὶ τὸν Χριστὸν ὠμολόγησαν, οἱ τινες ὅλοι μὲ πρόσαξιν τῷ δυσσεβῆ ἀπεκεφαλίδισαν, τὸν δὲ Ἄγιον ἐφυλάκωσαν, καὶ τῷ νῦντα ἐκείνῳ τῷ φαίνεται ὁ Δεσπότης Χριστὸς εἰς τὸ ὄραμα, καὶ τῷ ἐδηγγέλισε τὰ ἀγαθὰ ὅπως τῷ ἦσαν ἐτοιμασμένα εἰς τὸν Παράδεισον. ἔξυπνος δὲ γνώμῳς δυχαεῖσα χαρήμενος, ἐλογῶν καὶ δοξάζων τὸν Κύριον. Καὶ ἀρμαλέσας τὸν δεσμοφύλακα, ἀφῆκε τὸν δέλον τῷ Ἄγιῳ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τῷ φυλακῷ, ὁ ὁποῖος τῷ ἠκολούθη, καὶ ἦταν πλησίον εἰς ὅλας τὰ μαρτύρια, καὶ τὰ ἐμαρτύρισεν ὕστερα καθὼς ἐν εἶδε τὸν Κύριον αὐτῷ, ἔπεσε καὶ γῆς, καὶ ἔκλαιεν, ὁ δὲ Ἄγιος τὸν ἠγειρε, λέγωντάς τε νὰ χαίρεται μάλιστα, καὶ τῷ ἐφανέρωσε τῷ θεῶν ὀπτασίαν, ἑποσάσαντίς τον, νὰ πάρῃ τῷ ἀγαθῶν, ὅπως ἔγραφε ἀφώτερον, καὶ τὸ Δείξανόν τε μὲ τῷ τελείωσιν, νὰ τὸ ὑπάγῃ εἰς τῷ Παλαιστίνῳ εἰς τὸν οἶκον τῆς παροικίας τε, νὰ τελῆσῃ ὅσα ἔγραφε, καὶ ἀπὸ πάντων νὰ φυλάγῃ ἀκριβῶς τῷ δὺσεβείῳ. ταῦτα εἰπὼν τὸν ὑποχαίρετσεν. αὐτὸς δὲ ἀπιστὸς καὶ ἀγνώμων δέλος τῷ ἔταξεν εἰς φόβον Θεῷ, νὰ τελειώσῃ ὅσα τῷ ἐπαγγέλει. τῷ δὲ ἐπαύειον ἤφεραν πάλιν εἰς τὸ μέσον τὸν Ἄγιον, καὶ μὴ θέλωντας νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστὸν, τὸν ὑπῆξαν βίαιως νὰ προσκυνήσῃ εἰς τὸν Ναὸν τῷ Ἀπόλλωνος, καὶ αὐτὸς μὲ τῷ προσοδύχῳ ἔρριψεν εἰς τῷ γῆν τὰ εἶδωλα, καὶ τὰ ἐσωξίψεν ἅπαντα, μάλιστα δὲ ἓνα δαιμόνιον ἀπ' ἐκεῖνα ὅπως τὸ ἠρώτησεν ὁ Ἄγιος νὰ εἰπῇ, εἰα ἦτον Θεός, ὑπὸ τῆς θείας δυνάμεως βιαζόμενος ἀπεκρίνατο, ὅτι μόνος ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθέστατος. Με

ὅλα.

ὅλα ταῦτα τὰ θαυμάσια δὲν ἐπίσβουον ὁ ἀναιδέης Τύραννος, ἀλλὰ ἢ χει-
ρότερα ἐθυμώθη, μαντείαις ἔργα ταῦτα νομίζωντες, καὶ προσάσκει νὰ κόψω
τὴν κεφαλὴν τῆς Ἁγίας πάραυτα, καὶ ἔτιω ἐνήετο. ὁ δὲ πιστὸς ἐκεῖνος δῦλος
ἐπῆρε τὸ Ἅγιον Λείψανον καὶ τὴν ἀτάραξιν, καὶ ὑπῆλθον εἰς τὴν Παλαιστίνην,
καὶ τὸ πρόσαγμα, καὶ ἐκεῖ ἐκδόδουον ἐκεῖνο τὸ μαρτυρικὸν σῶμα, μετὰ τῆς λοι-
πῆς Χριστιανῆς, δολαβῶς καὶ μετὰ τιμῆν πολλὴν καθῶς ἔαρετε, πληρώσας ἀ-
νεπιτήδως, ὡς πιστὸς καὶ ἀγνώμων, ὅσα τῆς εἶπεν ὁ Ἅγιος. Εἰς ὀλίγον και-
ρὸν ἐπῆρε τὴν Βασιλείαν ὁ αὐδιδμος καὶ μέγας Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, καὶ
ἔλαμψε παντηχεῖ ἡ δυσέβεια. λοιπὸν οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί, ὅτε ἠύλα-
βον τὸν Μεγαῦρα, δούλοντες καιρὸν ἐπιπέδουον, ἔκτισαν Ναὸν εἰς τὴν Λύ-
δην χειρέσαστον ἄρα καὶ ἀραιότατον, εἰς τὸν ὁποῖον ἤφεραν τὸ Ἅγιον Λείψανον,
τῆς γ. τῆς Νοεμβρίου Μηνὸς, καὶ τελέσαντες μεγάλῳ Ἐορτῶν εἰς Δόξαν τῆς Ἁ-
γίας, ἐκράτισον αὐτῇ ἡ συνήθεια, νὰ περῶσι κάθε χρόνον αὐτῶν τὴν ἡμέραν
ποιαυτῶν πανήγυριν, βλέποντες μάλιστα τὰ ἑξαίσια θαύματα, ὅτε γίνονται
καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὸν Ἅγιον, εἰς ὅσας προσέλθουσι μετὰ πίστεως, καὶ τὴν ὁποῖαν
αἰτίαν, εἰ μόνον ἐκεῖ εἰς τὴν Λύδην, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλα τὰ Κόσμη τὰ πέρα-
τα, ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία μας σήμερον, αὐτῶν τὴν ἀνακομιδὴν τῆς Ἁγίας,
εἰς δόξαν, καὶ αἰνεσὶν Χριστῷ, τῷ ἀληθινῷ Θεῷ, καὶ τῷ αὐτῷ Μεγαλομάρτυρι
ΓΕΩΡΓΙΟΥ.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Δ'.

Τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν

Ι Ω Α Ν Ν Ι Κ Ι Ο Υ,
ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ,

Τῆς ἐν τῷ Ὀλύμπῳ.

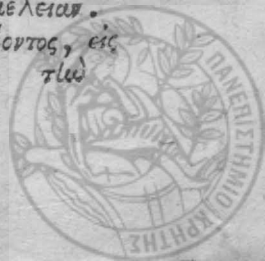

Επειδὴ ἡ σφάρα ὅτε ὀδηγᾷ πρὸς τὴν ἀρετὴν τὸν ἀνδραποῦ, εἶναι ποικί-
λα χεῖρα καὶ δύσκολος, καθῶς ἰξύρεν ὅσοι τὴν ἄδδουον, καὶ τὰτο κάμνουσι
χεῖρα πολλαῖς ἰσοεῖαις τῆς ἀποτέραν Ἁγίαν καὶ ὑποδείγματα, νὰ φαίνωνται
νεγραμμῶρα, νὰ προσθυμοποιῆται πᾶς εἰς μετὰ ταῦτα, ὅτε θέλει νὰ περπα-
τήσῃ τὴν σφῆν καὶ περλιμμῶρην ταύτην ὁδὸν, καὶ νὰ μὴ δειλιάσῃ τὴν κακο-
πάθειαν. ὅτε βλέπωντας πῶς ἐπερπάτουσαν καὶ ἄλλοι τὴν ὁμοίαν ὁδὸν, καὶ
επελείωσαν τὴν βίον θεάρετα, ἀρχίζει καὶ αὐτὸς τὸν ἀγῶνα ἀπόθυμα, ἐλ-
πίζωντας εἰς τὸν Δεασότῳ, νὰ τῷ δώσῃ βοήθειαν. Τοῖστος εἶναι ὁ βίος τῆς
Μεγάλῃς ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΥ χειρέσαστος, καὶ ἀφέλιμος, καὶ καὶ ἀλήθειαν δὴ-
κασται νὰ ἀθακινήσῃ καὶ νὰ ἐγείρῃ τὸν πῆς ἀρετῆς ἀμελητῶν εἰς ὀπμιέλειαν.

Ὅπως ὁ θαυμάσιος ἐχημῆθη εἰς τὰς καὶ. χρόνους τῆς Ἰσαύρης Δέοντος, εἰς

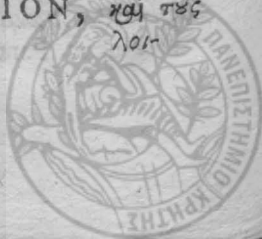
Nuovo Paradiso.

K

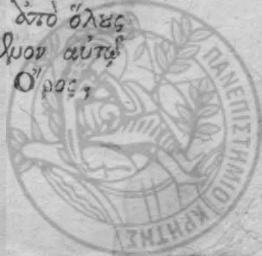

τῷ Ἐπαρχίῳ τῆς Βιθυνῶν, εἰς χαλεπὸν Μαρτυρῆσι καλέμενον διὰ δὲ δὲ βεβαίως
 γονεῖς, οἵτινες ἀνομάζοντο ἢ μὴ Ἀνασασῆ, ὁ δὲ Μυετζίκις, καὶ δὲ λόγως
 ἔπος ἐλέγοντο, ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ φυβῶσῃ ἀπ' αὐτῆς ὁ Ἅγιος ὡς ῥόδον μυ-
 ραδάτον καὶ δὲ δὲ αὐτῶν, νὰ ἀναστήσῃ πολλὰς διὰ τῆς ἀμαρτίας, νὰ τῆς ὁδη-
 γήσῃ πρὸς σωτηρίαν, μετὰ τῆς ἐνάρετον πολιτείας τῆς. Ἐρημῶντες ἐν ἑξ' αὐτῆς,
 εἰσέφετο μετὰ θείαν παιδείαν μάλλον, ἢ μετὰ βροφῶν πρόσκαιρον. ἰαματὰ μὴ
 δεῖν ἠδέλῃσε νὰ μάθῃ, καὶ τὸν μέγαν Ἀγκόνιον, ἀμὴ ἐπειδὴ ἔδειχνον ἀν-
 δρείος καὶ μεγαλόκορμος, τὸν ἔγραψαν εἰς τῆς στρατείας οἱ ὑπηρετῆς τῆς Βασι-
 λέως, ὅπως ἐγύρῃσαν ἀνθρώπους διὰ τὸν πόλεμον, ὅστις ἐπρόκοψε τόσον εἰς
 τῆς μάχῃ, ὅπως ὅλοι τὸν ἐθαύμαζαν. ἦτον δὲ καὶ ἐπιμελητὴς εἰς τὰ θεία
 προσάγματα, ἔχωντας εἰς τῆς καρδίαν αὐτῆς τὸν φόβον τῆς Θεῆς πάντοτε. ὁ-
 δεῖν φρονῶντας τῆς ὁ δὲ βόλος, πῶς ἐφύλαξῃ ἀκριβῶς τῆς ἐντολῆς τῆς Κυρίας,
 ἔπλεκε κατ' αὐτῆς παγίδας καὶ πανουργίματα, καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τῆς αἰ-
 ρεσιν τῆς Εἰκονομάχων ὁ πολυμήχανος, ἢ ὅποια ἀσέβεια ἐκράτησε τὸν και-
 ρὸν ἐκείνον χρόνος πενήτην, ὅπως ποσῶς εἰκόνας δεῖν ἐπροσκυῶσαν οἱ ἄγνω-
 σοι, ἕως ἔ ἀπαλέθισαν ἐλευθῶς οἱ ἀρχιγοὶ τῆς ἀσεβείας αὐτῆς, καὶ ἐπῆρε τὴν
 Βασιλείαν ἢ δὲ βεβαίως Εἰρήνῃ ἢ Βασιλίῳ τῆς ἀνασασῆ Λέοντος, καὶ τότες ἐτι-
 μάτο πάλιν παρρησία ὁ σεβάσμιος χαρακτὴρ τῆς Σωτῆρος, καὶ τῆς λοιπῶν
 Ἁγίων τὰ ἐκτυπώματα. πλὴν τινὲς διὰ τῆς κακῆς συνήθειαν, ὅπως ἐπῆ-
 ρασιν εἰς ταύτῃ τῆς αἰρεσιν, ἀρχειῶντο, καὶ δεῖντας ἐπροσκυῶσαν οἱ πλα-
 τεμεῖοι καὶ ἄγνωστοι, ἕως διὰ τῆς ὁποῖος ἦτον καὶ ὁ μέγας ἔπος Ἰωαννίσις,
 ἀλλ' ἐπειδὴ ἐν ἀγνοία ἠμαρτάνε, δεῖν τὸν ἀφῆκεν ὁ καρδιογνώστης Θεὸς, νὰ μεί-
 νῃ πολὺν καιρὸν εἰς αὐτῆς τῆς ἀσεβείαν, ἀλλὰ μετὰ τὸν βρόπον ἐῖστον παν-
 σόφως τὸν ἐκκυῆγισον. ἦγεν ἕνα καιρὸν ὅταν ἔσπερσον διὰ τὸν πόλεμον, περ-
 νῶντας διὰ τὸν Ὀλυμπον (ἔπειτα εἶναι ὅρος μέγαν καὶ φεβρόπον) τὸν ἐφά-
 τισον ὁ Κύριος, νὰ ὑπάγῃ πλησιώτερον τῆς βενῆς, νὰ συνομιλήσῃ μετὰ
 ἐρημίτῃ ἐνάρετον, νὰ λάβῃ τῆς δὲ λογίαν τῆς. καὶ ἔπειτα φεβροπῶν εἰς τὸ δά-
 σος, φαίνεται ἕνας ἀσκητὴς εἰς τὸ χημὰ σεβάσμιος, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν
 πρὶν χαιρετῆσαι ὁλόπελα. εἰς μάτῃ κοπιᾷζεις Ἰωαννίσις, νὰ φυλάττῃς μετὰ
 τὸσον πόνον τῆς ἀρετῆς, καὶ νὰ μὴ προσκυῶς τῆς Δεσπότης Χειρῆς τῆς Εἰκό-
 να, τῆς ὁποῖαν καταφρονῶς ἀφρονέσασα. ταῦτα ἀκούσας ὁ μέγας μέγαν ἐ-
 θαύμασε, τὸ προσρατικὸν τῆς ἀνδρὸς ἐκπληττόμενος, καὶ πίπτων εἰς τῆς πόδας
 τῆς ἀσκητῆς, ἐζήτησε τῆς τῆς ἀγνοημάτων συγχώρησιν, τάσαντας νὰ σέβεται
 δὲ βεβαίως εἰς τὸ μέλλον, τῆς τῆς Χειρῆς καὶ πάντων τῆς Ἁγίων εἰκόνας μετὰ με-
 γάλῃ δὲ βεβαίως. διὰ τῆς ἄρῃ ἐκείνῃ λοιπὸν ἠλλοιάσθη θαυμασίαν ἀλ-
 λοίωσιν, καὶ ἐκοιμάτο καὶ γῆς, ἐμετανίζον, ἀρχειῶντας τὸ φεβροπότερον τῆς
 νυκτὸς, ἐπροσνύχετο μετὰ δακρύων, διὰ νὰ τῆς συγχωρήσῃ ὁ Κύριος, ὅσα τοῦ
 ἔπταισε διὰ τῆς ἀγνοίας τὸ πρότερον, καὶ ἐνήσδε κατ' ἐκάστῃ ἐγκρατῶ-
 μῆρος. καὶ ὅταν ἐτύχωνεν ἀνάγκη, νὰ συνομιλήσῃ μετὰ φίλους τῆς, ἔβρωγε μὴ
 διὰ τὰ φαγητὰ, διὰ νὰ μὴ γνωρίζεται ἢ ἀρεπῆς, ἀμὴ τὸσον ὀλίγον ἐγύβε-
 το, ὅσον μόνον νὰ φαίνεται πῶς δεῖν ἐνήσδε, καὶ εἰς ταύτῃ τῆς διαγωγῆς
 πέρασε χρόνος ἕξ.

Τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐπολεμῶσαν τῆς Θράκῃ οἱ Βέλγαροι. ὁ δὲ Βασιλεὺς
 τῆς Ρωμαίων ἐπῆρε τὸ φεβροπότερον μετὰ τὸν Μέγαν ἸΩΑΝΝΙΚΙΟΝ, καὶ τῆς
 λοι-

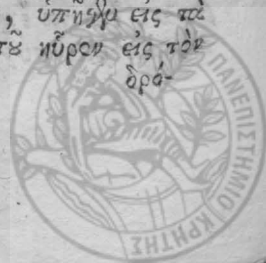

λοιπὰς ἀνδρείων, καὶ ἔδωσαν πόλεμον. Καὶ ὅταν εἶδεν ὁ μέγας ἀειεὺς Ἰωαννίκιος, πῶς ἐπιέκοντο οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ ἐγένισαν ἀπὸ τῆς πεφονδευμένης ἀφάρραγγος, ἔδραμψεν ὡς ἄλλος Δαβὶδ, τὰς μυριάδας τῆς ἀλλοφύλων φονδύωνταις, καὶ τὸν αὐδραὶν ἔδειξεν εἰς αὐτῷ τῷ μάχῳ, ὅπῃ ἔσρεψαν ὀπίσω οἱ πρῶτον διάκοντες Βέλγαροι, καὶ τῆς ἐκαπέκοπταν ἐλεεινῶς οἱ ὑπ' αὐτῷ διακόμῳ, μάλιστα καὶ ἓνα μέγαν Ἄρχοντα ἐπῆρε βιαιῶς ἀπὸ τῆς χεῖρας τῆς ἐχθρῶν ὁ Ἅγιος, ὅπῃ τὸν ἔχασεν δαμῶν, καὶ ἔτρεχον σπευδαιῶς, νὰ τὸν κρατήσῃν αἰχμάλωτον. καὶ αὐτὸς βλέπωντας τοικυτῶν ἀνάγκῃ, ἐκτύπησεν εἰς τὸ μέσον τῆς ἐχθρῶν, καὶ ἄλλας μὴ ἔθανάτωσεν, ἄλλας ἐπλήρωσε, καὶ ἔφυγαν ἔμφοβοι, τὸν δὲ αἰχμάλωτον ἔλυσε, καὶ τὸν ἔσρεψεν εἰς τὸν Βασιλέα χαρῆμων. ὁ ὁποῖος ἰδὼν τὸσαύτῳ αὐδραὶν εἰς τὸν Ἰωαννίκιον, τὸν ἐπαίνεσε, καὶ τῷ ἔδωκε ἓνα μέγαν χάρισμα, καὶ αὐτὸς πάλιν ἔλε νὰ μὴ φαῖη πρὸς τὸν Εὐεργέτῳ ἀχάριστος, ἔδραμψεν εἰς ἓνα αὐδραὶν Βέλγαρον, ὅπῃ ἐπέκειντο εἰς ἓνα σκῶν τῶν, καὶ ἐφόνδε πολλὰς Ῥωμαῖας ὡς θυωτὸς καὶ ἀκαταγώνιστος, καὶ κόφας τῷ κεφαλῷ ἐκείνῃ, ὅπῃ ἔθανάτωσε τὸσας Ῥωμαῖας, πῶν ἔδωκε τῷ Βασιλεῶς δῶρον πολὺτιμον. αὐτὰ δὲ τὰ πρὸς ὁράτῃς ἐχθρῶς ἀγαπίσματα, ἦσαν προεικονίσματα καὶ τῆς ἀοράτων δαιμόνων, ὅπῃ ἔμελλε νὰ τελέσῃ ὁ Ἰωαννίκιος ὑπερα, καὶ τὸν ἐγνώρισεν ὡς φρόνιμος. ὅθεν ἐπὶ σρέψας εἰς τῷ οἰκίῳν τε, ἐκράτετο πάλιν δυχόμῳ, καὶ ἀπλῆζετο καὶ τῆς δαιμόνων ὡσπερ τὸ πρῶτον, τοιαῦτα καὶ διανοίαν λέγωντας. εὐὰν ἔδειξα πρὸς τῆς σωματικῆς ἐχθρῶς αὐδραὶν καὶ δυνάμιν, πῶς νὰ μὴ πολεμήσω καὶ τῆς ἀοράτῃς δαίμονας Ἰωαννιότερα; ταῦτα μελετῶ ὅπικραίνεται, πῶς ἐζημιώθῃ τὸσας χρόνας, ὅπῃ δὲν ἔδεδόσε τῷ Δεσπότη Χρυσῷ ἐκ νεότητος, ἀμὴ ἐπινοώδε πῶν ζωῷ καὶ τιμῷ πρόσκαιρον. καὶ ἤυχετο ταῦτα πρὸν τὸν Οὐραῖον Βασιλέα, λέγωντας: συγχαρήσον μοι εὐσπλαγγνε Κύριε εἰς τὰ πρῶτερα, καὶ ὑποχάρμαι καὶ πάσασου, νὰ μὴ φροντίσω καὶ τὸ σῶμα πλέον ἀπὸ τῷ σήμερον, ἀλλὰ νὰ τὸ ὑποτάξω τῷ πνέματι. καὶ νὰ δελόω καὶ ἀπὸ τῶν καὶ ἔμφοδοσεν, τῆς Βασιλείας σου ὅσον δυνάμει. ταῦτα δυχόμῳ, καὶ βλέπωντας τὸν Ὀλυμπον, ἀρέχθῃ τῷ ἡσυχίαν αὐτῷ καὶ φιλήρημον. ὅθεν ἀποφάσισε, νὰ περάσῃ τὸν ὀπίλοιπον καιρὸν τῆς ζωῆς τῆς εἰς αὐτὸ ἡσυχάζωντας. ὅταν ἔν ἔφασεν εἰς τῷ Κωνσταντινέπολιν, ἐπροσκυλῆσεν ὅλας τὰς Ἐκκλησίας, καὶ τῆς ἀποχαίρεσε, καταφρονῶν τιμῷ πρόσκαιρον, ἀπαρνέται Πατέρα, Μητέρα, καὶ ὄλλῃν τῷ συγγῆϊαν, καταλιμπάνει πλετον καὶ τὰ λοιπὰ τῆς σαρκὸς ποσῆτα, καὶ τὸν πόδον τῆς βρανίς μακαριότητος, καὶ μισθῶντας ἀπὸ τῷ χώρῳ, ὑπῆλθον εἰς τῷ μονῷ τῆς Ἀγαύρων, καὶ ὁμολογᾶται τὸ μυσῆριον αὐτῷ εἰς τὸν καθηγῆμον ταύτης Γρηγόριον, ὁ ὁποῖος τὸν ἐσυμβέλοσε, νὰ μὴ ὑπάγῃ τότε παρευθὺς εἰς τῷ ἀσκησιν, εὐὰν δὲν ὑπομείνῃ καμπόσον καιρὸν εἰς σινοδίαν Μοναχῶν πρῶτον, νὰ μάθῃ τὰς τάξεις, τῷ ὑπακόλῳ, καὶ ταπεινώσῃν, νὰ σινοδίση τῆς πολέμας τῷ δαίμονος, καὶ νὰ μὴ ζημιώθῃ ὡς ἀπαίδευτος. ταῦτῳ τῷ καλῷ συμβελῷ ἀκόσας ὁ Ἰωαννίκιος ἀπῆλθεν εἰς τῷ Ἀντιδίε τὸ Μονασῆριον, καὶ ἐκαμῆν ἐκεῖ δύο χρόνας, μανθανῶντας Φαλμάς. καὶ ἀπὸ τῷ Φαλπίειον, καὶ πάσαν ἄλλῃν τῆς μοναχικῆς παλαίστρας ἀκρίβειαν, ἔπειτα ἔχωντας πόδον πρὸς τῷ ἡσυχίαν ἀμέτρητον, λαβῶν ἀπὸ ὅλας τῆς ἀδελφῶς συγχαρήσιν, ἀνεχώρησε. καὶ φθάσας εἰς τὸ ποδῆριον αὐτῷ

Όρος, εδέετο τῶ Θεῷ, μίαν ἑβδομάδα νησικός, γὰ τῶ φανερώσει ὁδηγόν τινα ἀπλανῆ καὶ ἐνάρετον, ἃ καὶ διωιδῆ ἃ καὶ μέσε αὐτῶ, γὰ εὖρη τῶ σωτηρίαν τε. καὶ τῶ ἐβδόμῳ ἡμέρῳ ἀκέραι φωνῶ ὁ Νέος ἔτος Μωϋσῆς ἐρανόθεν, καὶ λέγει τῶ γὰ ὑπάγει εἰς τὸ ἐσώτερον μέρος τῶ Όρος, γὰ εὖρη τὸν ποταμῶνον. εἰσελθὼν ἐν ἐνδοτέρῳ, καὶ ἐρόνησας ὀπιμελῶς, ἤρε δύο Μοαχὰς εἰδεδυμῆς μετὰ ῥάσα Ἕίχινα, οἱ τινες ἐξῆσαν μετὰ τῶ ἀπτημοσύλῳ, ὁποῦ ὡς Ἀσάματοι Ἀγγελοὶ, ἐδίοντες μόνον χορτάρια ἀγρία. τῶς ὁ Ἀββὰς μετὰ ἀλάβειαν ἀπασάμῳ, ἠρώτησε, γὰ τὸν ὁδηγήσαν πρὸς τὸ ποταμῶνον, οἱ τινες ἐνεδέτησαν αὐτὸν ἰκανῶς εἰς ὅσα ἐχρειάζετο, καὶ τῶ ἐπροφήτεύσαν ἕσα τῶ ἐσαυέβησαν ἕτερα, λέγοντας ὅταν κάμῳς χρόνος ποιήσῃτο εἰς τῶ ὄσκησιν εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς σε, σὲ θέλῃν πειράζει τινες φθοιεροὶ καὶ βάσκανοὶ, ἀλλὰ ὁ πόρος αὐτῶ θέλει ὀπιστρέφει εἰς τῶ κεφαλῶ τῆ ἀδικῶν ἐκείνων δικαίως, γὰ βυζήσαν τῶς πόρος αὐτῶ, καὶ σὺ γὰ μὴ πάθῃς δεινὸν ἰδετίπτας. τὰ ὁποῖα ἐγιναν ὅλα, καθὼς θέλωμεν γράφει κατώτερα. ταῦτα προφητεύσαμεν, τῶ ἐχάρισαν εἷα χιτῶνα Ἕίχινον, ὅπῃ λέγει κοιῶς λαβιτωαρίων οἱ Ἐγχαίωιοι, τὸ ὁποῖον ἔχον ὄπλον καὶ τῶ πειρασμῶν τῶ δαιμόνων ἀκαταμάχῃτον. τῶ λαβὼν ὁ Ὅσιος ὑπῆλθον εἰς εἷα Όρος Τειχάλιξ ὀνομαζόμενον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπέρασε διαγωγῶ δαυμάσιον, καὶ ἔμῳν ὑπαίθερος χωρὶς γὰ εἰσέλθῃ εἰς οἶκον, ἢ σπηλαιον, ἀλλὰ μόνον τὸν Οὐρανὸν εἶχε σέλιω, ὑπομῆωντας βίας ἀνέμων, χιόνων, καὶ ἑτέρῳ ὁ ἀπτητος.

Οἱ δὲ Γρηγόριοι, ὅπῃ ἀνεφέραμεν αἰώτερον, ὑπῆγε γὰ τὸν εὖρη, καὶ βλέπωντας τῶ πολλῶ αὐτῶ κακοπάθειαν, τῶ ἔκαμε πῶδαμικρῶ καλύβῳ, γὰ φυλάγεται ἀπὸ ταῖς βροχαῖς καὶ χιόνες, καὶ ἀνεπαύθη ὀλίγον καιρὸν, καὶ πάλιν ἐφυθῆ ἀπ' ἐκεῖ, ἃ καὶ τὸν ἔμαθαν οἱ ἀνδραποὶ, καὶ ἐρχόμενοι πολλῶς, τῶ εἶδαν ἐνόησιν, καὶ παρῆωντας εἰς τὸ χωρίον Ἐλληναόντε, ἔμεινεν εἰς εἷας Όρος ἐκρημνῶδη πολλὰ καὶ δασύτατον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔσκαψεν ὀλίγον εἰς εἷα τόπον, ὅπῃ τῶ ἐβόλει, καὶ ἔκαμῳ ὑποκάτω τῆς γῆς μικρὸν λάκιον, ὅσον τὸν ἐχώρει, καὶ ἐκεῖ ἐκατάκησε, μὴ ἔδωντας ὡς ὁ Ἡλίας τὸν κόρακα, γὰ τῶ φέρῃ τὸ σιτηρέσιον, ἀλλὰ εἷα βοσκὸν ὅπῃ ἔβοσκε βόχῳ καὶ γίδια, τὸν ὁποῖον ἐπαρεκάλεσε, γὰ φέρῃ καθε μῆνα ὀλίγῳ ἄρτος καὶ ὕδωρ, καὶ ὁ Ἄγιος πάλιν γὰ προσδέχεται ἃ τῶ ψυχῆν τε. ἔκαμῳ ἐν τρεῖς χρόνος εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, νύκτα καὶ ἡμέραν ἀχώμενος, καὶ ἔλεγε τὸν ἀερισσοτέρου καιρὸν μετὰ λόγια ταῦτα. Ἡ ἐλπίς με ὁ Πατῆρ, καταφυγή με ὁ Υἱός, σκέπη με τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον, Τεῖας Ἀγία δόξα σοι. καὶ ἀπὸ τῶτον τὸ Ἄγιον, ὠρέχθησαν καὶ ἄλλοι Χριστιανοὶ ταῦτῳ τῶ δέχῳ, καὶ τῶ λέγομεν ἕως τῶ σήμερον. Μίαν ἡμέρῳ τῶ ἐφανῶδη γὰ ὑπάγει εἰς εἷα Ναὸν, ὅπῃ ἦτον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, γὰ προσκυνῶση τῶ Ἄγιον ὅπῃ ἐώρταζαν. καὶ ἐκεῖ ἔτυχον εἷας συστρατιώτης καὶ φίλος τε, ὅς τις ἰδὼν αὐτὸν, τὸν ἐγνώρισεν ἀπὸ τῶ μετὰ ἀόπτητα τῶ σώματος, καὶ τῶς χαρακτῆρας τῆς ὁλεως, καὶ ὀπιπεσῶν εἰς τὸν βόχῳ τῶ Ἄγίῳ, ἀπὸ τῶν χαρακτῆρῶν ἔρρανε δάκρυα, πῶς ἤρε τὸν παλαιὸν τε φίλον Γεωαννίμον. καὶ ἀφ' ἐ ὠμίλησαν ὀλίγον, καὶ ἐγνώρισεν εἷας τὸν ἄλλον, ἀνεχώρησεν ὁ ἀνδραπος, γὰ ὑπάγει πρὸς τῶς ἀλλοστῶ φίλος γὰ τῶς δάση εἰδησιν πῶς θεύσκετο, ἀλλὰ ἐκεῖνος φεύγωντας τὸν ἀνδραπῆνον ἔπαυον, ὑπῆλθον εἰς τὰ ἔρη τῆς Κενταυρίας, καὶ εἰσερχόμενος εἰς μίαν Ἐκκλησίαν, ὅπῃ ἤρεν εἰς τὸν

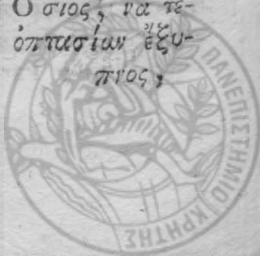

δαμον, ἔτυχεν ἐκεῖ εἷνα ἀνδρόγυνον, ὅπῃ ἤθελεν νὰ λειτουργήσῃ, οἱ τινες ἰδόντες ἐξείφθης τοῖσιν ἀνδρα Γιγαντιαῖον, ἀνυπόδητον καὶ μακρύμαλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ἐφόβησαν. ὁ δὲ Ἅγιος μὲ φωνῆν φωνῶν καὶ ἡμερον τὰς ἡρώπτες, νὰ τὴ ἐρμύλωσιν τὸν δρόμον, ὅτι ὑπήλθεν εἰς τὸ καλύβολον, οἱ τινες τὴ εἰδεξαν εἷνα ποταμὸν, τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ περάσῃ, ὅς τις ἦτον πλημμύρης ἕκτο ταῖς βροχαῖς τὴ χειμῶνος δυσκολοπέρατος. ὁ δὲ Ὁσίος ἠγέρθη τὸ μεσονύκτιον, καὶ ποιήσας δὲχλῶν, ἐπέρασεν, (ὡ τὴ θαύματος) ἀβρόχας τὸν ποταμὸν, καὶ ᾤματιπῶντας ἐκείθεν, ἐφθάσεν εἰς τὴν Ἐφεσον εἰς τὸν Ναδὸν τὴ ἡγαπημῆς Μαθητῆ Ἰωάννη, τὴ ὁποῖα αἱ θύραις μοναχῶς ἀνοίξαν, καὶ ἀφ' ἐκεῖ καμὲ τὴν προσδελῶν τε, πάλιν ἐσφάλισαν ἕκτο λόγους, καὶ ἔπῃ πάλιν ἔστρεψε πρὸς Κορυθαίαν, καὶ εἰς τὸν δρόμον τὸν ὑπὸ ἡμισίαν δύο καλοχρῆμας Μητέρα, καὶ θυγατέρα, ἡτις εἶχε πειρασμὸν, καὶ τὴν ἐφθάρκῃνα πρὸς πορείαν ὁ δαίμων, καὶ τὴς εἰδὲς μέγα πολλὰ καὶ ἀνυπομόνητον σκάνδαλον, ὅπῃ ἡ γαῖα δὲν ἐδύετο πλέον, νὰ τὴν ἐμποδίσῃ ἕκτο τὸ κακὸν, μὲ νεθεσίας καὶ ὑποδείγματα. ὅθεν ἰδῶσα τὸν Ὁσίον, τὸν ἐπαρεκάλεσε, νὰ τὴς ἀναγνώσῃ καμῆμῃαν δὲχλῶν, νὰ λυβῶθῃ ἕκτο τὸν πειράζοντα. ὁ δὲ Ὁσίος ὡς συμπαθῆς ἐσυμπόνεσε τὴν κόρην, καὶ λέγει τὴς, νὰ βάλῃ εἰς τὸν ἔσχαθλόν τε τὴν χεῖρά τὴς. καὶ τότες ἐκαμῆν δὲχλῶν πρὸς Θεὸν δεόμενος, νὰ λυβῶθῃ ἡ κόρη ἕκτο τὸ σκάνδαλον, καὶ νὰ ὑπάγῃ τὸ κακὸν εἰς τὸν Ἅγιον, καὶ ἔπῃ αὐτῇ μὲν λυβῶθῆσα τελείως τὴ πειρασμῶν, ὑπήγε σωφρονισμῆν εἰς τὸ Μοναστήριον. ὁ δὲ Ἅγιος ἔμεινεν εἰς μέγαν καὶ δεινότατον πόλεμον, καὶ βασανίζοντες τὸν λογισμοὶ αἰχροὶ καὶ ἀσρεποὶ, τὸν ἐφθάρκῃνσαν εἰς τὴν πορείαν. καὶ τὸσον σκάνδαλον τὴ εἰδῶσαν, ὅπῃ εἰσῆλθεν εἰς εἷνα σπήλαιον, νὰ εὖρη κανεῖα θηρίον, μὴ πῶς καὶ φάγηται, νὰ γλυτώσῃ τὸν ψυχικὸν θάνατον. καὶ ἔπῃ ἔτυχεν εἰς δράκων δεινὸς εἰς τὸ σπήλαιον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐσίμωσε, καὶ τὸν ἐφθάρκῃνα νὰ τὸν φάγῃ, φοροτιμῶντας μαλλον τὸν θάνατον, ἢ νὰ μολυῶν τὴν ψυχὴν, μὲ τὰς ἀτόπας λογισμῶς, καὶ μὲ τὰ ἀτακτα τὴς σαρκὸς κινήματα. Εὐθύς ἔν ὅπῃ ἐσίμωσεν εἰς τὸν δράκοντα, ἐκείνος μὲν ἐνεκρῶθῃ, οἱ δὲ ποιηροὶ λογισμοὶ ἠφανίσθησαν, καὶ πανῆτι θέλῃμα τὴς σαρκὸς τὸν ἐπέειραζεν, ἐμαραῖθῃ ὀλόπελα, καὶ ἕκτο τὴν ὄραν ἐκείνου τὸν ἐφοβῆντο ὅλα τὰ θηρία ὀρατὰ καὶ ἀόρατα. Καὶ μίαν ἡμέραν, καθῶς ἔλεγε τινὰς Φαλμῆς τὴ Δαβὶδ, εἶδεν ἄλλον τινὰ, ὅπῃ ἐμετῃτόπιζεν εἷνα σαρὸν πέτρις, ἕκτο ταῖς ὁποῖαῖς δὲγῆκον εἷνας μέγας ὄφεις φοβερός εἰς τὸ εἶδος καὶ κοκκινόμορφος. ὁ δὲ Ἅγιος κτυπῶντας τε μὲ τὴν ῥάβδον, τὸν ἐθανάτωσε. Καὶ πάλιν ἄλλῃ φορᾷ τὸν χειμῶνα εἰσῆλθεν εἰς εἷνα σποτεινὸν καὶ ὑπόγειον σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε φωλεαὶ εἷνας δράκων ἀγριος. ὁ δὲ Ἅγιος βλέπωντας τὰς ὀφθαλμῶς τὴ θηρία νὰ λάμπουσιν, ἐνόμισε πῶς ἦτον φωτία, καὶ τὴν ἀναψεν ἄλλος προῖτερα. λοιπὸν συνάξας ὀλίγα ξυλάεμα, τὰ ἔβαλεν εἰς τὰ ὀμματα τὴ Δράκοντος, νὰ ἐξάψῃ εἷνας νὰ πυρωθῇ, καὶ ἐκείνος ἐσάλωσεν. ὁ δὲ Ἅγιος ἐκατάλαβε πῶς ἦτον θηρίον, ἀμὴ ποσῶς δὲν εἰδειλίασεν, ἀλλὰ ἐσύρθη ᾤδῃμερα, καὶ δὲν ἐτόλμισεν ὁ Δράκων νὰ τὴ ἐγγίξῃ, ἐπειδὴ εἶχε τὴν θείαν χάριν, ὅπῃ τὸν ἐσκεπε καὶ ἐφύλαττεν. εἶχε δὲ τότε εἰς τὴν ἔρημον χρόνος δάδεκα, ἀμὴ ἀκόμη δὲν ἦτον καλόγριος, ὁ τὸσῶτον εἰς τὴν ἀρετῶν θαυμάσιος, καὶ τὴ ἦλθε φωνὴ ἀνωθεν, νὰ ὑπάγῃ νὰ κατοικήσῃ εἰς τὸν τόπον τινὰ Ἐβραῖν καλέμνον, καὶ νὰ ἐνδύθῃ τὸ χῆμα τὴν μοναχῶν εἰς ἐκείνο

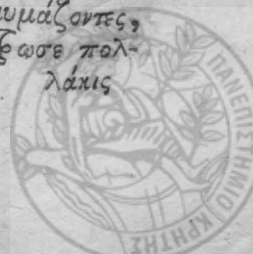
τὸ ἀσκητήριον. ὑπῆλθον ἔν ἐκεῖ τὸν καιρὸν τῆ θέρους ὁ Ὄσιος, καὶ φατερώσει τὴν θείαν αὐτῷ χροιάλυσιν εἰς τὸν Καθηγέμενον τῆ Μοναστηρίου ἐκείνου, ὀνόματι Στέφανον, ὅς τις τὸν ἐκαλογέρονσε καὶ τῷ τάξιν, καὶ τὸν ἐκέρουσε. ἀφ' ἧ γυν' ἔλαβε τὸ Ἅγιον χῆμα ὁ μονάζων καὶ ἀπὸ τῆ χήματος, ἐποροκοπτεν εἰς τῷ ἀρετῷ φειλοτέρων, ἀποδέτωντας πόνας καὶ κόπας ὑπὲρ τὰς πρότερον, καὶ ἐσφαλίθη εἰς εἴνα τόπον καλέμενον Κεῖσμα, δεδεμένος μὲ ἕξιν ἀργίας ἀλυσσον, εἰς τὸν ὁποῖον ἔκαμε χρόνος ἑξῆς, καὶ τότε τῆ ἤλθε λογισμὸς νὰ ὑπάγη εἰς τόπον Χελιδόνα καλέμενον, νὰ συντύχη μὲ εἴνα φειλοτόπον καὶ Ἅγιον ἀνδρα, τῷ κλήσιν Γεώργιον. ὅταν ἔν ἐφθασον εἰς τὸν ποταμὸν Γοραντίω, πύρην εἴνα δράκοντα εἰς τὸ πέραμα, καὶ μὲ τῷ προσδύχῳ τε τὸν ἐθανάτωσε, καὶ φθάσας εἰς τὸν μέγαν ἐκείνον Γεώργιον, ἔμεινε μετ' αὐτῆ χρόνος ἑξῆς. καὶ μανθάνοντας ὅλον τὸ φαλίμερον, ὑπῆλθον εἰς τῷ Μονῷ τῷ Ἀγαύρων, μὲ εἴνα μαθητῷ τῷ κλήσιν Παχώμιον, καὶ ἀνέβισαν εἰς εἴνα ὄρος, ἐκεῖ πλισίον, νὰ ἴδωσι τὸν οἶκον ὅπῃ ἐκτίσαν, ἔξῃ νὰ κατοικῶν ὅσοι ἐποροτίμην τῷ ἀναχώρισιν. ἔτυχε γυν' εἴνας ἑάγος ὑπὲρ φύσιν ποτὰ μέγας, τὸν ὁποῖον ἰδόντες οἱ Μοναχοί, ὅπῃ ὑπῆλθον μὲ τὸν Ἅγιον, ἀρέχθησαν τὸν ἑάγον, καὶ ἐμελετήσαν νὰ τὸν κωμηθήσιν, ἔξῃ νὰ κάμην ἀσκὸν τὸ δέρμα τε. ὁ δὲ Ἅγιος ὡς προορατικός, γνωρίσας τὰς δαλογισμὰς αὐτῶν, ἐφάνησεν εἴνα τῷ κλήσιν Σάββαν, καὶ λέγει τον· ὕπαγε νὰ φέρης ἐδῶ ἐκείνον τὸν ἑάγον. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· καὶ εἰς φύγη, πῶς νὰ τὸν φέρω, ὅπῃ εἶναι ἄριστος; καὶ ὁ Ἅγιος, ὑπαγε μόνον, εἰπέ τε τὸν λόγον μου, καὶ ἔρχεται πάραυτα. τότε σφαιεῖς πρὸς τὰς ἄλλας, τὰς ἠράται εἰς ἡτὸν τὸ δέρμα τῆ ἑάγου χήσιμον; οἱ δὲ εἶπον· Ναί, ποτὰ καλὸν εἶναι καὶ χρειαζόμενον, καὶ ἀπὸ ἄραν ποτὶ μὲ ἐμελετήμην, εἰς δαυτηδῶμην, νὰ τὸν θηροῦσῶμην. τότε ἤλθεν ὁ Σάββας, καὶ τῆ ἠκολούθη ὁ ἑάγος ἡμερος. ὁ δὲ Ἅγιος δείχνωντας καὶ πρὸς τὰ ἄλογα ζῶα τὸ φιλάγαθον, εἶπε πρὸς αὐτόν. ὕπαγε βόσκου καὶ τὸ σκῆμας, καὶ ἔπος ἐδίδαξες τὰς μοναχὰς, εἰ μόνον συμπάθειαν, ἀλλὰ καὶ τῷ ἐκκοπῷ τῆ θελήματος.

Εἰς ἐκεῖνο τὸ ὄρος ὅπῃ ἀσκήτουσεν ὁ Γεωργίος, ἡτὸν ἄλλος τις ἀναχαρητής, Γεραίας ὀνόματι, ὅς τις ἐνομίζετο ἀπὸ τὰς ἄλλας ἐναρετώτερος. ἔπος οὖν βλέπων τὸν μέγαν Γεωργίον, πῶς τὸν ἐφειλοτόπον εἰς ὅλα, ἐφθόνησε περὶ εἰσὰ, καὶ πόσον τὸν ἐκυεῖδουσεν ὁ πατήρ τῆ φθόνης, ὅπῃ καὶ εἰς φόνον ἄρμησεν ὁ ἀνόητος, καὶ ἀπέσπε. μελετώντας εἰς τῷ διαύσειν αὐτῆ ὁ παγκράτης Γουερίας, πῶς νὰ φονδύσῃ τὸν Ὄσιον, νὰ μήτο καταλάβην οἱ ἀνδραποί, ἔβαλε βελῶν νὰ τὸν ποτίσῃ θανάσιμα φάρμακα. ἀποροτιμῶν ἔν πᾶς ἤθελε νὰ μιμᾶται τῷ ἀρετῷ ἐκείνου, ὑπῆλθον εἰς τὸ κελίον τε, ὅς τις τὸν ὑποδέχθη ὡς ὀπονηρότος, καὶ ἔκαμαν ἀντάμα ἡμέρας ποτὰς, ἔως ἔκπυρην ὁ ὑποκρητής τῆς ἀρετῆς καιρὸν ἐπιπύθειον, νὰ τελεσῇ τὸ μελετήμην. ποτίσας λοιπὸν αὐτόν τῆς ἐπιβεβλῆς τὸ ποτήριον, αἰδανέτο εἰς τὰ ἐντόδια ποτὰς οὐδίας ὁ Ἅγιος. ἀλλὰ ὁ Παντοδύαμος Θεὸς δούτου ἀφῆκε ποτὶ μὲ ἄραν, νὰ τὸν κυεῖδουσῃ τὸ φάρμακον. ἀμὴ ἔσειλα τὸν Ἅγιον Εὐσάδιον εἰς τὸ ὄραμα, καὶ τὸν ἐθεράπευσε, δίδωντας τε τελείαν ὑγείαν ὡς πρότερον. ἔξῃ τῷ ὁποῖαν ἀεργεσίαν, ἐκτίσεν Ἐκκλησίαν τῆ Μεγαλομάρτυρος Εὐσάδιε ὁ Ὄσιος, ἡτὸς ἔως τῷ σήμερον φαίνεται, καὶ ἀπὸ τότε μᾶλλον ἔλαβε χάριν φειλοτέρων ὁ Ὄσιος, νὰ τελεσῇ εἰς τὸ πείσμα τῆ Γεραίας θαυμάσια. καὶ μίαν νύκτα εἶδον ὀπτασίαν ἔξυ-

πνος, ἢ εὐχμε βρύσις εἰς τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς τόπης, καὶ ἀρόβεται τυφλά πλῆθος πολὺ, ὅπῃ ἐπιαν ἀπ' ἐκεῖνο τὸ γλυκύπαιον ὕδωρ καὶ ἐφωτίζοντο. μὴ δυνάμηνος ἔν νὰ καταλάβῃ τὴν εὐνοίαν τῆς ὁράσεως, ἠρώπησε τινὰς ἐγχωρεῖς, καὶ τῆς εἴπασι, ὅτι εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ἦτον Ναὸς τῆς Θεοτόκης τὸ ἀρότερον. ὁ δὲν ἔκτισαν ἐκεῖ Ναὸν ὠραῖον καὶ πλάσιον, ἀλλὰ καὶ Μοναστήριον ὑποδόμησε, καὶ σωτήριον ἀρόβεται λογικά, τὰ ὅποια ἦσαν τυφλά εἰς τὴν ψυχῇ ἀρότερον, καὶ πίνοντας τὸ γλυκὺ νάμα τῆς διδαχῆς τῆς Οσίου, ἐφωτίζονταν ὕστερα, καθὼς ἢ ὀπτασία ἐδήλωσε, καὶ καθοδηγημένοι ὑπ' αὐτῆς, ἐτέλεσαν τὸν βίον θεάρετα. ὁπότεν δὲ ἢ Ἐκκλησία ἐκτίζετο, ἔκαμε πολλὴν βροχῇ, καὶ ἀγῆκων ἀπὸ τῆς γλῶσσης ἐρπετὰ θανάσιμα, τὰ ὅποια ἐδάγκαναν τὰς Μασόρας, καὶ δὲν ἤμποροῦσαν νὰ κτίζωσι. ὁ δὲ Οσίος ἔκαμε πρὸς Κύριον δέησιν, καὶ ἐγένον εἰς μίαν σιγμῇ ὁ Οὐρανὸς ξάσερος, ὅπῃ ἦτον σκοτεινὸς ἀπὸ τὸ πάχος τῆς νεφελῶν ἀρότερον, καὶ ἔπως οἱ Κτίσαι ἀνεμποδίστως ἐδούλωσον, τὰς ὅποιας ὑπηρετὰ ἀροθύμως ὁ Ἄγιος. καὶ ὅταν ἐσύκανε μίαν μεγάλην πέτραν, ἀγῆκων ἀποκάτω μία ἔχισ, καὶ τὸν ἐδάγκασεν εἰς τὴν χέρα, καὶ ἔχυσε τὸ φαρμάκι. ἀλλ' αὐτὸς ὡς ἄλλος Παῦλος, εἰτίναξε τὸ θῆριον, καὶ αὐτὸ μὴ ἐπέσε καὶ γῆς, ὁ δὲ Ἄγιος ἔμεινον ἀβλαβῆς τελείως, καὶ ὑπηρετὰ τὰς Μασόρας, ἕως ἔτελεσαν ἅπαντα. καὶ μὴ ταῦτα, πάλιν εἶχε τὰς ὀφθαλμὸς αὐτῆς πρὸς τὸν Θεὸν πάντοτε, ὅς τις δυναμάνει τὰς δάλας τε, καὶ τὰς δοξάζει εἰς δόξαν αὐτῆς καὶ μεγαλοπρέπειαν, καθὼς ἐγνώθη εἰς τῆτον τὸν Οσίον. ὅς τις ποτὲ προσδύχοντος ὑψωσεν ὄλοντε τὸν νῦν πρὸς τὰ ἔρανια, τὰ ὅποια ἐσοχάζετο, καὶ ποσῶς δὲν ἐφρόνει ὀπίγεια. Ἄλλος δὲ τις ἐνάρετος ἀσκητῆς πῆν κλήσιον Εὐσεβῆτιος, ἐμμεῖτο τῆτον τὸν Οσίον, καὶ πολλὰκις ἐκρύπτετο, καὶ τὸν ἐβλεπεν διχόμενον, ἔξ νὰ λαμβανῇ ἀπ' ἐκεῖνον ὑποδειγμα. ἰδὼν ἔν αὐτὸν εἰς ὑψηλοτέραν θεωρίαν μετέωρον, ἔσεκε κρυμμένος ἕως τὸ ὕστερον, καὶ βλέπει τον, ὅτι δὲν ἐπάτει ποσῶς εἰς τὴν γλῶσσην, ἀλλὰ καθὼς ἦτον ἢ ψυχῆ τε εἰς τὰ ἔρανια, ἔτω καὶ τὸ κορμῆ τε ἐσέκετο ὑψηλὰ ἀπὸ τῆς γλῶσσης μετέωρον. ταῦτα ἰδὼν ἐτρόμαξεν ὁ Εὐσεβῆτιος. ὁ δὲ Οσίος ἐπατάλαβε πῶς τὸν εἶδε, καὶ τὸν ἐνανόησε βαρύπατα ὡς πῆλεργον. ἀλλὰ ἀκῆσατε καὶ τὰ ὀπίλοιπά τε θαυμάσια.

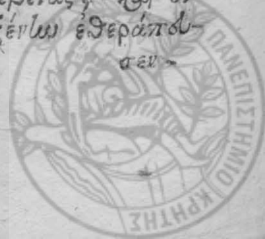
Γυνήτις εἶχε πολλὰ δαιμόνια, καὶ τὴν ἐφῆκεν εἰς αἰχρεργίας καὶ ἀρεπα πῶραγματα, ἢ τις ἔδραμν εἰς τὸν ἀμίδον ἰατρὸν Ἰωαννίκιον, νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. ὁ δὲ Οσίος ἔκαμε πρὸς Κύριον δέησιν, νὰ μῆτιν πειράξῃν πλέον οἰδαίμονες, ἀλλὰ νὰ μεταφέρῃν εἰς ἐκεῖνον τὸν πόλεμον. ταῦτα εἶπεν ἔχωντας εἰς τὸν Θεὸν τὸ θάρρος τε. ὅπῃ τῆς εἶδιδε τὴν βοήθειαν. ἀδύς ἔν ἐφυγαν ἀπὸ τῆς γυνῆς οἱ δαίμονες, ὡπερ νὰ εὐχμαν ἀπὸ τῆς προσδύχῃ τῆς Ἄγῆς σαγίταις καὶ ξίφῃ, νὰ τὰς ἐκάρφωσαν. ἢ γυνὴ λοιπὸν ἀπῆλθεν ὑγιῆς εἰς τὸν οἶκόν της, ἀχαριστῶσα τὸν Ἄγιον. οἱ δὲ δαίμονες ἐπῆρασιον εἷνα Νέον, καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τόπον κρημνῶδη καὶ δύσβατον τὸ μεσονύκτιον, ἔξ νὰ τὸν ἐγκρημνίσῃν οἱ τρισκατάρτοι. οἱ δὲ Ἄγιος ἀρέθη τὴν ἄραν ὅπῃ τὸν ἔσπροχταν εἰς τὸν καθύφορον, καὶ ἀρπάσας αὐτὸν, ἐδίωξε τὰς ὑπὸ δουῶς, τὸν δὲ ἀνδύδων ἐκατόδουκῶν εἰς ὁδὸν σωτηρίας ἀγαλλιώμενον. ἅπαντες ἔν ἐδιηγῆντο τῆς Οσίου τὰ κατορθώματα, τὰς ἀρετὰς τε θαυμάζοντας, καὶ ὅπως θαυμάσια ἦσαν τὰ ἔργα τε, καὶ ὅλας τε τὰς μαθητὰς ἐλύξωσε πολ-

λάκις ὑπὸ ἀφόρου κινδύνου, ἀπὸ παγίδας δαιμόνων ἢ μηχανήματα, ποτὲ μὲν τὸ σημεῖον τῆ Σταυρῆ ἐγχαράσσωντας, ποτὲ δὲ καὶ μὲ τὴν ράβδον αὐτῆ ἐθανάπωνε θεία, καὶ διεσκόρπισε δαίμονας. καὶ καιρὸν ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὸ ὄρος τῆ Τειχάλικος, καὶ ἠσυχάζει καμπόσον καιρὸν, ἕνεκεν ἧτον ὁτόπος αὐτὸς ἐπιπῆδεις πρὸς ἀσκησιν. ἐμεινεν ἔν ἐκεῖ πάλιν ὑπαιθρὸς καὶ ἄσκιος, χωρὶς τινὰ σωματικῶν ἀδραμυθίων. ὁ δὲ ἠγέμενος τῆς μονῆς τῆς Ἀγαύραν Εὐστράτιος, ἔχωντας πόδον καὶ τὴν αἰτημῶση, ὑπῆλθε ἐκεῖ, καὶ τὸν ἠρώτησεν, εἰ μὲν ἐμελλε καὶ ζῆση καιρὸν πολὺν ὁ Βασιλεὺς Λέων. ταῦτα εἶπε, ἕνεκεν αὐτὸς ὁ Τύραννος ἦτον μισόχριστος, καὶ ἐδέοντο τὸν Θεὸν οἱ Ὀρθόδοξοι, καὶ τὸν ἐξολοθρεύσει, καὶ μή τις πειράξῃ ὁ ἀσεβέστατος. ὁ δὲ Ἰωαννῆμιος ἀπεκρίνατο, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὸν φοβέει ὁ Μιχαὴλ, καὶ πάρῃ αὐτὸς τὸ Βασίλειον, καὶ ἔπος ἐλάβετο, καθὼς ἐπροφήτευσεν ὁ Ἅγιος, καὶ ἐθαύμασεν ὁ Εὐστράτιος καὶ ὅσοι ἄλλοι τὸ ἤκουσαν, πῶς ἔξωθεν ὅλα τὰ μέλλοντα.

Περπατῶντας δὲ ποτὲ εἰς τόπον κρημνώδη καὶ ἄβατον, ἔλα καὶ ὑπάγει εἰς σῆν ἀναχωρητικὸν ἀσπίλαιον, ἔπεσεν ἡ ράβδος ὑπὸ τὸ χεῖρ τε, καὶ ὑπῆλθε εἰς σῆν κατήφορον, ὅπως δὲν ἐβόλει καὶ ὑπάγει αἰθρατος. ὁ δὲ Ἅγιος ἐλυπήθη, ἕνεκεν δὲν ἐδύετο καὶ ὁδύσει χωρὶς τὸ ράβδι, ἕνεκεν τὸ ἔραχθ τὸ τότε καὶ ἄβατον. κλίνας ἔν τὰ γόνατα, προσήνετο τῷ Θεῷ, καὶ τὴν σωήθειαν, καὶ τότε (ὡ τὸ θαύματος) ἐπέταξεν ἡ ράβδος ὡς πετεινὸν ἐναέριον, καὶ ἔρχεται εἰς τὰς χεῖράς τε. διχαρῆσας ἔν τῷ Θεῷ, ἐθελάτει τὸν δρόμον τε, καὶ φθάνωντας εἰς τὸ ἀσπίλαιον, τὸ ἦρε γεμάτο δαίμονας, οἱ τινες ἰδόντες αὐτὸν ἐθυμώθησαν, καὶ ἔκαμαν, ἕνεκεν καὶ τὸν φοβήσεν, πολλὴν παραχλῆ, καὶ θόρυβον, ἔβρυχον, ἔκαμαν σεισμὸν εἰς ὄλον τὸ ἀσπίλαιον, ἐδειχσαν πῶς ἠθέλων καὶ τὸν θανατώσεν, ἕνεκεν ὑπῆγε, καὶ τὰς διγάλη ὑπὸ τὸν οἰκόν τε. τέλος πάντων, ὅταν ἴδατι τὴν ἀφοβίαν τῆ Ὀσίε καὶ ἡθναϊότητα, πῶς δὲν ἐψήφα τὰς κακουργίας τε, ἔφυγον καὶ σαρκῶς τε, ὑπὸ τὸ σπῆλαιον, ταῦτα λέγοντες. Τί ἡμῖν καὶ σοί, ἠλθες πρὸ καιρῆ βασανίσαι ἡμᾶς. καὶ ἄλλα παρόμοια. ἔπειτα λοιπὸν εἰς ὅσας ἡτόπας ὑπῆλθεν, ἐλύθωνε τὰς ἐγχωρεῖς ὑπὸ πᾶσαν βλάβην ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ ὅσοι ἐκατοικῆσαν εἰς ἐκεῖνα τὰ ὄρια, διχαρῆσσαν τὸν Ὀσίον, ὅπως ἐδίωξεν ἀπ' ἐκεῖ τὰς ἀλάστορας. ἡμεῖς δὲ ὡς εἰπεῖμεν καὶ τὰ ἐπίλοιπα.

Μία κόρη σὺς συγκλητικῆ Ἀρχοντος εἶχε χαλεπὴν ἀσθένειαν, καὶ ἐκείτο εἰς ὅλα τὰ μέλη ἀκίνητος καὶ ἀθάλατος, ἡ ὁποία ἦτον δυσεβῆς καὶ Ὀρθόδοξος, ὁ δὲ γαμβρὸς τῆ Ὀσίε, ὅπως εἶχε τὴν ἀδελφίαν τῆ γυναῖκα ἦτον Εἰκονομάχος, καὶ τὸν ἐδίδαξε πολλὰ καὶ ὁ Ἅγιος, καὶ ἦν Ὀρθόδοξος, καὶ δὲν ἠθέλησεν. ὅθεν ὡς ζῆλωτῆς τῆς δυσεβείας καὶ συμπαθέστατος, ἔκαμε πρὸς τὸν Θεὸν δέσπον, καὶ θεράπευθῆ ἡ κόρη ἐκείνη, ὅπως δὲν τε ἐσυγχεῖται τίποτας, ἀλλὰ μόνον ἕνεκεν ἦτον Ὀρθόδοξος, καὶ ὁ γαμβρὸς τε καὶ χάσῃ τὸ φῶς τε, καθὼς ἦτον καὶ εἰς τὴν ψυχὴν πετυφλωμένος καὶ ἀγνωστος, καὶ ἔπος ἐλάβετο, ὡς ἐζήτησε τῆ Κυρίε ὁ Ἅγιος. ἡ μὲν ἔν ἀθάλατος ἠγέρθη, καὶ δοξάζουσα τὸν Θεὸν ὑπέστρεψε θεράπευσα εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. ὁ δὲ τυφλὸς τὴν ψυχὴν, ἔμεινε τυφλὸς καὶ τῷ σώματι, καὶ πλέον δὲν ἰαθῆναι, καθὼς καὶ τὴν ἀδελφειαν τῆς ψυχῆς δὲν ἀπέρριψε. ποσῆτον ἦτον ζῆλωτῆς τῆς δυσεβείας, καὶ δίκαιος ὁ Ἰωαννῆμιος, ὅπως τὸν συγγρηῖτε ἐτύφλωσε, καὶ τὴν ἕνῃ ἐθεράπευσε.

σεν. ἔχε δὲ σωλήθειαν ὅταν ἤρχοντο τινὲς αὐθραποὶ ἐν τὸν εὐρωσιν, ἐκατέβαινον ἕως τὸ κάτω μέρος τῶ ὄρους καὶ τὲς ἐδέχετο, ἕνα νὰ μὴ πειράζωνται εἰς τὸσον ἀνήφορον. καὶ μίαν ἡμέραν ὑπῆσαν τινὲς Ἀρχιερεῖς ἐν τὸν εὐρωσιν, ἀνάμεσον εἰς τὲς ὁποῖας ἦτον ὁ Μητροπολίτης Χαλκηδόνος, ὁ Νικαίας Πέτρος, καὶ ὁ Μέγας Θεόδωρος ὁ Στωδίτης. ὅς τις εἶχεν εἰς τὴν συνοδίαν τὴν δύο Ἀδελφούς τῶ Μοναστηρίου, Ἰωσήφ τὴν κλήσιν, καὶ Κλήμητα. Ἐκατέβη γὰρ καὶ τότε ὁ Ὅσιος ἐν τὴν προυπαντήσῃ, καὶ ἀφ' ἐπιπέδου πνευματικὰ καὶ σαματικὰ, λέγει πρὸς τὸν Ἰωσήφ ὁ Ὅσιος. Ἐτοιμάσα ἕνα τὴν ἔξοδον. οἱ μὲν οὖν ἀεροαταί δὲν ἐκατέλαβον τότε τὸτον τὸν λόγον, ἀλλ' ὅταν ἴδασιν, ὅτι μὴ ἡμέρας ὁ Ἰωσήφ ἐπελύθησεν, ἐθαύμασον τὴν Ἁγίαν τὴν κορόρησιν. καὶ μόνον δὲ τὸ προορατικὸν εἶχεν, ἀλλὰ καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετὰς, καὶ ὀξόχως τὴν συμπάθειαν, καὶ καταπολλὰ ἐφρόντιζε νὰ ἀφελα τὲς Χειρῶνες, καὶ νὰ τὲς λυβῶσῃ ἀπὸ τὴν θλίψεως. ἕνα τὸ ὅποιον ἔβανε τὴν ψυχὴν εἰς κίνδυνον, ὡς χειρομίμητος, ἕνα νὰ γλυτώσῃ τὰ πρόβατα. ὅθεν μὴ τὸν θάνατον τῶ Μιχαήλ, ὅς τις ἐβασίλευσε μόνον χρόνος δ. ἐπῆρσεν ὁ Νικηφόρος τὸ Βασίλειον. τὸν καιρὸν ἐκεῖνον εἶχασιν οἱ Βέλγαροι αἰχμαλώτους πολλὰς Ῥωμαίους. τὸτο μαζὶν ὁ φιλάθραπος Ἰωαννίνιος, εἶχε πόθον νὰ τὲς λυβῶσῃ ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν φυλακὴν, ὅτε τὲς εἶχαν σιδηροδέσμιες. λοιπὸν καταφρονήσας ἡσυχίαν καὶ ἀσκησιν, ἕνα νὰ σώσῃ ψυχὰς ἀπὸ θάνατον, δὲν ἐσυλλογίσθη ποσῶς τῆς οδοιπορίας τὲς κινδύνους καὶ τὴν λοιπὴν κακοπάθειαν, ἀλλὰ ὑπῆγε μοναχὸς εἰς τὴν Βελγὰρειαν ὅτε τὲς εἶχασιν, καὶ προσδέξαμενος ἕνα τῆς φυλακῆς, ἀνοίχθησεν αἱ θύραι, καὶ αἱ ἄλλοις ἔλυσαν, καὶ ἀγαγεῖν τὲς δεσμίους, κατὰ τὸν ὅσον ἐλύθησεν ἀπὸ τὸν ἄδελφον τὴν προπάππας, καὶ τὲς ὠδήγησεν ὅλλω τὴν νύκτα εἰς τὴν οδοιπορίαν μετὰ τὴν θάνατον ὡς ἄλλος Μωϋσῆς, καὶ τὲς ἤφερσεν ἕως τὰ ὄρια τῶν Ῥωμαίων, διδάσκων αὐτὰς ὅλον τὸν δρόμον, καὶ νειθεῖν μετὰ σωτήρια λόγια, νὰ μὴ γλυκὴν ἡμέρα σκολιὰ ὡς τὲς πατέρας αὐτῶν, νὰ ἀθραπικρανεῖν τὸν Λυβῶν τὸν Θεὸν καὶ Σωτῆρά τας, ἀλλὰ νὰ ἐνθυμῶνται τὴν διεργασίαν πάντοτε. οἱ δὲ λυβῶντες πολλὰκις αὐτὸν παρεκάλεσαν, νὰ τὲς εἰπῇ τίς ἦτον, καὶ δὲν ἤθελεν. ὑπερον δὲ ὅταν ἐχάριεν, τοὺς ὡμολόγησε τὸ ὄνομα τας, ἀλλ' ὅτε εἶπε νὰ γνωρίζῃ τὴν χάριν τῶ Θεοῦ, πρὸς τὸν ὅποιον νὰ μὴ φανεῖσιν ἀχάριτοι. καὶ ἕως αὐτοὶ μὴ ἀπῆλθον εἰς τὴν οικίαν τας χαίροντες, ὁ δὲ Ὅσιος ὑπῆλθεν εἰς τὴν Σιρειακὴν, νὰ προσκυνησῇ τῶ Ἁγίῳ Θεοφάνει τὸ Λεῖψανον. καὶ ὅταν ὑπέσρεφεν, ἐπέρασεν τὸ παράβη ἀπὸ τὴν Θάσον, ἡ ὁποία Νῆσος ἦτον γεμάτη ὄφεις, καὶ ἐβλαπταν πολλὰ τὲς οἰκήτορας, οἱ τινὲς ὅλοι ἐσυνάχθησεν, ἀκούοντες πῶς ἦλθεν ὁ μέγας Ἰωαννίνιος. (ὅτι εἰς ὅλον τὸν Κόσμον χεδὸν ἀπῆλθεν ἡ φήμη τας.) καὶ πίπτοντες εἰς τὲς πόδας αὐτῶ μὴ δαυρύων, ἐδέοντο νὰ τὲς βουθήσῃ ἕνα τὸν Κύριον, καὶ τὲς λυβῶσῃ τῆς βλάβης τῶν ὄφειων. σπλαγχνισθεὶς ἐν ἐπ' αὐτὰς, ἕκαμε προσδέχων ὁ Ἁγίος. Καὶ παρὰ τὴν (ὡ τῶ θάνατον τῶν Χειρῶν Βασιλεῦ) ἀγῆκων ἀπὸ τὴν φωνῆς τας οἱ ὄφεις, καὶ ἐπῆλθον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ πλέον ποσῶς δὲν ἐφάνησαν. τοῖσιν τεράσιον βλέποντες οἱ τῆς Νῆσος ἐγχαίριοι, νύχαλίσθησεν τῶ Ὅσιῳ ὡς ἔπαρε, καὶ ὡς Ἄγγελον τὸν ἐσέβοντο, μάλιστ' ὁ Καθηγέμενος τῶν μοναχῶν, ὅτε ἦσαν ἐκεῖ, Δαμιῆλ ὀνόματι, δὲν ὀξέχαισε πλέον ἀπὸ τὸν Ὅσιον, ἀλλὰ ὑπῆγε μετὰ τὴν λόγε τας, καὶ θείωντας

να πάρη εἰς ἀδελφὸν ὅπῃ εἶχε, τὴν κλῆσιν Εὐθύμιον, εἶπε πρὸς ἐκείνον ὁ Ὅσιος. μὴ κοπιᾶζης νὰ ἔλθῃς μετ' ἐμᾶς ἀδελφεῖ Εὐθύμιε, ἀλλὰ διόρθωσε τὴν ψυχὴν σου, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας ὑπάγεις πρὸς Κύριον. Ἔως εἰπὼν, ὑπήγαγε μὲ τὸν Δαμιῆλ, νὰ οἰκῆσεν εἰς εἰς μικρότατον ἀπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον ἐφώλδον εἰς πονηρότατος δαίμων, ὅστις ἐφάνη πρὸς αὐτὸς μαῦρος καὶ φοβερός ἔξω νὰ τὸν φομάξῃ νὰ φύγῃ. οἱ δὲ ἔμειναν ἄφοβοι. βλέπων οὖν ὁ φθονερός ὄφις ὅτι δὲν ἐφευγαν, ἐτυλίχθη εἰς τὰς πόδας τοῦ Δαμιῆλ, τὸν δὲ ἄγιον ἐπλήγασεν εἰς τὴν πλευράν, καὶ τόσον πόνον τὴν ἔδωκεν, ὅπῃ ἐκείτετο μιαν ἐβδομάδα ἄφωτος.

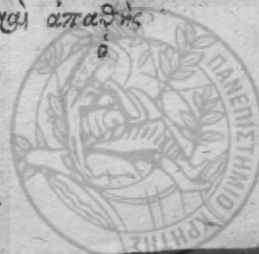
Καὶ ἔως ὁ μὴ δαίμων ἀφανῆς ἐῤῥητο, ὁ δὲ Ἄγιος ἔσπερε πάλιν εἰς τὸ Τειχάλικον, τὸ ὁποῖον τὴν ἐπαύοδον ἀπέσταντες οἱ Ἐγγάριοι, ἐχάρησαν τόσον, ὅσον ἐλυπήθησαν ὅταν ἐφυγῇ. ἀφ' ἧ δὲ καὶ ἐκαμῆ ἐκεῖ καμπόσον καιρὸν, καὶ ἐδίωξε τὴν κάμπην, ὅπῃ ἔβρωγε τὰ λάχανα, ἐπροφήτευσεν πολλοῖς τὸν θάνατον, καὶ ἄλλα θαυμάσια ἐτέλεσεν. ἔπειτα ὑπήγαγε εἰς ἄλλο ὄρος Ἰαχὺ καὶ ἄβατον, ὅπῃ ἐκαλεῖτο τὸ Κόρακος, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ἐπροφήτευσαν οἱ δύο Ὅσιοι ὅπῃ τὴν ἔδωκεν τὸν Ἰρίχιον, πῶς θέλει κατοικήσει καὶ εἰς αὐτὸ εἰς τὸ ὕψερρον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐτέλεσε πολλὰ θαυμάσια, τὰ ὁποῖα ἀφίνω ἔξω σωτηρίαν, καὶ μόνον εἰς νὰ γράψω εἰς πίσωσιν.

Εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος τὸ Κόρακος ἔβοσκον πρόβατα, καὶ τὰ ἐθύρευον οἱ βοσκοί, πῶς ὁποῖος βλέπωντας ὁ Ἄγιος, ἐκάλεσεν εἰς καθ' εἰς ἕξ ὀνόματος, ὅπῃ ἄλλω φορᾷ δούτως εἶδε πάποτε, καὶ γνωρίσας μὲ τὴν χάριν τὸ Παναγία Πνεύματος, πῶς ἦσαν τὰ πλακεμένα πρόβατα, πῶς εἶπε καὶ τὸ τότε τὸ ὄνομα, καὶ δρόντες αὐτὰ ἐθαύμασαν, καὶ πολλὰ τὴν δὴχαρίστησαν, καὶ ἔχασαν χαρὰν νὰ σωτύχῃν μὲ τοῖτον Ἄγιον, καὶ ἠλθασιν καὶ ἄλλαις φοραῖς, νὰ τὸν εὗρῃν, ἀλλ' αὐτὸς ὅταν ἤθελε τὸν ἐβλεπον, καὶ ὅταν δού ἤθελεν, ἐγένετο ἐνώπιον αὐτῶν ἄφωτος. ἀνελάτῃν δὲ εἰς τὸ ὄρος τὸ Ἀντιδία, ἔκτισε καὶ ἐκεῖ εἰς κελίον μικρότατον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκατόρθωσεν ἀρεταῖς μεγαλήτεραις, παιδιπρωρῆτας τὴν σάρκα μὲ σκληραγωγίαν καὶ ἀσκησιν. Ἡ τὸν δὲ τότε ἀδωνῆς τὸ Μαγίστερ Στεφάνος ἢ Σύζυγος, καὶ ἔχασε τὸν νῦν τις ἄπο τινὰς μαντείας ὅπῃ ἠσπλαγχαίης τῆς ἐκαμῆ. τῆς ὁποίας ἐκατασκιάσασιν οἱ ἰατροὶ μυρία φάρμακα καὶ ἰατρικὰ, ἀλλὰ κανεῖα δούτῃν ὠφέλησεν. ὅθεν ἡ ἀδωνῆς ἔδραμε πρὸς τὸν Ἄγιον, ὅστις ἐκαμε προσευχὴν, καὶ τὴν ἰάτρειαν παράτα. Εἶχε δὲ καὶ εἰς εἰς ψυχοπαῖδι ὁ Ἄγιος ὄνοματι Στέφανον, ὅστις ἦτον δίκαιος καὶ καὶ πολλὰ ἐνάρετος. Καὶ ἀπελάτῃν εἰς τὸ κελίον αὐτῶν, τὸ εἶπεν ὁ Ἄγιος· ἐτοιμάζε ἀδελφεῖ πρὸς τὴν ἔξοδον. ὁ δὲ θαυμάσιος ἀπεκρίνατο Στέφανος· ἐτοιμάζῃμα Διδάσκαλε, καὶ τὸ θεμέλιον τῆς ἀρετῆς φιλοπονώτερον ὠκοδόμησα. ταῦτα εἶπε, καὶ εἰς ὀλίγον ἔξωσημα ἐποιμήθη χαρῆμος. ὅστις καὶ μὲ τὸν θάνατον ἐτέλεσεν ἄπειρα θαύματα.

Ἐβέλεμῃν ἀδελφοί μου νὰ διηγηθῶ ὅλα τὰ κατορθώματα τῶ Ὅσιου. ἀμὴ ὁ καιρὸς δού με φθαίνει, ἔξωτι ἔχω νὰ γράψω πολλὰ ἐπέσον τὸν Μιῦα Νοέμβριον, καὶ ἔξωχας τὴν σημεῖνῃν ἡμέραν, ὅπῃ ἐχομῆ καὶ τὸν θρῦλλον τῶ Γερεμῆ, ἔξω τὴν ὁποῖαν αἰτίαν ἀφῆκα τὰ ἐπίλοιπα τῶ Ὅσιου θαυμάσια, ὅπῃ ἐπροφήτευσεν πολλῶν τὸν θάνατον, ὡς καὶ τῶ ἄλλων, ὅπῃ εἶπομῆ ἄνωθεν, καὶ ἀναειδημῆτας ἀδωνῆς ἐθεράπευσεν, καὶ ἄλλα πλεῖστα ἄξια διηγήσεως ἐκατόρθωσεν. ἀμὴ φθαῖναι τὰ προγεγραμμένα, νὰ φανερώσῃν τὴν πρὸς Θεὸν παρρησίαν

σίων τε, κὶ ἄς βραχυλογήσωμεν τῷ δήγησιν, ἔξ νὰ εὐρωίην τῷ τελείω-
 σιν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον ἀκόμη εἰς τῷ Ἐκκλησίᾳ μεγάλη σύγχυσις διὰ
 τὸν εἰκονομάχον Θεόφιλον. ὁ δὲ πρὸς αὐτὸν τῆς Ἀγαύρων Εὐστράτιος, ἀπελθὼν,
 ἠρώτησε τὸν Ὅσιον λέγωντας· εἰπέμας δὲ τὸν Κύριον, ἕως ποτε μέλλει νὰ
 ἔχη ἡ Ἐκκλησία μας σκανδαλα; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. εἰς ὀλίγας ἡμέρας χειρο-
 τονᾶται Πατριάρχης εἰς ἐνάρετος κὶ γραμματισμῶς τῷ κλησὶν Μεθόδιος, κὶ
 αὐτὸς μὲ τῷ ὀδυνηρᾷ τελείῳ τῆ Θεοφίλου (ὅστις μέλλει νὰ ξεμύξῃ κα-
 κῶς) θέλει δογματίσει τὸ ὀρθόδοξον τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ ὁμοῦσιον, νὰ
 κατεστήσῃ εἰς τῷ Ἐκκλησίᾳ ὁμόνοιαν. ἔπος εἶπε, κὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπλη-
 ρώθησαν ὅσα ἐπαφήτερον ὁ Θεαπέσιος. κὶ ὁ μὲν Θεόφιλος ἐπλόστησεν. ἡ
 δὲ μακαρία Θεοδώρα κὶ ὁ αἰόδιμος Μιχαὴλ ὁ Υἱὸς τῆς ἐπήρασι τὸ Βασίλειον,
 κὶ καθίσας εἰς τὸν θρόνον ὁ Ἱερὸς Μεθόδιος, ἐκατέπαυσαν ὅλαις ἡ παραχαῖς
 τῆς Αἰρετικῶν, καὶ εἰρήνωσαν μετὰ τῷ θείῳ χάριτι τὰ σκανδαλα. Μετὰ δὲ
 καιρὸν ἔπαυον οἱ Ἀγαρίνοι μετὰ τὴν Χριστιανὴν πόλεμον, καὶ ἐφόνοσαν πολ-
 λὰς, καὶ ἄλλας ἐσκληράωσαν, εἰς τὰς ὁποῖας ἔτυχε καὶ εἰς συγγενῆς τῆς Ἀ-
 γίας. ἀφ' ἧ γὰρ ἔκλεισαν εἰς τῷ φυλακῷ τῆς αἰχμαλωτίας οἱ Ἀραβες, ἐπι-
 καλέθησαν τὸν Ἰωαννίκιον εἰς βοήθειαν, νὰ λυθῶσῃ καὶ τὸν συγγενῆς διὰ
 τῷ κάκωσιν. κὶ παρὰ τοῦ ἐβρέθη τῷ ἄρα τῆ μεσονύκτις εἰς τὸ μέσον τῆς
 δεσμῶν ὁ Ὅσιος, κὶ λέγει εἰς ἀπ' ἐκείνης· ἐγειραι κὶ ἄς συνάσῃ εἰς τὸν
 ἄλλον σας. τότες αἱ ἀλυσες ἔλυσαν, αἱ θύραι μοναχαῖς τῆς ἀνοίχθησαν, κὶ
 ἀγῆκασιν εἰς τοῦ αἰχμαλωτοῦ, καὶ ἔβρεχον δρομαῖοι πρὸς τὰς οἰκίας τῆς.
 ἀμὴ εἰς τὸν δρόμον ἔδραμον κατεπαύσῃ τῆς σκύλοι δυματοὶ κὶ ἄγριοι, καὶ ἐκιν-
 δυνώσαν εἰς θάνατον. Ἀλλὰ πάλιν ἐπαρόφθασε καὶ ἐκεῖ ὁ κοινὸς ἱατρὸς καὶ
 βοηθὸς τοῖς πᾶσιν Ἰωαννίκιος, καὶ χυλῶντας ὡς ἀχλὺν βαθεῖαν κὶ σωτηριον
 εἰς τῷ ὄψιν τῆ σκύλων, δὲν ἔβλεπον· ὅθεν ἀπῆλθον οἱ ἄνθρωποι ὑγιεῖς
 εἰς τὰς συγγενῆς τῆς, οἵτινες ἐνδυμένωι τοιαύτῳ μεγίστῳ ἐβραβεῖαν, δι-
 χαρίζον ἄλλω τῆς τῷ ζωῷ τὸν Ὅσιον. ὁ ποῦτος δὲ καὶ τοῦτος φίλος τοῦ
 Χριστοῦ γνησιώτατος, ἀφ' ἧ ἐτέλεσε τοιαῦτα θαυμάσια, ὅταν ἐγήρασε, κὶ ἐμελ-
 λον εἰς ὀλίγας ἡμέρας νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν ποθέμενον, τῆ ἦλθε μία θλί-
 ψις μεγάλη κὶ συμφορὰ, διὰ σωεργίαν τῆ μισοκάλου καὶ φθορεῖ δαίμονος.
 ἀλλὰ τὸτο γίνεται κατ' οἰκονομίαν Θεοῦ πολλάκις εἰς τὰς Ἁγίας τε, κὶ τὰς πα-
 ραδίδει εἰς τὰς χεῖρας ἐκείνων, ὅπῃ τὰς θλίψεσιν, ὅχι δὲ νὰ τὰς πειρά-
 ξῃ, ἀλλὰ δὲ νὰ τὰς λαμψυῖν μάλις, κὶ νὰ τὰς δοξάσῃ φελοτότερον. Ἐ-
 πὸς μοναχὸς εἰς τὸ γῆμα, Ἐπιφάνιος ὀνόματι, ἦτον εἰς ἐκεῖνα τὰ ὄρια, ὅς
 τῆ εἶχε φήμῳ ψόδῃ, καὶ ἐφαίνετο ὡς ἐνάρετος, ἀμὴ ἔσωθεν ἦτον διαβο-
 λος, καὶ ἐμίσησε πόσον τὸν Ἁγιον, ὅπῃ ἐβελήθη, νὰ τὸν ἀποκτείνῃ ὁ ἔρι-
 σκατάρατος. κὶ ἔβαλε σίαν πολλάκις, νὰ καύσῃ τὸ δάσος τῆ Ὀρεῖς, δὲ νὰ
 θανατώσῃ τὸν Ὅσιον, ἀμὴ ἐκεῖνος τὸ ἐγνώριζεν διὰ θείῳ χάριτι, καὶ ἐμε-
 τατόπιζε πρῶτερον. ὡς πρῶτατος δὲ ὅπῃ ἦτον κὶ μαθητῆς τῆ ἀμνησικακῆς Χρι-
 στοῦ, δὲν ἔκαμε κακὸν τῆ ἐχθρῆς, ἀλλὰ τῆ ἔλεγε μετὰ ταπεινώσῃ, νὰ τῆ εἰ-
 πῇ εἰς τί τῆ ἔπτασε, καὶ ἠθέλε νὰ τὸν θανάτωσῃ; ἀμὴ ἐκεῖνος τὸν ὑβρίζον
 ὁ ἀναίχλυτος, ἔπειτα κρατῶντας εἰς τὰς χεῖράς τῆ μίαν ράβδον, ὅπῃ εἶχε
 εἰς τῷ ἄκραν σεβλῶτον σίδηρον, τῆ ἐκτύπησε μετ' αὐτὸ εἰς τῷ κοιλίαν ὁ
 πάντολμος, ἀλλὰ μετὰ τῷ βοήθειαν τῆ Θεοῦ, ἔμεινεν ἀβλαβὸς καὶ ἀπαθὴς

ὁ συμπαθῆς, καὶ παρεκάλει τὸν ἑμπαθῆ καὶ ἀφανῆ Ἐπιφανίον, νὰ κάμῃ ἀγάπῃ ἀλλήλους. ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ μισανθρώπος δὲν ἠθέλησεν, ἀμὴ ἔμεινεν ὁ δυσμῆρης ἀδελφάκος. τῶν τὸν πειρασμὸν τῆ ἐπροφῆτεῦσαν ἐκεῖνοι οἱ δύο Ὅσιοι, ὅτῃ τῆ ἔδωσαν τὸ Ἕίχιον, καθὼς εἶπομεν.

Ἡ ὄν δὲ τότε ὁ Ἅγιος πολλὰ γέροντας καὶ ἀχαμῶς ἀπὸ τῆς κόπους τῆς ἀσκήσεως, καὶ κτίζωντας κελλίον εἰς τὴν μονὴν τῆς Ἀντιδίας, ἠσύχαζε, καὶ ὅταν εὐχρῆν εἰς τῆς ἀδελφῆς καμίαν φοράν, τὸν ἔβλεπαν ὅσοι ἠθέλουν ἰκεῖνος, καὶ εἰς τῆς ἄλλας ἦτον ἀόρατος. Εἰς τὸν πέμπτον χρόνον τῆς Βασιλείας τῆς Εὐσεβεσάτῃ Μιχαῆλ, γνωρίσας ἀπὸ θεῖαν χάριν, τὴν τελευτήν τῆς Ἁγίας ὁ Πατριάρχης Μεθόδιος, ὑπῆγε νὰ λάβῃ τὴν τελευταίαν ἐβλόγησιν. ἀρ' ἔλοιπὸν ἐχαίρετοσεν εἰς τὸν ἄλλον, καὶ συνομιλήσαντες ἄρα πολλῶν, ὑψοφραῖθησαν τῷ Πνεύματι, ἐκάλεσεν ὅλας τῆς Χριστιανῆς, Κληρικῆς καὶ Μοναχῆς ὅσοι ἔτυχαν, καὶ τῆς ἐπαγγέλλει, νὰ φυλάξῃ ἀκριβῶς τὴν Ὁρθόδοξον Πίσιν, νὰ διαβῆνται τὸν Ἀρχιερέα, καὶ νὰ ἔχῃν τὴν καὶ Θεὸν ἀγάπῃ ἀλλήλους καὶ ὁμόνοιαν. ἔπειτα λέγει πρὸς τὸν Μεθόδιον· ἐγὼ μὲν ὑπάγω μὲτ' ἑξήμις ἡμέρας, σὺ δὲ ἔρχεσαι εἰς ὀλίγον χρόνον νὰ μὲ εὕρῃς, καθὼς ὁ Θεὸς προῶρισεν. αὐτὰ ὅτῃ ἐπροεῖπεν ὁ θαυμασίος ἐγέναν. καὶ αὐτὸς μὲν τὴν Ἕίτιν ἡμέραν, ὅτῃ εἶχε τέσσαρεις ὁ Νοέμβριος, ἀπῆλθε πρὸς τὸν ποθέμενον. ὁ δὲ λαμπρῶς ἐκλάμψας εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Μεθόδιος, ὅπῃ μόνος μὴνας μὲτ' ἑξήμις ὅσιν τελεώσῃν, τῇ ἰδ'. Γενίε ἐκοιμήθη καὶ ἔπος ὁ τρισμακάριος, αὐτῷ δὲ τὴν ἄρα ὅτῃ ἀεπαύθη ὁ Μέγας ἔπος ΙΩΑΝΝΙΚΙΟΣ, εἶδασιν οἱ Μοναχοὶ τῆς Ὀλύμπου σύλον πύρινον, τῆ ὅποιε ἐπροπορόντο Ἄγγελοι, οἱ τινες ἀνοίγοντες τῆ Παραδείσε τῆς πύλας, εἰσῆλθον ὁ Ἅγιος, καὶ ἐπροσκύνησε τὴν Παναγίαν Τειάδα ἀγαλλιῶμενος. τὸ δὲ Ἅγιον αὐτὸ καὶ πανσεβάσμιον Λείφανον, ἐνταφίασεν ἀλαβῶς ὁ Πατριάρχης μετ' ἄλλας, ὅτῃ ἐρέθησαν. τὸ ὅποῖον ἐτέλεσε καὶ μὲτ' ἑξήμις θάνατον θαύματα, ἀθεαυτῆς ἰατρῶσε, δαιμόνια ἐκβαλε, καὶ ἄλλα σημεῖα καὶ τέρατα ἐκαμῆ. Εἰς δόξαν Πατρὸς, Τίτῃ, καὶ Ἁγίας Πνεύματος. ΑΜΗΝ.

Τ Η Α Υ Τ Η Η Μ Ε Ρ Α ,

Τῶν Ἁγίων Ἱερομαρτύρων,

ΝΙΚΑΝΔΡΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΜΤΡΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΑΙΟΥ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ.

Χειροτονθέντων ἀπὸ τῆς Ἀποστόλου Τίτου.

Ὅταν οἱ Ἅγιοι ὄπῃ τρεφῆν πολλὰς ἀπὸ τὰ εἶδωλα, μετ' ἑξήμις ἡμέρας πρὸς τὴν εὐσεβίαν, τῆς ὅποιε ἐγκάλεσαν εἰς τὸν Κόμητι τῆς χώρας Λιβανίου,

ριον. ὅς τις τὰς ἔδωκεν εἰς τὰ πολεμικὰ ἄλογα, καὶ τὰ ἐβράβιζαν ἀπαθείαις ἕξ τὰ τιμωρῆνται οἱ Ἅγιοι. οἱ τινες συρόμενοι πολλῶ ὥραν, εκατακόπησαν αἱ σάρκες τες. ἡ δὲ γῆ ὅλη ἐκοκκίνωσεν ἀπὸ τὰ αἵματα. ἔπειτα πάλιν ἐπὸρ-
 σάξει, τὰ ἀπαθίζονται κρεμάμενοι, καὶ τὰ τὰς ρίζην εἰς κάμινον πυρὸς, καὶ
 μύροντες ἀβλαβεῖς ἀπὸ θεῖον θέλημα, ἐπὸρσάξεν ὁ μάταιος καὶ ἀνόητος, τὰ
 ἐμπήξεν καρφία εἰς ταῖς καρδίαις, εἰς τὰς κεφαλὰς, καὶ τὰ σπλάγχνα τες, καὶ
 ἔτω τὰ τὰς σφαλίσεν εἰς εὐα τάφον ἀκόμι ἀπαπνέοντας. κατακλειδύσντες οὖν
 μὲ τῶ σκληρῶ ἐκείνῳ καὶ ἀυπομόνητον βίαν τῆς πόνων, παρέδωσαν τὰς ἀ-
 γίας ψυχὰς τες πρὸς Κύριον.

Τ Η Α Υ Τ Η Η Μ Ε Ρ Α ,

Τῆ Ἀγίας Μάρτυρος,

Π Ο Ρ Φ Υ Ρ Ι Ο Υ

Ο Ὑπὸς ἦτον εἰς τὸν καιρὸν Αὐρηλιανῶ τῆ Βασιλέως ἀπὸ τὴν Ἐφεσον, αἰα-
 θραφεῖς ἀπὸ μικρὸς εἰς τὰς μίμης καὶ εἰς τὰ δέαξα. Καὶ μίαν ἡμέραν ἰσά-
 μμος ἕξ τῶ αἰτίαν ταύτῳ ἐμπαροδῶν Ἀλεξάνδρῳ τῆ Κόμητος, ἐπέταξαν
 τὰς Χειρσιανῶς, μὲ ἄλλον εὐα τες συνίφορον. ὁ ὁποῖος ἐκαμῶνετο μὲ ὑπόκει-
 σιν, πῶς ἦτον Ἐπίσκοπος, καὶ ἔτω καταπαίζωντας καὶ φειγελῶντας τὰς τὰ-
 ξεις μας, ἐβάπτισε τὸν ΠΟΡΦΥΡΙΟΝ. ὁ δὲ εὐσπλαγχνος καὶ Πανοικτίρ-
 μων Θεός, ὅπῃ διὰ τῆς αὐθράπων τῶ σωτηρίαν, καὶ κάμνει πάντα ἔσπον
 καὶ μέθοδον, τὰ ὁπισρέφη ἀφρονας, ἔδειξεν εἰς τὰς ἀπίστας ἐκείνας καὶ ἐμπαί-
 κτας πιστὸν θαυμάσιον, ἕξ τὰ τὰς ἔαβίση πρὸς τῶ δὲσέβειαν, καθὼς καὶ
 ἐγγίετο. ἦγεν ἐφάνησαν Ἅγιοι Ἄγγελοι, καὶ ὑπήλθον ἐμπαροδῶν τῆ ΠΟΡΦΥ-
 ΡΙΟΥ, βασάντες λαμπάδας, οἱ τινες τὸν εἰδαξάν τὰ προσδύχεται πρὸς τῶ
 ἀνατολῶν, καὶ τὰ κάμνη τὸν Σταυρὸν εἰς τὸ μέτωπον καὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμα τες.
 ταῦτα βλέποντες πολλοὶ Ἐλλῆνες ὁπισδύσαν, καὶ βαπτισθέντες ἀπὸ μίαν νε-
 φέλλῳ, ἦλθασιν εἰς τῶ Ἐκκλησίῳ μας. Ἐπειτα προσκαλεσάμενος ὁ Κόμης
 τὸν ΠΟΡΦΥΡΙΟΝ, ἔπαχε τὰ τὸν ἔαβρέφη πάλιν εἰς τῶ προτέραν, καὶ
 τῆ ἔλελλο, ὅτι ἐκείνα ὅπῃ ἔγιναν εἰς αὐτὸν, ἦσαν φαῖτασμα ἀπὸ μαγείαν
 τινὰ, καὶ ὄχι ἀλήθεια. ὁ δὲ Ἅγιος εἶπε τῆ Κόμητος. φέρε τὰς ἱερεῖς τῆς εἰ-
 δάλων σε, τὰ κάμνη καὶ αὐτοὶ κανεῖα θαυμάσιον, καὶ τότε τὰ τὰς πισδύσῳμῳ,
 ἦρεσεν ἐν ὀλόγος ἔτος τὰς Ἐλλῆνας, καὶ προσελθόντες οἱ ἱερεῖς τες, ἦφεναν εὐα
 ταῦρον, τὸν ὁποῖον ἐκαυχῆθησαν, τὰ θανατώσεν χωρὶς ξίφος, μόνον μὲ εὐα
 λόγον, καὶ τὰ τὸν ζώσῳν πάλιν, τὰ τὸν ἀναστήσῳσιν ὑσερα. ἀλλὰ ἐφδύθη-
 σαν οἱ δειλαῖοι, ὅτι μὲ μαντεῖαις μὴ ἐθανάτωσαν τὸν ταῦρον, ἀμὴ τὰ τὸν
 ζώσῳν δεῦ ἐδωῆθησαν. ὁ δὲ Ἅγιος μὲ τῶ προσδύχῳ αὐτῶ τὸν ἀνέστησε,
 καὶ μὲ τὸ πρὸσαγματῶ ἐγκρέμισεν ὅλα τὰ εἶδαλα. ἕξ τῶ ὁποῖαν αἰτίαν
 ἐκοφαν τῶ Ἄγιου τες κεφαλῶν πρὸς ἕξει τῆ Κόμητος. Καὶ ἔπος ἔλαβε τῆ Μαρ-
 τυρεῖς τὸν Στεφῳνον.

Τ Η Α Υ Τ Η Η Μ Ε Ρ Α ,

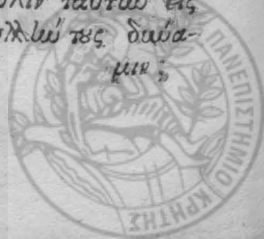
Διήγησις εἰς τὸν Θρῶνον τῶ Προφήτου

Ι Ε Ρ Ε Μ Ι Ο Υ .

Περὶ τῆς τῆς Ἱεροσολύμων ἀλώσεως, καὶ περὶ τῆς
τῆς Ἀβιμέλεχ ἐκδόσεως.

ΟΥ^τος ὁ μέγας Προφήτης ἐφοῦετε πολλὰ καὶ τῷ Ἱερουσαλήμ καὶ τῷ Βαβυλώνα. ὁμοίως καὶ καὶ τῷ σαταριον τῶ Κυβερνήτου οἰκονομίαν. εἰς τὰ ὅποια ἡ δύναμις τῆς προφητείας τῆ φαίνεται. ὅταν δὲ ἐπολεμῶσαν οἱ Χαλδαῖοι τῷ Ἱερουσαλήμ, ἐσυμβέβησαν ὁ Ἱερεμίας τὸν Σεδεκίαν, ὅτι ἦτον τότε Βασιλεὺς τῆς Ἐβραίων, νὰ μὴ πολεμήσῃ τῶ Χαλδαίῳ, ὅτι ἔχανε τῷ ζωῆτε, ἀλλὰ νὰ κάμῃ ἀγάπῃ μετ' ἑσέπον εὐμορφον, νὰ τῶς εἰρηνόσῃ μετ' ἑσέπον. καὶ αὐτὸς δὲν ἐπίστανε τῶ Προφήτῃ τὰ λόγια, ἀλλὰ ἀγνώμων εἰς τὸν πόλεμον ἐνίκηθη, καὶ τὸν ἀπέκλεισαν μέσα εἰς τῷ Πόλιν οἱ Βαβυλώνιοι, καὶ τὸν ἐστυχῶσαν πόσον ἄπο τῷ πείναν (κατὰ δὲν ἀφίωσαν ἀπ' ἔξω νὰ τῶς φέρσῃ φαγητὰ ἄπο τῶ χωρία) ὅτι ἔφυγε κρυφὰ μίαν νύκτα μετ' ἑσέπον συλλεῖσθαι τῶ. τὸν ὅποιον ἐπίστανε οἱ ἐχθροί τῶ, καὶ σφάζοντες ἐμπαροῦσαν αὐτὸν τὰ παιδῶ τῶ, τὸν ἐτύφλωσαν, καὶ κατεβάλλοντες τὸν εἰς τῷ Βαβυλώνα, τὸν εἶχασιν ὄλιγα τῷ ζωῆ ὡς παίγιον. ὁ δὲ Ναβεζαρδαν, τῶ Βασιλέως ὁ Ἀρχιμάγειρος, εἰσῆλθον εἰς τῷ Ἱερουσαλήμ, καὶ κατακαύσας αὐτῷ, καὶ τὸν λόγον τῶ ΙΕΡΕΜΙΟΥ, εἰς τέλος ἠδάφισε, καὶ ἐπήρασιν εἰς τῷ Βαβυλώνα ὅλα τῶς τὰ σκεῦα καὶ πράγματα, καὶ πάλιν ὑπερα μὲτ' ἑσέπον χρόνος ἐβδομήκοντα ἑλυθῶθησαν. Ἀλλὰ ἄς εἰπῶμεν τῷ ἰσορῶν πλατύτερον, πῶς ἐγένον ἡλώσεις, καὶ νὰ ἐγνωεῖσθε, ὅτι δὲν ἀφίει ὁ Θεὸς τῶς δέλεσθε, νὰ κατακλιθῶν ἄπο τῶς ἀσεβεῖς, ὅταν φυλάσῃ τῶς ἐπιτάσσῃ ἀποδοσάσθε, ἀλλ' ὅταν κάμῃν μέγαν πταίσμον, τῶς ἀφίει ὡς δίκαιος καὶ παιδεύονται, καὶ πάλιν ὑπερον ὅταν μετανοήσῃν μὲτ' ἑσέπον δακρύων τῶς ἀμαρτίας, τῶς λυπᾶται καὶ συγχωρᾶ τῶς ὡς εὐσπλαγχνος. προσέχετε λοιπὸν ἀκριβῶς νὰ κλαύσῃ πᾶς ἑσέπον τῶς ἀμαρτίας τῶ.

Ὅταν ἠδέλθῃ ὁ Θεὸς νὰ ἀποδώσῃ τῷ Ἱερουσαλήμ εἰς τῶς χεῖρας τῶ Χαλδαίων, ἐστυχῶσαν ἐπί τῶ τῶ φίλετε, λέγοντας Ἱερεμίας, ἀγάπῃ μετ' ἑσέπον Βαβυλῶν ἄπο τῷ χῶρον ταύτῃ, ὅτι καὶ τῶς ἀμαρτίας τῶ ἀνθρώπων, ὅπου κατοικῶν εἰς αὐτῷ, τῷ ἐμίσησα, καὶ θέλω νὰ τῷ ἀπολέσω ὀλόπελα, καὶ αἱ προσδοχῆ ἑσέπον τῶ δύνω, εἶναι ὡς σύλοι σερσοὶ εἰς τὸ μέσον τῶς, καὶ ὡς τεχνόμαστρον ἀδαμαίντων τῷ ἀποκλιθῶνσι. λέγει τὸν ὁ Ἱερεμίας. ἀποκαλάσῃ Κύριε με, ὅς με θέλημα τῶ δέλεσθε, νὰ ἐμιλήσω ἐνώπιόν σε. καὶ εἶπεν ὁ Κύριος, σιωπῶν. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ἀποδοῖδεις τῷ Πόλιν ταύτῃ εἰς τῶς Χαλδαίῳ, νὰ καυχήσῃ πῶς τῷ ἐνίκησαν καὶ τῷ πολλῶ τῶς δυνάμειν.

μιν; ὃχι Κύριέ μου. ἀλλὰ εὖν εἶναι ἔπος ὁ ὀλισμός σου, ὡς ἀφανισθῆναι ὑπὸ τὴν Παντοδύναμον χεῖρά σου μάλλον, ἢ ὑπὸ τῆς ἀσεβείας ἐπίστεως· λέγει τὸν ὁ Κύριος. εὖν σὺ ἔξω καθύστεσε εἶπον, ἢ μὴ ἔχης εἰς αὐτὸ τινα εὐνοίαν, καὶ δὴ δὴ δὴν καυχῆσθαι, ὅτι εὖν ἐγὼ δὴν ἀνοίξω πύργους, αὐτοὶ δὴν διυθύνονται νὰ εἰσέλθωσιν. ὑπαγε ἔν εἰς τὸν Βαβυλῶνα, ἢ εἰπέ τι το, ἢ τὴν ἐκτίω ὡραν τῆς νυκτὸς ἔλθετε εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως, νὰ ἴδῃτε, ὅτι εὖν ἐγὼ δὴν ἀνοίξω, οἱ Χαλδαῖοι δὴν ἠμποροῦν νὰ εἰσέλθωσι. παρῆλθοντες ὁ Ιερεμίας, τὸ εἶπε τῷ Βαβυλῶνα, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸν Ναὸν ἔχισαν τὰ ῥεχά της, καὶ βαύοντες χῶμα εἰς τὰς κεφαλὰς της, ἐθρῆκον ὡραν πολλῶν. ἔπειτα παρῆλθοντες εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως τὸ μεσονύκτιον, ἤκασαν φωνῶν σαλπύγγων, ἢ ἦλθον ὑπὸ τῆς Οὐρανῆς οἱ Ἄγγελοι, κρατῆντες λαμπάδας εἰς τὰς χεῖράς της, καὶ ἐσάθισαν εἰς τὰ τείχη τῆς πόλεως. οἱ δὲ Ἄγιοι εἶπον ταῦτα πρὸς τῆς Ἄγγελους κλαίοντες, ὡς ἀκαταμάχητος μὴ χαλασθῆναι ἡ χώρα, εὖν δὴν ὀμιλήσωμεν μετὰ τὸν Θεὸν ἀρότερον. τότε ἐλάλησεν ὁ Ιερεμίας λέγωντας· ὡς ἀκαταμάχητος Κύριέ μου, πρὸς αὐτὸς νὰ σωτήτω τῆς Βασιλείας σου. ἢ εἶπε Κύριος, λάλει. λέγει τὸν ὁ Ἄγιος. Ἰδὲ Κύριε ἐγνωρίσωμεν, ὅτι ὡς ἀκαταμάχητος τὴν χώραν εἰς τῆς ἐχθρῶν της, καὶ παρῆλθον ὁ λαός σου εἰς τὴν Βαβυλῶνα αἰχμαλωτός. λοιπὸν, τί δεῖξεις νὰ κάμωμεν τὰ Ἄγια σου; λέγει τὸν ὁ Κύριος· παρῆλθοντες τῆς γῆς, λέγωντας. ἄκουε γῆ τὴν φωνὴν τῆς Κτίσεως, ὅπως σὲ ἐσφράσων ἐπιπῶν εἰς τὰ ὕδατα, ἢ εἰς ἐπιπῶν καιρὸς σὲ ἐσφράσῃ, ἢ μὴ ταῦτα θέλεις λάβῃ τὴν ἀραιωτικὴν σου, φύλαξον τὰ σκῆνη τῆς λειτουργίας, ἔως τῆς συντελείας τῆς ἡραπηνῆς. τότε λέγει πάλιν πρὸς τὸν Θεὸν ὁ Ἄγιος· ὡς ἀκαταμάχητος Κύριε, τί νὰ κάμω τὸν Ἀβιμέλεχ, ὅπως μὲ εὖν γαλιεῖ ὑπὸ τὸν λαόν τὰ βορβόρα, ἢ ἄλλας ὀργῆς μὴ ἔκαμε, ἢ δὴ δὴν εὖν νὰ ἴδῃ τὸν ἀφανισμόν τῆς πόλεως, ἢ νὰ μὴ ὀλιγοθυμίσῃ ἢ ὑποταγῆ ὡς μικροψυχός; λέγει τὸν ὁ Κύριος· στείλε τὸν εἰς τὸν ἀμπελῶνα τῆς Ἀριππῆς, καὶ εἰς τὴν σκιά τῆς ὄρου, τὸν δὴ δὴν σκεπάσει, ἔως νὰ ὀπιστρέψῃ ὁ λαός ὑπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν. σὺ δὲ ὑπαγε μετὰ αὐτὸς εἰς τὴν Βαβυλῶνα. λέγε της κατὰ λόγια νὰ παρηγορῶνται, ἔως νὰ τῆς ὀπιστρέψω, τὸν δὲ Βαβυλῶνα ἄφες εἰς εἰς. τότε ὑπῆρξεν εἰς τὸν Ναὸν, ἢ πέρνοντες τὰ σκῆνη τῆς λειτουργίας, τὰ ἐπαρέδωκαν τῆς γῆς, κατῶς της εἶπεν ὁ Κύριος. ἢ τὰ ταχὺ λέγει ὁ Ιερεμίας τῷ Ἀβιμέλεχ· ἔπαρε τὸν κόφινον τέκνον, ἢ ὑπαγε εἰς τὸ χωρίον τῆς Ἀριππῆς, ὑπὸ τὸν δρόμον τοῦ ὄρου, καὶ φέρε σῦκα ἔως τοὺς ἀρρώστους. ὁ δὲ Ἀβιμέλεχ ὑπῆγε πάραυτα.

Τότες ἀφ' ἑ ἀγγήκον ὁ Ἡλῖος, ἦλθον ὅλη ἡ δύναμις τῆς Χαλδαίων, καὶ κυκλώσαντες τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐσάθισεν ὁ μέγας Ἄγγελος λέγωντας. εἰσελθε εἰς τὴν χώραν ὅλη τῆς Χαλδαίων ἡ δύναμις, ὅτι ἡ θύρα ὑπὸ τῆς Ἰερουσαλήμ· ὁ δὲ Ιερεμίας ἐπῆρε τὰ κλειδιά τῆς Ναῦ, καὶ ἐβλήθη ὑπὸ τὴν χώραν, τὰ ἔρριψεν ἐνώπιον τῆς Ἡλῖος λέγωντας· ἔπαρε φύλαξέ τα, ἔως τὴν ἡμέραν, ὅπως νὰ σὲ ὀξετάσῃ ἔως ταῦτα ὁ Κύριος, ὅτι ἡμεῖς δὴν ὀρέθημεν ἄξιοι, νὰ τὰ φυλάξωμεν. ὁ μὴ ἔν Ιερεμίας ὑπῆγε μετὰ τὸν λαόν εἰς τὴν Βαβυλῶνα αἰχμαλωτός. ὁ δὲ Βαβυλῶνα, ἐβλήθη ὑπὸ τὴν χώραν, ἔμεινεν εἰς εἰς ἅπαντα μνημα κατῶς ὀμιλῶν. Καὶ ὁ Ἀβιμέλεχ συναξάς τα σῦκα, ἐκάθισεν ὑποκάτω εἰς εἰς ἅπαντα δὴ δὴν τὸ καῦμα, ἢ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐκοίματο χρόνους; ἐβδομη

κοιτο. τὸτο δὲ ἔγινε μὲ ἀπόσταξιν Θεῶ, καὶ τὸν λόγον ὅπῃ εἶπε τῷ Γερεμίας, ὅτι ἐγὼ τὸν θάλασσαν σκεπάσει. ἀφ' ἧς λοιπὸν ἐσυκώθη, εἶπε, γλυκύτατα ἐποιμήθηκα, ἀμὴν ὀλίγον, καὶ ἔτι τὸτο εἶναι ἡ κεφαλὴ μου βαρεθῆναι, ἐπειδὴ δὲν ἐχώρησα ὑπὸν. ἔσοσκεπάσας δὲ τὰ σύκα, ἔσασαν ἀκόμι τὸ γάλα, καὶ εἶπον. ἡθελα νὰ κοιμηθῶ ἄλλο ὀλίγον, ἀμὴν ἐπειδὴ ὁ Γερεμίας μὲ ἔσειλε μὲ πολλῶν σκεδῶν, ἄς ὑπάγω, νὰ μὴ βαρεθῆ, καὶ ἐκεῖ κοιμηθῶμαι. πέρνωντας τὸ λοιπὸν τὰ σύκα, ὑπῆλθον εἰς τὴν χώραν, καὶ δὲν τὴν ἐγνώρισεν, ἔτε τὴν οἰκίαν ἡμεῶν, ἔτε τινὰ συγγῆν ἢ φίλον τι. ὅθεν νομίζοντας πῶς ἐπλανήθη, καὶ δὲν ἦτον ἐκεῖνη ἡ χώρα τε, διήκον ἐξῶθεν λέγωντας· διλογητὸς ὁ Θεὸς, μεγάλη ἔκστασις ἔγινεν εἰς ἐμάς σήμερον, ἔμεινε λοιπὸν λυπέμενος, μὴ ἔξορῶντας τί νὰ πρᾶξῃ, καὶ καθεξέουμος ὀλίγον, ἔδεν οὖν γέροντα, ὅπῃ ἤρχετο ἀπὸ τὸ χωράφι, καὶ λέγει τε. ποία εἶναι ἐστὶν ἡ χώρα γέροντα; ὁ δὲ εἶπεν. ἡ Γερουσαλήμ τέκνον μου. καὶ ὁ Ἀβιμέλεχ' πῶς εἶναι ὁ Γερούς τῶ Θεῷ Γερεμίας, καὶ Βαρέχ ὁ ἀναγκάστης, καὶ ὅλος ὁ λαὸς τῆς πόλεως, καὶ δὲν εὐρίσκω κανεῖα τῆς; λέγει τὸν ὀγέροντας· σήμερον ἐνδυμήθης τὸν Γερεμίας, καὶ ἐρωτᾶς ἔτι λόγους; ἐκείνος εἶναι τώρα χρονοὶ ὅ. ὅπῃ εὐρίσκεται μὲ τὸν λαόν τε εἰς τὴν Βαβυλωνίαν αἰχμάλωτοι. Καὶ ἔτι νὰ πισωθῆς πῶς δὲν εὐδομαί, νίταξεν τὰ δένδρα καὶ χωράφια, ὅτι ἀκόμι δὲν ἐβλάσπισαν τὰ κλημάτα, ἔτε εἶναι καιρὸς τῆς σύκων, καὶ πίνδσον τὴν ἀλήθειαν. τότες ὁ Ἀβιμέλεχ, ὡσπερ νὰ ἡδελον ἐξυπνίσῃ ἀπὸ μέθῃ, ἐσκόπησε τὴν γῆν ὀπιμελῶς καὶ τὰ δένδρα, λέγωντας· Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τῶ Οὐρανοῦ, καὶ τῆς γῆς, ἡ ἀπάστασις τῆς ψυχῶν τῆς δικαίων. ἔπειτα ἠρώτησε τὸν γέροντα, ποῖος Μίνας ἦτον; λέγει τε. Φύρβασιος. καὶ δίδωντας τε ὀλίγα σύκα, διχαρισήσας αὐτὸν ἀνεχώρησε, καὶ ἔκαμε προσδύχῳ πρὸς Κύριον, νὰ τῶ φανερώσῃ τί νὰ κάμῃ. καὶ κατελθὼν Οὐρανίος Ἄγγελος, τὸν ἐκράτησεν ἀπὸ τῆς δεξιᾶς χεῖρα, καὶ τὸν ὑπῆλθον εἰς τὸ μνημεῖον, ὅπῃ ὁ Βαρέχ ἐκαθεζέτο, καὶ ἰδὼν οὖν τὸν ἄλλοι τῆς; ἐκλαυσαν πολλὰ καὶ ἐχάρησαν, δοξάζοντες καὶ διχαρισῶντες τὸν Κύριον. καὶ βλεπόντας ὁ Βαρέχ τὰ σύκα ὡς ἄκαυρα, τῶσας χρόνους κομῆρα προπότερα, νὰ σάξεν ἀκόμι τὸ γάλα, ἠγαλιάσατο ἐκθαμβυμένος. καὶ διχαρισήσας πολλὰ τὸν Κύριον, τὸν ἐπαρεκάλεσαν, νὰ τῶ εἰπῇ πῶς νὰ πρᾶξῃ. καὶ ἐλθὼν Ἄγγελος ἀπὸ τὸν Θεόν τῶς εἶπε· γράψετε τῷ Γερεμίας Ἐπιστολῶν, νὰ κάμῃ καθὼς σας λέγω. καὶ ἀφ' ἧς εἶπεν ὅσα ἔκαμε χρεῖα νὰ γράψω, ἐπρόδρασε καὶ τῶτο, ἰδὲ εἰς ὀλίγας ἡμέρας σας ἔγιναι ἀπὸ τῆς Βαβυλωνίαν ὁ Κύριος, νὰ σας φέρῃ εἰς τὰ Ἱερουσόλυμα. αὐτεῖον δὲ τὸ πρῶτ' ἔρχεται πρὸς εἰς εἰς εἰς αἰτῶς, καὶ δέσετε ὀλίγα σύκα καὶ τὴν Ἐπιστολῶν εἰς τὸν βασιλὸν τε, νὰ τὰ ὑπάγῃ τῷ Γερεμίας. ταῦτα εἶπαν ἀνεχώρησεν. ὁ δὲ Βαρέχ ἐγράψεν ὅσα τὸν εἶπεν ὁ Ἄγγελος. καὶ τὸ ταχὺ ἐλθὼν ὁ αἰτῶς ἐκράξε, καὶ διλογησάντες τὸν Θεόν οἱ Ἄγιοι, ἔδρασαν τὴν Ἐπιστολῶν καὶ δέκα σύκα εἰς τὸν βασιλὸν τῶ αἰτῶ, καὶ τὸν ἔσειλαν. ὁ ὅποιος παρῆλθοντες εἰς τὴν Βαβυλωνίαν, ἐκαθεζον εἰς οὖν εὐλογον ἐξω τῆς πόλεως, καὶ κατ' οἰκονομίαν Θεῷ εὐχρον ὁ Γερεμίας μὲ ὅλον τὸν λαόν, νὰ θάψεν οὖν κερθὸν εἰς τὰ μνήματα, καὶ κρίζωντας ὁ αἰτῶς μὲ ἀνθραπίνῳ φωνῶν, εἶπε ταῦτα.

Γερεμίας, δέξε τὴν Ἐπιστολῶν ἀπὸ τῶ Βαρέχ καὶ τῶ Ἀβιμέλεχ, καὶ ἄς τὸν ἀπέσῃ ὅλος ὁ λαὸς τῆς Γερουσαλήμ. ὁ δὲ Γερεμίας ἀπέσας, ἐδόξασε τὸν Κύριον.

ριον. κὶ ὁ ἀετὸς καθίσας εἰς τὸν νεκρὸν, ἀδύς ἐστυκώθη. τῆτο τὸ θαυμάσιον ἰδόντες, ἐγνώρισαν ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἦτον τὸ ρεῖμα πεμπούμῃον, κὶ ἀναγνώσας αὐτὸ ὁ Ἰερμίας εἰς ἐπήκοον πάντων, ἐχάρησαν θελοσῶς, ἀκόντες τῆν ὀγλήγοριώτης λύβωσιν. ρεφώντας δὲ κὶ ὁ Ἰερμίας πὰς θλίψεις κὶ συμφορὰς ὅπῃ ἔπαδον, ἔδεσε τὸ ρεῖμα εἰς τὸν λαμὸν τῆ ἀετῆ, κὶ τὸν ἔξαπέστειλε, κὶ ὅταν τὸ ἀνέγνωσαν ὁ Βαρεχ μὲ τὸν Αβιμέλεχ, κλαίοντες δὶχαρίζαν τὸν Κύριον, ὅπῃ δὲν ἔπαδον τοιαύτας θλίψεις κὶ βάσανα. Δίδωντας δὲ πὰ σὺκα τῆ ἀδουσιμῶν, ἰαβ ἔδυσαν ὅσοι τὰ ἐγδύθησαν. κὶ ὅταν ἐφθασεν ἡ ἀεισιμῶν ἡμέρα, εἶπε ταῦτα πρὸς τὸν Ἰερμίου ὁ Κύριος· ἔπαρε τὸν λαὸν ὄλον τῆν νύκτα, νὰ ἔλθετε εἰς τὸν Ἰορδάνην, κὶ ἐκεῖ χῶρεσαι πὰς Ἀρχοντας τῆν Βαβυλωνίων, ὅπῃ ἐπῆραν γυναῖκας ἀπὸ τὸ ἔθνος σε, κὶ πὰς γυναῖκας τῆν Βαβυλωνίων, ὅπῃ ἔσμιζαν μὲ τὸν λαὸν σε, κὶ ὅσοι δούσε ὑπακῶσιν νὰ χωρεῶσι, μή τις περάσῃ τὸν Ἰορδάνην μὲ τῆ λόγωσε. ὁ δὲ Ἰερμίας ἔκαμε, καθὼς ὁ Θεὸς τὸν ἐπέσταξεν. ἀλλὰ ὅταν πὰς ἐξαχῶρεσεν, οἱ θελοῦντες ἄπὸ τῆ συμμιχθούτας δὲν ἐπήκουσαν τῆ Ἰερμίου, λέγοντες· κάλλιον ἔχομεν νὰ σρέψωμεν εἰς τῆν Βαβυλῶνα, πὰρεξ νὰ ἀφήσωμεν πὰς γυναῖκας μὰς. Καὶ ὑποσρέψαντες εἰς τῆν χάραν, δούσε ἐδέχθησαν οἱ Βαβυλώνιοι λέγοντες· ἐπειδὴ μὰς ἐμισήσετε, κὶ ἐφύγετε ἀπὸ κρυφῆ, ἐκάμαμε ὄρκον, νὰ μῆσας δεχθῶμεν, ἔτε τὰ τέκνα σας. ἔπει λοιπὸν οἱ σύμμιχοι, ἐπειδὴ δούσε ἐδέχθησαν οἱ Βαβυλώνιοι, παρῶντες μακρὰ ἀπὸ τῆν Ἰερουσαλήμ εἰς ἔρημον τόπον, ἔκτισαν χάραν, κὶ τῆν ἐπανόμασαν Σαμάρειαν. ὁ δὲ Ἰερμίας εἰσηλθε μὲ τὸν λαὸν εἰς τῆν Ἰερουσαλήμ ἀγαλλόμενοι, κὶ ἀνέφερον ἡμέρας 3. πὰς θυσιάσας, δὶχαρισῶντες τὸν Κύριον. Καὶ τῆν δεκάτην ἡμέραν ἐθυσιάσεν ὁ Ἰερμίας ξέχαρα, κὶ προσήχετο τῆν Θεῶ ἕως ὅτε ἡ ψυχὴ αὐτῆ ἀελήφθη, κὶ ἔμεινε τὸ σῶμα νεκρὸν εἰς τὸ θυσιασῆριον. τότε ὁ Βαρεχ κὶ Ἀβιμέλεχ ἐθρῶνῶσαν, ὁ δὲ ὀπίλοιπος λαὸς ἰδόντες τὸν Προφῆτην νεκρὸν, ἐξέχισαν τὰ ρεῖα τῆς, κὶ βαίοντες χῶμα εἰς τὰς κεφαλὰς τῆς ἔκλαιον ἅπαντες. ἔπειτα ἐπομάζοντες νὰ τὸν κηδέσων, ἦκισαν φωνῶν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν λέγωσαν· ἀκόμι ζῆ, κὶ μήτον ἐσταφιάσῃτε. ἀφωμῶντες ἐναυτὸν τῆν ἔϊτῆν ἡμέραν ἦλθεν ἡ ψυχὴ εἰς τὸ σῶμα τῆς, κὶ ἐβόησε εἰς ἐπήκοον πάντων, λέγωντας. Δοξάσατε ὄλοι συμφῶνως τὸν Θεὸν, κὶ τὸν Ἰὶδὸν αὐτῆ ὅπῃ μὰς ἔξυπνίζει, τὸν Ἰησὺν Χριστὸν, τὸ φῶς πάντων τῆν αἰῶνων τὸν ἀσβεστον Λύχρον, τῆν ζωὴν τῆς φύσεώς μας, ὅς τις θνήσκει ὅταν περάσῃ ἀπὸ τῆν σῆμερον, ἄλλοι ἐβδομήοντα ἐπὶ τὰ χόνοι κὶ ἔριακόσιοι.

Εὐαγγελίζωντας ἐν τὸν Δεσπότην Χριστὸν, αἰνιγματωδῶς ὁ μακάριος, καθὼς εἶδε κὶ ἦκισεν ὅταν ἀελήφθη ἡ ψυχὴ τῆς, ἐφῶναξαν ὄλοι λέγοντες· Αὐτὰ εἶναι τὰ λόγια, ὅπῃ ἔλεγε ὁ Ἡσαίας πρὸς τῆς Πατέρας μας, πῶς εἶδε τὸν Θεὸν κὶ τὸν Ἰὶδὸν αὐτῆ, ὅδον ἐθανάτωσαν αὐτὸν, περιονίζοντες τὸν μὲ ὄλοι περιὸν ξύλινον. ἐλάτε λοιπὸν νὰ τὸν λιθάσωμεν. ἀκόντες ταῦτα ὁ Βαρεχ κὶ ὁ Αβιμέλεχ, ἐλυπήθησαν ἔκ τὸν θαυμάσιον, κὶ μάλισα ἔκ τὸν δὲν ἐφθασαν νὰ ἀκῶσιν τὰ μυσῆρα, ὅπῃ εἶδον εἰς ἐκείνῆν τῆν θείαν ἔκασιν. ἐκεῖνος δὲ ἐγνώρισας τῆς ποιητῆς θεολογισμῆς τῆς ἔλεγε. Σιωπάτε, ὅτι δὲν μὲ θανάτωσαν, ἕως νὰ σὰς διηγηθῶ ὅσα εἶδα κὶ ἦκισα, μόνον φέρετέ με μίαν μάλλον πέτραν. κὶ φέροντες τῆν, ἔκαμε δέσιν πρὸς τὸν Θεὸν λέγωντας· Κύριε

κάμε τὸν λίθον πέτρῳ, καὶ τὴν μορφὴν αὐτῆς ὁμοίωσεν, γὰρ τὸν λίθον ὁ λαὸς, ἕως νὰ εἰπῶ τοῖς Ἀδελφοῖς μου ὅσα εἶδα καὶ ἤκουσα. τότε μὲν παράγγελμα Θεοῦ, ἐπῆρυν ὁ λίθος τῷ Προφήτῃ τὴν ὁμοίωσιν, καὶ τὸν ἐλίθωσαν οἱ τῆς λίθου ἀναιδιώτεροι. ἀφ' ἑξαιρέτων ἀνῆγγειλον ὅσα ἔξορε, θέλωντας νὰ πελειώσῃ ἐκεῖνα ὅπως εἰς αὐτὸν οἰκονομήθισαν, ἐπῆρυν ἡ πέτρα φωνῶν ἀνδραπίνων μὲ θείαν παράκλησιν, καὶ ἐφώνησε λέγουσα· Ὡς Ἰσραηλιταὶ ἀνόητοι, ἵνατί με λιθά- ζετε, νομίζοντες πῶς εἶναι ὁ Ἰερεμίας, ὁ ὁποῖος σέκει ἔμπροσθέν σου, καὶ δεύ- ζετε, τὸν βλέπετε; τότες ἐξεμέθισαν ἀπὸ τῆς τύφλου, ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, ἀπὸ τὸν θυμὸν τῶν ἐξαναστάτων, καὶ ἀρπάζοντες πέτρας ἔδραμον κατ' αὐτῆς, καὶ τὸν ἐλίθωσαν οἱ ἀχάριστοι εἰς τὰς πόσας διεργασίας, ὅπως τὰς ἐκαμῆν. ἐκεῖνος δὲ ὁ αἰμύνητος δούλος ἀγγέλιον, ἔτε καὶ εἶπε λόγον μικρὸν ἐναντίον τους, ἀλλὰ ἐδέχετο τὰς πληγὰς τῆς λίθου, ἰξούρωσας ὅτι θάμεισε αὐτῷ, ἀνέβαι- νον ὡς Μάρτυς τῆς ἀληθείας εἰς τὰ Οὐράνια. Ἐλθόντες δὲ ὁ Βαρύχ καὶ ὁ Ἀβιμέλεχ τὸν ἔθαψαν, καὶ ἔβαλαν τὸν λίθον ἐκεῖνον εἰς τὸν τάφον τῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἔρχεσθαι ταῦτα, ἕτος εἶναι ὁ λίθος ὁ βοηθὸς τῷ Ἰερεμίᾳ.

Οὗτος ὁ Προφήτης εἶπεν ἀνάμεσα εἰς τὰς ἀλλὰς καὶ ταύτῃ τῷ ἱεροφάν- τῳ. Εἰς τὰς Οὐράνας ὁ Κύριος ἀπὸ τῆς Σιών ἀνέβη, ἀλλὰ πάλιν ἔρχεται νὰ τὴν ἐπισκέψῃ, τῆς δὲ παρουσίας τῆς Χρυσῆς τοῦ σημεῖον θάλει εἶσαι, ὅταν ὅλα τὰ ἔθνη ξύλον προσκυνήσωσι, δοξάζοντες καὶ ἀχαιεύοντες τὸν Θεὸν ἡ- μῶν. Ὡς, ἀρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυνήσις, εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Ε'.

Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων,

ΓΑΛΑΚΤΙΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ.

Εἰς τὰ ὄρια τῆς Φοινίκης εἶναι μία χώρα μεγάλη καὶ εὐεβότος, καλεμέ- νη Ἐμεσα. Εἰς αὐτὴν ἐγενήθη καὶ ἀνετράφη ἄνθρωπος τις Κλειτοφῶν τὴν κλη- σιν, τὸ γένος ἐπίσημος, ἀπὸ παρὰ γὰρ πλείσιος ὑπὲρ τὰς ἄλλας συμπολίτας, πῆρε γυναῖκα ὁμοίαν αὐτῷ Λοκίππῳ ὀνόματι, ἣτις ἦτον ὡραία καὶ φρόνιμος, καὶ ἐπορεύοντο γνωστικὰ εἰς τὸν οἶκόν τους. πλὴν ἦσαν Ἕλληνες καὶ οἱ δύο, καὶ ἐπροσκυνῶσαν ὡς Θεὸς ἀναίδητα εἰδῶλα. ἦτον δὲ σείρα ἡ Λοκίππη, καὶ ἐ- λυπῆντο πολλὰ, πῶς δὲν ἐκαμῆσαν κανένα παιδίον, γὰρ σέκει τὸ ὄνομά της, καὶ νὰ κληρονομήσῃ τὸν πλεόν των. ὅθεν κατ' ἐκάστην ἐπαθρομύθησαν τὰς μιὰς καὶ ἀναιδήτης Θεὸς της, γὰρ τὰς δάσαν κληρονομίαν, ἀλλὰ ὡς κωφοὶ καὶ ἀναίδητοι δέν της ἤκουσαν, ἔτε τινὰ βοήθειαν ἔδωσαν. Μοναχὸς δέ τις ὀνόματι Οὐρέφιος, ἀγαθὸς ὄντως καὶ φιλόθεος, δέξασθαι εἰς τὴν χώραν ἐκείνην, ἵνα νὰ σώσῃ φυχὰς ἀνθρώπων τοῦτον καιρὸν χρειάζομενον, ὅπως εἰδῶκεν τὴν Πίστην οἱ Ἄρ- χον-

χοντες, ἢ ἐξόχως ὁ Ἡγεμῶν τῆς πόλεως Σεπενδος ὀνόματι, ὃς τις ἦτον εἰς τὴν γνώμην πρὸς τὰ βάρβαρος, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλην φροντίδα, εἰμὴ πῶς νὰ ξεριζώσῃ ὁ ἀσεβὴς τὴν δόσεβειαν. Οὗτος λοιπὸν ὁ Θαυμάσιος Οὐρέφιος ἐπροφασίζετο πῶς ἦτον πτωχός, καὶ ὑπήγγισεν εἰς τὰ ὀσσηνία τῶν πλεσίων, νὰ τῷ δίδωσιν ἔλεος, καὶ ὅσα τῷ εἶδον ἐμοίραζον εἰς τὰς πτωχὰς ὑσέρα, καὶ ἐσυμβέλευε κατ' ἑνα, νὰ μὴ πισύσῃ εἰς τὰ εἶδωλα, ἀλλὰ νὰ ὑπομείνῃ ἀνδρείως τὰς θλίψεις ὅπῃ τῷ ἔλθον διὰ τὴν Πίσιν διὰ τῆς Ἐβλίνας. Ἐτυχεν ἔν τῷ ὑπῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τῶν Κλειτοφάντος, νὰ ζητήσῃ ἐλεημοσύνην, μίαν ἡμέραν, ὅπῃ ἦτον ἡ Λοκίππη περίλυπος, διὰ τὴν τὴν ἀνείδισε διὰ τὴν ἀπαίδειαν ὁ ἀνδρας τῆς. ὅθεν ἔκλεισε τὴν θύραν, νὰ μὴν εἰσέλθῃ ὁ Οὐρέφιος, ἀμὴ ἐκεῖνος (ὅπῃ ἔξιδυρε πῶς δὲν εἶχε χρεῖαν νὰ τῷ δώσῃ ἐκεῖνοι χάρισμα, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτοὶ διὰ λόγους ἐχρειάζοντο λόγον σωτήριον) δὲν ἐμίσθυσεν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐκτύπη τὴν θύραν μὲ ὀλίγη ἀναίδειαν. λοιπὸν ἀνοίξαντες, ἐπῆραν καὶ τὸν ἐφίλυσαν. καθὼς ἔν τῷ ἔβρωθον ὁ Οὐρέφιος, ἐράνη τῆς Λοκίππης, καὶ εἶπε τὴν αἰτίαν τῆς λύπης αὐτῆς, πῶς δὲν δῦρέθη κανένας Θεὸς ἀπὸ τόσας ὅπῃ ἐπροσκυῖα, νὰ τὴν λυθώσῃ διὰ τὴν αἰχμησίαν τῆς ἀπεινίας καὶ ὄνειδος. τότες δεικνύωντας προφασίν ἀρμόδιον ὁ Οὐρέφιος, νὰ τὴν ὀδηγήσῃ πρὸς τὴν δόσεβειαν, ἀπειλείει πανσόφως, καὶ λέγει τῆς. πῶς εἶναι βολετὸν νὰ σὲ λυθώσῃ τῆς αἰχμησίας οἱ καταχυμῆνοι θεοὶ σε, νὰ σὲ δώσῃν παιδίον οἱ ἀδύατοι; Ἐὰν θέλῃς νὰ πισύσῃς εἰς τὸν ἀληθῆ Θεόν, αὐτὸς ὡς Παντοδύναμος δυνάται, ἐμόνον νὰ σὲ δώσῃ τεκνογονίαν, ἀλλὰ νὰ σὲ κάμῃ καὶ ἄλλας μεγάλας χάριτας. ταῦτα ἀκούσασα, ἐδέχθη ὡς τὴν καλὴν γυνῆν εἰς τὴν ψυχῇ, τόσον ἀόρον τῆς πίστεως, καὶ τὸν ἠρώτησε, νὰ τῆς εἰπῇ διὰ τὸν Νόμον τῶν Χριστιανῶν πῶς πισύσῃν. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ καταλεπτῶς τὸ τῆς Τελαδος Μυστήριον, τὴν Σάρκωσιν τῶν Χριστῶν, τὸ πάθος καὶ τὴν Ἀνάστασιν, καὶ τὰ ὀπίλοιπα, ὅσα ἐφαρτε νὰ τελέσῃ, ἦγεν ἐλεημοσύνας καὶ ἄλλας ἀρετὰς, καὶ πρὸ πάντων τὴν ἐσυμβέλευσε, νὰ λάβῃ τὸ ἅγιον Βάπτισμα, διὰ νὰ καθαιρέθῃ διὰ τῆς προτέρας μολυσμῆς καὶ βδελύγματα. ἔδειξε τῆς δὲ καὶ τὸ χῆμα τῶν Μοναχῶν, ὅπῃ ἐφόρει διόκριψα, διὰ νὰ μήτον γνωρίζῃν οἱ ἄνθρωποι, καὶ τῆς εἶπεν, ὅτι διὰ νὰ τὴν ὀπισρέψῃ εἰς τὴν δόσεβειαν, νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν τῆς, ἐπροσποιεῖτο πῶς ἦτον ζητῆτας. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ· δύο μεγάλα δυσπολέματα ἔχομεν εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, ἑνα μὴ ὅτι μισῶσι πολλὰ τῆς Χριστιανῆς οἱ Ἀρχοντες, καὶ τὰς δίδωσι δεινὰ κολασήρια, ἄλλο δὲ, ὅτι δὲν εἶναι βολετὸν νὰ εἶμαι ἐγὼ Χριστιανὴ, καὶ ὁ ἀνδρας μὲ Ἐβλίνας. ὁ δὲ Οὐρέφιος ἀπεκείνατο, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας γίνεται Χριστιανὸς καὶ ὁ ἀνδρας τῆς, καὶ ἄλλα ψυχωφελῆ τῆς εἶπε λόγια. ὅθεν ὀπισδέσεν εἰς τὸν Χριστὸν ἐξ ὅλης ψυχῆς, καὶ τῷ ἔταξε νὰ πληρώσῃ ὅλα τὰ τὰ προσάγματα. λοιπὸν καταπύσας αὐτὴν ἰκανῶς, καὶ τελέσας ὅσα ἦσαν ἀρμόδια, ἐγένεσαν ἡδελφύβαις ἑνα πιδάει νερόν, καὶ τὴν ἐβάπτισεν ὁ Οὐρέφιος.

Ἐπειτα νεθετήσας αὐτὴν νὰ φυλάγῃ τὴν Πίσιν τῶν Χριστῶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς σωπῆρας ἐπιτολῆς αὐτῆς, ἀνεχώρησεν. Ἡ δὲ Λοκίππη εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐκατάλαβε, πῶς ἐγγασβράθη. ὅθεν πλέον δὲν ἐσμίξε μὲ τὸν ἀνδρα τῆς, ἀλλὰ ἐφώβη τὴν κοινονίαν τε, διὰ νὰ μὴ μολώῃ τὸ ἅγιον Βάπτισμα, καὶ ἀνήγειρε τῷ ἀνδρός τῆς, πῶς ἦτον ἔγκυος. ὁ δὲ ὡς μωρὸς καὶ ἀγνωστος ἐνόμιζε,

πῶς οἱ Θεοὶ ἦσαν αἰτίοι. καὶ ἡ γυνὴ τὸν ὀπίσθισσε λέγουσα, ᾤθα καλῶσε, νὰ μή τις ὀνομάσῃ πλέον Θεός, ὅτι ἐγὼ εἶα Θεὸν προσκυλῶ, τὸν Ποιητὴν καὶ Δεσπότην πάσης τῆς Κτίσεως, ὅστις ἕμῳ τὴν σείρωσίν μου ἔλυσεν, ἀλλὰ καὶ ὅσα ἄλλα θαυμασία βεληθῆ, ἐν δεικλίᾳ τῶ τελειοῖ, ὡς παντεξέ-
 σιος ὄντως Θεός καὶ πάντα δυνατός. λέγει τις ὁ αὐτὸς, καὶ τίς εἶναι αὐτὸς ὁ δυνατὸς Θεός, ὅτῃ τοιαύτῳ καλωσύνῳ μᾶς ἔκαμψ; ἢ δὲ ἀπεκρίνατο, εἰς τὸ ὄνειρόν μου τὸν εἶδα ἔχοντα ἡπλωμένῳ τὰς χεῖρας εἰς τὸν Σταυρὸν, καὶ πα-
 ρούθῳ μὲ εἶατε λόγον, ἐπρόσβαξε τὴν φύσιν ὡς δάλλῳ αὐτῷ καὶ ὑπήκοον, καὶ ἐλύθη ἡ σείρωσίς μου, καὶ ᾤθαδόξως συνέλαβον. εἰς αὐτὸν ἔν τὸν γλυκύτα-
 τον καὶ πάντα δυνατὸν Θεόν, ὀλοφύχως καὶ ἡμεῖς ἄς πισδύσωμεν. ὁ δὲ Κλει-
 τοφῶν ὀλίγον συλλογιζοὺς ἀπεκρίνατο, ἔξδρα τίνα λέγεις, ὅτι αὐτὸς ἔχει
 δύναμιν ἀμαχον, ἀμὴ πῶς νὰ ὑπομείνωμεν τὴν τῷ βασιλέως σκληρότητα;
 Ἡ δὲ τὸν λόγον ἀρπάσασα ἀπεκρίνατο. ἄς φυλάγωμεν ἡμεῖς τὸ παρεπέμψον
 σέβας εἰς αὐτὸν ὀτόκρυφα, ἕως νὰ οἰκονομήσῃ ἡ χάρις τε, νὰ τὸν ὀμολογή-
 σκωμεν καὶ φανερά, νὰ ᾤθαπατήσωμεν εἰς ἡμέραν δειχόμενον, ἐκτελέντες ἔργα
 τῷ φωτὸς καὶ τῆς χάριτος. ὅταν ἔν εἶδε πῶς ἐσερξεν εἰς τῷτο ὁ ἀνδρας τις, τῷ
 ἀμολόγησε καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν, πῶς τῷ ἐβάπτισεν ὁ Οὐνέφριος, καὶ
 δι' αὐτὸ ἐγκασρῶθη, καὶ πῶς τῆς ἐφορητόδου, ὅτι ἐμελλε νὰ βαπτισθῆ καὶ
 αὐτὸς, ἔν τὸν ἐᾤθακίνησε, νὰ μὴν ἀρήσῃ νὰ λάβῃ τὸ θεῖον χάρισμα.
 ἐλθῶν καὶ πάλιν ὁ σοφὸς Οὐνέφριος, ἐβάπτισεν αὐτὸν, καὶ τὸν ἐᾤδαξε τῷ
 ὑπόρρητα τῆς δισεβείας μυθία. ἡ δὲ Λουκίππη ἐγίνησε παιδίον ἀρσενι-
 κόν, καὶ δι' ἀγάπῃ τῷ διδασκάλεως, τὸ ἐπανόμασεν Οὐνέφριον, ἀμὴ ὅταν
 τὸ ἐβάπτισεν ὁ Μοναχός, τὸ ὀνόμασε Γαλακτίωνα, καὶ ἡ κλῆσις προφητεία
 τῷ ἔγινεν. ὅτι ὡς καθαρὸς καὶ δειχνὴς ὀπὸ δειχνεῖς γονεῖς γεννηθεῖς, ἐφύλαξε
 μέχρις αἵματος τὴν Πίσιν καθαραν καὶ ἀμόλιτον. ὅσον ἔν ὁ νέος ἐφέφετο,
 τόσον ἐπλήθουεν ἐκ φύσεως καὶ ἡ γνάσις τε, καὶ τόσα χάριματα ἔμαθον εἰς
 ὀλίγης χρόνης, ὅτῃ ὑπερέβη τὰς διδασκάλεως τε. ὅταν ἔγινε χρόνων κδ. εἶ-
 χεν ὁ Πατέρας τε πολλὴν φροντίδα, νὰ τὸν ὑπανδρῶσῃ, ὅτι ἡ μακαρία Λου-
 κίππη ἦεν ἀπεδαμμένη προτήτερα. ἔτυχεν ἔν μία Παρθένος ὀραία, δειχ-
 νὴς, καὶ περὶδοξος Ἐπισήμη ὀνόματι, τὴν ὀποῖαν ἔδωσαν ἔκα γυναικα τῷ
ΓΑΛΑΚΤΙΩΝΟΣ. ὁ δὲ Νέος τὴν ἐπῆρε σαικῶς τε, ἔκα νὰ μὴ γῆη τῷ
 Πατρός παρήκος, ἀμὴ δὲ ἔσμιξε σαρκῶς μετ' αὐτῆς ὀλόπελα, ἔκατῃ ἦτον
 ἀλοφία τῆς τῷ Χριστιανῶν πίσεως. ὅθον ἡ κόρη καταπολλὰ ἐθαυμάζετο,
 πῶς δὲ τῆς ἔγγιζε καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ καὶ τὴν τάξιν τῷ Κόσμῳ ὡς ἀνδρας
 τῆς, καὶ τὸν ἠρώτησε λέγουσα. ἔκατῃ ἠγαπημένῳς γυμφίε μου ἔχεις τοῖτον μῖσος
 εἰς ἐμὴν; καὶ τί κακόν σε ἔκαμα, καὶ βδελύττεσαι ποῖτον τὴν κοινωσίαν μου;
 ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐὰν ἐσὺ δὲν συκοινωνήσῃς εἰς τὴν πίσιν μου πρότερον, νὰ
 καθαρῶδῃς μετ' ὁ Ἄγιον Βάπτισμα, δὲν ἀνακατόνομαι μετ' ὁ λόγῳ σε, ὅτι
 ἀρεπον εἶναι, νὰ ἐνωθῆ ὁ καθαρὸς μετ' ἀκάθαρτον. λοιπὸν ἐὰν ποθῆς τὴν
 συμβίωσίν μου, κάμε τὸν λόγον μου, ὅτῃ σὲ συμβελῶω πρὸς τὸ συμφέρον
 σε. Ἐσερξεν ἔν ἡ Ἐπισήμη, καὶ τὴν ἐβάπτισεν αὐτὸς ὁ ἀνδρας τῆς, ἔκατῃ δὲν
 ἔχασιν ἱερέα πρὸς χεῖρα, ὅτι ἐὰν ἦτον καὶ κανένας, ἔκατῃ τὸν φόβον ἐκρύπτετο.
 Τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀφ' ἔ ἐλαβεν ἡ Ἐπισήμη τὸ Ἄγιον Βάπτισμα, εἶδεν εἰς
 τὸν ὕπνον τῆς ὀπτασίαν θαυμασίαν, πῶς ὀρέθη εἰς Βασιλικὰ παλάτια ὀραία

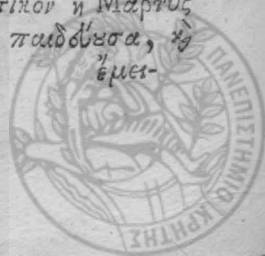

ἢ κάλλιπα, εἰς τὰ ὁποῖα εἶδε ἔξις χορὰς, ὁ σῆας ἦσαν ἄνδρες ἔντιμοι ἢ σε-
 βάσιμοι ἐνδεδυμένοι μαύρῳ σολῶ κόσμιον. ὁ ἄλλος χορὸς ἦτον γυναῖκες
 μὲ σολῶ ὁμοίαν τῆσδε ἀνδρῶν μέλαινα, ὁ δὲ ἔτιος χορὸς ἦσαν Παρθένοι, ἢ
 εἶχασι πύσω λάμπειν, ὅπῃ ἐχαίρετο νὰ τὴς βλέπῃ μὲ ποσαύτῳ φαιδρότητα.
 ἢ ἐρωπήσασα, τίνες ἦσαν; πῶς ἀπεκρίθη τίς λέγασα. αὐτοὶ εἶναι ὅπῃ ἀνή-
 θισαν τὸν Κόσμον, ἢ ἔγιναν μοναχοὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκα, ὁ δὲ ἔτιος χορὸς
 ἦσαν ἄγαμοι, ἢ ἔφατι ἐφύλαξαν τὴν παρθενίαν τὰς ἀφθορον, ἔχασιν ὑπὲρ
 τὴς ἄλλης ποσαύτῳ φαιδρότητα.

Ταῦτα βλέπασα ἡ Ἐπιστήμη, εἶπε τὸ ὄραμα τῆ ἀνδρός της, μὲ τὸν ὁποῖον
 ἐσυμβελόθησαν νὰ φυλάξεν παρθενίαν συμφώνως ἕως τὸ ὕψερρον, ἔφατι νὰ
 πληρονομήσεν πύσω δόξαν ἢ ὠραιότητα. καὶ ἔφατι νὰ εἶναι μὲ τὴν παρθενίαν
 ἢ συμπάθεια σύμμικτος, πῶς εἶπεν ὁ Γαλακτίων, νὰ ἀγαμοῦσασεν ὅλον τοὺς
 τὸν πᾶτον εἰς πύσητας, ἔφατι νὰ εὔρεν θισαυρὸν ἄσυλον, καὶ τὸν Δεαποτικὸν
 λόγον, εἰς τὸν Παραδεισον. Ἐσυμείζοντο ἔντις νὰ δώσῃ τῆ πύση τοῦ φελο-
 σότερα, ἢ ἀφ' ἑμοῖρασαν ὅλα τὰς τὰ ὑπάρχοντα κινητὰ ἢ ἀκίνητα, ἐσυμ-
 βελόθησαν νὰ ὑπάγην ἢ εἰς τόπον ἔρημον, νὰ μονάσῃ οἱ ἔρισμακάριοι.
 ἢ πέρνοντες εἰς τὴν συνοδίαν τὰς σῆα δελον ἠγαπηθῆσαν καὶ καλόγνωμον ὀνό-
 ματι Εὐτόλιμον, ἐπὶ ἔπαταν δέκα ἡμέρας, ἕως ἔφθασαν εἰς σῆα ὄρος
 συμμὰ εἰς τὴ Σινᾶ, ὅπῃ τὸ λέγασι Ἡσπλιον. εἰς τὸ ὁποῖον ἠύρασιν Ἐρημί-
 τας, ἢ. τῶς ἐσυμβελόθησαν ἢ παρεκάλεσαν, νὰ μέινῃ εἰς τὴν συνο-
 δίαν τὰς. οἱ τίνες ἐκράτησαν μόνον τὸν Γαλακτίωνα, ἢ τὴν Ἐπιστήμην ἐσει-
 λαν εἰς σῆα ἀσκηθῆσαν, ὅπῃ ἄλλαις τέσσερις μοναχαῖς ἀσκήθωσαν. Ἐμεινε
 λοιπὸν μὲ τὴς λοιπῆς ὁ Γαλακτίων πᾶσαν ἀρετῶν ἐπιμελῆς ἐργαζόμενος, ἢ
 βαῖωντας εἰς ὅλας τὰς αἰδήσεις μέτρα ἢ ὄρια, νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὸν σῆα
 φρονα λογισμόν. ποσαύτῳ ἐγκράτειαν ἐφύλαξεν, ὅπῃ εἰς δύο χρόνας δευ' ἐ-
 φώλην, εἰμὴ μόνον πᾶσαν ἐβδομάδα μίαν φορὰν ὀλίγον φαμί καὶ κερὸν, ὅ-
 που νὰ μὴ ἀποδαῖν ἀπὸ τὴν φερασῶν ἐγκράτειαν. ἀργυρῖα καθ' ἐκάστην,
 καὶ ἀκαταπαύτως προσήχετο, τὴν δὲ σωφροσύνην ποῖτον ἐπόθησεν, ὅπου
 δευ' ἠθέλησε νὰ ἰδῇ γυναῖκα ὀλίγετα. ὅτι δύο Ἀδελφοὶ ἀπ' ἐκείνης τὴς ἀσκη-
 τῆς, εἶχασι Μιτέρα ὑπὲρβηρον καὶ πλεῖσα ἐνάρετον, ἀδυναμισθῆσαν ἀπὸ τὸ
 γῆρας ἢ τὴν ἐγκράτειαν, ἢ τὸν ἐπαρεκάλεσαν νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν δὲχθῇ, ὅπῃ
 ἦτον Ἀγία γυναῖκα, καὶ δευ' ἠθέλησεν. Εἰς ποσαύτῳ ἔν ἀρετῶν ὁ γλυκύ-
 ταιος Γαλακτίων ἀγωνίζόμενος, ἐκάκισεν ὀμισαῖνδρος, ἢ μὴ ἔχωντας πῶς
 νὰ τὸν βλάψῃ μὲ ἄλλον ἔθρον, ἠρέθισεν εἰς ὀργῶν τὸν Βασιλέα, καὶ τὸν
 ἐσκήρμε καὶ τῆ Χριστιανῶν φερασότερα. ὅθεν ἀκέσας ἀπὸ τινὰς ἀσεβεῖς,
 ὅτι εἰς τὸ Σίναιον ὄρος ἦσαν τίνες, ὅπῃ ὑβρίζων τὴς Θεῆς τῆ, προσκυμῶντες
 τὸν ἐσαυραθῆσαν, ἐμαῖσε, ἢ ἐσειλε Σέβατιώτας εἰς τὸ λεγόμενον ὄρος, νὰ
 τὴ φέρην δεδεμῆδες ὄσας Χριστιανῶς εὔρασιν. ἐκείνας τὴς ἡμέρας εἶδε πάλιν ἡ
 Ἐπιστήμη, ἐκεῖ εἰς τὴν ἀσκησιν ὄνειρον, πῶς ὑπῆγαν ὅμῃ μὲ τὸν Γαλακτίω-
 να εἰς σῆα παλάτιον, ἢ τὰς ἔβαλε καθ' ἐνὸς εἰς τὴν κεφαλῶν σῆα εὐμορφον
 ἢ πολυτίμητον Στέφανον, ἢ τὸ πρῶτ' ἐφανέρωσε τῆ Οἰκονόμῃ τῆς Μονῆς ἐκεῖ-
 νης τὸ ὄραμα, ἢ πῶς εἶπε τὴν δὴλῶσιν, ὅτι ἦτον φανερά καὶ ἀπὸ λόγου της,
 ἦγαν πῶς τὴς ἐπροσκάλει ὁ Βασιλεὺς τῆ βασιλεύοντων εἰς τὸ μαρτύριον, νὰ
 τὴς ἀπαμύσῃ μὲ ἀμαραῖνον Στέφανον.

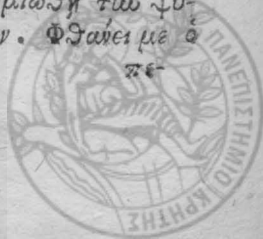

Ἐλθόντες ἔν εἰς τὸ ὄρος οἱ Στρατιῶται, ἐπάσαν δύο μόνον μοναχῆς, τὸν
 Γαλακτίωνα μὲ ἄλλον εἷνα, οἱ δὲ ἐπλοῖποι ἔφυγον. τῷτο μαθῶσα ἡ Ἐπισή-
 μη, ἀέβη εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἐσαμάτισεν εἰς εἷνα τόπον ὑπόρυφον, ἃς νὰ μὴ
 τῷ βλέπεν, νὰ βλέπῃ μόνον αὐτὴ τὰ γενόμενα. Ἰδῶσα γὰρ ὅτι ἐπῆραν τὸν
 ποδῆτόν αὐτῆς δέσμιοι, ἔπεσον εἰς τὰς πόδας τῆς θεάκου, καὶ τῷ ἐπαρεκά-
 λει, νὰ τῆς συγχωρήσῃ, νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Γαλακτίωνα, νὰ τῆ ᾄψῃ σωλο-
 δοιπόρος καὶ σωῦσφος, εἰς ὅσας θλίψεις καὶ κολασήρια τῆ συνέβησι. καὶ
 εἰὼ εἰς θάνατον δεινὸν τὸν δικάσαι, νὰ λάβῃ καὶ αὐτὴ μὴ χαρᾶς μετ' αὐτῆ τὸ
 ποδῆμῖον τέλος, καθὼς ἐσυμφώνησαν, νὰ ἔχον μίαν γνώμην καὶ Θεὸν καὶ
 θέλησιν πάντοτε. ἡ δὲ θεῆκος ἐδοκίμασε πολλὰ νὰ τῷ κρατήσῃ, μὴ ἰξά-
 ρεσα τῆσ παραγμάτων τῷ ἐβασίην, ἀλλὰ δευῖ ἐσερξεν ἡ γενναία κόρη καὶ παύ-
 σοφος. ὅθεν βλέπεσα τὸν πολυὺ τῆς πόθον, τῷ ἐσυγχάρησεν, ἡτις ὑπο-
 χαίρειπεν αὐτῷ, καὶ βέχεσα κατόπιν, προφθαίνει τὸν Γαλακτίωνα, καὶ λέ-
 γει πάντα πρὸς αὐτὸν δακρύουσα. Κύριέ με, καὶ ὁδηγέ τῆς σωτηρίας με, σιδυ-
 μήσε τῷ συμφωνίαν μας, καὶ μὴ με παραπίσης τῷ δέλλω σε, ἀλλὰ καθὼς
 εἰμεδον ὁμόγνωμοὶ εἰς τῷ ζῶντι καὶ ὁμόφυχοι, ἔπως εἶναι ἄρεπτον, νὰ μαρ-
 τυρήσωμεν ὁμῶς ἃς τὸν Σωτῆρά μας, ἃς νὰ μείνωμεν καὶ μὴ θάνατον ἀθάνα-
 τοι, εἰς ὁμοίαν δόξαν καὶ ἀγαλλίαςιν, νὰ μὴ χωρεθῆμεν πάντοτε. ταῦτα οἱ ὑ-
 πηρέται τῆς ἀσεβείας ἀκούσαντες, ἔδεσαν αὐτῷ, καὶ τῷ ὑπήγχαν με τὸν Ἄ-
 γιον. ὁ ὁποῖος τῷ ἐνέθετα ὄλον τὸν δρόμον, καὶ τῆς ἔλεγε, νὰ εἶνῃ ἀν-
 θρεία, νὰ μὴ δευλιόσῃ προσωρινὰ κολασήρια, καὶ ἄλλα τοιαῦτα καὶ τὸν καιρὸν
 ἀρριόδη. φθάσαντες ἔν εἰς τὸν Τύραννον, ἐκίταξε τὸν Ἄγιον μὴ βλέμμα ἄ-
 γριον λέγωντας. τίς εἶναι ἐῖπος ὁ ἀναιδέσατος, ὅτῃ τομᾶ νὰ καταφρονᾶ τῆς
 ζῶντας θεῆς, προσκυμῶντας Θεὸν κακοθάνατον; ὁ δὲ Ἄγιος μὲ παρρησίαν
 πολλῶν ἀπεκρίνατο. Μοναχὸς εἶμαι εἰς τὸ ἀξίωμα, καὶ ὀνομάζομαι Χριστι-
 νὸς ὑπὸ τὸν Χριστὸν με, τὸν ὁποῖον προσκυμῶ ὡς φρόνιμος, ἐπειδὴ αὐτὸς μόν-
 νος εἶναι Θεὸς ἀθάνατος, ἀμὴ οἱ ἐδοκίμασε Θεοὶ εἶναι ἄφυχοι ὄντως, καὶ ἀναι-
 δητοι, καὶ ἐσεῖς πάλιν ὅτῃ σέβεθε τοιαῦτα βδελύγματα, εἴσε τυφλωτέροι τέ-
 των καὶ ἄξιοι γέλατος. τότε προσάσει ὁ Τύραννος, νὰ δέσεν ὀπίσω τὰς χεῖ-
 ράς τε, νὰ τὸν δέρνεν με βένδρα ἀσπλαγχνᾶ. καθὼς ἔν τὸν ἔδερναν, ἰδῶσα
 τῷτον ἡ Ἐπισήμη ἐπόνεσεν ἡ ψυχὴ τῆς, καὶ λέγει ταῦτα πρὸς τὸν δικάζοντα.
 ὦ ψυχὴ ἀσπλαγχνῆς, πῶς δευ λυπάσαι τοῖτον νέον ἀγενέσατον, ὅτῃ εἶναι
 τρυφερὰ τὰ μέλη τε, ἀδυναμισμῆα ποῖτον ὑπὸ τῷ ἀσκησίν, ἀμὴ τὸν δέρνε-
 τε πόσον ἀχόρταγα; ταῦτα ἀκούων ὁ Τύραννος εἶπε τῆς Στρατιῶτας· ἐγδύσατε
 καὶ αὐτῷ τὴν ἀναιδέωτον, καὶ δέρνετέ τὴν ἀνελεήμονα, ἃς νὰ μὴν ἔχη πόσιν
 αὐθάδειαν, ἀλλὰ νὰ μιλή τακτικώτερα. τίτες οἱ τῆ ἀθραγόμεν δικασῆ ὑπηρέ-
 ται παρανομώτεροι καὶ ἀσπλαγχνώτεροι τίτες, ἔδειραν τὴν Ἄγιαν ἀπανθράπως
 ἄραν πολλὴν, καὶ τὴν ἐβασυνίζαν. ἡτις ὑπέμνε τὰς πληγὰς με ἀγαλλιόμε-
 νον πρόσωπον, καὶ ἀνείδιζε τὸν δικασὴν λέγουσα. δευ ἔκαπετε ἀσεμνε, νὰ ξε-
 γυμνάσης μίαν Κύρην σεβασμίαν καὶ εὐσημον, νὰ τὴν βλέπεν πόσοι ἀθρα-
 ποι εἰς τὸ θέατρον, καὶ νὰ με παιδοῦτε ἀδικῶς ὡσπερ φοιᾶτριαν. ὅθεν ἐκεῖ
 μὴ σᾶς ἐνδέχονται δικαίως τὰ αἰώνια κολασήρια, καὶ ἐδῶ πάλιν δευ σας
 θέλει λείπει ἀθραμικρὰ παιδοῦσις. ταῦτα με πνεῦμα προφητικὸν ἡ Μάρτυς
 λέγουσα, παρδύς ἐφθασεν ἡ θεῖα δίκη τῆς ἀδικῶς δικαίως παιδοῦσα, καὶ
 εἶμεν-

ὁπῆροποί τες, νὰ τιμωρῶσιν ὅσας δὲν προσκυῶσι τὰ εἶδωλα, καὶ νὰ εὐρουν ἀνδρείας Σφατιώτας ἔξ' τὸν πόλεμον. Φθαίνωτες ἔν εἰς τὴν Καππαδοκίαν ὁ λυσάνυμος, ἐγύροσε τὰς βηπιδεῖας καὶ φεβροῦτες ἀνδρειωμένους, νὰ τὰς κρατῆν εἰς τὴν Σφατείαν. ὅθεν τινὲς ἀνήγγειλαν αὐτῷ ἔξ' τὸν Ἰωνναῖον Γέροντα, πῶς ἦτον ἄπο τὰς ἄλλης πλέον ἀνδρειωμένος καὶ Ἰωνναῖος. λοιπὸν ἔστειλον ἄθως Σφατιώτας, νὰ τῷ τὸν φέρωσιν. οἱ ὅποιοι τὸν ἦραν εἰς τὸ χωράφιον, ὅπῃ ἔσκαπτον. ὅστις βλέπωντάς τας ἰδοὺ μακραν ἐκατάλαβε, πῶς τὸν ἐγύροσαν ἔξ' τὸν πόλεμον. ὅθεν μὴ θέλωντας νὰ στρατοῦδῃ ὡς ἀσεβῆς με ἀσεβεῖς, ἔξεσέλεσε τὸ σκαπτήλιον, καὶ ἔρχωντας μετὰ τὸ ξύλον μόνον καταπαύσας τας, τὰς ἐκτύπισε μετὰ τὸν ἀνδρείαν, ὅπῃ ἐφυγαν ἔμποβοι, μετὰ ὅλας τὰς ξίφης καὶ ἄρματα. οἱ ὅποιοι ἐνθάπησαν τὰς ἀνθρώπους, καὶ ἐφοβῆντο τὸν Ἄρχοντα, νὰ εἰπῶσι πῶς τὰς ἔδειρεν σῆας χωρὶς ὅπλα μετὰ κομμάτι ξύλον, καὶ τὰς ἐκατήχυσεν ἅπαντας. λοιπὸν πέρνοντες καὶ ἄλλης πολλὰς εἰς βοήθειαν, ὑπῆγαν ὅλοι ἀντάμα, νὰ τὸν εὐρουν. ὅστις ἄρην νὰ φθάσεν, εἶχε καὶ αὐτὸς σωμαγμένους ἄλλους, ἰ.η. συγγενεῖς καὶ φίλους τε, καὶ ἐφυλάγοντο μέσα εἰς σῆα σπήλαιον, εἰς τὸ ὅποιον ἐλθόντες οἱ Σφατιῶται ἐσαμάτισαν ἔξωθεν φυλάγοντες νὰ μὴ εὐγῶσι, καὶ ἐμυῶσιν, τῷ Ἄρχοντι, νὰ τὰς σείλῃ καὶ ἄλλας ἀνθρώπους πολλὰς, ἔξ' νὰ μὴ δυναθῆν νὰ τὰς φύγῶσιν. ὅστις ἐπεμῆεν ἰκανὸς, καὶ σῆα ἀδελφὸν τῷ Γέροντος Κυριακὸν ὀνομαζόμενον. οἱ τινὲς ἀπελθόντες εἰς τὸ σπήλαιον ἔσεκαν ἔξωθεν, καὶ τινὰς δὲν ἐτόλμα νὰ σέβῃ πρότερον. ὁ δὲ Κυριακὸς τὰς εἶπε, νὰ φθῶμενίσεν ὀλίγον, καὶ ἐκείνος νὰ τὸν φέρῃ μετὰ τὸ καλὸν εἰς τὸ θέλημα τῷ Ἄρχοντι, χωρὶς πόλεμον. εἰσελθὼν ἔν τὸν ἐκατάπεισε μετὰ λόγια ταπεινά, καὶ ὄργισεν. οἱ ὅποιοι ἐπῆγαν ἀντάμα εἰς τὴν Μητέρα τε, νὰ τὸν ὀχνηθῆν, καὶ νὰ τῷ δώσῃ συγχώρησιν. ἡ δὲ κραία αἰσάσα, ὅτι ἐμελλε τὴν ὄραν ταύτην, νὰ φθῶσαθῆν ὁ Υἱὸς τῆς εἰς τὸν Δεῦκα κατὰ κρητος, ἐκλακιν, ὀνομαζόμενα τῆτον, βακτιλίαν τῷ γήρας τῆς, τῆς δεινῆς χιρείας αὐτῆς ἀναφυλῶν καὶ βοήθειαν, ὅπῃ ἦτον τυφλὴ εἰς τὰ ὄμματα, καὶ δὲν εἶχεν εἰς ἄλλον τινὰ τὴν ἐλπίδα τῆς. ὁ δὲ Ἄγιος τὴν ἐπαρηγόρησε, καὶ ἀπασάμμος αὐτῷ, καὶ τὰς ἔειπε τε συγγενεῖς, Οὐκίπρω, καὶ τὰς δύο ἀδελφὰς Μαξωπιωνὸν καὶ Ἀντώνιον, ἰποχαιρέτησεν ἅπαντας, καὶ ἐκίνησε μετὰ τοὺς Σφατιώτας πρὸς Μελιτινὴν ὁδόντες. καὶ τὸ βραδὺ ἐκόνδυσαν εἰς σῆα τόπον ἔως τὴν ἀβειον. αὐτῷ δὲ τὴν νύκτα τῷ ἐφανῆ σῆας ἀσπροφόρος καὶ λέγει του μετὰ φωνῶν παρὰ εἰαν καὶ φιλανθρώπων. χαίροις Γέρον.

Ἰδὲ λέγουσιν σωτηρίας Εὐγγέλια· γίνωσκε ὅτι αὐτὴ ἡ ὁδὸς ὅπῃ πορεύεσαι εἶναι καλὴ καὶ ἀφελίμος, ὅτι δὲν ἀγανίζεσαι ἔξ' Βασιλέα ὁπῆγειον, ὅπῃ ἔξ' δόξαν ὁπῆκρον, ἀλλὰ ἔξ' τὸν Οὐραῖον Βασιλέα ὑπερμαχεῖς, καὶ αὐτὸς σὲ θέλει δοξάσει αἰῶνια. ταῦτα εἰπὼν ὁ φαινόμενος ἔγινεν ἀφαντος, ἀφίνωντας εἰς τὴν καρδίαν τε ἀφοροῦν ἀνεκδιήγητον. ὁ δὲ Ἄγιος ἐγερθεῖς ἐλεγε ταῦτα πρὸς τὰς συγγενεῖς, καὶ φίλους τε ἀγαλλόμενος. ἐγνώρισα ἀδελφοὶ τὸ φεῖ ἐμὲ τῆς τῆ Θεῆς οικονομίας μυστήριον. λοιπὸν ὑπάγω εἰς τὴν προκειμένην μοι ὁδὸν ἀπόδυσος. ὅτι σῆας θησαυρὸς εἶναι μόνον, μία ὑπάκτις, καὶ σῆας πλῆτος ὁ ἐπεραῖος. ἀμὴν ἔπειτα ὅλα τὰ πρόσκαιρα δὲν ἀφελῶσι ποσῶς τὸν ἀνθρώπον, καὶν καὶ ὅλον τὸν Κόσμον κερδήσῃ, εἰ μὴ ζῆμιωδῆ τὴν ψυχῆν, τῆς ὁποίας δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἄνθρωπον ποσῶς τιμιώτερον. Φθαίνει μετὰ

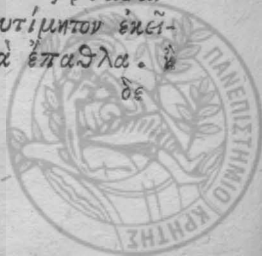

περασμένος καιρός τῆς ζωῆς μου, ὅτῃ μάταια καὶ ἀνωφελῶς ἐδαπάνησα, καὶ ἄς
 ὑπάγω καὶ τώρα πρὸς τὸν Θεόν, νὰ ἀγαλλῶμαι μετὰ τὰς Ἁγίας δούλας τε πα-
 ποτε. Μίαν φροντίδα μόνον ἔχω καὶ ἄνοιαν, ἧτὶ τὴν ἀπορίαν τῆς Μιθῆός μου
 καὶ μόνωσιν, ἧτὶ εἶναι χήρα, τυφλὴ, καὶ γερόντισσα, καὶ δεῖ ἔχει τινα νὰ
 τὴν ἐπιμεληθῆ εἰς ταῖς χρείαις τῆς. πλὴν ἐπειδὴ ἧτὶ τὸν Δεσπότην Χριστὸν
 ὑπάγω νὰ λάβω θάνατον, αὐτὸς ὁ Πατὴρ τῶ ὀρφανῶν καὶ Κεφαλὴ τῶ χερῶν,
 θέλει κυβερνήσει καὶ αὐτῷ τῷ ἄπορον. ταῦτα λέγων ἐδάκρυσε καὶ τῷ Μι-
 τέρατι. Ἐπειτα ὑπήγγει μετὰ τὰς ἄλλας ἀπεδάξοντας. Καὶ φθάσαντες εἰς τὴν
 Μελιτινῶν, τὸν ἐφυλάκωσαν μετὰ ἄλλας βιάοντα· τὰς ὁποίας ἐσερέωσαν εἰς
 τῷ Πίσιν, λέγων πρὸς αὐτὰς τοιαῦτα σωτήρια λόγια. ἀπόστατέ με τῷ συμ-
 βελλῷ ἀδελφοὶ καὶ φίλοι μου. αὔρειον μέλει νὰ μᾶς βιάσῃ ὁ ἀθεώτατος Ἡ-
 γεμών, νὰ προσκυνησώμεν τὰ ἀνάειπτα εἶδωλα, καὶ φυλάγετε, ὅσα κολα-
 σήματα σᾶς δώσῃ, νὰ μὴ δειλιάσητε, νὰ προσφέρετε θυσίαν εἰς ἄψυχα κτίσ-
 ματα, ἀλλὰ μάλλον τῷ ἀληθινῷ Θεῷ ἄς θυσιάωμεν θυσίαν αἰνέσεως. αὐτὸν
 ἄς ᾠδακαλέσωμεν προσδουχόμενοι, νὰ μᾶς δώσῃ ὡς παντοδύναμος δυνάμιν,
 νὰ ὑπομείνωμεν πρὸς βασάνας, καὶ νὰ δάσωμεν τὸ τέλος μακαρίων. τότες ὅλοι
 ἐπαίνεσαν τῷ γνώμῳ αὐτῷ, δείχνοντες προσθυμίαν θαυμάσιον. Ἐπὶ τῷ
 αὔρειον ἀνήγγειλαν δι' αὐτὰς πρὸς τὸν Τύραννον, πῶς ἐπίσδον εἰς τὸν Χριστὸν,
 καταφρονῶντες τὰ Βασιλικὰ προσάγματα. ὅθεν θυμωθεὶς, ἐκάθησεν εἰς ὑψη-
 λὸν θρόνον, καὶ φέρνοντες τὰς Ἁγίας, εἶπεν αὐταῖς ὀργιζόμενος. Τίς δαίμα-
 νας σᾶς ὑψώσεν εἰς τὸσῶν ὑπερηφανίαν καὶ ἀνοιαν, νὰ καταφρονᾶτε τῶ Ἄυτο-
 κρατοῦραν τὰ δόγματα; καὶ τὰς μεγάλας Θεὰς νὰ ὑβρίζετε; οἱ δὲ Ἁγιοὶ ἀπε-
 κείθησαν. μάλιστα ἐσεῖς εἰσε ὄντως ὑπερήφανοὶ καὶ ἀνοήτοι, προσκυνῶντες ξύ-
 λα, λίθους, καὶ ἄλλα βδελύγματα, ἀμὴ ἡμεῖς μετὰ τὸ νὰ ἔχωμεν γνώσιν, καὶ
 λογισμὸν σώφρονα, φρονέμεν ὀρθῶς, καὶ προσκυνῶμεν τὸν ἀληθινὸν Θεόν, ὅς τις
 μετὰ ὅσα λόγον ὅλον τὸν Κόσμον ἐδημιῆργησε. τότες εἶπεν τὰς παρεστώτας
 Ἐβλῆνας, ἔδειξε τῷ Ἀρχόντῳ τὸν Ἰέρανα λέγωντας· αὐτὸς εἶναι, ὅτῃ ἔδειρε
 μετὰ τὸ ξύλον τὰς Σφρατιώτας σε· ὁ δὲ Δεξὸς ἐπηρεασθεὶς πρὸς τὸν Ἅγιον, τὸν
 ἠρώτησε πόθεν ἦτον; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅτι ἦτον ἀπὸ τὰ Τύανα. καὶ ὁ Ἀρ-
 χων· Ἐσὺ εἶσαι ὅτῃ ἐναντιώσεαι τὰ Βασιλικὰ προσάγματα, καὶ ἐπαυρόμε-
 νος εἰς τῷ δυνάμιν τῶ χερῶν σε, ἔδειρες τὰς Σφρατιώτας μου; ὁ δὲ Ἅγιος
 ὡμολόγησε τῷ ἀλήθειαν. τότες ὁ Τύραννος, αὐτὶς νὰ ἐπαίνεσθαι τῷ ἀνδρείαν
 τῷ Μάρτυρος, τὸν ἐκαταφρόνησεν ὁ ἀφρονέστατος λέγωντας. αὐτὸ ἦτον θρασύ-
 τις, καὶ ὄχι ἀνδρεία σε ὑπερήφανε, ἧτὶ τὸ ὁποῖον προσάσω, νὰ κόψω ἀπὸ
 τὸν ἀγκῶνα τῷ ἀτακτῶν χεῖρά σε. αὐτὸς δὲ τὰς ἄλλας δείρετε ἀσπλαγχνὰ με-
 βάνερα. αὐτὸς ἔν οἱ ἀνελεήμονες ὑπηρεταὶ τὰ προσαχθῶντα ἐτέλεσαν. οἱ δὲ
 Ἁγιοὶ ὑπέμειναν πρὸς οὐδὴν ἀγαλλιάμενοι, καὶ δὴ χαρισῶντες τῷ Θεῷ, ὅτῃ τὰς
 ἠξίωσε, νὰ μασιγασθῶν δι' ἀγάπην τε. ἀφ' ἑ λοιπὸν τὰς ἔδειραν ἄραν πολλῶν,
 καὶ ἐκόψαν τῷ δεξιῷ τῷ Μακαρίῳ ΙΕΡΩΝΟΣ, τὰς ἔβαλε πάλιν εἰς τῷ
 φυλακῶν, ἕως δευτέραν ὀξέτασιν. εἰς δὲ ἀπ' ἐκείνης Οὐίντωρ ὀνόματι, συγ-
 γνής τῷ Ἰέρανος (καθὼς ὁ λόγος ἐδήλωσεν) ἐδειλιάσεν ἀπὸ τὸν πόνον τῶ
 πληγῶν ὁ ἄθλιος, καὶ φοβέμενος τὰ μέλλοντα βάσανα, ἐκάλεσε κρυφὰ τὸν Κο-
 μηταρίσιον, καὶ παρεκάλεσεν αὐτὸν μετὰ ταπεινώσιν, νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ φύγῃ,
 καὶ νὰ σβύσῃ τὸ ὄνομά τε ἀπὸ τῷ βίβλον, ὅτῃ τὰς ἔγραψαν. καὶ ἧτὶ ταῦτα

τῷ χάριτι, νὰ τῷ χαρίσῃ τὸ τῷ Κοράμων χαράφιον. ὁ δὲ Κομμητηρῆσιος μὲν
 χαρὰς τὸν ἐλύθωσε, ὅτι εἶχε καὶ αὐτὸς ἄλλα χαράφια πλησίον τῆ ἀνάθευ.
 Φόβωντας ἔν ὁ Οὐίτωρ τῷ νύκτα, ἐξημιώθη τῷ γλῶ καὶ τῷ λυχλιῦτε ὁ
 δειλαίος. καὶ τὸ παρῶ ἀφ' ἑ ἑξημέρωσεν, γνωρίσας τὸ παρχαῦ ὁ Γέραν,
 πικρῶς ἐφρώει τῆ συγγενῆς τῷ ἀπώλειαν, λέγοντας· οἱ μοι Οὐίτωρ καὶ τί-
 νακῶ παραματεῖαν ἔκαμες, νὰ αὐταῖ ἀξῆς ἁλὶ ζωῶ βραχυτάτῃ τῷ αἰα-
 νίξωσαν, ἁλὶ μικρὰν ἀέσιν, ἐξημιώθης χαρὰν ἀπελόνητον, καὶ ἠδονῶ ἀνεκλά-
 λητον, καὶ ἁλὶ νὰ φύγης μίας ἡμέρας ὀλίγῃ κάλωσιν, μέλει νὰ πέσης εἰς
 χεῖρας Θεῶ, νὰ φλογίζεσαι εἰς τὸ πῦρ τῆς γενένης αἰωνίως ἀθάνατοι. ἀφ' ἑ
 ἐκλαυσεν ἰκανῶς, ἐπάλεσε τῆς συγγενῆς, τὸν Μαβωνιωνὸν καὶ Ἀντώνιον, καὶ
 λέγει τῆς· ἀπέσατε τῷ ὑσερῶ με ἁλὶταξίν, νὰ τῷ τελειώσετε ὅταν ὑπάγετε
 εἰς τῷ χώραν μας. Ἀφίνω τῆς Ἀδελφῆς με Θεοτιμίας τὸ παρῶμα ὅπῃ ἔχω
 εἰς τῷ Πεσδοσίαν, νὰ δὲγαίη ἀπ' ἐκεῖ τῷ ζωφροφίαν τῆς, καὶ νὰ κάμνη καί-
 δε χρόνον τῆς μαρτυρίας με τὸ μνημόσιων. τὰ δὲ ὀπίλοιπα με παρῶματα ἀ-
 φίνω τῆς Μηξὸς με ἅπαντα, ἁλὶ νὰ κυβερνηθῆ εἰς τὸ γῆρας τῆς. ἔτι δὲ ἀφίνω
 τῆς τῷ δεξιῶ χεῖρα ὅπῃ με ἔκοφαν, νὰ τῷ ἔχη εἰς φθαμυθίαν τῆς ἀβλε-
 φίας τῆς. Καὶ ἁλὶ σείλη γεάμμα φθακαλεσινὸν ἀπὸ λόγῃ με παρὸς τὸν μεγα-
 λοπαρεπέσατον Ρεσίτιον τὸν αὐθεντῶ τῆς Ἀγκύρας, νὰ τῆς δώσῃ τὸν οἶκον,
 ὅπῃ εἶναι εἰς τῷ Καδεσαίλω, νὰ φυλάξῃ ἐκεῖ τῷ χεῖρά με.

Ταῦτα ὁ Ἅγιος συνταξάμμος, διχαρίσα τὸν Κύριον χαρῆμμος ἁλὶ τῷ
 ἐλπίδα τῆς μελλέσης ἀπολαύσεως. Τῷ δὲ τετάρτῃ ἡμέραν πάλιν τῆς ἡφε-
 ραν εἰς ἑξέτασιν, καὶ ἐπάχησε πολλὰ ὁ λυσωδῆς Λυσίας με κολακείας νὰ
 τῆς ἁλὶταξίη εἰς τῷ ἀσέβειαν. ἀλλὰ ματαίως ἐβασανίζετο. τέλος πάντων τῆς
 ἔδωκεν ἑνα βραβδισμόν ὀμὸν καὶ πολλὰ ἰχυρὸν ὁ ἀσπλαγχνος, καὶ βλέπωντας
 πῶς ἦσαν εἰς τῷ ἀποτέραν γνώμῃ σερρεοὶ καὶ ἀμετακίνητοι, ἐπαρῶσαξε νὰ κό-
 λην τὰς κεφαλὰς τῆς ἔξω τῆς πόλεως. Οἱ τινες ὅταν ὑπήρχαν εἰς τὸν τόπον
 τῆς τελειώσεως, ἔβαλλον τὸν ἀμωμον. καὶ φθάσαντες ἐκεῖ ἐγονάτισαν, δεῶ-
 μμοι τῆ Θεῶ, νὰ ὑποδεχθῆ δυνῶς τῆς λυχλῆς αὐτῶ, εἰς τῷ ἐκείθεν μα-
 καριόπιτα. καὶ ἔτω τῆς ἔκοφαν. καὶ τῷ νύκτα ὑπῆγαν τινὲς φιλόχειροι, καὶ
 ἐπῆραν τὰ Ἅγια Λεῖφανα, καὶ ἐντίμως αὐτὰ ἐνταφίασαν. Οἱ δὲ Ἀντώνιος καὶ
 Μαβωνιωνὸς ἔδιδαν ἀργύρια τῆ Δευκὸς, νὰ τῆς δώσῃ τῷ κεφαλῶ τῆ ΙΕΡΩ-
 ΝΟΣ, καὶ αὐτὸς ἐζήτησε τόσον χρυσίον, ὅσον ἐβάρει ἡ τιμία Κάρα. οἱ δὲ
 μὴ ἔχοντες τόσῃ ποσότητι, ἐμῆον φθίλυτοι. ἀλλ' ὁ ἐπὶ ὀπίτοις πόρας διεί-
 σκων, καὶ ἐν ἀνάγκαις βοηθῶν τοῖς εἰς αὐτὴν πισύσιν, ἐφώτισεν ἑνα Συγ-
 κλητικὸν πισὸν καὶ φιλομάρτυρα τῷ κλησῖν Χρυσάφιον, νὰ ἀγοράσῃ τὴν Ἅ-
 γίαν Κάραν, καὶ νὰ οἰκοδομήσῃ Ναὸν τῆς Μάρτυρι. προσελθῶν ἔν τῆ ἀπὸ
 τῆς φιλαργυρίας λυσῶντι Λυσία, ἐμέξῃσαν αὐτῶ ὅσον ἐπόθει χρυσὸν ὁ
 Χρυσάφιος. ὅθεν ἑ μόνον τῷ τιμίαν κεφαλῶ τῆ ἐχάλεσεν, ἀλλὰ καὶ δέλημα
 τῆ ἔδωκε, καὶ ἔκτισε Ναὸν φθιμαλλέσατον εἰς τὸν τόπον, ὅπῃ ἐπλειώθησαν
 οἱ Ἅγιοι. ἑξέτασε δὲ ὁ φιλαργυρος Λυσίας, νὰ εὖρη καὶ τῷ δεξιῶ τῆ Ἅ-
 γίς, ἐλπίζωντας νὰ κερδίσῃ καὶ ἑξ αὐτῆς χήματα. ἀλλὰ οἱ παδαῖοι Μα-
 βωνιανὸς καὶ Ἀντώνιος, τῷ ἐκλεφαν τῷ νύκτα, καὶ ἔφυγαν. οἱ τινες φθάσαν-
 τες εἰς τῷ χώραν αὐτῶ, ἔδωσαν τῆς Μηξὸς τῆ Ἅγίς, τὸ πολυτίμητον ἐκεί-
 νο δάρον καὶ πολυέραςον, καὶ μέρος διγεῖμμοι τῷ Ἅγίων τὰ ἐπαθλα.

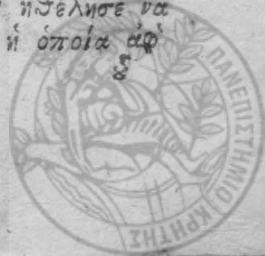
δὲ γυραῖα λαβῆσα εἰς τὰς χεῖρας τῆ φιλότατῃ ταύτης Υἱῷ τε καὶ Μάρ-
τυρος, ἔκλαιεν ὑπὸ τῷ χαράτῃ καὶ ἀγαλλίασιν. καὶ καταφιλοῦσα ταύτην, ἐ-
σκίρτα, καὶ ἐδάκρυζε λέγουσα. ὦ ποθεινότετον τέκνον μου, μὲ πόσους πόνους
σὲ ἐγέννησα, καὶ μὲ πόσους κόπας καὶ μόχθους ἀνέδρεξα, ἵνα νὰ σ' ἔχω εἰς τὸ
γῆρας μου βακτηῖαν, καὶ βοήθειαν εἰς τὸν θάνατόν μου, καὶ ἀδελφίαν μου, ἀναψυχὴν
τῆς ψυχῆς μου καὶ ἀσπίδα, καὶ χειραγωγίαν εἰς τὸν ἀδελφόν μου, καὶ τώρα μὲ ἐδώ-
σαν ἅπτεσθε, μόνω τῷ χεῖρα, μικρόν σε μέρος (φεῦ) καὶ βραχύτατον Λεί-
ψανον, ἵνα νὰ ἔχω παρρησιώτερος πόνους, καὶ πάθη ἐνδυμενῶσθε. ἀλλὰ τί λέ-
γω; ἵνα κλαίω; ὅτι ἐπαρεπε μάλιτα νὰ ἀγαλλώμαι, ἐπειδὴ ἔγινα Μητήρ
ἀθλητῆ τῆ Χρῆστῆ, καὶ Ἁγναῖς Μάρτυρος, τὸν ὁποῖον ἀνέδρεξα καὶ ἐπαίδευσά
εἰς τὸν δόξασαν, καὶ τώρα ἠξιώθηκα, νὰ τὸν ἰδῶ τελειωμένον ἵνα τὸν ἀγά-
πῶ τῆ Ποιῆ καὶ Σωτηρίας μου. ἀλλὰ δέομαί σε ἀγιώτατον τέκνον μου νὰ πα-
ρακαλῆς τὸν Δεσπότην Χρῆστον, ἵνα τὸν ὁποῖον ἔλαβες πολυδάμων θάνατον,
νὰ μὲ λυτρώσῃ τὸ γλυγορῆτερον ὑπὸ ταύτην τῷ ζῶν τῷ μοχθηρῶν καὶ ὀπι-
στον, καὶ νὰ συγκατατάξῃ μὲ τῆς ψυχῆς σου τὸ πνεῦμά μου. ταῦτα εἶπεσα καὶ
ἄλλα πλείονα, ἔδεσε τῷ Ἁγίῳ χεῖρα εἰς τὸν τόπον, ὅτι ὁ Μάρτυς ἐπαρ-
τάξε. καὶ ἐπλείωσεν ὅσα ὁ Ἅγιος ἐπαγγέλλεται, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ,
καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΜΗΝΙ Θ'.

Τῆς Οσίας Μητρός Ἡμῶν

Μ Α Τ Ρ Ω Ν Η Σ.

Ἐναμέσον τῆς Κιλικίας τε καὶ Ἰσαύρων εἶναι χώρα πλεοσία καὶ πολυἀνδρῶν
προς Παμφυλίαν ὀνόματι, ὅτι πᾶσα φυλὴ καὶ ἔθνος εἰς ταύτην δέχεται. ἐ-
γέννηθη λοιπὸν εἰς μίαν πόλιν αὐτῆς τῆς Ἐπαρχίας καλεμένην Πέργην, αὐ-
τῇ ἡ Μακαρία Ματρώνα, ὑπὸ γονεῖς δὲ ἄλλοις ἡγεννηθεῖσα, καὶ ἀνατραφεῖσα ὀπι-
στον, ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον. τῷ ὁποῖον ὑπᾶνδρῶσαν, ἐπειδὴ ἦ-
τον ὡραία πολλὰ καὶ παρρησιώτερος, πέρνοντες γαμβρὸν τινὰ δὲ ἄλλο καὶ πλού-
σιον, ὅμοιον αὐτῆς, Δομετιανὸν ὀνομαζόμενον, μὲ τὸν ὁποῖον ἔκαμαν μίαν
θυγατέρα, καὶ τῷ ὀνόμασαν Θεοδότῃν, ἐπειδὴ ἐμελλε νὰ ἀφιερωθῇ τῷ Θεῷ
μὲ καιρὸν ἢ αἰδῆμος. ἀφ' ἧ γεν ἐγέννησεν ἡ Μακαρία Ματρώνα τὸ θυγά-
τριον, ἐπέριον πολιτείαν θαυμάσιον, ἔχεσα ὅλον τῆς τὸν νῦν εἰς τὰ θεῖα, καὶ
ὁποῖα ἐμελέτα κατὰ ἐκείνην καὶ ἐσοχάζετο. καὶ δὲ κροσωμενὰ ἀγαθὰ τῆς ἐφαι-
νοντο (καθὼς εἶναι καὶ ἀλήθειαν) ὡσεὶ σκιά καὶ ὡς ὄνειρος. ἦντε λοιπὸν τι-
νὰ ἀφράσιν τῆ ἀνδρός τῆς, πῶς εἶχεν ἀνάγκην, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Κωνσταν-
τινέπολιν. ἀπῆλθε λοιπὸν μετ' αὐτῆς καὶ ὁ ἀνδρας τῆς, ὅτι δὲν ἠθέλησε νὰ
τῷ ἀφήσῃ μοναχῶν, ἐπειδὴ ἦτον κέ. χρόνων νεὰ καὶ εὐμορφος. ἡ ὁποῖα ἀφ'

ἀπεκείνατο, λέγωντας· ἔαρεπέ σε Ἀδελφεὲ νὰ σοχάζεσαι κάτω τὴν γῆν ὡς Καλόγηρος, καὶ νὰ μὴ ἀμελεργάζεσαι ἄλλο πρόσωπον. ἀμὴ ἐπειδὴ με ἐράτησες, νὰ σε εἰπῶ τίτι τὸ αἴτιον. ἡ Μητέρα με μὲ ἠγάπα πολλὰ, καὶ ἔδωκε νὰ με φιλοτιμήσῃ, τῆς ἐφάνη νὰ κρεμάσῃ εἰς τὰ ἀφτία με χρυσᾶ σκελερῦνια. ἔπως ἡ Μακαρία τὴν ὑποψίαν τῆς Μοναχῆς ἐδιάρθρωσε με τὴν γνωστικὴν ἐκείνην ὑπόκεισιν. ἔπειτα ἐνθυμᾶτο τὰ λόγια τῆς Εὐγενίας, ὅτι δύσκολον πρᾶγμα εἶναι καὶ ἀάριστον, νὰ συνανασρέφεται ἡ γυνὴ με τὰς ἀνδρας, καὶ αὐτὸν νὰ κρύπτεται ἕως τὸ ὕψερρον. ὁμως προσπύχεται πολλὰ εἰς τὸν Θεὸν ταῦτα λέγασα. Με τὸ θέλημά με Κύριέ με ἐνδύθηκα τὸ μοναδικὸν εἶπετο χῆμα, καὶ προσδόμως σε ἠκολούθησα, καθὼς με ἐπρόσασξες. λοιπὸν μή με παρῆδης τὴν θέλησιν σε, ἀλλὰ δυνάμωσόν με, νὰ τελειώσω τὸν πόθον με καλῶς ἕως ὕψερα. ἔπως ἐν ἑκαμὲ χρόνος πολλὸς ἀδελμῶς ἀγωνίζομην καὶ τῆς δαίμονος, καὶ τινὰς δὲν τὸ ἔξωρε πῶς ἦτον γυνὴ, ἕως ὅτε ἠθέλησεν ὁ Θεὸς, νὰ τὸ φανερώσῃ ποικιλοτρόπως πρὸς τὸν Ἠγέμνῳ, ὅς τις εἶδεν εἰς τὸ ὄραμά τε ἕνα δὲσπερῆ εἰς τὴν ὄψιν καὶ ἐνθεον, καὶ λέγει τὸ ἔξω φοραῖς· γίνωσκε Βασιανέ, ὅτι ὁ Μοναχὸς Βαβύλας εἶναι γυνὴ, καὶ ὑποκρίνεται δυνᾶχος, ἔδωκε νὰ μὴ γνωρίζεται. ὁμοίως ἄλλος ἕνας περὶφανὴς δὲλαβὴς μοναχὸς καὶ ἐνάρετος τὴν κλησίαν Ἀκάκιος, εἶδε τὴν ἀναιδεὴν ὄρασιν. καὶ τὸ ταχὺ τὴν ἠράτισεν ὁ Βασιανὸς κινεζωντὰς τὴν με νεῦμα ἄρειον. πῶς ἐτόλμησε νὰ κοινοβιᾶσῃ με τὸσας ἀνδρας, ὅπῃ εἶναι πρᾶγμα κινδυνώδες διὰ τὰ δύο μέρη, καὶ ἀτυχεῖται; ἡ δὲ ἀπεκείθη με πολλὴν ταπεινώσιν, καὶ τῆς εἶπε καταλεπτῶς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν. νεθετήσας ἐν αὐτὴν ὁ Ἠγέμνος, τῆς ἐπαγγέλλειεν ὅσα ἑκαμνε χρεῖα νὰ φυλάξῃ, διὰ τὸ Ἀγγελικὸν χῆμα ὅπῃ ἔβαλε, καὶ νὰ ἔχῃ ὑπομονὴν ἕως τὸ ὕψερρον, διὰ νὰ λάβῃ τὸ δῶδε Θεὸς τὸν Στέφανον τῆς ἀσκήσεως. Λαμβάνουσα ἐν ἡ μακαρία ὑπὸ ὅλης συγχώρησιν, ἀνεχώρησε, καὶ παρῆδουσα εἰς τὴν ἠγαπημῆν τῆς Σωσανῆν τῆς εἶπεν, ὅτι ὑπὸ καιρὸν ἀπεπαύθη ἡ θυγατέρα της. ἡ δὲ ἀχαίρισε τὸν Θεὸν, ὅπῃ ἐλυθᾶθη ὑπὸ τὴν φροντίδα ταύτην, νὰ τῆς δευλώσῃ ἀμέμμενα, καὶ ἐμεινὴν ἐκεῖ με τὴν Σωσανᾶν, ἐναρέτως πολιτοδόμῃαι. Ὁ δὲ Δομετιανὸς τὴν ἐγύρῳθεν εἰς διαφόρους χᾶρας καὶ Μοναστήρια· καὶ ἐπειδὴ ἡ φήμην τὴν ἑκαμε πανταχῶς περὶβόητον, ἔμαθεν ὅτι εἰς τὴν μονὴν τῆς Βασιανῆς ἐκρύπτετο, καὶ παγένωντας ἐκεῖ θυμωμῆτος, ὑβρίζε πῶς Καλογέρας με μάνητα ἀμέμμερον, πῶς ἐχώριζαν τὰς γυναῖκας ὑπὸ τὰς ἀνδρας τας, καὶ τὰς ἔλεγε, νὰ τῆς δάσεν τὴν ἠγαπημῆν τε ὁμόζυγον, οἱ τινες τῆς ἐπροφασίζουσαν λέγοντες. ἡμεῖς ἀδελφεὲ, μάρτυς ὁ Θεὸς, γυναῖκα ἐδῶ δὲν ἔχομην, ἐπειδὴ εἶναι ἀφορεσμός ὑπὸ τὰς Ἁγίας Πατέρας, ὅτε ἰξόδρομῃ ἄλλο τί, εἰρή μόνον πῶς ἠλθεν ἐδῶ ἕνας δυνᾶχος, Βαβύλας ὀνόματι, καὶ ἀφ' ἡ ἑκαμε καμπόσον καιρὸν, ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐδῶ, λέγωντας, ὅτι ὑπάγει εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. ὁ μὲν ἐν Δομετιανὸς ἐμίσδυσε πολλὰ πικραμῆτος, πῶς δὲν ἐπέτυχε τὸ ποθέμῃον. ὁ δὲ Καθηγέμνος εἶχεν ἐννοίαν πολλὴν διὰ τὴν Μακαρίαν, μή πως καὶ εὐρητὴν ὁ ἀνδρας της, καὶ ἐμποδίσῃ τὴν σωτηρίαν της, καὶ λέγει πῶς ἀδελφοῖς· φαίνεται με πῶς ἔχομην ἀμαρτίαν, ἐὰν δὲν ἐπιμεληθῶ μὴ αὐτὴν τὴν μοναχὴν, ἐπειδὴ (ὡς εἶναι καὶ γυνὴ) ἑκαμε πολλὸν καιρὸν με τῆς λόγου μας, καὶ ἐπιμελῶς μᾶς ἐδεδόσε. τότες ἀπεκείθη ἕνας διάκονος καλῆμνος Μάρκελλος καὶ λέγει τὸν· εἰς τὴν χᾶραν μες Ἐμμεσαν εἶναι γυναῖκα ἀσκή-

ἀσκητήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔχω καὶ ἐγὼ μίαν ἀδελφὴν καλοῦραϊαν, καὶ αὐτὴν οὐκ ἔχεις, ὑπάγω νὰ εὔρω τὴν Μαβῶναν, νὰ τὴν ἀπαπαύσω εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον. τότες ὁ παρρησιῶν τὸν εὐχαρίστησε, καὶ ἀπελθὼν ἐπῆρσεν αὐτὴν εἰς μίαν βάρκα, καὶ τὴν ὑπῆλθεν εἰς τὸ ρητόν Μοναστήριον. εἰς τὸ ὁποῖον ποσῶν ἐπαρκοῦσε, καὶ πῶσας ἀρετάς ἐκατέρωθεν, ὅτε τὴν εἶχαν αἱ ἄλλαι ἀρχέτυπον, καὶ ἀπ' αὐτῆν ἐλάμβανον ὅλας ὑποδείγματα ἀμὴ ὅσον ἐκείνη ἐταπεινώνετο, καὶ ἐσώδαζε νὰ κρύπτῃ τὴν ἀρετὴν της, ποσῶν μᾶλλον τὴν ἐφανέρωνεν ὁ Κύριος, ἔχον νὰ λάμψῃ καὶ εἰς ἄλλας τὸ φῶς της, νὰ ἀφελῆθῃσι καὶ ἕτεροι ἄλλοι μέσῃ της. τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐν καθῶς ἐδεδόκει εἰς τὸ χωράφιον, ἐβλεπον εἰς εἷνα τόπον, καὶ εὐχόμεν διὰ τὴν γλῶσφον πολλὴν, καὶ ποσῶς δοῦν ἔσβηνον. ὁ δὲ γεωργὸς μὴ δυνάμενος νὰ καταλάβῃ τὴν εὐνοίαν, ἔδωκε λόγον τῷ Ἐπισκόπῳ τῆς πόλεως. ὅστις ὑπῆγε μὲ τὰς κληρικὰς, καὶ παροσδὲξάμενοι ἔσκαψαν τὴν γλῶσφον, καὶ ἐρήκασιν εἰς μίαν σάμνον, ὅχι χρυσίον ἢ ἄλλον παρόμοιον πλάστον, ὅτε ποσῶν οἱ φιλάργυροι, ἀλλὰ δῶρον ἐρασίῳ πολυτίμητον, τὴν σεβασμίαν λέγον τῷ Βαπτιστῇ κεφαλῆν τὴν κομοχαρμόσιμον. εἰς ταύτης τὴν εὐρεσίαν ὅλοι οἱ διλαβεῖς ἐσωνάχθησαν ἀνδρες καὶ γυναῖκες, Ἱερεῖς καὶ μονάζοντες νὰ τὴν ἀπαπαύσω εἰς ἀγιασμόν τῆς ψυχῆς της. λοιπὸν ὑπῆγε καὶ ἡ Μαβῶνα μὲ τὰς ἄλλαις καλοῦραϊς, καὶ πλησιάζουσα ἐπῆρσεν ὀλίγον ἅγιον μύρον μὲ εἷνα λεπτὸν Μανδύλιον, ὅτε ἤγγιξεν εἰς τὴν τιμίαν κάραν. ἐπειτα καθῶς ἠθέλε νὰ εὐχῆ διὰ τὸν Ναὸν, ὅτε εἶχασιν τὴν Ἁγίαν Κάραν, ἐσείμονεν ὁ λαὸς, καὶ πᾶς εἷνας ἐζήτα τῆς Ματρῶνης, νὰ τῷ ἐγγίξῃ μὲ τὸ μύρον ἐκεῖνο. ἦσαν δὲ καὶ ἄλλοι Ἱερεῖς, ὅτε ἐπῆραν διὰ τὸ μύρον, καὶ ἀλειψαν τὸν λαὸν εἰς τὰ μέτωπα. ἦτον δὲ εἷνας τυφλὸς διὰ τὴν κοιλίαν τῆς μάννας της, ὅστις ἀφίνωντας τὰς Ἱερεῖς, ἐσίμωσε τῆς Ἁγίας, καὶ λέγει της, νὰ τὸν χρίσῃ μὲ τὸ μύρον ἐκεῖνο ἔχον τὸν Κύριον. ἡ δὲ ὑπακούουσα, ἔχρισεν αὐτὸν εἰς τὰς τύπας τῆς ὀμμάτων, καὶ παρόδους (ὡς εἰσὶν εἰς τὸν Σαυματρῆγματος) ὁ παρὼν θεότυφος ἐφαιτίθη, καὶ ἐκέρυττε τὴν Ἁγίαν μεγαλοφῶνας εἰς ἅπαντας. ὥστε τινὲς ἐκατέλαβαν ὅτι ἦτον ἡ γυνὴ ὅτε ἐκαμὲ πῶσας χρόνας εἰς τὸ τῆς ἀνδρῶν Μοναστήριον. αὐτὴν τὴν φημὴν ἀνέσας ὁ Δομετιανὸς, ἔδραμνεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς μονασιῶν, νὰ ἐρδύνησεν εἰς ἦτον ἡ γυνὴ της ἐκεῖνη ὅτε δὲ φημίζαν. ἀλλ' ἐπειδὴ δοῦν ἀφίνασιν ἀνδρα αἱ μοναχὰι νὰ σέβῃ μέσα ὀλοτέλα, ἐκαμάθη πῶς ἦτον ἄλλος τις ἀφθραπος, καὶ ἐπαρκοῦσε τινῶν γυναικῶν, νὰ εἰπῆσι τῆς Μαβῶνης, νὰ εὐχῆ ἕως τὴν θύραν, νὰ τὸν ἐρδύνησιν, ἐπειδὴ εἶχεν εἰς αὐτὴν, ἔχον τὴν καλλίαν της φημὴν, πολλὴν δὲ λάβειαν. ἡ δὲ μακαρία ἐξέτισεν ὀπμηλῶς τὰς γυναικὰς ἔχον τὴν παρῶσιν τῶν ἀνδρῶν καὶ τὴν ἡλικίαν της, καὶ γινώσκουσα ὅτι ἦτον ὁ ἀνδρας της, τῷ ἐμύθησε, νὰ καρτηρήσῃ ἑπτὰ ἡμέρας ἔξωθεν, καὶ τότε δὲξῆι νὰ ὀμιλήσῃσιν. ἔτος ἐν αὐτῷ μὴ ἀνέμνε διαλείων, ἐλπίζοντες νὰ ἴδῃ τὸ ποσῶν παρῶσιν. ἡ δὲ Μαβῶνα ἐφυγε κρυφὰ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ πάρῃ ἄλλο τίποτις, εἰμὴ μόνον ὀλίγον ἄρτον καὶ τὸ εἶχινόν της ἱμάτιον, καὶ ὑπῆλθεν εἰς τὸ Ἱεροσόλυμα. ταῦτα μαθὼν ὁ Δομετιανὸς, ἐλυπήθη ἀμέτρητα, καὶ πάλιν ἔδραμε καταπόδι της, καὶ μανθάνωντας διὰ τινὰς γυναικὰς πῶς ἦτον, ὑπῆλθεν παρῶσιν αὐτῆν. ἦτις ὡς τὸ ἦκασεν, ἔδραμνεν ἔμφοβος, καὶ ἐκέρυττε εἰς εἷνα εἰδωλεῖον, ὅτε ἦτον εἰς τὴν Βηρυτὸν, παρῶσιν καλῶν νὰ πῶσιν εἰς θηρία καὶ δαίμο-

τας, ὅπῃ μόνον τὸ σῶμα ἐβλάπτει, παρέξ τὰ τῶν χειρῶν ὁ ἄνθρωπος, ὅπῃ ἐβλάπτει τὴν ψυχὴν καὶ τὴν σάρκα της. ἔκαμψεν ἔν εἰς τὸν βωμὸν ἡμέρας τινὰς, καὶ ἀναγνώθισα τὴν ἀπολεθρίαν της, ἦκε πολλὰ καὶ ἐφαλλαν μετ' αὐτῆς οἱ δαίμονες. καὶ ἔλεγον τὲς αὐτὰς ὕμνας, ὅπῃ ἐκεῖνη προσπύχετο. ἦτις θαυμάζουσα εἰς ἑαυτὴν, ἔκαμε πρὸς Κύριον δέησιν, νὰ τῆς φανερώσῃ τίνες ἦσαν ἐκεῖνοι, ὅπῃ ἔδειχταν φαλλοῦτες. τότε τῆς βλέπει φανερά, καὶ βασιάζοντες πῦρ, ἐφώνησαν ἄσημα. τῆς ὁποίας ἐπιτιμήσασα, ὡς καπνὸς διεσκορπίσαν.

Ὅποταν δὲ ἤθελε διψήσῃ πολλὰ, εὐγενεὶν διὰ τὸ εἰδαλεῖον, καὶ σιωπῶσα χορτάρια, ἔφαγε, νὰ δροσίσῃ ὀλίγον τὴν γλῶσσαν της· ἀλλὰ ὁ Κύριος ὅπῃ ἔτρεφε μετ' αὐτῆς τὸ μαῖνα τῶν χρόνων τὸν ἀχάριστον λαὸν εἰς τὴν ἔρημον, ἐρμηνεύσει καὶ τῆς δέλης τὴν ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημίαν, ποτὸν καὶ τράπεζαν αὐτοχέδιον, καὶ πῦρον εἰς εἴνα τὸπον καυσῶν, ὀλίγην ἀνάδοσιν· καὶ ἐκεῖ ἔσκαψε μετ' αὐτῆς ὄξω, καὶ ἔκαμε μικρὸν λάκιον, τὸν ὁποῖον ἤρε τὴν αὐρεὶν γαμάτον ὕδαρ γλυκύτατον. καὶ δεικνύουσα καὶ χορτάρια βρώσιμα, ἔτρωγε δὺχαριστά τὸν Κύριον. ὁ δὲ δόλιος δαίμων βλέπωντας τὴν πολλὴν της ὑπομονὴν, ἐφθόνει τὴν ἀφέλειαν τῆς ψυχῆς της. καὶ μεταμορφωθείς ἐγένη γυνὴ ἡραία καὶ εὐμορφος, καὶ τὴν ἐσυμβέβηκε τὰ χαρὰ δὲ καλὸν της, τοιαῦτα λέγουσα. ὁτι Κύρια μετὰ κατωικῆς εἰς τοῖστον τόπον σκοτεινὸν καὶ ἀφόρητον; ἐσὺ εἶσαι νέα τρυφερὴ καὶ ἡραία καὶ καλομαθημένη εἰς τὴν ἀνάπαυσιν, καὶ ἐδῶ εἶναι πολλὴ ἔρημία, καὶ δὲν δεικνύεις νὰ φάγῃς τίποτε, καὶ φοβῆσαι μὴ ἀδουλήσης ὕστερα διὰ τὴν πολλὴν κακοπάθειαν, νὰ μετατραπῇ εἰς ἀκολασίαν ἢ ἐπιθυμίαν, ὅπῃ ἔχεις τώρα εἰς τὴν ἐγκράτειαν, νὰ καταφρονήσῃς τὴν ἀσκησιν. λοιπὸν κάμε τὴν βελήν μετὰ, νὰ σὲ ὑπάγω σιμὰ εἰς τὴν χώραν, νὰ εὕρῃς κελίον ἡσυχασικόν, εἰς τὸ ὁποῖον διώξαι νὰ ἀγωνίζουσαι καλλίτερα, δεικνύουσα ὅσα χρειάζουσαι πρὸς κυβερνήσιν. ἡ δὲ Ὁσία ἐγνώρισε τὴν ἐπιβελον συμβελὴν ὡς φρόνιμη, καὶ δὲν ἐψήφισε τὰ λόγια τῆς δολίης ὡς φλυαρίσματα. Ὅστις δὲν ἔπαυσεν ἕως ἐδῶ τὴν κακίαν τε, ἀλλὰ ἐγένεν ὡς ἡραία μάντισα, καὶ εὐχαίει καὶ φαντασίαν φαντασίαν διὰ τὰ ὄνειρα, φοβερίζων αὐτὴν καὶ λέγωντας ἀχημα καὶ ἀπερεπὰ λόγια. ἡ δὲ Ὁσία ἐδὲ ποσῶς τὸν ἐκίταξεν, ἕτε τῆς φοβερισμῶν τῶν ἐσυλλογίζετο, μόνον ἐκεῖνος ἀγχιαινετο πειρασότερα, τοιαῦτα φανάζοντας. γίνωσκε ὅτι ἐὰν καὶ τώρα δὲν σὲ ἐτίμησα, ἀλλὰ εἰς τὸ γῆρας σὲ νὰ σὲ δώσω δυνατώτερον πόλεμον, καὶ τόσον ἄριον, ὅπῃ νὰ σὲ καταβάλω ἀνδραμότατα, καὶ πάλιν τώρα νὰ μῆσε ἀφήσω, νὰ ἡσυχάσῃς ὀλίγη, ἀλλὰ νὰ σὲ ἐγκαλέσω εἰς τῆς τῆς Βιρυτῶ ἐγχαίεις, πῶς ἐκαταφρονήσῃς τὸν Ναὸν της, νὰ σὲ διώξωσι. πεῦπα μὴ ἔλεγμα ἀφρόνως, καὶ ματαιῶς καυχώμενος ὁ μισάνθρωπος. ὁ δὲ Φιλάνθρωπος ἐδάρρυνε τὴν δέλην τε μετὰ θεῖαν ὀπτασίαν, καὶ μετὰ φράκλινσιν εὐφρανε τὴν ψυχὴν της, καὶ τὸν θεοπάτερα, ὅπῃ λέγει. ὅτι καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὀδυνην μετὰ, εὐφραναν τὴν ψυχὴν μετὰ αἱ φράκλινσεις σε. τὸ βράδυ λοιπὸν ὅταν ἡ Ματρῶνα προσπύχετο, ἐφάνησαν τρεῖς ἄνδρες, καὶ ἐφαλλαν ἄραν πολλὴν, κλινόντες συχνάκις τὰ γόνατα. ἡ μὲν ἔν Ἀγία τῆς ἰδεῖσα, ἐθαύμασε, καὶ τίνες ἦσαν ἡρώτισεν, οἱ δὲ πρῶτος καὶ γαληνῶς μετὰ ἀλλάγητος ἀπεκρίθησαν λέγοντες. Εὐχε πρὸς τὸν Θεὸν ὅτι λόγους. καὶ ἄπος οἱ μὲν ἐγένησαν ἀφαντοί, ἡ δὲ Ὁσία μᾶλλον δεικνύετο εἰς τὰ φερίχαρα, καὶ πολλὰ ἐσιωπῶντο, νὰ τὴν βλέπῃ, νὰ ἀκούῃ τὰ θεῖά της καὶ θαυμάσια λόγια, μετὰ τῶν ὁποίων

ὑπῆγε καὶ μία γυνὴ ἔντιμος καὶ σωφρονεσάτη, Σωφρόνη καὶ εἰς τὸ ὄνομα, πλὴν ἦτον εἰδωλολάτρεις, καὶ ἦλθε μετ' ἄλλαις τιναῖς, νὰ συγκατοικῆν μετ' ἡ Αἰγίαν, δεξιὰ νὰ μιμνήσκων τῷ πολιτείαν της, αἱ τινες καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐβαπτίσθησαν, εἰς τὰς ὁποίας ἦτον καὶ μία Παρθένος τῆς εἰδωλων Γέρεια, ἥτις ἀπέσπασα πὰς ἀρετὰς τῆς Οσίας, ἐκατεφρόνησεν ὡς φρόνιμος πὰς ψευδανύμους Θεοῦ. καὶ ἠαμοιράζεσα εἰς τὰς πτωχὰς τὸν πλετόν της, ἔγινε τῆς Μαβῶνης ἕως θανάτου ὑπήκοος. ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ ἡμέρα ὅτῃ ἤθελεν νὰ θυσιάσων οἱ Ἕλληνας, μὴ δεισποντες τῷ Γέρειαν, ἐγύρθησαν εἰς κάθε τόπον οἱ γονεῖς της ἐρωτώντας τὰς ὑπαντώντας, εὐὰ τῷ εἶδασι, καὶ μαθόντες πῶς ἦτον, ὑπήγασι, καὶ τῷ ὑβείσαν λέγοντες· δεξιὰ ἀρῆκες τῷ προτέρωσαν τιμῷ, καὶ ἦλθες εἰς ταύτῃ τῷ κατεφρόνησιν ἀφρονεσάτη, νὰ φορῆς μαῦρον καὶ πένθιμον εἶδμα; γίνωσκε ὅτι εὐὰ δεξιὰ ἦλθης τὸ σωτομώτερον, νὰ προσφέρῃς τῷ θυσίαν εἰς τὰς Θεῶς καὶ τῷ σωήθειαν, ἔρχεται ὁλος ὁ λαὸς νὰ σὲ καύσειν. ἡ δὲ Μαβῶνα εἶπεν αὐτοῖς ἀγαπητικὰ μετ' ἀφῆτη· ἀφῆτη τῷ, ὅτι αὐτὴ δεξιὰ εἶναι πλέον τῆς Θεῶν σας Γέρεια, ἀλλὰ τὴν ἀληθινὴν καὶ μόνον Θεὸν ἔγινε δεξιὰ καὶ ὑμῶν ἀμώμωτος. ταῦτα ἀκούσαντες αὐτοὶ μὴ ἀνεχώρησαν, ἡ δὲ κόρη προσώπιπτα εἰς τὰς πόδας τῆς Αἰγίας, ἐδέετο νὰ τῷ ἀξιώσῃ τῆς Γερῆς Βαπτίσματος.

Καὶ ἡ Αἰγία ἐμνήσθη τῆς Ἐπισκόπου, καὶ ἦλθε μετ' ἱερέα καὶ δέκονον, τῶ ὁποίῳ παρέδωκε τῷ Γέρειαν νὰ τῷ βαπτίσῃ, καὶ πάλιν νὰ τῆς τῷ φέρῃ ὀπίθεν. εἶχε δὲ ἡ Μαβῶνα ἄλλαις ὀκτὼ σωμασκήταις, ὅτῃ ἦλθον νὰ τῷ ἰδοῦσι, καὶ τόσον ἦτον γλυκομίλητη, καὶ γεμάτη δυνάμει θείας καὶ χάριτος, ὅτῃ ὅς τις ἦκε πὰς λόγου της, δεξιὰ ἐδύετο νὰ ἀναχαρήσῃ διὰ λόγου της. ἀφ' ἧς ἐβαπτίσθη ἡ Γέρεια (τὴν ὁποίαν Εὐχὴν ἐπωνόμασαν) ἦλθε πάλιν εἰς τῷ Αἰγίαν, καὶ σωμασκήτηδον καθ' ἐκαστὴν ἀγωνίζομαι. εἶχε δὲ πόδον ἡ Μαβῶνα νὰ ἀνταμάσῃ πάλιν τὸν Βασιανὸν, ὅς τις ἦτον εἰς τῷ Βασιλεύσων, ἀμὴ ἐφοβᾶτο δεξιὰ τὸν ἀνδρα της, ὅτῃ καὶ αὐτὸς ἐκεῖ δεισέτο, νὰ μὴ τύχη καὶ ἐγνωρίσῃ τῷ. ὅθεν ἐβελήθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τῷ Αλεξάνδρειαν, ἡ Ἀντιόχειαν, καὶ δεξιὰ νὰ γνωρίσῃ ποίαν γνώμην νὰ προτιμήσῃ διὰ ταύτας τὰς ἑαῖς, ἐκαμινε πρὸς Κύριον δέησιν, νὰ τῆς φανερώσῃ τὸ συμφερότερον. καὶ μίαν νύκτα εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν της, πῶς ἐφίλονειψαν ἑαῖς ἀνδρες, τίς νὰ τὴν ἐπάρῃ γυναῖκα διὰ τὰς ἑαῖς. ἡ δὲ Αἰγία ἠρώτησε τὰ ὀνόματά της, καὶ εἶπον, ὅτι ὁ νεώτερος ὀνομάζετο Κωνσταντῖνος, ὁ ἄλλος Αλέξανδρος, καὶ ὁ τρίτος Ἀντίοχος. λέγει τὰς ἡ Αἰγία· βάλετε κλήρας, εἴ τινος τύχη, νὰ μετ' ἄρῃ. καὶ ἔτω ποιήσαντες, ἔπεσον ὁ κλήρος εἰς τὸν Κωνσταντῖνον, καὶ τότες ἐξύπνησεν. ὅθεν διὰ τὸ τῷ ὄραμα ἐκατάλαβε, πῶς ἦτον Θεὸς θέλημα, νὰ ὑπάγῃ εἰς τῷ Κωνσταντινέπολιν. καὶ συμβεβλήθεισα μετ' αἰς ἄλλαις μοναχαῖς, τὴν ἐσκοπῆσαν διὰ τὴν ταύτην πομπορίαν, δεξιὰ νὰ μή τιμω ὑπερηθῆσι, καὶ κινδυνεύσῃ εἰς ψυχικὸν θάνατον. ἡ δὲ Αἰγία ἐμνήσθη τὸν Ἐπίσκοπον, καὶ τῆς ἐσεῖλε δύο διακόνους γυναῖκας ἐναρέτους, εἰς τὰς ὁποίας παρέδωκε τὰς ἀσκήθειας νὰ ἔχουσι τῷ φροντίδα τῆς ψυχῆς της καὶ ἔννοιαν, καὶ νεθετήσασα ταύτας, πῶς νὰ πορεύωνται, ταῖς διποχαίρησε, καὶ πέρνει μόνον μίαν διὰ ταύτας Σωφρόνην ὀνόματι. καὶ εἰσελθῆσαι εἰς τὸ πλοῖον, ἐπλόδωσαν εἰς τὸ Βυζάντιον εἰς ὀλίγας ἡμέρας, διὰ τὴν εἶχασιν καιρὸν ἐπιπίδειον· καὶ ἐκεῖ ἡμερῶν τὸν Οσίον Βασιανὸν μετ' τὸν Διάκονον Μάρκελλον καὶ τὰς εἶπε καταλεπτῶς ὅσα τῆς ἐσημῆθησαν.

ὁ δὲ

ὁ δὲ Ἅγιος τῆς ἡυρε κελίον ἀρμόδιον, νὰ ἡσυχάζῃ ἐκεῖ, καὶ ἔγραφε καὶ ἠλ-
θασι τιτὲς ὑπὸ ταῖς ὑποτασσόμεναις αὐτῇ εἰς τὴν Βιρυτόν, αἵ τινες ἐσυγκα-
τάκησαν μετ' αὐτῆς, καὶ ὅσον ἐδούλοντο καὶ Θεὸν ἠγωνίζοντο. ἔ μόνον δὲ αὐ-
ταῖς, ἀλλὰ καὶ ἄλλαις ὑπὸ τὸ Βυζαντινὸν ἀπέσασαι τὴν φήμην τῆς Ματρῶνης,
ὑπήλθον εἰς αὐτὴν, νὰ ἀπέσσι τὰ γλυκύτατα καὶ γενναρώδη ταύτης διδάγμα-
τα, ἔ μόνον ποταπαῖς γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Βασίλισσα τῆ Μεγάλου
Λέοντος Βερίνα, τὸ εἶχον εἰς τιμὴν τῆς καὶ καύχησιν, νὰ τὴν ἀνταμώσῃ. καὶ
ὅταν ὑπῆγε καὶ σωματίλισαν, τὴν δὲ λαβήθη πολλὰ, τὴν ἀρετῶν ἐκείνης
θαυμάζουσα, καὶ τῆς ἐδέετο νὰ καταδεχθῇ δωρεῶν ὑπὸ λόγῳ τῆς, καὶ δὲν ἠθέ-
λησεν ἡ ἀείμνωσας, ἔχουσα εἰς τὸν Θεὸν τὰς ἐλπίδας τῆς. Ἐ καμε δὲ καὶ πολ-
λὰ θαυμάσια ἡ Οσία ἐκεῖ εἰς τὴν Βασιλεύσαν. ὑπὸ τὰ ὅποια, νὰ εἰπού-
μῃ εἶα εἰς πίσειν τῶν ἄλλων ἁπὸ βραχύτητα.

Μία γυνὴ ὀρθρῆς τῆ Σφωρακίς Πατρικίς ὁμόζυγος, εἶχε δεινὴν ἀδελφείαν,
καὶ ἑξοφάξουσα εἰς τὰς ἰατρὰς βίον ἀμετρον, δὲν εἶδε καμμίαν ὀφέλειαν. τῆ-
λος πάντων ἠκασε ἁπὸ τῆς Μακαρίαν Ματρῶναν, πῶς ἐθεράπευσε πολλοὺς
ἀρρώστας, ἔ μόνον ὑπὸ σωματικῶν, ἀλλὰ καὶ ψυχικῶν ἀδελφείαν, καθεωδηγή-
σασα τὰς ἀσεβεῖς εἰς ὁσέβειαν. τότες ἡ Πατρικία ἐπῆρσεν εἰς τὴν συνοδίαν
τῆς τῆς Εὐφημίας, ὅπῃ τῆς εἶπε ταῦτα τὰ λόγια, ἧτις ἦτον γυνὴ τῆς Ἡγε-
μόνος Ἀνδρίμου, καὶ τῆς Ματρῶνης ἠγαπημένη καὶ γινώριμος, καὶ ἀπελθῆσαι
πρὸς αὐτὴν, ἐσωματίλισαν ὄραν πολλῶν καὶ τῆς συνήθειαν, καὶ λαβῆσα τὴν
δεξιὰν τῆς Ἀγίας ἡ ἀρρώστος, ἐγγίξε μετ' αὐτῶν εἰς τὸν τόπον, ὅπῃ εἶχε τὴν
ἀνίατον ἐκείνην ἀδελφείαν, καὶ παρῶδὺς τὴν ἐλάφρυνεν ἡ ὀδυῖν, καὶ οἱ πόιοι
τῆς ἔπαυσαν. τότες ἐδιηγήθη πρὸς τὴν Ἀγίαν καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν.
ἧτις εἶπε πρὸς τὴν Ἀρχόντισσαν. ὁ Κύριος κυρία με νὰ σὲ ἰατρῶσῃ ὡς Παν-
τοδύναμος, ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀξία, νὰ ποιήσω ταῦτον θαυμάσιον. Μὲ τὸν
λόγον ἐπίτητον ἐχρῆστικε πάλιν ἡ ἀρρώστος, ὅτι ἐλάφρυνεν ἡ ἀδελφεία τῆς. ὁ Θεὸς
ἠθέλησε νὰ ὑπομείνῃ ἐκεῖ ἡμέρας τινὰς, ἕως νὰ θεραπῶδῃ τελείως, καὶ προ-
σάσει νὰ ξεσρῶσεν τὰ μελάεια, νὰ τὰ φυλάξεν. ἡ δὲ Ἀξία τῆς εἶπεν, ὅτι
δὲν εἶχασιν οἶκον ὀλύπερον ἁπὸ ζωῶν, μόνον ἐκείνον ὅπῃ αὐταῖς ἀναπαύοντο,
εἰς τὸν ὅποιον καὶ νοίκιν ἐπλήρωσαν. τότες ἡ Ἀρχόντισσα ἔταξε νὰ τῆς χαρί-
σῃ οἶκος πολλὸς εἰς εἶνα τόπον ἀραιόπιτον, καὶ ὅσας ἄλλας ὑπηρεσίας χρειά-
ζεται, νὰ τῆς κάμῃ ὀπμελέεατα. ἡ Ἀξία λοιπὸν ἐγνωρίζουσα καὶ πνεῦμα,
πόσαις ψυχαῖς ἐμέλλε νὰ σωθῆν με τὸν τρόπον ἐπίτητον, ἔσερξε νὰ τὰ λάβῃ,
καὶ ἔσειλε τὸν Διάκονον Μαρκέλλον, νὰ τὰ ἰδῇ ἐὰν ἦσαν ἀρμόδα. ὅστις ἰδὼν
αὐτὰ, τὰ ἐπαίνεσε πολλὰ τῆς Ἀγίας, πῶς ἦσαν εἰς τόπον πολλὰ ὀπιδέξιον,
καὶ συμμα εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀντίπερα εἰς τὰ δεξιὰ μέρη, ἦτον τῆς Βασι-
νῆς τὸ Μονασῆριον. τότε τὰ ἐχάρισε τῆς Ἀγίας ἡ ὀδραβῆς ἀρρώστος μενοπά-
εια γράμματα, καὶ παρῶδὺς ἰατρῶδῃ ὀλότελα, καὶ δὲν ἔμεινε ποσῶς λεί-
ψων ἀδελφείας ἐπάνω τῆς, ὁ Θεὸς πάλιν ὑσερῶ ἑξωδιάσεν ἀργύεια πάμπολ-
λα, καὶ ἐδιώρῶσε τὰς οἰκίας καλλίτερα, καὶ τὰ ἐκόσμησεν ἐπιμελέεατα, καὶ
Ναὸν ἔκτισεν εἰς μνημόσυνον τῆς ψυχῆς τῆς αἰώνιον. εἰς αὐτὰ γὰρ μετοικῆ-
σασα ἡ Ἀξία, δὲν ἀλλάζε ποσῶς τὴν προτέραν διαγωγὴν, ἀλλὰ μάλιστα καὶ
σπευδαιότερα ἠγωνίζετο, καὶ πολλὰς ψυχὰς ὀφέλισεν. ἑξαίρετως δὲ ἔτυχε μίαν
τῶν ἡμερῶν, καὶ ἐπερῶσαν ἀπὸ τὸ Μονασῆριον τῆς Ἀγίας δύο Ἀδελφαὶ κατα-

σάρκα (ὅπως ἔσπεφαν ὑπὸ τῷ Ἑορτῷ τῆς Ἁγίας Λαυροντίας) φεφρανεῖς
 φέλισσα καὶ πλέσιαι. καὶ ὡς ἦκσαν τῷ ψαλμῳδίῳ, εἰσηλθόν να προσκυνη-
 σασιν. ἡ μία δὲ ὑπὸ ταύταις Ἀθανασία ὀνόματι, ἠυλαβήθη πολλά τῷ Ἡ-
 γερμύλῳ ὑπὸ τῆς ἡθῆς, ὑπὸ τῷ δὲ παξίαν της καὶ δὲ λάβειαν, ὑπὸ τῆς γλυκύτα-
 τα λόγια, καὶ ἔβαλε καλὸν λογισμόν, να γούη τῆς Ἁγίας μαθήτεια. ὁ δὲ
 εἶπε ταῦτα πρὸς τῷ συγγενίαν. ὕπαγε Ἀδελφή μου εἰς τῷ οἰκίαν μας, ὅτι
 ἐμὴ δούμει μέλει πλέον ἢ ἀνδρα, καὶ οἶκον, καὶ συγγενεῖς, ἀλλὰ ἀπαρνού-
 μαι ἢ τὸν Κτίσιω τὰ κτίσματα, καὶ προκρίνω να δεισκώμαι εἰς τὸν οἶκον
 τῆς Θεῆς μᾶλλον, ἢ να ἔχω εἰς τὸν Κόσμον διημερίαν καὶ ἀπολαυσιω πρόσκαι-
 ρον. ἡ δὲ Ἀδελφή της πὴν ἔσοκοπτε, λέγασα. ὅτι αὐτὸ δὲ ἦτον γνώσις, ἀλλὰ
 γνώμη ἀθέλογος καὶ νοὸς ἐλαφρότης, ὅπως ἐμεταξέτετο εἰς τὸ ἐναντίον ὕσε-
 ρα. τότες ἡ Ἁγία ἐπαίνεσε μὴ τὸν σκοπὸν τῆς Ἀθανασίας ὡς φιλόχριστον,
 ἀλλὰ δὲ ἔσπερξεν ἔτε αὐτῆ, να μείνη τότε πάραυτα εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ λέ-
 γει της ὕπαγε τέκνον μου να πάρης ὑπὸ τὸν ἀνδρα σα θέλημα, να ἐγκρατού-
 θῆς ὑπὸ τῷ σριξίντε καμπόσον καιρὸν, να φυλάξης καὶ τὰς τάξεις της πο-
 λιτείας μας πρότερον, ἔπειτα ὅταν δοκιμάσης πῶς δύεσαι να ὑποφέρης τὰ
 βάρη τῆς χήματος, τότε να ἔλθης, να σὲ κερύσωμεν. ταῦτα ἀκούσασα ἡ Ἀ-
 θανασία, ἐλυπήθη πῶς δὲ τῷ ἐκράτισε, πλὴν δὲ ἐπαρήκασε τῆς Ἁγίας
 τὸ πρόσαγμα, ἀλλὰ ἐπέρνα σωφρόνως ἐγκρατούμην βρωμάτων, καὶ πασῶν
 τῶν κοσμικῶν ἀπολαύσεων, καὶ ἢ να μή τιω ἐμποδίξῃ ὁ ἀνδρας της, ἀνεχώρη-
 σεν εἰς εἷνα της μετόχιον ἔξω της χώρας, καὶ νησίδεσα καὶ μίμησιν τῆς Μαξώ-
 νης, προσκύνητο, καὶ ἐτέλει ὅσα εἶναι τῶν ασκησιῶν ἀρμοῦθα.

Ὁ δὲ ἀνδρας της ἦτον πολλὰ ἀπόλασος, καὶ δεισκωντας τῷ ἀδειαν, ὅπως
 ἔλειπεν ἡ γυναικά της, ἐπέλειε κατ' ἐκασίω ὑπὸ τὰ πράγματα της καὶ τὰ ἔρω-
 γη. ὁ δὲ ἡ Ἀθανασία εὕρηκον εἰς ἔπειτο πρὸφασιν εὐλογον, καὶ τὸν ἐχωρίθη,
 καὶ λαβῆσα ὅλον τὸ ἐπίλοιπὸν της πράγμα, τὸ ἔδωκε τῆς Μαξώνης λέγασα.
 ἔπαρε ταῦτα, να μὴ τὰ φυλάξης εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ κυβέρησον τῷ ψυ-
 χῷ μου, να μὴ κολαδιῶ ἡ παλαιπυρος. ἡ δὲ Ἁγία ὑποδέχθη μὴ τῷ Ἀ-
 θανασίαν, ἀλλὰ τὰ χήματα ἐθαλογίζετο, τί να τὰ κάμη. καὶ ἐρωτήσασα τὸν
 Βασιανὸν, τῆς εἶπε να τὰ κρατήσῃ, καὶ μέρος μὴ ἔξωδίσασιν εἰς ὑπηρεσίας
 τῆς μονῆς, κτίζοντες ξυγύρα τειχοκασρον καὶ κελλία, ὅσα ἐχρειάζοντο, καὶ δού-
 τερω Ἐκκλησίαν, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα πράγματα ἔκαμαν, καὶ ὅσα ἀργύρια
 ἐπερείασθσαν, τὰ ἐμοίρασεν εἰς τὰ γυναίκεια τῆς Γερουσαλήμ Μοναστήρια, πὴν
 ὁποῖαν ὑπηρεσίαν ἔκαμν ὑπὸ μελῶς ὁ ἀνωθεν Μάρμελλος. ἔπειτα λοιπὸν ἡ Μα-
 καρία Ἀθανασία καλῶς τὸν ρέοντα πλῆτον ἔσπερξασα, ἐκληροδόμησεν
 εἰς τῷ Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, τὸν αἰεὶ ἔμνημοντα. καὶ ζήσασα ἔτι ἰε. εἰς
 τῷ μοναδικῷ πολιτείαν, ἢ τῆς προσκαίρες κακοπαθείας ἠξιώθη τῆς ἀτελευ-
 τήτης μακαριότητος. ἡ δὲ αἰοιδίμος Μαξῶνα ἀφ' ἧς ἐπλάτυε τὸ Μοναστήριον,
 ἐδέχετο καὶ ἄλλαις Ἀδελφαῖς κατ' ἐκασίω, καὶ ἐπλήθυνε τὸ λογικὸν αὐτῆς
 ποιμνιον, τὰς ὁποίας πολλὰκις ἐδίδασκε, καὶ τὰς ὠνεθέτα πῶς να πορεύαν-
 ται, μὴ τῷ αὐτῆς ἀναχώρησιν, ὅτι καὶ τὸ ἐγνώρισε πολλὰς ἡμέρας προ-
 πύτερα, πῶς ἔμελλε να ὑπάγῃ πρὸς Κύριον. ὁ δὲ ἐπαπίαζεν εἰς τὰς ἀγῶνας
 τότε φεφραστέρον ὅπως ἦτον γηραιά ῥ. χρόνων, καὶ πάλιν δὲ ἀμέλα τὸν καιρὸν
 να της, ἀλλὰ ἔσπερνε τὰς καρπὰς τῶν ἀρετῶν, με πόνον καὶ κόπον φροθυμερά,

μνον ὡς οἱ Ἄγγελοι εἰς τὴν Παράδεισον, ἢ ζιτῆτας συγχώρησιν ἀπὸ τὸν γέροντα, νὰ τὸν ἀφήσῃ. νὰ ὑπάγῃ εἰς τόπον ἔρημον ὀλοτελα, τὸν ἀφήκε, δὲ νὰ βασανιθῇ νὰ ταπεινωθῇ νὰ μὴ μεγαλοφρονᾷ ὑπὲρ ἀνθρώπου. λοιπὸν ἐγδύθη τὰ ριζάκια, ἢ ὑπῆλθον εἰς τὴν ἀναχώρησιν, ἢ κἀμνωντας μίαν Ἐβδομάδα ἐπείνασε, ἢ σρέφωντας τὴν νύκτα εἰς τὸ κελῖον, ἐκτύπα τὴν θύραν. ἀμὴ ὁ γέρον ἐκαμώθη πῶς δὲν τὸν ἐγνώριζε, δὲ νὰ τὸν ταπεινώσῃ. καὶ τὸν ἤράτισσε, τίς ἦτον, ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, **ΙΩΑΝΝΗΣ** ὁ δούλος σου. λέγει τὸν ὁ γέρον ἐσωθεῖν, ὁ **ΙΩΑΝΝΗΣ** ἔγινεν Ἄγγελος, καὶ δὲν χρειάζεται πλέον ἀνθρώπινω βοήθειαν. ὁ δὲ ἐπαρεκάλεσε νὰ τὴν ἀνοίξῃ, ἀμὴ δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ τὸν ἀφήκε νὰ βασανίζεται ἄλλω τὴν νύκτα, δὲ νὰ ταπεινωθῇ καλλιτέρα. ἢ τὸ πρῶτὸ ἀνοίξας τὴν θύραν εἶπεν αὐτῷ· βλέπεις πῶς εἶσαι ἀνθρώπος, ἢ χρειάζεται νὰ φάγῃς; δέδοκε λοιπὸν, καὶ μὴ ὑφιλοφρονεῖς. ὁ δὲ ἔβαλε μετανοίαν, ζιτῆσας συγχώρησιν, ἢ ἔγινεν ὑπερα τέλειος, συμπαιδικτικός εἰς ὅλους ἢ εὐσπλαγχνός. ἦτον δὲ μία Παρθένος Παισία ὀνόματι. καὶ τελευτήσαντες οἱ γονεῖς αὐτῆς, ἔκτισεν εἷς ξηνοδοχεῖον δὲ τὴν ψυχῆς, καὶ ἐδέχετο ὅλους τὰς Πατέρας τῆς σιχίτης, ἢ τὰς ἐφιλοξενίαν ὡς ἐλεήμων πλεσιοπάροχα. μὴ καιρὸν ἐξωδίασεν ὅλον τὴν τὸ πρῶτον εἰς ξένους ἢ πεινήτας, ἢ ἐπώχλυσε τόσον, ὅτε ἔπεσον εἰς πορνείαν ἀπὸ ταῖς κακαῖς συμφοδαῖς, ὅτε ἀναιμῶνετο. ταῦτα μαθόντες οἱ Πατέρες τῆς σιχίτης ἐλυπήθησαν, δὲ τὴν ἐκάμε πολλὰς δυνεργείας ἢ χάριτας. ὅθεν συναχθέντες εἶπον ταῦτα πρὸς τὸν ἀγαθὸν Ἰωάννην. Ἀββᾶ, κλέσαι, μὴ δὲ τὴν Παισίαν (ὅτε τοσαύτον μᾶς δυνεργήσῃ) πῶς διάγει εἰς ἀσωτίαν τὴν πολιτείαν. λοιπὸν κάμε δὲ τὸν Κύριον, ἔπαρε τὸν κόπον νὰ τὴν νεθετήσῃ μετὰ τὴν σοφίαν, ὅπου ὁ Θεός σου ἐδίδαξε, νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν μετανοίαν. ὁ γὰρ Ὁσίος δὲ τὴν ὑπακοὴν ὑπῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἠδελωτῆς νὰ εἰσέλθῃ, δὲ τὸν ἀφήκεν ἢ χρειά, ὅτε ἐφύλαγε τὴν θύραν. ἀλλὰ ἐδίωκεν αὐτὸν λέγων· εἰσεῖς οἱ μαχαλοὶ ἐφάγετε τὸν πλετόν τῆς Κυρίας με, ἢ τώρα τί θέλεις ἀπὸ ταύτην ὅτε ἐμεινε πτωχὴ ἢ ἄπορος; λέγει τῆς Ὁσίος· δὲ καλόν τῆς ἦλθα, καὶ εἰπέτιστο. ἢ δὲ χρειά τὸ εἶπε τῆς Παισίας, ἦτις εἶπε πρὸς τὴν γέροντισσαν. αὐτοὶ οἱ Καλόγεροι γυρίζουσιν εἰς τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ἢ δειλίσκων μαργαριτάρια, ἢ ἄφες τὸν νὰ ἔλθῃ, μήπως ἢ δώση με τίποτας. τότε ἐσολέθη, ἢ καθίσασα εἰς τὴν κλίνην, ἦλθε πρὸς αὐτὴν ὁ Ἰωάννης, καὶ βλέπων τὰς τὴν ἐκλαυσεν. ἢ δὲ εἶπεν αὐτῷ, δὲ κλαίεις Καλόγερε; ἢ Ὁσίος· βλέπω πῶς σὲ ξιγυρίζει ὁ Σατανᾶς, ἢ δι' αὐτὸ κλαίω τὴν τῆς ψυχῆς σὲ ἀπόλειαν. ἢ δὲ γυνὴ ἐκατανύχθη, ἢ λέγει τῆ· εἶναι εἰς ἐμὲ μετανοία; ἢ Ὁσίος· νὰ τέκνον ἀπῆδασον, ἀπολέθειμοι. ἢ δὲ αἰμῆνος ἀφήκεν ὅσα εἶχε παντῆρμα, καὶ ἀνεχώρησαν. ὅθεν ὁ γέρον ἐθαυμάζετο, πῶς ἀρῆκε τὴν οἰκίαν αὐτῆς ἀνέτοιμον, ἢ ἀδιόρθωτον, χωρὶς νὰ πάρῃ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἀπὸ τὸν πλετόν τῆς τίποτας.

Καθὼς ἔν ἐφθασαν εἰς τὴν ἔρημον ἐνύκτωσε, ἢ σωρούσας ὀλίγην ἄμμον, ἔκαμε προσκέφαλον ὁ Ὁσίος, ἢ τῆς εἶπε νὰ κοιμηθῇ, καὶ παρέκει ὀλίγον ἐκοιμήθη ἐκεῖνος. ἢ τὸ μεσονύκτιον ἠγέρθη νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἀπολεθίαν τῆς, ἢ βλέπει φῶς ἀπὸ τὸν τόπον, ὅτε ἐκείτετο ἢ γυνὴ ἔως ἀπὸ εἰς τὴν Οὐράνια, ἢ Ἄγιος Ἄγγελος, ὅτε ἀνέβαζαν τὴν ψυχῆς εἰς τὸν Παράδεισον, καὶ

ἢ θαυμάσας ἐσήμωσε, ἢ ἐγγίσας αὐτῆς, ἐγνωρίσεν, ὅτι ἀπέθανεν. ὁθεν ἔκαμε πρὸς Κύριον δέησι, νὰ τῆ φανερώσῃ, εἰαὶ ἐσώθῃκεν. Ἄγγελος δὲ τῷ Θεῷ ἦλθεν ἐρανόθεν, ἢ λέγειται. γίνωσκε Ἀββᾶ, ὅτι ἡ ὀλίγη ἄρα τῆς μετανοίας τῆς ἐσχίζε δὲ χρόνος πολλὸς, ἐπειδὴ ἔγινον ὅλης τῆς ψυχῆς τῆς, μὲ κατάνυξιν καρδίας ἀνείκασον. ἴσον δὲ ἦτον ἔπος ὁ Ὅσιος ταπεινός, ὅπῃ μὲ ὄλλω τῷ ἀρετῶν ἢ σοφίαν, ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν τῆ πάσης τιμῆς ἀνάξιον, ἢ δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἀλαβένται οἱ ἄνθρωποι. ἢ ὅσον ἐκεῖνος ἐφόβηε τὸν ἀνθρώπινον ἔπαινον, ἴσον ὁ Θεὸς τὸν ἐδόξασε. ἢ μίαν φορά τῆ ἀνήγγελαν τινὲς ὅτι εἶπας Ἄγιος ἔμελλε νὰ κοιμηθῇ, ἢ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν δοποχαιρετήσῃ πρὸ τῆς τελειώσεως. ὁ δὲ Ἰωάννης δὲν ὑπῆγε τῷ ἡμέραν, δὲ νὰ μῆπον βλέπεν, νὰ τὸν δοξάζεν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ τῷ νύκτα διγυγόντας ἀπὸ τὸ κελλίον τῆ, ἔσειλεν ὁ Πανάγαθος Κύριος (ὅπῃ δοξάζει ὅσας μὲ ἀγαθοεργίας αὐτὸν δοξάζουσι) δύο Ἄγγελοι μὲ λαμπάδες φωτεινῶς, ἢ τῆ ἐφεγγαν νὰ φεμπάτῃ εἰς τὸ σκότος. ὁθεν οἱ ἄνθρωποι ὅλοι τῆς πόλεως, ἰδόντες τοῦτον φῶς ὑπερθαύμασον, ἐσωαδρῶιδθησαν, ἢ ἔπως τὸν ἐδόξασαν αἰελοτέρον, ἢ ἐπληράθη ὁ λόγος τῆ Κυρίῃ. ὁ ταπεινῶν ἑαυτὸν ὑψωθήσεται. ἔλεγε δὲ καὶ πολλὰ ψυχωφελῆ λόγια πρὸς ἐκεῖνος ὅπῃ τὸν ἐρωτῶσαν, ἢ πάντες τὸν ἐθαύμαζον, ὅτι ἦτον πολλὰ γλυκόλογος ἢ σοφάτατος, ἢ ὅσα ἔλεγε, σῆ ἐφαίνετο, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον τῆ τὰ ἐρμηνεύει. ἀμεταξὺ δὲ εἰς τὰς λοιπὰς ἡμετερίας, ὅπῃ ἔδιδε τῆς Ἀδελφοῖς ὁ σοφώτατος, ἦτον ἢ αὐτῆ, λέγωντας ὅστις θέλει νὰ ῥῆ ἐνάρετος, δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀποκόψῃ μονοῆμερα, ἀλλὰ ὅταν ἐγερθῇ ἀπὸ τὸ σρῶμα τεχὺ, ἢς βάλῃ ἀρχῶν εἰς μίαν ἀρετῶν, ἔχωντας μεγάλων ὑπομοιῶν εἰς τὸν πόλεμον, ὅπῃ τῆ δώσει ὁ μισόκαλος, ἢ ἢς προσδύχεται μὲ πολλῶν ταπεινώσιν, μὲ σραγμὸς ἢ δάκρυα, νὰ τὸν δυναμώσῃ ὁ Κύριος, νὰ νικήσῃ τὸν περάζοντα, ἢ ἔπως ἢς βάλῃ ὑπομονῶν καμπόσας ἡμέρας, νὰ μῆ πέτῃ εἰς τὸ πάδος ἐκεῖνο, ὅπῃ ποθεῖ νὰ νικήσῃ, καὶν πορνεῖα εἶναι, καὶν γαστριμαργία, ἢ ἄλλο ὅμοιον, ἢ ἢς τὸ πολεμᾶ μὲ τῷ ἐνατῆν ἀρετῶν, νὰ τὸ νικήσῃ μὲ τῷ θεῶν βοήθειαν. λόγῃ χάριν. αὐ περάζουσαι ἄνθρωπε ἀπὸ τῷ κοιλίαν σε, σρῆτέ τῷ μίαν Ἐβδομάδα, ἔωγε μίαν φορά τῷ ἡμέραν, νὰ σῆ φαίνεται τὸ χορῶν φαγῆ γλυκύτερον μέλιτος. αὐ νικάσαι ἀπὸ τῷ γλώσσαν, ἢ εἶσαι φλύαρος, λέγωντας αἰχρὰ ἢ μάταια λόγια, βάλῃ λίθον τὸσας ἡμέρας, ἢ ξύλον εἰς τὸ σρῶμα σε, ἔως νὰ ξεμαῆς τῷ κακῶν σωθήσαι. ἢ εἰαν εἶσαι υπερήφανος, κάμνε τὰς ἀτελεσεράς ὑπηρεσίας, καὶ φορεῖ ἰμάτια ἄχρησα, ἢ ἔτω κάμνε ἢ εἰς τὰ ὀπίλοιπα πάτῃ, ἔως νὰ λυθῶθῃς ἀπὸ ὅλα. μὲ ταῦτα καὶ ἄλλα ὅμοια ὠφελήσας τὰς ἀκρατὰς ὁ Ὅσιος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΗΜΕΡΑ,

Τῆς Οσίας Μητρὸς Ἡμῶν

Θ Ε Ο Κ Τ Ι Σ Τ Η Σ,

Τ Η Σ Λ Ε Σ Β Ι Α Σ.

Εἰς τὰς ἡμέρας τῆ δόσεβεσάτε Βασιλέως Λέοντος ἦσαν εἰς τῷ Κρήτῳ Ἀραβες Ἑλλῆνες, οἵτινες ἐγύριζαν μετ' αὐτῶν ἀρμάδα κερσδόντες διάφορα χωρία, καὶ κάσρη, ὅσα ἐδιώοντο. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔστειλεν ἀρμάδα ἰκανῶν, εἰς τῷ ὁποίῳ ἐλήφισεν Ἀρχοντα τὸν μέγαν ἐκεῖνον καὶ στρατηγικώτατον Ἡμέριον, μετ' ὃν ὁποῖον ἔστειλε καὶ ἐμῖρα (λέγει ὁ Συμεὼν ὁ Μεταφραστὴς, ὅτ' ἐγραφε τὸν βίον ἐτῶν) ὑποκεισάριον εἰς ἐκεῖνους τὰς Ἀραβας, ὅτ' ἐτυρανῶσαν τῷ Κρήτῳ, δίδωντάςμας ὄξυσίαν, ἐὰν δὲ δυνηθῶμεν νὰ τὰς ὑποτάξωμεν μετ' ὃ καλὸν εἰς τῷ Βασιλείῳ, νὰ τὰς ἀφανίσωμεν μετ' ὃ πολέμικα ἄρματα, ὅπταν ἐν ἐπιλοισιάσμεν εἰς τῷ Γ'ον, ἐμποδίσμεν ὑπὸ ἐναντίον αὐθρον, καὶ ἐρράξωμεν εἰς τῷ Πάρον, εἰς τὸν λιμῆνα ὅτ' ἐκτάζει πρὸς τῷ Ἀξίῳ. ὅθεν ὑπήγαμεν νὰ προσκυλήσωμεν τὸν θαυμάσιον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου Ναόν, ὅτ' ἐνομάζεν Ἐκατονταπυλιανῶν, τὸν ὁποῖον βλέποντες τόσον μεγάλον καὶ ὠραιώτατον ἐχαιρόμεσθαι. Διατὶ εἶχεν ἀκόμη ὑπὸ τῷ παλαιῶν δμορφίαν μερικὰ Λείψανα, καὶ ἦτον μετ' ὃ καλῶν κολώναις θεμελιωμῆος, καὶ ὅλος ἔσωθεν ἐνδεδυμῆος μετ' ὃ καλῶν μάρμαρα, καὶ τόσον ἐλέπτυνεν ὁ τεχνίτης τῷ πέτρῳ καὶ τῷ ὕφασιν, ὅτ' ἐφαινετο, πῶς ἦτον ὁ τοῖχος ἐνδυμῆος μετ' ὃ ῥέχα βύσσινῳ καὶ μετ' ὃ πορφύρῳ ὑφάσματι. καὶ τόσῳ ὀπιθειότητα καὶ ἀνδρῶν ἐβαλεν εἰς τοῖστον ἔργον ὁ Μάσoras, ὅτ' ἐφιλονεύκησε καὶ ἐσώδαξε, νὰ δώσῃ τὸ κάλλος καὶ τῷ δμορφίῳ τῆς αἰδητῆς φύσεως εἰς τὰ ἀναίδητα κτίσματα. ὅπταν δὲ εἶδαμεν καὶ τὸ σκέπασμα ὅτ' ἦτον πρῶτον ἀνῶθεν τῆς ἀγίας τραπέζης (τὸ ὁποῖον καὶ τῷ συνήθειῳ ὀνομάζομεν κιβώριον) καὶ τότε ἐκείτετο ἔσωθεν τῆς θύρας τῆς Ναῦ, ἐθαυμάσαμεν τῷ δμορφίῳ καὶ τερπνότητι. Διατὶ δὲ εἶδειμεν ἐκεῖνο τὸ πελέκημα καὶ τὸ ῥέμα, νὰ εἶχεν φύσιν μαρμάρου, ἀλλὰ σὲ ἐφαινετο, πῶς ἦτον γάλα πυρμῆον καὶ ἀλήθειαν. Καθὼς λοιπὸν ἐλυπέμεσθαι βλέποντας τζακισμῆον τοῖστον σκεύος θαυμάσιον, βλέπομεν ὄξυφον καὶ ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς εἷας μοναχός, χλωμὸς τῷ ὄφιν καὶ ἀνυπόπιτος, ὅλος ἀπλutos, καὶ ἐνδεδυμῆος τεῖχιον φέρεμα, γλυκὺς τὸ πνεῦμα καὶ ἡμερὸς ὡσεὶ Ἄγγελος. τὸν ὁποῖον ἀφ' ἑ ἐχαιρέτισεν εἷας τὸν ἄλλον ἡμᾶς, ἠρωτήσαμεν, πόθεν καὶ τίς ἦτον, καὶ πῶς ἀρέσθῃ εἰς ἐκεῖνῳ τῷ ἔρημον; ὅς τις ἀπεκρίνατο μετ' ὃ ταπεινῶσιν λέγωντάς· ἐγὼ δὲ ἔχω ἕτε πατερίδα,

ἐδὲ ἄλλος, ἔτε φροντίζω κανονία παράγωμα ἐπίγειον, ἔτε καμμίαν ἀπόλαυσιν ἔλαβον ἀπὸ τὰ φάρμακα ἐπίτα καὶ πρόσκαιρα. Ἐπειδὴ ἀπαρνήθηκα διὰ τὸν Κτίσιω ὅλα τὰ κτίσματα, μόνον ὁ Θεὸς εἶναι Πατὴρ καὶ Δεσπότης μου, διὰ τὸν ὁποῖον ἀεμπατῶ εἰς ταύτῃ τῷ ἔρημον χρόνος τελειοῦνται, ὀνομάζομαι Συμειῶν, τῷ ἀξίαν Γερομόναχος. ἡμεῖς δὲ τὸν δολαβήθημεν ἀπὸ τὸ χῆμά τε καὶ τὰ λόγια, καὶ προσκυνησάμετες αὐτὸν, ἐζητήσαμεν τῷ δόλογιάν τε. ὅστις ἔκαμμεν δὲχθῆναι λόγους, καὶ μᾶς ἐδίδαξε νὰ φροντίζωμεν περὶ πάντων τῶ σωτηρίαν μας. ἐγὼ δὲ ἀπέσας ἀπ' ἐκείνον τοιαύτας νεθεσίας, ἐγνώρισα πῶς ἦτον Ἄγιος ἄνθρωπος. ὅθεν ἔχωντας πόσον ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ ὅτι ἦμεν, καὶ ἐπιήδειος νὰ ὀρεπάσω γνώμην πτωχὸς ἀνθρώπου, τὸν ἐπαρεκάλεσα νὰ μᾶς εἴπῃ τίποτε ἀλλοῦ φιλῶν καὶ ἀπορρήτων διήγημα, διατί μὲ φαίνεται νὰ μετέχη ἀπὸ ομιλίαν τινὰ θεοῦ ἐκείνος ὁ ἄνθρωπος. ὅστις διὰ ταπεινώσιν ἔλεγον, ὅτι ἦτον ἀμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος. ἐγὼ δὲ διὰ νὰ τὸν κάμω νὰ μὲ φανεράσῃ παράγωμα πλέον θεϊότερα, τὸν ἠρώτησα κατότερον διὰ τὸ θαυμάσιον ἐκείνο σκέπασμα τῆς ἀγίας τραπέζης, τίς τὸ ἐτζάμισεν. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀράβων τῆς Κρήτης Νιάσειος ἦλθεν ἐδῶ, καὶ θαυμάζοντας τῷ δμορφίαν τε καὶ τὰ ἔργα, ἠθέλησε νὰ τὸ πάρῃ εἰς τῷ Κρήτῃ, νὰ τὸ ἀφιεράσῃ εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἁγίας ὁ μιανώτατος. καὶ ἀφ' ἑ τὸ ἐμέτρησε, καὶ τὸ ἐφώνη πῶς εὐγενὸν ἀπὸ τῷ θύραν εὐκολα, τὸν ἐκατέβασε, καὶ θέλοντες νὰ τὸ ἀγάλην, δὲν εὐδύνοντο, διὰτὶ ἐτραυδῶσε πολλάνις, καὶ ἐγένετο μεγαλύτερον. τῶ τὸ θαῦμα ἐγένη πολλὰς φορὰς, ὅτι αὐτὸς μὲν ἐχάλα τῷ θύραν καὶ τὸν τεῖχον, καὶ ἐκείνο πάλιν ἐτραυδῶσεν ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἠθέλει νὰ ὑπερηθῇ ὁ Ναὸς τε τοιούτου ἐκλεκτῆς παράγωματος. ὁ δὲ ἀσεβὴς ἐφθόνησε, καὶ θυμωθεὶς τὸ ἐτζάμισεν. Ἀλλὰ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔλαβε τῷ ἀξίαν τῆς ἀυθαδείας τε παιδῶσιν, καὶ ἐτζακίθη εἰς τὸ ἀκρωτήρι τῆς Εὐρείπης, ὅτε ὀνομάζουσι ξυλοφάγον, καὶ ἐπνίγη μὲ ὄλας τε σύμφυχος. τότες ἡμεῖς ὀξάζοντες τὸν Θεὸν, ἐπαρεκαλέσαμεν τὸν Ἄγιον, νὰ φάγῃ τίποτε, καὶ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ εἰς τῷ λύπῃ ὅτε εἶχαμεν, πῶς δούμας ἔκαμνε καιρὸν νὰ ταξιδύσωμεν. ὅς τις ἐφαγε διὰ ταπεινώσιν, λέγωντες μᾶς, μὴ πικραίνεθε, ὅτι αὐτεῖον εἴσε εἰς πῖν Ἀξίαν, πῖν δὲυτέρων συκάνεθε ἀπ' ἐκεῖ, καὶ τῷ τείτῃ φθαίετε εἰς τῷ Κρήτῃ κατὰ ὄδιον, καὶ κάμνετε εἴτι ὁ Βασιλεὺς ἐπρόσασε. καὶ πάλιν εἰς ὀλίγον καιρὸν ὀπιστρέφετε χωρὶς κανονία ἐμπόδιον νὰ σᾶς ὑποδεχθῇ ὁ Βασιλεὺς ἀγαλλόμενος. αὐτὰ ὅλα ἐγιναν, καὶ ἐτελειώθησαν ὑσερα, κατὰ τὸ Ὅσιος ἐπροφήτεσε. τῷ ἄλλῃ ἡμέραν ὅταν ἠθέλαμεν νὰ φύγωμεν, ἐλειτέρησεν ὁ Ἄγιος, καὶ κοιωνήσαστες τὰ θεῖα μυστήρια, ἐφιλόθημεν αὐτάμα. ἐπειτα μὲ ἐπρόσασε νὰ γράψω ἀφ' ἑ ὀπιστρέψω εἰς πῖν οἰκίαν μου, τῷ κατωγεγραμμένῃ διήγησιν, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Θεός, καὶ νὰ μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι τῆς Οσίας τῷ ἄσκησιν, καὶ λέγει μου.

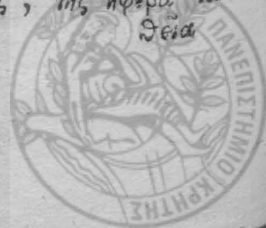
Τινὲς κυνηγοὶ ἦλθαν ἐδῶ ὀλίγες χρόνες ἀποπότερα ἀπὸ τῷ Εὐρείπῃ, διὰ νὰ εὔρῃσι λάγια καὶ ἄλλα ἀγέμια, ἀπὸ τῆς ὁποίας εἰς δόλαβῆς μου εἶπε τοιαύτῃ γλυκυτάτῃ διήγησιν, λέγωντας. Ἐνα καιρὸν ἦλθα ἐδῶ μὲ τινὰς σωτηρόφους νὰ κυνηγήσωμεν, καὶ ξεχωρίσας ἀπὸ τῆς ἄλλης, ὑπῆγα νὰ προσκυνήσω τὸν Ναὸν τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκης. καὶ βλέπωντας εἰς εἷα λάκκον ὀλίγα λεμπινάγια (ἀπὸ τὰ ὁποία κάμνει ὁ τόπος ἐπίτος ἀμέτρητα) ἐγνώρισα, ὅτι τινὰς Ἄγιος εἶναι ὅτε κατοικᾷ εἰς ταύτῃ τῷ ἔρημον. σοχαζόμενος ἐν εἰς

εἶνα καὶ ἄλλο μέρος τῆ Ναῦ, βλέπω εἰς τὰ δεξιὰ τῆς ἁγίας ἑραπέζης ὡσαν
 εἶνα κομμάτι πανὶ λεπτόν, ἢ ἀράχνιν, ὅταν πᾶσα σαλεύῃ ὁ αἴμιος, καὶ θάλασ-
 τας νὰ πλησιάσω ἕξ νὰ γνωρίσω καλλίτερα τὸ φαινόμενον, ἠκούσα φωνὴ ταύ-
 τας λέγεσαν· εἰς αὐτῶν, μὴ σιωπῆσαι, ὅτι εἶμαι γυναῖκα γυμνὴ καὶ ἐν-
 ἑξέπομαι. ἐγὼ δὲ ἄπο τὸν φόβον μὲ ἠθέλησα νὰ φύγω, ὅτι αἱ εἴχες μου
 ἐσπυκώθησαν ὡς ἀκανθῆαι, καὶ καταπολλὰ ἐξόμαξα. ἔπειτα ἀφ' ἑσσηνήφερα
 ὀλίγον, τὴν ἡρώτα τίς καὶ πόθεν ἦτον; καὶ λέγει μοι, εἶμαι με σὲ ἄθε-
 καλῶ εἶνα φέρεμα, νὰ σκεπαδῶ, ἔπειτα νὰ σὲ εἰπῶ εἶτι εἶναι Θεὸς θέλη-
 μα. τότε τῆς ἔρριψα τὸ ἐπανωφέριμ, καὶ ἀφ' ἑσσηνήφην, ἔκαμε ἀπὸ τὸν τὸν
 Σταυρόν τῆς καὶ προσόχην, ἕξ νὰ μὴ γοῖσω πῶς εἶναι φάντασμα, ἔπειτα
 ἤλθε πλησίον μου, καὶ βλέπωντας τοῦτον θέαμα, ἐφείξα, ὅτι ὅσον εἰς τὸ εἶδος
 ὡς γυναῖκα φαίνεται, ἀμὴ ἦτον ὑπὲρ ἀνδραποῦ τὸ φαινόμενον, ἐπειδὴ σὰρκα
 ποσῶς δευ εἶχεν ἐπάνω τῆς, μόνον τὸ δερμάτι με κόκκαλα, καὶ αὐτὰ μαυρον
 καὶ ἄχνημον, αἱ δὲ εἴχες τῆς ἦσαν ἄσφαι, καὶ ἡ μορφή τῆς ἀνείδεος, μόνον αἰ-
 σεί σκιά ἀνδραπέ φαίνεται. ἐγὼ δὲ ἔπεισον ἐπὶ προσάποῦ με φόβον πολὺν,
 καὶ τὴν ἐπαρεκάλεον, νὰ με ἀλογήσῃ. ἡ δὲ ὕψωσε πρὸς Οὐρανὸν τὰς χεῖρας
 καὶ ὄμματα, καὶ ἔκαμε προσόχην μουσικὰ, ἔπειτα λέγει πρὸς με. ὁ Θεὸς νὰ
 σὲ ἐλέησῃ ἀνδραπέ, ὅστις σὲ ἀδήγησον ἕως ἐδῶ δι' ἐμὴν τὴν ταπεινὴν,
 νὰ σὲ διηγηθῶ τὸν βίον μου.

Γίνωσκε γὰρ, ὅτι εἶμαι ἄπο εἶνα χερσὶν τῆς Μιτυλλεύης, ὅπερ ὀνομάζουσι
 Μέθυμνον, Καλορηαία τὴν τάξιν, Θεοκτίστη ὀνόματι, ὅτι ὅταν ἤμεν ἀκόμῃ
 μικρὴ, ἐπελούθησαν οἱ γονεῖς μου. ὅθεν ἐκερβύθηκα εἰς εἶνα γυναῖκειον Μονα-
 στήριον, καὶ ὅταν ἤμεν ἡ. χρόνον, ὑπῆγα εἰς τὸ χερσὶν μου τὴν Ἀγίαν Δαμι-
 φραν, νὰ ἰδῶ μίαν Ἀδελφὴν, ὅπερ εἶχα ὑπανδρον, καὶ αὐτὴν τὴν νύκτι ἤλ-
 θασιν Ἀραβες Κρητικοί, καὶ μᾶς αἰχμαλώτισαν, ἔπειτα φέροντας ἀπ' ἐκεῖ,
 ἔρραξεν ἐδῶ εἰς τὴν Νῆσον ὁ Νίαντις, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Σαρακηνῶν, καὶ ἀ-
 γαόντες ἕξω τὰς σκλάβας, νὰ τὰς ἐξατιμῆσεν τὴν χεῖρας, ἐπαροφασίθηκα
 χεῖραν ὑδατος, καὶ ἀφ' ἑσσηνήφην, εἰσηλθὼν εἰς τὸ δάσος, καὶ ἐσσηπάτη-
 σα πόσον, ὅπερ ἐκαταξέχισα ἄπο τὰ ξύλα καὶ λίθους τὰς πόδας μου. ὅθεν
 ἔπεισα ὡς ἀπεδαμνῆν, μὴ δυναμῆν ἄπο τὸν πόνον νὰ σέκομαι. καὶ τὸ τα-
 χὺ ὅταν εἶδα τὰς μιὰς καὶ ἀμυθίζαν, ἄπο τὴν χαρὰν ἀσόχησα τὰς πόδας
 μου. καὶ πόρα εἶναι χρόνι λέ. καὶ πρῶτον, ὅπερ κατεκῶ ἐδῶ, ἑσσημήν
 πρῶτον με τὸν λόγον τῶ Θεοῦ, καὶ με τὴν βοήθειαν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου,
 καὶ δούτερον με λυμπινάει καὶ χερτάει. καὶ ἔσοντας νὰ ξεχωθῶσι πᾶ ρεχά
 μου, ἐνδύεται, καὶ σκέπει με ἡδύαμις τῶ Θεοῦ, ὅπερ κυβερνᾷ καὶ διακρατεῖ τὰ
 σύμπαντα. ταῦτα ἡ Ἀγία λέγεσα, ἠσύχασον ὀλίγον ὀχραεῖσθαι τὸν Κύ-
 ριον. ἔπειτα πάλιν εἶπέ μοι. ὅσα ἔπαθα ἕως τὴν σήμερον, σὲ ἐδιηγήθηκα
 με βραχυλογίαν ἀνδραπέ, ἀμὴ ἀθακαλῶσε νὰ με κάμης τὴν χερσὶν ταύ-
 τῶν ἕξ τὸν Κύριον. ἰξέρω πῶς ἔχεις νὰ ἔλθῃς καὶ ἄλλῃ φορᾷ ἐδῶ με
 σπυτρός, νὰ κληγήσεται, καὶ τότε ἐνδυθήσῃ νὰ με φέρῃς εἶνα εἰς ἀγγεῖον
 καθαρὸν καὶ ἀμόλυτον, μίαν μελίδα τῶ δεσποτικῆ σώματος, καὶ μὴν εἰπῆς
 κανενὸς ἕξ λόγος με τίποτας. ταῦτα εἰπῶσα με δὲχίθη· ἐγὼ δὲ τῆς ἑταξῆ
 νὰ τελῶσαι πᾶ προσασόμενα, καὶ περιώντας συγχώρησιν ἀνεχώρησα. καὶ εἰς
 ὀλίγον καιρὸν ἐρχόμενος ἐδῶ καὶ τὴν ἀπόρρησιν τῆς Ἀγίας, τῆς ἡφῆρα πᾶ

θεῖα

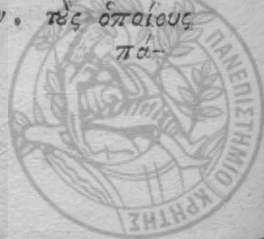

Θεία μυσήρια, ἀμὴ δὲν τὴν νύρα παρὸς τοῦ δὲν ἰξόρω ἢ νὰ ἔλειπεν, ἢ ἄρα
 τί ἦσαν καὶ ἄλλοι αὐτάμα μὲ, δὲν ἤθελεν ἡ Ἀγία νὰ τὴν ἰδῶσιν, ἢ ἄλλο
 ἦτον τὸ αἶτιον. ἔπειτα ἀφ' ἑὺπήγασιν οἱ ἄλλοι εἰς τὸ κωήγιον, βλέπων τὴν
 Ἀγίαν φορῶσαι τὸ ρῆχον ὅπερ τῆς ἔδωκα, καὶ θέλωντας νὰ τὴν προσκυνήσω,
 ἐφώναξε λέγουσα· μὴ κάμης πρὸς με μετανοίαν, νὰ μὴ με καύσῃς πὴν ἀδλίαν,
 βασιάζων τὰ θεῖα μυσήρια. ταῦτα μὲ δακρύων λέγουσα, με ἐσύλωσεν ἀπὸ
 τὴν γλῶσσαν, καὶ ἐγὼ μὲρ τῆς ἔδωσα τὰ ἄγια, ὅπερ ἐβάσεν εἰς σὺα πυξόμυλον,
 αὐτὴ δὲ ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἔκλαιε, καὶ ἀφ' ἑὺκοινωνήσεν εἶπε ταῦτα. Νῦν
 ἀπολύεις τὴν δέλλωσεν Δέσποτα, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου.
 πόρα ὅπερ ἔλαβα τὴν ἀφεσιν τῶν ἀμαρτημάτων μου, νὰ ὑπάγω ὅπερ προσάξει
 τὸ κράτος σου. ταῦτα εἶπε, καὶ ὑψώσασα τὰς χεῖρας ἄραν πολλῶν, νοερῶς ἐπρο-
 σπύχεται, καὶ με δυχθήθη καὶ ἀποχαιρέτησεν. ἐγὼ δὲ ἀφ' ἑὺἐκάμαμην ὀλίγας
 ἡμέρας, καὶ ὀπίσασαμην κωήγι ἀμέτρητον, ἔστρεψα πάλιν, νὰ λάβω τὴν ὀλο-
 γίαν τῆς Ἀγίας βοήθον καὶ συνοδοιπόρον μου, καὶ κινάζωντας ἄδε κακείσε, πὴν
 εἶδα νεκρὰν τυλιγμένην με τὸ ρῆχον ὅπερ τῆς ἔδωσα, καὶ ἐκείτετο δὲ χημῶνας
 εἰς τὸν τόπον, ὅπερ τὴν νύρην ἀρότερον. πίπτων ἐν κτῆ γῆς, ἔκλαιον κατα-
 φιλώντας τὸ ἄγιόν τῆς καὶ παύσεται Λεῖφανον. ἔπειτα θεολογίζομυρος εἰς τὸν
 νῦν με δὲ ἀφορα παράγματα, δὲν ἰξόρω τί νὰ πρῶξω, ὡς ἰδιώτης καὶ ἀρεάμμα-
 τος. τέλος πάντων δὲ ὀλάβειαν ἔκοφα τὸ σὺα χεῖρ τῆς Ἀγίας, καὶ τὸ ἐπὶ ἡ-
 ρα χεῖρ νὰ ὀμολογήσω τῆς συντροφῶν ὀλότελα τίποτας. καὶ τὴν ἔκτα ἐσυ-
 κώθημην, κάμνοντας ἀρμυρα, ἐπειδὴ ἦτον καιρὸς ἐπιπιδεῖος. καὶ τὸσον ἀνεμον
 εἶχαμην ἀπὸ τὴν ἀρμυρῶν, ὅπερ ἐνομίζομην νὰ φθάσωμην εἰς τὴν Εὐει-
 πον, ὅταν δὲ γῆν ὁ ἥλιος, καὶ ἡμεῖς ἐν ἐρέθημην τὸ ἰσραὶ ἀκόμι ἀπ' ἔξω τῆς
 Νήσε πλησίον εἰς τὸν λιμῆρα ὅπερ εἶμεδεν, καὶ μῆτε με τὰ κελία, μῆτε με
 ὄλα τὰ ἀρμυρα ὅπερ ἦσαν γεμάτα, ἢμπορεῖμην ποσῶς νὰ σαλεύσωμην. ὄθεν
 μὴ δυνάμενοι νὰ καταλάβωμην τὴν αἰτίαν τῶν παράγματος, ἐσέκαμην θαυμά-
 ζομεδεν, καὶ μὲ βίας ἐσυλλογίσθηκα, πῶς δὲ τὴν χεῖρα τῆς Ἀγίας ἐμποδι-
 ζόμεδεν. ὄθεν εἶπα τῆς συντροφῶν νὰ σρέψωμην, καὶ πέρωντας τὴν Ἀγίαν
 χεῖρα, τὴν ἔδωσα εἰς τὸν τόπον τῆς. ἔπειτα παρῶντες εἰς τὸν δρόμον μας,
 ἔτρεχε τὸ πλοῖον ὡς ἀετὸς ὑπόπτερος. τότες ἐδιηγῆθηκα τῶν συντροφῶν με ὄλα
 τὰ ἀνωθεν. οἱ τινες με ἐκατηγόρησαν πολλὰ καὶ ἀνείδισαν, πῶς δὲν τῆς τὸ ὀμο-
 λόγησα ἀρότερον. καὶ δὲ τοῦ ἐμποδίσαντες, ὑπήγαμην ὄλοι εἰς τὸν Ναόν, καὶ ἐγυ-
 ρούσωμην ἄραν πολλῶν, ἀμὴ δὲν τὴν νύραμην, δὲν ἰξόρω, ἢ ὁ Θεὸς ἐμετά-
 θεσεν ἐκεῖνο τὸ ἄγιον Λεῖφανον ὅπερ τῆς ἀρεσεν, ἢ καὶ ἦτον ἐκεῖ, καὶ ἡμεῖς
 ἐμποδιζόμεδεν ἀπὸ θεῖαν νεῦσιν, καὶ βέλισιν. ἐσρέψωμην λοιπὸν λυπημένον
 εἰς τὰς οἰκίας μας, δοξάζοντες Θεὸν τὸν πανάγαθον, τὸν κατ' ἐλάττω ποιῶν-
 τα φθόδοξα καὶ ὀξείσια παράγματος. ταῦτα ὁ ἀσκητὴς Συμεὼν ὁ συνάνομὸς
 με ἐδιηγῆθη, καὶ με ὄρρισεν εἰς τὸν Θεόν, νὰ μὴ σιωπήσω τοιαύτην γλυκυ-
 πάτην διήγησιν. ἀλλὰ φοβόμενος τῆς Θεῶν τὴν ὀργὴν, καὶ τῆς Ἀγίας πὴν ἀγα-
 νάκτισιν, νὰ τὴν ρεάψω, δὲ νὰ φαίνεται πάντοτε· καὶ ἐρωπίσας αὐτὸν τὴν
 ἡμέραν ὅπερ ἐτελοῦσεν ἡ Ἀγία, με ἀπεκείθη. βλέπεις τένον με, ὅτι καὶ
 ἄλλα πολλὰ λείπασιν, ὅπερ ἐῶρεπε νὰ φαίνωνται, καὶ μάλιστα ὀπόλεμος ὅπερ
 εἶχεν ἀγωνίζομην καὶ τῆς δαίμονος, καὶ τῆς πειρασμῶν ὅπερ τῆς ἔδωκεν, ἀμὴ
 τί νὰ κάμω; ἐκεῖνος ὅπερ τὴν νύρα, δὲν ἦτον ὡς τὸν Ἀββῆ· Ζωσιμῶν, ὅπερ

ἰξόρα βίης Ἀγίων, καὶ ἐξέταζον ἀγωνίσματα, ἀλλὰ ἦτον ἀνδραποὺς τῆ βιαιῆ ἀγαθήματος, μόνον τὸ πο μᾶ εἶπε, πῶς ἦτον τὸν μύνα τὸν Νοέμβριον, ἀλλὰ φθαίει μόνον νὰ γραφθῆ τῆς Οσίας, ὁ βίος εἰς ψυχικῶ τῆ ἀκρόντων ἀφέλειαν, τῶ δὲ μνήμῳ αὐτῆς οἱ δόλαβεις καὶ φιλόρτοι, ἀς τῶ εὐορτάζον ὁπῶταν βάλωνται. ὅτι ὅσον εἰς τῶ γνάμῳ τῆ Ἀγίων δὲ εἶναι τίποτας ἡ μίαν ἡμέραν, ἢ ἄλλῳ τῆς τελέσασθῃ τῶ πανήγυρι, ἐπειδὴ αὐτοὶ κληρονομοῦσιν ἐκεῖνα τὰ ἐράνια ἀγαθὰ τὰ ἀνεκλάλητα καὶ αἰώνια, καὶ δὲν χρεάζονται ἀπὸ τὰ ἐδικὰ μας ἐγνώμια. ἀλλὰ τὸ πο γίνεται πρὸς μίμῳσιν καὶ ζήλον τῆ φιλοχρίτων, ὅπῃ εἰς τῆς Ἐορτῆς ποροδύμῳς σιωάζονται, καὶ ἔχασι καὶ μισθὸν ἀπὸ τῆς Ἀγίας ὅσοι τῆς εὐορτάζουσιν.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀφέλιμα λόγια μᾶς εἶπεν ἐκεῖνος ὁ Ἄγιος, καὶ λαβόντες τῆ δόλογίαν τε, ἐμισόσασθῃ, καὶ τῶ ξίτῳ ἡμέραν ἐφθάσαμεν εἰς τῶ Κρήτῳ καὶ τὸν λογον τε. ἀλλὰ καὶ ὅσα ἄλλα μᾶς ἐπροφήτευσον ἐπληρώθησαν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐγνώρισα πόσῳ παρρησίαν εἶχε πρὸς τὸν Θεὸν ὁ Σαυμάσιος. Ἐὼς ἐδᾶ εἶναι λόγια τῆ ἀνωθεν Μεταφρασῆ Συμεῶνος, ὅπῃ ἔγραφε πᾶτων τῆ Ἀγίων τῆς βίης Μαρτύρων τε καὶ Οσίας, ὅσας ἐδωθήνῃ νὰ εἶρη. ὅτι ἐπὶ τὸς ὁ μακάριος ἦτον ἀπὸ τῆς πρώτης Ἀρχοντίας τῆ ἀνωθεν Βασιλείας Λέοντος τῆ Μεγάλης, καὶ ἦτον εἰς τῆς πολέμῳς ἀνδρειωμῆς, καὶ σοφώτατος εἰς τὰ γραμματά, καθὼς ἀπὸ τὰ συγγραμμάτα τε ἡμπορεῖ νὰ γνωρίσῃ πᾶς ἄσας πῆν πολλῶ αὐτῆ ἐμπειρίαν καὶ μάθησιν. ὄγῃν Βασιλῶς τὸν ἡγάπα πολλὰ, ὅχι τὸσον ἔα τὰ γραμματά, ἀλλὰ ἔα τὰ ἄρματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκαυχῆντο τότε οἱ ἀνδρειωμῆοι, καὶ ἐτιμῆνται εἰς αὐτὰ πῶμασῳτερον, πῶμα εἰς τὸν πλεῶτον καὶ ἄλλα πλεονεκτήματα. εἶχον ἔν γνάμῳ ὁ μέγας ἔτος Συμεῶν, νὰ ᾄῃν Καλόγερος, ἀμῆ ὁ Βασιλῶς δὲν τὸν ἀφίλε, ἔα νὰ τὸν ἔχη εἰς τῆς πολέμῳς βοήθειαν. λοιπὸν καθὼς τὸν ἐσεῖλεν εἰς τῶ Κρήτῳ με τῶ ἀρμάδῳν, ὡς ἀνωθεν μοναχὸς τε τὰ διηγᾶται, ἔταξε τῆ Βασιλέῳ νὰ νικήσῃ τῆς Κριτικῆς ἢ με τὰ γραμματά τε, ἢ με τὰ ἄρματα εἰς τὸν πόλεμον, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃ νικητῆς, νὰ τῆ κάμῃ μίαν χάρην ὅπῃ τῆ ζήτῳσῃ, καὶ τῆ ἔταξεν ὁ Βασιλῶς ἀναμφιβόλῳς νὰ τῆ πληρώσῃ τῶ αἰτίσιν. ἀπελθόντες ἔν εἰς τῶ Κρήτῳ με τὸν Ἡμέρειον, ἐσωτύχον ὡς ἀποκρῆσιάρης ἐμπαροδῆν εἰς τῆς Ἀρχηγῆς σοφώτατα λόγια, τὸσον ὅπῃ τῆς ἐνίκησε: χαρῆς αἰματοχυσίας, καὶ ἐσερῆαν νὰ πληρώνῃν τῆ Βασιλέας χαράτῳσιον, καὶ ἐσερῆε τροπαιεχὸς εἰς τῶ Κωνσταντινέπολιν, καὶ τότε ἐχαίρετσε τὸν Λέοντα λέγωντάς τε, νὰ τῆ δώσῃ τῶ χάρην ὅπῃ τῆ ἔταξεν. ὁ δὲ Βασιλῶς μὴ ἰξόραντας τί θέλει νὰ τῆ ζήτῳσῃ, τοῦ ἔδωκε τῶ χέρα, καὶ τῶ ἐφίλησε, νομίζοντας πῶς τῆ θέλει ζήτῳσει χρυσίον, ἢ τιμῶν τινά, καθὼς ποδῆν οἱ φιλόκοσμοι. ὁ δὲ φιλόχριστος μᾶλλον ἢ φιλόχυσος δὲν ἐζήτῳσεν ἄλλο τί πλεσιόδαρον χάρῆσῳμα, εἰμῆ τῆ πο, νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ᾄῃν Καλόγιρος. τότες ὁ Βασιλῶς ἐλυπήθη νὰ ὑσερηθῆ τοῦτον στρατηγικώτατον ἀνδραπον. πῶμα μὴ ἡμπορᾶντας νὰ φθῶθῃ τῶ ὑπόχρῆσιν, διηγαλίσειν αὐτὸν μᾶ δακρῶν καὶ τὸν ἐφίλησε λέγωντάς. ὕπαγε τέκνον εἰς τὸ ἔλεος τῆ Θεῆ, τὸν ὁποῖον ἀδρακάλει ἔα τῆς ἀμαρτίας μας. ἀφ' ἔ γῆν ἐγινε μοναχὸς, ἐλυτρώθη ἀπὸ τῶ σύγχρῆσιν τῆ Κόσμου, καὶ ἔγραψεν ὅσας βίους Ἀγίων ἡύρηκεν. ὅτι ὡς πλεσίος ὅπῃ ἦτον, εἶχε διώαμιν, καὶ ἐσεῖλεν ἀνδραποὺς εἰς πολλὰς πόλεις καὶ Κάσρη, καὶ τῆ ἡφεραν ὅσας ἐπέτυχον. τῆς ὁποιᾶς

ὁποῖας ἢ ἄλλοι πολλοὶ ἐζήλωσαν. ἢ ἐγένετο μὲν κείρον μέγαν Κοινόβιον με-
 τὴν ἀπεθῆναι τῷ Θεόδωρῳ ἢ πολλῶν ὀπιμελείων. ὅστις ἔβαλε τῷ Μητέρα καὶ
 τῷ Ἀδελφῷ εἰς γυναικείον Μοναστήριον, αἱ τινες ἐκέρχθησαν ἢ ἐπέρασαν
 πολιτείαν θεάρετον. αὐτὸς δὲ ἔμεινε εἰς τῷ Ἰσοπαγῶν τῷ Πλάτωνος, ὅπῃ
 τὸν ἐκέρχουσε, ἢ τὸν ἐνέδουσε τὸ χῆμα τὸ Ἅγιον. καὶ εἶχε τὸς ἄνω ἀποθυμίας
 εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, ὅπῃ ἔκαμε τὰς ἀτελεσεύρας ὑπηρεσίας μετὰ πολλῶν τα-
 πείνωσιν, ὅπῃ ἦτον ὑπὸ τὰς ἄλλας ὑψηλέτερος, ἢ τὰ χεῖρά τῃ μαλακώτερα,
 ἢ αὐτὸς ἔφερνε νερόν, ξύλα, ἢ ἔσκαπτε τὸν κήπον, ἢ ἐπότιζε τὰ λάχανα,
 ἢ πᾶσαν ἄλλω βαρέαν ὑπηρεσίαν ἔκαμε ἀποθύμως καὶ ἄδονα. τὸς δὲ νύκ-
 τας, ἢ τὸ μεσημέρι, ὅταν οἱ ἄλλοι ἀναπαύοντο, αὐτὸς ἐσκόπευε τῷ κοσμίῳ
 εἰς τὸν ὁμόν τε, ἢ τῷ ἔφερνε εἰς τὸν κήπον ὑπόκρυφα ὑπὸ τὰς ἄλλας, ἵνα
 εὐφύγη τὸν ἔπαινον. ἀλλὰ πάλιν ὑπὸ ταῖς πολλαῖς φοραῖς τὸν ἐσοχάζοντο
 τινές, ἢ ἐθαύμαζον τῷ πολλῶν τε ταπεινώσιν. ὅταν δὲ ἔβλεπε τινὰ Ἀδελ-
 φόν, ὅπῃ δὲν ἔκαμε τῷ ὑπηρεσίαν ὅπῃ τὸν ἐπρόσασαν, ἢ μικρὰν ἀδελ-
 φειαν αὐτῷ, ἢ ἢ ἀμέλειαν, ἔβλεπε αὐτὸς, καὶ ἀνεπλήρωνε τῷ τὸ ὑσέρημα.
 ἢ κἀμνωτάς τῷ ὑπηρεσίαν, ἐλάμβανε τῷ διλογίαν. καὶ ἀπλῶς δὲ ἐξ ἢ
 λόγῃ τε, ἀλλὰ τῷ Θεῷ ἢ ἢ τῷ ἀδελφότητι. καὶ δὲν ἔκαμε κἀμμίαν κἀ-
 ξιν χωρὶς τῷ φανερώσῃ τῷ γέροντος, ἕως ἢ τὰ ὑπόκρυφα τῆς καρδίας τε.
 πάντοτε εἶχε ταπεινὸν τὸ φρόνημα, ἔβλεπε ἀπλότητα, λόγῃ σεμνότητι, ἢ ἢ
 κοσμιότητι, ἢ ἔξόχως ἀγάπῃ εἰς ὅλας καθαρὰν ἢ ἀνόρθουτον, ἢ τῆς ὁποίας
 ἐφθασεν εἰς τὸ ὕψος τῆς ταπεινώσεως, ἢ ἢ ἐνδυματο ἢ ἐμελεῖται πάντοτε τὴν
 ἄκραν τῷ Σωτήρος ἡμῶν συγκατάβασιν, ὅπῃ ἐκαταδέχθη τὰ πλυῖν τὰς πό-
 δας τῷ μαθητῷ, ἢ ἐγένετο ὑπὸ κῆρος ἕως ὅπῃ ἐσαυράθη ὁ ἀναμάρτητος. ταῦ-
 τα καθ' ἐκαστῷ συλλογίζόμενος ὁ Θεόδωρος, εἶχε πολλῶν συντριβῶν καρ-
 δίας, ἢ ἔκλαιε πάντοτε. ἢ τῷ τὸ χάρισμα τῆς καταυξέως ἔλαβεν ὑπὸ τῷ
 Θεῷ, ἢ τῷ πολλῶν τε ταπεινώσιν. ἢ τὸ ἐφύλαττεν ἀκριβῶς ἕως τὸ τέλος
 τῆς ζωῆς τε, προσέχων πολλὰ ἢ ὀπιμελέμενος, τὰ μὴ τε τύχη κἀνὸν ἐμπό-
 διον ἐξωθεῖν, τὰ σβύθη τοῦτον καλὸν σωτήριον. ἦτον δὲ ἢ ἕτερος τύπος εἰς
 πλησίον, καλέμενος Σακευδίδιος. εἰς τὸν ὁποῖον τὸν ἐπρόσασεν ὁ Θεὸς του,
 τὰ κτίση Ναὸν εἰς ὄνομα τῷ Εὐαγγελιστῷ Ἰωάννῃ τῷ Θεολόγῃ. καὶ τὸν ἔκτι-
 σεν ὁ Θεόδωρος μετὰ τῷ βοήθειαν ἢ ἄλλων πολλῶν ἀνδρῶν φιλοφείων, ἢ ἢ
 ἐγένετο τὸς ὡραῖος ἢ εὐμορφος, ὅπῃ ἐθαύμαζον ὅσοι τὸν ἔβλεπαν. ὅτι ὅλον
 τὸν ἐσόλισε μετὰ τὸ ἡφί ἐσώθῃ, ἢ τὸ ἔδαφος πάλιν ἔκαμε μετὰ διάφορα μάρ-
 μαρα ὀπιμελῶς μετὰ πολλῶν ὀπιμειότητι. εἶχε δὲ ἢ ταύτῃ τὴν καλῶν συνή-
 θειαν, τὰ σεβαίην πρῶτος εἰς τὸν Ναὸν ὅταν ἔβαλλαν τῷ ἀπολυθῆναι, ἢ τὰ
 ὀπιμειὰ ὑπὸ τὰς ἄλλας ὑσέρωτερα. πολλὰς πάλιν ὑπὸ ἡμῶν ὅταν εἶχον ἄδειαν
 εἰς ὅνα τόπον ὑπόκρυφον, ὅπῃ δὲν τὸν ἔβλεπε τινὰς, ἢ προσήνετο τῷ Θεῷ
 μόνος μόνῳ μετὰ χύσιν δακρύων ἀείναςον. εἶχε δὲ ἢ εἰς ταῖς νηστείας πολ-
 λῶν ὀπιμειῶν, ἢ ἢ ἐπὶ ἐνήσῃ ὑπὲρ μέτρα τὰ τῷ ἔλθῃ ἀδελφείῃ, ἢ ἐχόρτα-
 σε πάντοτε ἢ τὰ μὴ σκοτιθῇ τὸ καθαρόν τῷ νοῦς τε, ἀλλὰ ἔφαγε σύμμε-
 τρα, ἢ ἐδοκίμαζεν ὑπὸ ὅσα εἶχασιν εἰς τῷ φάσσαν, ἢ τὰ μὴ φαίνεται
 πῶς ἐνήσῃ. ὅθεν ὅλοι ἀπέβλεπον εἰς αὐτὸν, ἢ τὸν εἶχασιν ἀρχέτυπον,
 ὅθεν ἀρετῆς δὲ Ἰωσήφ ὁ Θαυμάσιος, ὅστις ἦτον Ἀδελφός τε εἰς τῷ φύσιν καὶ
 εἰς τῷ κοσμίῳ. ἢ πέρωντας ὅλας τε ταῖς τάξεις, ἐγένη τὸς ὡραῖος,

ὅτε τὸν ἐψήφισαν Θεσσαλονίκης Ἀρχιεπίσκοπον, ἢ ὑπέμεινε πολλὰς ἑξοσίας ἢ φυλακὰς ἔχει τὸν Χρυσὸν ὡς φιλόχριστος, ὁμοίως ἢ Ἀντώνιος, ἢ Τιμόθεος, Ἀθανάσιος, ἢ Ναυκράτιος, ἢ ἄλλοι πολλοί, μιμνήσκοντες τὰ Θεοδώρου τὸν ἐν Θεῶν ζῆλον, ἐγίναν ὡς ἴσα ἐνάρετοι, ἢ διαφείλυντες εἰς τὴν ἀσκησιν, ἐγίναν ἢ ὁμολογηταὶ εἰς τὸ ὕψερρον. ὁ γὰρ Πατὴρ ἡμῶν Θεόδωρος ἀνέγνωδε πᾶσαν βίβλον, ἢ διηρόνα ὅλας τὰς βίβλας τῶν Ἁγίων, συναγωνίας τὰ ἀφελιμότερα, ἢ μάστιγα τῶν μεγάλων Βασιλείων τὰ Ἀσκητικὰ, τὰ ὅποια πολλὰκις ἀνέγνωδε, ἢ βλέπωντας, ὅτι οὐκ ἐφύλαξαν οἱ μοναχοὶ τὰ καιρὰ ἐκεῖνα τὴν ἀκτιμοσύνην ἢ πτωχείαν, ὅτε ἢ ἑτάξις ἐρμηνύσθων, ἀλλὰ εἶχασιν τινὲς καὶ μελάρια, ἢ σκλάβους ἀγοράζαν, ἐλυπάτο πολλὰ εἰς αὐτὸ, ἢ ἐθλίβετο, ἢ ἔχωντας πόδον νὰ ἐμποδίσῃ ταύτῃ τὴν ἀταξίαν, ἐπαρεκάλεσε τὸν Πλάτων, νὰ προσάξῃ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ ἐδικόν τες Μοναστήριον ὅτε ὤριζαν, νὰ φυλάττων τὴν Μεγάλην Βασιλείαν τὴν ἑτάξι.

Ὁ δὲ Πλάτων τὴν ἔδωκεν ἑξοσίαν, νὰ κάμῃ καθὼς ἐβλέπετο. ὁ ὅποιος ζῆλον θεῶν κινέμενος, ἔδηφάνισε πᾶσαν ἀταξίαν ὅπου τὰς μοναχὰς, ἢ τὰς σκλάβους ἐλύρωσε, ἢ τὰς ἀπέλυσε μετὰ τὰ μελάρια, ἢ ἄλλας θεαρέτους πράξεις ἐτέλεσε, διδάσκωντας τὰς ὡρὴν πολυκήμονας νὰ γίνων ἀκτιμονες ἢ πτωχοὶ καὶ τὴν τάξιν τῆς χήματος. ἢ ἔπως ἕμνον ἐκεῖνοι ἐδιωρθώθησαν, ἀλλὰ ἢ ἕτερα Μοναστήρια. ἔπος ἐν προκόπτων κατ' ἐνάξιν εἰς τὰς ἀρετὰς ὁ Θεόδωρος, ἔλαμπεν εἰς τὸ μέσον τῶν Πατέρων ὡς ἀστὴρ χειμέριος. ὅπου ἢ ἐδέλησκον ὁ θεῖός τε, νὰ τὸν τιμήσῃ μετὰ τὴν τῆς Ἱερουσαλῆμ ἀξίαν ὡς ἀξιώτατον. ὁ δὲ ταπεινὸφρων Θεόδωρος ὡρῶν μὴ ἐναντιεῖτο, τὸ βάρος τῆς ἀξίας φοβέμενος, ἔπειτα πάλιν ἔχει νὰ μὴ γῆν τὰ προεσῶτος παρήκοος ἔσερξε, καὶ παζόντες αἰτάμα εἰς τὸν Πατριάρχην Ταράσιον, τὸν χειροτόνησεν διδύς μετὰ πολλῶν διδάξειαν. ὅστις μετὰ τὴν Ἱερουσαλῆμ ἔλαβεν ὅμνη ὄλιον τὴν χάριν τῆς Πνεύματος, ἢ ὅπως ἐφάνη εἰς τὸ Μοναστήριον, ἐδόθη εἰς ὡριστοτέρους κόπας ἢ ἀγαθίσματα, συλλογίζόμενος τῆς ἀξίας τὸ μέγεθος. ἢ οὐκ ἐκοιμάτο, εἰμὴ μόνον μίαν ὥραν τῆς νυκτός, ἢ τὸ ὅπλοισιν μέρος ἀργύριον διχόμενος, ἢ ἀγαθωσπονδίας. ὅπου βλέπωντας τὸν ὁ Πλάτων ἐχαίρετο, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε πολλὰκις νὰ γῆν Ἡγέμενος, ἐπειδὴ ἦτον ἐκεῖνος γέρον καὶ ἀδύνατος. αἰμὴ οὐκ ἤθελε ποσῶς νὰ λάβῃ φροντίδας ἄλλων ἐπάνω τε. μὴ δὲ ἡμέρας τινὰς ἀρρώσισε βαρέως ἀγέρον, ἢ συγκαλέσας ὄλιον τὴν ἀδελφότητα, εἶπε ταῦτα. ἢ τελευταία μετὰ ἡμέρα ἐσήμωσε, καὶ ἰδέτε τίνα θέλετε νὰ σᾶς ψήφισω Ἡγέμενον. τότε ὅλοι μετὰ μίαν γνώμην ἐψήφισαν τὸν Θεόδωρον ὡς ἀξιόλογον ἢ ἐνάρετον ὅπου ὅλας ἢ δοκιμώτερον. τὸν ὅποιον ἐνεδέχθησκον ὁ γέρον, νὰ μὴ γῆν παρήκοος εἰς τὴν δικαίαν ἐκείνῃ ψῆφον πάσης τῆς ἀδελφότητος. ὅστις μὴ βίας ἔσερξε, ἢ ἐσνάξας ἐκ βάθους καρδίας, ἐδέχθη τὴν προσασίαν, ὅταν ἦτον χρόνον λέ. ἢ ἀπ' ἐκεῖ ἢ ἐμποροῦν ἢ γωνίζετο ὡριστότερα. ὅτι ὡρῶτερον μὴ εἶχε μόνον μίαν φροντίδα, πᾶς νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν τε, ἢ τότε, ἐφορτώθη ὄλονων τὴν μέριμναν. ὅπου ἐκαμνε χρεία νὰ προσέξῃ ὅπως μελῶς, ἢ νὰ ἀργυρῆ εἰς τὴν φύλξιν τῆς ποιήματος τε. ἔχει τὸ ὅποιον μετὰ μεγάλῃ καὶ ὡρῶτερον ἀσπιδῶν ἀρχισε καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ νὰ ἀνακαινίσῃ τὴν τῶν μοναχῶν ἀρχαίαν κατὰσασιν, ἢ μετὰ ἰδρώτας αἱμάτων ἢ μόχθους ἀναπαύσας εἰς τὸ ἀκρὸν τῆς ἀρετῆς τὰς ἐδικὰς τε μοναχὰς νὰ φθάσων ἐτέλεσε,

σε, ἢ εἰς πόσῳ τελειότητα ἔφθασαν, ὅπῃ πᾶς πάντας ἐπέλαβον, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ἅπῃ τῷ ποίμνῳ ταύτῳ τῆ Στιβδία τῷ Θεοφάνουμον, ἠμπορεῖ πᾶς εἶναι νὰ καταλάβῃ, ποταπὸς ἦτον εἰς τῷ ἀρετῷ, καὶ πόσον ζῆλον εἶχε νὰ σώσῃ ψυχὰς ὁ μέγας ἕτος Θεόδωρος. ἐπειδὴ ἕως τῷ σήμερον φαίνεται ἡ Θεοφανεσάτι ταύτῃ τῆ Στιβδία μονῇ, ἡ λαμπρὰ καὶ εὐδοξος, ὅπῃ εἶναι ἀντιστοιχίᾳ καὶ ἐσολισμῷ ἅπῃ ταῖς ἀρεταῖς Θεωσιώτερον ἅπῃ τὰ ἄλλα Μοναστήρια. ἐπειδὴ ὁ βίος καὶ πολιτεία ἐκείνων τῶ μοναχῶν εἶναι θαυμαστός, ἡ ἀγάπη καὶ ὁμόνοια, καὶ ἡ ὑπακοή καὶ φιλοφροσύνη τῆς Ἀγγελικῆ καὶ Οὐρανοῦ, καὶ ἡ φήμη τῆς ἐδραμεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον καὶ πολλοὶ ποδοῦσι νὰ τῆς ὑπολαύσων, ὅπου δούτως εἶδασιν, ἐπειδὴ ὅσοι εἰς ταύτῳ τῷ μονῷ ἀσκήτησαν, καὶ ἐπολιτεύθησαν καὶ τῷ ἀσκήσει τῆς Δείε τῆς Θεοδώρε, εἶναι ἱκανοὶ καὶ ἄξιοι νὰ διδάσκων ἄλλους, ὡς τύποι καὶ κανόνες ἀσκήσεως. Ἀλλ' ὅπῃ τὸ ἀποκειμένον ἐπανέλθωμεν. ἕτος ἐν ἐναρέτως πολιτευόμενος ὁ Δείος Θεόδωρος, ἐπεθύμα πᾶσαν ὥραν πότε νὰ ἀναχωρήσῃ ἅπῃ τῶν τῶν ἀπόσκαιρον Κόσμον, νὰ ὑπάρῃ εἰς τὸν ποδοῦμενον. καὶ ὅλη τῆ ἡ ζωὴ ἦτον μελέτῃ θανάτου, καὶ μόνον ἐν Χειρῶν ἕξῃ ὁ Ἐπιστολάρχης. ἤρχοντο δὲ καὶ ἅπῃ πολλὰς τόπῃς ἀνδραποῖ, ἔ μόνον ἀπ' ἐκείνῳ τῷ Θεοφάνουμον, ἀλλὰ καὶ ἅπῃ ἄλλῃς χάραϊς καὶ πόλῃς πολλοὶ πλέστοι καὶ πρῶτες, ἔχοντες πόδον νὰ συντόχῃσι μετὰ τῆς λόγῃς, καὶ ἐλάμβανων πολλῶν ὠφέλειαν, θῆατὶ ἦτον πολλὰ γλυκόλογος, πρῶτος, συμπαθῆς, καὶ ἀόργητος, καὶ ὅλῃς ἐδίδασκε ἀπόδυμα, Ἐπιστόπῃς, Ἱερεῖς, καὶ Μονάζοντες, νέους καὶ γέροντας, καὶ κάθε ἀνδραποῖν ἐδιώρθωνε, καὶ δού ἐστρεφον ὀπίσω κανόνας ἀπαρατος. ἤρχοντο καὶ ἅπῃ τῷ Κωνσταντινέπολιν πολλοὶ Λαῖκοι καὶ Πρεσβύτεροι, καὶ ὅλοι ἐλάμβανον ἀπ' ἐκείνων ὠφέλειαν, ἔ μόνον δὲ τῆς ζωῆς φωνῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰ τῆς Ἐπιστολῆς αὐτῆς καὶ συγγράμματα πολλὰς ἐδιώρθωναν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἀνδραποῖ ἦτον καὶ αὐτὸς ὀπίγειος, ἠλθον ὀκαιρὸς τῆς αὐτῆς τελειώσεως, ὅταν ἦτον χρόνων ἐπὶ τῆς ἡξήκοντα, καὶ ἀδυνήσας βαρέως ταῖς πρῶταις ἡμέραις τῆ Νοεμβεῖς, ἐλείπετο εἰς τῷ κλίνῳ ἀσάλλδῃς μετὰ ὀδυμῆνῃ δεινῇ εἰς τὸν ὀσάραχον, καὶ πάλιν ἐλάλει ἡ εὐλαλος ἐκείνη γλῶσσα, ἀπὸς νεθεσίαν τῆ ἀδελφῶν. καὶ εἶχεν εἶνα καλλιγεράφον, ὅπῃ ἔγραφον ὀλήγορα, ὅστις ἐξεδιάσεν ἐκείνῳ τῷ τελδταίαν καὶ ὕστερῶν τῆ κατήχησιν, ὅπῃ ἀρχίζει ἕτος. Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες ἠδυνήσῃ, καὶ πάλιν μετὰ τῷ ὀχλῷ σας ἔλαβον διώαμιν.

Τὰ δὲ ὀπλοῖπα ταύτης τῆς τελδταίας αὐτῆς διδαχῆς, ὡς ἀναγνώσῃ ὅστις βέλεται εἰς ταῖς κατήχησῃς, ὅπῃ ἔγραφε ἕξῃς πᾶσαν Ἐβδομάδα, τῆ β. τῆ δ. καὶ τῆ Παρασκῶν. τὰς ὀποῖας ἀναγινώσκων εἰς ὀλα τὰ Μοναστήρια, καὶ ἄλλῃς λόγῃς ψυχοφελῆς καὶ συγγράμματα σοφώτατα, ὅπῃ ἐσώθησαν ὁ μακάριος ἀπὸ τῆς ὀπῆς, ὅταν ἐδυνῆτο καὶ ἔγραφον. ἀπ' ἔ λοιπὸν ἐπελείωσε τῷ ὕστερῳ ἐκείνῳ κατήχησιν (ὡ τῆς πολλῆς σε Χειρῆς Θεοφάνουμον τὸν Θεόδωρον δωρεῆς τῆ καὶ χάριτος) ἐδυναμάθῃ θαυμασιώτατα, καὶ ἔγραφε τῆς τῷ κλίνῳ, ὁ πρῶτῳ χεδὸν νεκρὸς καὶ ἀκίνητος, ἐκίνησε ἀσπιπαπῶντας ἕως τὸ Κουβακόν, καὶ τελῆσας τῷ Δείαν Λειτουργίαν ἐκοινῶνσε τὰ ἅγια μυστήρια, ἔπειτα ὕπνηξε καὶ εἰς τῷ τράπεζαν μετὰ ὀλῃς τῆς ἀδελφῆς τῆς μονῆς καὶ τῆς ἕξῃς ὀσας ἔτυχαν, καὶ ἔφαγον. τῆς ἡγομῆς, ἀπ' ἔ ἐφίλδῃσε τῆς ἀδελφῆς, ἔπεσε πάλιν εἰς τὸ κλινίδιον, καὶ τῷ ἔκτῳ πάλιν τῆ αὐτῆ Μῆνὸς ἐσυνώθῃ ὀμοίως καὶ ἐλείπετο, καὶ τὸ βραδύ εἰσῆλθον εἰς τὸ κελλίον τῆ, καὶ τὸ μεσονύκτιον τὸν ἔσφιξε

οὐ πόνοι τῆς οδυῖναι δεινύτερα, καὶ σωμαχρῶντες οἱ Μοναχοὶ ἅπαντες, ἐθρή-
 νων τὴν τέτην ὑπέρησιν, καὶ μὴ δὴ δύο ἡμέρας εἶπε ταῦτα πρὸς αὐτὰς με δάκρυα.
 Ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες μου, εἶτο τὸ ποτήριον τῆ θανάτου εἶναι κοινὸν εἰς ὅλους
 μας. λοιπὸν ἐγὼ μὴ ὑπάγω πρὸς τὸν Δεσπότην μου, τὸν ὁποῖον ἡ ψυχὴ μου
 ἐπόθησεν, ἐσεῖς δὲ φυλάξετε τὴν Πίσιν Ὀρθόδοξον, καὶ τὴν πολιτείαν σας
 ἀμεμπτον, εἰς ὅσα σας ἐπαγγεῖλα. καὶ μὴ ἀμελεῖτε τὸν κανόνα σας, ἐὰν
 ποθῆτε τὴν σωτηρίαν σας. ἐνθυμᾶθε πῶς σας ἐβοήθησα, χωρὶς καμίας ἀ-
 μέλειαν εἰς ὅσα ἐχρειαζέσθε, καὶ πάλιν τῶρα ἐὰν καὶ λείπω σωματικῶς διὰ
 λόγους σας, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ μου δὴ χωρίζεται διὰ τὸ ποθῆμένον μου ποίμνιον,
 καὶ πάσασας ἐὰν εὔρω τινὰ παρρησίαν πρὸς τὸν Δεσπότην μου ὁ ἀνάξιος, δὴ
 ἀφίνω, ἄδωκ' ἐὰν δέωμαι τὴν αὐτὴν διαπλαγχτίαν καὶ ἀγαθότητα ἐὰν σας βοή-
 θῶ εἰς τὴν ψυχὴν, ἐὰν σκοπέτε εἰς τὸ καλλίτερον, μόνον μὴ ἀμελεῖτε εἰς
 τὰ ψυχικὰ ὅσον διδάσθε. ταῦτα καὶ ἕτερα ψυχοφελῆ λόγια ἔλεγον ἄλλας δύο
 ἡμέρας ὅτε ἔζησεν, διλογῶν πρὸς περὶ ἐσώτους καὶ ἐπιδοχόμους. ὅτι πολλοὶ
 ἐσωσάχθησαν διὰ τὴν ἀφορμὴν τῆς, ἐὰν λάβω τὴν διλογίαν μου. καὶ τὴν Κυρια-
 κὴν τὸ μεσημέριον, ὅτε εἶχεν ὁ Μιῶνας σῦδενα, ἐγνώρισε πῶς ἤθελε ἐὰν εὔ-
 γη ἢ μακαριότης ψυχὴ, καὶ προσάσσει, ἐὰν ἄφην λαμπάδας, ἐὰν λάβω τὸν
 ἀμωμον. καὶ ὅταν ἔλεγον αὐτὸν τὸν εἶχον· εἰς τὸν αἰῶνα ἐμὴ ἐπιλάθωμαι
 τῆς δικαιοματίαν σας, παρέδωκε τὴν ψυχὴν ὁ μακάριος. τὴν ὁποῖαν λαβόν-
 τες οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, τὴν ἐπήγαν εἰς τὴν ἐκεῖθεν μακαριότητα, καὶ σωμα-
 τειθμῆθην μετὰ τῆς Οσίου ὁ Οσίου, μετὰ τῆς Ἀθλητῆς ὁ πολυάθλος, καὶ μετὰ
 Κήρυκας τῆς Εὐαγγελίης ὁ μεγαλόφωνος, ὅτε ἐπλήρωσε τὴν Οἰκονομίαν μετὰ
 σοφώτατά τε συγγράμματα. τὸ δὲ τίμιον αὐτῆ καὶ πανίερον Λείψανον ἐπήγα-
 σιν εἰς τὸ νησὶ τῆς Περγήνης, καὶ τὸ ἐνταφίασαν ἐκεῖ διλαβῶς ὡς ἔπρεπε με-
 τὰ ὑμνοδίας καὶ δάκρυα. καὶ μὴ ὀκτὸ χρόνος, ἀφ' ἧς ἔπαυσε τῆς Ἐκκλησίας ὁ πό-
 λεμος, καὶ ἐξέφυγεν ὁ Εἰκονομάχος καὶ ἐχθρὸς τῆς Θεῆς Θεόφιλος, ἐσεῖλεν ἡ
 δισεβεσάτη Θεοδώρα καὶ ὁ αἰοίδιμος Πατριάρχης Μεθόδιος, καὶ ἐπήρασαν διὰ τὴν
 αἰῶθεν νῆσον τὸ Ἅγιον αὐτὸ Λείψανον, καὶ τὸ ὑπήγαγον εἰς τὴν μονὴν τῆς Στα-
 δίας, συκωνάντας το αὐτὸς ὁ Ἅγιος Πατριάρχης καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς μετὰ πολλὴν
 δολάβειαν, καὶ μετὰ λαμπάδας καὶ θυμιάματα. τὸ ὁποῖον ἦτον ἀκομι σῶσον καὶ
 ἀκέραιον, καὶ εὐγανον διὰ τὴν ἀνεκδιήγητον, καὶ τὸ ἐνταφίασαν εἰς τὸ μνήμα τῆς
 μεγάλης Πλάτωνος, καὶ Ἰωσήφ τῆς παρμακάρος, δόξαν τῆς παρμβασιλείᾳ Θεῶν
 ἀναπέμποντες. Ω, πρέπει τιμὴν, καὶ προσκυνῶσις πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς
 αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Ι Δ'.

Τῷ Ἁγίῳ Ἐνδόξῳ καὶ Πινδφήμῳ Ἀποστόλῳ

Ι Λ Ι Π Π Ο Τ.

Ἐνὸς τῆς πρώτης χορείας τῷ δάδεναι.

ΟΥτος ἦτον ἀπὸ τῆς χώρας Βηθσαϊδᾶ, συμπολίτης Ἀνδρέα καὶ Πέτρου, καὶ ἀπὸ μικρὸς ἐδόθη εἰς τὰ μαθήματα. καὶ ἔχοντας εἰς τὸν Νόμον πόσον πολλὴν, ἐπαδάζετο τὰ βιβλία τῆς Μωϋσέως. ὅτι ἔτις ἔχασι τότε οἱ Διδάσκαλοι τῷ Ἰσθαίαν συνήθειαν, καὶ ἐμάνθανον παρῶτον τὴν νέαν αὐτὰς τὰς βίβλους, ἔπειτα τὰς ἐρμηνύδων καὶ ἕτερα ὅσα ἐδιδόντο. ἀπὸ ταῦτα λοιπὸν ἐκατάλαβεν ὁ Φίλιππος ὅλας τὰς ῥήσεις, ὅπῃ ἐδεδλάμβανον καὶ τὴν Χριστὸν τῷ ἔλεειν, καὶ τὴν ἐφύλαξεν εἰς τὴν καρδίαν τῆς. ὅταν ἔν ἡμέρῳ αὐτὸν ὁ Δεσπότης Χριστὸς εἰς τὴν Γαλιθαίαν μετὰ τὸ Βάπτισμα, καὶ τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, δὲν ἔβαλε καιρὸν εἰς τὸ μέσον, ἀλλὰ ἐγνωρίσας, ὅτι αὐτὸς ἦτον ὁ Μεσσίας ὅπῃ ἐνόηοντο, προσθύμας τὴν ἠκολούθησε, καὶ πλέον δὲν ὀξεχώρισεν ἀπὸ λόγου, ἐξῆραντας πῶς ἡῦρε τὸν μαργαρίτῳ τὸν πολυτίμητον. τὸν ὁποῖον ἔχοντας πόσον νὰ συγκοινωνήσῃ πρὸς φίλοις τε ὡς καλοποροαίρετος ἄνθρωπος, δὲν εἰσκει τὸν Ναθαναὴλ, ὅστις ἦτον φίλος τε ἀκριβὸς, καὶ νόμος Διδάσκαλος, καὶ λέγει τῷ ὀρθήκαρτῳ τὸν Μεσσίαν εἰκείνον, ὅπῃ ἔχραψεν ὁ Μωϋσῆς, καὶ ἄλλοι Προφῆται, καὶ ἦλθε νὰ σώσῃ τὸν Ἰσραὴλ. ὅστις εἶναι ἀπὸ τῆς Ναζαρέτ, Ἰησοῦς ὀνομαζόμενος, καὶ ὅποιον ὀλοφύχως ἠκολούθησα, ἀπαρνησάμενος ἅπαντα. μετὰ ταῦτα καὶ ἕτερα ὅπῃ εἶπεν, ἀδήγησε παρὸς τὸν Δεσπότην τὸν φίλον τῆς. καὶ ἄλλα πολλὰ φαίνονται εἰς τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον, μετὰ τὰ ὅποια ἡμπορεῖ νὰ καταλάβῃ πᾶς εὐίας τῆς τῆς Ἀποστόλου τῷ ὀγνωμοσύνῳ καὶ ὑπακοῇ παρὸς τὸν Διδάσκαλον, καὶ ὅποιον ἀντάμα μετὰ τὰς ἄλλας ἐγίνε κοινῶς εἰς ὅλας τὰς κόπας εἰς τὴν σωτήριον Σταύρωσιν. ὅθεν καὶ τῆς Ἀναστάσεως ἀπήλαυσε, καὶ τῆς θεοσπεπῆς Ἀναλήψεως, καὶ τῆς παρουσίας τῆς Παναγίης Πνδύματος. καὶ τότε βάλλοντες κλήρας, πᾶς νὰ ὑπάγῃ πᾶς εὐίας νὰ κηρύξῃ τὸ σωτήριον Εὐαγγέλιον, ἀπήλθεν ἄλλος εἰς τὴν Ἀνατολίαν, ἄλλος εἰς τὰ Ἐσπέρια, ἕτερος εἰς τὸν Βορρῆαν, καὶ ἄλλος εἰς τὸν Νότον. τῶν δὲ Φιλίππου ἔτυχον ἡ Ἀσία, εἰς τὴν ὁποῖαν ὑπήγε προσθύμας, κηρύττωντας τὸν Χριστὸν εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ Κόσριν, ὑπῆγε σημεῖα καὶ θαύματα ἄπειρα. καὶ τὰ ὅποια τῶ Θεῷ συσπυρῆντος πολλοὶ ὀπίσθασαν, καὶ πανταχῶ ἐκτίζον Ἐκκλησίας, καὶ τὰ εἰδωλεῖα ἠφανίζον, ἔχει ὀροτόνα Ἀρχιερεῖς, καὶ ὀποδομῆς Θεσιασθήρια. εἶχε δὲ εἰς τὴν συνοδίαν τῆς τὸν Βαρθολομαῖον, καὶ μίαν τῆς σαρκικῶν ἀδελφῶν, Μαριάμιν ὀνόματι, οἱ τινες τῶ ἀκολούθησαν, ὑπηρετῆντες αὐτῷ καὶ συγκοινωνῆντες εἰς ὅλα τὰ λυπηρὰ καὶ χαρμώσιμα. καὶ πολλὰς πειρασμὸς καὶ θλίψεις εἰς ἁφόρους χώρας ἀπὸ τοῦ

σιν. ὁ Διδάσκαλος ἐταίε, ὡς ἄνδρες, ὡς ἀθανάτης τῆ Μωσαϊκῆς Νόμου ἐκα-
τακρίθη ἄπο ἡμᾶς ὀλόγως καὶ δικαίως εἰς σαυρικὸν θάνατον, ὅς τις ἔμεινε
γυμνός, εἰς τὸ ξύλον κρεμάμενος. καὶ εἶπας πλείσιος Ἰωσήφ καλέμενος, ἐπα-
ρεκάλεσε τὸν Πιλάτον, καὶ ἐσυγχώρησε νὰ τὸν ἐπιφιάσων. οἱ δὲ μαθηταὶ αὐ-
τῆ δὲ χάριν φιλίας, ἀπελθόντες τῷ νύκτα τὸν ἐκλεψαν δὲ νὰ πλανέσων
πολλὸς, καὶ ἔτις ἑσπειραν πανταχῶς τὸν λόγον, φημίζοντες τὸν διδάσκαλόν τε,
πᾶς ἀέστη. ἀπ' αὐτῆς εἶναι εἶπας καὶ ἔτος ὁ Φίλιππος, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμᾷ
νὰ βάλῃ εἰς τὰς χεῖράς τε ὁ Βασιλεὺς Ἀρχέλαος, νὰ τὸν θανατώσῃ εἰς πολ-
λῶν ἐκδίκησιν. παύσαντος δὲ τῆ Ἀρχιερέως τὸν λόγον. ἐσοχάζοντο οἱ παρε-
στῆτες, τί σκοπεῖται ὁ Ἀπόστολος. ὅς τις εἶπε ταῦτα μὲ ταπεινῶ λαλιᾷ καὶ
ἡσυχᾷ. γινέ ἀνθρώπων, ἕχατὶ ἀγαπᾶς ματαιότητα, καὶ συτυχεῖς τὰ ψόμα-
τα; δὲν ἐπλήρωσες ἐσὺ μὲ χρυσίον τὰς φύλακας, νὰ συκοφαντήσων τῷ Ἀ-
νάστασιν; δὲν ἰξόρρεις τὰς σφραγίδας, ὅπῃ ἔβαλες εἰς τὸν τάφον παρανομῶ;
τότες ἐθυμώθη ὁ ἀσεβέστατος, καὶ ὤρμησε νὰ θανατώσῃ τὸν Φίλιππον. ἀλ-
λὰ παρ' οὗτος ἔμεινε τυφλὸς καὶ ἀκίνητος. οἱ δὲ ἐπίλοιποι νομίζοντες μαγείαν
τὸ θαυματέρηγμα, ἐκίνησαν καὶ αὐτοὶ καὶ τῆ Ἀποστόλου πολλὰ ὀργιζόμενοι,
ὅθεν ἔλαβον τῷ ὁμοίαν παιδῶσιν. ὁ δὲ εὐσπλαγχνὸς καὶ μιμητὴς τῆ Κυρίου
ΦΙΛΙΠΠΟΣ τὰς ἐλοπήθη, καὶ ἔκαμε δὲ λόγους τὰς δέσπον λέγωντας, θερά-
πεισον τὰς ἀδυναμίας τῆς ψυχῆς αὐτῶ καὶ τῆ σώματος Κύριε, ἕχατὶ τῷ πολλῶ
σε διαπλαγχνίαν καὶ ἀγαθότητα, καὶ μετέβαλε τῷ γνώμην τε εἰς τῷ σω-
θέντων καὶ δόξαιων. ταῦτα εἰς τῷ γινώ ὁ Ἀπόστολος δὲχόμενος, ἤλθεν
ἄπο τῆς Οὐρανῆς εἰς τὰς ἀδυναμίας ἢ θεράπεισιν, καὶ φωτιζόντες ἀειδιτὰ καὶ νοη-
τὰ, ἐζητῶσαν τὸ ἅγιον Βάπτισμα. ἀλλ' ἐπειδὴ ἐγνώριζεν ὁ Ἀπόστολος, ὅτι ἡ
γνώμη τῆ ἀσθενῶν πολλὰς φορὰς μετετρέπεται, δὲν τε ἔκαμε τὸ θέλημα,
ἀλλὰ προσδέξασθε ἕκτονερον, ἐκατέβη ἄπο τῆς Οὐρανῆς θεία δυνάμις,
καὶ ἐχάλασον ὅλας τὰς βωμῆς, καὶ τὰ εἰδωλά τε ἐσυνήριξε, καὶ τὰς δαίμονας
ὅπῃ ἐφωλόθασιν ἐκεῖ, παντελῶς ἀπέλεσε. καὶ τότε ἐγίνη σεισμὸς μεγαλώτατος
τόσον, ὅπῃ ὅλοι τε ἐκατέφθων εἰς τὸν Ἀπόστολον εὐνομοί, καὶ μεγαλοφώνως
ἐκρύγαζον· δυνατὸς θεὸς εἶναι ἐκεῖνος, ὅπῃ κηρύττετε θαυμάσιε, εἰς τὸν ὁ-
ποῖον ἀδιστάτως χωρὶς ἀμφιβολίαν τινὰ πιστεύομεν, καὶ λαμβάνομεν τὸ λαβὸν
τῆς ἀναληθνήσεως χαίροντες. τότε ὁ Ἀπόστολος τὰς ἐβάπτισεν ὅλας, μόνος ὁ
Ἀρχιερεὺς ἔμεινεν εἰς τὸ σκότος ὁ δαίλαιος. καὶ βλέπωντας, ὅτι ὅλοι τε οἱ
ὑποτασόμενοι ἐπιστάσαν, καὶ ἐχάρισαν ἄπο λόγου τε, ἐβλασφήμα ὁ ἀνάγκω-
τος λέγωντας καὶ τῆ Πλάσσε λόγια δύσφημα. τῆ ὁποῖα τῷ ἀνοησίαν καὶ πα-
ρανομίαν ἢ γῆ μὴ ὑποφέρουσα, ἐχίθη, καὶ κατέπιε ζῶντα (ὡσπερ ποτὲ τὸν
Δαδᾶ καὶ Ἀβειρῶν) ἐταίον τὸν ἑρισκατέρατον. τότε ὁ Φίλιππος σηρίζωντας
τοὺς βαπτισόντας, ἐχειροτόνησεν εἰς αὐτὰς Ἐπίσκοπον κάποιον Νάρμισον,
τὸν ὁποῖον ἀναφέρει εἰς τῷ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῶν ὁ Ἀπόστολος.

Ὁ δὲ ΦΙΛΙΠΠΟΣ ὑπήγε πρὸς τὰς Πάρθους, καὶ κλίνωντας τὰ γόνατα, ἐζή-
τει ἄπο τῆς Οὐρανῆς θεῖαν ἐπίσκεψιν. καὶ διδὺς εἶδεν εἶνα αἰετὸν μὲ χρυσᾶς
πέτερυγας, ὅπῃ εἰκονίζασιν τὸν Χριστὸν ἐσαυρωμένον. ὅθεν πέρωντας ἄπο τῷ
ὄρασιν ταύτῃ θάρρος καὶ δυνάμιν, ὑπήλθεν εἰς τὸ κήρυγμα πρὸς τὸν ἔθνος.
καὶ ἔβαίνων πρὸς χώρας τῆς Καρδάκων, ἀνέβη εἰς εἶνα Καρδάκων πρὸς
τῷ Ἀζωτον. καὶ τῷ νύκτα ἐγινε μεγάλη φερίνα, καδῶς ἀρμυρίζων. ὅθεν

Δεισιπόμφοι εἰς μέγαν κίνδυνον, ἐφαίν φανοφανῆς τύπος τῷ Σταυρῷ, φωτί-
 ζώντας τὸ σκοπὸς τῆς νυκτός. Φθάσαντες δὲ εἰς τὴν Ἀζώτιδα γῆν, διγῆκεν
 ὁ Φίλιππος καὶ ἐκόνδισεν εἰς εἷνα οἶκον, τῷ ὁποίῳ οἱ Οἰκήτορες εἶχασιν μίαν
 θυγατέρα, ὅπως εἶχεν εἰς τὸ ὄμματι ἀδελφείαν, καὶ ἐκινδύωσε νὰ χάσῃ τὸ φῶς
 τῆς. ὁ Ἀπόστολος ἐν ἐκίρρυξε τὸν Χριστὸν εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, καὶ πισύ-
 σωντες ὅλοι, ἔλαβον τὸ ἅγιον Βάπτισμα. ὁ δὲ Πατὴρ τῆς Κόρης ἐζήτησε χά-
 ρειν ἀπὸ τὸν Φίλιππον, νὰ θεραπεύσῃ τὸ ὄμματι. λέγει πρὸς τὴν Κόρην ὁ
 Φίλιππος· μοναχίσε θέλω νὰ θεραπεύσῃς τὸ πάθος σου Χαριτίνην, καὶ χα-
 εἰζώσε θυάμιν, ἔμόνον ἐσύ, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἐδέχθησαν τὸ ἅγιον Βάπτισμα
 νὰ πελῆτε θουμάσια. τὸ πρῶτον λοιπὸν βάλε τὴν δεξιάν σου εἰς τὸ ὄμματι, ἐπι-
 καλεσμένη τῷ Δεσποτῷ Χριστῷ τὸ Σωτήριον ὄνομα, νὰ λάβῃς τὴν ἴασιν. ἔτι
 ἐν ποιήσασα, ἐθεραπεύθη ἡ Χαριτίνην ἀχαριστῶσα τὸν Κύριον. καὶ ἀπὸ τότε
 δευ ἐξεχώρισεν ἀπὸ τὸν Ἀπόστολον, ἀλλὰ ὑπῆγαν ἀνάματα εἰς τὴν Γεράπο-
 λιν, τὸν λόγον κηρύττοντες. οἱ δὲ ἐντόπιοι ἠθέλωσαν νὰ φονεύσῃν ὡς ἀπατεῶνα
 τὸν Ἀπόστολον, μετὰ πρόφασιν ὅτι νὰ μὴ ἀπατηθῆν αἱ γυναῖκες τῆς, καὶ τῆς
 χωριδῶσι, καθὼς καὶ ἄλλων πολλῶν ἐπλανήθησαν. ἄρχων δὲ τις αἰδέσιμος
 ἀπὸ τῆς ἀλλῆς καὶ τιμῆς ἀξίος, τὸν ἐλύβωσεν ἀπὸ τὸν λιθασμὸν, λέγων ταῦ-
 τα τῆς συμπολίταις τῆ· ἀδελφοὶ ἀκούσατε τὴν βελῶν με. μὴ κάμετε τινὰ ἀ-
 δικίαν τῆτε τῷ ἔξῃ. ἀλλὰ ἄς δοκιμάσωμεν τὴν διδασκαλίαν τῆ, εἰὰ εἶναι εἰς
 θυκίην σωτηρίαν. καὶ δευ ἐδωμήθησαν νὰ ἐναντιωθῶσι τῷ Ἀρχοντῷ, ἐπειδὴ
 ἦτον ἐπίσημος. ὅς τις πρῶτος ἀπὸ τῆς ἀλλῆς, ἔπεσεν εἰς τῆς πόδας τῷ Ἀπο-
 στόλῳ ἀδελφωμένων τὸν νὰ κονύσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆ, καὶ παρῆγοντες ἀπέμα,
 ἐσκανδαλίθη ἡ γυνὴ τῷ Ἀρχοντῷ, Μάρμελλα, ζητήσα λύσιν τῷ σιωικεσίῳ,
 καὶ νὰ τῆς ἐπιτρέψῃ τὴν προίκα ὀπίσω, εἰὰ δευ ἐγάλη ἀπὸ τὸ πῶτι τὸν
 Φίλιππον. ὁ ὁποῖος βλέπωντας τὸν Ἀρχοντα πρῶτον, τῷ ἔδωκε θάρρος
 νὰ ἐσκεταί εἰς τὴν Πίσιν. αὐτὸς δὲ προσδύχόμενος ἐκαμῆ ἐκείνῳ ὅτι ἐσκαν-
 δαλίζετο, δέλλῳ τῷ ἀδρόδ αὐτῆς καὶ ὑπήκοον, καὶ τῷ ἔλεθρῷ. ἀπὸ τῆς ἡλθῆν
 ἐπῶτος ὁ θουμάσιος ἀνδρωπος; ὡ πόσον εἶναι οἱ λόγοι τῆ γλυκύτατοι, καὶ ἐ-
 παινετὴ τῷ ἡθῶν αὐτῆς ἡ κατῆσασις.

Ὁ δὲ Ἀρχων εἶπεν αὐτῇ· Μεγάλη Θεὸς κῆρυξ εἶναι ὡ γυνίαι, καὶ αἰωνίου
 Βασιλείας πρῶξενος, καὶ ἄς πισύσωμεν εἰς αὐτὸν ἀνὸς φαίνεται. πρῶσιπτον-
 τες ἐν εἰς τὸν Ἀπόστολον, ἐβαπτίθησαν μετ' ὄλον τὸν οἶκόν τῆς, μετ' ἐκείνου
 δὲ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς γείτονας. ὁ δὲ ἀρετῆς τῆς κακίας βλέπωντας νι-
 κημῶν τῷ λόγῳ τῆ, ἐπρῶκίνησε τινὰς νὰ καύσεν τὸ πῶτι τῷ Ἀρχοντῷ. τῆ-
 το γνωρίσας ὁ Ἀπόστολος ἔξῃ Πνόμετος, διγῆκε πρὸς αὐτῆς ἀφοβα, καὶ κρα-
 τῆσαντες αὐτὸν ὡς θηρία ἀήμερα, τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸ Δικαστικὸν βελδύθηλον.
 τῷ ὁποῖῳ ὁ Ἐξάρχος ὀνομαζόμενος Δεῖσαρχος, εἶπε ταῦτα πρὸς αὐτὸν μετὰ
 μάνητα. ἔξῃρω πῶς καυχῶσαι εἰς ταῖς μαγείαις, ἀλλὰ εἰὰ δευ τῆς ῥίψῃς
 ἀπὸ πάνω σου, σὲ θέλω θανατώσει μετὰ λιθασμὸν πικρότατον. πρῶ δὲ τοῦ
 σταυρωθέντος Θεῶς σου, θέλωμεν ἐξετάσει μετὰ τὸν καιρὸν ὑςερα. ταῦτα λέγων
 τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τῆς ἔξῃ τῆς κεφαλῆς, καὶ τὸν ἐπὲθῃ γέλα θραβίζωντάς τον
 εἰς εἷνα καὶ ἄλλο μέρος καὶ βασανίζωντας. Ὁ δὲ Ἀπόστολος ἔξῃ νὰ σωφρονί-
 σῃ τὴν ἀπίστῳ τῷ Δεῖσαρχῷ, ἴσως δὲ καὶ ἔξῃ νὰ γνωρίσεν οἱ παρῶτες,
 πῶς εἶναι δυνατῷ Θεῷ ὑπέρτης, ἐβόησε μεγαλοφώνως νὰ τὸν ἀκούσῃ ἀπα-
 τῆς,

τες, λέγωντας. ἐσύ Κύριε ὅτε ἔπλασας τὴν καρδίαν μας, καὶ ἐγνωρίζεις τὰς κινήσεις αὐτῆς καὶ ἁνοήματα, πλήρωσον με τὸν λόγον ἐστῶν, ὅς τις δὲ γίνεαι χωρὶς ὀργῶν ἀπὸ τῆς καρδίας μου, καὶ ὡς γίνῃ πρὸς σωφροτισμὸν τῆς ἀλλοῦ φρονήσεως ἢ ἀπακτῆς χεῖρα ἐστῆς, ὅτε ἐτόλμησε νὰ ἀπλώσῃ τῆς κεφαλῆς ὅτε ἠγάσας. ἔπος εἶπε, καὶ εὐθύς ὁ λόγος ἔργον ἐγένετο. καὶ ἕμῳνον ἐξηραίνῃ ἢ χεῖρα τε, ἀλλὰ καὶ ὁ σῆμα ὀφθαλμὸς τῆς μερᾶς ἐκείνης ἐτυφλώθη, καὶ ἐκωφώθη εἰς τὰ δύο ὄψα, καὶ ἔμεινον ἀλαλος. οἱ δὲ παρεσῶτες ἐξέσπασαν, καὶ παρεκάλων αὐτὸν μὲ φόβον, νὰ συγχωρήσῃ τῷ πταίσαντι. λέγοντας ὁ Ἀπόστολος· αἱ θρασυφαί τῆς μελῶν δὲ δυνῶνται νὰ βοηθηθῶν ἀπὸ ἀνδραπον, ὅτι σῆμα εἶναι ὁ διορθωτὴς αὐτῆς ὁ Δημιουργός, ὅπῃ ὅς ἀρχῆς ἐσυνάρμοσον ἐκ τῆς γῆς τὸν ἀνδραπον, καὶ ἐὰν δὲ πισθῶσιν εἰς ἐκείνον ἀνάμασιν μετ' αὐτὸν, ὅτε ἔπαθε, δὲ λαμβανῆς τῶν θεραπειῶν τε. τῶν ἄραν ἐκείνων ἐτύχε καὶ ὑπήκουον νὰ ὀνηφιάσιν ὅσα νεκρὸν, καὶ πιάνοντες τῶν κλίβω ἐκείνοι ὅτε ἦσαν μὲ τὸν Αἰσαρχον, ἔλεγον τῷ Ἀποστόλῳ φηγγελῶντες τον, ἐὰν αὐτὸν τὸν νεκρὸν ἀνάσῃς, ὅλοι νὰ προσκυνήσωμεν τὸν Θεὸν σε μὲ τὸν Αἰσαρχον. ὁ δὲ Ἅγιος κητάζωντας πρὸς τὰς Οὐρανὸς, ἔκαμε προσβῆλῶν ὀλίγην ἄραν, ἔπειτα ἐκάλεσε τὸν νεκρὸν μὲ φρεῖαν φανῶν ἐξ ὀνόματος, λέγωντας. Θεόφιλε ὁ Χειρὸς σε προσάσει. ἐγείραι, καὶ λάλει εἴτι θέλεις χωρὶς ἐμπόδιον. τότε παρόψῃς ὁ νεκρὸς (ὡ τῷ θαύματος) ἐσुकώθη, καὶ ἐπρόσπεσον εἰς τὸν Ἀπόστολον, λέγωντας. δι' χερσῶν σοι Ἅγιε τῷ Θεῷ, ὅτι τῶν ἄραν ταύτῃ, ἀπὸ πολλὰ κακάμε ἐλύθῃσας, ὅτε μὲ ἐσυριαν δυνατικῶς δύο μαῦροι καὶ ἄχιοι, νὰ μὲ ρίψῃν εἰς τὸν ὀλέθειον τάρταρον, ἐὰν δὲ ἠθέλες προσθάσῃ νὰ μὲ λυθῶσῃ τὸν ἄθλιον. τῷ τὸ φράδοξον ἔκαμῃ ὅλης καὶ ἐβόμαξῶν, θαυμάζοντες, πῶς ἠξῶρε καὶ τὸ ὄνομα τῷ ἀπεθαμῆν, ὅτε δὲ τὸν εἶδε προπτερα, καὶ τὸν ἀνέσῃσε πάραυτα. λοιπὸν ὑπορρίψοντες πᾶσαν ἀμφιβολίαν καὶ διαγμὸν, ἐπισθῶσαν λέγοντες. αὐτὸς ὅτε κηρύττεις θαυμασιώτατε, εἶναι μόνος Θεὸς ἀληθῆς καὶ παντοδύναμος, ὅτε τελῆ τοιαῦτα φράδοξα. εἰς τὸν ὁποῖον προσρέχοντι ἅπαντες καὶ ἀδιδάκτως πισθῶμεν. τότε κατεπαύσας μὲ τῶν χεῖρά τε τὸν θάρυβον, ἐπρόσθεξε τὸν Ἄρχοντα, νὰ κάμῃ τὸ σημεῖον τῷ Σταυρῷ εἰς τὸν Αἰσαρχον, τῶν παναγίαν Τεράδα ἐπικαλέμνος, τὸ ὁποῖον ποιήσας ἐθεραπέδῃ τελείως ὁ Αἰσαρχος. τότε πᾶντες ἔλαβον τὸ σωθῆιον Βάπτισμα. καὶ ἐξόχος ὁ Πρεφῆντος ὁ Πατέρας τῷ ἀνάσῃσιν ἐκ νεκρῶν, ὅς τις ἦτον ἀπὸ τὰς προσεῶτας τῆς πόλεως, πισθῶσας ὀλοφύχας εἰς τὸν Χειρὸν, ἔδωκε τῷ Ἀποστόλῳ τὰς δώδεκα χρυσῆς Θεῶς ὅπῃ εἶχε, νὰ τοὺς θημοιράσῃ εἰς πόντας. ἕμῳνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καλῶς ἐξοθέσας καὶ τὰ ἐπιλοιπά τε φράγματα, ἐφύλαξεν ἕως τέλους τῶν πῆσιν, καὶ ἐτελείωσε τὸν βίον θεάρετα.

Ὁ δὲ Ἀπόστολος κατηρτίζωντας ὅλης ἐκείνης πρὸς τῶν Ὁρθόδοξον πῆσιν, καὶ χειροτονήσας τὸν ἀνάσῃν ἠῤῥα τῆς Μαρκέλλας τὸν ἀνδρα Ἐπίσκοπον, καὶ Πρεσβυτέρους, καὶ Δικαῖους, ἐπρόσθεξε νὰ κτίσῃν Ἐκκλησίας, τὰς ὁποίας ἐκαθιέρωσε, καὶ διδάξας ἅπαντας τὰς ἐκλήθῃκε, καὶ παθῶντας εἰς τῶν Φρυγίας ἐκονόσῃ εἰς μίαν πόλιν πολυάνδραπον, καὶ φηρημὸν, ἥτις ἀνομάζετο Μηπρ τῶν ἄλλων, τῶν ὁποῖαν βλέπωντας ὁ Ἀπόστολος, πῶς ἦτον εἰς τὸς ἀγνωσίαν βεβουδισμῆν, ὅτε ἐπροσκυνῶσαν ὅλοι καὶ Θεὸν μίαν Ἐχιδνα μὲ

γάλλω πολλά κ' φοβεράν εἰς τὴν ὄρασιν, ἐβάρη τὴν ψυχὴν ὑπὸ θεῖον ἔρω-
 τα, ἔξ τῆν ἀπώλειαν τῆν ἀνθρώπων, τὰς ὁποῖας ἐμάρανε πόσον ὁ δὲ βολος,
 ὅτι ἐκάποινα ἔσωθεν τῆ θεῖα ἐκείνη, κ' τὰς ἔφερον εἰς τοιαύτην ἀναιδι-
 σίαν, γὰρ τῆ δίδεν θυσίαν ἀνθρώπων οἱ ἀπάνθρωποι. πλησιάζας ἔν εἰς τὸ
 θεῖον ὁ μέγας Ἀπόστολος, ἔκαμε προσόχην πρὸς τὸν Θεὸν σωτομον, κ' ἡ
 ἐπικαλέμενος τῆ Δεσπότη Χριστῆ τὸ φοβερόν κ' ἀσεκτον τῆς δαίμοσιν ὄνομα,
 ἐθανάτωσε τὴν πολλῆς ἀπαλείας αἰτίαν, κ' ἔμεινε νεκρὰ, φοβερόν εἰς τοὺς
 παρεσῶτας θάναμα. ἀφ' ἔ λοιπὸν ἐλύθωσε τὸν λαὸν ὑπὸ τοῖσιν κακὸν, τὰς
 ἐδίδαξε τὸ μυστήριον τῆς τῆ Κυρίας συγκαταβάσεως, ὅτι εἷας Θεὸς εἶναι μὴ
 ἄλλοι Ποιητῆς ἀπάσης τῆς κτίσεως, ὅς τις ἐδημιόργησεν ὅλον τὸν Κόσμον ὄρα-
 τὸν κ' ἀόρατον, κ' ἔπλασε τὸν ἀνθρώπον, κ' ἀπέπλασε μὲ τὴν Σωτήριον
 Σταυρωσιν αὐτῆ κ' ἀνάστασιν, κ' εἰς Οὐρανὸς ἀναβίβασσιν, ὅστις μέλλει πᾶ-
 λιν γὰ ἔλθῃ τὸ δεύτερον, γὰ ἀναστήσῃ ὅλον τὸ γένος τῆς ἀνθρωπότητος, γὰ ἀ-
 ποδώσῃ καθ' ἑνὰ κ' τὰ ἔργα τε. κ' ὅσοι εἶναι βαπτισμένοι εἰς τὸ ὄνομα τε,
 κ' φυλάξωσι τὰ ἅγια τε προσάγματα, γὰ κληρονομήσῃν διφροσύνῃ αἰώνιον.
 ὅσοι δὲ πάλιν ἀθετήσῃν τὸν νόμον τε, γὰ κατακεῖθῃν εἰς ἀπελόγητον κόλασιν.
 μὲ ταῦτα κ' ἄλλα σωτήρια λόγια ἐκατήχησε τὸν λαὸν ὁ Ἀπόστολος, κ' ὅσους
 εἶδε πᾶς ἐδέχθησαν εἰς τὴν ψυχὴν τὸν λόγον τῆς Πίσεως, ἐβάπτισε, κ' ἡ
 χειροτονήσας Ἀρχιερεῖς κ' Πρεσβυτέρους, κ' τελέσας ὅσα ἦσαν χρειάζομενα,
 ἦλθεν ὁ καιρὸς γὰ ὑπάγει πρὸς τὸν ποθέμενον, γὰ πῆ κ' αὐτὸς τὸ ψυχσω-
 πῆριον τῆ μαρτυρίᾳ ποπέριον. λοιπὸν ἐκατάβαλαν αὐτὸν εἰς τὰς Ἀρχοντας, κ' ἡ
 πιαίνοντες τὸν ἐβασαίνισαν θαφόρας, κ' πικρῶς τὸν ἐρράβδισαν, ἔπειτα δερόντες
 τὸν ὑπὸ τὰς ἀσραγάλης, τὸν ἐκρέμασαν κατικέφαλα. ἦτον δὲ τότε ἐκεῖ ἡ ἀ-
 δελφῆ τῆ Μαριάμνη, κ' Βαρθολομαῖος ὁ Ἀπόστολος, ὅτι αὐτάμα ἐκοπίαζαν
 εἰς τὸν μυστικὸν ἀμπελῶνα, κηρύττοντες τὸ Εὐαγγέλιον. κρεμάσαντες ἔν κ' τὸν
 Βαρθολομαῖον ὁμοίως, ἐσαύρασαν τὸν Φίλιππον. ἡ δὲ Μαριάμνη αὐ καλὰ κ'
 δούτῃς ἔκαμαν κακὸν εἰς τὴν σάρκα, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ τῆς ἐσύμπαχε, κ' ἐπό-
 ρει, βλέπεσα τὸν ἀδελφόν, τοιστῆ ὅπως βασανίζομενον. ὅταν δὲ ταῦτα ἐσάρ-
 χησαν, ἐκδίησεν ὁ Παντοδύναμος τὸν φίλον τε Φίλιππον, κ' ἔξαιφῆς ἐγί-
 ρη σεισμὸς εἰς ὅλην τὴν χῶραν αὐτῆν φοβερώτατος, κ' ἐβέλησε τόπος πο-
 λὺς, κ' πολλοὶ ἀπαλέθησαν. οἱ δὲ λοιποὶ ἐλυπῆταν, ὀπορῆντες κ' μὴ ἡ-
 ξέροντες τὴν αἰτίαν τοσαύτης θλίψεως. ὁτέποτε δὲ ἐκατάλαβαν τὴν ἀνο-
 μίαν τῆς. ὅθεν προσελθόντες εἰς τὰς Ἀγίας μ' δακρύων, ἐδέοντο, γὰ τοὺς
 συχωρήσῃν τὸ πταίσιμον. τότε ἐπειδὴ ὀλοφύχως ἐμετανόησαν, τὰς διαπλαγ-
 χήθη ὁ Κύριος ὡς φιλήνθρωπος, κ' παύωντας τὸν σεισμὸν, τὰς ἐλύθωσαν
 ἀπ' ἐκεῖνον τὸν ἐπώδιον κίνδυνον, κ' ὀπτασίαν θαυμασίαν τὰς ἔδειξεν εἰς
 σημεῖον θειοτέρας δυνάμεως, ἦγεν εἶδασι μίαν σκάλαν, ὑπὸ τὴν γῆν ἕως
 τὰ ἔραβια, κ' τὰς ἔδειχεν τὴν ἀνοδον. ἔτο ἔγινεν εἰς τὰς ἀπίστες ὁδὸς σω-
 τῆριος, κ' ὀμολογῆντες τὸν Χριστὸν, Θεὸν ἀληθῆ, ἐκατέβασαν τὸν Βαρθολο-
 μαῖον ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἐκρέματο, κ' θέλοντες γὰ ξεκαρφώσῃν ὑπὸ τὸν Σταυρὸν κ'
 τὸν Φίλιππον, δὲν ἠθέλησαν, ἠξέδύραντας ὅτι εἰς ὀλίγῃ ὥραν, ἔμελλε γὰ ὑ-
 πάγει πρὸς τὸν ποθέμενον. ὅθεν ὑπὸ τὸν Σταυρὸν ἔτω καθηλωμένος ἐδίδα-
 σκε τὸν λαὸν ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, νεθετώντας αὐτὰς γὰ πισθεῖν καθ-
 ρὰ πρὸς τὸν ὄντως Θεὸν, κ' γὰ φυλάξῃν ὅλα τε τὰ προσάγματα. ταῦτα λέ-
 γαν

γων ἔκαμε δέουσιν δι' αὐτῆς. καὶ ἔπος ἀπήλθεν ἡ μακαρία ψυχὴ τε πρὸς Κύριον. τὸ δὲ τίμιον αὐτῆ καὶ Ἁγίου λείψανον ἐνταφίασαν εὐλαβῶς ὁ Βαρθολομαῖος καὶ ἡ Μαριάμνη τῇ ἰδ. Νοεμβεῖς, φάλλοντες ἁδᾶς καὶ τῷ ταξίῳ καὶ ὕμνος πρὸς τὸν Θεόν, δοξάζοντες αὐτὸν, καὶ πανηγυρίζοντες τὸν Ἀπόστολον. Ἐπειτα ἀφ' οὗ ἔκαμαν ὀλίγας ἡμέρας, καὶ ἐσερέωσαν εἰς τῷ Πίσιν τῆς Γεραπολίτας καλλίτερα, ὑπῆγαν εἰς ἄλλα κάσρη καὶ χώρας, κηρύττοντες τὸ τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον. Ὅτι αὐτῷ ἀρέπει πάσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυνήσις, πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. ΑΜΗΝ.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Ε΄.

Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, καὶ Ὁμολογητῶν

ΓΟΥΡΙΑ, ΣΑΜΩΝΑ, ΚΑΙ ΑΒΙΒΟΥ.

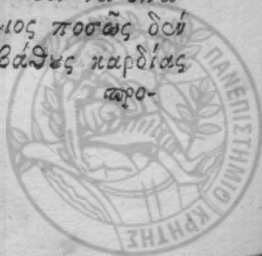

Εἰς τὰς ἐξαποσίους χρόνους μὲν τῷ μοναρχίῳ τῆ Μακεδόνης Ἀλεξάνδρῳ, σινοία δὲ τῆς Βασιλείας Διοκλητιανῆ, ἐγείρεται καὶ τῶν Χριστιανῶν διωγμὸς μέγας καὶ χαλεπώτατος. τὸν καιρὸν ἐκείνον ἦτον δύο ἄνδρες εὐλαβεῖς πολλὰ καὶ ἐνάρετοι ἀπὸ τὰ ὄρεα τῆς πόλεως Ἐδέσσης, ὁ μὲν Γεσίας, ὁ δὲ Σαμανᾶς ὀνομαζόμενοι. οἱ τινες ἐκατοικῶσαν μακρὰν ἀπὸ τὰς πόλεις, σκευάζοντες μόνον πῶς νὰ ἀρέσασιν τῷ Θεῷ, καὶ φυλάσσοντες αὐτῶ τὰ προσάγματα ἅπαντα, εἰς δὲ τῷ ἀγάπῳ καὶ ἐγκράτειῳ ἦτον ὁ Γεσίας τόσοσ ὑπμελητῆς ἄσκητος, ὅπῃ τὸν ἐπαινομάζαν ἐγκρατῆ οἱ ἐγκώριοι. ὁμοίως καὶ ὁ Σαμανᾶς εἶχε τὸν πόσον τε ὄλον εἰς τὸν Θεόν, τὸν Γεσίαν μιμέμενος. πῶς ἐκατάβαλαν εἰς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἐδέσσης Ἀντώνιον, ὅτι ἐδίδασκον τὰς ἀνδράπας, νὰ μὴ ψιφῶσι τὰ βασιλικὰ προσάγματα, καὶ νὰ πισδῶν εἰς τὸν Χριστόν, καταφρονῶντες προσωνεῖα κολασήρια. ὁ δὲ Δικαστὴς ἐπρόσαξε, νὰ φυλακώσων τὰς ἀνωθον δύο, καὶ ὅσας ἄλλας εὗραν, νὰ ὁμολογῶσι τῷ Χριστῷ τὸ ὄνομα. τὰς ὁποίας ὀξετάζωντας διαφορᾶς, ἐρρβδισε καὶ ἐβασαίνισον ἅπαντας. ὀξαιρέτως δὲ τὰς Ἁγίους ἐπίσης ἐπώδρατισον εἰς τὸ κελτέιον, καὶ τὰς ἐπώδρατινα, νὰ θυσιάσων τὰ εἰδῶλα, ἔξ νὰ μὴ λάβων ἐπώδριον θάνατον. ὁ δὲ Σαμανᾶς ἀπεκρίνατο, μὴ ἄλλοιτο νὰ ἀφήσωμν τῷ ἀληθινῷ Πίσιν, ἔξ μέσε τῆς ὁποίας ἀείσομν ζωῷ αἰώνιον, καὶ νὰ προσκυνήσωμν ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀρχισα ἔθῶνα. καὶ ὁ Ἡγεμῶν, ἔξ τὸ καλόν σας σας συμβελεδῶ, νὰ κάμετε τῷ Βασιλέως τὸ θέλημα. λέγειτον ὁ Γεσίας, ποτε εἰς τὸν αἰῶνα δοῦ ἀπαρνερέδον τῷ Πίσιν μας, ἔπε νὰ ὑποταχθῶμν εἰς τῷ φθαρτῷ Βασιλέως τὸ θέλημα, ὅτι ἡμεῖς ἔχομν Πατέρα εἰς τὰς Οὐρανῶς, τῷ ὁποῖε ποιῶμν τὸ πρόσχημα, ὅς τις ἔστὶ πάντων τῶν Βασιλέων Δεσπότης, καὶ Κύριος. Διὰ τῷ ἀγάπῳ τῷ ὁποῖε καταφρονῶμν ὅλα τὰ σαρκικὰ θέληματα, καὶ εἰμεδον ἔτοιμοι νὰ λάβωμν πρὸσκαιρον θάνατον, διὰ νὰ δοξαθῶμν εἰς τῷ Βασιλείᾳ αὐτῇ,

καὶ τὰ ζῆφυ αἰώνια. ταῦτα ἢ ἄλλα πλείονα ἔλεγχθῆς με τῆς Ἀγίας Ὁ-
 γερμῶν, ἢ μὴ διωκόμενος νὰ τῆς φέρῃ εἰς τὴν γνώμῃν τε, τῆς ἐφυλάκωσεν ἕως
 δευτέραν ἔξετασιν. Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἔσειλον ἐκεῖνας τῆς ἡμέρας εἰς τὴν Ἐ-
 δεασαν ἔξ ἐπιτροπῶν τε, τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἀντιοχείας Μισσένιον, νὰ ἔξετάσῃ
 ὅσας εὐρὴ Χριστιανῆς, νὰ τῆς θανατώσῃ με πᾶσινα κολασήρια, ἐν δὲ προ-
 σκυνήσῃν τὰ εἶδωλα. ἤφεραν ἐν τὸν Σαμωνῶν καὶ Γαλιαν πρώτης ἀπὸ τοῦς
 ἄλλας εἰς τὸ κελύριον. ὁ γὰρ Μισσένιος τῆς ἐφόβισε πολλὰ με λόγια, νὰ τῆς
 δώσῃ ἁεφόρος βασάνης, νὰ ξεχίσῃ τῆς σάρκας τῆς ἕως νὰ φανῶν τὰ ἐντόδια,
 νὰ χύσῃ μόλυβδον ἀπὸ τὸ σῶμα, νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλίαν τῆς, ἢ ἄλλας πολ-
 λὰς ἀπειλὰς τῆς εἶπε. ἔξ νὰ τῆς κάμῃ νὰ δειλιάσῃσιν. ὁ δὲ Σαμωνῶν ἀπε-
 κείνατο. ἡμεῖς φοβόμεσθον καὶ ἔρομεν τὸν ἀκοίμητον σιάληνα, καὶ τὸ πῦρ
 ἐκείνο τὸ ἀσβεστον, ὅπε κολάζον σῶμα καὶ ψυχὴν αἰώνια, ἀμὴ τὰ ἐδικάσας
 κολασήρια μόνον τὸ σῶμα ὠδαιμικρὸν βλάπτῃσι, τὴν δὲ ψυχὴν ἐκλαμψύ-
 νουσιν. ἢ ὅσον μᾶς βασανίσεις δειμύτερα, τὸσον μᾶς ὠφελεῖς ὠφελότερα,
 ἢ μᾶς προσχρῆνεις ἀνεκδήγητον ἀπόλαυσιν, καὶ αἰώνιον ἀγαθίαν. Ὅταν οὖν
 εἶδον ὁ Ἡγεμῶν τὴν σφραγῆ αὐτῆς γνώμῃν καὶ ἀμετέθετον, ἀφῆκε τὰ λόγια,
 καὶ ἀρχίζει τὰ κολασήρια, καὶ προσάγει Ἀγνῖνον τὸν Κομηταρῆσιον νὰ τῆς κρε-
 μάσῃ ἀπὸ τὴν μίαν χεῖρα, εἰς δὲ τῆς πόδας αὐτῆς νὰ δέσῃ λίθον βαρύτε-
 τον, ἔξ νὰ κατασπάσῃν τὰ νεῦρα καὶ φύλουςες, νὰ ἔχῃν ὀδύνην δειμύτατον.
 τότε χρομῶν, ἐπρέμνταν ὄρας πόντε, ὑπομύοντες καρτερικῶς τοιαύτῃ πα-
 νώδιων βάσανον, χωρὶς νὰ φανάξῃν, ἢ νὰ σφαῖξῃν ὀλάτελα. Ἀλλ' ὡσπερ νὰ
 ἦσαν ἄλλοι οἱ πάχοντες, καὶ αὐτοὶ νὰ τῆς ἐσοχάζοντο.

Ἀφ' ἔ λοιπὸν ἐπέρασον τῶσαις ὥραις, τῆς ἠρώπισαν πάλιν, ἐὰν ἔσεργαν νὰ
 τελέσῃν τῆ Βασιλείας τὸ πρόσημα; καὶ ἰδόντες αὐτῆς, ὅτι δὲ ἔδωκοντο νὰ
 ἀποκεῖθῃσιν ἀπὸ τῆς πόνος, τῆς ἐκατέβασαν, καὶ τῆς ἐκλείσαν εἰς μίαν ζοφε-
 ρῶν φυλακῆν, ὅπε τὴν ὠνόμαζον σκοτεινὸν λάκκον, καθὼς ἦτον καὶ ἀλή-
 θειαν, ὅτι φῶς ἡμέρας ποσῶς ἐκεῖ δὲν ἐφαίνετο. καὶ ἀσφαλίσαντες εἰς τὸ ξύ-
 λον τῆς πόδας τῆς, ἐπαγγέλλαν τῆς φυλάκων νὰ μὴ πολμήσῃ τις, νὰ τοῦς
 δώσῃ ψίχα φαμίᾳ, ἢ ρανίδα ὕδατος. καὶ ἔκαμαν εἰς τοῖστον τόπον πανώδιων
 ἀπὸ τῶν πρώταις τῆς Ἀγίας, ἕως τῆς δέκα τῆς Νοεμβεῖς, ἀπὸ τὴν πείνω
 καὶ δίψῃν καὶ ἄλλαις σφοδραῖς βασανίζόμενοι, καὶ τότε τῆς ἤφεραν εἰς τὸν
 Ἡγεμόνα, καὶ λέγει τῆς· δὲν ἐσωφρονίδητε τὸσον καιρὸν, νὰ καταλάβετε τὸ συμ-
 φέρον σας; οἱ δὲ ἀπεκείνησαν· πολλὰν σὲ ἐπομῆν τὴν γνώμῃν μας, καὶ μὴ
 χαίης τὸν καιρὸν ἀκαιρα, ἀλλὰ κάμε καθὼς ὁ Βασιλεὺς σὲ ἐπόσταξε. τότε
 κελόει νὰ κλίνῃν τὸν σῆα πόδα τῆς Σαμωνῶν ἀπὸ τὸ γόνατον, καὶ τότε χρομέ-
 νη, ἐπρέμασε κατακεφαλῆς ἀπὸ τὸν κεκλιμῆρον πόδα τὸν Ἄγιον, καὶ ἔδεσαν
 βάρος σιδήρου εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς ποδός τε, ἔξ νὰ κατασπάσῃ ἢ φύλισις.
 τὸν δὲ Γαλιαν δὲν ἐτιμώρησε, ἔστί τὸν εἶδον εἰς τὴν ὄψιν χλωμὸν καὶ ἀδύ-
 ναμον, ὅχι πῶς τὸν ἐλυτήθη, ἀλλὰ φοβόμενος μὴ ἀποθῆνῃ εἰς τὰ παιδου-
 πῆρια, καὶ δὲν τὸν φέρῃ εἰς τὴν πλάτῃν τε. ὁ γὰρ Σαμωνῶν ἐπρέμετο ὄρας τέσ-
 σεδας, σφοδρῶς καὶ δεινῶς ὀδυμῶντος ὑπὸ τῆς χαλεπῆς ἐκείνης βασάνης, καὶ
 πικρῶς πιεζόμενος. οἱ δὲ Σχῆτιῶται συμπονεῖντες, τὸν ἐσυμβάλεον νὰ ὑπα-
 κέσῃ τῆ Ἀρχοντος, ἔξ νὰ λυθῶθῃ τῆς κολάσεως. ἀμὴ ὁ Ἄγιος ποσῶς δὲν
 τῆς ἀπεκείνητο, μόνον κινάζωντας εἰς τὸν Οὐρανὸν, πρῶτα ἐκβάδες καρδίας

προσπύχεται· Κύριε ὁ Θεός, ὅτε ἑδαιμάστωσε τὸν Διωνύηλ εἰς τὰς λέοντας, καὶ τὰς βίβλους Παιδάς νενηπὲς τῆς φλογὸς ἀπέδειξας, αὐτὸς καὶ πόρα πολυέλεε, ὅτε ἰξούρει τὴν ἀδελφείαν τῆς ἀνδραπίνης φύσεως, πρὸς ἡμᾶς ὀπίβλεπον, καὶ φύλαξον εἰς ἡμᾶς τὸ φῶς τῆς προσαγαμάτων σε ἀσβέσον, καὶ ἀξίωσόν μας νὰ ἀπολαύσωμεν τὴν αἰώνιον σου μακαριότητα, ὅτι διλογημένοι εἶσαι ἀπὸ καὶ πάντοτε. ταῦτα ὅτε ἔλεγον ὁ Ἅγιος, ἔγραψον εἰς τὴν ὑπογραφοῦς ὅτε ἐπὶ ἐπὶ ἔγραφε-κε, τότε κατεβάσαντες τὸν Ἅγιον, τὰς φυλάκισαν ὡς καὶ πρότερον, καὶ τῆ ἰε-τέ αὐτῆ Μιῶδ καθήσας τὸ πρῶτῳ ὁ Ἡγεμὼν εἰς τὸν θρόνον, ἤφεραν τὰς Ἀγίας συιωτὰς, ἕνεκα δὲ ἐδύοντο νὰ παρπαθήσεν, ἀπὸ τὰς πληγὰς καὶ τὴν λοιπὴν κακοπάθειαν· καὶ ἐρωτήσας αὐτὰς, εἰ μὴ ἠθέλον νὰ προσκυνήσεν τὰ εἰδῶλα, ἕνεκα νὰ μὴ λάβωμ πικρότατον θάνατον, τῆ ἀπεκρίθησαν λέγοντες· ἡμεῖς ἄλλο δὲν ποθέμεν, μόνον αὐτὸ, ὅτε μᾶς φοβερίζεις, καὶ κάμετο, ὅτι πολλά σε δὲ χαριστέμεν εἰς τοιαύτῳ μεγάλῳ χάσει, ὅτε μᾶς κάμνεις κληρονόμους εἶναι θανάτου τῆς ἀθανάτου ζωῆς, καὶ ἀπελούπῃς μακαριότητος. τότε ὁ μὴ Ἡγεμὼν βλέπων τὸ ἀμετάθετον τῆς γνώμης αὐτῆς, ἔγραφε τὴν ἀπόφασιν, νὰ τὰς βάλῃν εἰς εἷνα ἀμάξι, νὰ τὰς ὑπάγῃν μακρὰν τῆς πόλεως, καὶ ἐκεῖ νὰ κόψουν τὰς κεφαλὰς τὰς. οἱ δὲ Ἅγιοι ἐχάρησαν πολλα, δοξάζοντες τὸν Θεόν, ὅτε τὰς ἔδωκεν ἕως τέλους δυνάμιν. φθάσαντες δὲ εἰς τὸν ὠλισμὸν ἰόπον, ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ ἄρμα ἀγαλλιῶμενοι, καὶ λαβόντες ἀπὸ τὰς θυμίας διω-είαν. ἔκαμαν τὴν προσόχῃ ταύτῃ οἱ ταπεινόφρονες. Ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ τῆ Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρόσδεξαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν με εἰρήνῃ, καὶ ἀξίω-σόν μας τῆς Βασιλείας σου. τότε σφραγίς ὁ Σαμωνᾶς λέγει πρὸς τὸν Σπεκυλά-τωρα· κάμε ἀδελφε τῆ Ἀφεντός σε τὸ πρόσαγμα, καὶ κλίναντες τὰ γόνατα, ἀποκεφαλίζονται. Τῆτο εἶναι τὸ μαρτύριον τῆς μακαρίου Σαμωνᾶ, καὶ Γεσία. ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὴν ὀπιγραφοῦ τῆς λόγῳ ἐγράφημεν καὶ ἕτερον ὄνομα, ἅς εἰπῆ-μεν ὀλίγα τιὰ καὶ ἕνεκα τὸν μακαρίον Ἀβιβον, ὅς τις ἦτον εἰς τὰς χρόνας ὑστερώ-τερος, ἀπὸ ἔλαβε τὸ ποθέμενον τέλος τῆ αὐτῆ ἡμέρα τῆ ἰε. τῆ Νοεμβρίου, ὡσπερ καὶ οἱ ἄλλοι δύο, ὡς ἀνωθεν εἶπομεν. Οὗτος ὁ Ἅγιος ἐγενήθη εἰς εἷνα χωρίον τῆς Ἑμέσης, ὅτε τὸ ἔλεγον Ἀποδελοσαία. ἦτον δὲ εἰς τὴν ἀξίαν Γε-ροδιάκονος καὶ τὰς χρόνας Δικινίε τῆ Βασιλείας, ὅταν ἠγεμονίδεν ὁ Λυσια-νίας εἰς τὴν Ἑδέσαν, καὶ ἦτον εἰς τὰς Χριστιανὰς διωγμὸς μεγαλώτατος. ὁ δὲ Ἀβιβος ἐρμύδεν τὰς Ἀγίας Γραφὰς, διδάσκων τὰς πιστὰς, νὰ φυλάγουν ἀκριβῶς τὴν ὁσέθειαν. ταῦτα μαθὼν ὁ Ἡγεμὼν ἔσειλε ἀναφορὰ πρὸς τὸν βασιλέα, ἕνεκα τὸν Ἀβιβον, εἰ μὴ ἠθέλε νὰ τὸν θανατώσῃ, ἕνεκα δὲ εἶχεν ὀξυσίαν τιὰ κατ' αὐτῆ προσηύτερον. καὶ ἐκεῖνος τῆ ἔσειλε γραφικῶς ὀξυσίαν, νὰ ἠμπορῇ νὰ παιδέσῃ ὅλας τὰς Χριστιανὰς, ὅτε δὲ προσκυνήσεν τὰ εἰδα-λα. λαβὼν ἕν τὸ ρεῖσμα τῆ Δικινίε ὁ Λυσίας, ἔσειλε Σφρατιώτας νὰ φέ-ρην τὸν Ἀβιβον, ὅς τις ἦτον μετ' αὐτῆ Μητέρα καὶ ἄλλας τιὰς Συγγενεῖς καὶ φί-λους εἰς εἷνα μέρος τῆς πόλεως, καὶ ἠγωνίζετο ἕνεκα τὴν Ἐκκλησιαστικῆν κα-τάστασιν. καὶ ἀπέσας, πῶς τὸν ἐγύροσον, ὑπήγγε μοναχὸς τε πρὸς τὸν πρῶτον τῆς τάξεως ὀνομαζόμενον Θεότευνον, καὶ λέγει τον· ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὅτε γυ-ρῶσατε. ὁ δὲ Σφρατιγὴς ἦτον καλόγνωμος ἄνθρωπος, καὶ λέγει τῆ Ἀγίῳ· ὑπα-γε φυλάξε ποθές πόρα ὅτε δὲ το ἰξούρει τιὰς, πῶς σε ἠύρηκα, καὶ μὴ ἐχρησ ἕνεκα τὴν Μητέρα καὶ τὰς Συγγενεῖς σε καμμίαν ὄνησιν, ὅτι τιὰς δὲ τὰς

θέλει λυπήσει, μόνον τῷ λόγῳ σε φύλαξον. καὶ πῦται μὴ ὁ Θεόπικνος. ὁ δὲ Θεοπόδικτος Ἀβιβος ἐπόθει νὰ πάθῃ ἕξ τὸν ἀπαθῆ καὶ παθητὸν ἡμῶν Δεασότλη καὶ Κυειον, καὶ λέγει πρὸς αὐτόν· ἐγὼ δὲ παρρησιάζομαι ἕξ τῷ Μητέρα καὶ Συγγραφεῖς με, ἀλλὰ ἕξ τῷ πρὸς Χριστὸν ὁμολογίαν, ἔρχομαι ἐκσπίως νὰ λάβω θανάτον, καὶ ἐὰν δὲν θέλεις ἐσὺ νὰ με δέσῃς, ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν Ἡγεμόνα αὐτοκλήτος. τότε ὁ Θεόπικνος, ἕξ νὰ μὴ κινδυνώσῃ αὐτὸς τὴν ζωὴν τῆς, ὑπῆγε πρὸς τὸν Ἡγεμόνα τὸν Ἀβιβον, ὅστις ἐρωτήσας αὐτὸν τὴν τύχην καὶ ὄνομα, ἀπεκρίνατο, ὅτι ἦτον Χριστὸς Διάκονος. ὁ μὴ ἐν Ἡγεμονίᾳ ἐπρόσβλεψεν αὐτὸν, νὰ προσκυνῶσιν τὰ εἰδωλα.

Ὁ δὲ Ἄγιος ἔλεγε, ὅτι δὲν ἦτον κρέπον, νὰ ἀφήσῃ τὸν ἀληθινὸν Θεόν, νὰ προσκυνῶσιν ἀνάσθητα καὶ ἀψυχα πράγματα. τότε δρόντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς βραχίονας, τὸν ἐκρέμασαν εἰς σὴν ξύλον, καὶ με σιδυρῆς ἄνυχας τὸν ἐκαταξέχρισαν. ὅθεν εἶχε διπλὴν τὴν ὀδύνην καὶ βάσανον, καὶ πρῶτον πόνον εἶχε εἰς τῆς βραχίονας ἀπὸ τὸ βίαιον βάρος, ὅθεν ἀπὸ τῆς ξεχισμῆς τῆς ὀνύχων, ἕξτι ἐκινδυνώσε νὰ σπάσῃ αἱ χεῖρές τε. ὁ δὲ Ἡγεμὼν ἐκολάκωσεν τὸν Ἄγιον, ἀγάπην καὶ σπλάγγνος ὑποκεινόμενος. καὶ πάλιν βλέπωντας, πῶς ἦτον σερεὸς τῷ γνώμην καὶ ἀμετάφρατος, τὸν ἐφοβείζε, νὰ τῷ δώσῃ δεινότερα κολασήρια. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο λέγωντας· δὲν με θέλει χωρίσει τινὰς ἀπὸ τὴν Πίσιν τῷ Χριστῷ, ἕτε νὰ με κάμῃ νὰ προσκυνῶσιν δαίμονας, ἀλλὰ με ἔδιδε τῷ σκληρότερα κολασήρια, ὅπως νὰ ἠνέδισαν. ἐρωτήσας δὲ ὁ Ἡγεμὼν τίνα ὀφέλειαν προξενῶσιν αἱ βάσανοι εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅπως καταξέχρισεν μόνον τὸ σῶμα, καὶ ἀφανίζεντο; ἀπεκρίθη ὁ Ἄγιος. ὅτι δὲν εἶναι μόνον εἶδος ὁ Κόσμος ὁ ὀρατὸς καὶ ὑποσπαιρος, ἀλλὰ ἕτερος ὀραιότερος καὶ αἰώνιος. ὅστις ὑπομείνῃ ἐδῶ ἕξ τὸν Χριστὸν δεινὰ παιδολήρια, ἀπολαμβάνει ἐκεῖ ὀρισσοτέραν ἀνάμειψιν. αὐτὰ καὶ ἕτερα λέγωντας ἀληθῆς ἀπατὸ ἱερὸς Ἀβιβος, τῷ ἐκαταξέχρισεν ὁ Ἡγεμὼν ὡς ἀγναστα λόγια, καὶ ποτὲ μὴ τὸν ἐκλάσσει, σιεπαζάντας με προσωπεῖον φιλανθρωπίας τῷ ἀπανθρωπίαν καὶ μῆντα, ποτὲ δὲ τὸν ἐφοβείζε, νὰ τῷ δώσῃ πικρὸν καὶ πανόδιμον θάνατον. καὶ βλέπωντας, πῶς ἦτον σερεὸς εἰς τὴν γνώμην καὶ ἀμετάφρατος, ἐκαμῆ ἀπόφασιν, νὰ τὸν τελειώσῃ ἕξ πυρός. ἀμὴ νὰ εἶναι ὀλίγη ἡ φωτία, ἕξ νὰ μὴ τὸν θανατόσῃ πάραυτα, ἀλλὰ κατ' ὀλίγον νὰ ἀναλώσῃ τῆς σάρκασ τε, ἕξ νὰ λάβῃ πολλὴν τυρανίην. λαβόντες λοιπὸν αὐτὸν οἱ δῆμοι, τὸν ὑπῆγαν ἕξ τῆς χώρας, ἀκολοθεῖντες οἱ Συγγραφεῖς με τῷ Μητέρα τε. καὶ ὅταν ὑπόμασαν τὰ ξύλα, καὶ ἤθε τὸ πῦρ, ἐκαμῆ προσδύχην ὁ Ἄγιος, καὶ ὀλόγησεν αὐτὰς, καὶ ἐφίλησε τὴν Μητέρα καὶ τῆς λοιπῆς Συγγραφεῖς τε καὶ φίλους τε, καὶ ἕπως ἔρριψαν αὐτὸν εἰς τὸ πῦρ οἱ δῆμοι, καὶ μὴ ὄραν πολλὴν καταφλεγόμενος, παρέδωκεν εἰς χεῖρας Θεῷ τὸ Πνεῦμα τῆς. τὸ δὲ σῶμα ἐπῆραν οἱ Συγγραφεῖς τε, ἀλείψαντες αὐτὸ με ἀρώματα, καὶ ψάλλοντες ὕμνος καὶ ὕμνος τῷ Κυεῖω, τὸ ἐνταφίασαν ὀλαβῶς ὅπως ἦσαν τῷ Ἀγίῳ Σαμανᾷ καὶ Γεβία τῷ Δείψανα, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱῷ, καὶ Ἀγίῳ Πνεύματος, τῆς θείας καὶ ἀδιαιρέτης Τριάδος. τοῦτον τέλος ἠξιώθη ὁ ἱερὸς Ἀβιβος εἰς τῆς χρόνος τῷ Δικινίῳ. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἔπαυσεν ὁ τῷ καὶ Χριστιανῶν διαγμός, τῷ μακαρίῳ Κωνσταντίνῳ βασιλεύοντος, εἰς τῆς ἡμέρας τῷ ὀποίῳ, ἐπαρρησιάζῃ εἰς δόξαν Θεῷ ἡ ὀσέβεια.

Ἀλλὰ ἕξ νὰ καταλάβετε ποταπὴν παρρησίαν ἔχῃ πρὸς Θεὸν οἱ Ἄγιοι, νὰ

γὰρ γεφαιμὴ εἶνα μέγα θαῦμα, ὅτι ὑπερα χροῖες πολλὰς τῆν τελείωσιν
 τῆς ἐτέλεσαν. Οἱ Οὐνοὶ εἶναι εἶνα ἔθνος βάρβαρον, ὅτι κατοικῶσι πλησίον
 τῆν Περσῶν εἰς τὸ μέρος, ὅτι ἄρχει ὁ Ἥλιος. τότε ἐπολεμῶσαν τῆς Ρω-
 μαίης, ἢ πολλὰ Κάσρη τῆς ἐζημίωσαν, ἢ ὀξόχως ἐφθασαν εἰς τῆν Ἐδέσ-
 σαν, ἢ ἐκέρσαν πὰ πῶλχαρα. οἱ δὲ Βασιλεῖς τῆν Ρωμαίων ἐσελαν τῆν
 Ἐδεσλιῶν πολλὰς Στρατιώτας βοήθειαν, ὅτι γὰ μῆτες νικήσαν οἱ πολέμοι,
 ἢ ἔπειτὶ ἦτον ἐκεῖ ἢ εἰκὼν τῆ Δεσπότη Χριστῆ, ὅτι ἐσελε πρὸς Αὐγαρον,
 γεφαιμῶντες πῶς θέλει φυλάγει τῆν χώραν τῆς ἀνάλωτον, γὰ μὴ τῆν νική-
 σαν οἱ βάρβαροι. ἀνάμεσα δὲ εἰς τῆς Στρατιώτας ἐκείνους ὅτι ἐσελαν οἱ Βα-
 σιλεῖς ἦτον εἶνας Γότθος, εἰς τῆν γνώμην βάρβαρος, κακότροπος, καὶ ὀλέ-
 θετος. ἔτος ἐπὶόνδου εἰς τὸ σπῆτι μίας ἐδαβῆς χήρας ἢ σώφρανος, Σοφίας
 ὀνόματι, ἢ τις εἶχε μίαν μονογενῆ θυγατέρα ἀραιοτάτην ἢ εὐμορφον, τῆν ὀ-
 ποίαν βλέπωντας μίαν ἡμέραν ὁ ἄσεμος, ἐβῶδη εἰς τῆν καρδίαν ὀπὸ τὸν
 ἔρωτα. ὄψον χηματιζόμενος, ὅτι ἦτον πλέσιος ἢ καλὸς ἀνθρώπος, ἐβῶδαιά-
 λισε πολλὰ τῆν Μητέρα τῆς Κόρης μὲ κολακείαις ἢ πανουργίαις, γὰ τοῦ
 πῆν δώση ἔξ γυναικά τῆ νόμιμον. ἢ δὲ χήρα πῶσως δὴ ἐσεργε. λοιπὸν ὀ-
 ταν εἶδε, πῶς μὲ τῆν ταπεινώσιν δὴ ἐκατώρθωσε τίποτας, τῆν ἐφοβέρισε
 γὰ τῆν κακοποίησιν, ἐὰν δὴ κάμη τὸν λόγον τῆ. ἢ δὲ εἶπον αὐτῆ, μὴν ἐλ-
 πίζης γὰ σὲ δώσω τῆν Κόρην μου, ἔτε μὲ φοβερισμῶς, ἔτε μὲ κολακείαις
 πῶποτε, ὅτι ἀγνωσία με μεγάλη εἶναι, γὰ δώσω τὸ τέκνον μου εἰς εἶνα βάρ-
 βαρον ἢ ἀνέγνωρον, ὅτι θάρρῶ γὰ ἔχης γυναικά ἢ παιδία, καθῶς με εἶπε
 τις ἀνθρώπος. ὁ δὲ ἄσεμος ἢ ἀναίχιμος τῆς ὤμοσε τὸ ὄνομα τῆ Κυρίου
 ψάματα, πῶς ἦτον ἀκόμι ἀνύπανδρος, ἢ ἠθέλε γὰ κάμη τῆν θυγατέρα τῆς
 Κυρίου εἰς ὄλον τὸ πῶργά τῆ. ἢ Σοφία λοιπὸν ὡς γυνὴ ἐνολοκατάπειτος,
 ὅπιδουσε τῆς ὄρκους τῆ ἀσεβῆς, ἢ ὑψόσασα πρὸς Οὐρανὸν τῆς χεῖρας ἢ ὀρ-
 ματα, ἔλεγε· Δέσποτα Κύριε, μὴ παρίδης τῆν ὀρφανὴν ταύτην, ὅτι ὕπαν-
 ὀρῶν μὲ τὸν ἀγνώριον τῆτον ἀνθρώπον, τῆ ὀποῖα τῆν ὀπιδόνην, ἔχουσα τὸ
 θάρρῶν μου εἰς τῆν χάριν σου, γὰ τῆν θεουδάτης ὡς δέλις σε ἐδαβῆ, ἀβλα-
 βῆ ὀπὸ ὀναντίον σουάντημα. ταῦτα λέγουσα, ἐτέλεσαν τῆς γάμους, γεφοντες
 ἢ τῆν τάξιν πὰ συνοικέσια. ἢ ἐπειδὴ ἔκαμαν πολὺν καιρὸν οἱ Στρατιώται
 εἰς τῆν Ἐδέσαν, πολεμῶντες τῆς βαρβάρους, ἐγγασράδην ἢ νόμφη, ἢ πῶριν
 γὰ θνήσκη ἐτοιμάζοντο οἱ Ρωμαῖοι γὰ ἐρέφην εἰς τὸν τόπον τῆς, ἐπειδὴ ἐνί-
 κησαν τῆς ἐχθρῆς, ἢ ἔφυγαν ἀφανταί. θέλωντας ἔν ὀγαμβρός τῆς, γὰ πῶ-
 ρη μαζί τῆν γυναικά τῆ, ἐκλασιν ἢ Σοφία τῆς θυγατρὸς τῆς τὸν χωρισμὸν,
 ἢ τὰ σπλάγγνα ἐκόπτετο. ἢ μὴ δυναμῆν γὰ τῆν χωρισσιν ὀπὸ τὸν ἀνδρα-
 τῆς, ἢ τὸν νόμον τῆν γάμον, ἐπειδὴ ἐκεῖν ἔσεργε γὰ τῆν ἐπῶρη, ὕπρησιν
 ἢ οἱ φεῖς εἰς τὸν Ναὸν τῆν Ἀγίων Μαρτύρων ΓΟΥΡΙΑ, ΣΑΜΩΝΑ, ΚΑΙ
 ΑΒΙΒΟΥ, ἢ λέγει ἢ Σοφία πρὸς τὸν γαμβρὸν τῆς. ἔγγισον εἰς τὸ μνημεῖον
 τῆν Ἀγίων τῆς χεῖράς σε, ἢ ὤμοσε γὰ μὴ κάμης κάμμιαν ἀπανθραπίαν τῆς
 θυγατρὸς μου, ἀλλὰ γὰ τῆν ἀγαπᾶς ὡς γυναικά σε πάντοτε, ἢ ἐπὶ πῆν ἔπα-
 ρε. τότε λέγει πρὸς τῆς Ἀγίους ὀαλιπίετος. ὀπὸ τῆς χεῖράς σας, Μάρτυρες
 τῆ Χριστῆ, λαμβανῶ τῆν Κόρην σήμερον, ἢ ἐσῶς δίδω ἐγγυητῆς εἰς τῆν Μη-
 τέρα τῆς, γὰ μῆτῆν λυπήσω πάντοτε. ἐμόνον δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ ψάσης, ἀλ-
 λά ἢ εἰς τῆν θεῖαν δύναμιν ὤμοσε, γὰ μὴ παρέβη τῆς ὄρκους, ἀλλὰ γὰ

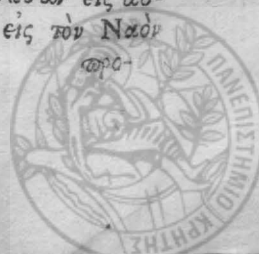

πληρώσει τὰ ὑποχρέωμά. τότες ἐναγκαλίξασα ἢ καταφιλέσασα μία τὴν ἀπλήν ἐχώρεισάν. ἢ ἡ μηὲ Σοφία εἰς τὴν οἰκίαν ὑπέστρεψεν, αὐτὴ δὲ ὑπῆγε μὲ τὸν ὁμόζυγον. ὁ ὁποῖος ὅταν ἔφθασεν εἰς τὴν χώραν τε, ἀσόχησε τὰς ὄρκους ὁ δυσσεβὴς, ἐκαταφρόνησε τὴν ἀγάπην τῆς γυναικὸς, ἔτε τὸν Θεὸν ὁ ἄθεος ἐφοβήθη. ἀλλὰ ὅταν ἐπλησίαζεν εἰς τὴν οἰκόν τε, τὴν ἐγύμνωσεν ὑπὸ τὰ πλέσια ἱμάτια, ὅτῃ ἐφόρει ἢ σολίδα, ἢ ἐνδυάει τὴν ὡς σκλάβαν κομμάτι παλιόρασον, λέγωντας, ἴξομαι πῶς ἔχω γυναικὰ ἢ τέκνα, ἢ φυλάξω νὰ μὴ ἐμολογήσης τινὸς τὴν ὑπόθεσιν. ἀλλὰ ὑπηρετὰ ὡς δέλη τὴν γυναικὰ μὲ, νὰ μὴ κινδυνώσης εἰς θάνατον.

Ταῦτα ἀελπίστως ἀνέσασα, ἔμεινε χεδὸν ὑπὸ τὴν λύπην ὡς λίθον ἢ πέλανα, βλέπασα, ὅτι ἠπατήθη ἀπ' ἐκείνον τὸν ἀσεβέστατον, ἢ ὑπερήθη Μιχὴς, Παφίδος, Φίλων, ἢ Συγγρῶν. καὶ εἰς πόσῳ ἀδυμίαν ἔπεισεν, ὅπου ἐκινδύνωσε νὰ ξεφυχήση. πλὴν οἱ Ἄγιοι, ὅτῃ ἔβαλον ἢ Μητέρα τῆς ἐγγυητὰς, τῆς ἐβοήθησαν, ἢ ὑπέμεινε τὴν λύπην μεγαλοφύχως, δὴ χαρισιστὰ τὸν Κύριον. εἶτα λέγει ταῦτα πρὸς τὸν ὁμόζυγον. αὐτὰ εἶναι ὅτῃ ἔτασες μὲ ὄρκους ἀχάεισε; καὶ δεὲ ἐφοβήθης τὰς Ἀγίας, νὰ ἄγῃς ποιητοῦ ὅπως ποροδοῦς μὲ, νὰ μὲ πάρῃς ὑπὸ τὰς μητρικὰς ἀγκάλας, ἢ ἀπαρηθήκα τὰς συγγρῆεις, ἢ τὸ παρὰ μὲ, δὴ τὴν ἐδικίω σε ἀγάπην ἀγνωμονέσασε, δὴ νὰ ἔλθω νὰ μὲ κάμῃς σκλάβαν σε; θαυμάζω πῶς δεὲ μὲ ἐφονδύσες ἀσπλαγχνε. ταῦτα εἰπῶσα προσήνετο πρὸς τὸν Οὐρανὸν κητάζασα, ἢ ἔλεγε ταῦτα μὲ θερμότητα δάκρυα. Κύριε ὁ Θεὸς τῶ Πατέρων μὲ, ἴδε τῆς ταλαιπώρας τὴν Φλίφιν μὲ, ἢ λύξασαι ὑπὸ τὰ δεινὰ τὴν ἀθλίαν ψυχὴν μὲ, δὴ πρεσβειῶν τῶ Ἁγίων Μαρτύρων σε, ὅτι ἔχασα εἰς ἐκείνας μὲ τὴν βοήθειαν ἢ χάριν σε τὸ θάρρος μὲ, ἐκατόπεσα. ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν οἶκον τῶ Γότθε, ἢ εἶδεν ἢ ζωὴν τῆς Κόρης τὴν ἀραιότητα, ἐσυζήλωσε, καὶ τὸν ἠρώτα πόσον ἦτον, καὶ τί τὴν ἠθέλην; ὁ δὲ ἀπεκρίθη, πῶς τὴν ἐπῆρσεν ὑπὸ τὴν Ἐδρασὸν αἰχμαλώτων, δὴ νὰ δελεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τε. ἢ δὲ νεαῖς ἐσιώπα, καὶ ἔκαμνω ὡς δούλην ποροδύμως ὅλα τὰ ποροασώματα. πρὸς δὲ τὰς Ἀγίας ἔλεγχῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς πάντοτε. Ἄγιοι Μάρτυρες, μὴ ὑπομείνετε τὸν δόλον, ἔτε ἀφήσετε τὴν κακουργίαν ἀπαιδούτων, ἀλλὰ βοηθήσατε ταχέως τῆς δέλης σας. ἢ δὲ κυρά τῆς τὴν ἐπορεύσασεν εἰς βαρέας ὑπηρεσίας δὴ τὸν φθόνον τῆς, δὴ ἢ ὑποδαῖν ὑπὸ τὴν κακοπάθειαν. ἢ ὅσον ἐπλησίαζεν ὁ καιρὸς νὰ ἀρνήση, πόσον αὐτὴ τὴν ἐβασαίξε χειρότερα, δὴ ἢ ὑποδαῖν τὸ βρέφος εἰς τὴν κοιλίαν τῆς. ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὴν ἐφύλαγε, καὶ ἀρνήσασα παιδίον ἀρσενικόν, ἦτον τῶ παφίδος αὐτῆς ὁμοιον. τῶ βλέπασα τῶ Γότθε ἢ σύζυγος ἐσυζήλωσε, ἢ ἐμελέτα νὰ θανατώση τὸ βρέφος ἢ ἄδικος. ἢ μίαν ἡμέραν ἔσειλεν εἰς ὑπηρεσίαν τινὰ τὴν σύζυγον, ἢ μοναχὴν ὑπομείναςα, ἔβαλε φαρμάκι εἰς τὸ σῶμα τῶ παιδὸς, ἢ τὸ ἀπέκτεινεν. ἐλθῶσα δὲ ἢ Μήτηρ αὐτῆς εἰς ὀλίγον διάστημα, ἦρε νεκρὸν τὸ βρέφος, ἢ εὐχρῶν ἀφροὶ ὑπὸ τὸ σῶμα τε. λοιπὸν ἐπόνεσεν ἢ ψυχῆ τῆς, καὶ εἶχε Φλίφιν ἀνείκασεν, πλὴν ὡς φρόνιμος δεὲ εἶδειν ἔξω τὸ σπυδαλον, ἀμὴ ἐσωάζε τὸν ἀφρόν ὑπὸ τὸ σῶμα τῶ παιδὸς εἰς εἷνα κομμάτι δερμάτι μάλινον, ἢ ἀκλειβῶς τὸ ἐφύλαξε, δὴ νὰ δοκιμάση τὴν παρῶν εἰς τὴν φοροδύθειαν. εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔκαμε φίλιαν ὁ ἀνδρας τῆς, καὶ ἐκάλεσε τὰς συγγρῆεις ἢ φίλους τε. ἢ δὲ νεαῖς δεισικέσασα καιρὸν ἐπιπίδειον, ἢ θέλησε νὰ γνωρί-

ση, ἐὰν εἰς τὸν θάνατον τῶ παιδὶς ἦτον αἰτία ἢ σύζυγος. καὶ πάλιν αὖτε
 μαλὶ ἐπιμελῶς εἰς εἷα ποτήριον, ἐπότισε τὴν κυρίαν της, διὰ νὰ λάβῃ ἢ ἀ-
 δικος δικαίως τὴν αὐτοπάθειαν. διὸ οὗτος δὲ ὅπως τὸ ἔπειον, ἔσπευον εἰς τὴν κε-
 φαλή της ὁ πόρος της, καὶ εἰς τὴν κορυφή της ἡ ἀδικία της, καὶ πίπτουσα εἰς τὴν
 γῆν νεκρά, ἐξύγησε τὰς καρπὰς τῆς πόρων της, καὶ ὅλοι της οἱ συγγενεῖς με-
 γάλως ἐθλίβησαν. καὶ ἀφ' ἧς τὴν ἔθαψαν, εἶχον ὑποψίαν εἰς τὴν αἰχμά-
 λωτον, πῶς αὐτὴ νὰ τὴν ἐθανάτωσε, καὶ ἐβέβηοντο νὰ τὴν φονεύσῃ. ἀλλὰ μὴ
 ἔχοντες ἐξουσίαν νὰ σκοτείνην ἄνθρωπον, τὴν ἐκλείσαν κρυφὰ ζωντανὴν εἰς
 τὸν τάφον τῆς ἀπεθαμμένης κυρίας της, βαίνοντες φύλακας ἔξωθεν, νὰ βλέπουν
 τὸν τάφον ἐπιμελέστατα. ἔχουσα λοιπὸν διπλὴν τὴν οὐδύνην καὶ βασάνον, τὴν
 βρωμὸν λέγω τῆς νεκρᾶς, καὶ τὴν ζόφωσιν, ἐθρῖνεί ἀπαρηγόρηται λέγουσα· Κύριε
 ὁ Θεὸς τῆς δυνάμεων, ὁ ἀποδοξάμενος ὡς ζωσαν θυσίαν τὰ τῆς Ἀγίων Μαρ-
 τύρων σε αἵματα, ἐπίβλεπον εἰς ἐμὲ, ὁὐ μοι βοήθειαν, καὶ λύτρωσάι με ἀπὸ
 τῶτον τὸν κίνδυνον. καὶ ἐσεῖς Ἄγιοι Ὁμολογηταὶ τῶ Χριστοῦ καὶ Μάρτυρες, ὅπως
 σᾶς ἔβαλον ἐγγυητὰς πρὸς τὴν Μητέρα με ὁ ἀσπλαγχνος ἐκεῖνος καὶ ἀσεβέ-
 στατος, ἀφοφθάσατε ταχέως, καὶ ἀγαλάτε με ἀπὸ τὸν λάκκον ἐπιτὸν τὸν σκοτει-
 νότατον. ταῦτα λέγουσα, βλέπει τρεῖς ἄνδρας ἐξασπράττοντας, οἵ τινες ἐμετέ-
 βαλαν τὴν δυσωδίαν εἰς δωδίαν θαυμάσιον λέγοντες· μὴ φοβᾶσαι, ὅτι δὴν
 ψοματῆμεν τὴν ἐγγύησιν. ἀλλὰ ἤλθομεν νὰ σε ὑπάγωμεν ἀβλαβῆ καὶ σώαν
 εἰς τὴν Μητέρα σε. ταῦτα εἰπόντες, ἀπεκοιμήθη ἡ γυνὴ, καὶ ἐλθῶσα εἰς ἐκ-
 στασιν, ἀρέθη εἰς μίαν σιγῆν ὡς ἄλλος Ἀββακὺμ, ἢ ὡς ὁ Ἀπόστολος Φί-
 λιππος, ἀπὸ τὸν τάφον (ὁ θαύματος ἀξίος τῆς τῶ Χριστοῦ χριστόπιτος καὶ δυνα-
 μείως) εἰς τὴν πατρίδα της Ἐδέσσαν. καὶ ὅταν ἐξύπνησε τὸ μεσονύκτιον, βλέ-
 πει καὶ ἦτον εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίων Μαρτύρων, καὶ αὐτὸς ἔμφορον αὐτῆς
 ἰσαμύνης, καὶ λέγουσιν αὐτῇ. ἰξούρεις καλά τῶ δεισέσθαι; ἡ δὲ γυνὴ εὐρέθη-
 σα εἰς εἷα μέρος καὶ ἄλλο τῶ δικτῆρα τὸ πρόσωπον, ἐκατάλαβε τὴν Ἐκκλη-
 σίαν τῆς Μαρτύρων. ὅθεν ἔχαυρε θαυμάζουσα, καὶ ἐσκίρτα τῶ πνεύματι, καὶ
 πίπτουσα εἰς τὰς πόδας τῆς Ἀγίων διχαρίζα τὴν χάριν θαυμάζουσα· οἱ δὲ εἶ-
 πον αὐτῇ. ἰδὲ ἐπληρώσαμεν τὴν ἐγγύησιν, λοιπὸν ὑπάγε ἐν εἰρήρῃ πρὸς
 τὴν Μητέρα σε, δοξάζουσα τὸν Κύριον. Ταῦτα λέγοντες ἔγιναν ἄφαντοι· ἡ δὲ
 γυνὴ ἔμεινεν εἰς τὸν Τάφον αὐτῆς, διχαρίζουσα καὶ κλαίουσα ἀπὸ τῆς χαρᾶς
 της, ἔλεγε δὲ ταῦτα μεγαλοφώνως σκιρτῶσα καὶ χαίρουσα. Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῶ
 Οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησεν. βλογιτὸς εἶ Κύριε ὁ
 σώζων τὰς ἐπιτοὶ ἐλπίζοντας. αὐτὰ καὶ ἕτερα λέγουσα, ἤλθεν ὁ Ἱερεὺς ὅπως
 ἐνώρθε τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἐρωτήσας αὐτὴν τὴν αἰτίαν τοσαύτης αὐτῆς χαρᾶς
 τῆ καὶ θλίψεως, ἐδιηγήθη ἀκριβῶς τὴν ὑπόθεσιν ἅπασαν. ὁ δὲ πρὸς αὐτὴν
 θαυμάζουσα, καὶ δὴν ἐπίσθε τοῦτον ἐξαίσιον τερατέρημα, ἕως ἧς ἐμῶνους τῆς
 Μητέρας της, καὶ ἤλθεν εἰς τὸν Ναόν. ἦτις βλέπουσα ἀποσδοκῆτως τὴν θυγα-
 τῆρα, ἐνηγκαλιόθησαν, καὶ ἀπὸ τὰ δάκρυα δὴν ἐδύοντο νὰ συντύχουσι. μὴ δὲ
 ὄραν πολλὴν ἐσωήφερον ὀλίγον εἰς ἑαυτὰς, καὶ ἠρώτησεν ἡ Σοφία τὴν νεανί-
 ῶδα, τί ἔπαθε, καὶ πῶς ἦτον ἐνδεδυμένη με τοῦτον ἀτελέστατον δελικὸν ἱμά-
 τιον; ἡ δὲ εἶπεν αὐτῇ ὅσα ἔπαθεν. ἔπειτα διχαρίζουσα καὶ αἰ δὴν μὴ θερ-
 μῶν θαυμάζων τὸν Κύριον, καὶ τὰς Ἀγίας τῶς Μάρτυρας, ὅπως ἐτέλεσαν εἰς αὐ-
 τὰς τοῦτον θαυμάσιον. ἔκαναν ἐν ὄλλῃ τὴν ἡμέραν ἐκεῖνῃ εἰς τὸν Ναόν

προσδύχοντες, καὶ τὸ βράδυ ὑπῆγαν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, καὶ ὅσοι ἤκουσαν αὐτὸ
 τὸ παράσιον, ἐδόξασαν τὸν Θεὸν, καὶ τὰς Ἀγίας αὐτῆς μεγαλιώοντες. Εἰς ὀλί-
 γον καιρὸν ἔσειε πάλιν φασάτον ὁ Βασιλεὺς εἰς τὴν Ἐδέσσαν ἕως τὰς ἀνω-
 θεν βαρβάρους, ὅπως τὴν ἐπολεμῶσα ὡς πρότερον. ὑπῆλθον ἐν ὁ ἀναειρημῆτος
 Γότθος εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πονθηραῆς αὐτῆς μετὰ τὸ θάρρος, θαρρῶντας, ὅτι
 δεῦν ἔξαιρε τίποτας, ἧτις ὑποκρύψασαν τὴν θυγατέρα εἰς μίαν κάμερον ὑπο-
 δέχθη τὸν γαμβρὸν μετὰ ἀλλάγχνος εἰς τὸ φανόμῆρον. καὶ ἐρωτήσασα ἕως τὴν
 συμβίαν αὐτῆς πᾶς εἶχε, τῆς ἀπεκρίθη, ὅτι ἐγγύησεν ἀρσενικὸν παιδίον, καὶ
 ἦτον καλὰ μετὰ τὴν θείαν βοήθειαν, καὶ ἄλλα πικρὰ ἡδύδοπλασα λόγια. τὰ
 ὁποῖα ἡ διλαβῆς Σοφία μὴ δυναμένη νὰ ὑπομῆν ὡς μισοπόνηρος, ἀπεκρίθη
 μετὰ θυμὸν δίκαιον πρὸς ἐκείνον τὸν ἄδικον λέγουσα· ὁδὸς καὶ φορεῦ, πᾶς εἶ-
 χες θυχλῶ, καὶ ἐπράξες τὸσας θλίψεις εἰς τὴν γυναῖκά σε; αὐτὰ μετὰ ὄμοσες,
 καὶ ἔβαλες ἐγγυητὰς τῆς Ἀγίας παμμίας; ἀλλὰ δικαία ἡ κοίσις τῆς Θεοῦ,
 ὅπως σε ἤφερε, ἕως νὰ λάβης δικαίως τὴν αὐτοπάθειαν. ταῦτα εἰπῶσα, εὐ-
 γαλον ἔξω τὴν θυγατέρα, καὶ λέγειον· γνωρίζεις τὴν ἀνοσίε; ἐνθυμᾶσαι πᾶς
 τὴν ἐπιφάνειαν ζώων, χωρὶς ποσῶς νὰ λυπηθῆς τὴν φύσιν τῆς ἀνθρωπό-
 πτος, ἢ νὰ διλαβηθῆς τῆς Ἀγίας, ὅπως ὄμοσες ἀναιδέσασαι; ἀλλὰ αὐτοὶ αὐ-
 τὴν μὲν ἀελπίσως διέσωσαν τὴν ἀνδύτων, καὶ σε τὸν ὑπέδυνον ἤφεραν
 νὰ λάβης τὴν δικαίαν ἐκδίκησιν ἄδικε. ταῦτα ἀκούσας, καὶ βλέπωντας τὴν
 Κόρην ὁ βάρβαρος, ἔμεινεν ὑπὸ τὴν ἐξοπλῶ καὶ τὸν φόβον τῆς ἀφανος, καὶ δεῦν
 ἐτόλμα νὰ συκώσῃ τὰ ὄμματα, ἕτε μικρὰν ἄστολογίαν ἐσώτυχον, ἔχοντας
 ἔλεγχον ἀφ᾽ ἑαυτῆς τὴν πονηράν τε σινείδισιν. τότες εἶχασιν ἐτοιμασμένους ἀ-
 θρώπας ὑπὸ τὴν Ἐδέσσαν, καὶ τὸν ἔδεσαν. ὁ δὲ ὑπογραφεὺς ὑπέγραφε τὴν
 ὑπόθεσιν, ἔμφοθεν τῆς Ἐπισκόπου τῆς πόλεως, καὶ τὸν ὑπῆγασιν εἰς τὸν Στρα-
 τλάτῳ, νὰ τῆς δάσῃ τὴν ἀρέπασαν παιδοῖσιν. ὅς τις ἀνακρίνας αὐτὸν ἔμ-
 φοθεν τῆς Κόρης, καὶ ὁμολογήσας τὴν κακουργίαν τε, ἐπειδὴ νὰ τὴν κρύψῃ
 δεῦν ἐδύετο, ἔδωκεν ὁ Στρατλάτης κατὰ αὐτῆς τὴν ἄποφασιν, νὰ τὸν ἄστοκεφα-
 λίσεν, ἐπειτα νὰ κατακαύσεν τὸ παμμίαιον σῶμά τε, ὡς ταφῆς ἀνάξιον. ὁ
 δὲ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος ἐπαρεκάλει τὸν Στρατλάτῳ, νὰ μὴ τὸν θανα-
 τώσῃ, ἕως νὰ μὴ ὑπάγῃ ἡ ψυχὴ τε εἰς τὴν ἀπάθειαν. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, ὅ-
 τι εφοβείτο τῆς Μάρτυρας τῆς Χριστοῦ, ὅπως ἔβαλον ἐγγυητὰς, νὰ μὴ παιδέ-
 σεν τὴν ὑβριν δικαίως εἰς τῆς λόγου τε, καὶ ἕως νὰ μὴ τολμήσῃ καὶ ἄλλος πλέον
 νὰ πράξῃ τὰ ὅμοια, πλὴν ἕως τὴν πολλῶν ἰκασίαν τῆς Ἐπισκοπῆς, ἐμοίρασε
 τὴν τιμωρίαν, καὶ δεῦν ἔκασαν τὸ παμμίαιον Λείψανον, μόνον ἐκοφαν δικαίως
 τῆς ἄδικε τὴν κεφαλῶν, εἰς ἐκπλήρωσιν τῆς δικαιοσύνης τῆς Θεοῦ. Ὅς τις τοῖς
 ὑπερηφάνοις ἀπέδωκεν ὡς δίκαιος ἀναπόδοσιν, εἰς δόξαν τῆς ὑπερενδόξου,
 ὑπερτίμης, καὶ ὁμοσίου Τελαῶος, Πατρῶος, Υἱοῦ, καὶ Ἀγίας Πνεύματος. ΑΜΗΝ.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΜΗΝΙΚ΄.

Τῆ Οσίου Πατρὸς Ἡμῶν

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΔΕΚΑΠΟΛΙΤΟΥ.

Ὁ ἄγιος ἐξηγήθη εἰς μίαν τῆς Δεκαπόλεως Πόλιν καλεσθῆναι Εἰρωσόπολιν. ὁ μὲν Πατήρ αὐτῆ, ἀνομάζεται Σέργιος, ὅστις ἦτον αἰχμαλώτης εἰς τὰ πόδια τῆς σαρκὸς, καὶ ἔλα τὴν σωτηρίαν αὐτῆ ποσῶς δὲν ἐφρόντιζεν. ἡ δὲ Μήτηρ αὐτῆ, Μαρία ὀνόματι, ἦτον δισεβῆς, φιλόθεος καὶ φιλόπειρος. ὅθεν ἔβαλε τὸν Γρηγόριον εἰς τὰ γάρματα, καὶ ὅταν ἐπαυθῆ ἱκανὸν καιρὸν, καὶ ἔμαθον ὅσα τῆ ἐφάνισαν χρειάζομενα, ἐσωφρέχε τὴν Ἐκκλησίαν μετὰ πολλῶν διδασκάλων, καὶ ὅσα λόγια ψυχοφελῆ καὶ σωτήρια ἦναι, τὰ ἐκαρπώνετο. ὡς γνωστὸς καὶ φρόνιμος, καὶ ὑψώσας τὸν νῦν καὶ διανοίαν εἰς τὰ Οὐράνια, ἐμίσησεν ὀλοτελας τὰ βπήγεια, καὶ δὲν ἔβραγε ποσῶς ἕδονικὰ καὶ εὐμορφα βρώματα, ἀλλὰ ποταπὰ καὶ ἀχρηστα, καὶ ταῦτα ὅταν οἱ γονεῖς τὸν ἐβίαζαν. ἐπειτα ἔβραγε πάλιν εἰς τὸν θεῖον Ναόν, καὶ ἦναι τὰ Δαβιτικὰ μελεθόμενα, μετὰ τὰ ὅποια ἀναπτειν ἡ ψυχὴ τε πρὸς τὸν ὄθειον ἔρωτα. καὶ ἀναμερίζωντας πολλὰς εἰς τόπον ἡσυχον προσπίχεται τῷ Θεῷ μόνῳ δεόμενος, καὶ τὸν ἀξιώσῃ καὶ ἄλλῃ δούλῳ του γνήσιος. ἦτον δὲ καὶ εἰς τὰς χεῖρας ἐπιδέξιος, καὶ ἔκαμινεν ἐργόχειρα διάφορα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἔπαρτε τὴν ζωοφροσύνην, καὶ τὰ βπήλοιπα ἔδιδε τοῖς πτωχοῖς. καὶ οἱ μὲν γονεῖς τὸν ἐβίαζαν καὶ ἐνδιώεται πλέσια καὶ μαλακὰ φορέματα, καὶ αὐτὸς ἐφόρει πενηχρὰ καὶ ἀχρηστα ὁ εὐχρηστος τῷ Θεῷ καὶ παμπόδητος. ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον, τὸν ὑπαγόρασεν οἱ γονεῖς τε χωρεῖς τὴν βουλήν τε, καὶ αὐτὸς ἔχωντας πόδον, καὶ φυλάξῃ σαφροσύνην καὶ παρθενίαν ὁ ἀξιάχαστος, ἔφυγεν ἀπὸ τῆς Πόλις ἀπόκρυφα, καὶ ὑπῆλθεν εἰς εἷνα Μοναστήριον, ὅπου ἦτον Ἡγούμενος εἷνας ἐνάρετος Ἐπίσκοπος, καὶ ἔκαμε τότε νεωστὶ παραίτησιν διὰ τῆς εἰκονομάχης, ὅπως ἐπεύραζαν τὸν καιρὸν ἐκείνον οἱ φρονοβλαβεῖς τῆς δισεβῆς. ὅθεν διὰ καὶ μὴ τε δίδαν ἐνόχλησιν ἀφῆκε τὸν θρόνον, καὶ διετίθητο εἰς τὰ ὄρη καὶ σπήλαια. εἰς τῶν τὸν ἐνάρετον ποιμνία ἐξαιμολογήθη ὁ Γρηγόριος, καὶ αὐτὸς τὸν ἐσερέωσεν εἰς τὴν καλλὴν γνάμην, ὅπως εἶχε, καὶ ἄλλῃ Καλόγηρος, καὶ τὸν ἔστειλεν εἰς τινὰς μοναχὰς ἐνάρετους, ὅπως ἦσαν εἰς τόπον ἡσυχαστικώτερον καὶ ἀπόκρυφον. εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανεν ὁ Σέργιος ὁ πατήρ τῆς Ἄγιος, ἡ δὲ Μήτηρ αὐτῆ ἐξέτασεν ἐπιμελῶς καὶ ἦναι μετὰ κόπον πολλῶν τὸ τέκνον τῆς. ἀμὴν δὲν τὸ ἐμπόδισεν ἀπὸ τῆς σωτήριον ὁδόν, ἀλλὰ μάλιστα τὸν ἐπαίνεσε. μόνον μίαν χάριν τῆ ἐξήμισε, καὶ ὑπάγη εἰς ἄλλο Μοναστήριον, ὅπου ἦτον ἄλλοις τε ἀδελφοῖς, καὶ συναγωγίζονται αὐταῖμα, καὶ ἔχη ἕνας τὸν ἄλλον ἀδελμωθίαν καὶ βοηθείαν. διὰ καὶ κάμη γέν τὸ θέλημα τῆς Μητρός ὁ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ, ὑπῆλθεν εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον, τῆ ὅποιος ὁ καθηγούμενος ἦτον αἰρετικὸς ὁ ἄθλιος, καὶ ὅποταν τὸ ἐκατάλαβεν ὁ Ἄγιος, δὲν τὸ ὑπέμει-

νον ὡς ζήλωνος τῆς ἀσεβείας θερμότητος, ἀλλὰ τὸν ἠλεγξε παρρησία ἔμπο-
 ρου ὅλης τῆς ἀδελφότητος. ὅστις ἐδυμάθη, καὶ ἔδειρε δυνατὰ τὸν Ἄγιον, ὁ
 ὁποῖος ἐπῆρε τὰς πληγὰς, καὶ ὑπῆλθε αἱματωμένος εἰς ἕτερον Μοναστήριον. εἰς
 τὸ ὁποῖον ἦτον εὐαὶς Συγγλῆς τῆς Μητροπόλεως Ἡγούμενος, Συμεῶν ὀνομαζόμε-
 νος, ὅστις ἦτον καὶ Ἀρχιμανδρίτης εἰς ὅλα τὰ Μοναστήρια τῆς Δεκαπόλεως, καὶ
 δεχόμενος μὲν πάσης χαρᾶς τὸν Γρηγόριον, τὸν ἐπαίδευσεν εἰς πᾶσαν ἀρετὴν
 ὡς παρρησιακὸς ὅτε ἦτον καὶ ἔμπειρος, ὅταν ἐν ἑκαμῆν εἰς ἐκεῖνόν τινά Ἄγιον
 μονῶν χρόνος ἴδ'. ἔγινον εἰς ὅλους ἀιδέσιμος, καὶ τὸν δὲ λαβέντο ὡς ἐνάρετον
 καὶ Ἄγιον ἀνδραποῦν. ἐπεὶ δὲ ὅλας τὰς ἀρετὰς ἐπόνησε, καὶ ὀξόχως τὴν θεο-
 μῆριτον ὑπανόλῳ καὶ ταπεινώσειν. τότε λοιπὸν ἐγνωρίζωντας ὁ Ἄγιος, πῶς ἐ-
 δούετο νὰ κατοικήσῃ καὶ ὀλομόναχος, ἐπαρεκάλεσε τὸν Ἀρχιμανδρίτην, νὰ τῷ
 δώσῃ συγχαρήσειν, νὰ καθῆσθαι εἰς εὐαὶ καλλιόν, νὰ μὴν ἔχη τινὰ φροντίδα
 ὀλόπελα. ὁ ὁποῖος ἠξούραντας πῶς ἦτον καλὴ ἡ γνώμη τε, καὶ ὁ σκοπὸς εὐ-
 θεός, τὸν ἐπρόσασε, καὶ ὑπῆλθε εἰς εὐαὶ ἀσπίλαιον, ὅτε ἦτον εἰς ἐγκρημόν βα-
 δύτατον, εἰς τὸ ἔσποιν ἐισῆλθον ὁ Ἄγιος χαίρωντας, καὶ ἔμεινον ἐκεῖ μόνος
 μόνον τῷ Θεῷ προσδεδόμενος. ἀλλὰ πάλιν εὗρε καὶ ἐκεῖ μεγάλῳ ἐνόηχισιν,
 ὅτι δαιμόνιον πλῆθος ἐκατόικα εἰς τὸν τόπον αὐτὸν ἀναείδμητον. οἱ τινες ἐκά-
 κισαν, ἰδόντες τὸν Ἄγιον, καὶ πολλὰ ἐπάχησαν, νὰ τὸν διώξουν μὲ ἄφορα μι-
 χανήματα. καὶ παρῶν μὲν ἐφώναζον λέγοντες, εὐχα ἄπο τίνος κατοικίαν μας,
 ὅτι πολλὰ κακὰ μέλλει νὰ πάθῃς ἄπο λόγου μας. ἔπειτα ἔγινον ὅλοι σκορ-
 πίαι, καὶ ἔφερον καταπαύειν τε. αὐτὸς δὲ ἐσέκετο ἀφοβα, καὶ αὐτοὶ τὸν ἐκούρι-
 ζαν εἰς τὰς πόδας, ὅταν ἐσέκετο προσδεδόμενος, καὶ ὅταν πάλιν ἐμεταίχισιν
 εὐαὶ τὴν γῆν, τὸν ἐδάγκανον εἰς τὰ χεῖρα. ἀλλ' αὐτὸς ἔχωντας εἰς τὸν Θεόν
 τὴν ἐλπίδα τε, δὲν ἐφύλα τὰς πληγὰς τε ὡς νηπίων τοξόματα. ὅτε βλέ-
 ποντες πῶς δὲν ἐδουλεύεται οἱ ἀδύατα νὰ τὸν διώξουν, αὐτοὶ ἐδιώχθησαν. καὶ
 εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔγινον Στρατιῶται. καὶ ἦλθασιν εἰς τὸ ἀσπίλαιον, νὰ τὸν
 φορέσων μὲ τὰ ξίφη, δοξάσια, καὶ κοντάσια. καὶ αὐτὸς δὲ ἔκαμνε τὸν σφυρόν
 τε, καὶ τὰς ἐδίωκον. οἱ τινες ἐφύλον τοιαῦτα φωνάζοντες.

Ἐπεὶ δὲ ἄπο τὸν τόπον μας μᾶς ἐδιώχεν ἐτεῖτος ὁ ἄδικος, πῶς νὰ ὑπάγῃ
 οἱ ταλαιπώροι; ταῦτα λέγοντες διεσκορπίθησαν. ὅτι ἡ προσδεδόμη τῷ Ἄγιῳ,
 ὡς φλόγα πυρὸς τὰς ἐφλόγιζε, καὶ ἐφύλον εὐφομοί. ἀλλὰ πάλιν μετ' ἡμέρας
 τινὰς ἐδοκίμασαν ἄλλῳ μηχανῶν οἱ παμπόνηροι, καὶ καθὼς νύχето μίαν νύ-
 κτα εἰς τὰς 3. τῷ Μαρτίῳ, ὑπῆλθον μὲ φῶς ὀξασράπτοιτες, καὶ τῷ εἴπασιν,
 πῶς ἦσαν οἱ Ἄγιοι πεσαράκοικα Μάρτυρες, καὶ ἦλθασιν νὰ τῷ δώσων χάριν
 καὶ δαιμόνων καὶ δυνάμιν. ἀλλ' αὐτὸς τὰς ἐγνώρισε, καὶ ὀπιμησίας αὐτὰς ἠ-
 φανίσθησαν. ὅτε ἰδόντες ὅτι μὲ ἄλλῳ μηχανῶν δὲν ἐδουλόντο νὰ τὸν πολε-
 μήσουν, τῷ ἔδωσαν εἰς τὴν σάρκα ἄχρειον τῆς πορνείας πόλεμον, καὶ ἐκαίετο
 ἄπο τῆτο τὸ πάθος ἄσπερ νὰ τὸν ἐσέβλιζαν τινὲς μὲ τὰ πυρῶματα σίδηρα.
 ἀλλὰ ἡ θεία χάρις τῷ ἔδωσον εἰς τὴν ἀνάγκῃ ταύτῃ τὴν βοήθειαν, καὶ
 τῷ ἐφάνη τὴν νύκτα εἰς τὸ ὄνειρόν τε μία γυνὴ σεμνὴ καὶ ἀιδέσιμος, ἣτις ὀ-
 μοίαζε τὴν Μητέρα τε, καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἦτον τῆς λύπης αὐτῆ τὸ αἴτιον; ὁ
 μὲν ἐν Ἄγιος ἔβαλε τὸν δάκτυλον εἰς τὸν ὀμφαλόν, καὶ τῆς ἔδειξε τὸ πάθος
 τε, ἐκεῖνη δὲ ἔχισε τὴν κοιλίαν τε, καὶ τῷ ἐφάνη πῶς εὐγαλον εὐαὶ κομμάτι
 ἄλλῳ σαπηνήμον, καὶ τῷ τὸ ἔδειξε, λέγασα. ἰδὲ ὁ πόνοσ σε ἔπαυσε. μὴ

λυτῶσαι λοιπὸν, ὅτι δὲν σε ἔρχεται πλέον σκαῦδαλον. ταῦτα βλέπων ἐξύπνισε, καὶ ἐγνωρίσας ὅτι ὁ Κύριος τῷ ἐπῆρε τὴν πύρωσιν τῆς σαρκός, ἐχάρηκε. καὶ ταῦτα ἔχοντας πόδον νὰ ἰδῆ τὸν ἀδελφόν τε, ἔσειλε τὸν ὑποτακτικόν, ὅπως τὸν ὑπηρετῶ ὅταν ἐρχεῖται εἰς τὴν πόλιν, νὰ τὸν φέρῃ ἐκεῖ εἰς τὸ ἀσπύλαιον. μὲν ὁ δὲν ὀλομόναχος, εἶδεν ἕκαστην θαυμασίον, καὶ ἦλθεν εἰς αὐτὸν φῶς διὰ τὸν Οὐρανὸν ὑπέρλαμπρον μὲ δαδίαν ἀνεκδιήγητον καὶ ἀσύγκλητον, ἥτις ἐγένετο τὸ ἀσπύλαιον, καὶ ἐκράτισε πολλὰς ἡμέρας. καὶ καθὼς ἦλθεν ὁ ὑπηρετὴς τα, καὶ ἐκτύπισεν, ἠρώτησεν αὐτὸν πῶς ἔσπευξε τόσον ὀκλήγορα, διὰ τὴν ἐφάνθη πῶς ἔβλεπε μόνον μίαν ὄραν· καὶ αὐτὸς εἶπε πῶς ἦσαν ἡμέραι τέσσαρες, καὶ ἦλθεν ἀφαντος. τότε ὁ Ὁσίος ἐκατάλαβε τὸ θαυμασίον, καὶ ἔκειρε δίκαιον νὰ τὸ φανερώσῃ τὸν Καθηγέμενον, καὶ τῷ ἔσειλε γραμμάτιον, νὰ κοιτάσῃ ἕως ἐκεῖ, νὰ τῷ εἰπῆ λόγον χρειάζομενον. ὁ δὲ Ἀρχιμεινδελίτης ὑπήκουε δὲ εὐθὺς εἰς τὸ ἀσπύλαιον, πρὸς τὸν ὁποῖον εἶπε ταῦτα ὁ Ἅγιος μὲ παρῆσαν λαλίαν καὶ πολλὰ ταπεινώσιν. εἶναι μία ἐβδομάδα σήμερον, ὅπως ἦλθεν διὰ τὸν Οὐρανὸν φῶς ἀρρήτων ὡς σῦλος πύρωτος, καθὼς καὶ ἡμεῖς μόνος, δοξολογῶντες τὸν Θεὸν καὶ τὸ σῶμα τῆς, καὶ μὲ ἐπεθυμῶντας τὸ φῶς ἐκεῖνο διὰ τὴν κορυφὴν ἕως τῆς πόδας θαυμασιώτατα, μὲ τὸσδε δαδίαν, ὅπως ἀκόμη πῶρα τὴν αἰδοῦμαι. καὶ μὲ τὴν ὄρασιν αὐτὴν ἰατρούδικα διὰ δύο μεγάλας ἀδυναμίας ὅπως εἶχα σφοδρὸν, μίαν σωματικὴν τῆς αἱμορροΐας, καὶ ἄλλην ψυχικὴν, ὅπως εἶχα εἰς τὴν σάρκα μέγαλον σκαῦδαλον, καὶ πῶρα μὲ τὴν θείαν χάριν ἐθεραπεύθηκα, καὶ ἔχω πολλὰ εἰρημῶς εἰς τὴν καρδίαν μου. δι' αὐτὸ λοιπὸν σὲ ἐπειράξα, διὰ νὰ μὲ συμβλάσῃς ὡς παρῆκτος, εἰὰ ἦτον διὰ Θεὸν ἡ ὄρασις, νὰ μὴ ἔχω ἀμφιβολίαν πῶς ἦτον διὰ συνεργείας τῆς δαίμονος, νὰ μὲ πλανήσῃ τὸν ἀνάξιον. λέγει τὸν ὁ Ἁγέμενος. μὴ ἔχῃς εἰς αὐτὸ ἀμφιβολίαν, ἡ δειλία ὀλότελα, ὅτι τὸ φῶς ἐκεῖνο ἦτον θείον, καὶ μὲ τὴν δαδίαν εἰδῶζε τὴν θαυμαστόν δυσωδίαν τῆς ἀντικειμένου δαίμονος. λοιπὸν ἀγαθίζε εἰς τὴν ἀσκήσιν ὅσον διῶσαι, ἡσθῶντας, πῶς ἔχεις τὸν Θεὸν εἰς βοήθειαν. ἕως ἔν ἀνταμῶσαι τῆς δόξης αὐτῆς ὁ Κύριος μὲ δόξαν Οὐρανίον, καὶ τῆς κρυπτεῖ εἰς τὸν Κόσμον ὡς ἀξίως τῆς Βασιλείας τα, διὰ νὰ λαμβάνῃ καὶ ἄλλοι διὰ ταύτης ὑπόδειγμα, νὰ τῆς μιμῶνται πρὸς σωτηρίαν τα. κείνωνας ἔν ἀφροπον νὰ κρυπτεται εἰς τὸ μῦθον ὁ λύχνος ἕως ὁ παμφαέστος, τὸν ἐφοσκάλεσεν ἐρανόθεν, ὡς τὸν Πατριάρχην Ἀβραάμ, καὶ λέγει τα, Γρηγόριε, εἰὰ ἀγαπᾷς νὰ φθάσῃς εἰς τελειότητα, εὐχα διὰ τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν συγγραμμάτων, νὰ ζῶντες διὰ τὸ συμφέρον σε. διγνώωντας ἔν διὰ τὸ ἀσπύλαιον, ὑπήκουε εἰς τὴν Ἐφεσον, νὰ εὐρη καράβι διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν. ὅτι ἐμελέτε νὰ ὑπάγῃ, διὰ νὰ ἐλέγῃ τῆς αἰρετικῆς, ὅπως ἦσαν τὸν καιρὸν ἐκεῖνον. ἦσαν δὲ πολλὰ πλοῖα ἐκεῖ εἰς τὴν Ἐφεσον, ἀμὴ ἐφοβῆντο τῆς βαρβάρους, ὅπως ἀράδιζαν εἰς τὸ πέλαγος ἐκεῖνο, καὶ δὲ ἐπολυμῶσαν νὰ εὐγῶν. ὁ δὲ Ἅγιος τῆς ἐθάρρυνε, τίσωντας τα, νὰ μὴ τῆς ἰδοῦσιν ὀλότελα, καὶ ἕως ἐλθῆτο. ὅτι διὰ τὴν δέσιν αὐτῆς ἔκαμε καιρὸν ἐπιπίδειον, καὶ ἀμειβίσαν πείρα, καὶ ἐφθασαν ταχέως εἰς τὴν Προμήνησον, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐδέχθη ὡς πτωχὸς εἰς τὸν οἶκόν τε, μὲ ὄλον ὅπως εἶχασιν οἱ Βασιλεῖς γραμμάτια φοβερά προσάγματα, νὰ μὴ ὑποδεχθῆ κακίας Καλόγηρον. ἀμὴ ἐκεῖνος τὸν ἐδέχθη διὰ τὸν Κύριον. ὁ ὁποῖος ὡς πλεσιόδαρος τα ἀνταπέδωκε τὸν

μισθόν τῆς φιλοξενίας, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐπλέτισεν. ὅθεν θέλωντας νὰ μισθώσῃ ὁ Ἅγιος, ἐκλαίει ἐκεῖνος φοβέμενος μήπως καὶ πτωχόσῃ πάλιν ὡς ἀρότερον. ἔφυγεν ἔν Δπόκρυφα ὁ Ἅγιος, καὶ θέλωντας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Βυζάντιον, ἐμποδίσθη ὑπὸ εἰς αὐτὸ σωματίον.

Ὅθεν ἐγνωρίζοντας, πῶς δὴν ἦτον Θεῷ θέλημα, νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Αἴνον, καὶ ἐκεῖ ὑπλώτισεν εἰς τὸν καβαλλάρην, ὅστις ἐπέζησε τὸ ἄλογον, θυμωθεὶς ὑπὸ τὸν ἀνθρωποκτόνον δαίμονα, καὶ ἔδειρε τὸν Ἅγιον, ὀνομάζωντάς τον ποροδότην ὁ ἄδικος. ὁ δὲ δίκαιος ὑπέμεινε τὰς πληγὰς, θεόμενος τῷ Θεῷ, νὰ συγχωρήσῃ ἐκεῖνον, ὅπως τὸν ἔδειρεν. ὅστις ἐκατανύχθη βλέπωντας εἰς αὐτὸν τοσαύτῳ φρόνιμα, καὶ τὸν ἐφοσκίμισε ζῆλῶτα συγχώρησιν. ὁ δὲ Ἅγιος τὸν ἐνεθέτισε νὰ μὴ εἶναι πλέον τόσον θυμώδης κατὰ τῆς αἰτίας, καὶ ἀφελήσας αὐτὸν, καὶ δίδωντάς τε συγχώρησιν, ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ μὲ καράβι, καὶ ὑπῆλθε εἰς τὴν Χεισόπολιν. καὶ διεγίνωντας ὑπὸ τὸ πλοῖον ἐκατῶτισεν εἰς εἰς ἕνα ποταμὸν, ὅπως ἦσαν κλέπται Σθηλαβῶοι, καὶ ἔγδυον ὄσους εὐρεῖσιον. τὰς ὁποίας ἰδὼν ὁ Ὄσιος ὑπεποσῶς ἐδειλίασεν, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτὰς ἐκάθισεν. οἱ ὁποῖοι τὸν ἐλαβήθησαν τόσον, βλέποντες, πῶς δὴν τὰς ἐφοβήθη, ἀλλὰ ὑπῆγε μὲ τὸ θάρρος πλησίον τῆς, ὅπως τὸν ἐπέρασεν ἀντίπερα τὰς ποταμὸν μὲ τὴν βάρκαν τῆς, καὶ τὸν δρόμον τῆς ἐδείξαν, ὅπως ὑπῆγρον εἰς τὴν Θεσσαλονικίαν. εἰς τὴν ὁποίαν φθάσας ὁ Ὄσιος, ἐκαμῆ ὀλίγας ἡμέρας, καὶ μισθώντας ἀπ' ἐκεῖ ἀπῆλθε εἰς τὴν Κόρινθον, καὶ ζῆλῶτα πλοῖον εἰς τὴν Σικελίαν, ἦνρον εἰς ἕνα ἔτοιμον, ἀμὴ ἐφοβῆντο οἱ ναυται εἰς τοὺς βαρβάρους, νὰ περάσεν τὸ πέλαγος, καὶ ὁ Ἅγιος τὰς ἔταξε νὰ μὴ πάθῃ τίποτα. ὅθεν μὲ τὸν λόγον τῆς ἀρμύσισαν, καὶ φθάσαντες εἰς τὸ Ρήγιον, ἐδίδαν τινὲς ἐλαβεῖς ἀνθρωποὶ τῷ Ὄσιῳ, χρυσία τί μέρος, εἰς ἔξοδόν τῆς, βλέποντές τον πῶς δὴν εἶχε τίποτα. Ὁ δὲ Ἅγιος χωρεῖς νὰ εἶδε ποτε τῆς ἐπεινὸς ὅπως τὸ ἐδίδαν, ἐγνωρίσεν ὑπὸ θεῖαν χάριν, πῶς ἦτον ὑπὸ ἀδικίας τὸ χρυσίον, ὅπως τῆς ἐχάριζαν. ὅθεν εἰς νὰ τὰς διδάξῃ, νὰ ἀπέχεν ὑπὸ τὸ ἄδικον, ἠλεγξε τὴν παρῶν, καὶ τὸν ἀδικητὴν ἐφανέρωσεν εἰς ὀνόματος λέγωντας· μὴ γνῶσθι, ὁ Θεὸς νὰ μὴτό δάσῃ, νὰ φάγῃ καὶ μίαν φύλλαν ὑπὸ τὴν μερίδα τῆς Μερικρῆς, ὅτι πολλὰ πτωχὰ καὶ ὀρφανὰ ἐπέμασε, καὶ ἐπῆρε τὸ παραγάμα τῆς ἀδικα. ἔπος δὲ ὁ Μερικρῆς ὅταν εἶη, ἦτον παρῶν καὶ γεωμετρικὸς τῆς αὐθεντίας, καὶ ἀδικῶντας τὰς πτωχὰς, ἐκαμῆρον αὐθεντικὸν τὸ παραγάμα τῆς. ἀναχωρήσας ἔν ὑπὸ τὸ Ρήγιον ὁ Ἅγιος, διεγίνωντας εἰς τὴν σερραῦν, ὅπως ὑπῆγρον εἰς τὴν Ρώμην ὁ δρόμος τῆς, καὶ ἐκεῖ πάλιν ἐκαμῆ ἄλλο θαυμάσιον, ὅπως ἔπεσον εἰς ἀδελφὸς ὑπὸ τὸ πλοῖον εἰς τὴν θάλασαν, καὶ ἐμελλε νὰ βελήσῃ, καὶ αὐτὸς μόνον μὲ τὴν προσδύχλιω τῆς ἦφρον εἰς τὴν γῆν καὶ ἐγλύτωσε. φθάνοντας δὲ εἰς τὴν Ρώμην, ἐκαμῆ εἰς εἰς ἕνα κελίον μῆνας ἕως ἡσυχάζωντας, ὅπως δὴν τὸν ἦξοιρε τινὰς, μόνον εἰς δαμονιζόμενος τὸν ἐφανέρωσε. τὸν ὁποῖον ὁ Ἅγιος ἐθεράπευσε διώξας τὸν δαίμονα. ἔπειτα βλέπωντας πῶς οἱ ἀνθρωποὶ τὸν ἐτιμῶσαν ὡς Ἅγιον, ἔφυγεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ φθάνοντας εἰς τὴν Σικελίαν, ἐκλείδθη εἰς εἰς ἕνα πύργον καὶ ἡσυχάζων. οἱ δὲ δαίμονες ἐβαλαν εἰς ἕνα ἡμέραν, καὶ ἐκαυσαν τὴν φάθην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκείτετο, καὶ ὀβρισηνόντας εἰς ἕνα δερμάτι, εἰς αὐτὸ ἀνεπαύετο. αὐτοὶ δὲ πάλιν ἐγίνων μύγαις μεγάλας πλῆθος ἀμέξῃητον, καὶ τὸν ἐπέραζαν ὅταν ἐκοιμῆτο, ἢ

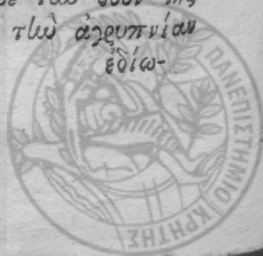
ἤυχετο. τὰς ὁποίας μὲ τῷ προσδελχίῳ ἐδίωξε καὶ ἔγιναν ἄφαντοι. ἦτον δὲ ἐκεῖ εἰς τὸν πύργον μία γυναῖκα πόρνη, καὶ ὅσας ἀνδρας ἔβλεπεν ἔκαμνε τροπον, νὰ τὰς σύρῃ εἰς τὸν βόρβορον τῆς πορνείας μὲ μύλια μηχανήματα, καὶ μάλιστα τὰς ναύτας, ὅτι ἤρχανταν ἀπὸ ξένου τόπου, καὶ δὲν ἤξευραν τὰς πανουργίας τῆς. καὶ τῆς ἐβόλει ὁ τύπος εἰς τὸτο, ὅτι ὁ πύργος ἦτον εἰς τὸν λιμένα ὅτι ἔραζον ὁ δὲ Ἅγιος ἔπερε τὰς ταξιδάρεις, καὶ τὰς ἐκινεῖται τὰ φελάγωνται ἀπὸ τῷ ποιηρῶν ἐκείνῳ γυναῖκα. ἔπειτα εἰδίδασκε καὶ αὐτῷ, ἐνθυμίζωντάς τῆς τὰς πικρὰς τιμωρίας τῆς αἰωνίῃς κολάσεως, καὶ τὸσον ἔκαμν ὁ παύσοφος, ὅτι ἐκατάπεισε μὲ τὰς λόγους τῆς τῷ γυναῖκα, καὶ ἔγινε καλοζηαία, καὶ ἔγινεν ἐκεῖνο τὸ ποιηρὸν ἐργασήμιον, Μονασήμιον. ὁ δὲ δάββλος ἐφθόμισεν εἰς τὸτο τὸ ἀγαθὸν ὡς μισοκαλός, καὶ ἐκίνησε κατ' αὐτὴ εἷα φοβερῶτατον δράκοντα, ὅτι εἰς τὸν πύργον ἐκείνον ἐφάλλεσκ. ὅστις ἔδραμε χάσκωντας τὸ σῶμα μὲ ὀρμῶν φοβερῶν, νὰ χάρῃ τὸν Ἅγιον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐδεύλιασε, νὰ φθασεῖσι οὐδέτελα, ἀλλὰ ἐσαμάτισε χωρὶς φόβου, καὶ λέγει τῶ αὐτῶ ἐδῶσκ ὁ Κύριος δυνάμιν νὰ μὲ φάγῃ, μή σέκεσαι. εἶδε πάλιν καὶ θέλει νὰ συγκατοικῆμι αὐτάμα, εἰρήνικε. ἢ εἰν δὲν δυνέσαι νὰ βλέπῃς ἐκείνας ὅτι φοβῆνται τὸν Κύριον, ὑπαγε εἰς τῷ φωλευῖσαι νὰ λυβωθῆς ἀπὸ λόγους. τότε ὁ δράκων (ὁ τῶ δυνάματος) ὡς περ νὰ τὸν ἤθελε δέρη ὁ Ἅγιος, ἐφυγεν ἄφαντος· ὅτι τὰς ἀξίως δέλες τῶ Θεῶ δὲλαβεῖται καὶ φύσις ἄλογος.

Μετὰ ταῦτα ἦλθε καὶ μία γυνὴ δαιμονιζομένη ἐκεῖ εἰς τὸν πύργον, καὶ μὲ τῷ προσδελχίῳ ἐδίωξε τὸ δαιμόνιον, καὶ ἄλλα πολλα δαυμάσια ἐτέλεσκ εἰς αὐτὸν τὸν τόπον. ἐξόχως δὲ ἐθεράπευσκ εἷα ἀνδρωπον, ὅτι εἶχε κακὸν δαιμόνιον καὶ φέρισσα ἀρειον, τὸ ὁποῖον ἐφώνασκ ὀνομάζωντας τὸν Ἅγιον. ὅς τις βλέπωντας ὅτι ὁ δαίμων τὸν ἐφανέρωσκ, ἐκείνον μὲν ἐδίωσκ, ἰατρύωντας τὸν ἀνδρωπον, αὐτὸς δὲ ἐφυγῆ ἀπ' ἐκεῖ ὅταν τὸν ἐγνώρισαν, καὶ τὸν ἐτιμῶσκ οἱ ἀνδρωπον. καὶ φελατῆς εἰς τὸν δρόμον ἐπέρασκ ἀπὸ εἷα φουσατό Σαρακηνῶν, καὶ φθάνωντας εἰς εἷα πηγᾶδι, ὅτι εὐγανε νερὸν εἷας ἀπ' ἐκείνας, νὰ ποτίσῃ τὸ ἄλογόν τῆς, ὡς εἶδε τὸν Ἅγιον, ἐσύκασε τὸ κοντάει νὰ τὸν φονδύσκ ὁ ἀλιπῆρος. ἀλλὰ παρῶδὺς ἐκρατήθη εἰς τὸν ἀέρα τὸ χέρι του, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸ κατεβάσκ, ἠκολέδα τὸν Ὄσιον, φθακαλῶντάς τον νὰ τῶ δώσκ τῷ ἰασιν. ὅστις ἐγγίζωντας εἰς τῷ αὐθάδη χεῖρα ἐκείνῳ, πὴν ἐθεράπευσε. καὶ παρῶντας παρεμάρδς, τῶ ὑπλήτισκ εἷας δαιμονιζόμενος, δεινῶς βασανιζόμενος, τὸν ὁποῖον ἀπλαγχνιδεῖς ὁ Ὄσιος, ἔκαμε πρὸς τὸν Θεὸν δέπισιν, καὶ ἐφυγε τὸ δαιμόνιον. ὑσερον πάλιν ὑπῆλθ εἰς τῷ Θεσσαλονίκῳ τὸ δούτερον, καὶ ἔμεινεν εἰς τῷ μονῶ τῶ Ἁγίῳ Μιλῶ, μὴ ἔχωντας κανεῖα εἶδος βρώσιμον νὰ φάρεται, ἢ νὰ σιεπάζεται, μόνον ἐφόρει εἷα ἰμάτιον, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἡμέραν ἡνῶντα φθαμύδιον. καὶ ὅταν ἤθελε πεινάσκ, εὐγσκ ἀπὸ τῷ Ἐκκλησιῶν, καὶ ὅτι ἔβλεπε τινὰς καὶ ἔβρωσκ, εἰσέβαινε καὶ αὐτὸς, καὶ κατεζόμενος εἰς τῷ φάρεσκ ἔβρωσκ. ἔως ἐπέρασκ ἰκανὸν καιρόν. ἔπειτα πάλιν ἐμέμφετο τῶ λόγους εἰς αὐτῷ τῷ παρῶν, νομίζωντας πῶς ἦτον ἀπειρία, νὰ φῶνῃ ξένον κόπον ἀπόπας, χωρὶς νὰ τὸν προσκαλέσκσιν. ὅταν ἔκαμεν ἀπόφασιν νὰ μείνῃ εἰς τὸν ἀνωθεν Ναὸν ἄσιτος, ἔως νὰ τῶ στείλῃ ὁ Κύριος ἐξ ὑψὺς βοήθειαν, ὁ ὁποῖος κατὰς ἔφερε τὸν Ἡλίον

ἔξ τῶ κόρακος, καὶ ἄλλας πολλὰς πολυβόπως διαρέτας δάλας τε, ἐφώτισε καὶ τότε μίαν γυναῖκα φιλόθεον, καὶ τῆ ἤφερνε βροφῶ καθημερησίον. ἡσυχάζωντας ἐν ἐκεῖ, ἦλθε μία πτωχὴ γυναῖκα καὶ λέγειτε, πῶς εἶχε μίαν μικρὰ οἰκίαν καὶ ἐχάλασε, καὶ γὰρ τῆς βοήθησεν γὰρ τῶ ξανακτίσασιν. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ, ὑπάγε ἀρχισαί τὸ ἔργον, καὶ ὁ Θεὸς ὁ Πατὴρ τῶ ὀρφανῶν, σοῦ σέλλει βοήθειαν. ἡ γὰρ γυνὴ ἐσκαφε γὰρ βάλῃ τὰ θεμέλια, καὶ ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον ἀνάβρυσε πῖσα πλῆθας ἀμέβητον, τῶ ὁποῖαν ἐπέλειε, καὶ ἐ μόνον τὸ σῆτί της ἐκτίσεν, ἀλλὰ καὶ τῶ ζωοφροσῖαν της εὔγανε, καὶ ἐπορεύετο πρὸς αὐτάρκειαν εἰς ὅλα τὰ χρειάζομενα. Εἰς ταύτῳ τῶ Πόλιω ἦτον τίς ἀδελφός, ὅτε ὑπηρεταί τῆς πτωχῆς ἐπιπείδια, τῶ ὁποῖα ἔδωκε βῆς χοίρας εἰς ἀμερικτὸν χρῖσος γὰρ τῆς ἀμοιράσῃ εἰς τῆς πέντης, καὶ αὐτὸς ἐκράτισεν εἰς ἀμερικτὸν ἔξ λόγῳ τε, καὶ τὸ ἐπῆλοιπον ἐμοίρασε. καὶ τῶ ἄλλῳ ἡμέραν ὑπῆλθον εἰς τὴν Ναὸν αὐτὸν, καὶ δέρνωντας τὸ σῆθος εἰδέτο τῶ Θεῷ, γὰρ συγχωρήσῃ τῆς ἀμαρτίας τῆ. ὁ δὲ Ὄσιος ὡς προορατικὸς γνωρίσας τῆς πράξεις αὐτῆ, ἐπλησίασε καὶ λέγειτε. ἄκουρα δέρνεις τὸ σῆθος καὶ ἀνωφελῶτα, ὅτι εἰὰ δὲ μοιράσῃ εἰς τῆς πτωχῆς τὸ κρέας ὅτε ἐκράτισες, δὲ ἀκῆε τῶ προσδύχῳ σε ὁ Κύριος. ὅστις ἀκῆσας ταῦτα εἰδαύμασε, καὶ ζητήσας ἀπὸ τὸν Ὄσιον συγχωρήσῃ ἀνεχώρησε, καὶ ἐμοίρασε καὶ τὸ ἐπῆλοιπον. Ἀνεσάτε καὶ ἄλλα θαυμασιώτερα, γὰρ γνωρίσετε πῶσῳ χάριον εἶχεν ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ἐγνώριζεν ὡς παρόντα τῆ μακρὰ καὶ μέλλοντα.

Εἷνας μοναχὸς ἦτον ἐκεῖ πλησίον τῶ Ἁγίῳ Μιῶ, ὅστις ἡσυχάζεν ἐπαθῶ εἰς εἰς ἀύλον, κάμωννας καὶ ἐργόχειρον. ὁ δὲ Γρηγόριος γνωρίσας ἀπὸ Πνεῦμα Ἁγίον τῶ ταχῆαν αὐτῆ μετασασιν, τῶ ἐμίλυσε λέγωντας. ἀφες τὸ ἐργόχειρον, καὶ φρόντισον ἔξ τὸ τέλος σε ὅτι ἐσίμωσε. καὶ καὶ τὸν λόγον τε, εἰς ὀλίγας ἡμέρας ὁ συλίτης ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ἄλλος τίς Γερομόναχος τῶ κλήσῃ Θεόδωλος, ἦλθεν εἰς τὸν Ὄσιον χάριον δύλογίας καὶ συγχωρήσεως, καὶ ὅταν ἐμίσδε, τῶ εἶπεν ὁ Ὄσιος, πορεύε καὶ εἰπέ τῶ Ἀββᾶσε, γὰρ ἀνοίξῃ τὸν τάφον τε, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐκεῖνος ὁ Ἀββᾶς ἐκοιμήθη. ἦσαν ἄλλοι δύο ἀδελφοὶ καὶ σάρκα, τῶ Ὄσιε γνώριμοι, τῆς ὁποῖας ἐσυμβέλλε γὰρ γέροντες Καλόγεροι, καὶ αὐτοὶ δὲ ἐσεργαν, ἀσφόρες αἰτίας προφασίζόμενοι. λέγει τῆς ὁ Ἁγίος, τῶτον τὸν χρόνον εἶναι τὸ τέλος σας, καὶ ἔπως ἐχρητο. Μοναχὸς τίς ἀσκητικὸς ἐκαμῶνετο πῶς εἶχε δαιμόνιον, καὶ ἐκαμῶνε ἀπειρίας, ἔξ γὰρ τὸν ὑβείζεν καὶ γὰρ τὸν δέρνειν οἱ ἄλλοι ἀδελφοὶ ὅτε ἦσαν πλησίον τῆ. οἱ ὁποῖοι τὸν ὑπῆλθον δεδεμῆτον εἰς τὸν Ὄσιον, γὰρ διώξῃ τὸν δαίμονα. ὅστις ἐγνώριζε τῶ ἀλήθειαν, καὶ ἤλεγε τὸν ἐπῆπλασον σκοπὸν τῶ μοναχῆ, λέγωντας. ψάματα καμῶνεσαι ἄθλιε πῶς ἔχεις δαιμόνιον, καὶ δὲ σε ἀφελᾶ αὐτὴ ἢ προαποῖνις. μόνον ἄλλῳ ἀρετῶν κάμε, εἰὰ ἀγαπᾶς τῶ σωτηρίαν σε, καὶ προσδύχε μαῶνον, γὰρ φύγεν οἱ δαίμονες ἀπὸ λόγῳ σε. Ἀλλ' εἰὰ θελήσωμεν γὰρ διηγηθῆμεν ὅλα τῆ θαυμάσια, ἀφίνομη τῆς ἀρετῆς καὶ χάριτος, ὅτε εἶχεν ἀπὸ τὸν Θεὸς ὁ Θεόσοφος. λοιπὸν ἀπ' αὐτὰ τὰ ὀλίγα, ὅτε ἐρεῖα φάμεν, ὡς γνωρίσῃ πῶς εἰς πῶσῳ παρρησίαν εἶχε πρὸς Κύριον. ὅλας τῆς ἀρετῆς ἐσύνειξε, καὶ ἐτέλεσε τὸν ἑαυτὸν τε οἰκηθῆτον τῶ Παναγίῳ Πνεύματος, καὶ ἐφθασεν εἰς τῶ κορυφῶ τῶ ἀρετῆς. με τῶ θείαν μελέτῳ ἐλέπτῳ τῶ ὁδὸν τῆς ἀσκήσεως, ἀφανίζωντας ὅλα τὰ ἐμπόδα καὶ προσκόμματα, με τῶ ἀρετῆαν εἰδίω-

ἐδίωξε μακρὰν τὴν ἀμέλειαν, καὶ τὸσον ἐσκόρπισε τὸ σκότος αὐτῆς, ὅτῃ καὶ εἰς τὸν ὕπνον τε δεῦν ἐδυμύθη καὶ τῷ δείξει φαντασίαν τινὰ ὁ πολέμιος, καθὼς ἔχει σιωπῆθειαν, καὶ ἐνυπνιάζει ὁ ἄφρων τὰς σάφρονας. καὶ αὐτὸς δεῦν ἐνυπνιάθει ἐδέετο, ἕνεκεν καὶ τὴν ἐπαυριάν, ἣν καὶ ἡ ἐργασία τε ἐρηγόρος εἰς ὅλας τὰς πράξεις αὐτῆς καὶ νοήματα, χωρὶς ποσῶς, καὶ νυσάξει εἰς ὅσα φέρων ὕπνον θανάσιμον, τὴν δὲ ἐγράτειαν τὴν φονεῖθειαν τῆς παθῶν καὶ τῆς ἠδονῶν ἐλατῆρα, ποσῶν ἐφύλαξεν, ὅτῃ ἐπέρινα χεδὸν ὡς ἄσαρκος Ἀγγελος, καὶ ἐξέφετο μετὰ τὴν χάειν τῷ Παναγίῳ Πνεύματι. καὶ ἔπος ἐκαθάρισε τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα διὰ ὅλα τὰ πάθη, καὶ ἔγινε τῆς Γερουσιῆς ἄξιος, καὶ χειροτονηθεὶς καὶ τὸν Νόμον, ἐρημιάτισεν Γερῶς ἀμφιδέξιος, καὶ εὐεργετὰ μετὰ σιωπῆθιμῶν καρδίαν καὶ μετὰ πνεῦμα ταπεινώσεως. εἶχε δὲ καὶ τὴν ὑπομονὴν εἰς ὅλας τὰς πειρασμῶς, ὅτῃ ἐσύμβαιαν, μετὰ πολλῶν ἀκαθαρτίων, τὰς ἀπὸ Νόμου Πατέρας μιμνήσκων, τὸν Γῶβ λέγων εἰς τὰ πάθη καὶ βάσανα, τὸν Γωσὴφ εἰς τὰς πειρασμῶς, καὶ τὰς ἄλλων ἀπαντας. μετὰ τὴν πολλὴν ταπεινώσιν ἐταπεινώσεν τὸν ὑπερήφανον, καὶ ἀπέριψε τελείως τὸν τύφον τῆς κενοδοξίας, καὶ πᾶσαν ἄλλω ἐπάρσιν, καθὼς ἐμαρτύρα τὸ ταπεινὸν αὐτῆς καὶ διτελέσασιν ἐνδύμα. τὸ ἀπαρρησίας εἰς ταῖς συνομιλίαις, ὅτῃ ἐσωτύχων μετὰ πολλῶν ἀκαθαρτίων, ἕνεκεν τὴν ὁποῖαν καὶ τὴν γλῶσσαν τῆς ἀρετῆς ἐκλιροῖομιση. τὴν δὲ ἀγάπην καὶ συμπάθειαν ποσῶν ἀποκρίσιν, ὅτῃ δεῦν ἐσυλλογίζετο τὸ κακὸν ὁλόπελα, ἀλλὰ ὅλα τὰ ἐπερχόμενα λυπηρὰ ὑπέμειν ὡς χαρμώσιμα, φυλάγωντας ἕως τέλους τὴν ἐπαυριάν ταύτην δυάδα τῆς ἀρετῆς ἀθάπτων. ἀπὸ πάντων δὲ καὶ ἐν πᾶσι καὶ καὶ πάντα ἐφύλαξεν ἀκριβῶς τὴν Ὁρθοδοξίαν, λόγοις καὶ πράξεσιν, ἔχωντας εἰς αὐτὴν ζῆλον ἀπειρον καὶ ἄκλυτον. καὶ διώχωντας τὰς Αἰρετικὰς ὅσον ἐδυμύει, ἐδιδασκων ἀπαντας μετὰ τὰς λόγους τε καὶ μετὰ γράμματα, καὶ προσκυνοῦσι τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ καὶ τὰς σέβωνται καὶ τὴν τῆς Ἐκκλησίας ἀξιοδοσιν, ὅχι λαβδτικῶς καθὼς φλυαροῦσιν οἱ ἄφρονες, ἀλλὰ χετικῶς. ἀπὸ τῆς πρωτοτύπων τὴν προσκυνοῦσιν ἀποτέμοντες ὅθεν καὶ πολλὰς, καὶ πόλεις πολλὰς διὰ τὸ τοῦ μίσους ἐλύφωσε, καὶ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίσιν ἐκατάδηγισε, καὶ τὰς ἐκατάπεισε, καὶ χύσιν ἕνεκεν ταύτην τὴν αἰτίαν (εἰδὼν τύχη χεῖρα) τὸ αἰμάτης. καθὼς καὶ αὐτὸς ἀμολόγα εἰς ὅλας πᾶς ἦτον ἐπιμος ἕνεκεν τὰς Ἀγίας Εἰκόνας καὶ λαβῆ θανάτων. καὶ μετὰ τὴν ὁμολογίαν ταύτην ἔγινε Μάρτυς εἰς τὴν προαίρεσιν, καὶ χωρὶς πληγῶν καὶ μώλωπας ἔλαβε τὸν ἀμαρῶντινον Στέφανον. ἐπᾶν εἰς ὅλας ταύτας τὰς ἀρετὰς, εἶχε καὶ Ἀγίαν Προσεχὴν ἀκατάπαυσον, ἔχωντας τὸν νοῦν πρὸς τὸν Θεὸν προσηλωμένον πάντοτε, καθαρῶς τῆς καθαρῶν προσομιλῶν καὶ ἀφραϊνόμοτος. τὸν ὁποῖον ὁμῶς μετὰ τὰς Ἀγίας Ἀγγέλους ὑμολογῶν, καὶ δοξάζων, ἀπολάμβανε τὸν ἀρραβῶνα διὰ τὸ πᾶρ ἐκεῖνης τῆς ἀνεκλαλήτης ἠδονῆς τῆς Θεῆας μακαριότητος.

Ὅτως ἐν ἐστίῳ πολιτεύομενος, καὶ τὰ Οὐριμία ἐπὶ τῆς γῆς φανταζόμενος, ἦλθεν ὁ καιρὸς καὶ ὑπάγη πρὸς τὸν πορθῆμενον. καὶ ἀδούνησας βαρέως διὰ νόσον ἐπληθίας. ἐκείτετο εἰς τὴν κλίνην ἀκίνητος. ὅθεν ἐδέετο τῷ Θεῷ θερμῶτα, καὶ τῷ ἐλαφρῶν τῆς ἐπληθίας τὴν ἀδούθειαν, καὶ καὶ τῷ δώσῃ ὑδράπηκα καὶ πριδῆ καὶ καὶ σαπηδῆ τὸ σῶμα τῆς. λοιπὸν ὁ Θεὸς τῷ ἐπήκουσε καὶ τῷ ἐπήρε τὸ πάθος ἐκεῖνο, καὶ τῷ ἔδωκε τὸ ἕτερον ὅτῃ ἐζήτισε. καὶ τὸσον

ἐφάνθη τὸ σῶμά τε, ὅπῃ ἐφαίνετο ὡς ἀσπὸς γεμάτος ἄνεμον, ἢ μόνον ὑπὸ τῷ φωνῷ ἐγνωρίζετο. καὶ μισθώντας ὑπὸ τῷ Θεσσαλονικίῳ, ἀπῆλθε μὲ νότον πολὺν εἰς Κωνσταντινέπολιν. ἢ βασιανίζόμενος εἶα χρόνον εἰς τῷ δεινῷ οὐδυνῷ ἐκένῳ, ἐφοργώρισε τῷ αὐτῷ μετὰσασιν, ἢ λέγει πρὸς τοὺς Ἀδελφούς ὅπῃ ἦσαν εἰς τῷ συνοδίαντε. ὑπάγετέ με εἰς τὸ ξενόδοχεῖον, ὅτι μὴ δώδεκα ἡμέρας εἶναι τὸ τέλος με. ἐτοιμάσαντες ἐν τῷ κλίνῳ ἐσώκωσαν, ἢ τὸν ὑπῆγαν ἐκεῖ ὅπῃ τὸς ἐπρόσαξε. ἢ τῷ δωδεκάτῳ ἡμέρῳ ὅπῃ εἶχεν ὁ Νοέμβριος εἴκοσι, ἀπῆλθεν εἰς τὸς Οὐρανούς ὁ Οὐρανίος. ἢ ὅταν ὑπήγε-
ναν νὰ ἐνταφιάσιν τὸ τίμιον αὐτῷ ἢ σεβάσμιον Λείφανον, ἐπλησίασεν εἰς αὐτὸ εἶας ἄρρωστος μὴ πίσεως, ὅστις εἶχε δεινῷ ἀδυνείαν, ἢ δὲ ἐδύετο νὰ σαματίση ὀρθὸς ὁλότελα, ἀλλὰ ἐσκυπτε χαμαὶ πρὸς τῷ γῆν τὸ πρὸσω-
που, ἢ κατὰς ἠγγίξεν εἰς τὸν κράββατον, τῷ ἐφάνθη πᾶς ἔβαλε τινὰς τὴν χεῖρα εἰς τὰ τέτα ὀπίθια, ἢ σραφεῖς ἠρώτα τὸν Ἀδελφὸν ὅπῃ ἦτον πλησίον τε, εἰὰ ἐκεῖνος τῷ ἠγγίξεν. ὁ δὲ εἶπεν, εἰλί. ὅθεν ἐγνώρισε πᾶς ἦτον ἢ δυνάμεις τῷ Θεῷ ἠδῶσπιαζεσα τὸν Ἄγιον, ἢ τῷ ἔδωκεν εὐθύς τῷ ἴασιν, ἢ ἔμεινεν ὀρθος, μὴ ἔχωντας ποσῶς ἀδυνείας Λείφανον.

Ἐτέρος δὲ εἶχεν ὁμοίως ἀδυνείαν, ἢ ἐβασανίζετο δεινῷ ὑπὸ πνεῦμα ἀνά-
στατον, ἢ ἠγγίζωντας εἰς τὸν τάφον τῷ Ἄγιῳ, ἐφυγν εὐθύς τὸ δαιμόνιον ὅ-
πῃ τὸν ἔδλιβεν. Ἄλλος τις Ἀδελφός ἐπειράζετο πῶς εἶναι ὑπὸ τὸ πάθος τῆς
πορνείας, ἢ τῶσον πόλεμον εἶχεν εἰς τῷ σάρκα ἢ σπυάνδαλον, ὅπῃ ἐκινδύ-
νυε νὰ πέσῃ εἰς ἀπόγνωσιν. ἀπελθὼν ἐν εἰς τὸν τάφον τῷ Ἄγιῳ, ἔξωμολο-
γήθη μὴ δακρύων ζιγῆτας βοήθειαν, ἢ παρδύς (ὡ τῷ θαύματος) ἐπαυ-
σεν ὁ πόλεμος, ἢ ἔμεινεν ὁ Ἀδελφός τῷ λοιπῷ ἄλυτος ἢ ἀπείραστος, δοξά-
ζων τὸν Κύριον, ἢ ἔχασεωντας τὸν Ἄγιον. Φθάνουσιν αὐτὰ τὰ ὀλίγα, ὅπῃ
μὲ συνομίαν ἐρεσάφην, νὰ φανερώσιν τῷ ἀρετὴν τῷ Ἄγιῳ ἢ παρρησίαν
πρὸς Κύριον, ὅτι εἰὰ εἶχα δέκα γλώσσας ἢ σώματα, δὲ με ἐφθάναν νὰ τὸν
ἐσημῶσω καὶ τὸ πρέπον πρὸς αὐτάρκειαν. Σὺ δὲ ὦ Μακάριε, τῷ Ὁσίων
Πατέρων συμμετοχε, ἢ Ἄγιαν Ἀγγέλων συνομίλε, πρὸς βδὲ πάντοτε δι
ἡμᾶς τὸς οἰκέτας ἢ δέλασσε, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Κύριον· καὶ διάκε
πάντῃ πειρασμὸν ἀφ ἡμῶν ἢ πᾶσαν δυσχέρειαν, ὑποδίωξον μὲ τὴν ράβδον
τῆς προσδύχηςσε ὑπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῷ Θεῷ πᾶσαν αἴρεσιν, ὅτι ὅσα θέ-
λεις διῦεσαι, ἐπειδὴ διείσκησαι εἰς τὸ φῶς τῷ Κυρίῳ, εἰς τὰς ἀκηράτας μο-
νάς αὐλιζόμενος, φυλάξας τὴν λαμπάδα τῆς ἀσκητικῆς ἀποκείας ἀκοίμητον,
ἢ ὑπολαμβάνεις ἐκεῖνα τὰ ἄρρητα ἀγαθὰ τῆς αἰωνίης βουφῆς ἢ μακαριότητος.
ἐν Χειρῶ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὡ ἢ δόξα καὶ τὸ κράτος, σὺ τῷ ἀνάρχῳ
Πατρὶ, ἢ τῷ Ἄγιῳ Πνεύματι, εἰς τὸς αἰῶνας τῷ αἰῶνων. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Κ Ε'.

Τῷ Ἁγίῳ Μεγαλομάρτυρος

Μ Ε Ρ Κ Ο Υ Ρ Ι Ο Υ.

Ο γ'τος ἦτον εἰς τὸν καιρὸν τῆς Βασιλείαν Δεκίῃ καὶ Οὐαλεριανῷ ἀπὸ τὴν
 Ἀνατολήν, ἔχοντας τὸ γένος ἀπὸ τῆς Σιυρίας, ἦγεν Τατάρως. καὶ ὁ μὲν Πα-
 τὴρ αὐτῶ ἦτον δόξαικος αἰὴρ καὶ πλέσιος, Γορδιανὸς ὀνομαζόμενος, ὁ ὁποῖος
 ἦτον Χριστιανὸς, ἀμὴ ὁ Βασιλεὺς δὲν τὸ ἴξῳρε, καὶ τὸν εἶχε γραμμένον εἰς
 τὴν τάξιν τῆς στρατείας τῆς Μαρτυσίαν, εἰς τὸ ὁποῖον πᾶγμα ἐγραψαν καὶ τὸν
 υἱὸν αὐτῶ Μερκερίον, μὲ τὸν θάνατον τῶ Πατρὸς τε. καὶ με ὅλον ὅπῃ ἦτον
 νέος, ἔδειχεν ἀνδρείως καὶ τῆς ἐχθρῶν εἰς τὸν πόλεμον. καὶ μίαν φοράν τὸν
 ἔσειλεν ὁ Βασιλεὺς με τὸ φεσάτον νὰ πολεμήσῃ καὶ τῆς βαρβάρων, τῶ ὁποῖους
 βλέπωντας, πῶς ἦσαν πολλοὶ, ἐπέτετο καμπόσον συλλογισόμενος. τότε τῶ ἐφα-
 νη εἶνα νέος ἀσπρόφορος καὶ ἀραιότατος, ὅς τις ἦτον Ἄγγελος Κυρία, καὶ κρατῶ-
 ντας εἶνα ἀπαθὶ εἰς τὴν δεξιάν τε, τὸ ἔδωσε τῶ νέος, καὶ λέγει τε. Φίλε ἡγα-
 πημένη Μερκερία, ὁ Κύριος τῆς Κυρίαν, καὶ Θεὸς τῆς ἐπιάντων με ἔσειλε νὰ
 σε δώσω θάρρος καὶ τῆς ἐχθρῶν σε καὶ διώαμιν. λοιπὸν εἰσελθε κατ' αὐτῶ,
 νὰ τῶς νικήσῃς με τῶ Δεσπότη Χριστῶ τὴν βοήθειαν, νὰ γένῃς με τὴν ἀνδρα-
 γαδίαν ταύτῃ ἔχαριστὸς εἰς ὅλας καὶ ἀειβόητος, καὶ ὑσερα μὴ φανῆς ἀπὸς
 τὸν διεργέτω Θεὸν ἀχάριτος, ἀλλὰ ἐνθυμῶ τὴν καλωσύνην αὐτὴν πάντοτε,
 καὶ ἀς ριζώσῃ εἰς τὴν ψυχὴν σε ὁ πόθος τε, ὅτι ὠρισμένην σε εἶναι νὰ μαρ-
 τυρήσῃς ἕξ τὸ ὀνομά τε, νὰ κερδήσῃς τὸν Στέφανον τῆς ἀθλήσεως. Ταῦτα ἀκ-
 σασ ἐλαβε θάρρος καὶ διώαμιν ὁ Μερκερίος, καὶ χιζώντας εἰς τὴν μέσῃ τὸ
 στρατόμα με ἀποθυμίαν ἀφοβον, ἔδραμν ἕως ἐκεῖ ὅπῃ ἦτον ὁ Στρατηγὸς τῆς
 βαρβάρων, τὸν ὁποῖον Ρήγαν ὀνομάζαν. καὶ κτυπήσας ἀνδρείως με τὴν ἀπά-
 θῃν ὅπῃ τῶ ἔδωκεν ὁ Θεὸς Ἄγγελος, ἐφόνδσε πολλὰς ἀνδρειωμένους, ὅπῃ
 ἐφύλαγαν τὸν Ἀρχηγόν τε. οἱ δὲ ἐπίλοιποι βλέποντες τὸν νέον νὰ τῶς θανα-
 τῶν ὡς λέγων ἀρειος, ἐφυγαν ἀπὸ τὸν φόβον τῶς ἐξομοί. ὅθεν ὁ Μερκερίος,
 διείσκωντας μοναχὸν τὴν Ρήγαν, ἐβῆεν ἐπιάνω τε με πολλὴν ἀνδρείαν καὶ
 τὸν ἐφόνδσεν. οἱ δὲ ἐπίλοιποι βλέποντες, ὅτι ὁ Ἀρχηγὸς τε ἔπεσεν, ἐφυ-
 γαν ὅλοι, καθὼς φάσαν ἀπὸ τὸν λύκον πὰ κορόβατα. ὁ δὲ Δέκιος ἀκίσσας
 ταύτῃ τὴν ἀνδραγαδίαν τῶ Μερκερία, πῶς μοναχὸς τε ἐνίκησεν εἶνα φεσά-
 τον τὸν ἐτίμησε ἀθλιατὰ, ψιφίζωντας τον Στρατηλάτῃ, καὶ πολλὰς δωρεὰς τῶ
 ἐχάρισεν. ἐκαμέ τε μετὰ τὴν φήμῃν εἰς τὸν λαόν, καὶ εἰς τὴν ἑσπεζαύ του
 τὸν ἐκάθισε, καὶ ἔβρωγαν ἀπάμα κατ' ἐκάσῃ, καὶ ἐθαλέγοντο. ὅθεν ἀπὸ τὴν
 πολλὴν ἀγάπῃ, ὅπῃ τῶ ἔδειξεν ὁ ἐπίγειος Βασιλεὺς, ἀσόχησε τὸν ἐραῖον.
 ὁ δὲ Θεὸς Ἄγγελος τῶ ἐφάνη πάλιν μίαν νύκτα ὅπῃ ἐποιματο, καὶ ἐξυπνήσας

αὐτὸν, τὸν ἀνείδισε λέγωντας· δεῦ ἐνθυμᾶσαι τί σε εἶπον ὅταν τὴν ἐκλεκτὴν ἀπάθῃς σὲ ἔδωσα, ἢ ἐνίκησας πόσον πλῆθος μὲ τὴν θείαν βοήθειαν, πῶς μέλλει νὰ μαρτυρήσῃς ἕξ τὸν Χριστὸν, νὰ λάβῃς ἀμαρᾶντινον Στέφανον, καὶ δόξαν αἰώνιον; ἢ σὺ προτιμᾷς τὰς τιμὰς τῆ Δεκίᾳ ἢ παροσσηνὴν δόξολαυσιν; ἔγειραι ἀπὸ τὸν ὕπνον τῆς ἀμελείας, ἢ καταφρόνησον αὐτῶ πῖν παροσκαίρον δόδαυμονίᾳ, νὰ ἔλθῃς εἰς τὰ ἔρανα παλάτια, ὅσα εἶναι πάντα ἡμέρα πέμφωτος. ταῦτα λέγων ἐγένη ἀφαντος. ὁ δὲ Μερκῦριος συλλογίζομενος ὅσα τῆ εἶπεν ὁ Ἄγγελος, ἐνθυμᾶτο ἢ τὰ λόγια τῆ Πατρός τε, ὅς τις τὸν ἐνεδέξει πολλάκις παρὸς σωτηρίαν ψυχῆς, ἢ τὰ ἐδιηγᾶτο τὰ ἀγαθὰ τῆς Οὐρανίᾳ μακαριότητος. ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς παλαιῶν καὶ δεσπότης πάσης τῆς κτίσεως, ὅπῃ ἔκαμε τὸν Οὐρανὸν, τὴν γῆν, τὴν θάλασσαν, καὶ τὰ λοιπὰ κτίσματα, καὶ κυβερνᾷ, καὶ διακρατεῖ τὰ σύμπαντα, καὶ μέλλει νὰ ἔλθῃ νὰ κείνῃ τὸν Κόσμον ἅπαντα. ταῦτα διανοόμενος ὁ Μερκῦριος, ἔκλαιε πικρῶς, καὶ ἐδρήκει ἀπαρηγόρητα. ὁ δὲ Δέκιος τὸν ἐκάλεσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ συνέδριον, ὅπου εἶχε μεγάλῳ συνέσει. καὶ αὐτὸς δεῦ ὑπῆλθ, ἀμὴ ἦρε τινα δῶαρμωσον παρόφασιν. καὶ πάλιν τὴν αὔριον ὅταν ὑπῆγε νὰ χαιρετήσῃ τὸν Βασιλέα, τῆ εἶπε ταῦτα, ἃς ὑπάγωμεν νὰ θυσιάσωμεν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος, ἕξ νὰ τὴν ἔχωμεν καὶ ἄλλῳ φορᾷ βοηθὸν εἰς τὰς πολέμους καὶ σύμμαχον. ὁ δὲ Στρατηλάτης δεισικωντας πάλιν ἄλλῳ παρόφασιν, ὑπέσρεψεν εἰς τὸν οἶκόν τε. τότες ἕνας ἀτυχὸς ἀνδρῶπος ὅπῃ τὸν ἐμίσα, ἦρε καιρὸν νὰ τὸν καταβάλλῃ δῶαρμωσον, ἕξ νὰ φανῇ αὐτὸς πιστὸς παρὸς τὸν Δέκιον, καὶ νὰ λάβῃ τῆ Στρατηλάτῃ τὸ ἀξίωμα. λέγει παρὸς αὐτὸν ὁ τρισάδελφος· ἐγὼ Βασιλεῦ κράτιστε παροπότερα ἐτίμησεν πολλὰ τὸν Μερκῦριον ὡς παρῶτον τῆ στρατοπέδου, καὶ τὰ ἐσέβειμεν, ἀμὴ τώρα ὅπῃ τὸν ἐγνώρισα, πῶς εἶναι ἐχθρὸς τῆ Θεῶν, τὸν ἐμίσησα. ἐπειδὴ ἐγένη ἀχάριστος παρὸς τὴν Βασιλείαν σε, καὶ ἐ μόνον αὐτὸς καταφρονᾷ τὰ δίκαιά σε παροσάγματα. ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας ἀναγκάζει νὰ καταφρονῶσι τὰς μεγάλους Θεὸς, καὶ τὸν ἐσαυρωμῆον νὰ σέβωνται. ταῦτα ἀκούσας ἀποσδοκῆτας ὁ Δέκιος ἐλυπήθη, καὶ σαμαπήσας ὤραν πολλὴν ἀπεκείθη παρὸς τὸν κατήγορον λέγωντας· δεῦ πρέπει νὰ σᾶπισθῶσω ποῦτον εὐκόλα, ἀμὴ παρῶτον θέλω νὰ ἐξετάσω τὴν ὑπόθεσιν, καὶ ἐγὼ εἶναι ἀληθῆ ὅσα εἶπες, νὰ τῆ δώσω πικρὸν καὶ ἀτιμὸν θάνατον. εἰ δὲ καὶ τὸν ἐκατέβαλες ἕξ φθόνον, ἢ ἄλλο μῖσος ὅπῃ τὰ ἔχεις φόβηματα, νὰ σὲ παιδέσω δίκαιως ὡς συνοφανῆτω καὶ φόδοκατήγορον, ἢ νὰ σὲ τιμῶσω μὲ μεγάλῳ ἀντίμειψιν ὡς ζηλιτὴν τῆ Θεῶν πιστώατων.

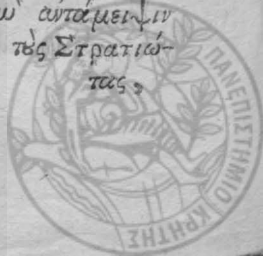
Τότε συντόμα ἐκάλεσε τὸν Μερκῦριον, καὶ λέγει τον· Δούσε ἐτίμησα ἐγὼ μὲ ποῦτο μέγα ἐπισημότατον ἀξίωμα, καὶ σὲ ἐκατέστησα μὲ τὴν συμβελίῳ τῆ Θεῶν Ἀρχηγὸν ἐπαῖω εἰς ὅλας τὰς Ἀρχοντας; ἀμὴ πόθεν σὲ ἤλθεν ἡ τοσαύτη ἀγνωσία καὶ ὑψηλοφροσύνη, καὶ καταφρονῆς ἀφρονέσατε τὰς δερργέτας Θεὸς, ὅπῃ σὲ ἔδωσαν καὶ βαρβάρων νίκην, καὶ εἰς τοσαύτῳ τιμὴν σὲ ἀνέβασαν; τότες ὁ Ἄγιος δεῦ ἐδειλίασε ποσῶς τῆ Βασιλέως τὸν θυμὸν, ἀλλὰ χωρὶς φόβον τῆ ἀπεκείθη λέγωντας. αὐτὴν τῶ τιμῶ ὅπῃ λέγεις, ὅτι μὲ ἔδωκες, ἐγὼ ποσῶς δεῦ τῶ συλλογίζομαι, ἀλλὰ φροντίζω νὰ λάβω ἀπὸ τὸν Θεὸν μὲ τιμὴν αἰώνιον, ὅς τις μὲ ἔδωκε διώαριν καὶ ἐνίκησα τὰς ἐχθράς σε, καὶ ἐπὼ θέλω νικήσει καὶ ἐσὸν μὲ τὴν ἐκείνη βοήθειαν, νὰ κληρονομήσω τὰ

εραία αγαθά ὅπῃ δαμύβουσι πάντοτε, δὲ τὰ ὅποια καταφορῶ ἐτίθη τὰ ἀπό-
 σκαιρα ὅπῃ δαμύβουσι ὡς καπνός, ἢ ὡς ὄνειρος ἀφανίζονται. αὐτὰ ἢ ἄλλα
 ὅμοια λέγωντας, εὐγαλε τὴν ζώνην καὶ τὸ στρατηλατικὸν φόρεμα, καὶ ῥί-
 πωντάς τε πρὸς αὐτὸν ἔλεγε. γυμνός ὄντως ἄπο τῆς κοιλίας τῆς Μιθρός
 με, ἢ πάλιν γυμνός πρὸς τὴν γῆν πορεύσομαι. ἦτον ἔν φυσικῶ ὁ Ἅγιος
 ὠραίος νέος ἢ εὐμορφος. ἀμὴ τότε ὅπῃ ὀξεγυμνάθη τὰ Ἑλληνικὰ ἱμάτια,
 ἐφαίνε ἄπο θείαν χάριν λαμπρότερος. ἢ κοιτάζωντας τὸ κάλλος τοῦ Ὁ Βασιλέως
 ἐθαυμάζετο, ἢ προσάσει νὰ τὸν φυλακώσεν, ὀδραγγείλας τῆς Σφραγιώτας
 κρυφὰ νὰ τὸν φοβερίσεν μὲ λόγια, μή πως ἢ τὸν καταπέσειεν νὰ ἀλλάξῃ τὴν
 γνώμην τε. ὁ δὲ Ἅγιος παγκύνωντας εἰς τὸ δεσμοπέλιον, νύχαρίζα τὸν Κύριον
 ὅπῃ τὸν ἔκαμε ἀπόδυμον εἰς τὸ κελίπελιον, καὶ τὰ ἔζητα εἰς τὸ μέλλον βοή-
 θειαν νὰ πελειώσῃ ὀσεβῶς τὸ Μαρτύριον. ἔτως ἔν δυχόμυρος ἔως τὸ μεσέ-
 ρυκτον, ἦλθε πάλιν ὁ Ἄγγελος, ἢ δίδωντάς τε θάρρος, τὸν ἐσερέωσε καὶ τὸν
 ἔκαμε πρὸς τῆς ἀγῶνας θερμότερον λέγωντας· Κήρυξαι παρρησίαν τὸν Χριστὸν
 εἰς τῆς Ἑλλήνας, ἢ ὑπόμεινον ἀνδρείως βασανιστήρια ἀπόσκαιρα, δὲ νὰ λά-
 βῃς δόξαν αἰώνιον, νὰ ἔχῃς ἡδονὴν ἄρρητον ἢ ἀγαλλίασιν πάντοτε. ταῦτα εἰ-
 πὼν ἔγινεν ἄφαντος. ἢ τὸ πρῶτὸν καθίστας εἰς τὸν θρόνον ὁ Δέμιος, ἦφεραν
 τὸν Ἅγιον, τὸν ὅποιον ἐδοκίμασε πρῶτερον μὲ ποτακίας καὶ πανουργίαι,
 νὰ τὸν ἔλασεν ὁ δόλιος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδωκίμασε μὲ ἡμερα λόγια, ὀξε-
 σκέπασε τὸ προσωπεῖον τῆς φροσύνης, ἢ τὸν ἐφοβέρισε μὲ πολλὴν ἀρεσίτητα,
 νὰ τὸ δώσῃ παιδείαν, ἢ ἐπῶδονα ποτακία. λέγει τὸν ὁ Ἅγιος. ἐγὼ τὸ
 ἔξῃρα ἢ ἀποπύτερα, πῶς μέλει νὰ μὲ βασανίσῃς σιληρότητα, λοιπὸν μὴ
 χάσῃς τὸν καιρὸν ἀκαιρα, ἀλλὰ κάμε εἴτι θείεις, ὅτι ἐγὼ ἔχω ὀκεφα-
 λαίαν, σκεπέριον, ἢ σιδηρὸν ὑποκάμισον, μὲ τὰ ὅποια νὰ σὲ πολεμήσω, ἢ
 νὰ νικήσω τὴν ἀμύβου σε διώκων, ἢ νὰ λάβω ἄπο τὸν Δεασότιμν με Χριστὸν
 ὀπνίμιον Στέφανον. ἢ γίνωσκε βέβαια, πῶς δὲν ἀλλάσσω ἄπο τῆς ὀσεβῆ
 με γνώμην. νὰ τιμῆσω τῆς δαίμονας ὅπῃ σέβεσαι, ἐν ἄπογυμνάσῃς ἄπο
 ταῖς πληγαῖς τὰ σπλάγγνα με, ἢ νὰ μὲ ἀνάλώσῃς ἄπο τῆς τιμωρίας καὶ
 βάσανα. Τότες ἐδυμῶθη καὶ τὸ δικαίε ὁ ἄδικος Δέμιος, βλέπωντας πῶς
 δὲν ἐφήφα ποσῶς τῆς λόγου τε, ἢ προσάσει τῆς Σφραγιώτας νὰ τὸν δέσουν
 μὲ τέσσαρα χοινία, νὰ τὸν τανύσει εἰς πάλης τέσσαρας ὕψηλα κρεμάμιον,
 ἢ ἄλλοι μὴ νὰ κατακόπτην τῆς σάρκας τε μὲ μαχαίρας ἀνώδων, καὶ ἄλλοι
 νὰ τὸν κατακαίνεν ἄποκάτω δὲ νὰ ἔχῃ ἔπιπλῶ τὴν βάσανον. τότε γυνομύρου
 ὑπέμνε τῆς σιληρῆς ταύτας τιμωρίας καρτερικῶς καὶ ἀνδρείως ὁ Ἅγιος· ἢ
 ὀπκαλέμιον τὸν Χριστὸν, ἐδυωμῶνεται, ἢ ἢ μὴ πυρὰ τῆς φλογὸς ἐσβουον
 ἄπο τὸ πλῆθος τῆς αἵματος, ἢ δὲ ἀποδυμία τῆς ψυχῆς αὐτῆς ὀμελότερον νύ-
 ξανον. ἀφ' ἔ λοιπὸν ἐπέρασων ὠραις ἔρεις, βλέπωντας ὁ ἀσεβῆς νικημύρου
 τὸ λόγου τε, προσάσει νὰ τὸν κατεβάσεν ἢ νὰ τὸν κλείσεν εἰς σῖα σῆτι ζο-
 φῶδες ἢ σιοτεινότητι. ἐσύκωσαν ἔν αὐτὸν οἱ δῆμοι, δὲ ἄτι ἄπο τῆς πληγῆς
 δὲν ἐδωμῆτο νὰ ἀελεπατήσῃ ὀλότελα, ἢ τὸν ἀπέρριψαν εἰς τὸν σιοτεινὸν ἐκει-
 νον τόπον, ὡς κερρὸν ἀκίνητον. ὅστις ἐπροσῆχετο πρὸς τὸν Θεὸν ὡς ἐδωμῆτο.
 τότε ἦλθε πάλιν ὁ σύμμαχος Ἄγγελος, λέγωντας· χαίροις γυνναῖς Σφρα-
 τιώτα, ἢ ἀθλητῆ τῆς Δεασότις ἀήτιτε, καὶ μὲ τὸν λόγον ἐτίθη ἔμεινον ὁ Ἅ-
 γιος ὑγιῆς ὡς τὸ πρῶτερον.

Ὁ ὄψον ἐγερεθεὶς νύχαις αἰς δοξάζων τὸν Κύριον . ὁ δὲ παρανόμος Δέκιος , δὲν ἐκοιμήθη τὴν νύκτα διὰ τὰς λογισμὰς καὶ τὴν μανίαν , πῶς ἐνίκηθη διὰ τὸν Ἅγιον , καὶ προσάσσει νὰ τὸν φέρει πρὸς ξημερώσει εἰς τὸ κρηπίειον , καὶ ἰδῶν αὐτὸν ὅλον ὑγιῆ μὴ ἔχοντα σημεῖον πληγῆς ἐπάνω τε , ὀξυπλάγι , καὶ ἐνόμιζε πῶς νὰ ἦτον διὰ τὰς πόνας ἀπεδαμμένος ὀλόπελα , καὶ φιλαφύσας τὰς σάρκας αὐτῆ μὴ νὰ ἦτον κανένα φάσμα , διηπόρει θαυμάζοντας , καὶ ἠρώτα τὰς φυλάκας , μή πως καὶ εἰσήλθε τις ἀξὸς καὶ τὸν ὀπιμελήθη ἀποκρυφαί . οἱ δὲ ἐβεβαίωσαν αὐτὸν μὲ ὄρκον , ὅτι δὲν ἔξωραν τίποτε . ὁ ὄψον ἠρώτησε τὸν Ἅγιον λέγωντας· εἰπέ μας Μερκῦριε τὴν ἀλήθειαν , εἰ μὲ τέχνῃ μαγείας , ἢ ὑπὸ τινὸς ἀνδρῶν ἐδαπαρόθηκες ; καὶ ὁ Ἅγιος . Ὁ Θεωτότης μου Χριστὸς μὲ ἰατρόβουσι ὡς Θεὸς παντοδύναμος , καὶ ἐγὼ μαγείαν ποτέ μὲ δὲν ἔμαθα , ὅτι ὅσοι τοιαύτας κακουργίας πράττεισιν , ὑπάγουσιν αὐτάμα μετ' ἐσένα εἰς πῦρ ἀπελόγητον . λέγειται ὁ Τύραννος· ἐπειδὴ καυχῶμαι πῶς ὁ Χριστὸς σε σὲ ἐδαπαρόβουσε , θέλω νὰ σε δάσω καὶ ἕτερα κολασθήσια , νὰ ἰδῶ εἰ μὴ ἔλθῃ πάλιν νὰ σε ἰατρόβουσι ὡς πρότερον . καὶ ὁ Ἅγιος , ὡς πὰ τοξόματα τῶν μικρῶν παιδιῶν , νομίζω τὰς πληγὰς σε καὶ κολασθήσια , ἔχοντας τὸν Θεωτότην Χριστὸν εἰς βοήθειαν . καὶ εἰ μὴ ἐγνώριζες πόσα ἀγαθὰ μὲ προξενῆς μὲ τὰς πληγὰς καὶ ἄλλας κακώσεις τῆς σώματος , ἐφόρητες καὶ σὺ ὑποκειτὰ νὰ κατακερῆς ὡς τὸ λόγος με , καὶ νὰ μὴ γίνεσαι κερῆς με καὶ Δικαστῆς ἀδιότατος . τότε προσάσσει μὲ πολλὴν ὀργὴν ὁ Θεόργιστος , νὰ ἐμαρῆσιν τὰ μέλη τοῦ Μάρτυρος , καὶ ἄλλοι μὴ νὰ τὸν κοντῆν μὲ κάποια κόντρα κοπτερά καὶ ὀξυτετα , καὶ ἄλλοι νὰ τὸν τρυπῶσι μὲ πυρῶν ἄλλοι σέβλαις ἀνελεήμονα , ἕτεροι δὲ νὰ τὸν δέρνουν εἰς τὸ πρόσωπον λέγοντες , τίμα τὰς Θεῶς , καὶ ὡς πρέπει ἀνάγκω τε . ἄνωξ ἐν βασιλικῶν καὶ καπατεμιόμνος ὑπέμνε καρτερικῶς τὰς ὀδύνας , ἕως ἕοίδημοι ἐκεράθησαν . τότε πάλιν ὁ ἀδικὸς Δικαστῆς καὶ ἀχόρτατος , κινήθει εἰς θυμὸν θελωτότερον , προσάσσει νὰ τὸν κρεμάσιν κατακέφαλα , καὶ εἰς τὸν τράχιλόν τε νὰ δέσων μίαν πέτραν μεγάλῃν καὶ βαρέαν , ἢ ὅποια τῆ ἔδιδε πόνον πολὺ καὶ ὀδυλῶν ἀνεκασον . ἀλλὰ καὶ ταύτην τὴν ἀνύποιον καὶ ἀφόρητον βάσανον ὑπέμεινεν ὄχι μὲ ἀνδραπίνῃ δυνάμει , ἀλλὰ μὲ τὴν Θεῶν βοήθειαν . τὴν ὅποια ὑπομονὴν τῆ Μάρτυρος βλέπων ὁ Τύραννος , ἀγριώνετο κατ' αὐτῆ θελωτότερον , καὶ προσάσσει νὰ λύσων τὸν λίθον διὰ τὸν λαιμόν τε , καὶ νὰ τὸν ραβδίξων μὲ μίαν μάστιγα χαλκὴν μὲ τέσσαρα λεγία τετράκλονον , ἕως νὰ χωρίσῃ βιαίως ἢ ψυχὴ ἐκ τῆς σώματος . ἀλλὰ μὲ ὄλα ταῦτα δὲν ἐπέτυχε τῆ σκοπῆ ὀτεισάθλιος , ὅτι ὁ τρισόλβιος Μάρτυς ὑπέμεινε καὶ ταύτην τὴν κόλασιν μὲ θαυμάσιον ἡρηναιότητα . ὁ ὄψον δὲ νὰ λυτρωθῆ διὰ τὰς φροντίδας καὶ αὐτὸς ὁ ἀληθῆριος ἔδωκε κατ' αὐτῆ μὴ βίας τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν , νὰ τὸν ὑπάγουσιν εἰς τὴν χάραν τῶν Καππαδοκῶν , νὰ κόψων τὴν κεφαλὴν τε εἰς τὴν Καισαρείαν . εἰς τὴν ὅποια τὸν ὑπήγασι συκοφῶν οἱ δήμιοι , ἐπειδὴ νὰ θεμαπῆσῃ ποσῶς δὲν ἔδωκετο . καὶ φθάνοντες εἰς τὸν ὀρισμένον τόπον , ἀεπαύθησαν καμπόσον , νὰ πάρων διὰ τὸν κόπον ὀλίγῃν ἀφῆσιν . καὶ ἐκεῖ φαίνεται ὁ Θεωτότης Χριστὸς πρὸς τὸν Ἅγιον , καὶ χαιρετήσας αὐτὸν , τῆ ἔδωκε θάρρος καὶ ἀφῆσιν πνύματος , λέγωντας τε , πῶς ἐφθασον εἰς τὸ τέλος τῆς ἀθλήσεως , καὶ μέλλει νὰ ἀπολαύσῃ τὰ βραβεῖα , καὶ τὴν ἀπάμειψιν πλεσίαν τῆς πόνας τε . ὁ δὲ Ἅγιος ἐπαρεκάλεσε πρῶτον μὴ δὲ τὰς Στρατιώ-

τας, να τὴς συγχωρήσῃ εἰς τὴς κολάσεις ὅπῃ τὴ ἔδωσαν, ἔπειτα ἐνήθη δὲ ἐκείνες ὅπῃ τὴ κάμνεν Ἐορτώῃ καὶ πανήγυριν, να ὑπολαύσῃν μισθὸν πολυπλάσιον· καὶ σφραγίσας εἰς ὅλον τὸ κορμὶ τὸν τίμιον Σταυρὸν, εἶπε πρὸς Στρατιώταις, να τελέσῃν τὴ Βασιλείας τὸ πρόσταγμα. οἱ τινες ἔκοψαν τὴν Ἀργίαν τε κεφαλὴν τῇ κέ. Νοεμβρίῳ Μηνὸς, ἡ δὲ παπάμωμος τὴ ψυχὴ ἀπῆλθον εἰς τὰ ἑρῆα. ὅσοι δὲ ἀρέθισαν ἐκεῖ, ἠδαιόοντο βλαδίαν ἀπὸ μύρον καὶ θυμίαμα. καὶ πολλοὶ ὅπῃ εἶχασιν δὲφόρα ἀρρωτήματα ἐθεραπεύθησαν· δοξάζοντες τὸν Δεσπότην Χειρὸν τὸν τῆς ὅλων Θεόν, καὶ δὲχαριστῶντες τὸν Μεγαλομάρτυρα ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι, Κς'.

Τὴ Ὅσιε Πατὴρ ἡμῶν

Α Λ Υ Π Ι Ο Υ Τ Ο Υ Κ Ι Ο Ν Ι Τ Ο Υ.

Κ Ἄλλο μὲν εἶναι καὶ θεάρετον να διηγεῖται τινὰς τῆς Μαρτύρων τὴς ἀγῶνας καὶ ἐπαθλα, ἀχρὶ δίδων εἰς τὴς φιλαρέτας πολλὴν τὴν ἀφέλειαν, ἔπειδὴ ἔχεν ἀνδρείας μεγάλης καὶ ἀγάπης τῆς πρὸς Θεὸν ὑποδείγματα. ἀλλὰ δεῦν εἶναι ὀλιγώτερον ψυχοφελὲς καὶ σωτήριο, να γραφῶνται οἱ ἀσκητικοὶ πόνοι καὶ ἰδρώτες τῆς Ὅσιων Πατέρων ἐκείνων, ὅπῃ ὑπέμειναν δὲ τὸν Χειρὸν τσαύτῳ κακοπάθειαν, κατωπῶντες εἰς τὰ ὄρη καὶ σπήλαια καὶ ἔσπαις τῆς γῆς, σποχωρέμενοι, ὑσερέμνοι, καὶ ἀπορέμνοι πάντων τῆς ἀναγκαίων τὴς σώματος. τῆς ὁποίων τὸν βίον ἀρέπει πᾶστις να θαυμάζῃ, ὅτι ἐὰν τὴς ἀξιολόγησιν οἱ Μάρτυρες εἰς τὴν δειμύτητα τῆς πόνων καὶ τὴν σφοδρότητα τῆς κολάσεων, αὐτοὶ πάλιν ὑπέμειναν ὄλων τὴς πν ζῶν πολεμῶντες μετὰ τὴν σάρκα καὶ μετὰ τὴς ἀσπλάγχιες καὶ ἀνελεήμονας δαίμονας, οἱ ὁποῖοι τὴς ἐκόλαζαν, καδαῖς οἱ Τύρανοι τὴς Ἀγίας Μαρτυρας, καὶ τὴς ἔδερναν ὁμοίως καὶ ἐλίδαζαν καὶ ἀλλεοξόπως τὴς ἐβασανίζαν. ὅνας ἀπὸ τὴς ὁποίων εἶναι καὶ ὁ μέγας εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ εἰς τὸν βίον θαυμάσιος **ΑΛΥΠΙΟΣ**, ὅστις εἶχε πατρίδα τὴν Ἀδελιωπόλιν τῆς Παφλαγονίας, ἡ ὁποία δεῦν καυχῶται, ἔτε ἐπαινεῖται τοσῶτον εἰς ἐκείνον ὅπῃ τὴν ἔκτισεν, ὅσον σεμνιώεται πᾶς ἐγγνήθη εἰς αὐτὴν καὶ ἀνεβῆσθαι τοῦτος ἐνάρετος ἀνθρώπος. Οὗτος εἶχε γονεῖς ἀγαθοὺς καὶ ἐνάρετας καὶ εἰς τὰ ἦθη χρηστὸς καὶ ἀγαθός. ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς ὅταν ἦτον ἐγγαστραμμένη τὸν Ὅσιον, εἶδεν εἰς τὸ ὄνειρόν τῆς πᾶς ἐβάσα ὅνα ἀρνίον εὐμορφον, ὅπῃ εἶχεν εἰς τὰ κέρατα λαμπάδες ἀναμνήσας, καὶ ἐφώτιζεν ὄλον τὸν οἶνον πληρέστατα· τὸ ὁποῖον ἦτον σημεῖον τῆς ἀρετῆς αὐτῆς καὶ λαμπρότης, ὅπῃ ἔμελλε να φωτίσῃ τὸν Κόσμον πολὺ μετὰ τὴν θαυμάσιον πολιτείαν τῆς. καὶ πάλιν ἀφ' ἐ τὸν ἐγγνήσεν, εἶδεν ἄλλο ὄνειρον, πᾶς ἐσωμάχθη ὄλη ἡ χώρα, μετὰ ὑμνοδίας καὶ ἱερά ἀσματὰ καὶ τὸν ἐπροσκυνῶσαν μετὰ μεγάλῳ δόξῳ. ἀφ' ἐ δὲ ἀπεγαλακτίσθη τὸ βρέφος, ἀπέθανεν ὁ Πατήρας τῆς, καὶ ἔμεινε μοναχὴ ἡ μήτηρ αὐτῆς. ἡτις ἐπα-

τέλα

τάλαβεν δὲ πρὸς ῥηθέντα ονείρατα, καὶ δὲ ἀλλὰ τινα σημεῖα, πῶς ἔμελλεν ἂν ᾔρη
 τὸ παιδίον τῷ Θεῷ δῶλος γνήσιος, καὶ τὸ ὑπὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ πα-
 ράδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τῷ Ἀρχιερέως ὅτε ἦτον τότε, Θεοδώρε ὀνόματι. ὅστις
 τὸ ἑπιμελήθη ὡς Πατὴρ Πνευματικός, καὶ ὡσεβῶς τὸ ἀνέδραφα, διδάσκων αὐτὸ
 τὴν Νόμον τῷ Κυρίῳ. καὶ πόσον ἦτον δὲ μικρὸν γνωστὸν καὶ εὐτακτὸν, ὅπου
 εφάνετο θαῦμα εὐχάισιον, καὶ ὄντως ἔδειχεν ὡς τὸ φυτὸν, ὅτε εἶναι πεφυτ-
 μένον πλησίον τῷ ὕδατος. ὅθεν καὶ μετὰ τὸν καιρὸν ἀπέδωκε τὸν καρπὸν καλὸν
 εἰς βρώσιν καὶ ἰαριότητα, καθὼς θέλωμεν εἰπεῖν ἄδραπῳ σαφέστερον. ἔβα-
 λεν ἔν παιδίῳ τῳ πρώτῳ θεμέλια τῷ σωφροσύλῳ καὶ ἐγκράτειῳ, καὶ ὅταν ἦ-
 θελε τῷ ἔλθῃ ἐπιθυμία νὰ φάγῃ κανένα εἶδος δὲ τὰ βράσιμα, ἐπολέμα
 ἀδελφῶς τὸν πολέμιον, καὶ ἂν φαμί δὲν ἐχόρταινεν, ἀλλὰ ἐδάμαζε τὴν σάρ-
 κα, καὶ ἔσβυνε τὰς ὀρμαῖς αὐτῆς καὶ κινήματα μετὰ τῷ ἀντίδικον ἐγκράτειῳ.
 τὸν δὲ θυμὸν ἐνία μετὰ τῷ ταπεινώσιν. ὁμοίως καὶ τὰ ἐπιλοιπα πάντα ἐκυ-
 εῖλε μετὰ τὰς ἐναντίας ἀρετῆς, καὶ τὰ ἔκαμνε τῆς ψυχῆς ὑπὸν. ἰδὼν ἔν αυ-
 τῷ τῷ ἐνάρετον πολιτείῳ, τὸν ἐχειροτόνησεν ὁ Ἀρχιερεὺς Γεροδόκιμον, καὶ τῷ
 ἔδωκε πᾶσαν τὴν φροντίδα τῆς Ἐκκλησίας καὶ διοίκησιν νὰ τῷ κυβερνᾷ ἐπι-
 μελέσασα, τῷ ὁποίῳν δεισκωντὰς ὑπὸ πολλῶν ἀκανθῶν ἀρχεινεύσαν, καὶ ἐξη-
 ραινομήνῳ δὲ τῷ τῆς θείων ὑδάτων ὑσέρησιν, ἔβαλε πολλὴν ἐπιμέλειαν καὶ
 κόπον ἀνείκασον, μετὰ ἡσυχίας καὶ προσευχαῖς, νὰ μεταβάλῃ μετὰ τέχνῳ τῷ
 ἀρχειάδα εἰς ἡμερότητα, καὶ τὸ ἄγονον ταύτης εἰς γονιμότητα. Καὶ καὶ ἀλήθειαν
 (ἔχῃ νὰ εἰπῆμεν τὰ φρονητικὰ λόγια) ἐμετάβαλεν εἰς λίμνας ὑδάτων τῷ
 ἔρημον, ἐκατόνησε πενῶντας, ἔπειρεν ἀρετῆς καρδίας ἀλογία κεχερσαμῆνης,
 καὶ ἀμπελῶνας ἐφύττωσε, καὶ ἀπλῶς εἰπῆν καὶ πολλὰ ἐβοήθησε τῷ Ἀρχιερέως
 εἰς τὰς πόδας καὶ φροντίδας τῆς Ἐκκλησίας ὁ θαυμαστὸς Ἀλύπιος. ὁ ὁποῖος
 εἶχε πόσον πολὺ νὰ ἀδραμερήσῃ δὲ τὸν Κόσμον, ἔχῃ νὰ εὖρη τῷ σωπί-
 εῖαν τῆς ψυχῆς αὐτῆς καταμόνας πολιτείας. λοιπὸν ἐφανερώσε μόνον τῆς
 Μιθῶς αὐτῆς πνευματικῆς τῷ γνώμῳ τῷ, πῶς ἐμελέτησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν
 Ἀνατολίῳ ὅτε ἦσαν ἡσυχαστήρια, καὶ νὰ τῷ δάσῃ συγχώρησιν. ἡ δὲ ὕλα-
 βῆς Μήτηρ δὲν ἐλυπήθη ὡς γυνὴ χήρα καὶ ἀδελφῆς τῆς φιλικῆς παιδὸς τὴν ὑ-
 σέρησιν, ἀλλὰ μάλισα τὸν ἐφοθυμοποίησε λέγασα· ὑπάγε τέκνον με ὅτε σὲ
 φωτίσει ὁ Κύριος, εἰς τὸν ὁποῖον σὲ ἀγαθὴ νὰ σείλῃ τὸν Ἄγγελον αὐτῆ
 ἀπὸ προσάπτει σε νὰ σὲ ὀδηγῇ εἰς τὸ Ἅγιον αὐτῆ καὶ σωπίειν θέλημα, καὶ νὰ
 λάμψῃ ὡς μεσημβρία ἡ δικαιοσύνη τῆς ἔργων σε, ἐπειδὴ πανσόφως ἠγάπη-
 σεις αὐτὸν τὸν Δεσπότην καὶ Σωτήρα σε, καὶ ἐφοτίησες αὐτὸν ὑπὲρ τῆς γονεῖς
 καὶ φίλων καὶ τῷ πατρίδα σε. ταῦτα λέγασα, ἔκαμε προσευχῶν δι' αὐτὸν μετὰ
 θερμοτάτα δάκρυα, καὶ ἀγκαλισάμενοι ἐφίλησεν ὅσας τὸν ἄλλον σναίζοντες,
 καὶ ἔως αὐτὸς μὴ ἀνεχώρησεν, οἱ δὲ συμπολίταις ὅλοι ἐλυπήθησαν μα-
 θόντες τῷ αὐτῷ ἐξαφικῆν ἀναχώρησιν, καὶ ἐξόχως ὁ Ἀρχιερεὺς Θεόδωρος,
 ὅστις ὡς τὸ ἦκασον, ἔδραμον δίδυς κατόπι καὶ τὸν ἐφοφόθασον εἰς τὰ Εὐ-
 χαίτα, ὅτε ἔκαμαν πανήγυριν Θεοδώρε τῷ Μάρτυρος, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε
 μετὰ δέησιν καὶ δάκρυα νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν πατρίδα τῆ. ὅστις ἐλυπήθη, πᾶς
 τὸν ἐμπόδιζεν δὲ τὸν σκοπόν τε, καὶ τῷ νύκτα ἦκασε θείῳ Ἄγγελῳ,
 καὶ λέγει τῷ. μὴ λυπᾶσαι πῶς ἐπιστρέφεις εἰς τὰ ὀπίσω, ὅτι ὅτε ἀν' ἐξήσῃ
 τινὰς ὡσεβῶς καὶ θαύρεσα, ἐκεῖ εἶναι τὰ Γεροσόλυμα.

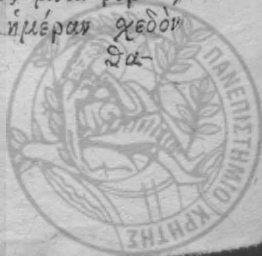
Οὕτω λοιπὸν Θεῶ ἀδοκῆντος ὑπέσχετο πάλιν ὁ γλυκὺς καρπὸς εἰς τὰ ἴδια, καὶ γυρδύωντας εἰς τὰς ἐρήμους τόπον καὶ τὸν σκοπὸν αὐτῶ ἐπιπέσειον, ἀνέβη εἰς εἷνα ὄρος πρὸς τὸ νότιον μέρος τῆς πόλεως, καὶ σαμαθίσας εἰς τὴν κορυφῇ τῶ ὄρους ὑψυρῆθη ἡ ψυχὴ τε, ἐπειδὴ ἦτον ὁ τόπος πολλὰ ἐπιπέσειος, μόνον ἕνεκεν δὲ εἶχε ποδῆς νερόν. ἔμενε πρὸς ἄλυστος ὁ Ἀλύσιος, καὶ τὴν ἄλλω ἡμέρᾳ πάλιν ἀνέβη βασάζων σαφείον καὶ δικέλιον, καὶ σκαπτώτας εἰς διαφόρους τόπους δὲ εὗρισκον ὑγρασίαν ὕδατος. ὅθεν ἄπο τὸν πολυτὴ κόπον ἐκάθισε, καὶ ὑπνώσας εἶδεν εἷνα ἄνθρωπον εἰς τὸ ὄνειρόν τε. καὶ δείχνωντάς τε εἷνα τόπον τῷ ἔλεγε νὰ σκάψῃ ἐκεῖ νὰ εὕρῃ τὸ ποδόμερον. ὅθεν ἐγερθεὶς ἔσκαψε, καὶ ἐβγῆκεν ὕδωρ πολὺ καὶ γλυκύτατον. ἡ δὲ ψυχὴ τῷ Ἁγίῳ ἠγαλλιᾶσατο, καὶ ἀχαρῆσθας τὸν Κύριον ὑπῆρχε εἰς τὴν χώραν καὶ τὸ ἀνήγγειλε τὸν Ἐπίσκοπον, ζητῶντάς τε θέλημα νὰ οἰκοδομήσῃ Ἐκκλησίαν ἐκεῖ ὅπου τὸ ὕδωρ ἀνέβλυσεν. ὅστις ἔταξε νὰ τὸ κάμῃ εἰς τὸ φαινόμενον, ἀμὴ κρυφὰ ἔσεικον ἄνθρώπων καὶ ἔφραξαν τὸ σόμιον τῆς βρύσης ἕνεκεν νὰ μὴ κατοικήσῃ ἐκεῖ ὁ Ἁγίος. ἕνεκεν ἦτον ὁ τόπος κακὸς καὶ δύσβατος, ἀλλὰ νὰ μείνῃ κάτω εἰς τὸ ἴσσημα, νὰ ἠμπορῶν οἱ ἄνθρωποι νὰ παρῆναι πρὸς ψυχῆς τῆς ὠφέλειαν. ὁ γὰρ Ὁσίος βλέπωντας πῶς τὸν ἐμπόδισαν ἀπ' ἐκεῖ, ἔβαλεν εἰς τὸν νῦν τε νὰ ἀνέβῃ εἰς τινὰ σύλον νὰ ἄρῃ μετέωρος, ἀμὴ ἰξόρῶντας ὡς γνωστὸς, ὅτι τὸ τάχος πολλάνκις, καὶ τὸ ἔξαφνικὸν τῆς πολλῆς σκληραγωγίας φέρει τὸν ἄνθρωπον εἰς κίνδυνον, ἠθέλησε νὰ δοκιμάσῃ πρῶτον εἰς εἷνα σπητι ἡσυχον, ἔπειτα νὰ φθάσῃ καὶ εἰς ἀγῶνα μεγαλύτερον. εὗρισκον ἐν μακρᾷ ἄπο τὴν διαβίβῳ τῷ ἄνθρώπων τινὰ ἐρημον τόπον, ὅπου ἔτε δένδρον ἦτον ἐκεῖ πλισίον, ἔτε ἄλλη παρηγορία τῷ σώματος, ἀλλὰ μᾶλλον πληθὺς δαιμόνων ἐκατοῖκα ἐκεῖ, ἕνεκεν ἦσαν Ἐλλήνων μνήματα, καὶ τινὰς ἄνθρωπος, δὲ ἐδύετο νὰ σιμῶσῃ ὀλόπελα. οἱ δὲ οἰκήτορες τῆς πόλεως τὸν ἐμπόδιζαν καὶ ἀνείδιζον, βλέποντες τὸν πῶς ἔκτισε καλύβαν εἰς τοῖστον τόπον κινδυνώδη καὶ ἔμφοβον, λέγοντες· τίς ποιηρὸς δαίμων σὲ ἤφερν αὐτῶ νὰ κινδυνώδης ψυχῆ τε καὶ σώματι; φύγε ἀπ' αὐτῶ, μήσε φονέσῃν οἱ δαίμονες. ὁ δὲ ἔμμεν ἀφοβα ἔχωντας εἰς τὸν Θεὸν τὴν ἐλπίδα τε, καὶ ποσῶς δὲ ἐσυλλογιζέτο κίνδυνον. ἀφ' ἑ γοῦν ἔκαμψε εἰς τὴν καλύβην ὀλίγον καιρὸν, ἀρέγετο νὰ ἄρῃ μετέωρος, καὶ βλέπωντας εἰς εἷνα τάφον μίαν Κολῶναν, εἰς τὸ ἄνω μέρος τῆς ὁποίας εἶχασιν θεμελιωμῆρον ἄπο παλαιὸν καιρὸν εἷνα ταυρολέοντα, ἔβαλεν εἰς τὸν νῦν τε νὰ τὸν ἐγκρεμνήσῃ ἐκεῖθεν, νὰ οἰκήσῃ αὐτὸς εἰς τὸν κίονα. ὅθεν παρῆντας εἰς τὴν χώραν ἐπῆρε μίαν Εἰκόνα τῷ Δεσπότη Χριστῷ, εἷνα Σταυρὸν, καὶ εἷνα λωσόν, ἠγαν μοχλὸν σιδηρὸν, μετὰ τὸν ὁποῖον ἐξερρίζωσε μετὰ βίας ἄπο τὴν Κολῶναν τὸ ξόανον, ἕνεκεν ἦτον ἀνδρείος, καὶ εἶχε πολλὴν τὴν δύαμιν, καὶ ἐγκρεμνίσας αὐτὸ ἔβαλε τὸν Σταυρὸν ὡς τρόπαιον, καὶ τῷ Χριστῷ τὸ ὁμοίωμα, καὶ τῶτες ἄπο τὸν κόπον ἀπεκοιμήθη, καὶ βλέπει δύο ἄνδρας ὡς Ἰερεῖς, καὶ τῶ λέγουσι, πολὺν καιρὸν σὲ εἰδεχόμεσθον, ὅτι θέλημα Θεῶ εἶναι νὰ διδῶνης ἐτάτες τὰς τόπους, νὰ κτίσῃς Ναὸν τῆς Πανδύφημῃ Εὐφημίας εὐμορφον.

Οἱ δὲ Ὁσίος ἐγερθεὶς ἀρχισεν δίδως τὰ θεμέλια, καὶ ὕστερα πάλιν οἱ ἄνωθεν τῶ ἐφάνησαν, καὶ βασάζων ὁ εἷνας θυμιατῆριον ἐπαξίχεραφον εἷνα τόπον, καὶ ὁ ἔπερος ἔλεθρ' ὡσαννά, ὡσαννά εἰς τῶτο τὸ θυσιασῆριον. ταῦτα βλέπων ὁ Ὁσίος, ἐβεβαιώθη πῶς ἦτον Θεῶ οἰκονομία νὰ οἰκοδομήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν,

καθώς ἐποίησεν ὑσερα, ὅτῃ ὑπῆρχε ὁ Ἀρχιερεὺς τῆς Πόλεως εἰς τὸν Βασι-
λέα δὲ τινὰ ὑπόθεσιν, ἔχων εἰς τὴν σιωδίαν τὸν ΑΛΥΠΗΘΝ, ὅς τις
ὑπῆγε στανικῶς τῆ ἕως τῆς Χαλκηδόνα δὲ νὰ μὴ φανῆ πρὸς τὸν προεσῶτα πα-
ρήκοος, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰσῆλθεν ὁ Ἀρχιερεὺς εἰς μίαν βάρκην τῆς νύκτα μὲ τὴν
λοιπὴν σιωδίαν τῆ. ὁ δὲ Ὄσιος ἐφῄμαρσε, καὶ ἔμεινε εἰς τὸν Ναὸν τῆς
Ἀγίας Βάσσης τῆς Μάρτυρος καὶ ἐκρύβη. ἀφυστηθεὶς δὲ εἶδε τῆς Ἀγίας Εὐ-
φημίας μὲ κάλλος ἀρρήτων, προσάσασαν τῆτον νὰ ἐγερθῆ πάραυτα, ὅς τις
βλέπωντας τὸς τῆς ἁμορφίαν ἐθαύμασε. καὶ ἐρωτήσας αὐτῆ τὴν ἦτον; τῆ ἀπε-
κρίθη λέγουσα· ἐγὼ εἶμαι ἡ Μάρτυς καὶ δέλη τῆς Χειρῆς Εὐφημία. λοιπὸν συ-
κῶσε νὰ ὑπάγωμεν αὐτάμα εἰς τῆς Πατείδα σῆ, καὶ ἐγὼ σῆ ἐλαφρυνῶ τῆς
ὁδοιοποιίας τὸν πόνον καὶ κάκωσιν. ἐγερθεὶς ἔν ὑπέσρεψεν ὅπιδεν ἐνθυμέμε-
νος πάντοτε εἰς τῆς διανοιά τῆς Ἀγίας τῆς ἁμορφίαν καὶ ἁραιότητα. καὶ φθά-
νωτας εἰς τὸν πορορρήθευτε τόπον, τῆς ἔκτισε Ναὸν, ὅχι καθὼς ἔπαρετε με-
γαλοπαρεπῆ καὶ πλέσιον, ἀλλὰ καθὼς ἐδωθήθη. δὲ τὸν δὲν εἶχον ἔτε ραβδί,
ἔτε ταῖσρον, ἀλλὰ ἐπορεύετο μὲ πολλὴν πτωχείαν καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον,
εἰς τῆς Πίσιν ὑπάρχων μόνον πλέσιος. ἔκαμψεν ἔν ἁρὶν νὰ ἀνεβῆ εἰς τὸν κίονα
δύω χρόνος εἰς τῆς καλύβαν ὅτῃ ἔκτισε, δὲ νὰ πορογυριαθῆ εἰς τὸν πόλε-
μον καὶ τῆς πονηρῶν πνευμάτων, νὰ μὴ τὸν νικήσωσι. τὰ ὅποια βλέποντας τὴν
σπεδωτῆ καὶ ποροθυμίαν εἰς τῆς ἀγῶνας ἠγέρθησαν κατ' αὐτῆ, καὶ ἔδειχον πῶς
ἠθελεν νὰ ἐδαφίσεν ἀπὸ θεμελίων τῆς κέλλαν τῆ, ἀμὴ αὐτὸς ὡς ἡρναῖος ἐ-
δεποσῶς ἐδειλιάσεν, ἀλλὰ ὡς ὄρος σρεθόν, καὶ πύργος ἰχύος ἐσέκετο, ἔχων
εἰς τὸν Θεὸν τὰς ἐλπίδας τῆ. ὅθεν ἀφίρνωτας τῆς κέλλαν ἐπολεμῶσαν νὰ ρί-
ψεν τῆς Ἐκκλησίαν, ἥτις δὲν ἦτον ἀκόμι ἐγναυιασμένη καὶ τὸ σκῆψες. ὅ-
θεν στωαχθούτες δὲ λαβεῖς ἱερεῖς καὶ λαϊκοὶ μὲ τὸν Ἀρχιερεῖα, καὶ τελέσαντες
ἱερουργίαν, ἀφίέρωσαν τὸν Ναὸν τῆς Μάρτυρι. καὶ ἀπὸ τότε ἐσκόρπισαν τὰ
δαμόνια, καὶ δὲν ἐτόλμησαν πλέον νὰ πλησιάζωσι.

Ὅθεν ὑπῆρχαν ἐκεῖ οἱ ἀνθρώποι, καὶ στωαμιλῶσαν μὲ τὸν Ὄσιον ἀφοβα,
ὅς τις βλέπωντας ὅτι πολλοὶ ἐσωζόγοντο καὶ τὸν ἐσύγχισαν εἰς τῆς ἰσυχίαν,
ἀνεβῆ εἰς τὸν σῦλον καρφῶνωτας εἰς τῆς κορυφῆ τῆς τριγύρε ὀλίγα στανίδια
δὲ νὰ μὴ ἠμπορῆ νὰ κοιμηθῆ κειτόμενος δίπλα, ἀλλὰ νὰ σέτη ὄρθιος
πάντοτε ἀρεπτιῶν καὶ κοιμώμενος, νὰ φαντάζεται δὲ πᾶντὸς τὰ Οὐραῖα. ἦτον
δὲ τότε χρόνον τελάκοτα, καὶ ἐσέκετο (ὡς τῆς θαύματος) ὡς χαλκῆν ἢ λίθι-
νον εἶδαλον, ὑπομῶνωτας καρτερικῶς καὶ ἡρναῖως τῆς ὄμβρος καὶ χιόνος τῆ χει-
μῶνος, καὶ τῆς τῆς ἀέμων ἀρεπότητα, τῆς καῦσιν τῆς θέρους, καὶ τῆς νυκτὸς τῆς
ψυχρότητα, καὶ πᾶσαν ἀλλῶν δεινῶν κακοπάθειαν. ὡς τῆς ἀνδρείας τῆς ἀνδρός, καὶ
καρτερίας ἀρρήτε, καὶ θαυμασίας ἡρναϊότητος. πῶς ὑπέμεινε τῆς ἀέμων τῆς
βίαν, τῆς νυφάδας τῆς χιόνων, καὶ τῆς τῆς ὄμβρων δειμύτητα. ὡς ἀδαμαντίνου
ψυχῆς, καὶ πάλιν νὰ ἦτον χαλκός, ἢ λίθος, ἢ σίδηρος, δὲν ἠθελε βαστάξῃ το-
σῶτον ἡρναῖως καὶ ἀνδεμῶντα, ὅτι καὶ ταῦτα μὲ τῆς πολυκαλείν ρέσιν ἀπὸ
ὀλίγον εἰς ὀλίγον καὶ φθείρονται. ἀλλ' ἐκεῖνος ὁ τῆς Βασιλείας βιασῆς ἀπαραί-
τητος, καὶ καὶ τῆς σαρκὸς παλαισῆς καρτερόψυχος, καὶ ἀνικήθη ἀπὸ τῆς ἡδονῆς
τῆς σώματος, ἀλλὰ ὑπέμεινε κυβερνῶντας τὸ σῶμα, μὲ ὀλίγον ἄρτον καὶ ὕδωρ
σύμμετρον, καὶ τῆς ἔχι καθ' ἑκάστῃ, ἀλλὰ κάθε τὸσας ἡμέρας μίαν φορά,
καὶ ἔτω βασανίζόμενος δὲν ἐσαλεύθη ποτὲ τῆς διανοίαν, καθ' ἡμέραν χροῶν

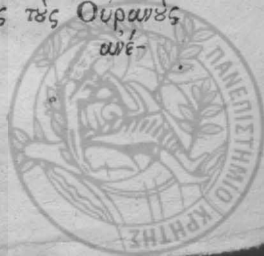
θανατόμυθος, ἢ μαχόμυθος μετ' ἧς πονηρίας τὰ πνεύματα, τὰ ὅποια ἐνίκα παλιδώντας μετ' αὐτὰ, ἢ ὑπ' αὐτῶν λιθαζόμενος. καὶ μετὰ τὰ βέλη τῆς προσδοχῶν τῆς ἐσφονδόνιζε μακρὰν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ δευ' ἠμπορεῖσαν νὰ πλησιάζωσι. καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐθυμώθησαν κατ' αὐτὰ οἱ δαίμονες, καὶ τὸ ἔρριψαν πόσαις πέτραις, ὅπως ἐτζάκισαν τὰ σανάθρα ὅπως εἶχε ἔιγυρτε, καὶ τὸ ἐκτύπησεν εἰς τὸν ὦμον εἰς ἕνα λίθος μέγας, καὶ ὠματὰ τὸν ἐπλήγωσεν. ὁ δὲ Ὁσίος ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς Οὐρανὸν, καὶ δείχνοντας τῷ πληγῶν πρὸς τὰς δαίμονας ἔλεγε· ὁτι πολεμᾶτε τὰς δαίμονας τὸ Θεὸν εἰς μάτῳ τυλαίπαροι; βλέπετε ἔπειτα τὸν λίθον ὅπως μὲ ἔρριψατε; αὐτὸς θέλει νὰ εἶναι μάρτυρας τῆς μοχθηρίας σας τῷ ἄρῳ τῆς Κεῖσεως. ἀλλὰ δεῖ νὰ ἰδῆτε, ὅτι ὡς βέλη τῆς παίδων τὰς πληγᾶς σας λογίζομαι, ἀλλ' ὅπως ἐγυρεμνίζω καὶ τὸ ὀλίγον σκέπασμα ὅπως εἶχα δεῖ τῷ κεφαλῷ μου, τὸ ὅποion ἐμπόδισε πολλαῖς τῆς λίθου σας, καὶ δευ' με ἐφρονόσατε, ὡς τὸν Πρωτομάρτυρα Στέφανον. ταῦτα αἰσθόντες οἱ δαίμονες ἐφυγαν φαναζόντες, καὶ οὐδύρομυθοι ἔλεγον ταῦτα πρὸς τινὰς, ὅπως εἰς τὸν δρόμον ὑπῆλθον. ὁ Ἀλύπιος μᾶς ἐδιδάχεν ἀπὸ τῷ οἰκίῳ μας, καὶ δευ' ἰξυρομυθῶν εἰς παῖον τόπον πάλιν νὰ οἰκονόσωμεν· ὁ δὲ καλὸς Σφρατιώτης τῆς Χεῖσε Ἀλύπιος, ἐζήτησε τῆς Μητρὸς αὐτῆς εἰς σκέπασμα, μετὰ τὸ ὅποion ἐχάλασε τῷ ὀλίγῳ σέβῳ ὅπως τὸ ἐδίδε μικρὰ φθαρμυθίαν, καὶ ῥίπτωντας τῷ εἰς τῷ γῆν, ἔμεινον ὄλιγα τῷ ζωῖν ἔτω ἑσπέντατος τελείως καὶ αἰθρίας. ἡ δὲ Μητρὸς αὐτῆς αὐδύρετο καὶ ἔδερνε τὸ σῆθος τῆς λέγουσα, ὁτι ἐχάλασες τὸ μικρὸν σκέπασμα τέκνον μου; πῶς νὰ ὑπομείνης τῷ θανατηφόρον χάλασῳ, τῆς αἰματῶν τῷ βίῳ, τῷ καύσῳ τῆς Ἡλίου, ταῖς μεγάλαις βροχαῖς τῆς χειμῶνος, καὶ τῷ λοιπῷ κακοπαθείῳ; λέγει τῆς ὁ Ὁσίος. ὡς ῥιζασαμυθῶν Μητέρ μου, καὶ ὡς ὑπομείνωμεν τῆς ἡμέρας τὸν καύσανα, δεῖ νὰ λυθῶμεν ἀπὸ τῷ φλόγα τῆς αἰωνίης κολάσεως. καὶ νὰ λάβωμεν μισθὸν τῆς ἐργασίας ἐπάξιον. αὐτὰ καὶ ἄλλα πλείονα λέγωντας, ἔκαμε τῷ φιλόθεον Μητέρ μου, καὶ τὸ εἶπον, ὅτι ἐμόνον τὰ σανάθρα, ἀλλὰ καὶ τὸ ἰμάτιον ὅπως ἐφόρει νὰ ῥίψῃ νὰ μείνῃ τελείως ὀλόγυμος, ὅτι ἐὰν ἦτον καὶ φιλότενος, ἀλλὰ ὅταν ἐβλεπε τὸν Υἱὸν τῆς, καὶ ἔπαχε δεῖ τὸν Χεῖσον τινὰ κακοπαθείῳ, ἀρνεῖτο τῷ φύσιν, δεῖ νὰ ἀποκρίνη ὑπὲρ τὸν Υἱὸν τῆς τὸν Κύριον. ὡς ὀλογομυθῶν τέκνον, καὶ Μητρὸς φιλόθεος ὅμως καὶ φιλότενος, ἦτις ἔμεινον ἕως τέλους εἰς τὸν σῦλον κάπῳθεν εἰς εἰς κελδίον νὰ ὑπηρετᾷ τὸ παιδίον τῆς, καὶ ἐκοπίαζε νὰ ὀυγῆ τῷ τροφῶν τῆς μετὰ τὸ ἐργόχειρον, ἀπὸ τὸ ὅποion ἐδίδε καὶ ἐλεημοσύνην εἰς πρῶντας. ἐλθὼν δὲ τις ἀλαβῆς τῆς ἔδωκεν εἰς τὸν νομίσματος, καὶ λαβῶσα τῆς ὑπῆλθον εἰς τῷ χώρῳ μετὰ τὸ θέλημα τῆς Υἱῆς τῆς νὰ ἀγοράσῃ εἰς ἐχρειάζοντο. καὶ αὐτὴ ἡ εὐσπλαγχοῦς ἐλυπήθη τῆς πτωχῶν καὶ τῆς ἔδωκε τὰ χρήματα. καὶ ὅταν ὑπέρβητε, τῷ ἠρώτησεν ὁ Ὁσίος τί ἠγόρασεν; ἡ δὲ ἀπεκρίνατο, τῆς πτωχῶν τὰ ἔδωκεν τέκνον μου, καὶ ἐλπίσω εἰς τὸν Θεὸν νὰ μᾶς σείλῃ δεῖ τῆς διχαῖς αὐτῆς ἔλεος. ὁ δὲ Ὁσίος ἐχάρη εἰς ταῦτα τὸν φιλόπτοχον γνάμῳ αὐτῆς, καὶ ὅς ὅλης ψυχῆς τῷ ὀλόγυσεν. ἀπῆλθεν οὖν πανταχῆ τῆς Ὁσίῳ ἡ φήμη, καὶ ἦρχοντο ἐμόνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες, νὰ τὸν βλέπῃσι, καὶ πολλαῖς ἀπαρνεμῆσαι τῆς Κόσμου τὸ μάταιον, ἐμόναζαν, καὶ ἐφοτιμῶσαν τῷ σῶν καὶ τῆς ἐδιδάσκοντο ὁδὸν ὑπὲρ πάσαν σαματικῶν ἡδοναπαθείῳ, καὶ δεῖ τῆς προσκαίρει κακοπαθείῳ, ἡξιάθησαν τῆς Οὐρανίης ὑπο-

λαυ

λαύσεως, ἢ συνδραφάονται τώρα μὲ τῶν φρονίμων Παρθένων εἰς τὸ Οὐράνια. ὁμοίως δὲ μία ἀγνής γυνὴ ἢ πανδύφημος Εὐφημία ὀνόματι, ἣτις ἐμίσησε τὸν Κόσμον, ἢ ἀφῆκε τὰς Συγχυθεῖς ἢ τὸν πλετόν της, ἢ κτίζουσα εἷς μικρὸν κελίον πλησίον τῆς φύλης, ἀσκήτουσαν μὲ ἄλλω μίαν ἀρχόντισσαν καλεσμένην Εὐβέλῳ, ἣτις ἐχέρουσε ἢ ὑπῆγεν εἰς τὸν σύλον νὰ συναρῶνιζεται μὲ τῷ Μητέρα τῆς Ἁγίας, ἢ ἄλλω τε μίαν Συγχυθεῖσαν Μαρίαν ὀνόματι, ἣτις ἐκατεφρόνησε πᾶσαν τρυφὴν σαρκὸς ἢ ὀπλοαυσιν, ἢ τίσον ἐπιμελεῖτο τῷ ἀρετῷ, ὅπῃ ἔγνωεν ἡ Πολιτεία της τυπος εἰς ταῖς ἄλλαις ἕως τῷ σήμερον, ἐπειδὴ ἐσυναχθῆσαν πολλαῖς καὶ μίμησιν τῶν ἀνῶθεν, εἰς τὰς ὁποίας ἔδωκε νόμον ἢ κανόνας ὁ Ἅγιος πῶς νὰ πορεύωνται. ἀπὸ πάντων δὲ νὰ μὴ πολυμῶσιν καὶ μίμῃ νὰ σωτύχη μὲ ἄνδρα πώποτε, τῷ ὁποίῳ ἐντολήν ἐφύλαξαν ἀκραιβῶς ὡς ψυχασωπῆιον.

Ἡ δὲ Μητρὶς τῆς Οσίας δὲν ἤθελε νὰ καλογεροδύῃ μὲ ὄλον ὅπῃ πολλαῖς εἰς τῷτο ὁ Τύπος της τῷ ἐσυμβέβουσαν, ἀλλὰ ἔλεγον, ὅτι ἡ ὑπερέτιασα δὲν ἔπαυε νὰ εἶναι μονάζουσα, ἢ αὐτῷ τῷ γνώμῳ εἶχε δεῖ ταπεινώσιν. ὁ δὲ Θεὸς δεῖ νὰ τῷ λυθῶσιν ταύτης τῆς πλάνης, τῆς ἔδειξεν εἰς τὸν ὕπνον της ὄραμα πῶς ἔφαλλον αἱ μοναχαὶ εἰς τῷ σινάξιν, ἢ εὐγενεν διωδία θαυμασίου. ὅθεν ὑπῆγε καὶ αὐτὴ νὰ σέβῃ ἐκεῖ, ὅπῃ ἠέπετο ἡ γλυκυτάτη διωδία ἢ ψαλμαδία ἢ ἐναρμόνιος. ἢ δὲν τῷ ἀφῆκεν εἷας ὅπῃ ἐφύλαξιν εἰς τῷ θύραν, ἀλλὰ εἶπεν αὐτῇ· δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἰσῶδῃ μὲ ταῖς δέλαις τῆς Θεοῦ, ἣτις δὲν ἔλαβεν ἀκόμι τὸ Ἅγιον Σχῆμα. τότες ἐξύπνησε, ἢ λέγεσα τὸ ὄραμα πρὸς τὸν Οσίον, τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ τῷ καλογεροδύσῃ ὅπῃ δὲν ἤθελε πρῶτερον, ἢ ἔως ἠξιώθη τῆς Ἀγγελικῆς χήματος, ἢ ἐκοπίαζε μὲ ταῖς ἄλλαις ἐναρέτως πολιτοδομῆν, ἢ ὁμοφρόνως αὐμνεσα νύκτα ἢ ἡμέραν ἐπτάκις τὸν Κύριον. ξεχωριστὰ δὲ πάλιν εἶχασιν οἱ ἄνδρες ἄλλο Μονασῆιον, διὰ τὸ ἄλλο μέρος τῆς φύλης, ἢ ἔφαλλον αὐμνετες τὸν Θεὸν ἀκατάπαυστα, ἢ πάλιν ὁ Οσίος ἀνῶθεν διὰ τὸν σύλον συνέφαλλε μὲ τὰς Ἀγγέλους ὡς τέτων συμῶμιλος, ἢ τὰς χοροσαστίας αὐτῶν φωταζόμενος. ἢ νοερώς αὐτοῖς συναπτόμενος, μόνον εἰς τῷτο εἶχε δεῖφορῶν διὰ τὰς Ἀγγέλους, πῶς ἐφόρει τὸ πῆλιον σῶμα ὡς ἄνθρωπος, ἀμὴ εἶχε τὰ ὀπίλοιπα τῶν Ἀσωμάτων χαρίσματα. ἢ διὰ τῷτο τὸ θαυμασίον ὅπῃ ἐφαίν πολλαῖς εἰς αὐτὸν, νὰ πισωδῃ πᾶς τις τῷ ἀλήθειαν, ἢ γεν φαῖς ἐκατέβαιεν διὰ τὸν Οὐρανὸν λαμφορότατον, ἢ ἐσέκετο ἀνῶθεν τῆς Κεφαλῆς τῆς Οσίας, ἢ ὄραν πολλῶν τὸν ἐφώτιζε. τῷτο δὲ συνέβαιεν ὅταν ἦτον νύκτα ἢ ἀσραποβρόντα ἢ ἔβρεχεν, ἴσως δεῖ νὰ μὴ ἴδωσι τοιαύτῳ δόξαν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ πάλιν πολλοὶ τὸ εἶδασιν δεῖ νὰ μὴ μείνῃ εἰς τῷ λήθῳ τῆς σιωπῆς τοῦτον μέγα θαυμασίον. ἢ τίσον δυνατὰ ὁ τύπος ὅλος ἐκεῖνος ἐφεργῆν, ὅπῃ ἐνόμιζαν οἱ ὀράντες πῶς τὰ σανίδια ὅπου ἦσαν τεγύρα τῆς Οσίας ἐκάγησαν. αὐτὸς δὲ μὲ τρόμον ἢ χαρὰν ἀγαλλόμενος ἔλεγε ταπεινά, ἐπῷτο τὸ Τροπᾶιον. Τῆς δειπνῆσε τῆς μουσικῆς, καὶ τὰ ἐξῆς. ἀπὸ δὲ εἶδασιν πολλοὶ, ὅχι μόνον τρεῖς, ἢ δέκα φοραῖς, ἢ πονητικόντα, ἀλλὰ ἀμέτρηταις ἢ ἀναρίθμηταις. ἐφομιλῶσε δὲ καὶ ἐδύλε τὰν ἐρχομὸν τῆς φωτὸς ὁ Σταυρὸς, ὅπῃ εἶχε πηγμῆρον ὁ Οσίος εἰς τῷ κορυφῷ τῆς κλωβῆς, ἢ γεν τῆς μικρᾶς σκέπης τῶν σανιδίων, ὁποῖος ἔτρεμε πρῶτερα ὄραν πολλῶν ὅταν ἐμελλε νὰ κατέβῃ τὸ φαῖς, ἢ ὕστερα μὲ τῷ τῆς φωτὸς πρὸς τὰς Οὐρανὰς

ἀνέλθωσιν ἔμεινε πάλιν ὁ Σταυρὸς ἀκίνητος. τὸ το Ἰαῦμα ἀπέσπασα τῆ τότε καιρῆ ἡ Βασίλισσα, ὑπῆγε καὶ τὸ εἶδεν ὀφθαλμοφανῶς, καὶ ἀφ' ἑ ὑπέσρεψεν εἰς τὸ παλάτιον, ἔσειλε πρὸς τὸν Ἄγιον μετὰ δύο Ἀρχόντας γραμματεῖ καὶ χημάτα πολλὰ, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ τῆς δώσῃ τὸν Σταυρὸν ἐκεῖνον νὰ τὸν ἔχη εἰς τὰ Βασίλεια. ὁ δὲ Ὁσίος ἀνάμεσα εἰς τὰ λοιπὰ χαρίσματα εἶχε καὶ τὸ προορατικὸν, γνωρίζοντας ὡς ἐνεώπα καὶ παρόντα καὶ μέλλοντα. ὅθεν ἰδὼν ἰδύραντας πῶς εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔμελλε νὰ κοιμηθῇ ἡ Βασίλισσα, τῆς ἐμύλυσε νὰ ἔχη ὀλίγη ὑπομονὴν, καὶ τότε νὰ λάβῃ εἰς κοῖτα τὸ σπαδαζόμενον. πρὸς δὲ τὰς δύο, ὅπερ τῆς ἤφεραν τὴν γραφὴν καὶ τὰ ἀργύρια εἶπον, ὅτι ὁ σῆς γίνεται Βασιλεὺς, καὶ ὁ ἄλλος Ἀρχιεπίσκοπος, τὰ ὅποια εἰς ὀλίγον ἐτελειώθησαν. ἑμὸνον δὲ ταῦτα ἐπροφήτευσεν ὁ ἀείμνητος, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἤρχοντο καὶ τὸν ἠρώτων ἕξ Συγγενεῖς καὶ φίλους τες ὅτι ἔλειπαν εἰς χάρας μακράς, νὰ τῆς εἰπῇ ὡς Προφήτης εἰς ἤρχοντο κατὰ ὄδιον. ἕτεροι δὲ ὅτι εἶχασιν ἀδελφεῖς καὶ ἄλλοι ἄλλα δέφορα βάσανα, ἤρχοντο ζυτῆντες λύσιν τῆς λυπηρῶν καὶ πῶδῃ κλησιν.

Εἰς τὰς ὁποίας ὅλας ἦτον σῆς ἰαφὸς ἀμίδος καὶ πανάειος, θεραπεύων πᾶσαν ἀδελφείαν μετὰ σῆς λόγον, χρεῖς νὰ βάλῃ τινὰ ἀλειψίω εἰς τὴν πληγὴν, ἢ βότανον. ἄλλοι δὲ πάλιν ἤρχοντο ὅτι εἶχασιν ἔχθραν ἀλλήλους τες, καὶ ὁξέφερχον σῆς τῆ ἄλλῃ τὸν θάνατον, καὶ ἀκούοντες τὴν διδαχὴν αὐτῆ καὶ παραίνεσιν, ἔσρεφον τὸ μῖσος εἰς φιλίαν ἀνείπασον, καὶ πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεόν. ὁ δὲ Ὁσίος ὡς μεσίτης τῆς εἰρήνης Τίος Θεῷ ἐγνωρίζετο καὶ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. εἰς δὲ καὶ οἱ πενθάντες πῶδῃ κληθῆσονται καὶ μακάριοι, τίς τῆ ΑΛΥΠΙΟΥ μακαριώτερος; ὅτι ἐλυπέτο κατὰ ἐκάστῳ, ἐκδιηγόμενος τῆ Κυρεῖς τὸ πάθος, καὶ ραίνων ἄπο τὸν πόνον τῆς καρδίας τες τὸσα δάκρυα, ὡστερ νὰ ἔβλεπε τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Σταυρὸν κατὰ κλημέμον. εἰς δὲ τὴν ἐλεημοσύνην ἦταν ποσῶτον ὀπιμελέσατος, ὅτι ὅταν εἶδε τίποτας, ἐχαίρετο πῶδῃ ὅπερ παρὰ ἐκεῖνον ὅτι τὸ ἔπερνον. ὅθεν ἐλθὼν τίς πτωχὸς γυμνός, εἶδετο κάποθεν τῆ σῆς νὰ τῆ δώσῃ εἰς ἑαυτὸν ἑαυτὸν κενὴν παλιόρασον. ὁ δὲ Ὁσίος εὐγαλε τὸ φῶρεμά τῆ, καὶ τῆ τὸ ἔρριψεν. ὁ μὲν ἔν πούης ἐπῆρε αὐτὸ, καὶ συγχωρῶν ἀνεχώρησε χαίρωντας. ὁ δὲ Ὁσίος ἔμεινε σνοχωρεμέμος ἄπο τὴν ψύχῃ, εἰς ὅτι τὸν ἐσοχάθη τινὰς ἄπο τὴν ποίμνῳ τῆ, καὶ τῆ ἤφερον ἄλλο ἱμάτιον. σῆς χρόνον ἔκαμε βαρύτερον χερμῶνα ἄπο τῆς ἄλλῃς καὶ πλέον δεμύτερον, καὶ τὸση χάλαζα ἔπεσεν, ὅτι ἐσκέπασε τὸν Ἄγιον, καὶ ὅν ἐδυώετο νὰ σικωθῇ ὀλοτέλα. ὅθεν χρεδὸν ἀπαιερώθη, ἕατὶ ἦτον γέροντας καὶ ἀχαμνός ἄπο τὴν πολλῶν ἐγγρατῆιαν, καὶ ἀπέρασεν ὁ πάγος ὅλα τὰ μέλη τῆ, καὶ ὁξόχως τὰ νεῦρα ὅτι εἶναι εἰς τὰ σῆς τῆ ποδῶν ἔμειναν ἀνεργῆτα, καὶ ὅν ἐδυώετο πλέον νὰ σαθῇ ποσῶς ὀρδιος. ὅθεν ἄπο τὴν τὸσην κακοπάθειαν, καὶ ἄλλας ὀδυῖας ὅτι εἶχεν ἄπο δῆφορες αἰτίας, ἄπο ὀλίγον εἰς ὀλίγον ἀπαιερώθη ὁ ἔρισμακάριος. ἕατὶ ἔξω ἄπο τὴν πῶδῃ κλησιν τῆ γονάτων, εἶχε καὶ μίαν πληγὴν κακὴν εἰς τὸν πόδα, ἄπο τὸ πολὺ σάσιμον ὅτι ἐπροσνήχετο ἄραις πολλαῖς ἰσάμνος ὀρδιος. Φθαθάντας ἔν εἰς τὸν πγ'. χρόνον τῆς ζωῆς τῆ, ἢ νὰ εἰπῶ ἀληθέτερα τῆς νεκρώσεως, ἀπαιερώθη ὀλοτέλα, καὶ χαίρων ἀπέθαπε τὴν Ἀζίαν τῆ ψυχῶν εἰς χεῖρας Θεῷ. ἐτέλεσε δὲ εἰς τὸν σῆς ὅπερ ἔπαυ ἕρονες πενῶτα ἔρεῖς αἰθεριος (φεῦ) καὶ παλαιάντας μετὰ τὴν φλόγα τῆ Ἡ-

λίε, με ψύχραν χειμέριον, με βίας ανέμων, η με ὄμβρον η χιόνων δειμύπτα, η άλλαις ανάγκαις τῆς φύσεως, η τὸ χαλεπώτερον πάντων ἀντιμαχόμενος με τὰς αἰελέημονας δαίμονας, ἄπο τὰς ὁποίας χιόνες ἔκαμε δεκατέσσαρας τὰς ὑσερινὰς τῆς ζωῆς τε, ὅτῃ δὲ ἐδύετο νὰ γυρίσῃ ἄπο τὸν πόνον τῆς πληγῆς, ἀλλὰ ἐκείτετο εἰς τὴν μίαν πλῆρην ἔτη σωσὰ δεκατέσσαρα, ηἱ τότε δὲ τῷ λυπηρῶν ἀπῆλθεν εἰς τὰ πανδρόσωμα εὐελπίς. ὡ τῆς ἀνδρείας η ἡνωσιότης. Με ποῖον ἄπο τὰς Ἁγίους ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ, νὰ παρομοιάσωμεν ἔτετον τὸν ἀδαμάντινον; Θαυμάσιοι η οἱ ἄλλοι Παῖδες εἰς τὴν Βαβυλῶνα ἐφάνησαν, ἀλλὰ μόνον μίαν ἡμέραν η με εἷς σοιχεῖον ἀντεπολέμησαν, ἀμὴ ἔτετος ἕμνον με τὸ πῦρ, ἀλλὰ η με τὸ ὕδωρ η πάγος ὄλλυτε τὴν ζωὴν ἡγωνίζετο. Μίαν η μόνον νύκτα χειμέριον ἔκαμαν εἰς τὴν λίμνην οἱ τεσσαράκοντα Μάρτυρες, η ἔγιναν δι' αὐτὸ εἰς ὅλον τὸν Κόσμον ὄφραφανεῖς η πανδρόσιμοι, η Οὐρανῶν Βασιλείαν ἐκληρονόμησαν, ηἱ ἔτετος ὄλλυτε τὴν ζωὴν με πόσαις βροχαῖς η χιόνιας ἐπάλλεον.

Ἐὰν τινὲς Ἁγιοὶ ἡθ' ἠθελῶν ἡγωνίσθησαν, ἔτετος ἐπάλλεον ἀνδρείως η ἐνίκησε τὰς ἀρειωτέρας τῶν ἠθελῶν η ἀνήμερες δαίμονας. Ἄλλ' ἔτη τὸ προκειμένον ἐπανέλωμεν, ἵνα δάσωμεν τέλος τῆς διηγήσεως. ἐσωμάχησαν εἰς τὴν κοίμησιν τὰ Ὅσις ἀναείδητοι ἄνθρωποι, ἕμνον ἄνδρες, ἀλλὰ ηἱ γυναῖκα, δὲ νὰ λάβειν ἀγιασμόν ἄπο τὸν ἀσπασμόν τῶν Λειψάνων τε, η ἔμειναν ἀρεπνῆντες ἐπάνω τὰς Ἁγίς, ηἱ ἡάλλοντες ἡμέρας τέσσαρας δὲ τὴν πολλῶν τὰς δὲ λάβειαν, η τὴν ὑσερινῶν ὅταν τὸν ἐνταφιάζαν, ἔδραμεν εἷας νέος δαιμονιζόμενος, ηἱ πίπτων εἰς τὸν τάφον τὰς Ἁγίς ἐνώπιον τὰ λαῶν, τὸν ἐσπάραξε δεινῶς τὸ δαιμόνιον, η ἔτετος δὲ Πρεσβειῶν τὰ Ὅσις, ἔφυγεν ἄπο τὸν ἄνθρωπον ὁ μισάνθρωπος, η ἔμεινε ὑγιὲς δοξάζων τὸν Κύριον. Ὡ, ἀρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, η ἀροσκυήσις, εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμὴν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Κ Η.

Τὰ Ὅσις Πατρὸς Ἡμῶν η Ομολογητῶν

Σ Τ Ε Φ Α Ν Ο Υ Τ Ο Υ Ν Ε Ο Υ.

ΜΕγας πᾶτος η θεῖον παρᾶγμα εἶναι ἡ ἀρετὴ, η πολλῶν ἐγκωμίων ἀξία η ἀλήθειαν, ἕμνον δὲ ἀτὶ ἀπαμείβει φιλοτίμας τὰς φίλες τῆς, ἀλλὰ ηἱ δὲ ἀτὶ μόνον μετ' αὐτὰ τὰ ἐγκώμια δύνάται νὰ σύρη τὰς ἀροατὰς ἀρὸς τὰ λόγια τῆς, βάνεσα κέρηον ζήλε εἰς τὰς ψυχὰς η καρδίας τῆς. λοιπὸν ἄς ἐπανέμεν τὰς φιλαρέτας, η ἄς τὰς μακαρίζωμεν ἀρόθυμα, τὸν βίον αὐτῶν διηγήμενοι, δὲ νὰ δείχωμεν ἀρὸς αὐτὰς ἀγνωμοσύνην η δὲ λάβειαν, ηἱ δὲ νὰ ἀρακινέμεν η τὰς ἄλλας νὰ μιμνηται τὸν ὅμοιον. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἷας ἄπο τῆς εἶναι ηἱ ὁ Μακάριος ΣΤΕΦΑΝΟΣ ἀρειος εἰς ὅλα, ηἱ τῆς ἀρε-

ἀρετῆς ἐρασιῆς ὀπίσημος, ἃς διηγηθῆμεν καταλεπῶς τῶν ῥηθῆσιν αὐτῆ καὶ ἀνα-
ξοφῶν, καὶ ἀσκητικὰ παλαιόματα, καὶ τὰ μαρτυρικὰ ἔσοπα καὶ ἁγιογραφικὰ ἀ-
εισώματα.

Οὗτος ὁ καλὸς βλασὸς καὶ ὀπίσημος ἐγέννηθη εἰς τῶν Κωνσταντινέπολιν τὸν
καιρὸν τῆ Βασιλείας Ἀναστασίας· οἱ γονεῖς τε ἦσαν φιλόθεοι καὶ Ὀρθοδοξότα-
τοι, πλέσιοι καὶ τῶν σάρκα. εἰς δὲ τῶν ψυχῶν πλεσιώτεροι, δίδοντες ἐλεη-
μοσύνας εἰς πῶντας, καὶ ἀραδίζοντες εἰς τὰς Ἐκκλησίας συχνοῖς, ἦκουον
τὰ ἱερά λόγια, καὶ ἐδέοντο τῶ Θεῷ νὰ τὸς δώσῃ παιδίον ἀρσενικόν, ὅτι μό-
νον δύο θυγατέρας εἶχασιν πρὶν νὰ γεννηθῆν τὸν Στέφανον. ἡ μήτηρ αὐτοῦ
ἐκαλεῖτο Ἄννα, καὶ ὑπήλθον εἰς τὸν Ναὸν τῆς Βλαχερνῶν πολλαῖς, καὶ πα-
ρεκάλει τῶ Παναγίᾳ Θεοτόκῳ νὰ τὸς δώσῃ Υἱὸν καὶ τὸν πόσον τῆς. καὶ μιᾷ
Παρασκευῇ ὅτε εἶχασιν παννυχίδα, ἐπλήθυνον ἡ Ἄννα τῶ δέσπιν εἰς τὸν
ῥηθῆσιν Ναὸν, καὶ παρεκάλει τῶ Παναγίᾳ μὲ δάκρυα νὰ κάμῃ ἀρσενικόν
παιδί, καὶ νὰ τὸ αφιερώσῃ εἰς τὸν Ναὸν τῆς. εἰς τὸ τέλος τῆς δὲχῆς ἀπεκοιμή-
θη ὀλίγον, καὶ βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόν τῆς μίαν γυναῖκα ὡραίαν καὶ πάγκαλλον,
ἣτις ἐγγίξεν εἰς τὸς πόδας αὐτῆς, καὶ λέγει τῆς· ὕπαγε εἰς εἰρήνῃ, καὶ δέ-
λει συλληφθῆς Υἱὸν, καθὼς ἤπισας. τότε ἡ Ἄννα ἐξύπνησε, καὶ ἀνεχώρησε
χαίρωνσα διὰ τὸ ποθεινότατον μύθημα. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἠθέλων νὰ ψιφί-
σεν τὸν Ἄγιον Γερμανὸν Πατριάρχῳ, καὶ ἐσωαδρούσθῃ λαὸς ἀναξίθμυτος νὰ
τὸν ἰδῆσιν, ἐπειδὴ ἦτον ἀνδρωπὸς φερωνῆς καὶ ἐνάρετος. ὑπήλθασιν ἐν καὶ
οἱ γονεῖς τῶ Στεφάνῳ, ὅταν ἦτον ἐγγασρωμένη ἡ μάννα τε, ἣτις ἐσαμάτισεν
εἰς ἑνα τόπον, ἄπο τὸν ὁποῖον ἐμελλε νὰ περάσῃ ὁ Πατριάρχης, καὶ λέγει τε
μὲ Πίσεως· ἐβλόγησον Δέσποτα τὸ παιδίον ὅτε ἔχω εἰς τῶ κοιλίᾳ μου.
ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτῶν, ὡς προορατικὸς καὶ Ἄγιος· ὁ Θεὸς νὰ τὸ ἐβλογῆσῃ
διὰ πρεσβειῶν Στεφάνῳ τῶ Πρωτομάρτυρος. καὶ αὐτῶν τῶ ὡραν ὅτε εἶπε τὸν
λόγον, εἶδεν ἡ Ἄννα φλόγα πυρὸς καὶ ἐβγῆκεν ἄπο τὸ σῶμα τῶ Πατριάρχῳ.
ὄθεν ἀφ' ἐ ἐγέννηθη τὸ παιδίον, τὸ ὠνόμασαν καὶ τῶ καθόρησιν ΣΤΕΦΑ-
ΝΟΝ, τὸ ὁποῖον λαβόντες οἱ γονεῖς ὑπῆγαν ἀπῆμα εἰς τὸν ἐν Βλαχερνῆαις
Ναὸν, καὶ λέγει ἡ Ἄννα πρὸς τῶ Πανύμνητον. ἰσώδεξαι Δέσποινα τὸν παῖ-
δα ὅτε μὲ ἔδωκες, ὅτι ἐσσία καὶ τῶ μονογενῆς σου Υἱὸς τὸ αφιερώνω, καθὼς
καὶ πρὸ τῆς συλλήφews σὰς ἐπαῖξα. ἔπως εἰπῆσα πρὸς τῶ Εἰκόνα, λέγει καὶ
ταῦτα πρὸς τὸν ὁμοῦλον. αὐτῆ ἡ Δέσποινα, ἀνὴρ με γλυκύτατε, εἶναι αἰτία
καὶ ἐγέννησα τὸν Στέφανον. ἄποπληρώσαντες ἐν τῶ δὲχαρισίᾳ πρὸς τῶ Θεο-
τόκῳ ἀμφοτέρω, ὑπέστρεψαν εἰς τῶ οἰκίαν τῆς, καὶ ὅταν ἠθέλων νὰ τὸν βα-
πτίσεν, τὸν ὑπῆγαν εἰς τῶ Ἄγιαν Σοφίαν, καὶ τὸν ἐβάπτισεν ὁ Ἄγιος Γερ-
μανὸς τὸ μέγα Σάββατον. μὲ ταῦτα ἀφ' ἐ ἐβράδυσσε, τὸ ἔδωσαν νὰ μάθῃ καὶ
γραμματα, καὶ ἐπειδὴ ἦτον ἀφουῆς εἰς τὸν νῆν καὶ οὐξύτατος, ἐκατάλαβεν εἰς
ὀλίγον καιρὸν φθίσασα μαθήματα, καὶ εἶχε πολλῶν δὲλάθειαν εἰς τὰ θεῖα καὶ
ἱερά λόγια, εἰς τῶ ἀνάγνωσιν τῶ ὁποῖων ἔσκεν ὄρθιος, καὶ δεὺ ἐνύσσαζε
πάνποτε, ἐξόχως δὲ ὅταν ἦκε κανεῖνα λόγον τῶ Χρυσόστομῳ ἐχαίρετο, διὰτὶ
ὡρέγετο τὰ συγγράμματα αὐτῶ φθισιότερον ἄπο τῶ ἄλλων Διδασκάλων, καὶ
ἄπο ταῦτα ἐπαίδευσεν τὸν βίον καὶ πολιτείαν τε, διέγων ἐνάρετα. ποτὲ τε δεὺ
ἔμασεν ὄρμιον, ἔτε λόγον ἀργὸν ἐλάλησεν, ἔτε ἄλλον ἠθέλε νὰ ἀπέσῃ νὰ κα-
τακείνῃ τινὰ, ἢ νὰ λέγῃ ἀρετὰ λόγια. οἰκίσσε τῶ φιλαργυρίαν τελείως,

κ' ὁ δὲ ἤθελε νὰ ἰδῆ ἀργύρεα, ἐκαπεφρόνεσε τιμῶν κ' δόξαν κ' ὅλα τὰ ἥθη τῆς σώματος. κ' ἀπλῶς εἶπεν εἶχε πῶσω ἀκτιμοσύνην κ' τιπεύωσιν, ὅπως εὐχαίρετο εἰς τὴν πτωχείαν τῆς ἑσπέρας κ' ὀψείων τῆς ἐνδύματος φεικωτότερον, ὡς εἰ ὅτι χαίρονται οἱ πλείστοι εἰς τὰ πολύτιμα πράγματα.

Ἐκείνον τὸν καιρὸν ἐκάθισαν εἰς τὸν θρόνον Λέων ὁ Σηλιώτουμος, κ' πρῶτον μὲν ὑπεκρίνετο μὲ πανουργίαν ἀλάπειος, πῶς ἐτίμα τὴν Ὀρθοδοξίαν ὁ αἰλιπῆτος. ἔπειτα τὸν δέκατον χρόνον τῆς Βασιλείας τῆς ὀξέραςσε τὸ φαρμάκι ὁ δόλιος, κ' προσκαλεσάμενος τὴν Ἄρχοντας τῆς βελῆς, εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι δευ' ἔφαρτε νὰ τιμῆσι τὰς Ἁγίας Εἰκόνας, νὰ μὴ ᾄδων ὅμοιοι τῶν Ἑλλήνων προσκυνῶντες ἄψυχα εἶδωλα. ὅταν ἔν ἤκασαν ταῦτα οἱ Ἄρχοντες καταπολλὰ ἐσυγχύθησαν, κ' παραῆν πολλὴ ἔγνω. ὁ δὲ Βασιλεὺς διὰ νὰ τὴν εἰρηνώσῃ, εἶπε ταῦτα ὁ δόλιος. δευ' λέγω νὰ μὴ προσκυνῶν τὰς Εἰκόνας ὀλόπελα, ἀλλὰ νὰ ταῖς κρεμάσωμεν ὑψηλότερα, διὰ νὰ μὴ ταῖς μολυμῶμεν μὲ τὰ ῥυτῶσθαι ἀπὸ ταῖς ἀμαρτίας, κ' ἀνάξια χεῖλημας. ταῦτα δὲ ἔλεγον ὁ παρμύριος διὰ νὰ συμκρῖνῃ τὸν πόσον, κ' πολλὴν δὲ λάβειαν ὅπως εἶχασιν πρὸς τὰς Ἁγίας Εἰκόνας οἱ Ὀρθόδοξοι, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον εἰς ὀλίγον νὰ τὰς ἀφανώσῃ ὀλόπελα. ταῦτα μαθὼν ὁ Ἅγιος Γερμανὸς τῶ ἀπέδειξε μὲ αξιοπίστους μαρτυρίας τῶ Ἀποστόλων, τῶ Συμῶδων, κ' ἑτέρων Ἁγίων, ὅτι ὅσοι δευ' τὰς προσκυνῶσι, κολάζονται, κ' τὸν ἐνεδέεται νὰ μὴ τολμῆσῃ νὰ φανερώσῃ τὴν αὐτῶν γνώμην μιανὴν κ' ἀντίθεον, ὅτι πρῶτον μὲν αὐτὸς ὁ Πατριάρχης, ἔπειτα κ' ὅλοι οἱ Ὀρθόδοξοι ἦσαν ἐπιμοι νὰ λάβων ἐπάδωμον θάνατον μάλλον, ἢ τὰς Ἱερὰς Εἰκόνας νὰ ἀδεύωσιν. τότε τὸν μὲν Ἅγιον Γερμανὸν μὲ ὕβρεις κ' πληγὰς ὀξέωσαν, ἐκάθισαν δὲ ἀνάξια εἰς τὸν θρόνον τὸν μιανὸν Ἀναστάσιον. ὅς τις ἐπειδὴ ἦτον ὁμόφρων τῶ Βασιλέως, ἔκαμαν ὅσα κατὰ ἠθέλησαν οἱ ἀνάστοι, καθὼς εἰς τὴν Κυριακῶν τῆς Ὀρθοδοξίας σαφέστερα φαίνονται. πολλοὶ λοιπὸν Ὀρθόδοξοι ἐφύγον ἀπὸ τὴν Πόλιν, διὰ νὰ μὴ βλέπων τὴν αὐτῶν ἀσέβειαν, κ' εἰς εἰρήμης κ' ὄρη κατέφυγον, προτιμῶντες νὰ κατοικῶσι μὲ θηρία ἀνήμερα, ἢ μὲ τὰς ἀνοσίγας ἐκείνας νὰ πολιτεύωνται. τότε κ' οἱ τῶ θάυμας Ἑσφάνης ἡγήτορες ἠθέλων νὰ φύγων κ' αὐτοὶ, ἀμὴ ἐκαρτερῶσαν νὰ ἔλθῃ ὁ νέος εἰς ἡλικίαν νόμιμον διὰ νὰ τὸν ἀφιερῶσιν τῶ Κυρίῳ καθὼς ἔταξαν. ἐσυλλογίσθησαν ἔν, ὅτι δευ' ἦτον κατὰ νὰ τὸν ἀφήσῃν εἰς τὰ Μοναστήρια τῆς χώρας διὰ τὰ σκανδαλα. ὅθεν ὑπήγαγον εἰς τὸ ὄρος τῶ Ἀύξοντιῆ, ὅπως εἶναι ἀντίπερα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τῶ Βιθυνῶν ἀπὸ τὰ ἄλλα βενὰ ὑψηλότερον, εἰς τὴν κορυφῶν τῶ ὁποῖα εἶναι ἕνα χησίμον σπήλαιον διὰ ἡσυχίαν, καὶ ἐκατόνησαν ἐκεῖ κ' διαδοχῶν τῶ Ἀύξοντιῆ ἐνάρετοι ἄνθρωποι, ἦγον δούτερος ἀπ' ἐκείνον ὁ μαθητῆς αὐτῶ Σέργιος, ἔπιτος ὁ Βενδιμανός, τέταρτος ὁ Γερός Γρηγόριος, πέμπτος δὲ ὁ προορατικώτατος Γεωργίος, πρὸς τὸν ὁποῖον ἤφεραν οἱ γονεῖς τὸν Μακάριον Στέφανον, κ' τὸν ἐπαρεκάλεσαν νὰ τὸν κάμῃ Καλόγηρον. ὁ δὲ γέρον ἐγνώρισε μὲ τὰς διορατικὰς ὀφθαλμῶν τὸ θεῖον κάλλος τῆς ψυχῆς τῶ Νέου, κ' τὸν ἐδέχθη μὲ προσθυμίαν λέγων ταῦτα πρὸς τὰς ἡγήτορας. ὄντως τὸ Πνεῦμα τῶ Θεοῦ εἰς τὸ παιδίον αὐτὸ ἀναπέπαυται. τελέσας ἔν τὴν νυκτερινῶν δοξολογίαν κ' τὸ σῶμα τῶν, ἐνεδέψασιν ὁ Ἅγιος Γέρον τὸν Στέφανον νὰ ἀπαρνηθῇ τὰ ἐγνώσμια, κ' νὰ ποιήσῃ τὸν Κύριον φεικωτότερον ἀπὸ τὰς γονεῖς τε, οἱ ὁποῖοι εἶναι πολλοὶ αἰτίοι

αἰτίοι ἢ κολάζονται τὰ παῖδιά τας. αὐτὰ κ' ἕτερα πλείονα λέγωντας τὸν ἐκ-
 ρύσει, κ' ἐνδιώκει τὸν τὸ Ἅγιον Σχῆμα, ὅταν ἦτον δεκάξη χρόνων ὁ Ἐρισμακά-
 ριος, πλὴν εἰς τὸν ἀγῶνα ἐφθιάσθη τῆς γέροντας, κ' κινήσῃ, ἀργύπνια,
 κ' ἐποπτεῖ ὅλα τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα. ἐξόχως δὲ τόσον ἐκτελείει τὸν θυ-
 μὸν κ' τὴν μνησικακίαν ὁ χρισομίμπος, ὅτε ὄχι μόνον δὲ ἔκαμε κακὸν
 ἐκεῖνα ὅτε τὸ ἤθελε πταίσῃ, ἀλλὰ κ' με ἀγαθεοργίας τὸν ἀντάμοιβε. το-
 σῆτον δὲ ἦτον ὑπήκοος, κ' ὑπηρετεῖ προθύμως εἰς τὰς κόπας ὅλης, ὅτε ἐχά-
 ρετο ὅταν τὸν ἤθελεν πέμπῃ εἰς τόπον μακρῶν νὰ σκυλάσῃ βαρέα παράγματα,
 κ' ἐξόχως ἔφερε τὸ νερὸν ἀπὸ μακρῶν θάλασσα, ἦγεν δὲ τὸ Αὐξεντίε τὸ
 κοιμητήριον, τὸ ὁποῖον ὅταν ἔζη αὐτὸς ὁ μακάριος ἐκατισκυλάσει, κ' τὸ ἀφιέ-
 ρωσον εἰς γυναικῶν Μοναστήριον, ὀνομάσας τὸν τόπον Βουχναερίαν, θετὶ συ-
 δούοντο Ἐπίσκοποι, ἢ κ' ἔχε τὸ βραχὺ τὸ τότε κ' δύσβατον. εἰ μόνον δὲ τὸ νερὸν
 ἔφερον ἀπὸ τὸν μακρῶν ἐκεῖνον τόπον προθύμως ὁ Στέφανος, ἀλλὰ κ' ἕτερα
 χρειάζομενα παράγματα καλοκαίει κ' χειμῶνα ἐσύκωνε, κ' δὲν ἐρραθύμισον,
 ἔτε ἐγόγγυσε πάποτε, ἔτε τὸν κανόνα τῆς καλογεμεκῆς ἠκέλισον, ἀλλὰ ἠγώ-
 νίζετο ἴσια μετὰ τὸν Διδάσκαλόν τε, ὁ ὁποῖος ἔχε τὸν πολὺν πόσον, ὅτε εἶ-
 χε πρὸς τὸν Θεόν, κ' τὴν εὐάρετον πολιτείαν τε, ἠξιώθη ποσαύτης χάριτος,
 ὅτε κ' τὰ ἄλογα ζῶα τὸ ὑποτάσσοντο, κ' τὸ ἔκαμναν ὑπηρεσίαν τὸ κ' δύνα-
 μιν. ἦγεν ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος δέρισκετο εἷα σκυλάει μικρὸν, κ' ὅταν ἐτύχεσε
 κ' ἔλειπε μακρὰ ὁ Στέφανος, κ' ἐχρειάζετο ἀπὸ κανεῖα Μοναστήριον τίποτας
 ὁ Διδάσκαλός τε, ἔγραφε μίαν Ἐπιστολὴν, κ' τὴν ἐπέμα εἰς τὸν βράχιλον τῆς
 σκυλίας, κ' τὸ ἔλεγε νὰ τὴν ὑπάγῃ εἰς τὸ γυναικῆριον Μοναστήριον, κ' νὰ φέ-
 ρῃ ταχέως ἀπόκρισιν. αὐτὸ δὲ ὡς λογικὸν ἔκαμνε παρὰ τοῦ τὸ πρόσαγμα,
 κ' παθῶντας εἰς τὴν κέλλαν τῆς Ἠγεμῆς ἐγαύγιζε, κ' εὐχρον ἢ μοναχῆ,
 κ' ἔκαμνε, καθὼς ἔλεγε τὸ γραμμα, κ' ἔστειλε τὴν ἀπόκρισιν μετὰ τὸν αὐτὸν
 ἀπόστολον. Ποτὲ δὲ καιρὸν ἐρχόμενος ὁ Θεατέσιος Στέφανος ἀπὸ τινὲς ὑπηρε-
 σίαν, δέρισκει τὸν Θεοφόρον Ἰωάννην, κ' εἶχε τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ φερόθυ-
 ρον πικρῶς οδυρέμενος. ὁ δὲ Στέφανος ἀέσας τὸν θρῆνον τῆς Διδασκαλίου,
 ἔπεσε παρήμιτα εἰς τὴν γλῶσσαν θραλοζόμπος, τίς ἢ αἰτία ποσῶν δακρύων. ὁ
 δὲ πορορατικὸς ἐκεῖνος Ἰωάννης γνωρίζας τῆς θραλοζομῆς τὸ Στεφάνου, ἦγει-
 ρεν αὐτὸν, λέγει τε. ἔχε σκόνα κλαῖω τέκνον ἠγαπημένον με, ὅτι ἐγνώρισα
 πῶς ἔχε λόγους μέλλει νὰ αὐξυνθῇ ἔπος ὁ τόπος, κ' πάλιν ἀπὸ τῆς δυσ-
 σαβεῖς Εἰκονομάχης νὰ αφανισθῇ εἰς τὸ ὕπερον.

Ὁ δὲ Στέφανος τὸν ἠρώτησε βαρέως ἐσνάξας, κ' λέγει τε· μὴ νὰ ἐγνώρι-
 σεις Πάτερ με, ὅτι μέλλω νὰ ἀπολεθῶ κ' ἐγὼ νὰ πέσω εἰς πάντῃ τὴν αἰ-
 ρεσιν; ὁ δὲ εἶπεν, ἐχὶ τέκνον μὴ γῆροιο, πλὴν πόρσεχε νὰ ὑπομείνης ἕως
 τέλους τὰς θλίψεις ὅτε σὺ ἔλθῃς, ὅτι ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, σωθήσεται.
 αὐτὰ κ' ἕτερα πλείονα λέγων ὁ Ἅγιος Γέρον, τὸ ἐφανέρωσον ὅσα ἔμελλε νὰ
 τὸ σωθῆναι ἕως τὸ ὕπερον. τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπέθανον ὁ κ' σάρκα Πατὴρ
 τῆς Στεφάνου, κ' πέρωντας συγχώρησιν, ὑπῆλθον εἰς τὸ Βυζάντιον, κ' πηλῆσας
 ὅλα τε τὰ παράγματα, ἐμοίρασον εἰς τὰς πτωχὰς τὰ ἀργύρια. κ' ἐπειδὴ ἢ
 μία τε ἀδελφὴ ἦτον ἵκει μίσα εἰς τὴν Πόλιν, καλοζοαία εἰς εἷα Μοναστή-
 ριον, ἐπῆρε τὴν ἀδελφὴν κ' τὴν Μητέρα τῆς, κ' παρῶντας εἰς τὸ ὄρος τῆς ἐκ-
 ρύσει ὁ γέροντας τε, κ' γίνεται τῆς ἀδελφῆς κ' τῆς κ' σάρκα Μητρός αὐτῆς

πνευματικὸς Πατὴρ ὁ Μακάριος Στέφανος, καὶ ταῖς ἔβαλον εἰς τὸ γυναικείον Μοναστήριον, αὐτὸς δὲ ἔμεινεν εἰς τὴν ὑπακοὴν τῶν γέροντος, ὅστις εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐπελύθησεν. ὁ δὲ Στέφανος ἐσωμάζετο ὅλας τὰς μοναχὰς, καὶ τὸν ἐνταφίασαν ἀλαβῶς ὡς ἔπαρτεν, ἔπειτα ἐψήφισαν Ἡγέμενον τὰς τὸν Θεῖον Στέφανον. ὅστις δὲν ἐπῆρε μόνον διπλῶν τῶν χάριν ὡς ὁ Ἐλισσαῖος ἀπὸ τοῦ Διδασκαλον, ἀλλὰ καὶ πολλαπλασίως ἐγένη ἐναρτέτερος. ἦτον δὲ τότε χρόνον Ἐσιάνοιτα, ὅταν ἔμεινε τῷ Γεωργίῳ δάδοχος εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ ἐκοπίαζε καθ' ἑκάστην ὡς μέλισσα ἄοικος τὸ γλυκύτατον μέλι τῆς ἀρετῆς ἐργαζόμενος, καὶ γλυκαίνων τὰς ψυχὰς τῶν ἀκρατῶν με ψυχοσωτήρια λόγια. ἔκαμε δὲ ἐργόχειρον ποτὲ μὴ πλέκων τὰ δίτυα, ποτὲ δὲ γράφων τινὰ βιβλῶν, ἐπειδὴ ἦταν καλλιγράφος ὀπιμελέστατος, καὶ ἐσπεδάζετο νὰ μὴ φάγη κόπον ἀλλότριον πώποτε, ἀλλὰ μάλλον ἄλλοι νὰ τρέφονται ἀπὸ τὸ ἐδικόν τε ἐργόχειρον. εἶχε δὲ τὰς ἀρετὰς τῆς ψυχῆς, ἦγεν ἀγάπην, χαρὰν, εἰρηνίαν, πραότητα, μακροθυμίαν, χρηστότητα. ὅθεν καὶ πολλοὶ ἐσωμάζοντο ἀπὸ θαύματος τόπας. καὶ ἐγένοντο ὑπήκοοι τε, καὶ νὰ καρπάζονται ἀπ' ἐκεῖνα τὰ μελίρρυτα λόγια. ἦλθεν ἐν σῆμας ἐνάρετος ἀνθρώπος, Μαξιμὸς ὀνόματι, ἔπειτα Γεωργίος, Χειροφόρος, καὶ Ζαχαρίας, οἱ τινες ἦσαν ἀγαθοὶ καὶ πραῖτοι. μετὰ ταῦτα ἦλθασιν καὶ δύο κακώτεροι, Σέργιος, καὶ Στέφανος καλέμενοι, καὶ τὰς ὁποίας θέλωμεν εἰπεῖ μετὰ ταῦτα. ἐπλήθυνον ἐν ὁ ἀειθερῶν τῶν μαθητῶν αὐτῶν ἕως ἑξήκοντι. ὅθεν ὁ Στέφανος καὶ νὰ μὴ ἔχη ἐνόχλησιν, καὶ νὰ περὰ μετὰ πλεονέστεραν σκληραγωγίαν, ἐψήφισε τὸν Μαξιμὸν Ἡγέμενον, καὶ αὐτὸς ἦνεν σῆμα τόπον εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος ἡσυχαστικώτερον, καὶ ἐκεῖ ἐκτίσεν σῆμα κελθῖον πολλὰ μικρὸν, τὸ μακρὸς δύο πῆχες, καὶ τὸ πλάτος ἀνάμισυ, τὸ δὲ ὕψος ὅσον νὰ σῆμα ἀνθρώπος σκύππωντας. εἰς δὲ τὸ ἀνατολικὸν μέρος ἔκαμε κόγχην μικρὰν ὡς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆν γωνίαν τε δὲν ἐφανέρωσε κανὸς, μόνον τῷ Μαξιμῷ, εἰς τὸ ὁποῖον κελθῖον ἐκτίθη μέσα, καὶ ἔμεινε μόνος μόνον Θεῶν προσεχόμενος, οἱ δὲ μαθηταὶ αὐτῶν ὑπήκουον εἰς τὸ σπήλαιον, ὅπου ἦτον κρητότερον, καὶ δὲν τὸν εὔρισκον, ὅθεν ἔτρεχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ θρησκῶντες τῶν ἀπεσιάν τῶν Διδασκάλων, καὶ ὠλοφυρόμενοι. ὅστις ἀκέσας τὰς φωνὰς αὐτῶν καὶ τὰ δάκρυα, ἐλυτήθη, καὶ τὰς ἐκάλεσε πρὸς αὐτὸν με φωνῶν πραείαν, οἱ δὲ ἰδόντες τὸσαῦτα σκροχάειαν τῆς οἰκοδομῆς, ἐκλαιον συμπονεῖντες αὐτὸν, καὶ ἔλεγον· Ἐγὰτὶ Πάτερ Ἄγιε νὰ γίνεσαι ῥιψοκίνδυνος, καὶ θέλεις ἀποθάνει πρὸ καιρῶν καὶ τῶν πολλῶν σκληραγωγίαν, νὰ ὑπερηθεῖμεν τὸσαῦτης ψυχικῆς ἀφελείας; ὁ δὲ ἔλεγει αὐτοῖς. σκῆ ἢ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἢ ζωὴ, ὅπως πρέπει νὰ ἔσχη ὅσοι ποθεῖσι Βασιλείαν Οὐρανίων.

Οἱ δὲ παρεκάλον αὐτὸν, κὰν νὰ σκεπάσῃ τὸ κελθῖον νὰ μὴ τὸν καιρὸν ὁ Ἥλιος. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· φθάνει ὁ Οὐρανὸς εἰς σῆμα τέσσαρα, καὶ μὴ γυρῶμεν ἄλλο πλεονέστερον. ἔμεινεν ἐν τὸ θέρους ὑπὸ τῷ Ἥλιῳ καταφλεγόμενος, καὶ τὸν χειμῶνα ἀπὸ τῶν ἀνέμων καὶ βροχῶν καὶ χιόνας βασανιζόμενος, καὶ δὲν εἶχεν ἄλλα ἱμάτια, εἰμὴ μόνον μίαν φάθην καὶ σῆμα κοιτόρασον, καὶ δὲν ἐφθασεν αὐτῷ ἢ κακοπάθεια μόνον, ἀλλὰ καὶ σίδηρα ἐφόρει εἰς ὅλον τὸ σῆμα τε. ἐπειδὴ δὲ ἀδύνατον ἦτον νὰ κρύπτεται τὸσαῦτη ἀρετῇ, ἔτρεχον πολλοὶ πρὸς αὐτὸν χάριν ἀφελείας, ὅτι ἢ ὁσμὴ τῶν μύρων τραβίζει καθ' ἑκάστην πρὸς τὰ λόγια τε, καθὼς καὶ αἱ πράξεις τῶν ὁσίων ἐτάτε ἐστυρνων πρὸς αὐτὰν τὰς

τὰς πλησίον, ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον. ἦλθεν ἐν ἡμῖν μία χίρα ἀδελφῆς ἢ
 πλουσία, ἢ λέγετε, πῶς εἶχε πόθον νὰ ἐνδύθῃ τὸ χῆμα τῆς μοναχῶν, νὰ
 περάσῃ τὸν βίον ἀτάραχον. ὁ δὲ ἐνεθέσεν αὐτῷ ὡς ἔπαρτε νὰ ἐτοιμαθῇ
 ἐπιμελῶς πρὸς τοιαύτῳ πολιτείᾳ ἰσάγγελον, ἕνα ἐτοιμάσῃ τὰ ἀνάγκαια
 τὰς νὰ καλογερῶθῃ ταχέως πρὶν ἔλθῃ ὁ θάνατος. ἡ δὲ Θεοφιλὴς ἐπέειπε γυ-
 νὴ ἐφύλαξε τὸν λόγον τῆς Ὁσίας ὡς ἠκελευσθεῖς εἰς τὴν καρδίαν της, καὶ
 ἀπελθεῖσα εἰς τὴν Πατρὶδα της πελεῖ ὅλα της τὰ ἀνάγκαια, διαμερίζει εἰς
 πτωχοὺς τὰ πλεονάζοντα ἀργύρια, καὶ τὰ ἐπιλοιπα ἐκράτισε ἕνα νὰ τὰ δώσῃ
 τῆς Ἀγίας νὰ τὰ κάμῃ ὡς βέλεται. ἀφίνει γονεῖς καὶ φίλους καὶ γείτονας, καὶ
 ἀπαρνεῖται πᾶσαν ἐπιθυμίαν σώματος, καὶ ὑπάγει μὲ προθυμίαν πολλῶν πρὸς
 τὸν Ὁσιον, ὅστις τῷ εἶδε μὲ χῆμα βαρετὸν, καὶ λέγει της· εὐὸ ὁ Χριστὸς
 λέγει εἰς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅτι δεῦν δυνάται τις νὰ εἶναι μαθητής της,
 εὐὸ δεῦν ἀφήσῃ ὅλα της τὰ ἀνάγκαια, ἕνα εἰς ἐκαταφρόνησας αὐτῷ τῷ θεῷ
 ἐπιτολῶν, καὶ ἐκράτισας τόσα ἀργύρια; ἡ δὲ γυνὴ ταῦτα ἀκούσασα ἐθαύμασεν
 εἰς τὸ προσορατικὸν αὐτῆς, καὶ λέγει της· δεῦν τὰ ἐκράτιστα Πάτερ τίμιε ἕνα γυν-
 ῆμι φιλάργυρον, ἀλλὰ διὰ νὰ τὰ φέρω τῆς ἀγιαστικῆς, νὰ τὰ μοιράσῃς
 εἰς ὅπως βέλεται, διὰ νὰ ἔχω μισθὸν πλεονάζοντα. τότε ὁ Ἅγιος τῷ ἐπρό-
 σαξε νὰ ὑπάγῃ ἀνάμμε μὲ τὸν Θεοφιλῆ Μαρίνον, νὰ τὰ διαμερίσῃς εἰς τὰ
 χωρία ὅπως ἦσαν πλησιώτερον. τότε δὲ ἤκουσεν ἐκέρδισεν αὐτῷ, Ἄνναν ὀ-
 νόματι, καὶ τῷ ἔβαλεν εἰς τὸ γυναικίον Μοναστήριον, ἀδελφῆς τῆς Ἡγε-
 μῆς, νὰ βάλῃ πρὸς αὐτῷ πολλῶν ἐπιμελειῶν, νὰ σώσῃ τῷ ψυχῆς της μὲ
 βίον θεάρετον. τὸν καιρὸν ἐπέειπον ἐξέφυγεν ἀδελφῶς ὁ ἀδελφὸς καὶ θνητὸς
 Βασιλεὺς, καὶ ἔμενε διάδοχος τῆς Βασιλείας καὶ κατοχυρίας αὐτῆς τὸ ἀνοσιώτε-
 ρον ἐκείνου καὶ πικρότερον γέννημα, ἦγεν Κωνσταντῖνος ὁ Σαπρὸς καὶ Κοσμωνίμος,
 ὅστις ἐπολέμα τῷ Ἐκκλησίᾳ μαινῶν τὰ ὅσα ὁ ἀνοσιός, καὶ κατέκαυσεν
 ὅλας τὰς Ἀγίας Εἰκόνας ὁ ἕρισκατάρτος. ἔπειτα διὰ τὸν ἠλεξῆσαν τινὲς
 ἄσεβεῖς μοναχοὶ καὶ ἐνάρτοι, καὶ τῆς ἀπέδειξαν ὡς σοφάτατοι μὲ τὰς Ἀγίας
 Γραφαῖς πῶς ἦτον ἀντίθεος, ἐκάτισε πλεονάζοντα καὶ τῆς Μοναχῶν, καὶ τῆς ἐπο-
 λέμα ὅσον ἐδιδότο, ὀνομάζοντας αὐτὰς πλάνας, Εἰδωλολάβας, καὶ ἄλλα ὅμοια.
 ἐσυνάξε γὰρ τὸν μαρὸν λαὸν εἰς τὸ παλάσιον, καὶ ἀναγκάζει ὅλας νὰ ὀμῶσαν
 νὰ μὴ προσκυνῶσιν πλέον τινὰς τὰς Εἰκόνας, ἀλλὰ νὰ τὰς λέγῃσιν ὅλοι Εἰ-
 δωλα, καὶ τινὰς νὰ μὴ χαιρετήσῃ, ἔπε νὰ σωτύχῃ ποσῶς μὲ Καλόγηρον,
 ἔπε νὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὸν οἶκόν της, ἀλλὰ αὐτῆς ὑπαντήσῃ ποδῆς, νὰ τὸν καλῇ
 μαυροφόρον, Εἰδωλολάβην, καὶ ἀμνημόνιστον, ἔπειτα (ὁ μανίας δεινῆς καὶ
 θνητῆς ἀπανθρωπίας) νὰ τὸν λιθοβολῶσιν ὡς κακῆρον καὶ λήσασρον. ἀ-
 ρισκωντας δὲ εἰς ἕνα Ἱερομόναχον ὀμόφρονά της καὶ ὀμογενήμονα, τὸν ἐκάτισε Πα-
 τριάρχην, ὅχι νὰ τὸν χειροτονήσῃ καὶ τῷ τάξῃ κανονικῶς, ἀλλὰ αὐτὸς τυραν-
 νικῶς μοναχὸς της ἐδύσεν ὁ ἀνέρος τὸν παμμίαρον, καὶ ἐφώνησε τὸ ἄξιός εἰς
 τὸν ἀνάξιόν της ἱερωτικῆς, καὶ ἄξιόν αἰχμῆς πολλῆς καὶ καταφρονήσεως, καὶ τὸν
 ἐκάτισεν εἰς τὸν θρόνον, ἐπειδὴ ἦτον ἀπεσταμμένος ὁ τῷ ψυχῆς της Ἄνα-
 τασίας. ὁ τῆς ἀτόπῃ τὸλμῆς καὶ βδελυρῆς ἐχειρήσεως. ὁ φονδὸς ἐγένῃ ποι-
 μονάρχης, ὅπως ἐπῆρε ἕξ γυναικας ὁ ἀλιτήριος, καὶ κἄν νὰ γυνὴ Ἱερῶς Ἑλ-
 ληνῶν δεῦν ἦτον ἄξιός, ἀλλὰ ὁ κατοχυρῶς τὸν ἐφώνησε διὰ νὰ τὸν ἔχῃ ὀμό-
 φρονά της, νὰ ἀφάρισεν τὰς Ἀγίας Εἰκόνας οἱ ἐναγεῖς καὶ παμμίαροι.

Ἐσείλον ἔν εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ χώρας γράμματα, νὰ συναχθῶν εἰς τὸ Βυζάντιον οἱ Ἐπίσκοποι, νὰ κάμνῃ καὶ τῆς σέπτιδος Εἰκότων μιανὰ σω-
 δὸν. καὶ τίς δυνάται νὰ διηγηθῆ πόσας ἀποτίας ἐτέλεσαν οἱ ἀνόσιοι; ἐξάλει-
 ψάν ἄπο τὰς τοίχας τῆς Σείων Ναῶν, πάντων τῆς Ἀγίων τὰ ἐκτυπώματα,
 τὰ Ἄγια ἐκαπιπαιῶσαν, τὰς Εἰκόνας τῆς Χρυσῆ, τῆς Θεοτόκου, καὶ τῆς λοιπῶν
 Ἀγίων, ἕκαστον εἰς τὸ πῦρ, τῆ πυρὸς οἱ κληρονόμοι, καὶ τελείως τὰς ἐξηφανί-
 ζων, ἢ τὰς ἐρχίζων μὲ ἀσβεστον νὰ μὴ φαίνονται, ἢ εὐγανῶν τὰ γράμματα καὶ
 μορφώματα τῆς Ἀγίων, καὶ ἔμφαν μόνον τὰ σανίδα ἄχρῆσα. ὁ πόλις δαι-
 μονιώδης, ὅτε ἦτον ἰσορριμῶν κακὰ δένδρον, ἢ πετεινὸν, ἢ θηρίον, ἢ
 ἄλλο ὅμοιον, τὸ ἀφίλων, οἱ ἄχρῆσοι, καὶ τῆ Χρυσῆ καὶ Ἀγίων πάντων τὰς μορ-
 φὰς τελείως ἠφανίζων, καὶ ἔμεινεν ἡ Ἐκκλησία ὑπερημῆ πάσης ὑπερτελείας,
 ὡς ῥύμφη χηρῶσα, καὶ συγγῆ, καὶ ἄκοσμος κατεφαίνετο. ὡς τῆς συμφορᾶς, καὶ
 ποία γλώσσα νὰ ἐξηγήσῃ, καὶ τίς ἀκοῆ νὰ ἀκούσῃ ὡφῶς τοιαύτῳ ἀξίαν θρη-
 νῶν διήγησιν; τὰς θύρας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Χρυσῆ, ἐν πελέκει καὶ λαξυπ-
 εῖῳ κατέρραξαν, καὶ τὸ ἀγιασθῆλον ἐνεπύρουν. ὅλοι γὰρ οἱ ἄσεβεῖς εἶχασιν
 μεγάλῳ λύπῳ, ποσαύτῳ δεινῳ συμφορᾶν οδυρόμενοι, καὶ μάλιστα τὸ τάγμα
 τῆς Μοναχῶν, ἐπεὶ αὐτοὶ ἦσαν ἄπο τὰς ἄλλας πλέον ἀλαβεῖς καὶ Ὀρθοδο-
 ξοὶ, τὰς ὁποίας ἐξώρῃσεν ἔ μόνον ἄπο τῶν Κωνσταντινέπολιν, ἀλλὰ καὶ ἄπο
 τὰς λοιπὰς χώρας τῆς Εὐρώπης καὶ Βιθυνίας, καὶ μόνον τὸ βεῖον τῆς Αὐξεν-
 τῆς εὐρεσκῶν καταφύγιον, τὰς ὁποίας ἑαυδῆχτο ἀσπύρως ὁ Θεῖος Στέφανος,
 καὶ τὰς ἐπαρηγόρα νὰ μὴ πικραίνονται, μὲ σοφῆς λόγους ὠρακινῶνταί τε νὰ
 σέκων εἰς τῶν Ὀρθοδοξίῳ ἀσάλοτοι, καὶ νὰ ἐλπίζων εἰς τὸν Θεόν, ὅστις ἔ-
 μελλε νὰ εἰρηνώσῃ πάλιν τῶν Ἐκκλησιῶν τε, τὰς δὲ αἰρετικὰς νὰ ἠσσορ-
 πίσῃ τάχιστα. μὲ ταῦτα καὶ ἄλλα ὅμοια τὰς ἀπέλυσον εἰς εἰρήνῳ, καὶ τὰς
 ἐσυμβάλουσε νὰ δώσων τόπον τῆ ὄργῃ νὰ ὑπάγων εἰς τόπον μακρῶν ἄπο τὸ
 Βυζάντιον, νὰ μὴ τὰς δίδων ἐνόχλησιν οἱ κακοδόχοι, καὶ ὅπως ἐποίησαν. λοι-
 πὸν ἔμεινεν ἡ Κωνσταντινέπολις ἄπο μοναχῶν ἐρημος, καὶ ἄλλος μὲν ὑπήρχεν
 εἰς τῶν Κύπρον, ἄλλος εἰς τῶν Ρώμῳ, ἄλλος εἰς τὸ παρθερικὸν πέλαγος,
 καὶ ἄλλος ἄλλαχῆ ἐκαστίως ἐξωρίθησαν ἄπο τὰ Μοναστήρια καὶ κελιά τὰς καὶ
 ἐξενιθῆσαν, ἄλλὰ νὰ μὲν ἀρηθῶσι τῶν τῆς Ἀγίων Εἰκότων ἀποσκυῖσιν,
 τὰς ὁποίας ἐμίσα τὸσον ὁ ἀφρονέστατος Τύραννος, ὅτε ἠφάνισε πασῶν τῆς Ἐκ-
 κλησιῶν τῶν ὑπερτελείῳ. ἐξαιρέτως δὲ ἄπο τὸν ἐπίσημον Ναὸν τῆς Θεοτόκου
 τὸν ἐν Βλαχέρναις, ἐξήλειψεν ὅλλῳ τε τῶν ὑπερτελείῳ, ὅτε ἦτον ὁ ὠραιότε-
 ρος ἄπο ὅλας καὶ ὑπερτελέτερος, ἄλλὰ τὸν ἰσορριμῶν Εἰκονομάχοι ἀρακτικοὶ καὶ
 ἐπισήμονες, καὶ εἶχον ἰσορριμῶν ὅλαις τὰς Δεσποτικαῖς Ἐορταῖς καὶ ἄλλας
 Ἀγίας, τὰς ὁποίας ὅλας Εἰκόνας ὁ ἄχρῆσος ἐρχισε, καὶ ἀντὶς αὐτῶν ἐξωρῆ-
 σεν δένδρα καὶ πετεινὰ ὁ Υἱὸς τῆς ἀπαλείας, καὶ ἄλλα μάταια ἀράγματα.
 τὰς δὲ Ὀρθοδοξῆς ὅτε τὰς ἐπροσκυῖσαν, δεινῶς ὁ δεινὸς καὶ ἀππληγῆρα ἐ-
 δανάπωσε, καὶ τὰ λείψανά τὰς κατέκαυσεν, ἢ ἐγκρέμισεν, ἢ ἐβύθισεν εἰς τὸ
 πέλαγος, καὶ ἀντὶς ἐκείνων, μορφὰς ὀρνίθων, καὶ δένδρων καὶ θηρίων ἐχάραξεν
 ὁ ἀσώματος. καὶ συναθροίσαντες μὲ τὸν Πατριάρχῳ ἀνέτερον συνέδον, ἀναθε-
 μάτισαν οἱ ἀναθεματισθῆνοι τὸν Ἄγιον Γερμανόν, καὶ ὅσας ἄλλας ἐπροσκυῖ-
 σαν τὰς Θεῖας Εἰκόνας, τὰς ὁποίας ἐκαλοῦσαν Εἰδωλολάτῆρας οἱ λαβῶνται τῶν
 δαιμόνων, καὶ τῶν λίθων ἀναιδιώτεροι. οἱ ὁποῖοι ἕκαστον πόσας ἀποτίας, ὅτε

ἄπορῶ καὶ θαυμάζω τὴν ἄπειρον τῆ Δεσπότη μακροθυμίαν, πῶς δὲ ἐχίδνη
 ἢ γῆ νὰ πὸς καταπίη εἰς τὴν ἄβυσσον μετὰ τὰ σάρματα. ἀφ' ἧ γέν ἐτελείωσαν
 ἐγγράφως τὴν μιαραὺ ταύτην σῴδοον, ἔχοντας πόδον ὁ Βασιλεὺς νὰ ὑπο-
 ρεάψῃ εἰς ταύτην καὶ ὁ Ἅγιος Στέφανος ὡς ἔξακτος ὅπῃ ἦτον, καὶ εἰς τὴν
 ἀρετὴν ᾤμβότος, ἔσειλε πρὸς αὐτὸν εἷς Ἀρχοντα μέγαν, Πατριίκιον τὴν
 ἀξίαν, ὀνόματι Κάλκισον, καὶ λέγει τε ὕπαγε εἰς τὸ βενὸν τῆ Αὐξωνίας νὰ
 εὖρης τὸν Ἡγέμενον τῶ ἀμνημονόβιον Στέφανον, νὰ τὸν καταπέσις με εὐμορ-
 φα λόγια νὰ ὑπορεάψῃ τὸν ὅρον τῆς σῴδοε ὅπῃ ἐκάμαμψ, καὶ βάσαιτε καμ-
 πὸσα σύκα, φοινίγια, καὶ ἄλλα ὅμοια ὅπῃ τρώγην οἱ Ἐριμῆται, καὶ χαίρετι-
 στον αὐτὸν ἀπὸ λόγια μας, λέγωντας, οἱ Βασιλεῖς Κωνσταντῖνος, καὶ Λέων οἱ
 καὶ ἐπρόσασαν νὰ ὑπορεάψῃς καὶ σὺ τὴν ὀρθοδοξὸν σῴδοον. αὐτὰ καὶ ἄλλα πε-
 ρισώτερα ἀναγγείλας ὁ Κάλκισος πρὸς τὸν Ὄσιον, ἀπεκρίνατο, μὴ χθροίτο,
 νὰ ὑπορεάψῃ εἰς τὴν ψόδῃ ταύτην καὶ ἀνέρον σῴδοον, νὰ ὀνομάσω φῶς τὸ
 σκότος, καὶ γλυκὺ τὸ πιρὸτάτον, ὅτι ἐπιμος εἶμαι νὰ χύσω τὸ αἷμά μου, καὶ
 τὴν τῶ σπῆτῶ Εἰκότων προσκυήσω. αὐτὰ δὲ τὰ φαγητὰ ὅπῃ με ἔσειλεν,
 ἐπαρέτα ὀπίσω, καὶ εἶπέ τε, πῶς ἐγὼ δὲν χρειάζομαι ἀπὸ λόγια τε, ὅτι μὴ
 χθροίτο νὰ γλυκανθῇ ὁ λάρυγγε ἀπὸ Αἰρετικῶν βράματα, ἢ νὰ λιπαῖν τὴν
 κεφαλῆν με ἀμαρτωλῶ ἔλαιον. ταῦτα ἀνήγειλε πρὸς τὸν Βασιλέα ὑπορεάψας
 κατηχυμῆρος ὁ Κάλκισος. ὁ δὲν ἐθυμώθη πῶσις, καὶ ἔσειλε Στρατιώτας με
 τὰ ξίφῃ καὶ αὐτὸν τὸν Κάλκισον, προσάσαντάς τε νὰ ἀρπάσεν τὸν Στέφανον νὰ
 τὸν κατεβάσεν εἰς τὸ κάτω Μοναστήριον, νὰ τὸν φυλάγην ἐκεῖ ἕως ἄλλῃ πρὸ-
 σαξῆν. φθάσαντες ἔν οἱ ἀπεσαλμῆροι με σπυδῶ εἰς τὸ σπήλαιον, ἐτράβισαν
 ἔξω βιαιῶς τὸν Ὄσιον, ὅς τις ἀπὸ τῶ πολλῶν κάκωσιν τῆ τότε καὶ τὴν πε-
 ρισώτῃ ἐγκράτειαν, ἦτον εἰς τὰς μὲρες τε τὸ δερμάτι κολλημῆρον με τὰ κόκκαλα,
 καὶ δὲν ἐδύετο νὰ πῶπατήσῃ, ἔτε νὰ σαθῇ εἰς τὰς πόδας τε. λοιπὸν ἐλυ-
 πήθησαν τὸν δύο ἀπ' ἐκείνης τὰς ἀσπλάγχχας, καὶ τὸν ἐσύνκωσαν εἰς τὰς χεί-
 ρας τε, καὶ βασάζοντες αὐτὸν ὑπῆγαν, καὶ τὸν ἐσφάλισαν με τὰς μαθητάς τε
 εἰς τὸ κοιμητήριον, φυλάγοντές τον καὶ τὸ πρὸσαγμα. ὁ δὲ Ὄσιος με ὅλα ταῦ-
 τα τὰ λυπηρὰ (ὅπῃ τὸν ἐφύλαγαν ὡς κακῆρον) δὲν ἀμέλει ποσῶς, ἀλλὰ
 ἔφαλλε ταῦτα με τὰς σωτηρίας. τὴν ἄχρωτον Εἰκόνα σε προσκυήμῃ ἀγα-
 θε, καὶ ἄλλα Τροπάγια τῆς ὀρθοδοξίας ἀρμόδῃ. ἔπειτα ἔλεγε καὶ τῆτο.

Τοῖς τῶ ἐμῶν λογισμῶν λησαῖς πῶσις, ἐσυλήθῃ ὁ τάλας τὸν νῦν,
 καὶ τὰ λοιπά. τὰ ὁποῖα ἀκόντες ἀπ' ἔξω τῆς θύρας οἱ φύλακες, ἐταλανίζαν
 τῆ λόγια τε λέγοντες, χαίμας, ὅτι δικαίως μᾶς λέγῃσι λησᾶς αὐτοὶ οἱ Ὄσιοι,
 ἐπειδὴ αὐτοὶ κανὸν δὲν ἔπραξαν, καὶ ἡμεῖς τὰς ἐφυλακασαμῃ ἀδικα.
 ἔναμῃ ἔν οἱ Ὄσιοι ἐγκλειστοὶ ἡμέρας ἔξι ὀλονήσιοι, καὶ τὴν ἐβδόμῃν ἔσει-
 λον ὁ Τύραννος πρὸσαγμα, νὰ ἀφήσεν τὸν Ἅγιον νὰ ὑπάγῃ πάλιν εἰς τὸ
 κελίον τε, ἔχρατι τὸν ἐπολεμῆσαν οἱ Σκύθαι, καὶ ἐφοβήθη μήπως καὶ ἡ κατάρα
 τῆ Ἀγίας τὸν ἐφθασε, δι' αὐτὸ εἶπε νὰ τὸν ἀφήσῃσιν. ὁ δὲ Κάλκισος ἐκείνος,
 μαῖλλον ἢ Κάλκισος, ἐαθρακίνησον εἷς μαθητῶν τῆ Ὄσιε, Σέργιον τῆνομα,
 τὸν ὁποῖον ἀναφέραμῃ πῶσαν, καὶ λέγει τε, νὰ εὖρη καὶ τῆ Ἀγίας καὶ Διδασ-
 κάλε τε ψόδομαρτυρας, πῶς ἐπρόσασε με τὴν ἀνάσεν Ἀνναν, ὁ ὁποῖος
 ἔστρεξεν ὡς φιλάργυρος, ἔχρατι τὸν ἐπλήρωσον ὁ Κάλκισος, καὶ ἔγινε ὀσώτερος ἔ-
 νας

δας δὲ πάλαι χήματα ὁ δόλιος, ὅς τις χωριθεὶς τῆς ἀγίας ἐκείνης συνοδείας, ὡς σακκιδίου μέλος καὶ ἄρχισον, ὑπῆλθον εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Νικομηδείας, τὸν ὁποῖον ἀνόμαζαν Ἀυλικάλαμον. καὶ μετ' αὐτῆ ἐσυμφώνησαν δὲ κακὸν τῆς κεφαλῆς τῆς, καὶ ἔγραψαν τόμον κατ' αὐτῆ πρὸς τὸν Βασιλέα, ὅτι πῶς ὁ Ἅγιος τὸν ἐκατηγόρα, καὶ τὸν ἔλεγμα Αἰρετικὸν, συροζῆν καὶ Βιτάλιον, κατασκευάζωντας βόθρους καὶ ἄλλας πανουργίας καὶ τῆς ζωῆς τῆς καὶ ἕτερα ὅμοια. εἰς δὲ τὸ τέλος ἔγραψαν καὶ τὴν ψευδοπάτην κατηγορίαν ἐκείνῳ τῆς τιμῆς Ἀννης, ὅτι ἐγένη ἀνάδοχος τῆς ὁ Ἅγιος, ὡς ἀναθεῖν εἴρηται, λέγοντες, ὅτι τὴν εἶχον εἰς τὸ κάτω Μοναστήριον ὄπιταυτῆς, ἢ ὁποῖα ἀνέβαινε ποδῶν καὶ τὸν εὐεσκε, καὶ τὴν ἐμοίχευε τὴν νύκτε νὰ μὴτο ἰξόδωσιν. εἰς τοιαύτῳ δεινῷ συκοφαντίῳ οἱ ἄνομοι ἔβαλαν μάρτυρα τὴν σκλάβαν τῆς Ἀννης, τῆς ὁποίας ἐπαῖξαν νὰ τὴν ξεσκελαβώσῃν, καὶ νὰ τῆς δώσῃν ἄνδρα εἷα πλέσιον τῆς παλατίῃς ἄνδρων, ἐὰν μαρτυρήσῃ ψευδῶς πάλαι ἀναθεῖν, ἥτις ἔστρεψε δὲ τὴν ὑπόθεσιν. ὅθεν γράψαντες τὴν κατηγορίαν, τὴν ἔσειλαν τῆς Βασιλέως, ὅς τις ἦτον τότε εἰς τὰ μέρη τῆς Σκυθῶν δὲ τὸν πόλεμον. καὶ βλέποντας τὴν κατηγορίαν, ἔσειλε πρὸς Ἀνθῶν τὸν ὀπίσθον τῆς γράμματα (ὅτι τὸν Λέοντα εἶχε φυλακισμένον) ἔτω λέγοντα, ὑπαγε παροδύς εἰς τὸ γυναικίον τῆς Ἀυξάντις Μοναστήριον, ὅπως δὲσκοινοτο τινὲς πόρναις, καὶ φαίνονται δὲ λαβεῖς εἰς τὰ ἔξωθεν, ἔπαρε μίαν ἀπὸ ταύταις, Ἀνναν ὀνόματι, καὶ σείλε μὲν τὴν μὲ τὰ ἀνδρονικά ἀλογα.

Οἱ δὲ τῆς παρανόμης βασιλέως ὁ παρανομώτερος Ἄρχων, ὡς εἶδε πάλαι γράμματα, ἔδραμε πρὸς τὸ Μοναστήριον μὲ πλῆθος στρατιωτῶν, καὶ ἀπαῖξαν τὴν Ἀνναν ὡς θηρία ἀνήμερα. μετ' αὐτὴν ὁποῖον ἔσειλον ἢ Ἡγεμῶν καὶ ἄλλῳ ἀδελφῷ Θεοφανῶ καλεμηθῆναι πρὸς συνοδίαν τῆς, τῆς ὁποίας ἐδίδαξε νὰ προσέχῃν εἰς τὰς ἐρωτήσεις νὰ λέγῃ ὅλλῳ τὴν ἀλήθειαν. ὁ δὲ Τύραννος ἰδὼν αὐταῖς, ἐκάλεσε τὴν Ἀνναν ξεχωριστὰ ἀπὸ τῆς ἄλλῃς, καὶ λέγει, ἐγὼ ἰξόδω βέβαια πῶς σὲ πορνύει ὁ μιὰς Στέφανος, καὶ τὸ δέλω νὰ με εἴπῃς μόνον τὸν ἔσπον, πῶς σὲ ἐπλάγῃσεν ὁ Μανθίς ἐκεῖνος, νὰ ἀπαρνηθῆς τὸν πλεῖστον καὶ τὴν δὲ γῆμαιν, νὰ καταφρονηθῆς τοσῶτον νὰ μολυῖς τὴν σωφροσύνην σε μὲ τοῖστον ἀνάξιον ἄνδρων. ἢ δὲ ἀπέσασα τοῖστον λόγον ἄσμενον, ἀπεκρίνατο μὴ γινώσκω βασιλεῦ, νὰ ἀρῆκα ἐγὼ τὰ πράγματα με δὲ νὰ μολυῶ τὴν ψυχὴν με πορνύουσα, ἀλλὰ ψεύματα τὸ εἶπασιν οἱ κατήγοροι, καὶ πῆσιδύσῃν μοι τῆς δέλης σε, εἰ δὲ ἐδῶ εἶναι τὸ σῶμά με καὶ κόψῃ καὶ κάψῃ, καὶ δός με εἶτι ἄλλῳ βάσανον θέλεις, ἄλλος λόγος δὲν ὀργίζει ἀπὸ τὸ ζόμα με, μόνον πῶς ἰξόδω τὸν ἄνδρα δίκαιον καὶ Ἅγιον, καὶ τῆς σωτηρίας με αἴτιον. ταῦτα ἀκούων ὁ Τύραννος ἐσύνκασεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τὸν δάκτυλόν τε, καὶ προσάσσει νὰ φυλακίσῃν τὴν Ἀνναν, τὴν δὲ Θεοφανῶ καὶ στανικῶς τῆς ἀπέλυσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Μοναστήριον, ἥτις ἀγγέλειε αὐτὰ πρὸς τὴν Ἡγεμῶν, καὶ πρὸς τὸν Ὄσιον. ὁ δὲ βασιλεὺς νικήσας τῆς πολέμους, ὑπέστρεψεν εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ ἐφυλάκασε τὴν Ἀνναν εἰς σιτοεινὸν τόπον καὶ ἀποδύλιτον τοσῶτον, ὅπως χεδὸν ὁμοίάζε τῆς κολάσεως, εἰς τὸν ὁποῖον ἔσειλον ἀνδράπης καὶ τῆς ἔλεγον νὰ ὁμολογήσῃ τὴν ἀθεῖαν, πῶς ἦτον πόρνος ὁ Στέφανος, καὶ νὰ τὴν τιμῆσῃ ἢ Βασίλισσα. εἰ δὲ, ἢ σκλάβαν τῆς τὸ ὁμολογᾷ, καὶ δὲν τῆς χρίζει ἢ ἄρρησις, ἀλλὰ νὰ πάρῃ καὶ μάστιγας, καὶ νὰ τῆς δώσῃν ἐπώδυμον θάνατον. ἢ δὲ ἀπεκρίνατο.

πῆγε πρὸς τὸν Βασιλέα ὁ μιαράτης. τὸν ὁποῖον ἰδὼν ἐκεῖνος, ἐχάρη πολλὰ καὶ τὸν ἐφίλησε, πῶς τῷ ἔκαμην ὑπακοῦν, δεῖ νὰ εὕρῃ εἰς τὸν λαὸν ἀπόφασιν νὰ θανατώσῃ τὸν δίκαιον ὁ ἄδικος. καὶ προσάξας νὰ σιωπηθῇ ὁλος ὁ λαὸς εἰς τὸ θεῖον, ἐτάθη ὁ Τύραννος ἄραυ πολλῶν, καὶ ἔλεγε πολλὰ κακὰ δεῖ τὸν Ἄγιον, καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς κατηγορίας εἰδείξε καὶ τὸν Γεώργιον λέγωντας, ἰδέτε τί ἐτόλμησε νὰ κάμῃ ὁ ἄδικατάτος, νὰ μαυροφορέσῃ τὸν νέον ἐπίστον, ὅτι πῶς τὸν ἀγαπῶ ὡς τέκνον μου, καὶ τὸν ἐπῆρε χερὸν ἀπὸ τῆς ἀγκάλας μου; τί τῶς ὅλοι τε οἱ ὁμόφρονες ἐφώνησαν, ὅτι ἄξιος θανάτου ἦτον ὁ Στέφανος. ὁ γεν Βασιλεὺς ἐγδυσεν αὐτὸν, καὶ ἔρριξε τὰ καλογεμαῖα φορέματα, καὶ τὰ ἐκαταπάτην ὡς ἐμελεῶντές τε, καὶ τὸν εὐδύσε στρατιωτικὰ, καὶ πολλὰ τὸν ἐτίμισεν. ἔπειτα σέβει αἰθράπης εἰς τὸ βεινὸν, καὶ τὸν μὴ Ἄγιον ἔδεσαν, καὶ τὰ ἀγροια θηρία ἐθάβιζαν τὸν κατήφορον, τῶς δὲ μαθητὰς αὐτῶ ἐδίωξαν, καὶ τὸ Μοναστήριον κατέκαυσαν, καὶ τὸς ἰσχυροὺς καταφρόνησιν ἔκαμαν οἱ ἐναγείς τῷ Ἄγιῳ, ὅτι ὅς τις τὸν ἐβλεπον ἐκλαϊον, ἄλλοι τὸν ἔδεσαν, ἄλλοι ἔπτυσον εἰς τὸ προσωπόν τε, ἄλλοι ἐκοπτον κλάδας, καὶ ἐὼς ἐπάτην ἐμφοροῦν τε εἰς χλοῦν καὶ ὡς ἐμελεῖσθε, καὶ ἄλλα μύρια κακὰ τῷ ἔκαμαν ἐμπαίζοντές τον, ὡς οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Κύριον. φθάσαντες δὲ εἰς τὸν αἰγιαλὸν, τὸν ἔβαλαν εἰς μίαν βάρκαν, καὶ τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸ Φιλιππηκὸν τὸ Μοναστήριον, ὅπου ἦτον εἰς τὴν Χρυσόπολιν σιμὰ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἔδωσαν λόγον τῷ Βασιλεῶς, πῶς τὸν ἤφεραν ἕως ἐκεῖ, καὶ κατέκαυσαν ὅλον τε τὸ Μοναστήριον. ὁ δὲ ἐχάρη ἀέσας τὰ κακὰ ὅτι τῷ ἔκαμαν, καὶ γράφει παρῶς τὸ προσάγμα, ὅτι ὁποῖος τολμήσει πλέον νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸ βεινὸν τῷ Ἄγιῳ νὰ θανατώνεται. ἔπειτα συγκαλέσας ὅλους τῶς αἰρεσιάρχους, ἤγειν Θεοδοσίον τὸν Ἐφέσε Ἐπίσκοπον, Κωνσταντινὸν Νικομηδείας, Σισίνιον καὶ τὸν Πασιλαῦ, καὶ Βασίλειον τὸν Τεμενκάβον, τὸν προειρημῶν πατριάρχον Κάλκισον, Κομβολόνα τὸν πρῶτον ἀντιγραφεῖα, καὶ Μασαραῦ τὸν τῆς Σαρακηνῶν ὁμόφροντα, τῶς ἐσεῖλε νὰ δελεηθῶν μετὰ τὸν Ἄγιον, μήπως καὶ τὸν κινήσῃ, νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὴν μιαν αὐτῶ αἰρεσιν. ἀπελθόντες ἐν πλησίον τῶ ἀνωθεν Μοναστηρίου, ἔφεραν τὸν Ἄγιον βασιζόμενον, ἐπειδὴ δὲν εἰδύετο νὰ ὡς ἐπατήσῃ ὡς εἴρηται, καὶ λέγειτε ὁ Ἐφέσε Θεοδοσίος. δεῖ αὐτῶν αἰθράπης τῷ Θεῷ, ὀνομάζεις ὅλους ἡμᾶς αἰρετικῶς; καὶ σὺ μόνος λέγεις πῶς εἶσαι Ὁρθόδοξος, καὶ φρονεῖς καλλίτερα ἀπὸ τῶς Βασιλεῖς, τῶς Πατριάρχους, Ἐπισκόπους, καὶ ὑπὲρ τῶς Χριστιανῶν ἀπαντας; μὴνὰ θελωμεν ἡμεῖς νὰ κολαθῶμεν; ὁ δὲ Ἄγιος μετὰ παρῶν φωνῶν ἀπεκρίνατο. ἰδόμενοι τί εἶπον ὁ Ἡλίας πρὸς Ἀχαάβ, ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὅτι δεσπέρω, ἀλλὰ σὺ καὶ ὁ οἶκος τῶ Πατρός σου; ἐπὶ σᾶς λέγω καὶ ἐγὼ, ὅτι ἐγὼ δὲν δεσπέρω τινὰ, ἀλλὰ ἐσεῖς ὅτι ἀφήκετε τὴν πρῶτην ἀπάθειαν τῶ Πατέρων, καὶ κάμνετε ἐδικάσας νεώτερα δόγματα σαθρὰ καὶ ἀβάλογα. ὅθεν ἀρμόζει σας τὸ ρητὸν τῶ Προφήτου, ἐπειδὴ καὶ σήμερον ἐσωμάχησαν οἱ Βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ Ἄρχοντες, ἀπᾶμα μετὰ τῶς μισθωτῶν ποιμνίας καὶ ἀποδότας τῆς ποιμνίας, καὶ καὶ τῆς τῶ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κατὰ ἐμελέτισαν. ταῦτα εἰπόντος τῷ Ἄγιῳ, ἐθυμώθη ὁ Νικομηδείας Κωνσταντίνος, καὶ ἐγερθεὶς τῷ θρόνῳ ὁ ἀναιδέστατος, ἐλάκτισε (καθὼς ἐκάθητο καὶ γῆς) τὸν Ἄγιον εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ πολλῶν ὀργῶν ὁ θεόργιστος, ὅς τις ἀπὸ τῶν ἀδυναμίων ἐπέσει καὶ γῆς ἀνάσκηλα, ἔπειτα πάλιν τῷ ἐκτύπη εἰς τὴν κοιλίαν συχνὰ μετὰ τῶς πόδας τε.

Οἱ δὲ Ἄρχοντες ἐμπόδισαν αὐτὸν διὰ τοιαύτην αὐθάδεια, καὶ λέγουσι
 πρὸς τὸν Ἄγιον, εἴα διὰ ταῦτα τὰ δύο ἔχει νὰ ᾄδῃ, ἢ νὰ ὑπογράψῃς τὸν
 τόμον τῆς Συνοδῆς ὅπῃ ἐγράψαμεν, ἢ νὰ λάβῃς εὐθύς τὸν θάνατον, ἐπειδὴ
 καταφρονᾷς τὸν Πατριάρχικόν καὶ Βασιλικὸν Νόμον ὡς ὑπερήφανος. ὁ δὲ Ἄγιος
 εἶπε ταῦτα πρὸς Κάλκισον. ἀκουσον Κύριε Πατέριε, ἐμῶς ἢ ζωὴν με εἶναι ὁ
 Χριστός, καὶ τὸν Ἀπόστολον, καὶ εἶμαι ἕτοιμος διὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ νὰ
 λάβω τὸν θάνατον. λοιπὸν εἰάν ἔχω εἴα χελιάει αἷμα ἀκόμη, ἅς χυθῆ καὶ
 αὐτὸ διὰ τὸν Χριστόν με. πλὴν ἀναγνώσατέ με τὸν ὄρον τῆς Συνοδῆσας, νὰ ἰδῶ
 πῶς ὀρίσκετε τὴν καταστροφὴν τῆς Ἁγίων εἰκόνων τώρα νεότερα; τότε ὁ Κων-
 σταντῖνος τῆς Νικομηδείας ἀνέγνωσε τὴν ἀρχὴν ἔπω λέγωντας ὄρος τῆς Ἀ-
 γίας καὶ Οἰκουμένης ἐβδόμης Συνοδῆς. ὁ δὲ Ἄγιος ἀρπάσας τὸν λόγον, ἔκα-
 με νεῦμα νὰ σιωπήσῃ ὅλοι, καὶ λέγει τις. ὦ μέγα φεῦμα, σατημῶνον θε-
 μέλιον ἐβάλετε, καὶ κακῶς οἰκοδομῶν ἐτελέσατε. εἰσεῖς ἐκαταπατήσατε τὰ Ἁ-
 γία, καὶ τὴν Συνοδόν σας Ἁγίαν καὶ Οἰκουμένην ἐπωνομάσατε; ὦ τῆς ἀπο-
 πίας, εἰάν οἱ τέσσαρες Πατριάρχαι δὲν ἦσαν αὐτῶ, ὁ Ῥώμης λέγω, Ἀλεξαν-
 δρείας, Ἀντιοχείας, καὶ Ἱεροσολύμων, εἰμὴ μόνον ὁ Κωνσταντινουπόλεως, πῶς
 τὴν λέγετε Ἰβήματα Οἰκουμένην; εἰάν αὐτὴ δὲν συμφανῶ με ταῖς ἄλλαις ἔ-
 ξη, πῶς ἐβδόμην τὴν ὀνομάζετε, ὅπῃ ἐγράψατε ὅλα τὰ ἐναντία τῆς ἔξι Συ-
 νόδων; λέγει πῦν ὁ Τριτάκτος, καὶ ποῖον δόγμα τῆς Συνοδῆς ἠδεύσαμεν;
 ἀπεκρίθη ὁ Ἄγιος, δὲν ἐσυναθροίθησαν εἰς Ἀγίας Ἐκκλησίας ὅλαις ἢ
 Συνοδῆς; ἢ πρῶτη εἰς τὴν τῆς Νικαίας Μητροπολιν, ἢ β'. εἰς τὴν Ἁγίαν Εἰ-
 κόνων εἰς Βυζάντιον, ἢ γ'. εἰς τὸν Θεολόγον εἰς τὴν Ἐφέσον, ἢ δ'. εἰς τὴν
 Ἁγίαν Εὐφροσύνην τῆς Χαλκιδόνος, ἢ ε'. εἰς τὸν Ναὸν τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας; εἰς
 αὐτῶ ὅλας πῶς Ναὸς δὲν ἦσαν ἐκδοίγματα τῆς Ἁγίων; ἀμὴ πῶς δόντα ἐκα-
 θεραν οἱ Ἄγιοι Πατέρες; ἀποκρίσατο εἰς τὸ ἔπισηοτε. ὁ δὲ εἶπεν, ἔτι
 ἔχει ἢ ἀλήθεια.

Τότες ὁ Ἄγιος ὑψώσας πρὸς Οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα ἐβόησε λέ-
 γωντας. ὅποιος εἶναι δὲν προσκυμῶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, πειρα-
 πτὸν εἰς τὴν εἰκόνα καὶ τὸ ἀνθρώπινον, νὰ εἶναι ἀναθεματισμῶς, καὶ ἢ
 μερίδα τοῦ μετὰ τῆς Ἰουδαίας, ὅπῃ ἐσαύρωσαν τὸν Κύριον. θαυμάζοντες ἔν τῷ
 παρήσιον τῶ Ὁσίω οἱ ἀντικειμῶνοι, καὶ μὴ δυνάμῶνοι νὰ ἐναντιώθῃσι, τὸν
 ἐφυλάκωσαν, καὶ ὑποσρέφαντες κατηχυμῶνοι εἰς τὸν Τύραννον, ἀνήγγειλαν ἅ-
 παντα. ὅς τις ἐθυμῶθη, καὶ ἐξορίζετο εἰς πλὴν Προκόνησον τὸν Ἄγιον. ἔκαμε
 δὲ ἐκεῖ ἡμέρας ιζ'. νησικός εἰς τὸ Μοναστήριον, καὶ τῶ ἔπεμπεν ὁ Βασιλεὺς
 φαγητὰ, ἀμὴ ὁ Ἄγιος δόντα ἐδέχετο, ἀλλὰ τὰ ἐσρεφον ὀπίθεν. ἐκείνας τὰς
 ἡμέρας ὁ Ἁγέμῶνος τῆς μονῆς ἐκείνης ἀδελφίσει, καὶ μιλῶν τῶ Ἁγίω, νὰ κο-
 πιάσῃ νὰ ἀποχαιρετιθῆσιν, ὅτι ἦτον εἰς τὸν θάνατον, ὅς τις ὑπῆλθον εὐθύς καὶ
 ἐγγίσας τὴν δεξιὰν εἰς τὴν κεφαλὴν τῶ ἀρρώστου ἐφυθῆ ἢ ἀδελφεία, καὶ ἐμει-
 νον ὅλος ὑγιῆς ὁ Ἁγέμῶνος, καὶ ἀποχαιρετήσας εἶπας τὸν ἄλλον, ἐσέβη εἰς
 τὸ πλοῖον ὁ Στέφανος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξορίαντα, καὶ φθάνωντας ἐκεῖ ἐ-
 γύρθε τῶς ἐρημικωτέρας τύπης τῆς νήσου, καὶ δεισικωντας εἴα ἡσυχαστικὸν ἀσῆ-
 λαιον ὅπῃ τὸ ἀνόμαζαν Κισαῖδα, καὶ εἶχε Ναὸν τῆς Ἀγίας Ἄννης. τῶ ἡρε-
 σεν ὁ τόπος διὰ τὸ ἡσυχον, καὶ κατοικήσας ἐκεῖ, ἐξέφετο διὰ τὰ χορτάσια,
 καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ὑπῆγαν καὶ οἱ μαθητάδες τοῦ, ἔξω διὰ δύο, ἦγον τὸν

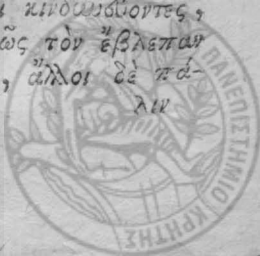
Σέρ-

Σέργιον, καὶ τὸν Στέφανον, ὅτε ἐκόσμησαν οἱ ταλαίπωροι καὶ ἔμειναν μετ' αὐτῶ, ὁμοίως καὶ ἡ ἀδελφή τε μὲ τῷ Μιτέρᾳ τῆς. ἔκτισεν ἔν ἐκεῖ εἷς εὖλον ὁ Στέφανος, καὶ ἐπαύα εἰς αὐτὸν εἷς μικρὸν οἶκον σκευώτατον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκλείδῃ ὅταν ἦτον χρόνον ἐπεία καὶ τεσσαράκοντα, καὶ τόσον ἐβασανίζεν ὁ ἀοιδιμος τῷ σάρκι, ὅτε ἦτον θαῦμα ἐξαισίον εἰς τῶς ὁρῶντας καὶ φεικτὸν θέαμα, ἐπειδὴ ὅσον ὑπήλθον εἰς τὸ γῆρας, τόσον ἐπέρνα σκληραγωγίῳ καὶ ἠγωνίζετο πλεονώτερον, ἐξ τῶς ὁποίας τε ἀρετῆς τῶ ἔδωκεν ὁ Θεαπότης χάριν καὶ κάμνη θαυμασία.

Καὶ προσελθὼν αὐτῷ εἷας τυφλὸς διὰ τῆς γρηθήσεως, τὸν ἔδεετο μὲ φερμότητι πίσεως, καὶ τῶ δώσῃ τὸ ποδῶδμῳον φῶς καὶ γλυκύτατον. ὁ δὲ πρῶτα μὴ εἰδείλια ὡς ταπεινόφρων καὶ ὀπιχειριδῆ τοιαύτῳ πρᾶξιν ὑπὲρ αἰθραπον, ἐπειτα βλέποντάς τον πῶς ἔδεετο ἐλεεινῶς ὁ ταλαίπωρος, τὸν ἐλυπήθη, καὶ λέγει τε, εἰ ἔχεις πίσιν εἰς τὸν Θεόν, καὶ προσκυῶς καθῶς πρέπει, καὶ λέγει τε, εἰ ἔχεις πίσιν εἰς τὸν Θεόν, καὶ προσκυῶς καθῶς πρέπει τῷ Ἁγίῳ Εἰκόνα τε, ἀνάβλεψον. τότε παρῶδης (ὡ τῶ θαύματος) ὁ πρῶτον τυφλὸς ἀβέβλεψε, καὶ δοξάζων τὸν Θεόν, εὐχαρίσα τὸν Ἁγίον. τῆτο εἶναι τὸ πρῶτον θαῦμα ὅτε ἐτέλεσεν εἰς Προκόνησον, ἀλλὰ ἀπέσπετε καὶ ἕτερον.

Μία γυνὴ δὴ γῆς ἦτον εἰς τῷ Κύζικον, καὶ εἶχε παιδίον χρόνον δέκα δαιμονιζόμενον, καὶ τὸ ὑπῆλθον εἰς τὸ νησί πρὸς τὸν Ὀσίον, καὶ ὡς εἶδεν διὰ μακρὰ τὸ κελίον τῶ Ἁγίῳ, ἐσρέφισε τὸ πρόσωπον, καὶ ἐσुकάνετο εἰς τὸν ἀέρα φανάζοντας. ἡ δὲ Μήτηρ ἔκλαιε, καὶ ἐφάναζε λέγσα ἄπλαγχνίσε με τῷ ἀθλίῳ, καὶ λύσον τῷ ἀθυμίᾳ μου, ὅτι ἄλλο τέκνον δὲν ἔχω καὶ με γιροφῶφῃση τῷ πάλαινον. πλησιάσασα δὲ εἰς τῷ Μιτέρᾳ τῶ Ἁγίῳ, ἐπέσεν εἰς τῶς πόδας αὐτῆς, καὶ κλαίεσα ἔλεγει, ἐπειδὴ Μήτηρ εἶσαι καλότυχος, ἐξδύφεις τῷ μνητικῷ ἀγάπῳ καὶ τὰ κέντρα τῆς φύσεως ἄλυπῳ με λοιπὸν, καὶ συμπόνεσον τὸ βασανιζόμενον τέκνον μου. αὐτὰ καὶ ἄλλα ἐλεεινότερα λέγσα ἡ γυνὴ, τῷ ἀπλαγχνίδῃ ὁ Ὀσίος, καὶ προσάσει εἷα τε μαθητικῷ, καὶ κάμνη τὸ σημεῖον τῶ Σταυροῦ εἰς ὄλον τὸ σῶμα τῶ παιδὸς, αὐτὸς δὲ πάλιν προσνύχετο μὲ δακρύων πρὸς Κύριον, καὶ τὸ θαυμάσιον ὡς παντοδύναμος. τὸ δὲ παιδίον ἔπεσε καὶ γῆς καὶ ἔμεινον ἄφωνον, καὶ ὁ Ἁγίος τὸ ἐπάλεσε πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπελθὼν τὸ ἔβαλε καὶ ἐπροσκυῶσε τῷ Εἰκόνα τῶ Χριστοῦ, καὶ δίδει τὸ τῆς Μητρός τε θαυμάσιον, ἡτίς ἐσρέφον εἰς τῷ οἰκίῳ τῆς χείρεσσ. Ἄλλη τῆς γυνὴ διὰ τῷ Ἡράκλειαν τῆς Θράκης εἶχε δεινῷ ἀδυνείῳ, ὡς ἡ πάλαι αἰμορροῶσα, καὶ ἔβρεχον διὰ ταύτῳ τὸ αἷμα χρόνος ἐπὶ, ἡτίς ὑπῆλθον εἰς τὸν Ἁγίον, καὶ διηγήθη τῷ συμφορᾷ, δεομένη τῆτε μὲ φερμὰ δάκρυα καὶ τῷ θαυμάσιον ὡς συμπαθέστατος, ὅστις ἔκαμε προσδύχῳ δι' αὐτῷ πρὸς τὸν παντοδύναμον ἰατρὸν, καὶ εἰς ἔεις ἡμέρας ἐθαυμάθη. Οὐ μόνον δὲ τῶς ἀδυνείς καὶ δαιμονιζόμενους ἰατρῶν, ἀλλὰ καὶ τῶς θαλαττόοντας διὰ διαφόρους κινδύνους καὶ κλύδωνας ἠλδύθρῶσεν, ὅτι ὅταν ἦθελε ἄρη μεγάλη φουρτῆνα εἰς τῷ θαλάσῳ, καὶ ἐβλεπὸν ὡς βενὰ μεγάλα τὰ κύματα, ἔλεγε τῶς μαθητῆς τε, καὶ ἔκαμνον κοινῶς προσδύχῳ, ὁμοίως καὶ αὐτὸς προσνύχετο λέγωντας, μὴ εἰ ποταμοῖς ὁ θυμὸς σε Κύριε, ἢ εἰ θαλάσῳ τὸ ὄρημά σε; καὶ ἔπως δίδυς ἐγίνετο γαλιῶν καὶ ἐσῶνοντο οἱ κινδυνώοντες, καὶ ἐοικετο εἰς ὄλες τὸ θαυμάσιον, καὶ ἄλλοι μὴ ἔλεγον, πῶς τὸν ἐβλεπαν εἰς τῷ θαλάσῳ, καὶ ἐπράτει τὸ καράβι καὶ μὴ καταποντιδῆ, ἄλλοι δὲ πάλιν

λιν ὅτι ἐκάθετο εἰς τὸ τιμῶνι, καὶ ἐκυβέρνα το. τὸν δεύτερον χρόνον πῶς ἐξορίας τῆς Ἀγίας, ἐποιμήθη ἡ Μήτηρ αὐτῆς, ἥτις ἔζητε θεάρεσα τόσον, ὅπως ἐδόξαζε τὸν Θεὸν ὁ Ἅγιος. ὅταν δὲ ἦτον εἰς τὰ ὕστερα, ἔκλαιον ἡ Θεοδότη, ἥτις ἦτον ἀδελφὴ τῆς Ἀγίας καὶ θυγάτηρ αὐτῆς. ἡ δὲ μακαρία Ἄννα εἶπεν αὐτῇ, μὴ κλαίης θυγάτηρ, ἀλλὰ χαίρε, ὅτι ἔρχεσαι καὶ σὺ μετὰ τῆς λόγους. ταῦτα εἰπῶσα ἀπῆλθε πρὸς Κόρειον, καὶ τῷ ἐβδόμῳ ἡμέρῳ τῷ συνώδισεν ἡ Θεοδότη καὶ τῷ ἀπόρρησιν. τὸν καιρὸν ἐκείνον εἰς Σφρατιώτης τὸνομα Στέφανος, τὸ ἄρως Ἀρμενίος ἄπο τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης, ἦτον ἡμίξηρος, ἦγεν ὁ μισὸς ἦτον ἀδελφικὸς, καὶ ἐσκυπτον εἰς τῷ γλῶ, μὴ δυνάμηνος νὰ συκασῇ τῷ κεφαλῇ ὀλόπελα. ἀκῆσας ἔν τῷ μεγάλῃ τὰ μεγάλα θαυμάσια, ὁπῆρῳ εἰς τῷ Νῆσον, καὶ πεσῶν εἰς τὰς πόδας τῆς Ἀγίας, ἐζήτηε τῷ ἴασιν. ὁ δὲ ὡς πιστὸς δῦλος τῆς Χριστῆ καὶ ἀγγέλων, πρὸς αὐτὸν ἀναφέρει τὸ θαυμαπύργημα, καὶ λέγει τῷ πάχοντι. προσκυῖσπον τῷ Εἰκόνα τῆς Θεῆς, καὶ τῆς Ἀγίας Μαρίας, νὰ λάβῃς τῷ ἴασιν. καὶ ἔπο ποιήσας, ἔμεινεν ὅλως ὑγιῆς ὁ ἀνδρῶπος. καὶ ἐπαρέφρον εἰς τὰς ἄλλας συσρατιώτας, τὸν ἐρωτῶσων, πῶς ἐκαμε καὶ ἐθεραπεύθη; ὁ δὲ ἀπεκρίθη, ὅτι εἶνας μοναχὸς ὀνόματι Στέφανος, ὁπῆ εἶναι εἰς τῷ Προικόνισπον, μετὰ εἰδείξε δύο Εἰκόνας τῆς Χριστῆ καὶ τῆς Θεοτόκε, τὰς ὁποίας ὡς ἐπροσκυῖσπον, ἀνωρδάθηκα. οἱ δὲ βλάσφημοι ἐκείνοι καὶ μιανοὶ, ἐκτύπων τὰς χεῖρας, καὶ τὸν ἐλοιδορῶσων, πῶς τέχα εἰδωλολάξῃσπον, ἔπειτα τὸν ἐκατάβαλλον εἰς τὸν Ἄρχοντα τῆς Θράκης, ὅστις ἐγραφε πρὸς τὸν Βασιλέα δῦδὺς τῷ ὑπόδωσιν, πέμπωντάς τε καὶ τὸν ἰαθόντα Στέφανον.

Ὁ γὰρ Τύραννος ἀκῆσας ἄπο τὸν Στέφανον τὸν ἔσπον τῆς ἰαφείας τε, δὸς ἐπίσδωσεν, ἀλλὰ ἀσιωῆτος ὦν ἐσυῖσπον, ἠρώτα δὲ τὸν ἰαφιδῶντα εἰ μὴ ἐπροσκυῖσπον ἀκόμη τὰ Εἰδωλα ὅπως τῆ εἰδείξον ὁ Στέφανος. καὶ αὐτὸς ὁ ἀχάριτος εἶπεν, ὅτι πολλὰ ἐμετανόησε πῶς τὸ ἐκαμε, καὶ ἀναθεμάτισε τὰς Ἀγίας Εἰκόνας ὁ μιανώπιτος. τότες ὁ Τύραννος ἐχάρη, καὶ θέλωντας νὰ τὸν ἀπαμβῶσῃ, τὸν ἐκαμε Κεντυεῖονα νὰ οὐξῇ ἐκατὸν Σφρατιώτας. ἀλλ' ἡ θεῖα δίκη τὸν ἀδικον δικαίως ἐδικήσπον ὡς ἀχάριτον. καὶ ὡς ἐκατέβη ἄπο τῆς Βασιλείας καὶ ἐκαβαλλήσπον, ἠγριώθη τὸ ἀλογόντε, καὶ ρίπτοντάς τον κάτω, τὸν ἐλάκτισε τὸσον, ἕως ὅπως ἐξέφυξον ὁ ἀδελιός. ὁ δὲ Τύραννος ἔσειλε καὶ ἤφερον ἄπο τῷ ἐξορίαν τὸν Ἅγιον, καὶ τὸν ἐβαλλον εἰς τῷ σκοτεινῷ φυλακῷ δεμῆρον χεῖρας καὶ πόδας μετὰ ἄλυσον. καὶ μετὰ ἡμέρας τινὰς καθίσας εἰς εἷνα τόπον ὅπως ὀνομάζετο Φάρως, προσάσπει νὰ τῆ τὸν φέρσπον. ὁ δὲ Ἅγιος ἐζήτησπον ἄπο εἷνα Χριστιανὸν Ὀρθόδοξον εἷνα νόμισμα, ἦγεν ἀργύριον ὅπως ἐπέρνα τὸν καιρὸν ἐκείνον, καὶ εἶχε τυπωμῆρον τῆς Βασιλείας τὸ ὁμοίωμα. τῆπο ἐκρυψεν εἰς τὸ κενκῆλιόν τε ὁ Ὄσιος, καὶ ὅταν τὸν ἤφερον, ἐφώνησπον ὡς δαιμονισμῆρος ὁ Τύραννος λέγωντας· ὦ τῆς συμφορᾶς. ἰδέτε ποταπὸς ἀνδρῶπος ὑβείξει καὶ περπαταίξει με; ἐγὼ τὸν ἐξώρῃσα, ἔξ νὰ παύσῃ τὰς κακουργίας τε, καὶ αὐτὸς ἐδίδασκε καὶ ἐκεί τὸν λαὸν νὰ προσκυῖσπον τὰ Εἰδωλα. ὁ δὲ Ἅγιος ἐσιώπη, κλίνωντας πρὸς τῷ γλῶ τὸ πρόσωπον. λέγει τε θυμωμῆρος ὁ Τύραννος, μιανὰ κεφαλῇ, ἔξτι δὸν ἀποκρίνεσαι; καὶ ὁ Ἅγιος· ἀνὰ θέλης νὰ με κατακρίνης χωρὶς ἐξέτασιν, θανάτωσέ με ταχέως ὡς βάλῃσαι, εἰ δὲ καὶ οὐξῆς νὰ ἀποκρίνωμαι, συγκέρασπον τὸν θυμὸν σε μετὰ τῷ ἀφρότητα, καὶ ἀκῆσπον μακροθύμιας

μῶς νὰ ἀποκρίνωμαι· λέγειτε ὁ Τύραννος· εἶπέ με ποῖες ὄρες τῷ Πατέρων ἐπαρέβην, καὶ μᾶς ὀνομάζεις Αἰρετικούς; καὶ ὁ Ἅγιος· Ἐγὼ δὲ γάλατε τῆς Ἀγίας Εἰκόνας ἀπὸ τῆς Εὐκλησίας παρανόμα, ὅπως οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἐπαρέβην νὰ πῶς προσκυνοῦμαι, νὰ ἀγιαζώμεθον ἅς μεσσετες; καὶ ὁ Τύραννος· τί ἔχον νὰ κάμω οἱ Ἅγιοι μετὰ Εἰδωλα; λέγει τον ὁ Ἅγιος· ἡ τιμὴ πῶς εἰκόνας ἁββαίνει εἰς τὸ πρωτότυπον, καθὼς εἶπον ὁ μέγας Βασίλειος. καὶ ὁ Βασιλεύς· δίκαιον εἶναι λοιπὸν τὰ δουδεώρητα ἐκεῖνα καὶ ἀκατάληπτα καὶ ἀρρηκτα τῆς Θεότητος, νὰ ἰσορῶμεν ἡμεῖς μετὰ αἰδητὰ χρώματα, ὅπως δεῖ δώσειται τιμὰς νὰ τὰ καταλάβω, καθὼς λέγει ὁ Θεολόγος Γρηγόριος; ὁ δὲ Ἅγιος· δεῖ ζωγραφίζεσθαι ἡ αὐλὸς καὶ ἀκατάληπτος φύσις τῆς Θεότητος, τῆς ὁποίας τὸ εἶδος ἔτε καὶ μετὰ τὸν νῦν ἠμποροῦμεν νὰ καταλάβωμεν, ἀλλὰ τὸν Χριστὸν ἰσορῶμεν καὶ τῆς αἰθροπίνης μορφῆς, ὅπως ἐκαταδέχθη νὰ ἐδυδῆ ἅς τῆς σωείας μας, τῆς ὁποίας ἐβλήθησιν καὶ οἱ Ἀπόστολοι. εἰς τί ἀμαρτανόμεν λοιπὸν εἰάν προσκυνοῦμεν τῆς εἰκόνας, ἅς τῆς πρὸς αὐτὸν δὴλαβειαν; ἐσεῖς δὲ ὅπως ἐπολημίσατε νὰ ὀνομάσετε τῆς εἰκόνας τῶ Χριστῷ ἴσα μετὰ τὸ Εἶδωλον τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ τῆς Θεότητος ἴσα μετὰ τῆς Ἀρτέμιδος, εἰσάσας, ὅπως τῶς ἐπατήσατε καὶ ἐκαύσατε παρανόμοι. λέγει τον ὁ Τύραννος· τυφλὸς εἰς τὸν νῦν, καὶ ἀληθῶς ἀμνημόνους, τὸν Χριστὸν ἐπατήσαμεν ἡμεῖς, ἡ σαυῖδια; τότε ὁ πάνσοφος Στέφανος ἅς νὰ τὸν κάμω νὰ καταλάβω τῆς ἀγνωσίαν, ἠθέλησε νὰ τὸν πληγῶσῃ μετὰ τὸ ξίφος τε, καὶ λαμβάνοντας τὸ νόμισμα εἰς τῆς χεῖρας, ὅπως εἶχε κρυμμένον εἰς τὸ κενάκιον, τῶ τὸ εἶδειζε λέγωντας· τίνος εἶναι ἡ εἰκὼν αὐτῆ; λέγειτε ὁ Τύραννος· ἐδική μας. καὶ ὁ Ἅγιος· εἰάν τῆς πατήσῃ τιμὰς ἐπέτῳ τῆς εἰκόνας, πρέπει νὰ παιδόμεται; τότε οἱ παρεσῶτες ἀπεκρίθησαν· ναί, πρέπει εἶναι νὰ τιμωρηθῇ ὁ ποιῶς, ἐπειδὴ βασιλικὸν χαρακτῆρα ἐκαταπάτησεν. εἰς ταῦτα εὐγαλον εἶνα βαρυνὸς σναγμὸν ἀπὸ τὰ βάρη τῆς καρδίας ὁ Ἅγιος, καὶ ταῦτα μεγαλοφῶνως ἐβόησεν· ὦ τυφλοὶ καὶ ἀνόητοι, εἰ καὶ ἅς τῆς μορφῆς τῆς Βασιλείας, ὅπως εἶναι φθαρτὸς ἀνθρώπος εἶναι ἀμαρτία νὰ τῆς ἀτιμῶσῃ τιμὰς, ποταπὴν κόλασιν νομίζετε νὰ λάβω ὅσοι ἐκαταπάτησαν, καὶ κατέκασαν τῆς ἀχραντὸν Εἰκόνας τῆς Θεότητος Χριστῷ, καὶ τῆς Θεομήτορος; ταῦτα εἰπὼν ὁ πάνσοφος ἔρριψε καὶ γῆς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ κατέπατησεν. οἱ δὲ παρεσῶτες ἔρράξαν ἀπαύωτε ὡς θηρία, καὶ τὸν ἀρπάξαν, νὰ τὸν ρήξον εἰς τῆς θάλασσαν, ἅς νὰ φανεῖσι ταῖχα δὴλαβεῖς πρὸς τὸν Τύραννον. ἀλλ' αὐτὸς πάλιν ἅς νὰ δείξῃ, πῶς δεῖ ἐδυμάθη εἰς τοσαύτῳ καταφρόνῃσιν ὅπως τῶ ἐκαμῆν ὁ Ἅγιος, τῶς ἐμπόδισεν ἀπὸ τὸ κακὸν, καὶ μόνον εἶπε νὰ τὸν δέσῃ ἀπὸ τὸν ἔραχιλον, καὶ πῶς χεῖρας ὀπίσω, νὰ τὸν βάλῃ εἰς τῆς δημοσίαν φυλακὴν τῆς Πραιτωρίας, ἕως νὰ τὸν παιδόμεν καὶ τὸν Νόμον, ἐπειδὴ ἐτόλησε νὰ ἀτιμῶσῃ βασιλικὸν μόρφωμα; ὦ τῆς ἀγνωσίας αὐτῆ καὶ τυφλότητος. ἐκεῖνοι ἐπάτην τῆς θείας Εἰκόνας, καὶ τῆς ἑκαίου, καὶ τὸν Ἅγιον ἐμίσησαν, ὅτι τῆς μορφῆς τῆς Βασιλείας ἐπάτησε τῆς ἀνόσιον.

Ὁ δὲ Ὄσιος ὅταν εἰσῆρχετο εἰς τῆς φυλακὴν, ἐδερμαίνθη ἡ καρδία τε, καὶ ἐπροφῆτόσε τῆς πελοτῆς αὐτῆς λέγωντας· εἰ μὲν νὰ μείνω ἕως νὰ τελειώσω τῆς ὄξοιαν με, ὅτι διὰ τῆς τιμῆς τῆς Ἀγίας Εἰκόνας τῶ Χριστῷ με, ἔχω νὰ λάβω ταχέως τὸν θάνατον. ἐκλείσῃ ἐν αὐτὸν εἰς τῆς ἐσωτέραν φυλακὴν, εἰς τῆς ὁποίας πύρον ἄλλες ἑκακοσίτες πεσάρανοντα δύο μοναχῶς εἶνα-

ἐναρέτως, οἵ τινες ἦσαν ὅλοι δὲ πᾶς Ἀγίας Εἰκόνας φυλακαμήφοι, καὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτῶν ὑπερημέφοι μελῶν· καὶ ἄλλοι ἐκοίταν τὴν μύτην, ἄλλα τὰ ὄψα, ἄλλα τὴν χεῖρα, ἄλλα τὰ ὄμματα, ἄλλων ἔχρισαν μὲ πῖσαν τὰ γόνατα, καὶ ἄλλων τὰ ὀφθαλμοὺς τελείως πρὸς καταφρόνησιν· τὰς ὁποίας βλέπων ὁ Θεὸς Στέφανος, ἐμακάριζε μὲ δάκρυα καταυξήσεως, πῶς ἠξιώθησαν, νὰ πάθωσι τοιαῦτα δὲ τὸν Κύριον, καὶ τὸ λόγος ἐταλανίζον, ὅτι δὴ ἔλαβε καὶ αὐτὸς κολασήμια ὅμοια. ὅλοι λοιπὸν οἱ Θεῖοι Πατέρες ἐκεῖνοι ἐλαβάντων τὸν Ἅγιον, ὡς πεπαιδευμένον εἰς πᾶς τέχναις τῆς μοναδικῆς πολιτείας, καὶ τὸν ἠρώπων ὡς Διδάσκαλον. ὅθεν ἐγένετο δὲ μετὰ τὸ Μοναστήριον τὸ Πραιτώριον, καὶ ἐφύλαγαν ἀκριβῶς πᾶς τύπας καὶ κανόνας τῆς μοναδικῆς χήματος· καὶ μόνον δὲ οἱ φυλακαμήφοι, ἀλλὰ καὶ οἱ φύλακες αὐτοὶ ἐλαβάντων τὸν Στέφανον, καὶ τὸν ἐλάχασαν Ἅγγελον. εἷας δὲ τὸ πᾶς ὁποίας ἀνέφερε πρὸς τὴν γυναικά τὴν τῶν Ἰουδαίων, πῶς ἐφύλακασαν εἷνα Μοναχὸν δὲ τὸ βυθὸν τῆς Αὐξάντις, Ἅγιον ἄνθρωπον. ἡ δὲ ἐλαβῆς ἐκεῖνη γυνὴ ἔκαμε φόβον, καὶ ὑπῆγε τὴν νύκτα κρυφά, καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Ἅγιον, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ τῆς εὐχρηθῆ, καὶ νὰ δέχεται δὲ τὴν μικρὰν φόβον, νὰ πορεύεται. ὁ δὲ εὐχρηθῆ αὐτῇ, ἀμὴ φόβον δὴ ἠθέλετο νὰ τῆς φέρῃ ὀλοπέλα. ἡ δὲ ἠρώπων αὐτὸν τὴν αἰτίαν, καὶ τῆς ἀπεκρίθη λέγωντας· ὁ Κύριός μᾶς ἐφορέγγει, νὰ μὴ συκοινωνῆμεν μὲ τὰς Αἰρετικὰς, ὅθεν δὴ ἐπῆρα ποτὲ δὲ τὸν κανὼνα Εἰκονομάχον τίποτα. ἡ δὲ Δισειβῆς γυνὴ ἀπεκρίνατο· μὴ γόνοιτο Τίμιε Πάτερ, νὰ ἀτιμάσω καμίαν Εἰκόνα τῆς Ἀγίας Πάποις, ὅτι ἐγὼ ἤκουσα δὲ τὸν Ἅγιον Γερμανὸν, πῶς τὸν κολάσιν ἔχεν νὰ λάβων ὅσοι τὰς ὑβρίζουσιν, ἀλλὰ δὲ νὰ βεβαιωθῆς μὲ τὸ ἔργον τῆς ἀλήθειας, ὀλίγον καρτέρισον. ταῦτα εἰπῶσα, ἠφερν δὲ τὸν οἶκόν τῆς ἑῖς Εἰκόνας, μίαν τῆς Θεοτόκου μὲ τὸ Θεῖον βρέφος, καὶ δύο τῆς Ἀποστόλων Πέτρου, καὶ Παύλου, τὰς ὁποίας ἐπροσκύνησε ἐμπροσθεν αὐτῆς, καὶ λέγει τῆς· ἔχετε νὰ μὲ ἐνδυμασαι τῆς ἀμαρτωλῆς δέλης σε· ἰσοδέξασθαι ἐν τῇ καλλιῇ τῆς ἀποιρέσειν, ἐσερξέ, καὶ τῆς ἠφερνε καθε Σάββατον καὶ Κυριακῇ ἔξῃ ἐκείνης Φαμί, καὶ νερόν τρία ποτήρια, καὶ ὄχι ἄλλο τίποτα, ὅτι μόνον τόσον ἐτρῶγε τῆς ἑβδομάδα, ἄλλοι τῆς εὐδεια Μιλῶας, ὅτῃ ἔκαμντο εἰς τὸ Πραιτώριον· ἐκεῖ γὰρ καθεξέμενοι οἱ ὄσιοι, ἀνέφερον εἷας Κριτικὸς ἐνάρετος, ὀνόματι Ἀντώνιος, ὅτῃ ὑπέμεινον ἀδελφὸς ἀγωνασὸν ἠγωναστὸν δὲ τὸν Κύριον, καὶ λέγει πρὸς τὸν Στέφανον, καὶ τὰς ἄλλας συνδουμάτας, ἀνάστα τὰς ἀρεσίας τῆς μακαρῆς Παύλου νὰ κλαύσετε.

Εἰς τὴν Κύπρον ἦτον εἷας Ἀρχιστρατήγης τὸνομα Θεοφάνης, τὸ παρανόμι Λαρδότηρος. ἔτος ἠφερν τὸν Ἅγιον εἰς ἐξέτασιν, καὶ δείχνει τῆς εἷας φοβερόν κολασήμιον ὄργανον, καταπέλτιον καλέμενον, καὶ μίαν Εἰκόνα τῆς εἷας αὐραμῆς λέγωντας, εἷας δὲ τὰ δύο ταῦτα ποίησον, ἡ τῆς Εἰκόνα νὰ πατήσῃ νὰ ζήσης, ἡ νὰ σὲ βάλα εἰς ταῦτῃ τῆς βάσανον. ὁ δὲ γυναιὸς Παῦλος ἐβόησε λέγωντας· μὴ γόνοιτο Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, νὰ πατήσῃ τῆς Εἰκόνα σε, καὶ μὲ τὸν λόγον ἐσπυφεν εἰς τὴν γῆν, καὶ τῆς ἐφίλησεν. ὅθεν ἔδεσαν αὐτὸν εἰς τὸν καταπέλτιον μὲ δύο σασίδεα διστά, καὶ τὸν ἐπέρασαν μὲ σίδερα εἰς ὅλον τὸ σῶμα. ἔπειτα κρεμάσαντες αὐτὸν κατακέφαλα, τὸν ἐκατάκασαν. ταῦτα εἰπόντος ἐκεῖνος, ἔκλαιον ἅπαντες. καὶ ἐγενεθῆς ἄλλος δὲ τὸν ἑρῶν Συνοδὸν ἐκεῖνῃ, ὅς τις ἦτον ἑρομόναχος δὲ τὸ Μοναστήριον τῆς Πελεκητῆς, καὶ

καμες, καὶ τὸν λόγοντες. " Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνὶ τέτων τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ
 ,, ἐποιήσατε. σήμερον ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ αἰώνια. λάβε δὲ καὶ ταύτας τὰς Γεράς
 Εἰκόνας ὅπῃ μὲ ἔδωκες, αἱ ὁποῖαι νὰ σὲ φυλάξωσιν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην
 ἅπασαν ἀπὸ κάθε ποτηρὸν συνωπύμα, καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν, νὰ σὲ ἀξιώσῃ ἡ χάρις
 αὐτοῦ, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν Παράδεισον. ταῦτα εἰπὼν ἐσφάξαεν ἐκ μέσης καρ-
 δίας λέγοντας· αὐτεῖον παρέρχομαι ἀπὸ τῶτον τὸν Κόσμον, καὶ ὑπάγω εἰς τὸν
 οὐρανὸν Αὐτοκράτορα. ἢ μὴ ἐν κλαύσασα πικρῶς, καὶ ἀποχαιρετήσασα τὰ τε-
 λυταῖα, ἐπῆρε τὰς Γεράς Εἰκόνας, καὶ μὴ τὴν προσήκασα συγχώρησιν ἀνε-
 χάρησεν. ὁ δὲ Θεοπνεύστος Στέφανος ἐπρόσαξεν ὅλης τῆς Πατέρας, νὰ κάμῃν
 ἀρετῆν ὁλονύκτιον, ὁμολογῶντες τὸν Κύριον. καὶ τὸ πρῶτ' ὑπῆγαν τινὲς μι-
 σόθεοι πρὸς τὸν Τύραννον λέγοντες, ὅτι ὁ Στέφανος ἔκαμε Μοασήμιον τὸ
 Πραυτέρειον, καὶ ἐμόνον ὅλας τῆς νυκτὸς φάλλασιν, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ πολίταις
 παρῆν, καὶ τῆς διδάσκει, νὰ προσκυνῶσι τὰ εἰδῶλα. ταῦτα ἀκούσας ἐθύ-
 μώθη ὁ αἰσχος, καὶ προσάσκει νὰ δυγᾶσιν τὸν Ἄγιον, νὰ τὸν θανατώσῃν ἕξω
 ἀπὸ τῆς Πόλις εἰς οὐρανὸν τόπον, ὅπου ἦτον Ναὸς κτισμῆτος τῆς Ἁγίας Μαύρας
 προπύργου, καὶ ὁ Τύραννος τὸν ἐχάλασε, καὶ ἐγένετο ὁ τόπος φονδύπτερον ὕστερα.
 ἀφ' ἧ γέν ἔδωκε καὶ τῷ Ἄγιῳ ὁ ἐναγῆς τοιαύτην ἀπόφασιν, ἔγραφε καὶ προ-
 σάγματα, καὶ τὰ ἔβαλεν εἰς ἁφῶρες τόπους τῆς Πόλεως, ὅτι ὅποιος ἄρεθῃ
 νὰ ἔχη κανεὶα φίλον Καλόγερον, ἢ τὸν κρύφει εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ καὶν μαύ-
 ρον ῥάσον νὰ ἄρεθῃ εἰς τὸ σπῆτιτε, νὰ εἶναι ἕξοριςτος. ἦτον ἐν εἰς ὄλιον
 τὴν Πόλιν πολλὴ καὶ ἀμέτρος σύγχυσις, καὶ ἐμόνον ἐχθρὸς ἐκατάβανον, ἀλ-
 λά καὶ φίλον ὁ φίλος καὶ γνώριμος, καὶ ὁ ἀδελφὸς ἀδελφόν, καὶ ὁ δῆλος τὸν κύ-
 ριον, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ἐγένετο εἰς ὄλιον τὴν Πόλιν θρῦνός τε ἀεμιώτερος, πα-
 ρὰ ὅποταν ὁ Θεοβασιλεὺς Γελιανὸς καὶ ὁ Οὐάλης εἶχασιν τὸ βασίλειον.

Ὁ δὲ δῆμιος ὅπῃ ἔσειε νὰ θανατώσῃ τὸν Ἄγιον, τὸν εὐγαλεν ἀπὸ τὸ
 Πρωτέρειον, καὶ βασιλεύσας τε ξύλον εἰς τὰς χεῖρας καὶ εἰς τὸν βῆχιλον, τὸν ἐ-
 συρην ἀπὸ τὸ μέσον τῆς Πόλεως. ὁ δὲ Τύραννος εἶχε τὴν ἡμέραν ἐκείνην
 μεγάλῃ πανήγυρι τῆς Βασιλείας, ὅθεν διὰ νὰ μὴ τῆς κακοφαιῇ πῶς εἰς
 τὴν ἑορτὴν αὐτῆς ἐγένετο αἰματοχυσία, ὅτι δὲ κερῖνάντας τὸν Ὄσιον ἀνάξιον
 ποιῆτε θανάτου, νὰ κόψῃν δηλονότι τὴν κεφαλὴν καὶ χωρὶς ἄλλῃν βάσανον, ἐ-
 πρόσαξεν νὰ τὸν σφῆξεν εἰς τὸ Πραυτέρειον. ἐπεὶτα ἔσειε κρυφὰ δύο Νέες ἀ-
 δελφὸς ὠραῖας ψυχῆ τε καὶ σώματι, οἱ τινὲς ἦσαν κρυφὰ Ὀρθόδοξοι, καὶ λέγει
 τῆς. ὑπάγετε εἰς τὴν φυλακὴν, νὰ ἄρεθῃτε τὸν Στέφανον, καὶ κολακασίσετε τὸν
 πρῶτον μὲ ἡμέρα λόγια, νὰ μὲ ὑπακούσῃ, καθὼς ἐγὼ τὸν ἐλυτήθηκα σήμε-
 ρον, καὶ τὴν ζωὴν τῆ ἐχάρισσα. εἰ δὲ καὶ δεῦ σέρξῃ, ἀλλὰ κινήσῃ τὴν γλώσ-
 σαν νὰ μᾶς ὑβεῖξῃ, δότε τε τόσον δαρμόν, ἕως νὰ ξεψυχῆσῃ ἀπὸ τῆς πό-
 ρης, νὰ δώσῃ κακὸν καὶ βίαιον θάνατον. οἱ ἀδελφοὶ ἐκείνοι ὑπῆγαν εἰς τὸν
 Ἄγιον, καὶ τῷ εἶπασιν ὅσα τῆς εἶπεν ὁ Τύραννος, ἀμὴ κακὸν δεῦ τε ἔκαμαν,
 μόνον ἐπῆραν τὴν ἐπιλογίαν, καὶ ὑπέσρεψαν εἰς τὸν βασιλέα, λέγοντες, ὅτι
 δεῦ ἤθελε νὰ τῆς ὑπακούσῃ ὁ Στέφανος, καὶ τῷ ἔδωσαν τόσας πληγαῖς, ὅπῃ
 τὸν ἀφῆκαν ὡς ἀπεθαμμένον ὀλίγον πνέοντα. ὁ δὲ Τύραννος τότε μὴ τῆς ἐφι-
 λοτίμησεν, ἀμὴ ὕστερα ὅπῃ ἔμαθε τὰ ἁφῶματα, τῆς ἐθανάτωσεν. Ὁ γὰρ Θεὸς
 Στέφανος ἐσφάξαεν εἰς τὸν Ὀρθρον τῆς μοναχῆς, καὶ ἀναγνώσαντες τὴν ἀποκ-

Ζίω, τὰς ἔδωκε τὸν τελευταῖον ἀσπασμὸν λέγωντας· χαίrete Πατέρες ἢ ἀδελφοί, ἢ φυλάγετε τὴν Ὀρθόδοξον Πίσιν ἀκριβῶς, ἢ εὐχεθε ἕξ τὴν ἀναξιόπτηί μῶ, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς τελευτῆς μῶ. ἢ φοβεμαί μὴ ἐμποδίσεν τὴν ψυχὴν μῶ οἱ δαίμονες, διὰ τὰς πολλὰς ἀμαρτίας μῶ. τότε ὅλοι οἱ Πατέρες ἔρριψαν ὡς ποταμὸν δάκρυα, ἢ ὁ Ἅγιος τὰς εἶπε νὰ τὴν ἐγγάλειν τὸ Ἱερόν καλυμαύχιον, ἢ τὸ μανδύον, τὴν ζώνην, ἢ τὸ Κεκέλιον. οἱ δὲ ἔλεγον, ὅτι δὴν ἔσπερε νὰ γυμνωθῇ ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἱμάτια τέλεια. καὶ ὁ Ἅγιος ἀπεκρίνατο, ὅς τις μέλει νὰ παλαίσῃ, κάμνει χεῖρα νὰ εἶναι ὀλόγυμνος, ὅτι δὴν εἶναι σρέπον νὰ καταπατηθῶσιν ἀπὸ τὰς ἐναγεῖς τὰ Ἅγια. ταῦτα εἶπων, ὑπήκωσαν, ἢ ἔμεινε μόνον μὴ τὴν δερματίνην χεῖρὸς καθεζόμενος, ἢ λέγων αὐτοῖς τὸ σωπίεια.

Ὁ δὲ Τύραννος ὅταν ὀξημέρωσεν ἔδαιμονίσθη καθολικῶς ἀπὸ τὸν θυμὸν, ἀκέσας ὅτι οἱ δύο νέοι ὅπῃ ἔσειλε νὰ τὸν θανατώσῃν, ὀλότελα δὴν τὴν ἔγγισαν, καὶ πηδήσας εἰς τὰ προαύλια τῆς Βασιλείων ἐφώνασεν· ὦ τῆς βίας, ὦ τῆς δειλίας. δὴν ἔχω τινὰ νὰ μὲ βοηθήσῃ ἕξ τὸν ἐχθρὸν μῶ, ὅπῃ καταγελά ἢ ὑβρίζει μῶ, συμαχούτες ἔν οἱ Στρατιῶται ἢ δῆλοί τε, τὸν ἠρώτων, τίς ἦτον ὁ ἐχθρὸς τῶ; ἢ ἔλεγε, ὅτι ὁ Στέφανος τὴν Αὐξεντίε εἰς τὴν φυλακὴν, βασανίζει τὴν ψυχὴν μῶ, ἢ πολεμᾷ μῶ ὁ ἀμνημόνυτος. τότε ἔδραμον ὅλοι εἰς τὸ Πραιτώριον ὡς ἄρχιοί λέοντες, ἢ ἐφώνασον πρὸς τὰς φύλακας, δότε μῶς ταχέως τὸν Στέφανον. ὁ ὁποῖος ὡς ἔτοιμος δὴν ἦκεν διδύς μὲ προθυμίαν ἀπάραχα λέγωντας. ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὅπῃ ζητᾶτε. ἐκεῖνοι δὲ παρὸς τὸν ἀπάραχα λέγωντας, ἢ δὴν ὄντες ἀπὸ τὰς πόδας αὐτῶ τὰ σίδηρα, τὸν ἐξάβιβζαν ἀπὸ τὴν δημοσίαν ὁδὸν, ἢ ἄλλοι τὸν ἐλάκτιζαν, ἄλλοι τὴν ἐκτυπῶσαν μὲ ξύλα, ἢ πέτρας, ἢ δὴν ἄφσαν τιμωρίαν ἢ ὕβριν τινὰ, νὰ μήτον βασανίσῃν οἱ ἀνομοί. ἢ ὅταν ἐπερῆσεν ἀπὸ τὸν Νεὸν τὴν Ἅγιῶ Θεοδώρῃ τὴν Μάρτυρος, ἐσύκωσεν ὀλίγον τὴν κεφαλὴν, νὰ δὴν ὀδοῦσῃ ὡς δὴσεβῆς τὴν τελευταῖον προσκυλήσῃν, ἢ βλέπωντας τὸν σῆμα ἀπ' ἐκείνης τὰς φωνεῖς, ὀνόματι Φιλοκράτιος, ἐθυμώθη ὁ ἀνόητος, λέγωντας. βλέπετε, πῶς θέλει νὰ γῆ μάρτυρας εἰς τὰ ὕσέρα τῶ ἐπίτος ὁ ἀμνημόνυτος; ταῦτα εἶπων ἄρπασεν σῆμα ξύλον, ἢ δίδει τῶ μὲ ἄλλω τῶ δὴν δὴν εἰς τὸν μύλιγγα. ἢ ὁ μὴ Ἅγιος ἐπελείωσε τὸ μάρτυριον, ἢ δὴν δὴν δὴν ἐφθάσε δικαίως τὸν ἀδικον, ἢ αὐτὴν τὴν ὄραν ὅπῃ ἐκτύπησε τὸν Ἅγιον, εἰσῆλθεν ἔσω τῶ δαιμόνιον ἄρχιον, ἢ πέφτωντας εἰς τὴν γῆν, ἔτειξε τὰς ὀδόντας ἢ εὐχάζεν ἀφρῆς, ἢ ἔπας ἔμεινον ἔως τέλους δεινῶς ὀδεινὸς ἢ ἀθλίως βασανιζόμενος· ἀλλὰ καὶν ἀπὸ τοῖστων θαυμάσιον δὴν ἐσωφρονίσθησαν οἱ ἀνόητοι, ἀμὴ ἢ ἔπως ἀπεθαμνῆρον ἔσυρναν τὸν Ἅγιον, ἢ δὴν ἔμεινε κανεῖα μέλος τῶ μακαρίε Στεφάνε ἀσεφάωντον. αἱ χεῖρες ἢ πόδες τῶ εἰς τὰς λίθας ἐσωτερίφθησαν, τὰ δάκτυλα ἢ ὀνύχια ἀνεσάρθησαν, ἢ κοιλία τῶ ἔσασσε, καὶ ἐχύθησαν ὅλα τῶ τὰ ἐντόδια, ὅτι σῆμα ἀπ' ἐκείνης τὰς μιαρῆς ἐπῆρε μίαν μεγάλην πέτραν μὲ τὰ δύο χεῖρα, ἢ τὴν ἐκτύπησεν εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ διδύς ὅλη ἡ κρυφία τῆς σπλαγχνῶν σὴν δέσσις ἐχύθη. πλὴν ἔπε τότε τὸν ἀφῆκαν οἱ ἀχόρταγοι, ἀλλὰ τὸν ἐτράβιβζαν ὄλον τὸν δρόμον, ἢ τὴν ἐκτυπῶσαν μὲ λίθας ἢ μόνον οἱ ἀῶδες, ἀλλὰ ἢ αἱ γυναῖκες ἢ τὰ παιδία ἔρριπταν πέτρας ἐπάνω τῶ, ἕξ νὰ φωνῶσι πισοί πρὸς τὸν Τύραννον. ὅταν δὲ ἐφθάσαν εἰς τὸν τόπον τῶ βοδῶς, εἰς κάπηλας ὅπῃ ἔβλυσαν

ὄφρα, ἄρπασεν εἷς δαυλὸν ἀπὸ τῆς φατῆς, καὶ κτυπώντας τε εἰς τὴν κεφαλῆν, ἐχίδνη εἰς δύο μερτικὰ, ὅθεν ἐχίδνη εἰς τὴν γλῶσσαν οὐ μολόστε. τότε τὸν εἷας ἀσεβῆς τὴν κλῆσιν Θεόδωρος, ἐκαμώθη πᾶς ἐγγύς ῥησε καὶ ἔπεσε, καὶ ἔτις ἔβαλεν εἰς τὸ μανδύλιόν τε τὸν μυελὸν τῆς Ἀγίας, καὶ κρύβωντάς του ἔδραμε πάλιν νὰ ἴδῃ τὴν θελήν ῥίψῃ τὸ Ἅγιον Λείψανον, καὶ τὸ ἔσυραν ἕως τῆς μονῆς τῆς Μοιοκίονος, ὅτι ἐκεῖ εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον ἦτον ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἀγίας πολιτοδομητῆς Θεάρεσσα. καὶ δεῖνὰ τὴν δυναστεύσαν νὰ ῥίψῃ καὶ αὐτὴ λίθους εἰς τὸ Λείψανον, τὸν ἐπέρασαν ἀπ' ἐκεῖ ὀπίσσω, ἀλλὰ ἐκεῖνη τὸ ἔφοργνώρισεν, ὅθεν ἔφυγε προηίτερα, καὶ ἐκρύβη εἰς εἷς τάφον σκοτεινόν. οἱ δὲ ἀνόσιοι μὴ διδόντες αὐτῷ, ἐρρήξαν τὸν Ἅγιον εἰς τὸν λάκκον, ὅπως ἔβαναν τὰς καταδικασμύνας Ἐπιλύνας. ὅθεν ἐπληρώθη καὶ εἰς αὐτὸν ἡ προφητεία, καὶ μὴ αὐτὸν ἐλογίσθη ὁ δίκαιος. τότε γὰρ ὑποσφύροντες οἱ φονεῖς, ἀνήγγειλαν χαίροντες χαίροντι τῷ Βασιλεῖ τὰ γρόμματα, ὅστις ἔκαμε ἔραπξαν πλοσίαν καὶ τὰς ἐφίλοισεν. ἐτελειώθη δὲ ὁ πολυάριθμος Στέφανος, ὅταν ἦτον ἐγὼ, χρόνων, τῆς κη. τῆς Νοεμβρίου, τῆς ὁποίας ἡμέρας ἦτον ὁ Οὐρανὸς ξάστερος, λαμπρῶν εἰς ἀνακόκκινον σμίερον εἰς τὴν κορυφῆν τῆς ὄρας, ὅπως ἀσκήδου ὁ Ὁσῖος, ἔπειτα ἦλθεν εἰς τὴν Πόλιν τὸ σμίερον, καὶ ἔγινε μαῦρον, καὶ ἐσκοτίσεν ὅλον τὸν αἶρα, καὶ ἔπεσε τόσον μεγάλη χαλαρὴ μόνον εἰς τὴν χώραν μέσσα, ὅπως ἦτον θαῦμα ξηαίσιον, καὶ πολλοὶ ἐκινδύνωσαν. ὅθεν ἐγνωρίθη σαφέστατα, πῶς ὁ Θεὸς ἔδειξε τοῖσιν σημείον εἰς ἔλεγχον τῶν ἀσεβῶν, καὶ δεῖν δόξαν τῆς δόξης. ἡ δὲ δολία δέλη ἐκεῖνη τῆς Ὀσίας Ἀγνης, ὅπως ἐσυκοφαντήσῃ τὴν Κυρίαν τῆς μετὰ τὸν Ἅγιον, ἔλαβε καὶ αὐτὴ μετὰ τὸν τοῖτον ἀπὸ τὸν Δικαιοκρίτῳ παρεπόντως ἀτάμειψιν. ἦγεν ὑπανδρούσας αὐτῷ ὁ προφήτης Αὐλικάλαμος δεῖν τὴν συκοφαντίαν, καθὼς τῆς ἐπέξεν, ἐγγασρώθη δύο παιδία δίδυμα. καὶ μίαν νύκτα ὅπως τὰ ἐβόησεν, ἠγέρθησαν ὄρθα, ὡς τοῦ θαύματος, καὶ ἐμάσθησαν τὰ βυζὰ τῆς Μητρός αὐτῆς, καὶ παροδύς ἡ ἀδελία ἀδελίας ἐξέφυγε, καὶ ἐμόνον αὐτῷ ἐθανάτωσαν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τὰ ἐχιδνότονα εἷς τὸ ἄλλο ἐφόνευσεν. ταῦτα γίνονται τῶν συκοφαντῶν τὰ ἐπιτίμια, ἀλλὰ ἀπέσαστε καὶ ἄλλο παρόμοιον. ὁ Θεοσεβὴς ἐκεῖνος Θεόδωρος, ὅπως ἐκρυψε τὸν μυελὸν τῆς Ἀγίας τὸν ὑπῆλθον εἰς τὴν μονῆν τῆς Ἀγίας Δίης, καὶ λέγει τῆς κρυφῆς μαρτυροῦς, ὅπως ἦτον εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς Μονῆς, καὶ ἐκεῖ εἰς εἷς σεντικάν, μικρὸν ἔβαλε τὸν μυελὸν, καὶ τὸν ἐκρύψαν, καὶ μόνον εἷς μικρὸν παιδίον τὸ εἶδε πῶς τὸ ἔβαλεν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα εἰς τόπον ὑπόκρυφον. καὶ ἀφ' ἐπεί ῥασε καιρὸς, καὶ ἦλθε τὸ παιδίον εἰς ἡλικίαν νόμιμον, ἐπαρεκάλεσεν τὸν Ἡγέμεινον νὰ τὸν χειροτονήσῃ ἱερέον, καὶ αὐτὸς δεῖν ἦθελεν, ἐγνωρίζοντας πᾶς ἦτον ἀνδραγαθὸς εἰς τὰ θεῖα καὶ ἀμελέστατος.

Ὁ δὲ νέος ἐφοβήσθη τὸν Ἡγέμεινον, νὰ τὴν κάμῃ ζημίαν μεγάλην. καὶ ταῦτα εἰπὼν ἔκλεψε τὸ σεντικάν, ὅπως εἶχε τῆς Ἀγίας τὸν μυελὸν, καὶ ἔδραμην εἰς τὸν Βασιλεῖα, καὶ λέγει τῆς. ὁ Ἡγέμεινός με καὶ ὁ Θεόδωρος, ὅπως ἐξάγεισες εἰς τὴν Σικελίαν, προσκυνησὶ τὰ κόκκαλα τῆς κακέρξαν, ὅπως φονεῖς, καὶ ἐσθία ὀνομάζεσιν νέον Ἰπποκράτην καὶ Τύραννον, καὶ σε ἤφερα τῶν τὸ λατρεῖον, νὰ πισωθῆς τὴν ἀλήθειαν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐθυμώθη, καὶ εἶπε τῆς νέου,

νά φυλάγη τὸ σεντέκι ἀκριβῶς, ἕως ἄλλω τε προσάξω, τὸν δὲ Ἡγέμῃον ἐφυλάκωσε, δεδεμμένον χεῖρας καὶ πόδας με' ἄλυσον. ἔπειτα δὲ καὶ ἠθέραν διὰ τὴν Σικελίαν τὸν Θεοδώρον, τὸν ὁποῖον πρότερον ἐξώρῃσε, ἕνεκεν τῶν ἐκατάβαλων, πῶς ἐπροσκύβει τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, καὶ παροργίσας τὸν παῖδα ἐμπαροῦσεν τῶ Ἡγέμῃ καὶ τῶ Θεοδώρῳ, καὶ ἐλέγχων αὐτὰς, ἀρνήθησαν λέγοντες, ὅτι οὐδὲν ἔχουσιν τίποτε. τότε προσάσκει τὸ παιδίον ὁ Τύραννος, νὰ φέρῃ τὸ λαρνακίδιον, τὸ ὁποῖον ἔγινεν ἄφαντον (ὡ τῶ θαύματος) ἕως τῆς σήμερον. ὁ δὲ πονηρότατος Τύραννος ὅταν εἶδε πῶς οὐδὲν ἔβριθον τὸ ἀγγεῖον, ἐγνώρισε πῶς ἦτον θαυμασίον. ὅθεν ἔχε νὰ μὴ αὐξήσῃ ἡ δόξα τῆς Ἀγίας, νὰ λέγῃ, ὅτι ἐθαυματέρησεν, ἐρρήξε τὸ πταίσιμον ὅλον εἰς τὸν συκοφαντῆν, πῶς τὸς ἐγκάλεισε ψεύματα. καὶ αὐτὰς μὴ ἀφῆκεν ὡς ἀναίτιες χωρὶς τινὰ παιδεύσιν, τὸ δὲ παιδίον ἔδειρεν ὡς ψύδιον, καὶ τὸ ἐξώρῃσε, καὶ ἔτιωσ' ἔπεσεν εἰς τὸν λάκκον, ὅπερ ἔχε τὸς ἄλλας ἐκατασκύβασεν. ἔτιωσ' ἐν ὅσοι ἠδίκησαν τὸν Ἄγιον, ἔλαβον διὰ τῶτον τὸν Κόσμον τὸν ἀρραβῶνα τῆς αἰωνίης κολάσεως. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Κοσμώνυμος ἀπέθανε κακὸν θάνατον, καθὼς εἰς τὸν χρονολογῆτον φαίνεται. ὅτι καθὼς αὐτὸς ὑπήγγυε νὰ κτυπήσῃ καὶ τῶ Βυζαντινῶν πόλεμον, ἦλθεν εἰς αὐτὸν ὀργὴ θεϊκὴ, καὶ εὐγαλῶν εἰς τὰ σκέλη δεινῶ ἀφούρειαν, ἡ ὁποία τὸν ἔκαιεν ὡς ἀπτόμῃρα κάρβυνα, καὶ ἔτιωσ' ὁ κακὸς κακῶς ἐξέφυξε, καὶ ἔδωκε δίκην τῶ ἀδίκων τε παράξων. ὅτι ὁ Δίκαιος Κελεῖς οὐδὲν ἀφίνει κακουργίαν ἀπαιδύτων, ἔχε δόξαν αὐτῶ καὶ μεγαλοφρέπειαν. ὡ ἀρέπει τιμὴ, καὶ προσκυῖσις εἰς τὸς αἰῶνας. Ἀμήν.

Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Ι Ω , Ι Δ'.

Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων

ΘΥΡΣΟΥ, ΛΕΥΚΙΟΥ, ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ,
ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ, ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ,
ΑΡΡΙΑΝΟΥ,

Καὶ τῶ σω αὐτοῖς.

Οὗτοι ἦσαν τὸν καιρὸν τῶ Δεκίῃ διὰ τὴν χώραν τῶ Βιθυνῶν, διὰ γένος λαμπαρόν καὶ φειφίμον, εἰς δὲ τῆς δυσέβειαν ἐφαίνον λαμπαρότεροι καὶ φειφίμενέτεροι, ἐπειδὴ ὑπέμειναν διὰ τὸς ἀσεβεῖς ἁγέφορα παιδολύπεια, καὶ οὐδὲν ἐνίκηθησαν οἱ ἀήτητοι. ἦσαν ἐν τότε εἰς ὅλα τὰ Κάστρα, καὶ Πόλεις ὠμοὶ καὶ ἀνήμεροι Ἄρχοντες, καὶ ἐτιμωροῦσεν τὸς πιστὰς ἀνελεημόνητα. ἦλθε δὲ καὶ εἰς τὴν Καισάρειαν, ὅπερ ἐκατοικῶσαν οἱ Ἄγιοι, ὄνας Ἄρχων Καμβεῖκιος ὀνόματι, ὃς τις ἐπιμελείτο πολλὰ τὰ Εἰδῶλα, ἔκτισε βαμῆς, ἔκαμνε θυσίας, καὶ εἶτι ἄλλο ἐδύωτο, πρὸς Θεραπείαν τῶ ἀναιδήτων Εἰδώλων ὁ τῶτων

ἀνοσι-

αιονιότερος. καὶ ἔ μόνον αὐτὸς ἦτον εἰς αὐτῷ τῷ πλανῶν βεβουδισμῶς, ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας ἔπαχε νὰ ρίψῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν ὁ ἀτυχετός, ἄλλους μὲ κολασθείας, καὶ ἄλλους μὲ κολασθείας.

Ὁ δὲ Λόκιος ἦτον ἀπὸ τὰς πρώτας τῆς Πόλεως, καὶ βλέπων τὰς θλίψεις τῆς δικαίων, ἐθλίβετο, καὶ τὰς εὐπατο ὡς συμπαθέσατος. ὅθεν ἀπὸ τὸν θεῖον ζῆλον ἀνεφλέγετο ἡ καρδίαις νὰ παρρησιασθῆ ἔξ τῷ δισεβείαν, μὴ καταφέροντας νὰ βλέπῃ τὸν ἀληθῆ Θεὸν ὑβρίζοντων. ἀπῆλθεν ἔν αυτοκάλεσος μίαν ἡμέραν, ὅταν ἦυρε καιρὸν ἀρμόδιον, καὶ λέγει ταῦτα πρὸς τὸν Κεμβεϊκιον· ὁρατὶ φονεύεις τὴν ψυχὴν σου παλαίπαρε, προσκυμῶντας κωφὰ καὶ ἀναίδητα Εἰδωλα; καὶ ἔ μόνον ἐσὺ ὑπάγεις εἰς τὴν ἀπώλειαν, ἀμὴ βιάζεις καὶ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους, νὰ θύωνται τῷ λίθων καὶ ξύλων ἀναιδητότεροι; κάλλιον νὰ ἐγνώριζες τὸν ἀληθῆ Θεόν, καὶ σωτηρίαν σου, νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ἀφίαντας τὸ σκότος τῆς ματαιότητος. ταῦτα αἰέσας ὁ Ἡγεμὼν ἐξαίφνης ἀπὸ τὸν Λόκιον, ἐθυμάθη, καὶ προσάσσει (χωρὶς νὰ τὸν ἐξετάσῃ ὀλοτέλα) νὰ τὸν τανύσῃ, καὶ νὰ τὸν δέρνῃ εἰς τὴν ῥάχην ἀσπλαγχνα. ὁ δὲ Μάρτυς εἰδέχετο τὰς πληγὰς γλυκύτητα, ὀλογῶν καὶ ὀχαισῶν τὸν Κύριον. ὅθεν ὁ Τύραννος βλέπωντας, ὅτι δὲν ἐσυλλογίζετο τὰς ραβδισμῶς, ἐπρόσασσε νὰ τὸν δέρνῃ χειρότερα, καὶ τὸσον τὸν ἐμασίγασαν, ὅπῃ ὄλον τὸ σῶμά τε ἔγινεν ἀπαλὸν, τὰ κόκκαλα ἐσωτερίφθησαν, καὶ αὐτοὶ οἱ δῆμοι ἐκκράδθησαν. ὁ δὲ Ἅγιος ἤυχετο νὰ λάβῃ τὴν ψυχὴν τὸν Κύριος. ταῦτα αἰέσας ὁ Ἡγεμὼν, ἐγνώρισεν ἀπὸ τῆς καρτερίας τῆς Μάρτυρος, καὶ ἀπὸ τῆς παρρησίας τε ὅπῃ ἦλθεν αὐτόκλητος εἰς τὰ κολασθεία, καὶ ἐκατάλαβε, πῶς δὲν ἦτον ἔξ νὰ μεταξέψῃ ἡ γνώμη τε. ὅθεν εἶπεν αὐτῷ χάριον τινὰ προσποιούμενος, ἐπειδὴ ποθεῖς τὸν θάνατον Λόκιε, ἐγὼ νὰ σε τὸν χαρίσω, καθὼς καὶ ἄλλες πολλὰς πολλὰς ὁμοίως σε πλανημῶς Χριστιανὰς ἐθανάτωσα. ἔπως εἰπὼν, ἐπρόσασσε νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃν ἔξω τῆς πόλεως. ὑπήκουεν ὁ Ἅγιος εἰς τὸν τύπον τῆς καταδικῆς ἀγαλλιούμενος, μὲ φαιδρὸν καὶ ἰλαρὸν πρόσωπον, ὡσπερ νὰ ἔμελλε νὰ σεφανωθῆ, καθὼς ὄντως ἐσεφανώθη εἰς τὰ Οὐράνια, ὡς νὰ ἴμως ἀθλήσας καὶ δίκαια. ἔπως ἔν δισεβείως ἐτελειώθη ὁ Ἅγιος. ἡ δὲ μακαρία τε ψυχὴ ἀπῆλθεν εἰς τὰ Οὐράνια, νὰ συνδύφρανεται μὲ τὰς Ἁγίας Ἀγγέλους αἰώνια. ἀπῆλθεν ἔν πανταχῆ αὐτὴ ἡ φήμη ἔξ τὸν Λόκιον. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι Χριστιανοὶ ἔξ τῷ ὠμότητα τῆς Κεμβεϊκίης ἐκρύπτοντο, ὁ δὲ Θεῖος Θύρσος θεῖω ζῆλω κινέμενος, ὑπῆγε πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ λέγει τε. χαίροις Κράτιστε Ἡγεμῶν. ὁ δὲ Ἄρχων καὶ αὐτὸς αὐτὸν ὁμοίως ἀντεχαιρέτισε. λέγει τε ὁ Θύρσος, εἶναι συγχαρημῶν νὰ συμμιμῶν καὶ ἡμεῖς οἱ ἀρχόμενοι πρὸς ἐσᾶς τῆς Ἀρχοντας εἶτι θέλει πᾶς εὐας καὶ τὸ δίκαιον. ἡ μόνον νὰ σᾶς ὑπακούωμῃ χωρὶς λόγου καὶ ἀποκρίσεως; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. ναί, πᾶς εὐας εἶναι ἐλθέτωρ νὰ λέγῃ εἰς τὸ κελίον, καὶ μάλισα ὅταν λέγῃ ὠφελίμα λόγια. καὶ ὁ Θύρσος· τίς λόγος ἔν εἶναι ὠφελιμότερος, ὡς ἐκεῖνος ὅπῃ τὴν ψυχὴν σου λυβῶνει ἀπὸ τὸν αἰώνιον θάνατον; ἐγὼ ἐπ' ἀληθείας ἦλθα, νὰ σε ὀδηγήσω πρὸς τὴν ἀλήθειαν, νὰ σε συμβεβῶσω τὴν σωτηρίαν σου, ὁρατὶ σε λυπῶμαι, καὶ θλίβεται ἡ καρδία μου, πῶς προσκυμᾶς λίθων καὶ ξύλων ἀνόητα, καὶ ἀφίεις τὸν ἀληθῆ Θεόν, ὅπῃ ἔκαμε τὸν Οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν, καὶ ἄπασαν τὴν ὑφήλιον. ταῦτα εἰπὼν μὴ παρρησίας

σίας ὁ Ἅγιος, τὴ ἕφερε πολλὰς ῥήσεις εἰς μαρτυρίαν ὑπὸ τῆς Προφητίας ἕνεκα
 νὰ μὴ προσκυμῶν οἱ ἄνθρωποι ἄλλο εἶδος, εἰμὴ μόνον τὸν εὐα Θεόν. ὁ δὲ
 Ἡγεμῶν ἀπεκείνατο, ἡ πολλὴ σε ἀειχλωτῖα σε φανερώσει πῶς εἶσαι εἰς τὴν
 πλῆθυν ἢ ἀδύναμι τῆς Χειρῶν, πλὴν ἄφες αὐτὰ τὰ φλυαρίσματα καὶ
 μάταια ἐρωτήματα, νὰ τὰ λύσῃ οἱ παῖδες, ὅτῃ κἀφένται εἰς τὸ χολεῖον
 εἰς ἀδειαν. σὺ δὲ ὑπάκουσον τὰ Βασιλικά προστάγματα, ἢ προσελθὼν θυ-
 σίαςσον τοῖς Θεοῖς, εἰδὲ μὴ, ἐγὼ σε θέλω δάσει ἀντίδοσιν ἢ παιδύσιν εὐκαι-
 ρον τῆς ἀκαίρης ματαιολογίας ἢ ἀυθαδεῖας σε. ἢ ὁ Ἅγιος, δεῦ εἶναι ἀρέπον νὰ
 γνώμῃ οἱ λογικοὶ ἄλογοι ἢ ἀνόητοι, νὰ προσκυμῶσαιμῃ ἀνείδτητα ἢ ἄλογα
 κτίσματα. ὅθεν δεῦ πείδομαι νὰ ἀρνηθῶ τὴν Εὐσέβειαν. λοιπὸν ἐπειδὴ δὲν
 κείνεις μὲ κείσιν εὐλογον, ἀλλὰ βία ἢ δυναστεία, κάμε εἴτι βύλασαι.

Καὶ ὁ Ἄρχων, τάχα ἔλε νὰ σε δείξω ἡμερον πρόσωπον, σὲ ἔπαμα ἢ ἔ-
 γινες αὐθαδέστερος; ἀλλὰ βλέπων σε σωτερόν ἢ φρόνιμον, σὲ φθάνων
 τὸ συμφέρον σε, περὶ δοκιμάσης τὰ κολασήεια. λοιπὸν ὑπάγε εἰς τὸν Ναόν,
 καὶ ὑπόδος τοῖς Θεοῖς τὴν ἀρέπυσω προσκυμῶσιν, νὰ σε συγχωρήσαι τὰ
 κατότερα, νὰ γῆς φίλος τῆ μεγάλε Βασιλέως, καὶ νὰ τιμηθῆς πολλὰ ὑπὸ
 λόγε με. λέγει τὸν ὁ Ἅγιος, ἐγὼ ὑπὸ πολὺ καιρὸν ἐγνώρισα τὴν ἀλή-
 θειαν, ἢ καταγελάσας τὰ ἀκάθαρτα βδελύγματα τῆ ψεύδωνύμων θεῶν σας,
 ἐποροτίμησα τὴν Πίσιν τῆ Χειρῶν τὴν ἀμάμητον. λοιπὸν μὴ ἀμελῆς, ἀλλὰ
 κάμε καθὼς ὁ Βασιλεύς σε ἐπρόσάξε. τότε προσάσει νέες δυνατῆς ἀνδρειω-
 μήνης, νὰ τὸν δέρην εἰς ὅλον τὸ σῶμα ἕως νὰ κεραιθῆν νὰ ἀλλάσωνται, ἔ-
 πεται νὰ τὸν δέσεν δυνατῆ με λυεῖα ὑπὸ τὰ ἄκρα τῆ χειρῶν ἢ τῆ ποδῶν
 τε, ἢ νὰ τὰ ξαβίζην τόσον ἰχυρῶς, ἕως νὰ εὐγεν ὑπὸ τὸν τόπον αἰ ἀρμα-
 νίας, νὰ ξεχωρίσιν τὰ μέλη ὑπὸ ταῖς φύλισες. ὁ μὲν ἔν Ἅγιος ὑπέμεινε
 πικαύτῃ ὀδύμῃ ἀνύποιον μὲ φαιδρόν καὶ ἀγαλλόμενον πρόσωπον. ὁ δὲ Τύ-
 ραννος ἐφθόνησεν εἰς τὴν φαιδρότητα καὶ ἀνδρὸν τῆ προσώπετε, καὶ προσάσ-
 σει νὰ τὸν λύσῃ ὑπὸ τὰ δεσμά, καὶ νὰ κατακέντησι μὲ σίδηρον τὸ πρόσω-
 πον αὐτῆ, ἢ τὰ βλέφαρα. τῆς γρημῆς, ἐνεπλήθη ὁ Θεὸς Θύρσος θάρσος
 κατὰ Θεῶ, ἢ ἠλεγχε μάλλον μὲ πολλῆν παρρησίαν τὸν Τύραννον, λέγων-
 τας· πρόσχε εἰς ἐμὲ, νὰ καταλάβῃς τῆ Χειρῶν με τὴν δύναμιν. ὅτι ὅσον
 ἐσὺ ἀφανίζεις τὸ σῶμά με, τόσον ἐκεῖνος με δίδει φεριστοτέραν δμορφίαν
 ἢ ὠραιότητα, ἕνατι ἐπέταις ἢ πληγαῖς ἢ εἴγματα καλωπίξισι τὰς ψυχῆς
 μας καὶ σώματα. ταῦτα ἀκούων ὁ Τύραννος ἔβραζεν ὑπὸ τὸν θυμόν τε, μὴ
 ἰξδύραντας πῶς νὰ κάμῃ νὰ μὴ τὸν πολεμῆ με τὴν γλώσσῃν τε, ἢ προσάσ-
 σει νὰ δέρην τῆς σιαγόνας τε μὲ σραβίλας χαλκῆς, ἕως νὰ σωτεροθῆν οἱ
 ὀδόντες τε. ἀλλὰ ἢ ταῦτῃ ὑπομῶν τὴν τιμωρίαν ὁ Ἅγιος, εἶχε πάλιν τὴν
 προτέραν φαιδρότητα, ἢ πάντοτε διλογῶν ἠνχαρίσα τὸν Κύριον, ἢ δεῦ ἔλει-
 πε ποτὲ ὁ ὕμνος ὑπὸ τὸ σῶμα τε, ἀλλὰ ἢ ταῦτα ἔξαπτον τὸν θυμόν τῆ Ἄρ-
 χοντος. ἢ λέγει τῆ Μάρτυρι, μὴ βάλῃς εἰς τὸν νένσε Θύρσε, ὅτι μόνον
 αὐτὰ τὰ μικρὰ κολασήεια ὅτῃ σε ἔδωσα, εἶχες μόνον νὰ πάθῃς, ἀλλὰ γί-
 νωσκε, ὅτι τόσα θέλεις δοκιμάσει, ὅτῃ νὰ μάθῃς μὲ ποῖον ἔσποιν οἱ ἀ-
 πειθεῖς παιδύονται. ἢ ὁ Μάρτυς ἔλεγε. τῆ μεγίστων τέτων καλῶν δχαρι-
 σῶσοι, ὅτῃ με ὠφελεῖς τὴν ψυχῆ με τὰ προσσχενὰ ἐπέτα ἢ μικρὰ κολα-
 σήεια. νὰ φθακαλώσε μὴ φθορήσης, μήτε ἀμελήσης νὰ με δώσης τόσον

ἀπόλασιν. τότε ἔβρασαν μολύβι, ἢ ἀπλώσαντες εἰς κλίνην γυμνὸν τὸν Ἀ-
 γιον κρήμητα, ἤλθασιν τινὲς μαντεῖς ἢ γόντες πολυξόδροι, ἢ τῷ ἔλεγον· κά-
 με τὸ θέλημα τῷ Ἡγεμόνος, νὰ γλυτώσῃς διὰ τὸν κίνδυνον, καὶ ὁ Θεὸς σου
 εἶναι φιλιάνθρωπος, καθὼς ἀκούει ἢ πανάγαθος, ἢ σὺ θέλει συγχωρήσει
 ἅξ τὴν ἀδύναειαν τῆς φύσεως. ταῦτα μὴ αὐτοὶ ἔλεγον διὰ τὸν δόλιον Ἀρχον-
 τα προσωσώμενοι. ὁ δὲ Ἅγιος ἀπεκρίνατο· ἐγὼ μὴ ὑπομὲναι τὴς προσωκαίρας
 αὐτὰς τιμωρίας, ἅξ νὰ φύγω τὴν αἰώνιον κόλασιν, καὶ νὰ δοξασθῶ εἰς τὴν
 Βασιλείαν τῆς Οὐρανῶν αἰώνια. ἀλλὰ ἐσεῖς ὅπῃ φιλονεικᾶτε πρὸς τὴν ἀλή-
 θεϊαν, γινώσκετε ὅτι αὐτὸς ὁ μόλυβδος ὅπῃ βράζειτε νὰ μὲ καύσετε, θέλει
 ῥῆει μαρτύριον τῆς κακίας σας, νὰ ἀδωδῶσῃ πολλὰς διὰ λόγους εἰς τὸ
 πῦρ τὸ ἄσβεστον, νὰ κολάζεθε ὡς ἀσεβεῖς αἰώνια. ὁ μὲν ἔν Ἅγιος ταῦτα ἔ-
 λεγν, ὅτι ἡ Θεία χάρις ἐγέμιζε τὴν καρδίαν τε. οἱ δὲ ἀνομοὶ ἐνόμιζον ταῦ-
 τα λήρης ἢ φλυαρίσματα, ἢ ἔχυσαν ἐπάνω εἰς τὴν γεγυμνασμένην τε ράχην
 τὸν μόλυβδον βράζοντα. ἀλλ' ὁ τῆς θαυμασίως Δεσποτα, ὁ μόλυβδος δὲν
 ἐγγίξε ποσῶς εἰς τὰς σάρκας τε, ἀλλὰ ἐπήδησεν εἰς τὰ πρόσωπα τῆς ἀσε-
 βῶν, ἢ πολλὰς ἐθανάτωσεν. ὁ μὲν ἔν Ἅγιος ἠγέρθη τῆς κλίνης ἀβλαβῆς
 μὲ θαῦμα τῆς ὀρώντων ἢ ἐκπληξιν.

Ὁ δὲ Τύραννος ὡς τυφλὸς ἢ ἀνόητος ἀργίζετο μᾶλλον κατ' αὐτῆ, καὶ τὸν
 ἔλεγε γόντα, ἢ ὑσερον πάλιν τῷ ἔδωκε τιμωρίας πικρότερας. ἀλλὰ ἔδειξε
 τὴν αὐτὴν ἀνδρείαν ὡς πρότερον, ἢ φωνὴν ἠκέτο ἀνωθεν, ἢ ὅποια ἐθάρρυνε
 τὸν ἀδελφίῳ περισσότερον, ἢ τῆς μὴ δυσεβεῖς ἐπάραξε, ἢ τῆς ψυχὰς αὐτῆς
 ἐθορύβησε, τῆς δὲ ὀσεβεῖς ἐσερέωσεν. ὅθεν ὁ Τύραννος τὴν αἰχμὴν μὴ
 ὑποφέροντας, ἐφυλάκωσε πάλιν μὲ ἄλυτον δεδεμμένον τὸν Μάρτυρα, ἅξ νὰ
 συλλογιθῆ μὲ ποίαν ἄλλῃ βάσανον νὰ ἀναλώσῃ τὸ σῶμα τε. ὁ δὲ Μάρτυς
 προσέπιπτε τῷ Δεσπότην θερμότητα, ἢ ἔδεετο νὰ τὸν ἀξιώσῃ τῷ Θεῷ Βαπ-
 τίσματος, ἅξ νὰ ῥῆν χρισμιώτερος δειλότες, ὅτι ἀνομι δὲν ἦτον βαπτισμέ-
 νος. ὁ δὲ Θεὸς ἐπήκουσε τῆς αἰτήσεώς τε, ἢ τὸν ἠξίωσε νὰ λάβῃ δύο βαπ-
 τίσματα, ἢ γεν τὸ δι' ὕδατος ἢ Πνεύματος, καὶ τὸ τῷ Μαρτυρίῳ. τὸ μεσονυκ-
 τὸν ἤλθεν ὁ Δεσπότης εἰς τὴν φυλακὴν, νὰ ἐπιπνέψῃ τὸν δειλόν τε, καὶ διδύς
 αἱ πόρταις ἀνοίξασιν διὰ λόγους, αἱ ἄλυτες ἔλυσαν, ἢ φῶς μέγα ἔλαμ-
 βον εἰς τὸ δεσμοτήριον. ὅθεν ὁ Ἅγιος διήκου ἔξω, καὶ ὑπῆλθον ὀδηγέμενος
 διὰ θεῖον φῶς εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς Πόλεως, ὅστις ἦτον κρυμμένος ἅξ τὸν
 φόβον τῆς Ἑλλήνων, καὶ ἰδὼν τὸν Ἅγιον ἐθαύμασε, πῶς δῖρεθι ἐκεῖ, ὅπῃ
 εἶχε ἀκῆσιν τὰ ἄδλάτα. πεσὼν ἔν δὲ τῆς γῆς ἐπροσκύνησεν αὐτόν. ὅστις ὁ-
 μοίως ἐπροσκύνησε τὸν Ἀρχιερέα λέγωντας, ἐγὼ Πάτερ τίμιε ἤλθον νὰ μὲ
 ἀλογήσῃς, ἢ ὄχι νὰ ζητῆς ἀλογίαν διὰ λόγους, ἅξ ἐγὼ εἶμαι ἀνομι ἀβά-
 πτιστος, καὶ μὴ ἀμελήσῃς νὰ μὲ τελειώσῃς μὲ τὸ λαβὼν τῆς ἀγαθότητος.
 τότες ἔν ἀφ' ἑ βεβαπίθῃ, ἔκαμε τὴν προσοχίαν αὐτῷ λέγωντας. Κύριε Ἰη-
 σὺ Χριστέ ὁ Θεὸς μου, ὅπῃ μὲ ἠξίωσες νὰ βαπτισθῶ εἰς τὸ ὄνομα σου, αὐτὸς
 με ἀξίωσον νὰ λάβω ἢ θανάτον δι' ἀγάπην σου. τότες ἀλόγησεν ὄνας τὸν
 ἀλλοιῶν, ἢ ἀποχαιρέτησε τὸν Ἐπίσκοπον, ἢ ἔστρεψε πάλιν εἰς τὴν φυλα-
 κὴν ὀδηγέμενος διὰ φῶς θεῖον, ἀπολεθῶντες τε καὶ Ἅγιοι Ἄγγελοι, τῆς ὁ-
 ποίας εἶδαν ὅσοι ἦσαν ἀξιοὶ. ἐμεινεν ἔν ἐκεῖ τῷ Θεῷ προσοχόμενος. Ἐκεί-
 νας τῆς ἡμέρας ἤλθον ἐκεῖ ὄνας Κόμης Σιλβανὸς καλέμενος, σκληρὸς πολλὰ

ἢ ἀπαύθραπος ἀθραπος, ὅστις ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Βασιλέα Ἑξοσίαν, νὰ ἐξοτάξῃ τὰς ἄλλας Ἡγεμόνας καὶ Ἀρχοντας, ὅπως ἐκόλαζαν τὰς Χειριωνέας, νὰ ἰδῇ ἐαυτὸν τὰς δίδου δεινὰ κολασήρια. καὶ ἀπέσας πρὸς τὰς Θύρας, πῶς ἔλαβε τὸσα βάσανα, καὶ δὲν ἐδωδέτα νὰ τὸν νικήσῃ πασῶς ὁ Κεμβεῖμιος, ἡλθον ὅπαιτα ἐκεῖ εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ νὰ τὸν ἀφωτίσῃ ὁ ἀλιπῆμιος. κατῆσας ἐν εἰς τὸν θρόνον μετὰ τὸν Κεμβεῖμιον, ἤφεραν τὸν Ἄγιον, καὶ λέγει τὸ. μὴ νομίσης Θύρσε, πῶς τὰ κολασήρια, ὅπως ἔλαβες ἕως τὴν σήμερον εἶναι ὅμοια μετὰ ἐκεῖνα ὅπερ σὲ θέλω δώσει ἐγὼ καὶ τὴν κακοδοξίαν σου; καὶ ὁ Ἄγιος ὁ Κύριός μου Ἰησοῦς Χριστός, ὅπως μετὰ ἐδωμάτωσε πρότερον, καὶ ὑπέμενε ἐκεῖνα, αὐτὸς καὶ τώρα μετὰ θέλει λυβῶσει ἀπὸ τὰς χεῖράς σου. ἐπειδὴ αὐτὸν μόνον ὁμολογῶ Θεὸν ἀληθῆστατον, ἀλλὰ οἱ Θεοῖσας ἐσῆς εἶναι μῦθοι καὶ φλυαγίσματα. ὁμως ἀνὸς ἐξέλιξ νὰ ἀφήσῃ τὴν βίαν καὶ δουλασίαν, ἃς ἐξελεχθῆμεν μετὰ λόγον, καὶ δεῖξαι μὴ τίνα θέλεις νὰ προσκυνήσω, καὶ τότε ἀνὸς μετὰ καταπίσης μετὰ δικαιοσύνην, ἔχεις ἔπαινον. λέγει τὸ ὁ Κόμης ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὸν Ναόν, καὶ ἐκεῖ σὲ θέλω ὑποδείξει ποῖον Θεὸν νὰ προσκυνήσῃς πρότερον. ἀπελθόντες ἐν, τὸ ἐδείξε τὸ Εἶδαλον τὸ Ἀπόλλωνος, ὅπως ἦτο ἰσχυρότερον ἀπὸ ὅλα, καὶ λέγει τὸ ἐαυτὸν προσκυνήσῃς, θέλεις ἔχει καὶ τὰς ἄλλας Θεὰς βοήθειαν. λέγει τὸ ὁ Ἄγιος ἄς ὁρῶμεν νὰ ἰδῇς ποταπὴν θυσίαν τὰ κάμνω, καὶ νὰ τὸν ἔχω ἴλεον. ταῦτα εἰπὼν, ὑψωσε πρὸς Οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, ὅπαικαλέμμενος τὰ ἀληθινὰ Θεὰ τὴν δύναμιν. τότε ἐξαίφνης, γρομμῆς βροντῆς, ἔπεσον ὁ Ἀπόλλων εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ ἐγένη χάσμα ὅλον τὸ Εἶδαλον. τότε λέγει πρὸς τὸν λαὸν ὁ Ἄγιος. βλέπετε τὴν δύναμιν τῆς Θεῶν σας, πῶς εἶναι πλάσματα, καὶ δὲν ἐδωδήθησαν καὶ νὰ ἀπέσεν τὰ μόνε Θεὰ τὸ ὄνομα; Ὁ γὰρ Σιλβανὸς ἐδυμάθη, λέγοντας ἔγὼ νὰ ἀφανίσω εἰς τέλος τὰς μαντείας σας. τότε τὸν ἔβαλαν εἰς σὴν σιδηρὴν μηχανήμα, καὶ τὸν ἐξέχιζαν μετὰ σιδηρῆς ὀνυχας, τὸσον ὅπως ἔσπασαν τὰ νεῦρα, καὶ αἱ σάρκες καταγῆς διασπάρσαν. καὶ ἀφ' ἑ τὸν ἐβασαίνσαν τὸσον, ὅπως ἐθαρρόβουσαν, ὅτι δὲν ἔχει πλέον ζωὴν, τὸν ἐσύκωσαν. καὶ λέγει τὸ ὁ Κόμης ἄς βλέπετε πῶς ἀλάδῃ ὅλον τὸ σῶμά σου, καὶ εἰς ὀλίγον ἀρῆσει καὶ ἡ ψυχὴ σου; πῶς εἶναι τώρα ὁ Θεός σου, καὶ δὲν ἐβοήθησεν; καὶ ὁ Ἄγιος πῶς ἦτον βολετόν νὰ ὑπομείνῃ τὸ ἀδύνατον σῶμά μου τὸσα βάσανα χωρὶς τῆς θείας δυνάμεως; φανερόν εἶναι γὰρ πῶς αὐτὸς μετὰ βοηθᾷ καὶ λυβῶνει με. λοιπὸν μὴ ἀμελᾷς, ἀλλὰ κάμε εἰτι βέλεσαι, ὅτι δὲν μεταγνωμίζω πάποτε. τότε γερμίζεν σὴν χάλκωμα μεγάλον νερόν. καὶ βράζοντες τὸ, ἔδεσαν μετὰ χοινία τὰς πόδας τε, καὶ τὸν ἔβαλαν μέσα κατακέφαλα. ἀλλὰ καὶ τότε εἰς μάτῳ ἐκοπίαζαν οἱ ἀνοήτοι, ὅτι διδύς ἐρράγη τὸ χάλκωμα, καὶ τὸ ὕδωρ ἐχύθη ἀπὸ τῆς θείας δυνάμεως. ἰδὼν ἐν ὁ Κόμης ταῦτα, καὶ αἰχμυθεῖς, εἶπε πρὸς τὸν Ἄγιον. καὶ κοινόν σου κάμνεις ποιαῦτα μαντεύματα, ὅτι τὸσον μετὰ παρορχίζεις χειρότερα, καὶ σὲ δίδου δειμύτερα κολασήρια.

Ταῦτα εἶπε, καὶ θέλοντες νὰ ὑπάγωμεν εἰς Πόλιν τινὰ καλεμμένην Ἀπάμειαν καὶ δημοσίαν ὑπηρεσίαν οἱ Ἀρχοντες, ἐπρόσαξαν νὰ δέσων τὸν Ἄγιον ἀπὸ τὰς χεῖρας, νὰ λύσων τὰς πόδας τε, νὰ τὸν ἐβίβῃεν κατόπιτες. ὅταν ἐν ἔφθασαν πλησίον τῆς Πόλεως, νομίσας ὁ Σιλβανὸς, ὅτι τὸ θέλει ὑπαπέσει καὶ τότε ὁ Θύρσος καὶ τὴν καταφρόνησιν, ὅπως ἐπῆρσεν εἰς τὸσαῦτα ὁδοπο

εἶαν

εἶναι κακοπάθειαν, τὸν ἡρώτα λέγωντας· ἢ θυσιάσων Θύρσε, ἢ ταύτην
 τὴν ἄραν νὰ λάβης ἀθλίως τὸν θάνατον· ἦσαν δὲ ἀντάμα ὁ Κόμης μετὸν
 Κεμβέλιον, πρὸς τὰς ὁποίας εἶπεν ὁ Ἅγιος· ἐσεῖς ξεφυχάτε καὶ οἱ δύο κα-
 κῶς μεθαύριον. εἰς τὸτο οἱ ἀσεβεῖς ἐθυμώθησαν, καὶ ἐσυναν αὐτὸν ἕως τῆς
 Ἀπάμειαν δέρνοντες. ἀλλὰ πρὶν νὰ φθάσεν ἕσω τῆς Πόλεως, ἐπληρώθη ἡ
 Προφητεία τῆς Μάρτυρος. καὶ ὁ μὲν Σιλβανὸς ἐγένη ἀθάλυτος, ὁ δὲ Κεμβέλ-
 ιος ἐθερμώθη, καὶ εἰς τέσσαρας ἡμέρας οἱ κακοὶ κακῶς ἐπελόγησαν. καὶ ἐν-
 ταφιάζοντες αὐτὰς, τὰς ἐξέρρα ἡ γῆ, ἕως ὅτε ἔκαμψεν ὁ Ἅγιος προσάχων,
 καὶ ἐσαμάτισεν ἡ γῆ ὅτι ἔφευγε, καὶ πλέον δὲ ἐρρίψεν ἔξω τὸ μιαρὸν λεί-
 ψανον. ἔβαλαν ἔν οι ὑπὲρταί εἰς τὴν φυλακὴν τὸν Ἅγιον, καὶ ἔκαμψεν ἡμέ-
 ρας ἑκοσι ἑπτὰ, ἕως ἔῃλθεν ἄλλος Ἡγεμῶν, Βαυδὸς ὀνόματι, ὅστις ἔμα-
 θε ἅ τὰ τὸν Θύρσον πόσα ἐτέλεσε. καὶ προσάξας νὰ τὸν φέρων, εἶπεν αὐ-
 τῷ· ἐσὺ εἶσαι ὅτι ὑβρίζεις τὰ τῆς Βασιλείων προσάγματα, καὶ ἐσωτέριφες
 τὸ Εἶδωλον τῆς Ἀπόλλωνος; καὶ ὁ Ἅγιος· ἐγὼ δὲ πείδομαι παραίτομον ἀπό-
 σαγμα, νὰ θυσιάσω ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνον τὸν ἀληθῆ Θεὸν
 σέβομαι. ἀφ' ἔ γὰρ τὸν ἐφοβέρισε πολλαὶ ὁ Ἄρχων, καθὼς καὶ οἱ ἀρότεροι,
 καὶ τὸν εἶδε πῶς δὲ ἐφοβάτο τὰς ἀπειλάς τε, ἐπρόσάξε καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς ἕνα
 σάκκον δεδεμμένον, καὶ τὸν ἐρρίψαν εἰς τὸ πέλαγος μακρῶν ἀπὸ τῆς γῆς ἱά-
 κοντα σάκκα, ἀλλὰ τὸ σακκὶ ἐχίθη, καὶ ἐλθόντες ερανοὶ Ἄγγελοι, τὸν ὑπῆ-
 γαν εἰς τὴν γῆν χορδύοντες. οἱ μὲν ἔν στρατιῶται ἀπήγγειλαν ταῦτα τῷ Ἄρ-
 χοντι, ὅστις ἐκατέβη εἰς τὸν αἰγιαλόν, καὶ ἰδὼν τὸν Ἅγιον, ἔλεγε, ὅτι με-
 μαντείας ἐτέλεσι ταῦτα θαυμάσια. καὶ προσάσει νὰ τὸν σέρων ὀπίσω αὐτῆ,
 καὶ νὰ τὸν δέρων διωτά, ἕως τῆς Καισάρειαν, ὅτι ὑπήλυε καὶ αὐτὸς νὰ λά-
 βῃ τὴν Ἡγεμονείαν. ἔδειρον ἔν αὐτὸν ὄλλω ἐκείνῳ τὴν ὁδοποιείαν, ἕως ἔ-
 ἔφθασαν πλησίον τῆς Πόλεως. οἱ δὲ ἐγνώριον ἀκούσαντες, ὅτι ἔρχεται ὁ νέος
 Ἡγεμῶν μετὸν Ἅγιον, ἀγῆκαν νὰ τὰς ἀρούπανήσων. ὅταν ἔν εἰσῆλθον
 ἕσω, ἐπρόσάξεν ὁ Ἄρχων, νὰ φυλακῶσεν τὸν Μάρτυρα, ἕως νὰ συμάξη θη-
 ρεία νὰ τὸν φάγῃ. ἔκαμψεν ἔν ἕνα πύργον ξύλινον πλησίον τῆς ὄρας, καὶ ἤφε-
 ραν ἄγρια θηρία, καὶ ἐρρίξεν ἕσω· καὶ εἰς ἡμέρας ἱάκοντα ἔχον ὁ Ἡγεμῶν
 μεγάλῳ τῆς Διὸς πανήγυρι, καὶ ἐσωμάχηθη ὅλη ἡ χώρα, καὶ τότε ἤφερων καὶ
 τὸν Ἅγιον νὰ τὸν δῶσεν τῆς θηρίων εἰς βρώσιμον. πρὸς τὸν ὅποιον, εἶπεν ὁ
 Τύραννος· ἰδὲ Θύρσε, πῶς σὲ ἔκαμα φιλανθρωπίῳ νὰ σὲ δῶσω τῶσας ἡμέ-
 ρας διαλείων, νὰ συμβελάβῃς τὸ συμφέρον σου, καὶ δεῖσε ἐθανάτωσα πάραν-
 ται. λοιπὸν ἢ θυσιάσε τὸν Δία, καθὼς βλέπεις ὄλλω τῆς Πόλιν καὶ κάμνω-
 σιν ἢ τὰ ὀδόντια τῆς θηρίων καὶ ὄνυχες σὲ ξεχίξεν σήμερον. τότε ὁ Ἅγιος
 ἐκαμάθη, πῶς ἐμετανόησε τὰ ἀρότερα, καὶ λέγει τῷ Ἄρχοντι· ἐὰν ἤξῃρα πῶς
 δεῖ ἀγανακτεῖ ὁ Ἀπόλλων, ἐὰν προσκυλώσω τὸν Δία, νὰ θυμώθῃ ἐκείνος εἰς
 ἐμὲ πῶς τὸν ἐκαταφρόνησα, ἐθυσίαξα μετὸ ὄλεθρος. ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγε-
 μῶν ἐχάρη, καὶ παύοντες ἀντάμα εἰς τὸν Ναόν, εἶπεν αὐτῷ· Θύσον μόνον
 αὐτῷ, καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι ἐργυητῆς τῶν ἄλλων Θεῶν ἀξιόχρεως νὰ μὴ κακίσῃ τι-
 νὰς εἰς τὸ λόγῳ σου· ποιήσας ἔν ὄχλῳ πρὸς τὸν ὄντως Θεὸν ὁ Ἅγιος, ἐγένη
 μέγας σεισμός, καὶ τὸ μὲν Εἶδωλον τῆς Διὸς πετὸν ἐσωξίθη, αἱ δὲ Ἑλ-
 λῶνες ἀφλύοντες τῆς θυσίας ἐφυγον εὐφρομοί, ἔχοντες ὅσον ἐδύοντο, καὶ
 μόνον ὁ Θύρσος ἔμεινε ἀθελγώντας τῆς τῆς Εἰδώλων ἀθρόντων. ὁ γὰρ Ἡγε-
 μῶν

μὴν ἐμέμφετο τῆ λόγου, πῶς αὐτὸς ἦτον αἴτιος καὶ ἐγελάσθη ἀπὸ τὸν Ἅγιον, καὶ ἔφραξε κατ' αὐτὸ τὰς ὀδόντας, καὶ τὸ δάση ἐπάδωνον θάνατον. ἀκούσας δὲ, ὅτι τὰ θηρία ἦσαν τόσας ἡμέρας πεινασμένα, ὅπῃ καὶ λίθους ἔβρωσαν, ἐπρόσασσε καὶ τὸν ἔρριψαν. ἀλλὰ ὁ Θεὸς τῷ δυνάμειον δεῖ τον ἀφῆκεν ἀβοηθητον, ἀλλὰ ἔκαμε τὰ θηρία ὡς ἀρνία ἡμερα, καὶ ἔσεον πλησίον τε, σείοντες τὰς ὑρὰς καὶ παίζοντες, ὁ δὲ Μάρτυς ταῦτα προσήχητο.

Εὐχαριστῶ σοι Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὅτι ἐδόξασες εἰς ἐμὲ τὸ πανάγιόν σου ἔνομα, καὶ τὰ ἐλέησε ἐθαυμάσασας, καὶ ἔφραξας λέοντων τὰ σώματα, καθὼς ποτὲ καὶ τὸν δαλόνσε Δαυιδ ἐθαυμάσασας. πρόσασον Κύριέ μου τὰ θηρία ταῦτα, καὶ ὑπάγειν εἰς τὰς κατοικίας αὐτῶν, χωρὶς καὶ βλάψην τινα εἰς τὸ θέαθρον. ταῦτα τῷ Θεῷ προσδεδάμνητος, λέγει τοῖς θηρίοις, ὑπάγετε ὅθεν ἦλθετε, καὶ τινα μὴ βλάψετε. διθύς ἐν τῷ μὴ θηρία ἀνεχώρησαν, οἱ δὲ ὄραντες ἐθαύμασαν, καὶ πολλοὶ ἐπίσδσαν τῷ Χριστῷ, ἰδόντες τοῖτον θαυμάσιον. ὁ δὲ Ἄρχων διπτόρει, καὶ μὴ ἠξέδραντας τί καὶ κάμη, ἐφυλάκωσε τὸν Μάρτυρα. καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας θέλωντας καὶ ὑπάγειν εἰς τὴν Ἀπολλωνίαν, ἣτις ἦτον μία χώρα ὀλίγον μακρὰ ἀπὸ τῆν Καισάρειαν, ἐπρόσασσε τὰς Στρατιώτας καὶ ἔραβιζεν τὸν Θύρσον κατόπιτε. καὶ φθάσας εἰς τὴν Πόλιν, ἐπειδὴ εἶχε πόδον καὶ καταπέσιη ὅλας εἰς τὴν προσκυλήσιον τῶν Εἰδώλων προσδύμεν, ἠθέλησε καὶ τὰς φοβερίση μετὰ τὸ καὶ φωνῆ πρὸς τὸν Θύρσον ὠμότατος, καὶ καὶ δειλιάσεν καὶ τὸ ἄγεν ὅλοι ὑπήκοοι, μὴ γινάσκων ὁ ἄγνωσος, ὅτι κατ' αὐτὸ ἀνοῖζει τὴν μάχαιραν. ἐσυνάξε γεν ὅλον τὸν λαὸν εἰς τὸν Ναὸν τῶ Ἀπολλωνος, ὅς τις ἦτον ἀπὸ τὰς ἄλλας ἐπισημότερος, καὶ ἦτον μεγάλος καὶ εὐμορφος, καὶ εἶχε πειραστότερα Εἰδωλα, καὶ προσάσει τινὰς νέας ἀνδρείας καὶ δερνεν τὸν Μάρτυρα μετὰ ῥάβδους ἐκεῖ ἐμπροσθεν εἰς τὰ Εἰδωλα. ὁ δὲ Ἅγιος δεῖ ἐλίφα ποσὰς αὐτῶν τῶν κἀκωσιν, ἀλλὰ τὸν νεν ἀνύλωσε πρὸς τὸν δίκαιον Κριτῶν, καὶ ἔλεγε. Κύριε ἄς ἔλθῃ ἡ χάρις σου εἰς ἐμὲ, πρόσας εἰς τὴν βοήθειάν μου, καὶ μὴ με ἀφήσῃ καὶ κατακλινωθῶ, ἐπειδὴ σε ἐπιπαλέσθηκα. ταῦτα ὁ Ἀθλητὴς ἤχητο, ὁ δὲ Θεὸς ἐπήκησεν ὡς πάντα δυνάμειος. καὶ ὀξείφνης γίνεται βροντὴ μεγάλη καὶ κτύπος εἰς τὴν Πόλιν, καὶ οἱ μὴ στρατιῶται ὅπῃ ἔδερναν τὸν Ἅγιον ἔγνω ἀκίνητοι, καὶ τὰ χεῖρά τες ἐμαρῶνθισαν, ὁ δὲ ἀδικος Δικαστὴς ἐδικάζετο ἀράτως, καὶ τὸν ἐσέβλιζαν μετὰ κνήφα ὀξύτατα, καὶ εἶχε τὴν ὀδύνην ἀνείκασον, καὶ τὰ Εἰδωλα ὅλα ἔπεσον (φεῦ) εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκείνοντο ἄτιμα. ὅθεν ὁ Θεὸς Θύρσος ἐθάρρησε, καὶ λέγει τῷ Ἡγεμόνος περιγελωντὰς τον· καὶ τὸν βοηθῶν τὰς Θεὸς σε, ὅπῃ κείνονται καὶ γῆς οἱ κακόμοιροι, καὶ τὰς πειραστῶν ὅσοι δεῖ εἶναι τυφλοὶ ὡς τὸ λόγου σε; ὁ δὲ Ἄρχων ἐπὶ πειραστότερα ἀπὸ τὰ λόγια τῶ Μάρτυρος, καὶ ἀπὸ τὰς πικρὰς ὀδυμὰς ὅπῃ ὑπέμεινον ἀνωθεν, καὶ τὸ ἐμαρτύρα καὶ καὶ τὰ σώματος πρὸς τὰς περιεσῶτας, καὶ ἔλεγε, ἡμῶν τῶ Θεῷ μετὰ δίδουσι τίσιν ἑλίφιν, ὅπου ἐπιπαύμα ὑπὲρ τῶν ζωῶν ἐπέτῳ τὸν θάνατον. ἦτον δὲ εἰς ἐκείνην τὴν Πόλιν εἷας ἱερὸς τῶν Εἰδώλων ἀρχιμὸς καὶ φρόνιμος ἀνδραπος, ὀνόματι Καλλίνικος, ὅπῃ τὸν ἐτιμῶσαν ὡς Θεὸν οἱ Ἑλλῆνες. ἔπος βλέπωντας ὅλα τὰ ἀνωθεν μυστήρια, ἦγεν τὸ κακὸν ὅπῃ ἔπεσον εἰς τὸν Ἄρχοντα, τὴν πειραστῶν τῶν θηρίων, καὶ τῶν Εἰδώλων τῶν ὀξολοθρῶσιν, ἐκατάλαβεν ὡς γνωστικὸς, τῶ Θεῶν αὐτῶ τῶν ἀδελφείων, καὶ ἐπίσδσαν εἰς τὸν Χριστὸν μέσα τε, πρὸς τὸν ὁποῖον

ὁποῖον ἔλεγε ταῦτα καὶ διανοῖαν. Ἐσὺ Παντοδύναμε Θεέ, ὅπως κηρύττει ὁ Θύρσος, καὶ τελεῖς ποσαῦτα θαυμάσια, δέξου καὶ ἐμὲ τὸν Νεόλεκτον Στρατιώτην σε, καὶ δός μου καὶ τῆς ἐχθρῶν πῆς ἀληθείας δύναμιν.

Ταῦτα εἰς τὸν γέν ἑαυτοῦ προσελάμβανος, ἐπλησίασε μετέχων πρὸς τὸν Ἡγεμόνα, καὶ παρεγγράφη αὐτὸν καὶ τὰς Θεάς τε, καὶ λέγει τε· Ὁ Ἡγεμὼν λαμπερότατε, ὁ ἀνθρώπος ἕτος ὅπως εἶναι ἢ σάρκεως καταξέχιστος ἀπὸ τὰς μάστιγας, ἐγκρέμισε τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἄλλων θεῶν Δία, καὶ τὸν λαμπερότατον Ἀπόλλωνα, ἔτι δὲ καὶ τὸν δυνατὸν Ἡρακλέα τὸν ἐν πολέμοις ἀήττητον, καὶ τὰς ἑρρήξε καὶ τὰς τρεῖς καὶ γῆς χωεῖς καὶ τὰς ἐγγίξῃ μετὰ ἄρματα, ἀλλὰ μόνον μετὰ λόγον, τὸν Χειρὸν ὀπκαλέμβρος. ἐὰν ὀρέξῃς ἐν, ἅς υπάγωγῃ καὶ συκώσῃ καὶ τὸν ἱαματικὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ὀπκαλέσῃ καὶ τὸν δευτὸν τὸν Πατέρα τε τὸν Δία, καὶ Ἀπόλλωνα, ὅπως κοιμῶνται ὑπὸν βαδύτατον, καὶ μᾶς βοηθήσει. ὁ γέν Ἡγεμὼν δὲ ἐκατάλαβε τὴν χλεύην, ἀλλὰ θαρρῶντας πᾶς τὸ ἔλεγε μετὰ ἀλήθειαν, ἀπεκρίνατο λέγωντας· Ὑπαγε ἐσὺ μοναχός σε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀδελφός, καὶ ἰδάρωέμας τὰς Θεάς, καὶ ὀξεγερέτες εἰς ἐνδίκῃσιν, καὶ ἀπώλεσεν τὸν Θύρσον, ὅπως τὰς ἐγκρέμισε μετὰ ταῖς μαντείαις τε ὁ ἀναίχουτος. λέγει τε ὁ Καλλίνικος, καὶ πᾶς καὶ κάμην ἐνδίκῃσιν, ὅπως εἶναι δυνατώτερος Θεός ἐκεῖνος ὅπως τὰς ἑρρήξε; τότε ἐκατάλαβε τὴν ἀπάτην ὁ Ἡγεμὼν, καὶ ἐβόησεν. οἱ μοι τὰς τάλας, καὶ σὺ Καλλίνικε ἐπλανήθης μετὰ ταῖς μαντείαις τε μιὰς ἐπέτε καὶ γότος; τότε ὁ νέος ἀδελφός δὲ ἐσαμύπησε καὶ ἀκέρση δούτερον λόγον ἀπὸ τὸν Τύραννον, ἀλλὰ τρέχει παρὰδύς εἰς εὐασητι, καὶ ξυεῖζει τὰς τεύχας πῆς κεφαλῆς καὶ τὰς πύργους, ἐγδυέται τὰς ῥεχά τε, καὶ τὰ ἑρρήξεν εἰς τὰς πόδας τῶν Τυραννῶν, λέγωντας. δέξου τὰς τεύχας, ὁ Ἡγεμὼν, καὶ τὰ ἱμάτια ταῦτα, ὅτι εἶναι μεμολυσμένα ἀπὸ ταῖς δυσταῖς τῆς δαιμόνων, ὅτι καθὼς ἐγδύθηκα ταῦτα, ἐπὶ καὶ τὴν προτέρην πλάτην ἀπέρριψα, καὶ ἐγὼ Χειρῆνος, καὶ ζήσω πολιτείαν κενὴν καὶ θεάρετον. ὁ γέν Ἡγεμὼν θαυμάζοντας πῆν ὀξαφικίῃ μεταβολῇ ἔλεγε· τί ἐπαθεῖς, τῆς ἱερέων κἀλλος Καλλίνικε; ποσῶν αἱ μαντεῖαι τῶν Θύρσε ἐδωθήσων καὶ νικήσων καὶ ἐσὺ τὸν ἀφαιώτατον δέλλον τῆς Θεῶν, τὸν ἀροφίτην καὶ φίλον αὐτῶν γησιώτατον; καὶ ὁ Καλλίνικος. ἀπὸ πολλὰ παράγματα ἐβεβαίωθηκα, πᾶς ὅσα λέγετε καὶ τὰς Θεάς σας, εἶναι ὅλα μῦθοι καὶ φλυαγίσματα, καθὼς καὶ σήμερον ὅλοισας ὀφθαλμοφανῶς ἐγνωρίσατε εἰς τὸν δυνατὸν Ἡρακλέα, ὅπως λέγετε πᾶς ἔκαμα τύσας ἀνδραγαθίας, καὶ πᾶρα κατεκρεμνίθη (φεῦ) ὡς ἀνίχουρος μετὰ εὐα λόγον τῶν Μάρτυρος. λέγει τὸν ὁ Ἄρχων, καὶ καμῆς καὶ σὺ τὰς μαντεῖας τῶν Θύρσε ἀπαρηθήθης τὴν πάτερόν σε δισέβειαν, ἀμὴ ἐγὼ καὶ σὰς θαυμάσω καὶ τὰς δύο, ἐὰν δὲ ὀππρέψῃς εἰς τὰ πρότερα, καὶ γῆς εἰς τὰς Θεάς δισέβεστος. Καὶ ὁ Καλλίνικος, ἐπειδὴ εἶσαι ἀδελφός, ὡς εἰσκλιπῶν, καὶ σὺ δόση τὴν ὑγείαν σε, καὶ καὶ θεραπείῃ καὶ ἐμῆρα, ἐὰν δὲ μαντεῖας, καθὼς λέγεις, ἐβλάπτηκα. ταῦτα ἀκούσας ὁ Τύραννος, καὶ νομίσας, ὅτι ἐμετανοήσων ὁ Καλλίνικος, τὸν ἐπῆρον εὐθὺς καὶ ὑπήγαγον, καὶ εἰσελθόντας εἰς τὸν βωμόν, εἶπε ταῦτα ὁ Ἄγιος· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ ἀφαιώθης Θεός, ὅπως δὲ με ἐσυχαθῆς εἰς τὰς ἀναειδημῆτας αἰομίας ὅπως ἐτέλεσα πρότερον, ἀλλὰ καὶ μέσε τὸ δέλεσε Θύρσε μετὰ προσκαλέτες, αὐτὸς καὶ πᾶρα

νάσηθι εἰς τὴν βοήθειάν μου, καὶ δεῖξον καὶ εἰς ἐμοῖα τὴν δωρασίαν σου. ταῦτα εἰπὼν, ἤκουσε φωνὴν ἀνωθεν, ἣτις ἐπεθάρρυνε τὴν ψυχὴν αὐτῆς, καὶ τὸν ἐσθλακίνα εἰς τὸ βραβεῖον τῆς ἀνω κλήσεως. ὅθεν ἔλαβε θάρρος, καὶ ἔπικαλέσας τὸ ὄνομα τοῦ Χεισῆ, ἐπρόσαξε τὸ Εἰδωλὸν τοῦ Ἀσκληπιῆ, ὅπως ἦτον μέγας ὡς γίγαντας, καὶ παρῶδός ἐπεσον εἰς τὰς πόδας τοῦ Καλλίνικου, ὅς τις εἶπε τοῦ Ἀρχοντος. βλέπεις πῶς ἐγκρημνίδῃ ὁ παντοδύναμος σε Θεός, καὶ δὲν δύνεται νὰ συγκωθῇ, εἰὰ δὲν τοῦ βοηθήσῃ; γνώρισον ἐν τῷ ταλαιπωρίαν τῷ Φοιδανύμῳ σε Θεῶν, καὶ πρὸσελθε εἰς τὸν ἀληθῆ καὶ Παντοδύναμον. καὶ εἰὰ πιστόσης εἰς αὐτὸν, θέλεις κάμει καὶ σὺ τοιαῦτα θαυμάσια. ὁ Ἀρχὸν ἐν ἐλυπήθῃ πολλὰ, πῶς ἐζημιώθῃ καὶ τὸν Καλλίνικον. ἐπειτα ἔδωκε κατ' αὐτῷ τοιαῦτῳ δόξασι, ἰξόδραντας, ὅτι δὲν ἐπιστρέψουσιν. ἦγεν νὰ δόποκεφαλίσαν τὸν Καλλίνικον, τὸν δὲ Θύρσον νὰ βάλαν εἰς εἷα στυγερὰ σκῶν ὅσον νὰ χωρῇ, νὰ τὸν περιόνισαν μικρὰ κομμάτια. λαβόντες ἐν αὐτῆς οἱ Στρατιῶται, ὑπήγαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, καὶ ὁ μὲν Καλλίνικος ἔκαμε προσδελχὴν πρὸς Κύριον, καὶ ἔτιος δόποκεφαλιθεῖς, ἀπῆλθε πρὸς τὸν ποδῆμνον. τὸν δὲ μακρότερον Θύρσον ἔβαλαν εἰς τὸ ξύλινον ἀγγεῖον, καὶ ἐβασανίζοντο ἄραν πολλὴν ὁ Σαβίνος, καὶ Βιτάλιος, νὰ τὸν περιόνισαν, καὶ δὲν ἐδύνοντο, ὅτι τὸ περὶνι ἔχασε τὴν κοπτικὴν τοῦ δυνάμιν, καὶ ποσῶς δὲν ἐκοπτεν, ἀλλὰ ἐβάρυνε τόσον, ὅπως ἐχάμετο ὁ ἰδρωτὰς δόποκαίωτες, καὶ δὲν ἐδύνοντο νὰ τὸ σαλεύσαν. μάλιστα καὶ αὐτὴ ἡ ξυλίνη θήκη ἰσοῖξε μοναχίτης, καὶ δύνῃσκον ὁ Ἄγιος, ὅς τις ἰξόδραντας, πῶς ἦλθεν ἡ ἄρα νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν ποδῆμνον, δεῖν ἦκουσε φωνὴν ἀνωθεν, ὅπως τὸν ἐκάλεε εἰς τὴν αἰώνιον ἀνάπαυσιν, ἔκαμε προσδελχὴν πρὸς Κύριον λέγωντας. Εὐχαριστῶ σοὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὅτι με σωματίσματος με τὰς δάλασσα τὸν ἀνάξιον. δεῖσαι γὰρ ἐν εἰρήνῃ τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἀξίωσον αὐτὴν τῆς ἀφράσε σε δόποσωνίης καὶ αἰωνίης δόπολαύσεως. ταῦτα εἰπὼν, καὶ ποιήσας τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ εἰς ὄλον τὸ κορμί του, ἐσθλαδίει τὴν μακαρίαν ψυχὴν εἰς χείρας Θεοῦ ἐν εἰρήνῃ ἀπέραχα. ὅτι ἔτιος ὠκονόμησκον ἡ ἀρρητος τοῦ Θεοῦ σοφία, δεῖν νὰ μὴ φανῇ πῶς ἐνίκησκον ὁ Τύραννος καὶ τὸν ἐθανάτωσκον, ἀλλὰ ὅταν ὁ Θεός ἠθέλησε. με ταῦτα ἐπέραςε πολὺς καιρὸς, καὶ ἐκάθισκον ὁ Διοκλητιανὸς Τύραννος, καὶ πάλιν ἠγέρθη διαγμὸς μέγας καὶ τῷ Χριστιανῶν. ἦτον δὲ τότε εἷας Ἡγεμονῶν εἰς τὴν Θεβαΐδα, Ἀρριανὸς ὀνόματι, ὅς τις ἐθανάτωσε πολλὰς Χριστιανὰς, καὶ μάλιστα δύο, Ἀσκλην καὶ Λεωνίδην καλεμλῆς, τὰς ὁποῖας ἐβασανίσε πρῶτερον με δέφορα κολασήλια. καὶ μίαν ἡμέραν, καθὼς ἦτον ὁ Ἡγεμονῶν εἰς τὸ θέατρον, καὶ ὅλη ἡ χῶρα σωμαθροισμῆν, ἔδειξε τὰ παιδοπῆμα ὄργανα, καὶ λέγει ταῦτα πρὸς τὰς θεμεσιώτας με βλέμμα ἄρειον ὅσοι δὲν προσκυνήσκον τὰς Θεὰς, θέλαν δόποταῖε βιαίως με ταῦτα τὰ κολασήλια. τότε πηδῆν εἰς τὸ μέσον ἄνδρες ἑπτὰ καὶ τετράκοντα, καὶ καταγελῶντες τὰ ἄδικα τῷ Τυραννῶν πρῶσάγματι, ὠμολόγησκον τὸν Χριστὸν παρρησίᾳ οἱ χυναϊότατοι. εἷας δὲ ἀπ' ἐκείνης, ἀναγνώσης τὴν τάξιν, ὀνόματι Ἀπολλώνιος, βλέπωντας τὰ δέφορα εἶδη τῷ κολασηλίαν ἐδειλίασε, καὶ σέκωντας εἰς διαγμὸν τὴν κάμη δὲν ταῦτα τὰ δύο, ἢ νὰ βασανιθῇ δέφορας με τὰς ἄλλας, ἢ νὰ ἀρνηθῇ τὴν δισέβειαν, ἐσυλλογίδῃ νὰ κάμη μίαν μέθοδον, νὰ φύγῃ τὸν θάνατον, χωρὶς νὰ προσκυνήσκῃ τὰ Εἰδῶλα. ἦγεν ἔτυχε καὶ ἐσέκετο ἐκεῖ σιμά του εἷας Ἐλλίνας, Φι-

λιν δὲν λογίζεσαι μάρτυρας, ἵατι δὲν ἔχεις τὸ Βάπτισμα. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, διχαρισῶ σοι ὅτι μὲ ἔκαμες μεγάλῳ ωφέλειαν, ἐνθυμιάς μοι τὸ ἅγιον Βάπτισμα. ἔτις εἰπὼν πρὸς τὸν Ἀρχόντα, στέφει πρὸς τὸν λαὸν τὸ πρόσωπον, καὶ λέγει μεγαλοφώνως ταῦτα· ὠρακαλῶσας ἐὰν εἴναι τινὰς Χριστιανὸς εἰς τὸ μέσον σας, ὅτι νὰ μὴ φοβᾶται τὸν θάνατον ἕξ τῆν ἀσέβειαν, ἅς ἔλθῃ διδύς νὰ μὲ βαπτίσῃ ἕξ τὸν Κύριον. ταῦτα εἰπὼν, δὲν εἶδε κανεὶνὰ νὰ πλησιάσῃ ἕξ τὸν φόβον τῶ Ἀρχοντος. ὁ δὲν σραφεῖς πρὸς τὸν Οὐρανὸν ἐδάκρυσε, λέγωντας. Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός μου, ὅτι μὲ ἐλύτρωσες ἀπὸ τὴν πορότεραν πλάνῳ ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλανθρώπος, μὴ με ἀφήσῃς ἀκοινωνήτων τῶ θείῳ Βαπτίσματος, ἀλλ' ὡς θέλεις, δείξόν μοι Γερέα καὶ ὕδωρ, νὰ ἤρω Χριστιανὸς τέλειος. ταῦτα λέγωντας (ὡ τῶ θαυμασίῳ σου Χριστὲ Βασιλεῦ) ἐκατέβη ἀπὸ τὸν ἀέρα νέφαλον μὲ νερόν, καὶ ἐβάπτισε τὸν Φιλήμονα. ἔπειτα ἡ μὲν νεφέλη ἀνέβη εἰς ὕψος, ὁ δὲ βαπτιζόμενος εἶπε πρὸς τὰς παρεσῶτας. βλέπετε ὅσοι εἴσε Χριστιανοί, πῶς ἵατι δὲν ἐτόλμησε τινὰς ἀπὸ ἐσᾶς νὰ παρρησιασθῇ, ἢ ἦλθεν αὐτὸς ὁ Δεσπότης, καὶ μὲ ἐβάπτισεν; ἀφήτε γὼν πᾶσαν δειλίαν, καὶ παρρησιασθῆτε, νὰ λάβετε πλυσίαν ἀντίμεψιν. σὺ δὲ ὡ Ἡγεμὸν, ἄφες τῆν ἀνωφέλετον μανίαν, καὶ κατέλαβε μὲ ποῖον Θεὸν πολεμῆς ἀνόνητα, ὅς τις μέλλει ὅταν κείνη, νὰ σὲ κατακείνη εἰς ἀπελθῆτον κόλασιν. ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἅγιος, ἀπεκρίθη ὁ Ἡγεμὼν, καὶ λέγει τὰ.

Ἄφες αὐτὰ τὰ φλυαρίσματα, ἐνθυμῆσ τῆν ἑορτῆν, καὶ λάβε τῆν λύραν καὶ τὰς αὐλὰς, νὰ ὑφραῖς τὰς φίλας σου, εἰδὲ μὴ, σὺ μὲν λαμβανῆς ὡς ἀπειθήνης τὸν ἀρεπέμνον θάνατον, ἔτεροι δὲ νὰ παίζον τὰς αὐλὰς σου, νὰ χαίρωνται. τότε πάλιν ὁ Φιλήμων ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τῶ τὸ θέλημα, λέγωντας. Εἰσάνκυσόν μου Κύριε Βασιλεῦ, καὶ καθὼς ἦλθεν εἰς ἐμὲ τὸ ὕδωρ καὶ ἐβαπτίσθηκα, ἔτις καὶ πῶρα ἅς ἔλθῃ πῦρ νὰ καύσῃ τὰς αὐλὰς, ὅτι ἐδῶσα τῶ Ἀπολλωνίῳ, ὅταν ἦλθα εἰς τὸ μαρτύριον, ἕξ νὰ μὴ μείνῃ σημεῖον τίποτας τῆς πορότερας μου ἀγνωσίας καὶ ματαιότητος. ἀκόμη δὲν ἐτελείωσε τῆν ὄχλῳ, καὶ πίπτοντας πῦρ ἐρανόθεν εἰς τὰς χεῖρας τῶ Ἀπολλωνίῳ, τὰς μὲν αὐλὰς ἐκατάκαυσε, τὰς δὲ χεῖρας αὐτῶ δὲν ἐβλάψεν. ἰδὼν ἔν ὁ Ἀπολλωνίος ποιῆτον θαυμάσιον, ἔδραμν εἰς τὸ γάδιον, καὶ παρρησιάζεται τῆν ἀσέβειαν. ὁ δὲ Ἡγεμὼν αὐτὸν μὲν ἐρυλάκωσεν ἕως δολτέρων ἐξέτασιν, τὸν δὲ Φιλήμονα ἐπορόσαζε τρεῖς διωατὰς Στρατιώτας νὰ τὸν δέρων εἰς τὸ πορόσωπον. ὁ δὲ λαὸς ἐσυμπονῆσαν, καὶ ἐφάναζον πρὸς τὰς Στρατιώτας, νὰ μὴ τὸν δέρωνσιν. ὁ δὲ Ἀρχων πάλιν τὸν ἐκολάκκε νὰ μετασρέψῃ εἰς τῆν πορότεραν ἀσέβειαν, καὶ τὸν ἐποροσκάλει νὰ τὸν φιλόσῃ μὲ δεῖπνον πλεσιοπάροχον, καὶ ἄλλας φλυαρίας τῶ ἔλεθρ. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ὁ δεῖπνός μου ἐμὴν εἶναι ἐπιμασμήνος εἰς τὰ ἐραῖα, καὶ δὲν χρειάζομαι τίποτας ἀπὸ λόγους. τότε ποροσάσει, καὶ ἐτρέψισαν τὰς ἀσραγάλας καὶ τῶ δῶν, Ἀπολλωνίῳ καὶ Φιλήμονος, καὶ ἐτέρασαν χωρία ἀπὸ τὰς τρύπαις, καὶ τὰς ἔσυρναν εἰς ὄλλῳ τῆν χάραν. ἔπειτα λέγει πρὸς αὐτὸς ὁ Ἀρχων· βλέπετε πόσον πόνον σᾶς δίδει αὐτῆ ἡ βασανός; πῶ εἶναι ὁ διωατὸς σας Θεός, καὶ δὲν σας ἐλύτρωσε; καὶ ὁ Φιλήμων, ἀκόμη Ἀρρίανὲ δὲν ἐκατέλαβες, ὅτι ἐ μόνον μὲ λόγια, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα τὰς βασανούς ὑπομύομαι; εἰσὺ εἶδες ὕδωρ καὶ πῦρ ἐξ Οὐρανοῦ κατελθόντα, καὶ ἄλλα θαυμάσια, καὶ ἄλλα ζητεῖς; ἀμὴ νὰ σὲ δείξω εἷνα ὑποδειγμα, νὰ καταλά-

βης ὑπὸ τῆτο, πῶς δεῦ βλάπτουμι ὑπὸ τῆς κολάσεως σου ὑπὸ Θεῶ φυλατ-
τόμενος.

Ταῦτα εἰπὼν, ἐξήτισε καὶ τὸ ἔκαμαν εἷνα ὄνον χαλκῆν. τῆτο εἶναι ὡς
θρονὶ γυναικίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαλον εἷνα παιδί καὶ ἐκάθετο, ἀμὴ ἦτον
τειχῦρε μὲ τὸ χάλκωμα σκεπασμῶνον, καὶ προσάπει νὰ τὸ πῶξεν οἱ στρα-
τιῶται, καὶ ῥίφαντες ὄλαις ταῖς σαῖταις, εὐγαλαν ὕπερον τὸ παιδίον ἀβλα-
βον, ἔχτι ἐκείναις ἔδιδαν εἰς τὸ χάλκωμα καὶ ἐπιπτον ἀσφαρταῖς. ἔπος εἶπε
τῷ Ἀρχοντι, καθὼς δεῦ ἐβλάψετε τὸν παῖδα ποσῶς, ἀλλὰ μᾶλλον ἐσεῖς ἐ-
βασανίσθητε, ἔπο καὶ ἐμῆρα δεῦ θέλετε νικήσει ποτὲ, ὅσας κολάσεις μὲ δώσε-
τε, ὅτι ἡδυνάμεις τὸ Χειρῶ μὲ ὤφικλωνεῖ μὲ τείχος ἀδαμαντίνον, καὶ δεῦ
ψηφῶ τῆς βασανίσσεως. τότε θυμωθεὶς ὁ Ἀρριανὸς ἠθέλησε νὰ δείξῃ ψύ-
ξιν τὸν Ἄγιον, καὶ κρεμάσας αὐτὸν εἰς εἷνα δένδρον, τὸν ἐπέξασαν ὅλοι δυνα-
τῆ, ὅσοι εἴχασιν δοξάσια, καὶ ἔρριψαν ὄλαις ταῖς σαῖταις ἀπαύτως. ἀλλ' αὐ-
τὸς ἤχετο τῷ Θεῷ, καὶ δεῦ τὸ ἐγγίζων, ἀλλὰ ἔδιδαν εἰς τὸ δένδρον μέρος
ἐξ αὐτῶ, μέρος δὲ πάλιν ἐπιπταν εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀλλαις εἰς τὸν ἀέρα
θαυμασίως ἐκρέμοντο. ὁ δὲ Ἡγεμῶν ἐσίμωσε νὰ ἰδῆ τὸ τεράσιον. καὶ κα-
θὼς ἐκίταξε τὸν Φιλήμονα, θαῦμα τῷ θαύματι ἠκολέθησεν. ἐκατέβη μία
σαῖτα ὑπὸ τὸν ἀέρα μὲ τὸς τῶν ῥοπλῶν καὶ ἠδυνάμιν εἰς τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν τοῦ
Ἀρχοντος, ὅπῃ ἐτυφλώθη πάραυτα, ἡ δὲ τυφλωσις αὐτῆ τῷ ἔγινε ψυχῆς φά-
τισις, ὅτι ἔπος οἰκονομῆ ἡ παῖσοφος τῷ Θεῷ σοφία. πρότερον ὅταν εἴχε τὸς
ὀφθαλμῶς, ἦτον τυφλὸς εἰς τὴν ψυχῆν καὶ ἀνόητος, καὶ ἐπολέμα μὲ τὸν
Παντοδύναμον ὁ αἰχυρος, καὶ τότε τυφλὸς τὸν ἐγνώρισε Θεὸν ἀληθέστατον· καὶ
προσάσωντας νὰ κατεβάσῃ τὸν Ἄγιον, τὸν ἐπροσκύνησε, ὠφικλωνῶντας νὰ
τὸ δώσῃ τὴν ἴασιν, καὶ νὰ πισύσῃ εἰς τὸν Χειρὸν σιῶτομα. ὁ δὲ εἶπον αὐ-
τῷ, αὐ σὲ θαρπύσω τώρα, θέλεις νὰ εἰπῆς πῶς εἶμαι μάντις. ἀμὴ
ἀφ' ἐ ὑποθαῶν, τύτες ἔπαρε χάσμα ὑπὸ τὸν τάφομα, χρίσαι τὸν ὀφθαλμὸν
σε, ὅπικαλέμενος τὸν Χειρὸν, νὰ λάβῃς μοναχὸς σε τὴν ἴασιν. τότες ὁ
Ἀρριανὸς ἔχωντας πόσον νὰ θαρπύσῃ, ἐπρόσάξε νὰ ὑποκεφαλίσῃ τὸν Ἀ-
πολλάνιον καὶ Φιλήμονα, λέγωντας· εἰ εἶπε ψύματα ἔξ τῶν ἰατρῶν με ὁ
Φιλήμων, ἰδὲ ἔκαμα τὴν ἐκδίκησιν, δίδωντάς τε τὸν θάνατον. εἰ δὲ καὶ ἀλη-
θῶσαι, λαμβανῶ τὴν ποθεμῶν ὑγείαν πάραυτα. ἔπος ἔν μῆ τὴν τελευτῆν
τῷ Ἄγιον καὶ ἐνταφίασιν, ἐπῆρεν ὁ Ἡγεμῶν ὑπὸ τὸ χάσμα τῆς τάφου, καὶ
χρίσας τὸν ὀφθαλμὸν, εἶπε ταῦτα. εἰς τὸ ὄνομα σε Χειρῆ Ἰησοῦ (ἔξ τὸν
ὁποῖον ἐθανατώθησεν ἐπι) βαῖω εἰς τὸν ὀφθαλμὸν με τὸ χάσμα τῆτο, καὶ
εἰν ἀναβλέψω, νὰ εἰπῶ καὶ ἐγὼ, ὅτι ἄλλος Θεὸς δεῦ εἶναι πλῆν σε νὰ κά-
μνη θαυμάσια. ταῦτα λέγων, ἐπῆρε διπλῶ τὴν ἴασιν, καὶ οὐ μόνον ἔξω-
θεν, ἐφωτίσθη, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ψυχῆν περσιώτερον, καὶ ἐβόα ταῦτα ἀγαλ-
λιάμενος. Χειριανὸς εἶμαι, καὶ ἠύχαίσα τὸν Κύριον. ἔπειτα ὑπῆλθον εἰς τὸν
οἰκόνικ, καὶ ἐβαπτίσθη μὲ ὄλας τῆς παλατίκ, ἐλύτρωσε τῶς λς. Χειρια-
νὸς ὑπὸ τὴν φυλακῆν, ἐπῆρε μὲ δύο Ἐπισκόπους τῶν Ἀγίων τὰ Λείψα-
να, καὶ τὰ ἔβαλε μὲ συνδόντας πολυτίμης καὶ πολλὰ ἀράματα εἰς τόπον ἐντιμον,
μὲ πολλῶν δὴλαβειαν, ἔδωκε πολλὰς ἐλεημοσύνας εἰς πέντας, καὶ ἄλλα πολ-
λὰ καλὰ ἐτέλεσεν. εἰς ὀλίγον καιρὸν ἠκῆσθη ὁ λόγος εἰς τὰ βασίλεια, ὅτι
ὁ Ἀρριανὸς ἐγίνη Χειριανὸς, καὶ σέλει ὁ Βασιλεὺς τεσσαρὰς ὑπὸ τῶς προτίκω-

ρας· γὰρ τὸν φέρον ἐκεῖ γὰρ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν· οἱ δὲ ἀπελθόντες ἔδεσαν αὐτὸν σπεδαῖοι, γὰρ τὸν ἐπάρασιιν.

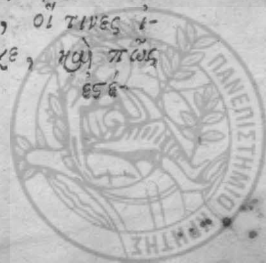
Οἱ δὲ ἔδωκεν αὐτοῖς ὀκτακόσια νομίσματα, γὰρ τὸν ὑπάγων ἀπ' ἐκεῖ ὅπου ἦσαν τῶν Ἀγίων τὰ Λείψανα, γὰρ κάμη τὴν προσδελχίω τε, καὶ ὑπῆγαν ὅλοι αἰτάματα, καὶ πίπτων καὶ γῆς, ἐφίλει τὸν Τάφον, δὲ λαβῶς δεξιῆς, γὰρ τοῦ βοηθήσειν γὰρ μαρτυρήσει ἔξω τὸν Κύριον· τότε παροῦδός ἐγγῆκε φωνὴ ἄπο τὸν Τάφον, ἥτις ὁμοίαζε τῷ Φιλήμονος, καὶ λέγειτε· ἀνδείξε Ἀρρίανῆ, καὶ μὴ φοβάσαι, ὅτι ὁ Δεσπότης σὲ προσκαλεῖται, καὶ πλέκει σε τῷ μαρτυροῦ τοῦ Στέφανον, ἔτι δὲ ὅμῃ μὲν σὲ μαρτυρήσειν καὶ οἱ σφοδρίτωρες, γὰρ λάβειν ἄπο τὸν Χριστὸν εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτῆ πολλῶν αἰτάμεσιν. ταῦτα ἀκούσαντες ἔθαύμασαν· τότε ἔσρεψαν εἰς τὸν οἶκον πάλιν τῷ Ἀρρίανῆ, καθὼς αὐτὸς ἐζήτησε, καὶ ἐκεῖ ἀπέλαυσε χάριμ πλοσίαν ἄπο τὸν Θεόν, καὶ ἐγνώρισε τὸν ἔσποιν καὶ τὸν καιρὸν τῆς αὐτῆ τελειώσεως, καὶ καλέσας τὰς παῖδας αὐτῆ, ἐπροφήτεῦσε τὰ μέλλοντα, λέγωντας· ἔλθετε μετ' ἐμῆ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν· ἔπειτα ἐγὼ μὲν ὑπάγω πρὸς τὸν Βασιλέα· καὶ τῇ ὀγδόῃ τῆ αὐτῆ Μηνὸς τελειῶνω τὸν ἀγῶνα τῷ μαρτυροῦ μετ' ἐμῆ βοήθειαν τῷ Κυρίῳ, γὰρ μετ' ἔξω μετ' ἐμῆ σῶσον εἰς τὴν θάλασσαν· ἐσεῖς δὲ ἐνθυμῶσθε καλά τὸν λόγον μου· γὰρ ἔλθετε εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὴν ἐνδεκάτῃ τῆ αὐτῆ Μηνὸς τὴν ἑκτῆν ἡμέραν, γὰρ πάρετε τὸ Λείψανόν μου ἄπο τὴν ῥάχλῳ τῶν δελφίνων, γὰρ τὸ ἐπιφιάσετε μετ' ἄλλας μάρτυρας· ταῦτα εἰπὼν, ἀπῆλθεν εἰς τὸν Διοκλητιανὸν, ὅς τις τὸν ὑποδέχθη τὸ πρῶτον μετ' ἡμερόπια, ἔπειτα ὑψέπιζε λαβὸν ἔμπαροδὸν εἰς τὸν Ναὸν τῷ Ἀπόλλωνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐλέδησαν μετ' ἄπο τὸν Ἀρρίανῆ, καὶ ὄνθοντες ἔξω, τῷ εἶπε γὰρ κάμη θυσίῳ εἰς τὸν Ἀπόλλωνα· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο λέγωντας· πῶς εἶναι δυνατὸν ὦ Βασιλεῦ, γὰρ ἀφήσω τὸν ἀληθῆ Θεόν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶδα τοιαῦτα θαυμάσια, γὰρ προσκυνοῦσα ἄψυχα εἶδωλα καὶ ἀνάθητα; τότε ὁ Διοκλητιανὸς ἔσσκεπάζει τὴν ψάδοχηματισμὸν πρῶτον, καὶ προσάσσει γὰρ τὸν δεξιὴν χεῖρας καὶ πόδας, καὶ γὰρ τῶν κρεμῶσεν λίθους μεγάλης εἰς ὄλον τὸ σῶμα, γὰρ τὸ ρῆξεν εἰς εἷα μέγα χάσμα, γὰρ τὸν χάσεν ἀποπαῖα μετ' ἄπο λίθους καὶ χάρματα· τότε θυρομῆς, ἐκάθητο αὐτὸς εἰς ὑψηλὸν θρόνον, λέγωντας λόγια βλάσφημα καὶ τῷ Χριστῷ ὁ δειλῆιος, ἦγεν τὸρα γὰρ ἰδῶμεν εἰάν τῷ βοηθήσει ὁ Χριστὸς, γὰρ τὸν λυβῶση ἄπο τὰς χεῖρας μου.

Αὐτὰ καὶ ἔτερα λέγων ὁ σαπρὸς σκάληκας μετ' ἄπο πολλῶν ὑπερηφανίαν, ἐκάθισεν εἰς τὸ ἄλογον, γὰρ ὑπάγει εἰς τὴν βασιλείαν, καὶ καθὼς ὀπῆγῳ εἰς τὴν κάμεραν ὅπῃ ἐποιμάτο, ἠ ἀναπαυθῆ, βλέπει (ὦ Δεσπότη τῶν ἀπάντων Χριστῷ Βασιλεῦ, θέαμα φρικτὸν καὶ ἐξαισίον, καὶ μόνον τῆς σῆς ἀνεξερδνήτης δυνάμεως) καὶ ἦσαν εἰς τὴν βασιλικῶν κλίβῳ κρεμασμένοι οἱ λίθοι καὶ τὰ χοινῆα, ὅπῃ εἶχε δεμῆρον τὸν μάρτυρα, ὅταν εἰς τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο χάσμα τὸν ἔρρηξαν, αὐτὸς δὲ ὁ Ἀρρίανῆς ἐκείτετο εἰς τὸ σῶμα ἀναπαυόμενος· ταῦτα ἰδὼν ὁ Διοκλητιανὸς ἐφόμαξε, νομίζοντας, ὅτι τινὰς ἄπο τὰς Ἀρχοντας τῷ ἐπῆρε τυραννικῶς τὸ βασίλειον, καὶ ἀρχίζοντας γὰρ φωνάζη, γὰρ δρᾶμουν οἱ δοῦλοί σου, γὰρ τοῦ βοηθήσουν, τοῦ λέγει ὁ ἄγιος μετ' ἄπο φωνῆ· μὴ συγχύζεσαι, ὅτι δούσε ὀπιβελῶδη τινὰς, ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀρρίανῆς ὁ ἠγεμῶν τῆς Θεβαϊδος, ὅπῃ μετ' ἔρριψες εἰς τὸ χάσμα· ἔπειτα ἔλεγε, ὅτι δού εἰδῶμετο ὁ Χριστὸς, γὰρ μετ' ἄπο λυβῶση ἄπο τὰς χεῖρας σου.

μεινεν ἄφανος ὄραν πολλῶν κ' ἄφοβος. ἔπειτα δὲ θάνατος ἔξω ἐφώνησεν ὡς
 διμοιοσμός, λέγωντας, ὅτι οἱ Χριστιανοὶ ἦσαν μάντις κ' γόντες, καὶ ἄλ-
 λα παρόμοια φλυαρίσματα. ἔπειτα προσάσει νὰ βάλῃ τὸν Ἅγιον εἰς εἷα
 σάκκον, κ' ὕστερα νὰ τὸν ὑπογεμίσει ἄμμον, νὰ τὸν ρίψῃ βαθεῖα εἰς τὸ
 πέλαγος. τότε παρήρσιάζονται κ' οἱ ἄνωθεν τέσσαρες Ἄρχοντες, ἦγαν οἱ πορ-
 τίκτωρες, ὅτι ἰδόντες τοῖστον θαυμάσιον ἐπίδωσαν τῷ Χριστῷ, ἐνθυμήμενοι
 τῷ παρόρρησιν τῆς Ἀγίας Φιλήμονος. κ' προσελθόντες εἰς τὸν Τύραννον τὸν ὕ-
 βρισεν λέγοντες· ἔστί καταδικάζεις τὸν δίκαιον ἄδικε, χωρεῖς νὰ πράξῃ κα-
 νονία πταισίμων; ὁ Χριστὸς εἶπαι ἀληθῆς Θεὸς, ὅπῃ ἐνεργᾷ τοιαῦτα θαυμά-
 σια, κ' μὴ κοπιᾷς ἀνοφελόμενα, ὅτι κἂν ὑποκάτω εἰς τὰ ὄρη κ' βενὰ ὑψηλὰ
 τὸν χάσμα, κἂν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης καταποντίσης, κἂν εἴτι ἄλλο
 δεινότερον πράξεις εἰς εἷα δῆλον Χριστῷ, αὐτὸς ὁ ἀληθῆς Θεὸς εἶναι δυνατὸς
 νὰ τὸν ἀναστήσῃ, καθὼς ἐγνώρισες σήμερον εἰς αὐτὸν τὸν ἅγιον ἄνθρωπον,
 μὲ τὸν ὁποῖον κ' ἡμεῖς ἐμεσθον πρόθυμοι, εἶπα τὸν Χριστὸν ἢ ἔποθαναίμην. κ'
 πισθόμεν ὅτι καθὼς αὐτὸν εὐχαλον ὅπῃ τὸν βυθὸν τῆς γῆς, ὅπῃ ἦτον πλα-
 κωμὸς μὲ τόσας λίθους, ἔτω διώεται ἡ ἀνάστησις κ' ἡμᾶς, νὰ μᾶς δώσῃ
 ζωὴν καλλίτερον κ' αἰώνιον. λέγει τὸς ὁ Τύραννος πρὸς εἰρηνίαν κ' περικέ-
 λασμα· ἐγὼ κ' πρότερον ὅταν ἐκάμνετε τῷ ὑπακοίῳ μου, σὰς ἔοδα ὅλα σας
 τὰ ζητήματα, εἶπα νὰ μῆσας ἀδραπιραῖον, ὡσπερ νὰ ἦμην Πατέρας σας, κ'
 πῶρα πάλιν νὰ μῆσας λυπήσω, ἀλλὰ νὰ σὰς δώσω τὸν θάνατον μὴ τῆς Ἀρ-
 ριανῆς προθυμώτατα. ὁ δὲ προεσώτερος ἀπ' ἐκείνης τῷ κλῆσιν Θεότυχος, ἀ-
 πέκνωτο· ὁ Θεὸς ὁ ἀληθινὸς ὅπῃ προσκυνήμεν, καὶ δι' αὐτὸν λαμβάνομεν
 θάνατον, νὰ σᾶ δώσῃ τῷ πρέπεσαν ἀπάμειψιν τῆς ἀγάπης αὐτῆς, ὅπῃ μᾶς
 εἰδείξες. πλὴν κ' ταύτην τῷ χάσῳ ἀδρακαλῶ νὰ μὲ κάμῃ ἡ Βασιλεία σε,
 ἦγαν τὰ πράγματά μου ὅλα νὰ ἀφήσῃς νὰ μοιραθῆσιν εἰς δύο μέρη, τὸ εἷα
 νὰ δοθῇ εἰς τὰ Βασιλεία, κ' τὸ ἄλλο νὰ μοιραθῇ εἰς χήρας κ' ὀρφανά.

Ταῦτα λέγων ὁ Θεότυχος, εἶπον αὐτῷ οἱ ἐπίλοιποι. ὡς ἀφῆσαίμην ἀδελφεῖ
 ἅπαντα εἰς τῷ ἄνω παρόνοια, κ' αὐτὸς ὁ Θεὸς ὡς οἰκονομήσῃ ὡς βέλεται.
 ἡμεῖς δὲ ὡς φροντίσαμεν εἶπα τὸ τέλος μας. τότε ὁ Βασιλεὺς ἔσκε συλλογιζό-
 μνος ὄραν πολλῶν, θαυμάζων τῷ προθυμίαν ὅπῃ εἶχασιν εἰς τὸν θάνα-
 τον, ὁ δὲ Ἀρριανὸς βλέπωντας τῆς Βασιλεία συλλογιζόμενον, ἐφοβήθη, μή-
 πως κ' μεταγνωμῆσι, νὰ μῆ τὸς θανατώσῃ, κ' λέγει τὸς· μή σε πλανᾷ ὁ εἰ-
 βολος νὰ ἔχῃς ἐλπίδα τινὰ εἰς τῆς λόγου μας. ὅτι, δὲν ἀλλόσομεν γνώμην,
 αὐ μᾶς εἰδὸς μυεῖς θανάτους. ὅθεν ὁ Τύραννος βλέπωντας τῷ σφραγῆτας
 γνώμην, ἀπελπίθη τελείως, κ' δίδει κατ' αὐτῷ τῷ τελευταίαν ἐπόρασιν,
 νὰ τὸς βάλῃ εἰς εἷα σάκκον κατ' εἷα μὲ ἄμμον, νὰ τὸς ρίξῃ εἰς τὸ πέλα-
 γος. καὶ ἔπως ἐτελειώθη ἡ προφητεία τῆς Φιλήμονος. ἀλλὰ πάλιν κ' ἄλλο θαυ-
 ματέρημα ἐγένε, κ' καθὼς τὸς ἔρριψαν οἱ Σφρατιῶται ἐκεῖ εἰς τῷ θάλασ-
 σαν τῆς Βυζαντίας, εφάνη εἷα θηρία φρον πολλὰ μέγαλον κ' θαυμάσιον, κ'
 εἰδείχον ὡς δελφίνας, ὅς τις ἐσύνωπε καὶ τὸς πέντε σάκκους εἰς τῷ ῥάχῳ τῆς
 μὲ ἔσπον θαυμάσιον, κ' ἔρχωντας ὡς πλοῖον, ὅταν ἀρυθίξῃ ἀπεδαπτικά,
 τὸς ὑπῆλθον εἰς τῷ Ἀλεξανδρείαν, κ' ἐκεῖ εἰς τὸν αἰγιαλὸν ἐκαρτερῶσαν οἱ
 παῖδες τῆς Ἀρριανῆς, καθὼς ἐκεῖνος (ὡς εἴρηται) τὸς ἐπροσάξεν, οἱ τινες ἰ-
 δόντες τὸν δελφίνα ἐξεπλάγησαν, κ' εἰς τῷ μεγαλόπαι ὅπῃ εἶχε, καὶ πᾶς

ἔσεποντο ἀπάνω τῶ σακκίᾳ μὲ τὸσῶν ἀσφάλειαν, καὶ δεῦ ἐγλυστῆσαν γὰ πέναντιν. ἔτι δὲ ἐνδυμένους, ὅτι ὁ αὐθιγῆς τῆς Ἀρριανῆς τῆς εἶπε μόνον ἄφ' τὸ ἐδίοντε Λείφανον, καὶ αὐτὰ ἦσαν πέντε, διηπόρην θαυμάζοντες. τότες ἀκῆσι φωνῶν ἐκ Θεῶ, καὶ λέγει τῶ· ἐκάρτε τὸ Λείφανον τῶ Ἀφθοντῶσας, καὶ τὰ ἄλλα τέσσαρα τῶ προτιπύραν, καὶ βάλετέ τα ἀνάμα μὲ τῶ Ἀσκλᾶ καὶ Λεωνίδα τῶ Λείφανα· τότες ὁ δέλφινας ἀποθέσας τῶ σάκκῆς εἰς τὸν αἰγιαλὸν, ἔσρεφεν ὀπίσω εἰς τὸ πέλαγος πλέωντας. οἱ δὲ δέλοι ἐπῆραν αὐτὰ εἰς μίαν βάρκα, καὶ ἀρμυρίζοντες εἰς τὸν ποταμὸν Ἰία ἡμερόνυκτε, ὅταν ἦσαν εἰς τῶ Μηρόπολιν τῶ Ἀντιοντῶ, εἰς τῶ ὁποῖαν ἦτον θέλημα Θεῶ, γὰ μείνεν τὰ Ἄγια Λείφανα, ἐσαμάτισεν ἡ βάρκα μὲ γεμάτα ἄρμυρα, καὶ δεῦ ἐσάλδον ὀλότελα. οἱ δὲ σιυῆσοφοι ὅλοι ἐκοιμῆντο. τότε ἦλθε τις φωνὴ λέγουσα δῖς· Θεοδοτίον, (ἔπως ἀνομάζετο ὁ κυβερνήτης τῶ πλοῖα) ἐδῶ εἶναι θέλημα τῶ Θεῶ, γὰ μείνεν τὰ Λείφανα. ἔξυπνος δὲ Ἰωάννης ὁ Θεοδοτίων, καὶ βλέπωντας τῶ βάρκα ὡς δεδεμηδῆν, ἐζήκον ἔξω, καὶ φθάνοντας εἰς τῶ Πόλιν, ἀνήγγειλε τῶ ἰσώθεσιν. οἱ δὲ ἐγκάσιον ἔδραμον λαμπάδηφοροι, μὲ θυμιάματα ψάλλοντες, καὶ ὑμνολογῶντες τὸν Κύριον. καὶ ἔπειτα λαμπρῶν καὶ ὀλαβῶν ἐνταφίασιν αὐτὰ εἰς τὸν τόπον ὅπῃ ὁ Θεὸς ἀνονόμισεν. εἰς τὸν ὁποῖον καθ' ἐκάσῶν γίνονται εἰς τῶ ἀρράσας ἰάματα καὶ ἄλλα θαυμάσια, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱῶ, καὶ Ἄγιῶ Πνεύματος, τῶ σιῶς καὶ μόνῶ Θεῶ. Ὡ, ἀρέπει κράτος, τιμὴ, καὶ προσκυῶσις εἰς τῶ αἰῶνας τῶ αἰῶνων. Ἀμῆν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Ι Ε'.

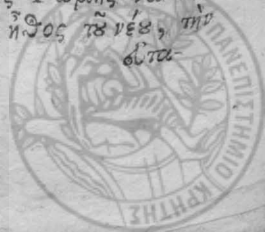
Τοῦ Ἄγιου Γερομάρτυρων,

Ε Λ Ε Υ Θ Ε Ρ Ι Ο Υ.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΑΔΥΡΙΚΟΥ.

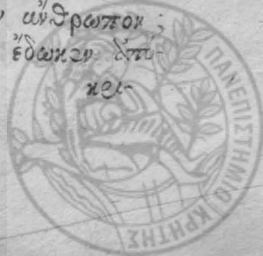
ΚΑτὰ τῶ χρόνος τῶ Εἰδωλολάτρῶ Ἀδειανῶ ἦτον καὶ ὁ θαυμαστῶς Εὐδοκίος ὡς φαταυγῆς ἀστῆρ ἐξαλάμπωντας. ὅστις ἐγγνήθη εἰς τῶ Θεσσαλονικῆ καὶ Μεγαλόπολιν Ρώμῶν, ἀπὸ γονεῖς ὀρθοῖς, λαμπρῶν καὶ πλοσῆς. καὶ μόνον δὲ καὶ σάρκα ἦσαν Θεσσαλονικῆς, ἀλλὰ καὶ εἰς Πίσιν ὀρθοῖς τε καὶ ὀσεβέστατοι. ὅτι ἡ Μῆτηρ αὐτῶ, Εὐανδία ὀνόματι, ἦτον ἀπὸ τὸν Μακάριον Παῦλον διδασκαλῆν τῶ ἀκρίβειαν τῶ Πίσεως, ἠτις ἐγγνήθη τὸν ἱερόν Παῖδα τῶτον, καὶ τὸν ἀνόμισεν Εὐδοκίον, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεφεν ὀσεβῶς. ὁ δὲ Πατῆρ αὐτῶ ἦτον μὲν πλόσιος ὡς εἶρηται, καὶ ἐκάθισε τρεῖς φοραῖς εἰς τῶ Πόλιν Ὑπάτος, τὸ ὁποῖον εἶναι μὲν ὀφείλιον ἀπὸ τῶ ἄλλα τῶ Ἀρχόντων καὶ ἐκλαμπρότερον, πλῶν ἔζησεν ὀλίγον καιρὸν ἀφ' ἔ ἐγγνήθη ὁ Ἄγιος, ὅστις ἔμεινεν ἰσποτασόμενος τῶ Μιτρούτῶ, ἡ ὁποῖα τὸν ἔδωκε τῶ Ἀρχιερέως τῶ Ρώμῆς γὰ τὸν μαρτυρῆν τῶ ἱερά γεράματα. ὁ δὲ Ἀρχιερέως βλέπωντας τὸ ἦθος τῶ νέου, ἠν

ὅτι

διταξίαν ἢ κοσμιότητα, ἢ ἄλλας ἀρετὰς ὅτι εἶχε, τὸν ἔκαμε Κληρικόν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας. ἢ ὅταν ἔγινε χρόνων ἰε. τὸν ἐχειροτόνησε Διάκονον, εἰς τὰς ἰη. Ἱερέα, ἢ εἰς τὰς εἴκοσι τὸν ἐψήφισεν Ἐπίσκοπον εἰς τὸν Αὐλάνα. ἀλλὰ μὴ θαυμάσῃ τις, πῶς τὸν ἔκαμψεν Ἐπίσκοπον τόσον νέον, ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἶδεν εἰς αὐτὸν τὸν νέον μεγάλας ἀρετὰς, ἢ μάλιστα ἦτον τόσον λόγιος καὶ σοφός, ὅτι ἐτάβιξε μὲ τὴν διδαχὴν τὴν καθ' ἑα εἰς τὴν δισέβειαν. ὅθεν διὰ τὴν σαθὴν ὀλύχρον εἰς τὴν λυχνίαν, ἢ τὴν μὴ κρύπτεται καὶ τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ τὴν φωτίσῃ πολλὰς ψυχὰς, καὶ τὴν ἐπιστρέψῃ τὰς ἔσποτισμῶν εἰς Θεοσέβειαν, διὰ τὸ πρεπόντως τὸν ἀνέβασεν εἰς τὸν ὑπερτιμον θρόνον ὁ μέγας Ἀνίκτος (ἔπος ἀνομάζεται ὁ τῆς Ρώμης Αρχιεπίσκοπος) ἠξυδρῶντας πόσοι θέλων φωτιδῆ διὰ μέσους, καθὼς καὶ ἐγγύετο, καὶ ἐπιστρέψαν πολλοὶ Ἕλληνας ἢ βαπτίσθησαν, ὅτι ἡ γλυκύτης ἢ ἡ σοφία τῶν λόγων τὴν ἐφάρκιναν τὰς ἀκροατὰς τὴν ἀγνωρίαν τὴν ἀλήθειαν. ὁ δὲ διάβολος ὅτι φοβῶν τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων πάντες, ἐλύσα κατ' αὐτὴν ἢ ἐτριξε τὰς ὀδόντας ὁ δαίλιος, ἢ μὴ δυνάμην τὴν θανατοῦσῃ αὐτὸς ὁ ἀνίχρος, ἐνδυνάμει τὸν Ἀδελιανὸν ὅπως δι' ὅλην εἰσερχόμενος εἰς τὰ ἐκείνη ἐντόπια, ἢ καθοπλίζονται καὶ τῆς δισεβείας οἱ ἀσεβέστατοι, ἐκίνησε γὰρ κοινῶς πόλεμον καὶ πάντων τῶν Χριστιανῶν ὁ ἄριστος Βασιλεὺς, ἢ ἐξόχως ἐξῆται τὸν Ἐλδιδέριον, ἔα τὴν θανατοῦσῃ ἐκείνον πρῶτον ὡς τῆς δισεβείας αἴτιον, ἢ ὕστερα τὰς ἐπιλοίπυς. ἀπέστειλεν ἕν ἑα στρατηλάτῳ, ὀνόματι Φίλιππῳ, προσέστασεν τὸν τὴν φέρῃ σπαδαίως τὸν Ἐλδιδέριον. ὁ δὲ Φίλιππος ὑπῆγε μὲ πλῆθος Στρατιωτῶν, καὶ τειροῦσῃ τὴν Ἐκκλησίαν, ἀκέσας ὅτι μέσα εἰδασκον ὁ Ἄγιος, ἢ ἐσέδη μὲ κακίῳ γνώμῳ ἢ βλέμμα ἄγχιον. ἀλλὰ καθὼς εἰσηλθὼν εἰς τὸν Ναὸν, ἢ εἶδε μὲ τὸς ἄποσμίαν τὸν Ἄγιον, ἀκέων τὴν γλυκυτάτῳ ἐκείνῳ γλώτταν, ἢ διδασκαλίῳ πάνσοφον, ὡς τὸ θαύματος ἐθαύμασε, ἢ μεταβαλὼν τὸ ἄγχιον βλέμμα εἰς ἰλαρότητα, γίνεται ὁ πρῶτος λύκος, ἢ ἡμερον ἀρόβατον, ἢ ἀντὶ διώκει μαθητὰς καὶ ὑπήκοος, καταφροσῆ τιμὴν προσκαίρον, ἀπαρτῆται πλεῖον ἢ συζητῆς, δὲ ἐννοιάζεται ποσῶς τὴν δόσῃ τῶ Βασιλέως ὑπόκεισιν, ἀλλὰ προσπίπτει εἰς τὰς πόδας τῶ Ἄγιοι, ἢ πισθῆναι εἰς τὸν Χριστὸν ὁ αἰδῆμος.

Ὁ δὲ Ἄγιος τὸν ἐκατήχησε, ἢ ἐνεθέτισε τὴν ἀκρίβειαν τῆς Πίσεως. ἔπειτα τὸν ἐσυμβέλοσε, τὴν τὸν ὑπάγει εἰς τὸν Βασιλέα, καθὼς τὸν ἐπρόσασσε, διὰ τὴν μὴ ζημιωθῆ ὁ Ἄγιος τῶ Μαρτυρεῖ τὸν Στέφανον. ἐκίνησαν οὖν τὴν ἢ ὀδοποιεῖαν, ἢ καθὼς ἐπερῆσαν ἀπὸ μίαν βρῦσιν, ἐξήτησαν ὁ δὲ λαβῆς Φίλιππος (ὡς ἄλλος Καδάκης ἀπὸ τὸν Φίλιππον) τὴν τὸν βαπτίσῃ ὁ Ἐλδιδέριος, ὅς τις ἰδῶν αὐτὸν τὸν πολὺν πόδον ἢ ποδύριαν, ποδύριαν αὐτὸν ἀνεγῆρῃσε διὰ τῶ Θεῶν Βαπτίσματος. ἢ μετ' ἡμέρας τινὰς φθάνοντες εἰς τὴν Ρώμην, ὁ μὴ πισθῆται Φίλιππος ἠρώσῃ μὲ τὰς ἄλλας Χριστιανὰς, ἢ τὰς εἶπε τὴν ὑπόδεισιν ἅπασαν. ὁ δὲ Ἄγιος ὑπῆγεν εἰς τὸ κειθέριον χαίρωντας, ὡς περὶ τὸν εἶχαν καλεσμένον εἰς πανήγυριν ἢ Ἐορτῶν πανδύροσμον. ἰδῶν δὲ αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς νέον ἢ εὐμορφον μὲ πολλὴν διταξίαν ἢ κοσμιότητα, τὸν ὠρέχθη, ἢ λέγειται. ἔατὶ Ἐλδιδέριε ἀφῆκες τὴν ποροπατορικῶν Πίσιν, ἢ δισέβειαν τῶ Θεῶν, ἢ πισθῆναι εἰς ἑα κακοθανάτον ἀθροῦτον. ὁ δὲ Ἄγιος ἐσιώπα, ἀκέσας τοῦτον λόγον ἀνόητον, καὶ δὲ τὴν ἔδωκεν ἀπὸ

κλειών, τότε πάλιν ὁ Τύραννος εἶπε πρὸς αὐτὸν λόγια πολλὰ κολακαστικά, καὶ τὴν ἔτασε δωρεὰς καὶ χαρίσματα πλέσια, ἐὰν θυσιάσῃ τὰ Ἐἰδωλα. εἰ δὲ καὶ δὸν ὑπακούσῃ, καὶ τὴν δώσῃ ἁγέφορα κολασήρια. ὁ δὲ Ἐλευθέριος ἔλελυθῆσαν καὶ τὴν ἀπόκρισιν ἔδωκεν αὐτῷ, καὶ λέγειτε· πῶς νὰ καταδέχθῃ, νὰ προσκυμῆσά τοιούτους Θεοὺς ἀναιδήτους καὶ ἕξανα ἀψυχα; μάλιστα καὶ ἐσᾶς ὅπῃ τὸς προσκυμᾶτε ταλαίῳ καὶ κλαίωσας, ὅπῃ σᾶς ἐτίμησεν ὁ Θεὸς μὲ τὸ λογικόν, καὶ ἐσεῖς γίνεσθε ἀτιμότεροι τῶν ξύλων καὶ λίθων, καὶ νομίζετε πῶς εἶναι αὐτοὶ Θεοί, τὸν δὲ ἀληθινόν καὶ μόνον Θεόν, ὅπῃ μᾶς ἐπλασε, καὶ ὅλον τὸν Κόσμον ἐδημιέργησεν, ἀφήκετε, καὶ προσκυμᾶτε τὸς δαίμονας, ἐγὼ δὲ λατρεύω τὸν Θεαστότῳ μου Χριστόν, αὐτὸν σέβομαι, καὶ ὁμολογῶ Θεὸν ἀληθινέστατον, αὐταῖς δὲ ταῖς τιμαῖς καὶ δωρεαῖς ὅπῃ μὲ τάσας, καὶ τὰ δευράσα καὶ φεικτὰ κολασήρια, νομίζω πληγὰς κηπίων καὶ παῖγνια, ὅτι ἐγὼ ἀπαρνήθηκα τὸν Κόσμον καὶ ἐσαυρώθηκα καὶ τὸν Διδάσκαλόν μου Παῦλον, καὶ νομίζω τὸν θάνατον ἕξ τὸν Χριστόν μου, ἔρυφῶ, καὶ δόξω, καὶ ἀγαλλιάσω. εἰς ταῦτα ἐθυμώθη ὁ Τύραννος, καὶ προσάσσει νὰ πυρώσῃν εἷνα χαλκὸν κρέββατον, νὰ βάλῃν ἀπάνω τὸν Ἄγιον, νὰ ἔχῃν ἀποκάτω πολλὰ κάρβουνα, νὰ τὸν ἀφήσῃν ἕως νὰ λιθῇ ὁλόπελα. ὅταν ἔν ἔρριψαν τὸν Ἄγιον εἰς τὴν φοβεραν ἐκείνῳ βάσανον, τὸν ἐλυπήθη ὅλη ἡ Πόλις, ὅπῃ ἦσαν ἐκεῖ συναγμῆροι ἀναείθρηπτοι ἀἰθρωποὶ, καὶ ἐλοιδόρησαν τὸν Βασιλέα εἰς τοιαύτῳ ἀμώπτη λέγοντες· ἕξαι ἡ ἀπολεθῆ τοῖσπος ἀἰθρωποὺς ἔπαφανῆς, ἐλθῆς, καὶ πάνσοφος, ὡσπερ τίς καταφρονεῖς καὶ ἀτιμὸς; ὁ δὲ Παντοδύναμος Θεὸς ἐλάφρυνε τὸς ὀδυμᾶς ἀνάσεν, καὶ ἐκείτετο ὁ Ἄγιος δροσιζόμενος, ὡσπερ νὰ ἦτον εἰς ἔρυφῆρά χορτάρια. μετ' ἄρῳ ἰκανῶ, ὅταν ὀξεμανησεν ὁ Τύραννος εἶπε, νὰ τὸν ἀγᾶλῃν ἀπὸ τῆς ἐχάραν, νομίζωντας πῶς ἀπέθανον. ὁ δὲ Ἄγιος ἐπὶ ἠόησεν ὄρθιος ἀπαθῆς χαρὴς νὰ ἔχῃ πληγῶν ὁλόπελα, καὶ ἔλαλθε ταῦτα πρὸς χάρις καὶ ἀγαλλιόμενος. Ἐφώσωσε ὁ Θεὸς μὲ ὁ Βασιλέως μου, καὶ ἀλογησῶ τὸ ὄνομά μου θεσπαντός. καὶ τὰ ἐξῆς τὰ Φαλιμῶ. καὶ τότε λέγει ταῦτα πρὸς τὸν Τύραννον, κίταξέ με τώρα, ὦ Βασιλεῦ, ὅπῃ ἐνόμισες πῶς ἔγινε τὸ πυρὸς κατανάλωμα, πῶς ὁλόπελα δού μου ἔγγισον. κατάλαβε γὰρ εἰς τὰ λόγῳ μου τὸ Θεὸς μου τὴν δύναμιν, καὶ τῶν ἐδικῶν μου Θεῶν τὴν ἀδούειαν. ταῦτῳ τῆς παρρησίαν τῆς Μάρτυρος, ἐνόμισεν ὁ Βασιλέως ἕξ ὑβρίων, καὶ ἦσαν ἀλλῶν νεωτέρων βάσανον νὰ τὸν παιδύσῃ ἰχυρότερα, καὶ τὸν ἔβαλαν ἀπάνω εἰς μίαν ἐχάραν, καὶ κάπησεν μετ' ἔχασιν πληθὸς καρβένων, ἀνάσεν δὲ ἔχων λαδί, ἕξ νὰ ἀνάπτῃν τὴν φλόγα χειρότερα. πλὴν ἐδὲ τότε ἡ χάρις τῆς Θεῶς ἠμέλισεν, ἀλλ' ἀδύς ὅπῃ τὸν ἀπλωσῶν εἰς τὴν σῆαραν, ἔσβυσε τὸ πῦρ, καὶ ἐφυλαῖν ὁ σίδηρος, καὶ ὁ Ἄγιος ἔμεινεν ὑπὸ τῆς θείας χάριτος δροσιζόμενος. ὁ δὲ θυμὸς τῆς Τυραννῆς μάλλον ὀξήκετο, καὶ προσάσσει νὰ βάλῃν ξύγγι, κερὶ, καὶ πῖσσαν εἰς εἷνα πήγανον, νὰ βράσῃν ἕσω τὸν Μάρτυρα. καὶ ἀφ' ἕ ἔγινε τὸ πηγαῖν ἀπὸ τὸ περυστὸν τῆς φλογὸς ὀλοπόκιον, εἶπεν ὁ Τύραννος· ἀναμέσον ζωῆς καὶ θανάτου διείσκεσαι Ἐλευθέριε, καὶ φρόντισον τὸ συμφέρον σου, ὅτι ἐγὼ ἕξ τῆς ἀγᾶλειά σου, καὶ ἕξ τῆς πολλῆς κλωσῆς καὶ κᾶπῳ σου, σὲ λυπέμαι μὲ τὸς Θεοὺς, νὰ χάτῃς τὴν ζωὴν σου ἕξ εἷνα πείσμα μάταιον καὶ ἀναφέλωτον. ὁ δὲ Ἄγιος γενναίως καὶ ἀφοβα "βρίζε τὸν Βασιλέα, λέγωντας τὸν λύκον τῆς Ἀραβίας, ὅπῃ ἐφόνεσε τὸς πῖ

σὺς ὡς παράβαται, καὶ ὅτι δὲν τὸν εὐχαρῶν διὰ τὴν γνώμην τε, ἐάν τε ἔδιδον ὅλα τὰ Κόσμου τὰ κολασήμια. τότε τὸν ἀπλωσαν εἰς τὸ πῦρον. ἀλλὰ ματαίως ἐκοπίαζεν ἀνόητος, ὅτι ἐμετάβαλε τὸ πῦρ εἰς δρόσον ἢ αἰὼν Πρόνοια, καὶ ἔμεινον ὁ Μάρτυς πάσης βλάβης ἀμέτοχος ὡς τὸ πρότερον.

Ὁ δὲ Τύραννος ἐπέκετο Φίλυπος Ἀπορώντας, καὶ μὴν ἡξόραντας τί νὰ παράξῃ ὁ δαίλαιος· τότε ὁ Ἐπαρχὸς τῆς Πόλεως, Κορέμιαν ὀνόματι, ὅπῃ ἦτον πολυμήχανος, καὶ ἡξόρει διάφορα κολασήμια, βλέπωντας τὸν Βασιλέα δευπορῆνται καὶ οὐνωμένον, τὸν ἐπαρηγόρησε, λέγωντας· ἐγὼ Βασιλεῦ, νὰ σ' ἀγάλαω διὰ κόπης καὶ φροντίδας διὰ τὸν Ἐλδιδέριον, καὶ νὰ τὸν κάμω νὰ κάμῃ τὸν λόγον σου, ἢ νὰ ἀπολεσθῇ κακῶς ἀνελεημόνηται. ταῦτα εἰπὼν, ἤφερεν εἰς φέρον χαλκόν, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχασιν κερραμῆα σεβλαπὰ σίδηρα εἰς κάθε μέρος ἑσώθεν, καὶ ἔβαλαν εἰς τὴν πυράσῃ διωπατὰ, νὰ ρίψεν ἑσὼ τὸν Μάρτυρα. ἔτος δὲ ὁ Ἐπαρχὸς ἡξόρει τὴν Πίσιν τῶ Χριστὸ διδαγμῆος διὰ τὸν Φίλυκα, πλὴν ἦτον φίλος τῶ Βασιλέως, καὶ διὰ τὴν πρόσκαιρον δόξαν, δὲν ἀφῆκε τὴν θρησκείαν τῆς Εἰδώλων. ὅταν ἔν αὐτὸς ἠτοίμαζεν ἐκεῖνο τὸ φρικτὸν κολασήμιον, τότε ὁ Ἄγιος ἐπαρεκάλει τὸν Κύριον, νὰ φωτίσῃ τὰς διάνους αὐτῆς, ὡς δεύτερος Στέφανος, καὶ νὰ τὰς δώσῃ σωτηρίαν ψυχῆς αὐτῆς ἀμμουαν, καὶ ὑψώσας πρὸς Οὐρανὸν τὸν νέον καὶ διαίονα, ἔλεγε ταῦτα με ψυχῆς ἀγαλλίαςιν. δι' ἡμεῖς σοὶ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ καὶ Θεέ, ὅπῃ με ἐδιδάμασες, καὶ ποσάτων ἀγαθῶν με ἡξίωσες, νὰ πάθω ταῦτα διὰ τὸ Παράγιόν σου ὄνομα. λυξώσαι γὰρ καὶ τῶρα τὴν ψυχὴν μου διὰ τὰς χεῖρας τῆς ἐχθρῶν σου, καὶ σώσον με. διὰ νὰ ἐγνωρίσεν ὅλοι, ὅτι ἐσὺ εἶσαι μόνος Θεός ἀληθέςατος· νὰ Κύριέ μου ἀξίωσον αὐτῆς, νὰ μισήσεν τὰ Εἰδῶλα, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν ἀλήθειαν. ὁ μὴ ἔν Ἄγιος ἔτος ἠυχετο· ὁ δὲ Κύριος τῶ ἐπήκασε, καὶ ἐφώτισε τὸν Ἐπαρχόν, ὅς τις ἠλοιώθῃ θείων ἀλοίωσιν, καὶ ὡσπερ νὰ μὴ ἦτον ἐκεῖνος, ὅπῃ ἠτοίμασε τὴν τιμωρίαν τῶ Μάρτυρος, ἐσίμασε τῶ Βασιλέως, καὶ λέγει τῶ· ποῖον κακὸν ἐπαρῆξον ὁ καλὸς Ἐλδιδέριος, καὶ τὸν ἀποφασίζεις εἰς τοῖτον κακὸν καὶ χαλεπὸν θάνατον; ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐαδῶξεν εὐχίζετο ἀκῆσας τοιαῦτα ἀέλπισα, καὶ τὸν ἠρώτα τί ἐπαθε, καὶ ἔσπεψεν ἠγωνίζετο εἰς τὸ ἐρωτῆσιόν τὸσον ὀγλήγορα; καὶ τῶ ἔλεξεν. ἐγὼ σὲ ἐτίμισα φθισιότερα διὰ ἄλλον τινὰ τῶ παλατίμευ Ἀρχοντα, καὶ σὲ ἐψήφισα Ἐπαρχόν, πλετον πολὺν σὲ ἐχάρισα, καὶ πάλιν ἐάν εἶσαι φιλόργυρος, καὶ ἐπῆρες διὰ τὴν Μητέρα τῶ Ἐλδιδερίου χρυσίον, καὶ συμπονεῖς δι' αὐτὸν, ἐγὼ νὰ σὲ δώσω χάρισματά μεγαλίστα. ὁ δὲ Κορέμιαν ἐπλήγη ὁλος τῶ Θείου Πνεύματος με τὴν προσδύχῃ τῶ Ἄγίῳ, καὶ φωτιθεῖς τὴν διαίονα ἔλεξεν· ἡ τιμῆ σου ἄς εἶναι μετ' ἐσῆα εἰς τὴν ἀπόλειαν, καὶ τὴν ἀργυρέα σου ἄς τὴν καύσῃ τὸ πῦρ, ὅπῃ σὲ ἐκδέχεται εἰς τὴν κόλασιν, διὰ τὴν γίνεσθαι τυφλὸς με τὸ θάλημά σου εἰς τὴν ἀλήθειαν, καὶ δὲν γνωρίζεις τὴν ἀδυναμίαν τῶ Θεῶν σου, ὅπῃ δὲν ἠμπορῶσι νὰ λυξώσεν διὰ τὸ πῦρ ἐπίτω καυκάσας, καθὼς ὁ Χριστὸς ἐλύξασε ποσάνις τὰς δάλας σου. ταῦτα ἀκῆσας ὁ Τύραννος ἐθυμώθῃ πῶσον, ὅπῃ ἔσπεψε τὴν προτέραν ἀγάπην ὁ ἀγνωστος εἰς μῖσος ἀνείκασον, καὶ προσάσσει νὰ βάλῃ εἰς τὸν φέρον αὐτὸν τὸν Ἐπαρχόν. ὅς τις ὁπόταν ἐσίμασε πλῆσιόν, καὶ εἶδε τὴν φοβεράν φλόγα, ἐφώναξε πρὸς τὸν Ἄγιον λέγωντας· κάμε δέησιν πρὸς τὸν ἀληθῆ Θεὸν διὰ λόγους, καὶ δυνάμωσάι με μετὰ

ὄπλον τῆ Χειρῶ, καθὼς κὶ τὸν γραπιλάτιν ἐσθλῆτείχιστος Φίλιππος. ἔπος ἔν ὁ Κορέμων καθοπλιθεὶς ἄπο τὸν Ἄγιον, ἐσέβη εἰς τὸν φέρον μὴ προθυμίας κὶ πίσεως. ὅθεν ἔμεινε κὶ αὐτὸς ἄβλαβος, κὶ δὺλαβῶς ἠυχαρίστα κὶ ὑμολόγησεν τὸν Κύριον.

Ὁ δὲ Ἀδελικὸς ἐπαρόσαζε κὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν. ὅστις μὲ ὀλίγον κόπον μίαν σιγμῆς ἤρπασε θησαυρὸν αἰώνιον, κὶ ἀγαλλίασιν ἄρρητον. τότε βαθεὺν εἰς τὸν φέρον τὸν Ἄγιον, ἀλλ' ἄθως τὸ μὴ πυρῆσβυσε, τὰ δὲ σίδηρα ἔσρεψαν ὀπίσω τὸσαβλωντῶν μέρος, τὰς σάρκας τῆ Μάρτυρος δὺλαβέμεντα. ὁ δὲ βλαμῆρος τὸν νῆν κὶ ἀσιμῆτος ἔμεινε τυφλὸς εἰς τὴν ψυχῇ, κὶ δὲν ἦθελε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, κὶ φυλακῶναι πάλιν τὸν Ἄγιον. ἀλλὰ πολλοὶ δὲ τὰς ἀνωειρημίας θουμασιουργίας ἐφάναζαν· μέγας ὁ Θεὸς τῆ Χειριστωνῶν. ὁ δὲ ἀρχιστος ἐλύσα κὶ τῆ Ἀγίε, κὶ τὸν ἀφῆκεν εἰς τὸ δεσμῶ, νὰ ἄποθανῆ ἄπο τὴν πείναν κὶ κακοπάθειαν. ἀλλ' ὁ Θεὸς ὅτῃ ἔβρεφε τὸν Ἠλίαν δὲ τῆ κόρακος, αὐτὸς κὶ τὸν Ἐλδιδέριον ὀπμελεῖτο εἰς τὴν φυλακῇ, κὶ τῆ ἐσέλλε βροφίῳ μὲ μίαν περσεραῶ ὅσας ἡμέρας ἔκαμν ἔγκλειτος. ὁ δὲ Τύραννος βλέπωντας, πῶς δὲν ἐπερνεσαν ἢ πονηρείαις τε, ἐδαιμονίζετο, κὶ παροσάσει νὰ δέσεν εἰς εἷνα ζυγὸν ἀλογα ἀγεία ὁ ἀγελώτερος ἐπεινῶν κὶ ἀλογώτερος, τὸν δὲ Ἄγιον νὰ δέσεν κατόπιτες, νὰ τὸν κατασύρην εἰς λίθας κὶ βράχας, νὰ κατακοπῆν αἱ σάρκας τε, νὰ ξεψυχήσῃ ἐλευσιότατα· ἀλλὰ ματαίως ἔχανε τὸν καιρὸν, κὶ ἀκαιρα ἐπαυδῶετο. ὅτι καθὼς αὐτὸς ὁ ἄσοφος κὶ ἀνίχυρος δὲν ἔπαυε νὰ μελετᾷ κὶ τῆ Ἀγίε ὁ ἐναγῆς κὶ παμμίαιρος, ἔπω κὶ ὁ Παντοδύναμος Κύριος δὲν ἀμέλει νὰ τῆ σέλλῃ εἰς ὕψος βοήθειαν. λοιπὸν ἦλθεν Ἄγιος Ἀγγελος, κὶ κάμνωνας ἡμερα τὰ ἀγεία ἀλογα, λύει τὰ δεσμῶ, κὶ ἐλδιδερωει τὸν Ἐλδιδέριον, τὸν ὁποῖον ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὸ ἀμάξι, ὅτῃ ἐτράβιζαν τὰ ἀλογα, κὶ τὸν ὑπῆγε καθεζόμενον εἰς τὸ πλησίον ὄρος ἀπέραχα, κὶ ἐκεῖ γίνεται κὶ ἄλλο θουμασιώτερον. ἦγν καθὼς ἀνεγίνωσκε τὴν ἀκολεθίαν τα ὑμολογῶντας τὸν Κύριον, ἐσωάγοντο ἢ ἀρκέδαις κὶ λέοντες κὶ ἄλλα ἀγεία ζῶα τῆ ὄρες, κὶ ἐσθλῆκύνλωσαν τὸν Ἄγιον παρόχαρα, κὶ ἐσκιρῆσαν παρὸς τὴν γλῶνόντωντες. ταῦτα μαδῶν ὁ ἀσιμῆτος Τύραννος ἄπο τινὰς κωηγῆς, ὅτῃ ἔτυχαν ἐκεῖ, κὶ εἶδασι τοῖτον θουμάσιον, δὲν δὺλαβῆθη κἄν ἄπο ταῦτα τὸν Ἄγιον, ἀλλὰ γίνεται τῆ θηρίων ἀνοσιώτερος, κὶ σέλλει Σφρατιώτας νὰ τῆ φέρην τὸν Ἐλδιδέριον. τὰ δὲ θηρία ὡς τῆς ἴδασι, φέχουσι μὲ θυμὸν κατεπῶνάτες, νὰ τῆς ξεχίσεν μὲ τῆς ὀδόντας κὶ ὄνουχας. πλῆν ὁ Ἄγιος τὰ ἐπαρόσαζε νὰ μὴ βλάψεν τινὰ, ἀλλὰ νὰ ὑπάγην εἰς τὰ σπήλαιά τες, τῆς δὲ Σφρατιώτας ἀνεῖδισε πῶς ὑπήγασι μὲ ξίφῃ κὶ ἄρματα νὰ τὸν κωινηθῆσεν, ὡσπερ νὰ ἦτον φονδὺς κὶ λῆσαρχος. ἔπος εἰπῶν, ἠκολέθει παροθύμως, κὶ τῆς ἐδίδασκεν ὄλλω τὴν ὀδοιπορείαν, νὰ λάβην ἄπο τὰ θηρία σῶμασιν κὶ ὑπὸδειγμα, νὰ γνωρίσεν τὸν Ποιητῆ πῆς κτίσεως, δὲ νὰ εὔρεν ζῶν αἰώνιον. κὶ ὅσον τῆς ὀνεθέσεν, ὅτῃ πολλοὶ εἰς αὐτῆ ὀπῆδισαν, ἔταν δὲ ἐφθασαν εἰς τὴν Ρώμῃν, ἔκαμν ὁ Βασιλεὺς πανήγυριν, δὲ νὰ σωμαχθῆσι πολλοὶ, νὰ ἴδῃσι τῆ Ἀγίε τὸν θάνατον. ἀλλὰ δὲν τε ἐσωμέβησαν τὰ παράγματα, καθὼς ἐκεῖνος ἐνόμιζεν, ὅτι ἀφίνοντες κατ' αὐτῆ μίαν λέαιναν ἀγείαν πολλὰ κὶ ἀνῆμερον, ἦτις παρῶτον μὴ ὄρμησε μὲ σπαδῆν κατ' αὐτῆ, ἔπειτα ἀφ' ἑ ἐπλησίσασεν, ἐκλιε τὴν κεφαλῇ εἰς τῆς πόδας τε, ἀνέλυχε τὰ ἴχνη τε, κὶ ἔκαμνε

τινὰ

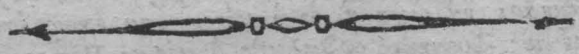
τινά σημεῖα, ὡς περὶ νὰ εἶχε γνώσιν ἀνθρώπινον, νὰ δὴ λαβῆτο τὸν Μάρτυρα. ἀλλ' ἐδὲ εἰς αὐτὸ τὸ θαυμάσιον ἐπέδωκεν ὁ σκληρόκαρδος Τύραννος, ἀμὴ ἐνόμισεν, ὅτι δεῖ νὰ εἶναι ἐκεῖνο τὸ λεοντάρι Φηλυκὸν, ἢ γενεά λείαινα, δεῖ εἶχε πόσιν δυνάμιν, καὶ δεῖ τὸ δεῖν ἐβλάψαι τὸν Ἅγιον. καὶ προσάγει νὰ φέραν ἄλλον ἀρσενικὸν λέοντα, ὅστις ἐφάνη ἡμερώτερος ἐπὶ τὸ Φηλυκὸν πρὸς τὸν Ἅγιον. ἀγκαλιζέται καὶ φιλεῖ τὸς πόδας τε, σείει τὴν εἰρήνην, χοροῦει καὶ χαίρεται, καὶ δείχνει καὶ αὐτὸ μὲ τὰ χήματα νόσιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν Ἅγιον. οἱ δὲ ὡφελῶτες ἀνοικτῶς ἀνέκραζον. Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. οἱ δὲ θαυμάσιος τῆς ψυχῆς ἀνοικτῶς ἀνέκραζον. Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. οἱ δὲ τυφλοὶ καὶ ἀνόητοι ἔλεγον, ὅτι ἦτον μάντις καὶ γόητας. τῶν ὁποίων ἀδίκα καὶ Θεὸς Δίκην δικαίως ἐπαίδουσε, δεῖ νὰ φραγῆν καὶ τὸν Δαβὶδ τὰ δόλια χεῖλη, ὅπως λαλήσιν καὶ τὰ δικαῖα ἀνομίαν καὶ ἐξεδέξασιν. ὅτι καθὼς εἶπον τὰ βλάσφημα λόγια, ἐπληρώθησαν αοράτως, καὶ ἀπέθανον. ὁ δὲ παρανόμος Τύραννος, ὅταν εἶδε πῶς ὅλα τὰ κολασθήρια ἐνὶκα ὁ Ἅγιος, ἀπελπίθη τελείως, ὅσον ἰξιδρωτίας, ὅτι μὲ ἄλλον ἔσποιν δεῖ ἐδυῖετο νὰ τὸν θανατώσῃ, ὅσο φασίζει νὰ κόψωσι τὸ κεφάλαιον. τότε ἠρομύς, παρέδωκε τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεῶν. ἡ δὲ Μήτηρ αὐτοῦ Ἀνθία ἐνηγκαλίσθη τὸ σῶμα τῆς Υἱῆς καὶ Μάρτυρος. καὶ καταφιλέσα τὸν ἐμακάριζε, πῶς ἔπαθε τσαῦτα δεῖ τὸν Κύριον. τότε οἱ δῆμιοι καὶ τὴν Μητέρα ὡς ὡμοὶ καὶ ἀσπλαγχοὶ ἐθανάτωσαν. Καὶ ὅσοι πιστοὶ ἐρέθησαν ἐκεῖ εἰς τὴν Ρώμην ἐπὶ Αὐλιανῶν, ἢ γενεά ἐπὶ τὴν Ἐπισκοπὴν τῆς Μάρτυρος, ἐπήρασαν αὐτὰ καὶ τὰ δύο Ἅγια Λείψανα, καὶ μυσταγωγῶντες αὐτὰ, καὶ ἀρεπόντως τιμήσαντες, φιλοδέας, καὶ δὴ λαβῶς ἐνταφίασαν, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Τ Η Α Υ Τ Η Η Μ Ε Ρ Α ,

Τῆς Ὁσίας Πατρὸς Ἡμῶν

Π Α Τ Λ Ο Υ Τ Ο Υ Τ Ο Υ Ν Ε Ο Υ .

Ὅπως ἀσκήτουσαν εἰς τὸ ὄρος τῆς Λάβης εἰς τὰς χρόνας
τῆς Πορφυρογενήτης.

Πλησίον τῆς Πόλεως Περγάμης εἰς τὴν Ἀσίαν, εἶναι χώρα καλεμένη Ἐλαία. εἰς ταύτην ἐφύβωσαν ἐπὶ τὸ φυτὸν, τὸ θεῖον καὶ ἀξίερασον. εἶχε δὲ καὶ ἄλλον ἀδελφὸν καὶ σάρκα ξαννότερον, καὶ καὶ τὴν ἀρετὴν μικρότερον, ὀνοματι Βασίλειον. ὁ Πατὴρ αὐτοῦ ἐκαλεῖτο Ἀντίοχος, ὁ ὁποῖος ἦτον Κόμης εἰς τὴν Ἀρμάδα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. καὶ πολεμῶντας συμμαχῶν εἰς τὴν Χίον μὲ τὰς Ἀγαρῶνας τῆς Κρήτης, ἐφρονδίσθη εἰς τὸν πόλεμον. ἡ δὲ γυνὴ αὐτοῦ, Εὐδοκία ἐπὶ τῆς Κρήτης, ἐπὶ τῆς παιδείας τῆς, καὶ ἐπὶ τῆς εἰς τὴν Φρυγίαν, καὶ ἐκατόκησεν εἰς

εἷα χαλεπὸν Μαρυκάτε καλέμνον, ὅτ' τὸ ὁποῖον ἦτον κ' ὁ Θεὸς Ἰωαννῆσιος, μὲ τὸν ὁποῖον εὐαγγελιστὸν. ἔβαλε δὲ τὰ παιδία τῆς Παῦλον κ' Βασίλειον εἰς τὴν Ἀγίαν Στεφανίαν τὸ Μοναστήριον, ἵνα τὰ μάθωσι γράμματα. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ὑπαδρόβισεν ἡ χίρα τὸν Βασίλειον σανκῶς τε. ἔδεν ἀφ' ἑκάμην τὰς γάμους, εὐαγγ. ὅτ' τῷ νυμφικῷ κάμεραν ὁ Βασίλειος, κ' ἀπαρηθείς ὄλα τὰ σαρκικὰ θελήματα, ὑπῆλθ' εἰς τὴν Λαύραν τῆς Ἀγίας Ἡλίδ', ὅτ' ἦτον εἰς τὸν Ὀλυμπον, κ' κόππωντας ἀντίμα μὲ τὰς ξίχας, ὄλας τὰς κοσμικὰς φροντίδας, ἐγίνη καλὸς καλόγηρος. ἔπειτα ἐπειδὴ ὑπῆλθων συγχάρις οἱ συγχάρις τε κ' γνώριμοι, κ' τὰ εἶδαν εἰς τὴν ἀναχάρισιν ἐνόησαν, ἀναχάρισεν εἰς τὰ ἰσχυρακώτερα μέρη τῶ ὄρος, κ' μὲ καιρὸν ἐνθυμήθη τὰ ἀδελφάτα. ὅτ' ἔδεν ἔβαλεν εἰς τὸν ναὸν τὴν φέρη ἐκεῖ, ἵνα τὰ ἀγαθίζωνται ἀντίμα, τὰ ἔχη εἷας τὸν ἄλλον βοήθειαν. μάλιστα ὅτ' κ' ὁ Παυλάγος Θεὸς τὸν ἐπαρόσαξε. ἔεις φοραῖς, τὰ προσκαλέσῃ καὶ αὐτὸν, τὰ συναγαθίζωνται, ἵνα τὸ ὡς γνώσης τῆς μελιόντων ἐγνώριζε, ποταπὸς ἐμελλε τὰ γῆν εἰς τὸ ὕπερον. ἐπλήρωσεν ἔν εἷα Καλόγηρον, τὰ ὑπάγη εἰς τὸ ἀναθρον χαλεπὸν τῆς Πέτρης, τὰ πῦ φέρη τὸν ἀδελφόν τε Παῦλον. ὁ δὲ ἀπελθὼν ἦρον αὐτὸν, ὅτ' ἔτυχε κ' ἦτον ἀπεθαμμένη ἡ μάα τε, κ' ἐπέρινα ὡς ὄρφανὸς γονέων μὲ πολλὰ κακοπάθειαν, κ' πῶσω πτωχείαν εἶχεν, ὅτ' ἔβουκε τὰς χοίρας τῆς ἐγκωρείων, διὰ τὰ δουρατὴ τῷ ζωοφροσίαν τε. οἱ δὲ ἀνδραποὶ τῶ τότ' ἐδύ τον ἀφήκασιν τὰ ὑπάγη μὲ τὸν Καλόγηρον, ἀλλὰ τὸν ἐδυσκόλοισαν λέγοντες· τίς ἰξόβρει μήπως κ' ὑπάγη τὰ σὲ πελήσῃ ὁ Καλόγηρος; ὅτ' ἔσρεψεν εἰς τὸν Βασίλειον ἀπαρκετος. ἀλλ' ἡ θεία χάρις ἐφώτισεν αὐτὸν, κ' τὸν Παῦλον, κ' ἔδελγε τὰς καρδίας τε, τὰ ἐπιθυμῶ εἷας τὸν ἄλλον ἵνα τῷ σωτηρίαν τῆς. ὅτ' ἔδεν ὄξανάπεμψε πάλιν τὸν αὐτὸν ἀδελφόν ὁ Βασίλειος, ὁ ὁποῖος ἐγύρισεν ἀδειος. κ' πάλιν τὸν ἔσειλε ξίτον, κ' τότε τὰ ἐπήκισεν ὁ Παῦλος, κ' ὑπήγαγον ἀντίμα εἰς τὸν Βασίλειον. ὅς τις ἐχάρη πολλὰ, κ' μῆροντες ἐκεῖ ὀλίγας ἡμέρας, ἐπήγασιν εἰς τὸ Λάβρος. εἰς τὸ ὁποῖον ὄρος ἦτον εἷα Μοναστήριον ἡ Καρύα καλέμνον, κ' εἶχασιν Ἡγέμνον ἐνάρετον, Πέτρον ὀνόματι, ὅς τις ἔλαμπεν εἰς τὰ ἔργα ὡς ἀσὴρ φαινοῦται. Τῆτον ἐγνώριζεν ὁ Βασίλειος, κ' ἰξόβραντας τῷ αὐτῷ ἀγιότητα, τὴν ἤφερε τὸν Παῦλον, ἵνα τὸν ὀδηγήσῃ εἰς πολιτείαν θεάρετον. ὡς εἶδεν ἔν ὁ Παῦλος τὸν Πέτρον, ἔπεσον εἰς τῷ γλῶ κρημίτα, ὡσπερ τὰ τὴν ἤθελε κτυπήσῃ ἀσραπὴ εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἔμεινον εὐφρομος εἰς τῷ γλῶ κειτόμνος. ὁ δὲ θαυμάσιος Πέτρος τὸν ἐσύνωσε, κ' τὸν ἠρώτα, τί ἔπαθε; καὶ ὁ Παῦλος ἔλεγε, πῶς ἦτον ἀμαρτωλὸς, ζητώντας συγχώρησιν. λέγει τον ὁ Πέτρος· μακάριε τὰ εἶχα κ' ἐγὼ μόνον ὅσα ἔχεις ἐσὺ ἀμαρτήματα. ἐγνώριζας δὲ μὲ τὰς ψυχικὰς ὀφθαλμὰς ὁ μέγας Πέτρος, πῶς ἐμελλε τὰ τὸν πειρασθῆναι ὁ νέος εἰς τῷ ἀρετῷ, κ' τὰ γῆν πανταχῶς πειρασθῆναι, τὸν ἐκράπισεν ὑπὲρ τῷ τε. ὅς τις ἔμεινε μὲ χαρὰς, ἵνα τὸ (καθὼς ἐκεῖνος ἔλεγε ὕπερα) ὅταν τὸν ἐπρωτοεἶδεν, ὡς ἀναθρον εἰπομῆ, τὴν ἐφώνη σύλος πύριμος, κ' δι' αὐτὸ ἔπεσον εἰς τὸ ἔδαφος. ὁ μὲ ἔν Βασίλειος ἔσρεψε πάλιν εἰς τὸν Ὀλυμπον (ἀφ' ἑ παρεδάκε τὸν ἀδελφόν τε εἰς τὸν ἀναθρον Ἀγιον) καὶ ἔμεινον εἰς τὴν Ἀγίαν Ἡλίδ' τὸ Μοναστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινεν Ἡγέμνος. καλῶς ἔν κ' ἐναρέτως πολιτὸς ἀμνος ἀπεπαύθη. ὁ δὲ θεὸς Παῦλος ἐσπένδαξε καθ' ἐκαστὴν, τὰ μιμῆται τὸν Ἀγιον Γέροντα εἰς ὄλα τε τὰ ὄψα κατορθώματα.

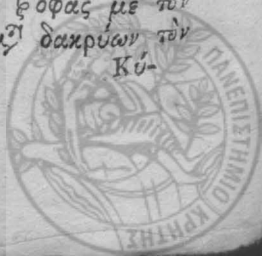
Εἶχεν ἐν ὁ Γέρον δύο ράσα τέλεινα, ἢ ἐφόρει μόνον τὸ εἶνα καμπόσαις ἡμέραις, ἔπειτα ἀλλάσσε, ἢ ἔβαλε τὸ ἄλλο. ὁ δὲ Παῦλος ἔβανον ἐκεῖνο ὅπῃ εὐ-
 γανον ὁ Διδάσκαλος, ἢ τὸ ἐφόρει ἔτω βέρρυπαμῶνον ἢ ἄπλυτον. ὁ δὲ Γέρον τὸν
 ἐλόγγισεν εἰς πρόσωπον, πῶς δεῖ τὸ εἶπεν, ἀμὴ δεῖ τον ἐμποδίσει, μάλιστα
 δὲ ἢ χαίρετο, βλέπων εἰς αὐτὸν καλὰ φρονηώματα, ἢ ἐλπίζοντας νὰ ἰδῆ
 μὲ τὸν καιρὸν θουμάσια κατορθώματα, καθὼς ἢ ἔγινε μὲ τὴν θείαν βοήθειαν.

Εἶχεν ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον τῆς Καρύας πολλὰς Καλογέρας, τὰς ὁποῖους
 ἐπιμελεῖτο σπουδαίως ὁ μέγας Πέτρος ὡς Καθηγούμενος, καὶ δεῖ ἄφινε τινὰ
 νὰ διάγη μὲ ἀμέλειαν, ἀλλὰ ἤθελε νὰ σέκωνται εἰς τὴν ἀκολουθίαν ὅλοι
 παρῶντοι. καὶ βλέπωντας ποτὲ τὸν Παῦλον, πῶς ἀπεκοιμήθη εἰς τὴν Ἐκ-
 κλησίαν, τὸν ὕβρισεν. ὅστις ἐπῆρε συγχάρησιν μὲ ταπεινώσιν. ἀμὴ πάλιν
 ἄλλω νύκτα τὸν εἶδε πῶς ἐνύσασε, ἢ τὸ ἔδωκε ράπισμα εἰς τὸ πρόσω-
 πον. ὅθεν πλέον δεῖ ἀπεκοιμήθη εἰς τὴν σιμάξιν, ἔτε εἰς τὴν κατ' ἰδίαν
 προσόχῳ πώποτε. ὅτι τὸ ράπισμα ἐκεῖνο τὸ ἔγινεν ἰατρεία, βαρῶντας ἢ
 αὐτὸς ὡς ἔφερετο ἐπιμελείαν. μάλιστα δὲ καὶ ἄλλοι παῖδες ἐμνησαν ὅτι
 ὁ πάσφορος, ἔτε νὰ δαμάξῃ μὲ ταύτην τὴν σάρκα, νὰ τὴν ἔχη ὑπὸ κρο-
 τῆ σώματι πάντοτε. ἀλλὰ τὸ ἴσως νὰ φαῖν εἰς τὰς ἀμελείς φερίπον καὶ
 ἀπίσαν, πλὴν ἐκεῖνοι ὅπῃ τὸ εἶδασιν τὸ ἐμαρτύρησαν, τῶ ὁποῖων ἐπιπέδασα-
 μῶν, ὅτι τὰς ἐγνωρίσαμεν πῶς ἦσαν φιλαληθεῖς ἢ ἐνάρετοι, καὶ δι' αὐτὴν
 χαράμεν εἰς ὑπόδειγμα, μάλιστα ὅπῃ ἢ ὁ θουμάσιος Γαβριὴλ (φερί του
 ὁποῖε θέλοντι εἰπεῖ κατότερα) μὰς τὸ ἐβεβαίωσε, πῶς τὸν εἶδεν ὀφθαλ-
 μοφανῶς λέγωντας ὅτι ἔδεσε δύο μεγάλας λίθους μὲ χροῖα, οἵτινες ὀνομά-
 ζονται τανάλιοι, ἢ κρεμάσας αὐτὰς ὀπίσω εἰς τὴν ράχιν, ἐγύριζεν ὅ-
 λην τὴν νύκτα εἰς τὸ Μοναστήριον, ἔως νὰ κτυπήσῃ τὸ σήμαντρον. τὸ δὲ ἔ-
 κλημε, ἔτε νὰ νικήσῃ τὸν ὕπνον, νὰ συνηθίσῃ τὸ λόγος, νὰ ἴδῃ εἰς τὰς
 ἀργυρίας ἀοικος, ἔτι δὲ ἢ ἔτε νὰ ταπεινώσῃ τὴν σάρκα, νὰ νικήσῃ τὰ πάθη
 ὡς Στρατιώτης ἀντίτιτος, τῆς δὲ τὰς λίθους ἐφύλαξαν οἱ σπουδαιότεροι Μονα-
 χοὶ χροῖες πολλὰς μὲ τὴν κοίμισι τὸ Ὅσιε, ἢ τὰς ἔδειχναν εἰς τὰς ὀλα-
 βεῖς προσκυνητὰς, ὅπῃ ἤρχοντο νὰ προσκυνησῶν τὸ Ἅγιον αὐτὸ Λεῖψανον.
 ἀλλὰ ἔς εἰπέμεν ἢ τὰ ὀπλοῖα τὰ παλαιάματα, ἢ παρῶν φερί ἀργυρίας,
 καθὼς ἀρχίσαμεν. τόσον ἐπολέμα τὴν σάρκα καὶ τὸ ὕπνε, ἢ τόσον κόπον
 ἔβαλον, ὅπῃ ὅταν ἤθελε νυσάξῃ ἀπὸ τὸν κόπον τὸν ἀμετρον, δεῖ ἐκοιμῶτο
 εἰς τρῶμα, ἢ εἰς φάδιον, ἢ νὰ πέσῃ δίπλα μὲ τὸ πλοῦρον πώποτε, ἀλ-
 λά εἰς δεινόν, ἢ πέτραν, ἢ εἰς ἄλλο τὶ ἀκέρμβιζεν ὄρδιος. ἢ ἔτω μόνον,
 ὅσον νὰ μὴ βλάψῃ τὸν νεῖτε ἀπὸ τὴν πολλῶν ἀργυρίαν ἢ ἀσκησιν. ποτὲ
 δεῖ ἐγέλασεν, ἔτε λόγον ἀργόν, ἢ αἰχρὸν ἐσωτύχεν ὅλυν τὴν ζωὴν ὁ
 ἀοιδίμος. ἐπῆν δὲ εἰς τὰς ἄλλας κόπες, τὸν ἐψήφισαν ἢ μάγειραν, τὴν ὁ-
 ποῖαν ὑπηρεσίαν ἐτέλει παρῶντος, ἢ ἐμαγέρθεν ἐπιμελέσασα, διὰ νὰ μὴ
 λυπήσῃ τὰς ἀδελφὰς. ὅταν δὲ ἔψινεν εἰς τὰ κάρβουνα τίποτα, βλέπων ἐκεῖ-
 νο τὸ πρόσωπον πυρ, ἐνθυμῶτο τὸ αἰάνιον, ἢ ἔρραων ὡς ποτάμι θερμῶς
 τὰ δάκρυα, ἰομίζων ὡς καλασῶνον τὸ λόγος.

Καὶ ὅταν οἱ ἄλλοι ἐπιπτον εἰς τὸ κρεβάτι διὰ ἀνάπαυσιν, αὐτὸς εὐγεν-
 ῶς ἀπὸ τὴν Μονῆν, ἢ ὑπήλθεν εἰς τὴν βρύσιν, ἢ ἀκέρμβιζοντας εἰς εἶνα δε-
 δρον πλατῶ, ὅπῃ κάμνει τὰ κάσανα, ἐκρύπτετο εἰς αὐτὸ ὁ θουμάσιος, καὶ

προσπύχεται. ἐπειδὴ τὸ δένδρον ἦτον πυκνὸν καὶ μεγάλον, τὸ ὁποῖον ἕως τῆς σήμερον φυλάγει τὸ Παῦλος τὰ ἐπώνυμα, καὶ μαρτυρεῖ τὰς ἀγῶνας αὐτῆ καὶ εἴδη καπορθώματα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινε καὶ εἶνα θαυμασίον τὸ Μαυσιέας παρόμοιον. ἦγεν μίαν νύκτα, τὸ Παῦλος προσδουλοῦν, ἐφάνη ὅλον τὸ δένδρον καϊόμενον ἀπὸ ἀνάφου ἕως κάτω, καὶ ἔβλεπαν οἱ Μοναχοὶ τὸν Ὄσιον, καὶ ἦτον καὶ αὐτὸς ὅλος πῦρ, καὶ τὸ μανδῖον ὅπερ ἔφορε ἔδειχεν ὅλον καταφλεγόμενον. ἀλλὰ καὶ τὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν τῶν ἐφάνοντο. ὡς λαμπάδες, ὅταν ὑφανε τὰς χεῖρας αὐτῆ καὶ προσπύχεται. ἔπειτα ἀφ' ἧ ἔπαυσε τὸ φρικτὸν ἔπειτο, καὶ εἰς αἰσίον θέαμα, ἔκλαιεν ὁ Ὄσιος εἰς ὅλην τὴν καρδίαν, καὶ εἰδίφα νὰ λυθῶσθαι ἀπὸ τῆς πρόσκαιρον ζωῆς ἐπὶ τῆς φθειρομένης, νὰ ὑπάγη εἰς τῆς ἀρρώστων καὶ αἰώνιον. ὅτι καὶ ἀλήθειαν πῦρ αὐτὸν ἐκατάφλεγε τῆς καρδίας τῆς πρὸς τῆς ἀγάπῃ τῆς Χρῆστῆ, καὶ δὲν εἶχεν ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ ποικίλεις ἐπαρεκάλει τὸν Ἡγέμενον, νὰ τὸν συγχαρήσῃ νὰ ὑπάγη εἰς τόπον ἡσυχον, νὰ περάσῃ τὸν βίον ἀπάραχον. ἀλλὰ ὁ Ὄσιος Πέτρος δὲν τὸν ἀφίκε, διὰ τὴν ἦτον νέος καὶ ἐφεβῆτο, μή τὸν πειράξῃ οἱ δαίμονες, νὰ τὸν νικήσῃ ὡς ἀφαντον. εἶχεν ἔν ὑπομονῇ ὁ Παῦλος ἕως ἧς ἐτελεύτησεν ὁ Ἡγέμενος, καὶ τότε ἐσυμβεβλήθη εἰς αὐτῶ τῆς καλῆς γνώμῃ ὅπερ εἶχεν, μὲ εἶνα συμμαθητῆς, τῆς κλησιν Δημήτριον, μὲ τὸν ὁποῖον ὡς ἀδελφοὶ εἶχασιν ἀγάπῃ αἰώνιασιν, καὶ τῆς εἶπε νὰ τῆς συγχαρήσῃ νὰ ὑπάγη εἰς τόπον ἡσυχον. ὁ δὲ ἀκέσας τὸν χωρισμὸν ἐδάκρυσε, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ τὸν ἐπάρῃ ἀπέματα. ἰδῶν ἔν τῆς καλῆς γνώμῃ ὁ Παῦλος, ἔσπερε νὰ ὑπάγῃ ἀμφοτέρω, καὶ ἀναβαίνοντες εἰς τῆς κορυφῆς τῆς ὄρεος, ἦγεν τῆς Λάβρα, ἐκατέβησαν εἰς τὸ νότιον μέρος πρὸς τῆς Λαύραν, ὅπερ λέγουσι τῆς Κελιβάρων, καὶ γυρίζοντες ὅλα τὰ κελιά, ἐγνωρίσθησαν εἰς τὰς Ἐρημίτας, ὅπερ ἐκατοικῶσαν εἰς ἐκεῖνα τὰ σπήλαια. εἰς τὸν ὁποῖον τόπον λέγουσιν, ὅτι ἦλθασιν ἀπὸ τὸ Σινῆ καὶ Ραϊθῆ οἱ Πατέρες, ὅσοι ἐγλύτωσαν ἀπὸ τῆς Σαρακηνῶς, καὶ ἐκεῖ ἐσάβησαν, οἵτινες ἦσαν τελειόσοι. καὶ ἀφ' ἧ ἐφθασαν εἰς ἐκεῖνῃ τῆς φιλήρημον ὁ θαυμασίος Παῦλος μὲ τὸν Δημήτριον, ἐγύρισαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ σπήλαια, καὶ δεισιπνοῦντες εἶνα ἡσυχασικώτερον ἀπὸ τὰ ἄλλα, ὅπερ τὸ ἔλεγον τῆς Θεοτόκε, τὸ ἀρέχθη ὁ Παῦλος, καὶ εἶπε τῆς ἄλλα, νὰ μείνωσιν ἐκεῖ. ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίνατο, ὅσον εἶνα ἡσυχίαν ὁ τόπος εἶνα ποικίλ ἀρμόδιος, ἀμὴ θέλωμεν καὶ παραμικρὸν σιτηρέσιον, καὶ εἰδῶ δὲν δεισιπνοῦν τίποτα βρώσιμον. λοιπὸν ἄς ὑπάγῃμεν εἰς τῆς σπητῆς τῆς Κελιβάρων, νὰ καθίσωμεν μὲ τινὰ κελιάτῃ νὰ πέραμεν ἀπὸ τῆς Λαύραν, ἢ ἀπὸ τῆς Ἐρημίτας τῆς πόρῶσιν. ὁ δὲ Παῦλος εἶπε, δείχνοντες αὐτῶ τὰ πεινῶν, αὐτὰ τὰ βελανία μᾶς φθάσει. καὶ ὁ Δημήτριος, αὐτὰ εἶνα βλαβερὰ τόσον, καὶ ἀῖονα, ὅπερ καὶ οἱ χοῖροι τὰ μισῶσι ποικίλεις, καὶ δὲν τὰ θέλει. λέγει τῆς ὁ Παῦλος. ἐπειδὴ ἀδελφέ ἀγάπῃς νὰ ἔχῃς τὰ σαρκικά σου θελήματα, καὶ δὲν ἐνθυμᾶσαι τὰ θεῖα λόγια τῆς Εὐαγγελίῃς, ὅπερ μᾶς λέγει· νὰ μὴ μεμνημένῃ εἶνα τῆς αἰετον εἶνα φοβῆς καὶ ἐνδύματα, ἐγὼ μὲν εἰδῶ, καὶ σὺ ὑπάγε ὅπερ ὀρέγῃσαι. ὁ μὲν ἔν Παῦλος ἔμεινεν ἐκεῖ. ὁ δὲ Δημήτριος ὑπῆλθον εἰς τὰ Κελιβάρα, καὶ ἔμεινεν ἀποπαῖον τῆς Λαύρας μὲ εἶνα γέροντα ἐνάρετον, Ματθαῖον ὀνόματι, προρατικὸν καὶ Ἁγίον ἄσθρων. ὁ ὁποῖος ἀκέσας εἶνα τὸν Παῦλον, τῆς ἔστειλε φοβῆς μὲ τὸν Δημήτριον, τὰς ὁποῖας εἶδετο ὁ μακάριος, δὲ χαριστῶντας μὲ δακρύων τὸν

Κύριον, ὅτε εἶχε τὴν μέμνησίν τε, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόφρωνος. ἔτις οὖν ἔμεινεν ὁ καλὸς Δημήτριος ὑπερεῖς τὸν Ματθαῖον ἄκουα, καὶ βοηθῶντας καὶ τὸν Παῦλον εἰς τὰ ἀναγκαϊότερα τῶ σώματος. Εἶχε δὲ ὁ Ἅγιος Γέρων, ἦγεν ὁ Ματθαῖος, σιωπῶν, ὅταν εὐγανεν ἄπο τῆς πόρταν παξιμάδα, καὶ κἀμνη προσδύχην κοπιότερα, ἢ τὰ δόλογα ἢ χάρις τῶ Θεῷ, καὶ πληθύνουσι. καὶ μίαν ἡμέραν εὐγαλε καμπόσα, καὶ τὰ ἔφερον εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ παξιμαδίον, καὶ ἐραπίσας αὐτὸν ὁ Γέρων, εὖ ἔκαμε προσδύχην καὶ Σταυρὸν πείχε τὰ πιάση, τῶ ἀπεκείθη, ὅτι ἀσόχησεν, ὅθεν ἐσκυδαλίθη ὁ Γέρων, καὶ λέγειτε· καὶ κἀμης θέλεις τρόπον καὶ ὀλιγοδύσαν τὰ παξιμάδα, καὶ ὑπάγωμην εἰς τὰ χασεῖα, καὶ γυρδωμην σικυρέσια; ταῦτα λέγων, ἔσρεφεν αὐτὰ εἰς τὴν κοφιῖδα. ἔπειτα ἔκαμην δύχην, καὶ τὰ εὐγαλε, καὶ ἔτις ἔκαμε κατ' ἡμέραν, καὶ (ὡ τῆς θαυμασίανσε Χειρὲ Βασιλεῦς πλεσιόδαρε) δὲν ἔλειφον ἄπο τῆς κοφιῖδα ταύτῃ τὸ φωμὶ πάποτε, ἀλλὰ εὐγανεν ὅσον ἐρχειάζενταν, καὶ ἔ μόνον αὐτοὶ οἱ δύο ἔτρωγαν, ἀλλὰ ἔσειλον καὶ τῶ δόλογημην Παῦλε, καὶ ἄλλων πολλῶν ἔδιδον, καὶ ἔτρωγαν ὅσοι ἐτύχωναν.

Εἶχε δὲ εἰς πολλὴν δόλabeian τὸν Θεολόγον Γωανῆν ὁ γέροντας. ὅθεν ὑπήγε κατὰ χρόνον εἰς τὸν Ναόν τε, ὅτε ἦτον μακρὰν ἄπο τῆς Σκήτης ἐκείνῃ καμπόσα μίλια. καὶ εἰς χρόνον εἶδεν ἐκεῖ μίαν γυναικα εὐμορφον, καὶ ἐσκυδαλίθη. ὅθεν ἔσρεφεν δίδυς εἰς τὴν κέλιαν τε, καὶ δὲν ὑπήγε πλέον. ὅταν δὲ ἦλθεν ἡ Ἐορτὴ τῶ Θεολόγε, ἐλυπάτο πῶς δὲν ὑπήγε καὶ τὸν ἰδὴ εἰς τὸν ἀνωθεν Ναόν, ὡς τὸ πρότερον, καὶ ἀναβαίνωντας εἰς μίαν πέτραν ὑφὲν τῆς νύκτα τῆς Ἐορτῆς τε, προσνύχαιο καὶ ἀνατολάς, καὶ ἐζήτησε τῶ Γωανῆν συγχώρησιν. Καὶ ἔτο κατὰ ἔβλεπε πρὸς τὴν ἀνατολὴν, εἶδεν ὁμοίωμα ἀνθρώπου, ὅστις ὁμοίαζε τῶ Θεολόγε, καὶ λέγειτε· ἰδὲ πῶς ἦλθα διὰ τῆς ἀγάπης σε, καὶ μὲ ἰδῆς, καὶ μὴ θλίβεσαι. ταῦτα λέγων ὁ Θεολόγος ἔγνων ἀφαντος. Ἀλλὰ ἄς ἔχω συγχώρησιν, πῶς ἀφῆκα τῶ μακαρίῳ Παύλε τὴν γλυκυτάτην διήγησιν, ὅτι δὲν ἦτον ἀρέπον καὶ κρύφην τοῖς ἀνδρὸς ἀρετῆς ὑπερθαύμασον, καὶ πάλιν τῶρα ἄς ἔλθω εἰς τὸ προκείμενον, καὶ σὰς εἰπῶ τῶς πειρασμῶς, ὅτε τῶ ἔκαμαν οἱ δαίμονες. λοιπὸν ἀφύοντες τῶς θλίψεις, ὅτε θεληματικῶς τε ὑπέμνην, ἦγεν τὴν ἀρτυρίαν, νησεῖαν, μετανοίας, τὴν μόνωσιν, καὶ πᾶσαν ἄλλην κακοπάθειαν ἐκείσιν, ἄς θεάφωμην μόνον τῶς κακουργίας τῶ μισοκάλε, ἢ καὶ κατελάβετε πόσον φθόνον ἔχασιν εἰς τῶ λόγους τε. Καὶ ἔ μόνον μὲ φαντασίαις τὸν ἐπείραζεν, ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμοφωμῶς μὲ πολλὴν αὐθάδειαν ἐκτυπῶσαν καὶ ἐφῶναζαν ἄσημα. ἔτρωζαν τῶς οδόντας, καὶ ἐφοβέειζαν, ἔκαμαν σεισμῶς, καὶ λίθους μεγάλους ἐκρέμνιζαν, ἔρριπταν ξύλα, καὶ ἄλλα μύεια κατὰ τῶ ἔκαμαν, ἢ καὶ δειλιάση καὶ φωνῆ ἀπ' ἐκείνῃ τὴν ἔρημον, ὅτι πολλὴν θλίψιν τῶς ἔδιδον ἡ ἀεργαγῆ τε. ἀλλ' αὐτὸς ἐσέκετο ἀνδρείως, καὶ δὲν ἐφῆκα τῶς πειρασμῶς αὐτῷ ὡς βέλῃ νηπίων καὶ παίγνια. ἔκαμαν δὲ οὐκ ὀ μύετες εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὁ Παῦλος λέγων μοναχός τε, καὶ ὁ Δημήτριος μὲ τὸν γέροντα, καὶ τότε τῶς ἔγραψεν ὁ Ἡγούμενος τῶ Μοναστηρίου τῶς, Παῦλος ὀνόματι, καὶ ἔσρεφεν ἐκεῖ, εἰ δὲ καὶ εἶναι ἀσυγχώρητοι. ὅθεν καὶ ἐσινικῶς τῶς ὑπήγασιν, ἀλλ' ἀπὸ πρότερον ὑπήγε ὁ Παῦλος εἰς τὸν γέροντα τῶς Δημητρίου, καὶ τὸν δόλογησεν ὡς ἐνάρετος, ὁ ὁποῖος τῶς ἐπροφῆτασον ὅσας ἀρετὰς ἔμελλε καὶ κατορθώσεν ἀμφοτέρω. καὶ ἔτις δὲ

λογηθέντες ὑπ' αὐτῶ, ὑπήγαγον εἰς τὴν Καρύην· ἀλλὰ εἰς ὀλίγας ἡμέρας πάλιν ὁ Θεὸς Παῦλος μὲ συγχώρησιν ἀνεχώρησε, καὶ ὑπήγε πάλιν εἰς τὸ Λάβρος, καὶ περιβουρησάς ὅλα τὰ σπήλαια, ὅπῃ ἦσαν εἰς τὴν ἀκρόρειαν, καὶ δόξικωντας εἷνα μοναχὸν Ἀθανάσιον τήνομα, ὅπῃ ἦτον προσεὶς εἰς εἷνα Πατριαρχικὸν Μοναστήριον, ἀμὴ τότε ἠσύχαζεν ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος εἰς τὴν Λαύραν τῶ Σωτήρος, τὸν ἐφωκάλεισε, νὰ τῷ κτίσῃ εἷνα σύλον ἐκεῖ εἰς τὴν Λαύραν πλησίον, ὁ δὲ Ἀθανάσιος τῷ ἐρμυλώδισεν ἄλλον σύλον Θεόκτιστον, ὅπῃ ἦτον μία πέτρα τόσον ὑψηλὴ, ὅπῃ ἐγγίζεν ἡ κορυφὴ ἕως τὰ νεφάλια, καὶ εἰς τὴν κορυφῆν τῆς πέτρας ἦτον μικρὸν σπήλαιον ἀχειροποίητον, εἰς τὸ ὅποιον ἔκαμεν εἷνας Ἄγιος τροπότερα χρόνος εἴκοσι. εἰς τὸτο γὰρ τὸ περιφανέστατον σπήλαιον ἐκατοίκησε καὶ ὁ Σαυμάσιος ἕτος Παῦλος, πέρνωντας ὀλίγας βροχάς, τὰς ἀποίας ἀφ' ἑ ἀπόφαγγε, ἐπέρασε μεγάλῳ σνοχωρίῳ, ὅτι ὁ τόπος ἦτον πανέρημος, καὶ ὁ Ἄγιος δὲν ἠδέλιχε νὰ κατέβῃ πλέον ἀπ' ἐκεῖ, ἀλλὰ ἔρριψεν εἰς τὸν Κύριον ὄλῳ τῷ μέμνῳ, ὁ ὅποιος ὡς ἀγαθὸς καὶ εὐσπλαγχνος τῷ ἔσειλε μὲ τὸν τρόπον ἐπέτον βοήθειαν.

Ἐῖτας Γεωργὸς Λέων καλέμῳρος ἔβοσκε γῆδε, καὶ ἔχασε δύο, τὰ ὅποια ὑπήγαγον εἰς τὸν σύλον ἐκεῖνον τῷ Ὅσιε κατ' οἰκονομίαν Θεῷ καὶ ἐβόσκοντο, καὶ πωρομῳρος ὁ Λέων νὰ τὰ εὐρη, εἶδε τὸν Ὅσιον. Ὁ δὲν ἐρωτήσας αὐτὸν ἐπιμελῶς τίς ἦτον, καὶ πόθεν καὶ πότες ἦλθεν ἐκεῖ; εἶπεν αὐτῷ τὴν ἀλήθειαν. ὅσο τότε γὰρ τῷ ἐφερον ὁ Γεωργὸς ὅσα ἐχειλάζετο δὲ τροφῆν καὶ ἐνδυμασίαν τε, ἐτι δὲ καὶ πυροβολικὰ καὶ ἔλαιον μὲ λυχναί, νὰ ἀναγνώδῃ τὴν ἀκολοεδίαν τε· ἀλλὰ πάλιν ὅταν ἦλθε τὸ θέρος, δὲν εἶχεν ἀδειαν ὁ Γεωργὸς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ὅσιον, καὶ ἔρεπε πάλιν ὁ Παῦλος ἀνεπιμέλητος, καὶ ἔκαμε νησικὸς ἡμέρας πολλὰς, τόσον ὅπῃ ἐκινδύωδισεν εἰς θάνατον. καὶ μὴ διωάμῳρος νὰ σταθῇ εἰς τὰς πόδας τε, ἐκέπετο μεσαποθαμμῳρος καὶ ἀφῳρος. ἔπειτα εἶδε τὸ κινδύλιον ἐκεῖ, ὅπῃ τὸ εἶχε κρεμασμένον, καὶ ἐσुकάθη μὲ πολλῶν βάσανον καὶ κόπον ἀνείκασον, καὶ πίνει τὸ γάδι, καὶ τὸ νερὸν τῆς κινδύλας δὲ νὰ πάρῃ ὀλίγῳ ἀεσι. ἕτως ἐν ἐβασυῖζε τὴν σάρκα ὁ τεισμακάριος, δὲ νὰ εὐρη εἰς τὸν Παράδεισον ὑπάλασιν αἰώνιον. ὁ δὲ πανάγαθος Κύριος ἐφώτισε τὸν ἀνώθεν Ἀθανάσιον, ὅπῃ τῷ ἐρμυλώδισε τὸν σύλον, καὶ ἐνδυμήθη τὸν Ὅσιον, καὶ τῷ ἤφερε βρώματα. καὶ τότε τὸ ἔμαθεν ὁ Δημήτριος καὶ ἄλλοι πολλοί, καὶ τῷ ἤφεραν τὰ χρειάζόμενα. ἀλλὰ πάλιν καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν πέτραν τὸν ἐπεύραξαν οἱ δαίμονες, καὶ ποτὲ μὴ ἔδειχταν, ὅτι ἠδελαν νὰ τὸν ρήξῃσι, ποτὲ δὲ ἔβαναν πῦρ νὰ τὸν καύσῃν, καὶ ἄλλῳ φορῶν τὸν ἐπέξδαν μὲ σαίταις. ἀλλὰ ὁ Ὅσιος ἔσεκεν ἀφοβος ὡς Λέων, καὶ δὲν ἐδειλία ποσῶς τὰς μηχανουργίας τας. ὁ δὲν ὁ παμπόνηρος ἐγίνε μέγας ὄφις, καὶ ἐγύριζε μέσα εἰς ὄλον τὰ σπήλαιον σφουρίζωντας, ἔπειτα ὑπήγαγεν ἀποπίσω τε, καὶ ἀνέβαινον εἰς τὸν ὄμῳν τε, καὶ ἔσρεφε τὴν κεφαλῆν τε πρὸς τὸ σῳμα τῷ Ἄγιῳ, κατὰ ὡς ἐπροσηύχετο. καὶ τὸν ἐβλεπεν εἰς τὰ ὄμματα ὡραν πολλῶν ὁ ἀναίχῳτος, καὶ τῷτο ὄχι δέκα φοραῖς, ἢ εἷνα μῳνα, ἀλλὰ τρεῖς (φεῦ) χρόνος σωσας, δίδωντάς τε πολλῶν ἐνόχλησιν, ἀμὴ βλάβῳ τινὰ δὲν τε ἔκαμῳ· ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἐφύλαγγε ὡς φιλιάνθρωπος, καὶ δὲν εἶχεν ὁ μισανῳθρωπος ἐξοσίαν νὰ τὸν κακοποιήσῃ, μόνον νὰ τὸν πειράσῃ τῷ ἐσυγχῳρα, δὲ νὰ ἔχῃ μιδὸν περιώτερον. ἐπεθύμα δὲ ὁ Ὅσιος νὰ ἠδελε τύχῃ τινὰς ἱερῳς, νὰ λειτουργήσῃ ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, νὰ κοιωνήσῃ

τὰ θεῖα μυστήρια. ἐπαρεκάλεσεν ἐν τὸν Ἀθανάσιον, καὶ τὴ ἔκαμε σκάλαν, καὶ ἀνέβρισαν ὀλίγοι τινές, καὶ ἱεραργήσας ὁ Ἱερός, ἐκοινώνησεν ὁ Ἅγιος τὸ Πανάγιον Σῶμα τῆ Χρυσῆ με πολλῶν ἀλάβειαν καὶ καταύξιν. καὶ τότε γίνεται εἷας σεισμός τὸσον φοβερός, ὅτῃ ἐφόμαζαν οἱ παρόντες, ὅτι ὁ τόπος ἦτον πολλὰ ὑψηλός, καὶ ἐσειετο ὡς κλάδος ὄβυδος. ὅθεν φοβέμενοι μήπως καὶ ἐγκρημιθῶν ἵπποθάνωσιν, ἐφίλησεν εἷας τὸν ἄλλον, καὶ ἐσυγχωρέθησαν κλαίοντες· ἀλλὰ μόνον ὅσοι ἦσαν ἐπάνω ἐφοβήθησαν, ἀμὴ ἐκεῖνοι ὅπου ἐμειναν ὑποκάτω τῆ σύλῃ ἔλεγον, ὅτι δὲ εἶδασιν τίποτας. ἀλλὰ ἀπέσατε καὶ ἄλλο θαυμάσιον.

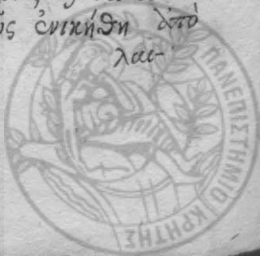
Εἶχε λύπην πολλὴν ὁ Ὁσίος, ὅτι δὲ εἶχε ὕδωρ, καὶ ἔπερνε κόπον ἀνεύκασον ἐκεῖνος ὅτῃ τὸ ἐσύκωνε, καὶ τὸ ἀνέβαση τὸσον ὕψος, ὅθεν ἔχωνται τὴν ἐλπίδα εἰς τὸν Θεόν, ἀγῆκεν δὲ τὸ ἀπύλαιον, καὶ ὠκυκλώσας ὅλον τὸν σύλον, ἐκίταξε ταῖς πέτραις καὶ ἰδῆ ποδῆς, ἀν ἔσασεν ὕδωρ, καὶ δὲ εὔρηκεν. ἰδὼν δὲ εἷας τόπον ὅτῃ τῆ ἐφανῆ ἀρμόδιος ἔχε νερόν, ἔπερνε εἰς προσόχῳ, ταῦτα λέγωντας· Δεῖστω παντοδύαμη ἐδύσοι ἀδύατον, ὅτι ὅσα θέλει γίνεται μετὰ τὸ πανάγιόν σε πρόσαγμα. καθὰς ἐν ἐπρόσαςες πάλαι, καὶ ἀγῆκεν δὲ τὴν πέτρῃ ὕδωρ, καὶ ἐπότισες τὸν λαόν σε εἰς τὴν ἔρημον, ἔτω καὶ πόρα, ἀν εἶναι δάρεςον τῆς Βασιλείας σε, ἀς εὔρη ὕδωρ εἰς ταῦτῳ τὴν ἀνδρον πέτρῃ εἰς δόξαν σε. ταῦτα λέγων (ἀ τῆς ἀρῆτες τῆ Χρυσῆ χρυσόπτος, καὶ ἀνεκαλήτες δυνάμεως) ἀνέβλυσεν ὕδωρ ἡδύτατον, καὶ ἐξέπληξεν ἀπαντας, ὅτι ἐ μόνον τότε, ἀλλὰ καὶ ἔως τὴν σήμερον ἀναβρῦει θαυμασιώτατα εἰς τὴν γῆσιν νόστιμον πολλὰ καὶ καλοχάνδρον. τὸ δὲ θαυμασιώτερον, ὅτῃ μίτε ὀλιγοσῶει ὅταν τύχῃσι πολλοὶ καὶ πίεσιν, ἔτε πάλιν ὅταν εἶναι εἷας πληθύνει, ἀλλὰ πάντα εἶναι γεμάτος ὁ λάκκος ἐκεῖνης τῆς πέτρῃς, ὅσον καὶ ἀν ἀγάλασιν, ἔτε περισῶει καὶ χυθῆ ἔξωθεν, τὸσον ὅτῃ γίνεται δύνεικως τὸ θαυμάσιον. δὲ τὸτο ἔγινεν ὁ Ὁσίος εἰς ὅλας θελίφημος θελίφισα καὶ ὠκυβότος. ἀλλὰ καὶ Ἀγγέλως ἠξιάθη καὶ βλέπη, ὡς ἰσάγγελον βίον πολίτδομῆμος, καὶ συναμίλει μετ ἐκεῖνης, καὶ συναφέλλων ὅταν τῆς ἦκε, καὶ ὑμολογῶσαν τὸν Θεόν, καθὰς καὶ εἰς τῆς Οὐρανῆς τὸν δοξάζουσιν. ἀλλὰ καὶ οἱ δαίμονες πολλὰ καὶ ἐχρηματίζοντο ὡς φατεινοὶ Ἀγγελοι, δοκιμάζοντες καὶ τὸν πλανέουσιν, ἀλλὰ αὐτὸς εἶχε τὸν Θεόν, ὅτῃ τῆ ἐφανέρωνε τὰ δόκρυφα, καὶ δὲ τῆς εἶδιδε καθόλε ἀκράσιν.

Οὕτως ἐν ἔγινεν ὀνομασός, καὶ ἔλαμπεν εἰς τὸν σύλον ὡς ἄλλος Ἡλιος. ὅθεν μετὰ τὴν θαυμάσιον πολιτείῃν, ἐξάβιζε πολλὰς πρὸς τῆ λόγους, ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον, καὶ ἐσωμάθησαν δὲ ἀσφόρες τῆτες, καὶ ἐκατόκησαν ξιγῆρε τῆ σύλῃ, κτίζωντας ἄλλος καλύβαν, καὶ ἄλλος ἐσκαπτε ἀπύλαιον, καὶ πᾶς εἷας ὡς ἐδύμετο ἐπορεύοντο ὑπ αὐτῆ διδασκόμῆμοι. ἔπειτα ἔκτισαν καὶ Ναὸν εἰς ὄνομα τῆ Ἀρχαγγέλε Μιχαὴλ μετὰ τὴν πρόσαςιν τῆ γέροντας, ὁ ὁποῖος τῆς ἔκαμε δύο ταγματά, τὸ εἷας καὶ περνεῖν κοινοβιάτικα, καὶ οἱ ἄλλοι ἰδιόρρυθμοι, πᾶς εἷας καθὰς ἐπρόκεινε, καὶ τῆς ἐπρόσαςε καὶ μὴν ἔχη τινὰς ἔτε μίαν βελόνων, χωρὶς καὶ τὸ ἠξῆρη ὁ Καθηγέμῆμος. ἐρμύδι-σέ τῆς δὲ καὶ ὅλας τάξεις, πᾶς καὶ ἔλαγαν εἰς τὴν ἀπολυθίαν, καὶ πολιτείῃν τῆς, εἰς τὴν ἐνδυμασίῃν καὶ τὰ ὀπίλοιπα, καὶ εἶδιδε τῆς καὶ πορεύονται ὅσα τῆς ἔκαμεν χεῖρα, ἔχε καὶ μήπως λείπη τίποτα, καὶ τῆς πειράξῃ ὁ λογισμός, καὶ

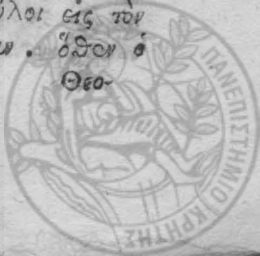
ἔφεραν ἔπιθεν, ὅταν ὑπερηδῶσι τῆ ἀναγκαίαν τῆ σώματος. ταῦτα δὲ τῆ ἔφεραν οἱ πιστοὶ χάρις ἐλεημοσιύης, καὶ αὐτοὶ ὅτε ἤρχοντο νὰ ἡσυχάσουν ἐβασῆσαν ἀργύρια, καὶ τὰ ἐδίδαν τῆ προσετώτος δὲ κυβέρησιν. ἤφερναί τε δὲ καὶ ἄρτες πολλὰς, καὶ μίαν ἡμέραν τῆ ἤφεραν καμπόσον ἀλλόρον, τὸ ὁποῖον οἱ μοναχοὶ ἐζύμασαν χωρὶς νὰ πάρει συγχώρησιν, ἕκατι δὲ εἶχασι φαρμί τῆ ἡμέραν ἐκεῖνῃ, καὶ ἀναγκάζοντο νὰ κάμει, δὲ νὰ ἀνέβη ὀγλήγορα, καὶ ὑσερα ὅταν τὸ ἐζύμασαν τῆ τὸ εἶπασι, καὶ αὐτὸς τῆς ἐβαρυνατόνισε, καὶ τῆ ζύμῳ ἐπρόσαξε καὶ ἔρρηξαν εἰς τὸν ποταμὸν, δὲ νὰ μὴ πολυήσῃ τις πλέος, νὰ παρήσῃ τίποτις ἀπὸ ἐλόγιας καὶ συγχωρήσεως. οἱ δὲ Καλόγεροι ἐσκανδαλίσθησαν, ἕκατι δὲ εἶχασι τί νὰ φάγωσιν. ἀλλ' ὁ πανάγαθος Κύριος, διὰ νὰ τῆς κάμῃ νὰ ἐγνωρίσειν πῶς ἡ γνώμη τῆ Οσίου ἦτον θεάρετος, καὶ ὅχι ἀλόγος, ὅτε ἔρρηξε τῆ κατὰ τὸν ζύμῳ, φηκονόμησε καὶ τῆς ἤφεραν τῆ ἄλλῃ ἡμέραν ἄρτες πολλὰς, ὅτε τῆς ἐφθασαν πρὸς αὐτάρκειαν, καὶ τότε ἐκατάλαβαν οἱ Ἀδελφοὶ τὸ σφάλματις, καὶ ἐζήτησαν συγχώρησιν. ἐκεῖνας τῆς ἡμέρας ἦτον ἀνομβεῖα πολλὴ εἰς ὅλῳ τῆ Μίλιτον, καὶ ποσῶς νερὸν δὲν δέσσητο. ὅθεν ἐσυνάχθησαν πεσάρηοντα ἄνδρες διὰ δὲ φερα χωρῖα, καὶ ἐκαμναν λιτανεῖαν κοινῶς πρὸς Κύριον, νὰ σπλαγχνιθῇ τὸ πλάσματις, νὰ τῆς σείλῃ ὕδωρ νὰ μὴ ὑποδαίνωσιν. ἀνέβησαν ἔν εἰς τῆ κορυφῆ τῆ ὄρος ἐκεῖνε, ὅτε ἐκατόμια ὁ Παῦλος, καὶ ὅταν ἐκαμαν τῆ δέσσην καὶ ἐκατέβαιναν, ἐπέρασαν ὅπταυτῆ διὰ τῆ Οσίου τὸ σήλαιον, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσαν, νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς μετ' αὐτῶ κοινῶς δέσσην. ὅστις ἠρώτησε τὸν ὑπηρετήν τε, ἐὰν εἶχε κρασί νὰ κερᾶσῃ τῆς ἀνθρώπων ἐκεῖνες, ὅτε ἦσαν κοπιασμένοι διὰ τῆ πολλῆ ὁδοιπορίαν ὅτε ἐκαμαν, καὶ ἐδιψῆσαν ἄμετρα.

Οἱ δὲ εἶπον αὐτῶ, ὅτι ἦτον εἰς μίαν φιάσκῳ ὀλίγον τίποτις. καὶ ὁ Ἀγιος τὸ ἐλόγησε, καὶ τῆ εἶπε νὰ πίσιν ὅλοι μίαν γεμάτῳ εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπιὸν ἅπαντες. ἔπειτα τὸν ἠρώτησεν αὐ εἶχεν ἀκόμη κρασί τὸ φλασκί, καὶ λέγει τε, ναι. ὁ δὲ Ὁσιος εἶπον αὐτῶ, δός τῆς λοιπὸν νὰ δώτερῶσιν, καὶ λέγει τε, ναι. ὁ δὲ Ὁσιος εἶπον αὐτῶ, δός τῆς λοιπὸν νὰ δώτερῶσιν, καὶ ὅλοι τῆς ἐδωτέρωσαν, καὶ πάλιν εἶχεν ἀκόμη (ὡ τῆ θαύματος) καὶ ἐξίψωσαν. ὅθεν ἕνας ἀπ' ἐκεῖνες βλέπωντις πῆστον ζῆαῖσιον θεάμα, ὅπασε τὸ φλασκί εἰς τῆς χεῖράς τε, καὶ τὸ ἦρσεν (ὡ τῆς μεγάλης σε Χειρὲς δυνάμεως) μεσάτω, καὶ φερωτότερον, καὶ τὸ ἐδιγνῆτο εἰς μόνον ὅλῳ τῆ ὁδοιπορίαν ἐκεῖνῃ, ἀλλὰ καὶ ἀφ' ἐφθασαν εἰς τῆς οἴκας τῆς, ἔλεγον εἰς ὅλους τὸ θαυμάσιον, καὶ ἐσυνάζοντο μοναχοὶ φερωτότεροι, καὶ τῆ ἐδίδαν ἐνόχλησιν. ἐκεῖνος δὲ ἠγάπα τῆ ἡσυχίαν, ὅθεν ὅταν εἶχεν ἐκεῖ χρόνος δάδενα, ἔφυγε κρυφὰ εἰς τὰ ἐρημικώτερα τῆ ὄρος, καὶ ἤμενον ὀλομόναχος, δὲ γωνίας πολιτεῖαν ὑπερθαύμασον· καὶ μερικαῖς φοραῖς ἐκατέβαινον εἰς τῆ Λαύραν, καὶ τῆς ἐδίδασκε νὰ μὴ ἀμελεῖσιν εἰς τὰ πνευματικά, ἀλλὰ νὰ ἐπιμελῆνται τῆ ἀρετῆ ἄσκη, ἀπὸ πάντων δὲ τῆς ἐνεδέτα, νὰ μὴ νομίση τις, πῶς ἔχει καμίαν καλωσύνην ἀπάνω τε, ἀλλὰ νὰ ταπεινώνεται πάντοτε. αὐτὰ καὶ ἕτερα διδάσκων αὐτῆς, ἀνέβαινον εἰς τὸ ὄρος, καὶ πάλιν ἤρχετο πολλὰς καὶ τῆς ἐνεδέτα τὰ ἀρέποντα. εἶχε δὲ ἐπάνω εἰς τῆς ἄλλας χάριτας καὶ ταῦτῳ τὴν πολύμοχθον καὶ ὅπτιον ἐγκράτειαν, δὲ νὰ νιῶ τῆ σάρκα, νὰ τῆ ὑποτάσση τῶ πνεύματι. καὶ ὅταν ἤθελον ἐπιθυμήσῃ τίποτις βρώσιμον, καὶ νὰ τῆ τὸ φέρῃ ὁ ὑποτακτικός τε, καὶ δὲν τὸ ἔρωγε, δὲ νὰ μὴ φανῇ πῶς ἐνικήθη διὰ

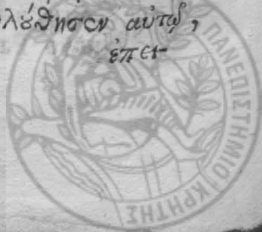
λαυμαργίαν, ἢ ἔβανε νερόν, καὶ ἐγίνετο τὸ φαγὶ ἐκεῖνο (ἢ γάλα ἦτον, ἢ ζυμὴ, ἢ ἄλλο ὅμοιον) ἄωσον παρῆσα καὶ ἄχρισον, καὶ τότε τὸ ἔβωλον, διχαριστῶντας τὸν Κύριον. ὁ ὁποῖος βλέπωντας τὴν καλῶς τε προαίρεσιν, τῶ ἔσειλε πολλὰκις εἶτι ἠθέλειν ὀρεχθῆναι, καὶ νὰ θεραπεύῃ τὴν γνώμην τε. Καὶ μίαν ἡμέραν ἐπεθύμησε νὰ φάγῃ μαρέλια, καὶ παρὰ τοῦ φαίνεται ἔμπροσθεν αὐτῶς εἷας ἄνθρωπος ἀγνώριστος, ὅπῃ ἄλλῳ φορᾶν δεῦτον εἶδασιν, καὶ δίδωντας τὰ ξία μαρέλια εὐμορφα καὶ γλυκύτατα, ἔγινον ἄφαντος.

Ὁ δὲ Ἅγιος ἔκαμε τὸν Σταυρόν τε, καὶ ἔφαγε μέρος οὗ αὐτοῦ, διχαριστῶντας μὲν δακρύων τὸν πλεσιόδωρον Βασιλέα, ὅπῃ τὰ ἔσειλε. καὶ τὸσον ἦσαν νόσιμα, ὅπῃ ἔθαύμαζε τὴν τέτων γλυκύτητα. ἀλλ' ἀπέσαστε καὶ ἄλλο θαυμασιώτερον. Τὴν Ἅγιον Λαμπρᾶν ἐπεθύμησε νὰ φάγῃ τυρὴν νεαρὸν, ἦγεν φρέσκο, νεωπὸν, καὶ πάλιν ἐμέμφετο τὸν ἑαυτὸν τε ὡς λυξουργον καὶ κοιλιόδελον, πῶς ὠρέγετο σαρκικά θελήματα. τότε τῶ φαίνεται ἄνθρωπος, κρατῶν εἰς τὰς χεῖράς τε, τυρὸν νεόπικτον, καὶ καθεὶς τῶ τὸν ἔδωκεν, ἔγινον ἀφανῆς καὶ ἀόρατος, ταῦτα ἐφανέρωσεν ὑσερα ὁ Ὁσίος πρὸς τὸν φίλον τε Δημήτριον, ὅχι καὶ λόγῳ τε, ἀλλὰ καὶ ταῦτῳ τὴν εὐλογον αἰτίαν, νὰ μὴ καταλαβῆσιν τὸν Κύριον. ἦγεν ὁ ρηθεὶς Δημήτριος ἔλεγε ποτὲ πρὸς ἄλλες τινὰς ἀδελφές, ὅτι δεῦν δεῖ εἰσικονταί τὸρα πλέον ἄνθρωποι, νὰ τὰς φέρῃ τροφὴν ὁ Ἄγγελος. τῶ ἀπέσασ ὁ Ὁσίος ἐχαμογέλασεν ὀλίγον, καὶ λέγει τῶ ἠγαπημένε Δημήτριε μὴ κατακείνης τὸν Θεὸν ἀδύκεται, ὅτι ἐκεῖνος ὅπῃ ἦτον τότε, εἶναι καὶ τὸρα κινεμονικός, φροντιστής, καὶ φιλανθρωπότητος, καὶ μᾶς ἀγαπᾶ ὅλας περαιοτέρον, καὶ ὁ Πατὴρ τὰ τέκνα τε, καὶ ὅσα χρειάζωμην μᾶς σέλλει ὡς εὐσπλαγχνος. ταῦτα εἰπὼν, τῶ ἐφανέρωσε τὰ θαυμάσια ὅπῃ ἐγράψαμην ἄνωθεν, καὶ τὰ ὠμολόγησεν εἰς δόξαν Θεῶν, καὶ ἡμῶν ὑπόδειγμα. λέγωντας ὅτι ἄλλῳ φορᾶν ἔβλεπε τὸν Ἄγγελον γέροντα, ἄλλῳ νέον, καὶ ἄλλῳ παιδίον μικρότατον. ὅτι ὁ Ὁσίος ἐγύριζε πολλὰκις τὴν νύκτα εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἔβλεπε τὰς Ἀγγέλους, καὶ δεῦν ἐφοβᾶτο ὀλοτέλα, ἔτε βροντὰς, ἢ ἀσραπάς εδειλία, ἢ θνεῖα ἀνήμερα. καὶ μίαν νύκτα ὅπῃ ἔβρεχε δυνατὰ, εἰσέβη εἰς εἷας ἀπήλαιον, καὶ προσκύχετο καὶ τὴν σιωπῆσαι, τότε ἦλθε καὶ μία πάρδαλις καὶ ἔπεσε πλισιόν τε. ὁ δὲ Ὁσίος ἔρριψε μίαν πέτραν κατ' αὐτῆς, καὶ τὴν εἰδίωσεν. ἦτις ἐξῆλθεν ἀπᾶραχα, καὶ δεῦν ἐθυμώθη νὰ ὀρμήσῃ καταπαύω τε, ἀλλὰ ἔφυγε. τινὲς δὲ τὸν ἠρώτην, πῶς δεῦν ἐφοβᾶτο νὰ περπατῇ τὴν νύκτα τοῖτον ὄρος ἔρημον καὶ ἀχειώτατον; ὁ δὲ ἔλεγε. ἔως νὰ μὲ φυλάγῃ ὁ φύλαξ τῆς ψυχῆς με Ἄγγελος, ἔτε ἀσραπάς καὶ θνεῖα φοβῆμαι, ἔτε τὰς δαίμονας. εἶδε καὶ ἀφήσει με καὶ τὰς ἀμαρτίας με ὁ Ἄγγελος, τότε φοβῆμαι καὶ τὰ φύλλα τῶ δένδρων ὅταν ἐκπίπτωσιν. ἔχωντας δὲ πόδον νὰ εὕρῃ πάλιν ἄλλον τόπον, νὰ μήτε δίδεν ἐνόχλησιν, καὶ ἐσυνάχθησαν ἐκεῖ πολλοὶ, καὶ τὸν ἐσύγγιζαν, ἔφυγε κρυφὰ δεῦν ὅλας, καὶ διεσκοπώντας καράβι, ὑπῆλθον εἰς τὴν Σάμον. καὶ ἀναβαίνωντας εἰς εἷας ὄρος ὅπῃ κρᾶξαι Κέρκιον, ἠθέλε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀπήλαιον, ὅπῃ ἐκατοῖνα πάλαι ὁ Πυθαγόρας ἐκεῖνος ὁ μέγας φιλόσοφος. καὶ ἐπειδὴ ἦτον ὁ τόπος κρημνώδης, καὶ ἡ ἀναβάσις δύσκολος, ἔμεινον εἰς εἷας τόπον κατώτερον τῶ ἀπήλαιον, καὶ ἐκεῖ τῶ Κυρίῳ προσκύχετο. ὁ δὲ πρῶτος τῆς νήσου, Θεοφανῆς ὀνόματι, ἐκυνῆγα εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, καὶ σιμᾶνοντας οἱ σκύλοι εἰς τὸν τόπον, ὅπῃ ἦτον κρυμμένος ὁ Ὁσίος, τὸν ἐπέκασαν καὶ ἐγαύριζαν. ὅσον ὁ

Θεοφάνης παρρώνας πῶς ἦτον κανεία ἄγριον ζῶον, ἔβαλε τὴν σαίταν εἰς τὸ δοξάει, καὶ ἐξάμωσε νὰ τὴν ρίξῃ ἐκεῖ, ὅπῃ οἱ σκύλοι ἐγαυρίζαν. ἀλλὰ ἡ θεία χεῖρ ἐφύλαξεν ἀκραιβῶς τὸν Ὄσιον, καὶ δὲν ἐπῆγαν ἡ σαίταις ἐκεῖ ὅπῃ ὁ Θεοφάνης ἐξάμωσεν, ἀλλὰ μάλιστα τὴν τετάρτην φορὰν ἔπεσε καὶ τὸ δοξάει ἀπὸ τῆς χεῖράς τε, καὶ ἔξεμυρ ἡ καρδιά τε.

Ὁ δὲν ἐκατάλαβε πῶς ἦτον Θεῶς θέλημα τὸ γινόμενον, καὶ καταβαίναν ἀπὸ τὸ ἄλογον, ἐπλησίασεν εἰς τὸ δάσος, καὶ βλέπει τὸν Ἅγιον προσδυσχόμενον. ὅθεν ρίπτωντας εἰς τὴν γῆν τὰ ἄρματα, τὸν ἐπροσκύωσεν μὲ δάκρυα λέγωντας, βαίμοι καὶ τάλανι, καὶ τί ἔμελλον νὰ πάθω, νὰ σὲ φονεύσω Ἄγιε τῶ Θεῶ, καὶ δὲν ἐσωτύχες λόγον, νὰ σὲ γνωρίσωμυ, ἀμὴ ἐσιώπας, καὶ ἐκινδύωσες; τότε τὸν ἠγειρεν ὁ Ὄσιος, καὶ χαιρετήσας αὐτὸν, τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ τῷ βοηθήσῃ, νὰ ἀνέβῃ εἰς τὰ Πυθαγόρα τὸ ἀπήλαιον. ὅς τις ὑπήλθῃ εἰς τὸν οἶκόν τε, καὶ τῷ ἔφερε σκάλαν, καὶ ἀνέβῃ, ἰδὼν δὲ τὸν τόπον κατὰ τὸν πόδον τε, ἔμεινεν ἐκεῖ ἡσυχάζωντας, καὶ τῷ ἔφερε μοναχός τε ὁ ὄυλαβῆς Ἀρχοντάς φοβός, καὶ ἐπὶ ἄλλο ἐχρειάζετο. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἠκέσθη καὶ ἐκεῖ ἡ φήμη τε, καὶ ἐσωμάχθησαν πολλοὶ ἄνθρωποι, καὶ ἐκατόκησαν τεγύρε τῷ ὄρεσ. ὅθεν ἔγινε πάλιν εἰς τὴν Κέρνῳ Λαύρα ὡς πρότερον. ὅτι καὶ προτιτέρα ἦσαν ἐκεῖ τρεῖς Μοναστήρια, καὶ οἱ Ἀγαθῶν καὶ ἐρήμωσαν, καὶ τότε πάλιν δὲ τῷ Παύλῳ ἀνεκαινίσθησαν. ὅθεν ὁ δαίμων ἐφθόρει καὶ τὸν ἐπεύραζε, καὶ καθὼς ἐκατέβαινε μίαν ἡμέραν τὴν σκάλαν, δὲ νὰ ὀπισκέψῃ τὸς ἀδελφός, ἐφάνη γεμάτη ὀφίδια ἀπὸ τὸ πρῶτον σκαλῶν ἕως τὸ ὕψερον. τῷ βλέπων πολλάνικς ὁ Ὄσιος, ἐκατάλαβε τὸν δόλον τοῦ πρῶτος ὄφειος, καὶ ἐγνωρίζωντας πῶς ἦτον ἐπιβελὴ τῷ μισοκάλε, δὲ νὰ δυσκολύσῃ τῷ Μοναχῶν τὴν ὠφέλειαν, ἔκαμε Σταυρὸν εἰς τὴν σκάλαν, καὶ ψάλλοντας τὸν ὕψαλμον, ἐκατέβη ἀφοβα, καὶ ὅλοι οἱ ὄφεις ἐχάθησαν, καὶ δὲν ἐφάνησαν πλέον οὐδέποτε. Οἱ δὲ Καλόγεροι ὅπῃ ἦσαν εἰς τὸ Λάτρον, εἴχουσι θλίψιν ἀμέτρητον δὲ τὸν Ὄσιον, πῶς τὸς ἀφῆκε καὶ ἔφυγε, καὶ τὸν ἐγύροσαν ὡς λαγονικά εἰς ὄρη καὶ σπήλαια, εἰς χισμάδας πετρῶν, καὶ εἰς κάθε τόπον ἡσυχον, καὶ μαθόντες πῶς ἦτον εἰς τὴν Σάμον, ἔσειλαν γράμματα μὲ εἷα Ἱερομόναχον Ἰωάννην καλέμνον, ὅς τις ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν Σάμον, ἐπεμπάτισε πολὺν δρόμον, καὶ καθίσας εἰς μίαν πέτραν νὰ ξεπεραδῇ, ἀγῆκε μίαν ὄχυντρα κακὴ ἀπὸ τὴν φωλεαῖν τῆς, καὶ τὸν ἐδάγκασεν εἰς τὸν πόδα, ὅθεν ἔπεσε καὶ γῆς δεινῶς ὀδυώμενος, καὶ ἐφώραζεν ἀπὸ τῆς πότων σνοχαρήμενος. σωμαχθέντες ἔν τινὲς ἐγχώριοι, καὶ ἰδόντες αὐτὸν, ἠρώτησαν πόθεν ἦτον. καὶ τί τῷ σωμέβῃ; ὅστις εἶπεν αὐτοῖς ὅλην τὴν ἀλήθειαν. τότε εἷας ἀπ' ἐκείνης τὸν ἐσπλαγχνίδη, καὶ ἔδραμε σπυδαίως εἰς τὴν Κέρνῳ, καὶ δεισκωντας εἰς τὸ ἀπήλαιον τὸν Ἅγιον, τῷ εἶπε τὴν ἀπόθεσιν. αὐτὸς δὲ ἐλυπήθη τὸν μαθητὴν, καὶ δίδει τῷ ἀνθρώπῳ εἰς εἷα ἀγγεῖον ὀλίγον νερόν, κάμνοντας εἰς αὐτὸ τὸν Σταυρὸν, καὶ λέγει τε ὕπαγε ταχέως, δός τε τὸ νερόν αὐτὸ νὰ τὸ πῖνῃ, νὰ ἰδῇ τὴν ὑγείαν τε, καὶ ἔτω ποιήσας (ὡ πρῶγμα ἐξαισίον) ὡς ἔπτε τὸ ὕδωρ ὁ ἀδωνῆς, ὅπῃ ἦτον σχεδὸν ἀπεδαμμένος ἀπὸ τὸ φαρμάκι τῷ ὄφειος, ἀνέζησε, καὶ ὑγιὲς γρόμνος, ὑπήγε πρῶτα εἰς τὸν Ὄσιον, καὶ δίδωντας τε τὸ γράμμα μὲ δακρῶν, τῷ εἶπε καὶ δὲ σώματος πόσῳ θλίψιν ἔδωκε τοῖς ἀδελφοῖς μὲ τὴν ἀπόκρυφον αὐτοῦ ἀναχώρησιν. καὶ τὸσον τὸν ἐπαρεκάλεσεν, ὅπου ἐκατέβη καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν,

ἐπειδὴ τίποτας πράγμα δὲν εἶχε νὰ σκιάσουν, ἀλλὰ ἐπέρινα ἀκτῆμαν ὑπὸ σωματικὰ πράγματα καὶ πτωχότατος. φθάσαντες ἔν εἰς τὸ Λάτρον ἐπορεύετο ἐναρετώτερα ἢ ἄλλο πρῶτον. ὅθεν ἠξιώθη νὰ θεωρῆ ὀπτασίαις θαυμασίαις, καὶ τῶν ἀμαρτωλῶν τὴν κολάσιν, καὶ τὸ ἐδιηγάτο τοῖς Μοναχοῖς μὲ χύσιν δακρύων ἀμέτρητον, ἕως νὰ φυλάζωνται νὰ μὴ πάθωσι καὶ αὐτοὶ τὰ ὅμοια, καὶ πολλαῖς φοραῖς τὸν εἶδασιν ὅταν ἐβλεπε τινὰ ὀπτασίαν, καὶ ἔσεκον ὅλος ἀκίνητος, καὶ δὲν εἶχε καμίαν ἀδυσίαν, ἕτε ἐβλεπον, ἕτε ἤκεον, ἀλλὰ ἔσεκον ὡς Ἐἰδωλὸν ἀψυχον. καὶ ὅταν ἤθελε περάσῃ ἄρα πολλή, νὰ τελειώσῃ ἡ ὄρασις, ἔχων ὅσα ποτάμι δάκρυα, ἐνθυμέμενος τὰ φοβερά ὅπου εἶδε, καὶ δὲν ἐδύετο νὰ σαλεύσῃ ὑπὸ τὸν φόβον τε. καὶ ἐρωτῶντες αὐτὸν οἱ ἀδελφοί, νὰ εἰπῆ τί εἶδε, πῶς ἀπεκρίνετο, ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διηγηθῆ γλώσσα ὑλική, ὅσα θεωρῶσι τὰ νοερά καὶ ἀσώματα ὄμματα. μόνον τῆτο σᾶς λέγω, ὅτι αἱ κολάσεις τῶν ἀμαρτωλῶν εἶναι τόσον δειναῖς, ὅπως ἡ μικρότερη εἶναι χειρότερη, ἢ ἄλλο τὴν τρανιτέριον ἐδῶ πρόσκαιρα. διατὶ καθὰς δίδει ὁ Πανάγαθος Θεὸς μεγάλῃ δειρησίᾳ καὶ ἀντάμειψιν τοῖς ἐναρέτοις, καὶ ὑποδίδει τὰς μυριοπλάσιον ὑπόλασιν εἰς τὸν ὀλίγον κόπον, ὅπως ὑπομείνῃσι δι' ἀγάπῃν, ἕτω καὶ τοῖς ἀχαρείοις ἀμαρτωλοῖς ὅπως καταφρονῶσι τὸν νόμον τε, ὑποδίδει ὡς δίκαιος Κριτὴς φοβεράς καὶ ἀτελομήτους κολάσεις εἰς τὰ κακά ὅπου κάμνωσι, ἕτε τὶ καταφρονῶσιν οἱ ἀφρονες τὰ σωτήριά τε προσάγματα, καὶ προτιμῶσι τὰ σαρκικάς θελήματα, ὡς ἄλογα ζῶα, καὶ κτήνη ἀνόητα.

Ταῦτα δὲ τὰ λόγια ἔδειχεν ἀληθεύοντα μὲ τὴν σκληρὰν καὶ θαυμασίαν ἀσκησίαν, ὅπως ἔκαμνε, καὶ φοβερὰς ἀγῶνας, κολάζωντας τὴν σὰρκα ἐδῶ πρόσκαιρα, διὰ νὰ λυτρωθῆ ἀπ' ἐκεῖνα τὰ παύδαινα καὶ αἰώνια κολασήγια. ὅθεν καὶ πολλῶν ἄλλων ἔγινε σωτηρίας αἴτιος, ὅτι ἀκούοντες τοιαῦτα φημιτὰ διηγήματα, καὶ βλέποντες τὰς σκληρὰς ἀγῶνας ὅπως ἐτέλει ὁ ἀδαμαίντιος, τὸν ἐμιμῶντο, καὶ ἐσέβοντο ὑπῆρχον ἔν ἡ φήμῃ τε σχεδὸν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ τὸν ἐθαυμάζοντο, καὶ τὸ ἐσεῖλε γράμματα ὁ Αὐθούτης τῆς Βαλγαρίας Πέτρος, καὶ δωρεὰς, νὰ παρακαλῆ τὸν Κύριον ἕως τὴν ψυχὴν τε. ὁμοίως καὶ ὁ Πάπας τῆς Ρώμης ἔσειλεν ὀπταυτὴ ὅσα μοναχὸν, νὰ τὸν ἰσορήσῃ, καὶ νὰ γράψῃ τὴν πολιτείαν τε, καὶ ἕτω ἐποίησεν. ὡσαύτως καὶ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἔσειλε πρὸς τὸν Ὅσιον γράμματα, τὰ ὅποια φυλάζην εἰς τὴν Παύραν τε ἕως τὴν σήμερον. εἶχε δὲ καὶ τῆτο τὸ χάρισμα ὁ Θεσπέσιος, ἦγεν εἶχεν εἰς τὸ πρόσωπον χάριν ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ ἔλαμπε φημιτὰ μὲ τὸς τὴν λάμψιν ὡς ἀκτῖνα Ἡλίου, καὶ δὲν ἐδύοντο τινὲς (ἂ τὸ θαύματος) νὰ τὸν βλέπῃ ἄραν πολλῶν, ἀλλὰ ἐθαμπῶντο οἱ ὀφθαλμοὶ τὰς. ἀμὴ τῆτο δὲν ἐγίνετο εἰς ὅλας τὰς ὀράντας ἰσῖα. ἀλλ' ἄλλοι μὲν τὸν ἐβλεπον ὀλίγον ἀσράπττοντα, καὶ ἕτεροι ὀλιγώτερον καὶ τὴν πῖσιν αὐτῶ καὶ δὴλαβειαν. εἶχε δὲ καὶ τὸ προορατικὸν ὁ μακάριος, καὶ εἴτι ἤθελε προφιδύσῃ, ἐγίνετο. ἔχωντας ἔν ὁ πιστότατος Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ἀρμάδα ἐτοιμασμένην, νὰ πολεμήσῃ τὴν Κρήτιν ἐσεῖλε πρῶτον γράμματα εἰς τὸν Ὅσιον, νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί τέλος ἔμελλε νὰ ἔχῃ ὁ πόλεμος; καὶ αὐτὸς τὸ ἐμύλυσε, νὰ μὴ πολεμήσῃ ἐπεὶ τὸν χρόνον μὲ τὰς Κρητικὰς, καὶ τὰ δίδεν μεγάλῃ ζημίαν. πῦτα ἀκούσας ὁ Βασιλεὺς, ἐλυπήθη, ἕτε εἶχε πολλὴν λαὸν συναγμενον, καὶ ἕξοδιασμενον χρυσίον ἀναείδμητον εἰς τὴν ἀρμάδα, καὶ δὲν ἔκαμε τὸν λόγον τοῦ Ἀγίου, θαυμάσιος πῶς θέλει καὶ

κίσει, καὶ ἔσειλε τὸν σὺλον αὐτοῦ. ἀλλὰ ἔσρεψαν νικητῆρες ὑπὸ τὰς Κρίταις, καὶ κακῶς ἔχοντες τὰς ὑποδέχθη με πολλῶν του ζηνίαν καὶ μεταμέλειαν, διὰ τὰ μὴ πισδύση τὴ Παύλε τῶ παρόρησιν. ἔ μόνον δὲ τότε, ἀλλὰ καὶ ἄλλαις φοραῖς ἐπαροῖτε τὰ μέλλοντα, καὶ τὸν ἔχασιν ὡς Προφήτῳ ἀγιώτατον.

Εἶχε σωθήθειαν, τὰ κάμνη ἐορτῶν ὁ Ὅσιος τῶ Κυριακῶ τῆ Θαμῶ, καὶ ἐφίλδεν ὄλους, ὅσοι ἤρχονταν τῶ ἡμέραν αὐτῶ εἰς τῶ Λαύραν τῶ. καὶ εἰς αὐτὸν ἔτυχε καὶ δοῦ ἔχασιν ἔτε ἀλόρον, ἔτε λαοῖ, ἢ κρασί, ἔτε ὄσπερα. ὄθεν ὁ Οἰκονόμος τῆς Λαύρας, Δεκῆς ὀνόματι, ἐλυτῶτο, μὴν ἔχοντας τίποτα βρώσιμον, καὶ ἔσειλε τὸν κλεινὸν Συμεῶν, ὅτῃ εἶχε παρὸς τὸν Ὅσιον παρρησίαν τὰ τὸν ἐρωτήσῃ τί τὰ κάμωσιν; ἀναβάς ἔνεῖς τὸ ὄρος ὁ Συμεῶν, ἀνήγγειλε ταῦτα τῶ Ὅσιῳ, ὁ ὁποῖος ἀνείδεισε τῶ ἀπιστίαν τῶ πρότερον, ἔπειτα τῶ εἶπε, τὰ ἐτοιμάσων εἰς τῶ Ἐκκλησίῳν τὰ τῆς ἐορτῆς, καὶ ὁ Κύριος θέλει τὰς σείλῃ ἐξ ὑψῆς βοήθειαν. ἔπως εἶπε τὸ ἅγιον ἐκεῖνο σῶμα, καὶ ὁ Κύριος ἐκύρωσε τῶ ὑπόφασιν τῶ δέλετα, καὶ τὸ παρῶ ὡς ἐξημέρωσε τὸ σάββατον, ἤφεραν ὑπὸ τῶ Μίλιτον δύο φορτωμῆρα μελάρα, ψωμῖα εὐμορφα, κρασί, τυεῖ, αὐγά, καὶ ἄλλα παρόμοια, ὅτῃ τὰ ἔσειλαν οἱ φιλόχρηστοι. καὶ πάλιν εἰς ὀλίγῳ ὥραν, ἔσειλεν ἄλλα φηλοτότερα ὁ τῆς Ἀραζῶνος Ἐπίσκοπος, καὶ οἱ κληρικοί τῶ πάλιν ἔσειλαν ἄλλα φαγῖα ξέχωρα. ὁμοίως καὶ ὑπὸ ἄλλα χωρία, ὅτῃ τὰς ἐπλησίαζαν, τὰς ἔσειλαν φαγῖα ἄφορα, τὰ ὁποῖα ὄλα ἐκεῖνα τὸ φορτία, ἤλθασιν ὑπὸ τὸ παρῶ ἔως τὰς ἄρας τῆς ἡμέρας, ὡσπερ τὰ τὰ ἔσειλεν εἰς αὐτῶν ἀνδρῶν ἔπιμάσαντες ἐν τῶ ἔραπέζαν πλουσίαν, ἔφαγαν ὄλοι παρὸς αὐτῶν κείαν, καὶ πείν τὰ συκῶσαν τὰ φηλοτόματα, εἶπε ταῦτα παρὸς τὸν Ματθαῖον, καὶ τὸν Οἰκονόμον ὁ Ὅσιος, αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ ὅτῃ μᾶς ἔσειλεν ὁ Δεσπότης Χρῆστος, εἶμαι ἔλεγχοι τῆς ἀπιστίας σας, ὅτι με ὄλον ὅτῃ ἐσεῖς εἰδισάζετε, μᾶς ἐφίλδουσε τὸσον πλεσίως ὁ πλεσιδωρος, ἀμὴ ἐὰν ἐπισδέετε ἀδισάντως, πόσα μᾶς ἔσειλε; τότες ἔπεσον εἰς τὰς πόδας τῶ Ὅσιῳ, ζηνῆντες συχαρήσιν. ὁ δὲ ὑπομειδῆσας τὰς ἔδωκε τῶν τὸν κανόνα, ἤγεν τὰ καθίσαν ἀπόμι εἰς τῶ ἔραπέζαν, τὰ χορτάσων καλὰ εἰς δόξαν Θεοῦ, καὶ τὰ μὲν νικητῶν ὑπὸ ὀλιγοπιστίαν πόποτε. Ἀλλὰ ἄς εἶπῃ μὲν καὶ ἔτερον. ὁ φηλοτοσαθάριος τῶ Βασιλέως, Μιχαὴλ καλέμμος, ἦτον φίλος τῶ Ὅσιῳ φηλοτοσαθάριος τῶ Βασιλέως. τῶν ὁ Βασιλέως ἐκατάκεινεν εἰς θάνατον, ἔχατὶ ἔκαμε πόλεμον με τὰς Μαύρας, καὶ ἐφόνδουσε πολλὰς χωρία τῶν βελῶν τῶ, καὶ αὐτοὶ τὸν ἐγκάλεσαν, πῶς τὰς ἀδίκησιν. ὄθεν ὁ Κωνσταντῖνος ἔχατὶ τὰς εἰρηνόβου, τὰ μὴ ζηνῶννοι τὰς ἀνδρῶν τῶ, ἐπαρόσαζε τὰ ὑποκεφαλίσαν τὸν ἀσαθάριον. ὁ ὁποῖος ἔγραψεν ἐπιστολῶν παρὸς τὸν Ὅσιον, τὰ τῶ βοηθήσῃ εἰς τὸσον κίνδυνον. ὁ δὲ Ὅσιος ἐπαρόσαζε τὰς Πατέρας, τὰ λεπυρήσων ἔχατὶ τὸν φίλον τῶ Μιχαὴλ, τὰ τῶ ὑψῶσαν Παναγίαν. αὐτὸς δὲ πάλιν ἀπατῶ εἰς τὸν σὺλον ἤχετο, καὶ τῶ ἔρίτῳ ὥραν τῆς ἡμέρας, ὅταν ἐτελείωσαν τῶ Ἱεργῖαν, ἀνέβη ὁ Ματθαῖος εἰς τὸν σὺλον, καὶ λέγει τῶ Ὅσιος τῶ ὥραν ταῦτῳ εὐγαλῶν τὸν Μιχαὴλ ὑπὸ τῶ φυλακῶ, καὶ τῶ ἐσυχαρήσων ὁ Βασιλέως ἔχατὶ τῶ λεπυρήσων καὶ λιτανείαν, ὅτῃ ἐκάμετε ἔχατὶ λόγετε, ὅς τις ἔρχεται τὰ μᾶς ὀχαρησῖση ὡς ὀγνώμων φίλος, καὶ ἔπως ἔχατὶ, καθῶς ἐπαροφήσων.

Ἄλλω φορά ἐπῆρε τὸν Ματθαῖον ὁ Ὄσιος, καὶ ὑπήγαγεν εἰς τὸ πῆς Καρύας Μοναστήριον, καὶ προσκυνήσας τὸν Τίμιον Σταυρὸν, καὶ ὑπεσφρόντες εἰς τὸ ὄρος, εἶδαν εἷνα ἄγριον, ἦγεν λυγαρίαν, ὅπως εἶχεν εἷνα κλώνον, ἴσον δὲ ῥάβδον, καὶ ἐπρόσαξε τὸν Ματθαῖον, καὶ τὸν κόψῃ. ὁ δὲ Ματθαῖος ἔμεινεν ὀπίσω καὶ κάμῃ τὸ πρόσαγμα, ἔπειτα βλέπωντας πῶς δεῖ εἶχε τζικῆρι, καὶ κόψῃ τὸν κλώνον, ἐγόγγυσε καὶ τῷ Ἄγιῳ, καὶ τότε χροικῶ κτύπον πλησίον τε, καὶ σφρόμομος πρὸς τὸν κτύπον τὸ πρόσωπον, βλέπει εἷνα παιδίον χρόνων δώδεκα ἡλικίαν ὡς χιόνα, καὶ ἐβάσα μίαν μαύραν, τὴν ὁποίαν ἔδρακε τῷ Ματθαίῳ λέγοντας. λάβε ταύτην, καὶ κόψῃς τὴν ῥάβδον ὅπως σὲ ἐπρόσαξεν. ὅς τις ἔλαβεν αὐτὴν, καὶ ἔκοψε τὸν κλάδον. ἔπειτα ἐρρήξεν ὀπίσω τε τὸ τζικῆρι, καὶ καὶ ἐξυπερδύσῃ τὸν κλάδον ἀπὸ τῆς βάσης. καὶ γυροβωντῶν τοῦ σῆρα, καὶ ἐξεκλάδισῃ τὸ ῥαβδί, δεῖν ἠύρε τίποτις, ἔτε τὸ παιδίον ἐφαίνετο. καὶ τότε ἐγνώρισεν, πῶς ἦτον Ἄγγελος τὸ παιδίον, ὅπως τῷ ἐρατῇ ὄδῳ ἔδραμε καὶ φθάσῃ τὸν Ὄσιον, ὁ ὁποῖος εἶπε πρὸς αὐτὸν καὶ ὄνειδος· βλέπεις πῶς ἐβοήθησεν ὁ Κύριος, καὶ ἐκόπη τὸ φυτόν; καὶ σὺ ἐγόγγυζες ὀλιγόπιστε; τότε ὁ Ματθαῖος ἔβαλε μετανοίαν, ζητήσας συγχώρησιν. Ἄλλος τις, γεωργὸς τὸ ἐπιπέδωμα, τὸ ὄνομά τε Δομέτιος, ἐκοιμάτο μίαν νύκτα, καὶ χροικῶ φωνῶν ἔεις φοραῖς ταῦτα λέγσας, κοιμάσαι ἄφρον Δομέτιε, καὶ δεῖ φροντίζεις, καὶ ὄχλαίφης τὰς ἀμαρτίας σου; τὰ ὁποῖα ἀκάνοντας ὁ Δομέτιος ἔκλαιε, καὶ ἠύρε τίνα κάμῃ; καὶ λέγει τῷ· ἀπελθε εἰς τὸ ὄρος, εἶρε τὸν Ὄσιον Παῦλον, ἐρώτησον αὐτὸν, καὶ εἶτι σὲ εἶπῃ, κάμῃ, καὶ τότε λαμβανέεις συγχώρησιν. τότε παρῶδῳς ὁ Δομέτιος ἔδραμε πρὸς τὸν Ὄσιον, ὅς τις ἐγνώρισεν πρῶτερον τὸν ἐρχομὸν αὐτῶν, καὶ τὰς ἀμαρτίας τε, καὶ λέγει εἰς τὸν Γερομονάχου, ὅπως ἔτυχον ἀπῶν εἰς τὸ κελίον τε, κατέβα εἰς τὴν Λαύραν, καὶ ἐξωμολόγησαι τὸν ἁῶδραπον ὅπως σὲ ὑπαντήσῃ, καὶ ὁποῖος τὸν ἔεις χρόνος καὶ μὴ κοιωνήσῃ, καὶ τότε ἄς λάβῃ τὰ θεῖα μυστήρια, ἀμὴ ἄς φυλάγεται ἀκριβῶς, καὶ μὴ ἀμαρτήσῃ πώποτε. Ἐπειροὶ δὲ τις Λεῶν καλῶμενος, ὅς τις ἐπανομάδῃ Λεκῆς εἰς τὸ ὑπερον, ἐκατοῖκα εἰς τὰς Οὐβείας, καὶ ἐπέσεν εἰς δευτέρω ἀδύσειαν, ὅπως ἰατρὸς δεῖν ἐδιδύετο καὶ τὸν θεράπευσῃ, καὶ τῷ ἦρχετο κάποια θέρμη καὶ καῦσις εἰς τὰ ἐντόδια ποῦτον ἀμέτρητος, ὅπως τὸν ἔβανον εἰς τὸ χιόνι, καὶ δεῖ χροικῶ δρόσον ὀλότελα. καὶ πάλιν ἄλλω ἡμέρῃ εἶχε πῶσω ψυχρότητα, ὅπως τῷ ἔβανον εἰς τὸν σόμαχον κάρβουνα, καὶ ζέσιν τινὰ δεῖν ἠδύατο. ἐβασανίδισαν ἔν οι συγγενεῖς τε πολὺν καιρὸν εἰς ἰατρικὰ, καὶ τὸν ὑπῆξαν εἰς Ἐκκλησίας πολλὰς, ἀλλὰ δεῖν εἶδεν κανεῖν ὄφελος. τέλος πάντων ἀκάνοντας καὶ τὸν Ὄσιον Παῦλον, πῶς ἔκαμε μεγάλα θαυμάσια, ἐπήγαγε σικατὸν εἰς τὸ Λαῶν τὸν Λεόντα. καὶ παρῶδῳς ὅπως ἔκαμε προσεχλῶν εἰς αὐτὸν ὁ θαυμάσιος, ἔγινεν ὑγιὴς ὁ ἄρρωστος. ὅστις ὡς ἐγνώμων καὶ καλοπροαίρετος δεῖν ἐσφραξε πλέον εἰς τὴν οἰκίαν τε, ἀλλὰ κόπτει τὰς ἑίχας, καὶ ἡγούμενος Μοναχὸς, μετωνομάδῃ Λεκῆς, καὶ ἔμεινεν ὑπηρετῶντας τὸν Παῦλον ἕως τέλος ὁ ἑρισμακάριος. καὶ πιαυτῶν ἐπιμεληθῶν δέλοισιν, καὶ πρῶδῳμον ὑπηρεσίαν ἐτέλει κατ' ἐκαστῶν, ὅπως τῷ νυχαίσει ὁ Ὄσιος. καὶ δὲ τὴν πλείωσιν τῷ Παύλῳ, ἔμεινεν ὁ Λεκῆς, καὶ ὑπηρετῶν τὰς ἄλλας ἀδελφὰς ἀσκῶν καὶ ἀγόγγυσα ὄλον τὸν καιρὸν ὅπως ἔζησεν, ἦγεν χρόνος ἑξιάκοντα. καὶ ποτὲ δεῖν ἔλειψεν ἀπὸ τῆς ὀφθαλμίας τε τὸ δακρυον, ἀλλὰ πάντοτε ἀγρήπτα, καὶ προσκυνῶν, ἐνδυμέμελος τῷ

αἰώνιον κόλασιν. ὄθρι κ' ἢ μὴ τὸ τέλος δὴσάσῃ τὸ Ἅγιον αὐτῷ Λείψμων.
 Ἀλλὰ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ ἀποκεῖμενον.

Ποτὲ καιρὸν ἐσεῖλεν ὁ Ὁσίος εἰς τὸ Βυζάντιον δύο ἀδελφοὺς, τὸν ἀνωτέρω
 Ματθαῖον, κ' Ἰωάννην τὸν Πρεσβύτερον, διὰ τινὰ ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν. καὶ
 ὅταν ἀρμύζων ἀντίκρουται εἰς τὴν νῆσον Καλόνυμον, ἐσκαύθη ἄριστος ἀνεμος,
 κ' ἐγένη τόσο φορτῆρα, ὅπῃ εἰ μόνον τὰ ἀρμύρατας εἰσέχισεν, ἀλλὰ καὶ τὰ
 λοιπὰ χαλάτια ἐσωτέρισε. κ' ἐδέχοντο τὸν θάνατον, διὰτὶ ἐφάνη ἐμφοροῦν
 αὐτῷ εἷας σίφνας φοβερός, κ' ἐρρέφα τὴν θάλασσαν ὑποκάτω ἀπὸ τὸν βυ-
 θόν, τραβίζοντας πρὸς αὐτὸν τὸ παράβι με βίαν ἀνείκασον. τότε ὁ κλεινὸς
 Συμεὼν βλέπωντας ἐκείνον τὸν μέγαν κίνδυνον, ἐβόησε λέγωντας. Ἄγιε
 Παῦλε βοήθησον. κ' παρόνθους ἦλθε θεία δυνάμις, κ' ἐσπρόξε τὸ παράβι
 μακρὰν ἀπὸ τὸν σίφνας δοξαρόσυρμα, (ὡ τῷ θαύματος) καὶ τὸ ἐπέταξεν εἰς
 τὸν αἰγιαλόν. οἱ δὲ ἄνθρωποι ἀλλήλωντες ἔξω, ἐκάθισαν εἰς τὴν γῆν εὐτρο-
 μοί, κ' ψεῖλυτοι. ὁ δὲ Συμεὼν ἔλεγε πύτα, ἐάν ἐκαμνες Ὁσίε Παῦλε δι-
 χλῶ διὰ λόγῃ μας, δεῦ ἐμῆδεα εἰς τοῖστον κίνδυνον. τότες ἀπέκοιμήθη, κ'
 βλέπει τὸν Παῦλον εἰς τὸν ὑπνον τε λέγοντα· ἐγείρετε κ' μὴ φοβάδε, ἀλλ'
 ὑπάγετε εἰς τὸ ταξίδι σας, τὸ αὐτὸ εἶπε κ' πρὸς τὸν Πρεσβύτερον. καὶ εἰσελ-
 θόντες εἰς τὸ πλοῖον, ὑπήγασιν εἰς τὴν Πόλιν χαίροντες χωρεῖς καυρία ἐμ-
 ῶδιον. τὸ ὅμοιον ἐσωῆβη κ' σὸς Ἀρχοντος, ὅστις ἐκαλεῖτο Βασιλῆς, κ' ἦτον
 γνωστόμας τῷ Ὁσίῳ, κ' τὸν ἐκύτρωσεν ἀπὸ μεγάλῃν φορτῆραν πλησίον εἰς τὴν
 Ἀξίαν, κ' ἔπιπυλέμενος τὴν Παῦλον, ἔπαυσεν ὁ κλύδων, κ' ἐλυτρώθησαν.

Ἀφ' ἧ ἔκαμν καιρὸν εἰς τὸ Λάτρον ὁ Ὁσίος μὴ τὴν ἐπαύοδον,
 ἐβαρέθη πάλιν τὰς φροντίδας τῶν ἀδελφῶν, κ' ἠθέλησε καὶ ὑπάγει εἰς τὸ ἀπὴ-
 λαιον τῷ Πυθαγόρῃ, ἐνδυμέμενος τὴν ἰσυχίαν ὅπῃ εἶχον ἐκεῖ ποροπότερα.
 λοιπὸν ἐπῆρυν ἄλλως δύο ἀδελφοὺς, τὸν Συμεὼν κ' ἄλλον εἷας Πρεσβύτερον,
 κ' ἐφύγασιν μίαν νύκτα με βάρκα, κ' ὅταν ἦσαν πλησίον εἰς τὴν Σάμον, κ'
 εἶδασιν τὸν Κέρκον, ἦγεν τὸ ὄρος, ὅπῃ ἦτον τὸ ἀνωτέρω ἀπὴλαιον, ἐσῆναξαν
 οἱ σωτρώοις, πῶς ἦτον ὁ τύπος χωρεῖς χωρία ἔρημος, κ' δεῦ εἶχασιν τινὰ
 ἀνθρωπίνῃ βοήθειαν. ὁ δὲ Ὁσίος τὰς ἀνείδισε διὰ τὴν ὀλιγοπισίαν τους.
 ταῦτα εἰπὼν ἐπορογνώρισε τὸ μέλλον, καὶ λέγειτας· εἷας ἀνθρωπον βλέπω,
 ὅπῃ σέκει πρὸς τὴν ἀνατολῆν, κ' προσδύχεται, κ' τὴν ὅταν εὐγαμῆ εἰς τὴν
 γῆν, νὰ σας τὸν δείξω. ὅταν ἔν εὐχῆραν ἀπὸ τὸ πλοῖον, ἐφθασεν εἷας ἀν-
 θρωπος ἀπὸ τὴν νῆσον δρομαίως, κ' λέγειτας· καλῶς ἦλθετε Πατέρες τεισο-
 μέγιστοι. οἱ δὲ ἐρωτῆστε αὐτὸν, τίς κ' πόθεν ἦτον, κ' πῶς τὰς ἐγνώριζεν;
 ἀπεκρίνατο, ἀπὸ εἷας χωρίον εἶμαι ταύτης τῆς Νήσου, κ' ἠκῆσαμην τὴν νύκτα
 φωνῆν ταῦτα λέγῃσαν· ὑπάγετε εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὀγλήγορα, νὰ ὑποδεχθῆτε
 τὸν Κύρ Παῦλον, κ' φέρετέ τε δύο μιλῆσια, καὶ σὰς τὰ ἔφερα. τὰ ὁποῖα πα-
 ρακαλῶσας ὑποδεχθῆτε, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς με ἐσπρόσῆξε. ταῦτα ἀκούσαντες ὅσοι
 ἦσαν εἰς τὸ παράβι, ἐθαύμασαν εἰς τὴν φροντίδα, ὅπῃ εἶχε διὰ τὸν Παῦλον
 ὁ Κύριος. ἔβαλαν ἔν τὰ ῥάσατας ἀπάνω εἰς τὰ ζῶα, καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸ
 ἀπὴλαιον, κ' ἐλειτέρησαν, κ' ἔφαγαν ὀχαιεῖς ἔντες τὸν Κύριον. ἀφ' ἧ δὲ ἔ-
 καμν ἐκεῖ καιρὸν καιρὸν, ἐνδυμήθη πάλιν τῷ Λάτρῃ, κ' ἔσρεψεν ἐκεῖ,
 διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὰ πνευματικὰ τεκνα, νὰ μὴ ἀπαγορεύεται, κ' ἐμῆε
 πάλιν ἐκεῖ εἰς τὸ κελῖον τε, ἀγαπίζομενος ὡς κ' πρῶτερον. κ' παρῆρνας ὁ

Ματθαῖος μίαν φοράν, νὰ τὸν ἰδῆ πῶς εἶχε, τὸν ἐκίταξεν ἀπὸ μακρὰν ἐπαύω εἰς μίαν πέτραν διχόμυρον ὄρδιον, καὶ εἶχεν ὑψωμένας πρὸς Οὐρανὸν τὰς ἀγίας τε χεῖρας, καὶ ἦσαν οἱ πόδες τε ὑψηλά ἀπὸ τῆς γῆς, (ὡς ἔχασίς τε Θεάματος) ποτὲ μὲν μία πῆχη, ποτὲ δὲ δύο, καὶ ἐσήκετο εἰς τὸν ἀέρα ὡς ὑπόπτερος, καὶ ἐφίλει τίποτας. ἀμὴν τί ἦτον ἐκεῖνο ὅπως ἠσπάζετο, δὲν ἐβλεπεν ὁ Ματθαῖος. πλὴν ἔλεγε πῶς νὰ ἐβλεπε τῷ Εἰκόνᾳ τῆς Χεῖρῶν, τυπωμένῳ εἰς τὸν ἀέρα, ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀγάπης, ὅπως εἶχεν εἰς τὸν Θεόν, ἐφερμαίνετο ἡ καρδιά τε, καὶ κατεφίλει τῷ μορφῷ τῆς ἠγαπημότητος, ὑπὸ τῆς θείας πυρὸς πυρπολέμῃος, καὶ μὲν τὸν ἔσποτον αὐτὸν ἐλάμβανε ὠδύμυδιαν τῆς πάθους. ἀλλὰ ἀνάστατε καὶ ἄλλο θαυμασίον.

Εἷς Πατρίκιος, ὀνόματι Φώτιος, ἦτον καλόγνωμος ἄνθρωπος, καὶ τὸν ἠγάπα πολλὰ ὁ Βασιλεὺς Κωνσταντῖνος, ὁ ὁποῖος τὸν ἔσειλε πρὸς τὸν Ὄσιον μὲν γράμματα. ὁ δὲ Παῦλος ὅταν τῷ ἔδωκε τῷ ἀποκρίσιν, τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ τῷ κάμῃ τῷ χάριν ταύτῃ, ἦγεν νὰ βάλῃ εἰς τὸ Ἅγιον Σιδάριον (ὅπως ἦτον εἰς τῷ Κωνσταντινέπολιν, καὶ εἶχε τῆς Δεσπότης Χεῖρῶν τὸ ὁμοίωμα) ἄλλο μανδήλιον μετ' ἐκεῖνο ἰσόμετρον, νὰ τὸ ξαμῶσῃ, νὰ τὸ ἀφήσῃ ὀλίγῳ ὥρᾳ εἰς τῷ ὄφιν τῆς Χεῖρῶν, ἔπειτα νὰ τῷ τὸ σείλῃ ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον. ὁ δὲ Πατρίκιος ἔκαμε, κατὰ τῆς ἐπαγγελίας. καὶ λαβὼν ὁ Ὄσιος τὸ ἰσόμετρον ἐκεῖνο μανδήλιον, τὸ ἐπροσκύνησεν ἀλαβῶς, βλέπωντας εἰς ἐκεῖνο καθαρῶς ἰσομορφίῳ τῷ σεβασμίῳ μορφῷ τῆς Χεῖρῶν, κατὰ τὸν καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Μανδήλιον, ἀμὴν δὲν τῷ ἔδωρει ἄλλος τινὰς, εἰμὴ μόνον ἐκεῖνος ὁ τεισμακάριος. ἄλλῃ φοράν ὑπῆρχε ὁ ἀνωθεν Φώτιος εἰς τὸ κελλῖον τῆς Ὄσιος, καὶ τῷ εἶπεν ὁ Βασιλεὺς, νὰ σοχαδῆ κατὰ τῆς χαρακτῆρας τῆς προσώπου τε, νὰ τῷ δώσῃ εἰδῆσιν ποταπὸς ἦτον εἰς τῷ ὄφιν, ἠλικίαν, καὶ ἔτερα σημάδια, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκίταξε πολλαῖς φοραῖς, ἀμὴν δὲν ἔδωκετο νὰ τὸν ἰδῆ κατὰ, διὰ τὴν εὐχρᾶν ἀκτῖνες ἀπὸ τῷ ὄφιν τε, καὶ δύνον ἀφώσασιν, νὰ τὸν σοχαδῆ, ἀλλὰ ἔδαμπῶνετο ἡ ὄρασις τε, καὶ δὲν τὸν ἐπαταλάμβανεν.

Ἀλλὰ ἀνάστατε καὶ ἄλλο θαυμασιώτερον. Ὁ ἀνωθεν Συμεὼν ἐβλεπε καμίαν φοράν χαροποιὸν εἰς τῷ ὄφιν τὸν Ὄσιον, καὶ ἄλλῃ φοράν τὸν ἐβλεπε σκυθρωπὸν καὶ ὀδύμυδιον, καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν τῷ αἰτίᾳ τῆς, τῷ ἀπεκρίθη λέγωντας ὅταν δὲν ἔλθῃ τινὰς, νὰ μὲ ἐμποδίσῃ ἀπὸ τῷ ποδεμῆλῳ ἠσυχίᾳ, εἶμαι γεμάτος διφροσύνης καὶ ἀγαλλίαςιν, διὰ τὴν βλέπω τειγύρῃ μου φῶς γλυκύτατον καὶ χαριέστατον, ὅσον τῆς κατατροφῶν καὶ ἀπολαμβανόντας, ξελισμονῶν πᾶσαν τρυφῆν καὶ ἠδονὴν σώματος, καὶ κοσμικῶν ματαιότητων. ὅπου τῶν δὲ τύχασιν τινὲς νὰ μὲ ἠσπάζον ἀπὸ τῷ γλυκύτατῳ ταύτῃ διὰ τὴν βίβην καὶ μελέτῃ σωπίου, νὰ ἀναφέρουσιν ἄλλας λόγους, διδύς με ἀφώσῃ ἔρημον ἐκεῖνο τὸ πάγκαλον φῶς καὶ γλυκύτατον, καὶ δι' αὐτὸ λυπέμυδος, γίνομαι σκυθρωπὸς εἰς τὸ πρόσωπον. τότε πάλιν τὸν ἠρώτησεν ὁ Συμεὼν λέγωντας. καὶ πῶς εἶσαι βέβαιος πῶς ἐκεῖνο τὸ φῶς εἶναι Θεϊκόν, καὶ ὄχι ἀπὸ δαιμονικῆς δυνάμεως; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο τὸ φῶς τῆς δαίμονος εἶναι πυροειδὲς, καὶ καπνίζει ὡς τῷ φωτίῳ ἐστὶν τῷ αἰσθητῷ, καὶ ὅταν τὸ ἰδῆ τις ταπεινὸς καὶ καθαρός ἄνθρωπος, τὸ μισθὸν καὶ βδελύττεται. ἀμὴν τὸ καλὸν φῶς εἶναι λαμπρότατον τε καὶ χαριέστατον, καὶ γεμίζει τῷ ψυχῷ χαρᾷ καὶ ἠλαρότητι ἄμετρον, καὶ τῷ κάμνει ταπεινὸν καὶ φιλήνθρωπον, καὶ διώχνει τὰς κακὰς λογισμὰς, καὶ

πάσαν ἀποκιν διαύσιον κ' συγκρατήσεων ἀπορεπον, καὶ πᾶσαν ἄλλω κακῶ
ἔχουσαν.

Ἀλλὰ ἄς εἰπῶμεν ἀκόμη ὀλίγα τιὰ θαυμάσια διὰ τὰ ἀμέτρητα, ὅπερ ἔ-
καμην, ἔπειτα νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν ἀγίαν αὐτῆ μετέσσειν. διὰ ὅλαις ταῖς
Ἀγίαις πύλαβειτο πολλαὶ τῶν Δικαιοτήτων, καὶ τῶν εὐαγγελίων. καὶ εἰς αὐτὸν χρόνον,
ὅταν ἐκείσιν μὲν τῶν Λειτουργῶν οἱ Ἀδελφοὶ ἐδικοῦντες καὶ ἔχοντες, ὅσοι δι-
ρέθησαν, νὰ φάγωσι, καὶ ἔχασιν ἐτοιμασμένῳ τῶν ἑσπερίων εἰς ἕνα πῶπον ἀσκέ-
πασον, ἦλθε μεγάλη βροχή, καὶ ἐσυνέβησαν ὅλοι νὰ φύγουν διὰ τὴν ἀμε-
ξίαν τῶν νερῶ ἀγύτων. ὁ δὲ Ὄσιος τῶν ἐσπερίων νὰ καθίσαν ἀφοβα, καὶ ἀπο-
στάσει τῶν βροχῶν (ὡς τὸ θαύματος) καὶ σαματῶν εἰς τὸν αἶρα, ἕως ὅπερ
ἀπόφαζαν, καὶ τότε μὲν τῶν δὲ χαρισίαν τῆς τραπέζης ἔπεσε ὅσον νερόν, ὅπερ
ἔφριξαν ἅπαντες. Ἀλλῶν φωνῶν ὑπῆρχε εἰς κακοκαλόγηρος ζήτησας ἀπάνω
εἰς τὸ ὄρος διὰ ἐλεημοσύνην μὲ πολλῶν αὐθάδων, καὶ τῶν ἐξήτα ἀργύριον, ἢ
ἰμάτιον, ὁ δὲ Ὄσιος δού εἶχε νὰ τῶν δάσῃ τίποτας, καὶ τὸν ἀπόβγαλιν ἀ-
σπρακτον, ὅθεν ἐκατέβη ὑβρίζοντας τὸν Ὄσιον, πᾶς δού τὸν ἐλεημόνησον, καὶ
παγγώντας εἰς τὸ πανδοχεῖον, ὅπερ ἦτον ὁ μοναχὸς Βασίλειος, ἐκατηγόρα τὸν
Ἄγιον, λέγωντάς τὸν ἀσπλαγχνον, καὶ ἄλλα ὅμοια. ὁ δὲ Βασίλειος τὸν ἐνα-
δέπισε λέγωντας, σιῶπα, μὴ κακολογᾷς τὸν δίκαιον, μή σε παιδείῃ ὁ Κύ-
ριος. καὶ αὐτὸς ἔλεγε ἄλλα χειρότερα. ὅθεν ἐτιμώρησεν ὁ Θεὸς δικαίως τὸν
ἀδικον, καὶ πίπτωντας εἰς τὴν γῆν ἀνάσκελα, ἐπρίθη ὅλον τὸ σῶμα τῶν
ἀσκέτων, καὶ τὸν ἐφλόγιζε εἰς ἕσωθον, καὶ ὅσον ἐφῆσκωσε τὸ δερμάτι τῶν, ὅπου
ἐκινδύνισσε νὰ ἀπάσῃ ὁ ἄθλιος, καὶ μὴ διωάμνος νὰ ὑποφέρῃ τῶν δειμυτάτων
πόνων, ἐφάναζεν, ἐλεήσατέ με διὰ τὸν Κύριον. λέγει τὸν ὁ Βασίλειος ἀλλῶν
δού δεισιπρεῖς βοήθειαν, εἰμὴ μόνον νὰ ὀπικαλεσθῆς αὐτὸν τὸν Ὄσιον ὅπερ ἔ-
βησες, καὶ νὰ ὑπάγῃς νὰ τῶν ὁμολογήσῃς τῶν ἀμαρτιῶν σου, ζητήσας συγχώ-
ρησιν. καὶ ἔτω ποιήσας, τὸν ὑποδέχθη ὁ ἀμνηστικός, καὶ τὸν ἐφίλησεν ὡς
φίλον τῶν, καὶ ἀποδύμας τῶν ἐσυχώρησεν. Ἀπελθὼν ποτὲ ὁ Ὄσιος νὰ ἀπο-
σκυρήσῃ τὸν Ἄγιον Ἰωάννην τὸν Θεολόγον εἰς τῶν Ἐφέσον, ἐδυμῖασεν εἰς
Διάνομος τῶν παρεσῶτας, καὶ ὅταν ἐδυμῖασε τὸν θεῖον Παῦλον, τῶν εἶπεν ὁ
Ὄσιος, καὶ Ἐπίσκοπος νὰ μᾶς θυμῖασῃς. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ἐγὼ Ἐπίσκο-
πος; διὰ τινὰ με ἀρετῶν ὁ ἀνάξιος; λέγει τὸν ὁ Ὄσιος· νυὶ, καὶ μὴ ἀμφιβά-
λης ὀλοπέλα. καὶ ἔτις εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐγινε Μητροπολίτης Πατρῶν ὁ Διά-
κονος. Ἐσεῖτε ποτὲ διὰ χρεῖαν τινὰ ὁ Ἄγιος εἰς εἰς χεῖρον εἰς νέον Κα-
λόγηρον. ὅς τις ἔμεινεν εἰς εἰς ἀπῆτι τῶν νύκτα, καὶ ἐκεῖ ἦτον μία Κόρη εὐ-
μορφῆ, ἥτις ἀρέχθη τὸν Μοναχὸν ὡς νεώτερον. καὶ καθὼς ἐκοιμάτο, ὑπῆρχε ἡ
Κόρη καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ πλοῦρόν τῶν, ὅστις ἐξύπνησε, καὶ δεισιπρεῖς αὐτῶν,
ἐσκανδαλίθη ὡς ἄθροπος, καὶ ἔκαμε συγκρατήσεων νὰ κάμῃ τῶν ἀμαρτιῶν
ὡς νέος ὅπερ ἦτον, καθὼς τὴν ἀγκάλισεν, ἦκασε καθολικὰ τὴν γλυκυτάτην φα-
νῶν τῶν Παύλων, καὶ λέγει τῶν ἐξ ὀνόματος, τί θέλεις νὰ κάμῃς ἄθλιε; ἐγείραι
παροῦτος, καὶ ἔλθε εἰς τὸ Μοναστήριον. ταῦτα ἀκούσας ὁ Μοναχὸς, ἐπληρώθη τὴν
καρδίαν πληγῶν σωπῆριον, καὶ διαχωρῶντας τὸ γυῖον μὲ θερμότητα πνέματος,
ἐγέρθη τῶν κλίνας, καὶ ἔφυγε. καὶ ὅταν ἐφῆσασεν εἰς τὸν Ὄσιον, ἐξωμολογήθη τὴν
ἀμαρτίαν, καὶ τὸν ἐναδέπισε, νὰ φυλάγεται εἰς τὸ μέλλον ὀπιμελέσασα. ἔτις ἐν ὁ
θαυμάσιος ἐμῶν παρὼν, ἀλλὰ καὶ μακρὰν δεισιπρέως ἐβούβη τοῖς τέκνοις τῶν.

Ὅτις

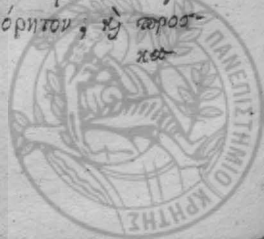

Ὅταν δὲ ἐπιησίαζεν ἡ πλοῦτι τῷ Ὄσιῳ, ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα ἢ μεταθε-
 σις, ἐγνώρισε καὶ τὸτο ὁ τεισμακάριος, καὶ ῥαφίας νόμος καὶ κανόνας τῆς μονα-
 χικῆς πολιτείας, ἐκατέβη ὡς ἄλλος Μωσῆς ἀπὸ τὸ ὄρος ὁ ὀρεσίτροφος, καὶ
 προσκαλεσάμενος τὰς ἀδελφάς, παρέδωκεν αὐτοῖς ὡς πλάκας τὸ νόμον, ὅσα
 τὸν ἐφώτισεν ὁ Θεός, καὶ ἐγραφε. τὰ ὅποια ἐπρόσθετε τὸν Συμεῶν, νὰ ἀνα-
 γνώσῃ τῆς ἀδελφοῖς. καὶ αὐτὸς πάλιν ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος. καὶ τῇ πέμπτῃ τοῦ
 Δεκεμβρίου ἐκατέβη, ἦγον δέκα ἡμέρας ἀπὸ τῆς αὐτῆς μεταστάσεως, καὶ ἀπα-
 στάξας νὰ κρέσεν τὸ ξύλον τῆς συναγωγῆς, εἶπεν αὐτοῖς· γινώσκετε, ὅτι δεῦ
 ἀναβαίνω πλέον εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἄς ὑπάγῃσι δύο ἀδελφοὶ νὰ φέρῃν τὸ Εὐαγ-
 γέλιον, ἀφ' ἧς λειτεργήσετε. ἔπειτα ἔπεσεν εἰς μίαν κλίβω, ὅπῃ ζῶντος τοῦ
 δεῦ ἀνεπαύθη εἰς κλίβω πρόποτε, καὶ τῷ ἦλθε πυρετὸς ὀλίγος. ὅθεν ἐνεθέ-
 τα τὰς Μοναχάς, νὰ μὴ ἀμελεῖσιν εἰς τὰς πνευματικὰς ἀγῶνας, ἀλλὰ νὰ εὖ-
 ρυν αἰωνίαν ἀνάπαυσιν. Καὶ τῷ τελευταίαν τῶν ἡμέραν ἐσώμαξε τὰς ἀδελφάς,
 καὶ λέγει τὰς, νὰ ἡφίσταν ἕνα Προεστῶτα ὅποιον θέλεσιν. οἱ δὲ ἔκλειον πε-
 ρείασα, βλέποντες ὅτι ἐσερόλοντο τοῦτον Ποιμῆνα πινάριον. καὶ τῷ εἶπασιν,
 νὰ ἀφήσῃ αὐτὸς ὅποιον ὀρέγεται, ὡς πεφωτισμένος ἐκ Θείας χάριτος. ὁ δὲ
 Ὄσιος βαρέως ἐσνάξας, εἶπεν αὐτοῖς· ἐγὼ εἰς ἄλλον Ποιμῆνα δεύσας ἀδελ-
 δίδω, εἰμὴ μόνον εἰς τὰς ἀχραντὰς χεῖρας τῷ Θεωτῷ Χειρῶν, καὶ ἐκεῖνος νὰ
 σᾶς φυλάττῃ ἀβλαβεῖς εἰς ὁμόνοιαν. ἔχετε δὲ καὶ τὸ ῥυπαρὸν σῶμά μου ἀδέ-
 σισον, καὶ κάτω σας νὰ εἶμαι καὶ πνευματικὰ μετὰ τὸ λόγος σας, νὰ σᾶς βοη-
 θῶ, ἕως νὰ μὴ πέσῃτε εἰς μέγαν ἀμάρτημα, νὰ ὑπάγετε φανερὰ εἰς ἀπώ-
 λειαν. καὶ ὅστις βάλῃ ὑπομονὴν, νὰ μείνῃ εἰς τὸτο τὸ ὄρος τὸ σκληρὸν καὶ
 ἔραχύτατον, ἕως νὰ τελεσθῇ ἐδῶ, ἐγὼ νὰ δώσω ἀπολογία καὶ τὰς ἀμαρ-
 τίας τῶν ἄρων τῆς Κείσεως. τὸτο δὲ ἐφάνη ἀληθέστατον, καθὼς ἐβεβαιώ-
 θησαν ὅλοι εἰς τὸ θαῦμα ὅπῃ ἔγινε μὲν τῷ κοίμησιν τῷ Ἁγίῳ εἰς τὸν Μό-
 ναχὸν Λάζαρον, καθὼς εἰς τὸ βιβλίον τῆς Λαύρας φαίνεται. πολλα δὲ καὶ
 ἄλλα ἀδελφείλας, καὶ ἰκανῶς αὐτὰς νεθεπίσας, παρέδωκε τῷ μακαρίῳ ψυ-
 χῶν εἰς χεῖρας Θεοῦ, τῇ ἱ. Δεκεμβρίου, ἰνδικτιῶνος ἰδ'. ἀπὸ Κτίσεως Κό-
 σμου ἔξῃ χιλιάδες τετρακοσίους ἑξήκοντα τέσσαρας χρόνους. ἦτον δὲ εἰς τῷ ἡλι-
 κίαν κορτὸς, τῷ κεφαλῷ φαλακρὸς, τῷ χροιάτε κορτὸ καὶ πλατεῖα, εἰς τῷ
 ὄφιν ἀχρὸς, ἦγον χλαμὸς, ἀλλὰ θαυμαστῶς ἐξελάμπωντας, καθὼς παραῶ
 ἐγράφημα. αὐτῷ δὲ τῷ ἄρων ὅπῃ ἐκοιμήθη ὁ Ὄσιος, ἦκισαν οἱ παρόντες
 εἰς τὸν ἀέρα φανὰς τῶν δαιμόνων, ὡσπερ νὰ τὰς ἔδερυν, ὅταν ἀνέβαινον ἢ
 ἀγία ψυχὴ τῆ εἰς τὰ ἔρανια. Ἀλλὰ καὶ Μοναχὸς τις ἐνάρετος, Φωτεινὸς ὀνό-
 ματι, ἐκατοῖνα εἰς τὸ Βυζάντιον, καὶ τῷ ἐσπέραν αὐτῷ ὅπῃ ἐκοιμήθη εἰς τὸ
 Λάζρον ὁ Ὄσιος, ἐβλεπεν ἐκεῖνος τῷ ψυχῶν τῶν ἀπὸ τῷ Κωνσταντινουπόλιν,
 πῶς τῷ ἀνέβασαν οἱ Ἄγγελοι, καὶ βασιάντας θυμίαμα εἰς τὰς ἀνδράκας,
 ἐβόα ταῦτα· μνήθητί μου Ὄσιε Πάτερ. ὁ δὲ Ἐπίσκοπος τῆς Μορευθασίας
 ἦτον ἐκεῖ εἰς τῷ κέλλαν τῷ ἀπὸ Φωτεινῶν, καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν τί ἐβλε-
 πον; ἀπεκρίνατο· ὅτι οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι βασιάντας τὴν ψυχὴν τῷ Ὄσιῳ Παύλῳ
 ἀπὸ τὸ Λάζρον, καὶ ἀναβαίνεν εἰς τὰ ἔρανια. ὁμοίαν ὁπτασίαν εἶδε καὶ ἄλλος Μονα-
 χὸς, Κοσμάς ὀνόματι, ὅπῃ ἐκατοῖνα ἔξω τῆς αὐτῆς Πόλεως, Ἡγμένιος εἰς τὴν μο-
 νῶν τῆς Ἀρμαυριταίας, καὶ βλέπωντας τὴν ψυχῶν τῷ Ὄσιῳ βλεποφάνερα, τὴν ἐ-
 γνώρισεν ἀπὸ Θεῖαν ἀποκάλυψιν. καὶ τὸ ἀμολόγησεν εἰς ὅλας τὰς Μονασιεῖα τῶν.

Ἐνταφιάζοντες δὲ τὸ Ἅγιον αὐτῆ Λείψανον εἰς τὸν νάρθηκα τῆς Ἐκκλησίας, ἦτον ἐκεῖ ὁ Μοναχὸς, Ἐφραὶμ ὀνόματι, ὅστις εἶχε δαιμόνιον ποιηρὸν, ὅπερ δὲν τὸ Ἰξόρε τινας φρότερον, καὶ τότε τὸν ἐπέραξε διωπατὰ εἰς τὴν καπέθεσιν τῆ Λείψανος, ἔπειτα ὄξηλθεν ὑπὸ τῆς Θείας χάριτος βιαζόμενον. ἔμονον δὲ τὸτο, ἀλλὰ καὶ ἔπερα θαυμάσια ἀναξήθηκα ἐτέλεσε δι' αὐτῆ ὁ Παντοδύναμος Κύριος, ἅπὸ τὰ ὁποῖα νὰ εἰπῆμεν ὀλίγα εἰς πίσωσιν ἡμῶν ἄλλων, δεῖ νὰ ἰδῆτε πόσῳ παρρησίῳν ἔχει φερὸς τὸν Δεσπότην καὶ μὴ θάνατον. Ὁ κλεινὸς Συμεὼν ἔμεινον Ἡγούμενος εἰς τὴν Λαύραν τῆ Ὀσίῃ, καὶ θέλοντας νὰ κτίσῃ εἰς ὁνα τόπον ἀρμόδιον μίαν Ἐκκλησίαν εἰς ὄνομα τῆ Ὀσίῃ, νὰ μεταθέσῃ ἐκεῖ τὸ Ἅγιον αὐτῆ Λείψανον, τὸν ἐμπόδιζαν δύο μεγάλαις πέτραις. καὶ μὴ δυνάμενοι οἱ Οἰκοδόμοι νὰ ταῖς τσακίσαν, ἐλυπάτο ὁ Καθηγούμενος. καὶ μίαν νύκτα βλέπει εἰς τὸ ὄραμα τῆ ὁνας ἐνάρετος Μοναχὸς τὸν Ὀσίον, καὶ βασιῶντας ὁνα καλάμι εἰς χεῖράς τε, ἐχάραξε τὸν τίμιον Σταυρὸν εἰς τῆς λίθους ἐκείνας. ὁ δὲ Μοναχὸς ἐγερθεὶς, ἐφανέρωσε τῆ Προσεῶτι τὴν ὄρασιν, ὅς τις ἔβαλε τῆς μασόρας, καὶ ἐκοπταν ἐκείνας τῆς λίθους μετ' ὅσῳ δὲ κοιλίαν, ὡσπερ νὰ ἦσαν τυρεὶ νεαρὸν, καὶ μετὰ ταῖς πέτραις ἐκείναις ἐκτίσων τὸ φερόπτερον μέρος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν ἐπελείωσων αὐτὴν τὴν ἡμέραν, ὅπερ ἐκοιμήθη ὁ Ὀσίος. καὶ θέλοντες νὰ κάμνῃ τὴν ἀνακομιδὴν τῆ Λείψανος, νὰ τὸ βάλαν εἰς τὸν νέον Ναὸν, ἐσωμάχησων πολλοὶ δὺλαβεῖς καὶ φιλόχοισοι, ὅτι ὁ Ἅγιος ἐκάλεσεν αὐτῆς ἀοράτως μετ' ὅσον θαυμάσιον ὁνα φερὸς ἔνα ὄξ ὀνόματος, καὶ ἦκυσεν ἐκεῖ ὅπερ ἐβίβισκετο φανὴν λέγασαν ὁ δεῖνα ὑπαγε εἰς τὸ Λάτρον νὰ ἰδῆς τῆ Παύλε τὸ Λείψανον. εἰς δὲ Μοναχὸς τῆς Λαύρας τὴν κλῆσιν Ἰγνάτιος, εἶχεν εἰς τὸ γόνατον κακὸν πόνεμα, καὶ ἐκείπετο τρεῖς μῶνες ἀσάλατος, καὶ δὲν ἐδύετο νὰ πατήσῃ ὀλότελα, καὶ τότε βλέπει καὶ αὐτὸς τὸν Ἅγιον εἰς τὸ ὄραμα τῆ, καὶ τῆ ἔκαμε νεῦμα μετὰ τὸ χεῖρι τῆ νὰ συκαθῆ, καὶ δὲν ἐβρέθη ὀλόγερος, καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν εἶδασιν ἐθαύμασων. Ὁταν δὲ ἐπλησίασων εἰς τὸν τάφον τῆ μετὰ λαμπάδας καὶ θυμιάματα, ὡς αἰοξῶν ὀλίγον, ἐγῆκεν δὺδία ἀρρήτος, καὶ ἔ μόνον ἡ Ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ τὰ φερόχαρα ἐγέμισων. ὁποταν δὲ ἀνεσκέπασων τελείως τὸ μνῆμα, εἶδασιν καὶ ἦτον ὄλον τὸ Λείψανον γεμάτον μύρον, τὸ ὁποῖον ἀμοίαζεν ὡς μέλι. εἰς δὲ τὴν δὺδίαν ἐδειχεν νάρθηκον πολῦτιμον, καὶ ὅσοι τῆ ἐγγίξων, ἔμεινον εἰς τῆς χεῖρας αὐτῆ ἡ δὺδία ἡμέρας πολλὰς, καὶ δὲν ἐχάετο μετ' ὄλον τὸ πλύμα. ἔτω δοξάζει ὁ Κύριος ἐκείνας ὅπερ τὸν δοξάζωσιν, ἐκτελέντες αὐτῆ τὰ σωτήρια φερὸς ἄγχατα. φάλλοντες ἔν ὡς ἔπαρετε πνευματικὰ ἄσχατα, ἔβαλαν τὸ τίμιον αὐτῆ Λείψανον εἰς τὸν νέον Ναὸν, ἐκτελέντες χαρμονικῶς τὴν Ἐορτὴν τῆ Ὀσίῃ μετὰ ἀνείκασον δὺλαβειαν. Γυνὴ τις δὲ τὸ χεῖριον Βάρετ εἶχε μετὰ γάλλῳ ἀδύσειαν ἔμφορδεν εἰς τὸ μέτωπον, καὶ ἐφαγῶθη ἔ μόνον ἡ σάρκα, ἀλλὰ καὶ τὰ κόκαλα τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐφαίνετο ὁ μυελὸς τῆς, καὶ ἔμελλε νὰ ἀποθῶν εἰς ὀλίγας ἡμέρας, καὶ πέρωντας λάδι δὲ τὴν κανδήλαι τῆ Ὀσίῃ, ἀλείφθη μετ' αὐτὸ, καὶ ἰατρῶθη.

Ἄλλος τις ἀφραπος δὲ τὸ χεῖριον Κανέλια εἶχε δεινὴν λέπραν δὲ τὴν κεφαλῆν ἔως τῆς πόδας, καὶ ἐχέθη ὁμοίως μετὰ τὸ Ἅγιον ἐκεῖνο ἔλαιον, καὶ δὲν ἐλαβε τὴν ὑγείαν τῆ. Ἐπερος τις Ἰερομόναχος, Ἰλαρίων ὀνόματι εὔγαλε πόνεμα δεινὸν εἰς τὰ δὲ τὸ κρυφα μέλι, καὶ τῆ ἐδίδε πόνον ἀφέρητον, καὶ φερὸς

καλεσάμενος τὸν ὑπηρετῶν τῆς Ναῦ τῶ Οσίου, εἶπεν αὐτῷ μὴ δακρύων. Κύρ Γαβριὴλ ἔπαρε λάδι, καὶ ἄφαι εἷνα κωνδύλιον εἰς τὸν Τάφον τῶ Οσίου εἰς τὸ ὄνομά μου, καὶ δεήσῃτε, νὰ κάμῃ ἡμεῖς τὸν Κύριον ἔλεος εἰς ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον, νὰ μὲ διγάγῃ ἀπὸ τῆς ζωῆς ταύτης, ὅτι μὴ δυναίμενος νὰ διοικήσω τὰς πόνας ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον. κάμνωντας ἔν ὁ Γαβριὴλ τὸ πρόσαγμα, καὶ τῶ θάνατος, τὴν ὥραν ὅπε ἦσαν αὐτὸς τῶν κωνδύλων, ἰάθη τελείως ὁ ἄρρωστος, καὶ ἐχύθη ἀπὸ τὸ πόνεμά τε ὕλη βρωμερὰ ἀνείκασος. ἄλλος τις νέος εἶχε δεινὸν πάθος, ὅπε τῶ ἤλθεν ἐξαφρα, καὶ ἐσφρίξαν χεῖρες καὶ πόδες καὶ τὰ μνηρία τε, καὶ εἶχε πόνους δεινυτάτους, καὶ ἐφάνταζε δυνατὰ. καὶ βαύοντες τὸν εἰς τὸν Τάφον τῶ Ἁγίου, τὸν ἀφήκων ἐκεῖ κειτόμενον, καὶ ὑπνώτας ὀλίγον, εἶδον εἰς πόνερόν τε τὸν Ἁγίον, καὶ λέγει τε· τί ἔχεις καὶ φανάσεις; ὁ δὲ ἄρρωστος εἶπε τῶ αἰτίαν τῶ πόνου τε. τότε ὁ Ἁγίος τῶ ἐγγίξε μὲ τῶ ράβδον τε εἰς τὰ μνηρία, λέγωντας, εἰὰ θέλης νὰ ἰατρούθῃς, παύσαι τῶ κρεοφαγίαν. τὸ πρῶτὸ ὅταν ὁ Νεὸς ἐξύπνησεν, εἶπε τὸ ὄνειρόν τε εἰς Μοναχῶν, ὁ ὁποῖος τῶ ἀπεκρίθη ὡς φρόνιμος λέγωντας· δούσε εἶπεν ὁ Ἁγίος νὰ μὴ φάγῃς κρέας, ἀλλὰ νὰ παύσης τῶ πορνείαν. τότες ἔταξεν ὁ ἄρρωστος, νὰ φυλάξῃ τὸ πρόσαγμα. καὶ ἔπως ἀλείφεται λάδι, καὶ ἔλαβε τῶ ὑγείαν τε. Μοναχὸς δὲ τις Γερμανὸς ὀνόματι εἶχεν εἰς τὸν πόδα πάθος δεινότετον, καὶ ἦτον τρυπημένος ὅλος ὁ πόδας τε ὡς κόσκινον ἀπὸ τὸ γόνατον ἕως τὸν ἀσπράγαλον. ἰδὼν δὲ ὁ Ἡγέμενος πῶς ἐπέρασε καιρὸς πολὺς, καὶ ἐβασανίζετο δεινῶς ὁ Καλέζηρος, εἶπεν αὐτῷ· ἔχρη δὲν ἐπικαλέθῃς τὸν Οσίον Παῦλον νὰ σε δώσῃ τῶ ἴασιν; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, πολλαῖς φοραῖς τὸν ἐπικαλέθηκα, ἀμὴν ἔχρη εἶμαι ἀμαρτωλὸς, δὲν με ἀκούει. λέγει τὸν ὁ Ἡγέμενος, ὅχι, δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ αἴτιον, ἀλλὰ ἔχρη αἰτεῖς τῶ χάριν ἀμφιβάλλοντας, καὶ δὲν πιστεύεις ἐξ ὅλης καρδίας σε. τότες ὁ Γερμανὸς ἔκλαυσεν, ἐπικαλέμενος τὸν Οσίον μὴ πίστεως, καὶ ἔτως ἀπεκοιμήθη, καὶ βλέπει τὸν εἰς τὸ ὄνειρον, καὶ τὸν ἠρώτησε, τί εἶχεν; ὁ δὲ ἐδείξεν αὐτῷ τὸν πόδα. τότε ὁ Οσίος τῶ ἐγγίξε μὲ τῶ ράβδον εἰς τὸ πόνεμα, καὶ φανάζωντας ἀπὸ τὸ πόνον, ἐξύπνησε, καὶ βλέπει πῶς διγῆκον ἀπὸ τὸν πόδα τε εἷνα κομμάτι κόκκαλον ὡς ὄφασιν, καὶ ἔτως ἐκαλλιτέρευσεν, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐθεραπεύθη τέλεια. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ μετρήσῃ ὅλα τὰ θαύματα ὅπε ἐτέλεσεν ὁ ἀοίδιμος; ἀκολούτερα θέλω μετρήσει τῶ ἀπειρον θάλασσαν, ἢ τὰς ἀστέρας τῶ Οὐρανοῦ, ἢ ἄλλοτι ὁμοίως ἀδύνατον, παρέξ νὰ μετρήσῃ ταῦτα ὡς ἀναρίθμητα. λοιπὸν ἀφίνωντας τὰ ἐπιλοιπα, ὡς εἰπέμεν εἷνα δὲ σφραγίδα τῶ ἄλλων, ὅπε ἔγινε πέρα ὀλίγας ἡμέρας, καὶ ἔτω νὰ δώσω τέλος τῆς διηγήσεως.

Εἰς τὸν Δικαστῶν τῶ Ὀρακισίαν, ἦλθον ἀθροῦτοι, καὶ ἐκατάβαλαν τινὰς χωρίτας. πῶς ἦσαν ἀπειθεῖς καὶ θρασυτάτοι, καὶ δούτε ὑποτάσσοντο. λοιπὸν ἐσεῖλε Στρατιώτας, νὰ τὰς πιάσῃ, νὰ τὰς παιδέσῃ ὡς ἄποστοι. ἀπὸ τὰς ὁποῖας ἐπίασαν μόνον τρεῖς, ὅτι οἱ ἐπιλοιποὶ ἐφυγον. καὶ δούοντες τὰς χεῖρας καὶ τραχήλους, τὰς ἐπύρασι, καὶ τῶν ῥυτίκα ἔμειναν εἰς εἷνα χωρίον νὰ κοιμηθῶσι, καὶ τῶ ἄλλῳ ἡμέραν, νὰ τὰς ὑπάγῃ εἰς τὸν Ἀρχοντα. ἐκεῖνοι δὲ οἱ ταλαίπωροι ἀπὸ τῶ λύπῃ τῶ προσδοκωμένων κακῶν δὲν ἐκοιμήθησαν· εἷνας δὲ ἀπ' ἐκεῖνος, Γωάννης ὀνόματι, εἶχεν ἀκέσῃ τὰ θαυμάσια τῶ Οσίου, καὶ λέγει τοῖς ἄλλοις δύο. ὡς δευτέρω ἀδελφοὶ τῶ θαυματουργῶ Παύλου,

νά μας λυτρώσῃ ἀπὸ τῆς ἄλυσον, ὅτι ἄλλος τινὰς δεῖ διώεσθαι νὰ μᾶς δάσῃ βοήθειαν. ἐδέοντο ἐν ὄλῳ τῆς νύκτα μὲν πίσεως, καὶ τὸ πρωῖν τὴν ἐπήρασιν οἱ Σφρατιῶται δεμῆρες, καὶ ὑπήγχαν αὐτοὶ ἔμποροσιν, κρατῆντες τὰ χοινία ὅπῃ τὴν εἴχασιν δεδεμῆρες. οἱ δὲ κατάδικοι ἠκολούθησαν ὀπίσω τῆς, καὶ τότε ἐλύθησαν ἀόρατως τὰ δέματα. καὶ οἱ μὲν Σφρατιῶται ὅπῃ ὑπήγχαν ἔμποροσιν, δεῖ ἐπέκασαν τῆς ὑπόθεσιν, ἐπειδὴ ἐκρατῆσαν ταῖς ἀλλαις ἀκραῖς τῆς χοινίων. ὁ δὲ Ἰωάννης ἐκατάλαβε τὸ θαυμάσιον, καὶ ἔκαμε νεῦμα πρὸς τὴν ἀλλας δύο, νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ ἡσυχᾶ, καὶ ἔτις ἐμείναι ὀπίσω. καὶ δὴλῶντες ἀπὸ τὸν δρόμον, ἐκρύβησαν εἰς τὰ δάση, καὶ δεῖ διρέθησαν. ἔτις ἐν ὄπῳ χόντες σωτηρίας μὲν πᾶσι τὸν ἥλιον, ἀχαριστῶσαν τὸν Ὄσιον κατὰ ἐκείνην ἐκδηγήθησαν τὸ θαυμάσιον. αὐτὰ καὶ ἕτερα θεολογώτερα ἐτέλεσαν ὁ θαυμάσιος Παῦλος εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος, τῆς ἐκείνης καὶ μόνῃ Θεῷ. Ὁ ἄξιος τιμῆ, καὶ προσκυνήσεως πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὴν αἰῶνα τῆς αἰῶνων. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι , Ι Θ'.

Ἀ'θλιος τῆ Ἁγία Ἐνδόξε Μάρτυρος

Β Ο Ν Ι Φ Α Τ Ι Ο Υ.

Ητον τὴν ἀγνήν γυνὴ εἰς τῆν Ρώμῳ, Ἀγγλαῖς ὀνόματι, ἀπὸ ἄλλοσ λαμπαρότατον, καὶ ἀραιὰ εἰς τὸ κάλλος τῆ σώματος, πλεσσία πολλὰ ἀπὸ γῆματα, καὶ ἀπὸ ἄλλα ἀγαθὰ πρὸσκαίρα. δὴ τῆν ἰποίαν αἰτίαν ἦτον δασμῶν εἰς τὴν σαρκινὰς ἡδονὰς, κατὰ τὸν κάμνον οἱ θεολογώτεροι, ὅτι δὴ νὰ ἔχεν θεολογὰ πρᾶγματα, ἐτελεῖσι τῆς σαρκὸς τὰ θελήματα. εἴας δὲ ἀπὸ τῶν γεωμετρικῶν καὶ οἰκονόμων ὅπῃ εἶχον εἰς τὰ χωρίατῆς, ἦτον γεωμετρικὸς καὶ εὐμορφος ἄνθρωπος, καλέμῃνος Βοιφάτιος, ἐλεῖμων καταπολλὰ καὶ συμπαθὴς πρὸς τὴν πένιαν. ἔτις ἐπόρνευε μὲν τῆν Κυρίαν τῆ ἀκρατῆς, ἐπειδὴ ἐκείνη δεῖ εἶχεν ἄνδρα, καὶ τὴν ἐβόλει νὰ τελεῖσι κατὰ ἐκείνην τὸν πόθον τῆς. πλεῖν τὸσον ἦτον ἀπλαγχνικώτατος καὶ φιλόξενος, ὡς ἄλλοσ ἔδει καὶ ἀλήθειαν, καὶ ὅταν ἐβλεπε τινὰς ὁδοιπόρους, τὴν ἐπερνευε εἰς τῆν οἰκίαν τῆς, καὶ ἐφίλδου φιλοφρόνως ὁ φιλότιμος καὶ φιλόχριστος. διπλασμήνης κατὰ ἐκείνην ἐπότιζε, γυμνὰς ἐδύμει, καὶ πάντας τὴν ἔδουε ἐπιμελεῖτο πλεσιοπάροχα, κατὰ τὸν ἔχεν ἐκ φύσεως οἱ πορνῶντες, καὶ οἶδον πολλὰς ἐλεημοσῶνας, μήπως καὶ σβύσει μὲν τὸ ἔλαιον τῆς συμπαθείας τὸ πῦρ τῆς κολάσεως. ἦτον λοιπὸν πολὺς πρὸς τὴν ἀρετῆν καὶ θαυμάσιος ὁ γεωμετρικὸς Βοιφάτιος, μόνον ἡ ἀκρασία τῆς καὶ ἀκολασία τὸν ἐκάλυε, καὶ δεῖ εἶχε τὸ τέλειον ὁ μακάριος. ἀλλὰ εἰς ὀλίγον καιρὸν, τὸν ἠξίωσαν ὁ Δεσπότης Χριστὸς (βλέπωντας τῆν μεγαλῶτα ἀρετῆν) νὰ ξεπλύρῃ μὲν τὸ αἷμα τῆς μαρτυρίας τὸν μολυσμὸν τῆς σαρκὸς, νὰ γῆν ὅλως κατὰ πρὸς καὶ λαμπαρότατος. καὶ ἀπέσταν οἱ ἀμαρτήσαντες, νὰ γνωρίσετε, ὅτι διώεσθαι

ται καθ' ὅσας ἀπόλαυσις νὰ ἀπολαύσῃ Βασιλείαν ἐραίων, μόνον νὰ κάμῃ ὀπο-
χὴν τῆ κακῆ, καὶ ἰκανῶν καὶ τῶν ἀμαρτίων μετανοίαν. τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ἦτον
εἰς τὴν ἀναπολλὴν καὶ τῆς Χρειασιῶν διωγμὸς μεγαλώτατος, ἡ δὲ Ἀγλαΐς ἡ
Κυρία τῆ Βονιφατίε εἶχε πόθον πολλὸν, νὰ ἀπολαύσῃ ἀπὸ τὰ Ἅγια τῆς
Μαρτύρων Λείψανα. λοιπὸν εἶπε τὸν λογισμὸν τῆς πρὸς ἐκεῖνον, γινώσκουσα
ὅτι αὐτὸς ἦτον πιστὸς καὶ ἐπιμελέστατος, καὶ ἄξιος νὰ πληρώσῃ τὸν ὄψον πό-
θου τῆς. εἶπεν ἔν αὐτῇ ἡ Ἀγλαΐς ταῦτα. γινώσκεις Ἀδελφε πόσας ἀμαρ-
τίας ἐπαράξωμαι, καὶ ποσάνκις τὸ κατ' Εἰκόνα Θεῶ ἐμολυώμαι, καὶ ποταπαί τι-
μωραὶ μᾶς ἐκδέχονται εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν; πλὴν ἤκουσα τινὸς ἐναρέτου
καὶ ὁσεβῆ ἀνδρός, ὅτι ὅποιος τιμᾷ τὰ Ἅγια Λείψανα, ἔχει μισθὸν μεγάλον
ἀπὸ Θεῶ καὶ ἀνταμειβῆν. λοιπὸν καθὼς ἦσεν ἕως τῶρα εἰς τὸ καιρὸν ἀποθνή-
σκουσα, ἔτω με πληρώσον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην τὴν ψυχωφελῆ καὶ σωτήριον.
ὑπαγε ἀπεδαίως εἰς τὴν Ἀσίαν, ὅτε ἐμαρτύρησαν πολλοὶ Ἅγιοι, νὰ φέρῃς
ὅσα δωρηθῆς ἀπὸ τὰ τίμια τε καὶ σεβάσμια Λείψανα, νὰ τὰς οἰκοδομήσωμαι
Ναὸς, καὶ νὰ ἔχωμαι τὴν χάριν τῆς εἰς τὴν ψυχὴν μᾶς βοήθειαν. ταῦτα λέ-
γουσα ἔπαρξεν αὐτῇ ὁ Βονιφατίος μὴ χαρᾶς νὰ τελέσῃ τὸ προσασόμενον. ὄψον
ἔδωκεν αὐτῇ ἀναρίθμητα χρήματα, νὰ ἀγοράσῃ τὰ Λείψανα, καὶ ἄλλα νὰ
ἔλαμψῃ εἰς πόνητας. ἔστειλε δὲ καὶ βαβαλαρέας δάδεια, σινδόνας, καὶ ἀρώ-
ματα, μύρα δωδέσδεκα, καὶ πᾶν ἄλλο ἀρμόδιον εἰς τιμὴν τῆς Ἀγίας ὡς ἔ-
πρεπον. ὅταν δὲ ἀποχαιρέτησε τὴν Ἀγλαΐδα, εἶπεν αὐτῇ χαμογελῶντας ὁ
Βονιφατίος. ἀρά γε Δέσποινά, εὐάδου ἐπιτύχων νὰ εὔρω Ἅγιον Λείψανον, καὶ
νὰ σε φέρην τὸ ἐδικόν μου, καταδέχεσαι νὰ τὸ τιμήσῃς ὡς Ἅγιον; ταῦτα μὴ
εἶπε χαριεντιζόμενος, ἢ ἴσως νὰ τὸν ἐφώτισεν ὁ Θεὸς καὶ προείπεν ἐκεῖνο ὅ-
τι ἔγινον ὑστερὰ. ἡ δὲ Ἀγλαΐς ἀπεκρίνατο. δὸν εἶναι καιρὸς καὶ χωρὰ τὰ Βο-
νιφατίε, ἀλλὰ ὑπαγε κοσμίως καὶ μὴ δολάβειαν νὰ τελέσῃς τὸ προσασόμενον,
συλλογιζόμενος ὅτι τὰ Ἅγια Λείψανα ἐκεῖνα ὅτε μέλει νὰ με φέρῃς, δὸν
ἐμειδῶν ἄξιον ἐσὺ καὶ ἐγὼ νὰ τὰ ἐγγίσωμαι, ἔτε κἂν νὰ τὰ πιπέξωμαι μὲ τὰ
ὄμματα. ἀπελθε λοιπὸν εἰς εἰρήην, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ὅτε δι' ἡμᾶς ἔλαβε
σάρκα καὶ θάνατον, νὰ μᾶς συγχωρήσῃ τὰ πταίσματα, καὶ νὰ ἀποστείλῃ τὸν
Ἄγγελον αὐτὸ ἐμπροσθέν σου, νὰ σε καθοδηγῇ τὰ ἐκβήματα. αὐτὰ τὰ λόγια
ὠφέλησεν πρὸς τὸν Βονιφατίον, καὶ ἔγινε πρὸς τὰ Θεῖα σεβασμώτατος.

Ὄψον ἔτε κρέας ἐφαρῶ ὄλλω τὴν ὀδοποισίαν ἐκεῖνῳ, ἔτε κρασί ἐδοκίμα-
σεν. ἀλλὰ ἐνθυμώμενος τὰς ἀμαρτίας τῆς ἐφοβείτο, καὶ δὸν ἐφρόντιζεν, ἔτε ἐπι-
μελεῖτο ποσῶς τὴν σωματικὴν προστάθειαν, ἀλλὰ ἐτέρνα μὲ πολλὴν προ-
σοχὴν καὶ δολάβειαν, τὰς πράξεις αὐτῆς ἐκαλογιζόμενος. ὅτι ὁ φόβος χυθῆν τὴν
προσοχὴν, καὶ αὐτὴ τὴν γαλιῶν καὶ κατὰσασιν, μὲ τὴν ὁποίῳ γνωρίζει
πᾶς ὄσας τὰς ἀχημίας καὶ ἀνομίας τε, καὶ ἔτιος ἔρχεται πρὸς μετανοίαν, κα-
θὼς ἔκαμε καὶ ὁ σοφὸς τὴν ψυχὴν Βονιφατίος. ὡς τις ἔχωντας πόθον νὰ ἴδῃ
φίλος τῆς Δεσπότης Χρυσῆ, ἐκρηγνέτο ἀπὸ τὰ παχύτερα βράματα, καὶ ἐνή-
σεν ὄλλω τὴν ὀδοποισίαν ἐκεῖνῳ δὲ χόλιμος. ἀπ' ἐδὲ ἐφθασεν εἰς τὴν
Ἀσίαν, ὑπῆλθον εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, ὅτε οἱ Μάρτυρες ἠγωνίζοντο,
καὶ τὰς μὴ ἄλλως σωζόμενος ἀφῆκεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ ἀναπαύωνται, αὐτὸς
δὲ ἀπῆλθεν εὐθὺς εἰς τὸ σάδιον. καὶ βλέπει τὰς Ἅγίας τιμωρημένους μὲ δὲ
φορὰ κόλασέμα, καὶ ἄλλως μὴ ἐκρεμνῶσαν κατακέφαλα, ἄλλως ἐπεριόνιζαν,

ἄλλες ἐξέσχίζαν, καὶ ἄλλες ἐρράβδιζαν, ἄλλων ἐκοπταν τὰς χεῖρας καὶ πόδας, καὶ μετὰ ῥάβδια τὰς ἐσύντριβαν τὰ κόκκαλα οἱ αὐτιλεῖς καὶ ἀσπλαγχοί. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα οἱ θνητοτάτοι πάχοντες ἔχαιρον, συλλογιζόμενοι τὴν μέλλουσαν ἀπαπόδοσιν. ταῦτα βλέπων ὁ Βονιφάτιος, καὶ θαυμάζωντας τὴν καρτερίαν αὐτῶν καὶ ὑπομονὴν, ἐθερμάνθη πρὸς τὸν ὅμοιον ζῆλον, καὶ παρήσιαζέται τὴν δόξασιν, λέγωντας. Μέγας ὁ Θεὸς τῆς Χριστιανῶν, ὅπερ βοηθᾷ τὰς Ἁγίας τε. ταῦτα ἐκβοήσας μεγαλοφώνως, προσέειπεν εἰς τὰς πόδας τῆς Μαρτύρου, οἱ τινες ἦσαν τὸν ἀριθμὸν εἴκοσι. καὶ καταφιλώντας τὰ ἐπιλοιπα μέλη τοῦ σώματος, τὰς ἐμακάριζε διὰ τὰ περασμένα παιδιστήρια, καὶ τὰς ἐπαυθύνει καὶ κρείττει εἰς τὰ μέλλοντα, νὰ μὴ δειλιάσῃ οὐδὲν ὀλίγον πόνον, ἵνα νὰ εὐραν αἰώνιον ἀφροσύνην καὶ ἀνάπαυσιν, καὶ τοὺς ἐπαρεκάλεε νὰ κάμνῃ δι' αὐτὸν πρὸς Κύριον δέσπον, νὰ τὸν σιωδύσῃ εἰς τὸ μαρτύριον, ἵνα νὰ γνή καὶ τῆς δόξης αὐτοῦ συμμέτοχος. ταῦτα ἰδὼν ὁ Ἄρχων, ἠρώτησεν αὐτὸν, τίς, καὶ πόθεν ἦτον, καὶ τί ἐγύροσεν; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Χριστιανὸς εἶμαι, καὶ μετὰ ὀνομάζουσι Βονιφάτιον, καὶ ἦλθα ἀπὸ τῆς Ρώμης ἐπιταυτῆ, νὰ μαρτυρήσω τῷ Χριστῷ μετὰ τῆς ἀλήθειαν. λέγει τὸν ὀ Τύραννος, πρὶν νὰ ἀφανίσω τὰς σάρκας σε, καὶ νὰ συντρίψω τὰ κόκκαλα, κάμνε τὸ συμφέρον σε, προσκυνῶσόν τὰς ἀπλαγχνικὰς Θεὸς, ἵνα νὰ λάβῃς πολλὰς ὀργασίας ἀπὸ αὐτῆς, καὶ τὰς Ἀρχοντας, νὰ σε τιμῶσιν μετὰ πλείον καὶ δόξαν ἀνείκασον. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ἕτε καὶ νὰ σοὶ ἀπαποκριθῶ εἶναι δίκαιον. μόνον ταῦτα σε λέγω, πῶς εἶμαι Χριστιανὸς, καὶ δὸς μοι ὅσας τιμωρίας βύλεσαι. τότε τὸν ἐταύσαν, καὶ τὸν ἔδειραν τόσοι δυνατὰ, ὅπερ τὰ κόκκαλά τε ἐφαίνοντο. ὁ δὲ Βονιφάτιος ὑπέμνε τὰς πληγὰς κινδυνεύωντας ἀκλινῶς πρὸς τὰς λοιπὰς Μάρτυρας. βλέπωντάς τὸν δὲ ὁ Ἄρχων, ὅτι δὲν ἐσυλλογιζέτο ποσῶς τὴν ὀδυνηρὰν ταύτην βάσανον, προσάσκει νὰ τὸν ἀφήσῃ ὀλίγον, καὶ λέγει τῷ ἄς σε γνήν Βονιφάτιε αὐτὰ τὰ παθήματα μαθήματα, νὰ κάμῃς τὸ συμφέρον σε, πρὶν λάβῃς ἄθλιε χειρότερα κολασθήσια. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο, δὲν ἐνθέπεσαι, νὰ μετὰ λέγῃς νὰ προσκυνῶσῃ Θεὸς αἰαδῆτες ἀνόητε; καὶ νὰ θάρρῃς πῶς μετὰ θέλεις νικήσει μετὰ παιδιστήρια; ἐθυμώθη εἰς ταῦτα ὁ Τύραννος. καὶ ἐκάρφωσαν καλὰ μὲν ὅξεϊς εἰς τὰς ὀνυχὰς τοῦ Μάρτυρος, ἢ ὅποια εἶναι μία δειμυτάτη καὶ πανώδως βέβανος, τόσοι ὅπερ ὄχι μόνον νὰ τὴν πᾶθῃ τινὰς, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἀκοῆς πᾶς ἐνάς δειλιά καὶ βέβει χροῖς νὰ λάβῃ τὴν αἰθνησιν.

Ἀλλ' ὁ Μάρτυς ὑψώσας πρὸς Οὐρανὸν τὴν διάνοιαν, δὲν ἐψέφα ποσῶς τὴν ὀδυνην ὁ ἀξέπαινος. ὅθεν ὁ δυσσεβὴς ἰδὼν, ὅτι ματαίως ἐβασανίζετο καὶ δὲν ἐδυνήθη νὰ νικήσῃ τὸν Μάρτυρα, ἤνυρεν ἄλλω χαλεπωτέραν βάσανον, καὶ προσάσκει νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα τε, νὰ τῷ χύσῃ βρασμοῦνον μόλυβδον· ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἁγιος, ὑψώσας πρὸς Οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὀμματα λέγωντας· Δέσποτά μετὰ Ἰησοῦ Χριστέ, ὅπερ μετὰ ἐδυνάμωσες νὰ νικήσω τὰ πρότερα κολασθήσια, ἐλθέ καὶ τώρα, νὰ μοὶ βοηθήσῃς ἢ παρηγορεῖαι μου καὶ ἀδελφισίς, ἐλαφρῶσόν τὴν ἐμὴν ὀδυνην καὶ κάμωσιν, καὶ δὸς μοι νίκην κατὰ τῷ Σατανᾷ καὶ τῷ Ἀρχοντι, ὅτι καθὼς ἰξέρεις, ἵνα τὴν ἀγάπην σε βασιλεύωμαι. ταῦτα εἰπὼν ἐδέετο τῆς Ἁγίας, νὰ κάμῃ οὐδὲν ἕτε λόγος τε δέσπον, νὰ τὸν δυναμώσῃ ὁ Κύριος, οἱ ὅποιοι ἐκαμῶν δὲχθῶ πρὸς τὸν Θεὸν νὰ τῷ δώσῃ νίκην, νὰ τελειώσῃ τὴν ἀθλησιν. ὅταν ἔν ἀέλωσιν οἱ ὑπηρέται τὸν μόλυβδον,

ἔδον, ἢ ἤθελον νὰ τὸν χύσαν με τῷ χῶνι εἰς τῷ κοιλίᾳ τῆ Μάρτυρος, ἐβαρέθησαν οἱ παρῆντες τῷ Ἀρχόντος τῷ ἀνόμῳ, ἔ μόνον ἔξ τὸν Βονιφάτιον, ἀλλὰ καὶ ἔξ τὰς ἄλλας Ἀγίας, ὅπῃ τὰς ἐβασίωσεν με σκληρότητα κολασήρια. ὅθεν μὴ ὑποφέροντες τοσαύτῳ θηριώγαμον ψυχῶν ἀνεβόσσαν, λέγοντες. Μέγας ὁ Θεὸς τῶ Χριστιανῶν, μέγας εἶσαι Χρῆστὸ Βασιλεῦ, εἰς σὲ καὶ ἡμεῖς πάντες πιστεύομεν. ταῦτα λέγοντες τὸν μὲν βωμὸν ὅπῃ ἦτον ἐκεῖ πλησίον ἐχάλασαν, τὸν δὲ Ἀρχοντα ἐλίθασαν. ὅς τις ἐκινδύωσε νὰ ἀπωλεθῆ ἄπὸ τὰς λίθων ὁ ἄθλιος, καὶ ἔφυγεν ἐντρομος καὶ κατὰ πολλὰ αἰχμηδύς, ἢ τῷ ἄλλῳ ἡμέραν ἐκάθισεν πάλιν εἰς τὸ κρηπίδιον ὁ ἀλιθῆτος, καὶ ἔξ νὰ νικήσῃ τῷ Χρῆστίνῳ ὕβριν, ἀνείδιξε τὸν Μάρτυρα, χλευάζωντας τὸν Χρῆστον, πῶς ἐσαυρώθη ὡς εἷας ληστής καὶ κλοποκίδης ἀνδραποῦ. ὁ δὲ Ἄγιος ὕβριξε τὸν Τύραννον παρῆντο, ὅς τις μὴ ὑποφέρων τῷ ἔξεδύωσιν, ἐκαταδικάσεν τὸν ἀθλιτῶν, νὰ τὸν βάλῃ εἰς εἷα χάλκωμα πίσσαν γεμάτον, νὰ τὸν βράσῃ ἕως νὰ λύσῃ ὀλότεια. ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν ἀμέλησε νὰ θαυμαργήσῃ καὶ τότε, ἀμὴ ἔστειλεν ἐξ Οὐρανῶν Ἄγγελον, ὁ ὅποιος τὸν μὲν Ἄγιον ὡς καὶ τὰς τρεῖς Παιδας ἀβλαβῆ διεφύλαξεν, ἢ δὲ φλόξ ἐξεχύθη καὶ κατέκαυσεν ὅσας ἐφθασε. τότε ὁ δυναστεὺς, φοβηθεὶς τῷ Χρῆστῷ τῷ δυνάμιν, καὶ αἰχμηδύς νὰ βλέπῃ τὰς Θεὸς τῷ ὑβριζομένῳ ἀπὸ τὸν Βονιφάτιον, τὸν ἐκατάκρινεν εἰς θάνατον νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ ὡς ὑβριστῶν τῶ Θεῶν, καὶ παρῆντο τῶν βασισιλικῶν διατάξεων. ἔτως ἐν ἔλαβαν αὐτὸν οἱ δορυφόροι, καὶ τὸν ὑπήγαγον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης ἀγαλλώμενον. ὅς τις ἐχαίρετο τόσον, ὡσπερ νὰ ὑπῆρχεν εἰς ζωὴν πανδύφροσυτον, καὶ ὄχι εἰς θάνατον. καὶ φθάνωντας εἰς τὸν ἀρισμῶν τόπον, ἐζήτησεν ὀλίγῳ διαλείπειν τὰς Στρατιώτας, καὶ θαυμάσας κατὰ ἀνατολὰς, τοιαῦτα προσεφύετο. Κύριε, καὶ Θεέ μου, ἔπίστειλον εἰς ἐμὲ τὰ ἔλεῃ σου, παρῆντο καὶ ἰσχύου βοηθός μου τῷ ἄραν ταύτῳ, νὰ μὴ με ἐμποδίσῃ ὁ πονηρός, ἔξ τὰς ἀμαρτίας ὅπῃ ἐτέλεσα ὁ ἀφρονέστατος ἄνθρωπος, ἀλλὰ τῷ ταπεινῷ με ψυχῶν ἐν εἰρήνῃ παρῆντο, συναειδήσῃ καὶ ἐμὲ τὸν ἀνάξιον μετ' ἐκείνων ὅπῃ ἐφύλαξαν τῷ Πίσιν ἕως τὸ ὕψερρον, λύτρωσαι δὲ καὶ τὸ παρῆντο σὺ ποίμνιον, τὸν λαόν σου τὸν περὶ ἐπίσῃ ἄπὸ τῷ ἔλλωπῳ δυσέβειαν, ὅτι ἀλογητὸς εἶ καὶ μῆλων εἰς τοὺς αἰῶνας αἰῶνα. ταῦτα εἰρηδύς ἐκοίταν τῷ μακαρίῳ αὐτῷ κεφαλῷ, καὶ ἔβρεξε γάλα καὶ αἷμα ὑπὲρ φύσιν θαυμασιώτατα. τὸ μὲν αἷμα εἰς σημεῖον τῆς φύσεως, τὸ δὲ γάλα εἰς Μαρτύριον τῆς Πίσεως. ὅσοι δὲ ἐτυχαν ἐκεῖ παρόντες, ἐξέστησαν εἰς τὸ μέγα τῶ θαυμάσιον, καὶ ἐπίστεισαν εἰς τὸν Χρῆστον ἀνδρες πεντακόσιοι πενήκοντα. τοιαῦτον τέλος ἔδωκε τῷ ἀγαθοδότῃ Θεῶν ὁ καλὸς Βονιφάτιος, καὶ ἔτως ἐτελειώθη ἡ Προφητεία τῶ ἀληθῆστατα.

Οἱ δὲ συντροφοὶ τότε ἐβαρέθησαν τῷ βραδύπῃ, καὶ ἀπ' οὐ ἐκαρτέρησαν τόσας ἡμέρας, καὶ δὲν ἐφάνη, ἐνόμισαν ὅτι ἐχρῶνίζεν εἰς κῆμμίαν παρῆντο, ἢ ἐπόρνευε με κῆμμίαν πολιτικῶν κατὰ τῷ τάξιν τε καὶ σωφειῶν, ὅθεν ἀπελθόντες ἐζήτησαν αὐτὸν, ἐρδυνῶντες εἰς ὄλον τὸ Κάστρον, καὶ ἀνεβῶς ἐξεπέζοντες. ἰδόντες δὲ τὸν Ἀδελφόν τῶ Κοιμητηρίῳ, ἠρώπησαν αὐτὸν, εἰ ἔειδε τινὰ ξένον ἀροχθῆς εἰς τῷ ἀγορᾷ, ὅπῃ ἤθελε νὰ ἀγοράσῃ παρῆντο πολύτιμον; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο λέγωντας. εἶδα εἷα ἀνδραποῦ εἰς τὸ σάδιον ὁποῦ ἐμαρτύρησε διὰ τὸν Χρῆστον ἀνδραποῦ. καὶ τελέσας τὸν αἰῶνα ἀ-

Φλιπτικῶς, ἔλαβε τὸν ὄχλόν τῶν ξίφους θανάτων ἀπόθυμα, ἀμὴ δὲ ἐξέδρα ἐν ἧτον ἐκείνος ὅπῃ γυρόετε. ἀλλὰ εἰπέτε μοι τὰ σημάδια τῆς μορφῆς τῆς, γὰρ μάθετε τὸ βέβαιον, ἢ ἐκεῖνος ἦτον, ἢ ἕτερος. οἱ δὲ ἰσόρυσαν διὰ λόγῳ τὸν Βονιφάτιον λέγοντες· ὅτι ἦτον μικρὸς τὴν ἡλικίαν, ξανθὸς τὴν τεύχη, τὴν ὄψιν εὐμορφος, καὶ τὰ ὀπίλοιπα τῆς μορφῆς τῆς σημεῖα καὶ χαρακτηριστῆρας τῆς ὄψεως. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς, ἐκεῖνος ἦτον καὶ ἀλήθειαν. ἀμὴ οἱ σωτῆροί τῆς δούτο ἐπίσδον, γινώσκοντες τὴν προτέραν αὐτῆ πολιτείαν τὴν ἀσελγῆ καὶ ἀχρημον. τότε τὰς ἐπῆρε, καὶ ὑπήγασιν εἰς τὸ σάδιον, καὶ βλέποντες χωρὶς κεφαλῆ τὸν Ἄγιον, δού τὸν ἐγνώρισαν, ἕως ἔ-εῦρον καὶ τὴν τιμίαν κεφαλῆ, τὴν ὁποῖαν σμίξαντες μετὰ τὸ σῶμα ἐβεβαιώθησαν, ὅτι αὐτὸς ἐκεῖνος ἦτον ὁ Βονιφάτιος. ὄθεν ἐπήρασι φόβον πολλὸν καὶ ἀγαλλίασιν ἐκθαμβέμβροιοι. ἐφοβῆντο μὲν, μήπως καὶ κακίση εἰς τὴν κατὰ κρείσιν ὅπῃ ἔλεγον, ἔπαιρον δὲ, ὅχι πᾶς ἠξιώθησαν γὰρ ἀπολαύσων τοῦτον θησαυρὸν πολυτίμητον. ἔκλαιον ἔν ἀπὸ πῖν χαρῶντες, καὶ ἐδέοντο τῆ Ἀγίῃ γὰρ τὰς συγχωρήσῃ τὸ πταίσμιον. ὁ δὲ Θεὸς ὅπῃ δοξάζει τὰς Ἀγίας τῆς, ἐνέργησε καὶ ἄλλο θαυμάσιον, καὶ καθὼς ἐκόλλησαν τὴν τιμίαν κεφαλῆ μετὰ τὸ Λείψανον, ὡοῖζεν ὁ Ἄγιος τὰ ὀμμάτια, καὶ ἐκίταξε τὰς σωτῆροί τῆς φιλικὰ καὶ ἡμερα μετὰ ἀπλάγχθος πολὺ, φανερώωντας μετὰ τὸ ἰλαρὸν ἐκεῖνο νεῦμα καὶ χῆμα φιλανθρωπίας, ὅτι τὰς ἐσυγχώρησε τὸ ἀμάρτημα, καὶ δού ἐνδυμάτο τὴν προτέραν ὕβριν ὡς ἀμνηστιακος.

Οἱ δὲ ἰδόντες τοῦτον θαυμάσιον ὀξεθαμβήθησαν, καὶ δάκρυα θερμὰ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν σαλαζῶντες, ἔλεγον· δεῖτε τῆ Θεῶ, μὴ ἐνδυμηθῆς τὰς ἀνομίας ἡμῶν καὶ παροικίας ὅπῃ καὶ τῆς Θείας σε καὶ Ἱεραῖς κεφαλῆς ἐγαλήσαιμῃ. ἔδασεν ἐν φλοεῖα χρυσᾶ πεντακόσια, καὶ ἀγόρασαν τὸ Ἄγιον ἐκεῖνο καὶ πολυτίμητον Λείψανον, καὶ δωδιάσαντες αὐτὸ μετὰ μύρα καὶ ἀρώματα, τὸ ἔβαλαν εἰς θήκην φιλότιμον, καὶ δού ἐγύρυσαν ἄλλο Λείψανον, ἔχοντες ἐκεῖνο τῆ γνωρῆμε καὶ φίλεπων. καθὼς ἐν ἤρχοντο πρὸς τὴν Ρώμην, ἐκατέβη Ἄγγελος ἐξ Οὐρανῶ πρὸς τὴν Ἀγλαΐδα, καὶ λέγει τῆς· ἔγειραι γὰρ προὔπανθήσης τὸν ποτε μὲν δούλον σε, νῦν δὲ Ἀδελφὸν ἡμῶν τῶν Ἀγγέλων καὶ συλλειτουργὸν θρούμενον. ὑποδέξει τὸν προτέρον ἐκείνῃ καὶ ὑπὲρτέλῃ σε, καὶ τὴν Δεσποτῆν σε, καὶ τίμησέ τον ἀλαβῶς ὡς σωτῆρα τῆς ψυχῆς σε, καὶ τῆς ζωῆς σε χρυσιμώτατον φύλακα. παῦτα ἀπέσασα ἡ γυνὴ, ἠγέρθη σωτῆρομος, καὶ συναθροίσασα τὰς πλέον ὀπιφανεῖς καὶ ἀλαβεσέρες τῶν Κληρικῶν, προὔπληθησαν μετὰ πολλῶν τιμῶν τὸν Ἄγιον, καὶ τὸν ἀπόθεσαν εἰς τόπον ἀρμόδιον, ἔξω τῆς Πόλεως πενήκοντα σάββα, καὶ ἐκεῖ ἐκτίσεν ὕψερα ἡ Ἀγλαΐς Ναὸν πολλὰ πλέσιον καὶ περὶφημον. εἰς τὸν ὁποῖον ἔγιναν, καὶ τελεῖνται ἕως τὴν σήμερον ἀρξοδόξα θαύματα. δαίμονες διώκονται, νόσοι ἀνάτοι θεραπεύονται, καὶ ἔ μόνον ἀπὸ σωματικῆς ἀδυναμίας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ψυχικῆς ἰατρῆς θῆσαν ἀναεῖθμητοι. ἡ δὲ Μακαρία Ἀγλαΐς μετετρέπη θείαν ἀλλοίωσιν διὰ Πρεσβειῶν τῆ Ἀγίῃ. ὄθεν ἔχμερῆσασα ὄλον τῆς τὸν πλεον εἰς τὰς πτωχῆς, ἐπολιτόθη τὸ ὀπίλοιπον τῆς ζωῆς τῆς ποσῆτον σάφρονα καὶ ἐνάρετα, καὶ μετὰ ταῦτα σκληραγωγίαν καὶ ἀσκησιν, ὅπῃ ἐπὶ ξιάσδου ἡ ἀγιαστικῆ τὴν προτέραν φαυλότητι, καὶ τὸσον ἀνέρεσθη τῶ Θεῶ, ὅπῃ τῆς ἔδωκε χάριον γὰρ κάμνη θαυμάσια, καὶ ἐδῶκεν ἀπὸ τὰς ἀδυναμίας τὰ δαιμόνια. ἔζησε δὲ καὶ τὴν καλῶ ἀλλοίωσιν, χρόνος δε-

κακούτε, κὶ ἔγω ἡ μὲν Ἁγία ψυχὴ τῆς ἀπῆλθε πρὸς Κύριον, τὸ δὲ Μακάριον
 Λείφανον ἔβαλαν ἀνάμα μὲ τῆ ἡγαπημένης Βονιφατίου τῆ Θαυμασῆ, καὶ
 τρισμάκαρος. ποιῆτον τέλος ἠξιώθησαν νὰ λάβεν ἄρα τὸν Κύριον ἡ Ἀγγαίς
 κὶ ὁ Βονιφατίος. οἱ τινες πρότερον μὲν ὡς ἀνδραποὶ ἐπιπτον εἰς τὰ σαρκικά
 πάθη, ὑπερον δὲ ἄρα τὸν Χριστὸν καὶ παθῶν ἠγωνίσθησαν, καὶ κατεφρόνησαν
 νεανικῶς κὶ ἀνδρείως τὰς σαρκικάς ἡδονάς, κὶ πᾶσαν ὑπότασιν πρόσκαιρον,
 ἄρα ἢ ὑπότασιν τῷ θεῷ, κὶ πάντοτε διαμύνησαν. τῆς ὁποίας ἀμποτες νὰ ἀ-
 ξιωθῆμεν κὶ ἡμεῖς, χάριτι καὶ φιλανθρωπιᾷ αὐτῆ τῆ Χριστῆ κὶ Θεωότητος μας.
 Ω, πρέπει δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυνώσεις, σὺ τῷ Πατρὶ, κὶ τῷ Πνεύματι
 εἰς αἰῶνα τὸν ἀπελύτῳ. Ἀμὲν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Κ Θ.

Τῆ Οσίῃ καὶ Θεοφόρῃ Πατρὸς Ἡμῶν

Γ Ρ Η Γ Ε Ν Τ Ι Ο Υ.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΙΘΙΟΠΙΑΣ.

Ο ἄγιος ἦτον ἀπὸ τῶν Μεγαλόπολιν τῆς Μεδιολαίαν. οἱ γονεῖς τῆ ἀνομι-
 ζοντο Ἀγάπιος κὶ Θεοδότη, ὡσεβεῖς ἀμφότεροι· τὸ δὲ παιδίον αὐτῶν ἀπὸ μι-
 κρὸν ἔδειχεν, πῶς ἐμελλε νὰ γῆν ἄρα ἄλλος Χριστῆ γνήσιος ἀπὸ σημεῖα καὶ
 ἀράξεις ἐναρέτας, ὅπως εἶχον ἐκ νεότητος. ὅθεν ὅταν ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν νό-
 μιμον, τὸν ἐχειροτόνησαν Διάκονον μὲ θεῖον εὐμα καὶ βέλυσιν. καὶ τότε ἐ-
 ὁδοῦν εἰς φειλοτέρην νησίαν, σκληραγωγίαν, καὶ ἀσκησιν, καὶ ἄλλας ἀρε-
 τὰς ὁ Θαυμασῆς. ὅθεν δεξάμενος τῷ χάριτι τῆ Πνεύματος, ἐτέλει ση-
 μεῖα μεγάλα καὶ τέρατα. ὄρων δὲ τινὰ γέροντα σημειοφόρον ἐρημίτῳ ἐκεῖ
 εἰς τὰ Μεδιόλυνα, τῆ ἐπροφήτευσεν ὅσα ἐμελλε νὰ τελέσῃ ὑσερα, τὰ ὁποῖα
 κὶ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἰς ὀπτασίαν τῆ ἐφανερώσεν, ἦγεν πῶς θέλει γῆν
 Αἰθιοπίας Μητροπολίτης, νὰ ὑπερέβῃ μυριάδας Ἐβραῖος εἰς τῷ ὡσεβείαν,
 καθὼς κὶ ἐγῆρετο. ὅτι τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, βασιλεὺς τῆς Γεσίνας εἰς τὸ Βυζάν-
 τιον, κὶ ὁ Χριστιανικώτατος Ἐλεοσβαῦν εἰς τῷ Αἰθιοπίαν, τῆς ὁποίας ὁ Ἀρ-
 χιερεὺς ἐπελύτῳσεν. ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐμύνησε τῆ Πατελιάρχη Ἀλεξανδρείας Προ-
 τερίῃ, νὰ τῆ σείλῃ Ἀρχιερέα καυεῖα ἐναρέτην καὶ σοφώτατον ἀνδραπον, νὰ
 ποιμαίνη τῷ Ἐπαρχίαν τῆ. τότε ὄρέθη ἐκεῖ ἀπὸ Οἰαν ἀρόνοιον εἰς τῷ Ἀ-
 λεξανδρείαν ὁ Θαυμασῆς Γρηγόριος, τὸν ὁποῖον χειροτονήσας ὁ Πατελιάρχης
 πεφωτισμένος ἐκ Θεῆς Πνεύματος, τὸν ἐσειλεν εἰς τῷ Αἰθιοπίαν μὲ τιμῷ,
 ὡς ἔπαρεπον. ὁ δὲ Βασιλεὺς τὸν ὑποδέχθη ἀσμένως μὲ ὄλλω τῷ σύμφωνον,
 κὶ καταπολλὰ τὸν ἐτίμησαν, ὡς Σημειοφόρον καὶ Ἰσαπόστολον, ἰδόντες αὐτὸν
 αἰδεσιμώτατον, κὶ πάνδουλαβέσατον, εὐχαριστῆτες τὸν Κύριον, ὅπως τῆς ἐσειλε
 ποιῆτον Ποιμῆν ἁγιοθαύμασον, καὶ τῆ ἔδωκε πᾶσαν ἄρα εἰς τὸν Βασιλεὺς εἰς
 ὄλλω

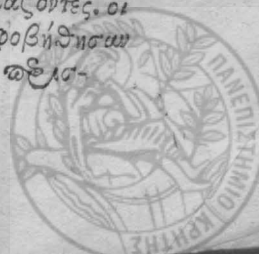
ὄλιω τῶν Ἐπαρχιάνων. ὅθεν ἀφ' ἑκατέρου ἐκεῖ ἰκανὸν καιρὸν, ὑπήγε καὶ εἰς τὴν ἑδαίμονα Ἀραβίαν, καὶ χειροτονήσας Διακόνους, καὶ Πρεσβυτέρους, ἐκαθιέρωσε πολλὰς νεοτίττους Εκκλησίας, καὶ πολλὰς δὲ τῆς Ἰουδαίας ἐπίστρεψεν εἰς τὴν ἀσέβειαν μετὰ πολλὰ θαυμάσια ὅπως ἔκαμε, καὶ μετὰ τὴν σοφίαν τῶν λόγων αὐτοῦ. ὅτι ἦτον εἰς πᾶς γραφὰς πολλὰ ἔμπειρος καὶ λόγιος, καὶ ἐνίκα τῶν γραμματικῶν τῶν Ἰουδαίων, καὶ δὲν ἐδύετο ἄλλος τις νὰ ἐναντιωθῆ εἰς τοὺς συλλογισμὸς αὐτοῦ, καὶ τὰ ὑψηλὰ νοήματα. μόνον εἷας δὲ τῆς ἄλλης Ἑβραίας ἦτον πλέον γραμματισμὸς καὶ πολυμήχανος, Ἑβραῖα ὀνομαζόμενος, ὅς τις ἐφιλονεῖα καθ' ἡμέραν μετὰ τὸν Ὄσιον, καὶ τὸ ἐίδε πολλὴν ἐνόησιν μετὰ τοὺς φηδοσυλλογισμὸς αὐτοῦ ὁ μάταιος· ἀλλ' ὁ Θεόπνευστος Γρηγόριος, διέλυεν ὡς εἶδον ἀράχνης ὅλας τὰ μηχανήματα καὶ σοφίσματα. ἀφ' ἑ γὰρ ἔκαμιν πολλὰς ἡμέρας ἀλέξιν μετὰ τὸν Ἑβραῖον ὁ Σοφώτατος Γρηγόριος, καὶ εἶπε πᾶς εἷας εἰς βοήθειαν αὐτοῦ ἀφόρος ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις δὲ τῆς Βίβλος τῶν Προφητῶν, βλέπων ὁ Ἑβραῖος πῶς τὸν ἐνίκα ὁ Γρηγόριος (ἐπειδὴ ἦτον σοφώτερος, καὶ εἶπε τῶν ἀλήθειαν) εἶπε ταῦτα πρὸς τὸν Ἄγιον. Διὰ τὴν νὰ ἐξοδηζώμεν εἰς πόσας ἀλέξεις τὸν καιρὸν ἀκαιρα καὶ ἀνοφέλωτος; ἀς παύσωμεν τὴν φιλονεικίαν, καὶ ἀς ἐλθώμεν εἰς τὰ ἔργα. δεῖξάι με αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ζωντανόν, νὰ τὸν ἰδῶ αἰδητῶς, καὶ νὰ συντύχω μετὰ τὸ λόγος, καὶ τότε νὰ γίνω Χριστιανὸς ἀφιδέστατα. ἀκούσαντες δὲ οἱ κάκιστοι Ἰουδαῖοι τῶν τὸν λόγον ἐσκυδαλίθησαν, καὶ ἐφάναζον ὅλον τὸ πλῆθος πρὸς τὸν Ἑβραῖον λέγοντες· Διδάσκαλε ὤρακαλεμεν σε, μὴ πλανηθῆς νὰ γίνῃς Χριστιανός, ἀλλὰ μᾶλλον ἀνδείξε καὶ ἰσχύς, ἥτις ἀσάδωτος καὶ σερός εἰς τὴν Πίσιν μας, ἐπειδὴ ἰξόβρεις βέβαια, ὅτι ἄλλος Θεὸς δὲν εἶναι, εἰμὴ ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων μας. λέγει τοὺς ὁ Ἑβραῖον· τί φλυαρεῖτε ἀσυνέτοι; ἐὰν με πληροφορήσῃ, ὅτι αὐτὸς εἶναι καὶ ἀλήθειαν, ἡ δὲ τὸν ὅποιον οἱ Προφῆται ἐλάλησαν, καὶ δὲν πισύσω εἰς αὐτὸν ἀδιστακτῶς, θέλω εἶσαι μαρὸς καὶ ἀνόητος, καὶ τὸ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν ἀλλόθριος. βλέπων ἔν ὁ Ἄγιος, ὅτι ὁ Ἑβραῖον ἐλάλει ταῦτα καὶ ἀλήθειαν, καὶ ὅχι μετὰ χλόβης τινα, ἢ ἀποκρίσιν, ἀπεκρίνατο, καὶ λέγει τὸ μετὰ ἱλαρότητα· μετὰ ποῖον ἔσποον θέλεις νὰ λάβῃς ταῦτά τῶν πληροφοριῶν, ὅπως ἐζητήσῃς; λέγει τὸ ὁ Ἑβραῖος· ὤρακαλεσον τὸν Δεασότῶν σε (ἐὰν εἶναι εἰς τὸν Οὐρανόν, καθὼς εἶπες) νὰ κατέβῃ πρὸς με, νὰ τὸν ἰδῶ, καὶ νὰ τὸ συντύχω, καὶ τότε, ἢ Κύριος (τὸν ὅποιον ἐσύ λέγεις Πατὴρ τῶν Χριστῶν σε) παρῶνός νὰ πισύσω εἰς αὐτὸν, νὰ λάβω τὸ Βάπτισμα. τότε καὶ τὸ πλῆθος τῶν Γραμματικῶν καὶ Φαρισαίων, ἐφάναζαν λέγοντες.

Ναὶ Δέσποτα Ἀρχιεπίσκοπε, κάμε τὸ Διδασκάλε μας τὸ θέλημα, δεῖξόν μας τὸν Χριστὸν σε, καὶ τότε μετὰ φόβου καὶ ἔουσε, νὰ πισύσωμεν εἰς αὐτὸν, μὴ ἔχοντες πλέον τινα ἀπολογίαν, ἢ ἀποφασίαν. ταῦτα μὲν ἔλεγον ἐκφώνως. δὲ κρυφα δὲ ἔλεγον ἀλλήλους τῶς, ὅτι ἐὰν καὶ δεῖξῃ τον, νὰ μὴ γίνῃ Χριστιανοὶ, νὰ κολαθῶν οἱ Ἰουδαῖοι. ἔπειτα δὲ πάλιν ἔλεγον· ναί, πόσοι χρόνοι σήμερον, ὅπως τὸν ἐσαύρασαν οἱ Πατέρες μας, καὶ ἐτάφη εἰς τὸν λάκκον, διώταται πόρα αὐτὸς νὰ τὸν ἀναστήσῃ, ὅπως καὶ νὰ κἀκαλόντε δὲν ἔμεινε; τότε ὁ Ἄγιος γινώσκωντας, ὅτι ἐὰν δὲν κάμῃ εἶπε τὸ θαυμάσιον, δὲν πισύσω οἱ συληροῦ ἀχίλοι, εἶπεν αὐτοῖς· ἰξόβρετε ὅτι ἡ δὲ τὸν πολὺν πόσον ὅπως ἔχω, νὰ σᾶς ἀσπρηθῶ εἰς τὴν ἀλήθειαν, νὰ μὴ κολαθῆτε ταλαίπωροι, θέλω νὰ δεηθῶ

τῷ Δεσπότη με Χειρῶν, καὶ συγκατέβη πάλιν εἰς τὴν γλῶσσι δὴ σήμερον, ὡς ἐλεήμων καὶ πολυεύσπλαγχνος. καὶ τότε ὅταν φανῇ πρὸς ἡμᾶς, καθὼς εἰς τὸν Οὐρανὸν καθέζεται δοξαζόμενος, ὅσοι δὲ πισεύσητε, καὶ σὰς κόλας εὐθὺς μετὰ τὴν μάχαιραν. ὅλοι γὰρ ἔσθραν, νομίζοντες τὸ πρᾶγμα ἀδιώτατον, καὶ φανῇ ζωντανὸς ἐκεῖνος ὅπῃ ἐθανάτωθη καὶ ἐτάφη τόσους χρόνους προηίτερα. τότε ὁ Ἅγιος γινώσκωντας ἀκρίτως, ὅτι ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τὸ Γερόν Εὐαγγελίον, ὅτι ὅστις ἔχει πίσιν εἰς αὐτόν, καὶ κάμη μεγαλύτερα θαύματα ἀπὸ ὅσα ἐκεῖνος ἐτέλεσεν, ἐγερθεῖς ἀπὸ τὸν θρόνον τε, εὐγῆκε μόνος ἀπὸ τοῦ συνεδρίου, ἀπαγγείλας τῷ Βασιλέως, καὶ μὴ μισεύση, ἕως καὶ ἐπιστρέψῃ, καὶ καὶ μὴ λυθῇ τὸ συνεδριον. σμαρπίσας ἔν εἰς ἓνα μέρος ἀντίπερα ἀπὸ τὸν λαὸν ὁ Μακάριος, ἔκαμε βρεῖς μετανοίας πρὸς τὴν ἀνατολὴν ἕως τὴν γλῶσσι, κλίνας τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ γόνατα, καὶ τὸν ἐβλεπαν ὅλοι ἀπὸ μακρῶν ὅταν ἦυχοτο, ὅστις εἶπε ταῦτα ἐξ ὅλης καρδίας μετὰ δακρύων καὶ πίστεως λέγωντας. Δόξα σοι Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τῷ φοβερῷ καὶ ἀοράτῳ Πατρὸς, ὁ πρὸ αἰῶνων ἀπαθῶς καὶ ἀρρέυστος ἐξ αὐτῶν ἁγίων, ἐ ποιηθεῖς, ὁ δὲ αὐτῶν κατ' ἀρχὰς σφραγίσας τὸν Οὐρανὸν καὶ τὴν γλῶσσι, καὶ θεμελιώσας αὐτὰ εἰς τὴν θάλασσαν μετὰ τὸ Πνεῦμά σοι τὸ Ἅγιον, ἔπειτα κλίνας Οὐρανὸς, ἐκατέβης εἰς τὴν Ἁγίαν Παρθένον Μαρίαν, καὶ ἁγόμενος ἀνδρωποῦ ὁ φιλανθρωπος σωματεσράφης μετὰ τῶν ἀθανάτων Ἰουδαίων, ἐργαζόμενος σημεῖα καὶ τέρατα. αὐτὸς Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ πανταχῶ παρὼν καὶ τα πάντα πληρῶν, Ἐλέησον Ἐλεήμων καὶ τὸ ἐσποτισμῶν ἐπί το πλῆθος τῶν Ἑβραίων, καὶ ἐπισκίασον αὐτοὺς τῇ δυνάμει σοι, ἀνοίξον τὰς ἐσποτισμῶν ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, τὰς ὁποίας ἐτύφλωσεν ὁ Ἐξέβολος, καὶ ἐμφανίσαι εἰς αὐτοὺς καὶ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σοι, ἵνα σοι ἴδωσιν ὀφθαλμοφανῶς τὴν σήμερον, καὶ πισεύσων εἰς ἐσθῆτα τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ εἰς τὸν ἀποσείλωντά σοι Πατέρα, καὶ τὸ Πνεῦμά σοι τὸ Ἅγιον.

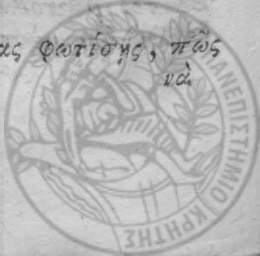
Καθὼς εἶπε ταῦτα ὁ Ἅγιος, καὶ τὸν ἐκίταξαν ἅπαντες ἐξ αἰφνης ἐγὼ μὲ γας σεισμός, καὶ βροντὴ πρὸς τὴν ἀνατολὴν μετὰ κτύπον μέγαν, ὡς τε ὅπῃ ἐπέσον εἰς τὴν γλῶσσι ὅλοι οἱ παρὸντες ἀπὸ τὸν φόβον τας, καὶ μετ' ὀλίγον ἄρσημα ἐσπυκώθησαν, καὶ κιντίζοντες πρὸς τὴν ἀνατολὴν, εἶδασιν χιζομήτους τὰς Οὐρανὸς, καὶ νεφέλλω φωτεινῶν ἠπλωμῶν ἄσων πεδῆδα, ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν ἕως αὐτὰς φθάνσαν, καὶ βλέποντες καθαρῶτερα, εἶδασιν τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ἦρχετο ἀπὸ τὰς Οὐρανὸς πρὸς αὐτὰς, ἐπαύω τῆς νεφέλης καθήμιος, καὶ ἦτον εἰς τὸ κάλλος πολλὰ ὠραῖος καὶ εὐμορφος, καὶ ἐρχόμενος ἐσαμάτισεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς νεφέλης, πλησίον τῶ συνεδρίου καὶ τῶ Ἁγίω ἀνωθεν ὡσεὶ πῆχες διακόσιας, καὶ τὸν ἐβλεπον ὅλοι ἐνδεδυμένοι μετὰ κόκκινῶν νεφέλλω ὠραιότητι καὶ εὐδοξον, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εὐχρῶν ἀκτίνες Θεόπιτος. εἰς δὲ τὴν κεφαλὴν αὐτῶ ἦτον ἄδῆμα εἰς τὸ κάλλος ἀμήχανον, καὶ εἰς τὸ φέγγος ὡς ἀσραπὴ ἐκλάμποντες, καὶ εἰς τὰς ἀκτίνες ὡς Ἀκάνθινος Στέφανος. ἐκράτες δὲ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα ἓνα Βιβλίον, εἰς δὲ τὴν δεξιὰν ἕξιος. ἰδόντες ἔν ὁ Βασιλεύς, οἱ Ἄρχοντες, καὶ οἱ ἄλλοι ὄψεβεις τὸν Δεσπότην εἰς τοιαύτην μορφῶν θαυμασιον, ἐροβήθησαν ὁμῶς καὶ ἐχάρησαν, καὶ ἐν τρώμα ἠγαλλιάσαντο, μὴ δυνάμει να σμυτύχων ὁλότελα ἀπ ἐκεῖνο τὸ φοβερὸν θέαμα, μόνον τὸν ἐβλεπον μετὰ πολλῶν εὐφροσύνην καὶ γλυκύτητα ὡς ἄξιοι καὶ θαυμάζοντες. οἱ δὲ Ἰουδαῖοι μετὰ τὸν Ἑβραῶν βλέποντες τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο μυσηριον, ἐροβήθησαν

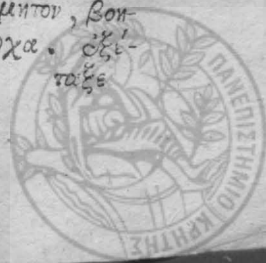
περισσότερον, ἢ δέροντες τὰ σῆδη διὰ τὸν φόβον τῆς, ἐκίταζαν εἰς εἷα καὶ ἄλλο μέρος νὰ φύγωσιν. ὁ γὰρ Ἅγιος ἐβόησε μεγαλοφώνως πρὸς τὸν Ἐρβαν λέγωντας· βλέπετε τὸ φοβερὸν ἐπέτο μυθήριον, ὅπερ ἐξήπισες, πληροφορήσου γὰρ ἀναμφιβόλως, καὶ πίσυσον, ὅτι εἷας Ἅγιος εἶναι μόνον ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, εἰς δόξαν Θεοῦ Πατρὸς. ὁ δὲ ἐσιώπα πάλιν μετὰ ἄλλης Ἰεραδαίας, ἢ δὲν ἐπίσταν εὐθύς οἱ ἀχάριστοι, μόνον ἐσέκοτο ὅλοι σιωπῶντες καὶ θαυμαζόμενοι. Τότε ἦλθε πρὸς αὐτὰς φωνὴ διὰ τὸν Δεσπότην λέγουσα· ἴδὲ τὴν μεγάλην τὴν Ἀρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκου, ἐφάνηκα πρὸς εἷας, ὅπου με ἐσαύρασαν οἱ Πατέρες σας. ταύτῃ τὴν φωνὴν ἀκούσαντες, ἔπεσον εἰς τὴν γῆν οἱ Ἰεδαῖοι κερυεῖς οἱ ἄβρομοι καὶ δεότυφοι, καθὼς ἔπαθε ἢ ὁ Μέγας Παῦλος προτίτερα, ἢ με ἄρα ὀλίγω ἐσοκώθησαν. καὶ ἦσαν μὴ ἀνοικτὰ τὰ ὀμμάτιά τῆς, ἀμὴ ποσῶς δὲν ἔβλεπον. οἱ δὲ πιστοὶ ἢ εὐσεβεῖς εἶχ' οὕτως, ἀλλὰ μάλιστα ἐφωτίθησαν περισσότερο, ἢ ἔβλεπον τὸν Κύριον εἰς τὰς Οὐράνας ἀνερχόμενον, ἕως ἢ τὸν ἐσκέπασεν ἡ νεφέλη διὰ προσώπου αὐτοῦ, καὶ δὲν τὸν ἔβλεπον. ἔως ἔν ὁ Οὐράνιος Βασιλεὺς ἀνελήφθη ὅπερ ἡμεῖς τὸ πρότερον. ὁ δὲ ἐπίγειος ἢ ὅλα τὰ πλήθη τῶν Χριστιανῶν μὴ τὴν Ἄγια εὐχαριστήσω μεγαλοφώνως τὴν ἄκραν τὴν Θεῶν συγκατάβασιν, κέρμηροι κερυεῖς ἄρα πολλὴν εἰς τὴν γῆν, ἢ βοῶντες μὴ δακρύων ἀγαλλιάσεως ὅλοι τὸ Κύριε ἐλέησον. μὴ ταῦτα, ἐγερθέντες ἐπροσκύνησαν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ὁ Βασιλεὺς ἢ ὅλοι οἱ Ἄρχοντες, καὶ τὸν ἐτίμησαν πολλὰ καθὼς ἔφερετε, γεραίροντες ὅμοι καὶ θαυμάζοντες τὸν ὡς Ἄγιον ἄνθρωπον.

Οἱ δὲ Ἰεδαῖοι ἠρώτα εἷας τὸν ἄλλον τῆς, εἰ ἔβλεπον; ὁ δὲ ἔλεγει, ἔδαμας. ὅθεν εἶπον ταῦτα πρὸς τὸν Ἐρβαν ὁλολύζοντες, καί μας, τί νὰ γῆρα μὴ Διδάσκαλε; πῶς νὰ πορεύθῃμεν ὀλότυφοι; ὁ δὲ Ἐρβαν ἠρώτα τῆς ἄλλης, λέγωντας, ἄρα γε μόνον ἡμεῖς ἐτυφλώθημεν βλέποντες τὸν Θεόν, ἢ ἔπαθα τὸ καὶ οἱ Χριστιανοὶ ὅσοι τὸν εἶδαν; τότε τινὲς εὐσεβεῖς ὅπερ ἠκούσωσαν τῆς Ἰεραδαίας, τῆς ἀπεκρίθησαν λέγοντες· μὴ γῆροιο, ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ βλέποντες τὸν Χριστόν, ἐφωτίθημεν μάλιστα διὰ τὴν χάριν αὐτοῦ τὴν ἀνεκδιήγητον, ἢ βλέπομεν τώρα καλλίτερα. μόνον ἐσεῖς ἴδὲ τὴν ἀπιστίαν σας ἐτυφλώθητε. τότε ὁ Ἐρβαν χειραγωγηθεὶς διὰ τὸν εἷα Χριστιανόν, ὑπῆλθε εἰς τὸν Ἀρχιερέα καὶ λέγει τῷ πᾶσι ἀνθρώποις ὅταν ἴδῃ τὸν Θεόν, λαμβανει εὐεργεσίαν τινὰ διὰ λόγου, καὶ ἡμεῖς τὸν εἶδαμεν σήμερον, καὶ μάς ἐτυφλώσε. τοιαύτῃ εὐεργεσίαν δίδει εἰς ἐκείνους ὅπερ εἰς αὐτὸν προσέρχονται; λοιπὸν αὐτὸς ὁ Χριστός δὲν ἔχει τὴν Πατρὸς τῆς τὴν ἀγαθότητα. καὶ ὁ Ἅγιος· Θεὸς ἐδικήσεων Κύριος, καὶ τὰς βλασφημίας σας σας ἀπαπέδωκε. λέγει τὸν ὁ Ἐρβανός. καὶ εἰ ἄν δαπιδίδει κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἔδει ἐρχεται εἰς μετανοίαν. καὶ ὁ Ἅγιος, ὁ ἰαφὸς ὅταν κόψῃ τὸ σαπημῆρον μέλος, δὲν ἔχει κατὰ κερυεῖν. λοιπὸν δεξιὴ εἶδετε τὸν Κύριον μετὰ ἀγάθια ὄμματα, ἐτυφλώθητε. λέγει τὸν ὁ Ἐρβαν, διὰ ὅσα ἠέσαμεν, καὶ εἶδομεν εἰς εἷα, εἷα μόνον λείπεται νὰ τελέσῃς, ἢ γὰρ νὰ μάς φωτίσῃς τὰ ὄμματα, καὶ τότε νὰ μάς κάμῃς ὅλους Χριστιανούς. εἰ δὲ καὶ δὲν τὸ κάμῃς, νὰ δώσῃς ἴδὲ λόγου μας λόγον εἰς τὸν Θεόν τὴν ἄρα τῆς κερυεῖας. λέγει τὸν ὁ Ἅγιος· βαπτισθῆτε πρότερον, καὶ τότε νὰ ἀναβλέψετε.

Καὶ ὁ Ἐρβαν, ἀμὴ ἄν μάς βαπτίσῃς, καὶ ὅστερ νὰ μὴ μάς φωτίσῃς, πῶς

τὰ κάμωμν; καὶ ὁ Ἅγιος· εἷας μόνον ἄς βαπτισθῆ, καὶ ἀνδρῶν φωτισθῆ με-
 τὰ ψυχῆ καὶ τὸ σῶμα τε, μὴ βαπτισθῆ δὲ ἄλλοτερον ἕτερος. ἤρουν ἐν ἔπος ὁ
 λόγος ὅλοις τοῖς Ἰουδαίοις, καὶ καθὼς ἐβάπτισεν εἷας, εὐθέως ὑπόκειε τὰ ὄμ-
 ματα, καὶ ἐφώναζε λέγωντας· ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθέςτατος, εἰς
 τὸν ὁποῖον πιστεύω καὶ ἐγὼ ὁ ἀνάξιος. ταῦτα καὶ οἱ ἄλλοι Ἑβραῖοι ἀκούσαν-
 τες, προσήλθον ὅλοι μετὰ πολλῶν προσφυσίων καὶ ἐβαπτίσθησαν. καὶ λαμβάνον-
 τες τὴν ἐν Χριστῷ σφραγίδα, κατεπέχθησαν μετὰ τὰς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς,
 καὶ ἔγινον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χριστοῦ χαρὰ μεγάλη καὶ ἀγαλλίασις. ὁ δὲ
 δαίμων καὶ οἱ αὐτῶν συνακόλουθοι ἐπήρασι πολλῶν ζημιῶν καὶ θλίβιν ἀποθε-
 μύθητον. βαπτισθεὶς ἐν καὶ ὁ Ἑβραῖος, καὶ οἱ ὀπίλοιποι ἅπαντες, ἐφωτίσθησαν
 αὐτῶν τὰ ὄμματα, καὶ ἐδόξαζον μεγαλοφώνως τὸν Κύριον, καὶ ἑκαμνῶν ἰκανῶν
 μεταποιῶν εἰς τὰ ἀπώτερα ἀκομήματα. ἔξοχος δὲ Ἑβραῖὸς ὁ σοφώτατος ἔπλειε
 πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν μετὰ πολλῶν καταύξεϊν, καὶ δερνάστας τὸ σῆμάς του
 ἐλεῖν. ὅμοιοι τῷ ἄφρονι· εἰς τὰς Οὐρανὸς εἶναι ὁ Δεσπότης μας Ἰησοῦς Χρι-
 στὸς, τὸν ὁποῖον οἱ ἀχάριστοι Πατέρες ἐσαύρωσαν, καὶ ἡμεῖς οἱ ἀνάξιθοι ἐνο-
 μίζαμεν, ὅτι εἰς τὸν ἄδλυ εὐερίσκεται; ὁ Δεσπότης πολυέλεος Κύριε Ἰησοῦ
 Χριστέ τίε τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι συγχάρησόν μοι διὰ τὸ μέγιστον ἔλεος, ὅσα ἐν
 ἀγνοία σοι ἤμαρτον. αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγωντας καθ' ἑκάστῳ, ἐπέβετο
 πολλὰ τὸν Μακάριον Γρηγόριον, καὶ τὸν ἐτίμα ὡς Θεῷ Ἄγγελον. καὶ δὲ ἐ-
 διέλετο (ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀγάπης, ὅπως τῷ εἶχε) τὰ ξεχωρίση πούτως ἀπὸ
 λόγου τε. ὅθεν καὶ ὁ Βασιλεὺς ἠγάπα καὶ πολλὰ τὸν Ἑβραῖόν, ὡς εὐταρεπέτα-
 τον καὶ λογιώτατον, καὶ ὡς Υἱόν τε πνευματικόν, ὅτι αὐτὸς τὸν ἀπεδέχθη ἀπὸ
 τῆς Ἰσραὴλ κελυμβήθηρον τῷ Ἁγίῳ Βαπτίσματος, ὀνομάζοντας αὐτὸν Λέοντα,
 καὶ τὸν ἑκαμνῶν εἷας τῆς συγχλήτης, τιμήσας αὐτὸν μετὰ τῷ Πατριάρχῳ ἀξίω-
 μα, καὶ μόνον δὲ εἰς αὐτῶν τῶν Πόλιν Κεφρών ἐβαπτίσθησαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἀλ-
 λά καὶ εἰς ὅλα τὰ Κάστρη καὶ Πόλεις τῆς Ἐπαρχίας τε, ἐπὶ ὁποῖον ὁ εὐσεβέ-
 σαιος, καὶ ἐβαπτίσθησαν ὅλαις ἢ συναγωγαῖς τῶν Ἑβραίων. ὡς τε ὅπως ἐγι-
 νον ὁ αἰεθμός τῶν Νεοφωτίτων Ἰουδαίων χιλιάδες πεντακοσίας πρῶτε, τὰς ὁ-
 ποῖας ἐπρόσβαζον ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἅγιος, καὶ ἀνακατωθεῖσι μετὰ τὰς ἄλλας Χρι-
 στιανούς, καὶ ἐραψαν νόμον, ὅταν ὑπανδρῶνθῃ τινὰς ἀπὸ αὐτὰς τὰς Νεοφωτί-
 στας, καὶ μὴ λαμβανῆν γυναικὰ ἀπὸ τῆς πατριῶν τε, ἀλλὰ ἀπὸ τὰς ἄλλους
 Χριστιανούς τὰς ἐξ ἑθνῶν. ὁμοίως καὶ ὅστις ὑπανδρῶνθῃ τῶν Οὐγατέρων τε, καὶ
 μὴ πολυμία καὶ πέρην γαμβρόν ἀπὸ τὰς ὁμοφύλους Ἑβραίας, ἀλλὰ ἀπὸ ξέ-
 νων Χριστιανούς· καὶ ὅστις παρέβη τὸν νόμον τῶν, καὶ κόπταν τῶν κεφαλῶν
 τε, χαλεπὸς τινὸς συγχωρήσεως. λοιπὸν εἰς ὀλίγους χρόνους μετὰ ταῦτα τὸν πα-
 ῥοφον μηχανῶν τῷ εὐσεβεστάτῳ Βασιλεῶς, καὶ τῷ Θεοπροβλήτῳ Ἀρχιερέως, ἢ
 ἄρα ὅλη τῆς Ἰουδαίων ἐσμίχθη, καὶ ἀνεκατώθη μετὰ τὰς Χριστιανούς τὸσον, ὅ-
 πως ἐλπισμονήθη ὁλόπελα. ἔπος ἐν ἐφωτίσθη ὅλη ἡ Βασιλεία τῆς Ὀμνητῆς,
 μετὰ τῷ Θεῷ τῶν βοήθειαν. καὶ ἦτον χαρὰ μεγάλη καὶ ἀγαλλίασις εἰς τὰς Ἐκ-
 κλησίας τῷ Θεῷ, καὶ πανταχῶς εἰρήνη καὶ ὁμόνοια, δέχοντες, ὅ, τε Βασιλεὺς
 καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἐναρέτως, καὶ ἀμέμπτως πολιτοδόμοιοι, καὶ καθ' ἑκάστῳ
 δόξολογῶντες τὸν Κύριον μετὰ ἀρεσκείας, καὶ ἄλλα ἔργα θεάρετα. ἔξαιρέτως
 δὲ ἐπιμελεῖντο τῶν ἐλεημοσιῶν ὑπὲρ πάσας τὰς ἀρετὰς ὡς θεομίμητον, βο-
 θῶντες τῶν ὀρφανῶν καὶ χηρῶν, καὶ τῶν ἄλλων πενήτων ἀφθονοπαρόχα. ἐξέ-
 ταξ

τάξε δὲ ὁ Χριστιανικώτατος Βασιλεὺς ὅλας τὰς ψήφους καὶ ὑποφάσεις, ὅτι ἔγραφε πρότερον, καὶ ἀνακρίνας αὐτὰς, τὰς μὲν δίκαιας ὑπέγραφε, τὰς δὲ ἀδίκας ἀκύρως ἐποίησεν, ἤγειν ὅσας ἔτυχε καὶ ἔκαμψεν ἀδίκαια ἀπὸ ἀποροεξίαν, ἢ καὶ ἀπὸ θραβολῆς κακῶν ἀνθρώπων. ἔβαλε δὲ καὶ τὰς Μεγιστάνους καὶ Ἀρχοντάς, καὶ τὰ ἔγραφα ἀσφαλείας ἰδιόχειρα, νὰ μὴ ἀδικήσῃν τιὰ πτωχὸν πώποτε, ἔτε νὰ κάμνῃ ἀδικον κρίσιν, νὰ καταδικάσῃν ἀνόδυνον ἀδικα, ἢ νὰ δικαιώσῃν ὑπόδυνον. ἐπαύω εἰς ὅλα ταῦτα ἔγραφε νόμους θραφόρους καὶ δόγματα, καὶ ὅσοι ἤθελαν παρέβη τὰ προστάγματα τῆς Βασιλείας τῆς, τὰς ἐποπτε μὲ τὸ ξίφος, ἢ τὰς ἐβύδιζον εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ δεῦν ἐσυγχώρα τιὰ, ἔτε πτωχὸν, ἔτε Ἀρχοντα, θρα νὰ φυλάξῃ τὸν Νόμον τῆς Κυρεῖς ἀφρασάλοτα. καὶ ποτέ τε δεῦν ἔκαμε τίποτας εἰς κάμμίαν ὑπόθεσιν, χωρὶς νὰ βάλῃ μεσίτην τὸν Ἅγιον, νὰ ἐρωπήσῃ τὸν Κύριον, καὶ εἴτι τὸν ἤθελε προσάξῃ ὁ Κύριος, ἐτέλει ἀφρασάλοτα. ὅθεν ὅλα τῆς Βασιλείας τῆς ἤρχοντο δὲτυχισμῆα, καὶ δεῦν τε ἤρχετο κανένα ἐναντίον, ἐπειδὴ ἔκαμνον ὅσα τὰ Θεῶν ἀρέσασιν. βασιλεύσας ἐν μακαρίως ὁ Τεισμακάειος, χρόνος τελείοντα, ἀπῆλθεν εἰς τὰ Οὐράνια μὲ καλῶν μετανοίαν. ὅτι ὁ Ἅγιος τῆς ἐπροφήτευσσε τὴν ἡμέραν τῆς αὐτῆς μετασάσεως, καὶ ἠτοιμάθη ὡς ἔφερετε καὶ ἐτελέσθησεν ὁσίωντα, καὶ τὸν ἐνταφίασαν ἐντίμας καὶ ὀλαβῶς εἰς αὐτῶν τὴν Βασιλεύουσαν Πόλιν Κεφρῶν τῆς Ὀμηρετῆς. ὁ δὲ Υἱὸς αὐτῆς, ὀνόματι Ἐρδίδος ἐπῆρε τὸ βασίλειον, καὶ ὑποτάσσετο καὶ αὐτὸς ὀμοίως ὡς ὁ Πατὴρ αὐτῆς εἰς τὸν Ἅγιον Γρηγόριον. ὁ ὀποῖος ἐποίμανε τὸ ποίμνιον τῆς Χεισῆς καλὰ καὶ θεάρεσα, τελέσας πολλαὰ σημεῖα καὶ τέρατα, ἔ μόνον εἰς τὴν ζωλήν τε, ἀλλὰ καὶ ὑσερα μῆ τὴν ὀσίαν αὐτῆς μετῆσασιν. ἦτις ἐγινε τῆς κθ'. Δεκεμβρεῖς Μηνὸς, ὀλίγον καιρὸν ὑσερα ἀπὸ τῆς Βασιλέως τὴν κοίμησιν, καὶ τὸν ἐνταφίασαν εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. καὶ πόσοι Ἀρχιερεῖς, Γερεῖς, Διάκονοι, καὶ Μοναχοὶ ἐσωμάχθησαν εἰς τὴν Ἀγίαν αὐτῆς ἐνταφίασιν, ὅτι δεῦν τὰς ἐχώρεσεν ἢ Μηξόπολις. καὶ ὅλοι ἐθρῶνῶσαν πικρῶς ὀδυρόμῆοι τοῖς τε φιλαθρῶπτε Ποιμῆος ὑσερήσιν. ὅτι εἰς ὀλας ἦτον Πατὴρ Φιλόσοργος καὶ φιλότεκνος, μεσιτῶντας εἰς τὸν φιλανθρῶπον Θεόν, καὶ φρακαλῶντας δὲσυμπαθήτως θρα τὸ ποίμνιον, καὶ θρα τὰς θεαρέτες ἰκεσίας αὐτῆς, τὰς ἐσυγχάρα τὰ πταίσματα, ὡς ἐλεῆμων καὶ φιλανθρῶπος. ἐν Χεισῶ Ἰησῶ τῆς Κυρεῖς ἡμῶν. Ω, ἢ δόξα, καὶ τὸ κράτος, τιμὴ, καὶ προσκυνήσεις, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμῶν.

ΙΑΝΝΟΥΑΡΙΩ, Β΄.

Τῆ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς Ἡμῶν

ΣΙΛΒΕΣΤΡΟΥ

ΠΑΠΑΡΩΜΗΣ.

Οἱ μὲν Ἅγιοι καὶ θεόπται Ἀπόστολοι ἀμελῶντες εἰς ὄλιγὴν τὴν οἰκουμένην, ἐκήρυξαν τὸ σωτήριον Εὐαγγέλιον, καὶ πολλὰς ἐπέστρεψαν ὑπὸ τῆν πλαίω εἰς τὴν εὐσέβειαν. ἀμὴν δὲν εἶχασιν οἱ χριστιανοὶ τινὰ παρρησίαν, ἕως ὅπῃ ἐβασίλευσεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ὁ αὐδιδίμος καὶ ἰσαπόστολος. ὁ ὁποῖος ἐνεκοντρέθη μὲν θείαν παρόνοιαν ὑπὸ ἀρχίαν ἐλαίαν εἰς εὐκαρπον, τὸν ὁποῖον ἀδήγησε πρὸς τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸν ἐβάπτισεν ὁ Θεοφόρος καὶ θαυμασιὸς Σίβεστρος. καὶ τῆτο μόνον ἐφθανε πρὸς εὐφημίαν αὐτῆ καὶ ἔπαινον. ἀλλ' ἐπειδὴ ὄλαις τε αἱ παρὰ εἶς εἶναι ἐπαινεταῖς καὶ θεάρεταῖς. δὲν εἶναι πρέπον νὰ ἀνεύσωμεν, ἀφιώντες ἀγραπτον τοιαύτῃ γλυκυτάτῃ διήγησιν, ἀλλὰ νὰ τῆν ἰσοεῖσωμεν εἰς εὐφροσύνην τῆν φιλαρέτων καὶ ὄφελος. ὅτι καὶ τὸν σοφὸν Σολομῶντα, ἐγκωμιαζομένον δίκαις, λαοὶ εὐφρανθήσονται. ὡς εἰποῦμεν ἐν ὅσα ἡράμεν γεγραμμένα δι' αὐτὸν εἰς εἷνα παλαιὸν σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἔλεγε ἕκαστος τῶν γονεῖς αὐτῆ τίνες ἦσαν, δι' αὐτὸ καὶ ἡμεῖς περὶ τῆς δὲν ἀναφέραμεν, εἰμὴ μόνον ὅσα ἡράμεν.

Οὗτος ὁ μακάριος Σίβεστρος ἦτον ἀπ' αὐτῆν τῆν μεγαλόπολιν Ρώμῃν τῆν ζηλωτῆ καὶ θεοφιλον, μαθητὴς εἰς Ἱερομονάχου καὶ κληρικῆ τῆς αὐτῆς Μητροπόλεως, ὅς τις ἐκαλεῖτο Κυρίων, ἀνδραπὸς Θεοφιλῆς, σοφός, καὶ εἰς τῆν πίσιν ὀρθόδοξος. ὑπὸ τὸν ὁποῖον διδασκῆς ὁ Σίβεστρος, ἐφύλαττε τὰ ὀρθὰ τῆς πίσεως ἡμῶν δόγματα. καὶ μιμνήσκων τῶν ἀρετῶν τῶν διδασκάλων, ἐπαρόκοπτε κατ' ἐκαστὴν εἰς τὴν εὐσέβειαν, κηρύττωντας τῆν ἀλήθειαν, καὶ μὴ βαίνοντας εἰς τὸν νῦν τε τὸν φόβον τῆν Ἑλλήνων ὀλοτελα. ἦτον δὲ καὶ καταπολλὰ φιλόξενος, καὶ ὑποδέχεται ὅσους ἕξεν ἐβλεπε καὶ ἦρχονταν ὑπὸ ἄλλων τύπων, καὶ βαίων ἔαπεζαν, ἐπλυνε τῶν πόδας αὐτῶν, καὶ τῶν ἐφίλουε πλέσια. ἀνάμεσον δὲ εἰς τῶν ἄλλων ἕξεν, ἔτυχε καὶ εἷνας ἐνάρετος Ἱερομόναχος, ὀνόματι Τιμόθεος, ὅστις ἦλθεν ὑπὸ τῆν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐκήρυτε τὸν Χριστὸν πανταχῶς ὡς Ἀπόστολος. ὁ δὲ Θεὸς Σίβεστρος δὲν ἐδειλίασεν ὡς οἱ ἄλλοι Χριστιανοὶ, νὰ ὑποδεχθῆ τῶν Εὐαγγελίῃ τὸν Κήρυκα, ἀλλὰ τὸν ὑποδέχθη χαίρωντας, καὶ φιλοτίμως τὸν ἔξενευσεν εἷνας χρόνον, ὅπῃ ἔμεινεν ἔκει κηρύττωντας εἰς ὄλιγὴν τῆν Ρώμῃν τὸ εὐαγγέλιον, καὶ πολλὰς ἐπέστρεψεν εἰς θεοσέβειαν. καὶ ἔτατο οἱ ἀσεβεῖς τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ πολὺν καιρὸν τὸν ἐβασαύζων δυνάτῃ μετὰ ἕκαστα κολασήματα, καὶ ὑπερὰ τὸν ἀπεκεφάλισαν. ὁ δὲ Σίβεστρος ὑπῆγε νύκτα βαθέαν, καὶ ἐπῆρε τὸ Ἅγιον αὐτῆ λείψανον, καὶ τὸ ἐ-

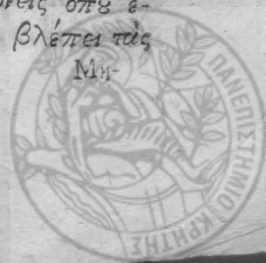
κρυφῶν εἰς τὸν οἶκόν τε ἕως τινὰς ἡμέρας, ὅπῃ ἔδωκε μία ζωὴ πλουσία πολλὰ ἀργύρια τῷ Ἁγίῳ Μελτιάδῃ, ὅπῃ ἦτον ἐκεῖ Ἀρχιεπίσκοπος, καὶ τῷ ἔκτισαν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ ἔβαλαν ἐκεῖ διλαβῶς καὶ ἐντίμως ὡς ἔπαρτε, καὶ ἔκαμψαν ἀρεμπνίαν ὀλονύκτιον μὲ ὄλας τὰς κληρικὰς. καὶ τὸν Σίλβεσρον τὸν ὀποῖον ἐπρόσᾶξεν ὁ Ἐπαρχος ὑσερα, καὶ τὸν ἠφεραν δέσμιοι, καὶ τὸν ἐφοβέευσαν λέγωντας· κάμε νὰ μὴ φέρης τὰ χημάτα, ὅπῃ σε ἀφῆκον ὁ Τιμόθεος, καὶ νὰ θυσιάσης τὰς Θεάς, ἢ σὲ θανατόνω μὲ πικρὰ κολασήρια. ὁ δὲ Ἁγιος ἀροβλέπωντας δὲ τὸ Πνεῦμα Ἅγιον τὸν ταχύτατον θάνατον τῷ Ἐπαρχῷ, τῷ ἔδωκεν διαγγελικῶν δόκονεῖσιν λέγωντας· παύτη τῇ νυκτὶ τῶν ψυχῶν σα ἀπαυῖσιν δὲ τὰ σὲ. ἦγεν αὐτῶν τῶν νύκτα μέλλει νὰ ξεψυχήσης διὰ νὰ λάβῃς τῶν ἀμοιβῶν, ὅπῃ ἐφόνδουσε τὸν δίκαιον ἀδικα. τότε θυμωθεῖς ὁ Ἐπαρχος, προσάσκει νὰ φυλακίσεν τὸν Ἅγιον μὲ βαρέων ἄλλουσον. τότε ἤκουσεν, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν τε ὁ Ἐπαρχος, καὶ καθὼς ἔβωλεν ὀφθαλμοῖν, ἐκάδισεν εἰς τὸν λαμόν τε εἷνα κόκαλον, καὶ ἔτα ἰαῖροι, ἔτα οἱ ἀδύνατοι τοῦ Θεοῦ ἐδωμήθησαν νὰ τὸν θεραπεύουσιν, ἀλλὰ ἐβασανίζετο δὲ τὸν ὄρον τοῦ γόδατος ἕως τὸ μεσονύκτιον, καὶ τότε κακῶς ὀκακὸς ἐξέψυξε, καθὼς ὁ Ἁγιος ἐπροφήτευσεν. τότε οἱ μὲν ὀσεβεῖς ὀφραῖθησαν, οἱ δὲ ἀσεβεῖς ἐφοβήθησαν, νὰ μὴ πάθωσι καὶ αὐτοὶ τὰ ὀμοῖα. ὀθεν εὔγαλαν δὲ τῶν φυλακῶν τὸν Ἅγιον, καὶ πίπτοντες εἰς τὰς πόδας τε, ἐδέοντο νὰ μήτες ὀργιθῇ εἰς τῶν ἀτιμίαν ὅπῃ τῷ ἔκαμαν. τῶν τῶν χάριν εἶχον δὲ τὸν Θεὸν ὁ Σίλβεσρος, ὅπῃ ἔ μόνον οἱ ὀσεβεῖς, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἐλλῆνες τὸν ἀγαπῶσαν διὰ τῶν ἀρετῶν τε, καὶ τὸν εἶχασιν εἰς διλάθειαν.

Ὄταν δὲ ἔγινε χρόνων τελέοντα, τὸν ἐχειροτόνησεν ὁ ἀκαθῶν Ἀρχιεροῦς Ἱεροδρόκονον, ὅς τις ἦτον ταπεινὸς καὶ καλόγνωμος, καὶ καθολικὰ ἐσολισμῶς μὲ ἦδη θραῖνα. ἔ μόνον δὲ εἰς τὰς πράξεις, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ εἶδος τῆς θεωρίας ἦτον ὡς Ἀγγελος, καὶ εἰς ὀλα τα κατῶντα τέλειος, καὶ ἔλαμπεν ὡς πυρὸς εἰς τὸ σκόπος, ὅπῃ ἔπρεφον πολλὰς ἀπίστες εἰς τῶν ὀσεβείαν. ὀθεν μὲν τῶν κοίμῃσιν τῷ Ἁγίῳ Μελτιάδῃ, ἐσωμάχηθησαν ὀλοι οἱ ὀσεβεῖς, παρακαλῶντες τὸν Σίλβεσρον, νὰ τὸν ψηφίσαν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Πόλεως. ὅς τις διὰ ταπεινοφροσύνην καὶ μετεῖοτητα ἔλεγε, ὅτι διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας, καὶ ἄλλας αἰτίας, δὲ ἦτον διὰ τῶν Ἀρχιερασιῶν ἀξιος· ἀλλὰ ὅσον ἐκεῖνος ἐπροφασίζετο, τῶν αὐτοὶ τὸν ἐποθέσαν, καὶ σιωπῶν τὸν ἐχειροτόνησαν, καὶ ἐπέθη ἡ Πόλις εἰς τὸ ὄρος, καὶ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ὁ λυχνος εἰς ὀψιλὸν τόπον, διὰ νὰ φωτίζωνται ὀπαντες. καθὼς ἐν ἔγινε τῷ Κορυφαίῳ Πέτρῳ εἰς τὸν θρόνον δάδοχος, ἔπως ἐσπέδαξε, νὰ μιμᾶται τὸν ζῆλον ἐκεῖνος καὶ τῶν θερμότητι, ποιμαίνων τὰ λογικὰ πρόβατα εἰς νομάς σωτηριώδεις, ἦγουν εἰς τὰς ἐντολάς τῷ Κυρίῳ, νὰ φυλάγεν τῆς Ἐκκλησίας τὰ ὀρθὰ καὶ ἅγια δόγματα. ἔπος ὁ Μακάριος ἔραψε ἔξφορες νόμους πρῶτος δὲ τὰς ἄλλας Ἀρχιερεῖς, προσάσωντας, νὰ μὴ κάμνεν οἱ Κληρικοὶ καὶ ὀλοι οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ νὰ παραγματεῖαν ὀλόπελα, ἀλλὰ μόνον εἰς τὰς ἀποσῶχαις νὰ χολάζωσι, νὰ μὴ νησῶεν τὰ σάββατα ὀλα τὰ χῶνε, καθὼς κάμνεν εἰς ἐκεῖνα τὰ Ἐσπέελα μέρη, ἀλλὰ μόνον τὰ Ἅγιον καὶ μέγα Σάββατον, ὅπῃ ἦτον εἰς τὸν Τάφον ὁ Κύριος. ἔπος καὶ τὰς ἡμέρας ἐμετωνόμασεν, ὅπῃ οἱ Ῥωμαῖοι ἐκαλῶσαν τὴν ἁ. τῷ Ἡλίῳ. Σελιῶν τῶν β. τῶν γ. Ἀρεως, τῶν δ. Ἐρμῆ, τῶν ε. Διὸς,

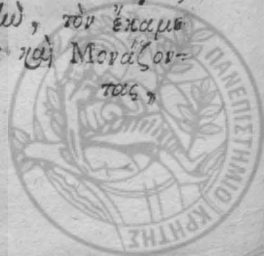
τῶν 5'. Ἀφροδίτης, ἢ Κρόνου τὸ σάββατον. ἢ ἔτος ἐπωνόμασε τὴν πρώτῃ Κυριακῇ, ἢ τῶν ἀνάστων τῶν Κυρίων μας, καὶ τὰς λοιπὰς ἡμέρας ἀφῆκε καθὰ εἰς τὴν παλαιὰν ὀνομάζονται. ἦτον δὲ ἐκεῖ εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τὸ ὄρος, ὅπῃ ὀνομάζονταν Ταρπήιον, ὅπου ἔκτισαν τὸ Καπιτώλιον, ὅσα βαρύνονται ἀπὸ σπυλαίων, εἰς τὸ ὅποιον ἐκατοῖκα εἰς δράκων μέγας ἢ φοβερῶτατος, ἢ τῶν ἑδίδαν τροφὰς καὶ μὴνα. τὰς ὁποίας τῶν ὑπήλων κάτω τινὲς μάντις ἢ γόντες ἀνδρες τε ἢ γυναῖκες, ἔπειτα ὑπέσπερον ὀπιθοφωῶς λέγοντες δαιμονικά λόγια, ἢ μερικὰς ἡμέρας ἦρχετο ἕως τῶν εἰσοδῶν τῶν σπυλαίων ὀδράκων, ἀμὴ ἔξω τελείως δὲ εὐχόμε, ἢ πάλιν ἀπὸ τῶν προῦντων ἐφθέρετο ὁ αἶρας, καὶ ἐγένετο θανατικὸν εἰς τὴν Πόλιν ἀπὸ τῶν βροχῶν, ἢ ἀπὸ θάνατον τῶν μικρὰ παιδία ἀσθενέστερον. οἱ γὰρ Ἕλληνας εἶπον πρὸς τὸν Ἄγιον, κατέβα εἰς τὸ σπυλαίον, κάμε τὸν δράκοντα μὲ τὴν δυνάμιν τῶν Θεῶν, νὰ μὴ ἀναβαίῃ ἐπάνω, νὰ θανατώνωνται οἱ ἀνθρώποι, ἢ τότε νὰ πισθώσωμεν εἰς τὸν Θεόν σε ὡς παντοδύναμον. ὁ δὲ Ἄγιος ἐσυνάξεν ὅλους τὰς πιστὰς ἱερωνίμους καὶ λαϊκὰς, ἢ ἐνήσδωσαν ἡμέρας ἑξῆς προσδουχόμενοι, ἢ δεόμενοι τῶν Θεῶν, νὰ δείξῃ τὰ θανάσιά τε, ἢ νὰ δοξαθῇ τὸ πανάγιον αὐτῶν ἢ σωτήριον ὄνομα. ἢ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ φαίνεται εἰς τὸ ὄνειρον ὁ Ἄγιος Πέτρος ὁ Ἀπόστολος, ἢ λέγει πρὸς τὸν Σίλβεστρον ἔπαρε τὸν Θεόδωρον ἢ Διονύσιον τὰς Ἱερεῖς, ἢ Οἰκονομὸν ἢ Ρώμιον τὰς Διακόνους, νὰ λειτουργήσετε εἰς τὴν θύραν τῶν σπυλαίων, ἢ τότε μὴ τῶν θείων μυσταγωγίαν ἔπαρε μίαν δυνατὴν ἄλυσον, ἢ κατέβα εἰς τὴν φάλακκα τῶν δράκοντων, ἢ πέρασαι εἰς τὰ σιδηρὰ κερμέλια τῶν ἄλυσων, δεσάτω, ἢ πικαλέμενος τὸ ὄνομα τῶν Δεσπότην Χριστῶν, ταῦτα λέγωντας. αὐτὴ ἢ πύλη νὰ μὴ ἀνοίξῃ ἕως τῶν φεκτικῶν ἡμέρων τῆς Κτίσεως. ταῦτα τελέσας ὁ Θεὸς Σίλβεστρον, ἐλυτρώθη ἢ Πόλις ὅλη ἀπὸ τὸν θάνατον. ὅσον οἱ πρώτοι λατρεύονται τῶν δαιμόνων, μύσαι τῆς Ἀγίας Τριάδος ἐφθόρον. ὅτι πολλοὶ Ἕλληνας ἐβαπτίσθησαν, ἢ μόνον ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ ἢ αὐτοὶ ὅπῃ ὑπηρετήσαν τὸν δράκοντα.

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐπῆρε τὴν βασιλείαν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ὅς τις ἦτον ἀκόμι εἰς τὴν πλάτῃ τῶν Ἑλλήνων, προσκυλῶντας τὰ εἶδωλα. καὶ καθ' ἑξῆς εἰς τὴν Ρώμην ἔγραψε ἢ αὐτὸς δόγματα, ὡς ἢ τὰς πρώτων βασιλείων, νὰ κολάζωνται οἱ Χριστιανοὶ μὲν ἄφοροι παιδουπίγια, ὅσοι δὲν σέβονταν νὰ θυσιάσωσι. τότε γὰρ δίδοντας τόπον τῆς ὀργῆς ὁ Σίλβεστρος, ἀνεχώρησον εἰς τὸ ὄρος, ἢ ἐκρύπτετο, ὅχι δὲ φόβον θανάτου, ἀλλὰ δὲ νὰ φυλάξῃ τὸ ποίμνιον. Ὁ δὲ ἐλεῆμων Θεὸς καὶ πανάγαθος, ὅπῃ παρακαλεῖται τὴν σωτηρίαν ἐκάστου ὡς συμπαθέστατος, ἀπέστειλεν εἰς τὸν βασιλέα πληθύναντων τῶν τῶν, ἢ ἐγένον ἀπὸ τῶν πόδας ἕως τῶν κεφαλῶν λαβὸς, ἢ ἐλεπρώθη ὅλο τὸ σῶμά τε. ἢ συμαχθόντες ὅλοι οἱ Ἱατροὶ ἢ μόνον τῆς Πόλεως, ἀλλὰ ἢ ἑξῆς ἀμέτρητοι, δὲν ἐδωκῆσαν νὰ τῶν κάμουν τινὰ ἀφέλειαν. οἱ δὲ Ἱερεῖς τῶν Διῶν ἀπὸ τὸ Καπιτώλιον ὡς δόλιοι τὸν ἐσυμβέλωσαν νὰ συνάξῃ παιδία μικρά, νὰ τὰ σφάξῃ, νὰ λαθῇ μὲ τὸ ζεσὸν αἷμα, καὶ ἔτω νὰ λάβῃ τὴν ἰασίν. ἐστειλὸν ἔν ὁ Βασιλεὺς στρατιώτας, ἢ ἐσυνάξεν τὰ βρέφη τῆς Πόλεως, ἢ τὰ ἤφεραν εἰς τὸ Καπιτώλιον. ἢ ὅταν ἐσέκοντο ἔτοιμοι οἱ φορεῖς ὅπῃ ἐμείλιον νὰ τὰ σφάξουν, ἐγῆκεν ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὸ Παλάτιον, ἢ βλέπει τὰς

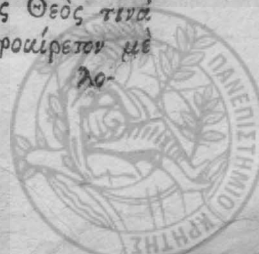
Μιτέρα αὐτῆς, ὅπῃ ἔκλαιον πικρῶς ὀλολύζεσαι, ἔδερναν τὰ στήθη, ἔξέχιζαν τὰς σάρκας, καὶ ἀνεσῶσαν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ἐλθεινῶς, καὶ πικρῶς φωνάζουσαι. καὶ ἐρωτήσας ὁ Βασιλεὺς τὰς παρεσῶτας, τὴν αἰτίαν τοσαύτης θλίψεως, ἀπεκρίθησαν. ὅτι ἦσαν αἱ Μιτέρες τῆς παιδίων, ὅπῃ ἐπρόσαξε νὰ σφάζωσιν. τότε ὁ Βασιλεὺς ταῖς ἐλυπήθη λέγωντας· κάλλιον νὰ τελευτηρῶμαι ἐγὼ ἢ τὸ τὴν ἀδελφείαν, παρέξ νὰ φονεύσω ἀδίκῃ τόσα παιδιά ἀνθρώπου, νὰ φλογίζωνται τὰ σπλάγχνα τῆς Μιτέρων αὐτῆς ἀκατάπαυστα. ταῦτα καλῶς συννοήσας, ἐπρόσαξε νὰ δώσῃν ὅπισθῃ τὰ παιδιά, καὶ χαρίσματα πάσης γυναικὸς τόσα ἀργύρια, ἕξ τὴν λύπην ὅπῃ ἐπήρασιν. ὅθεν ἔσρεψαν τὰ δάκρυά τας εἰς ἀγαλλίασιν. ἰδὼν ἔν ὁ ἐλεήμων Θεὸς τὴν πολλὴν τῆ Βασιλείας συμπάθειαν, τῆ ἀνταπέδωκε διπλῶ σωτηρίαν ὡς πλεσιόδαρος. καὶ καθεὺς ἐκοιμήτο, εἶδε δύο ἀνθρώπους εἰς τὸ ὄνειρόν τε, καὶ εἶπον αὐτῶ· ἡμεῖς εἰμεσθὲν Πέτρος καὶ Παῦλος τῆ Δεσπότη Χριστῆ Ἀπόστολοι, ὅς τις μᾶς ἔσειλε νὰ ἰατρῶσῃμεν τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά σε, νὰ σὲ δώσωμεν καὶ ζωὴν αἰώνιον, ἕξ τὴν ἐλυπήθη τὰ βρέφη, καὶ δούτε ἐφρόνισες. προσκάλουσαι γὰρ τὸν Ἐπίσκοπον Σίλβετρον, ὅς τις εἶναι κρυμμένος εἰς τὸ ὄρος ἕξ τὸν φόβον σε, καὶ αὐτὸς σὲ θέλει δεῖξει κολυμβήθραν, νὰ καθαρῶσῃς ἅπασαν τὴν μολυσμὴν τῆς ψυχῆς, καὶ ἅπασαν τὴν σωματικὴν ἀδελφείαν. ἔξυπνήσας ἔν ὁ Βασιλεὺς ἐθαυμάζετο τὸ ὄραμα. καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ Πρωτοῖαξὸς τὸ παρῶν, νὰ τῆ βάλῃ βότανα καὶ τὴν σωθήθειαν, τὸν ἐδίωξε λέγωντας, δὸν θέλω πλέον νὰ χρειαθῶ ἀνθρώπινον βοήθειαν. ἔτιωσ εἶπε, καὶ σέλει δίδυς ἀνθρώπους ἐντίμους, νὰ φέρῃν ὀυλαβῶς καὶ σεβασμῶς τὸν Σίλβετρον, τὸν ὁποῖον ἐπροϋπέπλησεν ἀσπασίως ὁ Βασιλεὺς, καὶ τὸν ἡρώτησεν ἐὰν ἦσαν Θεοὶ ὁ Πέτρος καὶ Παῦλος, ὅπῃ τῆ ἐφάνησαν εἰς τὸ ὄραμα; λέγει τὸν ὁ Ἅγιος· εἶπας εἶναι ὁ Θεὸς ὅπῃ ἐκτίσεν ὅλον τὸν Κόσμον, τῆ ὁποῖα εἶναι ὑπερέται καὶ Διάκονοι ὁ Πέτρος καὶ Παῦλος, οἵ τινες ἐπήρυσαν πτωχὰ τῆ Χριστῆ τὸ ὄνομα, ἕξ τὸν ὁποῖον ἐπελειώθησαν ἐδῶ εἰς τὴν Ρώμην ἅπασαν τὸν μιᾶρον Νέραντα. τότε ὡδελχαρῆς ὁ Βασιλεὺς ἠρόμητος, τὸν ἐπαρεκάλεσε, νὰ τῆ φέρῃ τὴν εἰκόνα τας, νὰ βεβαιωθῇ, ἐὰν ἦσαν αὐτοὶ, ὅπῃ τῆ ἐφάνησαν εἰς τὸ ὄνειρον. καὶ φέρωντας τας ὁ Διάκονος, τὰς ἐγνώρισεν ὁ Βασιλεὺς, καὶ ἐβόησεν, ἐκεῖνοι εἶναι καὶ ἀλήθειαν. καὶ δεῖξίμεν τὴν κολυμβήθραν, ὅπῃ μὲ ἔπασσι πῶς καθαρῶσῃ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά με. λέγει τὸν ὁ Ἅγιος· πρῶτον πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθινόν, καὶ τότε νὰ ἀξιώθῃς τῆ Ἁγίας Βαπτίσματος. καὶ ὁ Βασιλεὺς, ἐὰν δὸν ὅπισθον εἰς τὸν Χριστὸν, δούσε ἐπροσκάλειν με τὸ σῶμά ὀυλαβῶν. καὶ ὁ Ἅγιος, ἠέδυσεν μίαν ἑβδομάδα, εὐγαλε τὰ βασιλικὰ φορέματα, καὶ ἐνδύσε σάκκον τρίχινον, εἰσελθε εἰς τὸν κοιτῶνά σε, πέσαι καὶ γῆς ἀσκεπῆς, προσέδωκε με δάκρυα, δούμμος τῆ Δεσπότη Χριστῆ, νὰ συγχαρήσῃ τὰς ἀμαρτίας σε, καὶ πρόσαξεν νὰ σφαλίσῃ ὅλας τὰς βωμῆς, νὰ μὴ θυσιάσῃ τινὰς εἰδάλα, τὰς ἑξοσειμῆς καὶ φυλακαμῆς Χριστιανῶς ἐλύθῆρασον, τὰς πτωχῶς πλεσίως ἐλέησεν, καὶ ἑτέρας ἀγαθοεργίας τέλεσον, ἕξ νὰ σὲ δεχθῇ ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιαν, νὰ σὲ ἀξιώσῃ τῆ Ἁγίας Βαπτίσματος.

Ὁ μὲν ἔν Βασιλεὺς ἔπαξε νὰ κάμῃ ὅλα ταῦτα ἀποθρασάλουτα. ὁ δὲ Ἅγιος ἔβαλε τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν τε, καὶ λέγωντας τὴν ὀυλῶν, τὸν ἔκαμῃ κατὰ χεῖρας. καὶ προσάπει ὅλας τὰς Χριστιανῶς Λαίπας, Γερεῖς καὶ Μονάζον-

τα, να κησύνουν ὅλοι ὡς τῆς Νινυΐτιος, να μὴ φάγουν ἕως τὸ Σάββατον, ἀφ' ἡμερῶν τῶν Κύριον, να παύσῃ ἡ Εἰδαλολαβεία, καὶ ὁ διαγμός τῆς Ἐκκλησίας, να ᾄδῃ πανταχῆ εἰρήνη ἀτάραχος, καὶ τῷ ἐβδόμῳ ἡμέραν ὑπῆλθῃ εἰς τὸν βασιλέα ὁ Ἅγιος, καὶ τὸν ἐδίδαξεν ὅλον τὸ μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας πληρέστατα. καὶ τότε ἠτοίμασε τῷ κολυμβήθραν λέγωντας· αὐτὴ εἶναι, ὅπως σὲ ἔδειξαν οἱ Ἀπόστολοι, καὶ ἀγιάζεται τὸ ὕδωρ μετὰ τῷ ἐπικλησθῆναι τῆς Ζωοποιῆς Τεταῆδος, καὶ γίνεται ψυχῶν καθαρτήριο, τὸ ὅποιον σὲ θέλει ἄρῃ καὶ ἰασις τῆς ἀσθενείας σου, καθὼς ἐκεῖνοι σὲ ἔταξαν. εἰσελθε γὰρ εἰς τῆτον τὸν θεῖον λειψῶνα, να καθαρῶν ὅλα σὺ τὰ πταίσματα, καὶ τῆς σαρκὸς τὰ λωβήματα. τότε ὁ Βασιλεὺς μετὰ πίσεως ἐγδύθη ὅλα τε τὰ ῥῆχα μετὰ τὸ ὑποκάμισον, διαβίβας τῷ ὕβρω τῆς σαρκὸς, καὶ χριθεὶς μετὰ τὸ Ἅγιον μύρον, εἰσέβη εἰς τῷ κολυμβήθραν ὁλόγυμος. ὁ δὲ Ἅγιος ἔβαλε τῷ δεξιᾷ εἰς τῷ κεφαλῷ τε, καὶ τῷ ἐκλιπε χεῖρας φοραῖς, καὶ ἐβάπτηξεν εἰς τὸ νερόν, τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τεταῆδος ἑπικαλέμενος. τότε ἦλθε φῶς ἑραῖον λαμπρότερον ἅπασαν τὸν ἥλιον, καὶ ἔλαμψεν ὅλον τὸ σῆνι θαυμασιώτατα. καὶ εὐφραντῶντος ἅπασαν τῷ κολυμβήθραν ὁ Βασιλεὺς, ἀρέθη ὅλας ὑγιῆς, καὶ δὸν ἔμεινε κανὼν σημάδι πληγῆς ἀπαύω τε, ἀλλὰ ἐπέσεν εἰς τὸ νερόν ὅλη τε ἡ λάβα ὡς λεπίδες ὄφασιν, καὶ αὐτὸς ἀρέθη ὁλόγυρος. καὶ ἐνδυσθεὶς ἄσπρω σολῶ ἐμφώτιον, ἠγάλλετο δοξάζων τὸν Κύριον καὶ ἔλεγε, ὅτι ὅταν ἦτον εἰς τὸ νερόν ἠδυνάετο χεῖρα καὶ τὰ ἐγγίζεν, ἦτις ἦτον ἡ θεία δάμαρις. τότε χριθεὶς μύρον Ἅγιον, ἐκοινώνησε τὰ θεῖα μυστήρια, καὶ πορεύθεὶς παρούσης εἰς τὸ παλάτιον ἔγραψε Νόμον, να μὴ τολμήσῃ τις να βλασφημήσῃ τὸν Χριστὸν, ἢ να περᾶξῃ Χριστιανὸν ὀλοτέλα. ὁ δὲ ἀφ' ἡμέρας να παιδύεται φοβερά, καὶ να γίνεται ἀσθεντικὸν τὸ πρᾶγμα τε. καὶ ἄλλας νόμους ἔγραψε, καὶ ἐπόρασεν, ὅσοι πτωχοὶ βαπτισθῶσι, να ζωοτροφῶνται καὶ να ἐνδύωνται ἅπασαν βασιλικαῖς ἔξοδες. ἐπόρασε δὲ να κτίσῃ καὶ Ναὸν μέγιστον τῷ Σωτῆρι Θεῷ εἰς τὰ βασίλεια ἑσώθεν, τῶ ὅποιον Ναὸν τὸ ἅγιον αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς εἰδοχείρας ἐχεῖασε, καὶ πρῶτος ἅπασαν ὅλας εἰς τὰ θεμέλια ἔσκαψεν. ὅθεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐβαπτίσθησαν, χωρὶς τῶν γυναικῶν καὶ τὰ παιδία, ἄνδρες χιλιάδες δάδεκα. καὶ καθ' ἑκάστην οἱ Ἐβραῖοι κατακυλιόντο, ἢ δὲ δισέβεια ἤξανε.

Καὶ μίαν ἡμέραν ἐσώαξεν ὁ Βασιλεὺς ὅλας τῆς Συγκλήτης, καὶ λέγει τας· να ἠξοῦρετε φίλοι ἠγαπημένοι μου, ὅτι τῷ βεβήλων ψυχῶν ἡ διαίτια, δὸν δύναται να δεχθῆ συμβελῶ σωθῆων, ἡ κατὰ δεικνύονται βυθισμένοι εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνωσίας οἱ τάλαντες, καὶ ὅποιος ἀνοίξει τῆς διανοίας τὰ ὄμματα, θέλει καταλάβει τῷ ἀλήθειαν, να μὴ προσκυῶ ἀνάδηντα πρᾶγματα, ὅπως τὰ ἔκαμαν μετὰ τὰ χεῖράς τῶ ἀνθρώπων. ἐπάρετε ἅπασαν ἐμὴ ὑποδείγμα, να πισθῶσθε εἰς τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, ὁ ὅποιος μετὰ ἔξαναῖωσε, καθὼς βλέπετε. λοιπὸν αὐτὸν μόνον ἄς προσκυῶμεν τὸν Πατριῶμον, καὶ μὴ ἐλπίζωμεν εἰς τὰ εἰδῶλα, ὅπως ποσῶς να μᾶς ἀφελῶσιν δὸν διάνται. ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὰ χρεάζονται βοήθειαν ἅπασαν λόγου μας, να τὰ φυλάγωμεν, να μὴ σιωτρίψω καὶ κλέψωμεν. ἐγὼ δὸν θέλω να δυνασθῶσω τίνα να ἔλθῃ σωτικῶς εἰς τὴν Εὐσέβειαν, ἀλλὰ σᾶς συμβελῶ ὡς φίλος καὶ συμφεράτερον. ὅτι ἡ ἀνθρώπινη δαλδύσις καὶ σαρκῶς γίνεται, ἀμὴ ὁ πανάγαθος Θεὸς τίνα δὸν ἀναγκάζει, ἔτε βιάζεται, ἀλλὰ θέλει τῷ λατρῆϊαν αὐτοπροούρετον με

λογισμὸν σάφρονα. ταῦτα τῷ Δισεβῆς βασιλέως λέγοντος, καὶ ἕτερα ὅμοια, ἐβόσων ἅπαντες· εἷας εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς, ὅπῃ ἀναέωσε τὸν πολυχρονίμῳ βασιλέα μας. τότε ἠρώσασαι νὰ ἄξεν λαμπάδας εἰς τὸ Παλάτιον, καὶ ἔγινεν εἰς ὄλιγῳ τῷ Πόλει πολλὴ ἀγαθίασις, καὶ μεγάλη πανήγυρις. τὴς ταφῆς τῆς Ἀγίας ἐσόλισται, τὴς δεσμῆς καὶ φυλακισμῶν ὅλας ἐλύθωσαν, ὅσας ἔχασιν εἰς τὰ μέταλλα καὶ τὸ ὄνομα τῷ Χριστῷ ἐλύθωσαν, τὴς ἐξωρισμένων ἀπεκάλεσαν, καὶ ἀπλῶς εἶπεν πολλὰ καλὰ ἔργα καὶ θεάρετα, εἰς δόξαν αὐτῆς ἐτέλεσαν, καὶ ἠγάλλετο ἡ Ἐκκλησία τῷ Χριστῷ, πῶς ἐλύθωσαν ἀπὸ τῶν ἀθέων Τυράννης, καὶ ἐδόξαζε τὸν Παντοδύναμον Θεὸν, ὅπῃ ἔπαυσεν ἡ μεγάλη φερίνα τῆς διωκτικῆς καὶ ἀκαταστάσεως θάλασσα, καὶ ὅλη ἡ Οἰκουμένη ἠγάλλετο. μόνος δὲ ὁ χαίρενακος ὄφις καὶ φθονερὸς ἐπικραίνεται, καὶ μὴ ὑποφέρειν τοιαύτην πληρῶς θανάσιμον, ἐγύρασε ἔσπον καὶ μέθοδον, νὰ ἐμποδίσῃ τῷ Δισεβῆει. καὶ καθὰς ποτὲ ἔβαλε τὸν ὄφιν μέσον καὶ ὄργιστον πρὸς τῷ Εὐάν, καὶ τὴς ἐξώρισε μετὰ τὸν Ἀδάμ ἀπὸ τὴν Παράδεισον, ἔτω καὶ τότε ἐδοκίμασε καὶ μέσσω τῆς Ἑβραίων, ἐν δυνωτῇ νὰ σβύσῃ τῷ Δισεβῆει. ὁ δὲ ἔσπος αὐτῆς τῆς μηχανῆς ἔτος ἔγιε.

Τὸν καιρὸν ἐκείνον εἰσέεικετο ἡ Μήτηρ τῷ Βασιλέως Ἑλένη εἰς τῷ Ἐπαρχίῳ τῆς Βιθυνῶν, ὅτι ἐκεῖ ἐβλήθη. πρὸς αὐτῷ ὑπῆγαν τινὲς Ἰουδαῖοι λέγοντες, ἔργον καλὸν ἔκαμψ ὁ Βασιλεὺς, νὰ ἀπαρνήθῃ τὰ Ἑἰδωλα. ἀλλὰ πάλιν ἔπεσον εἰς ἄλλῳ πλανίῳ παρόμοιον, νὰ προσκυμᾷ εἷα κατὰ δεικνὸν ἀνθρώπων, τὸν ὁποῖον ὡς καὶ ἔργον οἱ Πατέρες μας ἐσαύρωσαν. λοιπὸν ἐν ἀγαπᾷς αὐτὸν ὡς τέκνον σε, συμβέβησον αὐτὸν, νὰ προσκυμᾷ μόνον τὸν αἰῶνιον Θεὸν, καὶ νὰ τὸν κάμῃ πολυχρονον, καὶ νὰ τὸν δοξάσῃ καὶ εἰς τῷ μέλλουσῳ ζωῷ ἀπελόβηται. ὡς γυνὴ γέν ὅπῃ ἦτον ἐπίσδισε τῆς μιᾶς Ἰουδαίων τὰ δόλια λόγια, καὶ εἶπε γράμμα πρὸς τὸν Υἱὸν ταῦτα λέγουσα· ἐχάρηκα πολλὰ, καὶ ἐδόξασα τὸν Θεὸν, πῶς ἐλυτρώθης ἀπὸ τῷ πλανίῳ τῆς Ἑἰδωλων, ἀλλὰ πάλιν ἐλυπήθην πῶς ἐπίσδισες εἰς τὸν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον οἱ Ἑβραῖοι ἐσαύρωσαν. λοιπὸν ἀδεκακῶ τῷ Δισεβῆει, νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Παντοκράτορα Θεὸν, ὅπῃ προσκυμᾷ οἱ Ἑβραῖοι, ὅστις εἶναι ἀληθινὸς καὶ Παντοδύναμος, ἐν ἀγαπᾷς νὰ γῆς ἐδῶ πολυχρονος, καὶ νὰ ζῆσῃ καὶ αἰῶνια. ὁ δὲ Βασιλεὺς τῆς ἀνέγραψε τοιαύτῳ ἀποκρίσιν λέγωντας.

Δέσπονα, καὶ Μήτηρ με χαίροις ἐν Κυρίῳ, ἐκεῖνος ὅπῃ κυβερνᾷ ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ ζωοποιεῖ καὶ διαφυλάττει μας, φρονόμησε καὶ ἔγινα Βασιλεὺς, καὶ δεῦν πρέπει νὰ γῆσῃ μετὰ τὸν διεργέτῳ ἀχάριστοι. ἔπαρε γέν τὴς σοφώτερης Διδασκάλης τῆς Ἑβραίων, καὶ ἄς ἔλθῃ νὰ διαλεχθῆσι μετὰ τῶν Ἐπισκόπων τῷ Χριστῷ ἐμποδισθῆν ἡμῶν, καὶ τότε θέλομεν ἐγνωρίσει τὴν ἀλήθειαν, νὰ προσδράμωμεν εἰς τῷ ὀρθόδοξον Πίστιν. ἔγρασο. Τότες ἐδέλεξον οἱ Ἑβραῖοι ἀνδρας δάδεκα τὴς ἐξάρχης τῆς Φαισαίων καὶ ἐξαιρέτης Διδασκάλης, ὅπῃ οὐ μόνον τῷ τῆς Ἰουδαίων γλώσσαν, ἀλλὰ καὶ τῷ Ἑλληνικῷ καὶ Ῥωμαϊκῷ ἠξέδραν καλωτάτα. ὁ δὲ εἰς ἦτον μάγος πολυέξυρος ἀπὸ τῶν ἀλλῶν καὶ πονηρότερος, Ζαμβρῆς ὀνόματι, οἱ τινὲς ἠλθασιν εἰς τῷ Ρώμῳ μετὰ τὴν Αὐγῆσαν Ἑλένην, καὶ ἔπασιν πρὸς τὸν Βασιλέα, νὰ εὔρη καὶ αὐτὸς δάδεκα ἀπὸ τῶν Ἐπισκόπων τῆς Χριστιανῶν, νὰ διαλέγανται μετὰ αὐτῶν, καὶ νὰ φανερωθῇ ἡ ἀλήθεια. ὁ δὲ μακάριος Σίβλερος ἀπεκρίνατο λέγωντας· ἡμεῖς δεῦν ἔχομεν τῷ ἐλπίδα μας

εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων· ὅτι ὅσον ἔχομεν ὀλιγώτερον βοήθειαν εἰς τὴν
 γλῶσσην, τόσον μᾶς βοηθεῖ ἡ θεία δυνάμις περισσότερον. λέγει τὸν ὁ Ἑβραῖος,
 ἀπὸ θέλης νὰ φανῆς ἀριστος ἢ καλὸς διδάσκαλος, δὲν θέλω νὰ μᾶς ἀναφέ-
 ρῃς Εὐαγγέλιον, ἔτε ἄλλα ἐδικάσας βιβλία, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τῆς Προφητίας
 ἃς εἶναι αἱ μαρτυρίαι σου. καὶ ὁ Σίλβεστρος, αὐτὸ εἶχα καὶ ἐγὼ εἰς τὸν νῦν μου,
 ὅτι ὅπου τὰς σᾶς νικήσω μὲ τὰς μαρτυρίας τῆς Διδασκαλῶν σου, τότε δὲν ἔ-
 χετε πλέον σῶμα νὰ σωτύχητε. λέγει τὸν ὁ Ἑβραῖος. ὁ Παντοκράτωρ Θεὸς
 ,, εἶπε ταῦτα· ἴδετε, ἴδετε ὅτι ἐγὼ εἰμὶ Θεὸς, καὶ ἐκ ἐστὶ πλὴν ἐμῆ. λοιπὸν
 ,, εἰ μὴ αὐτὸς λέγει, πῶς εἶναι εἷς μόνος Θεὸς, διὰ τὸ τολμᾶτε ἐσεῖς καὶ ὀνο-
 μάζετε τρεῖς, ὅσα ἐκεῖνον ὅτῃ ὁμολογεῖμεν ἡμεῖς, τὸν ὁποῖον Πατέρα λέγετε,
 δεύτερον τὸν Υἱὸν, ὅτῃ ἐσαύρωσαν οἱ Πατέρες μας, καὶ τρίτον τὸ Πνεῦμα τὸ
 Ἅγιον; καὶ ὁ Σίλβεστρος· ἡμεῖς εἷς Θεὸν ὁμολογεῖμεν καὶ σεβόμεθα, τὸν
 ὁποῖον λέγομεν, ὅτι ἔχει Λόγον, καθὼς λέγει ὁ Προφήτης· τῷ Λόγῳ Κυ-
 ,, εῖς οἱ Οὐρανοὶ ἐσπερώθησαν. Πνεῦμα δὲ λέγομεν, καθὼς εἶπεν ὁ Προφήτης.
 ,, καὶ τῷ Πνεύματι τῆς σῶματος αὐτῆς πᾶσα ἡ δυνάμις αὐτῆς· Υἱὸν λέγομεν ἀπὸ-
 τὸν ἐκεῖνον, ὅτῃ λέγει ὁ Προφήτης, ὡς ἐκ προσώπου τῆς Πατρός· Υἱὸς μου εἶ-
 ,, σύ· ἐγὼ σήμερον γενήνηκά σε· τὸ ὁποῖον σήμερον γενοῖται ἔτι πάντοτε,
 ὅτι εἰς τὸν Θεὸν δὲν χωρεῖ τὸ χθές, ἔτε σήμερον, ἐπειδὴ εἶναι ὑπέρχοντος
 καὶ ἀναρχος, καὶ ἄρχη τὸν Υἱὸν ἀεὶ καὶ πάντοτε, ἐπειδὴ δι' αὐτὸ λέγει εἰς τὴν
 ᾠδῆσιν, ποιήσωμεν ἀνθρώπον κατ' εἰκόνα ἡμετέρων. καὶ δὲν εἶπε ποιήσω, ἔτι
 νὰ φανερώσῃ καὶ τὸν Υἱὸν ὁμοῦσιον. καὶ ὁ Ἑβραῖος. δὲν ἠμπορεῖ νὰ δεχθῇ
 αὐτὴν τὴν Πίσιν νῆς ἀνθρώπινος, νὰ ὁμολογᾷ Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα
 Ἅγιον. λέγει τὸν ὁ Σίλβεστρος· δὲν το ἀναγνώθεις εἰς τὸν Δαβὶδ λέγοντα·
 εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου. Υἱὸς μου εἶ σύ; καὶ εἰς
 ,, ἄλλον τόπον. αὐτὸς ἐπικαλεῖσεται με, Πατὴρ μου εἶ σύ· καὶ πάλιν ἔτι τὸ
 ,, Πνεῦμα λέγει· τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀναιδέλης ἀπ' ἐμῆ. καὶ πάλιν τῷ
 ,, Πνεύματι τῆς σῶματος αὐτῆς πᾶσα ἡ δυνάμις αὐτῆς. τότε εἶπεν ὁ Βασιλεὺς,
 ,, θαυμάζομαι, πῶς νικῶνται οἱ Ἰουδαῖοι μὲ τόσας μαρτυρίας τῆς γραφῶν αὐ-
 τῆς καὶ πάλιν ὡς φιλόνομοι ἀντιλέγουσιν. ἴδτε ὅτῃ ἐγνωρίσετε φανερά μὲ μαρ-
 τυρίας ἐδικάσας, πῶς εἶναι βέβαια Πατὴρ, Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον. λοιπὸν
 δὲν κάμνει χρεία νὰ πολυλογᾶτε πλέον δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, μόνον εἰ
 ἔχετε ἄλλω διαφορᾷ, ἔτι ταύτῃ σωτύχητε. καὶ ὁ Ἑβραῖος, εἰς τὸ Εὐαγγέ-
 λιον σου λέγει, πῶς ὁ Ἰησοῦς ἐπαρόνοπτεν εἰς τὴν ἡλικίαν, καὶ σοφίαν, καὶ ὅτι
 περὶ ἀρχῆς ἀπὸ τὸν ἄβραμ, ἔπειτα τὸν ἐπαρόδοσεν ὁ μαθητὴς, καὶ τὸν ἔδε-
 σαν, καὶ ἐνέμπαιξαν, καὶ μαζίζαντες αὐτὸν ἐσαύρωσαν, καὶ ἀπέδειξαν. λοιπὸν
 εἰ μὴ ἦτον Θεὸς, πῶς ἐπαθε; λέγει τὸν ὁ Σίλβεστρος, ὅσα ταῦτα οἱ Προφῆται
 ἐκήρυξαν, καὶ ἄκουσον. ὁ Ἠσαΐας λέγει ταῦτα, ἔτι τῆς Χειρὸς τῆς ἀπορίας ἡ-
 ,, νισιν. ἴδτε ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καὶ τέξεται Υἱὸν, καὶ καλέσῃσι τὸ ὄνο-
 ,, μα αὐτῆς Ἐμμανὴλ. ὁμοίως εἶπε καὶ ἄλλας πολλὰς προφητείας ὁ σοφὸς
 Σίλβεστρος, ἔτι τῆς ἀνατροφῆς τῆς Χειρὸς, καὶ ἔτι τὸ πάθος καὶ τῆς ἀνάστα-
 ,, σιν, ἡ γέννησι. ὁ ἐδῶν ἄρτις μου ἐμεγάλυνον ἐπ' ἐμὲ περὶ τὸν ὄνομα.
 ,, τὰ ἐμάτια μου. ἔδωκεν εἰς τὸ βρῶμά μου χοιλίῳ. καὶ ἄλλα ῥητὰ διάφορα,
 τὰ ὁποῖα ἠξέουρμεν ἅπαντες· εἰς δὲ τὸ τέλος ἔφερε τὸ ῥητὸν τῆς Ἰερεμίας, ὅτι
 ,, λέγει, ἐν τῇ ταφῇ αὐτῆς οἱ νεκροὶ ζωοποιηθήσονται, ὅτι τὸν καιρὸν ἐκεῖνον

(Ζαμ)

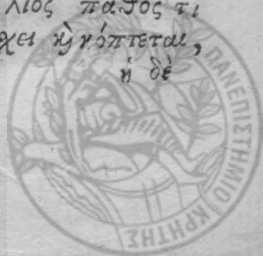

(Ζαμβρῆ) ὅτε ἐσαυράθη ὁ Δεσπότης Χριστὸς καὶ ἐπέφη, οἱ πάφοι ἀνοίχθησαν, καὶ πολλοὶ νεκροὶ ἀπεστάθησαν, ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη, καὶ ἐχίθη τὸ Ναεὶ τὸ καταπέτασμα, καὶ σεισμός μέγας καὶ φοβερός ἐγένετο, ὅθεν καὶ οἱ Ἑβραῖοι τὸν Χριστὸν Υἱὸν Θεοῦ ἠμολόγησαν.

Λοιπὸν ὡς Ἰεδαῖε ἐὰν δυναθῆς νὰ ἀποδείξῃς, πῶς δὲν εἶπασιν οἱ Προφηταί σας τὰ ἀνωθεν λόγια, μετ' ἐνίκησες ὡς φεύσω καὶ φλύαρον, εἰδὲ καὶ εἶναι ἀλήθεια πῶς τὰ εἶπασιν οἱ Προφῆται, εἶναι χρεία νὰ τὰ σέξῃς καὶ ἐσύ ὡς ἀληθέςατα, νὰ ὁμολογήσῃς τὸν Χριστὸν Θεὸν καὶ ἀνδραῖον. καὶ ἀνδρῶ το εἰπῆς θεληματικῶς σε, σωτικῶς σε τὸ μαρτυρᾶς εἰς τὸ πείσμα σε, λέγωντας τοὺς Προφήτας ἀληθινὰς, καθὼς εἰσὶν ἀφ' ὁδῶσάτα. εἰ δὲ καὶ εἰπῆς πῶς ἐφεύθησαν, ἐχάλασες τὴν θρησκείαν σε. τότες ἐχάρη ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸν σοφώτατον αὐτὸν τὸν Σίλβεστρον συλλογισμὸν, καὶ λέγει πρὸς τὰς Ἰεδαῖας· δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἀντισησῆτε πλέον τίποτα, ἐπεὶδὴ αἱ γραφαί σας ταῦτα ἐκήρυξαν. τότε λέγει πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον, ἐκεῖνα ὅτε εἶπασιν οἱ Προφῆται ἄλλες, τὰ σρέφετε ἐσεῖς πρὸς τὸν Χριστὸν φεύματα. λέγει πρὸς ὁ Σίλβεστρος. εὐρήτέ μου ἄλλον τινὰ νὰ ἐξηγήθῃ ὑπὸ Παρθένον κόρην, καὶ νὰ ἐσαυράθῃ, καὶ ν' ἀνεστήθῃ τριήμερος, καὶ τότε νὰ ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ πῶς δέντε εἶπασιν ἄλλο τὸν Χριστὸν. αὐτὰ καὶ ἕτερα λέγων ὁ Σίλβεστρος, καὶ ἐναντιῶμενος ὁ Ζαμβρῆς καὶ οἱ λοιποὶ Ἰεδαῖοι, ἐτέρασεν ὥρα πολλή. ὅθεν ὁ Βασιλεὺς ἐβαρέθη πρὸς Ἑβραῖας, ὅτι ἐλεγον τινὰ προβλήματα ἀχρησά καὶ μάταια ὑποδείγματα, καὶ ἤθελε νὰ κάμῃ τέλος, νὰ λάβῃ τὴν νίκην ὁ Σίλβεστρος, ἀμὴν ἄλλο νὰ μὴ ἀδραπονεθῶν οἱ Ἰεδαῖοι, τὰς ἠρώτησεν ἐὰν εἶχασιν νὰ εἰπῶσιν ἄλλο τίποτες; εἰς δὲ ἀπ' ἐκείνης ἀπεκρίνατο λέγωντας ἀκόμη δὲν εἶπον ὁ Σίλβεστρος τίποτας. ἡμεῖς τὸν ἠρώτησαμεν νὰ εἰπῇ πῶς ἐπαθῆν ὁ Χριστὸς, ἐὰν ἦτον Θεός; καὶ αὐτὸς μόνον ἀπέδειξεν, ὅτι ἐγένεν ἀνδραῖος. ταῦτα λέγων, σρέφει τὸν λόγον πρὸς τὸν Σίλβεστρον λέγωντας· ἀδύνατον εἶναι νὰ μετ' ἀποδείξῃς εἰς εἷνα ὑποκείμενον δύο ἐσίας, καὶ νὰ πάχῃ ἢ μία ὑβριν καὶ βάσανον, καὶ ἢ ἄλλη νὰ μείνῃ ἀμέτοχος πάθος καὶ ἀβλαβός. λέγει τὸν ὁ Σίλβεστρος, ἀμὴν ἀν' σὲ τὸ ἀποδείξω, ὁμολογᾶς ἐμφορῶν τῶν παρόντων Ἀρχόντων, πῶς ἐνίκηθης, ἢ πάλιν μελετᾶς νὰ ἀπείρῃς ἄλλα νεώτερα ζῆλῆα; τότες ὁ Ἰεβαλ Ἰεδαῖος ἔμεινε σιωπῶν. ὁ δὲ Βασιλεὺς εἶπε, ἐὰν αὐτὸς δὲν ὁμολογήσῃ τὴν νίκην, οἱ παρεστῶτες τὸ θέλον εἰπῶ εἰς τὸ πείσμα σε, μόνον εἰπέ τὴν ἀποδείξιν. ὁ δὲ Σίλβεστρος ἐπίσασε τὴν ἀλεργίδα τὴν Βασιλέως λέγωντας, μετ' αὐτῆν τὴν πορφυρίδα ἐνίκησα τὸν ἀντίπαλον, ὅτι ἐπέτο τὸ ρεχον ἦτον μετὰξί ἄσπρον πορπύτερα, καὶ μετ' αὐτὸ τὸ αἷμα τῆς κογχύλης τὸ ἔβαφαν, καὶ ἐπῆρε τὴν κοκκίνην χροάν αὐτῆν, ἐπειτα ὑσερα τὸ ἐκλασαν καὶ ἔφανον ἰμάτιον, τὰ ὅποια ὄλα βάσανα ὑπομένει τὸ μετὰξί, ἢ μαλὶ τύχη, ἢ ἄλλο τίποτας, ἀμὴν ἢ βαφὴ τῆς βασιλικῆς ἀξίας δὲν πάχει, ἔπε ὑβρίζεται. τὸ αὐτὸ ὄντως ἐγένετο καὶ εἰς τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ ὅποιον ἐπαθε μὴ μόνον ἢ Σάρξ, ἀμὴν ἢ Θεότης, ὅτε λογῶται ὡς ἢ βαφὴ, ἔμεινεν ὡς ἀπαθῆς ἀμέτοχος πάσης ὑβρεως.

Εἰὰν δὲν σε φθαίνει ὡς Ἰεδαῖε μόνον αὐτὸ τὸ ὑπόδειγμα, ἀπυσσον καὶ δεύτερον, καὶ τρίτον εἰς ἐξῆς τῆς ὁμοσεῖα Τριᾶδος. ὅταν κόπτη τινὰς εἷνα δένδρον, καὶ δίδει ἢ ἀκτῖνα τῆς Ἡλίου εἰς αὐτὸ, λαμβάνει ὁ ἥλιος πάθος τί ὅπου τὸ δένδρον κόπτεται; ἐχί, ἀλλὰ μόνον τὸ ξύλον πάχει καὶ κόπτεται,

ἢ δὲ

ἡ δὲ λάμψις τῆς Ἡλίας μὴ εἶ ἀβλαβῆς καὶ ἀπαθῆς ὡς πρότερον. λέγει τὸν ὁ Ἑβραῖος, ἀδρακαλῶσε εἰπέ με καὶ τὸ τρίτον, νὰ μὲ θεραπεύσῃς καλῶτερα. καὶ ὁ Σίλβεστρος. ὁ σίδηρος ὅπῃ σφυροκοπῆ ὁ χαλκὸς, ὅταν τὸν εὐγάλη ὑπὸ τῆς φωτίαι εἶναι ὑπόδειγμα σαφέστατον, νὰ θεραπεύσῃ κατ' οὐκ φιλονεικῶν, ὅτι κατὰ τὸ πῦρ δὲν ὑποφέρει ὑβρῆν τινά, ἀλλὰ μόνον ὁ σίδηρος σφυροκοπᾶται καὶ κόπτεται, τοιαυτῶς καὶ ἡ Θεότης ἐμεινὼν ἀπαθῆς ὡς ἄλλος, καὶ μόνον ἡ σὰρξ τῆς Χριστοῦ ἐβασανίσθη. ταῦτα ἀκέσσαντες οἱ παρεστῶτες ὅλοι εὐφάνισαν τὸν σοφώτατον Σίλβεστρον, καὶ προσάσκει ὁ Βασιλεὺς, νὰ παύσῃς τῆς διάλεξι. ὁ δὲ Ἅγιος δὲν ἠθέλησε, ἕνετι μόνον μὲ τῆς δέκα Φιλοσόφους ἐδιδίχθη, οἱ δὲ ἄλλοι δύο δὲν εἶχασιν συντυχὴ ἀκόμι τίποτος. ὁ δὲν ἔδει νὰ μὴ ἀδρακονεῖεν, εἶπε πρὸς τὸν Σιλεὼν (ὅστις ἦτον ὁ εὐδέκατος) εἰὰ εἶχε νὰ κάμῃ τινὰ ἐρώτησιν; ὅστις εἶπεν αὐτῷ, δικαίως ἀνακρίνεις τὰ ἀράγματα. εἰπέ μας λοιπὸν εἰὰ εἶπον οἱ Προφῆται τὰς αἰτίας τσαύτης ὑβρεως, τῆς ποσῆς πάθος, ἦγεν ἕνετι νὰ λάβῃ ὁ Χριστὸς τὸσον ἄχνημον, καὶ κατηχυμῆθον θάνατον, καὶ δὲν ἐλύθῃ με ἄλλον τρόπον τὸν ἀνθρώπων; εἰς ταῦτῃ τῆς ἐρώτησιν ἔδωκεν ἀπάντησιν ἀρέπεσαν ὁ Σίλβεστρος, τῆς ὁποῖαι δὲν γράφουσι εἰς πλάτος καὶ λέξι, ἀλλὰ συντομίαν. καὶ τῆς ἀπέδειξεν, ὅτι δὲν ἔφραπε τῆς ἀκρας δικαιοσύνης τῆς Θεοῦ νὰ μᾶς ἐλοδωθῆσιν ἀλλέως, ἀλλὰ νὰ γῆν ἡ διόρθωσις ἀρμόδιος καὶ ἐνωτία τῆς ἀδραβάσεως. ἦγεν κατὰ τὸν δαίμων ὑπάτησε τὸν ἀνθρώπων, καὶ τῆς Παραδείσου με τὸ ξύλον τῆς βρώσεως ἐξώρισεν, ἕπως ὁ θεῶν ἀνθρώπος με τὸ ξύλον τῆς Σταυρῶς ἐνίκησε τὸν ἀντίπαλον, καὶ ἀνέστησεν τὸν ἀνθρώπων, καὶ τὸν ἔβαλε πάλιν εἰς τὸν Παράδεισον. „ ξύλον ἧδ' ἔδει τὸ „ ξύλον ἰάσασθαι, καὶ πάθει τῆς ἀπαθῆς τὰ ἐν ξύλῳ λῦσαι πᾶσιν τῆς καται- „ κείτω. ἐδώκετο ὁ Θεὸς νὰ προσάξῃ εἰς ἅπαντα Ἄγγελον νὰ σαρκωθῆ, νὰ μᾶς λυθῆσιν, ἀλλὰ δὲν ἦτον ἐκεῖνος τὸ αἷμα καὶ πάθος ἀντάξιον ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος. ἀλλ' αὐτὸς ὁ Πανάγαθος ὅπῃ μᾶς ἐπλασεν ἐκ τῆς μητρὸς εἰς τὸ εἶναι, αὐτὸς μᾶς ἔδωκε καὶ τὸ εἶναι, ἀλλὰ νὰ ἐμεινὼν ὄχι τῆς Ἀγγέλου ὑπόχρεοι ἀλλ' αὐτῆς τῆς Ποιότητος καὶ Σωτηρῶς μας, νὰ φυλάττωμεν ὅλα τὰ ἀράγματα. ταῦτα ἀκέσσαντες οἱ παρεστῶτες, οἱ μὴ Χριστιανοὶ ἐχάρησαν, οἱ δὲ Ἑβραῖοι ἐμεινὼν ἀφῶνοι, μὴ δυναμένοι νὰ ἀντισταθῶσι πλέον. ὁ δὲ Ζαμβρῆς ὡς πονηρὸς ὅπῃ ἦτον καὶ πολυμήχανος, ἔβαλεν εἰς τὸν νῦν τῆς μίαν πανερχίαν (ἡ ὁποῖα τῆς ἔγινεν αἰτία νὰ καταιχυωθῆ χειρότερα, καὶ νὰ πέσῃ εἰς τὸν λάκκον, ὅπῃ ἠτοίμασε) καὶ λέγει πρὸς τὸν βασιλέα.

Δέσποτα, ὁ Σίλβεστρος εἶναι πολὺλογος, καὶ μᾶς νικᾷ εἰς τῆς διάλεξι, ἀλλὰ ἀς ἀφήσωμεν τὰ λόγια, ὅτι τὰ ἔργα εἶναι πισώτερα. προσάξον νὰ φέρῃς ἐδῶ εἰς ταῦρον ἄγγελον, καὶ τότε νὰ ἐγνωρίσῃς τῆς Θεοῦ μας τῆς δυνάμιν, τὸ ὄνομα τῆς ὁποῖαι εἶναι τὸσον φοβερὸν, ὅπῃ δὲν δυνάται κάμῃ ἀκοή νὰ τὸ ἀκέσῃ, νὰ μὴ ὑποθῆναι παράτα. ἀλλὰ τῆτο οἱ ἀποστόλους μας, ὅταν ἦσαν ἐλθόντες νὰ θυσιάσῃν μεγάλῃς Ταύρος, ἔλεγον εἰς τὸ ἀπὸ τῆς ζωῆς τὸ θεῖον ὄνομα, καὶ εὐθύς ἐτελεύτη. ἀς εἰπῇ γὰρ καὶ ὁ Σίλβεστρος τὸ ὄνομα τῆς Θεοῦ εἰς τὸ ἀπὸ τῆς Ταύρου, καὶ εἰὰ τελοθῆσιν, τὸν ἀληθινὸν σέβεται, εἰδὲ καὶ μείνη ζωντανός, νὰ τὸ εἰπῶ καὶ ἐγὼ, καὶ εἰὰ τότε τελοθῆσιν ὁ Ταῦρος, νὰ μὴ πεισεύσῃτε. ἐπαρεκάλεσεν ἔν τὸν βασιλέα ὁ Σίλβεστρος καὶ ὄλλῃ τῆς Σύγκλητον, νὰ στείλῃν ἀνθρώπους, νὰ φέρῃν τὸν ἀγριώτερον Ταῦρον, ὅπῃ εὔρεσι, καὶ ἤφε-
ραν

ράν εἶα, ὅπῃ δὲ εὐδύνοντο, νὰ τὸν κρατῆν μὲ χροινία ἄνδρες τελείονται. ὁ μὲν ἔν Σίλβεσρος εἶπε πρὸς τὸν Ζαμβρῖν πρότερον. εὐὰ ἀκοῇ δὲ ὑποφέρει νὰ ἀκῆσῃ τῷ Θεῷ τὸ ὄνομα, πῶς τὸ ἦκουσες ἐσὺ, καὶ δὲ ἀπέθανες; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. ἐπὶ τὴν ἡμέραν ἐνήσθουσα, δεόμενος νὰ μὲ τὸ φανερώσῃ ὁ Κύριος, καὶ τότε εἶδα μίαν λευκῆν ἀργυρῶν γεμάτῳ νερῶν, καὶ εἶα δάκτυλον καὶ τὸ ἐσημάδουσα εἰς τὸ ὕδωρ, καὶ μὲ βίας καὶ κόπῃ πολλῆ τὸ ἐπέκασα. εὐὰ οὖν εἴπῃς καὶ σὺ εἰς τὸ ἀφτί τῷ Ταῦρον αὐτὸ τὸ ὄνομα, Σίλβεσρε, καὶ πελοῦσῃ, ἀληθῆς εἶναι ἡ Πίσσιςσα. λέγει τὸν ὁ Σίλβεσρος· ὁ Θεὸς με ἐμῆα δὲ δίδει θάνατον, ἀλλὰ μᾶλλον ζωὴν καὶ μακαριότητα.

Τότε ὁ Ζαμβρῖς μὲ πολλῶν ὑπερφανίαν καὶ ἔπαρσιν, ἐσύμωσεν εἰς τὸν Ταῦρον, καὶ ἐλάλησε μουσικὰ τὰς μαντείαις τε, καὶ παρόδους τὸ ζῶον ἡρώδημον ἐν ἔξομον ὀξέφυξεν. οἱ μὲν ἔν Ἰεδαῖοι ἐχάρησαν, καὶ ἐφώναζαν θευγελεῖντες τὸν Σίλβεσρον. αὐτὸς δὲ ἀέβη εἰς τόπον ὑψηλόν, καὶ προσάσκει νὰ σιωπήσων ὅλοι, νὰ ἀκῆσῃ πᾶς εἶας τὸν λόγον τε, ἔπειτα ἐκήρυξε ταῦτα μεγαλοφώνως καὶ λέγει τῷ· ἐγὼ κηρύττω τὸν Δεασότῳ Χεισὸν, ὅπῃ φωτίζει τυφλούς, λεπρῶς καθαρίζει, πῶδάλυτῳ ἐγείρει, νεκρῶς ἀνάσσει, καὶ ἰατρῶν πᾶσαν ἀδύνατον. ὅσον φανερόν εἶναι, ὅτι ὁ Ζαμβρῖς δὲ ἀνόμασε τὸν Θεόν, ἀλλὰ τὸν ἑξέβολον, ὅστις ἠμπορεῖ νὰ δώσῃ ὡς φονδὸς καὶ ἀνθρωποκτόνος θάνατον, ἀμὴ νὰ ἀνάσῃσῃ τινὰ δὲν δύεται. λοιπὸν ὁ Ζαμβρῖς εὐὰ θέλησῃ νὰ σὲ πισύσωμῃ, ἀνάσῃσῃ τὸ ζῶον, καθὼς αὐτὸ ἐθανάτωσες, καὶ τότε ὅλοι μας νὰ πισύσωμῃ εἰς τὸν Θεόν σε. τότε ὁ Ζαμβρῖς ἔχισε τὸ βεχόν τε λέγωντας· βλέπεις Βασιλεῦ πολύχρονε, πῶς τὸν ἐνίκησα μὲ τὰ ἔργα, καὶ πάλιν πάχει νὰ μᾶς συγχύσῃ μὲ τὰς πανουργίας καὶ φλυαρίας τε; λέγει τὸν ὁ Βασιλεὺς. καλὰ σὲ λέγει ὁ Σίλβεσρος, ὅτι ὁ ἐλεῆμων Θεὸς δίδει ζωὴν τοῖς πᾶσι, καὶ ὄχι ὄλεθρον. λοιπὸν ἡ ἀνάσῃσῃ τὸν Ταῦρον νὰ σὲ πισεύσωμῃ, ἢ νὰ σὲ θανατώσω ὡς πλάον καὶ γόντα, νὰ μὲν δονῆσῃ τὰς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἀπώλειαν. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· αὐτὸ δὲ Βασιλεῦ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ κενείας ἀνθρώπος. λέγει τὸν ὁ Σίλβεσρος, ἀμὴ εὐὰ ἐγὼ τὸν ἀνάσῃσῃ, ἐπικαλέμῃ τῷ Δεασότῳ Χεισῷ τὸ ζωσποῖον καὶ σωπείον ὄνομα, τί νὰ σὲ κάμωμῃ; ὁ δὲ Ζαμβρῖς ἀπεκρίνατο· εὐὰ ἐπέτας εἰς τὰ ἐραῖα, δὲν δύεσαι νὰ τὸν ἀνάσῃσῃς. τότε ὁ Βασιλεὺς ἐθυμάθη, καὶ λέγει τῷ· θαυμάζω Ζαμβρῖς τί τὴν ἀνάσῃσῃσῃ. ἐσὺ εἶπες νὰ λείπῃ τὰ λόγια, καὶ μόνον ἔργα νὰ γίνωνται, καὶ πῶρα αὐτὸς ὑπόχεται νὰ τὸν ἀνάσῃσῃ, καὶ σὺ λέγεις πῶς εἶναι ἀδύνατον; ἀμὴ ἀν κάμῃ τὸ ἔργον, καὶ ἀνάσῃσῃ τὸν, σέργετε νὰ πισεύσητε εἰς τὸν Χεισὸν ἅπαντες; οἱ δὲ Ἰεδαῖοι νομίζοντες τὸ ἀδύνατον, ἔταξαν λέγοντες· μὰ τὴν σωπείαν τῆς Βασιλείας σε, εὐὰ ἐκ νεκρῶν ἀνάσῃσῃ τὸν Ταῦρον ὁ Σίλβεσρος, νὰ ἡρώδημῃ Χεισιανοὶ πάραυτα. τότε ὁ Ἅγιος κλίνας εἰς τὴν γῆν τὰ γόνατα, ὑψωσε πρὸς Οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, καὶ ἔκαμε μὲ δακρῶν μουσικὰ πρὸς Κύριον δέσιν. ἔπειτα ἠγέρθη, καὶ λέγει ταῦτα μεγαλοφώνως, νὰ τὸν ἀκῆσῃσῃ ἅπαντες. Δεασότα Κύριε Ἰησοῦ Χεισὲ Υἱὲ τῷ Θεῷ, δεόμεναι καὶ παρακαλῶ τὴν ἀγαθότητά σε, νὰ ἀνάσῃσῃς τῷ τὸ ζῶον (ὅπῃ ὁ Ζαμβρῖς ἐθανάτωσεν ἐπικαλέμῃ τὸν ἑξέβολον) ἕνα νὰ ἐγνωρίσῃ πᾶς ὁ λαὸς τὴν μεγάλῃ σε δύναμιν, νὰ πισεύσῃν εἰς τὸ πανάγιόν σε ὄνομα· ἕως εἰπῶν, ἐφώνησε πρὸς τὸ ζῶον λέγωντας. Εἰς τὸ ὄνομα τῷ Δεασότῳ μας Ἰησοῦ Χεισῷ, ὅπῃ

ἐσαυράθη ἐπὶ Ποντίε Πιλάτῃ, ἔγειραι, καὶ σαμάρησιν μετὰ πᾶσαν ἡμεροπότην. τότε ὁ Ταῦρος ἠγέρθη (ὡς τὸ θαύματος) καὶ πλησιάσας ὁ Ἅγιος, ἔλυσε ὅλα τὰ χοινία, λέγωντας· ὕπαγε εἰς τὸν τόπον σου ἡμερος, καὶ μὴ πολμήσης νὰ βλάβῃς κανένα πρόποτε, ἔτε ἄλλος νὰ σε βλάβῃ ἐσαῖα, ἔτε νὰ σε φοβώσῃν, ἀλλὰ ὅταν ζήσης τὸν δευτεταγμῆον καιρὸν, νὰ τελωθήσης φυσικὸν θαύματον. τότε οἱ Ἰουδαῖοι ἰδόντες τοῦτον θαῦμα θξάσιον θξέστησαν, καὶ πίπτοντες εἰς τὰς πόδας τοῦ Ἁγίου ἐδέοντο, νὰ τὰς συγχωρήσῃ τὴν ποροτέραν ἀσέβειαν. ὁμοίως καὶ ὁ ἀσεβέστατος Βασιλεὺς ἐπροσκύνησε καὶ ὠφῆμισε τὸν Ἅγιον, ὡσαύτως καὶ ἡ Βασίλισσα, καὶ οἱ ἐπίλοιποι Ἄρχοντες, ζητῶντες τὸ Ἅγιον Βάπτισμα. Ὁ δὲ Μακάριος Σίλβεστρος κατηχήσας αὐτὰς, Ἰουδαίους καὶ Ἑβραίους, τὰς ἐπαρέσχε νὰ κησώσῃν καὶ τὴν τάξιν τὸσας ἡμέρας μετὰ ἐλεημοσιῶν καὶ δάκρυα, καὶ τότε τὰς ἐβάπτισεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ὡς πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις εἰς τὰς αἰῶνας τοῦ αἰῶνων. Ἀμήν.

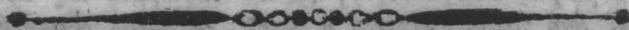
Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι, Ι.

Τὸ Ὅσιον Πατρὸς Ἡμῶν

Μ Α Ρ Κ Ι Α Ν Ο Τ.

ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας.

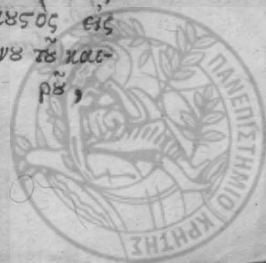

Πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα αξιοθαύμαστα πράγματα σεμνύουσι καὶ ἐγκαλλωπίζεν αὐτῷ τὴν Βασίλισσαν τοῦ Πόλεως. Θρόνοι τοῦ Βασιλείου, πλεῖτος καὶ κάλλη θξάφορα, ἡ μεγαλότης, ἡ θξείσις τοῦ τόπου, τὰ ἀνίκητα τείχη, καὶ ἄλλα πολλὰ ἄξια ἐπαίνων καὶ διηγήσεως. ἀλλὰ ὅλα ταῦτα δεύτην σολίζουσι τὸσον, ὅσον οἱ βίοι τοῦ ἐναρέτων ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι τὴν ἀραιζουσι θξελωτότερον ἀπὸ ταῦτα, καὶ τῆς δίδουσι μεγάλῃν ἀφέλειαν, ὅτι πολλοὶ θαυμάσιοι ἀνδρωποὶ ἐβρηνήθησαν καὶ ἀνεθράφησαν εἰς αὐτῷ, οἱ ὅποιοι τὴν σολίζουσι μετὰ τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ τὴν κοσμιότητα καὶ δωρέπειαν. Ὡς ἀπὸ τὰς ὁποῖας εἶναι καὶ ὁ Θεὸς ἐπὶ Μαρκιανὸς, ὅπῃ ἐορτάζομεν σήμερον.

Ὁυτος ἠώθησεν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ συνωνύμου αὐτοῦ Μαρκιανῶ. οἱ γονεῖς του ἦσαν ἀπὸ τῆν Ρώμην, ἀπὸ ἁλῶθ θξελφανέσαστον καὶ ὑπέρλαμφορον, εἰς τὴν ἀξίαν καὶ χθῆματα πλεῖστοι, εἰς δὲ τὴν ἀσέβειαν πλεσιώτεροι. ἀφ' ἑ δὲ ἔμαθε τὰ θεάματα, ὑπῆγε μετὰ τὰς γονεῖς, καὶ ἐκατόκησαν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν. καὶ ἐκεῖ ἐπαιδούθη ὁ νέος καλύτερα ὅχι τὸσον τὴν κάτω φιλοσοφίαν, ἀλλὰ πολλῶν μᾶλλον τὴν μείζονα καὶ τελειότεραν. ὅθεν ἔγινον ὀξαικτος εἰς ὅλης καὶ περιβόητος. καὶ βλέπων τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ ὁ Πατριάρχης ἐκείνου τοῦ και-

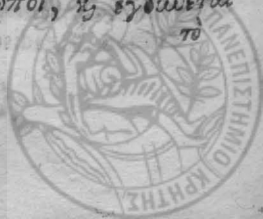
Nuovo Paradiso .

V

ρῆς, τὸν ἐχειροτόνησε καὶ πᾶν πρεσβύτερον, ἔπειτα καὶ Οἰκονόμον τῆς μεγάλης
 Ἐκκλησίας, ὅχι νὰ ζητήσῃ ἐκεῖνος τοιαύτην ἀξίαν, ἀλλὰ συνικώς τε καὶ τῆς
 αὐτοῦ πολιτείας αὐτῆς τὸν ἐψήφισαν. ἀλλὰ πρῶτα μὲν ἔγιναν ὕστερα. τότε δὲ
 ὅταν ἦτον ἀκόμη νέος, ὡς ἔλαβε τῷ Γερουσίῳ, οἱ γονεῖς αὐτῆς ἐτελεύτη-
 σαν, καὶ λαμβανώντας τὸν πολλὴν αὐτῷ πλῆτον, καὶ Θεμισίαν λαμπρὰν, δού-
 τῶν ἑξωδίασεν εἰς ἀνάπαυσιν τῆς σώματος, ἀλλὰ ὡς σοφὸς ὄντως καὶ φιλόθεος
 ἔκαμε συζητησιμὸς αὐτῆς τὰς πρῆτας, διαμερίζοντας εἰς αὐτὰς τὸν πλεον
 ἐλόφθηρα, καὶ αὐτὰς μὲν διηγέτισε σαματικά, χορτάσας πεινασμένους, καὶ ἐν-
 δύσας γυμνὰς, καὶ διπορήσας ὑπὲρ καὶ μηδὲν ἔχοντας. ψυχικὰς δὲ ἀφέλι-
 σε τῆς λόγου τε Θεμιστότερον, Θεσσαυρίζοντας εἰς τὰς Οὐρανὸς ὡς φρόνιμος.
 ἰδοὺ καὶ καὶ θελήματα τῆς σαρκὸς τελείως ἐμίσησε. καὶ ἄλλο δὲν ἦτον ὁ πόθος
 τε, εἰμὴ μόνον νὰ ἀναγνώσῃ τὰς Ἱερὰς Γραφὰς· ὅθεν καὶ ταύτας ἀφελήθη
 πολλὰ, ἀποκρίσας ὅλας τὰς ἀρετὰς εἰς τῆς λόγου τε. ἑξαίρετως δὲ ἐπολέμα
 δυνατὰ μὲ τῷ κοιλίαν καὶ τὰ ὀμμάτια, ἠξέδραντας ὅτι ἀπὸ ταῦτα τὰ δύο
 ξεπύδων οἱ νεώτεροι, καὶ ἔτε ἔφαγε φαγητὰ ἰδοικὰ καὶ νόσιμα, ἔτε ἐκίταξε
 πρόσωπα εὐμορφα ἀγεῦπνα τὸ Θεμιστότερον τῆς νυκτὸς προσδυσχόμενος. οἱ-
 χον εἰς τὰς Ἁγίας Μάρτυρας πολλῶν δούλαβειαν, καὶ ἀποπέριξε τὰς Ναὺς των.
 ὅσοι δὲ ἐχρεάζοντο ἀνακαίνισιν, τῷ ἔκαμνον ἄουνα, καὶ ἔχοντας πόθον πο-
 λὴν καὶ μέριμναν νὰ κτίσῃ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας Ναὸν εὐμορφοῦ, τῆς ἔπα-
 σιν, ὅτι μία γυνὴ καλεμένη Νικὴ ἐχέρδισε, καὶ εἶχε αὐτῇ μεγάλον καὶ ὀπί-
 σθημον εἰς τὸ μέσον τῆς Πόλεως, καὶ τὸ ἐπάλει. ὅθεν ὑπῆγε, καὶ βλέπαντάς το
 πῶς ἦτον ἀρμόδιον, ἐσυμφώνησαν μὲ τῷ γυναικί, καὶ τῆς ἔδωκε δύο χιλιά-
 δας φλοεῖα. ἀλλ' ὁ φθονερός καὶ μισόκαλος ἐμπόδισε πάλιν καὶ εἰς αὐτὸ, δε-
 νὰ μὴ ᾄῃ Ἐκκλησία, τοῦτος εἰκος Θαυμάσιος, καὶ ἔβαλε λογισμὸς κακὸς
 τῆς γυναικὸς, καὶ ἐδλίβετο πῶς ἐπέλιπε τοιαύτῳ οἰκίαν ὑπὲρ λαμπρῶν, ὅτε
 τῷ ἔκτισεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, καὶ δὲν ἐπλήρωσε τῆς αὐθεντίας σπουδο-
 σίαν ὁλοτέλα. ἀπὸ ταῦτα ἐνικήθη ἡ γυνὴ, ὡς γυνὴ ἀμετάβολος, καὶ ἐρε-
 ψε τὰ ἀργύρια. ὁ δὲ Μαρκιανὸς δὲν ἠθέλησε νὰ τῷ δώσας δόση. ἀλλὰ ἐπῆ-
 ρε τὰ χημάτα, ἐλπίζοντας εἰς τὸν Θεόν, νὰ τῆς εἰλήσῃ ἄλλον τόπον καὶ τὸν
 πόθον αὐτῆς ἀρμόδιον. καὶ ἔτως ἔγινε μὲ τῷ θεῖαν πρόνοιαν. ὅτι συνομιλῶν-
 τες μίαν ἡμέραν μὲ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, τῆς ἐρμηνεύσεν εἰς τὰς Ναὸν πα-
 λαιὸν εἰς τόπον καλεμένον Δομνίνα ἐμβόλοισι, καὶ τὸν ἐσυμβάδισε, νὰ ἀνα-
 καινίσῃ ἐκεῖνον, καὶ ἐγίνετο ἑξαίσιος. καὶ ἔτως ἑξωδίασεν ἀναείδμητα ἀργύ-
 ρια, καὶ τὸν ἔκαμε μὲ μάρμαρα, κολώναις, καμάραις, ζωγραφίαις, καὶ ἄλλα
 ὅμοια ποσῶτον ἀραῖον καὶ εὐμορφοῦ, ὅτε οἱ ὀράντες ἐθαύμαζον. ὅταν ἔν-
 κλειώθη τοῦτος Ναὸς Θεμιστοῦ καὶ ὑπὲρ λαμπρῶν, ἐπροσκάλεσε τὸν Πατριάρ-
 χῳ μὲ τὰς κληρικὰς, καὶ τὰς πειρὰς Βασιλεῖς μὲ τὰς Ἀρχοντας νὰ τελέσῃ
 τὰ ἐγκαίνια. λοιπὸν τῆς καβ. Δεκεμβρεῖα ἐσωμάχηθη σχεδὸν ὅλη ἡ Πόλις, καὶ
 ἠτοιμάθησαν νὰ ἱεραργήσῃ οἱ Ἱερεῖς καὶ τῷ σωθήσῃαν. τότε πλησιάζει
 τῷ Μαρκιανῷ εἰς πτωχὸς πολλὰ χρεαζόμενος, καὶ τῆς ἐζήτησεν ἐλεημοσύ-
 νην καὶ τὸν Κύριον.

Ὁ δὲ Ὄσιος ἦτον πολλὰ συμπαθὴς καὶ εὐσπλαγχνος καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε
 τῷ ὄραν ἐκεῖνῳ νὰ τῆς δώσῃ καὶ τὸν πόθον τε ἀργύρια, ἐπῆρε τὸν πτωχὸν
 εἰς μίαν γωνίαν ἀποκρυφα, ὅτε δὲν τῆς ἐβλεπων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐγδύεται

τὸ ῥῆχόν τε, καὶ δίδετο τῷ πτωχῷ, ἵνα μὴ λυπήσῃ τὸν Κύριον, καὶ ἔμεινε μόνον μετὰ τὸ ὑποκάμισον, ἵνα δὲ εἴφορε ποτὲ τὰ δύο ῥάσα, ἀλλὰ μονοχίτων διαγγελικῶς ἐπορεύετο, καὶ τότε ἔβαλε τὰ ἱερατικά, ἐπειδὴ ἔμελλε νὰ συλλεπτουργήσῃ καὶ αὐτὸς μετὰ τὰς ἄλλας Κληρικὰς, καὶ ὑπῆλθε εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα. καθὰς ἐν ἐλευτηργῆσαν, ἔσυρνε πολλὰκις τὸ φελῶν καὶ τὸ ἐσυμμάζωνε. ἵνα νὰ μὴ ἴδωσιν οἱ ἄλλοι Ἱερεῖς πῶς ἦτον γυμνός. ὁ δὲ Ἀρχιερεὺς καὶ οἱ ἐπίλοιποι, κινῶντες αὐτὸν, εἶδασιν θαῦμα φεμτὸν καὶ ἄξιον, ἦγαν εἴφορε σολῶ βασιλικῶ καπέσικτον χρυσοῦφωτον καὶ ὑπερλαμπρον, ὅτε ἀσραπτει, καὶ ὅταν ἀπλωνε τὴν χεῖρα νὰ μεταλάβῃ τὸν λαόν, ἐφαίνετο ἄθροιστέρα ἐκεῖνο τὸ θεοῦφωτον εἶδωμα, καὶ ὅλοι τὸ εἶδασιν. ὅτε οἱ Ἱερεῖς ἐφθόνησαν, καὶ τὸν ἐκαπάβαλαν εἰς τὸν Παριάρχην Γεννάδιον, ὅστις τὸν ἔκραξεν, ἀφ' ἧ ἐτελείωσαν τὴν Ἱερεργίαν, καὶ τὸν ἀνείδισε πῶς ἐτόλμησε νὰ φορέσῃ βασιλικῶ σολῶν, καὶ πῶς τὸν λαμπρῶν καὶ πολύτιμον. ὁ δὲ ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας αὐτῆ μετὰ δάκρυα λέγωντας, ὅτι εἶδασιν φάντασμα. ἀμὴ ἐκεῖνος ἦτον ὀλόγυμος. τότε ἀγαπῶντας τὴν Ἱερατικῶ σολῶν ὁ Ἀρχιερεὺς, εἶδασιν ὅλοι πῶς ἦτον ὀλόγυμος, ὁμοίως καὶ αὐτοὶ οἱ Βασιλεῖς, ὅτι ἔμαθαν καὶ ἐκεῖνοι τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, καὶ τὸν ἐπῆραν εἰς πολλὰν ἀλάθειαν ἅπαντες. καὶ ὅσοι ἦσαν εἰς τὴν βλάβῶν τῆς Ἀρείας, ἵνα τὸ θαυμάσιον αὐτὸ, καὶ ἵνα ἄλλα ὅσα ἔκαμην ὕστερα, ἔφαβίζοντο καὶ ἦρχοντο εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἀκούοντες μάλιστα τὴν γλυκύτατὴν διδασκαλίαν τε. ποτὲ δὲ καιρὸν ἀναψε εἰς εἰς τὸ βόρειον μέρος τῆς Πόλεως, καὶ ἔκαμε τὸ μέρος ἐκεῖνο ἡ φλόξ, βόσκωντας ἕως τὴν νοτικῶν θάλασσαν. ἐκαθμύκλωσε γὰρ ἡ φλόγα καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὴν τῷ Ὁσίῳ, ἦγαν τὴν Ἁγίαν Ἀναστασίαν. ὁ δὲ τῷ Θεῷ ὅπως ἀνθρώπος μηδὲν δειλιάσας, ἀλλὰ ἔχωντας πίσιν εἰς τὸν Θεὸν καθαραὶ καὶ ἀδολον, ἐπῆρε τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον, καὶ ἀναβαίνωντας εἰς τὴν κορυφῶν τῆς Ἐκκλησίας, ἐσαμάτισεν εἰς τὸ μέσον τῆς φλογός, λέγων ταῦτα. Χειρὲ ὁ Θεὸς τῶ Πατέρων ἡμῶν, ὅτε ἐφύλαξες τὰς τρεῖς Παῖδας ὑγιεῖς εἰς τὴν κάμινον, αὐτὸς καὶ σήμερον Δεῦροτα θραψύλαξεν καὶ τῶν τὸν οἶκόν σε ἀβλαβον, τὸν ὁποῖον ἡμεῖς μετὰ πόνον καὶ πόθον πολλῶν ἐπίσημη, καὶ μὴ ἀφήσεις τὸ πῦρ νὰ τὸν ἀφανίσῃ, ἵνα νὰ μὴ μας ονειδίσῃ οἱ Ἀρειανοί. ἀλλὰ δεῖξαι καὶ πῶς θαυμάσιον ἄξιον τῆς σῆς μεγαλωσύνης καὶ ἀγαθότητος, εἰς δόξαν τῶ ὀνόματός σε, καὶ εἰς ἡμῶν τῶ Ὁρθοδόξων δέξαν σε κάυχημά τε καὶ ἀγαθίαμα.

Ταῦτα εἰπόντος τῷ Ἁγίῳ μετὰ ῥῶν δακρύων ἀμέψητον, βλέπεσιν ὅλοι ὅτε ἔσεκαν ἵνα μακρῶν, καὶ σρέφει (ἡ τῷ θαύματος) ἡ φλόγα εἰς τὰ ὀπίσω, ὅτε εἶχε ὅλον τὸν Ναὸν κυριεύμενον, καὶ τότε ἀνακόπτει τὴν ὄρμιν, ὡσπερ νὰ τὴν εἶταχτε μία δυνάμις ἰχυρωτάτη καὶ ἀμαχος, καὶ ἔμεινον ὁ Ἱερός οἶκος, ἐκεῖνος ὅλος ἀπαθής, ὡς οἱ τρεῖς Παῖδες, καὶ ἀβλαβος, καὶ ἔ μόνον ἐπὶ τὸ θαῦμα ἔγινεν εἰς ἐκείνην τὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ ἕτερα κάμπολλα, ἔ μόνον τότε ζῶντος τῷ Ἁγίῳ Μαρκιανῷ, ἀλλὰ καὶ ὕστερα. ὅτι ἀπ' ἔξω εἰς τὸν Νάρθηκα εἶναι μία εἰκὼν τῆς Θεοτόκου ἀνωθεν τῆς ἀραιᾶς πύλης, καὶ κάμνει εἰς τὰς ἀρρώσας θαυμάσια, θραπδύσσα δαιμονῶντας, κληνῆρεις, καὶ ἄλλα πάσθω διάκωσα. ἀλλὰ ἄς ἀφήσωμεν τὰ θαύματα εἰς ἄλλην διήγησιν, καὶ μόνον εἶνα νὰ εἰπῶμεν, ὅτε ἔγινεν ὅταν ἔζη ὁ Ἅγιος, ἵνα νὰ μὴ εὐχαριστῶν ἵνα τὸ ἀποκειμενον. μίαν ἑορτῶν ἦσαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὴν σωμαγμῶν αἰ-

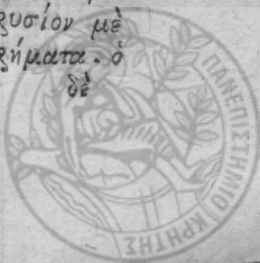

δρες ἢ γυναῖκες, ἢ ἔπεσε μία ἐγγαστριμύη ἀπὸ μίαν καμάραν τῆ ἀριστερῆ
μέρας τῆς Ἐκκλησίας, ἕνεκα ἔσκυψε πολλὰ, ἢ καὶ ἀπὸ σωματικῆν δαίμονος
ἐμποδίθη, ἢ πίπτουσα ἀπὸ τὸσον ὕψος ἔξέφυξε, καὶ ἐγένη εἰς τὸ μέσον τῆς
ἐορτῆς Ἐρῴως πολὺς ἢ δάκρυα. ἀλλὰ ὁ Ἅγιος ἔφεφε τὸν Ἐρῴων εἰς ἀγαλ-
λίαν. ἐσῆκωσε λέγων τὰς χεῖρας μετ' ὅλον τὸν λαὸν κοινῶς προσδουχάμενος,
ἢ παρόδους ἀέση ἢ γυνὴ, ἢ τὸ βρέφος ἐσῆρτα εἰς τὴν κοιλίαν τῆς. ἀλ-
λὰ ἄς ἀφήσωμεν τὰ θαύματα, ἢ ἄς θεάσωμεν τὰ ἐπίλοιπα τῆς διηγήσεως.
ὁ Ναὸς τῆς Ἁγίας Εἰρήνης δὲν ἦτον ἀπὸ τὸ πρῶτον τὸσον μεγάλος, ἔτε εὐ-
μορφος καὶ καλλωπισμῆος, καθὼς θεωρεῖται τὴν σήμερον, ἀλλὰ ὁ πανάγα-
θος Θεὸς ἠθέλησε νὰ γῆναι ταῦτα, ἢ ἀπεκάλυψε ταῦτα πρὸς τὸν Πατριάρχην
Γεννάδιον λέγωντας. καταλύσον αὐτὸν τὸν Ναὸν, νὰ τὸν ἀνακαινίσῃ ὁ θεο-
χόος σε μετ' τὴν σὴν ἀποβίωσιν. ὁ γὰρ Γεννάδιος τελειάσας τὸ θεῖον πρό-
σταγμα, ἀπεπαύθη. ὁ δὲ Μαρκανὸς ἀνάσας αὐτῷ τὴν Θεῖαν Ἀποκάλυ-
ψιν, ἔβαλεν εἰς τὸν νεῦτε, ὡς οἰκονόμος ὅτε ἦτον τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας,
ὅτι εἶχε λόγια τε ἐλεῖν ἢ ὄρασις, ἢ πέρνωτας κρυφὰ ὀλίγας ἀνθρώπους, ὅ-
πῃγε μίαν νύκτα εἰς τὸν ρηθόντα Ναὸν, ἢ προσήνετο τῷ Θεῷ μετ' ἀλά-
βειαν ταῦτα λέγωντας. Ὁ Θεὸς τῆν δυνάμεων, ὅτε ἠδάρισε τὰς βαμῆς τῆν
Εἰδώλων, ἢ μᾶς ἐλύθωσες ἀπὸ τῆν μιανῶν αὐτῆν πλατῶν, προσάσωντας
μας νὰ σὲ οἰκοδομήσωμεν Ἐκκλησίας, αὐτὸς ἢ νῦν ἐπίβλεπον εἰς τὸν τόπον
ταῦτον, ἢ ἀγίασον αὐτὸν, ἢ δυνάμοσον ἡμᾶς νὰ σὲ οἰκοδομήσωμεν τὸν οἰ-
κον, ὅτε ἐπαρόσazes. ταῦτα διέξάμενος, τὲ ἔδωκεν ὕπνον ὁ Κύριος, καὶ τοῦ
φαίνεται εἰς ὀπτασίαν, ἢ δείχνει τὸν τόπον τῆς Ναῦ ἢ τὴν μεγαλοπῆτα.
ἔπειτα ἦκεσε ἢ Θεῖαν φωνὴν ταῦτα λέγωνσαν. Μαρκανέ πάντα δυνατὰ τῶ
πισθόντι. τότε ἐγερθεῖς μετ' φόβον ἢ ἀγαλλίαν, ἀνήγγειλε τὴν ὀπτασίαν
πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ὅς τις τῆ ἔδωκεν ἐξουσίαν, νὰ κάμῃ τὸν Ναὸν καὶ
τὴν ἀνάσσειν ἀπόσazin. ὅθεν εἶχε νὰ γῆναι ἢ οἰκοδομὴ μεγάλη, καθὼς ὁ Θεὸς
τῆ ἔδειξεν, ἔβαλε πρῶτον κόπον ἢ ἐξοδὸν εἰς τὴν θάλασσαν, νὰ βάλῃ τὰ
θεμέλια, ἔπειτα ἢ τὴν ἐπίλοιπον οἰκοδομίαν ἐτελείωσε μετ' ὅσα κίονα καὶ
μάρμαρα, ἢ τὴν ἐσέγασε τὸσον ἐπιπέδεια, καὶ τὴν ἐσκέπασε μετ' ὀλύβδον,
καθὼς τὴν σήμερον φαίνεται. ἢ πάντες ὅσοι τὴν βλέπουν, θαυμάζον τῆν
τείχων τὴν σερρότητα, τῆ ἔδαφης τὴν ὠραιότητα, ἢ τῆν ἄλλων πάντων τὴν
δύμορφιαν ἢ κοσμιότητα.

Εἰς αὐτὸ τὸ καλὸν ἔργον ἐφθόνησεν ὁ δὲ βολος, ἢ ὅταν ἠθέλων νὰ σῆσεν
ταῖς δύο κολόνας ὅτε εἶναι ἔμφορθεν εἰς τὸ θυσιαστήριον, ἐκάθησεν εἰς τὴν
μίαν ὅτε ἦτον ἢ μεγαλύτερη, ἢ τὴν ἔβουαν εἰς τὸ ἀριστερὸν μέρος, ἢ τὸσον
τὴν ἔκαμνε βαρέαν, ὅτε δὲν ἐδύνοντο νὰ τὴν ὀρθίσεν οἱ ὑπερῆγοι ὅλοι καὶ
μάστοροι, ἢ μόνον δὲ, ἀλλὰ ἢ ἀπὸ τὴν σᾶσιν ἐμετατόπιζε, ἢ ἐκόπτοντο τὰ
χοινία ἢ ξύλα ὅτε τὴν ἔχασιν δειλίω. ὅθεν ὑπῆρχεν ὁ Ἅγιος μοναχὸς τε,
ἢ κάμνωτας προσδύχων δὲ λαβῶς πρὸς Κύριον, ἐσημείωσε τὸν Σταυρὸν εἰς
τὸν κίονα, ἢ ἐπετίμησε τὸν δαίμονα λέγωντας, ἐχθρὲ τῆ καλῆ ἢ πολέμιε.
παῦσαι, ἢ μὴ ἐμποδίσης εἰς ὅσα εἰς δόξαν τῆ Θεῶ γίνονται. ταῦτα εἰ-
πάν, ἐβοήθησε ἢ αὐτὸς μετ' τὰς χεῖράς τε, ὅτε ἦτον γέρωντας ἢ ἀδυνάτους,
ἢ παρόδους μετ' ὀλίγῃ δυνάμει ἢ γέρθη τὸ μάρμαρον, καὶ ἐσᾶθη εἰς τὸν
τόπον τε. ἢ εἶχε νὰ κηρύττεται τὸ θαυμάσιον, ἢ νὰ φαίρεται πάντες, γέρωντες
ὀλί-

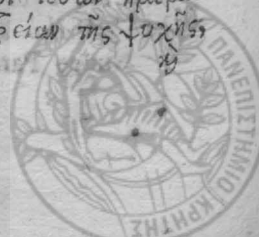

ὀλίγον ἐκείνη ἢ κολώνα ἕως τῆς σήμερον, καὶ δὲ ἐδιωκθήσαν νὰ τῆς ὀρθώ-
 σαι πάποτε. ἔ μόνον δὲ αὐτὰς τὰς δύο Νεὰς ὁ μακάριος Μαρκεῖος ἀποδό-
 μισεν, ἀλλὰ καὶ ἕτερον τῆς Ἁγίας Ἰσιδώρας, εἰς τὸν ὁποῖον νέον Ναὸν ἤφερε καὶ
 τὰ Ἁγία τῆς Δείλῆνα μὲ τρόπον θαυμασίον· καὶ ἄλλας πολλὰς ἀγαθοεργίας
 τελέσας, ἐπελείωσε τὸν βίον. Θεάρεσα, κατὰ τὴν νὰ ἐγκαινιάσῃ τὸν Ναὸν τῆς
 Ἁγίας Εἰρήνης. καὶ ὅταν ἦτον εἰς τῆς τελευταίας ὥραν, προσκύξατο ταῦτα
 κατὰ Κύριον· εἰς τὰς Ἁγίας σε χεῖρας ἀφύω Δεσπότη τῆς ψυχῆς ἐπέτλη
 ὅπως ἐποιήσῃς, καὶ τὸν Ναὸν ὅπως μὲ τῆς βελιώσε ἐκατασκευάσῃ. ταῦτα εἰ-
 πὼν ἐπεδόμισεν εἰς τὰς δέκα Ἰαννουαίαι, καὶ ἐσωμάχθη ὅλη ἡ πόλις, ὅτε
 Πατριάρχης μὲ τὸ Πρεσβυτέριον, καὶ ὁ Βασιλεὺς μὲ τῆς Σύγκλητον, καὶ οἱ ἐ-
 πίλοιποι ἅπαντες ἀνδρες τε καὶ γυναῖκες δὺλαβῶς ἐσωμάχθησαν, καὶ ἐντίμως
 ὡς ἔπρεπε καὶ αἰσίως τὸν Ὅσιον ἐταφίασαν. ἡ δὲ ἀσεβὴς Βηθίνα ἢ Βασι-
 λισσα τῆς μεγάλης Λέοντος ἔμεινεν ὀπίτροπος τῆς Ἁγίας εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας
 Εἰρήνης, καὶ αὐτὴ τὸν ἐπελείωσε καὶ ἐφόρει, καὶ ἐτέλεσε μὲ πόδον ὅσα ἐλεί-
 ποντο, καὶ ὅλλω τῆς σέβω ἐχρῶσσε, καὶ τῆς ἐγκαινιάσῃ τὸν δούτερον χρόνον
 εἰς τὰς κ'. Ἰαννουαίαι μὲνός. πολλοὶ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμαζαν τῆς πολλῆς
 δὺλαβείαν ὅπως εἶχον εἰς τὰς Ἐκκλησίας ἐπέτος ὁ Ἅγιος, καὶ εἰς τῆς πόσιν
 ἔξοδον ὅπως ἔκαμνε, καὶ τῆς τὸ ἔλεγον ὅταν ἔζη, καὶ ἐξουίζοντο. ὁ ὁποῖος τῆς
 ἀπεκρίνετο λέγωντας· ἀδελφοὶ ἐὰν εἶχα θυγατέρα νὰ τῆς ὑπανδρῶσω, δούτῃ
 ἐσὸλίζα τὰ δὺμορφότερα κόσμια ὅπως νὰ ἠμπούραν, πόσον ἐν ἀρέσει, νὰ σολι-
 ζωμῇ τῆς περικαλλῆ καὶ ὡραία νύμφω τῆς Χριστῆ Ἐκκλησίας, διὰ τῆς ὁ-
 ποῖαν ἔχουσε τὸ αἷμα αὐτῆς ὁ Δεσπότης, καὶ τῆς τῆς ἐκαλλώπισεν; ἔως ἐν
 ἦτον ὁ μέγας Μαρκεῖος εἰς τὰ Θεάρεσα ἔργα καὶ ἔργα φιλοτίμος, ὅπως δὲ ἐ-
 λυπατο καμμίαν ἔξοδον. καὶ ἔ μόνον τὰς ἀνωθεν Νεὰς ἀποδόμισεν, ἀλλὰ καὶ
 ἄλλας, ἦγεν τῆς Ἁγίας Θεοδώρας εἰς τὸν Ταῖναρον, καὶ τῆς Ἁγίας Στρατωνίας εἰς
 τὸ Ρήγιον, καὶ ἄλλας. καὶ πάλιν μὲ ὅλλω τῆς δαπάνω, ὅπως ἔκαμνε εἰς τὰς
 Ἐκκλησίας, δὲ ἀμέλα τῆς ἐλεημοσιῶν εἰς πείνης, ἀλλὰ τὰς ἐβοήθα α-
 φθοροπάροχα. καὶ δὲ τῆς πολλῆς συμπαθείαν ἐγύριζε τῆς νύκτα τὰς σὸν
 τῆς Πόλεως, καὶ ὅσας πτωχὰς εὗρισκεν, ὅπως δὲ εὐχρῶν τῆς ἡμέραι δὲ τὴν
 ἐντροπῶνως, διὰ τὴν ἦσαν πλέσιοι ἀρότερον καὶ ἐπὶ πῶχουσαν, αὐτὰς ἀνδρας τε καὶ
 γυναῖκας ἐλεημόνα περὶ πότερον, καὶ τὸ θαυμασιώτερον, ἔ μόνον τὰς ζῶντας,
 ἀλλὰ καὶ ἀπεθαμμένον τινὰ ὅταν εὗρισκε πτωχὸν, καὶ ἄπορον, ὅπως νὰ μὲν
 εἶχε κινεῖα, νὰ τὸν ἐπιμεληθῇ, τὸν ἔπερνε ὡς θησαυρὸν μέγαν καὶ πολυτί-
 μιτον, καὶ λέωντας καὶ ἐνδύωντας τον, ἔλεγε κατὰ τὸν νεκρὸν ταῦτα, ὡς περ νὰ
 ἦτον ζωντανός, νὰ τὸν ἦκε. συκῶσα ἀδελφε, νὰ κάμωμῃ τὸν τελευταῖον ἀσ-
 पासμὸν καὶ τῆς σωθήσειαν. καὶ παρὸς τῆς ὑπῆκεσεν ὁ πτωχός, καὶ ἐγερόμνος
 (ὡς ἀπορρήτε θαύματος) ἐφίλει τὸν Ἅγιον. ἔπειτα πάλιν ἀφ' ἑ ἠθέλει κά-
 μη τὸν ἀσπασμὸν, ἔμνε νεκρός ὁ νεκρός, ὡς τὸ ἀρότερον. Τῆς τὸ ὑπὲρ φί-
 σιν τερατέρημα ἐγνωρίθη καὶ δὲ ἄλλας τινὰς, ἀμὴ δὲ τὸν εἶα δέλον εἰς τραπε-
 ζίτῃς, ὅπως ἄλλασε τὰ φλεβία μὲ σάμψα. κατὰ τὸν ὁποῖον ἀπῆλθε πολλὰ
 καὶ τῆς νύκτα ὁ Ἅγιος, καὶ ἄλλασε φλοεῖα, καὶ ἔπερνε ἅσπρα διὰ νὰ μοιρά-
 ζῃ εἰς πείνης, καὶ διατὶ δὲ ἠθέλε νὰ τὸν ἐγνωρίση τινὰς, ἐσκέπαζε τὸ ἀρ-
 σαπὸν τε. ὁ δὲ τραπεζίτῃς μὲν ἠξούωντας τῆς ἦτον, ἐσυζίαζε τὸ χρυσίον μὲ
 δόλον μὲ τῆς ἀφορμῆς τῆς νυκτός, καὶ τῆς ἐκράτει ἀδικὰ πολλὰ χεῖματα. ὁ

310
 δὲ Ἅγιος τὸ ἐγνωρίζεν, ἀμὴν ὡς παρῶς δὲ ἔλεγε τίποτις, ἀλλὰ ἐκαμάνητο πῶς δὲ τὸ ἤξευρε. ταῦτο δὲ ἔγινε πολλαῖς φοραῖς. ὅθεν ἔβαλεν ὁ ἀδίκος δι-
 καιον λογισμόν νὰ ἐγνωρίσῃ τίς ἦτον ὁ ἀδικέμελος. καὶ ὅταν ἐπῆρε τὴν ἀσπρε-
 μίαν νύκτα ὁ Ἅγιος, ἔσειλεν εὐαγετὰ παῖδα κατόπι κρυφὰ, νὰ τῷ ἀπολαύσῃ
 εἰς τὸν οἶκόν τε, δεξιὰ νὰ ἐγνωρίσῃ τίς ἦτον. καὶ καθῶς ὑπήρχεν ὁ Ἅγιος, πύ-
 ρρον εὐαγετὸν εἰς τὸν ὄρομον, καὶ λαμβανώνας διὰ εὐαγετὸν ὅσα ἐχρεώ-
 ζετο δεξιὰ τὸν νεκρὸν, τὸν ἔλασε καὶ οὐδυσεν, ἔπειτα ἠγέρθη ὁ νεκρὸς, καὶ ἐφι-
 λησεν εὐαγετὸν τὸν ἄλλον ὡς ἀνώθεν, καὶ τὸν ἐπῆρε νὰ τὸν ἐνταφιάσῃ ὁ Ἅγιος.
 Ταῦτα βλέπων ὁ νέος ἐξόμαζε, καὶ ὄπισθρέφας ἀνήγγειλε τῷ Κυρίῳ αὐτῶ τα
 θρόνηνα, ὅς τις ἐφοβήθη τὸν Θεόν, καὶ ἔσπευτε τῷ Ἁγίῳ μὴ δακρύων ὅσα τὸν
 ἀδίκησε πρῶτον, καὶ ἐπῆρε συγχώρησιν.

Οὐ μόνον δὲ αὐτὰς τὰς ἀρετὰς εἶχεν ὁ τεισμακάριος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς
 πόρνας πολλαῖς ὑπήρχε, τὸν Δεσπότην Χειρὸν μιμνήσκων, καὶ ταῖς ἐδίδεν ἐ-
 λεημοσύνας πολλὰς, δεξιὰ νὰ ἔχουσι κυβέρνησιν νὰ πορνεύονται, νὰ μὴ πορνεύων
 δεξιὰ τὴν πτωχείαν καὶ ἀπορείαν τες. καὶ πᾶσαι εορταῖς ἔπρεπε τινὰς διὰ ταῦταις,
 προςάσανταις ταῖς πρῶτον νὰ ἐγκρατίζων διὰ τὴν ἀμαρτίαν τινὰς ἡμέρας,
 καὶ νὰ λαβῶν διὰ τὸν μολυσμὸν τῆς σαρκὸς, καὶ κάμνωνας διδαχῶν εἰς τὴν
 Ἐκκλησίαν δεξιὰ τὰς τιμωρίας τῆς αἰωνίης κολάσεως, τὰς ἔκαμε καὶ ἐμετανοή-
 σαν τὰς ἀμαρτίας τες. καὶ πολλαῖς ἔγιναν ἐμόιον μοναχαῖς, ἀλλὰ καὶ ἠγία-
 σαν καὶ ἔκαμαν εἰς δόξαν τῷ Κυρίῳ θαυμάσια, ὅτι ἐκεῖνος ταῖς ἐκυβέρνα εἰς
 τὴν Μοναστήν, καὶ δὲν εἶχασιν τινὰ φροντίδα τῷ σώματι, μόνον νὰ κλαίειν τὰς
 ἀμαρτίας τες, καὶ ἔπος ἐπελείωναν τὸν βίον θαλάσσα. εἰς ταῦτα ὅλα τὰ καλά,
 ἦτον ὁ καλὸς Μαρκιανὸς αἴτιος, ὅπῃ ἐδίδεν ὅσα εἶχεν ἐλεημοσύνην ἐμόιον
 χημάτα, ἢ κτήματα, καὶ ἄλλον πλεον, ἀλλὰ καὶ τὰ ρεχάτα ἐδίδε, καὶ δὲν εἶχε
 ὀδύτερον φόρεμα, ἀλλὰ μόνον εὐαγετὸν ἱμάτιον ἐβάσταζε, καὶ μίαν ἡμέραν ὅπῃ ἔρ-
 χετο διὰ τὴν εορταῖς εὐαγετὸν Ἁγίῳ (ἐπειδὴ ὡς δὲ λαβῆς ὑπήρχεν εἰς τὰς πανη-
 γύρεις καὶ ἔφαλλον) ἐβράχι, ὅθεν ἦνε φωτίαν νὰ στεγνώσῃ τὸ ῥάσον του.
 καὶ καθῶς ἐρῶδη, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν φωτίαν, ἔτυχε, καὶ τῷ ἐμίωσεν ὁ
 Πατεράρχης, νὰ ὑπάγῃ ὅπῃ τὸν ἤθελεν. οἱ μὲν ἐν ἀπεσταλαμένοι ἐτύπειν τὴν
 πόρταν ὄραν πολλῶν, ἐκεῖνος δὲ ἐνέβητο νὰ εὐχῆ, νὰ τὸν ἰδοῖσι γυμνόν, καὶ
 ἐρωτήσας αὐτὸς ἔσωθεν τί ἤθελεν, τὸς ἔδωκεν ἀπάντησιν, ὅτι εἰς ὀλίγῳ
 ὄραν ἤρχετο. εἰς δὲ ἀπ' ἐκείνης ἔβαλεν διὰ μίαν ἡμέραν τ' ὀμμάτι τε, καὶ
 τὸν εἶδε πῶς ἦτον γυμνός. ὅθεν ἔδραμε πρὸς τὸν Πατεράρχην καὶ τὸ ἀπολό-
 γησεν. ἔπος ἐν ἦτον εἰς τὰς ἀρετὰς ὁ μέγας ἔπος θαυμάσιος. ὅθεν ὅλοι τὸν
 εὐλαβῶντο, καὶ μόνον ὁ κοινὸς λαός, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ ἡ Σύγκλητος,
 καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς μάλις, ἔτι δὲ καὶ οἱ δυνατοὶ πολεμάρχοι Ἀσπαρ καὶ
 Ἀρδαβέλιος, ὅπῃ ἦσαν τότε αἰρετικοί, καὶ πάλιν τὸν εἶχαν εἰς τὸσω δὲ λα-
 βειαν, ὅπῃ δὲ ἐτολμῶσαν νὰ τὸν ἰδοῖν εἰς τὸ πρόσωπον. καὶ τῷ ἔσειλεν σκεῦ-
 χυσὰ καὶ ἀργυρὰ πολυτίμητα, καὶ τὰ ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Ναὸν αὐτῶ τῆς Ἁγίας
 Ἀναστασίας, καὶ ἐκεῖνος πάλιν ἐμεταγαλλάτισεν εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῶ τὰ βι-
 βλία μάς, καὶ τὸς τὰ ἐχάρισε νὰ τὰ ἀναγνώσῃ, μήπως καὶ δὲ λαβῶνται, νὰ
 ἴδων Ὁρθόδοξοι. καὶ μόνον δὲ οἱ Βυζαντινοὶ τὸν δὲ λαβῶντο, ἀλλὰ καὶ εἰς
 τὴν πατείδα τε ἐπῆλθον ἡ ἀγαθὴ φήμη τε, καὶ ἤρχοντο πολλοὶ τῶσαν ἡμερῶν
 δεξιὰ νὰ τὸν βλέπεσιν. ἄλλοι μὲν δεξιὰ νὰ λαβῶν τὴν ἰαχίαν τῆς ἰαχίης

καὶ ἄλλοι τὰ σώματος. καὶ πολλοὶ ἄρρωστοὶ ἔλαβαν τῷ ποδερμῶν υἰείαν
 ἕξ τὰς δ'προσδέκτας Θεῶν προσβείατε. ἄπο τὰ ὅποια θαυμασία, ὅπου ἔ-
 καμν εἰς τὰς σωτοπίτας αὐτῆ, νὰ εἰπέμν εἶα, ἔπειτα νὰ δώσωμν τέλος
 τῆς διηγήσεως.

Μία γυνὴ πλυσία εἶχε μεγάλῳ ἀδένειαν, καὶ ἔφεχε τὸ αἷμα πλῆθος
 πολὺ πολλὰς χρόνας ὡς ἡ Διμορρόσσα. λοιπὸν ὅταν εἶδε πῶς ἐξωδίασεν εἰς
 τὰς ἰατρὰς καὶ βότανα βίον ἀμείνον ἀναφέλωτα, ἀκέσασα τὴν Οσίον τὰτε τὰ
 σημεῖα καὶ τέρατα, ἐμίσθωσεν ἄπο τῷ Ράμνῳ μετ'δουλαβείας καὶ πίστεως. καὶ
 ὡς ἐφθασεν εἰς τὸ Βυζάντιον, ἔπεσεν εἰς τὰς πόδας αὐτῆ, διηγεμένη τὴν δει-
 νῷ ὀδυμῶν ἐκείνῳ τῷ αἰατῶδον. ὁ δὲ εὖ ἐν ὅτε ἔκαμε προσδύχῳ ἕξ λό-
 γη τῆς, ἔφυγεν ἡ ἀδένεια, καὶ ἔμεινεν ἡ γυνὴ ὅλας υἰγῆς, καὶ ὑπέσρεψε χαί-
 ρεσα. μετὰ ταῦτα λοιπὸν καὶ τοιαῦτα θαυματουργήματα ἐδοξάθη ἄπο τον Θεόν
 ὁ Θεομακάριστος, καὶ τῷ ἐκείνῳ φωνῶν καὶ Θεολόγον ἐπαγγελίαν τῷ λέγα-
 σαν. δοξάσω τὰς ἐμὲ δοξάζοντας. τὰτε τῶ Ἀγίῳ προσβείατε νὰ ἀξιοθαύμν
 καὶ ἡμεῖς τῆς αἰωνίῃ μακαριότητος, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν εἰς τοὺς
 αἰῶνας τῶ αἰῶνων. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Ι Α'.

Τὸ Οσίον καὶ Θεοφόρον Πατῶρ ἡμῶν

Θ Ε Ο Δ Ο Σ Ι Ο Υ.

Τ Ο Τ Κ Ο Ι Ν Ο Β Ι Α Ρ Χ Ο Τ.

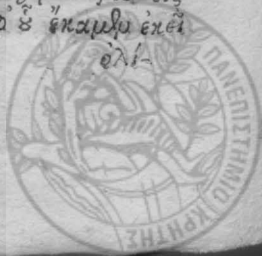
ΚΑΘὼς εἶναι τὸ ἔαρ ἄπο τὰς ἄλλας τρεῖς καιρὰς τῶ χρόνῳ γλυκύτερον, καὶ
 ἀραιότερον ἄπο τὰς ἄλλας ἀσέρας ὁ ἥλιος, ἔπος εἶναι καὶ εἰς τὰς πολιτείας
 τῶ ὀπλοίπων Οσίων ὁ βίος τῶ μεγάλῳ Θεοδοσίῳ, ἄριστος πολλὰ καὶ ἀφελι-
 μάτατος. τῶ ὅποιον ἡ ἐπωνυμία μαρτυρᾷ, πῶς ἔπος ὁ Οσίος δόσις Θεῶ ὄν-
 τως παρὸς τὰς ἀνθρώπων, καὶ ἐγένε κοινὸν ἀρχέτυπον εἰς ὅλας μετ' τὸν φιλάρετον
 βίοντε, καὶ ἔδωκε τύπον τοῖς κοινοβιόταις, ὅθεν παρεπόντως Κοινοβιάρχης ἐ-
 πωνομάθη. Ἄς εἰπέμν ἐν εἰ ἀρχῆς τὸν βίοντε, νὰ μάθετε πόθεν ἦτον,
 καὶ πῶς ἐγένη καλόγερος, καὶ ποταπὸς ἀγῶνας καὶ θαύματα ἐκατέρωθεν.

Εἰς τὰ ὄρια τῆς Καππαδοκίας εἶναι εἶα χωρίον Μογασιῶδος καλέμνον.
 εἰς αὐτὸν τὸν ταπεινὸν τόπον καὶ διτελέσασαν ἐλληνίδι ὁ ὀφηλὸς τῷ ἀρετῶν καὶ
 θαυμασίος, ἄπο γονεῖς φιλοθέες καὶ δόσεβεις. ὁ μὲν Πατῆρ αὐτῆ ἀνομάζετο
 Προαιρέσιος, καὶ Εὐλογία ἡ Μήτηρ τε, ἡ ὅποια ἐκαλογερόδι ὕπερα ἄπο
 τὸν Υἱὸν αὐτὸν ἀδελφικηθεῖσα, ὅστις ἐγένε πνευματικός τῆς Πατῆρ. καὶ καθὼς
 αὐτῆ ἔδωκεν ἐκείνῳ τὸ εἶναι καὶ τῷ σάρκα, ἔπο καὶ αὐτὸς τῆς ἐφορξένησε τὸ
 καὶ πνεῦμα εὖ εἶναι, καὶ τῆς ἔδωκε πνευματικῶν ἀναγνήμων. ἀνστράφη γέν καὶ

ἤνεσε τὴν σωματικὴν ἢ πνευματικὴν ἡλικίαν τῶτο τὸ ἀγλὸς φυτὸν ἢ μακάριον, μὲ πολιτείαν θαυμασιῶν ἐκ νεότητος, δείχνοντες ποταπὸς ἔμελλε νὰ κατασταθῇ εἰς τὸ ὕψρον· ἐπειδὴ δὲν ἐπεθύμησε καμμίῳ σωματικῷ δότλουσιν, ἔτε κωσὶά θάλημα ἀφρεπον, ἀλλὰ μόνον τὰς Ἀγίας πότας τῆς Ἱεροσόλυμων ἐπόθησε νὰ ἰδῇ. ἢ τῶτος ὁ ἔρωτας εἰς τὴν καρδίαν αὐτῆ ἐρρίζωσε πόσον, ὅτε ἄλλο δὲν ἐσυλλογίζετο. ἦτον δὲ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς θείας γραφῆς πολλὰ ἐπιδέξιος, ἢ ἀναγνώθωντας τὴν ἡμεσιν, πῶς ἐπαρόσαξεν ὁ Κυεῖος τὸν Ἀβραὰμ νὰ ἐκνιτωθῇ ἀπὸ τῆς συγγλῆς ἢ φίλους τε, ἔτι δὲ καὶ τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ὅτε μᾶς ἀθεγγέλλει ὁ Θεωσὸς νὰ ἀφύλωμν ἀδελφῶς, γονεῖς, ἢ ὅλα τὰ πράγματα δι ἀγάπῃν τε, ἐν θάλωμν νὰ ἀξιοθώμν τῆς αἰωνίης μακαριότητος, ἀνεφλέγετο μᾶλλον ἢ καρδίαν τε πρὸς τὴν ἀναχώρησιν, καὶ ἐπεθύμα νὰ ἀελαπίση τὴν τεθλιμμένην ὁδὸν, δε νὰ εὖρη δύρουχρεῖαν ὕπερα. ὅθεν ἔκαμε προσδύλω τῷ Κυεῖῳ, νὰ τὸν ὀδηγήση πρὸς σωτηρίαν, ἢ ἐκίνησε νὰ ὑπάγη πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅταν ἦτον εἰς τὴν ὕπερα τῆς ζωῆς τοῦ ὀΒασιλέως Μαρκιανὸς, ἢ ἐσωμαθροῖζετο καὶ τῆ ἀσεβῆς Νεσορέ, ἢ τῆ ἄλλων Αἰρετικῶν ἢ τετάρτη Σνώδος. φθᾶσας ἔν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ὁ καλὸς Θεοδόσιος, ὑπῆγε νὰ προσκυνήση τὸν Ἄγιον Συμεῶν, νὰ λάβῃ τὴν δύλογίαν τε, ἢ νὰ τὸν συμβελοθῇ τὰ σωτήρια. ἢ ὅταν ἐπλησίαζεν εἰς τὸν σύλον, πρὶν νὰ χαιρετήση ποσῶς ἔτατος, ἐφᾶναξεν ὁ Συμεῶν ἀπὸ τὸν σύλον, ἢ λέγει τε· καλῶς ἡλθες ἀνδρωπε τῷ Θεῷ Θεοδόσιε. ὅστις θαυμάζων, ἔπεσε καὶ γῆς, ἢ ἐπροσκυνήσε τὸν Ὄσιον μὲ ταπεινώσιν, ἔπειτα ἀνέβῃ εἰς τὸν σύλον, ἢ ἐφίλησεν εὐκας τὸν ἄλλον τας, ἢ τότε τῷ ἐπροφήτωσεν ὁ μέγας Συμεῶν ὅσα ἔμελλε νὰ κατορθώση ἔως τὸ ὕπερον. ἦγν πῶς εἶχε νὰ ὀξεσιᾶση πόσα κωσὶα, νὰ ἀρπάση πολλὰς ψυχὰς ἀπὸ τῆ θάβόλε τὸν φάρυγγα, καὶ τ ἄλλα ὅσα τῷ ἐσυμβεβισαν. λοιπὸν πτερωθεῖς τὴν διάνοιαν, καὶ δυναμωθεῖς τὴν ψυχὴν μὲ τὰς ἱεράς δύχας τῷ Συμεῶνι ὁ Θεοδόσιος, ἀπῆλθεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα; ἢ προσκυνήσας ἀγίως τὰ Ἄγια, ἐσυλλογίζετο πῶς νὰ ἀρχίσῃ τὴν ἀσκῆσιν τῆς θείας φιλοσοφίας, ἢ ἀπὸ τὴν ἐρημητικῷ ζωῷ, ἢ νὰ κάμη μὲ σνωδῖαν πρῶτερον· καὶ ἔλεγε ταῦτα εἰς τὴν διάνοιάν τε ὁ παύσοφος.

Εἰὰν οἱ Σβρατιωται τῷ ὀπηγείῳ Βασιλέως, δὲν πολμῶσι νὰ ὑπάγῃν καὶ τῆ ἐχθρᾶν τας εἰς πόλεμον, ἐν δὲν γυμναθῆν εἰς τὰς πεπαιδευμένης αὐτῶν στρατηγῶς, νὰ μάθῃαι τὴν τέχνην τῆς μάχης πρῶτερον, πῶς νὰ ὑπάγῃ ἐγὰ ἀμαθῆς ἢ ἀκατέχης, καὶ πρῶταλαίσω μὲ τῆς ἀσάρκας ἢ πονηρῆς δαίμονας; λοιπὸν ἄς ὑπάγῃ νὰ εὖρω πνευματικῶς Πατέρας, νὰ κάμῃ καμπόσον καιρὸν, νὰ μάθῃαι τὰς τάξεις, ἢ τότε θάλω κατακίησει ἢ εἰς τὴν ἔρημον. ταῦτα διελογίζετο σοφώτατα, ἐπειδὴ ἦτον ἐκ φύσεως φρόνιμος, ἐγνωρίζωντας, ὅτι ἀπὸ δὲν πᾶθῃ τινὰς εἰς τὸν μάσορα ἢ Διδάσκαλον, νὰ βασανισθῇ καλὰ πρῶτερον, δὲν γίνεται τέλειος. πρῶσελθῶν ἔν εἰς εὐα μακάριον γέροντα. Δογγῖνον ὀνόματι, ὅστις ἦτον ἀπὸ τῆς ἄλλης Πατέρας ἐναρεπότερος τὸν καιρὸν ἐκείνον ἢ δοκιμώτερος, ἔκαμε μὲτ ἐκείνον καιρὸν πολὺ ὀμοδίαιτος καὶ συγγάτοιος. ὅς τις ἦτον εἰς εὐα σῆτι μικρὸν εἰς τὸν πύργον τῷ Δαβὶδ σφαλισμῶς, ἢ ἐκεῖ ἐργάζετο τὸ γλυκὺ μέλι τῆς ἀρετῆς ὁ θαυμάσιος. ὁ δὲ Θεοδόσιος παιδούθεῖς ἐπιμελῶς τὴν θάκρησιν εἰς τοῖσιν ἄκρον Διδάσκαλον, ὑπῆγε ἢ μόνος τε εἰς εὐα παλαιὸν κάθισμα, καθῶς ὁ γέροντας τὸν ἐπαρόσαξε. ἢ ἀφ ἔ ἐκαμῆ ἐκεῖ

ὀλίγον καιρὸν, ἠγάθη πανταχῆ ἡ ἀγαθὴ φήμη τε. ἐπειδὴ ἡ ἀρετὴ φαναρῶναι τὸν ἀνθρώπον, καθὰς ἡ λαμπάδα δείχνει εἰς ὅλας τὸν φέροντα. λοιπὸν ἐπειδὴ ἐσωάζοντο πολλοὶ, καὶ τὰ ἔδιδαν ἐνόησιν, ἐμποδίζοντες τὴν ποσειδίῳ αὐτῷ καὶ γλυκυτάτῳ ἡσυχίᾳ, ἀνέβη εἰς τὴν κορυφὴν τῆ ὄρεος, καὶ ἔμεινεν εἰς εἷς ἀπὸ ἀπὸ αἰῶν, εἰς τὸ ὁποῖον ἕως τὴν σήμερον βεβαίως τὸ ἱερόν αὐτῷ Δεῖφανον. ἔχομεν δὲ καὶ ἀπὸ παλαιῶν Πατέρων ἀποστόλων, ὅτι εἰς αὐτὸ τὸ Ἄγιον ἀπὸ αἰῶν ἐκόνεσαν οἱ ἄγιοι μακάριοι Μάρτυρες, ἀφ' ἧς ἐπροσκύνησαν τὸν Κύριον, καὶ ἐκεῖ τὰς ἐπορεύσαντο ὁ Ἄγγελος ναὶ ὑποσρέψαν ἀπὸ ἄλλῃ ὁδὸν τὴν πορείαν τε, καὶ ἔτις ἐποίησαν, ἀφέντες τὸν Ἡρώδην ὡς λιρῶδη, ναὶ θεομῆχῃ ἀφρόνως ὁ ἀσωμένωτος. Εἰς τοῦτον ἐν ἀφοσιωμένον τόπον κατοικήσας ὁ Ὅσιος, ἔβαλεν εἰς τὴν φιλοσοφίαν παρῶν θεμέλιον πασῶν τῶν ἀρετῶν τὸ κεφάλαιον, ἦγεν τὴν μακαρίαν ἀγάπην, καὶ ἠγάπησε κυρίως τὸν Κύριον μετὰ ὅλας τὰς ψυχικὰς δυνάμεις, μετὰ ὅλην τὴν καρδίαν αὐτῆ, καὶ ὅλην τὴν θέλησιν, καταφρονήσας τὰ ὄψιμα πάντα, καὶ μόνον αὐτὸν ποθήσας τὸν χορηγὸν τῆς ζωῆς καὶ σωτῆρα παγκόσμιον.

Ταύτας ἐν τῆς νοερᾶς ἐνεργείας τῆς ψυχῆς κινῶντας ἀτάκτως ὡς φρακτικὸς τῆς μυστικῆς, ἐκυβέρνα τὸ σῶμα μετὰ πολλῶν σοφίαν καὶ σωέσιν, καὶ ἐκαμνον ὅσα ἦσαν ἀρμόδια, ἔχωντας μόνον εἷς σκοπὸν, ναὶ μὴ γῆν τίποτας, ὅπως ναὶ μὴ εἶναι τῷ Θεῷ ὑπάρεστον. καὶ ἔτις ἐφανῆ εἰς τὰς διὰ τὸν Θεὸν κινδύνους ἀνδρείως καὶ θρηναϊότητος, καὶ δὲ ἐκινῶτο εἰς τὰς ἀπειλάς, ἔτε μετὰ τῆς κολακείας ἐκλέπτετο, ὅπου δὲ ἦτον καὶ Θεὸν τὸ προσκυόμενον, καὶ ἐδιήκουσε τὰς λογισμὰς τῆς καρδίας μετὰ ἀκριβῶν σάφην τῆς γνώσεως, γνωρίζοντας ταῖς τέχναις τῶν Κοσμοκράτορος μετὰ τὴν σοφίαν τῶν Παντοκράτορος. ἀρξήντα πολλὰς φαρμακείας ὅλην τὴν νύκτα εἰς τὴν προσέχων ἰσάμηνος, εἶχε πολλὰ ταπεινώσιν πνύματος, ἀρχότητα, καὶ ὅλα τὰ συμβαλλόμενα. εἰς δὲ τὴν ἐγκράτειαν τῆς γαστρῆς ἦτον πολλὰ αἰσχυρὸς καὶ ἀκαμπτος, καὶ δὲ τῆς ἐδίδο ποτὲ ναὶ χορτάση, ἀλλὰ μόνον ὅσον ναὶ μήτε φέρη ἡ πολλὴ νηστεία ἀδυνάειαν, καὶ πάλιν ἐκείνη ἡ ὀλίγη τροφὴ δὲ ἦτον φαρμῶν εὐμορφον, ἀλλὰ μόνον φοινίκας, ἢ κερῆτια, ἢ ὄσπερα βρεμῆρα, ἢ ἄγρια λάχνα, καὶ ὅταν δὲ εἶχεν ἀπὸ ταῦτα, δὲ τὴν ἀνδρείαν τε τότε καὶ σέρψιν, ἔβρεχε τὰ κόκκαλα τῶν φοινίκων, καὶ τὰ ἔφαγε δὲ τὴν ἀνάγκην, καὶ ἐπορεύετο ὡς ἐδύετο. Καὶ δὲ ἐδοκίμασε ψαμί ὀλοκλήρας χρόνος βιάοντα. καὶ ὅσον ἐλιμοκτόνα τὸ σῶμα, τσῆτον ἔβρεχε τὴν ψυχὴν ἡμέραν καὶ νύκτα, μελετήσας τὸν Νόμον τῶν Κυρίων. ὅταν καὶ ὡς δὲ δρον παφουδμήσον εἰς τὰ ὕδατα, ἀπέδιδε καὶ καιρὸν τὸν καρπὸν αὐτῆ πολλὴν καὶ γλυκύτατον. καὶ ἔτις μόνον τότε εἰς τὴν νεότητι ἐπέρνα τὸς σκληραγωγίαν, ἀλλὰ ἕως τὸ γῆρας ἐφύλαγε τὴν ἐγκράτειαν, καὶ ἐχαίρετο εἰς τὰς πόνους καὶ κόπας, ὡς ἄλλοι εἰς τὰς ἡδονὰς τῶν σώματος.

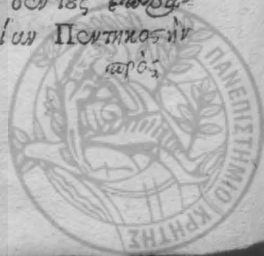
Διὰ ταῦτας ἐν τῆς ἀρετῆς αὐτῆ καὶ χάριτις ἔλαμπεν ἀπὸ μακρῶν, καὶ ἐφαίνετο ὡς τὴν Πόλιν, ὅπως εἶναι κτισμένη εἰς τὴν ἀκρόρειαν. ὅταν καὶ πολλοὶ ἐσωάζοντο πρὸς αὐτὸν, δὲ ναὶ βέβαιον ἀπὸ τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς αὐτῆ, ναὶ ἀφοκότησι, τὰς ὁποίας παρῶν μὴ δὲ ἠθέλε ναὶ ὑποδέχεται, δὲ ναὶ μὴν ἔχη εἰς τὴν ἡσυχίαν ἐνόησιν, ἀμὴ πάλιν ὑσερα βλέπωντας τὴν φοροθυμίαν αὐτῆ καὶ καλῶν προαίρεσιν, τὰς ὑποδέχεται, ἰξούωντας πῶς κἀλασιν ἔχει

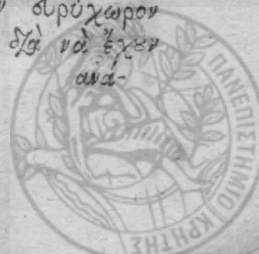
ὅς τις ἀμελήσει τὴν πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπην, ἢ δὲν ἀγαπᾷ ἢ αὐτὸν ὡς τὴν λόγους. ἐναθέτα ἐν αὐτῆς λόγους ἢ ὑποδείγματα ὠφέλιμα, νὰ πολιτεύωνται θεάρεστα. ἢ ἰξδύρωντας, ὅτι ἢ ἐνθύμησις τῆς θανάτου εἶναι ἢ ἀληθινῆς φιλοσοφία, ἢ δυνάται νὰ κάμῃ τὸν ἀνθρώπον, νὰ δάξῃ ἐνάρετα, ἐπαρσάζετὸς μαθητῆς, νὰ κτίσῃ τὸ κοιμητήριον, δὲ νὰ βλέπῃ πᾶς εἰνας τὸν Τάφον, ὅπως μέλλει νὰ τὸν βάλῃ, νὰ ἐτοιμάζεται κρότερον. ἀφ' ἐν λοιπὸν τὸν ἐτελείωσαν, ἰξδύρωντας ὁ Ὅσιος ἀπὸ θεῖαν χάριν τὸ μέλλον, εἶπε πρὸς τῆς μαθητῆς χοροτάτωντας. ἰδὲ ὁ μὲν πάφος εἶναι ἐτοιμος, ἀμὴ τίς ἀπὸ εἰσᾶς νὰ ἐνταφιαδῆ κρότερον; τότες εἰνας Ἱερομόναχος ἐνάρετος πολλὰ, ἢ ἰστοτακτικὸς τέλειος, τὴν κλησιν Βασίλειος, ἀπελείματο. ἐγὼ Διδάσκαλέ μου, νὰ τὸν ἐγκαινιάσω, μετὴν δὲ χιλίῳ τῆς ἀγιοσωῆς σε. ταῦτα λέγων, ἐπροσωκώησεν ἕως τὴν γλῶσσην μετὰ γόνυατα, νὰ τὸν συχωρήσῃ νὰ εἰσελθῇ, ἢ ἕπως ἐχέτο. ἢ εἰσελθὼν εἰς τὸν Τάφον ὁ Βασίλειος, ἐπαρσάζεν ὁ Θεοδόσιος, νὰ τὰ κάμνῃν τὰ σωηθῆ μνημόσυνα ἢ λειτουργίας ἕως ἡμέρας πεσαράκοντα, ἢ ἕπως ἐποίησαν. ὅταν δὲ ἐφθασῇ ἢ τελοῦταία ἡμέρα τῆς πεσαράκοντα (ἢ τῆς θάυματος) χωρὶς καμμίαν ἀδούειαν, ἕτε κἄν νὰ πονήσῃ ἢ κεφαλὴν τῆς ἀδουμικρὸν, παρέδακε τῷ Θεῷ τὴν μακαρίαν ψυχὴν ὁ Βασίλειος. τὸν ὁποῖον ἐβλεπεν ὁ Ἄγιος ὕστερα εἰς τὸν χορὸν, ἦγεν τὴν ψυχὴν τῆς, ἢ ἐφαλλε μετὶ τῆς ἄλλης Πατέρας τὴν ἀκολυθίαν κοινῶς ἕως ἡμέρας μί. ἢ τὸν ἦκεν εἰνας μαθητῆς τῆς Ὁσίας Ἀέτιος τῆνομα ὅστις ἦτον ἀπὸ τῆς ἄλλης ἐναρετώτερος, καὶ ἠρώπησε τὸν Θεοδόσιον, εἰὼ ἦκεν καὶ αὐτὸς τὸν Βασίλειον φάλλοντα; ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὅχι μόνον τῆ ἦκεσα, ἀλλὰ ἢ εἶδά τον. ἢ τὴν νύκτα νὰ πῆν ἰδῆς ἢ σὺ ὡς βέλεισαι. κατὰ δὲ ἐν ἐφαλλαν εἰς τὴν σωῆαξιν, εἶδεν ὁ Ἄγιος τὸν Βασίλειον, ἢ προσδελχίθη τῷ Θεῷ, νὰ φωτίσῃ τῆς Ἀετίης τὰ ὄμματα νὰ ἰδῆ ἢ αὐτὸς τοῖστω μέγα μυσήριον. τότε ἀνοίχθησαν νοσῶς τῆς Ἀετίης οἱ ὀφθαλμοί, ἢ βλέπωντας φανερά τὸν Βασίλειον, εἶδραμε κρόδουμος νὰ τὸν ἀγκαλίσῃ, καὶ ἐκείνος ἔγινεν ἀφαντος, ταῦτα λέγωντας. σώζεσθε Πατέρες ἢ ἀδελφοί, ὅτι πλέον εἰδὼ δὲν με βλέπετε, τῆτο κρωῶτον τῆς ἀρετῆς τῆς Θεοδοσίας μαρτύριον. ἀλλὰ ἀκέσατε καὶ δούτερον.

Εἴνα χρόνον τῷ Ἄγιον ἢ μέγα Σάββατον, δὲν εἶχασιν οἱ δόλομηθοὶ τίποτας βρώσιμον, νὰ δούφρανθῆσι καὶ αὐτοὶ τὴν Ἄγιαν Λαμπραν ὡς ἀνθρώποι. ἦσαν δὲ τὸν ἀειθμὸν ἰβ. ἢ ἐλυπᾶντο ὅχι τῶσον, πᾶς δὲν εἶχασιν σωματικὰ βράματα, ἀλλ' ὅτι κανεῖα φαμί δὲν τῆς δούεισκειο νὰ λειτουργήσῃν, νὰ κῶνωήσῃν τὰ θεῖα μυσήρια.

Ὁ δὲ Ὅσιος βλέπωντας τὴν συγνόπητα τῆς προσώπητας, ἐγνώρισε πᾶς ἐγὼγγυζαν κατ' αὐτῆ εἰς τῆς διανοίας, καὶ λέγει τῆς. δούξεπίσατε τὴν ἀγίαν ἔαπεζαν, καὶ μὴ λυπᾶσθε, ὅτι ἐκεῖνος ὅπως ἔφεφε τῶσας μυριάδας λαὸν εἰς τὴν ἔρημον, ἢ ὕστερον πάλιν ἐχόρπησε μετὰ πῶντε ἄρτες τῶσας χιλιάδας, θελεῖ δῶποςεἶλει ἢ πρὸς ἡμᾶς τῆς ἀναξίης βοῦθῆειαν. ἕπως εἶπε, ἢ ὁ λόγος του ἔργον ἐχέτο, ὅτι κατὰ δὲ ἀπέσειλεν ὁ Θεὸς τὸ κρόβατον τῷ Ἀβραάμ, ἢ τὸ εἰθυσίασιν, εἶτω καὶ τότε ἔξαπέσειλεν εἰς τὸ Μονασήριον εἰνας ἀνθρώπον μετὰ δύο μελάρια φορτωμῆα φαμί, κρᾶσι, καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα τῆς σώματος. ἐχάρησαν ἐν οἱ Ὅσιοι, δούξάζοντες τὸν ἐλεῆμονα Κύριον, ὅπως δὲν τῆς εἰδοῦα πόνεσεν, ἀλλὰ τῆς εἰδρελε ψυχικὰ ἢ σωματικὰ, ἕως τὴν Ἄγιαν Πεντηκοστὴν

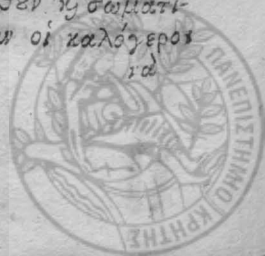
αυτάρκειαν. Ἀλλ' ἄς εἰπῆμεν καὶ ἄλλο παρόμοιον. τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦτον
 εἰς πλείους πολλά εὐσπλαγχνος, καὶ ἔσειλεν ἐλεημοσύνας εἰς ὅλας τὰς Ἐ-
 ρημίτας, ἵνα τὰ ἀφθαλαῆν ἵνα τὴν ψυχὴν τὸν Κύριον, τὰ δὲ Θεοδοσίου
 δὲν ἔσειλεν ἀπὸ ἀλθισμονίας, ἢ καὶ τὰ ἦτον Θεὸς θέλημα, ἵνα δοκιμάσῃ τὸν
 δέλονται, οἱ δὲ μαθηταὶ τῶ Ἁγίου ἐνωχλῶσαν τὸν ὑπρέτιον τῶ πλεισί, καὶ
 τῶ ἔλεγον τὰ εἶπῃ τῶ Κυρίῳ τῶ ἵνα λόγους, ὅτι δὲν ἔχασιν εἰμὴ μόνον ὀ-
 λίγα κεράτια. ὁ δὲ Ἁγιος ἔλεγει αὐτοῖς τὰ μὴ λυπῶνται, ἀλλὰ τὰ ἐλπί-
 ζων εἰς τὸν Θεόν, καὶ αὐτὸς ὅπως ἔχει τὰς κόρακας, θέλει τὰς βοηθήσει ὡς
 καὶ προπότερα. ταῦτα λέγωντας, εἰς ὀλίγω ὥραν εἶδασιν εἰς τὸν δρόμον εἰς
 ἀνδρωπον μετὰ εἰς ζῶον φορτωμένον, καὶ ἠθέλε τὰ τὸ πάγη εἰς ἄλλον τόπον
 μακρότερα, ἀμὴ κατὰ ἀγνατόσω τὸ Μοναστήριον, δὲν ἠθέλε τὰ ὑπάγη
 παρεμπρός ποσῶς τὸ μελάριον, μόνον ἔφαγε τὰς ράβδαῖς, καὶ ἔσεικεν ὡς λι-
 θος αἰνιγνῆ. κατὰλαβεν ἔν ὁ ἀνδρωπος, ὅτι δὲν ἦτον θέλημα Θεὸς τὰ ὑ-
 πάγη ἐκεῖ, ὅπως ἐμελέτισε, καὶ ἀφῆκε τὸ ζῶον, τὰ παρῆν ὅπως ἠθέλε, καὶ αὐ-
 τὸ ἔοραμεν εἰς τὸ Θεοδοσίῳ τὸ Μοναστήριον. καὶ ὅταν εἶδεν ὁ ἀνδρωπος,
 πῶς δὲν ἔχασιν ποσῶς εἰς βράσιμον, ἐθαύμασε τὸ Θεὸς τὴν φιλανθρω-
 πίαν, ἐγνωρίζωντας πῶς ἦτον οἰκονομία ἢ ἀπειθεία τῶ ζῶον, διὰ τὰ ἔαφῆ-
 σιν οἱ ἰσάρετοι δέλοι τῶ Θεῷ, τὰ τῶ δευτέρῳ καὶ ἔδοτ' ὅπως τῶς ἤφερνε τὰ ἀνα-
 γκαῖα τῶ σώματος ἐποροῦντο. Καθ' ἑκάστῳ ἔν ἐπλήθυνον ὁ ἀεὶθμός
 τῶ ἀδελφῶν, καὶ ἐσωάζοντο ἀνδρωποι χήσιμοι καὶ πλείσιοι. ὅθεν ἐπειδὴ δὲν-
 τας ἐχάρει τὸ Μοναστήριον, ἔκαμε χρεία τὰ τὸ αὐξήσαν. ὅθεν ὁ Ὄσιος ἐψη-
 λογίζετο τὴν κάμη ἀπὸ τὰ δύο, τὰ ἡσυχάζῃ μοναχός τε, ἢ τὰ ἔχη ποσῶ-
 των ἀνδρῶν τὴν μέριμναν. καὶ ἐπιθυμῶντας τὰ λόγια τῶ Ἁγίου Συμεῶν, ἐδέε-
 πο τῶ Κυρίῳ τὰ τὸν φωτίση τὰ ἴση τὸ συμφερότερον, καὶ λαμβανῶντας Συ-
 ματιέριον, ἔβαλε κάρβυνα ἐσβυμμένα καὶ ἄποπῶν Συμιάμα, ἔπειτα ἐαφῆπα-
 τει τὴν ἔρημον, τοιαῦτα τῶ Θεῷ ἀχόμηρος. Κύριε καὶ Θεέ μου ὅπως ἔκαμες εἰς
 τὸν Ἰσραὴλ ποσαῦτα θαυμάσια, καὶ ἐβεβαίωσες μετὰ τοιαύτας τερατεργίας τὸν
 Μωϋσῆν, τὰ λάβῃ τὴν προσασίαν τῶ λαῶ, ἐτι δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς τῶ Ἡλίου ἐ-
 πήκασας, καὶ ἔσειλες πῦρ Οὐρανόθεν, καὶ κατέκαυσε τὴν θυσίαν αὐτῶ εἰς δό-
 ξασιν, αὐτὸς καὶ πῶρα Παντοδύναμη Δέσποτα ἐπάκουσόν με τῶ δέλεσιν, καὶ
 δεῖξάί μου σημεῖον πῶ εἶναι τὸ θέλημά σου τὰ κτίσωμεν Ἐκκλησίαν τῶ κρά-
 τεισιν, καὶ Μοναστήριον τὰ κατοικῆμεν τὰ σὲ δοξάζωμεν. ταῦτα λέγων ὁ μα-
 κάριος ἐβάσα τὸ Συματιὸν ὡς ἀνωθεν, οἱ δὲ ἀδελφοὶ τῶ ἡκολούθουν, καὶ
 εἰς ὅποιον τόπον ἄφουν μοναχάτας τὰ κάρβυνα, τὰ οἰκοδομήσουν τὴν μο-
 νῆν, κατὰ τὸ Ἁγιος ἐσυμβούλοσεν. ἐπεριπάτησαν ἔν ὥραν πολλὴν, ἕως ἔ-
 ἐπέρασαν τῶς ὀπιτιδειοτέρας τόπας ἕως τὴν ἔρημον Κετιλά, καὶ τότε ἀφ' ἐπέ-
 ρασαν τὴν λίμνην τῆς Ἀσφάλτιδος, καὶ δὲν ἠφε τὸ πῦρ εἰς τῶς ἀνδρακας,
 ἡβελήθη τὰ σρέψῃ ὀπίσω ὁ Ἁγιος, βλέπωντας πῶς δὲν ἦτον Θεὸς θέλημα,
 καὶ κατὰ τὸ ἔλαβῃ τὸ σπῆλαιον ὀλίγον ἵνα τῶ (ὁ Βασιλεῦ ἀθανάτε, καὶ τίς
 ἀξίως αἰνέσει τὸ κράτος σου;) καπνὸς ἀγῆκεν ἀπὸ τῶς ἀνδρακας, καὶ διαδία
 ἀρρητος καὶ θαυμάσιος. ὅθεν χαρῆς ἀπείρη πληθύντες οἱ μοναχοὶ, ἔβαλαν
 εἰς δόξαν Θεῷ τὰ θεμέλια, καὶ ἀποδόμησαν Σηλυῶ Ἁγίαν, ἀρετῶ κα-
 ταγῶγιον, καὶ ἐγένῃ Ναὸς μέγιστος καὶ θαυμάσιος, καὶ Μοναστήριον ἀρῶχων
 μετὰ κελία, νοσοκομεία, ξενοδοχεῖα, καὶ παῦ ἄλλο χρειαζόμενον, ἵνα τὰ ἔχῃ

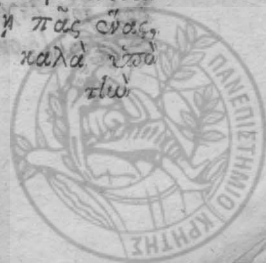
ἀνάπαυσιν ἔ μόνον οἱ μοναχοί, ἀλλὰ καὶ οἱ κοσμικοὶ ὅτε ἤρχοντο τὰ προσκυνήσαν ἔχον δὲ βίβλια. ὅτι ὁ Θεοδόσιος ἦτον φθίσια εὐσπλαγχνος, καὶ δὲ ἐκυβέρνα μόνον εἰς τὰ ψυχικά τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ σωματικά, ἐσπέδαζε τὰ ἔχον τὰ χρειάζομενα. λοιπὸν ἤρχοντο καθ' ἑκάστῳ εἰς τὸ Μοναστήριον πτωχοὶ καὶ ἄρρωστοὶ, καὶ δὲ ἀλλὰ ἀνάγκαις τελευτίζομενοι, καὶ ὅλας ἐπιμελεῖτο ὁ συμπαθέστατος, καὶ δὲ ἐμίσηδε τινὰς ἀπ' ἐκεῖ ἀβούδηντος, ὅτι ὁ Ἅγιος ἦτον ὀφθαλμὸς τυφλῶν, γυμνῶν σῶμα, ἀσθενῶν σκέπη, ῥοσέντων ἰατρός, καὶ ὑπηρετὸς εἰς ὅλας τῶν ἀσθενῶν ψυχῇ καὶ σώματι. ἐπλευσε τὰς πληγὰς καὶ λύβας τῶν σώματος, καὶ ἐπαρηγόρα ὅλας τὰ ἔχον ὑπομονῆς εἰς τὰς συμφορὰς, ἔχον τὰ ἀπολαύσαν βασιλείαν αἰεὶ διαμῦναι. τινὲς γὰρ δὲ τῶν μοναχῶν ὡς ἀμελεῖς ἐβαρυγομῶσαν εἰς τὰς ἑξέτας, καὶ ὅχι μόνον δὲ ἤδελαν τὰ τῶν ὑπηρετίων, ἀλλὰ καὶ τὰς βλέπων δὲ ἐκατὰ τὸν οἶκόν οἱ κακόφρονες καὶ μικροψυχοὶ. καὶ δὲ ἔβαναν εἰς τὴν νῦντες, πῶς καὶ αὐτὸ ὁμοιοπαθεῖς ἐκείνων καὶ σύμψυχοι. ἀλλὰ ὁ Ἅγιος ὑπηρετὸς ὅλας μεγαλοψύχως μετὰ τῶν δὲ ἀλαβετέρως ἀδελφῶν, καὶ δὲ ἐμεινε τινὰς ἐκεῖ ἀμελέμενος ἔχον πτωχείαν αὐτῶν, ἢ δὲ τέλειαν, ἀλλὰ μάλιστα ὅσον ἦτον τινὰς ἄνδρες καὶ ἐλαχιστότερος, τὸσον τὸν ἐπιμελεῖτο καλύτερα. καὶ δὲ ἐπέρινα ἡμέρα, τὰ μὴ φιλεύσαν ἐκατὸν ἑξέτας καὶ φθισιότερως εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον, καὶ ὅσοι εὐσπλαγχνίζοντο τῶν πτωχῶν καὶ πονήτων, τὸσον καὶ ὁ πλεσιότερος ἀεργέτης τῶν ἀνταπέδιδε τὰς ἀμοιβὰς, καὶ δὲ ὑπερήθησαν δὲ τὸ ἀνάγκαια τῶν σώματος, κατὰ δὲ θέλετε ἀπέσει κατώτερον.

Ἐνα καιρὸν ἦτον πείνα μεγάλη εἰς ὅλιον ἐκείνου τῷ γένει, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπαίδουσε τῶν ἀνθρώπων ἔχον τὰς ἀμαρτίας τῶν. λοιπὸν ὅταν ἦλθεν ἡ Ἐορτὴ τῶν Βαίων, ἔβρεχαν οἱ πτωχοὶ, καὶ ἐσωμάζοντο πλῆθος ἀμέτρητον, δεικνύοντες τὸν πόθον ἔχον τῶν Βορτῶν, ἀμὴ καὶ τῷ πείναν ὑπήγχαν τὸ φθισιότερον. ὅσον οἱ ἔπαρταρέοι βλέποντες τὸσον πλῆθος ἀνθρώπων, ἐδειλίαζαν μὴ πῶς καὶ δὲ τῶν φθίσια τὸ ἴσμιον, καὶ τὸ ἐδίδαν μετὰ τὸ ζῦγι καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπου μίαν λίβαν. ὁ δὲ Ἅγιος ἰδὼν αὐτῶν τῷ πρᾶξιν τῷ ἀσωλήθῃ, ἐμέμφθη τῷ ὀλίγῳ πῆλιν τῶν Μοναχῶν, καὶ προσάσει τὰ ἀνοίξεν τὰς θύρας, τὰ σέβεν ὅλοι εἰς τὴν ἔπαρτα. καὶ βαίνει εἰς φαγητὸν καὶ ἀνείχασιν, καὶ λέγει πρὸς τῶν ἑξέτας· ἀδελφοὶ φάγετε ὅλοι εἰς δόξαν Θεοῦ ἕως τὰ χορταίσετε. τότε οἱ μὴ πονήτες πλεσιόως ἐβέβοντο, καὶ τὸ κεῖλακιδὸν ἐγέμωσαν ἄρτες περιεσώτερον φθίσια ὅσως εἶχε προπότερα, ὅτι ὁ τῶν θαυμασιῶν Θεὸς ἐπλήθωσαν ἐκείνης τῶν ὀλίγων ἄρτες καὶ ἐχόρτασαν οἱ ἑξέτοι, καθὰς καὶ τῶν πονήτων χιλίας μετὰ πονήτε ἄρτες ἐχόρτασαν. ὕστερα λοιπὸν ὑπήγχαν οἱ ὑπηρετῶν εἰς τῷ ἀρτοθήκῃ, τὰ ἰδέσιν ἐὰν ἐμειναν ἀκόμι ὀλίγοι ἄρτοι τὰ φάγην καὶ οἱ καλόγεροι, καὶ βλέποντες τῶν γεμάτων ὄξεσαν, καὶ ἐμακάριζαν τὸν Ἅγιον, ὅτε προπότερα τὸν ἐκατὰ τὸν καὶ ἐγόγγυζαν. ἔπως ἔν ἔ μόνον ἀπᾶμοιβον ὁ πλεσιότος Θεὸς τὸν Θεοδόσιον πολυπλασιῶς εἰς τῷ καλῶς τῶν προαίρεσιν, ἀλλὰ καὶ περιβόητον τὸν ἔκαμνε πονητῶν, καὶ θαυμαζόμενον, ὅτι ὅσοι τὸν δοξάζουσι μετὰ τῶν ἄργα, τῶν δοξάζει καὶ αὐτὸς, καθὰς ἐπέχον.

Ἄλλη φορά πάλιν ἦτον Ἐορτὴ τῆς Θεοπέρας χαρμώσως, καὶ ἐσωμάζθη πλῆθος ἄπειρον, διὰ τὰ ἀπέσει τῷ ἀκολοθίαν, καὶ διὰ τὰ φιλόθεν καὶ σωματικὰ καὶ τῷ σωλήθῃ. ἦλθασιν λοιπὸν τῶσιν, ὅτε δὲ ἐφθάνω οἱ καλόγεροι

νά τὰς ὑπηρετῶν, ἕτε εἶχασιν φαγητὰ νὰ χορτάσῃ κἀν τὸ τρίτον μέρος τῆς ξέ-
 γων. ἀλλ' ἢ ἀφθονοὺς δεξιά τῶ Θεῷ ὅπῃ ἔφευ ὅλοι τὸν Κόσμον πλεσίως, ἐ-
 πλήθυσσε καὶ τότε τὰς ἀρτὰς θαυμασιώταται, καὶ ἐχορτάσαν ἅπαντες, ὅπῃ ἦσαν
 μία μυριάδα λαοῦ, καὶ ἐμόνον ἐχορτάσαν ἅπαντες, ἀλλὰ καὶ τόσαις σπουδαῖοις
 ἐσθλασάμενοι, ὅπῃ ἐπήρασι καὶ εἰς τὰς οἰκίας τὰς πολλὰ βράματα, καὶ ἔμειναν
 καὶ εἰς τὸ Μοναστήριον τόσα, ὅπῃ ἔβαναν πολλὰς ἡμέρας εἰς τὴν ἑσπέρην πρὸς
 αὐτάρκειαν. ἔχοντες ἐν πόδι τὸ Ὅσιος, νὰ κάμῃ ὅλα τὰ χρειάζομενα τῆς
 μονῆς, ἔκτισε ἔξω οἴκους μεγάλας, τὸν εἶνα νὰ ἀναπαύωνται οἱ ἕξοιοι μονα-
 χοὶ, ὅπῃ ἐσαυρώθησαν τῷ Κόσμῳ διὰ τὸν Κύριον, καὶ ποσῶς δὲν ὑπαυδρῶ-
 θησαν, καὶ τὰς ἄλλας δύο διὰ τὰς κοσμικὰς. εἰς τὸν εἶνα νὰ ἀναπαύωνται οἱ
 διδασκῶντες καὶ ὀπισθημότεροι, καὶ εἰς τὸν ἄλλον οἱ ὀυτελέστεροι. ἔκτισε δὲ καὶ ἄλλο
 γυροκομεῖον διὰ τὰς ἐδικὰς τε μοναχὰς εἰς τόπον ἀναχαριτικώτερον, ὅσοι γυ-
 ράσαν, ἢ ἀδουήσαν, νὰ ἀναπαύωνται ὀλίγον ἀπὸ τὰς μακρὰς κόπας καὶ πόνους
 τῆς ποτεράς ἀσκήσεως. Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ διηγηθῇ καὶ μέρος τὰς ἀρετὰς
 τῶ φιλοθέου τῆς ἁγιότητος, καὶ τῆς ἱεράς αὐτῆ ποιήσεως τὰ κατορθώματα; ἕξα-
 κοστῶς ἐννοήκοντα ἔξω μαθητὰς ἀνέδραμε, καὶ πρὸς Θεὸν παρέπεμψεν, οἱ
 τινὲς ἐτέλεσαν τὸν βίον θαλάσσιον. καὶ ἄλλοι μὲν ἐτελείωσαν τὴν ζωὴν εἰς τὴν
 ἔρημον, ἄλλοι ἐγένοντο Ἐπίσκοποι, ἄλλοι Ἡγούμενοι, ὅχι νὰ τὸ γυρεύσαν αὐτῶ
 τὸ ἀξίωμα, ὡσαύτως ποῖσι ἀνόντοι σήμερον, ὅπῃ δίδον ἀργύρια νὰ ἡγε-
 μνεύον Μοναστήρια πλέσια, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι τὰς ἐπέφησαν μὴ θέλοντες,
 ὅταν τὰς ἤθελον γνωρίσῃ, πῶς ἦσαν ἀξιοὶ νὰ κυβερνήσαν ψυχὰς, καὶ νὰ ὀδη-
 γήσαν πρὸς ζωὴν τὴν αἰώνιον. ἕτεροι δὲ πάλιν ἀπὸ τὰς μαθητὰς τε ἀρνήθη-
 σαν τὸν Κόσμον ὁλοτελῶς, καὶ ἔκαμαν ἀσκήσιν χρόνος ὀγδοήκοντα εἰς τὴν ἔρη-
 μον. καὶ μετὰ τὸ πλῆθος τῶ χρόνων, καὶ πλεόντων πνευματικῶν ἐσυνάθροισαν, καὶ
 διὰ μέσε αὐτῶ ὁ Θεοδόσιος ἐγνωρίζετο εἰς ὅλας καὶ ἐκηρύσσετο, καὶ δὲν ἔμενε
 καμμία χώρα χεδὸν, ὅπῃ νὰ μὴ ἀπῆλθε τινὰ ὠφέλειαν ἀπὸ τὸν θαυμα-
 στὸν Θεοδόσιον. εἰς ὅλλω τὴν οἰκουμένην ὑπῆρχον ἡ φήμη τε, καὶ ἔφερον εἰς αὐτὸν
 πολλοὶ Σφραγιῶται, καὶ πλέσιοι Ἄρχοντες, καταφρονεῖτες τιμῆ καὶ δόξης ὡς
 ὄνειρον, καὶ ἐγένοντο αὐτῶ μαθητὰι, ποτιμῶντες ἀδοξίαν καὶ πᾶσαν ὀυτελείαν
 διὰ τὴν ἐκείδον μακαριότητα. καὶ πολλοὶ σοφοὶ καὶ γραμματισμῶσι ἀφήκασιν τὴν
 σπουδὴν τὰς, τὰς πολιτείας, τὰς ἐπαίνας πάσης τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, καὶ
 ποτιμῶσαντες τὴν διὰ Χριστὸν μωρίαν, ἐγένοντο μαθητὰι τῶ μεγάλου Θεοδο-
 σίου, διὰ νὰ παιδευθῶν ἄλλω σοφίαν ὑπ' αὐτῶ ὑπεράνθρωπον. τὰς ὁποίας ὁ
 γνωστὸς Ποιμὴν ἐποίμανε καὶ ἐκυβέρνα μετὰ πολλῶν διακρίσιν, ἐλαφρυῶν εἰς
 τὰς ἀχαμνὰς τὸν ἀγῶνα, καὶ τὰς δυνατὰς βαρυκακονίζοντας καὶ πάντας ἐπαί-
 ὀδουεν, ὅχι μετὰ ῥάβδον, ἀλλὰ μετὰ λόγον ἀρτυμῶνον ἄλατι. καὶ τόσον ἦτον γνω-
 στικὸς καὶ πορακτικώτατος, ὅπῃ ἕως καὶ τὰ κινήματα τῶ νοῦ ἐγνώριζε, καὶ εἶδε
 πολλῶν ὠφέλειαν τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ τὰ λόγου τε. ἐπεὶ δὲ ὅστις ἀεργετῆ τὸν
 πλησίον, καὶ τὸν ὀδηγᾷ εἰς σωτηρίαν ψυχῆς, εαυτὸν ὠφελεῖ ἄξιωότερον. ἀνά-
 μεσα δὲ εἰς τὰς λοιπὰς αὐτῶ ἀρετὰς, ἡγάπα πολλὰ τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ποτὲ
 δὲν ἔλειπε τὸ βιβλίον ἀπὸ τὰς χεῖράς τε, ἕτε ὅταν ἦτον ἀρρώστος, ἕτε καὶ εἰς
 τὸ ἔχατον γῆρας τε, ἀλλὰ ἀνέγνωδεν ἡμέραν καὶ νύκτα, διὰ νὰ καρπώνεται
 ἀπὸ τὰ ἱερά λόγια. καὶ καὶ ἀλήθειαν ἀξίος ἦτον νὰ τὸν θαυμάσῃ πᾶς εἶνας,
 ἐπεὶ δὲ χωρὶς νὰ μάθῃ ρητορικῶν, ἢ λογικῶν, εἰδίδασκε τόσον καλὰ ὡς
 τὴν

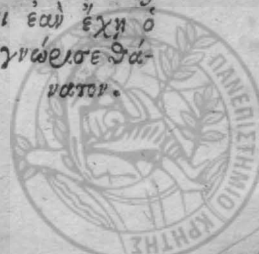
τὴν χάριν τῆς Παναγίας Ἁγίας Πνεύματος, (ὅχι μὲ ἀνθρωπίνῳ σοφίᾳ) ὅπως ἐ-
 παθιάσθη τὴν ῥήπρασ, καὶ εἶχε καλῶ ἐνδύμῳσιν, καὶ ἀπέφερε συχνάκις
 ἀπὸ λόγους, ἀπὸ τῆς ἀσκητικῆς τῆς μεγάλης Βασιλείας, τὸν ὁποῖον ἐμιμᾶτο
 καταπολλὰ, καὶ ἐπαρῆκε νὰ σολίζῃ τὴν ψυχὴν μετὰ τὴν ἔσπευ ἐκείνη, καὶ
 τὴν γλῶσσαν μετὰ τὴν λόγους. Ἐὰν τὸ ἐνδύμῳσιν ἀπὸ τῆς συγγράμματὸς τῆς
 ὅσα ἐδύοντο, νὰ προθυμοποιήσῃ τὴν ἀμελείας, ἀπὸ τῆς ὁποῖα ἀς ἀναφέρω-
 μη ὀλίγα ἔξ ἐνδύμῳσιν.

Παρακαλῶσας ἀδελφοὶ ἔξ τῆς ἀγάπης τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπως
 ἐσαυράθῃ ἔξ τὰς ἀμαρτίας μας, ἀς φροντίσωμεν διὰ τὴν ψυχὴν μας, ἀς
 μετανοήσωμεν τὰς ἀμαρτίας τώρα ὅπως ἔχομεν καιρὸν ἀποδέξασθαι, νὰ μὴ
 κλαίωμεν τότε εἰς τὴν γέσιναν τῆς πυρὸς ἀναφέλωτα, τώρα βοηθᾷ ὁ Θεὸς
 ἐκείνων ὅπως ἐπιτρέψῃ ἀπὸ τὴν κακῶν ἐράταν, καὶ τότε ἐξετάζει φοβερὰ
 τὰς πράξεις καὶ λόγους καὶ ἐνδύμῳσεις ὡς κελὴς ἀλάθης, καὶ ἀπολαμβάνει
 πᾶς ἑὰς καὶ τὰς πράξεις τε, ἄλλος ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἄλλος ἀτελεύτητον κόλα-
 σιν. μετὰ ταῦτα καὶ ἕτερα ὅμοια ἐδίδασκε τὰ λογικὰ πρόβατα, καὶ τὴν ἐπαρα-
 κίνα νὰ εἶναι ἕτοιμοι πάντοτε. ἦτον δὲ εἰς μὴ ὅλα τὰ συμβῶντα πρῶτος
 ταπεινὸς καὶ ἡμερος, ὅπως δὲ ἦτον κίνδυνος πρὸς τὴν ἀσεβείαν, τότε ἐφαί-
 νετο φιλόκενος καὶ ἰσχυρογνώμων ὁ Θεοδόσιος, καὶ ἦτον καὶ τὴν γραφῶν πῦρ
 φλέγον, καὶ μάχαιρα κόπτισα, ἀφανίζων τὰ κατὰ ζῆλῳσιν, καὶ ἐφίλοκείνησε
 μετὰ τὸν παρακίμον Βασιλέα, τὸν Ἀναστάσιον, τὸν μέγαν καὶ ἀσπῶδον ἐχθρὸν
 τῆς οἰκουμενικῆς Ἀγίας τετάρτης Συνόδου, ὅστις ἦτον εἰς τὴν αἵρεσιν τῆς δυσ-
 σεβῆς. Εὐτυχῆς, καὶ Διοσκῶρος, καὶ Σεβήρος, φρονήτες μίαν φύσιν εἰς Χριστὸν
 οἱ ἄρχησοι. ὁ ὁποῖος Βασιλεὺς ἄλλος μὴ Πατέρας ἐκολούθη καὶ ὑπέγραψεν εἰς
 τὴν αἵρεσιν, καὶ ἄλλος ἐδυνάσθη μετὰ τυραννίαν ὁ ἀφρονέστατος. ἄσθεν ἐδοκίμα-
 σε νὰ πλανῆσῃ καὶ τὸν σοφὸν Θεοδόσιον, μετὰ ἀργύρια ὁ φιλαργυρος, καὶ ἐπέβλε-
 τε δαρεῖαν χρυσίον, λίθας ἑτάκοντα. καὶ ἔξ νὰ μὴ τὸ καταλάβῃ, πᾶς τὸ ἐ-
 σείλε μετὰ πονηρίαν, νὰ τὸ ἐρέθῃ ὀπίσω, ἐσκέπασε μετὰ δόλον τὸ ἀγκιστρὸν καὶ
 τὴν ἐμύλυτε, νὰ τὸ δεχθῇ ἔξ νὰ τὸ ἐξοθήσῃ εἰς τὴν ἀβύσσον καὶ πύρρατος. ὁ
 δὲ Ἅγιος τὸ μὴ χρυσίον ὑποδέχθη, ἔξ νὰ μὴ δώσῃ σκανδαλὸν πρῶσιν,
 τὴν δὲ μιανὰν γνώμην ἐμίσησε, καὶ ἀπέκρινε φαυλίζοντας τὴν μετὰ ἀληθείας
 ὑποδείξεις καὶ ὑποδείγματα, καὶ ἐμεινε νικητὸς ὁ Βασιλεὺς, ὡσπερ νὰ ἐπολέ-
 μα ἢ ἔλαφος μετὰ τὸν λέοντα, καὶ ὁ Ἅγιος ἐδείχθη εἰς τὴν κεφαλῆς ἀετὸς ἀλη-
 πτος, καθὼς ὁ λόγος δηλώσει προδήτερα. ἀφ' ἧς ἐπέρασεν ὀλίγος καιρὸς ὅπως
 τὸν ἐφίλοκείνησε μετὰ τὸ χρυσίον ὁ Βασιλεὺς, ἐσείλεν ἀνδράπευ πρὸς τὸν Ὀ-
 σίου νὰ ὑπογράψῃ εἰς τὴν αἵρεσιν. τότε συνάγει ὅλους τὴν Πατέρας
 τῆς ἐρήμης ὁ Θεοδόσιος, καὶ μετὰ τὴν γνώμην ἀπάντων καὶ δέλησιν, γράφει πρὸς
 τὸν αὐτὸν τοιαύτῳ ἀποκρίσιν. ἐπειδὴ μᾶς ἐμύλυσε νὰ κάμωμεν ἑὰς ἀπὸ τῆς
 δύο ταῦτα, ἦγαν ἢ νὰ συμφωνήσωμεν εἰς τὴν τῆς Ἀκεφάλων γνώμην, ἢ μέ-
 νοντες εἰς τὰ ὀρθὰ τῆς Πατέρων Δόγματα, νὰ λάβωμεν βίαιον θάνατον, γί-
 νωσκε, ὅτι προτιμῶμεν τὸν θάνατον, καὶ ἢ μόνον ἡμεῖς δὲν ἀφαστρατίζομεν
 ποσῶς ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ καὶ ὅσους ἄλλους πλανήσῃτε, νὰ σὰς γίνῃ ὁ-
 μόφρονες, ἀσθεματίζομεν, καὶ ἢ χειροτονήσῃτε τινὰ ἀπὸ τὴν Ἀκεφάλων, ἡμεῖς
 δὲν τὸν δεχόμεσθα. μὴ γένοιτο Χριστὸς Βασιλεῦ, νὰ εὐχόμεν ἀπὸ τὴν ὀρθοδο-
 ξίαν ὀλίγον τίποτα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τὴν Ἀγίαν τόπως ἴδωμεν εἰς πῦρ φει-
 ρομῆς.

ρομύνας, κἄν ἄλλο τι πάθωμι, δὲν ἀλλάσσωμι γνώμην, κἄν εἰς λεπτά τῶν
σώματα μας ἐλεεινῶς κατακόψωμι, ἀλλὰ τὰς Ἁγίας τέσσαρας Συνοδούς πι-
σύσωμι, ἀπὸ τῶν ὁποίας ἡ πρώτη τῆς τιμῆς ἔγινε καὶ τῆς Ἀρεῖας εἰς τὴν Νί-
καιαν, τὸν ὁποῖον ἀνὰθεμάτισον, ὅτι τὸν Υἱὸν τῆς Θεῆς ἐδογματίσεν ὁ δυσ-
σεβῆς τῆς τῆ Πατρὸς ἑσίας ἀλλοτρίων. ἡ δὲ δεύτερα, καὶ Μακεδονίᾳ ὅπως ἐβλασ-
φήμα εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. ἡ τρίτη καὶ Νεσορίᾳ ἐσωαθραίδῃ εἰς Ἐφε-
σον, ὅς τις ἐφλυᾶρει καὶ τῆς Οἰκονομίας τῆς Χριστοῦ μιὰ καὶ ἅπτα λόγια.
ἡ δὲ τετάρτη τῆς γλ. Θεοφόρων Πατέρων εἰς τὴν Χαλκηδόνα, οἱ ὁποῖοι ὁμο-
φρονῶντες μὲ τὰς ἄλλας, ἀφώρισαν τὸν ἀτυχον Εὐτυχῆ καὶ Νεσόριον, καὶ ἐξῶν
τῆς Ἐκκλησίας ἐδίωξαν, καὶ ἐκράτυναν τὴν Ἀποστολικὴν Πίσιν, δογματίζον-
τες ἑσέως τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ τὰς ἀλλοτριόφρονας.

Ἀπὸ ταύτων ἐν τῷ Ὁρθόδοξον Πίσιν δὲν ἀλλήλοισι, καὶ ἀποδώσωμι (ἀ-
καγε) τὴν δυσέβειαν, εἰὰ ἦτον βολετὸν, καὶ μᾶς δάσσετε μυσίως θανάτως,
ὄχι μὰ τὰς ἰδρωτάς καὶ πόνους τῆς Ἁγίας ἐκείνων Πατέρων, ὅπως ποῦται ἐκο-
πίσασιν ἕκ τὸ Ὁρθόδοξον. ἡ δὲ εἰρήνη τῆς Θεῆς ἡ πάντα γὰρ ὑπερέχουσα, καὶ
εἶναι φύλαξ καὶ ὁδηγὸς τῆς κράτους σου. ταύτων ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἐπιστολικῆς δεξιά-
μηνος, διλαβήθη τὸν Ἅγιον, καὶ τῆς ἐσεῖλεν ἐπιτίμῃσι, προφασίζόμενος, ὅτι
αὐτὸς εἰς ἐκεῖνο δὲν ἔπτασιν, ἀλλὰ οἱ κακοὶ Ἀρχιερεῖς, καὶ Κληρικοί, ὅπου
ἔκ τὸ φανῶσι σοφοὶ ἕκαμαν τὰ σκινάδαλα. αὐτὰ καὶ ἄλλα γράφας ὁ Βασιλεὺς
πρὸς τὸν Ὅσιον, ἔπαυσε, καὶ δὲν ἐβίαζε τινὰ εἰς τὴν αἵρεσιν ἀλλὰ πάλιν
μὲν καιρὸν ἐμεταγνώμισε, καὶ ἐσεῖλε πάλιν γράμματα καὶ τῆς δυσεβείας ὁ μᾶ-
ταιος. ὁ δὲ ἁγιώτατος καὶ ζηλωτὴς τῆς Ὁρθῆς Πίσεως Θεοδόσιος, δὲν ἐψήφισε τὰ
γράμματα, ἀλλὰ ὡς λέων ὤρμησε καὶ τῆς ἀποσταλόντων, καὶ συναῖτας τὸ πλῆ-
θος ἀνέβη εἰς τὸν ἄμβωνα, καὶ μεγαλοφώνως ἐβόησεν. ὅς τις ἐναντιωθῆ εἰς
τὰς δ. Συνοδούς, καὶ δούτας τιμὰ ὡς καὶ τὰ δ. Εὐαγγέλια, καὶ ἔχη ἀνάθεμα.
ταῦτα εἰπὼν, ἔδραμν ὡς Ἀγγελος εἰς τὰς πλησίον χώρας καὶ πόλεις ὡς στρα-
τηγὸς, ἀκολοθῶντες τε πολλοὶ Μοναχοί, καὶ ἐσήειξε τὰς πιστάς, τὰς δὲ ραθύ-
μως διήγειρε, καὶ ὅσους εἶχαν ἀμφισβολίαν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Πίσιν ἐβεβαίω-
σε, καὶ τὰς ἐποφθυμοποιεῖ καὶ μὴ φοβηθῆν ἀπειλὰς Τυράντων, ἀλλὰ καὶ ἀπο-
θάνειν αὐτῶν ἔλθῃ καιρὸς, ἕκ τῶν δυσέβειαν, τὴν ὁποίαν τὰς ἐδίδασκε καὶ ἠξί-
ωσαν, ὅτι ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τῆς Θεῆς, εἶναι ἀνάμα Θεὸς καὶ ἄνθρωπος εἰς μίαν
ὑπόστασιν, ἦσαν πρόσωπον, ἔχον φυσικῶν τῶν θεότητα, καὶ τῶν ἀνθρωπότη-
τα. καὶ τὰς ἐφερίον εἰς μαρτυρίαν τῶν Ἁγίων ἐκείνων καὶ οἰκουμενικῶν δ. Σύ-
νοδον, ὅπως ἀναφέρει αὐτὰς τὰς δύο αἵρέσεις σαφέςατα, τὰ δυσεβῆς Νεσο-
ρίᾳ, ὅπως ἐμέριξε τὸν εἶνα Χριστὸν εἰς δύο ὑᾶς καὶ δύο ὑποστάσεις ὁ ἀγνώστος,
καὶ τὸν Εὐτυχῆ καὶ Διοσκορὸν καὶ Σεβήρον, ὅπως συγχέωσιν εἰς μίαν φύσιν τὰ
εἶναι Χριστοῦ τῶν θεότητα καὶ ἀνθρωπότητα. ὅτι ὁ μὲν Νεσόριος ἐφρονεῖ δύο
φύσεις καὶ ὑποστάσεις εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ δύο ὑᾶς, εἶνα μὲν τὸν ἐκ τῆς Πατρὸς
ἁγιωθέντα Θεόν, καὶ ἄλλον ἐκ τῆς Ἁγίας Πατρὸς ἁγιωθέντα. ὁ δὲ Εὐτυχῆς
πάλιν καὶ Διοσκορὸς, καὶ ὁ τῶν τοῖς ὁμόφρων Σεβήρος, θέλοντες τάχα καὶ ἀφανί-
σεν αὐτῶν τὴν τῆς Νεσορίᾳ σφαλερῶν διαίρεσιν, ἐπέσαν πάλιν καὶ αὐτοὶ ἀνοή-
τως εἰς ἄλλην αἵρεσιν, ὀνομάζοντες εἰς τὸν Χριστὸν μίαν φύσιν θεότητος καὶ
ἀνθρωπότητος, καὶ φρονῶντες οἱ ἀφρόνες παθητῶν τὴν θεότητα. ὅτι εἰὰ ἔχη ὁ
Χριστὸς μίαν φύσιν, καθὼς αὐτοὶ ἐφλυᾶρησαν, ἀρα καὶ ἡ θεότης ἐγνώρισεν ἑα-
νατον.

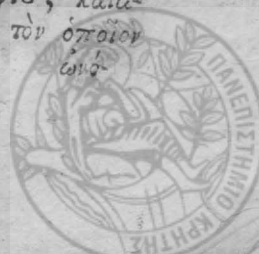
νατον. ἀλλὰ ἄς ἐμφραγῶσιν αὐτῷ τὰ μιὰρὰ σώματα, ὅτι αὐτὴ ἡ Ἱερά Σωθῆ-
δος ἐδογματίσθη, νὰ τιμῶμην δύο φύσεις, Θεοτόκος τε καὶ ἀνθρωπότητος, εἰς
μίαν ὑπόστασιν ἀσύγχυτα, ἀξέπτα, καὶ ἀχώριστα, εἰς ἃ Ἰδὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς
προαιώνιον καὶ τὴν Θεότητα, καὶ ὑπερον πάλιν γνηθεῖτα ἐκ τῆς Ἀγίας Παρ-
θερίας, μὲ καινότερον νόμον τῆς ἀνθρωπότητος, ὅμοιον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Μητρὶ
καὶ τὴν ἑστῶν, ἀμήτορα καὶ ἀπάτορα. Μὲ ταῦτα καὶ ἄλλα ὅμοια ἐδίδασκε μὲ
παρρησίαν τὸ ποιμνιον ὁ Θεοδοσίος.

Ὁ Θεὸς ὁ Βασιλεὺς κατ' αὐτὰ ἐδυμάνετο, καὶ τὸν ἐξώρισε ἀδικα. ὁ δὲ δι-
καιοκρίτης Θεὸς ἐκοίμει τὴν ζωὴν ἐκείνης τῆς ἀδράφρονος, καὶ σρέφοντας πάλιν
ὁ Ὄσιος εἰς τὰ ἴδια, ἔπαυσε ὁ διωγμὸς τῆς Εκκλησίας. καὶ ἠσύχασαν τὰ
σκάνδαλα. καὶ οἱ μὲν Λιρετικοὶ Ἀρχιερεῖς κακοὶ κακῶς τῷ Θρόνῳ ἐξώδη-
σαν. οἱ δὲ ὀσεβεῖς ἀπέλαβον τὰς Θρόνους αὐτῷ ὡς τὸ πρότερον, καὶ πολλοὶ
ἀπ' αὐτὰς ἐπαίνεσαν τὸν μέγαν Θεοδοσίον εἰς τὴν παρρησίαν ὅπερ ἔδειξε, καὶ
δεὴ ἐψήφισε τὰ βασιλικά προστάγματα. ἐξόχως δὲ οἱ δύο Ἀρχιεπίσκοποι,
ὁ Ρώμης Ἀγάπιος, καὶ ὁ Εἰφραὶμ Ἀλεξανδρείας, τὰ ἔγραψαν γράμματα ἐγκω-
μαστικά, καὶ πολλὰ τὸν ἐδομήσαν. ἀλλὰ ἄς εἰπῶμην εἰς τὰ θαυμάσιον, ὅπερ ἔ-
καμην ὁ ἅγιος. μίαν ἡμέραν, ὅπερ ἦσαν ὅλοι οἱ πρόκοιτοι γέροντες τῆς ἐρή-
μης καὶ μοναχοὶ ὀπίσημοι συνηγμένοι εἰς τὸ Ἱερατεῖον, ὅπερ ἦτον σωήθεια ἐκ-
παλαι νὰ ὑφάνην τὸν Τίμιον Σταυρὸν. καθὼς ἔν ἐκάθοντο, ἦλθε μία γυ-
νὴ, ὅπερ εἶχεν εἰς τὸ βυζὶ δεινὴν καὶ ἀνιάτρειτον ἀδελφείαν, τὴν ὁποίαν οἱ ἰα-
τροὶ καρῖνον ὀνομάζουσι, καὶ ὁ κοινὸς λαὸς τὴν λέγουσι φάγεσαν, ἡ ὁποία
τρώγει τὴν σάρκα τῆς ἀδελφῆς, καὶ δεὴ ἤμπορεῖ τινὰς νὰ τὴν θεραπεύσῃ μὲ
ἀνθρωπίνῳ ἐνέργειαν. καθὼς ἔν ἐσέβη ἡ γυνὴ, ἠρώτησεν εἰς τὸν Πνύματι-
κὸν ὀνόματι Ἰσίδωρον Ἠγέμνηρον τῆς Λαύρας Συκά, εὐα ἦτον ἐκεῖ εἰς τὴν Ἱε-
ραὴν ταύτην Συνοδίαν ὁ θαυμαστὸς Θεοδοσίος. αὐτὸς δὲ τῆς τὸν ἔδειξεν δακτυ-
λοειδῶς, καὶ ἡ ἀδελφὴ ἔδραμν ὡς διφασμὴν ἔλαφος εἰς τὴν πηγὴν τῆς ὕδα-
τος, καὶ μὲ πίσιν καθαραν γυμνάσασα τὸ σῆθος, ὅπασεν ἀλαβῶς καὶ ἠσυ-
χα τῆς Ἀγίας τὸ καλυμαύχιον, ἐν θυμῷ τὴν Αἰμορροῶσαν, καὶ ὕδους ὅπερ
τὸ ἔγγιξεν εἰς τὸ βυζὶ τῆς (ὡ τῆς ὀξυτάτης Θεραπειῆς) ὁ πόνος ἠφανίσθη ὡς
τὸ σκοπὸς, ὅταν ἔλθῃ τὸ φῶς, καὶ ὡς χόρτος εἰς τὸ πῦρ ἐξαλείφθη. ὁ δὲ
Ὄσιος σραφεῖς πρὸς αὐτὴν εἶπε ταῦτα μὲ ταπεινώσιν· ἔχε θάρρος θύγα-
τερ, ὁ Θεωπότης μὲ. Χειρὸς εἶπεν, ὅτι ἡ Πίσις σε σὲ ἔσωσεν. ὁ γυν μακά-
ριος Ἰσίδωρος ὅπερ τὴν εἶδε πρότερον πῶς ἦτον, καὶ τὴν ἐτόνεσεν ἡ ψυχὴ τῆς,
ἐξεσκέπασε τότε τὸ σῆθος τῆς, καὶ βλέπωντας, πῶς δεὴ ἔμεινε καὶ μικρὸν ση-
μεῖον τῆς χαλεπῆς ἐκείνης ἀδελφείας ἐφείξε, καὶ παταχῶς ἐκήρυτε τὸ θαυμά-
σιον. ἔτω φανερώσει ὁ Κύριος τὴν ἀρετὴν, ὅσον τὴν κρύπτουσιν οἱ ἐνάρετοι, καὶ
τὰς ἀνακηρύττει πανταχῶς, νὰ τὰς ἐδομήσῃ. ἀλλ' ἄς εἰπῶμην καὶ τὰ ὀπίλοι-
πά τε περάσια, ὅτι ἁμαρτία μεγάλη εἶναι νὰ τὰ σιωπήσωμην. Ἄλλῳ φορὰν
ἰπῆγν εἰς τὴν Βηθλεὲμ χάριν προσκυμήσεως, καὶ ὑποσρέφοντας, ἦτον κηρασ-
μῆρος ὑπὸ τὴν ὀδοποιάν, καὶ ἐκόνδουσε εἰς εἰς ἑνάρετον ἀνδραπον Μαρια-
κὸν καλέμνηρον, ὅστις ἦτον γεμάτος χαρίτων πνύματικῶν. καὶ χαιρετήσας εἰς
τὸν ἄλλον ἐν ἀγίῳ εὐλήματι, ἐσωμαμῆσαν ψυχαφελῆ λόγια. ἔπειτα ὅταν
ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς δειπνῆς, ἐλυπάτο ὁ καλὸς Μαριακός, ὅτι δεὴ εἶχεν ἔτε
ψαμί, ἔτε σιπάει εἰς τὸ κελλίον τε, μόνον ὀλίγῳ φαλί, ὑπὸ τὴν ὁποίαν
ἔβρα-

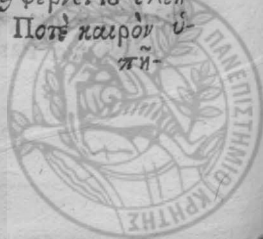
ἔβρασε νὰ φιλοῦσεν ὡς ἐδιώοντο. ὁ δὲ Θεοδόσιος ἐπέκασε πᾶς δὲν εἶχασιν ἄρτας, καὶ εἶπε τῷ ὑποτακτικῷ τε, νὰ φέρῃ ἐκεῖνας ὅπῃ ἐβασῆσαν ἔξω τὴν σφραγῖδα, καὶ ἔτις ἐφιλοτίμησε μᾶλλον αὐτὸς τὰς ξενίσαντας. καθὼς ἔν ἑτρωγῶν, εἶπεν ὁ Μαρριανὸς πρὸς τὸν Θεοδόσιον μὲ χαλεπόντιζόμενον πρόσωπον, μή μας μέμφεσθε πᾶς δὲν ἄσας φιλόδομῳ πλέσια ὡς ἔπαρτεν, ὅτι σίτην ὀλοτέλα δὲν ἔχομεν, δι' αὐτὴν καὶ φαρμί δὲν ἐνάμαμεν. ὁ δὲ θαυμαστὸς Θεοδόσιος καταζώντας τὰ γένην τῶν Μαρριανῶν, εἶδεν εἷνα σπυρὶ σιτάει (δὲν ἠξιδύρω πόδεςν ὑρέθην) εἰς τὸ πηγυένι τε, καὶ πιάνωντάς το, τῷ λέγει χαρῆμνος· ἰδὲ σίτος, ἔχρητι λέγεις πᾶς δὲν ἔχετε; τότες ὁ Μαρριανὸς ἔλαβε μετ' ἄλλα βείας καὶ πίσεως ἀπὸ τὴν δεξιῶν τῶν Ἁγίων τὸν κόκκον τῶν σίτη, καὶ τὸν ἔρροφον εἰς τὴν ἀποθήκην, πισδύωντας ὅτι χαλεὶ κόπε καὶ πόνε νὰ ἐσωθῆσιν πολὺν καρπὸν μετ' τὴν ἄχην τῶν Ἁγίων, καθὼς καὶ ἐχρήετο. καὶ θέλωντας αὐτοῖον νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τῆς ἀποθήκης (ὡ τῷ ἀπορρήτων θαυμασίων σα Δέσποτα) ὑρέθην γεμάτο τὸ σπῆτι ἕως τὴν σέβην, καὶ ἔξεπλάγησαν μετ' αὐτῶν τοῖσιν ἰδόντες τεράσιον, καὶ σέβειν εἷνατε μαθητὴν δίδυς πρὸς τὸν Ἁγιον, νὰ ἔλθῃ νὰ ἰδῇ τὸ παράδοξον θέαμα. ὅταν ἔν ἤλθον, ἀνοίξων ὀλίγον τὴν θύραν μετ' κόπον πολὺν, καὶ ἐχύνοντο ἔξω τὸ δύλογμηθὸν σιτάειον. τῷ τὸ θαῦμα δὲν εἶναι μικρότερον ἀπ' ἐκεῖνο, ὅπῃ ἔκαμεν ὁ Χριστὸς, πληθύνωντας τὰς ἄρτας, καὶ χορτάσας τὸσον λαὸν εἰς τὴν ἔρημον. ἀλλὰ μία χάρις ἦεν, καὶ ὁμοία ἐνέργεια, ἐπειδὴ ἐκεῖ τὸ ἔκαμεν ἡ δυνάμις τῶν Δεσπότην, ἔχωντας ὑπηρετάς τὰς Ἀποστόλους τε, καὶ ἐδῶ πάλιν ἀοράτως ἐνέργησεν αὐτὸς ὁ Κύριος, ἔχωντας τῶν δέλων, τὸν ὁποῖον ἐδόξαζε ἔξω τὴν καλήν τε καὶ πλασίαν φοροῖρεσιν. ἀλλὰ ἀκῆσατε καὶ ἔπερον.

Γνωμί τις ἀπὸ τὴν Ἀλεξανδρείων πλουσία ἀλαβῆς καὶ φιλόθεος εἶχεν εἷνα Υἱὸν μονοφυῆ φίλτετον, ὅς τις παίζωντας μετ' ἄλλα παιδία ἔπεσον ἔξ ἀφοσεξίας, ἢ καὶ ἀπὸ δαιμονικῆς σιυεργείας εἰς εἷνα πηγᾶδι βαδύτατον. οἱ δὲ ἀνδρωποὶ ὅπῃ ἔτυχαν ἐκεῖ πλοσίον, ἐκατέβασαν μετ' ἀχονία τινὰς νὰ τὸ ἀγάλων, νὰ τὸ θάψωσιν, ὅτι τινὰς δὲν ἐθάρρει ποτὲ, νὰ ὑρέθῃ ζωντανὸν καὶ ἀβλαβον, καὶ φθάσαντας κάτω βλέπειν τὸν παῖδα καὶ ἐκάθητο (ὡ τῷ θαύματος) ἀπάνω εἰς τὸ νερόν, ὡσπερ νὰ τὸ ἐκράτει τινὰς δυνατὸς καὶ δὲν τὸ ἀσπικε νὰ βραχί ὀλοτέλα. τῷ τὸ φεικτὸν τεράσιον ἰδόντες ἔξεξῆσων, ὅτι ἦτον Θεὸς πρὸσαξίς. νὰ γῆν τοῖσιν θαυμάσιον. καὶ ὅταν τὸ ἀνέβασαν, καὶ τὸ εἶδον ἡ μάνα τῶν ζωντανῶν, ὅπῃ ὅλοι τὸ εἶχασιν ἔξω πριγμένον, ἄς μεθῆσῃ πᾶς εἷνας, πόσω ἀγαλλίασιν ἔλαβε. καὶ ἐρωπέμενον νὰ εἰπῇ τὸν ἔσπονον, πᾶς ἔγινε καὶ δὲν ἐβέλησεν εἰς τὰ ὕδατα; ἔλεγε, ὅτι ἕνας καλόγερος γέραντας εἰς τὴν μορφήν καὶ ἰμάτια τοῖστος) καὶ ἔλεγε τὰ παράσημα ὅλα τῶν Θεοδοσίων, ἦχον τὰ γῆρα, τὴν ὄψιν. καὶ τὰ ὀπλοῖτα) μετ' ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας τε, καὶ δὲν μετ' ἄφωε νὰ βελήσῃ. οἱ δὲ παρῆσῶτες ἀπὸ τὰ σημεῖα ὅπῃ εἶπεν, ἐκείνων ὅτι ἦτον ὁ Θεοδόσιος. τότες ἡ φιλόθεος Μήτηρ ἔξω νὰ μὴ φανῇ πρὸς τοιαυτῶν δὲργεσίαν ἀχάριον, ἐπῆγε εἰς τὸ μοναστήριον τῶν Ἁγίων μετ' τὸ παιτιδιον, νὰ κάμῃ τὴν ἀρέψωσαν ἀχαρισίαν. τὸ δὲ παιδιον δίδυς ὅπῃ εἶδε τὸν Θεοδόσιον, ἐφῶναζε πρὸς τὴν Μητέρα λέγωντας, αὐτὸς εἶναι, ὅπῃ μετ' ἐβάσα καὶ δὲν ἐπνίγηκα. τότες ἡ γυνὴ ἔπεσον εἰς τὰς πόδας τῶν Ἁγίων, καπῆσα φιλοῦσα τῆς μετ' θερμότητα δάκρυα, καὶ ἀχαρισῆσα τὸν Ἁγιον, τὸν ὁποῖον

ἀνόμαζε σωτήρα τῆς ζωῆς τῆς, καὶ τῆς χαρᾶς αὐτῆς αἴτιον, ὅτι ἐὰν δὲν εὐ-
 γινε ζωντανὸν τὸ παιδίον, ἐθανατόνιτο καὶ ἐκείνη ἄπο τῆς λύπῃς ᾤδρακαίρα,
 καὶ ἐδιηγᾶτο εἰς ὅλας τὸ θαῦμα καθὼς τὸ ἐρεῖ φωνῆ. Ἄλλη τις γυνὴ ἦτο
 κακότοκος, ἦγεν δὲν ἐγγόνα τὰ παιδία, ἀλλὰ ἄπο θαύματι εἰς τὴν κοιλίαν τῆς,
 καὶ ἐκινδύνιδε καὶ αὐτὴ εἰς θάνατον. τῆτο τὸ ἔπαθε πολλὰς χρόνας, καὶ τῆς ἔ-
 δίδαν ποτὴ καὶ εὐχρη τὸ βρέφος νεκρὸν ἄπο τῆς κοιλίας τῆς. οὐδέποτε δὲ ἀπέ-
 σασα τὰς θαυματουργίας τῆς Ὁσίας εὐραμε πρὸς αὐτὸν, δεομένη μεθ' ἑαυτῆς
 δάκρυα, καὶ τῆς βοήθειᾳ καὶ εὐρη θεραπείαν εἰς τοιαύτῃ δεινῷ ἀδελφείαν,
 καὶ λέγει τῆ, πρὸς αὐτὸν μετὰ δὲ γάλα τὸ ὄνομά σε τῆ παιδίᾳ ὅπως παρωτηγνή-
 σω, καὶ τῆτο μόνον ἐλπίζω καὶ εἶναι ἡ ἰατρεία με. ὁ δὲ Ἅγιος ἔσερξε, καὶ λα-
 βῶσα τὴν ὀλογομένην, ἀνεχώρησε. καὶ ὅταν ἦλθον ὁ καιρὸς τῆς, ἐγενήθησαν
 ἀνεμπόδις, καὶ ἀνόμασε τὸ παιδί Θεοδόσιον, καὶ ἀφ' ἑ τοῦτο γαλατίσει, τὸ
 ὑπῆγε τῆ Ἁγίας, καὶ τὸ ἀφῆκεν εἰς τὸ Μοναστήριον, ἵνα καθὼς ἦτον ὁ σωτή-
 ρισμὸς τοῦ τῆς ζωῆς αὐτῆς αἴτιος, οὕτω καὶ τὸ διδάξῃ, καὶ καὶ τὸ ὁδηγᾶ πρὸς
 ζωὴν τὴν αἰώνιον. ὁμοίως καὶ ἄλλη μία γυναῖκα ἦτον κακότοκος ὡς τὴν ἀνω-
 θεν, καὶ ὁ Ἅγιος μετὰ τὴν προσέχων τῆ τὴν ἐλύτρωσεν ἄπο τὸν κίνδυνον, καὶ
 ἐγγόνα ἀνεμπόδις, καὶ τὸ πρῶτόν τῆς παιδί ἀνόμασε καὶ αὐτὴ καὶ μίμησιν τῆς
 ἀνωθεν, Θεοδόσιον. καὶ τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τὸ Μοναστήριον τῆς Ὁσίας, τὸ ὁ
 ποῖον ἐγένη μετὰ χρόνας οἰκονόμος ἀριστος. Παράδοξα τὰ λεγόμενα, πᾶσι
 ἕξοτερα τὰ λειπόμενα.

Ἐνα καιρὸν ἔπεσε πολλὴ ἀκείδα καὶ βρῆχος εἰς τὰ χωράφια, καὶ ἔτρωγαν
 τὰ θηνήματα καὶ χορτάερα, ὁ δὲ Ἅγιος ἦτον γέροντας, καὶ μὴ δυναμῆτος καὶ
 πειπατῆ, ἀπέμβισεν εἰς τὰς ὤμους δύο Γερομονάχων, καὶ ἐπεεπάτει μετὰ
 πολλῶν τῆ βάσανων, ἵνα καὶ ἀπλαγχνισθῇ ὁ Θεὸς τὸν κόπον τῆ, καὶ τῆ ἔπαυ-
 ση τὴν δέσιν. φθάσας ἔν εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐγένετο τὸ κακόν, ἔκαμε πρῶ-
 τερον δέσιν πρὸς Θεὸν ἱκέσιον, ἔπειτα λαμβανὴν εἶνα βρῆχον καὶ μίαν ἀκεί-
 δα εἰς χεῖράς τῆ, καὶ λέγει ταῦτα πρὸς ἐκεῖνα, ὡς περὶ καὶ ἦσαν λογικὰ καὶ ἐ-
 καταλαμβάναν. ὁ κοινὸς Δεσπότης σὰς προσάσσει καὶ μὴ ζημιώσετε τὰς πτω-
 χὰς, καὶ τρώγετε τὴν ζωοτροφίαν τῆς. ταῦτα εἰπὼν ὁ Ὁσίος (ὁ θαυμαστὴς
 διηγήματος) ἐπῆμερῆσεν ὅλον τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῆς ἀκείδος, καὶ τὰ ἄλλα
 ζωῦφια, καὶ δὲν ἔκαμαν πλέον τινὰ ζημίαν, ἔτε ἄπο τὸν τόπον εἰς τόπον ἐμετά-
 βαιναν, ἀλλὰ καὶ εἰς ὅποιον χωράφι ἦσαν δὲν ἐκάθισαν εἰς τὰ θηνήματα ἢ
 εἰς χορτάερα βρώσιμα, ὡς περὶ καὶ εἶχασιν φιλίαν μετὰ ταῦτα, ἀλλὰ ἔβρωγαν τὰς
 ἀκαυθὰς καὶ ἄλλα ἄχιστα χορτάερα. ταῦτα μὲν ἔκαμε μόνος τῆ ὁ Ἅγιος. Ἄλ-
 λου φορὰν δὲ πάλιν ἦτον εἰς ἄλλο χωρεῖον αὐτῆ ἡ ἀδελφεία, καὶ ἠφανίζοντο
 ἄπο τὸ πλῆθος τῆς ἀκείδος καὶ ἐφθείροντο ὁλότελα τὰ θηνήματα, ὁ δὲ Ἅ-
 γιος ἐγένεωσεν εἶνα ἀγγεῖον λαδί, καὶ κάμνωντας δὲχθὼν εἰς αὐτὸ, τὸ δὲ λόγι-
 σε, καὶ σέλλειτο μετὰ δὲ λαβεῖς καὶ φιλοθέες ἀνθρώπους εἰς τὸ ρηθὲν χωρεῖον, καὶ
 παρῶθὺς ἐφυθῆ ὅλη ἡ ἀκείδα, καὶ ἀφανίσθη. Ἄλλη φορὰ δὲν εἶχασιν ἀσ-
 φρα καὶ ἀγοράσιν ἐνδύματα, καὶ λέγει τὸ ὁ οἰκονόμος τῆς Ὁσίας, πῶς τὸν ἐνω-
 χλῆσαν οἱ ἀδελφοὶ δὲ τὴν γυμνότητα. λέγει τῆς ὁ Ἅγιος, μὴ μεριμνᾶτε δὲ
 τὴν αἰεῖον, καὶ ὁ Κύριος μᾶς σέλλει βοήθειαν. ἔπος εἶπε, καὶ ὁ λόγος τῆ ἔ-
 γινε ἄποφασις, καὶ ἦλθε τὴν ἄλλου ἡμέραν τὴν ἀνθρώπος, καὶ φέρει τῆ ἐλεη-
 μοσίῃν ἑκατὸν χρυσᾶ, καὶ τὰ ἐξωδίασεν ὅλα εἰς τὰ ἱμάτια. Ποτὴ καιρὸν ὁ
 πῆ-

πῆλθον ὁ Ἄγιος εἰς εἷνα χωρίον Βόσραν καλέμενον, ὅπερ ἦτον ἢ ἐκεῖ εἷνα Κοινοβίον, ἢ εἷχε ψηφισμὸν Ἡγέμενον εἷνα ἐνάρετον φίλον τε, Γελιανὸν ὀνόματι, καὶ ὑπῆγε νὰ ἰδῆ τὰς μοναχὰς, πῶς πορεύονται. πλησίον δὲ εἰς τὸ ἀνάσσειν χωρίον ἦτον ἄλλο Μοναστήριον, ὅπερ ἦσαν οἱ Μοναχοὶ ἐκεῖνοι εἰς τὴν αἵρεσιν τῆς Σεβήρης, ἢ ἐμισῶσαν τὸν Ἄγιον. ὅθεν ἰδόντες αὐτὸν ἄπο μακρῶν ἐκτύπησαν τὸ ξύλον νὰ σωμαχθῶν οἱ Καλόγεροι εἰς γέλωτα τῶ Ἀγίου, ἔτι δὲ ἢ μία γυνὴ κακόφροτος τὸν ἐφώνασε πλάων, ἢ ἄλλα ὅμοια, ὅθεν δικαίως ὁ Ὅσιος τὰς ἐκατηράδην, νὰ μὴ ἴδομεν ἡ λίδος εἰς τὸν λίδον εἰς ἐκεῖνο τὸ Μοναστήριον. ἢ ἢ μὴ ἀναίχωντος ἐκεῖνη γυνὴ, ὅπερ ἐτόλμησε νὰ τὸν ὑβείσῃ, ὅξεψυξε μὲ χαλεπὸν θάνατον. Ἀγαρήσει δὲ ὑπῆγαν εἰς ὀλίγας ἡμέρας μίαν νύκτα, εἰς τὸ ἀνάσσειν Μοναστήριον τῆς Αἰρετικῶν, ἢ αὐτὸ μὴ ἐκατηράδην, τὰς δὲ ἀδελφὰς ἐκεῖνας ἐπύρασε σκλάβας μὲ ὅλα τὰς τὰ πράγματα, ὅτι ἢ κατὰ τὰ Ἀγίου τὰς ἐφθασεν. ἀλλὰ τὸ μὴ εἶναι παιδύσεως ἢ σωφρονισμῶ διήγημα, ἄλλο δὲ νὰ εἰπῶμεν, ὠφελείας καὶ χάριτος.

Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ῥωμαϊκῆς στρατεύματος, ἦγεν ὁ Κόμης τῆς Ἀνατολῆς, ὀνόματι Κήρυκος, ἀνδρείος εἰς τὰς πολέμους ἢ εὐτολμος, ἐμεῖλε νὰ ὑπάγῃ καὶ τῆς Περσῶν μὲ τὰς Σαατιώτας τε, ὅθεν ὡς ἀλαβῆς ὅπερ ἦτον, ἀπῆλθον εἰς τὰς Ἀγίας τόπας πρότερον νὰ προσκυνηθῆν νὰ τῶ βοηθήσῃ ὁ Κύριος. ἀκούσας ἐν τῶ φῆμῳ τῶ Θεοδοσίου, ὑπῆγε ἢ τὸν ἐπροσκύνησε, ζητήσας τὴν διλογίαν τε. ὅς τις τὸν ἐκατηράδην, νὰ μὴ ἐλπίζῃ εἰς τὸ σααθὶ ἢ δοξάσει του, καὶ τὸν Θεῖον Δαβὶδ, ἀλλὰ εἰς τὴν Θεῖαν διώσασιν. αὐτὰ λέγων ὁ Ὅσιος καὶ ἔπειρα ὅμοια, ἐκατηράδην ὁ Κόμης, ἢ τῶ ἐζήτησε τὸ ἔριχον, ὅπου ἐφόρει ἴδομενα ὁ Ὅσιος, νὰ τὸ βασὰ ἀντὶς σκαπέει ἢ φυλακίμενον εἰς τὸν πόλεμον, ἢ τῶ τὸ ἔδωκε βλέπωντας τὴν πολλῶν τε ἀλάβειαν. ὅς τις ὑπῆλθον εἰς τὴν Περσίδα, ἢ βαύωντας ὡς θάρακα ἐκεῖνο τὸ ἔριχον, ἐκαμνεν ἀνδραγαθίας θαυμασιώταται, ἢ ἐρεψε μὲ τιμῶν ἢ ἀεφρον ἄπειρον. ἢ δὲν ἐφάνη πρὸς τὸν διεργέτιν ἀχάριτος, ἀλλὰ ὑπέρεψεν εἰς τὸν Ὅσιον, ταῦτα λέγωντας· ἀχάριτος τῆς ἀγιοσύνης σε, ὅπερ ἦσαν αἷτια τῆς νίκης με, ὅτι κατὰ τὸς ἐφόρεσα τὸ τείχιόν σε ὡς θάρακα, ἢ ἐκροπήσαμν πόλεμον, ἐγὼ ἢ σκότος πολὺ εἰς ὅλον τὸν τόπον, ἢ δὲν ἐβλεπον οἱ ἐχθροί μας εἷνας τὸν ἄλλον, μόνον ἐγὼ ἐθάρων τὴν ἀγιοσύνην σε, καὶ μὲ ἀδήγας εἰς τινὰς τόπας, καὶ ἐνίκησεν τὰς ἐχθρὰς με θαυμασιώταται, ἔως ὅπερ τὰς ἐδίωξα τελείως, καὶ ἐπῆραμν ὅλον τὸν πλετόν τε. Οὐ μόνον δὲ αὐτὸν τὸν Κήρυκον ἐβοήθησε θαυμασίως ὁ Ὅσιος, ἀλλὰ ἢ πολλὰς ἄπο ἀεφῶρες κινδύνας ἐλύτρωσεν. ἄλλες μὴ ἄπο φερτῶν θαλάσσιον, ὅπερ ἐμεῖλον νὰ καταποντιθῶν, ἢ κρᾶζοντες αὐτὸν εἰς βοήθειαν, ἔπαυσεν ἢ παραχῆ τῆς ἀέμων, ἢ ἐσάθησαν. ἄλλες δὲ πάλιν ἐφύλαξεν εἰς τὴν σερραὶ ἄπο ἀγρια θηρία, καὶ δύντες ἐφαγαν, κατὰ τὸν εἶδαν οἱ κινδυνύοντες, ἄλλοι εἰς τὸν ὑπνόν τε, ἢ ἔτεροι ξυπνητοὶ βλεποφάνερα, ἢ τὰς ἐβοήθα μὲ τρόπον θαυμάσιον. Καὶ εἰ μόνον ἀνθρώπους ὠφέλησεν, ἀλλὰ ἢ ἄλογα ζῶα καμμία φορὰ ὡς φιλάγαθος. ὅτι πηγάμν ποτὲ εἷνας πτωχὸς μὲ τὸ γαδῶν εἰς ὑπηρεσίαν, τῶ ὑπῆλθον λέων ἀγριώτατος. τότε ὁ μὴ ἀνθρώπος ἐφόρην ὅσον ἐδῶετο, ἢ τὸ γαδῶν ὁμοίως ἔτρεχον εἰς ἄλλο μέρος δὲ νὰ γλυπῶσῃ τὸν κινδύων. ὁ μὴ ἐν λέων ἀφῆκε τὸν ἀνθρώπον, ἢ ἔτρεχε μὲ σπιδῶν πολλῶν νὰ φάγῃ τὸν γάδαρον, ὁ δὲ πτωχὸς εἰς τὴν ἀνάγκην

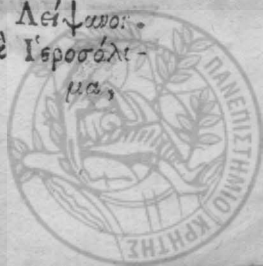
πῶς ταύτῃ ἐνθυμήθη τὸν Θεοδόσιον, καὶ τὸν ὀπκαλέσθαι εἰς βοήθειαν. ὁ δὲν
 εὐθὺς ὅπῃ εἶπε τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας, ἔπαυσεν ὁ θυμὸς τῆς λέοντος, καὶ ἀφίνων-
 τας ἀβλαβεῖς καὶ τὰς δύο, ἔφυγεν. Εἶχε δὲ καὶ τὸ προορατικόν, καὶ ἤξουρε τὰ
 μέλλοντα βλεποφάνερα. καὶ μίαν ἡμέραν ἐπρόσασσε πρὸ καιρῶν νὰ κτυπήσεν τὸ
 σήμαντρον, καὶ συναχθῶσιν οἱ ἀδελφοὶ ἠρώτησαν αὐτὸν, πῶς ἐπρόσασσε νὰ
 σημαίναν τῶν δόκταιρα, ὅπῃ ἦσαν δύο ἡμέρας τῆς ἡμέρας. ὁ δὲ βαρέως στυάζων-
 τας ἀπεκρίνατο ὡς κάμων Πατέρες πρὸς Κύριον δέσπῃν, ὅτι ὀργῆν Θεὸς
 βλέπω καὶ ἔρχεται πρὸς τὴν Ἀνατολὴν τὰ χεῖρα. αὐτοὶ δὲ ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπον
 τίποτα, δὲν ἐλυπῆντο τὴν μέλλουσαν συμφορὰν, ἕτε μέμνησαν εἶχασιν. καὶ
 τὴν ἐκτὴν ἡμέραν ἦλθε μῦθος, ὅτι ἔπεσον διὰ μεγάλου σεισμὸν ἡ Αν-
 τιόχεια, ἦγεν τὴν ὥραν ἐκεῖνῃ ὅπῃ εἶδε τὴν ὀπτασίαν ὁ Ὅσιος, καὶ τότε
 οἱ ἀδελφοὶ ἐνθυμηθῶσιν τὴν προφῆσιν αὐτῶν ἐσταύμαζοντο. Ἡ ἴστον δὲ κα-
 παπολλὰ ταπεινός, καὶ δὲν ἐνόμιζε τὸν ἑαυτὸν τὰ κἄν τίποτας. ὁ δὲν βλέπων-
 τας ποτε δύο ἀδελφὸς νὰ δέρωνται, τὰς ἐπρόσασσε νὰ λύσεν τὴν ἔχθραν καὶ
 τὸ δεσποτικὸν πρὸς αὐτὰς, καὶ ὅταν εἶδε πῶς δὲν ἤθελεν ὑπὸ τῆς θυμῶν νικώμε-
 νοι, ἔπεσον εἰς τὰς πόδας αὐτῶν, καὶ ἔδετο ὁ Ποιμὴν τῶν προβάτων, ὁ Πα-
 τὴρ τῶν τέκνων, τῶν μαθητῶν ὁ Διδάσκαλος, καὶ ἐπαρεκάλει τὰς ἀδυνάτους ὁ
 Ἰατρός, νὰ θεραπεύσῃ τὴν πληγὴν τὰς, καὶ δὲν το ἔσπερον. ὁ δὲν δὲ νὰ τὰς
 νικήσῃ μὲ ἀκραν ταπεινώσιν, ἔβαλεν εἰς τὴν γλῶσσην αὐτῶν κεφαλῆν,
 καὶ δὲν ἐσυνώθη διὰ τὸ ἔδαφος, ἕως ἂν ἐμάλαξε τὸ μῖσος διὰ τὴν καρδίαν
 αὐτῶν, καὶ τὰς ἔκαμε καὶ ἐφίλησεν ὡς τὸν ἄλλον, καὶ εἰς τέλος εἰρωδύσαν. Αὐ-
 τὰ καὶ ἔτερα κατορθώσας ὁ Θεὸς ὄντως Θεοδόσιος, ἐπλησίασεν ὁ καιρὸς νὰ
 ὑπάγῃ πρὸς τὸν ποταμὸν. λοιπὸν ἦλθε τε μεγάλη ἀδυναμία, καὶ τόσον δεινὴ,
 ὅπῃ ἐκέτετο ὡς χρόνον μὲ πολλὰς οὐμίας βασανίζομενος, καὶ ἐφαγῶθη τὸ
 δέρμα τῆς λαγόνος τε διὰ τὴν ἀδυναμίαν καὶ πολυκειτῆν, καὶ δὲν ἔμεινε, μόν-
 ον τὸ κόκαλον, καὶ ποτε τε δὲν ἐβαρυγόμενος ὁ αἰμῆτος, ἕτε χημὰ ραθυ-
 μίας ἔδειξεν, ἕτε λόγον μικρὸν γογγισμῶν ποσῶς ἐσωτύχεν, ἀλλὰ ἐδόξαζε
 μεγαλοψύχως τὸν Κύριον. βλέπωντάς τον δὲ ὡς γέροντας ποσῶν δεινῶς
 οὐκωμῆρον, εἶπεν αὐτῶν. κάμε Πάτερ πρὸς Κύριον δέσπῃν, νὰ σὲ λυθῶσῃ
 διὰ τὴν δεινὴν ταύτῃ ἀδυναμίαν. ὁ δὲ Ἅγιος τὸν ἐκίταξε ἀγρια, λέγων-
 τας μὴ λέγῃς ποσῶν λόγον ἀρεπτον, ὅτι πολλὰμὲν ἦλθε καὶ εἰς ἐμὲ ποσῶν
 λογισμὸς ψυχαβλαβέσας, καὶ ἐγνωρίσας πῶς ἦτον διὰ τὸν δαίμονα, τὸν ἐ-
 διώξα, διὰ τὴν ἐπειδὴ πολλὰ καλὰ ἀπύλασα εἰς τὴν ζωὴν ταύτῃ, καὶ ἐγι-
 να πανταχῶ ἰνομασὸς καὶ πρῆξιμος, τὸ ἀρέπον εἶναι νὰ κακοπαθήσω ὅλι-
 γον δὲ νὰ εὐρῶ εἰς τὴν ἄλλῃ ζωὴν πρῆξιμισιν, καὶ νὰ μὴ ἀπέσω τὴν
 δεινὴν ἐκεῖνῃ διόφασιν ὡς ὁ πλάσιος ἀπέλαβες τὰ ἀγαθά σου ἐν τῇ ζωῇ
 σου.

Ἐμεινεν ἐν ὅλον τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τῆς ἀδυναμίας διχαλιτῶν καὶ δοξάζων
 τὸν Κύριον, καὶ καθ' ὥραν προσήχετο μὲ ὅλον τὴν ἀδυναμίαν, καὶ δὲν ἔλειπεν
 ἡ αἰδὴ διὰ τὰ χεῖλη τε. ἐπροφήτευσεν δὲ καὶ πολλὰ πράγματα εἰς τὰς ἀδελ-
 φὸς, τὰ ὅποια ὅλα ἐτελειώθησαν. ἔταν ἐν ἐγνώρισιν, ὅτι ἐπλησίασεν ἡ
 τελευτή, ἐσωμάχθησαν τὰ πνύμκτικὰ τε τέκνα, καὶ ἀδύροντο ποσῶν Πατρὸς
 ὡς ἐμῆσιν. αὐτὸς δὲ τὰς ἐπαρηγόρη, καὶ τὰς ἐδίδασκε νὰ ἔχεν ἕως τέλος ὑπο-
 μονῆν εἰς ὅσας πειρασμὸς συμβῆσιν, καὶ νὰ ὑποπάσωνται τὰς φροεσῶτας ὅπῃ

θέλων ηγερθῆσαι, καὶ ἄλλα ποικίλα ἀναγκαῖα τὰς ἐπαράγγελον. ὀξαιρέτως εἶπε καὶ ταῦτα. εἰ μὴ τὴν τελειότην μου, καὶ αὐξάνῃ τὸ ποίμνιον, καὶ πληθύνῃ οἱ μοναχοὶ ὅσον ὑπάγει ὁ χρόνος προδοτέρα, ἔχετε καλὰς ἐλπίδας, καὶ τελειώσῃ καὶ τὰ ἔπιλοιπα ὅπως σὰς εἶπα. Καὶ ἔτιως ἐβλήθη, ὅτι ἰμόνον ζῶντος αὐτὸ ἔωθει τὸ Μοναστήριον, ἀλλὰ καὶ μὴ τὴν αὐτὴν ὑποβίασιν ἔμεινεν ὡς τὸ ἀφώτερον Κοινόβιον ἄδολον καὶ τὰς παροδόσεις καὶ τάξεις ὅπως τὰς ἔδωκε, τὰς ὁποίας ἐφύλαξαν ἐπιδοσάλοτα, ὅθεν καὶ πολλοὶ ἀπ' ἐκείνης ἔκαμαν διάφορα θαύματα. ἀλλ' ὅτι τὸ ἀποκείμενον ἐπαπέλωσεν. Ὅταν ἐγνωρίσῃ ὁ Ἅγιος, ὅτι εἰς ἑξῆς ἡμέρας ἔμελλε καὶ ὑπάγει πρὸς Κύριον, ἐπροσκάλεσε τρεῖς Ἐπισκόπους, καὶ ἀσπασάμενος αὐτὰς ἐπήρε συγχωρήσιν, οἱ τινες ἔκλαιον τὴν τότε ὑσέρησιν, νομίζοντες τὸν θάνατον ἐκείνου μεγάλῳ ζημίῳ πως. ἐκεῖνος δὲ πάλιν ἔχαιρεν ἐνθυμέμενος, πῶς ὑπήλθε πρὸς τὸν ποδῶμενον Χριστὸν καὶ συμαζάλλεται μὴ τῷ Ἀγγέλῳ αἰώνια. μὴ ταῦτα ἐσύκαψε τὰς χεῖρας ὀλίγον, καὶ προσήνετο μουσικὰ πρὸς Κύριον, καὶ δεξιάντας τὰς χεῖρας εἰς τὸ σῆθος εἰς σχῆμα Σταυροῦ, παρέδωκε τὴν ἡγναίαν ἐκείνου ψυχὴν (ὅπως τὴν ἐφοβήντο οἱ δαίμονες) εἰς τὰς ἀρχαίας χεῖρας τῷ Παναγὰθε Θεῷ, ζήσας χρόνος ἑκατὸν πέντε. ὁ δὲ Θεὸς ἐτίμησε καὶ τὴν τελειότην τῷ ὅλῳ τε μετὰ πάντα μέγα θαυμάσιον.

Ἀνδρωπόδος τὸν τὴν Ἀλεξαῦδρειαν, ὀνόματι Στέφανος, εἶχε πολὺν καιρὸν πονηρὸν δαιμόνιον, καὶ ὑπήλθε εἰς τὸν Ἅγιον ζῶντος τε, καὶ τὸν θεραπεύσῃ, καὶ δεῦν ἔτυχε θεραπείας. πλὴν ἠξέδρωντας, ὅτι εἰ μὴ καμὴ ἢ προσδοχή τῷ Ἅγιῳ, καὶ ἰαθῆναι, δεῦν εἶχεν ἐλπίδα εἰς ἄλλον τινὰ, δεῦν ἀνεχώρησεν ὑπὸ τὸ Μοναστήριον, ἀλλὰ ἔμεινεν ἐκεῖ ἕως τὴν τελείωσιν τῷ Ἅγιῳ, καὶ τότε ἔτυχε καὶ εἶχε τὸν νῦν τε ὁ Στέφανος, καὶ βλέπωντας νεκρὸν τὸν Ἅγιον ἔκλαιον ἀπάνω εἰς τὸ Λεῖψανον πικρῶς, ἀνέσπα τὰς τεύχας, ἐκτύπα τὸ πρὸς σωπον εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἔλεγε ταῦτα πρὸς τὸν Ἅγιον. καὶ μοι, ὅτι σήμερον ἐχάθηκα ἢ ἐλπίς μου, ἢ καταφυγή καὶ βοήθεια, ὅτι εἰς ἐσθία εἶχα τὸ θάρρος μου Ἅγιε, καὶ μετὰ λυτρώσεως τὸν ἄθλιον δεῦν τὸν πονηρὸν δαίμονα, καὶ τώρα τελείως ἀπελπίδην ὁ δαίμων. κἀκείνόν μου εἶναι καὶ πέσω εἰς πῦρ, ἢ εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ καὶ σωταρῶ μετὰ τὸ λόγῳ σου, παρὰ καὶ μετὰ βασανίῃ τοῦτος ἀσπλαγχνος Τύραννος. αὐτὰ καὶ ἄλλα πλείονα λέγωντας, ἐνηγάλιζε τὸν Ἅγιον, χυλιώντας ὡς ποτάμι ἀμετρα δάκρυα. τότε τὸν ἔρριψεν εἰς τὴν γῆν ὁ δαίμων, καὶ δυνατῶ τὸν ἐσπάραξε, δεῦν καὶ δείξῃ πῶς σαρκίως τε εὐχρυσεν, ὅτι καὶ θεῖα δυνάμις τὸν ἐδίωκεν, ἔπειτα ἀφ' ἑ τὸν ἐσπάραξε πολλὰ, ζῆλθε βιαίως ὁ τεισκατάρατος, καὶ ἔμεινεν ὑγιῆς ὁ Στέφανος, καὶ ἐδόξασε τὸν Κύριον. ἔτιως ἐν ἡπὸν θαυμάσιος καὶ φοβερός τοῖς πᾶσιν ὁ Θεοδόσιος, ὅπως ἰμόνον ζῶντος, ἀλλὰ καὶ μὴ θάνατον τὸ ὑποτάσσοντο, ἢ Γῆ, ὁ Οὐρανός, ὁ Ἄηρ, ἢ θάλασσα, καὶ οἱ δαίμονες. ἦγαν ἐπόρτασε τὴν θῆλια τῆς Γῆς, καὶ δεῦντον ἐβλάπτων. τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐβρεχε. τὸν Ἄερα, καὶ ἔπερνε τὴν ἀερίδα. τὴν θάλασσαν, καὶ ἠσύχαζε, καὶ τὰς δαίμονας, καὶ ἐφύγον δεῦν τὸς ἀνθρώπους σῆφομοι. ἀπῆλθεν ἐν ἡ φήμη πανταχῶς, ὅτι ὁ μέγας Θεοδόσιος ὑπάγει πρὸς Κύριον, καὶ ἔτρεχον οἱ πιστοὶ πλῆθος ἀπειρὸν, Λαῖκοι, Μοναχοὶ, Ἱερεῖς, καὶ Ἐπίσκοποι, καὶ ἐσωμερίζοντο καὶ ἐσείμοναν, τὰ ἀπαράθῃ ὅλοι τὸ Ἱερόν Λεῖψανον. ἦλθε δὲ καὶ ὁ ἀγιώτατος Πέτρος, ὅπως ἡπὸν τότε Πατριάρχης εἰς τὴν Ἱεροσόλιμα,

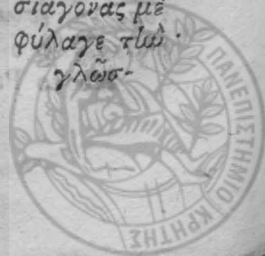
μα, καὶ μὲν βίας ἐδωθήθησαν ὅλοι ἐκείνοι οἱ θαυμάσιοι Ἀρχιερεῖς νὰ κατα-
 πείσων τὸ πλῆθος τῆ λαῆς, νὰ ἀφαιρέσων, νὰ ἐνταφιάσων τὸν Ἅγιον. ὅτι
 πᾶς ἓνας εἶχε πόδον νὰ φιλήσῃ καὶ τὸ ῥάσον τε, ἢ τὰς τείχας, ἢ ἄλλο τι,
 νὰ λάβῃ τὴν ὀλογίαν τε. μὲν πολλὰς ὥρας ἔν, ἐκρυψάν εἰς τὴν γλῶ τὸν
 Οὐρανὸν ἄξιον, καὶ θαυραυρὸν πολυτίμητον, καὶ τελέσαντες ὅσα ἔπρεπε καὶ τὴν
 τάξιν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀνεχώρησαν, δοξάζοντες Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Πνεῦ-
 μα Ἅγιον, τὴν μίαν Θεότητα. Ἡ ἀρέπει κράτος, τιμὴ καὶ προσκυύησις,
 πάντες, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμὲν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Ι Γ΄.

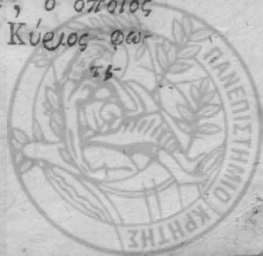
Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων

ΕΡΜΥΛΟΥ, ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΟΥ.

Βασιλεύωντας ὁ δυσσεβὴς Λικίνιος, εἶχε πολλὴν σπευδίω εἰς τὴν θυσίαν
 τῶν Εἰδώλων ὁ δόλιος, πρὸς δὲ Χριστιανὸς ἐκόλαζεν ἀσπλαγχνά, καὶ διαφορῶς
 αὐτὸς ἐβασαίριζε, νὰ ἀρνηθῆν τὴν δόξασειαν. καὶ μὴ θέλοντας, τὰς ἐδωτάτους
 χαλεπώτατα, τὰς ὁποῖας ἐξέτρεχαν εἰς Πόλεις καὶ Χώρας, καὶ εἰς πάντα ἄλ-
 λον τόπον ὀπιμελέσασα, καὶ ὅστις ἤθελε μισυτεύσει πρὸς τὸν Βασιλέα τινὰ
 Χριστιανὸν, ἐλάμβανεν ἀπ' αὐτὸν πολλὴν τὴν ἀπάμειψιν. ὅθεν ὅλοι οἱ Ἑλ-
 λῆνες ἐσπύδαζαν νὰ εὔρην Χριστιανὸς, διὰ νὰ φανοῦν πρὸς τὸν Βασιλέα δι-
 γνώμονες, καὶ δυσσεβεῖς πρὸς τὰ Εἴδωλα. καθεζόμενος ἔν ποτὲ εἰς τὸν θρό-
 νον ὁ δυσσεβὴς ἐπίτος Λικίνιος, ἤλθεν εἰς Στρατιώτης, καὶ λέγει τῷ ἡξέρω
 εἷνα ἀνδρῶπον, ὃς τις εἶναι εἰς τὴν τάξιν τῶν Χριστιανῶν Διάκονος, ὀνόματι
 Ἐρμυλος. καὶ περιελά τὰς Θεὰς καὶ τὴν Βασιλείωσιν. ὁ δὲ Λικίνιος ἐπρό-
 σαξε, νὰ τὸν φέρουσιν ὀδύς εἰς τὸ θέατρον. καὶ παγγόντες οἱ Στρατιῶται, τὸν
 ἠύρασι καὶ προσκύνητο. ἀναγγείλαντες ἔν αὐτῷ τὸ βασιλικὸν πρόσαγμα, ὀ-
 δύς ἀρόθυμος ἀροθύμως αὐτοῖς ἠκολούθησε, χωρεῖς νὰ δείξῃ χῆμα ποσῶς
 στυδρωπόπιος, μάλισα δὲ καὶ ἐχαίρετο, πᾶς ἐμελλε νὰ πάθῃ διὰ τὸν Χριστὸν
 κολασήρια. ἀδασήσαντες ἔν αὐτὸν εἰς τὸ θέατρον, τὸν ἠρώτησεν ὁ Βασιλεὺς,
 εἰ καὶ ἦτον Χριστιανός; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ἐ μόνον με φωνὴν λαμπρὰν καὶ γνώ-
 μῶν σερρὰν ὀμολογῶ, πᾶς εἶμαι Χριστιανός, ἀλλὰ καὶ πᾶς ἀφιερῶσθῃκα τῷ
 Θεῷ, Διάκονος ἐκείνε ἀρόθυμος. λέγει τὸν ὁ Λικίνιος· λοιπὸν δεκόνησον τοῖς
 Θεοῖς, νὰ σὲ τιμήσω τὰ ἀρέποντα. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· κωφός εἶσαι; ἢ καμῶνε-
 σαι πᾶς εἶσαι μαρὸς καὶ ἀνόητος. ἐγὼ σὲ εἶπα πᾶς εἶμαι τῷ ἀοράτῃ Θεῷ Διάκονος,
 καὶ σὺ μὲ λέγεις, νὰ λατρεύσω λίθους καὶ ξύλα κωφὰ καὶ ἄλυχα Εἴδωλα, ἔρ-
 γα χειρῶν ἀνδρῶπων, τὰ ὁποῖα ὅσοι ἔχουσιν γνώσιν καὶ φρόνησιν καταφρονέουσιν
 ὡς ἄξια γέλωτος, ἀμὴ ἐσὺ τὰ προσκυύησας ὡς πλανεμῆδος καὶ ἀγνώστος. Εἰς
 ταῦτα ἐθυμῶσθῃ ὁ Τύραννος, καὶ προσάσσει νὰ τὸν δέρνῃ εἰς τὰς σιαγόνας με
 κάποια χαλκὰ ὀργανα. ὁ δὲ κήρυξ ἔλεγε ταῦτα μεγαλοφῶνως. φύλαγε τὴν
 γλῶσ-

γλώσσαί σου Ἐρμούλε, καὶ τίμα τὸν Ἀυτοκράτορα, θυσιάσει τοῖς Θεοῖς, καὶ φύ-
 γης τὰ βάσινα. ὁ δὲ Μάρτυς ὑπέφερε τὰς μάστιγας, καὶ ἐχαίρειτο ονειδίζων-
 τας ὡς νικητὴν τὸν Τυράννον, καὶ τὸ ἔλεγε. ἐγὼ μὲν λαμβάνω αὐτὰς τὰς
 μικρὰς πληγὰς πρόσκαιρα, ἀλλ' ἐσύ θέλεις κληρονομήσει αἰώνιον κόλασιν,
 ὅτι ἀφήκες ἐκείνον ὅτε σε ἔκαμε, καὶ προσκυῖας κωφὰ καὶ ἀλαλα ξόανα.
 καὶ (τὸ χειρότερον) φθονεῖς καὶ τῶν ἄλλων τῶν σωτηρίων, καὶ φιλονεικῆς, καὶ τοὺς
 φίλους εἰς τὴν ἀπάθειαν. ἀφ' ἧς τὸν ἔδειραν ὄραν πολλῶν, ἐπέρασεν ὁ θυ-
 μὸς τῶν Τυράννων, καὶ προσάσσει καὶ τὸν φαλακρότερον ἕως τῶν τρίτων ἡμέραν,
 μήπως καὶ ἔλθῃ εἰς μεταμέλειαν. ὁ δὲ Μάρτυς ἔφαλλε. Κύριε ἐμοὶ βοή-
 θος, καὶ ἐφοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος. ὅταν δὲ εἰσηλθόν εἰς
 τὴν φυλακὴν ἔλεγε. Ὁ κατήμερος ὅπῃ τῆς Χερυβίμ ἐμφανῆθι, καὶ ἔλθε εἰς
 τὸ σῶσαι ἡμᾶς. ἀλλ' ὁ μὲν Μάρτυς ὑπέμεινε τὰ λυπηρὰ θνητῶν καὶ τὸν Κύ-
 ριον, ἐκείνος δὲ πάλιν δὲν ἀμέλα καὶ τὴν σείλη ὡς φιλανθρώπος ἐξ ὕψους
 βοήθειαν. ἀλλὰ ὁρμητικῶν αὐτὸν εἰς ὀδυροτέρην ἀνδρείαν, ἐσειλκεν Ἀγ-
 γελον, καὶ λέγει τὸ πρὸς ὁδοιπόλους, ἔχε θάρρος, καὶ μὴ φοβηθῆς ποσῶς
 Ἐρμούλε, ἀγανίξου, καὶ μὴ δειλιάσης ὁλότελα, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας θέλεις
 νικήσει τὰς μηχανὰς τῶν Τυράννων, καὶ λάβῃς ἐξ Οὐρανῶν λαμπρότερον τὸ μαρ-
 τυρεῖν τὸν Στέφανον, ἕως ὁπλίζει ὁ Κύριος τὸν δάκνον αὐτὸν, δίδωντάς τε καὶ
 τῶν Τυράννων ὑπερασπιστὸν σωτηρίας καὶ δυνάμιν. καὶ μὲν τρίτῃ ἡμέρᾳ κατή-
 στας εἰς τὸ κειπέριον ὁ Δικίνιος, ἤφεραν τὸν Μάρτυρα, καὶ λέγει τὸ ἐσωφρονί-
 σθης ὀλίγον Ἐρμούλε, καὶ προσκυνήσεις τὰς Θεάς, καὶ λυθῶθῃς ἀπὸ τῶν κιν-
 δυνῶν, ἢ ἀκόμη σέκεσαι εἰς τὸ πρῶτον πείσμα ὡς υπερήφανος; ὁ δὲ ἀπεκεί-
 νατο· ἐπειδὴ σὲ εἶπα ἀπὸ τῆς πρώτης τῆς γνώμῃ μου, τί κοπιᾷς καὶ μὲ
 δοκιμάζεις πάλιν, καὶ χαίεις τὸν καιρὸν ἀκαιρα; ἐγὼ τὸν Θεὸν τῶν Οὐρανῶν προ-
 σκυῶ, καὶ τὸ γίνομαι θυσία ὀσλήγορα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐνδέχομαι μεγάλῃ
 βοήθειαν. τότε εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Τυράννος, τώρα καὶ ἰδὼ ἐὰν εἶναι δυνατὸς
 αὐτὸς ὅτε προσκυῖας εἰς τὰς Οὐρανὰς καὶ σὲ βοηθήσῃ. καὶ εὐθύς προσάσσει
 ἕξ ἄνδρας δυνατῶν, καὶ τὸν ἀπλώσαν εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸν ραβδίζαν ἀνελεῖ-
 μονα. καὶ οἱ μὲν φονεῖς ἐκείνοι ἔδειραν αὐτὸν ἀμότατα, φθαρτὴ Βασιλέως κα-
 κῶς ὑπακούοντες, ὁ δὲ Μάρτυς πρὸς τὸν Οὐρανίον ἠύχετο, καὶ ὑποκλίνων ἀν-
 δρείως τὰς βασάνους ἔλεγε. Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτε ἐμασιγῶθῃς ἀπὸ τὸν Πι-
 λάτον καὶ τῶν σωτηρίων μου, αὐτὸς καὶ ἐμὲ ὅτε πάχω καὶ τὴν ἀγάπῃ σου, ἐν-
 δυνάμωσον, καὶ ἀξιώσον με καὶ ἄλλω κοινωνὸς τῶν πάθων σου καὶ λαμπρόπιος.
 ταῦτα τῶν Μαρτύρων λέγοντος, φωνὴ ἠέκετο λέγουσα· ἀμὲν Ἐρμούλε, εἰς τρίτῃ
 ἡμέρας καὶ λυθῶθῃς ἀπὸ τὰ λυπηρὰ, καὶ ἔλθῃς πρὸς με, καὶ σὲ ἀπαποδώσω
 πλεσίως τὰς ἀμοιβὰς τῆς πόνοι σου. αὐτὴ ἡ φωνὴ τὸν μὲν Ἁγίον ἐθάρρυνε
 καὶ ἔγινεν ἀνδρείοτερος, τὰς δὲ Σφρατιώτας ἐφόβησε, καὶ ἔπεσον καὶ γῆς ὑπόβο-
 μοι. ὁμοίως καὶ ὁ Βασιλεὺς μετὰ τὰς λοιπὰς ἐδειλίασαν. πλὴν ὡς πετυφλωμέ-
 νος ἀπὸ τῆς ἀσέβειας, δὲν ἐδωκῆθαι κατελάβῃ τῆς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πάλιν
 ἐφυλάκωσε τὸν Μάρτυρα. ὁ δὲ δεσμοφύλαξ ὅπου ἐπροσάχθη καὶ φυλά-
 γῃ τὸν Ἁγίον, ἦτον φίλος του, ὀνόματι Στρατόνικος, ὃς τις ὄπισθεν εἰς
 τὸν Χειρὸν κρυφὰ, ἀλλ' ὁ δὲ ἐτόλμα καὶ παρήκασθαι, τὸ τέλος φοβού-
 μῃνος, μόνον ἐσυμπόνοι τὸν Ἁγίον, καὶ τὸν ἐβοήθα ἀπὸ κρυφῶν, ὁ ὁποῖος
 ἔφαλλε πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν ταῦτα μὲν πᾶσι καὶ πίστεως. Κύριε φε-

τισμοῦ καὶ Σατήριον, τίνα φοβηθήσομαι; καὶ τὰ ἐξῆς τοῦ Φαλμοῦ.

Καὶ ὅταν τὸν ἐτελείωσεν, ἦλθεν εἰς αὐτὸν φῶς ἀνάσσειν θαυμασίως, καὶ νὰ βεβαιώσῃ τὸ ψαλλόμενον. καὶ φωνὴ πάλιν ἠκούετο ὡς καὶ πρότερον καὶ τὸ ἔλεγε· νὰ μὴ φοβάται, ὅτι τῷ τρίτῳ ἡμέραν ὑπάγει πρὸς τὰ Οὐράνια. τῷ ἄλλῳ ἡμέραν καθήσας εἰς τὸν θρόνον ὁ Τύραννος, ἤφεραν τὸν Μάρτυρα, καὶ λέγει τε· πῶς σὺ ἐφαίνῃ τὸ σκοτεινὸν δεσμοπύγιον; ἐμεταμελήθης νὰ κάμῃς τὸ συμφέρον σου, ἢ ἀκόμη χρειάζεσαι κολασήρια; ὁ δὲ ἀπεκρίθη μὲ ἠδονὴν καὶ φαιδρότητα· ἐμὴν τὸ σκοτεινὸν ἐκείνο οἰκηπέριον ἔγινε φωτὸς ἀμέσῃ καὶ ἀγαλλιάσεως πρόξενον, καὶ ἔχει ἡ ψυχὴ με ἠδονὴν καὶ ἀφροσύνην ἀπόρρητον, ἐλπίζοντας νὰ ὑπολαύσω ζωὴν αἰώνιον, ἀμὴ ἐσθὴν θαυμάζομαι, πῶς δεῖ ὑποτινάσσεις τὸ σκότος τῆς ψυχῆς σου, νὰ καταλάβῃς τῷ ἀλήθειαν. λέγει τε ὁ Τύραννος. Δεῖ ἔμαθες ἄλλο καλὸν, ἐμὴ μόνον νὰ ὑβρίζῃς, τὸ ὁποῖον εἶναι τῆς γλώσσης ἀκολασία, καὶ ψυχῆς υπερηφανία ἀμέσῃ. προσκυμῶς τοὺς Θεοὺς, ἢ νὰ σὺ δώσω εἶτι σὺ ἀρέπεις ἀναίχρωτε; καὶ ὁ ἅγιος· εἰπόν σοι ὁ Βασιλεῦ τῷ ἀπόκεισιν, καὶ κάμει εἶτι βέλεσαι. τότε θυμωθεὶς ὁ Δικίνιος προσάσσει, νὰ τὸν ἐπλάσαν εἰς τῷ γλῶ ἀίσκελα, νὰ δέρνῃν τῷ κοιλίαν τε γυμνῶν μὲ ραβδίᾳ τρίγωνᾳ. αὐτὴ δὲ ἡ βέβηλος εἶναι σκληρὰ καὶ ἐπαίδιος, ὅτι αἱ γωνίαι τῶν ραβδῶν ἦσαν ὡς ἀκονισμῆν μάχαιρα, καὶ ἐκαταξέχισαν τὰς σάρκας τε. ἔπος ἔν δερνόμενος ἀσπλαγχνα, δεῖ εἶχεν ἄλλῃ παραμυθίαν καὶ βότανον, μόνον νὰ λέγῃ τῷ Χριστῷ τὸ γλυκύτατον ὄνομα, ἦγεν, «Κύριε εἰς τὸ βοήθησαί μοι σπεῦσον, καὶ ἄλλα ὅμοια. ὁ δὲ Θεὸς ταχέως ἐπήκουσε, καὶ ἐφθέγγετο ἀόρατος, καὶ ἐλάφρυνε τὰς πόνους τε, διαγγελίζόμενος αὐτῷ τῷ τελείωσιν. ὁ γὰρ Τύραννος ὅσον ἐβλεπε τὸν Μάρτυρα, πῶς ὑπέμεινε μὲ καρτερίαν τῷ βάσανον, τόσον αὐτὸς ἐθυμάνετο, πῶς δεῖ ἐδύμετο νὰ τὸν νικήσῃ, καὶ προσάσσει νὰ ξεχίζῃν μὲ ὀνύχια αὐτῷ τῷ κοιλίαν τε, ἕως νὰ φραῖσι καὶ τὰ ἐντόδια. ἀλλὰ καὶ παύτως τῷ βάσανον ὑπέμεινον ὁ ἅγιος ποιαῦτα δὲ χόρμος; «Ἡ καρδία με καὶ ἡ σὰρξ με ἠγαλλιάσασατο ἐπὶ Θεὸν ζῶντα. καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ὁ δὲ καλὸς Σφρατόνικος ἐφθέγγετο ἐκεῖ σιμὰ, καὶ ἐπὶ οἱ ἡ καρδία τε, βλέπωντας τὸν φίλον ποιαῦτα πάχοντα, καὶ μὴ διωκόμενος νὰ τῷ βοηθήσῃ ἐκλαίει. ὅθεν τινὲς Σφρατιῶται ἰδόντες τῆτον ἔπω συμπάχοντα καὶ δακρύνοντα, ἐκατάλαβον τῷ αἰτίαν, καὶ τὸν ἐκατάβαλον ὡς Χριστιανὸν εἰς τὸν Τύραννον. ὅστις ἠρώτησεν αὐτὸν, εὖ ἦτον φίλος τῷ Ἐρμούλῃ, καὶ μιᾶς γνώμης καὶ πίστεως; ὁ δὲ Σφρατόνικος κείνωντας τὸν καιρὸν εὐκαιρον καὶ ἀρμόδιον τῆς ἀπολογίας, παρρησιάζεται τὴν ἀσέβειαν, ἐλέγχει τὸν Τύραννον ἄφοβα, καὶ ἀεπαίξει τὰ εἶδωλα. τότε προσάσσει ὁ Βασιλεὺς, νὰ τὸν γυμνώσῃν, καὶ νὰ τὸν ραβδίξῃν ἕως νὰ ξεψυχήσῃ ἀπὸ τὰς μάστιγας. ὁ δὲ Σφρατόνικος ἐκίταξε πρὸς τὸν φίλον ἔπος ἀσπλαγχνα μασιζόμενος. καὶ λέγει τε· δέησα τὸν Χριστὸν νὰ μὲ δώσῃ βοήθειαν Ἐρμούλε, νὰ διωκθῶ καὶ νικήσω τὸν Τύραννον, καὶ νὰ λάβω τὸν Στέφανον τῆς ἀδελφείας. ταῦτα λέγων ἠέλεγε τὸν Δικίνιον, πῶς τὸν ἐβίαζε νὰ προσκυμῶσιν τυφλὸς Θεός, καὶ νὰ ἀφήσῃ τὸν ὄντως Θεὸν, ὅπως μέλλει νὰ κείνῃ τὴν οἰκωμῆν ἅπασαν, νὰ κολάσῃ ὅσους τὸν ἀθετήσασιν. ὁ δὲ Τύραννος βλέπωντάς τον, πῶς ἦτον ὄλοντε τὸ σῶμα μία πληγὴ, εἶπε νὰ τὸν φυλακώσῃν ἕως τῷ ἀθεῖον, ἐλπίζοντας μὴ πως καὶ μεταμελήσῃ ἀπὸ τὸν πά-

τον τῆς πληγῶν, νὰ προσκυνῆσιν τὰ εἰδωλα. ὁ δὲ Ἅγιος καὶ φυλακωμῆτος ἐπροσπύχεται λέγωντας· „Κύριε μὴ μνηστῆς ἡμῶν ἀνομιῶν ἀρχαίων, βοήθησον ἡμῖν ὡς ἐκεῖνος τῆς δόξης τῶν ὀνομάτων σου. τότε ἦλθε φωνὴ θεῖα λέγουσα· τὸν δρόμον ἐτελειώσατε, τὴν Πίσιν ἐφυλάξτε, λοιπὸν αὐτεῖον νὰ λάβετε τῆς δικαιοσύνης τὸν Στέφανον. ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἤφεραν τὸν Ἐρμούλον εἰς ἐξέτασιν, καὶ τὸν ἠρώτα πάλιν ὁ Τύραννος, εἰ ἠθέλει νὰ θυσιάσῃ τὰ εἰδωλα; καὶ αὐτὸς τῶ ἀπεκρίθη τὰ ἑσώτερα, λέγωντας· καίτι, τιμῶρα, κόπτε, κάμνε εἴτι θέλεις, ὅτι ἐγὼ δὲ φοβῆμαι ἐκείνους ὅπως φοβῶνται τὸ σῶμα, καὶ πῖν ψυχῶν δὲ διώκονται νὰ βλάψῃν ὀλοῖτα, ἀλλὰ μάλλον καὶ ὠφέλειαν τῆς διδασί. τότε προσάγει νὰ τὸν κρεμάσῃν εἰς τὸ ξύλον, νὰ καταξηχίζῃν τὰς σαρκας τῆ. ὁ δὲ κατακοπτόμῆτος προσπύχεται, ἐπικαλέμῆτος τὸν Θεὸν εἰς βοήθειαν. καὶ ἄπως ἀκούει φωνὴ ἀνωθεν λέγουσαν, μὴ φοβάσῃ, ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός σου, καὶ σὺ δίδω βοήθειαν. σωπαρχθεῖς ἐν καὶ φοβηθεῖς τὴν φωνὴν ὁ Δικίνιος, ἐκατέβασεν ὑπὸ τὸ ξύλον τὸν Ἅγιον, καὶ προσάγει νὰ τὸν ρίψῃσιν εἰς σῖα ποταμὸν, Ἰσρον καλέμῆτος, ἃ νὰ μὴ εὔρῃν οἱ Χριστιανοὶ τὸ Δείφανον. τὸν δὲ Στρατονικὸν ἐσυμβέβηκεν ἀκομί, καὶ ἐδοκίμαζε νὰ φέρῃ εἰς τὴν ἀσέβειαν, καὶ τῶ ἔλεγε· θῦσαι καὶ σὺ τοῖς Θεοῖς, νὰ μὴ πάθῃς τὸ ὅμοιον τῶ φίλῃ σου. καὶ ὁ Στρατονικός· εἰ ἐκείνος ἀπέθανε ἃ τὸν Χριστὸν, πῶς νὰ ζῆν ἐγὼ πόσον ἄθλιος καὶ ἄγνωστος, νὰ κάμῃ τὸν λόγον σου; λέγει τῶ ὁ Τύραννος· λοιπὸν ἀγαπᾷς νὰ σωπαποθανῆς καὶ σὺ μὲ τὸν Ἐρμούλον;

Καὶ ὁ Ἅγιος. Ναὶ καὶ ἀλήθειαν, ὅτι κατὰ τὴν ἔχον οἱ φίλοι κοινῶν τὴν χαρῶν καὶ ὑπολαύσιν, ἔπω ἀρέπει νὰ ἔχῃσιν κοινὰς καὶ τὰς θλίψεις καὶ βασάνα. μάστιγα ὅπως δὲ εἶναι τιμιώτερον πᾶν, ἔπε γλυκύτερον, ὡς περ νὰ λάβωμῆς ἃ τὸν Χριστὸν θάνατον. ἀπελπίδεις ἐν ὁ Βασιλεύς εἰς αὐτὸν, καὶ ἐγνωρίζωντας, ὅτι δὲ ἀλλάσσει τὴν γνώμην τῆ, ἔδωκε τὴν ὑπόφασιν, νὰ τῆς δάσῃν καὶ τῆς δύο ὅμοιον θάνατον εἰς τὰ ποταμῖα ὑδάτα, κατὰ τὴν ἐμεῖλε νὰ ὑπολαύσῃν εἰς τὸν Παράδεισον ὅμοιος Στεφάνος, καὶ κοινὴν ἀγαθίαν. ὅταν ἐν τῆς ὑπήρξαν εἰς τὸν θάνατον, ἔλεγον· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καὶ ὅπως γῆς εἰρήνῃ, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίαν. καὶ ἐχάτροντο, ὡς περ νὰ τῆς εἴχῃσιν προσκαλεσμένους εἰς μεγάλῃ ὑπολαύσιν. καὶ φθάσαντες εἰς τὸν ποταμὸν, τῆς ἔβαλαν εἰς μίαν σπειδᾷ καὶ τῆς ἐβύθισαν. ὁ δὲ Ἰσρος ὑποδέχθη μὴ τὰ Ἅγια σώματα, ἃ νὰ ἀγιαθῆσιν αὐτῶ τὰ ὑδάτα, ἀμὴ πάλιν ὑσερα τὰ εὐγαλεν εἰς τὴν γῆν, μὴ ὑποφῆρωντας, νὰ ἔχη εἰς τὸν βυθὸν αὐτῶ κεκρυμμένον τοῖς τὸν θησαυρὸν πολυτίμητον, πάντα τῶ Παναγὰθε Θεῶ προσάξωντος, ἃ νὰ μὴ ζημιώθῃν τῆς τῶ ἀγαθῶ οἱ χριστιανοί. μὴ τὴν γ'. ἡμέρῃν ἐν εὔρον τινὲς ἀνδρες θεοφιλεῖς ἐκεῖνα τὰ μαρτυρικὰ σώματα, καὶ λαβόντες αὐτὰ εὐλαβῶς, ἔφαλλον ἱερὰς ὑμνος καὶ ὁππῆφια. καὶ τελέσαντες εἰς αὐτὰ ὅσα ὁ Νόμος ἔκελεύεται, τὰ ἐνταφίασαν μακρὰν τῆς Πόλεως Σιγιδῶνος ἢ. σάξῃ, εἰς σῖα τόπον καὶ τὰ δύο κοινοβιάτικα, κατὰ τὴν τῆς ἀθλῆς καὶ θάνατον κοινὰς ὑπέμεναν ἐν Χριστῶ Ἰησοῦ τῶ Κυρίῳ ἡμῶν. μετ' ἃ τῶ Πατρὶ, καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, δόξα, κράτος, τιμὴ, καὶ προσκυνῆσις, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι , Ι Δ ' .

Τῶν Οσίων Πατέρων τῶν ἐν

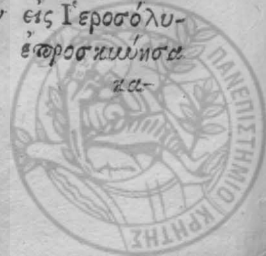
Σ Ι Ν Α Κ Α Ι Ρ Α Ι Θ Ο Υ

Ἀναγεσάντων ὑπὸ τῶν Βαρβάρων Βλεμμύων .

Εὐλόγησον Πάτερ .

Οἱ τοι οἱ Ξισμακάριοι ἀπαρνήθησαν τὸν Κόσμον, καὶ ἐκατοικῆσαν εἰς τὴν ἔρημον τῆ Σινᾶ καὶ τῆς Ραϊῖθῆ. μετὰ τὰς ὁποίας ἦτον καὶ ὁ μακάριος Νεῖλος, ὃς τις ἦτον πρότερον εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν Ἐπαρχος, αὐθραπος σοφὸς καὶ γραμματισμῆτος. ὅθεν ἀφύωντας πᾶσαν δὺδαμονίαν τῶ ματαίᾳ Κόσμῳ, καὶ μισήσας ὅλα τὰ πρόσκαιρα, ἐπῆρυν εὐαγγέλιον ὅπερ εἶχον, ὀνόματι Θεοδουλον, καὶ ὑπῆλθον εἰς τὴν ἔρημον. ἐκεῖ δὲ ἦλθασιν οἱ βάρβαροι, καὶ ἐφόνδυσαν ὅσους Οσίους ἐδυνήθησαν. καὶ τὸν μὲν Θεοδουλον μετὰ ἄλλων εὐαγγέλιον ἐπήρασιν αἰχμαλωτῆς, ὁ δὲ Νεῖλος ἔφυγεν. ὃς τις ἐγραφε ὑσερα καταλεπῶς τὴν ἀναίρεσιν τῶν Οσίων Πατέρων, καὶ ἐκεῖ διηγᾶται μετὰ πολυλογίαν ὅλα τὰ συμβῆντα. ἔξαιρέτως δὲ γράφει καὶ τὸν ἑαυτῶν, πῶς ὑπῆγε εὐαγγέλιον ἐκεῖ ὅπου τὸν ἐπέλησαν, τὴν ὁποίαν διήγησιν (τῶ Νεῖλε λέγω) καὶ εἶναι πολυλογος ἀφήκαμην, καὶ γράφομαι ἄλλῳ, ὅπερ ἐγραφε ἄλλος τις ἐρημίτης, καὶ αὐτὸς ἐνάρετος, Ἀμμώνιος ὀνόματι, συνοπτικῶς ἔγω λέγωντας.

Καθεζόμενος ποτὲ εἰς τὸ ταπεινόν μου κελλίον πλησίον Ἀλεξανδρείας, εἰς τόπον καλέμενον Κρόνον, μετὰ ἦλθε λογισμὸς εὐαγγέλιον εἰς τὰ μέρη τῆς Παλαιστίνης, καὶ δύο αἰτία. πρῶτον μὲν κατὰ τὸν δυνάμειν εὐαγγέλιον εἰς τὴν βλῆπω τῆς Ἑλίας καὶ τῆς δευτέρας πειρασμῆτος καὶ κινδύνους, ὅπερ ὑπέμειναν οἱ Χριστιανοὶ ἀπὸ τῆς ἀπίστου καὶ ἀθανάτου Τυραννῆς, καὶ δευτέρας ὁ ἀγιώτατος Πάτερ ὁ Ἀρχιεπίσκοπός μας, ὃς τις ἐφόβη καὶ ἐκρύβετο ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ δυνάμειν εἶχε ποσῶς τινὰ παρρησίαν, ἢ αἰεσιν, εὐαγγέλιον τὰ λογικὰ ἀπόβητα, ἀλλ' ὡσπερ εὐαγγέλιον ἦτον ληστῆς τῆς κηκοποιῆτος, ἔπῶς ἐκυληθῆσαν αὐτὸν οἱ παρανομοὶ. δεύτερον δὲ εἶχα πόσον ἀνείκασον, εὐαγγέλιον τῆς Ἀγίας καὶ σεβασμῆτος τῆς Ἱεροσολύμων, εὐαγγέλιον τὸν Τίμιον καὶ Πανάγιον Γάβρον, καὶ τὴν ἀχραντὸν καὶ ζωοποιὸν Ἀνάσασιν τῆ Κυεῖς ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς λοιπῆς σεβασμῆτος τῆς, ὅπερ ἐκεῖνοι οἱ ἀχρηστοὶ καὶ ἀκήρατοι πόδες ἐδωκεν ἡμῶν, καὶ ἐτέλεσε τὰ μεγάλα ἐκεῖνα καὶ θαυμάσια ἔργα ὡς Παντοδύναμος, ἐπειδὴ καὶ οἱ ἀειψότεροι Ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας μας (καθὼς εἰς τῆς βίβλῆς αὐτῶν τοῦ Συναξαρίου φαίνονται) εἶχασιν τὸν ὅμοιον πόσον, εὐαγγέλιον εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ μετὰ τὸν ἀειψότερον. φθάσας ἐν ἐκεῖ, καὶ θαυμάσιος, ἐπροσκύνησα

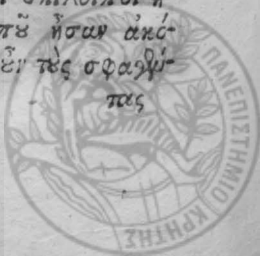
καθώς ἐπόθεν ἅπαντας τὰς Ἁγίας Τόπους αὐτὰς, ἔπειτα ἠθέλησα νὰ ὑπά-
 γω καὶ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ Σινᾶ καλέμνον, διὰ νὰ προσκυνήσω καὶ ἐκεί-
 νον ὡς τόπον σεβάσμιον. ἀρχίζοντας ἔν τῷ ὁδοιπορίῳ, εὔρηκα καὶ ἄλλας
 τινὰς φιλοχρίστους σιωδίαν, ὅτε ὑπήγουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Ὄρος, καὶ περὶ
 τῆρας ἡμέρας δεκοτὴ, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν Ἅγιον ἐκεῖνον τόπον μετὰ τῶν θεῶν
 βοήθειαν. καὶ διέξιμος ἔμεινα ἐκεῖ τινὰς ἡμέρας, διὰ νὰ λαολαύσω ὅλας ἐ-
 κείνας τὰς Ὀσίους Πατέρας, καὶ ὑπήγενα εἰς καθ' ἑνὸς τὸ κελλίον, διὰ νὰ ὠ-
 φελῶμαι ἀπὸ λόγου, ὅτι μεγάλας ἀρετὰς εἶχασιν ἐκεῖνοι οἱ θαυμάσιοι Ὀ-
 σιοὶ, καὶ αἱ πράξεις αὐτῶν ἦσαν ἀξίαι, νὰ λάβῃ πᾶς εἷας ἀπὸ τῆρας καλὸν
 ὑπόδειγμα, διατὶ ἐπορεύοντο μετὰ πολλῶν σῦνέσιν καὶ διάκρισιν εἰς τὴν δια-
 γωνίαν καὶ ζωοτροφίαν τῶν.

Οὗτοι οἱ Ὀσιοὶ ἐγύρουν εἰς ὄλιον τὴν ἔρημον, καὶ ὑῤασις ὀλίγας τινὰς
 τῶνας, ὅτε νὰ ἤμπορῶν νὰ δίδων μικρὰν τροφίαν νὰ πορεύωνται, ἐπειδὴ εἶχα-
 σι νερόν παρὸς ἀπάρκειαν, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀπὸ ὅλα ἀναγκαϊότερον, ἄλλοι μὴ
 ἔν ἑκαμῶν καλύβαις, καὶ ἄλλοι ἐκρύβοντο εἰς τὰ σπήλαια, ζῶντες οἱ περὶ
 σότεροὶ μετὰ λάχανα ἄγρια, μετὰ ῥίζαις χόρτων, καὶ ἀκρόδρυα. διὰ νὰ μὴ χασο-
 μερῶσιν εἰς τὴν θεραπείαν τῆς σαρκὸς, φλύοντες ὀφθαλμοὺς, ἢ μαγεύοντες ὀσ-
 τερα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, νὰ ἀμελῶσι τὴν μέγιστον βρῶσιν τῆς ψυχῆς, ὅτε εἶ-
 ναι πλέον ἀναγκαῖα καὶ χηρῖσμος. ὅσοι δὲ πάλιν εἶχασιν δυνάμιν καὶ πράξιν
 εἰς τὰ γεωργικὰ, εἶχασιν μικρὸν σκαλίδι, καὶ ἔσπερναν ὀλίγον σιτάρι, καὶ ἐ-
 γεωργῶσαν καὶ λάχανα. πλὴν ὅλοι ἐφύλαγαν ἐγκράτειαν, καὶ ποτὲ δὲν ἐχόρ-
 ταιναν, μόνον ἔτρωγαν ὅσοι νὰ μὴ ἀποθάνωσιν ἀπὸ τῶν πολλῶν νησιῶν,
 καὶ ζημιωθῶσι τῆς ἀρετῆς τὸν μισθὸν καὶ ὠφέλειαν. καὶ ἄλλοι μὴ ἔτρωγαν μόνον
 πᾶσαν Κυριακῶν, ἄλλοι δύο φοραῖς τῶν ἑβδομάδων, καὶ ἄλλοι καθ' ἑνὸς δύο ἡ-
 μέρας μίαν φοράν, καὶ ἀπλῶς πᾶς εἷας ἔκαυνε τὸ δυνάμνον. ἐκεῖ ποσῶς
 νόμισμα Καίσαρος δὲν δέρισκετο, ὅτι τινὰς δὲν ἀποκρίσιν ἅπαντα ὀλοτέλα,
 ἔτε τι ἠγόραζον, ἔτε ἐπώλεν, ἀλλὰ εἷας τὰ ἄλλα ἐχάριζον εἰτὶ ἐχρηάζετο
 μετὰ ἀγάπῳ ἀποδόντων. ὅσιν ἐλείπετο ἄρτον, ἢ λάχανον, ἢ ἀκρόδρυα, τὰ εἶ-
 δον ὁ ἄλλος ὅτε εἶχε, δείχνοντες πλεσίαν ἀγάπῳ εἰς μικρὰ πράγματα,
 καὶ ἔβωσαν μίαν ζωὴν ὑπεράνθρωπον καὶ Ἀγγελικῶν καὶ ἀληθῆσαν. φιλονει-
 κία, ἢ φθόνος ποσῶς ἐκεῖ δὲν δέρισκετο, νὰ βασκανῆ ὁ μικρὸς τῶν καλλίτε-
 ρων, ἔτε νὰ ἐπαίρεται ὁ ἑναρεπότερος. μάλιστα δὲ καὶ ἐταπεινῶντο περὶ σότερον,
 ἐγνωρίζοντας, ὅτι ὁ Θεὸς εἶδεν τὴν δυνάμιν, χωρὶς τῶν ὁποίων δὲν κατορθώ-
 νει τινὰς ἀρετῶν ὀλοτέλα. ὁ μικρότερος πάλιν ἐμέμφοτο τῶν λόγων, πῶς δὲν
 ἐδύετο νὰ κάμῃ ὡς τὸν πρῶτον, καὶ ἐκείνους δὲν ἐφθόνει ποσῶς, ἀλλὰ μάλιστα
 καὶ τὸ καλόν τῶν ἐχαίρετο, καὶ ὅλοι ἐσπέδαζον νὰ περὶ σότερῳ εἰς τὴν ἀρετῶν
 εἷας τὸν ἄλλον τῶν. ὅτι ἔτε τῶν ἀρνήθισαν τὸν Κόσμον, καὶ ἐκατοικῶσαν τὴν
 ἔρημον, νὰ ἠξούρη μόνος ὁ Κύριος τὰ μεγάλα τῶν κατορθώματα, ἀπὸ τῶν ὁποίων
 ἐλπίζασιν τὴν πληρωμὴν καὶ ἀντάμειψιν. ὅτι ὁ ἀνθρωπάρετος, ὅτε ὀρέγε-
 ται ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἔπαινον. ἐπῆρσεν ἀπ' ἐδῶ τὸν μισθὸν τῶν κόπων τῶν, καὶ
 δὲν τῶν χρεωσθεῖ ὁ Δεσπότης τίποτε. εἶχασιν δὲ πᾶς καλύβας καὶ οἰκηπέλα μα-
 κρὰ εἷας ἀπὸ τὸ ἄλλο εἰκοσι σάδια, ἔτε τὴν ἀγάπῳ τῆς ψυχῆς, νὰ μὴ
 συγχύξῃ εἷας τὸν ἄλλον τῶν, καὶ μόνον πᾶσαν Κυριακῶν ἐσωάγοντο εἰς τὴν
 Ἐκκλησίαν, καὶ ἐκοιῶνεν τὰ Θεῶν μυστήρια, καὶ ἔτρωγαν αὐτὰμα, κάμνοντες εἰς
 εἷας

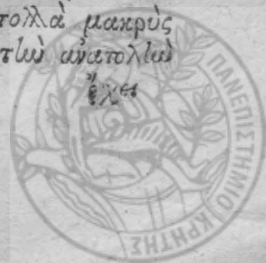
εἰς διδαχὴν ὁ πλέον γραμματισμὸς, καὶ τῶν αὐτῶν τὰ προσέχων διὰ τῆς πανουργίας τῆς δαιμόνων, καὶ τὰ φυλάγονται διὰ τῆς ψυχοβλαβείας θεολογισμῶν. ὅτι ὅσοι κἀθονται εἰς τὴν ἔρημον, λυτρῶνται μὴ διὰ τῶν αἰδήσεων ἀμαρτήματα, τῆς γλώσσης ὅτι δὲν συτυχεύουσιν ἀργολογίας, ἔτε ἀκύνειν, ἔτε βλέπειν ψυχοβλαβῆ πράγματα, ἀμὴ διὰ τῆς θεολογισμῶν πολεμῆται μεγάλα, καὶ πρέπει νὰ προσέχων ἀκείβως οἱ ἀγωνιζόμενοι, καὶ οἱ γραμματισμοί, νὰ καθεύθωσι τῆς ιδιότητος, νὰ μὴ τῆς νικῶσιν οἱ δαίμονες. ἐξόχως δὲ νὰ φυλάγῃ ὅσον διώκονται τὴν ἐγκράτειαν, καὶ μάλιστα οἱ νεώτεροι, ὅτι ὅποιος χορταίνεται τὴν κοιλίαν, εὐκόλα πίπτει εἰς τὴν πορνείαν. πρῶτον δὲ διὰ τὰ λοιπὰ ἀμαρτήματα νὰ φυλάγονται διὰ τὴν ὑπερηφανίαν, ἣτις εἶναι χειρότερον διὰ ὅλα τὰ ἑπίλοιπα ἀνομήματα. μετὰ ταῦτα καὶ ἕτερα ἀφέλιμα λόγια ἐκαθεύθωσαν ἀλλήλους οἱ παύσοφοι, διάγοντες πολιτείας ἰσάγγελον.

Ναὶ καὶ ἀλήθειαν, τοσῶτον ἦσαν εἰς τὴν ἀγγαλιὴν θαυμάσιοι, εἰς τὴν ὅψιν χλωμοὶ καὶ ἀδυῖα μοὶ διὰ τὴν πολλὴν ἐγκράτειαν, καὶ εἰς τὸ εἶδος καὶ τὴν μορφὴν σεβάσμιοι, ὅτι ἐλαμπῶν ὡς ἐρανοὶ Ἄγγελοι, ἐπειδὴ διὰ ὅσα βράματα δίδουσι ἑσπέρῳ καὶ πατάλλῳ δὲν εἶχασιν. λάδι ποτῶν, ἢ κρασί δὲν ἐγίνοντο, ἔτε βρῶσιν ἐκλεκτῶν, εἰμὴ μόνον φοίνικας, καὶ ἀκρόδρουα. εἶχασιν δὲ εἰς τὸ κελίον τῆ Προεσῶτος ὀλίγως ἄρτους καὶ τὴν Ἰεραὴν Λειτουργίαν, καὶ καὶ τῆς ξένης νὰ τῆς φιλοῦν, ὅταν ἤθελε τύχη νὰ ἔλθωσιν. ὅταν ἔν ἑκάμα ἐκεῖ τινὰς ἡμέρας, ἐφθασεν ἑξαίφνης πλῆθος Σαρακηνῶν, ὅτι ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ἀπέθανεν. ἐφρόνισαν ἔν ὅσας Ὀσίους οἱ ἀνόσιοι κῆρασιν εἰς τὰ ἐρημητήρια, ὅσοι δὲ ἐφρόνισαν σιμὰ εἰς τὸ Κυριακὸν, ἐσέβησαν μέσα εἰς τὸ τεῖχος ἰσάγγελον, καὶ ἐφυλάχθησαν μετὰ τὸν Προεσῶτα, ὅστις Δελαῶς ἀνομάζετο, καὶ ὅπως δεῖλος ἦτον τῆ Θεῆ καὶ τὴν ἐπανομίαν ἐκεῖνος ὁ Ὀσίος, ὅτι πολλὴν μακροθυμίαν εἶχεν ὡς ἄλλος εὐδαίμων, καὶ θαυμάσιον παράπαν. ὅθεν καὶ πολλοὶ Μαυσιῶν αὐτὸν ἐπανόμαζαν. ἀπέκτειναν ἔν οἱ βάρβαροι ὅσας Ὀσίους κῆρασιν εἰς Θραμβλῶν, καὶ εἰς Χαρήβ, καὶ Κοδάρ, καὶ εἰς τὰς ἄλλας κόπας ὅτι μᾶς ἐπλησίαζαν. ἔπειτα ἐφθασαν καὶ ἕως ἡμᾶς, ὅτι ἡμεῖς εἰς τὸ ὄρος, καὶ παρ ὀλίγον μᾶς ἐφρόνισαν, ἐὰν δὲ ἤθελε γῆν μὲγα σημεῖον καὶ θαυμάσιον, ὅτι ὁ φιλανθρωπὸς Θεὸς, ὅτι βουδῶ ὅσας τὸν ἐπικαλεῖνται ἐξ ὅλης τῆς διανοίας τῆς, ἐπρόσθετε καὶ ἐφάνη φλόγα μεγάλη ἀπάνω εἰς τὴν Ἀγίαν Κορυφὴν τῆ Σινῆ, καὶ ἐβλέπαμεν ὅλον τὸ ὄρος καπνιζόμενον, καὶ τὸ πῦρ ἕως τῆ Οὐρανῆ σχεδὸν ἀνέρχόμενον, ὅθεν ὅλοι μᾶς καταπολλὰ ἐφοβήθημεν, καὶ πεσόντες ἐπὶ γῆς, ἐφθασαμεν τὴν Κύριον, νὰ μᾶς δώσῃ βοήθειαν. ἰδόντες δὲ καὶ οἱ βάρβαροι τοσῶτον θαῦμα ἀφάδοξον, ἐφυγὸν εὐθύς, ἀφίοντες τὰς καμήλας καὶ ἄρματα. λοιπὸν ὡς τῆς ἰδαμῆ πῶς ἐφρόνισαν, ἐδοξάσαμεν τὸν Πανάγαθον Κύριον, διχαρισθέντες τὴν ἀσπλαγχνίαν τῆ, καὶ καταβαίνοντες διὰ τὸν πύργον ἐγυρέσαμεν ἐπιμελῶς πόσοι Πατέρες ἐσφάγησαν, καὶ ἐφρόνισαν πλειοψηφοὶ ἐπὶ καὶ τριάκοντα, ὅτι εἶχασιν ἑσφάγησαν πληγὰς εἰς τὰ σώματα, ἀμὴ τὸν ἑσποῦν τῆ θανάτου αὐτῶν δὲν ἐμάθαμεν. ὅτι τινὰς δὲν εἶδε τὰ θρόνημα. διὰ τῆς ἐποίας Ὀσίους εὐρομῶν εἰς τὴν Θραμβλῶν μόνον δώδεκα, καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἦσαν διὰ ἄλλας κόπας καὶ κελία ἑσφάγησαν. εὐρομῶν δὲ καὶ δύο, ὅτι ἦσαν ἀκόμα ζωντανοὶ, Ἡσαίας καὶ Σάββα, ὀνομαζόμενοι. ἐναφιάσαμεν εἰς τῆς σφαῆρας

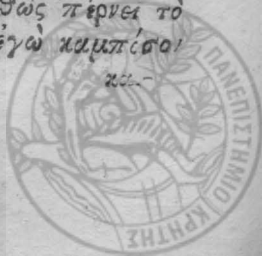
πως μὲ θρῆνον ἀμέφρον, ὅτι δὲν ἦτον τινὰς τόσον σκληρὸς ἢ ἀσπλαγχνὸς γὰρ μὴ δακρύσει, βλέπωντας Ὀσίους ἀνδρας ἢ ἱεροσπετεῖς γέροντας ἐλεεινῶς ἐρ-
 ριμυλῶς ἐπὶ τῆς γῆς, γὰρ ἔχουσι θεφόρους σφαγὰς καὶ πληγὰς εἰς τὰ Ἅγια
 σώματα. ἢ ὁ μὲν εἶχε τὴν κεφαλὴν κρεμαμμένην εἰς τὸ σῆθος τὸ ἐμφοροῦν,
 ἄλλος ὀπίσω εἰς τὴν ῥάχιν, καὶ ἐκράτει μόνον τὸ δέρμα τῆς, ἄλλος ἦτον ἐπὶ
 τὴν μέσων χειρισμῶς εἰς δύο τμήματα, ἄλλος χεῖρας καὶ πόδας ἐ-
 κείτετο, ἢ ἄλλος ἄλλως ἐσφαγμῶς, ἢ τὸ εἶχουσι τὴν κοιλίαν χισμυλῶν, ἢ
 ἐρριμυλῶς ἐξω τὰ ἀσπλάγχνα οἱ ἀσπλαγχοι. ἢ τί γὰρ πολυλογεῖς; δὲν δύ-
 ναται λόγος γὰρ ἐρμιλυθῆσθαι ἀειλείπῶς ὅσα εἶδαμεν. Ἀφ' ἑ λοιπὸν ἐνταφιά-
 σαμεν ἐκεῖνα τὰ ἅγια καὶ μαρτυρικὰ σώματα, ἐπιμελήθημεν τὰς δύο πληγω-
 μῶς ὡς ἐδωκῆθημεν. ἢ ὁ μὲν Ἡσαΐας ἐπελειώθη ἐν Κυρίῳ τὴν ἑσπέραν τῆς
 δευτέρας ἡμέρας, ὁ δὲ Σάββας ἔμεινον ἀκόμι ζωντανός, ἢ εἶχαμεν ἐλπίδας
 σωτηρίας εἰς αὐτὸν, ὅτι δὲν εἶχε τὴν πληγὴν πολλὰ ἐπικίνδυνον. ὅς τις κη-
 χαίσεια μὲν τῷ Θεῷ εἰς τὰς θλίψεις ὅπῃ τὸ ἦλθασιν, ἀμὴν πάλιν ἐλυπά-
 το, πῶς δὲν ἠξιώθη ἢ αὐτὸς γὰρ λάβῃ μὲν τὰς ἄλλας τὸν Στέφανον. ὅθεν ἢ
 κλαίωντας ἔλεγον, καὶ μοι τῷ ἀμαρτωλῷ, ἢ ἀναξίῳ, ὅπῃ δὲν ἠξιώθηκα ἢ
 ἐγὼ μὲ τὸν λοιπὸν χορὸν τῶν Ὀσίων Μαρτύρων τῆς αἰωνίης μακαριότητος, μόν-
 ον τὸν λιμένα ἑοῦ τῆς Βασιλείας σου Κύριε, ἢ εἰς αὐτὸν δὲν ἐσέβηκα ὡς ἀ-
 νάξιος, ἀλλὰ δεομαίσε Θεὲ Παντοκράτορ, ὅπῃ ἀπέστειλας τὸν Μονογενῆ σου
 Υἱὸν θεῷ τὴν Σωτηρίαν μας, μὴ με χωρίσης ἀπὸ τῆς προαποθανόντας Ἀγίας
 Πατέρας μας, ὁ μόνος ἀγαθὸς ἢ φιλανθρώπος, ἀλλὰ ὡς τελειώθη εἰς ἐμὴν
 ὁ ἀειθμὸς τῶν τεσσαράκοντα δέλων σε.

Ναὶ Κύριε Ἰησοῦ Χεῖρὲ ἀδούκησον, γὰρ μὲ ἤχη αὐτῶν ἢ αἰτίσις, ὅτι ἐκ μή-
 ζας σοι ἠκολούθησα, καὶ σὲ πολλὰ ἐπεπόθησα ὁ ἀμαρτωλὸς καὶ ἀκάθαρτος
 ταῦτα ἐξῆμυλῶς ὁ μακάριος, παρέδωκε ἢ αὐτὸς τὴν ἀγιάν τε ψυχὴν τὴν
 τετάρτην ἡμέραν μὲν τὴν τῶν Ὀσίων τελείωσιν. τότε δὲ ὅπῃ εἶχασιν ἀκόμι πᾶν
 λύπῃ εἰς τὴν ψυχὴν θεῷ τῆς Ὀσίης, ἢ εἰς τὰς ὀφθαλμῶς μας τὰ δακρυα,
 ἢ ἤλθε τις Ἰσραηλίτης, καὶ λέγει μας, ὅτι ὅλοι οἱ Ἀσκηταί, ὅπῃ ἦσαν εἰς
 τὴν ἑσπέραν ἔρημον, ὅπῃ ὀνομάζεται Ραϊθεῖ, ἀπέθανον. ἔτος ὁ τόπος τῆς
 Ραϊθεῖ εἶναι μακρὰν ἀπὸ Σίναϊον ὄρος ἕως ἡμερῶν δύο θεσημα, εἰς τὰς
 ἀβαθαλασσίους τοπὸς τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, ὅπῃ εἶναι αἱ δώδεκα πηγαὶ
 τῶν ὑδάτων, καὶ τὴν Γραφίω, ἢ οἱ ἐβδομήκοντα φοίνικες, οἱ ὅποιοι μὲ πᾶν
 πολυκαιρίαν ἐπλήθυσαν. ἐρωτήσαμεν ἔν τὸν ἀνθρώπον γὰρ μᾶς εἰπῆ τὸν ἑσ-
 πον, πῶς ἀπέθανον οἱ Ὀσίοι, ἢ πόσοι ἦσαν; ἢ μᾶς εἶπεν, ὅτι δὲν ἠξού-
 ρε, μόνον ἢ φήμη ἔδραμε πανταχῶς, πῶς οἱ ἐκεῖσε Πατέρες ἐσφαγῆσαν. μὲν
 δὲ τινὰς ἡμέρας ἦλθεν ἀπὸ τῆς Ραϊθεῖ εἰς τὸ Σίναϊον ὄρος ὄνας Καλόγη-
 ρος, θεῷ γὰρ μείνη ἐκεῖ μὲ τὸ λόγος μας, λέγωντας, ὅτι ἀπὸ τῆς Βλεμμύης ἦ-
 φανίθη ὁ τόπος τῆς. ὁ δὲ Ὀσίος Πατὴρ ἡμῶν Δελάς, τὸν ἐδεξιώθη ἀσμενῶς,
 ἢ τὸν ἐπαρεκάλεσε, γὰρ μᾶς εἰπῆ ἀκριβῶς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, θεῷ τῆς Ὀ-
 σίης Πατέρας, πῶς ἐπολιθόντο, μὲ ποίας ἀρεταῖς ἐσολίζοντο, καὶ μὲ
 τί ἑσῶπον ἐφρονούθησαν. ὅς τις ἀπεκρίνατο λέγωντας. ἐγὼ Τίμιε Πατερ ἔχα
 μόνον ἐκεῖ χρόνος εἴκοσι, ἀμὴν εἶναι ἄλλοι, ὅπῃ ἔχουσι τεσσαράκοντα, ποντή-
 κοντα, ἢ ἐξήκοντα. ὁ τόπος εἶναι ὀμαλὸς ὅλος ἢ πεδῆσιμος, πολλὰ μακρὸς
 εἰς τὸ νότιον μέρος, εἰς δὲ τὸ πλάτος εἶναι μίλια δώδεκα, καὶ τὴν ἀνατολὴν
 ἔχει

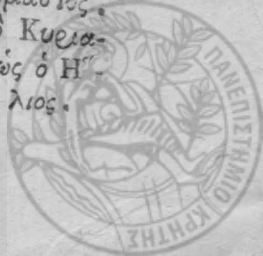
ἔχει βενά ὡς τευχόκαστρον, τὰ ὁποῖα κάμνεν ὅλον τὸν τόπον ἐκείνον ἀδιάβατον εἰς ὅσας δούτον ἠξούρουσιν. εἰς τὸ δυτικὸν μέρος ἔχει τὴν κοκκινίω θάλασσαν, ἣ ὁποῖα φθαίνει ἕως τὸν Ὀκεανὸν ποταμὸν, ὡς λέγουσιν ἑπαύω δὲ τῆς θαλάσσης ταύτης εἶναι εἷνα ὄρος, διὰ τὸ ὁποῖον ὄνουν βρύσες δώδεκα, πληθὺς φοινίκων ποτίζουσαι. εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος πολλοὶ ἀναχωριταὶ ἐκατόκισσαν, εἰς σπήλαια καὶ τρύπαις τῆς γῆς καὶ τὸν Ἀπόστολον, ἔχοντες τὸ Κυριακὸν ὄχι ἀπαύω εἰς τὸ ὄρος, ἀλλὰ ἐκεῖ πλησίον τε, ἀνδρωποὶ μὲν καὶ τὴν φύσιν γῆνοι, ἀλλὰ εἰς τὰς ἀρετὰς ἦσαν Ἰσαγγελοὶ.

Ἐπειδὴ τὴν πολιτείαν αὐτῶ ἐμιμῆντο οἱ τελομακάριοι, τῶ σωμάτων ὡς ἀλλοτριῶν καταφρονήσαντες, καὶ τῶ ψυχῶν ὀπιμελέμενοι. οἱ τινες δὲν ἔχασαν μόνον μίαν ἀρετὴν, ἀλλὰ με ὅλαις ἦσαν ἐξολισμῶν καὶ εὐκοσμοῖ, τῶ ὁποῖων ἐὰν θελήσω νὰ διηγηθῶ τὰς ἀγῶνας καὶ τὰς πειρασμοὺς, ὅτε τὰς ἔκαμαν οἱ δαίμονες, δὲν θέλω διηγεῖσθαι τὸ πληθὺς καὶ ἀμετελείαντες, μόνον νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι εἷνα ἡ δύω, ὅτι νὰ μάθετε, ὅτι καθὼς ἦσαν ἐπὶ εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ τὸν ὁμοιον τρόπον καὶ οἱ ἄλλοι ἐπολιτεύοντο. Μαῦσῆς τις ἦτον διὰ τὴν Φαραὴν, καὶ ἔγινεν διὰ μικρὸν παιδίον Καλόγηρος, καὶ ἔκαμιν εἰς τὸ Κυριακὸν πλησίον οὐ. χρόνος εἰς εἷνα σπήλαιον, δούπερος Ἡλίας καὶ ἀλήθειαν, ὅτι ὅσα ἐξίτηται τὰ Θεῶ καὶ αὐτοῖς, ἐλάμβανε, καὶ τὸ ἔδωκε χάριν, νὰ κάμη θαυμάσια. ὅθεν πολλὰς ἀδουεῖς καὶ δαιμονισμοὺς ἰατρούσε, καὶ ὅλον τὸν λαὸν χεδὸν τῶ Ἀγαρίων, ὅτε ἐκατοικῆσαν εἰς τὰ ὄρη τῶ Ἰσμαηλιτῶ καὶ εἰς τὴν Φαραὴν ἔκαμε Χριστιανὸς ὁ τελοσόλβιος. ὅτι βλέποντες τὰ σημεῖα καὶ τέρατα ὅτε ἔκαμιν, ὅπως δὸν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ἐβαπτίζοντο. ἔτος ὁ Ὄσιος Μαῦσῆς δὲν ἔφαγε φαμί διὰ τὴν ἡμέραν ὅτε ἠσυχασεν, ἀλλὰ μόνον με ὀλίγες φοῖνικας καὶ βραχύτατον ὕδωρ ἐτρέφετο, ἠγάπα δὲ τὴν ἠσυχίαν θεμελιώτερον διὰ ἄλλον κανὴν, ὑποδέχεται καθ' εἷνα με ἰλαρὸν πρόσωπον, καὶ τὰς ἐδίδεν διὰ τὸ κερῖον καὶ τὴν ἐρώπιον ἀρμόδιον, καὶ ἔπερναν ὅλοι διὰ τὰ λογία τε πολλὴν ὠφέλειαν. ἀφ' ἐσπέρας δὲν ἐκοιμάτο ἕως τὴν ὄραν τὰ ὄρθρα, ἀλλὰ προσνύχεται δοξάζων τὸν Κύριον. ὅλλω τὴν Ἀγίαν Τεσσαρακοσίω δὲν ἀνοίχεν ἕως τὴν μεγάλω Πέμπτῳ τὴν Δύραν τὰ κελία τε, καὶ μέσα δὲν εἶχεν ἄλλω τροφῶν, εἰμὴ μόνον εἰκοσι φοῖνικας καὶ εἷνα σαμῆνικον νερόν, τὰ ὁποῖα πολλὰς φοραῖς ἀείσκοντο πάλιν σωσὰ ὅταν λυοίγη, καθὼς ὁ ὑπὲρ τῆς του ἔλεγχ. αὐτῶ τὴν Ἀγίαν Τεσσαρακοσίω ἐδαμονοῖσθαι ὁ Ἀρχηγὸς τῶ Ἰσμαηλιτῶ, Ὁβεδιανὸς ὀνόματι, τὸν ὁποῖον ἤφερναν διὰ τὴν Φαραὴν πρὸς τὸν Ὄσιον νὰ τὸν ἰατρούση, καθὼς ἐδίωξεν ἐν δουλία καὶ ἄλλα δαιμόνια, καὶ ὅταν ἦτον ἀκόμη μακρὰν ἀπὸ τὸ κελίον τε εἷνα σάδιον, τὸν ἐπέραξε διωατὰ τὸ δαιμόνιον, καὶ ἐφῶνάξε λέγοντας ἄ βία, εἰδὲ καὶ ὀλίγῳ ὄραν ἐδωμήθηκα νὰ ἐμποδίσω τῶν τὸν καλόγηρον ἀπὸ τὸν κανόνα τε. ταῦτα εἰπαὶν, ὄνῃ κεν ὄνῃ ὁ μισανδρωπος, ὁ δὲ ἀνδρωπος, ὁ λυτρωθεῖς τὸ δαίμονος ἐπὶ δούσε τῶ Χριστῶ, καὶ με ἄλλως πολλὰς ἐβαπτίδισαν. εἶχα καὶ ἄλλα πολλὰ νὰ εἰπῶ δι' αὐτὸν, ἀλλὰ σιωπῶ, ἐπειδὴ δὲν εἶναι καιρὸς ὅτι πολυλογίαν. τῆτε τὸ μακαρίε Μαῦσῆος ἔγινε μαθητῆς εἷνας ἀπὸ τὰ μέρη τῆς Θηβαίδος, Φῶς ὀνόματι, ὅστις ἐκάθετο εἰς ἄλλο κελίον ἀφ' ἀπαύω τὸ Γέροντος, καὶ τὸσον ἐμιμῆτο τὸν Διδάσκαλον, ὅτε ἐπῆρην ὅλαις τε ταῖς ἀρεταῖς, καθὼς πέρνει τὸ κεῖ τὸν τύπον τῆς σφραγίδος πληρέστατα. μετ' αὐτὰ ἔκαμα καὶ ἐγὼ καμπίσσοι

καιρόν ὁ ἀνάξιος, ἔπειτα μὴ δυνάμιμος νὰ ὑπομῶν τὴν πολλὴν σκληραγωγίαν τῆς πολιτείας αὐτῆ, ἀνεχώρησα. τῆτον τὸν Θαυμάσιον ἔσφαξαν, μετὰ τὸς ἄλλους οἱ βάρβαροι, τῶ ὁποίῳν Ὀσίαν τὰς ἀρετὰς δὲν ἔχα ἄδειαν νὰ σᾶς διηγηθῶ σήμερον. μόνον εἷνα ἔργον εἰς Ἀγίε ἀνδὸς νὰ σᾶς εἰπῶ με βραχυτίπτα. ὅτι ἀμαρτίαν ἔχα ἐὰν σιωπήσω τοῖστον φοβερόν κὲ παρὰδόξον θείαμα. ἔτος ἀνομάζετο Ἰωσήφ, τὸ γῆος Αἰλήσιος, ἔμμε μακραὴ ἀπὸ τὸ νερόν δύο μίλια εἰς τὴν περὶθά, ἀνδραπος πολλὰ δεκτικὸς, Ἄγιος, κὲ τέλειος εἰς ὅλα, κὲ πεπληρωμὸς θείας χάριτος, ἔχωντας εἰς αὐτὸν τὸν τόπον χρόνος τριάκοντα, ἔκτισε μοναχὸς τε τὴν κελίαν τε, εἶχε μαθητῶν ὅπῃ ἐκατόικα εἰς ἄλλο κελίον πλησίον τε.

Πρὸς τῆτον τὸν Ἄγιον Ἰωσήφ ἦλθε τις ἀδελφὸς νὰ τὸν ἐρωτήσῃ λόγον τι νὰ, καὶ κρέσας τὴν θύραν, δὲν ἀπεκρίθη. ὅθεν παρὰκύψας ἀπὸ μίαν τρύπαν εἶδεν αὐτὸν προσδύχοντον, κὲ ἦτον ὅλος ἀπὸ τὴν κεφαλῶν ἕως τὸς πόδας ὡς φλόγα πυρός. ταῦτα βλέπων ἔμεινε ἀπὸ τὸν φόβον τε ὅλος σῆξομος, καὶ ἔπεσον εἰς τὴν γῆν, κὲ ἐκείτετο μίαν ὥραν ἀκίνητος ὡς παρὰλύτος, ἔπειτα πάλιν ἐγερθεὶς ἐκάθισεν εἰς τὸ παρόδυρον, ὃ δὲ Ἄγιος γέραν ἐχόλαζεν εἰς τὴν θεωρίαν, κὲ δὲν ἐγνώρισε τὰ γενόμενα, ὅταν δὲ ἐπέρασαν ὥραις πέντε, τῆ ἐφάνη πάλιν ὁ Ἄγιος ὡς ἀνδραπος, κὲ ἀνοίξας τὴν θύραν ἐπήρε μέσα τὸν ἀδελφόν, καὶ καθίσαντες ἠρώτησεν αὐτὸν πότε ἦλθεν; ὃ δὲ ἀπεκρίνατο, ἔχα πολλὴν ὥραν ὅπῃ ἦλθα, ἀμὴ δὲν ἐκτύπησα, δεῖ νὰ μή σε δώσω ἐνόχλησιν. ἐκατάλαβεν ἔν ὁ Ἄγιος, ὅτι ἐγνώρισεν ὁ ἀδελφὸς τὴν ὑπόθεσιν, ἀμὴ δὲν τε εἶπε τίποτας, μόνον εἰς ὅσα τὸν ἠρώτησε, τῆ ἀπεκρίθη πληρέστατα. καὶ ἰατρούσας τὸν λογισμόν αὐτῆ, τὸν ἀπέλυσεν. ἔπειτα ἐμίσησεν ἀπὸ ἐκεῖ δεῖ νὰ φύγῃ τὸν ἀνδράπινον ἔπαινον κὲ δόξαν τὴν παρόσκαιρον. ὕπερον δὲ ἦλθεν ὁ μαθητὴς τε τὴν κηλίον Γελάσιος, κὲ γυροῦντάς τον εἰς δεξιόφους τόπας ἐπυμελῶς, δὲν τον εὔρηκαν. ὅθεν ἔμεινε εἰς τὸ κελίον τῆ γέροντος, κὲ μετὰ χρόνος ἔξη ἐκτύπησε τὴν θύραν, καὶ δεξιόωντας ὁ Γελάσιος βλέπει τὸν Ἀββαῶν αὐτῆ ἰσάμνον, κὲ ἐφοβήθη παρρῶντας πῶς ἦτον δαιμόνιον, ὅμως δεῖ νὰ βεβαιωθῇ τὴν ἀλήθειαν, τῆ εἶπε νὰ κάμη προσδύχλω. κὲ ὅταν ἐκαμε σαυρόν, τὸν ἐδέχθη χαίρωντας. φιλήσαντες ἔν εἷας τὸν ἄλλον, εἶπεν ὁ γέροντας· καλὰ ἐκαμες τέκνον νὰ ζητήσης δὲχλω, ὅτι πολλὰῖς εἶναι ἡ παγίδες τῆ δαίμονος. λέγει τον ὁ Γελάσιος· δεῖτι με ἀφῆκες ὀρφανὸν Πάτερ τί με, κὲ εἶχα θλίψιν ἀνεύκασον; λέγει τον ὁ γέρον· τὸ μὲν αἴτιον πῶς δὲν ἐφαίνεμαν ἠξάδρει ὁ Κύριος. ὅμως δὲν ἔλειφα ἀπὸ τῆτον τὸν τόπον ἕως τὴν σήμερον, ἔτε ἐπέρασε καμία Κυριακὴ, νὰ μὴν εἶμαι καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κὲ ἐκοινῶνεν τὰ θεῖα μυήσια. εἰδαύμασεν ὁ Γελάσιος πῶς εἰσερχόμενος ὁ γέρον κὲ ἐξερχόμενος ἔμμεν ἀόρατος, κὲ τινὰς δὲν τον ἔβλεπε. λέγει τε πάλιν ὁ μαθητὴς· καὶ τώρα δεῖτι ἐφάνης παρὸς τὸν δαίμόν σου; ὃ δὲ ἀπεκρίνατο· ἐπειδὴ τέκνον σήμερον χωρίζομαι ἐκ τῆ σώματος, κὲ ὑπάγω παρὸς τὸν Δεσπότη μιν, ἦλθα νὰ σᾶ ἀφήσω τὸ Λείψανόν μιν, νὰ τὸ στυφιάσῃς ὡς βέλτοσαι. πολλὰ γῆν ὠφελήσας τὸν μαθητῶν, κὲ ὁμιλήσας παρὸς ψυχῆς κὲ αἰωνίε μακαριότητος, παρέδωκεν ἔν εἰρήνῃ τῷ Θεῷ τὴν ψυχὴν ὁ Θαυμάσιος, ὃ δὲ Γελάσιος ἐσωμάξεν ὅλας τὰς Ἀσκητὰς, καὶ τὸν ἐφέραμεν εἰς τὸ Κυριακόν με φαλαγγίαις καὶ θυμιάματα. ἔλαμψε δὲ τὸ πρόσωπον αὐτῆ ὡς ὁ ἥλιος.

λιος, κὶ τότε τὸν ἐνταφιάσαμην μὲ τὰς ἄλλας Ἁγίας Πατέρας. εἶχα γὰρ σὰς εἰπῶ καὶ ἔξω τὰς ἄλλας ἑξέφορα διηγήματα, ἀμὴν ἔστιν σὰς βλέπω, καὶ ἔχετε πόδον γὰρ ἀκέσσετε ἔξω τὴν σφαγλῶ αὐτῆς, συντέμνω τὸν λόγον, κὶ ἄς ἐχῶ συγχάρησιν. τοῖσδε γὰρ ἦσαν οἱ Ὅσιοι, κὶ θαυμάσιοι Πατέρες κὶ πλείεσθαι ἐνάρετοι, ὑπομύοντες ἀνδρείως πᾶσαν σκολοχωρίαν τῆς ἐρήμης κὶ κακῆς τῆς σώματος, κὶ χολάζοντες καθ' ἑκάστῳ εἰς δάδωσιν τῆς Κυρίας μετὰ τὴν προσδοχὴν κὶ δέσπιν. ἦσαν δὲ τὸν ἀειδμὸν μὲν οἱ τρισόλβιοι, τῆς ὁποίῃον τὰς ἀγῶνας, καὶ τὴν ὑπερβάλλουσαν ἀσκησιν, καὶ τὰ παλαίσματα κὶ τρόπαια κὶ τῆς δαιμόνων, μόνον ὁ κρυφιογνώσης Θεὸς τὰ ἠξοῦρει, ὅπερ δίδει καθ' ἑνὸς πλεσσίας τὰς ἀμοιβὰς τῆς ἀγῶνις. ἔτις ἐν πολιτοδομίῳ, ἤλθασιν ἄπο τὰ μέρη τῆς Αἰθιοπίας τρεῖς ἄθροποι, κὶ μᾶς εἶπασιν, πῶς ἤλθασιν οἱ Βλέμμοι εἰς εἷα λιμῆρα, καὶ φυλαχθεῖν ὀλίγας ἡμέρας γὰρ μήμας κακοποιήσωσιν, ἡμεῖς ἐν ἐβάλαμην ἀνθρώπους γὰρ φυλάξωσι πρὸς τὴν θάλασσαν. καὶ τὴν δεύτεραν νύκτα εἶδον τὸ πλοῖον ὅπερ ἤρχετο. ὅθεν οἱ μὲν λαϊκοὶ ὅπερ κατεῖσιν εἰς τὴν Φαρά κὶ Ραῖθῃ ἠπομάδην πρὸς πόλεμον, ἀφύωντες εἰς εἷα τόπον τὰς καμήλας, τὰς γυναῖκας, καὶ τὰ παιδία τὰς. ἡμεῖς δὲ ὑπήγαμην εἰς τὴν Εκκλησίαν, κὶ ἐδεόμεθον τῷ Θεῷ, γὰρ καμῆ τῆς ψυχῆς μας τὸ συμφερότερον, ὅταν ἐν ἔφθασαν εἰς τὸν λιμῆρα πλησίον τῶ ὄρωσ οἱ βάρβαροι, ἐμειναι ἐκεῖ τὴν νύκτα. καὶ τὸ ταχὺ εὐγαλῶ ὅλας τὰς ναῦτας ἄπο τὸ καράβι, καὶ τὰς ἐδεσαν χεῖρας καὶ πόδας ἔξω γὰρ μὴ φύγασιν, εἰς δὲ τὸ πλοῖον ἀφήκασιν μόνον εἷα ναῦτῳ, καὶ εἷα τὰς συντροφὸν διὰ φύλαξιν. κὶ ἀναβαίνοντες οἱ βάρβαροι εἰς τὰς πηγὰς τῆς ὑδάτων, ἠύρασιν ἐκεῖ τὰς χριστιανούς, κὶ ἔναρμαν πόλεμον. πλὴν ἐπειδὴ οἱ ἐδικοίμας ἦσαν μόνον διακόσιοι, κὶ οἱ βάρβαροι τριακόσιοι, καὶ πρᾶκτικώτεροι εἰς τὸν πόλεμον, ἐνίκησαν αὐτὰς, κὶ ἐφόνδωσαν ῥμζ'. καὶ οἱ ὀπίλοιποι ἔφυγον κὶ ἐκρύβησαν ἄλλοι εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἔτεροι εἰς τὰς φοινίκας. οἱ δὲ βάρβαροι ἐπήρασιν τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδία, καὶ ἀφύωντες αὐτὰς εἰς τὰς βρύσας, ἤλθασιν πρὸς ἡμᾶς τρέχοντες ὡς θνητὰ ἀνήμερα, νομίζοντες πῶς θέλωσιν ὑρεῖ πλεῖτον ἄμετρον. κυκλώσαντες ἐν τὴν Εκκλησίαν, ἐφώναξαν ἄτακτα καὶ ἀγερῖα. ἡμεῖς δὲ ἀκόντες τὰς φοβερὰς ἐκεῖνας φωνὰς, ἐσέκαμην ἄτρομοι, ὑψώσαντες πρὸς τὸν Θεὸν τὰς χεῖρας κὶ ὄμματα, μετὰ πολλὴν θλίψιν κὶ θρήνον δ' ἰσχυροί. ἔτεροι δὲ δὲν ἐφοβήθησαν, ἀλλὰ ἐσέκοντο ἀγαλλόμενοι. ἄλλοι πάλιν ἔκλαιον τρέμοντες. καὶ ἀπλῶς ὅλοι ἐκράζαμην τὸ, Κύριε ἐλέησον. ὁ δὲ πρὸς ἡμᾶς ἦτον ἄπο τὴν Πάτρην, Παῦλος ὀνόματι. κὶ σαθεὶς εἰς τὸ μέσον τῆς Εκκλησίας εἶπε ταῦτα πρὸς ἡμᾶς μετὰ φαιδρὸν καὶ πασίχαρον πρόσωπον. Ἰξοῦρετε καλά Πατέρες με Ἁγιοὶ, ὅτι ἔξω τὴν ἀγάπῳ τῆς Χεῖρῆς ἐφύγαμην ἄπο τὸν κόσμον τὸν φθαρτὸν κὶ μάταιον, κὶ ἤλθαμην εἰς τὴν σκληρὰν ταύτην κὶ δύσβατον ἔρημον, διὰ γὰρ σκολοχωρίαν τὸν ζυγὸν αὐτῆς τὸν ἐλαφρὸν κὶ γλυκύτατον, μετὰ πείναν, καὶ δίψαν, κὶ ἄλλαις πολλαῖς σκολοχωρίαις, καταφρονῶντες ὅλα τὰ σαρκινὰ θελήματα, ἔξω γὰρ μᾶς ἀξιώση τῆς Βασιλείας τῆς. λοιπὸν εὐὸ εἶναι ὀλισμός τῆς, γὰρ μᾶς λυξώση πόρα ἄπο τῆς κόπης κὶ βασάνης, κὶ ἄπο τὴν ματαιαν ζωὴν ἐπέτῳ, γὰρ μᾶς ἀναπαύση αἰώνια, δὲν ἀρέπει γὰρ λυπηθεῖν, ἢ γὰρ σκολοχωρίαν ὀλοπέλα, ἀλλὰ μάλιστα γὰρ δ' ἄφραυθῶν ἀγαλλιώμενοι. ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἄλλο γλυκύτερον κὶ ποθεινότερον, ὡσὺ γὰρ βλέπωμην τὸ θεῖον αὐτῆς κὶ ἀραιώτατον πρόσωπον.

πον. ἐνδυμάθε πολλαῖς φοραῖς ὅταν ἡνάμην κωνά βίον Ὅσις, ἢ Μάρτυ-
ρος, πῶς ἐποθέσαμην τὰ χθονίη αὐτῷ εἰς τὰς θλίψεις καὶ εἰς τὴν δόξαν
συμμέτοχοι; ἰδὲ λοιπὸν ἦλθον ἢ ἔρα καὶ τὸν πόθον μας, νὰ συνδοξασθῶ-
μεν μετὰ τῷ Ἁγίῳ αἰώνια. λοιπὸν μὴ δειλιάσῃ τινάσματος διὰ τὸν Κύριον.
Ἀλλὰ ἀς υπομείνωμεν ἀνδρείως τὸν θάνατον. ἐπειδὴ ὁ πόνος εἶναι ὡς ἐν ῥο-
πῇ ὀφθαλμῶ, καὶ εἰς μίαν στιγμήν παρέρχεται.

Ἡ δὲ ἀναπόδοσις καὶ ἀπόλαυσις παντοτινὴ καὶ αἰώνιος, νὰ συναγαλλώμε-
θον μετὰ τῷ Ἁγίῳ Μαρτύρῳ εἰς τὴν ἐρασίαν βασιλείαν αἰεὶ ἀφρανώμενοι.
τότε ἀπεκρίθησαν ἄλλοι λέγοντες ὡς εἰς εὐδοκίας· νὰ Πάτερ τίμιε, κα-
θὼς ἄριστος, ἔγω νὰ κάρωμεν, νὰ πῶμεν ἀγαλλιώμενοι τὸ σωτήριο ποτή-
ριον, ἀχαλεπῶντες τὸν Κύριον. σφραγεῖς ἐν καὶ ἀνατολὰς ὁ ἀγιώτατος ἐκεῖνος
Παῦλος, καὶ τὸ Παῦλος σωόμενος καθὰ καὶ σωόμενος, ἔγω προσηύξατο.
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ὁ μόνος ἀγαθὸς καὶ παντοδύναμος, ἢ ἐλπίς
πάντων ἡμῶν καὶ βοήθεια, μήμας ἀσχήσης τῷ δέλω σα. ἀλλὰ ἐνδυμήσου
τῆς πτωχείας μας, καὶ δός μας ταύτῃ τὴν ἔραν τῆς ἀνάγκης δύναμιν, καὶ πρόσ-
δεξαι πᾶς ψυχᾶς ἡμῶν εἰς ὁσμὴν δωδίας, ὡς θυσίαν ἀράρεσον. ὅτι σοὶ μόν-
ῳ ἀρέσκει τιμὴ καὶ δόξα, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῷ αἰῶνι. καὶ
λέγοντες ἡμεῖς τὸ ἀμὲν, δὲ γῆκε φωνὴν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Βῆμα λέγουσα. Δεῦτε
,, πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κατὰ ἀναπαύσω ὑμᾶς.
ταύτῃ τὴν φωνῇ ἀκέσαντες, ἐτρομάξαμεν. καὶ αἱ καρδίαι μας ὁλοῶν καὶ τὰ
,, γόνατα παρελύθησαν. ὅτι τὸ μὲν πνεῦμα ἀπόθυμον, ἢ δὲ σὰρξ ἀδυνάη,
,, ὡς εἶπον ὁ Κύριος. καὶ ἀπελπίσαντες τῆς ζωῆς ταύτης, ἐσπράξαμεν πρὸς
ἐρατὸν τὰ πρόσωπα. οἱ δὲ βάρβαροι μὴ ἔχοντες τινὰ ἀντιμαχομένον, ἔβαλαν
ξύλα μακρὰ, καὶ ἀέβησαν τινὲς εἰς τὸ τεῖχος, καὶ εἰσελθόντες, ἀνοῖξαν τὰς
θύρας, καὶ ἐσέβηκαν ὅλοι ὡς θνητὰ ἄγρια, κρατῶντες εἰς τὰς χεῖρας γυμνὰ
τὰ ἀπαθία τας. καὶ πρῶτον ἀπὸ ὅλης ἐκράτησαν εἷνα Ἰερεμίαν καλέμενον, καὶ
λέγουσιν αὐτῷ μετὰ τὸν ἐριμωέα τας. δεῖξαι μας τὸν προσώπια σας. ἐκεῖνος δὲ ὁ
ἀείμνητος δεὺν ἐδειλίασε ποσῶς, ἀλλὰ πρὸς ἀπεκρίθη ὑπόκοιτε λέγωντας. ἔπε-
φοβημαί σας, ἔπε σας δείχνω ἐκεῖνοι ὅτι γυρῶτε. θαυμάζοντες ἐν οἱ ἀπό-
σιοι τὸ Ὅσις τὴν παρρησίαν καὶ τὸ ἀπότολμον, πῶς δεὺν ἐδειλίασε ποσῶς,
καὶ πρὸς ὑβρίσει, τὸν ἔβαλαν γυμνὸν εἰς τὸ μέσον, καὶ τὸν ἐπέξεδαν τόσον, ὅτι
δεὺν ἔμεινε τύπος ὑγιῆς εἰς τὸ σῶμά τε. ἔτος ἐν ἀθλήσας καλῶς, καὶ ἀγαπι-
σάμενος καὶ τὸ θεβόλε, ἐπῆρε πρῶτος ἀπὸ τῶν ἄλλων τὸν Στέφανον, γυρόμε-
νος ἀπαρχὴν ἀγία εἰς τὰς Ἀγίας, καὶ καλὸν ὑπόδειγμα. ταῦτα βλέπων ὁ ἀ-
γιώτατος Παῦλος, ἐπλησίασε πρὸς τῶν φονεῖς λέγωντας. ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος
ὅτι γυρῶτε. αὐτοὶ δὲ κρατῶντες αὐτὸν, ἐξέταζον λέγοντες. εἰπέ μας τὴν
ἀλήθειαν, πᾶ ἔχεις κευρυμμένα τὰ χεῖματα; καὶ αὐτὸς τῶν ἀπεκρίθη μετὰ παρό-
τητα, καθὼς εἶχε πάντα συνήθειαν λέγωντας. πισθύσατέ μοι τένα, ὅτι ἄλ-
λο δεὺν ὑπόκοιτα εἰς ὄλεθρον μετὰ ζωῆν, εἰμὴ ταῦτα τὰ τέλματα παλιόρα-
σα, ὅτι βλέπετε καὶ φαρῶ ἐπάνω με. οἱ δὲ ἔδερνον με ταῖς πέτραις τὸν ἑά-
χιλον αὐτῶ, καὶ τὸν ἐκνετῶσαν μετὰ βέλη εἰς τὰς σιαγόνας λέγοντες. φέρεμας
εἰδὼ τὰ χεῖματα. καὶ βασανίζοντες τὸν ἔραν πολλῶν, τὸ ἐκτύπησαν εἰς τὴν
κεφαλῶν μετὰ τὴν μάχαιρῶν. καὶ μοιραθεῖσα εἰς δύο ἐκείνη ἢ ἱερὰ, κάρα, ἔπε-

σεν ἢ μισὴ εἰς τὸν εἷνα ἄμον, καὶ τὸ ἄλλο μέρος εἰς τὸν ἕτερον. καὶ ἔπεσε κερὸς, πολλὰς βασιῆς ὑπομείνας πρότερον.

Ἐγὼ δὲ ὁ πάλας βλέπωντας τὸν πικρὸν αὐτὸν καὶ ἀπαύθρευτον θάνατον, ἔφεμον ἀπὸ τὸν φόβον, καὶ ἐγύροθα τόπον ἀπόκρυφον νὰ φύγω τὸν κίνδυνον. ὑπῆγα λοιπὸν εἰς μίαν γωνίαν τῆ οἴκῃ, ὅτε ἦσαν βαῖα τῶ φοινίκων, καὶ ἀσασυκάσας αὐτὰ ἐκρύπτηκα ὑποκάτω, βαίνοντας εἰς τὸν νῆν μα, ὅτι ἡ δού με εἰσεσκην οἱ βάρβαροι, καὶ γλυτόνω τὸν θάνατον, ἢ ἰδόντες με φονδύεν εἰθύς, καὶ εἰρήν ἀπὸ τὰ βασανὰ. ἐκεῖνοι δὲ ἀφύωντες τῆς δού ἀπεδαμμύεις, ἔδραμον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς λύκοι ἀνήμεροι ὀλολύζοντες, καὶ ἐφόνδων τῆς Οσίς οἱ ἀόσιοι καὶ ἐναγείς εἰς τὰ Ἄγια, καὶ ἄλλων μὴ ἐκοφαν τῆς κεφαλῆς, ἄλλως ἐκτύπησαν εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ ἔχυσαν τὰ σπλάγχνα τῆς ἀσπλαγχα, ἄλλως ἐδέξισαν ἀπὸ τὴν μέσῳ εἰς δύο, καὶ ἄλλως ἀμφοῖόπως ἀπαυθρῶπας ἔσφαξαν. ταῦτα ὁ ἀδελφὸς διηγέμενος, ἐδάκρυε πικρῶς καὶ ἐσκόλλεν ἐ μόνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς συμπονεῖντες τῆς ἀδελφῆς ἐκλαίοντο ἅπαντες. ὁ δὲ πάλιν ἔλεγε πῶς νὰ εἰπῶ ἀδελφοὶ καὶ Πατέρες με ὅσα οἱ ὀφθαλμοὶ μου εἶδασιν; ἦτον ἐκεῖ εἷας Μοναχὸς, Ἀδάμ καλέμενος, ὅστις ἔχεν εἷα συγγρηὴ νέον μονάζοντα, ὀνόματι Σέργιον, ὅστις ἦτον χόιον ἐ. καὶ τὸν ἀνέδρεψεν ὁ γέρον ἀπὸ μικρὸν βρέφος, διδάξας αὐτὸν πᾶσαν ἀρετήν τῆ Ἄγιῃ χήματῃς. τῶτον ἰδόντες οἱ βάρβαροι, τὸν ὠρέχθησαν ὡς νεώτερον εἰς τὸ πρόσωπον. πέρωντάς τον ἐν εἷας ἀπὸ τὸ χεῖρ τὸν ἐσυρην ἔξωθεν. ἐκεῖνος δὲ ὁ αἰμυνησος βλέπωντας ὅτι δὲν ἤξιώθη νὰ τελειωθῇ με τῆς ἄλλης Οσίς, ἀλλὰ ὑπῆρχε νὰ ἴρη σιμοδοσιπὸρος καὶ ἰμοδιαιτος με τῆς ἀσεβεσάτῃς ὁ ἀσεβεσάτος, ἐδάκρυσε πικρῶς ὀλολύζοντας. ἔπειτα ἰδὼν ὅτι δὲν τὸν ὠφελεσαν τὰ δάκρυα, ἀπορρίψας πᾶσαν δειλίαν καὶ φόβον ἀπὸ λόγους, ἔδραμε με ἀνδρείον φρονιμα ὡς στρατιώτῃς θηναῖος, καὶ ἀνέσπασεν εἷα σπαθὶ ἀπὸ εἷα βάρβαρον, καὶ ἐκτύπησεν ἄλλως τινὸς εἰς αὐτὸν εἰς τὸν ἄμον, εἶν νὰ θυμωθῆν νὰ τὸν θανατώσεν. καὶ ἔπως ἔγινε τὸ πρᾶγμα, καθὼς τὸ ἐσυμβεβλήθη ὁ παῖσοφος. ὅτι θυμωθόντες καὶ πολλὰ οἱ ἀνήμεροι, καὶ τείζοντες τῆς ὀδόντας, τὸν ἐκατόκοφαν εἰς λεπτὰ κομμάτια. ὁ ὁποῖος ὁπότεν τὸν ἐθανάτωναν ἔφαλλε ταῦτα ἀγαλλιάμενος. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὅπῃ δούμας ἀφῆκεν εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν. καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐκοιμήθη ὁ ἱσισμακάειος. τὸν ὁποῖον ἐκατέκοπταν ἀπόμι οἱ κακοθάνατοι με θάνατον, ἀποξενῶντες αὐτῷ ζωὴ ἀθάνατον, πίπτοντες ἐν οἱ Ἄγιοι μηδὲν δειλιῶντες ἔτε θλιβόμενοι, ἀλλὰ χαίροντες καὶ δυχαισῶντες τῷ Κυρίῳ, ἐπλήρωσαν τὴν Ἐκκλησίαν αἵματα. καὶ τὰ μετὰ Ἄγια σώματα ἔμειναν ἐδῶ εἰς τὴν γλῶ ὡς γῆινα, τὰ δὲ πνεύματα ἀπῆλθον εἰς τὰ οὐραῖα, νὰ συναγάλλωνται με τῶ Μαρτύρων αἰῶνια. οἱ δὲ βάρβαροι ὅταν ἐφόνδων ἅπαντας, ἐφίλαψον πᾶντα τόπον, ἐλπίζοντες νὰ εὑρην τίποτας πρᾶγμα πολύτιμον. μετὰ ἤξυρόντες οἱ ἀόσιοι, ὅτι οἱ Οἱσιοὶ Μάρτυρες δὲν ἀπόκτισαν εἰς τῶν κόσμον, ἀλλὰ μόνον τὰ σώματα, εἶν μετὰ τῶ βαῖα κεκρυμμένος ἔβρωντας. καὶ φοβέμενος μήπως καὶ ἔλθῃν νὰ φηλαφήσῃν καὶ ἐκεῖ νὰ με εὑρωσι, συγγράνεις ἐπαρεκάλεν με τὸν νῆν τὸν Κύριον νὰ με σκεπάσῃ, ἀλλὰ εἶναι ὀλισμὸς τῆ ὡς ἐσπλαγχνος. ἤλθασιν δὲ οἱ φονεῖς καὶ εἰς τὸν

τόπον ὅπε δρέσκεμεν, καὶ βλέποντες ὅτι ἦσαν βαῖα, τὰ ἐκαταφρόνησαν, ἢ καὶ ὁ Θεὸς τὰς ἐσκότισε, ἵνα μὴ με φονεύσωσιν. ἰδόντες ἔν ὅτι δὲν δρέσκασι τίποτα χησίμον οἱ ἀρχῆσοι. ἀνεχώρησαν, καὶ φθάνοντες εἰς τὴν θάλασσαν ἦσαν ἐπὶ τὸ παράβη τζακισμῶν. ὅτι ἐκεῖνος ὁ Χεϊσιανὸς ὅπε ἀφῆλασι ἔσω, ἦτον φιλόχριστος, καὶ ἐφρόνισε μὲ πιδέξιον τρόπον τὸν βάρβαρον, ἔπειτα ἔκοψε τὰ χροῖα, καὶ ἐσωτέλεσεν εἰς τὸ βράχι τὸ ξύλον, αὐτὸς δὲ ἐβλήκε κολύμβη καὶ ἐφυῆν. μὴ ἔχοντες ἔν οἱ βάρβαροι πᾶς τὰ περάσεν εἰς τὸν τόπον τὰς, ἐθυμάθησαν. καὶ πρῶτον μὲν ἔκοψαν ὅλας τὰς αἰχμαλώτους ἀνδρας τε καὶ γυναῖκας καὶ παιδία πλῆθος ἀνείκασον. ἔπειτα ἤψασιν πῦρ εἰς τὰς φοίνικας καὶ τὰς ἐκατον ἀειλέμονα, καὶ παρ' ὀλίγον ὅλας τὰς ἔκαυσαν. τότε ἦλθασιν Ἰσραηλιταὶ καὶ Φαρραῖνῆται ἀνδρες ἐυλεκτοὶ εἰς τὸ δοξαζιον ἑξακόσιοι. καὶ ὅτε εἶδοντες ἡ ἡλιος ἐκτόπισαν μὲ τὰς βαρβάρους φοβερὸν πόλεμον, οἱ τινες μὲ ἔχοντες ἐλπίδα νὰ φύγωσιν, ἐπολεμῆσαν ἀνδρείως ὅσον ἐθύνοντο, καὶ τινὲ δὲν ἔσρεψεν εἰς τὰ ὀπίσω, ἕως ἔφρονέθησαν ἅπαντες. ἀπὸ δὲ τὰς Φαρραῖνῆτας ἔπεσον πῶ. καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἐπληρώθησαν.

Ἐγὼ δὲ ἐβλέπωντας ἀπὸ τὰ βαῖα ἐγύρθησα ὅλα τὰ σώματα τῶν Ὀσίων καὶ ἦσαν ὅλοι ἀπεθαμμητοὶ ἔξω ἀπὸ τρεῖς, Δόμνος, Ἀνδρέας, καὶ Ὠρείων καλε μῆνοι. ἀπὸ τὰς ὁποῖας ὁ μὲν Δόμνος ἐκείτο δεινῶς οὐδυνώμενος καὶ βασιανίζε μῆνος, ἔχοντας εἰς τὴν πλάσσαν τὴν πληγὴν θανάσιμον. ὁ δὲ Ἀνδρέας εἶχε πολλὰς πληγὰς, ἀμὴ δὲν ἦτον καμία πρὸς κίνδυνον, ὅστις καὶ ἔχισεν ὕσερα. ὁ δὲ Ὠρείων δὲν εἶχε καμίαν πληγὴν ὀλόπελα, ὅτι ὁ φονὸς τὸ ἐκτόπισεν εἰς τὴν δεξιᾷ πλάσσαν μίαν σοκάδα, ἣτις ἐπέρασε τὸ τρίχινον ἕως τῆς ἀριστερᾷ πλάσσαν ἐγγίζοντας μόνον τὸ δερμάτι, ὅσον αἰμαπόθη ἢ μάχαυρα. ὅθεν ὁ βάρβαρος νομίζοντας τὸν ἀπεθαμμητόν, ἔδραμην εἰς ἄλλον, καὶ ὁ Ὠρείων πίπτωντας εἰς τὴν γῆν ἐκείτο ὡς ἀπεθαμμητός ἀκίνητος, καὶ τότε ἠγέρθη μετ' ἐμῶ, καὶ ψιλαφῶντας τὰ λείψανα τῶν Ὀσίων ἐκλαίοντο. ἀφ' ἔ δὲ ἐφρόνέσων τὰς βαρβάρους οἱ Φαρραῖνῆται, αὐτῶ μὲν τὰ σώματα ἀφῆκαν εἰς τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης νὰ τὰ φάγην τὰ πετεινὰ καὶ θηρία, καθὼς τὰς ἔκαυτε. τῶ δὲ σωτρώφων καὶ συγγενῶν αὐτῶ ἐσωμάθησαν, ἦγεν ἐκείνων ὅπε ἐφρονέθησαν τὴν πρῶτην ἡμέραν, καὶ τότε ὕσερα, καὶ μεγάλα θρηνήσαντες ἔθαψαν αὐτὰς ὑποκάτω τῶ ὄρεος εἰς σπήλαια, ἔπειτα ὑπέσρεψαν πρὸς ἡμᾶς. καὶ βλέποντες τὰς Ὀσίων ἐκλαυσαν πάλιν ἀπαρηγόρητα μὲ τὰ λόγους μας, ἰδόντες τὴν ποίμνην τῶ Χεϊσῆ εἰς τὴν γῆν ἐρριμμωμένην, ὡς ἀπὸ τὰς λύκους ξεχρισμένα καὶ ἀπαραγωγὰ πρὸβατα. ὁ γὰρ φιλόχριστος Ὀβεδιανὸς, καὶ οἱ λοιποὶ πρῶτοι τῆς Φαραὶ ἤφεραν λαμπρὰ ἱμάτια καὶ πολύτιμα εἰς τιμὴν αὐτῶ, καὶ ἐνταφιάσαν τὰς Ὀσίων αἰσίως καὶ δὺλαβέστατα. ἦσαν δὲ λθ'. ὅτι ὁ Δόμνος (ὅστις ἦτον ἀπὸ τὴν Ρώμην) ἀπόμιν δὲν ἦτον ἀπεθαμμητός ἕως ἐσπέρας, καὶ τότε ἐνταφιάσασθην καὶ αὐτὸν τὸν μακάριον ξέχωρα ἀπὸ τὰς ἄλλων, ἵνα μὴ ἀνοίξωμην πάλιν τὸν τάφον τὰς. ἐτελειώθησαν δὲ οἱ Ὀσίοι τῆ ἰδ'. Ἰαννουαρίε, καὶ ἔγινε σωσός ὁ ἀειθμός αὐτῶ τεσσαράκοντα. καὶ ὁ μὲν Ἀνδρέας καὶ Ὠρείων ἐμειναν ἔξω τὴν ὄραν πάλιν ἐκεῖ, πλὴν εἶχασιν ἀμφίβολον τὴν διανοίαν, ἢ νὰ προσμείναν ἕως τέλους, ἢ νὰ μεταπονήσωσιν. ἐγὼ δὲ μὴ δυνάμενος νὰ ὑπομείνω τὴν ἐρημίαν καὶ μόνωσιν, ἦλθα πρὸς ἐσᾶς ἵνα μικρὰν παρηγορίαν καὶ ἀνέσιν. πολλὰ μὲ ἐπαρεκάλεσεν ὁ φιλόχριστος Ὀβεδιανὸς νὰ μείνω ἐκεῖ, καὶ μὲ ἔπεισε

νά μὲ φέρη τὰ πρὸς τὴν χεῖραν προθύμως. καὶ ἴδ' ἅς τὰς προειρημένας αἰτίας δούτε ἐπήκουσα. ἰδὲ ἠκέσαστε ἀδελφοὶ τὰ ἀναγκαϊότερα, καὶ ἄλλω φορᾷ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰ ἑπίλοιπα. λοιπὸν εἰπέτε με καὶ ἐσεῖς ὅσα ἐδῶ ἐσιωβήσατε. τότε καὶ ἡμεῖς ἐπομῆν αὐτῷ ὅσα παραπάνω ἐγράψασιν. καὶ ἐδαυμάσαμεν τῷ Θεῷ τὰ καθάδοξα. ὅτι μίαν ἡμέραν ἐτελειώθησαν εἰς τὴν Ραῖδαν, καὶ ἐδῶ οἱ πανόσιοι, με ὅμοιον τρόπον, καὶ εἰς τὸν ἀριθμόν ἐκεῖ καὶ ἐδῶ τεσαράκοντα. τότε ἀνάσας ὁ Ἀββᾶς Δελαῆς ἐνεθέτισε τὰς ἄλλας ἀδελφὰς ἔπι λέγωντας· ἐκείνοι μὲν, ἀγαπητοί, ὡς ἐκλεκτοὶ δούλοι τῷ Χριστῷ καὶ ἄξιοι, ἠξιώθησαν τῆς Βασιλείας αὐτῆ καὶ μακαριότητες οἱ μακάριοι ὄντως καὶ καλότυχοι. ἐπειδὴ μετὰ σοσῆτος ἀγῶνας καὶ θλίψεις καὶ πειρασμοὺς ὑπερον ἰσπύσθησαν ἐπὶ τὸν Στέφανον τῆς ἀδελφείας, καὶ ἔλαβον ἰσπύσθησαν τὸν Θεὸν εἰς τὰς Οὐρανὰς τιμῶν καὶ δόξαν μεγάλαν ὡς Μάρτυρες. ἡμεῖς ἅς φυλάγαμεν τὰς ἐντολάς τῷ Κυρίου ἐπιμελέσαμεν. καὶ αὐτὰς μὲν ἅς καθάκαλέσωμεν, νὰ δέωνται τῷ Κυρίῳ καὶ λόγῳ μας, νὰ μᾶς σωματιζήσῃ μετ' αὐτὰς εἰς τὴν Βασιλείαν τε. αὐτῶν δὲ τῶν ἀγαθῶν καὶ φιλανθρώπων Θεῶν ἅς ἀγαπήσῃμεν, ὅπως μᾶς ἐσκέπασε, καὶ μᾶς ἐλύτρωσεν ἰσπύσθησαν τὰς χεῖρας τῶν ἀνοσίων θαυμασιώματα. ταῦτα λέγων ὁ Ὀσιος ἐνεθέτισε τὰς Πατέρας μετὰ λόγους ψυχοφελῆς, καὶ ἔμειναν ἀγαπῶντες τὸν Κύριον. ἐγὼ δὲ ὀπαπεινὸς Ἀμμώνιος ὑπέστρεψα εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἐγράψα ταῦτα εἰς χάρτιν, καὶ νὰ μὲν ἀσοχηθῇ ἡ τοιαύτη κατανοητικὴ διηγησις, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀναγινώσκον οἱ μεταγενέστεροι, νὰ γίνωνται εἰς τὴν ἀρετὴν προθυμότεροι, καὶ εἰς τὰς θλίψεις καρτερικότεροι, ἀγαπῶντες εἰς ὅλα τὰ ἐπερχόμενα, καὶ δοξάζοντες τὸν Κύριον. Ὡς ἀρέπει πάντα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυμήσις, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας ἅπαντας.

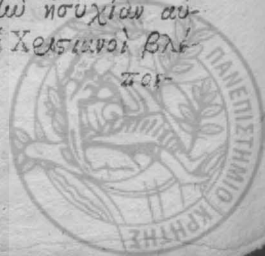
Τ Η Α Υ Τ Η Η Μ Ε Ρ Α ,

Τὸ Ὅσιε Πατὴρ ἡμῶν

Θ Ε Ο Δ Ο Υ Λ Ο Υ

Ὁ Ὑπὸς ἦτον Υἱὸς τῷ Ὅσιε Πατρί ἡμῶν Νεῖλε τῷ Ἐπάρχῃ, ὁ ὁποῖος ἐγραφε τὴν προγεγραμμένην ἢ φρονιμώδη Ὀσίαν, καὶ τὴν παρεσαν διηγησιν ἔπι λέγωντας· ἀφ' ἧ ἠχημαλάτῃσαν καὶ ἐφόνδῃσαν τὰς ἐν Σινᾷ καὶ Ραῖδαν Ὀσίους οἱ ἀνόσιοι βάρβαροι, ὑπῆγα εἰς τὴν Φαραῶν, καὶ ἐκεῖ ἠέσασα τινὰς, καὶ ἐπαινήσαν τὴν ἰσυχίαν, καὶ τὴν ἐγκομίαν λέγοντες, ὅτι εἶναι σωτηρίας αἰτία εἰς τὰς πολλὰς, καὶ πλατυαί τὴν ψυχικὴν κατάστασιν, μὴ ἔχῃσιν τινὰ παραχλὴν ἢ σύγχυσιν, καὶ ἀνεβάξει τὸν νῦν εἰς τὴν θείαν ἐπίγνωσιν, ἣτις εἶναι ἡ ἀληθινὴ μακαριότης, καὶ μακαρία ἰσπύλασις. ἐγὼ δὲ ταῦτα ἀνάσας ἐδάκρυσα καὶ τὸν Υἱόν με Θεόδωλον, ἐνδυμένον, ὅτι καὶ τὴν ἰσυχίαν αὐτῷ, τὸν ἐσπερήθηκα, καὶ μὲ τὴν ἐπῆραν οἱ βάρβαροι. τότε οἱ Χερσικνοὶ βλέ

ποιῆς με ἔτω ~~φ~~λίπτον, καὶ δακρύνοντα, με ἠρώτησαν τὴν αἰτίαν τοσαύτης θλίψεως· καὶ τὸς ἀπεκρίθηκα, λέγωντας· τὴν αὐτὴν γνώμην εἶχα καὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἡσυχίαν ἀδελφοὶ φίλτατοι, ἀμὴν ἔπαθα δι' αὐτὴν μεγάλῃ συμφορᾷ, καὶ ἐσερήθηκα σὺν Υἱόν, ὅπερ εἶχα φῶς τῆς οὐμμάκων μου. καὶ πᾶρα θρησκῶ καὶ λυπηῖμαι ἀσχεμύθητα, μὴ ἠξυβάντας τί ἐγένον, ἢ θυσίῳ τὸν ἔκαμιν οἱ βάρβαροι, ὅπερ τὸν ἐπῆραν αἰχμάλωτον, ἢ ζωντανὸν τὸν βασανίζουσι με κίνδυνον τῆς ψυχῆς αὐτῆ καὶ ἀπώλειαν. οἱ δὲ εἶπον πρὸς με. ~~Ἐ~~θαλασμένῃ σε, γὰρ μᾶς εἰπῆς καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν. ὅθεν ἐγὼ βλέπωντας, πῶς εἶχασιν πόδον γὰρ ἀκίσειν τὰ πάθημα, τὸς ἀπεκρίθην ἔτω λέγωντας· ἐγὼ εἶχα δύο παιδία ἀρσενικά ὁ δαίλιος, καὶ ὀπιθιμῶντας γὰρ ἀναχωρήσω εἰς τόπον ἔρημον, γὰρ εὔρω τὴν σωτηρίαν μου, ἐσυμφανήσαμην με τὴν συμβίαν μου, γὰρ τῆς ἀφήσω τὸ σὺν παιδίον, διὰ παρηγορίαν τῆς καὶ κυβέρνησιν, καὶ τὸ ἄλλο γὰρ πᾶρα καὶ ἐγὼ διὰ σιωδίαν μου καὶ ~~Ἐ~~θαλάσισιν. ἔδωκα λοιπὸν αὐτῆς τὸν σὺν Υἱόν καὶ ἐγὼ ἐπῆρα τὸν ἄλλον, ὀνόματι Θεόδωλον, καὶ ἔτω λαβόντες δαπὸ ταύτῃ συγχώρησω, ἐχωρίσθη σὺν ἀπὸ τὸν ἄλλον μας κλαίοντες ἀμφοτέρω. ἐπειδὴ μέγας πόνος εἶναι γὰρ χωρίσῃ σὺν ἀνδρόγυνον, ὅπερ ἐπέρασαν εἰρηνικά χρόνος πολλὰς με πολλῶν ἀγάπῃ σαρκός, καθὼς ὁ Θεὸς τὸς ἔξδωξεν. αὐτὴ δὲ μάλιστα ὡς γυνὴ ἀδελφῆς ἐθλίβετο ~~Ἐ~~μαστότερον, ἀμὴν ἐγὼ τῆς ἐπαρηγόρησα με ~~Ἐ~~θαφόρος λόγους τῆς θείας Γραφῆς, λέγωντας τῆς· ὅτι ἐμελλε γὰρ ἀπολαύσαμην εἰς τὴν ἐραῖον βασιλείαν ἡδονῶν ἀρρητον διὰ τὸν χωρισμὸν αὐτὸν καὶ διαζύξιον. καὶ ἔτω μὲν βίας τὴν ἐκατόπειτα, καὶ ἡσύχασον. ἐγὼ δὲ ἦλθον με τὸν Θεόδωλον εἰς τὴν ἔρημον, ὅστις ἦτον μικρὸν παιδίον, ἀμὴν ἐπέρασε τόσο φρόνιμα καὶ ἐνάρετα, ὅπερ ἐθαύμαζα, καὶ ἐδοξάζα τὸν Θεόν, ὅπερ τὸν ἐφώτιζε καὶ ἐδυναμῶνε γὰρ φυλάγῃ ἀκριβῶς τὴν κατοικήθειαν τῆς ἀσκήσεως. ἔτως ἔν ἐπεράσαμην εἰς τὸν λιμνὴ τῆς ἡσυχίας χρόνος πολλὰς εἰρηνικά καὶ ἀπάραχα.

Ἐπειτα ἐφθόνησεν ὁ μισόκαλος, καὶ ἐπαραινίσει τὸς βερβάρους, γὰρ ἔλθον εἰς τὴν σκήνῃ, ὅπερ ἦσαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐρημίται, γὰρ μᾶς φονόσκειν. ὅταν ἔν ἐφθασον οἱ ἀνόσιοι εἰς τὴν ὀσίαν ἐκείνῃ σιμάξιν, ἄλλες μὲν ἐσφαζον οἱ ἀσπλαγχοὶ, ἄλλες ἠχμαλώτισον με τὸν Θεόδωλον, ἦγον τὸς γεωτέρες, διὰ ὑπηρεσίαν τῆς· ἐγὼ δὲ με ἄλλες τινὰς ἐφύγαμην, ἀμὴν πάλιν βλέπωντας ἀπὸ μακρᾶς τὸ τέκνον μου, πῶς τὸ ἔπερναν οἱ βάρβαροι, δὲν εἶχα καρδίαν γὰρ φύγω, ἔτε ποσῶς δυνάμιν. καὶ ἐβέλεμην γὰρ σρέψω ὀπίσω, γὰρ κάμω τρόπον εἰδὼ ὀυνθῶ, γὰρ τὸν λυτρώσω, ἢ καὶ γὰρ με κάψην καὶ ἐμύσα, γὰρ εὔρω ἀπὸ τὴν μέριμνα. ἀλλ' αὐτὸς ὁ Θεόδωλος με ἔκαμε νεῦμα με τὸς ὀφθαλμῶς τε, γὰρ φύγω τὸ γλιγορήτερον. ὅθεν ὁ πάλας καὶ στανικῶς μου σωματικῶς ἐφύγα πρὸς τὸ ὄρος, ἀκολουθώντας τὸς ἄλλες, ὅπερ πρὸς ὀτερα ἔτρεχον, ἀμὴν ἢ ψυῆ καὶ καρδία καὶ ὁ νῆς μου ὅλας ἦτον εἰς τὸν Θεόδωλον, καὶ πολλὰς ἐσφροον τὴν ὄψιν, καὶ τὸν ἐκίταξα, ἔως ἐμάκρυνα. καὶ τότε ὅταν πλέον δέν τὸν ἐβλεπα, ἔκλαιον πρὸς τὸν Θεόν διὰ τὸς ὀσίους ὅπερ ἐφόνόσων οἱ ἀνόσιοι τὰ ἄδικα, καὶ διὰ τὸ ἠγαπημὸν τέκνον μου, ταῦτα λέγωντας· ὦ τελοσόβιοι Πατέρες καὶ τεισμακάριοι, πῶς εἶναι οἱ πόννοι τῆς ἐγκρατείας σας, καὶ τῆς καρτερίας οἱ κάματοι; αὐτὰ εἶναι τὰ βραβεῖα, καὶ ἡ πληρωμὴ τῆς μακρᾶς σας ἀθλήσεως. τάχα ἐγένον ὁ κόπος τῆς δικαιοσύνης σας, καὶ τῆς ἀρετῆς ὁ κάματος ἀνω-

φελής ἢ μάταιος, ἢ σᾶς ἀφῆκεν ἀβουδήτης ἢ αἰὼν ἀφρόνοια. καὶ ἐφρονόβητε
 ὑπὸ τῆς ἀδίκης ἢ ἀσεβεῖς, δισεβέσασαι ἢ δίκαιοι; πῶς δὲν ἔπεσε πῦρ ὑπὸ
 τῆς Οὐρανῆς, νὰ κατακαύσῃ τῆς ἀλάστορας, ἢ νὰ χιθῆ ἢ γῆ νὰ τῆς κατα-
 πῆγῃ εἰς τὴν ἄβυσσον; τί ἔγινε τώρα ἡ θεία δίκη ὅτῃ ἐπόντισε τὸσας μυριά-
 δας Φαραωνίτας εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ δὲν ἐπαίδῳσε ἢ αὐτὸς τῆς ἀδίκης δι-
 καίας, ἀμὴν τῆς ἀφῆκε ἢ ἐφρόνῳσαν τὸσας δούλους Κεῖσε ἐναρέτας ἢ δικαίας
 ἀδικα; σὺ τέκνον μου Θεόδωλε, τάχα ζῆς ἀκόμι, ἢ σὲ ἐφρόνῳσαν οἱ βάρβα-
 ροὶ; εἰὼν Διόδωρος, ποῖος τόπος ἐδέχθη τὸ αἰμά σου, ἢ ποῖα πετεινά ἢ θη-
 ρεῖα τὰ μέλισσα ἔφαγον; νὰ ἦτον βολεῖον, νὰ εἶχα ἢ ἐγὼ κομμάτι ὑπὸ τὸ
 ἀγιόν σου Δείφμων εἰς ὀλίγῳ παρηγορίαν μου. αὐτὰ ἢ ἕτερα πλεῖστα ἔλεγον
 ἀγνοῶσα ὑπὸ τῶν πολλῶν μου λύπῳν καὶ ἀφροσύνησιν. οἱ μὲν ἔν βάρβαροι,
 ὅταν ἐφρόνῳσαν τῆς Ἀγίας, ἐπήρασιν ὅσα ῥέχα ἔρχεζαν τίποτας, μετὰ τῆς
 αἰχμαλώτης, ἢ ἀνεχώρησαν. ἡμεῖς δὲ ἐκατέβημεν ὑπὸ τὸ ὄρος, ὅταν ἐνύκτω-
 σε, καὶ ἐνταφιάσαμεν τῆς Ἀγίας τὰ ἅγια Δείφωνα. εἰσὺς ὑπὸ τῆς ὁποίας
 ὀνομαζόμενος ἢ αὐτὸς Θεόδωλος ἀνέπνευ ἀκόμι, ἢ λέγειμας· μὴ θαυμάζετε
 εἰς αἰπὰς τῆς θλίψεως, ἀδελφοὶ ἐν Κεῖσῳ φίλτατοι, ὅτι ἔτις ἔχει ὁ δαίμων
 σου κήθειαν, νὰ ζητᾷ ὑπὸ τὸν Κύριον θέλημα νὰ πειράζῃ τῆς δούλης τε. ἢ τὸν
 ἀφῶει ὁ δίκαιος Κεῖτης, ἔτι νὰ καταχυνθῆ αὐτὸς ὁ μισόκαλος. οἱ δὲ Ἀ-
 γιοὶ νὰ λάβωσιν εἰς τὴν Βασιλείαν αὐτῆς ἀφροσύνησαν δόξαν ἢ διπλῶν τὸν Στέ-
 φανον. ταῦτα λέγων ἢ ἕτερα πρὸς νεφελίαν μας, παρέδωκε τὴν Ἀγίαν ψυ-
 χῶν εἰς τῆς Ἀγίας χεῖρας Θεῷ ὁ Θεόδωλος, ἢ τὸν ἐνταφιάσαμεν μετὰ τῆς ἄλ-
 λης Ἀγίας, οἱ τινες ἐτελειώθησαν εἰς τῆς ἰδ. Γαυκαεῖς. καθὼς ἐδιηγόμεν
 ταῦτα πρὸς τῆς αἰῶθεν εἰς Φαραὺν, βλέπομεν ἢ ἐφθασον εἰσὺς Ὀσίος ἀπ' ἐ-
 κείνης, ὅτῃ ἠχμαλώτωσαν οἱ βάρβαροι, ἢ ἐρωτήσας αὐτὸν, πῶς ἐδυνήθη
 ἢ ἐφυθῆ; ἀπεκρίνατο λέγωντας· μίαν νύκτα ἀπ' ἐ ἐδέπνησαν οἱ βάρβαροι,
 ἀμελετήσαν, ὅτι τὸ πρῶτον, ὅταν ἀγῆει ὁ αἰγερινός, νὰ θυσιάσωσιν ἐμῆρα καὶ
 τὸν Θεόδωλον. ἢ ὑπόμασαν ἀπ' ἐστέρας τὰ ξύλα, τὸν βομὸν, ἢ πάντα τὰ
 χρειάζομενα, ἢ ἔτις αὐτοὶ μὲν ἦσαν χορτάτοι ὑπὸ κρασί πολὺ ἢ βρώματα.
 ὅθεν βλέπωντάς τε, πῶς ἐβαρκοιμήθησαν τὸ μεσόνυκτον, ἐσύρθηκα ὑπὸ τὸν
 τόπον μου ἡσυχᾶ, ἢ ἀφῆκα ἀτάραχα, ἔτι νὰ μὴ με γεικήσωσι. τῆτο δὲ
 ἔκαμα, ἔτις μὲ τὸ εἶπεν εἰσὺς μας ἀδελφός, ὅτῃ ἠξέδρε τὴν γλῶσσαν τῆς
 βαρβάρων, καὶ τὸ ἠκασε πῶς ἐβέλοντο νὰ μᾶς θυσιάσωσιν τὴν αἰεῖον, ὁ δὲ
 ἦός με ἔμεινεν. ἀμὴν δὲν ἠξέδρα ἢ τὸν ἐθανάτωσαν, ἢ ὄχι. ὅτι καθὼς ἐμά-
 κρῳα ὀλίγον, ἔτρεχα ὅσον ἐδυνήμεν με φόβον πολὺ, μήπως ἢ ἔλθῃ τι-
 νὰς κατόπι ἢ φθάσει με. ἢ μάρτυς με ὁ Κύριος ἀκόμι ἔμεναι ἢ καρδία με,
 ἐνθυμήμενος τῆς φόνος ὅτῃ ἐτέλεσαν οἱ ἀόσιοι. ὅτι καθὼς ἐφύγασιν ἀπ' ἐ-
 δῶ ἢ μᾶς ἔσυραν δεδεμῆδες, δὲν ἐφῶπιπαιῶσαν ὑπὸ τὴν καλὸν δρόμον ὀλο-
 πελα, ἀλλὰ ὑπὸ τὰ βενὰ ἢ φάραγγας.

Καὶ τὸ βράδυ ἔμειναν εἰς εἰς τὸν τόπον πεδινόν, ὅτῃ εἶχε νερὸν εὐμορφον, ἢ
 ἐκεῖ ἐφρόνῳσαν εἰς ἕνα νεόν, καὶ πρῶτον μὲν τῆς ἐκτύπησαν μετὰ μάχαιραν εἰς τὸν
 βράχιλον, ἢ πεσῶν εἰς τὴν γῆν ἐταράσαστο ἄρῳν πολλῶν ὁ καλὸς τυχερός, ὅτι
 ὅππαιτῃ δὲν τὸν ἐπελείωσαν οἱ ἀσπλαγχοὶ, ἔτι νὰ τυρανῆται μὲν αὐτός. αὐ-
 τοὶ δὲ οἱ αἰμοβόροι ἢ θηρολόγῳμοι νὰ χαίρωνται βλέποντες. ἔτις ἐν τὴν ἐρ-
 ρῆζω εἰς τὸ πῦρ, εἰς τὸ ὁποῖον ὁμοίως ἐπαράσασιν ὡς τὸ ὄφελον, ἢ ἐκτύ-
 πα

πα τὰ χεῖρας ἢ πόδας τε εἰς τὰ κάρβυνα . ἢ πολλὰς φορὰς ἐδοκίμαζε νὰ
 συκαθῆ, ἔπειτα μὴ δυάμηνος, πάλιν ἔπιπτεν . ἔως ἐν ἐτελείωθῃ ὁ πολυά-
 δμως, ἢ τὸ πρῶν εἶδασιν εἰς εἴνα ὄρος κελλίον μικρότατον, ἢ ἔχοντες τινὲς
 ἄπο τέρας, εἰσῆλθον εἰς τὸ ἀνήλαιον ἢ δὲ λίσκοντες εἴνα ἐρημίτιν, τὸν ἔσυ-
 ραν ἔξωθεν χαίροντες χαίροντα ἢ μηδὲ ποσῶς σκυδραπάζοντα, ἀλλὰ φαῖδρον
 εἰς τὸ πρόσωπον . τῆτον μὲ πέβραις ἐφόνδυσαν ἀλαλάζοντες, ὅτι δὲ ἐβασῆ-
 σαν τὰ ξίφητες . ἔπειτα παλῶντες παρεμπρὸς ἡῤασιν εἴνα νεώτερον, χλωμὸν
 εἰς τὴν ὄφιν ἄπο τῆν πολλὴν ἐγκράτειαν, ἢ τὸν ἐτελείωσαν ἢ αὐτὸν ὁμοίως
 μὲ λίθους οἱ λίθωνοι ὄντως ἢ ἀσπλαγχοί . ὁ ὁποῖος ἐδέχετο τὰς πληγὰς,
 διχαριστῶντας τὰς φονδύτας πῶς τὰ ἐπροξενῶσαν ἢ τὰ προσωκαίρε θανάτου
 ζωὴν αἰώνιον . μὴ ταῦτα ἐπήρασι τῆν κατῆνάτης, ἢ παλῶντες παρεμπρὸς
 ἡῤασιν εἴνα μενράκιον, ἢ γην νέον ἔως χρόνων πεντηκαίδεκα, ἢ τὸν ἐρωτήσαν
 νὰ τὰς ἐρμυλώσῃ τὰ μονασῆεια ὅπῃ ἦσαν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, τῆτοντες νὰ
 τὰ χαρίσκῃ τῆν ζωὴν τε ἢ τὸν κόπον τε . ὁ δὲ νέος εἰς τὰς χρόνας, εἰς δὲ
 τῆν γῆν ἡρώτων παρεσβύτερος, δὲν τὰς ἐφοβήθη, ἔτε ποσῶς ἐδειλιάσῃ, ἀλλὰ τὰς
 ἡλεγγε, λέγωντας ἢ δὲ σὰς ἔχω χρεῖα χρισομάχοι, νὰ σὰς προδώσω . τὰς φι-
 λοχρίστους ἀδικα, μισόχριστοι . εἰς ταῦτα θυμωθέντες τὰ ἔδωσαν τὸσας πληγὰς,
 ὅπῃ τὸν ἐκατοικοφαν εἰς λεπτὰ οἱ ἀχόρταχοί . ἔπειτα ἀνεχάρησαν ἀκόμι θυ-
 μωμῆροι πῶς δὲν ἔζησαν ὥραν πολλὴν νὰ τὸν βασανίζῃ οἱ ἀπαύθραποί .
 καθὼς ἐν ὑπήγῃαν βασάζοντες ἀκόμι τὰ ξίφη γυμνὰ ἢ σάζοντα αἵματα, εἶ-
 δασι δύο Μονασῆεια, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἄπο τὸν δρόμον ἀδῶμερα δεκαπέντε
 σάββα, τὸ εἴνα πρὸς τὸ μέρος τὰ νότιν, ἢ τὸ ἄλλο πρὸς τὸ βόρειον . τότε μοι-
 ράζονται εἰς δύο, ἢ ὑπήγε κατ' εἴνα μέρος εἰς τὸ εἴνα Μονασῆειον, καὶ εἰς
 μὴ τὸ νότιον δὲν ἠξούρω τί ἔκαμαν, ὅτι ἐγὼ ἦμεν μὲ τὰς ἄλλας, ὅπῃ ἔδρα-
 μον πρὸς τὸ βόρειον, ἢ ὅσας εὔρον μὲ πολλὴν ἀσπλαγχνίαν ἐφόνδυσαν . εἴνας
 δὲ Ὁσίος ἄπο τέρας ἦτον εἰς τὰς πόδας ὀγλήγορος, ἢ ἐδοκίμασε νὰ φύγῃ,
 ἀμὴ αὐτοὶ ἔβρεχον κατόπι, καὶ τὰ ἐρρίξαν τὸσας σαῖταις, ὅπῃ ἔπεσε, καὶ
 φθάνοντες τὸν ἀναπνέοντα, τὸν ἐγύρισαν ἀνάσκελα, καὶ χρίζοντες τῆν κοιλίαν
 ἄπο τὸ κτεῖν ἔως ὄλον τὸ σῆθος τε, εὔγαλαν ὄλα τε τὰ ἐνόδια, ἢ τὰ ἐκα-
 τοκοφαν καὶ ἐρρίξαν εἰς τῆν γῆν, ὡς σκυλία ἄγρια . αὐτὰ καὶ ἔτερα ἀκῶν
 ἐγὼ, ἐπόντεσαν ἢ καρδιά με, φοβέμενος μήπως ἢ ἐπαθε τὰ ὁμοια τέπων καὶ
 ὁ Θεόδωλος . ἢ εἶχα λοιπὸν λύπην δι' αὐτὸν εἰς τῆν καρδίαν ἀνέμασον . οἱ
 δὲ κοσμικοὶ ὅπῃ ἐκατοικῶσαν ἐκεῖ εἰς τῆν Φαραὶ ἀπέσαντες τὰς θλίψεις
 ταῦτας τῆν Μοναχῶν ἐπιπράνθησαν, καὶ ἐσυμβελούθησαν νὰ σείλῃν εἰς τὸν
 Ἀρχηγὸν τῆν βαρβάρων, Ἀμαθὶ ὀνόματι, ἀνδράπες καὶ γράμματα, νὰ τὸν
 ἐρωτήσαν, εἰν ἔσεργε νὰ ἔχῃν ταῖς ἀγάπαις, νὰ τὰς πληρώσῃν τὸσον τὸν χῶ-
 ρον, κατὰς καὶ ἄλλῃ φορῶν ἐσυβαδῆσαν . μετ' αὐτὰς γῆν τὰς ἀπεσαλμῆρας
 ἐπῆγα ἢ ἐγὼ, ἢ νὰ ἐξετάζω ἐπιμελῶς ἢ τὸν ἰόν με, ἢ ἢ ἀπέδανε, ἢ
 φθάνοντες εἰς ὀλίγας ἡμέρας οἱ ἀπεσαλμῆροι εἰς τὸν Ἀμαθί, τὰ ἔδωσαν τὰ
 ὄωρα ὅπῃ ἐβασῆσαν μὲ τὰ γράμματα, ὅς τις τὰς ἰσοδέχθη ἀσπασίως, καὶ
 φιλοφρόνως ἐφιλοξένησε, πασαντας νὰ παιδέσῃ τὸς φονεῖς ὡς ἔπρεπε,
 καὶ νὰ τὸς δώσῃ ὀπίσω ὅσα ἔκλεψαν . ἔως ἐν αὐτοὶ μὴ ὑπέστρεψαν εἰς
 τῆν Φαραὶ ἀπαγγέλλοντες τὰ γινόμενα, ἐγὼ δὲ ἔμεινα ἐκεῖ νὰ ἐξετάσω ἀ-
 κριβῶς διὰ τὸν Θεόδωλον . καὶ ἐρωτήσας πολλὰς, ἦκσα ἄπο εἴνα, πῶς

τὸν ἐπέλησαν εἰς μίαν πόλιν Λέζω καλεμένην, καὶ τὸν ἠγόρασαν εἷας Γερῶς.

Ἐπαυσα λοιπὸν τὴν λύπην μικρῶς, ἀέσας ταῦτα τὰ δαγγέλια, καὶ πέρνωντας δύο ὄδηγας, ἐκίνησα πρὸς τὴν αἰῶθεν Πόλιν πολύχαρις πέζοπορῶντας, καὶ χεδὸν βέχωντας, καὶ φθαίνοντας εἰς αὐτὴν, ἔδραμον τινές ὡς ἠκασαν. ὅτι ἐγὼ ἤμην τῶ παιδὸς ὁ Πατὴρ ὁ πολυάδωμος, καὶ Φρυλλέμβρος, καὶ ἀνήγγειλον πρὸς αὐτὸν τὴν παρεσίαν μου. ὅταν ἔν ἐφθασα εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνῳ, καὶ εἶδον εἷας τὸν ἄλλον μας, ἔπὸ τὴν πομπὴν με λύπην, ἢ καὶ χαρὰν τὴν ἔξαφινῶν ἔπεσον εἰς τὴν γλῶσσαν ὡς ἄψυχος, αὐτὸς δὲ με ἐνηγάλισε, καὶ κατεφίλει ὡς φιλοπάτωρ ἀχέρταγα, καὶ μὲ βίας ἐσωμήφερα, καὶ κάμνωνας, καὶ ἐγὼ τὸ ὅμοιον, ἔλεγον ταῦτα πρὸς αὐτὸν μὲ δακρῦν ἄποφρασιζόμενος, συγχάρησάν μοι τέκνον με φίλτατον, ὅτι ἐγὼ ἤμην αἰτία, καὶ ἔπαδες πόσα βάσανα, καὶ νὰ σὲ χωρίσω ἔπὸ τὰς μηθινὰς ἀγκάλας, νὰ σὲ φέρω τάχα καλὸν τῆς ψυχῆς εἰς τὴν ἔρημον. ἀλλὰ πῶς ἀκαλῶτε εἰπέ μοι ὅσα σὲ ἔτυχον ἔπὸ τὴν ἄραν, ὅπῃ σὲ ἠχμαλώτισαν, ὅτι καθεὺς ἀφραίνει τὴν καρδίαν ἢ ὑγεία μὲ τὴν ἀδελφείαν, ἔπω χαροποιῖ καὶ μὲ τὴν λύβωσιν ἢ τῶ λυπηρῶν διήγησις. ὁ δὲ βαδέως ἐνάξας, καὶ δακρῦσας ἀπελίματο λέγωντας· τὰ μὲν πρότερα ἠέσες ὡς νομίζω ἀπ' ἐκείνων ὅπῃ ἐγλύπωσε, καὶ ἔφυγον. ὅσα δὲ με σωθήσασιν ὑσερα, νὰ σὲ εἰπῶ με βραχύτητα. ὅταν κῆ ἐπίσταν τὸ πῦρ ἀφ' ἐσπέρας καὶ τὸν βωμὸν, καὶ τὴν θυσίαν οἱ βάρβαροι, βελόμενοι νὰ με θυσιάσωσιν αἰετον, δὲν ἐνομιμήθηκα ποσῶς ὄλλω τὴν νύκτα, ἀλλὰ προσνύχημην πρὸς τὸν Παντοδύαμον Κύειον, ἔχωντας εἰς αὐτὸν τὰς ἐλπίδας τῆς σωτηρίας με, καὶ ἔλεγον ταῦτα μὲ δακρῦν, καὶ πίσεως. Δέσποτα Θεὲ καὶ Δημιουργὲ πάσης κτίσεως, ὅπῃ ἔξασιάξεις ζῶν, καὶ θάνατον, καθεὺς ἐφύλαξες τὸν Δανιὴλ ἔπὸ τῶ λέοντων τὰ σώματα, καὶ τῶς βίαις Παῖδας ἀβλαβεῖς εἰς τὴν κάμνον, με τὴν ἀρήτην σε καὶ πῶς ἀδοξον δύναμι, αὐτὸς ἐλύβωσαι καὶ ἐμὴν τὸν ἀνάξιον δελόνσε, ἔπὸ τὸν προσδοκώμενον θάνατον, καὶ μὴν ἀφήσης νὰ ἴκη τὸ σῶμα, ὅπῃ ἕως τὴν σήμερον ἐφύλαξα Παρθένον καὶ ἄμωμον, θυσία τῶ μιὰ τῆς ἀκολασίας δαίμονος, ἀλλὰ μετέβαλε τὴν θηριώδη καρδίαν τῆς ἀημέραν ἐτόπων εἰς ἡμερότητα, καθεὺς ἐμετέβαλες τὸν θυμὸν τῶ Βασιλέως Ἀσσιήρε πρὸς τὴν Ἐθὴρ εἰς συμπαθῆ ἔλεον· νὰ πολυέλεε Κύειε, σῶσόν με μηδὲν ποτηρὸν τῶς φονδαταῖς με ποιήσαντα, καὶ ἔπὸδος με τῶ Πατρί με καὶ δέλωσε. ὁ σινιδέσμιός με ἔφυγε τὸν θάνατον με τὴν ἔξυποδίαντα, ἐγὼ δὲ θαρρῶντας εἰς τὴν βοήθειάν σε, ἔμεινα ἔχωντας εἰς σὲ τὰς ἐλπίδας με. ἔπὸς ἔν ὄλλωνταῖς διχόμενος ἐκλαιον ἡσυχά, ἕως ὅτε ἐξημέρωσε, καὶ πάλιν τότε βλέπων τὸ φῶς, ἐπαρηγορήθηκα, καὶ ἡύχημην προθυμώτερα μὲ δακρῦν πρὸς Κύειον λέγωντας· θαυμάσωσον καὶ εἰς ἐμὲ τὰ ἐλέησε Δέσποτα, καὶ σῶσόν με, καθεὺς ἐφύλαξες τὸν Ἰσαὰκ, καὶ τὸν ἐλύβωσες ἔπὸ τὴν σφαγὴν, ὅπῃ ἐμείλες καὶ τὸν θυσιάση ὁ Πατὴρ αὐτῶ ὡς ἀπειθῆς πρὸς σὲ καὶ φιλόθεος. ὡς τὸν Ἰωσήφ ἔπὸ τὸν φθόνον καὶ φόνον τῶ ἀδελφῶν ἐλύβωσες, καὶ μὲ χόνης τὸν ἀπίλαυσον ὁ Πατὴρ αὐτῶ βασιλεύοντα. ἔπω καὶ ἐμὴν Βασιλεῦ Παντοδύαμε χάρισαι ζῶντα τῶ ἀβλαβεῖ Πατρί με καὶ δέλωσε, καὶ νὰ θαυμασώδη καὶ εἰς ἐμὲ τὸ πανάγιόν σε καὶ πολυῦμνητον ὄνομα. ὅταν δὲ ἐξύπνησαν οἱ βάρβαροι ἐπαράχθησαν ἰδόντες τὸν Ἥλιον, πᾶς ἐπέρασεν ὁ καιρὸς

τῆς δυσίας τες, καὶ ἐρωτήσαντες ἅτε τὸν ἄλλον δεσμώτῃ τι ἔγινεν; τες εἶπον, ὅτι δὲν ἤξούρα, καὶ αὐτοὶ ἠσύχασαν, καὶ δὲν ἐνάκισαν ὀλόπελα. τότες ἐδόξατα τὸν Θεόν, γνωρίσας πῶς μὲ ἐπήκωσεν. ἐπρόσβαζά με νὰ μιαιοφαγήσω, καὶ νὰ παίξω μὲ ταῖς γυναῖκες, ἀλλὰ δὲν τες ἤκωσα. ὅταν δὲ ἔφθασαν εἰς εὐα χωεῖον Σεβαίτα καλέμῃνον, μὲ εὐγαλῶν εἰς τὸ παζάρι, ἀφθκινῶντες τες ἐγχαίεις, νὰ μὲ ἀγοράσων, καὶ τινὰς δὲν ἔδωκον ἄπο βία χρυσῶ ἀφικνότερον, ὅθεν ἔξεγύμνωσαν τὸ σπαδί καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὸν τραχιλον νὰ μὲ κόψων, ἐγὼ δὲ ἐδέεμην τες παρόντας, νὰ μὲ πάρων, νὰ δώσων ὅσα τες ἐζητήσων, νὰ μὲ ἀγοράσων, καὶ τες τὰ ἐδίδα ὕστερα, νὰ δευδύω ἐκείνε ὅπε μὲ λυτρώσῃ ὄλλω με τῷ ζαῶν χάρευ τε. βλέπωντάς με γυν εὐας πᾶς ἔκλαιον, ἐγυπήθη, καὶ μὲ ἀγόρασε, καὶ ὕστερα μὲ ἔξαγόρασεν ἐδῶ εὐας Γερδὺς, καὶ μὲ ἀπαπᾶ ὡς τέκνον τε. δόξαζε λοιπὸν ὦ πάτερ τὸν Κύριον, ὅπε μὲ ἐλυτρώσων ἄπο τὸν θανάτον. ἐγὼ δὲ εἶπον αὐτῷ· σὺ μὲν ὦ τέκνον μωεῖς κινδύνες, καὶ θανάτες μὲ τῷ προσδοκίῳν ὑπέμεινας, ἐγὼ δὲ ὅταν ἡχμαλωτίδης ἔπαίξα τὰ Δεσπότη μας, ἐὰν μὲ ἀξιώσῃ, νὰ σὲ ἀπολαύσω ζωντανόν, νὰ περάσω τὸ ὀπλοῖπον τῆς ζωῆς με σκληραγωγίῳν πολλῷ καὶ ἐγκράτειῳν. ταῦτα ὑποχρόμῃος, ἤκωσα φωνῷ καὶ ἔλεγχῷ· ὁ Θεὸς νὰ σερέωσῃ τὸν λόγον σε.

Λοιπὸν τῶρα δὲν εἶναι ἀρέπον νὰ ψολῶ τῷ Θεῷ, ἀλλὰ κάμνει χρεία, νὰ πληρώσω μὲ προσθυμίῳν τῷ ὑπόχρεσιν. λέγει με ὁ Θεόδελος· ἐγὼ πάτερ νὰ ἴδω προσθύμῃος συγκοινωνός εἰς αὐτῷ τῷ σκληραγωγίῳν, νὰ σὲ βοηθῶ εἰς τῷ κακοπάθειῳν, καθὼς καὶ τῆς χάρευς ἐκοινώνησα, καὶ τῷ διεργεσίῳν ἀπήλαυσα. ἐγὼ δὲ ἐκαμα προσδύχῳν, νὰ τελειώσων καὶ τες λόγες τὰ πράγματα, νὰ ἔχαμῃ καὶ μιδὸν μεγάλον ἀμφοτέροι. ἀφ' ἔ λοιπὸν συνδουφραῶθῃμῃ, μᾶς ἐφιλοξενήσων ὁ Ἐπίσκοπος τῆς πόλεως, δείχνωντας πρὸς ἡμᾶς πολλῷ ἀγάπῳν ὡς Θεοφιλέστατος ὅπε ἦτον καὶ χρυσομίμητος, καὶ πολλὰ μᾶς ἐπαρεκάλεσε νὰ ἀπομείνωμῃ ἐκεῖ εἰς τῷ Ἐπαρχίῳν τε, πείσωντας νὰ μᾶς διδῇ τὰ χρεαζόμενα. ἀμῃ ὅταν ἐγνωρίσει τὸν πόδον ὅπε ἔχαμῃ ἀμφοτέροι νὰ σρέψωμῃ εἰς τῷ ἔρημον διὰ νὰ ἀποδύσωμῃ τες δύχας καὶ τὸ λοιπὸν χρέος πρὸς Κύριον, δὲν μᾶς ἐβίασε ἀφικνότερον, ἅτε νὰ μὴ φανῇ πᾶς μᾶς ἐπρόστασεν ἔξεσιαστικῶς ἅτε τὰ ἀργύρια ὅπε ἔδωσαν καὶ ἠγόρασαν τὸν Θεόδελον. μόνον μᾶς ἐκράτησεν ἱκαναῖς ἡμέραις ἅτε ὀλίγῳ ἀνάπαυσιν καὶ ἀφθκλήσων, ἔπειτα μᾶς ἔδωκε θέλημα, ὅταν βεληθῶμῃ, ἠναχωρήσωμῃ, ἀμῃ εἰς τῷ μόνον μᾶς ἐδυνάσδυσε, νὰ λάβωμῃ τὸ τῆς Γερουσίῃς ἀξίωμα. τὸ ὁποῖον ἡμεῖς δὲν ἐσέργαμῃ, ἠξούροντες τὸ βάρος τῆς, ἀμῃ ἐκείνος ἐνόμίζων, ὅτι οἱ πόνοι τῆς ἀσκήσεως κάμνεν τὸν ἀνθρώπον ἀξίον, ὡς ἔχοντα παρρησίῳν πρὸς Κύριον. ἔπως ἔν μῃ βίας τῷ ἐπικέσωμῃ. ἔπειτα διδωντάς μας διὰ τὸν δρόμον φιλοτίμῳς ὅσα ἐχρεαζόμεμεν, καὶ λαβόντες δύχῳν καὶ συγχάρησιν, ἐσρέψαμῃ εἰς τὴν ἀναχωρήσιν. ἔως ὡδε εἶναι ὅσα ὁ Ὄσιος Νεῖλος ὁ Πατὴρ τῆς παρόντος Πατρός ἡμῶν Θεοδέλου ἰδιοχείρῳς τε ἔγραφε. Μετὰ ταῦτα ὑποσρέψωντες εἰς τῷ ἔρημον ἐζήσαν ὅμῃ καμπόσον καιρὸν μὲ πολλῷ ἐγκράτειῳν καὶ θαυμασίῳν ἀσκησίῳν καὶ ὑπέμετρον ἀσκησίῳν. καὶ ἔγραψεν ὁ Ὄσιος Νεῖλος ὡς σοφός ὅπε ἦτον λόγες ἀσκητικῆς γεμάτης σοφίας καὶ ἀφελείας πολλῆς, καὶ Ἐπισολῆς πολλῆς καὶ κεφάλαια θαυμάσια, μὲ τὰ ὁποῖα ἀφθκινῶν τες ἀναγινώσκοντες πρὸς τῷ θεῷ ἀγάπῳν. καὶ Κόσμῳ ἀπάρησιν, καὶ ζήσας πολιτείῳν

ισάγ

ἡ ἀγγελον, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. μὴ ταῦτα καὶ ὁ ὄντως δέσλος τῷ Θεῷ Θεό-
δελος παρέδωκε καὶ αὐτὸς ἐν εἰρήνῃ τὸ πνεῦμα εἰς τὰς ἀχαῖνας χεῖρας τῷ
Παυτοκράτορος. εἰς δὲ τὰς ἡμέρας Ἰουλιῶν τῷ Αυτοκράτορος, ἤφεραν τὰ ἅγια
αὐτὰ Λείψανα μὲ ἄλλα τινὰ Ἀσκητῶν, καὶ τὰ ἐνταφίασαν εἰς τὴν Κωνσταν-
τινέπολιν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἁγίας Ἀποστόλων, Ὀρρωτοφροῦτον καλεόμενον.
εἰς τὸν ὁποῖον ἔγιναν καὶ πολλὰ θαυμάσια εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἁγίας
Πνεύματος τῆς μιᾶς Θεότητος. Ἡ δὲ ἀρέσει κράτος, τιμὴ, καὶ προσκυνήσις πάν-
ποτε, νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὸς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Κ Α ΄.

Τῷ Ὁσίῳ Πατρὶ Ἡμῶν

ΜΑΞΙΜΟΥ ΤΟΥ ΟΜΟΛΟΓΗΤΟΥ.

Οὗτος ὁ θαυμάσιος ἐφηνήθη εἰς τὴν βασιλίδαν τῆς Πόλεως, ἀπὸ γονεῖς
δύσχεις καὶ δυσσεβεῖς. ὅς τις ἐτυχεν ἐκ νεότητος ἀγαθῆς προαιρέσεως καὶ καλό-
γνωμος, ἔχωντας εἰς αὐτὸν τῆς ἀρετῆς τὰ χαρίσματα. οἱ δὲ γονεῖς τε τὸν ἐ-
βάπτισαν ἀπὸ μικρὸν, βλέποντες εἰς αὐτὸν κατὰ προμηνύματα, καὶ ὅσον ἐ-
τραύβε, ποσῶτον ἐπαρόοπτον εἰς τελείωσιν ὅθεν δίδοντες τὸν εἰς Διδασκάλους,
ἔμαθον εἰς ὀλίγας χρόνας ἀνείκασον παιδύσιν, ὅτι ἦτον πολλὰ δύφυς εἰς
τὸν νῦν, καὶ ἐκαταλάμβανε μὲ πολλὴν δυνάμειν τὸ μάθημα. λοιπὸν ἀφ' ἑ-
μαυτε τὴν γραμματικὴν καὶ ποιητικὰ, τὸν ἔβαλαν εἰς τὰς ἐπιστήμας, καὶ τό-
σῳ ἐπιμέλειαν ἔβαλον εἰς τὴν ῥητορικὴν καὶ φιλοσοφίαν, ὅπως τινὰς δυν' ἐδύ-
νετο νὰ τὸν νικήσῃ εἰς τὴν ἐξέλεξιν, ὅτι εἶχε γνώσιν πολλὴν καὶ νοδὸς ὀξύτη-
τα. καὶ ἐπαρόδοσαν εἰς τὴν δύφυϊαν τὴν ἐπιμέλειαν. ὅθεν ἔγινον εἰς τὴν φι-
λοσοφίαν τέλειος. ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐπῆρυν ὅλον τὸ ἀφῆλιμον, ἀφῆλῶντας τὸ
ψυχοβλαβῆς καὶ ἀχρηστον. ὅτι ἔχωντας πόδον νὰ ἀρέσῃ μόνον τῷ Θεῷ, ἐκαρπώ-
νετο ἀπὸ τὰ μαθήματα ὅλον τὸ ψυχοφελές καὶ θεάρεστον. ἦτον δὲ τόσον ταπεινὸς
καὶ μέτριος, ὅπως δυν' ἐκνοδοῦσα ποσῶς εἶχε τὴν δύφειαν τῷ ἄλλῳ, ἔπε διὰ
τὴν σοφίαν καὶ ἀρετὴν τε. ἀλλὰ ἦτον ἀπὸ ὅλης ταπεινότερος, καὶ διὰ τὴν πολ-
λὴν τε ταύτῳ μετριότητα, τὸν εἶχασιν ὅλοι εἰς ἀξιοστέρας δόξαιων. καὶ
ἠκέστο εἰς ὅλῳ τὴν Πόλιν ἠφῆμη τε, τὴν ὁποῖαν ἀκῆσας καὶ ὁ Βασιλεὺς
(ὅπως ἦτον τότε Ἡράκλειος) ἐσπῆδασε πολλὰ, καὶ τὸν ἐκαμῆ ὑπογραφεὰ πρῶ-
τον εἰς τὸ παλάτιον νὰ γράφῃ τὰ βασιλικά ὑπομνήματα καὶ ἄλλα γράμματα
χρειαζόμενα. ὅτι δυν' ἦτον ἄλλος ὁμοῖός τε, νὰ χεδιάσῃ λόγον, ἢ νὰ δώσῃ
βελῶν εἰς πᾶσαν ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν. τῶτο δὲ ἐκαμῆ ὁ Βασιλεὺς, χερεῖς
νὰ δέλῃ ἐκασίως ὁ μέγας Μάξιμος, ὅτι ἐκαῖνος εἶχεν εἰς τὸν νῦν τε νὰ γῆν
καλόγνωρος. πλὴν ὅτι τὸν ἐβίασαν ὁ Βασιλεὺς ἔσερξε, μὴ δυνάμενος νὰ τῷ

ἔναν-

ἐναντιωθῆ. ἀμὴ ὕστερα πάλιν ἔφυγον διὰ τὸ παλάτιον, διὰτὶ ἔβλεπε τὴν
 Ἐκκλησίαν πῶς εἶχε σύγχυσιν διὰ τῆς Μονοθελητῆς τῶν αἵρεσιν.

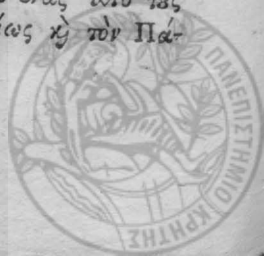
Ὅθεν δεισιπνοῦντας αὐτῶν τῶν εὐλογῶν ἀπόφασιν, καὶ ἐπιθυμῶντας βίον ἡσυχίου καὶ ἀπάραχον, ἀπαρτίζεται δόξα, πλετον, συγχύσιαν, καὶ πᾶσαν ἄλλην σωματικὴν ἀπόλαυσιν, καὶ ὑπῆλθε εἰς τὸ Μοναστήριον, ὅπερ ἀνομάζαν Χρυσόπολιν, καὶ ἐκεῖ κερδίσας τὰς τεύχας, ἐκδιώεται ῥᾶσα τεύχαια, καὶ ἐπέρνα μετὰ πολλῶν κακοπάθειαν, σκληραγωγίαν, ἀρτυρίαν, καὶ προσοχλῶν ὀλούνκτιον, καὶ πᾶσαν ἄλλω ἐσσοχώριαν σαρκός, διὰ τὰ ἔχη εἰς τὴν ψυχῶν ἀνάπαυσιν. ὅλας ἐν τῆς Μοναχῆς τῆς μονῆς ἐκείνης ἐπαρῶσάντων εἰς τῆς πνευματικῆς ἀγῶνας καὶ πολιτείαν θαυμάσιον. Ὅθεν δὲ λαβερῶν τῶν ἀρετῶν αὐτῶν οἱ ἀδελφοὶ τῆς Μοναστείας, τὸν ἐπαράκαλεσαν πολλὰ, νὰ τὸν ψυφίσαν Ἡγούμενον, ὅτι ὁ πορρωτῶς ἐκείνης τῆς μονῆς ἐκοιμήθη ὀλίγας ἡμέρας πρότερον. ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἀείμνητος ἐμίσα τῶν ἀρχῶν ὡς φορτίον βαρύτερον, καὶ δὲν ἠθέλη νὰ τῶν δεχθῆ ὀλοτέλα. ἔπειτα ὅταν εἶδε τὸν πολυῶντος πόδον, καὶ τῶν πόσει βίαν ὅπερ τῆς ἔκαμναν, ἔσχεξε διὰ ψυχικῶν ὀφείλων. καὶ δεχόμενος τῶν προσασίαν, δὲν ἐφρόντιζε πλέον μόνον διὰ τῆς λόγου, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτῶν νὰ σωθῶσιν. ἐπειδὴ ὁ πορρωτῶς μέλλει νὰ δώσῃ ἀπολογία διὰ ὅλον τὸ ὑπῆκουον. ὅτι ὅταν εἶναι τινὰς Μοναχὸς αὐτεξέσιος, καὶν ὀλίγον τελέσῃ, καὶν πολλῶν ἀγῶνα ὅσον διώεται, δὲν ἀμαρτάνει. ἀμὴ ὅταν ἔχη ψυχὰς ἐπαύωτε, καὶ ἀμελήσῃ ὀλίγον διὰ τῶν τῆς κανόνος ἀκρίβειαν, εἶναι καὶ εἰς αὐτὸν, καὶ εἰς τῆς ἄλλω μεγάλα κίνδυνος, διὰτὶ ὅλοι λαμβάνουν ὑπὸ τῆς πορρωτῶτος ὑπόδειγμα. ταῦτα γινώσκων ὁ θεῖος Μάξιμος δὲν ἀμέλα ποσῶς, ἔτε ἔπαυε κατ' ἐκάστην νὰ τῆς διδάσκῃ μετ' ἔργα καὶ λόγια, ποτὲ μὴ μετ' ἡμερότητα, ποτὲ δὲ πάλιν μετ' ἄκαυτητα καὶ τὸν καιρὸν, ἕως νὰ τῆς φέρῃ εἰς ὅσα ἐγνώριζε πῶς ἦσαν ἀναγκαῖα καὶ ὀφέλιμα. βλέπωντας δὲ κατ' ἐκάστῳ αὐξανομῶν διὰ τῆς κακῆς πορρωτῆτος τῆς Μονοθελητῆς τῶν αἵρεσιν, ἐλυπῶτο καὶ ἔκλαιε. πλὴν μὴ δυνάμενος νὰ τῶν ἐξαλείψῃ, διὰτὶ ἦτον παρ' ὀλίγον εἰς ὅλας τὰς πόλεις καὶ κάστρα φυλακῆν καὶ πληθυμομῆν, ἔβαλεν εἰς τὸν νῆν τε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ρώμην, ἥτις μόνη ἦτον ἀμέτοχος τοιαύτης αἵρέσεως. λοιπὸν ἐσυμβεβλήθη εἰς τῶν τῆς ἀδελφῶν, οἳ τινες ἐλυπήθησαν πολλὰ, ἀπέσταντες ὅτι ἐμελλε νὰ μείνῃν ἐρημοὶ τοιάτε Ποιμῆρος. πλὴν μὴ δυνάμενοι νὰ ἐναντιωθῶν αὐτῶ τῶν ἀναχώρησιν, ἐσυγχώρησαν, καὶ δὲν τὸν ἐσσοχώρησαν, διὰ τὰ μὴ φανῶσι παρήκοοι, ἐπειδὴ μάλιστα ἦτον καὶ Θεὸν ἠδοιοποιεῖται. καὶ ὑπῆλθε μετὰ τὸσον τε κόπον καὶ κακοπάθειαν τὸσαν ἡμερῶν δρόμον, διὰ τὰ σπεῖξῃ καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Ρώμην τῆς ὀσεβεῖς, νὰ μὴ πέσῃν καὶ αὐτοὶ εἰς τῶν αἵρεσιν ταύτων τῶν ἀπῆκον, φεῖ τῆς ὁποίας νὰ εἰπέμεν ὅθεν ἔλαβε τῶν ἀρχῶν, καὶ πῶς ἠύχισεν. Ὁ Βασιλεὺς Ἡράκλειος ἦτον πρότερον ὀσεβεῖστος, καὶ ἐπῆρε ῥίκαῖς πολλαῖς καὶ τῆς Περσῶν καὶ Ἰσπανία. καὶ ὕστερα τὸν ἐπλάυσεν ὁ Πατριάρχης τῆς Ἰακωβιτῆς Ἀθανάσιος, ὅς τις ἦτον μάγος καὶ εἰς τὸ κακὸν δεινότατος, καὶ τὸν ἠγάπα πολλὰ ὁ Ἡράκλειος, νομίζωντας πῶς ἦτον καλὸς ἄνθρωπος, καὶ τῶν ἐτόξε τὸν θρόνον τῆς Ἀντιοχείας. καὶ ἔτω μετὰ τῆς πορνείας τε ἠπάτησε τὸν Βασιλέα, καὶ ἐφρόνει εἰς τὸν Χειτὸν μίαν θέλησιν καὶ ἐνέργειαν. εἰς τῶν ὁποίαν αἵρεσιν ἦτον τότε καὶ ὁ Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως Σέργιος, καὶ ἐφρονέσαν οἱ ἄφρονες εἰς τὸν Χειτὸν μονοθέλιτον θέλημα, καὶ ἔκαμαν εἰς τῶν Ἀλεξάνδρου

ὄρεται

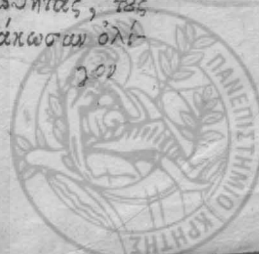
δρειαν Πατριάρχην ὄνατος ὁμόφρονα Κύρον ὀνόματι. καὶ ἔχε γὰρ φέρων ὅλον τὸν Κόσμον εἰς ταύτην τὴν μιανὰν τὴν θέλησιν, ἔγραψαν εἰς τὴν Ρώμην τῆ Παπα ὅτι ἀρχιεράτῳ τότε, Γεωργίου ὀνόματι, γὰρ συγκοινωνήσῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν γνώμην τῆς. καὶ δι' αὐτὸ ὑπῆρχε ἐκεῖ ὁ σοφώτατος Μάξιμος γὰρ τὸν διδάξῃ τὴν ἀλήθειαν, γὰρ μὴ πλανηθῆν οἱ Ρωμαῖοι, καθὼς ἔπαθεν ὅλη ἡ Ἀνατολή, καὶ ἦτον ἐκεῖ πολλὴ σύγχυσις εἰς ταῖς Ἐκκλησίαις. καὶ ἔγιναν ἄφρονες οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ Ἀρχόντες καὶ Ἀρχοὶμοφοί. καὶ ἐκήρυττον πανταχῶς γραφικῶς ταύτην τὴν αἴρεσιν οἱ ἀσυνέτοι. ἀλλὰ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐτελεύτησεν ὁ ἀποστόλος τῆς κακοδοξίας Σέργιος, καὶ ἐκάθισε τὸν Πύρρον εἰς τὸν θρόνον ὁ Ἡράκλειος. ἔπειτα καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς ἐτελεύτησεν. ἀλλὰ ἄς εἰπῶμεν ἔχε τὸν Ἅγιον, διὰ γὰρ μὴν εὐχαρίῃ διὰ τὸ ἀποκεῖμενον.

Καθὼς ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ρώμην, ἐδίδασκε πανταχῶς τὴν ὁσέβειαν, καὶ σωμαζῆας τῆς Ἐπισκόπου τῆς Ἀφρικῆς, ἐνεθέτησεν αὐτὸς ἰκανῶς καὶ τῆς ἐσερέωσεν. οἱ τινες ἀκούοντες τῆς λόγου τῆς, καὶ ἰδόντες τὴν ἐνάρετον αὐτῆς πολιτείαν, τὴν σοφίαν καὶ σωῆσιν, καὶ τὴν ψυχικὴν κατάστασιν, καὶ ὅλα τὰ συνακόλουθα, ὅπως ὄσαν εἰς τῆς λόγου τῆς, καὶ τὸν ἐτίμουν ὡς διὰ Θεοῦ πεμπόμενον Ἄγγελον. μὲν ταῦτα φθάνοντας εἰς τὴν Ρώμην, κατεπίδει τὸν μακάριον Μαρτίνον, ὅτι ἦτον τότε νεωστὶ χειροτονημένος Ἐπίσκοπος, γὰρ σωμαζῆ ἱεραὺν σωῶσον. καὶ σωμαθροισάτες ὅλοι τῆς Ἰταλίας οἱ ἀπόστολοι τὸν ἀελθόμενον ἐκατὸν πενήκοντα, ἔχοντες σωμαζῆγον καὶ ἀρωμασάτην τὸν μέγαν Μάξιμον, ἐσερέωσαν τὴν ὀρθοδοξίαν, ἀναθεματίσαντες τὸν Σέργιον καὶ Πύρρον, Παῦλον, καὶ Πέτρον τῆς ἀναξίτης Ἀρχιερεῖς Κωνσταντινουπόλεως, τὸν Κύρον Ἀλεξανδρείας, Ἀθανάσιον Ἀντιοχείας, καὶ τῆς τότε ὁμόφρονας. ὁ δὲ Θεὸς Μάξιμος εἰς ἐλεγχον τῆς ἀσεβῶν, καὶ ἡμῶν τῆς πιστῶν βεβαίωσιν ἔγραψεν ἑπιστολὰς, καὶ τῆς ἐσεῖλεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον, γὰρ σερεῶνεται ἡ ὁσέβεια, καὶ αὐτὸς ἐκάθισε ἐκεῖ εἰς τὴν Ρώμην. καὶ πολλοὶ ἐσωμάζοντο καθ' ὅραν, καὶ τὸν ἡρώτων ἑξέφορα ἀράγματα. δίδοντας καθ' ἑαυτῶν τὴν ἀρμόζουσαν ὑπόκεισιν, ἐαθρακίνα πάντας ἀπὸς ἐν Θεῷ ἔρωτα, ὅτι ἐπέτε ἦτον ἔλιτε ἡ φροντίδα καὶ μέριμνα, καθὼς εἰς τῆς λόγου αὐτῆς καὶ συγγραμμάτα σαφέστερον φαίνεται. πόσα ἔγραψε ἀθρακαταφρονήσεως τῆς σωματικῶν θελημάτων, καὶ πάντων τῆς ψυχοβλαβῶν ὀρέξεων, καὶ μάλιστα εἰς ἔπαινον τῆς ἀγάπης· ὅτι ὅστις ἀναγνώσει τῆς λόγου τῆς, θέλει ἀφήσει τοῖς ἐχθροῖς τῆς τὰ πταίσματα, καὶ γὰρ τῆς ἀγαπήσῃ, ὡς φίλους τῆς, καὶ γὰρ παρακινηθῇ ἀπὸς τὸν Θεὸν ἔρωτα. καὶ ἔχε γὰρ μὴ μακρῶς τὴν διήγησιν, ὅτι εἶναι καμία σχεδὸν ἀκείβης ἐξήγησις τῆς γραφῆς, ὅτι γὰρ μὴ τὴν εὐρημῆς εἰς τὰ σοφὰ καὶ θαυμασιὰ τῆς συγγραμμάτα μὲ λεπτὰ νοήματα, καὶ πρακτικὰ ὑποδείγματα. ἔτος ἐξήγησε καὶ τὰ ὑψηλὰ τῆς Διονυσίου συγγραμμάτα, βλέπωντας πῶς ἦσαν ἀκατανόητα. ἀλλὰ τί κάδομαι διηγέμενος τῆς Ἁγίας τὰ συγγραμμάτα, καὶ δεῖ ἔρχομαι εἰς τὰ μαρτυρικὰ τῆς παλαιῆς τῆς τὸν ἐναπὸν χρόνον τῆς Βασιλείας Κωνσταντῆς τῆς ἀπογόνου Ἡρακλείου, ἔχοντας πόδον καὶ αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς ὡς μονοθελήτης, γὰρ φέρῃ ὅλον τὸν Κόσμον εἰς τὴν κακοδοξίαν τῆς. καὶ ἀπέσας ὅτι εἰς τὴν Ρώμην δεῖ ἐπέθετοντο εἰς τὸ ἀπόσαγμα τῆς, ἔχοντας τὸν μέγαν Μάξιμον σύμβουλον καὶ διδάσκοντα, ἐπρόσαξε γὰρ τὸν φέρῃ εἰς τὰ βασίλεια ἀντάμα μὲ τῆς δύνῃ τῆς μαθητῆς Ἀναστασίας. ὁ ὄνας διὰ τῆς ἐποικῆς ἐλέγετο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἀποκεῖσετατος, ὁμοίως καὶ τὸν Πα-

πω Μαρτίνον ἢ ἄλλας Ἐπισκόπους τῆς Ἰταλίας, τὰς ὁποίας ἐξώρισεν εἰς τὴν Χερσῶνα, ἢ εἰς ἄλλας τόπους ἁγίους. τὸν δὲ Θεῖον Μάξιμον ἐβασάνισε περισσότερα, ὅτι αὐτὸν ἐπατέδαξε νὰ δεσφρέψῃ μᾶλλον ὁ μάταιος, βαίνοντας εἰς τὸν νῆντε, ὅτι ἐὰν φέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν γνώμῃν τε, ἐν δολοῖα τῆ πείθονται οἱ ἔπιλοιποι. ἐτράβιζαν ἐν αὐτὸν οἱ ἀπεσταλμένοι ἀσκητῆ ἢ ἀυπόδοτον ὄλον τὸν δρόμον. ὁ εἰς δὲ ἔπει τὰς μαθητὰς τε ἠκολούθη ἢ ἀνέστραξε, βλέπωντας τὴν πολλὴν ἀτιμίαν τῆ Ὀσίε ἢ κακοπάθειαν. ἢ φθάσαντες εἰς τὴν Πόλιν, τὸν ἐφυλάκισαν εἰς εἷα σκοτεινὸν τόπον ξέχωρα ἀπὸ τὰς μαθητὰς τε, ἔχοντα μὲν ἔχη τινα φθόγκησιν. ἢ μὲν ἡμέρας τινας ἤφεραν οἱ ἄδικοι τὸν δίκαιον εἰς τὸ κρηπίον. ἢ προσάσκει ὁ Βασιλεὺς εἷα πολυμήχανον ἢ δεινὸν εἰς τὰ λόγια ἢ ἀναίχωντον (ἔτος ἦτον ἢ Σακελλάριος) νὰ κερῆ τὸν Ὀσίον. ὅστις δὲ τὸν ἐλαβήθη ποσῶς ἔπει διὰ τὸ γῆρας, ὅπῃ ἦτον ἀπαύω ἀπὸ τὰς π. χρόνους, ἔπει τὴν σεμνοπρέπειάν τε ἢ εἶδος ἀγγελικὸν, ἢ τὴν ἄλλῃν τε κοσμιότητα. ἀμὴ τὸν ἐκαταφρόνησεν ὁ ἀφρονέστατος ὅσον ἐδυήθη, ἔπει δὲ ἐδύετο νὰ τὸν νικήσῃ εἰς τὴν διάλεξιν. ὅτι ἐκεῖνος ἦτον σοφώτατος, ἢ τῆ ἀπέδειχεν τὴν αἰρεσιν αὐτῆ με γραφικαῖς ἀποδείξεις. ἢ μαθαίνοντας ὁ Βασιλεὺς ὅτι ὁ Σακελλάριος ἐνικήθη ἢ καταίχωνθη ἀπὸ τὸν Ἄγιον, ἐθυμάθη πῶς δὲν ἐγίνη ὁ λόγος τε. ἢ τὸν μὲν Ἄγιον ἐξώρισεν εἰς τὴν Θράκην εἰς χώραν Βυζύη, τὸν εἷα Ἀναστάσιον εἰς Πέρβην, ἢ τὸν ἄλλον εἰς Μετέμβριαν.

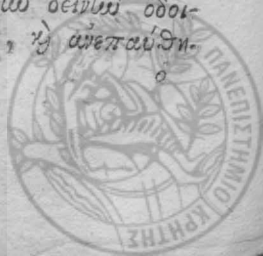
Ἀλλὰ πάλιν ἢ ἐκεῖ εἰς τὴν ἐξορίαν δὲν ἔπαυεν ἐκεῖνη ἡ Θεολόγος γλῶσσαι νὰ κηρύττῃ τὴν ἀλήθειαν. ἡ δὲ δεξιὰ δὲν ἐκεράζετο γραφισα ἢ ἐλέγχισα τὰς Μονοθελίτας. τὰς ὁποίας ἐπιστολὰς ἔσειλε πανταχῆ ὁ μακάριος νεθετῆς τῆς ἀμαθείας ἢ σπεῖζαν εἰς τὴν δυσέβειαν. ἔγραφε δὲ ἢ ἄλλας λόγους ἁγίους. ἐρμηνεύσει τῆς παλαιᾶς ἢ νέας Γραφῆς ὅλα τὰ δυσνόητα. ἐξηγήσει τὸν Ἀρεοπαγίτῃν Διονύσιον, ἢ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον, ἢ τὴν Ἁγίαν Λειτουργίαν, φανεραίνοντας εἷα καθ' εἷα τίθηλασιν ὅλα τὰ μυστήρια, ἐσωάζει τὰς ἀσκητικὰς καὶ ἠθικὰς αὐτῆ λόγους, καὶ ἄλλα διάφορα συγγραμματα Θεολογικὰ καὶ παίσοφα ὁ σοφώτατος. τὰ ὁποία ὅλα εἶναι ἀφέλιμα ἢ γεμάτα θείας χάριτος, εἰς τὸσον ὅπῃ δὲν ψάδονται ὅσοι τὸν λέγαν νέον Χρυσόστομον. Μετὰ δὲ τινας χρόνους ἐφανῆ πάλιν τῆ Βασιλέως Κωνσταντος τῆ ἐγγονος Ἡρακλείου νὰ δοκιμάσῃ τὸν Ἄγιον, μήπως καὶ ἐμεταγνώμισε διὰ τὴν κακοπάθειαν τῆς ἐξορίας, ἢ ἔλθῃ εἰς τὸ θέλημά τε. ἢ ἔσειλε νὰ τὸν φέρῃ με πολλὴν τιμὴν. ἢ ὅταν τὸν ἤφεραν, ἔβαλε σοφὸς ἀνδρώπης, ἀρχιερεῖς τε ἢ ἄρχοντες, νὰ τὸν καταπέισαν, ἀλλὰ δὲν ἐδυήθησαν, ἔπει με λόγους νὰ τὸν νικήσῃν, ἔπει με φοβερίοματα. ὅθεν ἐπρόσασεν ὁ ἄδικος Βασιλεὺς, νὰ τὰς δείρῃν καὶ τὰς τρεῖς, νὰ τὰς πομπύσῃν, ἢ νὰ κόψῃν τὰς χεῖρας ἢ γλώσσας τὰς. Λαβὼν ἔν ὁ Ἐπαρχος τῆς πόλεως τὸν Ἄγιον ἢ τὰς μαθητὰς αὐτῆ, εἰσήλθεν εἰς τὸν κρηπίον. ἢ πρῶτον μὲν ἀπλωσαν τέσσερις τὸν Θεῖον Μάξιμον, ἢ τὸν ἔδεραν ἀσπλαγχνά, χωρὶς νὰ λυπηθῆ ὁ μιὰρος Ἐπαρχος τὸ γῆρας τε, ἢ τὰς ζαρωμένα ἢ ἀδυναμισμένα ἀπὸ τὴν ἐγκράτειαν μέλη τε, ἀλλὰ ποῖτον αὐτὸν κατεξέχισαν, ὅσον ἐκοκίνησεν ἀπὸ τὸ αἷμα ὄλον τὸ ἔδαφος, ἢ δὲν ἔμεινε μέλος ἢ κομμάτι σάρκα ἐπάνω τε ἀπληγος, ἀλλὰ ἦτον μία πληγὴ ὄλον τὸ Ἄγιον σῶμά τε. ἢ τὴν ἄλλῃν ἡμέραν ἔδειρον ὁ Σιμεῶνις ἢ τὰς δύο τε μαθητὰς, τὰς Ἀναστασίους λέγω, χωρὶς καμίαν συμπάθειαν. ἢ ὑπερὰ τὰς ἐφυλάκισαν ὄλι-

γον εμπνέοντας. ἢ τῇ ἐπαύριον παρέστησαν αὐτὰς πάλιν εἰς τὸ κρηπίειον. ἢ ἦσαν ἄπο ταῖς πληγαῖς βρωμεσμῶροι, ἢ περισμῶραι ἢ μαύραις αἰσάρκεις τῆς. ἢ πάλιν ποσῶς δεύτης ἐλυπήθησαν οἱ ἀσπλαγχοί. Ἀλλὰ δεῦνὰ τῆς δώσαν σφοδρότερων βάσανον ἢ δειμυτέραν παιδῶσιν, δεύτον ἐθανάτωσαν τέλεια. ἀλλ' αἰέσασαν τὴν θεολόγον γλώσσαν ἄπο τὸν φάρυγγα, δεῦνὰ μὲν ἔχη πλέον λαλιαῖν, νὰ τῆς ἐλέγχῃ τὴν κακοδοξίαν ἢ ἀγνωσίαν τῆς.

Ἀλλ' ὁ παντοδύναμος Θεὸς ἢ πανάγαθος, ὅπῃ δίδει τὸ φῶς τοῖς τυφλοῖς, καὶ τοῖς κωφοῖς ἢ ἀλάλοισ τὴν λαλιαῖν ὅταν βέλεται, αὐτὸς πάλιν παραδόξως ἐθαυματέρησεν εἰς τὸν δευλόντε, ἢ ἐσωτύχων ὕσερα μὲν τὴν ἐκκοπήν τῆς γλώσσης ποικίλᾳ δμορφότερα, ἄλλᾳ ῥότερα, ἐλέγχων τῆν δυσσεβῶν τὴν αἰοίαν. τὰ ὅμοια τέτων ἐπαράχθησαν εἰς τὸν παρώτοντε μαθητὴν Ἀνασάσιον ὅπῃ τῆ ἐκοφίαν ἢ ἐκείνη τὴν γλώσσαν οἱ ἀσεβεῖς, δυσσεβῶς κηρύττωσαν τὴν ἀλήθειαν, ἢ ἐσωτύχων ἢ αὐτὸς μὲν τὴν ὕεσην ταύτης, ἢ ἤλεγχε τὴν κακοδοξίαν φωνάται· ὅθεν οἱ παρανομοὶ ἐφθόνησαν τοιαῦτα θαυμαστικά βλέποντες, ἢ κόπτεσι τῆς δεξιᾶς αὐτῆν χείρας οἱ ἀσεβεῖς ἢ μισόχριστοί. ἔπειτα τῆς ἐπόμπησαν εἰς τὸ παζάει σύρνοντές τῆς ὡς κακέργας λήσας, ἢ ἐμπαίζοντες τῆς Ἀγίης οἱ ἄναγχοὶ καὶ αἰόσιοι. μὲν ταῦτα τῆς ἐξώρισαν εἰς τὴν Παζικίω μὲν τὸν ἄλλον Ἀνασάσιον, ὅχι ἀνάμα εἰς εἷα τῶν ἢ τῆς τρεῖς, ἀλλὰ ἐξέχωρα, δεῦνὰ μὲν ἔχον τινὰ ἀξάκλῃσιν. ἀπῆλθον ἔν οἱ μακαριοὶ εἰς ἐκείνην τὴν δεινὴν ἐξορίαν γυμνοὶ, ἀνυπόδυτοι, ἄτροφοί, ἢ πάντων τῆν ἀναγκαίων τῆ σώματος ὕσερημῶροι ἢ ἀπρονοήτοι. ἀλλὰ ἡ θεία δίκη ἤρε τὸν ἀδικιον Βασιλέα τάχιστα, δεῦνὰ λάβῃ τὴν αὐτοπάθειαν. ὅτι οἱ πολῖται τὸν ἐμίσησαν δεῦνὰ τῆς κακέργας τῆς, καὶ φοβέμῃος μὴ τὸν θανατώσων, ἐπῆρε τὰ παιδία ἢ τὴν γυναῖκά τῆς, ἢ ὑπῆλθον εἰς τὴν Συρακῶσων τῆς Σικελίας.

Καὶ εἰσερχόμενος μίαν ἡμέραν εἰς τὸ λατρὸν νὰ πλυθῇ, τῆ ἔδωκεν εἷας ὑπηρετῆς μὲ τὸν κάρδον κατακέφαλα, ἢ σιωτρίφας τὸ κρανίον τῆς, κακῶς ὁ κακὸς ἐξέφυξε. Καὶ καθίσας ὁ ἴδὸς αὐτῆ Κωνσταντῖνος εἰς τὸ βασιλείειον, ἐχον ἀνάμα τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἡράκλειον ἢ Τιβέριον, ἢ ἔχωντας φόβον νὰ μὴ πᾶθῃ τῆ Πατρός τὰ ὅμοια, ἐσωάξε τῆς Ἀγίης Πατέρας, ἢ ἔκαμαν τὴν εἷ. Συώδον, ἢ τις ἀνεκέρυξε τῆς δύο θελήσεις ἢ ἐνεργείας εἰς τῆς δύο φύσεις τῆς Χειρῆ, ἀναθεματίσαντες τῆς μονοθελήτας ἀπαντας. τὰ ὅμοια τέτων ἐπαράχον εἰς τὴν Ρώμην ῥότερον ὁ μακαριὸς Πάπας Ἀγάθων (ὅπῃ ἔγιναν Ἀρχιερεῖς ὕσερα ἄπο τὸν Ἄγιον Μαρτῖνον) ζήλω θεῶν κινέμῃος. Ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκειμένον, νὰ δώσωμεν τέλος εἰς τὴν διήγησιν. ὅταν ὑπῆρχον εἰς τὴν ἐξορίαν τὸν θεῖον Μάξιμον, ὑπέμεινεν εἰς τὴν ὁδοποιεῖαν πολλῶν κακοπάθειαν, δεῦνὰ ἦτον ὅλον τὸ σῶμά τῆς ἄπο τῆς πληγῆς κατεξεχρισμένον, ἢ ἄπο τὸ γῆρας ἀθενῆς ἢ ἀδύνατον, ἢ ποσῶν ἀχαμνισμῶρον, ὅπῃ δεῦνὰ ἔδωκετο νὰ καβαλικόσῃ ὀλόπελα. ὅθεν ἐπλέξαν μὲ βέργαις εἷα χαράθειον, ὡσῶν κλαβί, ἢ τὸν ἔβαλιν ἐπάνω εἰς αὐτὸ, ἢ τὸν ἐσύκωσαν. καὶ φέρνοντες τὸν εἰς εἷα Κάσρον τῆς Ἀλαβίας καλέμῃον Σχημάειον, τὸν ἀφικαν ἐκεῖ φυλακωμῶρον, ἀετιμέλητον εἰς ὅλα καὶ ἀβθήθητον. τῆς δὲ δύο μαθητῆς αὐτῆς ἐχώρισαν εἷα ἄπο τὸν ἄλλον ἢ αὐτῆς ὅμοια, ἢ τὸν μὲν νεώτερον ὑπῆλθον εἰς τὴν Θράκίω εἰς εἷα ἐρημόκασρον, ἢ πόσον ἐβασανίδῃ εἰς τὴν δεινὴν ὁδοποιεῖαν ἐκείνην, ὅπῃ ἔζησον ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν ἐξορίαν, ἢ ἀνεπαύθη.

ρσσ Λόγε δι' αμείβας) ὡσπερ γὰ ἦτον ἐκεῖ καμμία βρῖσις σφαλισμῆν, καὶ τότε τὴν αἰοῖξε, καὶ διήκε νερόν καὶ γάλα τόσον ἀμέτρον. ὅτε ἔφθασε καὶ ἐχώρτασαν ἀνείδμητοι. καὶ τὸ ποτόν ἐκείνο ἦτον ἐξαισίον, ὅτι ἐχώρτασε τὰς φυχὰς καὶ τὰ σάρματα, καὶ ὅσα παιδία τὸ ἐπίον, δὲν ἔφαγαν ἄλλω τροφῆν, ἔτε ἐπειῶσαν ὀλότελα. ὁ δὲ γνωστικός ὄντως καὶ ταπεινοφρων Νεόφυτος δὲν ἐκενοδόξησεν εἰς τοιαύτην θαυματουργίαν ἐξαισίον, ἔτε μισθὸν ἄλλον τῆς ὁποίας παύτης δὲν τὰς παῖδας ἐζήτησεν, εἰμὴ μόνον νὰ μὴ ὁμολογήσεν τινὸς τὸ γενόμεον. Ἀλλὰ ὅσον αὐτὸς ἐσπῶδαζε νὰ κρύβῃ τὴν ἀρετὴν αὐτῆ ὁ αἰμίτης, τόσον ὁ Κύριος ἤθελε νὰ τὸν κάμῃ πανταχῶ θεμιτόν. καὶ ἀπεκάλυψε τὸ νεκρυμμένον καὶ ἀγνωμμένον, καὶ εἶδεν ἡ Φλοροντία θαυμάσιον ὄνειρον. τὸ ὅποιον ἐφανερώσε τὴν ἀρετὴν τῆ παιδός, καὶ τὰ ἐξαισία αὐτῆ κατηρτώματα. ἡ γυνὴ Μήτηρ ἐθαύμαζε μὴ εἰς ἐκεῖνα ὅτε εἶδεν εἰς τὸ ὄραμα, ἀμὴ δὲν ἐπίσδασε νὰ εἶναι ἀληθινόν, ἀλλὰ φάντασμα, καὶ εἶδετο τῆ Κυρίας μὲ δάκρυα, ταῦτα λέγασα. Δέασοτα Θεέ, ὅτε γνωστικὸς πεῖν νὰ γυῖεν ὅλα τὰ παράγματα, καὶ προσοείξεις καὶ γίνονται, ἀποκάλυψόν με τὸ ὄραμα, νὰ καταλάβω τὴν τῆσου ἐννοίαν, ἔτε νὰ ἐγνωρίσω τῆ τέκνῃ με τὴν μέλλουσαν ἀποκοπῆν. ταῦτα μὴ ἔλεγχῃ ἡ Φλοροντία. ὁ δὲ Θεὸς ἐπήκουσε τῆς αἰτήσεως, ὁ ποίων θαυμάσιον καὶ ἀδράδοξα, πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀληθῆς ἡμῶν πίσεως, καὶ εἰς τῆν παιδολομῆραν ὠφέλειαν, καὶ κατελθῶσα μία θεμισερά, ὅτε εἶχε ὄντως καὶ ἀληθῆς αὐτῆ περὶ γυρωμῆρας τὰς πτέρυγας, καὶ χρυσὰ τὰ μεταφρένα, καὶ εἰσελθῶσα εἰς τὸν οἶκον τῆ Νεοφύτῃ, καὶ πεῖσσα τειγύρε τῆς κλίνης, ὅτε αὐτὸς ἐκαθῆζετο ἐκάθισε. ταῦτα ἡ Φλοροντία βλέπασα ἐθαύμασε, καὶ ἐβεβαίωθη, ὅτι ἡ θεμισερά ἐκεῖνη δὲν ἦτον ἀπλῶς πετεινὸν ἄλογον, ἀλλὰ θεϊκὴ ἐπαγγελία καὶ ἐπιφοίτησις. ὅθεν ὡσπερ γὰ ἦτον φύσις λογικὴ, τὴν ἠρώτησε ἔτε ποίαν αἰτίαν εἰς τὴν κλίνην τῆ νέε ἐκάθισεν; ἦτις μὲ ἀνδρωπίνην φωνῆν (ὡ τῆ θαύματος) ἀπεκρίνατο λέγασα, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μὲ ἔσειλε, νὰ θεμιστέπω τὴν κλίνην τῆ Νεοφύτῃ, νὰ διώκω πᾶσαν ἐπιβεβλήν δὲν λόγῃτε ἔξωθεν, καὶ νὰ φυλάζω τὴν σρωμνῆν τῆ ἀγνῆ καὶ ἁμῶμον. ἡ δὲ Φλοροντία ἀνῆσασα αὐτῆν τὴν θεϊαν φωνῆν, καὶ ἐππλαγῆσα ἐπλήγη τὴν ἄρρητον ἐκείνην λάμψιν μὴ ὑποφέρασα. καὶ ὡσπερ γὰ τῆς ἠθελε κυτπήσῃ μεγάλη βροντῆ, ἐταράχθη, καὶ πίπτασα εἰς τὴν γῆν ἐξεψύχισεν. ὅτι νομίζω νὰ εἶδε καὶ ὀπτασίαν Ἀγγελῶν, τῆν ὅποιαν τὴν ἀμέτρον λάμψιν καὶ μεγαλειότητι δὲν ἐδυηθή νὰ ὑπομείνῃ, καὶ δι' αὐτὸ ἔμεινον ἄπνευ καὶ ἄφανος. δρόντες ἐν αὐτῆν ἀπεθαμμῆρην οἱ γείτονες, καὶ μὴ ἰξῆροντες τὸ μέλλον θαυμάσιον, ἠτοίμαζον τὰ ἐντάφια. ὁ δὲ Νεόφυτος δὲν ἐλυπήθη ποσῶς τῆς μηδὸς τὸν θάνατον, ἀλλὰ μᾶλλον ἐχαίρετο, καὶ δὲν τῆς ἀφῆκε νὰ τὴν ἐνταφιάσῃ λέγωντας· ἀφῆτέ τῆν ἕως νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ πατέρας με. τότε τὸς ἀνδρωπὸς φίλος τῆ Θεοδώρας, πρῶτος τῆς συγγλήτῃ, τὴν κλήσιν Λιβάδιος, τῆ ἐμύλυσε τῆς γυναικὸς τὸν ἐξαφικόν καὶ ἀπροσδοκῆτον θάνατον. ὅς τις ἦτον εἰς ἕνα χωράφιον, καὶ ὡς ἦκεσε τὸ ἄχαρον μῦθῃμα, ἔφρασε πρὸς τὴν πόλιν μὲ ποτῆν ἀθυμίαν καὶ χύσιν δακρύων ἀνείκασον. τὸν ὅποιον ἐπροὔπλῆψεν ὁ Λιβάδιος, καὶ τὸν ἐπαρηγόρη νὰ μὴ πικραίνεται. ὁ δὲ Νεόφυτος ὅταν τὸν εἶδε πῶς ἐπλησίασεν εἰς τὴν οἰκίαν, διήκε, καὶ λέγασα· μὴ λυπηθῆς, Πάτερ, πῶς ἐτελῶτισεν ἡ μήτηρ με, ὅτι καλὰ καὶ φαίνεται εἰς τῆς θεμισῶτας νεκρὰ, ἀλλὰ ἐγὼ διδομαι νὰ τὴν ἀναστήσω

σήσω με τὴν θείαν βοήθειαν. καὶ ταῦτα ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χερός σου, λέγωντας· ἔγειρε μήτηρ, ὅτι ὅσον ἤθελεν ὁ Κύριος ἐκοιμήθης. τότε ἡ γενεὰ (ὡς ἔξαισις τερατοργήματος· θαύματι, καὶ φείκη συνέχομαι συλλογίζομαι, ὅτι ἀπὸ τῆς θείας σαρκώσεως ἦν ὁ ἀδὸς φοβερός καὶ ὁ θάνατος ἀπαράιτος, καὶ μὴ τὸν θάνατον τῶ ἀθανάτῃ ἐθανάτωθι ὁ θάνατος, καὶ ἐκαταφρονήθῃ ὁ ἀδὸς, καὶ τὰς ἀιχμαλωτίζεν γυναῖκες καὶ νήπια, καὶ λαμβάνει τὰς ψυχὰς ὅσας βέλονται, καθὼς καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Φλορεντίας ὑπέσρεψεν) ἀνεσάνθη, καὶ ὡς εἶπεν ἐγερθεῖσα, ἐδιηγείτο τῆν ὀπτασίαν πρὸς τὸν Θεόδωρον. καὶ ὅταν ἄρχισεν νὰ λέγῃ ἔξ τῆς χειρῶν, τῆν εἶδασιν ἅπαντες ἐπαύα εἰς τὸ σπῶμα τῶ Νεοφύτου. τὸν ὁποῖον ἐπρόσασεν, ὡσπερ ποτὲ καὶ τὸν Πατριάρχην Ἀβραάμ, νὰ εὐχῆ ἀπὸ τῆς γλῶσσης αὐτῆς καὶ συγγνώμην, νὰ ἀκολουθήσῃ πρὸς τὴν αἰλιθινὴν γλῶσσαν, καὶ ζωὴν τῆν αἰώνιον. ταῦτῃ δὲ τῆν φωνὴν ὅλοι οἱ ὄφρα θαύμας ἐπεὶ τῆν ἦκουσαν. ἀμὴ μόνον οἱ ὁσεβεῖς τῆν ἐπίσταν, ὅπως ἦσαν συνειδητοὶ νὰ βλέπῃσι τοιαῦτα θαυμάσια. ὅθεν καὶ τὸν Νεοφύτον ἐθελοχαιρόντο καὶ τὸν εὐλογοῦσαν. οἱ δὲ τυφλοὶ, καὶ ἀσύνετοι ἔλληες μαντείαν ἔλεγον τῆς Θεῆς θαυμάσια. πλὴν τιτὲς καὶ ἀπ' ἐκείνων ὅπως ἦσαν γνωστοὶ, καὶ καλόγνωμοι, μεγαλωήσαντες ὑπέσρεψαν ἀπὸ τῆς προτέρας πλάνης, καὶ ἐβαπτίσθησαν. ὅταν ἔν ἔτον δέκα χρόνων ὁ θαυμαστὸς Νεοφύτος, τῶ ἦλθε πολλὸς πόθος νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ὀλυμπόν. τῶτο εἶναι ὄρος πλῆσιον τῆς πόλεως Νικαίας ἐρημητικὸν καὶ θαυμάσιον, εἰς τὸ ὁποῖον δεικνύονται ἔργα ἁγγελοῦ καὶ ἀνδρῶν ἀγιώτατοι. ὡς διγύκων ἐν ἀπὸ τῆς πόλεως νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν Ὀλυμπόν, ἰδὲ καὶ ἡ χειρῶν ὀδηγῶσα τὸν νέον, καὶ χειρῶν, τῶ ἐμυλῶδε τὸν δρόμον, ἕως εἰς ἔφθασεν εἰς τὸ ὄρος. καὶ ἀφ' ἐκεῖ ἐγύμειον ὅλα τὰ κελύφα χερσὶν τῆς Πατέρων, καὶ ἐπῆρσεν ἀπὸ καθ' ἑα ψυχικὴ ἀφέλειαν, ὑπῆρξεν εἰς εἷς ὑψηλὸν τύπον, ὅπως ἦτον πῆξα μετέωρος, καὶ εἰς αὐτῆν μία κερφομένη ὡς ἀήλιον. εἰς ταῦτῃ εἰσῆλθεν ἡ ὀδηγὸς χειρῶν πρότερον, καὶ ὑτέρα ὁ Νεοφύτος, καὶ δεικνύοντας μέσα εἷς φοβερώτατον λέοντα (ὅπως ἦτον ἱκανὸς νὰ ἐπιφοβήσῃ εἷς σφατῶπεδον ἀγαθῶν, νὰ τὰς κάμη ὅλας νὰ φύγῃ ἐξ ἑομαι) ὅχι εἰδείλασεν ὀλόπελα, ἀλλὰ ἐπίασεν τὸ θηρίον ἀπὸ τὰς τεύχας, λέγωντας· φθάσει σε· ὅσον καιρὸν ἐκατίκισες ἐδῶ, καὶ δός μοι τὸν οἶκόν σου, καὶ ὑπάγε νὰ εὐχῆς ἀλλῆ ποδὲς οἰκηθῆσον, ὅτι ἔπως ἐπρόσασεν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον. τότε τὸ θηρίον ὡσπερ νὰ ἦτον λογικὸς καὶ γνωστικὸς ἀνδρῶν (ὡς τῶ θαύματι) ἀγέρθη ὄρθιον, καὶ ἐφίλησεν εἰς τὸ σῆθος τὸν Ἅγιον, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν κύκλωσεν με πολλῶν παρόπτηα. ἔπειτα ἀέλιχε με τῆν γλῶσσαν τὰς πόδας σου, καὶ ἐσφόγγισεν τὸ χῶμα ἐπιμελῶς, καὶ κλῖνας τῆν κεφαλὴν ἔκαμε χίμα, ὡσπερ νὰ ἔλεγε. συγχάρησον, καὶ ἀνεχώρησε ἔξ νὰ πληρώσῃ τὸ παράσαγμα. ἔκαμψεν ἐν ἐκεῖ ὁ Νεοφύτος εἷς χρόνον με ἄρτον ἐραῖον ἑφερόμηνος, καὶ με Πνεῦμα θεϊκὸν σπριζόμενος, ὅτι καθ' ἐκάστῃ ἤρχετο Ἅγιος Ἄγγελος καὶ με φέρων τῆν ἁγιογραφίαν ἑσφύ. καὶ εἰς τὸ τέλος τῶ χρόνου με τῆν ἑσφύ τῶ ἔδωκεν εἷς βιβλίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἦσαν γραμμένα ταῦτα τὰ λόγια.

ΑΓΙΟΣ, ΑΓΙΟΣ, ΑΓΙΟΣ ΚΥΡΙΟΣ ΣΑΒΑΩΘ. ΤΑΔΕ ΠΡΟΣΤΑΣΣΩ
ΕΞΕΝΑ ΤΟΝ ΝΕΟΦΥΤΟΝ ΚΑΙ ΕΝΤΕΛΑΘΟΜΑΙ. Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΩΝ
ΧΡΟΝΩΝ ΣΟΥ ΠΑΗΣΙΑΖΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΛΟΣ. ΛΟΙΠΟΝ ΑΦΕΣ ΤΟ
Ζ
ΚΡΟΣ,

ΟΡΟΣ, ΚΑΙ ΥΠΑΓΕ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΣΟΥ ΝΑ ΓΕΡΟΤΡΟΦΗΣΕ ΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣΣΟΥ. ΚΑΙ ΟΤΑΝ ΤΟΥΣ ΕΝΤΑΦΙΑΣΗΣ, ΣΤΡΕΨΟΝ ΠΑΛΙΝ ΠΡΟΣ ΕΜΕ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΙΟΝ ΠΑΤΕΡΑΣΟΥ.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ γραφόμενα. ὁ δὲ Ἄγιος ἀπέσπασε πῶς τὸν ἐπέφοσε νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ ὄρος, ἐπιπράδῃ, ἅσπερ νὰ ἐμίσθον ἀπὸ τὸν Παράδεισον, καὶ πρῶτον μὲν εἰσαίεν εἰς τὴν διάνοιαν ἢ νὰ υπάγῃ, ἢ νὰ μείνῃ. ἔπειτα συλλογιστέμενος, πῶς εἶναι μέγας τῆς ἀπειθείας ὁ κίνδυνος, καὶ ὅτι δοὺ εἶναι ἀρέπον νὰ παρῆκεν τὸ θεῖον πρόσταγμα. ἐκατέβη ἀπὸ τὸ ὄρος. ἐλπίζωντας εἰς τὸν Κύριον νὰ οἰκονομήσῃ τὰ κατ' αὐτὸν, καθὼς βέλεται. καὶ εἰσηλθε μὲν εἰς τὴν πόλιν, καὶ ὑπῆρτα τὰς γονεῖς καὶ τὸ πρόσταγμα. ἀμὴ πάλιν τὴν ἀσκητικὴν ἀγωγὴν δὲν ἀφῆκεν, ἔτε ποσῶς ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐχώρισεν, ἀλλὰ ἔζη ἐν τῇ Χερσῷ, καὶ ὁ Χερσὸς εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν Ἀπόστολον. καὶ ὅταν ἐνταφίασε τὰς γονεῖς, καὶ ἐμοίρασεν εἰς τὰς πτωχὰς τὰ παρῆματα, ἀνέβη πάλιν εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἀσκήτεον ὡς καὶ πρότερον, ἀγῶντας πολιτείας ἰσάγγελον. αὐτὰ εἶναι τὰ Νεοφύτου τὰ πνεύματος κατορθώματα, καὶ ἀσκητικὰ ἀγωνίσματα. τῶρα δὲ νὰ εἰπαμὲν τὴν ἐπιπονώτεραν ζωὴν, καὶ τὰ μαρτυρικά τὰ παλαιάματα, ἃ τὰ ὁποῖα ἔλαβε πλεονεξίας ἀμοιβὰς, καὶ ἐσολίθη μὲ δύο σέφανα, τῆς ἀσκήσεως λέγω καὶ τῆς ἀδελφείας.

Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐβασίλευον ὁ Διοκλητιανὸς καὶ Μαξιμιανὸς οἱ ἀντίχριστοι. καὶ εἶχασιν εἰς τὴν Βιθυνίαν Ἐπαρχίαν εἷς ἀσκητὸν καὶ ἀπαύρατον ἀσκητὸν, ὀνομαζόμενον Μάξιμον, εἰς τὴν ὄφιν θηρώδῃ, καὶ εἰς τὴν γράμμιν θηρωδέσπερον. ὁστις ἐβασανίζε τὰς Χερσιανὰς τοισέτων ἀσπλαγχνῶς, ὅπως τὰ ἐφαίνετο μικρὰ παιδίσκῃς νὰ τὰς καίῃ, νὰ τὰς κατοκόπητῃ λεπτὰ κομμάτια, ἢ νὰ τὰς ῥίπτῃ εἰς θάλασσαν. ἀλλὰ ἐρόντα εἰς τὴν ποτηράτῃ διάνοιαν νέος ἔσπας, καὶ ἀρήτης μηχανὰς κολάσεων, ἃ νὰ φορῶν τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς σώματος ὁ παμμάρος. καὶ ἄλλοι μὲν ἐνικέντο ἀπὸ τὴν σφοδρότητα τῆς κολάσεων, καὶ ἐδυσίαζαν ἀνάδητα παρῆματα, προτιμῶντες (φευ) ζωὴν πρόσκαιρον καὶ ἀπελόγητον κόλασιν, ὑπὲρ βασιλείαν καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον. τὰς ὁποῖας ἐτίμα ὁ δυσεβὴς μὲ φθαρτὸν πλεῖτον καὶ δόξαν δυμάραντον. ἄλλοι δὲ πάλιν ἐπαρόδιον τὰς σάρκας προθύμως εἰς ἀφόρους παιδίσκῃς καὶ κολασήμα μύεμα, καὶ ἐκαταφρονῶσαν ὀδαιομένην πρόσκαιρον καὶ ἵπολαύσαν οἱ πάνσοφοι τὴν αἰώνιον. τότε γὰρ ἦλθεν Ἄγγελος ἐρανόθεν πρὸς τὸν Νεόφυτον, καὶ τὸν ἐπέφοσε εἰς Θεὸν νὰ υπάγῃ εἰς τὴν πηλώνυμον Νίκαιαν νὰ λάβῃ τὸ ψυχοσωπτερον μαρτύριον. ὁστις ἔδραμε προθύμως μὲ τὴν περικεφαλαίαν τῆς σωπτεως περικοπέμενος, καὶ ἐξωσμήνος τὴν μάκαιραν τῆς πνεύματος. καὶ ἐξαιφνης πηδῆσας εἰς τὸ θεῖον ἦσραφεν ὡς ὁ ἥλιος, καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν εἶδαν ἐθαύμασαν, ἃτι ἦτον ἀκόμι ἀγῶνιος. ὁ μὲν ἐν Τύραννῳ ἐνόμισεν, ὅτι ἦλθε καὶ νὰ θυσιάσῃ τὰ εἰδωλα, ἔπειτα ἀκένωτάστον, πῶς ἐλεγε τὴν ἀγνωσίαν ἐκείνων καὶ ματαιότητα, τὸν δὲ Χερσὸν ἐκήρυττε Θεὸν ἀληθέστατον, ἐδυμάθη ὁ δέλαιος, καὶ τὸν ἐφοβέεισε νὰ τὸν παιδίσκῃ ὀμότητα, εἰὰν δὲν θυσιάσῃ τὸ σωτομώτερον. ὁ δὲ σοφὸς Νεόφυτος ἐγέλασε λέγωντας. δὲν σε φθαίει Μάξιμε ἢ ἐδική σε ἀπώλεια, ἀμὴ βιάσεις καὶ τὰς σοφὸς νὰ συγκοινωνήσῃν εἰς τὴν πλανήσῃ ἀγῶν; τότε ὁ Τύραννος ἐδυμάθη, καὶ ἀμελήσας τὴν κοινὴν ἀπόλαυσιν (ὅπως εἶχασιν τὴν ἡμέραν ἐκεῖνὴν μεγάλῃ πανηγυρεῖν

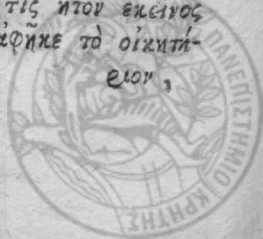
ειν (ἐπόρσαξε νὰ τὸν κρεμάσεν μὲ χονία ὀλόγυμον, νὰ καταξελίζεν πρὸς σάρκα τε, καὶ νὰ τὸν δέρην αἰελεύμονα. ἀφ' ἧ γὰρ τὴ δόσαν (ὡς τῆς μεγίστης καρτερίας τῆ Μάρτυρος) ξυλιαῖς πονταόσαις, τὸν ἐκατέβασαν. καὶ καταξελίζοντες πάλιν τὰ πληγώμια μέλη τε, τὰ ἔχουσιν ἀπαύω ξυδι καὶ ἀλμυλ, ἕξ νὰ τὴ δώσεν πόρον δεμύτερον. ὁ δὲ Ἅγιος νύχετο τῆ Χρυσῆ νὰ φωτίσῃ τῆς Ἐκκλίας, νὰ ἔλθῃν εἰς τὴν δισέβειαν. καὶ διφώντας τὴν σωτηρίαν αὐτῆ, δευ ἐσυλλογίζετο πρὸς πληγὰς τε, ἀλλὰ τὴν σωτηρίαν ἐκείνων ἐφρόντιζε, καὶ τῆς ἐδίδασκε, λέγωντας· ἀδελφοί, μὴ ἀμελήτε τὴν σωτηρίαν σας, ἀλλὰ ἐγνωρίζοντες, ὅτι εἷας εἶναι ἀληθινὸς Θεὸς, ὅπῃ ἔπλασε τὸν ἀνθρώπον ἀρότερον, ἔπειτα πάλιν τὸν ἀνεκαίνισε μὲ τὴν εἷσαριον παρσίαν τε, μὴ προσκυῶτε πομπρῆς δαίμονας, ὅπῃ σας ὀδηγῶσιν εἰς κόλασιν αἰώνιον. ἀλλὰ ἀφύοντες τὸ σκόπος, καὶ τῆς Εἰδάλων τὸν δόλον καὶ ματαιότητα, προσέλθετε εἰς τὸ φῶς. καὶ μὴ φοβηθῆτε τὴ Μαξίμε τὴν πανουργίαν καὶ θνηρότητα. μήτε ποσῶς δειλιάσητε τὴν ἁφοραὴν τῆς κολάσεων, ὅτι ὁ Θεωότης Χρυσὸς παρατέκεται καὶ δυναμάνειμας, ἐλαφρύνοντας τὰς ὀδυῶς καὶ κολασήρια, ἀντὶ τῆς ὀποῖαν μᾶς ἐποιμάζει μακαριότητα ἀπελόγητον. αὐτὰ καὶ ἕτερα πλείονα λέγωντας, τὰ ὀποῖα ἕξ συντομίαν δευ γράφομεν, ἐδυμάθη πρὸς εἷσα καὶ τὴ φιλοχρῆσε ὁ ἀρχηγὸς Τύραννος, καὶ τὴ ἔδωκε χειρότερα κολασήρια, καταξελίζοντας μὲ σιδηρὰ ὀνύχια ὅσας σάρκα τε ἔμειναν ἄπο τὴν προτέραν βάσανον. τόσον ὅπῃ ἀπεγύμωσεν ὀλότελα τὰς πλοδράς τε, καὶ ἐφαίνοντο ὅλα τὰ κόκκαλα. τότε πλησιάσας αὐτῷ εἰς τῆς Εἰκλώων τὸν ἐλυπήθη, καὶ λέγει τε· σπλαγχνίσε τὴν νεότητάσε Νεόφυτε, θυσιάσαι τῆς Θεοῖς, νὰ λυτρωθῆς ἄπο τὰ φεικτὰ κολασήρια.

Ὁ δὲ Ἅγιος ἐπόνεσε περισσότερον εἰς τὴν ψυχοβλαβῆ ταύτῃ συμβελήν, ὡδὴ εἰς τὰς πληγὰς τῆ σώματος, καὶ ὡσπερ νὰ ἔγινε δυνατώτερος εἰς τὰς κολάσεις καὶ προθυμώτερος εἰς τὸ μαρτύριον ἔλεγχ· ἐγὼ θυσιάζω τῷ Θεῷ τὰς σάρκας με, καὶ θέλω τὴ προσφέρει καὶ θυσίαν αἰεσῶς, τὰς δυχᾶς με τῷ Τύραννῳ ἀνταποδίδοντας. ὅς τις ἐσαρκώθη ἕξ τὴν πολλὴν διαπλαγχνίαν τε, καὶ σαυρωθεὶς ἐκσῶως ἠφάνισε καὶ ἔξαλόθρωσε τὰ βδελύγματα τῆς Εἰδώλων, ὅπῃ προσκυῶτε ἀσιώετοι, καὶ ἔπαυσε τὰς μαρᾶς σας θυσίας ὡς πτωποδύαμος. αὐτὰ τὰ λόγια ἐδυμῶσεν τὸν Τύραννον περισσότερα, καὶ προσάσσει τῆς Στρατιώτας, νὰ ἀλλάξεν τῆς σιδηρῆς ὀνυχᾶς, ἦγεν νὰ πιάσεν ἄλλα κοπτερά, νὰ τὴ κόπῃσι καὶ τὰ κόκκαλα, καὶ μόνον τῆς πλοδρῶν, ἀλλὰ καὶ τῆς χειρῶν καὶ ποδῶν, καὶ ὅλα τὰ μέρη τῆ σώματος νὰ καταξελίσειν, νὰ μὴ ὀπομεινῇ μέλος ἀχείρωτον. ἔπειτα ἀφ' ἧ τὸν ἔκαμαν ἐλεεινὸν θέαμα, ἐδοκίμασε νὰ τὸν ἁσπρέψῃ μὲ κολακείας ὁ ἀκόλατος Τύραννος, τάσωντάς τε τιμᾶς, καὶ δωρήματα ἀναξίθμητα. ὁ δὲ Ἅγιος δευ ἐφήφα τὰ λόγιά τε ὡς φλυαρίσματα, ἀλλὰ τὴ ἔδωκε τὴν ἀρέπῃσιν ὀποκρίσιν, ὅτι ἐκεῖνος ἦτον ἐπομιος νὰ ὕπομεινῇ μυρίας θάλαττες ἕξ τὸν Χρυσὸν χαρᾶμνος, καὶ νὰ μὴ ἔχῃ ματαίως εἰς αὐτὸν ἐλπίδα τινὰ νὰ εὕρῃ ἄπο τὴν δισέβειαν ἕξ ἀρόσκαρον ὀπολαυσιν, ἢ δια φόβον κολασηρίων, ἐὰν ἦσαν καὶ πλέον σκληρότερα. ὀπογνωθεὶς ἔν τελείως ὁ Τύραννος, τὸν μὲν Ἅγιον ἐφυλάκωσεν, αὐτὸς δὲ ἔμεινε πρὸς ἔλυπος, πῶς δευ ἐδυμήθη νὰ νικήσῃ εἷσα νέον ἀρχεῖον μὲ τόσα δεινὰ παιδολύρια. καὶ συλλογίζόμενος τί νὰ κάμῃ, ἔβαλεν εἰς τὸν νεὸν τε νὰ γράψῃ πρὸς τῆς βασιλεῖς

τὴν ὑπόθεσιν νὰ θαυμάζην ἢ αὐτοὶ τοῖσιν τεράσιον. ἔσειλον ἂν αὐτοῖς Ἐπι-
 σολῶν ταῦτα λέγωσαν. Μέγιστοι Αὐτοκράτορες, γινώσκετε, ὅτι ἔτυχον εἷνα
 μειράκιον, ἦγεν παιδίον, εἰς τὴν Νίκαιαν, Χερσιανὸς τὴν Θρησκείαν, ὅστις
 μᾶς ἐσύγχυσεν εἰς τὴν θυσίαν, ἢ ὑβεῖστε τὰς Θεὰς ἀνάχυνται. ἢ τὰ ἔδωκα
 πόσα κολασήρια, ὅπῃ ὅλοι ἐφείξαν. πῶς δὲν ἔξέφυξεν, ὅτι σάρκι δὲν ἔμεινον ἀπά-
 νωτα, ἔτε ἄξέχιστον κόκκαλον. ἀλλὰ εἰς μὴ τὴν θεωρίαν φαίνεται νέος, εἰς
 δὲ τὴν σερρόπτητα δυνατώτερος τῷ ἀδάμαντος, ἢ εἰς τὴν γλώσσαν ἀνίκητος. ἢ
 ἔτε μὲ κολασείας τὸν ἐνίκησα, ἔτε μὲ δεινὰ κολασήρια, ὅπῃ τὸν ἔδειρα ὑ-
 πὲρ ἀφθραπον. ἐπέμασάτον εἰς τὸ ξύλον, καὶ τὸν ἔξέχισα ἕως ὅπῃ ἐφάνη-
 σαν ὅλα τα τὰ κόκκαλα. ἔπειτα ἐπάσασα τὰς πληγὰς τῆς μεζῆδος ἢ ἄλας.
 ἢ πάλιν ὑσερα τὸν ἔξαπαξέχισα, ἢ αὐτὸς ἔμεινον ὡς πέβρα τῆς θαλάσσης
 ἀναίδητος. ὡς τε ὅλοι οἱ ὁρῶντες ἐφείξαν, ἐπειδὴ εἰς μὴ τὸ σῶμα μᾶς
 ἔδειχεν ὑποθαμνῆρος, εἰς δὲ τὴν ψυχῇ φαίνεται σερρός ἢ ἀθάνατος.

Δι' αὐτὸ ἠθέλησα νὰ σείλω ἀναφορὰν πρὸς τὰς τῆς βασιλείας σας, νὰ μὴ
 ρεῖτε τί νὰ κάμω εἰς ἔσθον τὸν λίθινον ἢ ἀναίδητον. ταῦτῃ τὴν Ἐπι-
 σολῶν οἱ βασιλεῖς ἀγινώσαντες. τὰ ἀντέγραψαν, νὰ τὸν ρίψῃ εἰς μίαν φλο-
 γῶν κάμινον. ὁ δὲ Θεοῦ Μάξιμος δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν θαυμάσῃ πά-
 ραυτα, ἀλλὰ ἐπόρσαξε νὰ γῆν εἰς τὰς Θεὰς μεγάλη πανήγυρις, νὰ θυσιάσῃ
 ἀράματα πλάσια, ἢ νὰ φέρῃ θυμὰτα περισσότερα ἢ νὰ θαυμάσῃ ὁ ἅγιος,
 μὴ πως ἢ προσκυνήσῃ τὰ εἰδῶλα. ἤφεραν δὲ τῷ Ἡρακλέῳ τὴν σὴλῶν ἐσο-
 μισμῶν, ἔμφορδεν τῆς ὁποίας ἔσπασαν τὸν Μάρτυρα, πρὸς κινῆσθαι νὰ θυ-
 σιάσῃ ἢ αὐτὸς εἰς ἐκεῖνο τὸ εἰδῶλον, νὰ τὸ ἔχῃ βοήθειαν. ὁ δὲ ἅγιος ἀ-
 πεκρίνατο ἔγὼ εἷνα Θεὸν μόνον σέβομαι Πατέρα, Υἱὸν, ἢ Πνεῦμα ἅγιον.
 τὰ ὁποία προσφέρω εἰς θυσίαν ὄχι βοῆξ ἢ ταύρας ἢ ὄρνιθας, ἀλλὰ πνεῦ-
 μα σωτητεμνῆρον, ἢ ψυχῇ λογικῇ, ἢ ὅλον ἑμαυτὸν ὡς προσφορὰν καὶ
 φλοκαύπωσιν. τὸν δὲ Ἡρακλέα σας περιεγῶ ἢ ἐσᾶς ταλαύζω, ὅπῃ λατρεῖ-
 τε νεκρὰ καὶ ἀναίδητα εἰδῶλα. ἰδῶν ἂν ὁ Τύραννος τῷ ἁγίῳ τὸ ἀμετάθετον,
 ἔξέκαυσε μεγάλῃ ἢ φοβερῇ κάμινον, βαίνωντας ξύλα ἀναίδητα. ἢ ρί-
 ψαντες αὐτὸν εἰς τὸ μέσον, τὸ σῶμα ἔπιμελῶς ἐφραξεν, ἢ τὸν ἀφήκασιν τρεῖς
 ἡμέρας ἔξ νὰ καγῆν ἢ τὰ κόκκαλα. ἢ τότε ἀνοίξαντες τὴν θύραν, εὐγῆκον
 ἢ φλόγα ἢ κατέκαυσεν ὅλους τὰς Στρατιώτας ὅπῃ ἦσαν ἐκεῖ εἰς τὴν κάμινον.
 ὁ δὲ ἅγιος (ὁ Θεὸς δυνάμεως. ὁ ἔξασίε τερατηργήματος) εὐγῆκον ἔξω
 ὑγιῆς ἢ ἀβλαβος, χωρὶς ἂν νὰ καυθῇ μία τεῖχος τῆς κεφαλῆς ἢ τῆς ἱμα-
 τίων τῆ. ἢ ὑμολόγη εἰς ἔλεγχον τῆς παρανόμων μεγαλοφῶνας τὸν Παντοδύ-
 ναμον Θεόν, ὅπῃ κάμνει ταῦτα θαυμάσια. ὁ δὲ Τύραννος κατηχυῶν ὡς
 ἀνίχυρος ἢ ἀδυάτος. ἢ προσάπει νὰ φέρῃ ἀγρία θηρία ὁ τῆς θηρίων ἀνο-
 πότερος. τὰ ὁποία εἶχασιν ὅπῃ αὐτῶν φυλαγμῶν ἡμέρας πέντε ὀλονήσια. ἢ
 πρῶτον μὴ ἀφήκασιν κατ' αὐτῶν μίαν ἀρκίδα φοβερῇ ἢ ἀνήμερον. ἢ τις πρῶτα
 ἔδραμῃ ὡς θυμῶν ἀπάνωτα, ἔπειτα ὅταν ἐσίμωσεν, ἀσόχησε τὴν φυσι-
 κῇ ἀγροπῆτα, ἢ ἔγινεν ὡς ἀρνίον ἡμερον, ἢ ἀνέλειχε τὰς πληγὰς τῆς Μάρ-
 τυρος. ἀφήκασιν γὰρ κατ' αὐτῶν μίαν πάρδαλιν. ἢ τις ὁμοίως ὡς ἢ τὴν ἄρκτον
 ἔγινεν ἡμερος. ἢ ὡσπερ νὰ ἦτον λογικὴ φύσις ἐφίλει τὰς πόδας τῆς Μάρτυ-
 ρος. τότες ἀφήκασιν εἷνα μεγάλον ἢ φοβερῶτατον λέοντα, ὅστις ἦτον ἐκεῖνος
 ὅπῃ ἑκατόικα εἰς τῷ Νεοφύτῃ τὸ ἀπῆλαιον πρῶτερον, καὶ τῷ ἀφῆκε τὸ οἰκητή-
 ριον,

εισι, καθὼς ἐξήνω ἐγράψαμψ. ὅταν ἔν ἐφθάσων ὁ λέων εἰς τὸν Ἅγιον, τὸν ἐγνώρισε, καὶ κατεφίλει ὅλον τὸ σῶμα τε. ἔσειε τὴν φωνήν, ἐσπίρτα, καὶ ἔκαμιν ἀλλὰ σημεῖα χαρᾶς, καὶ τὸν ἐχάδδεν ὡς φίλον καὶ γνώριμον. ὁ δὲ Ἅγιος τὸν ἐπρόσθε, καὶ ὑπάγη πάλιν εἰς τὸ πρότερον οἰκητήριον, χωρὶς ναβλάφη κανένα ἀνδραπον.

Οὕτως ἔν ἡ μὲν ἄλογος φύσις ἐμετάβαλε τὴν ἀρεσιότητα εἰς λογικὴν σύνεσιν. ὁ δὲ ἀσωύετος καὶ δυσεβέβητος Μάξιμος ὑπὸ λογικὸς μετεποίηθη εἰς ἄλογον ἀμώπτη, καὶ γίνεται τῷ ἀλόγων ἀλογώπερος, πρὸς ἀπαντας τὰς Σβατιώτας να κατακνήψωσιν εἰς ὅλον τὸ σῶμα με σέβλαις τὸν Μάρτυρα, ἕως να εὐγη τὸ πνεῦμα τε. καὶ βλέπωντας πῶς με ὅλον ἐκείνον τὸν ἐπόδιμον σεβλισμὸν δὲν ἀπέθανον, ἀλλὰ ἐσέκετο ἀφοβα, ἀρπαξεν εἷνα κονταίει, καὶ ἔχων κατεπαύατε ὀργιζόμενος, ἐκάρφωσε τὴν λόγχην εἰς τὴν καρδίαν τε, καὶ ἔπος ἐτελείωσεν ὁ ἀδαμάντινος τὸ μαρτύριον, καὶ ἐφέρθη εἰς τὸν Θεὸν θυσιᾶ ὑπρόσδεκτος. καὶ διαιρεῖται ἀδιαίρετως νικήσας ἀμφοτέρα, τὴν δεινὴν λέγω κακοπάθειαν τῆς ἀσκήσεως, καὶ τὰ ἀρρήτα τὰ Τυραννε βασιανισήγια, δεσμὸς, σρεβλώσεις, καὶ ξαύματα, πῦρ, ξεχισμὸς, θηρία καὶ σίδηρον, καὶ ἀέρχεται σεφανηφόρος πρὸς Κύριον. Ὡ, ἀρέπει ὁδὸς, τιμὴ, καὶ προσκυύσις εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον. Ἀμὴν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι, Κ Γ'.

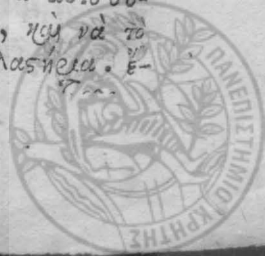
Τῷ Ἁγίῳ Γερομάρτυρος

Κ Λ Η Μ Ε Ν Τ Ο Σ Α Γ Κ Υ Ρ Α Σ,

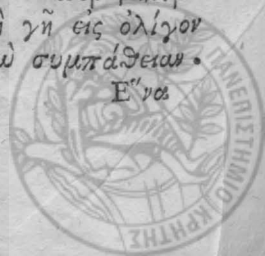
Καὶ τῷ Ἁγίῳ Μάρτυρος

Α Γ Α Θ Α Γ Γ Ε Λ Ο Υ.

Μετὰ τὴν εἰς τὰς Οὐρανεὺς ἀνάληψιν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ χρόνος ἔχμοσίους πενήκοντα, τὸν δωδέκατον χρόνον τῆς Βασιλείας Οὐαλεριανῆ, καὶ ὑπατείας Λικινιανῆ, ἦτον ὁ μέγας ἕτος Κλήμης εἰς τὴν Ἄγκυραν τὴν Ἐπαρχίαν τῷ Γαλατῷ. ὅστις εἶχε τὴν ἐπανυμίαν καὶ τὰς ἀράξεις ἀρμόδιον, καὶ δρέσκετο ἐσολισμῶς ὡσὺ εἷνα καρπερὸν κλήμα με τὰ σαφύλια τῷ Παπαγίῳ Πνεύματος. τὰ ὁποῖα ἐξύγισον ἡ παρῖδα τε καὶ τὴν πλείωσιν τῷ μαρτυρίῳ τε. τὸ ἄθος ἦτον ἐπίσημον ὑπὸ αἷμα δολιμώπτητον. ὁ Πατὴρ αὐτῷ ἦτον εἰδωλολάφης, καὶ ἀπέθανον (οἰμοι) διπλῶν σαρκός τε καὶ ψυχῆς θάνατον. ἡ δὲ μήτηρ αὐτῷ ἦτον ὄσεβῆς καὶ σοφὴ Σοφία καὶ τῆνομα, με τὴν ὁποῖαν ἔμειρεν ὁ Κλήμης μικρὸν παιδίον, καὶ τὸ ἀνέδρεφον ὄσεβῶς, ὀνομάζεσα αὐτὸ σοφώτατε Κλήμηρι. ἐπειδὴ ἔμειρε να καρποφορήσῃ πολλὰς ψυχὰς, καὶ να τὸ κλαδύσεν ὡς κλήμα πολύφορον πολλοὶ βασιλεῖς με ἄφορα κολασήγια. ἔ-

ἔεφε γὰρ τὸ παιδίον ἢ ἐνάρετος μήτηρ ὀπιμελῶς, καὶ τὸ ἐδίδασκε καλῶς τὴν
 δισέβειαν. καὶ ὅταν ἦτον τὸ παιδίον δέκα χρόνων ἢ ἑδέκα, ἐγνώρισεν ἡ Σο-
 φία τὸν θάνατόν της. καὶ ἔχεσα πόδον γὰρ τὸ κάμη κληρονόμον τῆς ἐρασίαν θη-
 σαυρῶν μάλλον, ἢ εἰς τὸν πλεῖστον αὐτῆς τὸν προσκαιρον, κατεφίλησεν αὐτὸ,
 ταῦτα λέγουσα. τέκνον ἀγαπητόν μου καὶ γλυκύτατον, ἐγὼ μὲν σωματικῶς σε
 ἐκύησα, ὁ δὲ Χριστὸς δὲ πνύματος ἀνεθάρτησε. λοιπὸν γνώρισε καλά τὸν ἐ-
 ρασιόν σε Πατέρα γὰρ τὸν λαβῆ δὴς πιστότατα, ὅτι αὐτὸς ὁ Χριστὸς εἶναι μόνος
 Θεός. αὐτὸς ἡ ἀθανασία καὶ σωτηρία μας. ὅστις ἐσαυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ μᾶς
 ἔκαμψεν γὰρ αὐτὸ καὶ Θεὸς δὲ χάριτος. ταῦτα λέγουσα ἡ Θεόφοβος, ἐγεμώσαν
 τὰ ὀμμάτια της δάκρυα, καὶ ἐπροεῖπεν ὅσα ἔμελλε γὰρ πάθῃ τὸ τέκνον, καὶ λέ-
 γειτε· ὠρακαλῶσε γὰρ μὲ κάμης μίαν χάριον τέκνον μου. ἐπειδὴ ὁ διωγμὸς
 της ἀσεβείας ἐξάπτεται, καὶ ἔχεις γὰρ παρρησιασθῆς εἰς βασιλεῖς καὶ ἄρχον-
 τας, γὰρ βασιανθῆς ἀεφόρος, καθὼς καὶ ὁ Δεσπότης Χριστὸς ἐθάνατώθη δὲ
 τῷ σωτηρίαν μας, βάλῃ ἑσπεμονίῳ γὰρ τιμήσης τὸ ἄσπαστον, καὶ γὰρ λάβῃς ἀπὸ
 τὸν Θεὸν τὴν μαρτυρίαν τὸν ἀφθαρτον Στέφανον. ἐποιμάζετο λοιπὸν καὶ ἀγαπῆζε
 προσηύχεται, γὰρ μή σε ἐρπάσῃ ἐξάφῃ, γὰρ σε νικήσῃ οἱ ἄνομοι. καὶ ἀνδείξε
 γενναίως, ὅτι εἴνα ἀπὸ τὰ δύο ταῦτα, ἢ ἔχεις γὰρ ἀπολαύσης μὲ τὸν θάνα-
 τον ἐπὶ τὸν προσκαιρον, ἢ γὰρ ζωὴν αἰώνιον γὰρ ἀγάλλῃσαι εἰς τὸν Παραδει-
 σον μετὰ τὰς Ἁγίας, ἐν ὑπομείνης τῆς Τυραννῶν τὴν κολασίαν, ἢ ἐν ἀρνη-
 θῆς τὸν Χριστόν, γὰρ καίσεαι μετὰ τὰς δαίμονας εἰς πῦρ ἀπελῶπιτον. λοιπὸν
 ἐπειδὴ ἀνάγκη εἶναι γὰρ ἀποθάνωμεν ἕως τὸ ὕσπερον τὸν θάνατον της φύσεως,
 κάλλιον ἢ ἀποθάνωμεν δὲ τὸν Χριστόν, γὰρ δοξαθῆς ἀπελῶπιτα. μετὰ ταῦτα καὶ
 ἄλλα πλείονα ἐδίδασκε τὸν παῖδα ἡ παύσοφος Σοφία ὄλλω τῷ ἡμέραν, προ-
 θυμοποιῶσα τῶτον πρὸς τὸ Μαρτύριον· εἰς δὲ τὸ τέλος εἶπε καὶ ταῦτα ἡ παμ-
 μακάριος. αὐτὰ τὰ τροφεῖα ἀπόδος της μητρός σε ὡς τέκνον μου. αὐτὸς ἄς εἶ-
 ναι ὁ μισθὸς τῆς πόνων μου ὅπως σε ἐγέννησα καὶ ἀνέθρεψα, γὰρ δοξαθῶ καὶ ἐγὼ
 εἰς τὰ μέλη σε. ἐγὼ μισθῶ ἀπὸ τὸν Κόσμον τῶτον σήμερον, καὶ χωρίζομαι
 καὶ τὸ σῶμα τῆς ποθεινῶν μοι ὀμμάτων σε. ἀλλὰ ἡ ψυχὴ μου ἤξῃδρε, ὅτι εἰς
 τῷ ψυχῆν σε κρέματα, γὰρ κοινωθήσωμεν ἀνάμα τὰ πάθη σε, ἐπειτα γὰρ
 ὑπάγωμεν ὅμως γὰρ προσκυνηθῶμεν τὸν Δεσπότην μας, λαμπρωθῶμεν μετὰ
 φαιδρότητα τῆς ἀθλῶν σε. ταῦτα εἰπῶσα κατεφίλει τὰ μέλη σε, καὶ ἔλεγε· μα-
 καρία ἐγὼ, ὅτι Μάρτυρος μέλη φιλῶ, ὅπως ἔχειν γὰρ θῆναι θυσία δὲ τὸν Κύ-
 ριον. ἔπως ἀγκαλιζομένη τὸν παῖδα, καὶ κατεφίλησα τῶτον γλυκύτατα, τῷ
 μὲν ἁγίαν ψυχῆν παρέδωκε τῷ Θεῷ, τὸ δὲ σῶμα ἀφῆκεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς
 παιδός της, ὁποῖος τῷ ἐνταφίαν ὀλαβῶς καὶ φιλοτίμως. τὰ δὲ θεία λό-
 για ὅπως τῆς εἶπεν, ἐφύλαξεν ἀκριβῶς εἰς τῷ καρδίαν. καὶ εὐθὺς ἀπὸ μικρὸς
 ἀπαρνήθη πᾶσιν ἀπολαύσιν προσκαιρον, καὶ γίνεται καλόγηρος. τὸν ὅποιον
 ἐπῆρε μία δὲ θῆσάτι γυνὴ ἄτενος δὲ ψυχοπαίδι της, ἡ ὅποια ἀνομάζετο
 Σοφία ὡς καὶ ἡ πρώτη της Μητὴρ. τῶτον δὲ ὅλον ἐγένεν ἀπὸ θείαν Οἰκονομίαν.
 δὲ τὸ ἦτον ἡ Σοφία σοφὴ εἰς τὰ γράμματα, καὶ εἰς τῷ εὐθεον πολιτείαν, καὶ
 ἡμέραν καὶ νύκτα προσήχετο, καὶ τὸν ἐδίδασκον εἰς τὸν φόβον τῆς Θεῆς, καὶ τὸν
 ἡγάπα ὡς τέκνον της γνήσιον. ὁμοίως καὶ τὸ παιδίον τῷ εἶχεν ὡς περ μητέρα
 της, καὶ ἐφύλαξεν ἀκριβῶς τὰς ὀρθογυγελίας της. καὶ ὡς καλὴ γῆ εἰς ὀλίγον
 ἀπέδωκε τὸν καρπὸν πολυπλάσιον. καὶ ἀπέστατε τῆ παιδός τῷ συμπάθειαν.

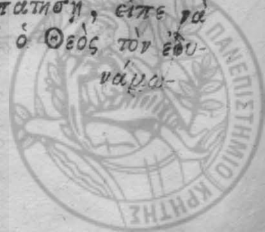

Εἴνα καιρὸν ἦτον μεγάλη πῆνα εἰς ἐκείνῳ τῷ χώρῳ τῆς Γαλατίας. ὁ δὲ Κλήμης ἔπερνε τὰ παῖδια τῆς Ἑλλάδος ὅσα ἦσαν πτωχὰ καὶ ὄρφανὰ, ὅπῃ καὶ μὴ ἔχον τὰ ἀναγκαῖα τῶ σώματος, καὶ τὰ εὐδαιμονίας, καὶ ἔβρεφε. καὶ (τὸ καλλίωτερον) τὰ ἐδίδασκεν εἰς τῷ Πίσινμας ὅσον ἐδιδάσκοντο· τὰ εἶχον εἰς τῷ οἰκίαν τε πολὺν καιρὸν, βῶγοντα ἀντάμα μετ' αὐτῶ καὶ κοιμώμενα, διὰ τὰ σπυρῶση εἰς τῷ δισέβειαν. καὶ εἰς μὴ τὰς ἀναγκαῖας χρεῖας τῶ σώματος ἐξωδίαζον ἄπο τὸ πρᾶγμα τῆς Σοφίας, καὶ τὰ ἔβρεφον. εἰς δὲ τῷ μάθησιν τῆς δισέβειας καὶ ψυχῆς ἀφέλειαν, τὰ ἐφίλοσκον αὐτοὺς ἄπο τῷ ἔσω σοφίαν τῶ πνεύματος, καὶ τὰ ἐπότιζε μετ' αὐτῶ θαυμασίαν διδασκαλίαν τε. ἀπάνω δὲ εἰς τὰς ἄλλας τε ἀρετὰς, ἦτον καὶ ἐγκρατῆς ὁ μακάριος, καὶ δευ' ἔβρωγε πρᾶγμα ἔμφυχον, εἰ μὴ ὄσπεια, ἐνθυμημένος τὰς βεῖς Παιδας, ὅπῃ μετ' αὐτῶ νηστειᾶν ἐνήκησαν τῷ φλόγα τῆς καρμίνε, καὶ δευ' τὰς ἔκαυσε. Ἐκ ταύτης ἐν τὰς ἀρετὰς ὅπῃ εἶχε, τὸν ἐχειροτόνησαν καὶ παρσβύτερον, ἔπειτα εἰς δύο χρόνους Ἐπίσκοπον, ὅταν ἦτον χρόνων εἰκοσι εἰς τὴν σαματικῷ ἡλικίαν, ἀμὴ κατὰ τῷ ψυχικῷ ἔαθεσιν ἐπερίσθλε τὰς γέροντας. ὅτι τότε ὅπῃ ἐσολίθη μετ' αὐτῶ ἀξίαν τῆς Ἀρχιερωσιῆς (ἢ καὶ εἰπῶ καλλίτερα αὐτῶς νυβῆτισε τῷ Μητροπολίτῳ) ἐπιμελεῖτο τὰς ὄρφανούς καὶ πτωχὰς πνευρότερον, τὰς δὲ παῖδας ἐβάπτισεν. ἄπο τὰς ὁποῖας, ὅσας ἐγνώρισκον ἀξία σκεδῆ τῆς ἱερωσιῆς, ἐχειροτόνησαν. ὅθεν οἱ γείτονες αὐτῶ, ἔφερναν κατ' ἐκάστῳ τὰ τέκνα τὰς, καὶ τὰ ἐνεθέτα πρότερον τινὰς ἡμέρας, ἔπειτα τὰ ἐβάπτιζον. αὐτοὶ εἶναι οἱ παρῶτοι καρποὶ τῶ θαυμαστῶ Κλήμεντος. καὶ ἄπο ταῦτα τὰ θεῖα τε κατορθώματα, ἔλαβον ἀρχῶ τὸ μαρτυρίον τε, καὶ πλέκεται ὁ πολυτίμητος σέφανος.

Ὅτι ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἐπῆρε τῷ Βασιλείαν Διοκλητιανὸς ὁ παμμύαρος ὅς τις ἔσεικον εἰς ὅλας τὰς Ἡγεμόνας καὶ ἀρχοντας χρεῖματα, καὶ παιδύεν ἀσπλαγχνὰ τὰς φιλοχρεῖστας οἱ ἀρχησοί. οἱ τινες δὲ καὶ φαῖεν πρὸς τὸν ἐπιγίον Βασιλεῖα πιστοὶ καὶ ἀγνωμόνες, ἐκόλαζαν τὰς Χριστιανὰς ἀσπλαγχνὰ πολλὰ καὶ ἀμώτατα. Ἐξόχως δὲ ὁ Βικᾶριος τῆς Γαλατίας, ἀπέσας διὰ τὸν Κλήμεντα, πῶς ἐβάπτιζε τὰ παῖδια, καὶ ἐκήρυττε τὸν Χριστὸν Θεὸν ἀληθῆστατον, τὰ δὲ εἰδῶλα ἐπερίπαιζον, ἐπρόσθαζε καὶ τὸν φέρουσι, καὶ βλέποντας τὸν νεόν καὶ κόσμιον, ἐδοκίμασε μετ' αὐτῶ κολακείας καὶ τὸν νικήσῃ, καὶ λέγειτε. ἢ ἀλλήθεια τὰ παρῶτα σε, καὶ ἢ ὀυταξία σε μαρτυρεσι καὶ εἶσαι καὶ εἰς τῷ ψυχῷ γνωστικός καὶ φρόνιμος. τὰ δὲ λόγια ὅπῃ ἤκουσα ἄπο τινὰς πρὸς κατηγορίαν σε, εἶναι πειρασὰ ἀσύμφωνα, καὶ λέγειν πῶς κάμνεις παιδικὰ καὶ ἀγνωστὰ πράγματα. λοιπὸν εἰπέμας ὀλίγα λόγια γνωστικά καὶ βεβαιωθῶμεν τῷ ἀλήθειαν. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· ἢ φρόνησις καὶ γνώσις μας εἶναι ὁ Θεοπότης Χριστὸς ἢ αὐτοσοφία, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τῶ Θεῶ, ὅπῃ ἐκαμῆ ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ τὸ λέγειν καὶ τὸ φρονεῖν μας ἔδωκε. λέγειτον ὁ Βικᾶριος, ὅπῃ κερᾶνές με ἄπο τὸ παρῶτον καὶ τὰς Θεῶς, καὶ μετ' αὐτῶ λέγῃς ταῦτα τὰ φλυαρίσματα, ἀλλ' ἐγὼ ἀγαπᾶς τὸ καλόν σε, ἀφες τὰς μαωρίας, καὶ φύγῃς τὰς τιμαωρίας, καὶ προσκύνῃσον τὰς Θεῶς, καὶ λάβῃς ἄπο ἡμᾶς τιμὰς πολλὰς καὶ χάριτας. τότε ἐγέλασκον ὁ ἅγιος λέγωντας. ἀλλὰ φρονεῖμεν ἡμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἄπο λόγουσας. τὰς δωρεὰς σας ζημιᾶν, καὶ τῷ τιμῷ ἀτιμίαν μας, τὰς δὲ ὑβρεῖς καὶ τιμαωρίας, ἡδονῶν καὶ τροφῶν μας νομίζομεν. λοιπὸν μὴ ἐλπίζῃς καὶ μας ἐξαρῆθῃς ἄπο τῷ δισέβειαν μετ' αὐτῶ.

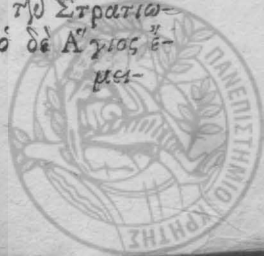

πικρὰ φοβερίσματα. ὁ δὲ Ἄρχων θυμωθεὶς ἀπεκρίνατο, καταζωντὰς τὸν μὲ
 ἀριότητα. ἐγὼ σὲ ἔκαμα αὐθαδέστερον, ἵνατί σε ἐσωτύχα σπλαγχνικὰ μὲ
 ταπεινώσω. ἀμὴ τὸτο δὲ εἶναι ἀδράξονον, ἐπειδὴ παιδὶ νέον εἶσαι, καὶ ἔχεις
 ὀλίγην τὴν φρόνησιν. ἀλλὰ γίνωσκε, ὅτι ἐὰν δὲ προσκυμῆσθαι πρὸς Θεοῦς,
 σὲ δίδω εἷα πολυδαΐατον θάλατον, ὅπως νὰ μὴν ἠκέαδῃ πάποτε. ἤγαν νὰ
 σὲ δάσω ποικίλα καὶ ἄφορα κολασήεια πρότερον. ἔπειτα νὰ ἰστοθαῖης κακῶς
 ὡς κακός, νὰ σφρονοῖσθαι πολλοὶ ὑπερήφανοι ἰπὸ λόγου σε. λέγει τὴν ὁ Ἄ-
 γιος· ὡφελιότερην γινῶσιν ἔχουσι τὰ μικρὰ βρέφη τῶν Χριστιανῶν, ὡδὲ εἰσὶν
 τῆς σοφῆς καὶ γέροντας. ὡδὲ καλῶ δὲ τὸν ἀληθῆ Θεόν, νὰ τῷ ἡμῶν θυσιᾶ
 ἐκείσις, κατῶς καὶ αὐτὸς ὡς ἀνθρώπος ἐθυσιάσθαι εἰς τὸν Στευρὸν ἵνα λόγου
 με. τότε ὁ Ἄρχων ἔξεχισε τὸ προσωπεῖον, καὶ δείχνει τὴν ἐσωθεν ἀριότη-
 τα, καὶ προσάσκει νὰ κρεμάσθαι εἰς τὸ ξύλον τὸν Μάρτυρα, νὰ ξεχίζην τὰς
 πλοῦράς τε ἀνελεήμονα, καὶ τὸσον τὸν ἐκαπαῖξεχισαν, ὅπως ἐφαίνοντο τὰ σωδι-
 κά τε· καὶ ἦσαν νὰ τὸν βλέπη τις, ἐλεεινὸν θέαμα. αὐτὸς δὲ δὲν ἐδειλίασε,
 δὲν ἐσωτύχε λόγον, δὲν ἄλλαξεν ἢ ὄφιστε, ἔτε ἐσνάξεν. ἀλλὰ ὑπέμει-
 νον αὐτῷ τὴν ἐπόδιον βάσανον μεγαλοφύχως, διαχαιρῶντας τὸν Κύριον.
 καὶ ὅσον ἐπέρι ὁ καιρὸς καὶ ἐκράδῃσαν οἱ Σφρατιῶται, καὶ ἔμειναν ἰπὸ τὸν
 κόπον τὰ χεῖράς τε ἀκίνητα, τὸσον ὁ Ἄγιος ἐδειχνε φαιδρότερος, λέγει τε ὁ
 Ἄρχων· μὴ θαρρῆς, ὅτι ἐκράδῃκα καὶ ἐγὼ ὡς τῆς Σφρατιῶταις νὰ σὲ ἀφή-
 σω. ἀλλὰ ἤξορε πῶς θέλω νὰ τῆς συχαλλάσω, ἕως νὰ ξεχίζην ὅλας τὰς
 σάρκας σε, νὰ μείνῃ μόνον τὰ κόκαλα. καὶ ἔτω καὶ τὸν λόγον καὶ τὸ ἔργον ἐ-
 χήετο, καὶ τὸν ἔξεχίζαν οἱ ὑπεροὶ Σφρατιῶται ἰπὸ τῆς πρώτης χειρότερα. εἰς
 εἰς καὶ αὐτοὶ ἐκράδῃσαν, καὶ τότε τὸν ἐκατέβασαν, καὶ δὲν ἔμεινε χεδὸν κρέας
 ἀπαῖνωτα, ἀλλὰ ἦσαν μόνον τὰ κόκαλα, ἐλεεινὸν (φεῦ) καὶ φεικωδέστατον
 θέαμα. ὁ δὲ Ἄρχων πάλιν τὸν ἐδοκίμασε πρότερον μὲ κολακείαις, ἔπειτα
 τὸν ἐφοβέρισε νὰ τὸν θωρακίσῃ τελείως, ἐὰν δὲν κάμη τὸν λόγον τε καὶ ὁ Ἄ-
 γιος· ὁ θάλατός σε δικασὰ δίδει τῆ σώματός με ἀφθαρσίαν, καὶ τῆς ψυχῆς
 με ἀθαρσίαν ἐργάζεται. καὶ ὁ Ἄρχων· ἵνα τὴν ἀγνωσίαν σας λέγετε ταῦτα
 τὰ ὡδὲ μύδια, καὶ ζημιώνετε τὸ γλυκύτατον φῶς τῆς Ἡλίου, ὅπως οἱ Θεοὶ μᾶς
 ἐχάρισαν, ἐλπίζοντες ἢ ἰστολαύετε ζωὴν μέλλουσαν· ἀλλὰ αὐτὸν δὲν με ὑπακί-
 σης, θέλεις λάβει χειρότερα κολασήεια. μόνον πόρα σὲ δίδω ὀλίγας ἡμέρας
 ἀνεῖν ἵνα νὰ θυμωθῆς νὰ βασάξῃς ὡφελιότερα παιδουπία. καὶ ὁ Ἄγιος·
 μόνον μὲ λόγια φοβερίζεις, καὶ μὲ τὸ ἔργον δὲν κάμνεις τίποτα. εἰπά σου,
 ὅτι ὅσον με θλίφεις εἰς τὴν σάρκα χειρότερα, τὸσον εἰς τὴν ψυχῇ μὲ ὡ-
 φελῆς ὡφελιότερα. λοιπὸν ἤξορεῖς τὴν γνώμην με, καὶ κάμμεν ἴσα διώτα-
 σαι. τότε πάλιν θυμωθεὶς ὁ ἄδικος, προσάσκει νὰ δέρνῃ τὸν δίκαιον εἰς τὰς
 σιαγόνας καὶ εἰς τὸ σῶμα, ὅτι μόνον ἢ κεφαλὴ ἔμεινεν ἀτιμώρητος. οἱ δὲ
 Σφρατιῶται βλέποντες τὸν Ἄγιον καταξεχισμῶν ὡς εἰπομεν, τὸν ἐλυπῆντο
 νὰ τῆ δάσαν νεωτέρων κολασιν. τινὲς δὲ ἀσπλαγχοὶ ὑπακούοντες τῷ Τυρανῶν,
 ἐκτυπῆσαν μὲ λίθους, συντρέβοντες τὸ φιλαληθὲς σῶμα τε. ὅστις ἔλεθρ· ἐ-
 τίμησές με, νὰ ἡμῶν κοινῶς τῶ Χριστῷ ἵνα τὰ ραπίσματα. ἢ μίμησις τῶ πᾶ-
 ρος αὐτῷ ἐλαφρῶν τῆς πόνους με. ταῦτα εἰπὼν, προσήνετο διαχαιρῶντας τὸν
 Κύριον. ὁ γὰρ Τύραννος θαρρῶντας, ὅτι δὲν ἐδύετο νὰ ὡφελιπῆσθαι, εἶπε νὰ
 τὸν σκαῖσθαι νὰ τὸν φυλακίσθαι ἕως ἄλλῃ τε προσάξην. ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν ἐδου-
 νάμην-

γάμωσε, ἢ δὲν ἀφῆκε τινά, νὰ τῆ πλησιάσῃ. ἀλλὰ παρὰ τὸ αὐτοῦ
 τῆ ἐλπίσῃ, Ἐλαίον ἀμαρτωλῶν μὴ λιπαλάτω τὴν κεφαλὴν μου. ὁ δὲν ἄρχων
 ἐθαύμασε πολλὰ τὴν καρτερίαν τῆς, λέγωντας· ποιεῖς Στρατιώτας ἔπαρτε νὰ
 ἔχων οἱ Αὐτοκράτορες, νὰ μὴ δειλιάσῃ κινδύνους, νὰ πολεμῆν ἀνδρικότητα.
 ἀλλὰ ἐγὼ νὰ τὸν σείλω τῆ Διοκλητιανῆ, ὅτι ἐκεῖνος μόνος δύνεται νὰ τὸν νι-
 κήσῃ ὡς ἔμπειρος. ἔγραψε γὰρ Ἐπιστολῶν, ἢ τὸν ἐσεῖλεν εἰς τὴν Ρώμην,
 ἢ ὅταν ἐξῆλθεν ὁ Μάρτυς ἀπὸ τὴν χώραν, τότε ἔκαμε ταύτην τὴν δέσιν.
 Κύριε ὁ Θεὸς μου, φύλαξον τὴν πόλιν σου ταύτην, καὶ μὴ ἀφήσῃς τῆς πισοῦς
 δάλας σου νὰ τῆς κινήσῃ οἱ ἀντίδικοι, μήτε ἐρῆναι ἀποξενώσῃς ἀπὸ τὴν πα-
 τριδα μου. ἀλλὰ καθὼς ὑπέσπρες τὸν Ἰακώβ εἰς τὸν οἶκον τῆ Πατέρα τῆς, καὶ
 τὰ κοκκαλά τῆ Ἰωσήφ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον εἰς τὸν τάφον τῆ Πατρὸς τῆς, οὕτω
 δέομαι τῆς Βασιλείας σου, νὰ οἰκονομήσῃ, νὰ ἐπιτρέψω πάλιν ἐδῶ εἰς τὴν πα-
 τριδα μου. ταῦτα κῆχετο, ἢ παρῆγοντες ἐφθασαν εἰς τὴν Ρώμην, ἢ βλέποντας
 ὁ Βασιλεὺς τὴν φαιδρότητα τῆ Ἁγίας ἢ τὴν ἀρχαίαν, ἐθαύμασε. καὶ δὲ νὰ
 τὸν κάμῃ νὰ φοβηθῇ τῆς κολάσεις, ἢ νὰ προτιμήσῃ τὰ χαρμόσυνα, ἐπρό-
 σταξε ἢ ἤφερον ὅλα τὰ ὠραιότερα ἀγαθὰ ὅτῃ ἔχων εἰς τὰ βασίλεια, χρυ-
 σᾶ, ἀργυρᾶ σκόβη, ἢ ἱμάτια, λίθους τιμίους, καὶ ὅσα ἄλλα οἱ ὀφθαλμοὶ
 ὀρέγονται, ἢ αὐτὰ μὴ ἔβαλεν εἰς τὸ εἶνα μέρος, ἢ ἀντίκρυτα ἔθεσαν ὅλα
 τὰ κολασήνια, κραββάτους σιδῆρες, ξοχῆς, σπάραις, σέβλαις, χαλκᾶματα,
 πήγανα, ἢ ἄλλα ὅμοια, ὅτῃ ὄχι νὰ δοκιμάσῃ ἀνδρωπος, ἀλλὰ μόνον νὰ τὰ
 ἰοῖ ἔτρεμε. ἢ λέγει ταῦτα πρὸς τὸν Ἁγίον, δείχνωντάς τῆ τὰ πολύτιμα ἀγα-
 θὰ· αὐτὰ ὅλα σὲ χαρίζω ἢ τὴν φιλίαν μου, ἐὰν προσκινήσῃς τῆς Θεὸς
 ὡς φρόνιμος, εἰδὲ ἀπειθήσῃς, νὰ δοκιμάσῃς ἐκεῖνα ὅλα τὰ κολασήνια, καὶ
 ἄλλα χειρότερα. λέγει τῆ ὁ Ἁγίος. Ἐὰν σὲ φαίνωνται αὐτὰ τὰ χρυσᾶ ἢ ἀρ-
 γυρᾶ σκόβη λαμπρὰ ἢ πολύτιμα, ποτεπὰ νομίζεις νὰ εἶναι τὰ ἐπεραῖα; ἢ
 ἐὰν αὐτὰ τὰ πρὸς σκαιρα κολασήνια δείχνωσι τὸσον φοβερά, ποτεπὸς νὰ εἶναι
 ὁ ποταμὸς τῆ πυρός, ὁ πέτριος, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς αἰωνίης κολάσεως; αὐτὸ τὸ
 χρυσίον σας εἶναι ὅλη ὀπτελής ἢ ἀμαρτος. τὸ κλέπτωσιν οἱ λησταί, καὶ τὸ χά-
 νετε· τὰ πολυτιμᾶ σας ἱμάτια, εἶναι τῆ σκαλήκων χρονήματα, ἢ βαρβαρῶν
 ἀνθρώπων ὀρέματα, ἢ ὅσοι τὰ τιμῶσιν. εἶναι ἀνόητοι, ἢ τῆ σκαλήκων αὐ-
 τῆ ἀτιμότεροι. ἀμὴ τὰ αἰώνια ἀγαθὰ εἶναι χαρμόσυνα καὶ παρδφρόσυνα,
 ἀφθάρτα ἢ ἀπελθῆτα, καθὼς ἢ αὐτὸς ὁ δημιουργὸς ἢ Δεασότης πάσης τῆς
 κτίσεως εἶναι ἄχρονος ἢ ἀθάνατος.

Ὅς τις ὡς μὴ Θεὸς εἶναι ἀπαθῆς, ὡς ἀνθρωπος δὲ ἐσαυρώθῃ, ἐταίφῃ, ἢ
 ἀέσῃ τετήμερος, ἀνάσῃσας ἡμᾶς, ὡς Παντοδύναμος. Ἐθυμάθῃ εἰς ταῦτα ὁ
 Τύραννος, ἢ πρὸς ἄσσει νὰ τὸν δέσων εἰς τὸν τροχόν, τὸν ὁποῖον νὰ γυρίζωσι
 μὲ πολλὴν ὀρμῶν ἢ νὰ δέρονεν μὲ ραβδίᾳ τὸν μάρτυρα ἀνελεημόνητα. ὁ μὴ
 ἐν τροχὸς βιάίως ἐσρέφωτο μὲ ταχύτητα. αἱ σάρκες ἐκατακόπτοντο, ἢ τὰ κόκ-
 καλά ἐσωτρεῖοντο. ὁ δὲ Μάρτυς προσκῆχετο λέγωντας. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ,
 ἐπιβλέψον εἰς ἐμέ, ἢ ἐλέησόν με. ἐλθέ ἢ βοήθησόν μοι, ἐλάφρωσον τὸ βαρὺ
 τῆς κολάσεως, ὅτι ὠδίνεις θανάτου ἢ κινδύνου ἄδε μὲ ἦρασι. λοιπὸν λύτρα-
 σαί με εἰς δόξαν τῆς ὀνόματός σου, ἢ εἰς ἀρχαίῶν τῆς ἐχθρῶν σου καὶ καταφρό-
 νησιν. τότε ὁ τροχὸς ἐσαμάτισε, τὰ δεσμὰ ἐλύθησαν, αἱ χεῖρες τῆ Στρατιω-
 τῆς ἐμαρᾶθησαν, ἢ δὲν ἐδύοντο νὰ ταῖς σαλεύσῃν ὀλότελα. ὁ δὲ Ἁγίος ἔ-
 μει-

μεινεν ὑγιής τε καὶ ἄβλαβος. καὶ πολλοὶ ἰδόντες τοσαῦτα θαυμάσια. ἐφωτίδισαν τὰς ψυχὰς καὶ μέγας ὁ Θεὸς τῆς Χριστιανῶν ἀνεκράυαζον. ὁ Κλήμης τὸ κλήμα τῆς Χειρὸς καρποφορήσας τὰ μέλη αὐτῆ ὡς καρπὸς ἀραιῆς, ἐδόξαζε τὸν Κύριον, λέγωντας ὀχαιστίας ὡς ἔαφετε, καὶ ὁ Τύραννος ἐθυμάνετο περαιοτέρον, καὶ προσάσει νὰ σωφρίβην μὲ λωσὰς σιδηρὰς τὸ σῶμα τε. ἐτζάκιζαν ἐν τῷ σῶμα, καὶ ἐσωφρίβοντο οἱ ὀδόντες καὶ σιαγόνες τε. ἔπειτα τὸν ἐφυλάκωσαν, καὶ τῷ νύκτα ὑπῆγαν ὅσοι ἐπίσδυσαν ἀνδρες τε καὶ γυναικες, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσαν μὲ θερμότητα νὰ τὰς ἀξιώσῃ τῆς Βαπτίσματος. ὅθεν ὁ Ἅγιος βλέπων τῷ πολλῷ τὰς δυλάθειαν, τὰς ἐβάπτισεν, ἐπειδὴ εἰς ταῖς φυλακαῖς ἦτον νερόν ὅσον ἤθελεν. καὶ τὸ μεσονύκτιον ἦλθεν ἐκεῖ φῶς λαμπρότατον, καὶ ἔλαμψεν ὅλον τὸ δεσμητήριον. εἰς τὸ μέσον δὲ τῆς φωτὸς, ἐφάνη τις ἀνδραπος ὅλος φῶς καὶ αὐτὸς μὲ μεγάλας πτέρυγας, καὶ δίδωντας τῆς ἀγίας φανί καὶ ποτήριον, ἐγίνεν ἀφαντος. ὁ Ἅγιος ἐγνωρίζωντας, πῶς ἦσαν σύμβολα τῆς δεσποτικῆς σάματος καὶ αἵματος, τὰ ὑπεδέχθη δυλαβῶς, καὶ λέγωντας τὰς σωφίθεις ὀχὰς, ἐποιωνήσεν ὅσας ἐβάπτισε. Καὶ καθ' ἑκάστῳ ἐπληθύνοντο οἱ πισθόντες. ὅθεν ὑπῆγαν οἱ φύλακες εἰς τὸν Βασιλεῖα λέγοντες, ὅτι ἐγίνη τὸ δεσμητήριον Μονασήριον. ὅς τις ἔσειλε μίαν νύκτα, καὶ τὰς ἐπίασαν καὶ τὰς ἀπεκεφάλισαν ὅλας ἀνδρας καὶ γυναικας καὶ παῖδας, ἕστὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ προσκυνήσεν τὰ εἰδῶλα, καὶ τινὰς δὲν ἔμεινε ζωντανὸς ἔξω ἀπὸ οἴα, ὅς τις ἀνομάζετο Ἀγαθὰγγελος. καὶ ἐκρύφθη ὄχι ἕξ φόβον θανάτε, ἀλλὰ ἕξ νὰ λάβῃ πολλὰ κολασήρια, νὰ δοξαδῆ εἰς τῷ Βασιλείαν τῆς Θεῆς περαιοτέρον, καθὼς παρεμπαρὸς θέλομην γράφει σαφέστερον. ὁ Βασιλεὺς ἐν ἐπαρόσασε, νὰ φέρην τὸν Κλήμηνα, καὶ ἐδοκίμασε πάλιν μὲ κολακείαις νὰ τὸν νικήσῃ, καὶ δὲν ἔδωκῆθη. ὅθεν ἐταύσεν αὐτὸν εἰς τῷ γῆν, καὶ τὸν ἔσυραν διωατοῖ Στρατιῶται ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ πόδας ὅσον ἐδύοντο, καὶ τὸν τὸν ἐξάβιζαν, ὅπου ἐσάλούσαν ὅλα τε τὰ μέλη ἀπὸ τὰς τόπας τας, καὶ τὸν πόνους δειμυτάτας. ἔπειτα τὸν ἔδερναν μὲ βένδουρα ξηρὰ ἀνδρες τεσσereis. ἀλλὰ καὶ ταύτας τὰς βασάνας ὑπέμεινεν ἀνδρείως ὡς ἄλλο πάχοντος. ὁ δὲ Τύραννος ἀπορέμμενος ἔλεγε. καθὼς ἔχεις Κλήμη τῷ ψυχῷ φιλόκειον, ἔπος εἶναι καὶ τὸ σῶμα σε ἀταπείνωτον. ἀλλὰ πάλιν θέλω νὰ δοκιμάσω (ἐπειδὴ δείχνεις σκληρὸς ὡς τὸν σίδηρον) μὲ σιδηρὰς ὀνυχας, νὰ σε ἐξυπνήσω ἀπὸ τῷ βαδύτατῳ ἀναιδιστίαν σε. καὶ ὁ Ἅγιος. Καλῶς εἶπες ὁ Βασιλεῦ, ὅτι ὁ Θεὸς πρὸς μου Χειρὸς μὲ δίδει ἔπτον γλυκίτατον, κοιρίζωντας τὰς πόνους με ἀπὸ τῷ πῖδα τῆς μελλόντων ἀπολαύσεων. τότε κρεμάσαντες αὐτὸν εἰς τῷ ἔυλο, ὅσον τὸν ἐξέχισαν οἱ ἀσπλαγχνοὶ δῆμιοὶ ἀπὸ τῆς ἀπανδρώπε Τυραννοῦ ἀποραιομέμοιο, καὶ ἀπὸ τῆς μισανδρώπε δαίμονος ἐκκεντέμμοιο, ὅτῃ δὲν ἔμεινεν ὅλας σάρκα ἐπαύωτε, ἀλλὰ ἐφαίνοντο ὅλα τὰ κόκκαλα. ὁ δὲ Ἅγιος εἶπε ταῦτα τὸν Τύραννον· δὲν εἶναι ἐδικόν μου ἔτετο τὸ σῶμα, ὅτι ἐλάξετε, δι' αὐτὸ δὲν πονώ. ὅτι τὸ σῶμα ὅτῃ ἠφύσις μὲ ἔδωκεν, ἀναλωθῆ καὶ ἔλυσε μὲ τὰ ἀρότερα κολασήρια, καὶ δὲν με ἔμεινεν ἀπ' ἐκείνο μέρος μικρότατον. ἐπέτω δὲ τῷ σῶμα ὅτῃ ἔχει εἰς τὰ κόκκαλά μου, καὶ συνεχὲς καὶ κρατεῖ τὰς ἀρμονίας, μὲ ἔδωκεν ὁ Χειρὸς μου. ἐπειδὴ ἕξ λόγους τῷ ἀράτῳ ἐγδύθηκα, καὶ πάλιν ἐὰν καὶ ταῦτῳ μὲ ἀναλώσητε, ἔχει ἄλλῳ νεωτέρῳ νὰ μὲ δάσῃ ὁ Κύριος, ὅτι δὲν λείπει ὁ πληρὸς τῆς κεραμείας πάποτε. αὐτὰ καὶ πλείονα τῶν

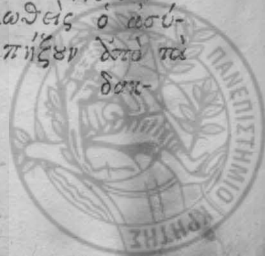

εἰπὼν ὁ Ἄγιος, ἐπρόσβαζεν ὁ Τύραννος, μὲ λαμπάδας πυρὸς νὰ τὸν καταφλέγοσι. καὶ βλέπωντάς τον πῶς τὰ ἰπέμμεν ὅλα μὲ κρατερίαν θαυμάσιον, ἐθαυμάζετο, καὶ ἔλεγε· ἐγὼ πολλὰς ἀπὸ τῆς δυσανύμιας χειρῶν ἐτιμώρησα, καὶ ἀπείρους ἐθανάτωσα, ἀλλὰ δὲν εἶδα τοιαύτης γνώμης καὶ ψυχῆς ἄλλον ἄνθρωπον. ἄς τὸν σείλω γὰρ τῆ Μαξιμιανῶ εἰς τὴν Νικομήδειαν, νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὸς τοιαύτον τέρας ἐξαισίον. ἔπευ γὰρ ποιήσας, τῶ ἔσειλε γραφικῶς ὅσα τῶ ἔκαμψεν ὁ Δομετιανὸς πρότερον, καὶ ἐκείνος ὕστερον, ἀπακαλῶντάς τον, νὰ παρήσῃ μὲ ὅλιω τε τὴν δυνάμιν νὰ τὸν ὀπισρέψῃ. εἶδε καὶ δὲν διωκθῆναι, νὰ τὸν ἐάσῃ τῆς θηρίων εἰς βράσιον, ἢ μὲ ἄλλον τρόπον νὰ τὸν θανατώσῃ ἀνελεήμονα.

Εὐφραντὰς ἔν δὴ τὴν Ρώμην ὁ Ἄγιος, τὸν ἔκλειον οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ, καὶ ἄλλοι μὲν ἐφίλκον τὰς χεῖρας καὶ πόδας τε, ἄλλοι ἐχρίωντο μὴ τὸ αἷμα τε. καὶ δὲν ἐδώκοντο νὰ ξεχωρίσων ἀπὸ λόγου τε, καὶ μὴ βίας τὸν ἀσπίαν καὶ ἐσέβη εἰς τὸ πλοῖον κάμνοντάς προσέειπεν τῷ Θεῷ δι' ἐκείνας καὶ διὰ λόγου τε. ὁ δὲ θεῖος Ἀγαθάγγελος, ὅτε ἀνεφέραμην ἀνάσσειν, ἔχωντας πόδον νὰ πᾶθῃ διὰ τὸν Χριστὸν εἰς τὴν σινωδίαν τῆ Κλήμητος, εἰσηλθε καὶ αὐτὸς εἰς τὸ παράβι προσηύχεται, συμφωνήσας μὲ τῶς ναύταις νὰ δάσῃ τὸν ναυλόντα, καὶ ἐκάθητο εἰς μίαν γωνίαν ἐχόμενος. ἕως ἔπειτα εἶδε τὸν Ἄγιον, ὅτε ἔμεινε μοναχὸς καὶ προσήλυτο. καὶ πλησιάσας αὐτῷ, τῶ ἀγγεῖλεν ὅλιω τὴν ἰσότησιν, ἦγεν τὸν πόδον ὅτε εἶχε πρὸς τὸ μαρτύριον, καὶ τὰ ὀπίλοιπα. ὁ δὲ Κλήμης ἐδέχθη τὸν Ἀγαθάγγελον ὡς Ἀγγελοῦ Θεοῦ. καὶ δοξάζων τὸν Κύριον τοιαύτα προσήλυτο. Εὐχαριστῶ σοὶ Δέσποτα Ἰησοῦ Χριστέ, ἡ μόνη μου ἀσπίς καὶ βοήθεια, ὅτε ἔπε εἰς τὴν γῆν, ἔπε εἰς τὴν θάλασσαν μὲ ἀφίεις ἀβοήθητον. ἀλλὰ παρηγορᾶς τὴν ψυχὴν μου ὡς βέλεσαι, καὶ μὲ ἔσειλες ὡς ἀγαθὸν Ἀγγελοῦ τὸν ἀδελφὸν Ἀγαθάγγελον. τὸν ὁποῖον ἀπακαλῶσε δυνάμεισιν εἰς τὴν ὁμολογίαν σου, καὶ δοξάσων αὐτὸν, ἵνα καὶ σύ δι' αὐτῶ δοξαζῆς πολυέλεε. οὕτως ἔν νύκτοντο ἡμέραν καὶ νύκτα, καὶ τροφὴν ποσῶς δὲν ἐγούθησαν. ὅτι κανένας τῶ δὲν ἐφρόντισεν, ἔχοντες εἰς τὴν καρδίαν τῶ τὸν ἐρασίον ἄρτον καὶ τὸ ζῶν ὕδωρ, μὲ τὰ ὁποῖα ἀοράτως ἐτρέφετο. οἱ δὲ στρατιῶται ἰδόντες αὐτῶς νήσεις πόσας ἡμέρας τῶ ἐλυπήθησαν, καὶ τῶς ἐδίδαν βράματα. οἱ Ἄγιοι γὰρ ἀπακαλῶσιν τὴν καλλίαν τῶ προαίρεσιν, ἀλλὰ τὰ φεγνὰ δὲν ἐδέχθησαν, λέγοντες, ὅτι ὁ Θεὸς τῶς ἔτρεφεν ἀνάσσειν. τὸ ὁποῖον ἔγινε, καθὼς εἶπασιν, καὶ τῶς ἔσειλεν ὁ Κύριος ἐρασίον τὴν πρῶτον φυλακίαν τῶς νυκτὸς ἔροφίω ἀρμόδιον, καὶ ἐβέβησαν μὲ ἄρτον Ἀγγέλων οἱ ἄνθρωποι. φθάσαντες δὲ εἰς τὴν Ρώδον, ἐγύκασιν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸ παράβι, νὰ εὔρωσι βράματα. οἱ δὲ Ἄγιοι ἐμεινὰν μὲ ὀλίγας φύλακας. καὶ ἔχοντες πόδον νὰ ὑπάγῃν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ κοιμηθῶσιν τὰ θεῖα μυστήρια, ἔδωσαν λόγον τῶ Ἀρχιερέως, ὅτε ἦτον τότε, Φαλακῶν οὐνόματι. ὅστις ὑπῆλθεν εἰς τὸ παράβι μὲ πολλὰς Χριστιανῶν, καὶ παρεκάλει τῶς φύλακας νὰ λύσῃν τῶς Ἄγίους νὰ ὑπάγῃν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πάλιν νὰ ἔλθωσιν. οἱ δὲ ἔσερξαν, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν λειτουργίαν, ἔτυχον ἐκεῖνο τὸ Εὐαγγέλιον ὅτε λέγει ταῦτα·
 „Ὁ δεικτείνοντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμῶν ἀποκτεῖναι. ἔτος ὁ λόγος ἔσαζεν εἰς ταῖς ψυχῶν τῶ Ἄγιων πολλὴν γλυκύτητα, καὶ ἀπὸ τῶ χαρῶν τῶς ἐδάκρυσαν. ὁμοίως καὶ οἱ παρεσῶτες Χριστιανοὶ συμπονεῖντες τῶς Ἄγίους, ἔκλαιον. τότε παρεκάλει τὸν Ἄγιον Κλήμητα ὁ Θεοφιλὴς ἐκείνος Ε-

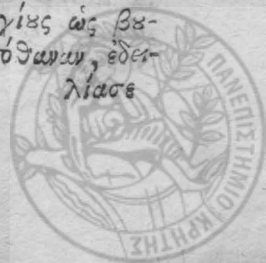

πίσκοπος να λειτουργήσῃ, καὶ τὰ ὑπῆκουσε, καὶ ὅσοι ἦσαν ἄξιοι εἶδασι θαῦμα
 ἐθαύσιον. ἦσαν ὅταν ἐλειπέρῃ ὁ Ἅγιος, φαίνεται εὐίας ἀνδραξ φατεινός εἰς
 τὴν ἀγίαν φάπτεσαν, καὶ ἔσεον εἰς τὸν ἀέρα πλήθος πολὺ Ἀγγέλων ἐξασρά-
 πτωντες. ὅθεν ἰδόντες τοιαύτῳ θεῶν θαυμάσιον, ἔπεσον καὶ γῆς, καὶ δεῦ ἔ-
 διώοντο νὰ κινάξεν τὸ φῶς ἐκεῖνο τὸ ἀρρίτον. τῆτο ἠκέσθη εἰς τὴν πόλιν ὄλλω,
 καὶ ἐσωμάχθησαν ἑμόνον οἱ πιστοὶ, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τῆς Εὐκλῆως, καὶ
 μάλιστα ὅσοι εἶχασιν ἀδελφεὶς συγγενεὶς, τῆς ὁποῖας ἔρριψαν εἰς τῆς πόδας
 τῆς Ἀγίας μετ' ἀλαβείας καὶ πίσεως· καὶ βαῶντας τῆς χεῖρας εἰς τῆς ἀρρίσας
 ὁ Ἅγιος (ὡ τῆς θαύματος) ἐθεραπύθησαν ἅπαντες, καὶ πολλοὶ Εὐκλῆως
 ἰδόντες ταῦτα ἐπίσδσαν. οἱ δὲ Στρατιῶται βλέποντες τὸν πολὺν πόδον ὅπῃ
 εἶχεν ἡ πόλις ὄλλω πρὸς τὸν Ἅγιον, ἐφοβήθησαν μήτον ἀρπάσαν βιαιαὶς νὰ φύ-
 γωσι. καὶ δεῖοντες αὐτὸν εἰσηλθόν εἰς τὸ καράβι καὶ ἐφυγον, καὶ φθάσαντες εἰς
 τὴν Νικομήδειαν, παρέδωσαν τῆς Μαξιμιανῶν τὸν Ἅγιον μετὰ τὰ γράμματα. αὐτὸς
 δὲ ἰδὼν τὴν ὄφιν αὐτῆ, τὸ ἦθος καὶ τὴν ἀφύειαν, ἐκατόλαβε τὴν ἀρετὴν
 τῆς, ὡς δεινός ὅπῃ ἦτον εἰς ταῦτα, καὶ ἔμπειρος. ὅθεν ἐγνωρίζωντας. ὅτι δεῦ
 ἐνικᾶτο ὁ Ἅγιος, ἐπροφασίδθη πᾶς δεῦ εἶχεν ἀδειαν δὲ τῆς πολέμας, καὶ τὸν
 ἔδωκε τῆς Ἐπάρχῃς Ἀρχειππίνε νὰ κάμῃ αὐτὸς τὴν ἐξέτασιν. ὅς τις τὸν ἠρώ-
 πωσεν ἐὰν ἦτον αὐτὸς ὁ Κλήμης; ὁ ὁποῖός εἶπε· ναὶ ὁ δᾶλος τῆς Χεισῆ εἶμαι.
 ὀργιθεὶς εἰς ταῦτα ὁ Ἐπάρχος, ἐπρόςαξε νὰ τὸν ραπίζεν εἰς τὸ πρόσωπον,
 λέγωντας· μὴ λέγῃς πᾶς εἶσαι τῆς Χεισῆ, ἀλλὰ τῆς Βασιλέων ὑπόδελος. καὶ ὁ
 Ἅγιος· μακάρι νὰ ἐπράξωτον καὶ οἱ βασιλεῖς σας δᾶλοι Χεισῆ. ἀμή. ἕστὶ εἶ-
 ναι αὐτοὶ ἀσεβεῖς καὶ κακόβροχοι, φιλονεικῶσι νὰ ἀπαλέσαν καὶ ἡμᾶς οἱ ἀνόπ-
 τοι. ἀρξιώθη ὁ Ἀρχειππίνος ἀπὸ τὸν θυμόν τε, καὶ μὴ δυνάμηνος νὰ ἀποκερδίῃ
 πρὸς αὐτὸν, σρέφει πρὸς τὸν ἄλλον τὴν ὄφιν, λέγωντας· ἀμή ἐσὺ τίς εἶσαι,
 καὶ δεῦ εἶναι τὸ ὄνομά σε, εἰς τὰ βασιλικὰ γράμματα; ὁ δὲ Ἀγαθάγγελος κιν-
 τάξωντας πρὸς Οὐρανὸν, καὶ πρὸς τὸν Ἅγιον (ὅθεν ἐδέχετο τὴν βοήθειαν)
 ἀπεκείνατο. Χεισιανός εἶμαι βαπτισμένος ἀπὸ τὸν Ἅγιον Κλήμηνα. τότε τὸν
 μὲν Κλήμηνα κρεμάσαντες ἐσάδίζων· τὸν δὲ Ἀγαθάγγελον ἔδεραν μετὰ βί-
 νδρα ὠμότατα. ἔπειτα ἀφ' ἑ τῆς ἔδειραν ὄραν πολλῶν, τῆς ἐφυλάκωσαν, οἱ
 τινες προσοῦχοντο ὄλλω τὴν νύκτα· καὶ κατελθόντες ἔρωτόθεν Ἅγιοι Ἀγγε-
 λοι, τῆς ἐπροθυμοποιῶσαν πρὸς τὸ μαρτύριον. ἦσαν καὶ ἄλλοι δι' ἄλλας αἰτίας
 φυλακακῆροι, καὶ ἰδόντες τοῦτον θαυμάσιον, ἐπίσδσαν τῆς Χεισῆ. οἱ δὲ
 Μάρτυρες τῆς ἐδίδαξαν ἰκανῶς, καὶ τῆς ἐσερέωσαν, καὶ ἐβάπτισαν. ἔπειτα ἀ-
 τοῖξε χωρὶς κλεῖδας ὁ Κλήμης τὴν φυλακὴν μετὰ μόνον λόγον, καὶ ἐφυγαν ὄλοι
 οἱ ἄλλοι χαίροντες, μόνον οἱ Ἅγιοι ἔμειναν. ὁ δὲ Ἐπάρχος ἀπέσας πῦτα,
 ἐθυμώθη, καὶ σινάξας λέοντας, καὶ ἄλλα θηρία ὁ θηριόγνωνος, ἀπέσας αὐ-
 τὰ καὶ τῆς Ἀγίων ὄναγῆς, ἀλλὰ αὐτὰ ἐφάνησαν σινετώτερα τῆς, καὶ προσημά-
 τερα, καὶ ποσῶς δεῦτες ἐβλάψαν, ἀλλὰ μάλιστα, καὶ τὰ ἴχνητας ἐγλειψαν, καὶ
 ἔσειον ταῖς ἔραῖς, κάμνοντες καὶ ἔτερα χήματα, καθῶς οἱ σκύλοι πρὸς τῆς
 αὐθιείας τῆς. οἱ μὲν ἔν Ἅγιοι ἀχαλίσεν τὸν Κύριον λέγοντες, δοξασμένος
 νὰ εἶσαι Χεισῆ, ὅπῃ ἐφώτισες τὰ θηρία καὶ μᾶς ἀλαβήθησαν, καθῶς καὶ
 πρῶτον τὸν δᾶλόν σε Δανιὴλ ἐθαυμάσωσες. ὁ δὲ ἀρξιάνομος Ἐπάρχος δεῦ
 ἐνόησε τὴν αἰτίαν, ἀπὸ τὸ βαθὺ σκόπος τῆς ἀσεβείας ἐκτυφλωθεὶς ὁ ἀσύ-
 νετος, ἀλλὰ προσάσσει νὰ πυρώσεν σέβλας δυνάται, νὰ ταῖς πῆξεν ἀπὸ τὰ
 δει-

δάκτυλα τῆς χειρῶν τῶν ἕως τῶν ἀγκῶνας. τότε γενόμενος, ἔδωκε δεμυτάτω οὐδὴ τῶν μάρτυρας. ὅτι καθὼς ταῖς ἐκάρφωναν, ἐσύριζαν αἱ σάρκες ἐπὶ τῆ πυρὸς ἐκαυόμεναι τόσοι, ὅπῃ καὶ οἱ παρεσῶτες τῶν ἐσυμπόνεσαν, καὶ ἐφώναζαν νὰ τῶν ἀφήσεν.

Ὁ δὲ Ἐπαρχος ἐθυμῶντο μάλιστα, καὶ προσάσκει νὰ πυρώσεν καὶ ἄλλαις σέβλαις, νὰ ταῖς παρῶσεν ὑπὸ ταῖς μαχάλαις ἕως τὸν ὠμόν τῶν, καὶ τῶτο τῶν ἔδωκε σφοδροτέρων οὐδὴ καὶ αἰδησιν. ὁ δὲ λαὸς ἐβαρέθη τῶν ἀπανθραπίων τῶν Ἀρειππίων καὶ ἀρειόπιτα, καὶ ἔρριψαν λίθους ἐπάνω τῶν, νὰ τὸν φονεύσεν ὡς ἄδικον· καὶ ἐφώναζαν, μέγας ὁ Θεὸς τῆς Χριστιανῶν. τῶτο δὲ ἔλεγον θαυμάζοντες πῶς δὲν ἐξεψύχισαν οἱ Ἄγιοι ὑπὸ τῶν δυσφορωτάτων αὐτῶν βίασανον. ἐγένετο ἔν πολλῇ παραχῆ καὶ θόρυβος, καὶ ὁ μὲν ἄρχων ἐφυγεν, οἱ δὲ Ἄγιοι ἔχοντες ἀδειαν, ὑπῆγαν εἰς σῶα ὄρος Πύραμιν καλέμνον, εἰς πῶτο ὅποῖον ἦσαν κρυμμένα πολλὰ εἰδῶλα, καὶ ἐκεῖ ἔκαμναν τῶν θυσίαν οἱ ἐκλιπῶτες. μὲν δὲ ἡμέρας τινὰς, ἐσεῖλεν ἀνθρώπος ὀάρχων, καὶ ἤφερε τῶν Ἀγίους, καὶ λέγει τῶν. με τῶν μαγείας σας ἐκάμειτε τὸν ὄχλον νὰ συγκώσεν χεῖρας ἐπάνω μου, καὶ νὰ βλασφημῶν τῶν Θεὸς ἀνάχωντα. οἱ δὲ εἶπον αὐτῶν, ἐκεῖνος ὁ Θεὸς τῶν ἐφώτισε νὰ κηρύξῃσι τῶν ἀλήθειαν· ὅτι ἐὰν δὲν ἦτον Θεὸς ἀληθῆς, δὲν ἔκαμνε τοιαῦτα θαυμάσια. λοιπὸν μὲν ἀμελήσῃς, ἀλλὰ δὲς μας καὶ τῶν ἄλλαις τιμωρίας ὅπῃ μελετῶν, νὰ ἰδῆς πῶς μᾶς λυτρᾶνει πάλιν ὑπὸ τῶν χεῖράς σου, ὡς Θεὸς παντοδυναμῶν. τότε ὁ Ἐπαρχος τῶν ἀνέβασεν εἰς τῶν κορυφῶν τῶν ὄρους. καὶ πρῶτον μὲν ἐκατάκοψε τῶν σάρκας αὐτῶν, καὶ τῶν κόκκαλα (φεῦ) ἐσύριψεν, ἔπειτα τῶν ἔβαλεν εἰς δύο σάκκους, καὶ δύνωντας εἰς αὐτῶν λίθους μεγάλους, τῶν ἔρριξεν ὑπὸ τῶν κορυφῶν τῶν ὄρους εἰς τὸν κατήφορον, καὶ ἐκατέβαιναν οἱ σάκκοι κατακτυπῶντες εἰς τῶν λίθους, ἕως ἔπεσαν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ὄλοι ἐνόμισαν ὅτι ἀπέθανον οἱ μάρτυρες. οἱ δὲ φιλομάρτυρες ὑπῆγαν ὑπὸ ἄλλο μέρος, καὶ ἐσέκοντο εἰς τὸν αἰγιαλὸν ἐνδεχομένη, μήπως καὶ τῶν εὐγάλην ἢ θαλάσσια. λοιπὸν ἀφ' ἔπερασεν ἄρα πολλῇ, βλέπῃσι τῶν σάκκους πῶς ἀνέβησαν ὑπὸ τὸν βυθὸν, καὶ ἐπλεον εἰς τῶν ὕδατα, καὶ σεβαίνοντες εἰς μίαν βάρκα ἐπήρασι τῶν σάκκους, καὶ ἀνοίξαντες αὐτῶν, βλέπῃσι (ὡς πῶς ἀφάτῃσι Χριστὸν βασιλεῦ καὶ ὑπορρήτῃ δυνάμεως) ζωντανῶν τῶν Ἀγίους, καὶ δὲν εἶχασιν ἐδὲ μικρὸν σημεῖον πληγῆς ἐπάνω τῶν. ἦλθε δὲ καὶ φῶς εἰς αὐτῶν ὑπὸ τῶν ἕρανῶν τὸ μεσόνυκτον, καὶ Ἄγιοι Ἄγγελοι τῶν ἐπῆραν ὑπὸ τῶν χεῖρας, καὶ εὐχαριστεῖ τῶν εἰς τῶν γῆν, τῶν ἔδωσαν βοσφῶν ἕρανιον, καὶ φαγόντες ἐδωμάμασαν, καὶ τῶν ἐσερέωσαν οἱ Ἄγγελοι, καὶ ἐγέναν ἰχυροτεροὶ πρῶτα τὸ πρῶτον καὶ δυνατώτεροι, καὶ παρῶντες εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, ἐδιηγῶντο τοῖς πιστοῖς τῶν Θεὸν τῶν θαυμάσια. περιπατῶντες δὲ εἰς τῶν ὁδὸν εὐρον δύο τυφλῶν εἰς μίαν καμάραν, καὶ σῶα ὅπῃ ἦτον μαρμαρῆν ἢ χέρα τῶν, καὶ ἄλλον πελείως παρῶτον, εἰς τῶν ὁποῖους προσεγγίσαντες τῶν χεῖρας οἱ Μάρτυρες, ἐθεραπεύρατον, εἰς τῶν ὁποῖους ἐξῆγον. καὶ ἐμόνον αὐτοῖ, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὅπῃ ἐπισῶν χωρὶς κόπον καὶ ἐξῆγον. καὶ ἐμόνον αὐτοῖ, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὅπῃ εἶχασιν θαφῶν ἀδελφείας ἰαφεύθησαν. ταῦτα μαθὼν ὁ Ἐπαρχος ἐγνώρισεν, ὅτι ἐμόνον αὐτῶν δὲν ἐδύετο νὰ θανατώσῃ, ἀλλὰ καὶ ἐζημιῶναι πολλοὶ ἄλλους, ὅπῃ ἐπίσῶν τῶν Χριστῶν, βλέποντες τοιαῦτα θαυμάσια. λοιπὸν ἐβίβη πρὸς τὸν Μαξιμιανὸν ρεάμματα, νὰ κάμῃ εἰς τῶν Ἀγίους ὡς βεβίβηται. ὁ ὁποῖος βλέπωντας πόσα κολασίγια ἔλαβον, καὶ δὲν ὑπὸ θανάτου, εἰδείλιασε

λίασε νὰ τὸς ἐπιχειρῆσῃ, ἀλλὰ νὰ μὴ καταχειρῶσθῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ὕψερρον· ἀλλὰ ἐξαλείψῃ, νὰ τὸς στείλῃ εἰς τὸν Ἡγεμόνα τῆς Ἀγκύρας, Κρετίμιον ὀνόματι, νὰ τὸς θανατώσῃ ἐκεῖνος εἰς αὐτῶν τῶν χώρων τῶ Κλήμητος. ταῦτο δὲ ἦτον οἰκονομία Θεοῦ καὶ φρόνιμα, νὰ ὑπάγῃ πάλιν ὁ Θεῖος Κλήμης εἰς τὴν πατρίδα τῶ, ἀφ' ἧ ἐπέρασε πόσει γῆν καὶ θάλασσαν, καθὼς αὐτὸς ἠύχετο, ὡς ἄνωθεν εἶρηται. ὅταν ἔν ἔσθασιν εἰς τὴν χώραν τῶ, δι' ἡμετέρας τὸν Θεὸν μετὰ φαιδρότητα, λέγοντας. δόξα σοι Χριστὲ ὁ Θεός, ὅτι ἐπήκουσες τῆς δεήσεώς μας, καὶ μὴ ἤφερες εἰς τὴν πατρίδα μας μετὰ καλῶν προσηλῶν μετὰ τὸν σωτήρα Ἀγαθάγγελον. μὴ τινὰς ἡμέρας καθύστας εἰς τὸ κελύκειον ὁ Κρετίμιος, ἤφεραν τὸς Ἁγίους, καὶ παρῶν μὴ ἐδοκίμασε μετὰ κολακείας ὁ ὀδύλιος, ἐγκωμιάζωντας τὸν ἱερόν Κλήμητα, καὶ σπυριζόντας τὸν ὡς φρόνιμον. ἔπειτα ὅταν εἶδε πῶς οἱ ἅγιοι ἐνέμπαζον τὰ εἶδωλα, καὶ ἔλεγον ὅτι εἶχασιν ἀπὸ χαρῶν τῶν κολακῆσι, ἐθυμώθη περὶ αὐτῶν ὁ ἀλιπίσιος, λέγοντας. ἐπειδὴ εἰς τὰς τιμωρίας χαίρεσθε, ἐγὼ νὰ σᾶς φιλοτιμήσω καποδαίμονες. ἐπύρωσεν ἔν ἑα σίδηρον τόσον, ὅπερ ἑαπινθροβόλα ὑπὸ πᾶσαν μερῶν, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὰς μαχάλας τῶ Κλήμητος, ἔπειτα καὶ εἰς τὰς πλοῦρας, δύναντας δυνάτε τὸς ἀγκωνάσ τῶ, ἀλλὰ νὰ χροικῶν τὸν πόνον χειρότερα, καὶ καρφώνοντας εἰς τὴν γῆν ἑα ξύλον σφρόν, ἐδεδου εἰς αὐτὸ τὸν Κλήμητα, τὸν δὲ Ἀγαθάγγελον ἐκρέμασαν, καὶ σέκοιτες τειχῶν οἱ δῆμιοι, ἐκαταξέχον τὰς πλοῦρας καὶ μισία τῶ. καὶ ἐμπαίζον αὐτῶ ὁ Ἄρχων, τὸς ἠράτα ἐὰν ἐχροικῶσαν τὸν πόνον τῆς βασάνε.

Ὁ δὲ Κλήμης ἀπεκείνατο. ὅσον ὁ ἕξ ἀνδραποσ φθείρεται, τόσον ἀνακαίνεταί ἡ ψυχὴ ἔσωθεν. ὁ δὲ τύραννος φιλονεικῶντας νὰ νικήσῃ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ὑπομονῆς μετὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς κολάσεως, ἐπύρωσε περὶ αὐτῶ σιδῆρον περικεφαλαίαν, καὶ ὅταν ἔγινον ὀλοκόκκινη, τὴν ἔβαλεν εἰς τὴν κεφαλὴν τῶ μάρτυρος, καὶ αὐτὸς εὐχόμενος ὁ καπνὸς ὑπὸ τὸ σῶμα, τὴν μύτην, καὶ ὡς τὰ ἅγια, ὅτι βαρέως ἐσείαζε, ζήτησας ὑπὸ τὸν Θεὸν βοήθειαν, καὶ τότε ἐψυχαίνθη ὁ σίδηρος, καὶ ἐκεῖνοι ὅπερ ἐξέχον τὸν Ἀγαθάγγελον ἐκράδηνσαν. ταῦτα ἰδὼν ἐτρόμαξε καὶ ὁ τύραννος, τὴν ὑπομονὴν αὐτῶ θανατοῦστος, καὶ ἀποσείασε νὰ τὸς φυλακίσεν. ἡ δὲ σοφὴ Σοφία ἡ ψυχομαύνα τῶ Κλήμητος βλέπασα τῶτον μὴ ποσῆτας χρόνος ἀελεπίσως, ἠγαλλιῶσατο, καὶ παρῶσα τὴν νύκτα κρυφὰ εἰς τὸ δεσμοπέδιον, ἐνηγαλίδθη τὸν Ἅγιον δακρυρροῦσα, καὶ καταφιλέσασα τὸ σῶμα, τὸς ὀφθαλμῶν, τὰς χεῖρας, καὶ ὅλα τὰ μέλη τῶ, τὸν ἠρώτα πῶς ἐπέρασεν εἰς τὴν ξενιτείαν, καὶ πῶς ἠγωνίδθη, καὶ τίς ἦτον σιμοδίτης αὐτῶ, καὶ σωτήρας; ὁ δὲ Ἅγιος τῆς εἶπεν ὅτι ἀρχὴς τὴν ὑπόθεσιν, καὶ αὐτὴ τὸς ἐπιμελίδθη ἐπιμελῶς, ἐπληρωσας πληγᾶστας, ἔβαλε βότανα καὶ μανδύλια, καὶ τὸς ἔφερε τροφᾶς ὅσας ἠθέλων. ὁ δὲ Κρετίμιος ἐσυλλογίζετο τί νὰ κάμῃ τὸς μάρτυρας. ἐγνώρισεν ὅτι δὴν δυνάται νὰ τὸς νικήσῃ, καὶ τὸς ἐσεῖλον εἰς τὸν Βικᾶλιον τῶ Ἀμισιωῶν, ὀνόματι Δομετιανόν. ἠκολούθει δὲ καὶ ἡ φιλόπαις, καὶ εἰλομάρτυς Σοφία μετὰ ὅλα τὰ παιδία ὅπερ ὁ Κλήμης ἐβάπτισεν ἑαυτῶν, ὡς ἄνωθεν εἶρηται. φεῖ τῶ ὁποῖων ἀπέφερον εἰς τὸν Βασιλέα Μαξιμιανόν. ὅς τις ἐπαρῶσαζε, ἐὰν θέλῃσεν νὰ ξεχωρίσεν ὑπὸ τὸν Κλήμητα, νὰ τὰ ἀφῆνεν νὰ πηλῶν ὅπερ θέλῃσιν. εἰ δὲ καὶ δὴν σέρεσεν, νὰ κόψῃν τὸν κείνων τὸς κεφαλᾶς. οἱ γὰρ Στρατιῶται ἐκοπίασαν πολλὰ νὰ τὰ ξεχωρίσεν ἑαυτῶν, καὶ δὴν ἐδωκῆσαν. ὅτι ἐπιπτον καὶ γῆς, καὶ ἐκρατέσαν δυνάτε τῶ

πόδας τῷ Κλήμης, καὶ δὲν ἔξεκολλῆσαν ἀπ' ἐκεῖ, ἕως ἔτι ἔκοψαν τὰς κεφαλὰς τες. καὶ ἔτις ἐδείξαν ἀκραιβῶς, ὅτι τὸτο ἦτον ὄντως δῶρημα τέλειον τῆς καλῆς τε γνώμης καὶ ἀγαθῆς προαιρέσεως, καταβαῖνον ἀνωθεν ἐκ τῷ Πατρὸς τῷ φωτῶν, καὶ τὸν Θεῖον Γάκωβον. ἔμειναν ἔν τῶ ἀγια σώματα τῶ παιδῶν εἰς εἷα κάμπον. ἡ δὲ καλὴ Σοφία ἐπῆρε συγχάρησιν διὰ τῆς Ἀγίας νὰ ἀπομείνῃ ἐκεῖ νὰ τὰ ἐπιφιάσῃ, ἔπειτα νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτῆς πάλιν ὑπερα. ἤφεραν ἔν τῆς Ἀγίας εἰς τὸν Βικάριον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐσωτύχεν ὁ Κλήμης πρὸς τῆς αἰωνίᾳ ζωῆς σοφώτατα, δοκιμάζοντας μήπως καὶ φέρετον εἰς μετανοίαν, νὰ πισύσῃ εἰς τὸν Χριστόν. ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν πτε ἐσυλλογίζετο. καὶ προσάσει νὰ φυλακώσεν τὸν εἷα, ἔξ νὰ ἐξετάσῃ εἷα πρὸς εἷα, νὰ τῆς νικῆ δικολώτερα, καθῶς ἐνόμιζεν. ἀλλὰ δὲν ἐδωμήθη ὁ μάταιος.

Ὁ Θεὸς γεμίσας εἷα λακκον μεγάλον ἀσβέσω ἄσβυτον, τῆς ἔχασε μέσα, βαίνοντας Στρατιώτας νὰ τῆς φυλάγην, ἔξ νὰ μήπως κλέψωσιν. ὁ δὲ Θεὸς ἐφύλαξε καὶ αὐτῆς ἀβλαβεῖς ὡς πάλαι τῆς βεῖς παιδας διέσωσεν εἰς τῷ Χαλδαϊκῷ κάμπον. ἦτον δὲ ὦρα δευτέρα, ἡμέρα φθαστικῆ, ὅταν τῆς ἔβαλαν. καὶ ὅταν ἐνύκτωσεν ἤλθεν διὰ τῆς ἑρινῆς φῶς λαμπρότιον, καὶ περὲλαμπεν ἐκεῖνον τὸν τόπον ὄλιω τῷ νύκτα, καὶ καρπὸς τῆς θαύματι ἠκολούθησεν. ὅτι δύο διὰ τῆς φύλακας Φάγγων καὶ Εὐκαρπος τὰ ονόματα, ἰδόντες τὸ φῶς, ἐπῆδησαν εἰς τῷ ἄσβεστον, τὸν Χριστόν ἐπικαλέμενοι, καὶ τὸ πρῶν νομίζοντας ὁ νεκρὸς τῷ ψυχῷ Βικάριος ὅτι ἀπέθανον, ἐπρόσασε νὰ δυάλεν τὰ λείψανα, οἱ δὲ ἰδόντες καὶ τῆς τεσσάρων σώας καὶ υγιεῖς, ἔξεπλάγησαν, καὶ τὸ ἀνήγειραν εἰς τὸν τύραννον. ὅς τις ἐπρόσασε νὰ παλινώσεν τῆς δύο Στρατιώτας, καὶ ἔτις ἐδέχθησαν οἱ μακάριοι τῆ μαρτυρεῖς τὸν Στέφανον. τῆς δὲ ἁγίης ἐδερναν μὲ ράβδια ὄλον τὸ σώμα τες, ἕως ἔτι ἐσωτύχεν ὄλατες τὰ κόκκαλα. ἐτι δὲ καὶ δύο λεία διὰ τῷ ράχλι τες εὐγαλα, καὶ τότε πυρῶσαντες δύο σιδιρῶ σρώματα, τῆς ἀπλωσαν ἐπάνω, βαίνοντας ὑποκάτω κάρβυνα πολλὰ ἀναμμένα, καὶ χυῖοντες πίσσαν, καὶ τιᾶφι, καὶ ἔλαιον ἀνωθεν, καὶ τόσον ἦτον πρὸς τῆς πῦρ, ὅπῃ ὄλοι ἐνόμισαν πῶς ἀπέθανον. ὁμοίως καὶ ὁ Βικάριος βλέπωντας τῆς πῶς δὲν ἐσάλδον, ἀλλὰ ἦσαν κλεισιμῆρα τὰ ὀμμάτια τες, ἐπρόσασε τῆς ὑπρέτας νὰ σβύσεν τὸ πῦρ, νὰ ρήξεν εἰς τὸν ποταμὸν τὰ λείψανα. ἐκεῖνοι δὲ ἐκοιμῆντο ὑπνον τινὰ γλυκῷ καὶ θαυμάσιον. καὶ εἰς τὸν ὑπνον ἤλθεν ὁ ἀγανοθέτης Χριστὸς μὲ πλῆθος ἁγίων Ἀγγέλων, καὶ λέγει τες· μὴ φοβεῖσθε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι εἰς τῷ συνοδίαν σας.

Ὁ μὲν ἔν ἁγιοὶ ἐξύπνησαν, καὶ ἐδιηγᾶτο εἷας τῆ ἄλλῃ τῷ ὄρασιν, ὡσπερ νὰ ἦσαν εἰς ὄροσερὰ χορτιάεια, καὶ ὄχι εἰς φλόγα πυρὸς κοιτόμενοι. ὁ δὲ Δομέτιος ἰδὼν αὐτῆς φθαστικῶς καὶ τῆς πυρὸς κρυβύσαντας, ἀπελπίσθη τελείως. καὶ μὲν ἰξέρωντας πλέον ποῖαν ἄλλῃ παιδίσειν νὰ τῆς δώσῃ, τῆς ἔσειλεν εἰς τὸν Μαξιμιανόν. ὅς τις ἦρχετο τότε διὰ τῷ Ταρσὸν ἐκεῖ εἰς τῷ Ἀγκυραν. καθῶς ἔν ὑπήρην εἰς τὸν δρόμον, ἦτον καύσις πολλή, καὶ ὁ τόπος ξηρὸς, καὶ ἀνυδρὸς, καὶ ἔ μόνον οἱ Ἅγιοι, ἀλλὰ καὶ οἱ στρατιῶται, καὶ ἄλλοι πολλοὶ συνοδοιπόροι ἐκινδύωδον διὰ τῷ δίψαν εἰς θάνατον. ὅθεν οἱ ἁγιοὶ κλίναντες τῷ καρδίαν, καὶ τὰ λόματα ἔλεγον. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅπῃ ἐπρόσασε πάλαι τῷ θάλασσαν, καὶ ἐχρίσθη εἰς δύο, καὶ τῷ σκληρῶν πέτρων, καὶ εὐγαλον ὕδωρ, αὐτὸς καὶ πᾶρα προσάσει νὰ εὐγῆ νερόν εἰς τῆς τῶν

τὸν αὐδρον τόπον, νὰ θεραπεύσωμεν τὴν ἀμεῖρον δίψαν, ὅτι ὅσα θέλει κάμνεις ὡς παντοδύναμος. ταῦτα εἰπόντες μὲ θερμὰ δάκρυα ἐβόησεν ὕδωρ (ὡ τῆ θαύματος) ὅτῳ τὴν ξηρὰν γλῶσκήν, καθαρὸν, καὶ γλυκύτατον, καὶ πίνοντες ὅλοι νύφραίνθησαν. αὐτὴ ἡ φήμη ἠκάνθη εἰς τὰ περὶ χώρα, καὶ ἔφερνον ἀρρώστους, καὶ ἰαζέοντο ὄχι μὲ χορτάκια, ἢ ἄλλα φάρμακα, ἀλλὰ μόνον ἐγγίζοντες τὰς χεῖρας εἰς τὰς ἀδυναμίας οἱ ἅγιοι. ὁ δὲ μακαριώτατος Κλήμης εἶχε τότε τὴν δίψαν νὰ πάσῃ ἡ τὸν Χεῖσον καὶ ἄλλα βάσανα, ὅπῃ δὲν ἐχάρτασε μὲ τὰ περασιμῖα, ἀλλὰ πάλιν ἐδέετο νὰ κολάζεται ὅλον τὸν καιρὸν τῆς ζωῆς τῆς, καὶ ἔλεγε ταῦτα πρὸς Κύριον. Δέσποτα Θεέ μόνε βασιλεῦ τῆς αἰώνων, μή με πάρῃς ἀκόμι εἰς τὸ μέσον τῆς ἡμερῶν με. ἀλλὰ κάμε με τὴν χάριν ταύτῃ, νὰ πάσῃ ὅλῳ με τὴν ζωὴν ἡ τὴν ἀγάπῃ σου. κολάσῃς, ἕως νὰ σὲ θυσιάσω ὅλα τὰ μέλη μου, ἡ νὰ τὰ ὑπολαύσω πάλιν λαμπαρότερα.

Ταῦτα ἐχόμενος ἤκουσε φωνὴν ἀνωθεν λέγουσαν· εἶτι ἐξήτισες Κλήμι, ἔχετο. λοιπὸν δυναμῶνε, καὶ ἔραξε ἀνδρείως τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως, ὅτι ὁλος ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς σου θέλει τελειώσει μὲ μαρτύριον, ὅστις εἶναι χρόνος καὶ μετ' ἐκείνης ὅπῃ ἠθλήσῃς ἕως τὴν σήμερον. ἀπελθόντες ἐν εἰς τὴν Ταρσὸν, ἐπαρεσάθησαν εἰς τὸν Βασιλέα, ὅστις τὰς ἐκολάκευεν ὡρὰν πολλὴν νὰ τὰς θασρέψῃ, καὶ διελέγετο ὁ ἅγιος Κλήμης μετ' αὐτῶν χαρὴς δειλείαν, ἢ φόβον τινα, ἐλέγχωντας τὴν ἀσέβειαν αὐτῶν. ὅθεν ἐσβέδη ὅτῳ τὸν θυμὸν ἡ φωνή τῆς, καὶ πρὸς ἀπει νὰ ἄψιν κάμνον δυνατώτερα πρὸς τὴν Χαλδαϊκῇ. εἰς τὴν ὁποίαν ἔρριψαν αὐτὰς, καὶ πάντες ἐνόμισαν, ὅτι παρὰ τοῦ ἐξεψύχισαν. ὅτι μόνον ἀπ' ἐξω νὰ κινῆται τινὰς, ἢ τὸν φόβος καὶ ἔσμος καὶ ἀλήθειαν. εἰς τὴν ὁποίαν τὰς ἀθήσαν ἕνα μερόνικτον, ἡ νὰ μὴ μείνῃ ἔτε καὶ κόκκαλον. ἀλλὰ ἡ θεία χάρις τὰς ἐδρόσιζεν, ὡς περὶ τὰς ἑῖς Παῦδας, καὶ ἀβλαβεῖς διεφύλαξεν. ἀπέξω δὲ ἠκούετο ἡχος ἐορταζόντων, καὶ διαδία θαυμάσιος. τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἀπ' ἐξω ἐσβυσεν ἡ φλόγα· ὑπῆρχε ὁ Βασιλεὺς νὰ ἰδῇ, καὶ βλέπει τους (ὡ τῆς μεγίστης τερατογῆματος) προσδχομῆρας, καὶ δὲν ἐκάθη καὶ μία ὅτῳ τὰς τείχας τὰς, καὶ ἀγαυόντες τὰς ἐξω, εἶπον αὐτοῖς ὁ ἀνόητος· εἰπέτε μου ἀποκαλῶσας, ποίας μαντείας ἐκάμετε, καὶ δὲν σας ἔκανον ἡ σὶα ὀλόπελα; οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· ἡμεῖς δὲν ἰξέρομεν μαγείας, ἀλλὰ ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ὅπῃ προσκυνῶμεν, ἐκκοιᾶζει τὰ σοιχεῖα, καὶ ὅλα τὰ ὑπακῶσι. τότε πάλιν ἐπρόσαξε νὰ τὰς δέσῃν ὅτῳ τὰς πέδας, νὰ τὰς ἐβίβῃ ὅλῳ τὴν πόλιν, νὰ τὰς ἀπαράσῃν ἕως βιαιῶς νὰ ξεψυχήσῃσιν. ἀλλὰ πάλιν καὶ αὐτὸ αὐτὸν ἐξημίωσεν μάλιτα, ὅτι ὅσοι εἶδασιν τὸ ῥηθὲν τῆς φλογὸς θαυμάσιον, βλέποντες πάλιν αὐτὰς ἔτι συρομῆρας καὶ ἀπαρκομῆρας, καὶ νὰ μὴν ὅτῳ τὰς σιν. ὅπῃ σάσαν εἰς τὸν Χεῖσον, ἐγνωρίσαντες τὴν πολλὴν αὐτῶν καὶ ἀνυπερβλήτων δύναμιν. ὅτῳ τὰς ἐν ὁ Μαξιμιανὸς, καὶ μὴν ἰξέρωντας πλέον τί νὰ κάμη, τὰς ἐκατάκειν νὰ μείνῃν εἰς σκοτεινὴν φυλακὴν χρόνος τεσσαρας, μή πως καὶ βαρεθοῦν τὴν πολλὴν στενοχωρίαν τῆς τόπῃ καὶ κάκωσιν τόσον καιρὸν, νὰ τὰς ὑπακῶσιν. ἀλλ' ἐβόηθη ὁ μάταιος, ὅτι ὁ πόθος πρὸς τὸν Χεῖσον, καὶ ἡ ἐλπίς τῆς μελλόντων ὑπολαύσεων τὰς ἐκάμνε καὶ ἐχαίροντο εἰς τὴν φυλακῇ, ὡς περὶ νὰ ἴσῃν εἰς πλέσιον καὶ φωτεινὸν παλάτιον. ταῦτα μαθὼν ὁ Βασιλεὺς, ἀμέλα, καὶ δὲν εἶχε πλέον προθυμίαν νὰ τὰς παιδεύῃ, ἰξέρωντας τὴν προθυμίαν τὰς, καὶ

ἐκαμάθη πῶς δὲ ἦσαν ἄξιοι ὡς ἀπόστολοι νὰ τὴν ἰδῶσι. μόνον ζήτησε καὶ ἦν ὡς ἀπόστολος τῶν ἡμερῶν σκληρότερον τῶν ἄλλων, Σακερδῶν ὀνόματι.

Ὅστις ἐδυνάτωσε πολλὰς Χριστιανὰς μετὰ δεινὰ κολασήρια. πῶτον ἐπρόταξεν ὁ Τύραννος τὰς Μάρτυρας, τὰς ὁποίας τὸς ἤφεραν εἰς τὸ κρηπίον, καὶ τὰς ἐδοκίμασε μετὰ ἄφρονα λόγια, ποτὲ μὲν φοβερίζων, ποτὲ δὲ κολακίζων, καὶ συρραλλίζωντας. καὶ ἰδὼν, ὅτι δὲν ἐπαροκοπτε μετὰ λόγια, τὰς ἐβασανίζε καὶ αὐτὰς, καθὼς καὶ οἱ πρότεροι Τύρανοι. καὶ τὸσον ἐκαταξέχισαν τὰς σάρκας τὰς, ὅπως ἐφαίνοντο οἱ ἄρμοι τῶν σφουδύλων, καὶ ὅλα τὰ ποικαλα. ἀλλὰ αὐτὴ μὲν ὑπὸ τῆς θείας χάριτος δυναμήμενοι ὑπέμεινον ἀνδρείως τὴν βασανὴν, καὶ ὑπήχθησαν εἰς τὴν φυλακὴν περιπατῆντες, καθὼς ἐπρόταξεν. αὐτὰς δὲ ἔπειτα τὴν λυτὴν καὶ ἐντροπλίαν, πῶς τὸν ἐνίκησαν, ἀλιγοθύμισε, καὶ τὸν ὑπήχθησαν συκατὸν εἰς τὸ παλάτιον. καθὼς δὲ ὑπήχθησαν εἰς τὴν φυλακὴν οἱ ἄγιοι, ἔτρεχαν οἱ πιστοὶ, καὶ ἐμάζωναν τὰς σάρκας αὐτῶν καὶ αἵματα, ὅπως ἐπιπῶν ὅτι πᾶσι τὰς, καὶ τὰ ἐφύλαγαν ὡς μέγα θησαυρὸν δι' ἀλλάθειαν. ἀφ' ἧ δὲ ἐκαμῆθη ὅσα τεχνάσματα, σοφίσματα, μαγανείας, καὶ μηχανήματα ἠθέλησεν ὁ Σακερδῶν, καὶ δὲν ἐδυνάτωσε τὴν νίκησιν, ἔμεινε κατηχυμῆτος, καὶ ἐξέλιπτος, καὶ τὸν ἐφώρπιαιζεν ὁ Μαξιμιανὸς μετὰ τὸς Ἄρχοντας· τότε τὸς ἡμερῶν, ὀνόματι Μαξιμος, εἶπε πρὸς τὸν Τύραννον. δός με τὰς ἐμὰς ὡς Βασιλεῦ, καὶ ἐλπίζω εἰς τὸς μεγάλους Θεοὺς, ἢ νὰ τὸς νικήσω, ἢ νὰ τὸς θανατώσω κακῶς τὰς κακὰς, καὶ μὴ μὲν περάζωσιν. ἐπῆρέ τὰς ἐν ὁ δέλιαιος Μαξιμος, ὅς τις ἦτον ὄγδατος Τύραννος, ὅτι ἄλλοι ἐπὶ τὰς ἐβασανίσαν πρότερον. πρῶτον μὲν ἐν ἐκαμάθῃ, πῶς ἦτον φίλος τὰς, καὶ τὰς ἔλεγε λόγια ἀγαπητικὰ ὁ δόλιος. καὶ μετὰ πολλὰς ἡμέρας ἐφανέρωσε τὴν αἰτίαν τῆς δολερᾶς ἐκείνης καὶ προσοικιμῆνης φιλίας, καὶ λέγει τὰς· νὰ ἰζύρετε φίλοι με, ὅτι οἱ ἀθάνατοι Θεοὶ σᾶς ἀγαπᾶσιν ὡς τέκνα τὰς, καθὼς με εἶπασιν εἰς τὸν ὕπνον μου, καὶ δὲν σὰς ὀργίθησιν, ὅτι ἰζύρω πῶς ἔχετε νὰ ἐπιστρέψετε πρὸς αὐτὰς ἕως ὕστερα. καὶ πάλιν σήμερον με εἶπον ὁ μέγας Διόνυσος, νὰ σᾶς ὑπάγω εἰς τὸν βασιλὸν καὶ τὴν προσοικιμήσει. λέγασιν πρὸς αὐτὸν οἱ ἄγιοι. ποῖον ποῖον Διόνυσον ἐνομάζεις εἰς τὸν βασιλὸν, τὸν χαλκῆν, ἢ τὸν λίθινον; εἰ δὲ λέγῃς τὸν λίθινον, ἰζύρω, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας τὸν βλέπεις τζαμισμῆρον, ἢ εἰς τὸν πῖχον μετὰ ἄλλης ὁμοίης λίθου κτισμῆρον, ἢ νὰ τὸν κάμην ἀσβέσω εἰς τὴν κάμινον. τὸν χαλκῆν πάλιν θέλεις ἰδεῖν, νὰ τὸν σφυροκοπήσῃ ὁ μάσoras νὰ τὸν κάμη τζακάλι, ἢ τήγωνον. ταῦτα ἀκούσας ἐδυνάτωσε ὁ Τύραννος, καὶ ξεχιζωντας τὴν σκέπῃν τὴν πλάσῃ προσώπῃ, ἀνακαλύπτει καὶ φανεράνει τὸν ἐσω Μαξιμιον, καὶ προστάσει νὰ καρφώσῃ εἰς τὴν γλῶσσαν σέβλαις μεροταῖς καὶ μαχαίρας ἀνάποδα. ἦγεν νὰ εἶναι ἐπάνω ἢ μύταις ἀποκοιμηταῖς καλωτάτα. ἐπᾶν εἰς ταῖς ὁποίαις ἀπλώσαντες τὸν μακάριον Κλήμην ἀπόστολα, τὸν ἔδερναν εἰς τὴν κοιλίαν δυνατὰ μετὰ ξύλα χοντρά, καὶ νὰ βαρεῖν νὰ καθίζεν ἢ σέβλαις βαδύτερα εἰς τὴν ράχιν τὰς. τὴν δὲ Ἀγαθαγγέλε εἶχσαν εἰς τὴν κεφαλῇ βρασὸν μάλυβδον. ἀλλὰ πάλιν ὁ Κύριος τὰς ἐδυνάμωνε, καὶ ὑπέμειναν ἀνδρείως καὶ αὐτῇ ὡς καὶ τὰ πρότερα. ἔξαιρέτως δὲ ἐθαυμάζοντο οἱ Ἑβραῖοι καὶ τὸν ἄγιον Κλήμην, πῶς δὲν ἔπῳθανεν, ὅπως ἦσαν ἢ σέβλαις καρφωμῆταις εἰς τὴν καρδίαν καὶ εἰς ὅλον τὸ σῶμα τὰς. τέλος πάντων τὸν εὐγαλιαν ὑπὸ τὴν βασανὴν, καὶ ἦτον ὡσὼν εἷα ῥέχον κατατροπημῆρον καὶ ξεχισμῆρον ἀπὸ νὰ εἶ μερὸς ὅπως

ὅπῃ μόνον μὲ τὴν φωνὴν ἐγνωρίζετο πᾶς ἔζη, ὁ ὁποῖος εἶπε πρὸς τὸν Ἐλλήνας. ἐγνωρίζετε καὶ πόρα πᾶς εἶναι ὁ Θεὸς ὅπῃ προσκυῶναι Παναγίας, καὶ καταιχύνει τὰς ἐπιβλασσίας, μὴ ἀφίνοντας τὴν ψυχὴν μου, νὰ εὖρη δὲ τὸ σῶματός. ἀπελπίθεὶς ἐν τελείῳ ὁ Μάξιμος, καὶ μὴ ἐξόρου-ετας τὴν νὰ κάμη, τὸ ἀγγέειλε πρὸς τὸν βασιλέα. ὅς τις ὁμοίως μὴ ἔχον-τας πλέον ἐλπίδα τινὰ εἰς αὐτὸς, ἐφορᾶξε νὰ τὸς κρατῶν φυλακαμῆρας, ἕως νὰ ἀποθάνωσιν. ἔπειτα ὅταν εἶδαν καὶ ἐπέραςε πολὺς καιρὸς, καὶ δὲν ἀπόθωναν, τὸς ἐπῆρον εἰς Ἀρχὸν δεινὸς, ὀνόματι Ἀφροδίσιος, καὶ κάμνει πλεσίαν βίαζεσαν, καὶ τὸς ἐφορᾶλεσε νὰ τὸς φιλόση, καὶ νὰ πάρην τέ-χα δὲ τὸς πρῶτον βασιλέως ὀλίγω ἀέσιν.

Ἀμὴ αὐτοὶ δὲν ἐπῆρασιν, ἀλλὰ εἶπον αὐτῶν, ἡμεῖς βόγομῶν ἄρτον· ἐρά-νιον, τὸν ὁποῖον ὅς τις τὸν φάγη, δὲν πεινᾷ πάποτε. ὅθεν ὀργισθεὶς ὁ ἄφρων Ἀφροδίσιος, πᾶς δὲν ἐκαταδέχθησαν τὴν φιλίαν τε, ἔδεσαν αὐτὸς εἰς δύο λίθους μύλα μεγάλης, καὶ σύροντες τὸς ὄλλω τὴν χώραν, τὸς ἐλιθοβόλων οἱ τῶν λίθων αἰαδιπότεροι. οἱ δὲ θηναῖοι Μάρτυρες ἀχαρείως ὑπέμνηον τὰ λυ-πιρὰ μὲ καρτερίαν θουμάσιον, καὶ τὴν ὁποῖαν ἐπίσδωσαν εἰς τὸν Χριστὸν πολλοὶ Ἐλλήνες. κινηθεὶς ἐν δὲ τὸς Ἀγίας ὁ ἀφρονέστατος Ἀφροδίσιος, τὸ ἀγγέειλε πρὸς τὸν Βασιλέα. ὁ ὁποῖος ἐγραφεν ἀπόφασιν νὰ τὸς κλείσεν εἰς μίαν σκοτεινὴν φυλακὴν, νὰ μείνῃ ἀεπιμέλητοι, καὶ ἄσιτοι. ἕως νὰ ἐπιλυχίωσιν δὲ τὴν πείναν, καὶ πολλὴν κακοπάθειαν. τὸτο δὲ ἦτον οἰκονομία Θεοῦ, καὶ νὰ περάσαν χρόνοι, νὰ ἤρην σωσοὶ κή. καθὼς τὸ εἶπεν αὐτὸς ὁ Κύριος, ὅταν τὸν ἐπαρκαλέσεν ὁ Ἅγιος Κλήμης, νὰ πάθῃ πολλὰ κολασήγια. αὐτοὶ μὲν ἐν ἑκαμῶν κελεισμῶν ὀλίγω καιρὸν, καὶ δὲν μὲν ἀνθρωπίνω δυνάμιν ἀεπιμέλητοι, ὑπὸ Θεοῦ. θέρμηροι, καὶ παραδόξως βροφίμηροι, πολλοὶ δὲ ἄλ-λοι ἀσεβεῖς ἐμαρτύρησαν ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας ὅπῃ ἦσαν αὐτοὶ φυλακαμῆροι. ὅταν δὲν ἐπέραςαν χρόνοι πολλοὶ, καὶ εἶδαν οἱ φύλακες πᾶς δὲν ἀπόθωναν οἱ Μάρτυρες, ἐβαρέθησαν νὰ τὸς φυλάγην, καὶ ἀφέρασαν πρὸς τὸν Βασιλέα τὴν ὑποθεσίν. ὁ ὁποῖος ἐδυμάθη τόσο, ὅπῃ ὑβερίζε τὸς Θεούς τε, πᾶς δὲν ἐδύ-νοντο νὰ θανατώσεν δύο τὸς ἐχθρὸς, ὅπῃ τὸς ἐμάχοντο. ἔπειτα ἠρώτησεν, δὲν ποῖαν χώραν ἦσαν οἱ Μάρτυρες; καὶ τὸ εἶπον, ὅτι δὲν τὴν Ἀγκυραν· ὅθεν ἐσεῖλεν αὐτὸς πάλιν ἐκεῖ, γραφοντας πρὸς τὸν Ἡγεμόνα Λέβιον. νὰ τὸς θανατώσῃ. ἔτω γινώσκεται Κύριος κείματα ποιῶν, καὶ ἐσεῖλε πάλιν ἕως τὸ ὑ-σερον τὸς Ἀγίας εἰς τὴν πατρίδα, ἀφ' ἧς ἐπέραςαν τόσες κινδύνως εἰς ἀμφό-ρους πόλεις καὶ χώρας, νὰ λάβην εἰς τὴν ἰδίω γλῶ τὸν ποθέμῶν θάνατον. μισθόντες ἐν δὲ τὴν Ταρσὸν, ὑπῆγαν εἰς τὴν Ἀγκυραν ἀγαλλομήροι. ὁ δὲ Ἡγεμὼν τὸς ἐφυλάκωσε, δεινῶντας καθ' ἑα εἰς ξύλον μὲ ἑα λίθον με-γάλον, νὰ μὴ διαέται νὰ σαλεύσῃ κωσνάς τὸς. ἔπειτα ἐδοκίμασε πρῶτον μὲ κολακείαις νὰ πλωέσῃ τὸν Ἀγαθάγγελον, ἀλλὰ εἰς μάτῳ ἐκοπίαζεν ὁ ἀνόη-τος. ὅτι ὁ Ἅγιος τὸν ἤλεγε μὲ πολλὴν παρρησίαν, ὑβερίζοντας τὰ ἔδαλα, καθὼς ἔφερον. ὅθεν ἐγνωρίσας τὴν ἀμετάθετον γνώμην τε, ἐπύρωσε πε-ρόνας σιδηρᾶς, ἦγεν καρφία μεγάλα, καὶ τὰ ἐμπήσεν εἰς τὰ ὀπίτα.

Καὶ καθὼς ἐπέραςαν εἰς τὸν μυσλόν τε, τὸ ἦλθε μεγάλη σκόπησις, καὶ κα-πνὸς εὖρην δὲ τὸ σῶμα, καὶ μύτῳ τε. καὶ μόνον δὲ ταῦτα τὰ κολασήγια τὸ ἑκαμῶν οἱ ἀκόλαστοι, ἀλλὰ καὶ τὸς πλοῦράς τε ἑκαίον μὲ λαμπάδας. τὰς

ὅποιας ὀδυίας ὑπέμεινε θανάτως, καὶ ἐπικαλέμενος τὸν Κύριον εἰς βοήθειαν ἔλεγε. Δέσποτα Ἰησοῦ Χριστέ, μὴ στερήσῃς με τῆς μακαρίας ἐκείνης τῆς ἀθανάτων ἀγαθῶν ἀπολαύσεως, ἀλλὰ διδάμωσόν με νὰ πελώσω τὸν δρόμον τῆς ὁμολογίας σου, νὰ μὲ σωμαθμύσῃς με τὸν δῆλόν σου Κλήμητα, καὶ τὴν ἀλλοθεν Μάρτυρα, ὅτι ἔλειψεν ἡ δυνάμις μου, μόνον εἰς ἐσένα ἡ ψυχὴ μου ἤλπισε. ταῦτα ὁ Ἅγιος κήρυξε, ὁ δὲ Θεὸς ἐπήκουσεν αὐτὸν τῶν δέησιν, καὶ ἔδωκεν ὁ Ἡγεμὼν κατ' αὐτὸν τῶν πεδύταιων ἀπόφασιν, ἐγνωρίζωντας, πῶς δεῖ εὐδύετο νὰ τὸν ἔσπερῃ. λοιπὸν ἐπῆγαν τὸν εἰς εἷνα τόπον, κρυπτὸν καλέμενον, καὶ ἔκοψαν τῶν κεφαλῶν τε τῆ ἐ. Νοεμβρίου Μηνός. ἡ δὲ μακαρία ψυχὴ ἀπῆλθεν εἰς τῶν ἑραίων ἀπολαύσιν, νὰ σωμαθμύσῃται μετ' τῆς Ἁγίας Ἀγγέλων αἰώνια. ἐμαρτύρησε δὲ ἰσὺ δύο Βασιλέων, καὶ Ἡγεμῶνων ἑπτὰ, ἦγεν Διοκλητιανῶ, Μαξιμιανῶ, Ἀρειππίνου, Κερκίε, Δομετίου, Σακερδῶνος, Μαξίμου, Ἀφροδισίε, καὶ Λεπίε. ἡ δὲ Θεοφιλῆς, καὶ Θεόσοφος Σοφία, ὅταν τὸν εἶδε πῶς ἐτελειώθη, ἐχάρη, καὶ ἐπῆρε τὸ ἅγιον Λείψανον, καὶ τὸ ἔκρυψεν εἰς τὸν κρυπτὸν τόπον ἐκεῖνον με πολλῶν δόλαβειαν. μαθὼν δὲ καὶ ὁ πολυάθλος Μάρτυρ Χριστὸς Κλήμης, τὴν σωμαθμύσῃ τε τῶν τελείωσιν, διχαρίσθησε πολλὰ πρὸ Θεῶν, πῶς ἐτέλεσε τὸν δρόμον τε ἅγια. ὁ γὰρ Ἡγεμὼν ἐπρόσθεσε νὰ τὴν δίδαν ἑκατὸν ραπίσματα κατ' ἡμέραν, ἑκατὸν πληγὰς εἰς τὸ σῶμα. ὅθεν καὶ ὁ λίθος ὅπῃ τὴν εἶχασιν δεμῆον, καὶ ὅλη ἡ γῆ ἐκοκκίνισεν ἀπὸ τῶν αἱμάτων. ὁ δὲ ὑπέμεινεν διχαριστῶντας τὸν Κύριον. τῶν νύκτα δὲ πάλιν ἦρχετο Ἅγιος Ἄγγελος με φῶς ἀμετρον καὶ τὸν ἐθεράπευεν. ἔτις ἔν ἐκαρτέρησεν ὁ Θεὸς Κλήμης εἰς τῶν φυλακῶν δεμῆος εἰς τὸν λίθον, καὶ τὸν ἔδερναν κατ' ἐκάστῃ ἡμέραν, ἕως ἔτελειώσωσιν οἱ κή. χρόνοι ἀπὸ τὸν καιρὸν ὅπῃ ἄρχισε τὸ μαρτύριον, καὶ τότε ἔλαβε καὶ τῶν σφαγῶν με τὸν τρόπον ἔστειλον. ἡ δὲ Θεοφιλῆς Σοφία εἶχε πόσον ἀμετρον νὰ ἰδῇ τὸν μακάριον Κλήμητα νὰ λειτουργήσῃ. ὅθεν μία νύκτα ὅπῃ ἦτον ἡ ἀνευρησία τῆς θείων Θεοφανείων, κινεμένη ἀπὸ θείον ζῆλον, ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τοιαύτῃ ἀδραγαθίαν ἢ πάσσημος. ἦγεν ἐπῆρσεν ὅλας τὰς ὑπηρετίας, καὶ δούλας τὰς, καὶ τὰ παῖδια, ὅπῃ ἔβλεπεν τῶν ψυχῶν τῆς ἀνέδρεφε, καὶ ὑπήγαγε τῶν νύκτα ἀνδρες, καὶ γυναῖκες κρυφὰ εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ λύσαντες τὸν Ἅγιον, τὸν εὐδύσε σολῶν δούκῃ ἢ Σοφία, καὶ τὴν ἔβαλε καὶ τὸ ἀμόφορον, καὶ ἐπῆγαν εἰς τῶν Ἐκκλησίαν με λαμπάδας καὶ θυμιάματα. ἐνεδύθη δὲ καὶ αὐτὴ ὁμοίως ἀσπρῶν σολῶν, διὰ νὰ φανερωθῇ τῶν ἑσῶθεν τῆς ψυχῆς φαιδρότητα, ὅπῃ εἶχε διὰ τὸ ψυχοπαῖδι τῆς Κλήμητα. ὁ ὅποιος ἐπρογνώρισε τῶν τελείωσιν τε, καὶ κρατῆστας με τῶν μίαν χεῖρα τὸ ἱερόν Εὐαγγέλιον, ὕψωσε τῶν ἄλλῃ, καὶ τὰς ὀφθαλμοὺς πρὸς Οὐρανόν, καὶ προσήνετο διὰ τῶν καὶ πνεῦμα ὑπέρτα, καὶ διὰ ὅλον τὸ ποίμνιον, καὶ διὰ ὅσας τὸν ἔβλεπον εὐορτάσει, νὰ τὰς δάσῃ ὁ Κύριος σωτηρίαν ψυχῆς, καὶ εἴτι ἄλλο ζητήσασιν εὐλογον. ταῦτα λέγων, ἐπέρασεν ἀνευρητῶντες ὅλην τῶν νύκτα διχόμηροι, ἔχοντες τὰς θύρας κλεισμένας ἐπιμελῶς. καὶ ἀφ' ἑ ὀξυμέρωσεν, ἐλείπεργησεν ὁ Ἅγιος, καὶ τὰς ἐκοινώησεν τὰ θεία μυστήρια. ἔπειτα ἔκαμε καὶ διδαχῶν θαυμασίον ὁ Θεὸς Κλήμης τὸ Κλήμα τῆς Χριστῆ, καὶ τὰς ἐπότισεν οἶνον θεολογίας γλυκύτατον. ἔπειτα βλέπωντας τὰς πῶς ἦσαν ἔμφοβοι, ἔπειτα ἦσαν, πῶς ἦρχοντο στρατιῶται νὰ τὰς φορεύσεν, ἐπροφήτευσεν τὰ μέλλοντα λέγωντας· μὴ φοβεῖσθε ἀδελφοί, ἀλλὰ ἔχετε θάρρος, ὅτι τινὰς, ἀπὸ λόγου

σας δὲν φανέεται, εἰμὴ μόνον ἐγὼ τῶν δωδεκάτην ἡμέραν, καὶ οὐα Διάκονοι, Χεισοφόρος, καὶ Χαρίτων καλέμφοι. ἔπειτα νὰ σβύσῃ ὁ θυμὸς τῶν Ἐβραίων, νὰ εἰρήνεύσῃ ὁ Κόσμος, νὰ κηρύττεται ὁ Χριστὸς εἰς ὅλα τὰ γῆρα, καὶ πόλεις, νὰ κλείσῃ οἱ βωμοὶ τῶν Ἐβραίων, νὰ φύγῃ ὅσοι προσκυνοῦσι τὰ εἰδωλα. τὸτο δὲ γίνεται εἰς ὀλίγον καιρὸν νὰ τὸ ἰδῶσι πολλοὶ ὑπὸ λόγῃ σας. πῦτα ἀροφιδύσας φανερά ὁ θαυμάσιος, ἐχάρη ἡ σοφὴ Σοφία, καὶ ἐσωάζε χήρας, καὶ ὄρφανὰ, καὶ τὰ ἔβρε, καὶ ἐπιμελεῖτο πλοσιοπάροχα. καὶ ὅταν ἦλθεν ἡ ὡρασμὴ ἡμέρα, ἦτον Κυριακὴ, καὶ λειτουργήσας ὁ Ἅγιος, τὰς ἐκοινώνησεν ὅλως. ἔπειτα ὅταν ἐκλινε τὸν αὐχένα εἰς τὴν ἀγίαν θάπεζαν, ἦλθεν εἰς Ἀρχων, ὀνόματι Ἀλέξανδρος, μὲ πλῆθος Σφρατιῶν, καὶ εἰσελθόντες ὀξείφης εἰς τὸν Ναὸν ἐπροσάξεν εἰς Σφρατιῶτῳ Ἀρχων καὶ κόπτει τὴν κεφαλὴν τῆ Ἀγία. τὴν δὲ Ἀρχωντὸν Προσφορὰν (ὡ τῆς μακροθυμίας σε Χριστὸ Βασιλεῦ) ἔρριψεν εἰς γλῶ, καὶ τὴν ἐκαταπάτησαν οἱ παρμῖαροι.

Οὕτω γεν ὁ μέγας Κλήμης εἶδε τὸ ποθῆμνον τέλος, καὶ ἔγινε θυσία ὁ θυτῆς τῆ Θεῶ ἀπορόδεκτος. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι κλαίοντες ἔφυγον, οἱ δὲ οὐα Διάκονοι, ὅπε ἐσωκλειτεργήσαν μὲ τὸν Ἅγιον, ἐτέκοντο εἰς τὴν ἀγίαν θάπεζαν, καὶ ἐκεῖ τὰς ἐφόνδυσαν. τότες ἡ πιστὴ Σοφία, ἡ καὶ Θεὸν μήτηρ, καὶ ἄφορος, καὶ παιδαγωγὸς τῆ μεγάλης Κλήμητος, ἀνάπτισα λαμπάδας, καὶ θυμιάματα, ἐπῆρε τὸν πολυπαθῆ, καὶ πολυάθλον μὲ ἄσματα πνύματικά, καὶ ὕμνος αἰς ἔφερε, καὶ τυλίσας τὸν πολυτίμητον αὐτὸν θησαυρὸν μὲ καθαράν σινδόνα, καὶ λαμπάρας τὸν λαμπρὸν εἰς τὸ κρυπτὸν ἀπέκρυψεν ἐκεῖ, ὅπε ἔδεσε καὶ τὸν σινάθλον Ἀγαθάγγελον, ὅπε νὰ εἶναι εἰς μίαν θήκην τὰ σώματα, καθὰς καὶ τὰς μακαρίας αὐτῆς ψυχὰς ἀπέπαυσεν ὁ Κύριος εἰς εἰς ἕνα τόπον ἀφρόστυνον. τὰς δὲ Διακόνας ἐνταφίασε πλησίον αὐτῆς, καὶ ἐκτίσε καὶ αὐτῆς μικρὴν οἰκίαν. ἔπειτα ἐκάθετο εἰς τὸν τάφον τῆ Κλήμητος, καὶ ἔλεγε ταῦτα πρὸς αὐτὸν μὲ πίσεως. ἐγὼ μὲν ὡ τέκνον ἐκρυφα εἰς τὸ κρυπτὸν, ὁ δὲ Χριστὸς νὰ σὰς ἀναπαύσῃ εἰς τὸ φανερόν, ἐπειδὴ δι αὐτὸν ποστὸν ἐβασανίδητε. ἐγὼ δὲ ἐγράψα πολλὰ, καὶ τώρα ἔρχομαι πρὸς ἐσὰς, ὅτι ὁ Κύριος μὲ ἐφύλαξεν ἕως τὴν σήμερον διὰ νὰ σὰς ἐνταφιάσω ἀπάμα, καθὰς καὶ τὰς μακρὰς χρόνας τὰ μαρτυρεῖ ἀπέματα καλῶς ἐτελίσατε. ἀλλ' εὐξάδε δέομαι καὶ παρακαλώ σας ἡγαπημένα τέκνα μου, διὰ τὴν μητέρα, καὶ ἄφορον, καὶ δάλλω σας, νὰ μὲ ἀξιώσῃ ὁ Κύριος νὰ εὔρω καὶ ἐγὼ ἡ ἀμαρτωλὸς ὀλίγη παρρησίαν πρὸς αὐτὸν, νὰ ἔλθω εἰς τὴν σινωδιάν σας, καθὰς ἐδὼ μὲ πόθε σας ὑπερέπιστα. ταῦτα λέγῃσα ἡ μακαρία μὲ δακρῶν καὶ πίσεως, δὲν ἀπέτυχε τῆς αἰτήσεως, ἀλλὰ ἐπροσάλεσε καὶ αὐτῷ ὀπανάγαθος Κύριος διὰ πρεσβειῶν τῆ Κλήμητος, καὶ τῆς ἀναπέδωκε τὸν μισθὸν ἐκατονταπλάσιον.

Οὕτως εἶναι ὁ Βίος τῆ βιοθανῆς, καὶ νεκρογέρης Κλήμητος. αὐτὰ εἶναι τὰ ἄθλα καὶ οἱ φρικτοὶ τῆ ἀγῶνας, καὶ ὑπὲρ ἀνδρωτὸν κατορθώματα, τὰ ὀποῖα μὲ βραχυλογίαν ἐγραψαμῃ. ὡ τῆς ἀνδρείας καὶ ἡρωϊότητος. πόσας θανάτους ἔλαβεν ὁ αἰοίδιμος, καὶ πόσας Τυράνους ἀλλάξαν ὁ αἰτήτιος. Διοκλητιανόν, καὶ Μαξιμιανόν τὰς βασιλεῖς, καὶ ἑπὶ Ἀρχοντες, Ἀρηιππίον Κερείον, Δομέτιον, Σακερδᾶνα, Μάξιμον, Ἀφροδίσιον, Λάκιον, καὶ Ἀλέξανδρον, ὑπὸ τὰς ὀποῖας ἐπαιδύετο χρόνας καὶ καὶ ὑσερα τῆ καὶ Ἰανναρίας Μιωδὸς ἐκοψαν τὴν πολυάθλον καὶ πολυζῶν αὐτὰ κεφαλῷ. Λάβετε ὑπὸ τὸν μακάριον

τῶν ὑπόδειμα ὅλοι οἱ ῥάθυμοι καὶ ἀνυπομόνητοι, ὅπῃ δὲ ἡμπορεῖτε νὰ
σᾶς κενήσῃ μία βελόνα, ἢ σὺνδὲ φύλλε δάγκωμα δὲ ὑπομῆτε, ἢ μίαν ἀ-
κανθαν νὰ σέβῃ εἰς τὸ ποδάρισας, ἀμὴ ῥάθυμάτε, καὶ βλασφημάτε εἰς κά-
θε ὀλίγον πόνον ἀτίς, ἢ ὀδόντος, ἢ ἄλλε μέρες τινὸς ἀπὸ τὰ ἐντόδια, καὶ
προσκλειθε ἀνυπομόνηται πὺν θάνατον. ὅς τις ἐνθυμάται τὰς ἀρρήτες τιμω-
ρίας τῆς αἰώνιων κολάσεων, ὑπομῆει πᾶσαν παιδείσιν πρόσκαιρον, εἰὰ ἦτον
ἢ μεγαλιήτερη, ἰξόβρωτας, ὅτι διὰ μέσε ταύτης πῆς μικρᾶς κολάσεως, λυ-
τρώνεται ἀπ' ἐπεινάς τὰς φρικτάς, ὅπῃ δὲ τελειώνεσι πάποτε, καὶ κληρονο-
μᾷ χαρὰν ἀνεκλάλητην, καὶ ἀνάπαυσιν αἰώνιον, νὰ δοξάζῃ μὲ τῆ πολυάθλια
καὶ βιοθανῆς Κλήμητος, καὶ μὲ ἄλλων Μαρτύρων τῷ Παναγίῳ Τριάδα ἀ-
γαλλιάμενος. Ἡ ἄρεπει δοξᾶ, καὶ προσκυῖσις, πάνποτε, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ
εἰς τὴς αἰώνας τῆς αἰώνων. Ἀμὴν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Κ Δ'.

Βίος καὶ Πολιτεία τῆ Οσίῃ καὶ Θεοφόρῃ Πατρὸς ἡμῶν.

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Υ.

ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ ΟΛΥΜΠΩ ΟΡΕΙ ΕΚΚΛΑΜΨΑΝΤΟΣ.

Συγγραφὴς ὑπὸ Δαμασκηνῷ Ἐπισκόπῳ Λιτῆς καὶ Ρένδινης εἰς φράσιν
Ἑλληνικῷ. Παρὰ δὲ Ἀγαπίῃ Μοναχῷ μεταφραθεῖς εἰς
κοινῷ διάλεκτον.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ παντελήςμων καὶ παντοδύναμος, ὅπῃ δυναμῶναι καὶ
πώρα τινὰς δὲ χαρίεις καὶ ἀγνώμανας δέλεστε, καὶ πολεμᾶσιν ἀορτίως τὸν
πολέμιον δαίμονα, καὶ τὸν νικῆσι κατεκράτος, καὶ λαμβάνει νίκης Στεφάνος καὶ
τρόπαια ὡς ἀήττητοι, εἰς ἔλεγχον τινῶν ὀλιγοπίστων καὶ ἐπιστόμισιν, ὅπῃ λέ-
γεσι πολλὰς φλυασίας καὶ ληρωδήματα, πῶς οἱ καιροὶ καὶ χρόνοι εἶναι αἰτία
καὶ δὲ πολιτεύονται πώρα θεαρέσως οἱ ἀνθρώποι, οἵ τινες βλεποσ ἕτερα λεύ-
δονται. ἐπειδὴ εἶδαμην, καὶ ὀφθαλμοφανῶς ἐπιστάθμητο, ὅτι πολλοὶ εἰς τὴς
χρόνους μας ἐμαρτύρησαν, καὶ εὐωδιάζον τὰ τίμιά τες καὶ πανσεβάσμια Λείψα-
να. καὶ ἄλλοι πάλιν ὡσπερ τὴς παλαιᾶς Οσίης, Ἀντώνιον λέγω, Εὐθύμιον,
καὶ τὴς ἄλλης ἐναρέτως ἐπολιτεύθησαν. ὡς τε λοιπὸν δὲ εἶναι οἱ χρόνοι καὶ
καιροὶ αἰτία πῆς τῆς πολλῶν ἀμελείας, ἀλλὰ ἢ τῆς ἀνθρώπων προαίρεσις, καὶ
μάρτυρας εἰς τῶ ὅ νῦν εἰς ὑπόθεσιν προκείμενος Θεοφόρος Διονύσιος, ὅς τις
καὶ τὴς παλαιᾶς ἐαυθιάδωσεν. ὅτι τότε μὲ ἦσαν πολλοὶ ἐνάρετοι, καὶ ἐνάστον

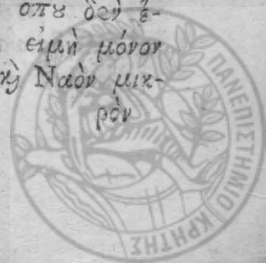
ἄλλον ἐμιμῆτο ἢ ἐσυζήλωνεν, ἀμὴν πόρα ὅπῃ εἶναι ὀλίγοι δόκιμοι, πίπτουσι
 ἢ οἱ σπευδαῖοι εἰς τὴν ἀμέλειαν. ὅσοι λοιπὸν ἀρεθῶσι πόρα τῆς ἐσχάτης και-
 ρῆς ἐπέτες πρὸς τὸν κοινὸν ἡμῶν Θεωτῆν δυνάμονες, φιλάττοντες τὰ σωτή-
 ρια τε προσάγματα, πρέπει νὰ τῆς δὴλαβῆται πᾶς εὐχὰς διὰ τῆς παλαιᾶς
 περαιοτέρου. Ἐὰν τὸ γράφω ἢ ἐγράψετε τὸ πωροῖτε Ὅσως τὸν Θεῶν εἶον
 ἢ ψυχωρελῆ διήγησιν, ἢ σὰς δίδω μάρτυρα τὸν Θεὸν τῶν αἰποαλήθειαν,
 νὰ εἰπῶ πᾶσαν τῶν ἀλήθειαν, ἢ νὰ μὴ γράψω διὰ λόγους τίποτας, ἀλ-
 λά ὅσα μὲ ἐδιηγήθησαν Θεοφόροι Πατέρες καὶ ἀξιοπίστοι. ἐπειδὴ τὸ ἀρετόν
 εἶναι ἢ δίκαιον, νὰ μὴ κρύπτονται τὰ Θεῶν εἰρημῶν διηγήματα, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀ-
 κὴ πᾶς εὐχὰς νὰ μιμῆται τῶ ὁμοίως τὰς πράξεις ἢ κατορθώματα. ἀρετέχεται
 γὰρ εἰς τιαυτῶν ὠραιοτάτων διήγησιν.

Εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τῆ Φαναριεῖς εἶναι χωρίον, Πλάτωνα καλέμενον, εἰς τὸ
 ὁποῖον ἐγενήθη ὁ Ὅσιος. οἱ γονεῖς τῆ ἦσαν πτωχοὶ, ἀμὴν δὴσεβῆς, Νικό-
 λαος, ἢ Θεοδώρα ὀνομαζόμενοι, ἢ εὐχαν τῶ ζωοτροφίαν αὐτῶ μὲ τὴν κό-
 ποντες, ἢ ἀνέτρεφον τὸ βρέφος ὀπμελῶς. Ἐπὶ ἐβλεπον εἰς αὐτὸ τῶ νύκτα,
 ὅταν ἐκείετο ἀπαρνεύμενον, ἔξαισιον Θεῶν, ἢ ἦσαν ἀνάσσειν αὐτῆ ἐφαίνετο
 τῆς Στευρὸς, ὅπῃ ἔλαμπεν ὡς ὁ Ἡλῖος, τὸ ὁποῖον ἐφαιέρονε τῶ μέλλε-
 αὐτῆ ἀρετῶν, ἢ κατὰσασιν. ὅτι ἐμελλε νὰ ἀπαρνηθῆ τὸν Κόσμον, καὶ
 πάντα τὰ σαρκικά Θελήματα, νὰ συσσυραθῆ τῶ Χριστῶ, καὶ τὸν μακάριον
 Ἀπόστολον. βλέποντες ἔν οἱ γονεῖς εἰς τὸ παιδίον τοῖστων Θεωμάσιον, ἐδόξα-
 ζον τὸν Θεὸν, ἐλπίζοντες νὰ ἴδωσι καὶ τὸ ἀποβησόμενον. ὅταν δὲ ἐγενε χρόνων
 ἐπὶ τὰ, τὸν ἔβαλαν εἰς τὰ γράμματα. ὅστις εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐγενε τέλειος,
 πεφοτισμένος ἐν Θεῶν Πνεύματος, ἢ ὅσον ἐπέδαξε τὰς γραφὰς, τῶσπιν ἢ
 ψυχῆ τῆ ἐδέλγετο εἰς τὸν εὐθεὸν ἔρωτα. ἔμαθε δὲ ἢ τῶ καλλιγραφίαν, ἢ
 καὶ ἐκάστω ἐφοροκοπτεν ἐκ δυνάμεως εἰς δυνάμιν, καὶ δὲν εἰδὸτε ποσῶς εἰς
 ἀπόλαυσιν τινὰ τῆ σώματος, ἔτε ἐπόδησε ποσῶς ψυχωβλαβῆ καὶ μάταια
 πράγματα, ἔτε μὲ ἀπάκτως νέας ἐσωμαυλίζετο, ἔτε νὰ μὴ βλάπτται διὰ
 τῶ σιωμομιλίαντες. ἀλλὰ ἐμελέτα κατ' ἐκάστω τῆς Θεῶν Γραφὰς, ἢ εἶχε
 πολλὰ ταπεινώσιν ἢ φροσύνη, ἐγκρατεύετο ὑπέμετρα, ἢ ἀπλῶς εἰπεῖν τῶ-
 σας ἀρετῆς ἐφύλαττεν, ὅπῃ ἐθαύμαζον ἅπαντες διὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας τε,
 πᾶς ἐδύετο ἢ ἀργύρα ὄλλω χεδὸν τῶ νύκτα διχόμενος. μὲ καιρὸν οἱ γο-
 νεῖς αὐτῆ ἀπέθανον. ὅσον μὴ ἔχωντας ὀνέος τὰ πρὸς τῶ χρεῖαν, ἐπῆρε παι-
 δία, ἢ τὰ ἐμάθανε γράμματα, καὶ μὲ τῶ πληρωμῶ αὐτῶ καὶ διὰ τῶ
 καλλιγραφίαν ἐπορθετο. μὲ γὰρτα ἔβαλε γνώμην καλῶν νὰ ἦν Καλόγερος.
 ἢ κατῶς ἐμελέτα ταῦτα, ἔτυχεν ἐκεῖ εἰς τὸ χωρίον τῆ γένε εὐχὰς Καλόγερος
 διὰ τὴν μετῶρα Μετασθένεια ἰερωμένος, ὀνόματι Ἀνδριμος, ἢ σιωμομιλήσαν-
 τῆς ἐσυμφώνησαν, ἢ τὸν ἐπῆρεν εἰς τῶ σιωδοίαν τε, ἢ δὲν ἐπῆρεν διὰ τῆς
 γονεῖς τε ἄλλο τί, εἰμὴ μόνον εὐχὰ ἀργυρὸν ποτήριον, ἢ τὸ ἔδανε τῆ ἀνάσσειν
 Ἀνδριμῆ χάρισμα. ἢ παρῶντες εἰς τὸ μετῶρον, ἔμεκον ὑποτακτικὸς ἀνὸς
 ἐαρέτα, Σάββα ὀνόματι, ἢ τὸν ὑπερέτα μὲ ἀκρὰν ταπεινώσιν, πᾶσας τῆς
 ἀρετῆς ὀπμελῶς ἢ ἀόκτως φιλάττοντες. ἢ ἀόκτως ἐπαμῆν ἐκεῖ καμπόσον
 καιρὸν, ἐπεθύμησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ ἀγιάνυρον ὄρος τῆ Ἄθων διὰ περαιοτέ-
 ρην ἡσυχίαν ἢ ἀσκήσιν. ἢ ζήτησας συγχώρησιν διὰ τὸν γέροντα, δὲν τὸν ἀ-
 ζῆμε, διὰ νὰ τὸν ἔχη βοηθὸν ψυχῆς καὶ σώματι, ἢ φεβέμενος μὴ πως καὶ

φύγη κρυφά, ἔκλεισε τὴν θύραν τῆς μονῆς, καὶ τὴν σκάλαν ἀπέκρυψεν. ἀλλὰ εἰς μάτῳ ὁ γέρον καὶ κινὰ ἐμελέτησεν. ὅτι ὁ νέος ἐγνώριζε, πῶς ἦτον θεάρετος ἢ αὐτὸ ἀναχώρησις. ὅθεν ἔκαμε καὶ παρακλήν, ἐπειδὴ ἀκόμη δὲ ἦτον Καλόγηρος, μόνον δόκιμος. ὅθεν μίαν νύκτα ἔχοντας πρὶν εἰς τὸν Δεσπότην Χειρὸν ἀδίσακτον, ἐπήδησεν ἀπὸ πόσον ὕψος, καὶ ἔπεσε κάτω ὡσπερ νὰ ἦτον ποτάμι ἀπ' ἔξω, καὶ ποσῶς δὲν ἐβάρησεν, ὅτι ἡ θεία δύναμις ἐβοήθησεν. ἀπελθὼν ἔν εἰς τὸ ὄρος τῆ Ἀΐθω, καὶ ἐρωτήσας πῶς νὰ εὕρῃ τινα ἐνάρετον ἀνδραπον, τῶ ἀνήγειραν διὰ τῶ πνευματικῶν θαυμασίων προεσώτα τῶ ὄρος, Σεραφεῖμ ὀνομαζόμενον. τῆτον ἔν εὐράν καὶ σιωπομιλήσαντες, τὸν ἐποδέχθη ἀμύβας, ὡς φιλόζωνος ὅπε ἦτον ὁ γέρον καὶ φιλομόναχος, καὶ νεθετήσας αὐτὸν ἰκανῶς νὰ φυλάγῃ ἐπιμελῶς πᾶσαν ἀκρίβειαν τῆς μοναδικῆς πολιτείας, τὸν ἐκράτησεν εἰς τὴν σινωδίαν τε, καὶ κρεύσας αὐτὸν, τὸν ἐχειροτόνησεν ὁ Ἐπίσκοπος τῶ ὄρος Διάκονον, καὶ ἐλειτέργει τῆ Θεῶ με πολλῶν εὐλάβειαν καὶ ταπεινώσιν. καὶ βλέπων ὁ γέρον τὰς μεγάλας ἀρετὰς αὐτῆ ἐθαυμάζετο. καὶ μίαν Κυριακὴν τῆ Βαΐων ἀπ' ἐ ἐλειτέργησεν, ἀναχώρησεν ἀπὸ τὸ κελίον, καὶ ἔκαμν εἰς τὸ δάσος ἕως τὸ μέγα σάββατον, καὶ τότε ὑπέστρεψεν εἰς τὸν γέροντα. ὅστις ἠρώτησεν αὐτὸν τί ἔβρωγε πόσας ἡμέρας, καὶ πῶς διεύσκετο, ὅς τις τῶ ἀπεκρίθη, πῶς ἦτον εἰς τὴν σινῆτῳ τῆ Καρανάλλω, καὶ ἔβρωγε κάσσαν ὀλίγα καὶ μάλαθρα, καὶ ἐθαύμασεν ὁ γέροντας.

Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐλήφισαν κερῶτον τῶ ὄρος τῶ ὅσις τὸν γέροντα, καὶ τὸν ἔσειλαν εἰς τὴν Βλαχίαν μετὰ τὸς ἡγεμῶν καὶ τὸ σινῆτες. ὅθεν οἱ τῶ ὄρος μοναχοὶ ἐχειροτόνησαν τὸν ὅσιον κρεσβύτερον νὰ λειτουργῆ εἰς τὸ κερῶτάτον αὐτὶ τῶ γέροντος. ἔπειτα ὅταν ἦλθεν αὐτὸς ἀπὸ τὴν Βλαχίαν, ὑπέμενε μετ' αὐτῆ καμπόσον καιρὸν ὁ Ὄσιος, καὶ τότε τὸν ἐπὶ ἔδρακάλεσε, νὰ τὸν συγχωρήσῃ νὰ ὑπάγῃ εἰς τόπον ἡσυχον νὰ προσδύχεται τῆ Θεῶ μόνος μόνω κατὰ τὸν πόθον τε. ὁ δὲ Σεραφεῖμ εἶχε πόθον καὶ ὠρέγετο νὰ τὸν ἔχῃ εἰς τὴν σινωδίαν τε νὰ τὸν ὑπηρετῆ εἰς τὸ γῆρας τε, αὐτὴ πάλιν δεῖ νὰ μήτον ἐμποδίσῃ ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν, τῶ εἶπε νὰ ὑπάγῃ ὅπε βέλεται, νὰ κρεσβύθῃ καὶ δεῖ λόγους τε, καὶ καμμίαν φορῶν νὰ ἔρχεται νὰ σιωπομιλήσῃ, νὰ ἐξέρῃ πῶς πορεύεται εἰς τὰς πειρασμὰς τῆ δαιμόνων καὶ λογισμὰς, καὶ ἔτερα σκανητήματα. ἔπως ἔν λαβὼν ἀπὸ τὸν γέροντα ὁ ὀσιος θέλημα, νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἡσυχίαν, ἐγύρθε τόπον ἡσυχον. καὶ φθάσας εἰς τὴν σινῆτῳ τῆ Καρανάλλω, ἦνρον εὐὰ τόπον δύσβατον καὶ ψυχρότατον, καὶ ἐκεῖ ἐκτίσε μικρὸν κελίον καὶ ἐκατοίκησεν, καὶ πόσον ἐπιμελεῖτο τὴν ἀρετῶν ὁ ἀείμνητος, ὅπε δὲν ἔπαυσεν ἡμέραν καὶ νύκτα εἰς τὸν μουσικὸν ἀμπελῶνα αἰετὶ ἐργαζόμενος. ἐνήσθισεν, ἀρετῶν, προσνύχεται, καὶ ἐμετάνιζεν ὅσον ἐδώετο. εἶχε δὲ καὶ τὴν ψυχωφελῆ καὶ θαυμασίον βίβλον τῆ Ὀκταρῶ, τὴν ὁποίαν συχνάκις ἀνέγνωσεν. ἡ βροφή τε ἦτον ἢ μελέτη τῆς θείας γραφῆς, καὶ ὀλίγα κάσσαν. ἐπειδὴ ἀπὸ ταῦτα γίνονται πολλὰ εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος, καὶ δὲν ἐφρόντιζεν ἄλλο τίποτας, μόνον ἀπ' ἐκεῖνα ἔβρωγε μόνω τὴν ἐνάτῳ ὡραν τῆς ἡμέρας, ἔ. καὶ ὅχι ὡσπερ κότερα. μόνον ὅταν τὸν ἔπερνε τινὰς εἰς ἄλλο κελίον νὰ λειτουργῆσῃ, τότε ἔβρωγε καὶ ὀλίγον ψωμί, δεῖ νὰ φύγῃ τὸν ἔκαινον. πόσω δὲ ἀκτιμοσιώω εἶχεν, ὅπε δὲν ἔβανε κλειδαριάν εἰς τὴν θύραν, ἐπειδὴ δὲν ἐτόκησεν ἄλλο τί, εἰμὴ μόνον τὰ ράσα, ὅπε ἐφόρει, καὶ ταῦτα περιχρῆτε καὶ ἄχρηστα. ἐκτίσε δὲ καὶ Ναὸν μικρὸν

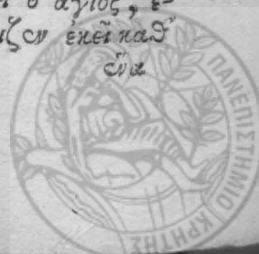
ρὸν εἰς δόξαν καὶ ὄνομα τῆς ὑπερδόξης καὶ ἀδιαρέτης Τριάδος, καὶ ἑκαμὴρ ἐκεῖ ἔειπεν
 χρόνος μόνος μόνῳ Θεῷ προσδύχουμος, καὶ μηδὲν τῆς γήινων κτιστῶν, ἀλλὰ
 μόνῳ τῷ Θεῷ κατὰ φανταζόμενος. ὅθεν ὡς καθαρὸς τῆ καρδία καὶ θείων δοξα-
 λύσεων ἠξιώθη. ἔτις ἐν ἐκεῖ ἀσκητόβαντας, ἐπεθύμησε νὰ ἰδῆ καὶ τὸς ἁγίους τό-
 πους, ὅπου ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἐσαυρώθη, ὅτι συλήθειαν ἔχον οἱ ἐρασαί, ὅταν δὲ βλέ-
 πῃσι παρόντα τὸν ἀγαπώμενον, ἐπιποθεῖν νὰ ἰδῶσι καὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἰμά-
 τιον. ἔπειτα λοιπὸν καὶ αὐτὸς ἐπεθύμα νὰ ἰσορίσῃ τὸς σεβασμίας τόπους ἐκείνους,
 ὅπου ὁ ἠγαπῶμενος μας Δεσπότης Χειρὸς ἐκατοίκησε καὶ ἐπαθε, ἵνα νὰ μᾶς λυθῶ-
 σῃ ἀπὸ τὸν δαίμονα. ἀπελθὼν ἐν μὲν πάσης χαρᾶς ἐπροσκύνησεν ὅλους τὸς ἁγίους
 τόπους, καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν πολλὰ ὑψοῦ ἕως τῆς ψυχῆς καὶ ἀγαλλίασιν.

Ὁ δὲ Πατριάρχης τῆς Ἱεροσολύμων τὸν ὑλαβήθη, καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν κρατή-
 σῃ, διὰ τὰ τὸν ἠψήθη τὸ θρόνον διαδόχον. ὁ δὲ Ὁσίος δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ
 ἐσρέφε πάλιν εἰς τὸ ἅγιον ὄρος, καὶ ἀσκητόβεν ὡς τὸ πρότερον εἰς τὸ κελίον τε,
 καὶ ἠβλήθη νὰ βανδίσῃ καμπόσον τῶν Ἐκκλησιῶν τε, καὶ καθὼς ἐδέλθον,
 ἦλθε τὸς μοναχὸς γινόμενος τε νὰ τὸν ἐπιπέψῃ, καὶ βλέπει ἄλλας δύο, ὅπως
 ἐσύκωναν λίθους καὶ τὸς ἤφεραν ἐκεῖ ὅπου ὁ Ὁσίος ἐκτίσεν. ὅθεν ἐνόμισε πῶς
 ἦσαν ἄνθρωποι, καὶ τὸς ἐπροσκύλησεν ὁ Ὁσίος. ἀλλὰ ἀφόντις ἐσίμωσε καὶ
 τὸν ἐχαιρέτησεν, ἔγιναν οἱ δύο ἄφαντοι, καὶ ἔμεινε μόνον ὁ Ὁσίος, καὶ τὸν ἠ-
 ρώτα διὰ τὸς ἄλλας τί ἔγιναν; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο ὅτι ἄλλος τινὰς δὲν ἦτον ἐκεῖ
 εἰμὴ μόνος ὁ Θεὸς ὁ πανταχῶ παρὼν. Ἀπὸ τῆτο ἐκατάλαβεν ὁ Ὁσίος, ὅτι ὁ
 Κύριος τὸ ἐβοήθα εἰς τὸ θεῖον ἔργον, καὶ ἐχάρη, χωρὶς ποσῶς νὰ κονοδοξή-
 σῃ εἰς τῶν διακόων. ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιπεινῶνεται, ἵνα τὸν πεπαιδευμένους τὴν
 θείαν χειρῶν, καὶ ἔλεγε μὲν τῶ Προφήτῃ. ἐχὺ φάθη ἡ καρδία μου, καὶ τὰ
 ἐξῆς. ἀλλὰ ἀπέσατε καὶ ἄλλο θαῦμα ἡδύτερον, διὰ νὰ καταλάβετε τῶν πρὸς
 ἡμᾶς τῶ Δεσπότη πολλὰ ἀγαθότητα. ἐπειδὴ γὰρ ὁ Ὁσίος δὲν ἐφρόντιζε πο-
 σῶς διὰ τῶν ἀπατάλλων τῶ σώματος, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸν Θεὸν ἐβύφα καὶ ἐχαι-
 ρε, βεβαίως μὲ ἀγρία κάσανα, ἠθέλησεν ὁ παντελήμων καὶ πολυδύσπλαγ-
 χος νὰ τὸν φιλοδύσῃ μίαν δοτικρέαν πλεσιοπάροχα, διὰ νὰ δείξῃ τῶν κινε-
 μονίαν ὅπως ἔχει πρὸς τὸς δέλεος αὐτοῦ ὁ φιλοἄνθρωπος. καθεζομένη τῶ ὀπίου
 κατωμόνας τὸ σάββατον τῆς ἀποτυρώσεως, ἦλθε τὸς μοναχὸς ὡς ἀπὸ τῶν
 μονῶν τῆς Βαλγάρων, καὶ τὸν ἐχαιρέτησε λέγωντας. ἐπειδὴ τίμιε πάτερ ἡ ἀ-
 γία πεγαρικὸς ἐσίμωσεν, ὅπως οἱ δέλοι τῶ Θεῷ νηστέουσι, καὶ πρέπει νὰ
 παρηγορήσῃς ἐνταῦς ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς τῶς ἀδονείας, δέξου τὸν τυρὸν
 ἐπὶ τὸν καὶ τὰ ὀφέλια, νὰ φιλοδύσῃς, νὰ διαχαιρήσῃς τὸν Κύριον. ὁ δὲ Ὁσίος
 τὰ ὑποδέχθη χαρῶν, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ ὑπομείνῃ νὰ φιλοδύσῃσιν ἀμ-
 φότεροι. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. ἐγὼ δὲν ἀδειάζω, μόνον φιλοῦσα, καὶ δόξασον τὸν
 Θεόν, ὅπως ἔφευ πλεσιῶς τὸς δέλεος τε. ταῦτα εἰπὼν ὁ φωνεῖς, ἀφανὲς ἐ-
 ἔβητο. ὁ ἅγιος ἰδὼν τὰ ὀφέλια πῶς ἀκόμι ἔτρεμαν. καὶ ἀπὸ τὸ τυρὸν ἔσαζε
 γάλα νωπὸν, ἐθαυμάζετο, καὶ τὸν χορηγὸν Θεὸν ἐμεγάλωνεν, ἐγνωρίσας τῶ
 πολλὰ αὐτὸ φιλοἄνθρωπιαν καὶ ἀγαθότητα. τῆτο τὸ θαῦμα δὲν ἀμολόγησε
 πῶς τινὸς εἰς τὸ ἅγιον ὄρος, διὰ νὰ μήτον δοξάζωσι. μόνον ὑσερα ὅταν ἐκτι-
 σε τῶν μονῶν εἰς τὸν Ὀλυμπον, τὸ εἶπε τινῶν ἀπὸ τῶς μαθητῶν τε, διὰ νὰ
 τὸς βεβαίωσῃ, πῶς ὁ Κύριος φροντίζει διὰ τὸς δέλεος τε. ἀλλὰ ἄς εἰπῶμεν
 καὶ ἕτερον αὐτῶ θαυματόργημα, καθὼς ἐσκητόβεν ὁ Ὁσίος εἰς τὸν ἀναθεῖν

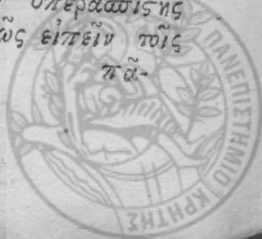
τόπον, ἐσωμάγοντο πολλοὶ πολλὰ μὲν ἄπο τὸ ὄρος, καὶ ἐσωμαμιλῶσαν αὐτῆς διὰ ψυχικῶν ἀφέλειαν. τὰς ὁποίας εὐχὰς ληθῆς βλέπωντας, καὶ νομίζωντας ὅτι ἔδιδαν ἐλεημοσύνην τῷ ἁγίῳ, ἐμελέτησαν νὰ τὸν φονεύσῃ νὰ λάβῃ τὰ χρήματα. καὶ μίαν ἡμέραν ὅπῃ ἤρχετο πρὸς τὸ κελλίον τε, ἐκρύβη εἰς εἷνα ξεροπόταμον νὰ τὸν φονεύσῃ ἐκεῖ, καὶ καρτερήσας ὄλιγον τῶν ἡμερῶν, δούτων εἶδεν ὅταν ἐπέρασεν, ὅτι ὁ Κύριος τὸν ἐσκέπασεν. ἐπήρξεν ἔν ὁ ληθῆς εἰς τὸ κελλίον νὰ ἰδῇ εἰὰν ἦλθεν ἐκεῖ ὁ Ὅσιος, καὶ βλέπων αὐτὸν ἐθαύμασε, καὶ τὸν ἠρώτησεν ἄπο πᾶ ἐπέρασεν; ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ ἄπο τὸν χεῖμαρρον. τότε θαυμάζωντας ὁ ληθῆς, πῶς ἐτυφλώθη καὶ δούτων εἶδεν, ὡμολόγησε τῶν γνώμων τε. λέγωντας. ἐγὼ σὲ ἐκαρτέρην ἐκεῖ διὰ νὰ σὲ φονεύσω. ἀλλὰ ἐγνώρισα πῶς εἶσαι δέσλος τῷ Θεῷ, ὅστις ἑσφυλάττει καὶ σκέπει σε, συγχώρησον μοι τῶν κακουργίαν, ὅπῃ καὶ σὲ ἐμελέτησα, καὶ δεήσῃ τῷ Θεῷ ὅτι Χριστῷ, νὰ ἐξαλείψῃ τὰς ἀνομίας μου, καὶ νὰ μὲ ἀξιώσῃ νὰ ᾄδω μοναχὸς δόκιμος.

Λέγειτον ὁ Ὅσιος, ἐν παύσει τὰς προτέρας μαιφονίας, καὶ μετανοήσας ὀλοφύχως τὰς κακουργίας, νὰ φροντίσῃ τῶν σωτηρίων σου, θέλει συγχωρήσει πάσας τὰς ἀμαρτίας σου ὁ Θεός, ὡς ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχνός. τῆς τὰς λόγους ὁ πρῶτος ληθῆς ὡς θεῖον ἀπόρον εἰς τῶν καρδίαν δεξάμενος, ἀπῆλθεν εἰς μοναστήριον, καὶ ἔζησε μοναχὸς δόκιμος, σιωπηρῶς τῆς θείας χάριτος. ὁ δὲ Ὅσιος ἔμεινεν εἰς τὸ κελλίον τε χρόνος ἑπτὰ εἰς προσδύχας καὶ νηθείας χολάζωντας, καὶ ἔχασιν ὅλοι εἰς πολλῶν δὴ λαβειν. ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπαυσε νὰ εἶναι τὸ φῶς εἰς τῶν λυχνίαν καὶ τῶν σωτήριον ἀδελφείαν, καὶ νὰ μὴ κρύπτεται εἰς τὸν μύδιον, ἀνονόμισεν ὁ Κύριος, καὶ τὸν ἐκτίθεισαν εἰς τῶν μονῶν φιλοθέου ἡγέμενον. ὅχι νὰ ζητήσῃ ὁ δὲ τῶν ἀξίων ταπεινόφρων καὶ μετῶν ἀλλὰ οἱ ἀδελφοὶ πάντες ὑπῆγαν ἰκετεύοντες αὐτὸν καὶ δεόμενοι, ἵνα λάβῃ τῶν προσασίαν τῆς ἱεραῆς αὐτῆς μονῆς, διὰ νὰ μὴ ἐρημώσῃ καὶ ἀφανισθῇ τέλεια. ὅθεν ὁ Ὅσιος ἐγνώρισας πῶς ἦτον θέλημα τῷ Κυρίῳ, ἐδέχθη τῶν προσασίαν, καὶ καταλιπαρεῖ τῶν ἡσυχίαν διὰ τῶν ἡδ' ἀδελφῶν σωτηρίαν. ἦτον δὲ τότε αὐτὸ τὸ μοναστήριον Βελγάρων. ὁ δὲ Ὅσιος τῶν τάξιν ἡδ' Βελγάρων, εἰς τῶν ἡμετέρων ἐπιτάξιν ἐρρύθμισε, καὶ ἐφρόντισε βιβλία ἑλληνικὰ ἄπο ὅλα τὰ χρεαζόμενα. καὶ διὰ νὰ τὰς αὐξήσῃ καὶ εἰσοδήματα, ἐπῆρε καὶ τὸν κόπον, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τῶν Κωνσταντινέπολιν, καὶ τῶν τάξιν ἡδ' μοναστηρίων, νὰ ζητήσῃ βοήθειαν. ὁ δὲ ἐλεήμων Θεός ὡκονόμισε, καὶ τὰ ἔδωσαν οἱ φιλόχριστοι πολλὰ χρήματα, καὶ πολλοὶ αὐτὸν ὑλαβήθησαν, καὶ τὰ ἠκολούθησαν. καὶ ἐλθόντες εἰς τῶν μονῶν ἐκκερεύθησαν. ὁ δὲ Ὅσιος ἐποίμανε καὶ Θεὸν ἅπαντας, προσάσαντας νὰ διάγῃν ὅλοι εἰς ταῖς ἀκολουθείαις, ἐνδύματα, καὶ φαγία κοινοβιατικά. ἀλλ' ἐπειδὴ ἦσαν τινὲς Βελγάρων κακοτροποὶ, καὶ ἐμίσησαν τὸν Ὅσιον, πῶς ἐμετάλλαξε τῶν τάξιν αὐτῶν, καὶ τὰ ἐκαμῶν κατ' ἐκάστῳ σκανδαλὰ ἐγνώρισας τῶν ὀπιβελῶν αὐτῶν, ἀπεχαυρήσει τὰς γνησιωτέρους, καὶ ἀσχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ, πέρνωντας τινὰς μοναχὸς ἐναρέτης εἰς τῶν σιωδίαν τε, καὶ οἰκονομία Θεῷ ἀπῆλθεν εἰς τῶν σκήτην τῆς Βερρόιας, εἰς τῶν ὁποίαν εὐείσκοντο μοναχοὶ μόνον εἰκοσι εἰς τῶν μονῶν τοῦ Ὀσίου Ἀντωνίου πάντα, καὶ ἄλλοι τόσοι εἰς τῶν Παναγίαν, καὶ εἰς τῶν ἁγίαν Τριάδα, καὶ εἰς τὸν Πρόδρομον ἄλλοι δέκα. ἀλλὰ ἀφόντις ἦλθεν ἐκεῖ ὁ ἅγιος, ἐκαμῶν ἄλλῳ πόλιν αὐτῶν τῶν ἔρημων. ὅτι ἡ ἀρετὴ αὐτῶν ἐτράβιζεν ἐκεῖ κατ' εἷνα

εἶα ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον, καὶ ἐσωάζοντο πανταχόθεν, νὰ βλέπεν ἐκείνῳ τῷ ἀγγελοπεπῆ Θεῷ, καὶ ἀπαρνεύμενοι τὸν κόσμον, ἔμειναν πολλοὶ εἰς τῷ συνοδίαντες· καὶ διδασκόμενοι ὑπ' αὐτῆ καὶ καθοδηγούμενοι, ὑπέμνηρον τῷ σενοχωρείῳ τῆς ἀσκήσεως, διὰ νὰ εὔρην εὐροχωρείαν εἰς τὸν Παράδεισον. πρῶτον μὲν ἐν ἀνεκαίνισε τὸν Ναὸν τῆ τιμῆ Προδρόμου ὁ Ὁσίου. καὶ μετ' ὅλον ὅπῃ εἰς ταῖς νηθείαις καὶ ἀγρυπνίαις ἠγωνίζετο, πάλιν ἀπὸ ταῖς βαρύτεραις ἐργασίαις δευ' ἔλειπεν.

Ἀλλ' αὐτὸς ἐσύκανε πέτρας καὶ ξύλα, καὶ ἄλλα ὀπίποινα ἐτέλει σπαδαίως καὶ κροδύμα, διὰ νὰ πληρώσῃ τὴ Παύλε τὸ κροδύμα, ὅπῃ γράφει πρὸς Θεσσαλονικεῖς, νὰ μὴ τρώγῃ ὅποιος δευ' ἐργάζεται. καὶ ὅσον ἐπιμελεῖτο τὸν αἰδητὸν Ναὸν τῆ Προδρόμου νὰ ᾄῃ τρανιέρος, ποῦτον καὶ φεικτότερον διὰ τὸν νοιτὸν τῆ ψυχῆν ἠγωνίζετο, γράφωντας τάξεις καὶ κανόνας καὶ τύπες τῆ ἀδελφῶν, καὶ διδάσκωντάς τας, πῶς νὰ πορεύωνται, διὰ νὰ ἀξιοθῶσι τῆς αἰωνίης μακαριότητος. ὅθεν πολλοὶ ἀπὸ τῆς Βερρόιας τὰ φερίχαρα ἐσωάζοντο ἐκεῖ καὶ ἐμόναζαν. τὰς ἐποίεισ ὁ ἅγιος ἐδίδασκεν ὡς τέκνα τῆ γνήσια, νὰ καταφρονῶν τὰ σαματικά φερίματα, διὰ νὰ κληρονομήσῃν τὰ ἐρωθία ἀγαθὰ τὰ πανδοφροσύνα καὶ χαρμόσυμα. καὶ ὅσα ἐκείνοις ἐκήρυττεν, ἐφύλαττε καὶ αὐτὸς ἀπαρασάδευτα. ὅπῃ ποιῶν καὶ διδάσκων, μέγας κληθήσεται. ὀνήσδε λέγω, προσεύχετο, καὶ ἀγρίπνα, καὶ ἐδέλοδε μετ' πολλῶν κροσότητα καὶ ταπεινώσει, καὶ ἄλλας ἀρετάς, τὰς ὅποιας ἀφίνω διὰ βραχύτητα. μοῖον διὰ τὰς τρεῖς ἑσάρας, ὅπῃ εἶχεν ὑπὲρ φύσιν, σὰς ἐνδυμίζω, διὰ νὰ τὸν μιμηθῆτε τὸ καταδυόμεν. ἦγεν τὴν νηθείαν, ὅπῃ ἐκαμῆν εἰς τῷ σκήτιν τῆ Καρακάλλη χρόνος ἐπτά μετ' ὅσων ἀκτιμοσύνην ὡς πετεινὸν τῆ ἀέρος μηδὲν φροντίζωντας. καὶ πάλιν ὑπερον εἰς τῷ σκήτιν τῆς Βερρόιας τὸν καιρὸν ὅπῃ ἐκτίζε, καὶ δευ' ἐτραγῆ, εἰμὴ μόνον ὀπώρας, καὶ δευ' δότικισον ἰμάτιον δευτέρον. ἀλλὰ τὸσων ἐλεημοσύνην εἶχε πρὸς τὰς πτωχὰς καὶ συμπάθειαν, ὅσαις φοραῖς ἦρχετο εἰς τῷ μονίῳ ἀπὸ τῷ Βερρόιαν, ὅπῃ πολλὰίς ὑπήχηε διὰ νὰ ἐξομολογῆ τὰ τέκνα τῆ, καὶ τῆ ἐδίδαν ἰκανῶν ἐλεημοσύνην, καὶ αὐτὸς τὰ ἐμοίραζεν ὅλα εἰς πούνητας. καὶ μία καὶ ἡμέραν τῆ εἶπεν ὁ ὑποτακτικὸς νὰ κρατήσῃ καρπόσα διὰ τὰς χρεῖας ὅπῃ εἶχε τὸ μοναστήριον. ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· οἱ μοναχοὶ δευ' χρειάζονται χρήματα, ὅτι ἡ πούνα τὰς γίνεται παιδαγωγία πρὸς σωτηρίαν, ἀμὴ οἱ κοσμικοὶ, ὅπῃ ἔχουσι παιδία καὶ γυναῖκας, πληρώνων χαράτσια, καὶ ἔχουσι ἄλλας πολλὰς σενοχωρείας καὶ βάρη, ἐκείνων ἀρέπει νὰ πέρων ἐλεημοσύνην, καὶ ὄχι ἡμεῖς οἱ ἀκλήροι. εἰ μόνον δὲ ταύτας τὰς ἀρετάς εἶχεν ὁ πωασίδιμος, ἀλλὰ καὶ τῷ ὑψωποῖον ταπεινώσει, καὶ ὑποτάσσετο εἰς ὅλας ὑπηρετήσας μετ' ἀκρανευτέλειαν, καὶ ἐφόρει πικρὰ καὶ καταφρονεμῆα ἰμάτια, καὶ εἰς πολλὰς τόπες εὐτέλιζε τῆ λόγια τῆ ὅταν ἐγραφε θεοθήκη, ἢ ἄλλο γράμμα, καὶ ἐλεγε· ἐγὼ ἠξιώθην ἀπὸ Θεοῦ μυρίων ἀγαθῶν ὁ ἐλάχισος, καὶ πολλὰς ἀμαρτίας ὁ ἀγνώμων ἐτέλεσα. εἶχε δὲ καὶ τῷ ἀγάπῳ πρὸς τὸν Θεόν, καὶ τὰς πλησίον ἀνοθέτον, εἰ μόνον πρὸς τὰς μοιχαλὰς νεθετῆ αὐτῆς, καὶ φεραμῶν νὰ φυλάττεν τὰς ὑποχρέσεις τῆ χήματος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ χωρία καὶ πόλεις πολλὰίς ὑπήχηε, διδάσκων πάντας νὰ φυλάττεσι τὰς σωτηρίας ἐντολὰς τῆ Κυρία, καὶ καθολικὰ ἦπεν Πατὴρ τῆ Ὀρφανῶν, καὶ χηρῶν προσάτης, πτωχῶν ὑπερασπιστῆς μετ' τῷ ἐλεημοσύνην, καὶ θλιβομένων φεραμῶν, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν τοῖς

πᾶσι τὰ πάντα κατὰ Παῦλον ἐγένετο, διὰ τὴν σῶσιν ὅσων ἐδύετο. καὶ πάλιν μὲ ὅλας ταύτας τὰς ἀρετὰς, δευῖ ἐλείφε ποτὲ ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ δάκρυον ὅταν κλύετο, ἢ ἀνέγνωσεν, ἢ καὶ μὲ τινὰ ἕξ τῶν θείων Γραφῶν ἐσωτύχονεν.

Ὅθεν ἔκαμνε καὶ τὰς ἀκρόντας καὶ ἐδάκρυζεν. Ἀφ' ἧ γὰρ ἐτέλετε τῶν μονῶν τῶν Προδρόμων κοινόβιον, καὶ παρέδωκε τοῖς μοναχοῖς τύπας καὶ κανόνας πῶς νὰ ἡσυχασιν, ἐσωμάχησαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὑπὸ τὰ μικρὰ τῆς Βερρόϊας μονῆ-θεια, ἀκρόντες τῶν ἀρετῶν τῶν Ἁγίων, καὶ τῶν ἐζητήσαν συγχώρησιν νὰ κτίσων κελιά. ὁ δὲ ἀσπασίως πάντας ὑποδεχόμενος, τὰς ἐβοήθη ψυχῇ καὶ σώματι. ἦσαν δὲ ἀπ' ἐκείνης πολλοὶ ἐνάρετοι, ἀμὴν ἑνὸς Γερομόναχος, Ματθαῖος ὀνόματι, ἐπερίσδωσεν ἅπαντας. τῶν ἰδῶν ὁ Ἅγιος καὶ πολλὰ γρηαιὸν καὶ σεβασμιον, τὸν κυλαβήθη, καὶ τὸν ἔβαλον εἰς τὸ κελίον πλησίον τῆ, ἕξ νὰ ἐξομολογᾷ ὅσων ἤρχοντο. τῶν δὲ εἶδε τινὰς ὅταν ἔτρωγε, ἀλλὰ ἦτον κελεισ-μῶς πάντοτε, καὶ εἶχε τὸ πένθος ὡς τὸν μέγαν Ἀρσένιον, καὶ τὸν Ἐφραίμ. Σύρον, καὶ ἔκλαιε τόσον συχνάκις, ὅπῃ εἶχε εἰς τὸ σῆθος κομμάτι ράσον νὰ σφρογγίξη τὰ δάκρυα. ἦτον δὲ εἰς τῶν θρησκεία καὶ τῶν γάσιν τῶ σώματος ὁμοιος μὲ τὸν Θεολόγον Γρηγόριον. καὶ ποσέτον εἰς τῶν θείων σεβασμιος καὶ αἰδέσιμος, ὅπῃ ὀπότεν τὶς ἐσωτύχουε μὲ τῶ λόγῳ τῆ, δευῖ ἐτόλμα νὰ τὸν ἰδῇ εἰς τὸ ἀπόσσωπον. ἀλλὰ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸν θαυμασίον Διονύσιον. τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὑπῆρχεν ὁ Πατριάρχης Γερεμίας εἰς τὴν Γεροσόλυμα ἕξ ἀναγκαίῳ ὑπόδωσιν, ὅπῃ καὶ οἱ ἄλλοι δύο Πατριάρχαι συνήχησαν. εἶχε πόδον λοιπὸν ὁ Ἅγιος, νὰ λάβῃ καὶ ὑπὸ τῶν τεσσάρων Πατριάρχων συγχωρητικὰ γράμματα. ἀπελθὼν ἔν εἰς Θεσσαλονίκην, εἰσηλθὼν εἰς πλοῖον, κατέπλωσεν εἰς τῶν Λίγυπτον, καὶ ἀφόντις ἔτυχε τῶ ποταμῶν, ὑπέστρεφε πάλιν ἕξ θαλάσσης, καὶ καθὼς ἀρμύζων, ἔγινε τόσον μεγάλη φερτῶνα, ὅπῃ ἔμελλε νὰ βάλῃ τὴν καράβιν εἰς ὀλίγον ἕξσημα. τότε ὁ Ἅγιος βλέπωντας τὸν ἀπαραίτητον κίνδυνον ἐλιπήθη, πῶς ἔμελλε νὰ συναπολεθῇ μὲ βαρβάρους. καὶ ἐδεήθη καὶ δακρύων πρὸς τὸν Δεσπότην, ταῦτα μὲ πῆσιν ἀπόδωκεν λέγωντας. Σάββον με Κύριε Γισεῖ Χειρὲ, καθὼς ἔσασας τῶν Ἁγίων σου Μαθητῶν κινδυνώοντας, ὅτι ἐφ' ἕξαιδίζεις τῶν θαλάσων, καὶ καταπαύεις τὸν σάλον τῶν κυμάτων αὐτῶν ὅταν βέλεσαι.

Ταῦτα τῶ Ὁσίῳ προσέξαμεν μὲ δάκρυα (τῶν πρὸς τῶν φιλενταῖς σε Χειρὲ σὲ χριστόπιτος, ἀγάπης, καὶ οικειόπιτος) παρὸν τῶν ἐπαυσεν ἡ παραχῆ τῶν θαλάσσης, καὶ ἐγένη γαλιῶν θαυμασίος. οἱ δὲ ἀγνώμονες βαρβάρους, ἀντὶς νὰ ἐχαιρετήσαν τὸν Ὁσίον, τῶ ἐφρόνησαν, καὶ ἐβελήθησαν νὰ τὸν ρίψων εἰς τὸ πέλαγος, λέγοντας, ὅτι τῶν θαλάσων ἐμαῖτόσε, ἕξαι τὴν ὕψωσε τῶν Παναγίῳ ὁ Ἅγιος καὶ τῶν σωθήθειαν. ἀλλὰ ἡ θεία χάρις ὅπῃ τὸν ἐφύλαττον εἰς πολλῶν ὀφέλειαν, τῶν ἐμπόδισαν ὑπὸ πῆσιν ἐγχείρημα, φωνίζωντας ὅνα ναυ-τῶν ὅπῃ ἦτον φιλανθρωπότερος, καὶ ἐσυμβέλεσε τῶν ἄλλων νὰ μὴ τὸν πνίξουσι. λυτρωθεὶς ἔν ὁ Ὁσίος ὑπὸ τῶν ἐπιβελῶν μὲ τῶν συμβελῶν τῶ ἀνδρά-πι ἐκείνη, ἐφθασαν εἰς τὸ Μονασῆριον. τὸν ὁποῖον ἰδόντες οἱ ἀδελφοὶ ἐχα-ρησαν, ἕξαιτὶ ἀκόμιν τὸν ἐχρειάζοντο νὰ τῶν καταρτίσῃ μὲ νουθεσίας πρὸς ὀπα-ξίαν καὶ βελτίωσιν. ὡσαύτως νυφράθη καὶ ὁ Ἅγιος καὶ ἐδόξασε τὸν Κύριον, βλέπωντας αὐτῶν πῶς ἐφύλαττον τὰς φθαγγελίαν τῶ. ἐδιηγῆθη δὲ καὶ τὰ συμ-βαίνε

βαίτα εἰς τὴν θάλασσαν πρὸς τὸν πνιδματικὸν Ματθαῖον ὑπόκρυφον. μετὰ ταῦτα ἐπλήθυνον τὰ κελῖα, καὶ οἱ ἀδελφοὶ πάντες εἰς τὰς ἀρετὰς ἐπορόκοπον θεῖα δωάμει καὶ χάριτι. καὶ ἔμνον τὰ κοινόβια ἠΐξαν, ἀλλὰ καὶ τινὰ καδίσματα ἔγιναν, ὅπως δὲν ἦσαν κωρότερον εἰς τὴν Σκήτην, καὶ κατ' ἐκαστὸν ἐπορόκοπον. ὅτι κωρὴν ἔλθῃ εἰς τὴν Βερρόϊαν ὁ Ὅσιος, ὀλίγοι πολλὰ καὶ ἀπαιτοὶ εὐέλκοντο οἱ ἐνάρετοι· ἀμὴ μὲν τὴν αὐτὴν ἐπέλδοσαν, πολλοὶ τὴν πολιτείαν αὐτῆς ζηλώσαντες, ἐρέμισαν τὰ φείχαρα, ἔμνον ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ γυναῖκες καὶ παῖδια ἐφόλγον ὑπὸ τὰς οἰκίας τας διὰ τὴν ἐραῖον Βασιλείαν, καὶ ἐμόαζαν.

Ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἀπέθανεν ὁ τῆς Βερρόϊας Ἐπίσκοπος. καὶ συναχθεῖντες ὄλοιτες, ἐσυμφώνησαν νὰ ψηφίσαν τὸν Ὅσιον. καὶ παρῆοντες οἱ κωρόκοιτο εἰς τὸ Μονασήριον, τὸν ἐπαρεκάλεσαν πολλὰ νὰ δεχθῆν τὴν κωροσασίαν, καὶ δὲν ἠδέλκισε, κείναιτας τῆ λόγυτε ὡς ταπεινόφρων πιαύτης ἀξίας ἀνάξιον. καὶ παρεβίασαν αὐτὸν νὰ τῆς ὑπακούσῃ. καὶ διὰ νὰ μὴ τὸν περάζαν, τῆς εἶπε νὰ καρπερέσῃ ἕως τὴν ἄλλῃν ἡμέραν νὰ τῆς δώσῃ ὑπόκρυψιν. καὶ ἀνοίξας τὸ ἐκρόν Εὐαγγέλιον ἀνέγνωσεν εἰς αἶνον· καὶ ἐγνωρίσας, ὅτι δὲν ἦτον Θεὸς θεῖλημα νὰ ἴδῃ Ἀρχιερεὺς, ἐφυγὼν εἰς τόπον ὑπόκρυφον· καὶ τὸ κωρὴν γυρεύσαντες τὰ φείχαρα δὲν τὸν ἠύρασαν. ὅθεν ὑποσρέφαντες φείλυτοι, ἐχειροτόνησαν Ἀθλιῶν τινὰ τὴν κλῆσιν Νεόφυτον, τὸν ὁποῖον μὲν χρόνος ἀτίμως ἐκάδηναν. ὁ δὲ Ὅσιος ἀφ' ἔκκαμῃ ἐκεῖ εἰς τὴν Σκήτην τῆς Βερρόϊας πολλὸν καιρὸν, ἠδέλκισε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ μέρη τῆς Ὀλύμπου, δεῖ νὰ εὐρη τόπον ἠσυχον νὰ κατοικήσῃ, δεῖ νὰ μὴ τῆ δίδεν ἐνόχλησιν. ἀπελθὼν ἔν εἰς χωρεῖον τινὰ Μαλαθραῖαν καλέμνον εἰς τὴν ποδίαν τῆς ὄρος κείμνον, ἐμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν εἰς φιλοχρίσιν, τὸν ὁποῖον ἀκείβως ἠρώπησε δεῖ τὴν θεῖσιν τῆς τότε, εἰὰν εἶχε κωρον καὶ δούδρη. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν, πῶς ἦτον ὁ τόπος ὡραῖοτατος μὲ βρύσαις πηλκῆς, καὶ δούδρη μεγάλα, πδύκας, καὶ ἔτερα. καὶ μὲ πεδῆδες καὶ ἰσόματα εὐμορφα. ταῦτα ἀκείσας ἐχάρη ὁ Ὅσιος, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε, νὰ τὸν ἐδηγήσῃ ἕως ἐκεῖ δεῖ τὸν Κύειον. ἀπῆλθον ἔν εἰς τὸν τόπον, ἔπει εἶναι τότε τῆς Ἀγίας Τελαδος τὸ Μονασήριον, καὶ βλέποντας ὁ Ὅσιος τοῖστον τόπον χαρμόσυλον, ἐπλήθη χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶτως, καὶ ἐμεινεν ὡρον πολλὴν θαυμαζόμενος, καὶ σοχαζόμενος τὴν θεῖσιν τῆς τότε, τὸ ὕψος τῆς οὐρανὸς κωροφῶν τῆς ὄρος, τὰ πολλὰ καὶ μεγάλα δούδρα, τὴν ὁμαλίαν πεδῆδα, καὶ τὸ πότιμον ὕδωρ ἐκεῖνο τὸ διαυγὲς καὶ γλυκύτατον.

Ταῦτα ἰδὼν ὁ Ὅσιος, ἔλεγε ταῦτα καὶ διανοῖαν. ἀδὲ κατοικήσῃ, ὅτι ἠρετισάμην τὸ ὄρος αὐτὸ τὸ θαυμασίον. ὀχαρισήσας δὲ τῆς φιλοχρίσιν ἄνδρος, εἶπεν αὐτῷ· ὑπάγε δὲλε τῆς Θεῖς εἰς τὸν οἶκόν σου, καὶ ἐγὼ κωροφῶν εἰδὼ νὰ γυρεῖσω ὄλον τὸ ὄρος, νὰ ἰδῶ εἰὰν με ἀρέσῃ εἰς κατοικήσιν. ἐμεινεν ἔν ἐκεῖ ἡμέρας τινὰς, ἔπειτα ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἔσφην, ἐκατέβη εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην τῆς ἀνδρώπε καὶ ἠῶρασε κωροπόσον ἀλευεῖ καὶ τὸ ἐζύμωσε, μὲ τὸ ὁποῖον πολλὰς ἡμέρας ἐπέρασε. καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἠκείθη εἰς τὰ φείχαρα, ὅτι εἶας ἀσκητικῆς πνιδματοφόρος ἀνεφάνη εἰς τὸν Ὀλυμπον. ὅθεν ἠλθον ἄλλοις τῆς μοναχῆς νὰ σιωκλήσῃν ἀνάμα, τὸν ὁποῖον ὁ Ὅσιος φείχαρῶς ὑποδέχθη. καὶ μετ' ἡμέρας τινὰς ἠλθασιν καὶ ἄλλοι, καὶ πάλιν ἔτροι, ὡς τε ἐπλήθυνον. ὅθεν ὁ Ὅσιος ἐπαρεκάλεσε κτίσας νὰ οἰκοδομήσῃν κελῖα καὶ Ἐκκλησίαν κωροσασίαν.

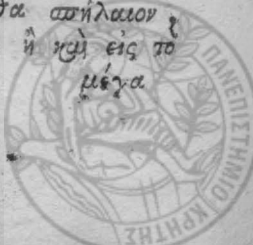
ματικῶν ἢ ψυχικῶν ἀνάπαυσιν. κτίζοντες ἐν οἰμοναχοῖσι τὰ κελλία, ὑπήγαγον τινὲς Χειρισανοὶ ἀπὸ ἀγνωσίας ἢ ἀπλόηται, ἢ εἴπασιν ἐκεῖνα τῷ Ἀγαρινῷ ὅτι ἄξιζε τὸ ὄρος, ὅτι ἦλθον ἐκεῖ εἰς ἀσκητὴν Ἅγιον ἢ ἐπίτιζε Μοναστήριον. ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἡγεμὼν Σάκος καλέσμενος, πολλὰ ἐθυμώθη, πῶς ἐπίτισαν χωρὶς τὸ θέλημά τε, ὅτι τὸν τόπον ἠγόρασε. ἢ παρήντων εἰς τὸν Δικαστῶν τῆς Παρθίας ὅτι ἐξουσίαζε τὰ πρὸς τὰ χωρὰ, εὐχαλε καύματα, νὰ ὑπάγασιν εἰς τὸν Δικαστῶν δεδεμῆτες ὅλας τὰς μοναχὰς ἢ τὸν Ὅσιον, καὶ τὰς οἰκοδομὰς νὰ χαλάσῃσι. Ταῦτα μαθὼν εἰς τὸν Ἱερόν, ἀπὸ τῆς Διτοχῶν, ἐμύνησε τῷ Ἀγίῳ νὰ φύγῃσι συντόμα, νὰ μή τις φυλακώσῃσι. ὁ δὲ Ὅσιος ἐλυπήθη, πῶς ἐξουσίαζε ἀπὸ τοῦτον τόπον ψυχοσωτήριον, ὅμως μὴ δακρύων ἀνεχώρησε μετὰ τὰς ἀδελφὰς, ταῦτα λέγωντας· ἐὰν εἶναι θέλημά σου Χειρὸς μετὰ νὰ γῆν ἐδῶ Μοναστήριον, δεῖξαι τῷ ἀμαχόν σου δυνάμιν, καὶ οἰκονόμησε νὰ ἐπιστρέψω ἐδῶ ἐγγλήγορα. Ταῦτα εἰπὼν ἢ προσδύξάμενος, ἀνεχώρησε, ἢ ὑπήγαγον εἰς τὸ ὄρος τῆς Ζαγορᾶς, ἢ βλέποντας, πῶς ἦτον καὶ ἐκεῖνος ὁ κῆπος διὰ κατοικίαν μοναχῶν ἐπιπέσει, ἢ θέλησε νὰ κτίσῃ κελλία ἢ Ἐκκλησίαν εἰς δόξαν Θεοῦ ἢ ἀνεσθῆναι ἀκατάπαυστον. ἢ ἕως εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐποίησε. ἢ τὸσον πλήθος μοναχῶν ἐσυνάχθη ἀπὸ τῆς καλλῆς φήμῃ τῶ Ὁσίου, ἄλλοι δὲ νὰ τὸν ἴδῃσι, ἢ ἕτεροι χάριν ἐξομολογήσεως, ὅτι ἔγινον ὁ τόπος ἐκεῖνος χερσὶ πόλις πολυάνθρωπος. ἢ ἔγραψε τύπον ἐκείνων τῶ Ἀδελφῶν πῶς νὰ διάγῃσι. ἐπειτα πάλιν ὑπέστρεψαν εἰς τὸν Ὀλυμπον μετὰ τὸν Δαυμάσιον. ἢ ἀκούσατε τὴν αἰτίαν, νὰ λάβετε πολλὰ ἀγαθίασιν, καὶ νὰ γνωρίσετε πόσῳ παρρησίαν εἶχε πρὸς τὸν Θεόν ὁ Θεοπρόσχος Διονύσιος. Ἀπὸ τῆς ὥρας ὅτι τὸν ἐδίωξαν ἀπὸ τὸν Ὀλυμπον, δὲν ἔβρεξεν εἰς ἐκεῖνα τὰ ὄρη, ἢ εἶχασιν λύπῃ πολλῇ οἱ ἐγγῶνιοι διὰ τὴν πείναν ἢ λιμὸν ὅτι ἐδέχοντο. ἢ μίαν ἡμέραν ἐφάνησαν πολλὰ σύνερα εἰς τὰ δύο χωρὰ τῶ Ὀλύμπου Μαλαθραίων, καὶ Διτοχῶν. ταῦτα βλέποντες οἱ ἄνθρωποι τῶ ἄλλων χωρίων, αὐτὰς ἐμακάριζαν, νομίζοντες, ὅτι πολλὴ βροχὴ ἦρχετο. ἀλλ' αὐτὸ ἦτον ὅλος θυμὸς ἢ ὀργὴ Θεοῦ, ὅτι πολλὴ ἢ μεγάλη χάλασα ἔπεσον, ὅτι ἐχάλασεν ὅλα τὰ δένδρα, ἀμπελῶνάς τε, ἢ χωράφια, καὶ τὰ κεραμίδια ὅλα τῶ ὀροσίων ἐσώτερον, ὡς περὶ νὰ τὰς ἐκτύπη τινὰς μετὰ σιδηρῶν βέβδων. ἢ τὸσον μεγάλας βρονταῖς ἢ ἀστραπαῖς εὐφραν, ὅτι ἐπίπτον ἐπὶ τῆς γῆς οἱ ἄνθρωποι πρὸς τὴν γῆν, ἢ ἦτον ἐπάνω εἰς τὴν γῆν ἢ ἐπὶ ἀπιδραμῆς ἢ χάλασα. τότε λοιπὸν οἱ ἐγγῶνιοι ἐκλαίον τῷ μεγάλῳ αὐτῷ συμφορῶν, μὴ ἰξούροντες τὸ αἶτιον. ἀλλὰ οἱ γνωστικοὶ ἢ ὀρθοδοξοὶ τὸ ἀπέκασαν λέγοντες.

Διατὶ ἐδίωξαν ἀπ' ἐδῶ τὸν ἀσκητὴν ἢ ἅγιον ἄνθρωπον, μᾶς παιδεύει ὁ Κύριος δίκαια. ἀλλὰ ἢ ὁ Ἱερός ἐκεῖνος ὅτι τὸ ἐμύνησε νὰ φύγῃ ταῦτα ἐφάρμαξεν. ὡ τῆς συμφορᾶς· βαβαὶ τῆς Θεοῦ δικαιοκρίσιος. διὰ νὰ ἐξουσίασῃ τὸν Ὅσιον Διονύσιον. μᾶς ἦλθε τοιαύτη συμφορὰ ἀνέλπιστα. ἀλλὰ ἢ ἐὰν δὲν τὸν προσκαλέσασθαι νὰ κάμῃ πρὸς Κύριον δέητιν νὰ μᾶς συγχωρήσῃ, θέλοντος προσκαλέσασθαι, ἐδέοντο μὴ δακρύων νὰ τὰς μὴ ἀπολεθῇ ὁλόκληρα. Ταῦτα ὅλας ἀκούσας, εἶδοντο μὴ δακρύων νὰ τὰς συγχωρήσῃ ὁ Κύριος. ἀλλὰ ἢ ὁ Ἡγεμὼν βλέπωντας τῶ καρπῶν τῷ ἀπώλειαν, ἐλυπᾶτο πῶς δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ τῆς βασιλείας τῆς χαράττιος. καὶ ἐρωτήσας τὰς ἀνθρώπους, τίς ἦτον ἡ αἰτία καὶ τὰς ἦλθε τοιαύτη συμφορὰ καὶ

φορά τῆς εισοδίας αὐτῆς ; ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἕατί ἐδιώξαμεν ἀπ' ἐδῶ τὸν Ἀσκητῶν ἐκεῖνον, ὅπε ἦτον ἅγιος ἄνθρωπος, μᾶς ἦλθε τοσαύτη ἀπάλεια. καὶ πάλιν ἐὰν αὐτὸν δεῖ προσκαλέσασθαι, καὶ νὰ τὸν προσκαλέσασθαι νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ κελλίον τε, μᾶς ἀποστέλλει ὁ Κύριος ζημίαν καὶ θλίψιν μεγαλύτερη. λέγει τὸς ὁ Ἡγεμῶν· ὑπάγετε γὰρ οἱ ἀπόκριται μὲ εἰς ἰσραὴλ, καὶ δὴ ἀπὸ τῶς δαλματίας μὲ μεράμματα, καὶ προσκαλέσατε αὐτὸν νὰ ἔλθῃ, χωρὶς φόβου εἰς τὸ ὄρος νὰ κατοικήσῃ μὲ τῶς σιωβρόφους τε. ἀπελθόντες ἐν ἡμέραις τρεῶν ἡμερῶν εἰς τὴν Ζαγγραύ, εὔρον τὸν Ὅσιον, καὶ ἀπασάμενος αὐτὸν, τὸ ἐδῶκε τὸ σφραγισμὸν τῆς Ἡγεμονίας πιτάκιον, λέγωντας καὶ ἕατ' εἰς σῶματος καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν. ὁ δὲ Ὅσιος ἐδίδαζε, φοβέμενος μήπως καὶ τὸν ζητήσῃ μὲ ὀπιβεβλην, νὰ τὸν κακοποιήσασιν. ἀλλὰ ὁ Ἱερός τῆ ὤμοσεν, ὅτι δεῖ ἦτον δόλος τις, ἀλλ' ἀλήθεια, καὶ ἐφίλησαν καὶ τὴν χεῖρα αὐτῆ οἱ ὑπὲρ τῆς Ἡγεμονίας μὲ πολλῶν ταπεινώσασιν, λέγοντες· ὁ αὐθόνητος μᾶς σὲ χαιρετᾷ πολλὰ, καὶ παρακαλεῖσε νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ Μοναστήριόν σου νὰ ἀλογήσῃς τὸν τόπον, ὅτι δεινὰς βασιλεύεται, τότε ἔλαβε θάρρος ὁ Ἄγιος, καὶ ἔσερξε νὰ ὑπάγῃ. οἱ δὲ Ζαγγραμνοὶ συναθροισθέντες ἐμποδίζον αὐτὸν, ἀδύροντο τὸν μισερμόν τε, καὶ ἔλεγον· μὴ ἐάσῃς ἡμᾶς ὀρφανὰς, ἀλλὰ ἐνδυμῆ μᾶς εἰς τῶς δυχάσ σου νὰ παρακαλέσῃς τὸν Κύριον ἕα λόγους. Ὁ δὲ Ὅσιος τῶς ἐταξέ νὰ τῶς ἐπισκέπτῃ πάλιν πολλὰκις πρὸς νεθεσίαντας· καὶ ἔτιως ἔσερξεν εἰς τὸ Λιτοχώρι. οἱ δὲ ἐγγχώριοι ἀνίσταντες τὸν ἐρχομόν τε, ἐχάρησαν, καὶ συναθροισθέντες ὅλοι τὸν ἐπροσκυνώσαν. καὶ αὐτὸς ὁ Ἡγεμῶν ἦλθε πρὸς καὶ τὸν ἐχαιρέτισε, λέγωντας· χαίροις Πάτερ τίμιε, καὶ συγχάρησόν μᾶς εἰς ὅσα σὲ ἐπταίσασθαι, ὅτι δεῖ ἦε δόξα μᾶς πᾶς εἶσαι δεῖλος Θεὸς. καὶ ἀέβα πῶρα δίχως φόβου τινὰ εἰς τὸ ὄρος, κτίσαι Ἐκκλησίαν καὶ οἰκοδομᾶς ὅσας βέλεσαι, νὰ ἔχῃ οἱ Καλογέροι σου ἀγάπασιν, νὰ δοξάζετε τὸν Θεὸν ἀμέμμηνα. Τότε ὁ Ὅσιος τῶ δυχαιρίτισε, καὶ ἐταξέ νὰ παρακαλῇ τὸν Κύριον ἕα λόγους νὰ γῆν πολύχρονος. καὶ ἔλαβον ὑπ' αὐτῆ ἕξασίαν ἐγγραφὸν νὰ οἰκοδομήσῃ Ναὸν καὶ κελλία ὅσα βέλεται. καὶ ἀνελθὼν εἰς τὸ ὄρος, ἐκατοίκησε πρῶτον εἰς εἰς ἀσπίλαιον, καὶ ἐκτίσεν ἐκεῖ μικρὰν Ἐκκλησίαν, νομίζοντας, ὅτι δεῖ συναγόνται πολλοὶ ἄνθρωποι. ἀλλὰ ὑσερα ἦλθασιν ἀναείδητοι, ἐχίπλεσοι, ἀλλὰ πτωχοὶ καὶ πρῆτες, καὶ ἐγένοντο μοναχοὶ καὶ τὴν σκηνωχρῶσαν τε· τῶς ὁποῖας ὑποδέχεται ὁ Ὅσιος, ὡς ὑπὸ Θεῷ πεμπομένης, αὐτὸν μιμῆμενος, λέγοντα. Τὸν ἐρχόμενον πρὸς με, καὶ μὴ ἐκβάλλω ἕξω. καὶ ἀπελθὼν εἰς τῶς χώρας ἐζήτη βοήθειαν καὶ τὴν τῶ ἀδελφῶν κυβερνήσιν. καὶ ἔτιως ἐσῶνοντο καὶ οἱ μοναχοὶ σωματικὰ ὑπ' αὐτῆ ἕξ φόμμοι, καὶ οἱ κοσμικοὶ μὲ τὴν ἐλεημοσύνην ὅπε τῶς ἐδίδαν.

Καὶ εἰς αὐτὸ ἔβανεν ὁ Ἄγιος πολλὰ ἐπιμέλειαν, ἦγεν νὰ σώσῃ ψυχὰς ἀνθρώπων, νὰ γῆν εἰς σῶμα Θεῶ, κατὰς αὐτὸς εἰς τὸν Ἱερεμίαν ἐδῆλωσε λέγωντας. Ὁ ἐξάγον ἄξιον ἐξ ἀναξίης, ὡς εἰς σῶμα μᾶς ἔσει. λέγει δὲ καὶ ὁ Ἀδελφός Θεὸς Γάκωβος· ὅτι ὁποῖος διδάξει ἀδελφόν, καὶ τὸν ἐπιστρέφει εἰς μετάνοιαν, ὡς ἦε δόξη, ὅτι αὐτὸς θέλει σώσει καὶ τὴν ἐδικίω τε ψυχῶν ἀπὸ τὸν θάνατον, νὰ ἀφανίσῃ ὅλα τε τ' ἁμαρτήματα. ταῦτα γινώσκοντας ὁ μακάριος, ἐμερῆετο εἰς τρία, εἰς τὴν ἡσυχίαν, εἰς τὴν αὔξησην τῆς Μοναστείας, καὶ εἰς τὴν τῆς Χριστιανῶν ἀφέλειαν, καὶ ποτὲ μὲν ὑπήρχον εἰς τὸ τῆς Γολγοθάς ἀσπίλαιον, ποτὲ δὲ εἰς τὸ ὄρος τῆς ἐλαιῶν, ἀλλὰτε εἰς τὸν Ἄγιον Λάζαρον, καὶ καὶ εἰς τὸ μέγα

μέγα σπήλαιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναβλύζει ὕδωρ ἡδύτατον. αὐτῷ τῷ ἔπωνυμῶν ἔδωκε ἢ ἐπεὶ εἰς τὸν Ὀλύμπου, ὅταν ἦλθεν ὑπὸ τῷ Γεροσόλυμα. εἶχε δὲ καὶ σωθήσειν νὰ ἀναβαίη εἰς τὴν κορυφὴν τῷ Ὀλύμπῳ δύο φοραῖς τὸν χρόνον νὰ λειτουργῇ ὁ ἀειμνήστος. τὰς κ'. Ἰαλίαι, καὶ τὰς ε'. τῷ Αὐγύστῳ, ὅτε ἑορτάζομεν τῷ τῷ Σωτήρος Χριστοῦ μεταμόρφωσιν, εἰς τὸν ὁποῖον τόπον καὶ Νεὸν εἰς ὄνομα τῷ Προφήτῃ Ἡλίου φιλοδόμησε, καὶ παρῆγεν ἕως τῷ σήμερον οἱ μοναχοὶ κάθε χρόνον, καὶ χαρμονικῶς ἑορτάζουσι. μὲν καιρὸν δὲ βλέπωντας ὁ Ὄσιος, ὅτι οἱ ἀδελφοὶ ἐπλήθουν, ἠθέλησε νὰ κτίσῃ τῷ πρώτῳ οἰκοδομῶν, καὶ νὰ τῷ σεραῶσῃ μὲ τείχη, καὶ νὰ κτίσῃ κελίδια ἕκαστῷ τῶν ἀδελφῶν ἀνάπαυσιν. αὐτὸς ἔν ἐβοήθῃα τὰς κτίσας εἰς ταῖς βαρῆς ὑπηρεσίαις. ἔφερνον εἰς τῷ κάμνον ξύλα, λίθους, καὶ εἰς ὅλα ἐσυγκοπίαζον ὡς τὰς ἐργάτας, καὶ δὲν ἐκεράζετο ἀπὸ τὸν πόδον ὅπως εἶχε καὶ τῷ δολάβειαν. καὶ ἔκτισε πολλὰς Νάξας εἰς δόξαν Θεῶν, τὰς ὁποίας ἕκαστῶν συντομίαν δὲν γράφομεν. καὶ μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς κόπας δὲν ἀμέλα ποσῶς τῷ ἐγγρατάειαν, ὅπως οἱ ἄλλοι ἔβρωγαν πολλὰς οὐφάσειον, καὶ ἔπινον ἕκαστῶν τὸν κόπον νὰ δωάνται νὰ δολάβωσι, καὶ αὐτὸς μόνον ὀπώρας ἔτρωγε, καὶ ὕδωρ ἔπιεν. ἀλλὰ ἄς ἐπιῆμεν καὶ ὀλίγα τινὰ ἀπὸ τῶν πολλῶν ταύτων θαυμασίων ἕκαστῶν νὰ πισωθῆτε πόσω παρρησίαν εἶχε πρὸς Κύριον.

Ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ὑπῆρχε εἰς εἷνα χωρίον ἕκαστῶν νὰ διορθώσῃ ψυχὰς ὁ θαυμασῖος. καὶ ὅταν ἔλειπεν ὁ Ὄσιος, ἦλθεν εἷνας βοσκὸς εἰς τὸ Μοναστήριον τῶν κάτω σπηλαίων, καὶ βλέπωντας, ὅτι ὁ τόπος ἦτον ἕκαστῶν μαύρων κροβάτων ἐπιπῆδειος, ἐσώμαζε ξύλα ὁ ἀλιπῆλιος, νὰ κτίσῃ μικρὸν οἰκητήριον, οἱ δὲ νεώτεροι μοναχοὶ τὸν ἐσυμβέλλον νὰ μὴν ὀπχειριδῆ εἰς τοιαύτῳ κροβάτῳ, ἕκαστῶν νὰ μὴ σκανδαλίσῃ τὸν Ἄγιον. ἀλλ' αὐτὸς τὰς ὕβρισε, καὶ ἔκαμην εἷται ἐβέλετο. καὶ μὲν τρεῖς ἡμέρας ἦλθεν ὁ Ὄσιος, καὶ ἔσειλεν εἷνα νεώτερον νὰ φέρῃ νερὸν νὰ πίωσιν. ὁ δὲ ἀνήγγειλεν αὐτῷ ἕκαστῶν τὸν βοσκὸν, πῶς ἔκαμε μαύρην, καὶ ἐφοβῶτο τὰ σκυλῖα νὰ μήτον δαγκάσωσι. λέγει τὸν ὁ Ὄσιος, ὕπαγε εἰς τὴν βρύσιν, καὶ μὴ φοβῶσαι. ὁ δὲ ἀπελθὼν, ὅταν ὑπέστρεφε, τὸν ἐδάγκασαν εἷνας σκύλος, καὶ ἐλθὼν εἰς τὸν Ὄσιον ἔκλαυεν. ὅθεν διγῆκεν ὁ Ὄσιος, καὶ μὲν παραόπτα τὸν ἐσυμβέλλει λέγοντας· Διατί ἦλθες ἐδῶ νὰ μᾶς πειράζῃς ἀφῶντα; δὲν ἦνρες ἀλλῆ τὸπον νὰ κάμης τῷ μαύρην, ἀλλῶν ἐδῶ εἰς τὸ Μοναστήριόν μας, νὰ μᾶς δίδῃς ἐνόχλησιν; σύρε ἀπ' ἐδῶ μὲ τῷ ποιμνίω σε, νὰ μή σε εὐρῆ ἢ ὀργῆ τῷ Θεῷ. ὁ δὲ βοσκὸς ὡς ἀχρηστος καὶ ἀγνωστος ἀπεκρίνατο. Κακοῦ πειρασμοῦ σῶς ἤφερον ἐδῶ γέρον νὰ μὲ ἐμποδίζετε τὰ κροβάτα. λέγει τὸν ὁ Ὄσιος· τὰ κροβάτα σε δόλῃσκην ἀνάπαυσιν εἰς κάθε τόπον ὡς ζῶα ἀλογα. ἡμεῖς δὲ τὰ λογικά τῷ Δεσπότη κροβάτα, δὲν ἔχομεν ἀλλῆ τὸπον ἀρμόδιον πρὸς Θεῶν διαρέσειν. Ταῦτα μὴ ἔλεγε πρὸς τὸν ἀσώβητον βοσκὸν ὁ Ὄσιος. ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀνόσιος καὶ ἀνόητος τὸν ὕβρισεν ἄχρημα καὶ ἀκαίχρηστα, ἔτω λέγοντας· δὲν παρῆγεν ἐγὼ ἀπ' ἐδῶ ὅπως ἐβλήθημεν καὶ ἀνεξέσθηκα, ἀμὴν ἐσὺ φύγε ὅπως ἦλθες κροχθῆς, καὶ δὲν ἔξωσιάζεις τὸν τόπον κακόγυρε. τῶς ὁ Ὄσιος ἀπεκρίνατο, λέγοντας. ἄλογητός ὁ Θεός, ὅπως οἰκονομῶ πρὸς τὸ συμφέρον μας ἀπαντα. αὐτὸς ἐὰν εἶναι θέλημά τῷ ἐδῶ νὰ οἰκήσω, νὰ σὲ παιδέσῃ ἐσὲ καὶ τὰ κροβάτα, ἕκαστῶν νὰ καταλάβῃς τίς εἶναι ὁ Θεός, καὶ πῶς πρέπει νὰ τιμᾶς τὰς δόλας τῷ. ταῦτα εἰπὼν, ἀπῆλθεν εἰς τὸ κελίον τῷ. ὁ δὲ ἄσεινός ἐκεῖνος βοσκὸς μὴ βιάωντας ποσῶς εἰς τὸν νεὸν τῷ τῷ δικαίῳ δικαίῳ

καίαν ὑπόφασιν, ὑπῆγε νὰ βοσκήσῃ εἰς τὴν ποδίαν τῶ ὄρους τὰ πρόβατα. ἀλλ' (ὡ τῶ θαύματος, ὡ τῆς ταχείας τῶ Θεοῦ ἐπιδικήσεως) ἐξερίζωθη αὐτομάτως μία πέτρα ὑπὸ τὸ ὑψηλότερον μέρος τῶ ὄρους, κ' ἐφρόνισε πολλὰ πρόβατα. κ' πάλιν δὲ ἐκατάλαβεν ὁ ἀσωέτος, ὅτι ἡ κατὰ τῶ Ὄσιος τὸν ἔφθασε, νὰ τῶ ζητήσει συγχάρησιν εἰς ὅσα ἀφρόνως ἐλάλησεν. ἀλλὰ πάλιν ἐβοσκεν εἰς τῶ Μοναστηρίῳ τὰ ὄρια. ὅθεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐφόρισαν ὅλα τὰ πρόβατα, κ' αὐτὸς ἔπεσεν εἰς μεγάλῳ ἀδυνείῳ, κ' ἐκείπετο εἰς τῶς ὄρωνταις ἐλεινὸν κ' ξερὸν θάσμα, κ' μὴτε νὰ φάγῃ, μὴτε νὰ πίνῃ ἐδύετο, ἀλλ' ἐμεινεν ἄσει σκιά, ἡ ὄψις ὡς τῶ ἀράπη ἐμαύεσε, κ' ἐπεθύμα ἄπο τῶς πόνης τὴν θαύατην. ἐλέποτε ἔν διδυμηθεῖς τῶ Ὄσιος τὴν ὀπιτήσῃ, κ' τὴν αὐτῶ πρὸς ἐκείνον αὐθάδειαν, ἀνήγγειλε πρὸς τῶς συζηρεῖς αὐτῶ τὴν ὑπόθεσιν. κ' αὐτοὶ τὸν ἐσυμβέβησαν νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὸν νὰ ζητήσει συγχώρησιν νὰ ἰαφείθῃ, ἡ κ' ἂν νὰ τελούσῃ νὰ μὴ βασανίζετο. ἐφόρτωσαν τὸν λοιπὸν εἰς εἷα γαδύριον κ' τὸν ὑπήγασιν εἰς τὸ ὄρος. τότε ἔτυχε καὶ κατέβαινεν ὁ Ἄγιος. κ' ἐρωτήσας αὐτὸς τῶ ὑπήγαυ, τῶ ἀνήγγειλαν καταλεπτῶς τὴν ὑπόθεσιν. ὁ δὲ Ὄσιος τὸν ἐλυπήθη ὡς συμπαθῆς κ' εὐσπλαγχνος, κ' διλογήσας αὐτὸν, ἐπρόσβαξε νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐκεῖ εἰς τὴν μόνῳ νὰ βῶγῃ ἄπο τὰ κραία ὅπῃ ἔβρωγαν οἱ Καλόγεροι. κ' εἰς ἑπτὰ ἡμέρας τελείως ἰαφείθῃ, κ' ἐσεύχετο ὡς πατήρτος εἰς τὸν οἶκόν τε.

Ἄλλῳ φορᾷ ἔτυχεν ὁ Ὄσιος εἰς τὴν ὡρηολίῳ τῶ Κίτρου εἰς εἷα γαδύριον, Τρεῖς καλέμνον. οἱ δὲ Χριστιανοὶ τὸν ἐπαρεκάλεσαν νὰ προσμείνῃ ὀλίγας ἡμέρας νὰ ἐχομολογηθῆν, κ' ὑπήκουσεν. ἀφ' ἑ γὰρ ἔμεινε τρεῖς ἡμέρας, κ' ἐχομολόγησε πολλὰς, ἦτον ἐκεῖ εἷας εἷυλος δαίμων τῆς χάρας πρωτόγερος, ὅς τις δὲ ἐχομολογήθῃ πώποτε, ἀλλὰ μάλιστα κ' τῶς ἄλλας ἐχλόβαξε πῶς ἀμολογῶσαν τὰς πράξεις αὐτῶ εἰς ἀνθρώπον ὁμοιοπαθῆ, ὅπε δὲν δύνεται νὰ τῶς ἀφελήσῃ. ταῦτας κ' ἄλλας φλυαρίας λέγων ἐκείνος ὁ ἀσωεῖοντος, τὸ ἔμαθεν ἄπο τινὰ ἱερέα ὁ Ὄσιος, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ ὡρημηθῇ τὸν πρωτόγερον νὰ τὸν φέρῃ ἐκεῖ νὰ σιωμηθῶσι. κ' ἰδὼν αὐτὸν ὁ Ὄσιος, τῶ εἶπε πολλὰς ρήσεις τῶ ἱερῶ Εὐαγγελίῳ, πῶς μᾶς προσάσει ὁ Κύριος νὰ ἐχομολογῶμεθον ἀλλήλοις. καὶ ἔχεσι τὴν ἐξουσίαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ ἱερεῖς νὰ συγχωρῶσι τὰ ἀμαρτήματα, κ' ὅς τις καταφρονᾷ τὴν ἐχομολόγησιν, κολάζεται. Αὐτὰ κ' ἕτερα πλείονα ἔπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ὄσιος, ἐλπίζοντες νὰ τὸν φέρῃ εἰς μεταμέλειαν. ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀσώσιος τὸν ἐὼρημέλα κ' ἐχλόβαζεν. ὅθεν ἰδὼν αὐτὸν ἀδιόρθωτον, εἶπε ταῦτα, τὸν μέγαν Παῦλον μιμούμενος· Ἐπειδὴ ἔχεσρέφεις πῆς ὡδεῖας ὁδὸς τῶ Κυρίου, κ' χλόβαζεις τῶς λόγους, κ' τῶς τῶ Χρῆστῶ ὡρηγγελίας παλαίπαρε, ἰδὲ χεῖρ Κυρίου ὅπῃ σέ, κ' ὄργη ἀνιλεῖς ἐπὶ τὸν οἶκόν σε, ἔλα νὰ ἰδῶσι κ' ἄλλοι νὰ ὡρησρέφεν πρὸς μετανοίαν. Ταῦτα εἰπὼν, ὑπῆγεν εἰς τὴν ὁδὸν τε ὁ Ὄσιος, ὁ δὲ ἀσώσιος ἐκείνος ἔπεσε μὲ ὄλας τῶς οικίας αὐτῶ εἰς ἀδυνείαν. κ' οἱ μὲν ἄλλοι ὄλοι κακῶς ἐτελέσθησαν, αὐτὸς δὲ ἐκείπετο ἐλεινὸν θάσμα, κ' ἐβασανίζετο δικαίως ὁ ἀδικος. τότε τινὲς τῶ συζηρῶν τε ἐμίλυσαν τῶ Ἄγιος, ὡρηκαλεντῶν τὸν νὰ ὑπάγῃ νὰ τῶ δῶσῃ βοήθειαν. ὁ μὲν ἔν Ὄσιος ἐκείνος παρῆλθες, ἀλλὰ πρὸ τῶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν ἀρρώστον, αὐτὸς ὁ ἄδελφος ἐλεινῶς ἐξέφυγεν. εἰς τῶτο πολλὰ ἐλυπήθη ὁ Ἄγιος, πῶς δὲν τὸν ἐφόρτωσε ζωντανὸν νὰ τὸν φέρῃ εἰς μετανοίαν. Ἀλλὰ ἄς εἰπῶ-

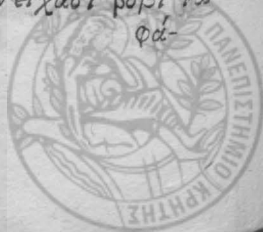
εἰπέμεν ἢ ἄλλο παρόμοιον. Παθῶντας ὁ Ὄσιος τῶ ἀνοίξιν εἰς εἷα μεγά-
 λον χεῖρον, Δικατερινῶ καλέμνον, ὑπύψισε τινὰ κοράσια μὲ νέες, ὅπῃ
 ἐβραγυδῶσαν ἄσεμνα ἢ ἄσπερα λόγια, μὲ τὰ ὅποια ἐπὶ ᾤκνισαν τὰς νέας
 εἰς αἰχρὰς ἢ ἀτόπας ἐπιθυμίας. ταῦτα ἀκούων ἐλυπήθη ὁ μακάριος, ἢ λέ-
 γεταις. Διὰ τί λέγετε ἐσεῖς ἐπεὶ εἶπε παρθέναις αὐτὰ τὰ αἰχρὰ, ἢ ἄχρημα
 λόγια, ἢ μολυῖτε τῶ παρθενίαν σας, ἢ ἀδυνατῶτε καὶ τὰς νέας αὐτοὺς
 πρὸς ἀσέλγειαν, ἢ δὲ ἐνδυμᾶθε τὸν θάνατον; ταῦτα εἰπόντος τῷ Ὄσιῳ ἐ-
 σίασθησαν ὅλαις, μόνον μία ὅπῃ ἦτον πλέον ἀναίχουσι ἀπεκρίθη μὲ αὐθά-
 δειαν, λέγουσα· ἐσεῖς πορνύετε ψευδομόναχοι, ἢ ἐμᾶς διδάσκεις ὑποκριτὰ,
 ἢ δὲ ὑπάγεις εἰς τῶ ὁδόν σε; τίσε μέλει ἔξέ λόγου μας, ὅπῃ δὲ σύ σε συγ-
 χροῦσθῃ; τότε τῆς λέγει ὁ Ὄσιος· διλογητὸς ὁ Θεὸς ὅπῃ οἰκονομᾷ πρὸς τὸ
 συμφέρον ἅπαντα, αὐτὸς νὰ παιδύσῃ ἀφρονεσάτη τῶ ἀχαλίωτον γλώσσῃ
 σε, ἔξέ νὰ ᾄξῃς εἰς ταῖς ἄλλαις πρὸς σωφρονισμόν ὑποδειγμα. ταῦτα εἰ-
 πῶν, ὑπῆγε τὸ βράδυ ἢ ἐκόνεψεν εἰς εἷα φιλομόναχον, ἐκείνη δὲ ἢ παλαί-
 πωρος πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς τῶ οἰκίαν τῷ πατρὸς τῆς ἐδαμονιάθῃ ἀφῆξεσα,
 εἰς τῶ γῶ λακτίξεσα. οἱ γὰρ γονεῖς αὐτῆς ἐλυπῆντο, μὴ γινώσκοντες
 πόθεν τῆς ἦλθε τοιαύτη παιδύσις. ἀλλὰ μία ὑπὸ ταῖς συζητήσεσιν τῆς εἶ-
 πον αὐτοῖς καταλεπτῶς τῶ ὑπόθεσιν. ὅθεν ἔδραμον μὲ δακρύων εἰς ὄλον
 τὸ χεῖρον, ἐρωπῶντες ἔξέ τὸν ἀσκητῶ εἰς ποῖον οἶκον ἐκόνεψε. καὶ δυρόντες
 αὐτὸν, ἔπεσον εἰς τὰς πόδας τε, δεόμενοι νὰ συγχωρήσῃ τῶ ἄγνωστον παι-
 δα ὡς ἀμνησίκανος. ἢ διλογήσας αὐτῶ, ἐσαφρονιάθῃ ψυχῆτε καὶ σώμα-
 τι. καὶ ἰαθεῖσα δὲ ὑπαυρῶθῃ ὑπὸ τὸν φόβον τῆς, ἀλλὰ ἐτέλεσε τῶ ζωῶ
 τῆς σάφρονα.

Ἦτον τῆς μοναχὸς εἰς τῶ Βέρροισιν ὅπῃ ἤξῃρον ὀλίγα χεῖρματα. ἢ τυ-
 χερόντας εἷα μωτικὸν βιβλίον εἰς χεῖράς τε, ἀνέγνωσε ἔξέ δοκιμῶ ὀλίγον,
 ἐπικαλέμμος τῆς δαίμονας. ἢ μίαν νύκτα κοιμώμμος, εἶδον εἰς τὸ ὄνειρόν τε
 εἷα γιγαντιαῖον Αἰθίοπα, ἦγεν Ἀράβην, ἢ λέγειται· ἐπειδὴ με ἐπροσκύλε-
 σες, ἦλθα, ἢ ἀθῆλγῃς, προσκυνήσόν με νὰ σὲ κάμω τὸ ζήτημα. ὁ δὲ μο-
 ναχὸς ἐγνωρίσας πῶς ἦτον ὁ δαίμων, εἶπον αὐτῷ· Κύριον τὸν Θεόν με προσκυ-
 νήσω, ἢ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσω. τότε τῷ ἔδωκεν ὁ δαίμων εἰς τὸ πρόσω-
 πον μὲ θυμῷ μέγα ράπισμα λέγωντας· ἐπειδὴ δὲ με προσκυνᾷς, ἔξέ μὴ
 ἐκάλεσες; τότε ὑπὸ τὸν πόνον ὁ μοναχὸς ἐξύπνησε, καὶ δυνάτῃ ἐφάναζε
 κλαίοντας. ἢ σωμαχθεῖτες τινὲς εἶδον τῶ σιαγόνα τε τὸσον περισμῆλιν ἢ
 μαυρισμῆλιν, ὅπῃ ἦτον ξεῖον θῆμα. κτεῖς ὀλίγας ἡμέρας ἐπρὶθῃ χειρότε-
 ρα ἢ ἐμαύεισε, ἢ οἱ ὀφθαλμοὶ τε ποσῶς δὲ φαίνοντο. ὅθεν ἔσειλαν λό-
 γον εἰς τὸν Ἄγιον νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ἰθῇ. ἢ βλέπωντάς τον, ἔκαμε προσδύχῃν
 πρὸς Κύριον, ἢ φάλλοντας τῆς Θεοτόκῃ πρὸς ἄκλισην, τὸν ἔχεισε μὲ θεῖον
 μύρον ἢ ἰαθῆθῃ δοξάζων τὸν Κύριον. Γυνὴ τῆς χήρα, Ζωὴ ὀνόματι, εἶχε
 δύο παιδας, Δημήτειον ἢ Ἀρσόνιον, εἰς τὸν ὅποιον ἦλθε δεινὴ ἀδυναμία, ἢ
 ἐπρὶθῃ τὸ πρόσωπόν τε, καὶ ἔγινεν ἄχριστον. ἢ δὲ Ζωὴ ὡς μήτηρ, πρὸς ἴαση
 ἐθλίβετο. λέγει τῆς ὁ Δημήτειος, ἐὰν δὲ ὑπάγα τὸν ἀδελφόν με εἰς τὸν Ὀ-
 λυμπον, ὅπῃ ἀσκητῶει ὁ Ἀββᾶ Διονύσιος, δὲ θεραπεύεται. ἢ δὲ εἶπον
 αὐτῷ, ὑπαγε. ἀπελθόντες ἔν εἰς τὸν Ὄσιον, ἢ εἰπόντες τῶ ὑπόθεσιν, τῆς
 ὑποδέχθῃ ἀσκήσας, ἢ πῆσας ὀχλῶ εἰς τὸν ἄρρῶσον, ἢ χήσα; αὐτὸ τὸ

πρόσωπον με Άγιον έλαιον, εις ολίγας ήμέρας έθεραπεύθη. ὅθεν προσ-
 μέϊας εκεί ολίγον καιρόν, άρέχθη πάλι τάξεις τῶν μοναχῶν ὁ Άρσένιος, ἢ
 έβαλε γνάμνω νά γῆν Καλόγηρος. καί συμβελάδισε τόν Δημήτριον, τόν ε-
 πείθεισε νά τῷ κάμη, τάπαντας νά γῆν ἢ αὐτός ὕσερα. λοιπόν εφόρεσε
 τῷ ἁγιον χῆμα ὁ Άρσένιος. ἢ παθῶντας εις τῷ σπῆτι, τῷ αὐτήγειλε πῆς
 μήτος αὐτοῦ ὁ Δημήτριος. ἢ τις ελυπήθη τόσο, ὅπῃ έθρῶναι άπαρηγόρητα.
 ἢ μία γυναίκα τῷ εσυμβελάδισε νά πληρώσῃ τῷ μαύτισαν, νά τόν κά-
 μη νά φύγῃ ἀπό τῷ Μονασῆιον. έκαμε λοιπόν τῷ κακοπραγίαν ἢ μαύτισ-
 σα ὀπκαλεμένη με έπαδαῖς τῶν δαιμόνων τόν Ε'ξαρχον. τόν ὁποῖον έσειλεν
 εις τόν Ὀλυμπον νά διγάγῃ ἀπό τῷ μονῷ τόν Άρσένιον, ἀλλά δέν έδωκῆ-
 δη ποσῶς ὁ ἀδύματος νά σέβῃ κἄν εις τῷ Μονασῆιον, ὅτι ἢ θεία δύναμις
 ὅπῃ ένατοῖκα εκεί, τόν εδῶκεν. ὅθεν ἕσπερέφας εις τῷ μητέρα τῶν Άρσε-
 νίε κατηχυμῆρος καί άπαρακτος, τῷ έσφιγγῆν ἀπό τόν λαιμόν καί τῷ εδερ-
 να, λέγωντας. θεῶτι με έσειλες εις τόν ασκητιῶν τόν δῆλον τῶ Θεοῦ, ὅπου δέν
 δυνάμαι νά τῷ σιωῶσαι, ἀλλ' ἐγῶ νά σῶ δάσω τῷ κρέπασαν ἀντάμειψιν.
 ταῦτα λέγων ὁ δαίμων, συχνάκις αὐτῷ ελάκτιζε δυνατά, ἢ τῷ εμάσιζεν,
 ἢ δέ εφῶναζε. ἢ σωμαχθόντες οἱ γείτονες, καί ερωτήτες τῷ αἰτίαν, ἀμολό-
 γησε τῷ ἀλήθειαν, ἢ έσειλε τόν Δημήτριον νά προσκαλέσῃ τόν Άγιον. καί
 παρόδους ὅπῃ ἦλθε καί έκαμη δίχλω δι αὐτῷ πρὸς Κύριον, ιατρούθη.
 ὅθεν ὕσερον ἠγάπησε τόσο τῷ χῆμα τῶν μοναχῶν, ὅπῃ έγινε καλοπραία με
 τόν Δημήτριον. Ἄλλη τις γυνή, Σκῆλος ονόματι, ὅπῃ ἦτον εις τῷ χωρίον
 Ράφονα, ἦτον συγκύπτουσα, καί έσκυπτε τόσο ἢ κεφαλή της, ὅπῃ εφῶταν
 εἰς τῷ γόνατα, ἢ ἦτον εις τῷ ὀρῶντας ελεεινόν θέαμα, καί ἔτε νά καθίση,
 ἢ νά πεπατήσῃ, ἢ νά σικῶσῃ ποσῶς ἀπάνω τῷ κεφαλῷ εδῶκετο. ὁ δέ α-
 νήρ αὐτῆς ελυπάτο ποιά, ἢ εἰωδιάζεν εις τῷ ἰατροῦς ἀνωφελῶς τῷ ἀργύ-
 ρια. ὅτι αἰθραπῆνη δύναμις δέν εφῶταν νά τῷ θεραπέδῃ, μόνον ὁ Θεός ὁ
 πάντα δυναμῆρος. ὅστις ἀκονόμησε ἢ ἔτυχεν εις αὐτῷ τῷ χωρίον ὁ δῆλός του
 Διονύσιος. τόν ὁποῖον εδῆθη μετ' ἑαυτῶν ὁ ανήρ πῆς ἀρρώσε νά κοπιῶσῃ εις
 τῷ οἰκίαντε, νά κάμη δι αὐτῷ πρὸς Κύριον δέησιν. ἀπελθὼν ἔν ὁ Ὄσιος,
 προσήυξατο, ἢ εγγίσας τῷ δεξιῶν εις τῷ ἀρρώσειν (ὡ τῷ θαύματος) διθύς
 ἠγέρθη ὀρθῶς. οἱ δέ παρόντες ὀρῶντες πῆστον εἰς αἰσιον τέρας, εἰσαντο καί
 ἔσαντο, εἰς αἰσιον τόν ὑπεργόν ταύτης πῆς εἰποιίας, ἢ ὁξάζοντες τόν δι-
 μιερῶν ἢ Σωτήρα μας.

Εἰς ἄλλο χωρίον Εἰσβόρον καλέμῃον ἦτον τις αἰθραπῆνος ἔχων θυγατέρα
 ὀχλημῆνω ὑπὸ τῷ ποτηρῷ δαίμονος, ἢ εἰρηία τῷ πόνος εις τῷ καρδίαν ὁ
 πατήρ ὑπὲρ τῷ κόρῳ δειμύτρα. καί εδοκίμασε με πολλὰς βόπες νά τῷ
 ἰαθῆσῃ, ἢ δέν εδῶκῆθη. Τέλος πάντων ἐνεθυμήθη τόν Ὄσιον, ἢ ἀπελθὼν
 ἔπεσον εις τῷ πόδας αὐτοῦ, δεόμενος νά τῷ ἰαθῆσῃ διὰ τόν Κύριον. λοιπόν
 ὑπῆλθῃ εις τῷ ὀχλημῆνω ὁ Άγιος, ἢ προσδύξάμῃος, εφυγῆν διθύς τῷ πο-
 τηρῷ δαιμόνιον, καθῶς ὑπὸ τῷ φωτός τῷ σκότος διώκεται. Αὐτῷ ἢ ἔτερα πε-
 ρισσότερα ετέλεσεν ὁ θεόπνεύτος, τῷ ὁποῖα διὰ συντομίαν δέν γράφομεν, μόν-
 ον διὰ τῷ προορατικῶν ὅπῃ εἶχε νά εἰπῆμεν ολίγα, διὰ νά καταλάβετε, πῶς
 εἶχε καί προφητικῶν χάρισμα. Ὅπότεν ἦτον εις τῷ ὄρος πῆς Δημητειάδος ὁ
 Άγιος, τῷ εἶπεν ὁ οἰκονόμος τῶν Μονασῆιῶν ἐκεῖ, πῶς δέν εἶχασι ρόβι νά
 φά-

φαγεν τὰ βόσχα. ὅθεν ὑπῆλθον εἰς χωρίον Πορταραίων καλέμενον, καὶ ἔμεινον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γερούς. καὶ ἀφόντις ἐσωτύχε ψυχωφελή καὶ χρησίμα λόγια, εἶπε καὶ ταῦτο, πῶς ἐχρειαζέτο ῥόβι, καὶ νὰ τὴν δανεῖσθαι ἕως τὴν ἀνοιξίαν. ὁ δὲ Γερός εἶχεν εὐα φθάρβητι γεμάτο, ἀμὴ ἐπροφασίσθη πῶς δὲν εἶχε, καὶ ὑπῆλθε νὰ ζητήσῃ εἰς τὰς γείτονας. καὶ καθὼς διήκεισεν ἀπὸ τοῦ οἴκου τῆς, ἔπεσον ὁ κάδδος ὅπῃ εἶχε τὸ ῥόβι εἰς τὸ μέσα σπητι, καὶ ἐχύθη. ὁ δὲ Ὁσίος τὸ ἐγνώρισε, καὶ ἐφώνησεν αὐτὸν, ἔτω λέγοντας· Πατῆρ Γεώργιε, ὑπέσρεψε, ὅτι ὁ κάδδος ἔπεσε, νὰ στυάξῃς τὸ σπείριον. ὑπέσρεψας ἔν ὁ Γερός, καὶ ἰδὼν τὸν κάδδον, ἐθαύμασε, καὶ λέγει τὸν Ἅγιον. ἡ δὲ χήσα πάτερ ἐφανέρωσε τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ἐγὼ σὲ εἶπα πῶς δὲν ἔχω, ὡς ὀλιγόπιστος, καὶ νὰ μὴ ὑπερηθῶσιν οἱ βόες μὲ. ἀμὴ ἐπειδὴ ὁ Κύριος ἐφανέρωσε τὸ κρεπτόμενον, ἔπαρε ὅσον χρειάζεσαι, καὶ δολόγησον τὸ ἐπίλοιπον νὰ φθάσῃ καὶ τὸν οἴκον μὲ. ἔπως ἔν ἐπορεύθη ὁ Ἅγιος, καὶ ἐφθάσε τὸν ἱερέα ὅσον ἐπόμεινοι. ἀπέστατε καὶ ἕτερον.

Ὅταν ἐκτίσθη τὸ Μοναστήριον, ἐπροφήτεύσε, λέγωντας· Μὴ τὴν ἐμὴν τελειωτὴν ἔρχεται εἰς τὸν Ἐπίσκοπος νὰ κτίσῃ πύργον εἰς αὐτὸν τὸν τόπον. καὶ ἔπος ἐγένετο. ὅτι ἀφ' ἑ ἐκοιμήθη ὁ Ὁσίος, ὁ Ἐπίσκοπος Κίβρις Σωφρόνιος ἐκτίσθη πύργον ἐκεῖ, ὅς τις ἕως τὴν σήμερον φαίνεται. τὸ αὐτὸ καὶ καὶ τὸν Γολγοθᾶ ἐπροφήτεύσε, πῶς μέλλει νὰ κτιθῆ καὶ ἐκεῖ πύργος, καὶ τὸν ἐκτίσεν ὁ Πλαταμῶνος Ἐπίσκοπος. Ἄλλω φορᾷ ἠσυχάζοντας ὑποκάτω τῆς μονῆς εἰς τὸ σπήλαιον, ἦλθε μίαν νύκτα καὶ κτυπᾷ τὴν θύραν τῆς Μοναστηρίου, λέγωντας· ἀνίστατε Πατέρες νὰ κάμωμεν καὶ τὸν Ἀδελφὸν Λογγίνον προσδύχῳ, ὅτι κινδυνεύει εἰς θάνατον. καὶ ὅταν ἐξήμερωσεν, ἦλθεν ὁ Λογγίνος ἀπὸ τῆς βεκολίας, καὶ εἶπέ τῆς, ὅτι αὐτὴν τὴν νύκτα ὑπήγασι λησαι καὶ ἐκλεφάν τὰ σιδῆρη τῆς βεκολίαν καὶ τὸ ἄλογον, καὶ γυμνάσαντες τὸ σπαθὶ νὰ τὸν κόψῃν, ἐφάνη τις ἄνθρωπος ἐξαφρα, καὶ τῆς εἶπε νὰ μὴ τὸν φοιδύσῃν, καὶ τὸν ἀφήκασιν. Ἄλλω φορᾷ ἦλθασιν δύο μοναχοὶ ἀπὸ τὴν μονῆν τῆς Καρακάλλης, καὶ εἶπασε πρὸς τὸν Ἅγιον. εἰς τὸν μοναχὸς ῥάπτῃς τὴν τέχνῃν κακοῦ ὁποσὸς ἦλθεν εἰς ἡμᾶς καὶ ἐκοινοβίασε, καὶ μίαν νύκτα ἐτζάκισε τὸ σιδεραφυλάκιον, καὶ μᾶς ἐπῆρε τὸ χρυσίον ὅπῃ καὶ ταῖς χεῖραις τῆς μονῆς ἐφυλάγαμεν. τότε ὁ Ὁσίος ἐλυπήθη τὰς ἀδελφὰς καὶ ἐσένάξεν. εἶπα τῆς ἐπαρηγόρησε, λέγωντας· μείνατε ἐδῶ νὰ κάμωμεν πρὸς Κύριον δέσπον νὰ μᾶς φανερώσῃ τὸν ἱερόσυλον. καὶ τὸ πρῶτον ἀφ' ἑ ἔκαμαν μικρὰ ἀργυρῖαν καὶ φθάρβησιν, τὰς ἐπαρηγόρησε, λέγωντας· ἰδὼν ὁ Θεὸς τὴν πτωχείαν σας, σὰς ἐφανέρωσε τὸ ζήτημενον. λοιπὸν ὑπάγετε εἰς τὴν νῆσον Σκιάθου, καὶ ἐκεῖ δῦρήσετε τὸν κλέπτῃν ἐκείνον ἀμόναχον. καὶ μὴ τὸν ἐλέγξετε παρρησία, νὰ μὴ το μάρτυρ οἱ Ἀρχιεροὶ τῆς κρατίνου νὰ πάρῃν τὰ χηρίματα. ἀλλὰ σιωπῆτε με καλὸν ἄσπον, με ἀσπίτητα, νὰ τὰ λάβετε. ἔτω γὰρ ἐποίησαν, καὶ λαβόντες τὰ χηρίματα, ὑπέσρεψαν εἰς τὸ Μοναστήριον. Καθήμενος ποτὲ εἰς τὴν μονῆν τῆς Ζαγοράς ὁ Ὁσίος, καὶ σιωμιλῶν με τὰς ἀδελφὰς, εἶπε πρὸς τινὰς ἀπὸ ταύτας. ὑπάγετε ἔξω εἰς τὸν δρόμον, καὶ μὴ ἀφήσετε τὸν ἄνθρωπον ὅπῃ ἔρχεται νὰ σέβῃ εἰς τὸ Μοναστήριον, ὅτι καὶ νὰ μᾶς βλάβῃ ἔρχεται. ἀπελθόντες δὲ, εὔρον εὐα κακοῦ ὁποσὸς ἦρχετο νὰ ἐξυβείσῃ τὸν Ἅγιον, καὶ δέν τὸν ἀφήκασιν νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ὑπέσρεψεν ἀσπίτητα. καὶ μετ' ἡμέρας τινὰς ἐπρόσπεσον εἰς τὸν Ἅγιον ζητῶ συγχώρησιν,

ἢ μετανοήσας τὰ πρότερα ἁμαρτήματα, εἰωρθώθη ὡς ἔαρεσκον. Ἄλλοτε πάλιν εἰς τὸν Γολγοθᾶ με τὸς ἀδελφὸς καθεζόμενος, εἶπεν αὐτοῖς. ἰδὲ ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς δύο μοναχοί. ἢ λαβὼν χαρτῶν, ἰσόλεισε τὰς μορφὰς αὐτῶν, ὅτι ἦξάντε τὴν ζωγραφικὴν ὀπτιδέα. ἢ τὸν μὲν εὐα ἐξωγράψισε με τὰ γενεα τὸν δὲ ἔτερον νεώτερον, ἢ τὴν ἄλλω ἡμέρᾳ ἦλθασιν, ἢ ὁ πρῶτος ὅπερ εἶχε ἄβεια ἦτον Διάκονος, τὴν κλήσιν Γάκωβος. ὅς τις ἔμεινε ἢ ἐτελεύτησεν εἰς τὸ Μοναστήριον. ὁ δὲ νεώτερος καὶ αὐτὸς Διάκονος, Ἡλίας καλούμενος, ἔγινεν Ἡγούμενος, ἔπειτα ἢ Πλαταμαῖνος Ἐπίσκοπος.

Μία χήρα γεραία ἦτον ἄρρωστος, ἢ ἐμύλυσε τὸ Ὄσιον νὰ τὴν κάμῃ καλογεραίαν πρὶν ἀποθάνῃ. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· μὴ φοβᾶσαι θεὸν θάνατον, ὅτι ἀφ' ἐκαλογεραίας, μέλει νὰ ζήσης ἀκόμη χρόνος ἰβ'. ἢ ἔτιω ἐγένετο, καθὼς ἐπροφήτευσεν ὁ Θεοπνεύστος. Ἄλλη γυνὴ εἶχεν υἱὸν μονομύτην, ὅς τις ἐγέννη Καλόγηρος εἰς τὸν Ὀλυμπον. ἔπειτα ὑπῆγε νὰ ἰδῇ τὴν μητέρα τῆς, ἢ τις ἄρπασεν ἀπὸ τὴν κεφαλῶν τῆς θυγατρὸς τὸ καλυμαύχιον, ἢ ῥήξασα τὸ, τὸν εὐδυσσε κοσμικᾶ, ἢ τὸν ἐκράτισεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς, ἢ εἰς ὀλίγας ἡμέρας παγέωνται εἰς τὸ χερίον ἐκεῖνο ὁ Ἅγιος, ἢ παρήλασα εἰς αὐτὸν ἢ γυνὴ, ἐσήμωσε νὰ φιλήσῃ τὸ χερίον. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ, με ὄλον ὅπερ δούτῳ εἶδον ἄλλω φορά. μὴ με ἐγγίξῃς ἀθλία, ὅπερ κατεπάτισες τὸ Ἀγγελικὸν χήμα, ἢ θαρρείς νὰ ἔχῃς τὸν υἱὸν βοηθὸν εἰς τὸ γῆρας σε. ἀλλὰ καί σε, ὅτι αὐτὸ ἀποθάνει ἀβειον κακὸν θάνατον, σὺ δὲ ἢ ἀπολαύσης τὴν τιμωρίαν τῆς ἀφροσύνης σε. ἢ τὴν ἄλλω ἡμέρᾳ ἐγκρεμνίδῃ ἀπὸ δούρον ὑψηλὸν ὁ υἱὸς αὐτῆς καὶ ἐξέφυξε, καθὼς ὁ Ὄσιος ἐπροφήτευσεν. Ἄλλη τις γυνὴ γερόντισσα ἀπὸ εὐα χερίον τῆς Πλαταμαῖνος, Λιγανὴ καλέμενον, ὑπανήσασα τὸν Ἅγιον, εἶπεν αὐτῷ· δούθῳμαι πλέον νὰ δελοῦσα, ἢ ἀδρακαλῶ τὸν Κύριον νὰ με ἀναπαύσῃ· ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· μὴ λυπᾶσαι δι' αὐτό, ὅτι σήμερον ἀποθάνεις, ἢ λάβε αὐτὰ τὰ τεῖλα ἀργύρια νὰ πληρώσης τὰς ἱερεῖς νὰ σε θάψωσιν. ἔτιω εἶπε, ἢ εἰς ὀλίγον θᾶσσημα ἢ γεραία ἠθρήσῃ, καὶ ἐσωνάχθησαν ἢ χειτόνιασαι. ἢ δὲ εἶπε πρὸς αὐτὰς τὴν ὑπόθεσιν θεῶν τὸν Ὄσιον. καὶ ταῦτα λέγασα, ἢ τὴν τῆς Ὄσιου προφητείας ἐξέφυξεν.

Ἄλλὰ τί νὰ διηγῆμαι εὐα κατ' εὐα τὰ τέτα περατερήματα, ὅπερ ὑπερβαῖεν φάμμον θαλάσιον, ἢ ἄσρη ἐραῖα. πολλοῖς ἢ ἄλλοις τὰ μέλλοντα προεφήτευσεν. ἢ πολλὰς ἀπέκτας, εὐτέκτας με τὴν προσελχίω τῆς ἐποίησε. πολλὰς πρὸς ψυχικὴν σωτηρίαν ἀδήγησε με διδαχαῖς ἢ νεθεσίαις τῆς. ἢ πολλὰς πειρασμὸς ὑπὸ τῆς Ἀγαλλιῶν ὑπέμεινε καὶ κινδύνως, ὡς ὁ μακάριος Παῦλος, ἐν γῆ, ἐν θαλάσῃ, καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ἀπὸ τὰς μισοχρίστους, ἢ ἀφρονας. ἀπὸ τὰ ὅποια ὅλα ὁ Κύριος τὸν ἐφύλαξε σῶον ἢ ἀβλαβον. ἀλλ' ἐπειδὴ ἢ αὐτὸς σάρκα ἐφόρει. ἢ ἐμείλε νὰ τελοῦσῃ, ὡς ἄνθρωπος, ἦλθεν ἢ ὄρει τῆς αὐτῆς μεταστάσεως, ἢ ἀπέστατε. Καθὼς δὲ εἰσέκετο εἰς τὸ ὄρος τῆς Δημομητριάδος με τὸν Καθηγούμενον τῆς μονῆς ἐκείνης Παρθόσιον, καθὼς ἀεζνωσαν οἱ ἀδελφοὶ τὸ μεσόρυκτον, ἐπειδὴ δούθῳ ἐδωῆτο νὰ σέκη εἰς τὰς πόδας ὁ Ὄσιος, ἐκάθησαν εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, ἢ οἱ ἄλλοι ἔφαλλον. ἦτον δὲ τότε Γαννάριος, ἢ δούθῳ εἶχεν ἰμάτια νὰ ἀπανεμίξεν τὴν ψύχραν, καθὼς φορῶσιν οἱ φιλόσοφοι, ἀλλὰ μόνον εὐα πειρηθὸν ἢ ἀχρισον. ἀφ' ἐ γέν ἀνεγνωσαν τὸ μεσόρυκτον, ὑπῆμῳ ὁ Ἰερὸς ἢ τὸν ἐτράβιζε νὰ ἐξυπνήσῃ, θαρρῶντας,

τας, ὅτι ἀπεκοιμήθη ὁ Ἅγιος. αὐτὸς ἔβλεπον ὄρασιν, καὶ ἐκείπετο μὴ ἀκίνητος ὡς λίθος ἀναιδής, ἀλλ' ὀλίγον ἀνέπνευ. καὶ μὴ ὦραν πολλὰ ἐφάνηζε, λέγωντας. Δόξα σοι Χρῆστὲ Βασιλεῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι. εὐχαριστῶ σοι Παγαλία Δέσποινα ὅτι μὴ ἐπήκυσες. οἱ δὲ μοναχοὶ τὸν ἠρώτων, τί ἐπαθον; ὅστις εἶπεν αὐτοῖς. καθὼς ἐπάθεμεν, ἐχώρισεν ἡ ψυχὴ μὲ τὸ σῶμα, καὶ τότε ἀρχισα νὰ φωνάζω, λέγωντας. Παγαλία Δέσποινα καθὼς μου ἤκεις, ᾤδρακαλῶ σε καὶ τώρα ἐπάκυσόν με τὸ δέλω σε, καὶ ἀνάστησόν με νὰ μετανοήσω τὰς ἀμαρτίας μου. καὶ ἔπα μὲ ἐπήκυσεν ἡ Κυρία μου. λοιπὸν ὑπάγετέ με εἰς τὸν Ὀλυμπον δεῖ νὰ τελειώσω ἐκεῖ τὸ πῆξ ζωῆς μου ὑπολοιπον, νὰ ἀδωγγέλω καὶ τὴν Πατέρα, πῶς νὰ δεῦρσιν. καὶ ἀπερχόμενος, ἀποχαίρεται τὴν ἀδελφῶν, ἔπα λέγωντας ἠξοῦρετε ἀδελφοὶ καὶ Θεὸν, πατέρες, καὶ τέκνα μου, ὅτι ὁ καιρὸς τῆς τελειότης μου ἔφθασε, καθὼς ὁ Θεὸς με ἐπληροφόρησε. λοιπὸν ἀδωγγέλω σας νὰ μὴ ἀμελεῖτε τὴν ψυχὴν σας, ἀλλὰ νὰ μετανοήτε τὰ ἀμαρτήματα, ἕως καιρὸν ἔχετε, δεῖ νὰ λυθῶθῃτε τῆς ἀπελότητος κολάσεως, καὶ νὰ ἀξιώθῃτε τῆς αἰωνίης ἀγαθιάσεως. Οἱ μὴ ἔν ταῦτα ἀκούσαντες ἐδρῶσαν τὴν τέτη ὑτέρσιν. αὐτὸς δὲ ἔφθασεν εἰς τὸν Ὀλυμπον, καὶ δεῖ ὑπῆλθεν εἰς τὸ κοινόβιον, ἀλλὰ εἰς τὸ κελίον τῆ Γολγοθᾶ δεῖ τὸ ἀσύγχυτον. καὶ συναρχεύοντες ἐκεῖ μὴ τῆ Ἠγυμνὸν οἱ Πρόκειται, εἶπεν αὐτοῖς ἠνώσκει, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας χωρίζομαι ἀπὸ λόγους. καὶ παραγγέλω σας νὰ ἐνθυμᾶσθε, ὅτι ὅλα τὰ ἀπόσκαιρα παρέρχονται ὡσεὶ ὄνειρος. δι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ πάντα κατεφρόνησα δεῖ τὴν ἀγάπην τῆ Κυρίας μου. ταῦτα ἀκούοντες ἐκλιον. ὁ δὲ παρηγορήσας αὐτὸς μετ' ἐκεῖνα τὰ μελίρρυτα λόγια, τὴν ἔσειλεν εἰς τὸ Μοναστήριον, κρατήσας μόνον δύο ὅτι ἦσαν πλέν δοκιμοὶ. καὶ μὴ ἔρεις ἡμέρας ἀνεχώρησεν εἰς τὸ ὄρος τῆς ἐλαιῶν, ὅτι εἶναι τόπος ἡσυχαστικώτερος, καὶ ἐκεῖ ἀνέγνωτε τὰς ὑμνας τῆ Οσίας Θικκαρᾶ, ἀνέγνωτε νύκτα καὶ ἡμέραν, ὅτι ἦτον φιλομαθῆς καὶ πολυμαθῆς. ἔκαμην ἔν ἐκεῖ καμπόσας ἡμέρας, καὶ μήτε βρῶμα εἶχε, μήτε πῦρ, μήτε ἄλλην ᾤδρακλῆσιν σῶματος, ὅτι ἦτον χειμῶν ψυχρότατος καὶ ἐχίονίζεν, ὅθεν ἠδούνησε. τότε τὸν ἐπαρεκάλεσαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ κοινόβιον νὰ τὸν ἐπιμεληθῶσιν ὡς ἔφεπεν, ὅθεν δεῖ νὰ μή τις λυπήσῃ, ἐσυγκατέβη καὶ ἐκατέβη εἰς τὸ σπήλαιον, ὅτι ἐκατόικα ἀπὸ τῆ νὰ κτίσῃ τὸ Μοναστήριον.

Οἱ δὲ Μοναχοὶ ἐσωμάχθησαν ἐκεῖ, καὶ τὸν ἠρώτων λέγοντες. ἡ δεσπότη καὶ παραγγελία ὅτι μὴ μᾶς ἀφῆσες, εἶναι εἰς τινὰ μέρη ἐπαβαρῆς εἰς τὴν ἀδελφῶν καὶ δυσαπαράδεκτος. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. ὅσα εἶναι καλὰ καὶ εὐλόγια, φυλάξτε, τὰ δὲ βαρῆα ἀφεῖτε. πλὴν τῆτο σᾶς παραγγέλω. καὶ τὸν τύπον τῆς ἀγίας ὄρας πορεύεσθε, καὶ ἀγωνίζεσθε ὅσον δύεσθε, καὶ ὁ Κύριος νὰ σᾶς κυβερνήσῃ αὐτὴς ἐμὲ. ἔχετε ἀγάπην, ὑπομονὴν, καὶ ταπεινώσιν. τὴν ζουπιεῖαν ἀσάσασθε, τὴν σιωπὴν, καὶ προσοδῶν, καὶ τὰς νησεῖας ὅτι οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς ἐπαράδωσαν ἀγογγύσως φυλάγετε. μάλιστα καὶ περικιοτέρως ὅσας δύεσθε. μὴ εἶναι τινὰς σας ἀνυπότακτος καὶ δαιμονόρρυθμος, ἢ μάλλον εἰπεῖν διόρρυθμος, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀπὸ ὅλα τὰ ἀμαρτήματα χειρότερον. ὅτι ὅποιος ἔχει κοινοβιάτης ἀργύρια, ἢ καὶ ἡμάτια ἀπὸ τῆς ἄλλης περσιώτερα, δεῖ ἀξιώνεται τῆς εἰωνίης ἀγαθιάσεως. εἰ ἔν ὄρεθῃ τινὰς ποιητός, ἄς τὸν διώχων ἀπὸ τὸ Μοναστήριον ὡς Ἰωριανὸν ἀρόβατον, δεῖ νὰ μὴ μολυνθῶσιν ἀπὸ τὴν λύμην αὐτῆ

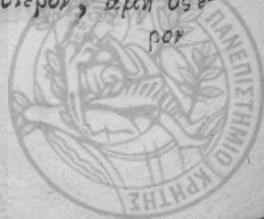
αὐτὰ τὰ ἐπιλοίπα. ἔξομολογεῖτε συγγνώμης τὰς λογισμύσας, ἵνα μὴ ἐμφωλόσεν εἰς τὰς ψυχὰς σας οἱ δαίμονες. εἰὰ συνέβη νὰ σκανδαλιθῶσι τι-
νές, ἅς κάμην ἑξαγγελίῳ πρὶν νὰ βασιλεύσῃ ὁ ἥλιος, καθὼς προσάσσει ὁ
Κύριος. ἅς κάμην ἔλοι ἐργόχειρον, καθ' οὗτος εἶτι ἰξεύρει ἢ δυνάται, ἢ ὅς
τις δυνάται ἢ δὲν δαλεύει, μὴ τρώγῃ, καὶ τὸν μέγαν Ἀπόστολον. καὶ ὅστις
θέλει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ μονασῆρι, ἅς τὸ λέγῃ τῷ Ἡγμενῶν ἀπότερον νὰ λαμ-
βαῖν συγχώρησιν. εἰδὲ καὶ φύγῃ ἀπόκριφα, ἅς εἶναι εἰς τὴν ψυχῆν τὸ ἀ-
μάρτημα, καὶ ἐγὼ ἀθῶος τῆς ἀπωλείας τῆς. οἱ νεώτεροι ἅς ὑποτάσσωνται τὰς
γέροντας, ἢ αὐτοὶ πάλιν ἅς τὰς νεωτέρων μὲ ἔργα καλὰ ἢ ψυχοφελῆ λό-
για. τὸν ἀδελφὸν ὀπιμελάτε ὡς μέλος σας. μὴ ἔχη τινὰς φιλίαν μὲ νεώτερον,
μήτε νὰ παθῆν ὁ εὐαγγελιστὴς εἰς τὸ κελλῖον τῶν ἑτέρων, νὰ μὴ γίνεταί εἰς τὰς ἄλλας
πρόσκομμα. ἔχετε καὶ Θεὸν ἀγάπῃ ἀλλήλων σας. ἢ εἰὰ ἔτω πολιτοδύνητε,
ἀξιώνετε τῆς Βασιλείας τῆς Οὐρανῶν, νὰ σωθῆτε πάντοτε μὲ τὸν Δεσ-
πότην Χριστὸν ἢ τὰς Ἁγίας ἁπάντας. ἢ αὐτὸν εὐρα ἢ ἐγὼ πρὸς αὐτὸν παρρη-
σίαν, θέλω καθ' ἑαυτοῦ λέγειν ἅς λόγους σας πάντοτε. ἔχετε δὲ ἢ τὸ καλὸν σημά-
δι, πῶς ὁ Θεὸς ὑποδέχθη τὰς κόπας μα, εἰὰ ἀυξήσῃ τὰ Μονασῆρια, ὅ-
πε μὲ πολλὰς κόπας ἢ ἰδρώτας ἐκτίσα, ἢ τὸσῶτον ἐβασανίσθηκα. Ταῦτα
εἰπὼν ὁ μακάριος, ἐκαμῆν δὲ αὐτὰς πρὸς Κύριον, καὶ τὰς ἔσειλον εἰς
τὸ Μονασῆριον. αὐτὸς δὲ ἔμεινεν ἐκεῖ ὀλίγας ἡμέρας παλαιῶσας μὲ τὴν ἀδελ-
φειαν, ἢ τότε εἰς τὰς κδ'. τῷ Γαβριηλ Μιῶδς παρέδωκε τὴν ἁγίαν αὐτοῦ
ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ ὁ Θεοπρόσος. τὸ δὲ τίμιον αὐτῷ Λείψανον ἐντίμως
ἢ σεβασμῶς ἐνταφίασαν εἰς τὸν νάρθηκα τῆς Ἐκκλησίας ὅπε ἐκτίσε μὲ τὰ
χεῖρά τῶν αὐτῶν ὁ μακάριος. ὕστερον μὲ χρόνος τινὰς ἔσκαφαν τὸν τάφον, ἢ
ιδόντες τὸ ἅγιον ἐκεῖνο Λείψανον, εὐωδίαζε ὑπερβόλαια ἀπὸ μύρα καὶ ἀρώ-
ματα, καὶ ἕως τὴν σήμερον εὐωδίαζει θαυμασιώτατα, ὅπε εἶναι μόνον τὰ
κόκκαλα, ἢ πολλὰς θαυματουργίας ἐτέλεσεν εἰς ὅσους τὸν ὀπιμαλεθῆν μετὰ
πίστεως, εἰς δόξαν τῶν ἐνδοξαζομένων Θεῶν, τῶν δοξάζοντος τὰς αὐτὸν ἀντιδοξά-
ζοντας. Ἀμήν.

ΤΩ ΑΥΤΩ ΜΗΝΙ, ΚΕ΄.

Τῷ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς Ἡμῶν

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

Ὁ ἄγιος ὁ πάσις ἢ θαυμάσιος ἀνὴρ Γρηγόριος ἐληλύθη εἰς τὰ μέρη τῆς
ἀνατολῆς εἰς μίαν χώραν, Ναζιανζὸν ὀνόματι, ἣτις εἶναι εἰς τὴν δευτέραν τῆς
Καππαδοκίαν Ἐπαρχίαν, οἱ γονεῖς τῆς ἦσαν πλέσιοι, δόξαι, ἐντιμοί, καὶ
ἐνάρετοι. ἢ μὲν Μήτηρ αὐτῶν ἦτον εὐσεβὴς ἀπὸ τῶν ἀρχῶν, ἢ Χριστιανὴ ὀρθό-
δοξος, ἀπὸ γένους εὐγενικώτατος· ὁ δὲ Πατὴρ ἦτον Ἐπίσκοπος ἀπότερον, ἀμὴ ὕστε-
ρον

ρον φ' ἔ ἐγκύνησε τὸν Γρηγόριον, ἐμίσησε τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ προσήλθεν εἰς τὴν εὐσεβείαν. ἦτον δὲ καὶ αὐτὸς ὁμοίως εἰς τὴν κλήσιν Γρηγόριος, ἡ δὲ γυνὴ ἐκράζετο Νόννα. καὶ πρῶτον μὲν ἦτον σείρα καὶ ἄτεκνος· ὅθεν πολλὰκις ἐδέετο τὸ Παντοδυνάμει Θεῷ μὲν πίστεως νὰ πηδάσῃ παιδίον Ἀρσενικόν, καὶ νὰ τὸ ἀφιέρωσῃ ὡς ἡ Ἄννα τὸν Σαμὴλ, ἐξ αὐτῆς τῆς θνητῆς καὶ ἀναγνῆσεως. Ἰδὼν ἔν ὁ Κύριος τῆς γυναικὸς τὴν εὐλάβειαν, ἐπήνεσε τῆς δεήσεως αὐτῆς, καὶ τῆς ἐφανέρωσε μίαν νύκτα εἰς τὸ ὄραμα, ὅτι μέλλει νὰ θνητῆσῃ υἱόν, νὰ θῆν δῶλος τῷ Θεῷ γνησιώτατος, καὶ νὰ τὸν ὀνομάσῃ Γρηγόριον. Ταῦτα βλέψασα εἰς τὸν ὕπνον τῆς ἡ Νόννα, ἐχάρη. ὁπότεν ἔν ἐθνήσθη αὐτὸν καὶ ἀπεγαλάκτισε, τὸν ἐπῆρεν ἀπὸ τῆς ἀγκάλας τῆς, καὶ μὲ τὴν προσομίαν τῆς πίστεως ἐνίκησε τὰ σπλάγχνα τῆς φύσεως, καὶ τὸν ἀφιέρωσεν εἰς τὸν Θεόν, καθὰς ἐταξέ ἀπὸ συλλήψεως. αὐτὸ δὲ πάλιν τὸ θεοχαριτωτὸν ἔδειχεν ἀπὸ βρέφους ποταπὸς ἔμελλε νὰ θῆν, ὅταν ἔλθῃ εἰς ἡλικίαν νόμιμον. καὶ δὴ ἔκαμνε ποσῶς ἀπαξίας καὶ παιδικὰ παιγίδια, ἔτε ἐπὶ ἄδα, ἔτε ἄλλαις πράξεσι τῶν παιδίων ἐγύροσε νὰ κάμῃ, ἀλλὰ μόνον ἐσπέδαζε τὰ ραυμάτια. καὶ τόσον τὰ ἐπόθησεν ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας τε, ὅπῃ ἀσόχα τὸ φαγὶ πολλὰκις διὰ νὰ μὴ ἀμελήσῃ τὸ μάθημα. ὁμοίως καὶ ὁ Πατὴρ αὐτῆ Γρηγόριος ἔδειξε τόσῳ θερμοσίπτι καὶ εὐλάβειαν εἰς τὴν Πίσιν τῆ Χριστῆ μὲν τὴν θείαν αὐτῆ ἀναγνῆσιν, ὅπῃ τὸν ἐψήφισαν οἱ εὐσεβεῖς τῆς πόλεως ἐκείνης ποιμνίας τῆς, καὶ Διδάσκαλον. ἐχειροτονήθη λέγω τῆς Ναζιανζῆ Ἀρχιεπίσκοπος. ὅστις ἀγκαλὰ νὰ ἦτον καὶ προτιπέρα ἐνάρετος, ἀλλὰ τότε διὰ τὴν ἀξίαν τῆς Ἀρχιερωσύνης ἐφύλαττε πάσαν ἀκρίβειαν τῆς ὀρθοδοξίας ἐπιμελέστερα. ὁ δὲ νέος Γρηγόριος, ὅταν ἐφθασεν εἰς τὸν δέκατον χρόνον τῆς ἡλικίας τε, ἔχωντας πόδον νὰ μάθῃ τὰς ἐπισήμας τῶν ραυμάτων, ὑπῆλθον εἰς τὴν Καισάρειαν. καὶ ἐκεῖ σωμακασρεφόμιλος μὲ τῆς ἐξαιρέτης καὶ Μαθηματικῆς Διδασκάλας, ἐπῆρεν εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀρεπῶς τῶν ραυμάτων τῶν παιδῶσιν. ἔπειτ' αὐτὸν μὲν ἦτον εἰς τὴν εὐφύαν τῆ νοὸς ἐπιδέξιος. δευτέρον δὲ ἔβαλε πόδον πολλῷ, καὶ ἐσπέδαξεν ὑπέμετρα. ὅταν ἔν ἔκαμν ἱκανὸν καιρὸν ἐκεῖ εἰς τὴν Καισάρειαν, ὑπῆλθον εἰς τὴν Παλαισίην νὰ μάθῃ καὶ Ρητορικῶν, ὅχι τὴν τάξιν αὐτῆς, ἀλλὰ τὸ καλλῶπισμα τῆς λόγι, καὶ τὸν σολισμὸν τῆς φράσεως. καὶ ἀπὸ τῆς Παλαισίην πάλιν, ὑπῆλθον εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, εἰς ἓνα τόπον, φάρων καλέμιρον. ἐ μόνον δὲ αὐτὰς τὰς τρεῖς πόλεις ἐσπεπάτησεν, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλα κάσρη καὶ τόπες, ἐπιθυμῶντας νὰ σωσωμιλήσῃ μὲ σοφῆς καὶ μαθηματικῆς ἀφρώπες, νὰ μάθῃ τὰς καὶ φρόνησιν.

Ὅθεν καὶ πολλῶν ἀφέλειαν ἀπὸ τῆτο, καὶ πρῶτος ἐκαρπώθη ὕστερα δὲ πάλιν ἔχωντας πόδον νὰ σοφισθῆ πρῶτος, ἡθελήσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ἀθῶνας, εἰς τὴν ὁποίαν ἦσαν τότε οἱ μεγαλύτεροι φιλόσοφοι. καὶ εἰσεβαίνωντας εἰς ἓνα καράβι Αἰγινητικόν, ἀρμονίζων εἰς τὸ παρθενικὸν πέλαγος. καὶ ἐκεῖ ἐξάφην ἦλθεν ἄλλος ἀνεμος ἐναντίος, καὶ τόσον ἀγέλιος καὶ χαλεπώτατος, ὅπῃ ἐκινδυνῶσε νὰ καταποντιθῆ τὸ καράβι, ἔπειτ' ἦτον τόσον σκότος, ὅπῃ μῆτε Οὐρανὸς ἐφαίνετο, ἔτε θάλασσα, ἀλλὰ καθολικὰ ἦτον ὡς τὴν ἐννεανάτῳ πληγῶν τῆς Αἰγύπτου, ἦγεν σκότος ψιλαφικόν καὶ ὑπέμετρον. ἔκλειον ἔν ὅλοι τῆ πλοῖα θρῆσκῶντες ἀπαρηγόρητα τὸν τῆ σώματος θάνατον. ὁ δὲ Γρηγόριος ἐφοβᾶτο μᾶλλον τὸν τῆς ψυχῆς θάνατον, ἐπειδὴ ἦτον ἀλόμι ἀβάπτιστος.

ἤν τῶτο ἐθλίβετο ὑπὸ τῆς ἄλλης αὐτὸς περιωπότερον. ἔπειτα βαινῶντας εἰς τὸν
 γέν τε ἐκεῖνα τὰ παλαιὰ τῆ Θεῆ θαυμασία, ὅσα ἐτέλεσεν εἰς διεργασίαν τῆς
 ἀχαρίτων Ἰσραήλων εἰς τὴν γῆν καὶ θάλασσαν, τὴν ὁποίαν ἔχισεν εἰς δύο
 (ὃ θαῦμα ἐκπλήξεως ἀξίον· ὃ τερατηγία θαύσιος) καὶ ἐπέρασεν οἱ Ἐβ-
 ραῖοι, οἱ δὲ διώκοντες αὐτὸς ἐκαταποντίδισαν ἅπαντες· καὶ πάλιν ὑπερα ἀνέ-
 βλυσεν ὕδωρ ὑπὸ τὴν πέτραν καὶ τὸς ἐπότισε, καὶ βοσῶν ἐρωδοῦν ποσῆτας
 χρόνους τὸς ἔβρεχε καὶ τὸς ἔφρεσεν ἀπὸς αὐτῆρειαν· τὸς τρεῖς Παῖδας ἐφύλαξεν
 ἀβλαβεῖς εἰς τὴν κάμιον· τὸν Δαυὶλ ὑπὸ τῆς λέοντας, καὶ τὸν Ἰωανῶν εἰς τὸν
 κοιλίαν τῆ ὄφαις σῶον καὶ ἀκέραιον διεφύλαξεν. αὐτὸ λέγω καὶ τὰ ὀπίλοιπα
 θαύσια θαυμασία τῆ Παντοδύαμι Θεῆ ὁ σοφὸς Γρηγόριος ἐνδυμέμνος, ἔ-
 λαβε θαύρος, καὶ χιζωντας τὰ ἱμάτιά τε, ἔρριων ὡς ποτάμι δάκρυα, ἐπικα-
 λῆμνος μεγαλοφώνως τὸν Θεὸν εἰς βοήθειαν, καὶ ἔλεγε ταῦτα ἐξ ὅλης καρ-
 διάς τε· Παρακαλῶ τὴν Βασιλείαν σε Κύριέ μου Ἰησοῦ Χριστέ, νὰ μὲ σπλαγ-
 χιδῆς τὸν ἀνάξιον δῶλόν σε, νὰ μὴ με ἐπάρης μὴ ἔχοντα γάμο οὐδὲμα,
 ἀλλὰ ἀξίωσόν με τῆς Θεῆς αναληνίσσεως. καὶ πανάγαθε Δέσποτα, λύτρωσάί
 με ὡς Παντοδύαμος ὑπὸ τῶτον τὸν ἀπαραίτητον κίνδυνον, καὶ ὁδύς ὅπῃ φθά-
 σω εἰς τὴν ξηρῶν, νὰ λάβω τὴν σφραγίδα τῆς ἁγίης Βαπτίσματος, νὰ εἶμαι
 θαύριτος δῶλός σε. Ταῦτα εἰπὼν μὲ πίσειος, ἐπήκωσεν ὁ Κύριος αὐτῆ τῆς
 θεήσεως, καὶ ἔγινεν (ὃ τῆ θαύματος) εἰς μίαν σιγμῶν ἢ πρῶτον ἀγγελίαν
 θάλασσα, παπεινὴ καὶ ἡμερη, ὑπακῆσασα τῷ Θεῷ ἀποσάγματι. τῶτο τὸ μέ-
 γα θαύσιον ἰδόντες οἱ ναῦται ὅλοι καὶ οἱ λοιποὶ ὅπῃ ἦσαν εἰς τὸ πλοῖον,
 ἐξεπλάγησαν καὶ ἐπίσδωσαν εἰς τὸν Χριστόν, ὅπῃ ἦσαν Ἐλλῆνες ἀπότερον. καὶ
 τότε ὁμοφώνως ἀμολόγησαν ἅπαντες, ὅτι ὁ Θεὸς τῆ Γρηγορίῳ τὸς ἐλύτρωσεν
 ἀπ' ἐκεῖνον τὸν μέγαν κίνδυνον, καὶ αὐτὸς μόνος εἶναι Θεὸς Παντοδύαμος
 ποιῆτος ἦτον καὶ πρὸ τῆ Βαπτίσματος ὁ μέγας ἔπος Γρηγόριος, ὅς τις ἐμετάστρε-
 ψεν ὅλης τῆ πλοῖς εἰς θεογνωσίαν με τοιαύτῳ θαυματηγίαν. ὅταν δὲ πάλιν
 ὑπῆλθον εἰς τὴν Ἀθῶν, δὲν ἠμπορῶ νὰ διηγῶμαι με πόσῳ τιμῶν τὸν
 ἐδέχθησαν, καὶ πόσον διλαβῆντο τὴν ἀρετὴν καὶ εὐταξίαν τε ὅλοι οἱ Ἀθη-
 ναῖοι μαθηταὶ καὶ διδάσκαλοι, εἰς ὀλίγον καιρὸν ἦλθον ἐκεῖ καὶ ὁ μέγας Βα-
 σίλειος διὰ νὰ μάθῃ καὶ αὐτὸς φιλοσοφίαν, καθὼς τὸ εἶχασιν οἱ σπεδαῖοι τὸν
 καιρὸν ἐκεῖνον συνήθειαν, νὰ σιωάζωνται εἰς τὰς Ἀθῶνας διὰ τὸ μάθημα,
 ὅταν ἔν ἐγνώριον οὐκας τῆ ἄλλης τὴν ἀρετὴν καὶ ζῆλον οὐθεον, ἠγαπήθησαν
 πόσον, ὅπῃ δὲν ἐδύοντο νὰ ξεχωρίσων ὁλόπελα, ἀλλὰ ἐκάθησαν εἰς εἴνα σῆ-
 τι, ἔτρωγαν εἴνα φαγῆ, εἶχασιν μίαν γνώμην οἱ δύο καὶ εἴνα θέλημα· κεδδὸν
 εἰπέ εὐερίσκειτο μία ψυχὴ εἰς ἐκεῖνα τὰ δύο σώματα, καὶ εἴνας ὑπὸ τὸν ἄλ-
 λον ἐλάμβανε μεγάλῳ ἀφέλειαν, καὶ μόνον εἰς τὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ
 μαθήματα. ὅτι ὡς δύο Γεωργοὶ σπεδαῖοι καὶ ἐμπειροὶ με μίας λογῆς προθυ-
 μίαν χιζωντες τὸ χωράφι τῆς φιλοσοφίας, καὶ σπείροντες με πολὺ κόπον, ἐ-
 θέλεισαν τὸν καρπὸν τῆς ἐπιμελείας τῆς· με τὴν ὁποίαν καὶ με τὴν ὑπομονὴν
 τῆς ἐπέρασαν ὅλης τῆς σιωμῆλικῆς τῆς. ἐγκρατεύοντο πόσον, ὅπῃ μόνον ἔχῃ
 νὰ ζῆν ἔτρωγαν ὑπὸ μόνον τὰ ἀναγκαῖα καὶ χρεαζόμενα, εὐχαριστῶντες τὸν Κύ-
 ριον, ὡς τὸν Προφήτῳ Ἡλίῳ, καὶ Ἰωανῆν τὸν Πρόδρομον, ὅπῃ ἐτρέφετο με
 ἀκροδρυα· τὰ δὲ ἄλλα ὅσα κλακεύον τὴν κοιλίαν, καὶ φέρων ἰδονῶν, ἐκα-
 ταφρονῶσαν καὶ παντελῶς ὑποσρέφοντο. Διὰ τὴν σωφροσύνην ὅπῃ ἐφύλαξαν
 ἕως

ἕως τέλους τῆς ζωῆς τες, τί νὰ εἰπῶμεν; πόσον ἐφυλάχθισαν καθαροὶ ἢ ἀμόλιυτοι, ὅτε ἐπαθίσασαν εἰς τὴν σωφροσύνην τὸν Ἑσνοκράτην ἐκείνον τὸν ἁβρόβιον, ὅτε ἐκοιμάτο με μίαν γυναικα πόρνῳ, ἢ ποσῶς δούτο ἔβασαν εἰς τὸν νῦν τε πῶς ἦσαν πλησίον τε. τὴν πλεονεξίαν ἢ μειονεξίαν ἐφεύρασι, ἢ μόνον ἐπεριποιῶντο τὸ δίκαιον. τὴν δὲ ἀκτιμοσύνην ποσῶτον ἠγάπησαν, ὅτε ὑπερέβησαν τὸν Ἀντιόχῳ, τὸν Πυθαγόρῳ, ἢ Κράτητι, καὶ ἀπέδειξαν τὰ σεμνὰ ἐκείνων ἢ τίμια, ὡς παιδῶν παιγνίδα· ὅτι καταποικὰ ἐκαταφρονῶσαν τὴν τῶν χρημάτων ἢ ἄλλων πραγμάτων ἀποκτικσιν. τὴν ἀλαζονείαν ἢ ἔπαρσιν ἐβδελύσσοντο, ἢ τὴν ὑπεροφίαν καὶ ὑπερηφανίαν ἠφανίσαν με τὴν τῆς φιλοσοφίας σεμνότητι. ἔα τὴν φρόνησιν ὅτε εἶχασι, δούτο κάμνει χρεία νὰ γράψωμεν, ἐπειδὴ ὅλητες ἡ ζωὴ ἦτον μία μελέτη, ἢ ἐπιθυμία ἀκατάπαυτος ἡμέρας ἢ νυκτὸς, ἔα ἢ ἀποκτικσιν τὴν ἑραῖον φιλοσοφίαν μᾶλλον, ἢ τὴν ἐπιγειον. ἀλλὰ ἐσπέδαζαν νὰ ἀποκτικσιν καὶ ταύτην, ἔα νὰ βοηθήσιν τῆς Ἐκκλησίας μας, νὰ ξεκιώσωσιν ἀπὸ τὸν σίτον τὰ ζιζάνια· ἢ ἐσπέδαζαν περὶσῶς νὰ περάσιν τὰς παλαιὰς, νὰ φανῶν τιμιώτεροι. ἢ ἔπως ἐβήετο με τὸν πολυῦτες κόπον ἢ με τὴν θείαν βοήθειαν, καθὼς ἀπὸ τὰ συγγραμμάτα τες φαίνεται. ὅτι ὅσον εἰς τὰ γραμματικά δούτες ἐλαύθανε τίποτας, ἔτε μέτρα ἐπισήμης, ἢ τρόποι ἢ σκοποὶ τῆς ποιτικῆς, ἔτε πληθος ἰστοριῶν, ἢ εὐγλωττία πολιτικῆς λέξεως. τῆς ρητορικῆς δὲ τὴν εὐταξίαν καὶ τὸ κάλλος τῆς φράσεως ἐβήλεξαν, ἀπορρίψαντες τὸ ψευδὸς ὡς μάταιον· τὴν δὲ ἠθικὴν φιλοσοφίαν, ἢ ὅση εἶναι εἰς τὰ δόγματα, ποσῶτον ἐσπέδαζαν, ὅτε ὑπερέβησαν ἀπαντας. ἔτω ἢ ταῖς ἄλλαις ἐπισήμαις ἀρκετῶς ἐσπέδαζαν. Ἀριθμητικὴν λέγα, Γεωμετερίαν, Μουσικὴν, ἢ Ἀστρονομίαν, ἔα νὰ γῶσι διδάσκαλοι τέλειοι ἢ τότε ὁ μὴ Βασίλειος ἐγύρισεν εἰς τὸν τόπον τε, τὸν δὲ Γρηγόριον διωσικῶς οἱ Ἀθῆναῖοι ἐκράτησαν ἢ καταποικὰ τὸν ἐτίμησαν, καθίζοντες αὐτὸν εἰς τὸν σοφιστικὸν θρόνον· ἔατὶ ἀρέγοντο τὴν σοφίαν ἢ δὐγλωττίαν τε, ἢ τὴν θαυμάσιον πολιτείαν τε, καὶ εἶχασι πόδον νὰ μάθῃν τὰ ἠθικα. ὅστις ἔα τὴν πολλὴν ἀγάπην ὅτε τὴν εἶδειαν, ἢ τὸς τῶν ἀδελφάτεσιν ὅτε τὴν ἔκαμαν, ἔμεινε ἔα τῆς ἄρας. ἀμὴ πάλιν εἰς τὴν πατρίδα τε, ἀπὸ τὴν ὁποίῳ ἐλειπε τότε χρόνος βιάκοιτα. δίδοντές τε λοιπὸν ἀδειαν, ὑπῆγε εἰς τὰς γονεῖς τε, καὶ λαμβάνει ἀπὸ τὸν πατέρα τε τὸ ἅγιον βάπτισμα, ἀγαλά καὶ νὰ ἦτον ἢ προτίτερα φωτισμῶς με τὴν χάριν τῆς παναγῆς Πνεύματος.

Καὶ ἔκαμν ὅρον νὰ μὴν ὁμῶση πάποτε, τὸν ὁποῖον ἕως τέλους ἐφυλάξεν. ὁ δὲ πατήρ τε τὸν ἐχειροτόνησεν ἱερέα μὴ θέλοντα, ἀλλὰ σιωπῶς τε τὸ ἔσερξε, ἔα νὰ μὴ γῶν τε παρὸς παρήκοος. πλὴν ἔχωντας πόδον πολλὴν νὰ ἀπολαύσῃ τὸν ἠγαπητῶν τε Βασίλειον, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τε, ἢ ὑπῆλθον εἰς τὴν μαύρην θάλασσαν, ὅτε δούσκετο τότε ὁ μέγας Βασίλειος· ἢ συνδωφρανθῆτες τῶν πνεύματι, ἐπολιτόνητο ζωὴν ἰσάγγελον, ὁ δὲ Θεὸς ἦτον εἰς τὸ μέσον αὐτῶν καὶ τὴν ὑπόθεσιν. Ὅπε εἰς δύο, ἢ βεῖς σιωπηρῶς ἢ μῆσοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν. ἢ ἔγραψαν νόμους καὶ ὅρας ἔα τὰς φιλοθέας ἀσκητὰς, ὅτε ἀναχαρήσιν ἀπὸ τὸν Κόσμον, πῶς νὰ πορεύονται. ὁ δὲ πατήρ τε Γρηγόριος Γρηγόριος ἐγῆρασε· ἢ ἐπειδὴ ἐκοιμήθη ἐνάς ὑδὸς ὅτε εἶχε δούτερον ἀπὸ τὸν Γρηγόριον, τὴν κλησιν Καισάριος, ἔγρα-

ἦσαν ἐπιστολαῖς παρακαλεστικαῖς πρὸς τὸν ἅγιον νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὸν, νὰ κυβερνήσῃ τὸ παρῶν μα τῆς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ τὴν δώσῃ καὶ τὴν δὲχθῆτε, ἐπειδὴ ἦτον χρόνῳ ἐνενηκόντα, καὶ ἐπλησίαζεν εἰς τὸν θάνατον. ὅθεν ἀγαλά καὶ νὰ εἶχε πόθον ὁ ἅγιος νὰ κάθεται εἰς τὴν ἀναχώρησιν, πλὴν ἔα νὰ μὴ παρακῆσῃ τὸν πατέρα τε, ἔσερξεν νὰ ὑπεριθῆ τὴν ποσειδωνίαν ἡσυχίαν οὐκ καὶ τὸν φίλον τε. καὶ φθάνωντας εἰς τὴν πατρῴδα τε, τὴν νύκτα εἰς μεγάλῳ σύγχυσιν. ὅτι τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐβασίλευεν Ὀυάλης, ὅστις ἦτον Ἀρειανός. ὅθεν πολλοὶ Ἀρχιερεῖς ἐξωρίσθησαν ἀπὸ τῆς θρόνου, ἕνεκα δὲ ἐσυγκοινωνῶν μετὰ τῆς ἀσεβείας. οἱ δὲ αἰρετικοὶ ἐποίκουν τὸν λαὸν οἰανόσοιοι. καὶ μερικοὶ Ἐπίσκοποι ἐσυγκοινωνῶσαν ἀπὸ τὸν φόβον τῆς εἰς τὴν αἵρεσιν. ἄλλοι πάλιν ἐδεδιάζοντο ἀπὸ χήματα, καὶ ἄλλοι πάλιν ἐπικέντο ἀπὸ ἀπλότητα. εἷας ἀπὸ τῆς ὁποίας ἦτον καὶ ὁ πατὴρ τῆς Γρηγορίας. ὁ ὁποῖός μετὰ τὸ νὰ ἦτον ἀπλῆς καὶ ἀγαθήματος, ἔπεσον εἰς αὐτὴν τὴν αἵρεσιν. οἱ δὲ μοναχοὶ τῆς πόλεως Ναζαυζῆ καὶ οἱ περισσότεροι τῆς λαῶν δὲ ἐσεργῶν νὰ συγκοινωνήσῃν, ἀλλὰ ἐμάκρυναν φθονοῦντες, ὁ ἅγιος λοιπὸν ἔκαμε δεήσεις ὀλονυκτίας μετὰ νηστείας καὶ δάκρυα, δέομιμος τῷ Θεῷ νὰ δώσῃ εἰς τὸν λαὸν ὁμόνοιαν καὶ ἑνώσιν. ἔπειτα ἐκατάπεισε τὸν πατέρα τε, καὶ μετὰ νηστείας καὶ ὑποδείγματα, καὶ ὁμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Θεὸν συγχώρησιν εἰς τὴν ἑσπέραν ἀγνωσίαν. ἔπειτα ἐδίδαξεν ὁ ἅγιος καὶ τὸν ὀπίλοιπον λαὸν, καὶ τῆς ἤφερον ὅλως εἰς τὴν ὀρθοδοξίαν μετὰ τὴν σοφίαν τε. καὶ ἤφερε τὴν πατρῴδα τε εἰς ὁμόνοιαν. Μετὰ καιρὸν πάλιν ἐκάθησεν εἰς τὸν θρόνον τῆς βασιλείας ὁ Ἐπισκοπάρχης Γελιανός ὁ παραβάτης, ὅστις ἔκαμε πολλὰ κατὰ τὴν Χριστιανῶν ὁ ἀρχιεπίσκοπος καὶ μισόχριστος, ὑπέστησε τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῶν φρονόμοι καὶ εἰσοδημάτων ὅπως εἰς αὐτὰς ἐχάρισεν ὁ φιλόχριστος Κωνσταντῖνος, καὶ ἄλλας ζημίας ἔκαμψεν ἐπίσης ὁ ἀλιπίσιμος τύραννος. ἐξόχως δὲ ἐπρόσβαζεν ὡς φθονερὸς καὶ παγκάκιστος, νὰ μὴ μανθάνωσιν οἱ παῖδες τῆς Χριστιανῶν ἐκκλησιαστικὰ χρέατα. ὁ δὲ ἅγιος εἰς τὸ πείσμα τῆς παρανομίας βασιλείας ἐσυνέθεσεν ὠραιότατα ποιήματα, σιλιτῶντας τὰς ἀιχρολογίας καὶ μύθους τῆς ἐκκλησιῶν ὡς φλυαρίσματα. καὶ τόσα ἀπεχύμνωσε τὴν πολυθεῖον πλάνην, ὅπως πᾶς εἷας ὅπως εἶχεν ὀλίγην γνώσιν, τὴν ἐπεριέλα ὡς ματαίαν καὶ ἀξίαν πάσης καταφρονήσεως. ἐκατασιδύασε δὲ καὶ εἰς τῆς ἡρωϊκῆς, καὶ ἰαμβικῆς, τραγῳδίας καὶ κωμῳδίας, καὶ ἄλλα πολλὰ ποιήματα εἰς πᾶσαν ὑπόθεσιν, εἰς ἔπαινον ἀρετῆς, εἰς κάθαρσιν ψυχῆς τε καὶ σώματος, εἰς προσδύχην καὶ Θεολογίαν, καὶ ἄλλα ἕτερα ἄλλα ποιήματα. τὰ ὅποια ὅλα ἐγραφε μετὰ μέτρα τεχνικὰ, φθάνωντας πᾶσιν ἐκκλησιαστικῶν φλυαρίων καὶ ἐσύστησεν εἰς τῆς Χριστιανῶν μίαν διδασκαλίαν πάνσοφον, ἔα νὰ τὴν μανθάνωσιν οἱ παῖδες τῆς πίστεως, νὰ παιδίσκωνται εἰς τὸ μάθημα, καὶ νὰ σερεῶνται εἰς τὴν δόξαν. Καὶ ταῦτα ὅλα ἔκαμψεν εἰς ἀιχμῶν τῆς βασιλείας πρὸς Ζήλον τῆς πίστεως. Τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐκοιμήθη ἡ ἀδελφὴ τῆς Γρηγορίας, Γοργονία ὀνόματι. οἱ δὲ γονεῖς τε ἦσαν ὑπέργηροι, πλησίον εἰς τῆς ἐκατὸν χρόνος. ὅθεν ὁ πατὴρ αὐτῆς ἐπαρκεῖσεν πολλὰ τὸν ἅγιον νὰ λάβῃ τὸ βάρος τῆς ὀπισκοπῆς ἐπαύω τε, νὰ κυβερνᾷ τὴν Ἐκκλησίαν, ἐπειδὴ αὐτὸς πλέον δὲ ἐδύετο. ὅθεν πάλιν καὶ σαρκῶς τε ἐδέχθη καὶ τὸ φορτίον, ἔα νὰ σώσῃ πολλὰς ψυχὰς, καὶ νὰ κυβερνήσῃ καὶ τῆς γονεῖς τε. εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐκατάπεισε πρῶτον ὁ πατὴρ αὐτῆς, καὶ ἡ μητέρα τε ὑστέρᾳ. τῆς ὁποίας ἐγκωμιάσεν μετὰ λόγους ὀπισκοπῆς,

καθώς ἔκαμε καὶ εἰς τὴν πελοπόννησον καὶ Καισαρίαν καὶ Γοργονίας τῶν ἀδελφῶν, ἐπειδὴ ὅλοισι ἦσαν ἐνάρητοι καὶ ἐσώθησαν. Μετὰ ταῦτα ἐπαρητήθη τὴν ἀξίαν τῆς ἀρχιερωσύνης, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Σελεύκειαν, καὶ ἔμεινεν ἰκανὸν καιρὸν εἰς εἶνα ναὸν τῆς Πρωτομάρτυρος Θεύλης, ἕως νὰ ἀπέσκη πῶς ἐφήρισαν ἄλλον Ἐπίσκοπον. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦσαν εἰς ὅλας τὰς πόλεις σχεδὸν κακαῖς καὶ χαλεπαῖς αἵρέσεις, ἢ μόνον τῶν Ἀρειανῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν Πνεύματομάχων, ὅτι ἔλεγαν κτίσμα οἱ ἄθεοι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. καὶ τόσον ἀπλώσαν αὐταῖς ἢ βλασφημίαις πανταχῶς, ὅτι καὶ εἶχασιν τόπον εἰρηνικὸν πέπειτας, νὰ σέβων αἰτάραχα οἱ ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ τὰς ἐδίωκων διὰ πᾶσαν χώραν. εἰς δὲ τὴν Κωνσταντινέπολιν ἦτον φελοτότερι σύγχυσις. ὅθεν ὁ μέγας Βασιλεὺς ἐπαρεκάλεσε πολλὰ τὸν σοφὸν Γρηγόριον νὰ υπάγῃεῖς τὴν Κωνσταντινέπολιν, πέμπωντας καὶ ἄλλας Ἀρχιερεῖς εἰς τὴν συνοδίαν τε, νὰ ὑπερμαχήσων μετ' ἄλλω τε τὴν διώκων, νὰ ἀνασπάσων διὰ τὸ μέσον τὴν Ἰστανία. Ὄταν οὖν ἔφθασεν ὁ πάσφορος εἰς τὴν βασιλεύσαν, ἦρε τὴν Ἐκκλησίαν ταραττομένην καὶ κινδυνεύσαν, ὡσαν εἶνα δένδρον ὅτι νὰ εἶναι εἰς τὴν κορυφῇ τῷ βενῆ, καὶ τὰ κτυπῶσιν ὅλοι οἱ αἵεμοι. ἔπος ἔμεινεν ἡ Ἐκκλησία τεταπεινωμένη καὶ καταφρονημένη διὰ τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, καὶ τὰ σκευῆς ἀδίκως ἀρπαγμῆρα, καὶ καταπατημῆρα διὰ τὰς ἀσεβεῖς καὶ κακόφρονας. Καθὼς ἐνέσπεβη εἰς τὴν πόλιν ὁ μέγας Γρηγόριος, ἐσφουδόνισεν (ὡς ἄλλος Δαβὶδ τὸν Ἀδόφουλον,) τὰ σαδρὰ καὶ μάταια τῶν κακοδόξων διδάγματα, καὶ ἐσερέωσε τὴν ὀρθοδοξίαν, κατημερινα νενθετῶ ἐκεῖνες ὅτι ἐδελεαδισαν εἰς τὴν πλάτῃ τῶν κακοδόξων, καὶ τὰς ἔφερον εἰς ὀλίγας ἡμέρας ὅλας μετ' τὴν σοφίαν τῆς λόγων τε εἰς τὴν ὑπὸ γνῶσιν τῆς ἀληθείας. καὶ τόσον ἐκοπίασε καὶ ἐκακοπάθησεν, ὡς ἄλλος εἶδεῖς τῶν Ἀρχιερέων πάποτε. ὅτι ἀκόμη δὲ εἶχε ξεριζωμῆρας τὰς προειρημῆρας αἵρέσεις ὁ πάσφορος, καὶ πάλιν ἐφάνη ἄλλος ἄββολος, ὁ ἐπάνυμος λέγων τῆς ἀπωλείας Ἀπολλινάριος. ὅστις ἔκαμην ἐδικίω τε αἵρεσιν, βλασφημῶντας τῶ Θεῷ τὴν ἐνανδράπησιν ὁ μισαῦδραπος, καὶ ἔλεγγεν, ὅτι ὁ γὸς τῶ Θεῷ δὲν ἔλαβε ψυχὴν νοερὰν, ἀλλὰ ἄλογον. Ταῦτα λέγων ὁ ἀλογώπατερ ὡς ἔρπειρος εἰς τὴν ἐκκλησιῇ παιδύσων, ἐξηπάτησε πολλὰς μετ' τὴν πολυλογίαν τε, καὶ ἐσπερέ τε εἰς τὴν κακοδοξίαν τε. ὅθεν ἔπεσεν ὁ σοφὸς Γρηγόριος πάλιν εἰς μέγαν καὶ ἀκαταπόνητον πόλεμον, ἐλέγχωντας, ὀπιτιμῶντας, καὶ ἀθακαλῶντας, τὰς μὲν νὰ φυλάζων τὴν πίσιν, καὶ νὰ μὴ πέσων εἰς τὸν κρημνὸν τῆς αἵρέσεως, τὰς δὲ ἠπατιμῆρας, νὰ ἐπιστρέψων ὅθεν ἐξέπεσον. Ἀλλὰ οἱ μαθηταὶ τῶ Ἀπολλινάριος ἔσμιζαν μετ' τὰς Ἀρειανὰς, καὶ τόσον ἐπαρακίνησαν τινὰς διὰ τὰς ἠπατιμῆρας, ὅτι ἀρμησαν νὰ λιθοβολήσων τὸν Γρηγόριον, ὡς οἱ Ἰεδαῖοι τὸν Στέφανον. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν ἐφύλαξε, καὶ δὲν ἐδιωθήθησαν νὰ τὸν βλάψων, μόνον τὸν ὑπῆγαν εἰς τὸν κρημνὸν ὡς σασιῶδη καὶ καταδίκον τῶ τῆς ἀγνώστιας καὶ ἀδικίας. ὁ Γρηγόριος ἐξετάζετο ὡς ἀποστάτης καὶ ἐναντίος τῶ βασιλικῶν ἐξουσιῶν, ὁ τῆς ἀταξίας εἰρηνύτης, καὶ ἰατρός τῶ ἀποκημάτων ἀμιδος, ὁ μαθητῆς τῶ παροπίε Χριστῷ, ὅτι εἶδεῖς τὴν ἄκραν ταπεινώσων, ἀλλὰ ποσῶς μετ' ὅλας τὰς ἀτιμίας αὐτὰς καὶ κακώσεις ὅτι τῶ ἔκαμναν, δὲν ἐκάνισεν, ἀλλὰ τὰ ὑπέμεινε μετ' ἀσπίτη λέγωντας. Ἐπιτιμος εἶμαι διὰ τὸ ὀνομάσε Χριστέ με νὰ λάβω καὶ θάνατον, ὅτι ἡ χάρις σε εἶναι μετ' τῶ λόγῃ μου. Οὕτως ἐν ἐφάνη Μάρτυρ τὴν προαίρεσιν. καὶ μετ' ὅσας κόπας ἀγωνίζομαι, ἐ-

δοξάσθη με τὴν ἀρετὴν ὅτῃ εἰργάζετο. ὅτι ὁ Θεὸς ἐβοήθησε, καὶ ἔσπευον ἡ
 αἰτιμία ὅτῃ τῷ ἔκαμαν ἄριστερον εἰς τὸσὺν τιμὴν καὶ δόξαν τε ὑσερα, ὅτῃ τὸν
 εἰχειροτόνησαν καὶ Πατριάρχῳ αὐτῆς τῆς Βασιλεύσεως τῆς πόλεως. Τῆτο δὲ ἔ-
 καμαν, ὅχι ἔξ ἡ χάριτι ἀνδραπέτιν, ἀλλὰ ἔξ μισθὸν τῆς καμάτων τε. Ἐκυ-
 βέρνησαν ἐν τῷ Ἐκκλησίᾳ ὀλίγον καιρὸν ἀτάραχα· καὶ πάλιν ὁ σπορὸς τῆς
 κακίας ἐφθόνησε νὰ βλέπη εἰς τὸν μέγιστον θρόνον αὐτὸν καὶ ὑπέριμον ποιῶ-
 τον σφάτατον καὶ ἀήττητον τῆς ἀληθείας ὑπέριμαχον. ὅθεν ἔχωντας συμεργόν
 τε καὶ βοηθὸν εἷα φιλόσοφον Κυρικὸν ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου, καλέμενον Μάξι-
 μον, εὐγαλον ἀπὸ τὸν θρόνον τὸν μέγαν Γρηγόριον, καὶ ἐκάθησαν αὐτὸν τὸν
 ἀνάξιον Μάξιμον, μετὰ δὲ βολαῖς καὶ πανουργίαις. ὁ ὅποιος Μάξιμος δὲν ἐ-
 κάθησαν εἰς τὸν θρόνον μετὰ συνέδον, ἀλλὰ παρανίμως ὡς ἀνόμος. ἐπειδὴ ἦτον
 μαθητὴς τε, καὶ τὸν ἡγάπα ὁ ἅγιος, μὴ ἐξούρων τὰς πανουργίας τε. καὶ αὐτὸς
 ὁ κακότροπος ἦτον ἀπίκρυφα αἰρετικὸς ὁ ἀνόμος, καὶ ἔκαμε ἔθρονον καὶ ἐπῆρε
 τῷ ἀξίῳ ὁ ἀνάξιος. ἀμὴ ὀλίγον καιρὸν τῷ ἐχάρη. ἐπειδὴ ὁ λαὸς δὲν τὸν
 ἠθέλε, καὶ ἐπαρεκάλεον τὸν ἅγιον, νὰ μὴ ἀναχαρήσῃ ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλὰ
 νὰ μείνῃ πάλιν εἰς τὸν θρόνον τε, νὰ ποιμαίνῃ τὰ πρόβατα, ἔξ νὰ μήτε
 ἀπαράξεν οἱ ἀρπαγες λύκοι, ἦγεν τὸσοι αἰρετικοὶ ὅτῃ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον
 δέρισκοντο. ἀμὴ ὁ ἅγιος ἔχωντας πόδον νὰ ἡσυχάσῃ ἀπὸ τὰ σκαῦδαλα ἡτοι-
 μάθη νὰ μισθώσῃ· καὶ ὡς τὸ ἦκασαν ὅλη ἡ πόλις, ἐσωμάχθησαν ἅπαντες ἀν-
 δρες τε καὶ γυναῖκες, νέοι καὶ γέροντες, τῷ ὀρφανίῳ αὐτῷ ὀδυρόμενοι. εἰς δὲ
 δὲ λαβὴς εἶπε ταῦτα πρὸς τὸν Γρηγόριον. Ὑπάγεις πάτερ, ἀλλὰ γίνωσκε, ὅτι
 πέρνει καὶ τῷ ἁγίῳ Τριτάτῳ μετὰ τὸ λόγῳ σου. Ταῦτα ἀκούσας ὁ ἅγιος, ἐμει-
 νε καὶ τὸν ζῆλον τῆς πίστεως. ἔκατι ἔσειλε μάλιστα γράμματα καὶ ὁ δὲ βεβέσα-
 πος Θεοδοσίος, ὅτῃ ἦτον τότε βασιλεὺς, ἀμὴ ἐπολέμα εἰς τὰ μέρη τῆς Μακε-
 δονίας μετὰ τὰς βαρβάρους, καὶ ἐπρόσασσε νὰ βάλλῃ εἰς τὸν θρόνον τὸν Γρηγό-
 ριον, τὸν δὲ Μάξιμον νὰ ἐξοείσῃ. λοιπὸν ἔπαυσαν τὰ σκαῦδαλα, καὶ ἐμεινε
 πάλιν ὁ καλὸς ποιμὴν εἰς τὸν θρόνον τε, καὶ ἔλαμπε μετὰ τῷ διδασκαλίᾳ ὡς
 ἄλλος ἥλιος, διώκων τὸ σκοτὸς τῆς αἰρέσεως, καὶ φωτίζων ἅπασαν τῷ ὑψηλίον,
 καὶ κοπιᾶζωντας κατὰ ἐκάστῳ ὡσαν εἷας ἐπιμελῆς γεωργός, ὅτῃ καθαρίζει ἀπὸ
 τὸ χωράφι τὰς ἀκαθάρτας, καὶ ξερίζωνει τὰ ζιζανία, διὰ νὰ ἐσωδιάσῃ τὸν καιρὸν
 τῷ θέρους τὸν σῖτον ἀκοπίασα. καὶ κατὰ ἡμέραν ἐδίδασκεν εἰς τῷ Ἐκκλη-
 σίᾳ, καὶ ἐσουβήθεον ὁ λαὸς νὰ ἀκῆ ἐκεῖνα τὰ γλυκύτατα καὶ πάνσοφα λό-
 για, καὶ οἱ μὴ πιστοὶ ἐβεβαιώνοντο, οἱ δὲ ἄπιστοι καὶ κακόδοξοι ἀφύων τῷ
 πλάτῳ καὶ ἐβαπτίζοντο. καὶ τὸσον εἶχε τῆς Θεολογίας τῷ τέχνῳ καὶ μαθήσειν,
 ὅτῃ τινὰς ἄλλος δὲν ἐδιδάθη νὰ τὸν φθάσῃ πώποτε. τὸσον ὅτῃ ἀπ' αὐτὸ ἐ-
 πῆρε πρεπόντως τὸ ὄνομα νὰ λέγεται Θεολόγος. Θέλοντες οἱ ὀρθόδοξοι νὰ κά-
 μων καὶ τῷ αἰρετικῶν μεγάλῳ ἐκδίκησιν, ἦγεν νὰ ἐξοείσῃ τὸν ἀνωθεν Μά-
 ξιμον μετὰ τὰς ἀκολούθους τε, καὶ νὰ τὰς παιδέσῃ πρεπόντως διὰ τὰς ἀτυχίας
 τὰς, καὶ διὰ τῷ ζημίῳ καὶ καταφρόνησιν, ὅτῃ ἔκαμαν εἰς τὸν ἅγιον, αὐτὸς ὁ
 πρῶτος καὶ μισητὸς τῷ δεσποτῇ δὲν τὰς ἐσυγχώρησε, λέγωντας· δὲν μας προσάσ-
 σει ὁ Χεῖρος, τέκνα μου, νὰ τιμωρῶμεν τὰς πταίοντας, ἔτε νὰ κάμνωμεν εἰς
 τὰς ἐχθρὰς μας ἐκδίκησιν, ἀλλὰ νὰ ἐπιστρέφωμεν τὰς πεπληνημένους νὰ ἐγνω-
 ρίσῃν τὸ σφάλμα τὰς, νὰ προσέλθων εἰς τῷ δὲ σέβειν. αὐτὸ εἶναι εἰς ἐμὴν
 ἡ ἐκδίκησιν, νὰ σώσω τὰς ἐμὲ ἀδικήσαντας. λοιπὸν ἔχετε ὑπομονὴν καὶ μα-
 κροθυ-

προθυμίαν, ὅτι μακρόθυμος ἀνὴρ πολὺς ἐν φρονήσει· ἀγαπάτε ἐκείνους ὅτι
 σὰς μισῶσι· κάμνετε καλὸν ἐκείνων ὅτι σὰς ἐκακοποίησαν· καὶ συγχωρεῖτε
 κατ' οὐρανὸν ὅτι σὰς ἔπταισε, καὶ ἀφήτε τὸν Θεὸν νὰ κάμῃ αὐτοὺς ὡς θέλει
 τῷ ἐκδίκησιν, καθὼς ἐκεῖνος ἐφορᾶξε, λέγωντας. „ Εἰ μὴ ἠἐκδίκησις, καὶ
 „ ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος. Μὲ ταῦτα καὶ ἄλλα ψυχωφελῆ λόγια ἐ-
 ρώδισε τὸν λαὸν, καὶ ἠσύχασαν.

Ὁ δὲ Βασιλεὺς ἐνίκησε τὰς ἐχθρὰς τε, καὶ ἐποτάξας αὐτὰς νὰ τὲ δίδουν
 χαράττι, ὑπέστρεψε νικητὴς καὶ τροπαιῦχος εἰς τὰ Βασιλεῖα. καὶ τότε ἐτίμησε
 πολλὰ τὸν Ἀρχιερέα Γρηγόριον, καὶ συνοδόσας αὐτὸν μὲ τὰς δορυφόρους καὶ ὄ-
 λλων τῷ σύγκλητον, τὸν ὑπῆλθον εἰς τῷ Ἐκκλησίαν, καὶ κάμνωντας τε μεγά-
 λων φήμῳ, τὸν δὲ χαρίσθησαν εἰς τὰς πολλὰς κόπας καὶ κακοπάθειαν, ὅτι ὑ-
 πέμεινον ἀπὸ τὰς κακόφρονας καὶ τῷ δὲ σέβειαν. καὶ τότε ὁπότεν τὸν ἐγκω-
 μίασον ὡς ἔφαρτε, τὲ ἔδωκεν εἰς τὰς χεῖρας τῷ Ἀρχιερατικῷ ῥάβδον, καὶ
 ἐφίλησεν οὐρανὸν τῷ ἄλλῃ τῷ δεξιῶν, καὶ λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ ἀοίδιμος. Ὁ Θεὸς
 μὲ τὸ ἐδικόν μας χεῖρ σὲ δίδει τῷ Ἐκκλησίαν τε, καὶ σὲ ἀφραδίδα καὶ ἐγὼ
 τὸν ἱερὸν θρόνον νὰ τὸν κυβερνᾷς ὡς ἔμπειρος. Ὁ δὲ Ἄγιος περὶ χαρῆς ἡμῶ-
 μμος, ἐφίλησε τὸν Βασιλεῖα καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον. οἱ δὲ Ἀρειανοὶ ἐφθόνησαν
 πολλὰ εἰς τῷ τιμῷ ὅτι ὁ Βασιλεὺς τὲ ἔκαμε, καὶ ἐγύρουν καιρὸν ἐπιπῆ-
 δεῖον νὰ θανατώσῃ τὸν Ἄγιον, καὶ νὰ μὴ τὸν ἔχῃ ἀντίδικον· καὶ ἐπλήρωσαν
 οἱ ἄνομοι οὐρανὸν νὰ φονέσῃ τὸν Ἄγιον ἀπόκρυφα, καὶ νὰ μὴ ᾄδῃ εἰς τὸν
 λαὸν σύγχυσις· ὅστις ἐδοκίμασε νὰ τελέσῃ τοιαύτῳ ἀφρανομίαν, καὶ δὲν ἐ-
 δυῆθη, ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἐμπόδισεν, ὅτι ἐφύλαξε τὸν δαίμονα. ὅθεν ὁ
 νέος ἐκατάλαβε τῷ θείαν θαυματουργίαν, καὶ φοβῆμενος τῷ φοβεραῶν ἀντιπό-
 δοσιν, ἐμετανόησεν ἐκ καρδίας τὸ πταίσιμον, καὶ παλιῶντας εἰς τὸν Ἄγιον,
 ἔπεσον εἰς τὰς πόδας αὐτῶ μὲ δακρύων, ζητήσας συγχώρησιν, καὶ ἐρωτήσας
 τὸν ὁ Ἄγιος τί ἔκαμε; δὲν ἐδωῆτο νὰ σωτύχῃ ἀπὸ τὰ δαίμονα. τότε τὲ λέ-
 γει εἰς κληρικὸς ὅτι ἤθελε τῷ ὑπόθεσιν. Αὐτὸς εἶναι ὁ φονεὺς, ὅτι ἀκέμ-
 πισε τὸ παρὰ εἰς τὸ σῆθός σε νὰ σὲ θανατώσῃ, καθὼς οἱ ἐχθροὶ μας τὲ
 ἐφραγγεῖλαν, ἀμὴ ὁ Χεῖσός σε ἐφύλαξε. πόρα λοιπὸν μεταστὰ τῷ ἀμαρτίαν
 τε, καὶ σὲ ἵπτα τῷ συγχώρησιν. Τότε παρὸν τὸν ὁ χριστομίμητος Γρηγόριος
 ἐνηγάλισε τὸν ἐχθρόν τε, λέγωντας. Ὁ Δεσπότης Χεῖσός, ὅτι ἐφύλαξεν ἐ-
 μὲ, τέκνον μου, αὐτὸς νὰ συγχωρήσῃ καὶ ἐσὶνὰ τὸ πταίσιμον. μόνον ἀφες τῷ
 αἵρεσιν, καὶ πρὸς ἐλθε εἰς τῷ ὀρθῷ ὁμολογίαν νὰ δευδύσῃς τῷ Χεῖσῳ μὲ
 καθαραῶν συνείδησιν. ὡς ἤκασον ἡ πόλις ὅλη τοσαύτῳ ἀνεξικακίαν τῷ Ἄ-
 γίῳ, τὸν ἠγάπησαν περαιοτέρων. ἀλλὰ εἰς ἐκείνους τὰς χρόνας ἀπὸ ὅλον τὸν
 Κόσμον μὲ πρὸς ἄγμα βασιλικὸν ἐσωμαθροῖσθαι εἰς τῷ βασιλεύσαν τῷ πό-
 λεων τῷ Κωνσταντινέπολιν ἡ ἀγία καὶ Οἰκουμενικὴ δευτέρα Συνόδος ἐναντίον
 Μακεδονίῃ τῷ πνδρατομάχῃ, ὅτι τῷ θεόπτε τῷ Παναγίῳ Πνεύματος δὲν
 ἐπίσταν, καὶ πολλὰς ἀπὸ τὰς ἀγνώστας ἀνθρώπων εἰς ἀπώλειαν ἔφερε. καὶ
 εἰς αὐτῷ τῷ ἀγίαν Συνόδον ἐκάθησαν ἑκατὸν πενήκοντα Ἄγιοι Πατέρες,
 ἔχοντες Ἐξάρχῃς, ἡμέτερον τῷ Ἄγιον, Πάπῃν Ρώμης, καὶ Πατριάρχῃς Τι-
 μόθεον τὸν Ἀλεξανδρείας, Κύριλλον τῷ Ἱεροσολύμων, καὶ Μελετίον τὸν Ἀν-
 τιοχείας· ὁ ὁποῖος ἦτον ἀνθρώπος δὲ σέβης καὶ ἐνάρετος· τὸν ὁποῖον ἐξώρισαν
 ἀπὸ τὸν θρόνον τῷ Ἀρειανοὶ ἀροπότερα, καὶ ἔπαθε καὶ τῷ ἀγάπῳ τῷ Χεῖ-

εὖ πολλὰ βάσανα, ἕνεκεν ἧτον δίκαιος καὶ ἀμεμπτος. Μετὰ τὴν συμβεβηκυῖαν τῶν πάντων καὶ παροχασίαν ἀποφασίσαι ἡ Συνόδος νὰ ἔχη τὸν θρόνοντα ὁ Γρηγόριος. Εκείνας τὰς ἡμέρας ἐποιμήθη ἐκεῖ εἰς τὴν πόλιν ἕτος ὁ μέγας τὴν ἀρετῶν Μελέτιος, καὶ τὸν ἐνταφίασαν μετὰ πολλῶν τιμῶν καὶ δολάβειαν, μετὰ ταῦτα ἤλθασιν καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς ἀπὸ τῆς Μακεδονίας, καὶ ἀπὸ τῆς Αἴγυπτου, οἱ τινες ὡς ἀνδραποῖ καὶ αὐτοὶ ἐσκανδαλίθησαν, καὶ ἐναντιώοντο, πῶς ἐκάθισαν εἰς τὸν θρόνον τὸν Γρηγόριον, χωρὶς νὰ τὰς ἐρωτήσων καὶ αὐτὰς. ἰδὼν δὲ ὁ Ἅγιος, πῶς ἐφιλονεύσων ἀνάμεσον τὰς οἱ Ἀρχιερεῖς ἕνεκα λόγου τῆς, καὶ ἐναμνην σύγχυσιν, ἐκάθην εἰς τὸ μέσον τῆς Συνόδου, καὶ λέγει τὰς. Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἐὰν τὰς ἄλλους διδάσκειτε νὰ εἰρωδύων, ἕνεκεν ἐσείς νὰ μάχεσθε; ἐὰν εἶμαι ἐγὼ ἡ αἰτία τῶ σκανδάλου, ἀνταναλώσας νὰ με δολάβετε, εἰ μόνον ἀπὸ τὸν θρόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν Κόσμον, νὰ με ποτιτίσετε ὡς τὸν Ἰωανῆν εἰς τὴν θάλασσαν. μόνον εἰρωδύετε, νὰ μὴ κάμνετε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν σύγχυσιν· λυπηθῆτε τὰς κόπας καὶ μόχθους, ὅπως ὑπέμεινα, νὰ τὴν εἰρωδύσω καὶ κυβερνήσεται τὴν ὡς διδάσκει· καὶ δολαχισῶσας ἐπ' ἀληθείας, ὅπως με λυτρώσεται ἀπὸ φροντίδας καὶ σύγχυσης, νὰ περάσω τὸ γῆρας με εἰς τὴν ἡσυχίαν, καθὰς ἐπαυμά ἡ ψυχὴ με, ἀμέριμα. Ταῦτα λέγων ὁ Ἅγιος, οἱ μὲν Ἀρχιερεῖς ἔμειναν ὡς σκνδραποῖ ἀπὸ τῆς ἐντροπίας τῆς, αὐτὰς δὲ δολαχισῶσας ἀπὸ τῆς Συνόδου, ὑπῆλθον εἰς τὸν Βασιλέα, καὶ λέγει τὸν. Σὺ μὲν ὦ Κράτιστε Βασιλεῦ εἰς ὅσα κατὰ ἐκατόρθους εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀμποτε νὰ σε τὰ πληράσῃ ὁ Κύριος ἐν ἡμέρα ἀναποδόσεως· τὴν χάριν δὲ ὅπως ζῆτῶ τῆς βασιλείας σε, δέομαί σε νὰ με τὴν δόσης ἕνεκα τὸν Κύριον· δούσε γυρῶν πλεον καὶ παράγματα παρόσκαυρα, μόνον νὰ συγχωρήσης ἡ ἀναχωρήσω ἀπὸ τῶ σκανδάλου, νὰ παύσῃ ὁ φθόνος, νὰ εἰρωδύσων οἱ Ἀρχιερεῖς, νὰ εὐρω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τῆς μεγάλης με κόπας ὀλίγην ἀίσω. Ὁ δὲ Βασιλεὺς καὶ ὅλη ἡ συγκλητος ἀπὸ τῆς πολλῆς ἀγάπης ὅπως τῶ ἔχασιν, ἐπικραύθησαν. πλὴν ἕνεκα νὰ μὴ τὸν λυπήσων, τὸν ἀφήσασιν, καὶ ἐμίσόσων. καὶ δολαχισῶσας αὐτὸς ἀπὸ τῆς Πόλις, ἐκάθισαν εἰς τὸν θρόνον ὡς Ἐπίσκοπος ἀπὸ τῆς Ταρσόν τῆς Κιλικίας, τὸ ὄνομά τῆς Νεκταίριος. ὁ δὲ Γρηγόριος ὑπῆλθον εἰς ὡς χωρίον τῆς Καππαδοκίας, Ἀειμῶς καλέμνον, τὸ ὅποιον εἶχε κληρονομίαν ἀπὸ τὸν Πατέρα τῆς, καὶ εἰς αὐτὸ ἐκάθισαν. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀνεπαύθη ὁ μέγας Βασίλειος. τότε ἐν ἐναμνῶ ὁ μέγας Γρηγόριος τὸν ἐπαύθη λόγον, καὶ παρῶντας εἰς τὴν Καισάρειαν, τὸν ἀνέγνωσεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἐπειτα ὑπέστρεψεν εἰς τὴν Ναζιανζόν, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἔλειπε χρόνος β'. τὰς ὁποίας ἐναμνῶ εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον οἱ μαθηταὶ τῶ Ἀπολλωνίου μὴ ἡμπορῶντες νὰ ἀπεῖρην ἐκεῖ εἰς τὴν βασιλεύσαν τὴν αἵρεσίν τῆς, ἕνεκεν ἐφοβήντο τὸν Γρηγόριον, τὴν ἐσκόρπισαν εἰς ἄλλους τόπους καὶ χωράς, καὶ ἐπλάησαν πολλὰς μετὰ μιὰ τῆς διδάγματα. τινες δὲ ἀπ' ἐκεῖνας ἐτόλμησαν καὶ ὑπῆλθον εἰς τὴν Ναζιανζόν, καὶ ἐχειροτόνησαν Ἐπισκόπος ἐδικῆς τῆς οἱ ἀλιτήριος, τῆς ὁποίας ἐξῶσων ὁ Ἅγιος φθάνωντας ἐκεῖ, καὶ χειροτονήσας Ὁρθοδόξους, ἐκάθισαν πάλιν τὴν Ναζιανζόν ἀπὸ τὸν μολυσμὸν τῆς αἵρέσεως. πολλὰ τὸν ἐπαρεκάλεσαν νὰ μείνη ἐκεῖ εἰς τὴν πατρίδα τῆς, ἀμὴ δὲν ἐστρέψων, ὅτι ἡγάπα πολλὰ τὴν ἡσυχίαν· μόνον ἐχειροτόνησαν ἐκεῖ εἰς τὴν Ναζιανζόν Ἀρχιερέα ὡς ταπεινόφροντα καὶ ἐνάρετον ἀνδρα-

ποι, ὀνόματι Εὐλάλιον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὑπερέτω πρότερον, ἢ ἴσδρε τὴν ἀρετῶν ἢ πολιτείαν τς.

Καὶ τότε ἄφ' ἑαυτάσασε τὰ ζιζανία τῆς αἵρέσεως, ὑπῆγε πάλιν εἰς τὴν Ἀλεξανδρον, ἢ ἰσούχαζε. ἢ γράφει πρὸς τινὰ πρεσβύτερον, ὀνόματι Κληδώνιον, ἀνδρὰ θεοσεβέστατον, ἢ εἰς ἄλλας τινάς, νὰ μὴ δέχονται τὰς χειροτονίας τῆς Ἀποκλιναριστῶν, ἀλλὰ νὰ τὰς ἀποσρέφωσιν ὡς ᾠδονόμους ἢ ξένους διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τὰ Χριστῶ. ἔγραφε δὲ ἢ εἰς ἄλλας τόπους ἢ χώρας, ἢ ἔσειλε πανταχῶ γράμματα, ὅτε ἦθελον ἀκῆσαι πῶς διέσκοποντο αἰρετικοὶ Ἐπίσκοποι, ἢ ἐσηλίθωσεν αὐτῶ, ἀναβέπων τὰ δυσσεβῆ ἢ ἀθεάτω δόγματα, καθὼς φαίνεται ἢ εἰς τὰς δύοτις Ἐπιστολάς ὅτε γράφει πρὸς τὸν Κληδώνιον, καὶ εἰς τὰς εἰχῆς ὅτε ἐσωθέσσε διὰ δύο αἰτίας σοφώτατα· πρῶτον μὲν διὰ νὰ ἐλέγξῃ τὸ ᾠδονομον πρὸς αἴμα τῶ ᾠδονομάτου Γελιανῶ, ὅτε ὀνομοθέσσε νὰ μὴ μαθητεύουσιν οἱ Χριστιανοὶ Ἐβραϊκὰ μαθήματα, ὡς ἀνωθεν εἶπομεν· δεύτερον δὲ διὰ ὅτι ἔβλεπε τὸν Ἀποκλιναριστῶν, ὅτε ἔγραφε πολλὰ βιβλία μὲ εἰχῆς ἢ μέτρα διάφορα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐζητάσσε καὶ ἐπλάσσε πολλὰς, φαινόμενος διὰ μαθηματικῶς εἰς ἅπαντα. διὰ τῶτο ἔγραφε τὰ πολύσιχα μέτρα ὁ ἄγιος, ἢ ἄλλα ποιήματα ἐσωθέσσε, ὅσα ἐγνώριζε πῶς ἐχρηάζοντο οἱ Χριστιανοὶ, διὰ νὰ μὴ ἀναγνώθωσιν τῆς αἰρετικῶν ὀλόπελα. ἢ δι' αὐτῶ τὴν αἰτίαν ἔμειον καὶ εἰς τὴν Ἀλεξανδρον, ὅτε εἶχεν ἄδειαν νὰ γράφῃ ἀσύγχυσα. ἢ ἔως ἰσούχασας ἰκανὸν καιρὸν, ἐκαθάρισε τὸν ἑαυτῶν τε διὰ μέσσε τῆς φιλοσοφίας· καὶ ἀναβαίνωντας εἰς ὑψηλοτέραν θεωρίαν, μεταβαίνει διὰ τὴν πρόσκαιρον ζωὴν εἰς τὴν αἰώνιον ἢ μακαρίαν, μὲ πολλὰς κόπας ἢ ἀγωνίσματα. ἔζησε μὲν ἔν χρόνῶς ὀγδοήκοντα εἰς τὴν παροικίαν ταύτῃ τὴν πολυτέραχον ἢ πολυδακρυῶ. ἦτον δὲ ὅσον εἰς τὸν τύπον τῶ σώματος, εἰς τὴν ἡλικίαν, ὀλίγον ὠχρὸς ἢ χαλκίεστος, σιμὸς εἰς τὴν μύτην. εἶχεν ἴσα τὰ ὀφρύδα, ἔβλεπεν ἡμέρα καὶ πασίχαρα. εἶχε τὸ εἶνα ὀμμάτι σιμότερον, τὸ ὁποῖον εἶχε μίαν λαβωματίαν ὅτε ἦτον ἐπάνω εἰς τὸ ὀμματόκλαδον· ὄχι πολλὰ μακρὸς εἰς τὸ ἄρειον, ἀμὴ ἀρκέντως δασύς, φαλακρὸς, λευκὸς εἰς τὰς τεῖχας, δείχνωντας τὰ ἄκρα τῆς ἡμειάδος τε ὡσὰν ᾠδονοματισμῶν. ταῖς αὐτῶ ἀγίαις πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησεν ἡμῶς. Ἀμὴν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Κ Ζ'.

Η' Ανακομιδὴ τῶ Λειψάνῶ τῶ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν

Ι Ω Α Ν Ν Ο Υ.

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ
ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

Πάλιν λαμπρὰ καὶ χαρμόσυτος πανήγυρις, καὶ πολύφωτος Ἑορτὴ κατέλαβε τῷ Ἐκκλησίᾳ μας, τὸν χειμῶνα τῆς ἀθυρίας, καὶ τὸ κρῦος τῆς ἀμαρτίας ἀφανίζουσα· ἡ μνήμη λέγω τῶ Διδασκάλου καὶ Χρυσοστόμου Πατρὸς, τῶ ὁποίῳ ὁ φθόγγος, ὡς καὶ τῶ μακαρίου Ἀποστόλου, ἐξῆλθεν ὄντως εἰς ὅλα τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα· καὶ ἐνεπλήθη πᾶσα πόλις, καὶ πᾶσα χώρα ἐχώρησεν διὰ τὰ χρυσᾶ καὶ λαμπρότατα ῥήματα. ἰδὲ ἦλθεν ἡ χελιδὼν ἡ πολύφωτος καὶ κελιδίφωτος, τὸ μέγα μυστήριον τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως, ὡς θεῖον ἔαρ λαμπρῶς ἐγκαινίζουσα. καὶ μετὰ τῷ πρὸς ὀλίγον σιγῶ καὶ κατάπαυσιν τῆς πίστεως ἐμφανίζουσα τὸν ἀπέραντον ἀνακαινισμόν τῆς καὶ Χειρὸν ἡλικίας καὶ πνευματικῆς νεότητος. παρέσι τὸ χρυσὸν σῶμα, καὶ μετὰ σιγῶ καὶ σιγῶν, ἀλλὰ μᾶλλον λαλῶν ὡς ἀλιθῶς γλυκυτέρες λόγους κηρίαι καὶ μέλιτος, καὶ ποθεινότερες καὶ τιμιωτέρες ἀτιμῆτων λίθων, καὶ χρυσιωτέρες χρυσαῖαι καὶ ἀλίθειαι· ἡ γλῶσσα ἡ βροντῶσα τὰ μεγαλεῖα τῆς χάριτος, ὡς πλήκτρῳ κρηομένη τῷ πνεύματι, καὶ ὄξυράφει ἐκμιμνήσκῃ κάλαμον, τὸν σαρκωδέστατον Θεὸν ἡμῖν ἀναγγέλλουσα. Οὗτος ὁ μέγιστος σῦλος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ πύργος τῆς ἀσεβείας ἀσειστος, καὶ τῆς διδασκαλίας λυχνος ἀσβεστος, ὁ χρόνος πολλὸς διὰ τὸν Χειρὸν διωκόμηνος, καὶ διὰ φθόρον τῶ ἐπιβέλων κρυπτόμηνος, ἐφανερῶδη πόρα μετὰ χρόνος τρεῖς καὶ τετράκοντα, καὶ ἔλαμψεν ὑπὲρ τὸν αἰθιρῶν αὐτὸν Ἡλίου. ἦλθε μετὰ τὴν μακρὰν καὶ πικρὰν ἐκείνης διαγωγὴν, ἡ γλυκὴ ναὶ εἰπῶ καλλιώτερα, ἐπειδὴ διὰ τὸν Χειρὸν τὴν ἔπαθεν· ἦλθε πάλιν λέγω μετὰ τῷ λαμπρῶ ἔξορίῳ καὶ τὸν μακαρίον θάνατον εἰς τῷ ποίμνι αὐτῶ· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τῷ πόλιν ἐντίμως καὶ δικαίως, ἐπὶ τῷ ἐποίῳ ἀδίκως ἐδιώχθη τὸ πρότερον. Ἀλλὰ ὡς εἰπεμὴν καὶ τάξιν ἐξ ἀρχῆς τῷ διήγησιν, διὰ ναὶ λάβετε φεικτοτέρην ἀφροσύνην καὶ ἀγαθίαν· ἦγεν ναὶ σημειώσωμεν τίνες ἦσαν αἰτία καὶ ἔγινον ἡ ἀνακομιδὴ τῶ ἁγίου Λειψάνῶ τῶ Χρυσορρήμονος· καὶ πῶς, καὶ πότε ἐγέβετο· ὅτι διὰ τῷ θαυμασίῳ αὐτῶ πολιτείᾳ καὶ τῶ πειρασμῶ ὅτε ἔπαθεν εἰς τῷ ἔξορίῳ ἐκείνῳ τῷ ἀδικῶν, ἐγράφημῳ τῆ ἰγ. τῶ Νοεμβρίου πληρέστατα, καὶ φθάνουσιν ἐκεῖνα ναὶ καταλάβῃ πᾶς σῶς ποταπὸς ἦτον εἰς τῷ ἀρετῷ ὁ θαυμαστός.

Μετὰ τῷ μακαρίῳ αὐτῶ μετέτασιν, ἡ μετὰ εὐθεοῦ αὐτῶ ψυχῆ ἀπῆλθεν εἰς τὰ ἔραθια χαίρουσα, τὸ δὲ πολυάθλον αὐτῶ καὶ μαρτυρικὸν Λειψάνον ἐπι-

φίλαθνη εἰς τὰ Κόμματα ὑπὸ τῆς σιωπηλῆς αὐτῆ, ἤγειν τὰς μαθητὰς καὶ φίλους, ὅπῃ εἰς τὴν ἔξορίαν τὸν ἐσωδάδισαν· οἱ τινες ὡς ἀγγαζόμενοι πρὸς τὸν Διδάσκαλον δὲ ἀνευσαν, ἀλλὰ ὑπήγαγον εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἐκεῖνον τὸν καιρὸν Πάπας ὁ Ἅγιος Γενοκέντιος, καὶ Βασιλεὺς ὁ ἀδελφὸς τῆς Ἀρκαρίας Οὐάριος, καὶ ἔπασι πρὸς αὐτὰς ὅλα τὰ βασάνα ἐξ ἀρχῆς, ὅπῃ ἔπαθον ὁ Χρυσόστομος ὑπὸ τὴν Εὐδοξίαν καὶ τῆς αἰερέως Ἐπισκόπου, ὅπῃ ἔδωσαν δύο ἀνδρῶν τόσον χρυσίον οἱ ἄχρηστοὶ νὰ φονεύσῃ τὸν τῆς χρυσοῦ ἐπᾶνυμόν τε καὶ τιμιώτερον· ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν ἀφῆκεν ὡς δίκαιος νὰ φῶν τοιοῦτος φόνος αἰχρὸς καὶ ἀδικος· ὁμοίως ἐδιηγῆθησαν αὐτοῖς ὅσα σιωβήθησαν εἰς τὴν βασιλευσάν ἐκδικηθῆσα μὲν τὴν ἀδικον τῆς Δικαίης ἔξοριον· τὸν μέγαν σεισμόν ἐκεῖνον, λέγω, ὅπῃ ἐχάλασαν τὰ βασίλεια, καὶ σχεδὸν ἡ πόλις ὅλη, καὶ τὴν φοβεράν χάλασαν, ὅπῃ ἔπεσαν ἐκεῖ, καὶ ἔκαμεν τόσῳ ζημίαν, καὶ παρολεθῆσαν τῆς πόλεως, καὶ τὴν ἀργυρᾶν σήλω τῆς μισαρᾶς Εὐδοξίας ἐσωτέρεψα· καὶ τὸ θεῖον πῦρ, ὅπῃ ἀγῆκεν ὑπὸ τὸν θρόνον τῆς Ἀγίας, καὶ ἐβλάφη τόσον τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐξεχύθη θαυμασίως πρὸς τὸ παλάτιον, καὶ ἔλα βῆς ὥρας τῆς ἡμέρας ἐκατάκαυσε τὸν μέγαν καὶ πανδύσπετον οἶκον τῆς συγκλήτης, καὶ τελείως αὐτὸν ἐξηφάνισεν· ὅθεν ὅλος ὁ λαὸς ἠγανάκτησε, καὶ ἐφάνησαν λέγοντες· Δίκαιον εἶναι νὰ βελλῆσῃ ἡ πόλις ὅλη, ἐπειδὴ ἐξαγῆθη ἐκεῖνος ὅπῃ τὴν ἐκυβέρνα, καὶ διεφύλαττε· πρὸς πάντα ἐδιηγῆθησαν ἀκόμη καὶ τὴν κακῆσαν, καὶ βασάνα, ὅπῃ τῆς ἔκαμαν οἱ φονεῖς ἐκεῖνοι καὶ ἀπαύδρωτοι, ὅταν τὸν ἀπήγαγον εἰς τὴν ἔξορίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν ὑποδέχθη ἡ ἀνατολή ὅλη ὡς Ἀγγελον· καὶ πῶς ἐφάνησαν εἰς αὐτὸν θαυμασίως οἱ ἐπὶδοξοὶ Ἀπόστολοι, καὶ ὅλα τὰ σωμακόλυθα· ταῦτα οἱ Ρωμαῖοι ἀπέσαντες, ἐδάκρυσαν ὁμοῦ καὶ ἐχάρησαν· ἐλυπήθησαν λέγω, πῶς ἔκαμαν οἱ πονηροὶ καὶ ἀπαύδρωτοι τόσα βασάνα οὐδὲς Ἀγίας τῆς ὁποίας ὅλος ὁ Κόσμος δὲν ἦτον ἀπάξιτος· ὑπὸ τὴν ἄλλῳ πάλιν ἐχάρησαν, πῶς ὁ Ἅγιος ἐμεινεν ἀκλήνης καὶ ἀσειστος εἰς τόσα δευκά, καὶ νικητὴς λαμάρους καὶ ἀήττητος· ἔξαιρέτως δὲ ὁ Πάπας καὶ ὁ Βασιλεὺς ἐξεκαύθησαν ὑπὸ θεῖον ζῆλον, καὶ ἔγραψαν Ἐπιστολάς ἀμφοτέροι μὲ πολλὴν τραχύτητα, ἐλέγχοντες τὴν ἀξιονομίαν τῆς Ἀρκადίης.

Ὁ μὲν ἔν Πάπας τῆς ἐσεῖλεν ἀφορισμὸν φοβερόν, ἔτω λέγοντας· Φωνὴ αἵματος τῆς δικαίας Γωάννης βοᾷ πρὸς τὸν Θεὸν καὶ σὲ Βασιλεῦ Ἀρκάδιε, καθὼς πάλαι τὸ αἶμα τῆς Ἀβελ καὶ τῆς ἀδελφοκτόνου Κάιν ἐβόα πρὸς Κύριον· ἕνεκεν τὸν καιρὸν τῆς εἰρήνης ἔκαμες διωγμὸν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἐξελέκωντας τὸν ἀληθινὸν ποιμένα καὶ Ἀρχιερέα τῆς, μὲ τὸν ὁποῖον ἀπῆμα καὶ αὐτὸν τὸν Χριστὸν καὶ Θεὸν (φεῦ) ἐξώεισες, καὶ παρέδωκες τὸ ποίμνιον εἰς μισθωτὰς Ἀρχιερεῖς, καὶ ὄχι ποιμένας καὶ ἀληθῆσαν· ἐγὼ δὲν λυπῶμαι δὲ τὸν Χρυσόστομον, ὅτι μακάριος ἐκεῖνος δὲ τὰ μεγάλα τὰ κατορθώματα, καὶ τεισμακάριος δὲ τῆς ἀναειδήτης κολάσεως, ὅπῃ ὑπέμενε, καὶ ἔλαβε τὸν κλῆρον εἰς τὴν Βασιλείαν τῆς Θεῆς μὲ τῆς Ἀποστόλων καὶ Μαρτύρων· ἀλλὰ δὲ τὴν ἐδικήν σε ἀπάλειαν λυπῶμαι· ὅτι δὲ νὰ κάμης τὸ θέλημα μίας γυναικὸς πονηρᾶς καὶ ἀφρονος, ἐσέρησες ὅλον τὸν Κόσμον τῆς μελιρρύτου καὶ ζωοποιῆς διδαχῆς τῆς τεισμακάρας· διὰ τῆτο καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος, ὅπῃ ἐπιστεύθηκα τῆς Κορυφαίης τὸν θρόνον, κλονίζω ἐσῆα καὶ αὐτῷ· καὶ χωρίζω σας ὑπὸ τὴν ἀγίαν κοινωνίαν τῆς Θεῆς τῆς Χριστοῦ μυστηρίων· καὶ ὁποῖος πολήσῃ νὰ σᾶς κοινωνήσῃ, νὰ εἶναι καθρημῆτος

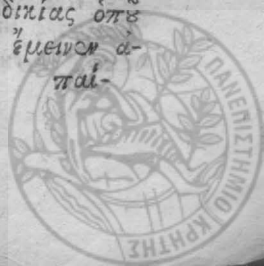
μῆρος ἢ ἀσυγχώρητος· εἰ δὲ ἢ ἐσεῖς βιάσπτε τινὰ (μὴ γόστο) νὰ σᾶς κοι-
νωήσῃ, καταφρονῶντες τῆν ἄποστολικῶν ἐπέτων ἕκαστην, νὰ εἶσε ὡς οἱ τε-
λῶται ἢ ἐθνικοὶ εἰς τὸ ῥθόδοξον σύστημα, ἢ νὰ σαθῇ ἡ ἀμαρτίας σας ἔμ-
ποροδύσας τῆν ἡμέραν τῆς δικαιοκροσίας, νὰ λάβετε τῆν ἀρέπασαν παιδεί-
σιν, ὁπότῃ δὲ δύνανται νὰ σᾶς βοηθήσῃ ὅλασας τὰ ὑπάρχοντα, ἔτε δό-
ξα, ἢ δυναστεία, ἔτε αὐτὸ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα. τὴν δὲ Ἀρσάκιον ὅπῃ ἐβά-
λετε εἰς τὸν θρόνον τῷ Χρυσόσῳμῳ, αὐτὸν καθαιρέσῃ ἢ μὴ θάνατον μὲ ὅλας
ὄσας ἐσυγκοινωνήσῃ. Ἐπὶ μὲ μοιχικὸν τρόπον ἐπῆρε τῆν ἀξίαν ὁ ἀνάξιος.
τὸν δὲ Θεόφιλον ἐμόνον καθαιρέσῃ, ἀλλὰ καὶ ἀφορίζεσῃ, νὰ εἶναι ἐκατε-
ματισμῆρος ἢ τῷ Χερσὶ ἀλλότῃος. ταῦτα καθὼς ἡμεῖς δευόμεν εἰς τῆν γῆν,
δοῦνται ἢ εἰς τὰς Οὐρανὸς, καθὼς ἀκέρως τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Ταῦτα μὲν
ἔγραψεν ὁ ἱερὸς Ἰννοκέντιος· ὁ δὲ Οὐάκιος τῷ ἔσειλε πάλιν ἄλλῃ ἐπιστολῶν,
ἔτω λέγῃσιν. Ἀδελφε Ἀρκάδιε, δὲν ἠξόδῳ ποῖα ἀνιερτικὴ καὶ δαιμονικὴ
ἐνέργεια σὲ ἐαδῶκινισε νὰ ἀκέρως μίας γυναικὸς νὰ κάμῃς τοιαῦτα, ὅπου
ἄλλος Βασιλεὺς Χερσιανὸς Δισεβῆς δὲν ἔκαμε πάποτε· ἢ σὲ κατακρίνῃ ὅλοι
οἱ ὀσιώπται ἐδῶ Ἐπίσκοποι, πῶς εὐγαλες τὸν μέγαν Ἀρχιερέα τῷ Θεῷ ἀ-
κέρως ἢ ἀκαρόνισα ἀπὸ τὴν θρόνον τῆς, ἢ τὴν ἐφόνόσῃς μὲ τὰ βῶσανα ὅπου
τῷ ἔκαμαν οἱ κάκιστοι δελοῖ σῃ εἰς τῆν ἀδικον ἐξοσίαν ὅπῃ τὸν ἔσειλες· ἔτι
δὲ ἢ τῆς Ἀρχιερεῖς ἢ πποτηρῆτας ὅπῃ σᾶς ἔσειλεν ἀπ' ἐδῶ ἡ Ἐκκλησία ἢ ἡ
Ρωμαίων δὲ τιμῶσας πρὸς βεβαίωσιν δικαιοκροσίας, ἐκαταφρόνησας τῶσον,
ὅπῃ τῆς ἐφυλάκωσας, ἢ ἐπῆρῆσας ἢ τὰ χήματα ὅπῃ ἐβάσῃσιν πρὸς ἐξοδον,
ἢ αὐτοὶ ἐκινδύνόσῃσιν ἀπὸ τῆν πείναν εἰς θάνατον. καὶ δὲν ψιφᾶς ποσῶς τὰ
ἀποστολικὰ παραγγέλματα· ἀμὴ τῆς μὲν ὀσίως ἀνοσίως ἐκάθῃρες, ἢ ἀδίκως
ἐκατεδίνας εἰς μακρὰς ἐξοσίας καὶ βῶσανα, τῆς δὲ ἀνάξιως ἀνάξιως ἐχει-
ροτόνησας. Σπῆδασον ἔν ἀδελφε μὲ τὸ ἔργον, ἢ ὄχι μὲ λόγια νὰ θεραπεύ-
σῃς Θεὸν ἢ ἀνθρώπῃς μὲ τὴν διόρθωσιν τῶν σφαλμάτων σῃ, ἠξόδῳντας, ὅτι
αἱ ἀποστολῆαι τῶν ἱερῶν σερῆσι ἢ κατέδῃνῃ τῆν βασιλείαν μας.

Δεξάμῆρος ἔν τῆς ἐπιστολᾶς ὁ Ἀρκάδιος, ἢ ἐγγυῶσας ἢ ἡ λόγων τῆν δυνά-
μιν, ἐτόνησε πολλὰ, μὲ τῆν πληγῶν τῆς ἐπιτιμήσεως ἀπετίναξε τὸν βαδῶν
ὑπνον τῆς ῥαθυμίας ἀποπαύωτῃ· ἢ πρῶτον μὲν ἐπαίδῃσιν ἐκείνας, ὅπῃ ἐκα-
κοποίησαν τῆς Ρωμαίων Ἀρχιερεῖς, ἢ ἄλλῃς ἔδειρε, ἢ ἑτέρας ἐθανάτωσε, καὶ
ἐκρέμασε ἢ εἰς τὰ ξύλα τῆς σάρμας τῆς. ὅλας δὲ τῆς συγγῆεις τῆς Εὐδοξίας,
ὅπῃ ἐσυμῆρησαν εἰς τῆν τῷ Ἁγίῳ καθαιρέσῃ ἐκάθῃρε, τῆς ἐπῆρον ὅλα τῆς
τὰ ἀράγματα, ἔτε τῆν ἰδίαν γυναικᾶ τῆς ἐσπλαχνίδῃ ὀλόπελα, ἀλλὰ μὲ τὰ
ἰδίᾶ τῆς χεῖρα τῆν ἔδειρεν ἀνελεήμονα, καὶ τῆν ἐκλεισον εἰς ὅνα σπῆτι κατα-
φρονεμῆσιν ἢ ἀτιμον, ἀροσάσωντας νὰ μὲν ὀπάγῃ τινὰς νὰ τὴν ἰδῇ, ἢ νὰ
τῆς δᾶσῃν τινὰ ἀδῶκῃσιν. τῶσον ὅπῃ ἀπὸ τῆν ἀμετρον τῆς φιλίῃν ἢ αἰ-
χυίλῃν, ἔπεσον εἰς κακὰς ἀρρώσῃας ἢ πάλαινα. ἔπειτα ἔδῃσε τὸν Μῆων,
ἢ Θεόπεκνον, ἢ Ἰγυερίαν τῆς ἀεφίως Θεοφίλε, τὸν Γαβαύλων Σεβηριανὸν,
ἢ τὸν Βερρόϊας Ἀκάκιον, ὅπῃ ἔτυχαν ἐκεῖ εἰς τῆν Πόλιν, ἢ τῆς ἔσειλε πολ-
λὰ καταφρονεμῆς πρὸς τὸν Πάπαν Ἰννοκέντιον, γράφοντας ἢ ἐπιστολῶν μὲ
πολλῶν ταπεινώσῃν δὲ ἀπόφασιν αὐτῆς ἢ ἀπολογία, τοιαῦτα λέγωντας. Ἐγὼ
δὲν ἠξόδῳ τῆς ἄρχιερεῦ τῷ Θεῷ ἀπὸ ὅσα εἰς τῆς ἀπεσαλμῆσας ε-
πράχθησαν, ἢ πᾶρα ὅπῃ τὸ ἔμαθα, ἐθανάτωσα ὄσας τῆς ἀδίησαν· ἔτε εἰς

τῶ καθαίρεισιν τῶ Ἰωάννη ἡμεν ἐγὼ αἴτιος, ἀλλὰ Ἐπίσκοποι ἄλλοι· οἱ ὅποιοι δείχνοντες Ἐκκλησιαστικὰς Κανόνας, ἐδέχθησαν εἰς τὰς μιαιφάνους ψυχὰς τὸ ἀμάρτημα, καὶ πισθούσας αὐτῶ, ἔδωκα τῶ ἄδικον ψῆφον. σέβω τῆς ὁσιότητός σε τὸν κάμισον Ἀνάκιον, καὶ Σεβηριανὸν, καὶ τὰς συγχωρεῖς τῆς ποικρῆς Θεοφίλου· καὶ θέλω γράφει καὶ ἐκεῖνα νὰ ἔλθῃ αὐτῶ βιαίως, καὶ παιδύσων αὐτῶ ὡς βέλεσαι. ἡμῶς δὲ συγχώρησον με τῶ παρξικὴν φιλανθρωπίαν σε· καὶ μὴ μας ὑπερήσῃς τῆς τῶ ἀγαθῶν μυσηρίων ἱερᾶς Μεταλήψεως, ὅτι καὶ τὸ τέκνον σε Εὐδοξίαν ἀδόξως ἐπαυδέσα, καὶ βαρέως ἐμάστιξα. ὅθεν εἰς βαρύταταις ἀρρώσταις ἔπεσε καὶ κληνῆρης κατέκειται· λοιπὸν μὴ μας παιδύσῃς περυσότερον, Πάτερ τιμιώτατε, ὅτι μήτε ὁ Δεσπότης κατακεῖναι δύο φοραῖς τινὰ εἰς σὴν ἀμάρτημα· μάλιστα, ὅπε μετανοήσῃ ὅλης καρδίας μας, καὶ ἀρέπει καὶ τῶ ἀπειρον δύσπλαγχνίαν τῶ παναγάθε Θεῷ, νὰ μας συγχώρησῃ ἢ ὁσιότητός σε. Ἐγράφε δὲ καὶ τῶ Ὀνωρεῖς ξέχωρα νὰ μεσιτόσῃ εἰς τὸν Πάπαν νὰ τῶ σείλῃ συγχώρησιν.

Δεξάμφορος ἔν ὁ Πάπας τῶ Ἀρκαδίῃ τὰ γράμματα, διφραδῆ πολλὰ εἰς τὴν καπέναςιν τῶ Βασιλέως· καὶ ἔγραφε πρὸς τὸν αἰδεσιμώτατον Πρόκλον τὸν μαθητῶ τῶ Χρυσόμοι, ὅπε ἦτον τότε Κυζικῆς Ἐπίσκοπος, νὰ ὑπάγῃ εἰς τῶ Κωνσταντινέπολιν, νὰ λύσῃ τὰς Βασιλεῖς ἀπὸ τὸν ἀφορισμὸν, νὰ τὰς κοινωήσῃ τὰ θεῖα μυσηρία, καὶ νὰ καθῆσῃ Παρξιάρχης ὁπῆσοπικῶς, ἕως νὰ ἔξετάξῃν ἄπὸ τὸν Ἀττικὸν ὁπμελέσαται. ξέχωρα δὲ ἔγραφε πάλιν πρὸς τὸν Ἀρκαδίον, πῶς τῶ ἐδέχθη τῶ μετάνοιαν, καὶ τῶ ἐγγυεῖται συγχώρησιν, καὶ νὰ προσάξῃ νὰ γράφῃν τὸ ὄνομα τῶ Χρυσόμοι εἰς τὰ ἱερὰ δίπτυχα, καὶ νὰ σείλῃ εἰς τῶ Θεσσαλονίκῃ τὸν Θεόφιλον, εἰς τῶ ὅποιον εἶχε γνώμῃν νὰ ὑπάγῃ καὶ ὁ Πάπας ἄναγκαίαν ὑπόδωσιν. Ταύτας τὰς ἐντολάς ὁ Βασιλεὺς ἀσμύτως δεξάμενος, καὶ ἔχωντας πόδον νὰ τελέσῃ ἀνελλιπῶς ὅσα ὁ Πάπας τῶ ἔγραψεν, ἔγραψεν ἑαυτῶ φοβεραὺ ὁππολιῶ πρὸς Θεόφιλον, ἔτω λέγωντας· Ὅλα τὰ κλημάτα τῆς οἰκαμῆνης ἐπάρξας, πάντων ἀνθρώπων δεινότητε, καὶ εἰς ὑπερβολῶν σκολιώτατε, καὶ ἔλαβες τῶ ποικρατοεῖαν σατανικῶς ἀπὸ λόγῃ σε, καὶ δὲν ἐψήφισες μήτε Νόμους Ἐκκλησιαστικῶς, ἔτε βασιλικῶ ἔξωσίαν, ἀπὸ τῶ ὅποιον δὲν θέλεις φύγῃ ἀόστει. λοιπὸν κίνησον ἑαυτῶ, χωρὶς τινὰ πρὸφασιν σωματικῆς ἀδυναείας, νὰ ὑπάγῃς εἰς τῶ Θεσσαλονίκῃ νὰ σὲ κείνῃ ὁ Ρώμης Ἀρχιεπίσκοπος. Ὁ μὲν ἔν Θεόφιλος ἐξόμαξε, βλέπωντας τὰς φοβεράς ῥήσεις τῶ Αὐτοκράτορος· ἀμὴ δὲν ἔσωσε νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ ὅπε τῶ ἔγραψεν, ὅτι ὁ Θεὸς τῶ ἔσειλε δεινῶ τῶ δεινῶ ἀδυναείαν· καὶ ὀδυρόμενος ἀπὸ λιθίασιν, ἦγαν φιάγκο, ὀμολόγη παρρησία τὰς καυργίας ὅπε ἔπραξον εἰς τὸν ἱεροῦθλον Χρυσόμοι· ἄπ τὰς ὁποίας δικαίως ὁ ἄδικος ἐπαυδέστω, ἕως ἔ κακῶς ὁ κακὸς καὶ ἀθένομος ἐξέψυξεν, Οὐ μόνον δὲ ἔτος, ἀλλὰ καὶ ὅσοι ἄλλοι εἰς τῶ ἔξωσίαν τῶ Χρυσόμοι ἐσυγκοινώησαν, ἀσφόρως βασανίζομενοι ἀπὸ πληγῶν θεύλατον, καὶ ὀδυνηρῶς οἱ ποικροὶ ἐταξάμφοροι διεφάρησαν. ἐξόχως δὲ ἢ δύσλυος Εὐδοξία ἔπεσεν εἰς αἰμορροίαν, καὶ ἐσάπησεν ὅλον τῆς τὸ σῶμα ποσῆτον, ὅπε ἐσκελήκτισε καὶ ἐβρώμει ζωντανῇ ἢ ταλαίπαρος, καὶ ἐγνώρισεν, ὅτι ἄπ τὸν Ἄγιον τὰ ἔπαθεν. Ὅθεν ἀνακαλεμένη αὐτὸν με φωναῖς ἐλεειναῖς, ἀπέδωκε τὸν ἀμπελῶνα τῆς χύρας, καὶ τὰς ἄλλας ἀδικίας ὅπε ἐπῆρε· καὶ ἔτω με πολλῶ ὀδυρῶ ἐξέψυξε. Καὶ πάλιν ἐδὲ τότε ἔμεινον ἀ-

παίδωπος μὴ θάνατον, ἀλλὰ ἔφευγον ὁ τάφος τῆς καὶ ἐσείετο μὲ ἐκπλήξιν τῶν ὀρώντων ἀνείκασον, ὁ ὁποῖος κλόνος καὶ συσσεισμός ἐκράτησε λγ'. χρόνος, ἕως ὅτε ἤφεραν ὑπὸ τὴν ἐξορίαν τὸ ἅγιον Λείψανον. Ἀφῆκε δὲ ἡ Εὐδοξία θυγατέρα τῆς αραρας, Πελλχερίαν, Φελκίαν, Ἀρκαδίαν, καὶ Μαρίαν, καὶ εἰς αὐτὴν, ὀνόματι Θεοδοσίον. Ζήσας ἔν εἰς τὸ Βασιλείον χρόνος, ἰδ'. ὁ Ἀρκαδιος, ἐπελύθησεν, ὅταν ἦτον ὀκτὼ χρόνων ὁ νέος Θεοδοσίος. αἱ δὲ ἀδελφαὶ τῆς δευτέρας ἀπαυδρόθησαν. ἀλλὰ ἐκυβέρνα ἡ Πελλχερία (ὅτε ἦτον χρόνων 19.) τὸ Βασιλείον, ἕως ἂν ἦλθεν ὁ νέος εἰς ἡλικίαν νόμιμον.

Βασιλεύοντος ἔν τῷ νέῳ Θεοδοσίῳ, ἦτον εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν ὁ ἅγιος Πρόκλος Ἀρχιεπίσκοπος ὅς τις ἐπαθράκνησε τὸν Βασιλέα, καὶ τὸν ἐσυμβέλλουσα νὰ στείλῃ ἀνδράπτες εἰς τὰ Κόμανα, νὰ φέρων τὴν Χρυσόσμομ τὸ ἅγιον Λείψανον, πρὸς ᾠδαμυδίαν τῆς πόλεως, καὶ δεῖ νὰ παύσῃ καὶ ὁ κλόμος τῆς μνήμας, ὅτι ἀκόμῃ ἕως τότε ὁ τάφος τῆς Εὐδοξίας ἔφευγον. Ἐσείλων οὖν ἐπιπιδείας ἀνδρας εἰς τῆτο ὁ Θεοδοσίος. οἱ τινες φθάσαντες εἰς τὰ Κόμανα, ἐρώτησαν τῆς ἐγχωρίας νὰ τῆς δείξῃ τὸν τάφον, νὰ πάρων τὸ Λείψανον. οἱ δὲ ἐπιπράθησαν ὑπέρμετρα, πῶς ἐσερόνοντο τοῖσιν τῶν Δισαυρὸν ἀτίμητον· πλὴν δευτέρον ἐτόλμησαν νὰ ἐκαστιώθων τῷ βασιλικῷ προσάγματι, ἀλλὰ τῆς ἤφεραν εἰς τὸν τάφον τῆς μάκαρος. καὶ καθὰς ἐσύκωσαν τὸν λίθον νὰ διγάλεν ἔξω τὸ Λείψανον, ἔμεινεν ἀκίνητον (ὡς τῷ θάματος) καὶ δευτέρον ἐδωμήθησαν πόσοι ἀνδρες νὰ τὸ σαλόσων ὀλόπελα. Ὅθεν ὑπέσρεψαν οἱ ἀποσαλεύτες εἰς τὰ βασιλεία ἀπαρκατοί, κηρύττοντες εἰς ὄλλω τῷ πόλιν αὐτὸ τὸ θαυμάσιον. ὅθεν ὁ Βασιλεὺς καὶ οἱ ἀλάβετες τῆς πόλεως, ἔκαμαν πρότερον κοινὰς δεήσεις πρὸς Κύριον, νὰ τῆς ἀξιώσῃ τῶ ποθευμένων ὡς εὐσπλαγχνος· ἔπειτα ἐσείλε πάλιν ὁ βασιλεὺς μετὰ πολλῶν ἀλάβειαν ἀνδράπτες νὰ φέρων τὸν ἅγιον πρὸς τὸν ὁποῖον ἐγραφεύον εἰς εἶδος ἐπιστολῆς καὶ δέσιον, ἔτω λέγωσαν. Εἰς τὸν οἰκημητικὸν Διδάσκαλον καὶ Πατριάρχην Χρυσόσομον, ὁ βασιλεὺς Θεοδοσίος. Νομίζοντας ἐγὰρ ὅχι δεῖ ἀπίσιαν, ἀλλὰ δι' ἀμαθίαν καὶ ἀποσεξίαν με, νὰ εἶναι τὸ τίμιόν σε Λείψανον, ὡς περ καὶ τῶ λοιπῶν ἀνδράπων τὰ σώματα, ἀμοιρον τῆς θείας χάριτος, ἐσείλα νὰ τὸ φέρων ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε χωρὶς τῶ ἀρέψωσαν ἀλάβειαν, δεῖ τῆτο δικαίως δευτέρον ἐπέτυχον ἐκεῖνο ὅτε ἐσπένδαξα. δεῖ τῆτο σὲ ἐγραφεύον πῶρα τῷ παρῶσαν ἰέσιον δέσιον, ἀδελφαμέντες σε νὰ μας συγχαρήσῃς τῷ προτέρῳ ἀγνοίαν, καὶ νὰ ἔλθῃς με εἰρῶν εἰς τὰ ἴδω, νὰ σε ὑποδέξωσι ἀποθύμως τὰ τένα σε· ὅτι πολλὰ ποθευμὸν νὰ σε ἀπολαύσωμεν εἰς ἀμαρτημάτων συγχώρησιν. Δαβόντες ἔν οἱ ἀπεσαλμῶν τῷ δέσιον, καὶ φθάσαντες εἰς τὸν τόπον, ἐτέλεσαν καθὰς ὁ Βασιλεὺς τῆς ἐπρόσας· καὶ βλέποντες πάλιν ἄλλο θαυμάσιον· ἦγον φῶς ἀρρίτον μετὰ πολλῶν λαμπηδόνα ὑπὸ τὸν τάφον ἐπίηθησε, καὶ διαδία ἐξῆλθεν ἀνείκασος, καὶ δευτέρον ἐφαίνετο ὡς νεκρὸς ὁ ἅγιος, ἀλλὰ φαιδρὸς εἰς τῷ ὄφιν, γεμάτος ἀμβροσίας καὶ νέκταρος. καὶ διδύς ἐδόθη θεληματικῶς, καὶ τὸν ἐσύκωσαν ἀνεμπόδιτα. καὶ τότε ἔγιναν καὶ πολλὰ θαυμάσια, εἰς ὅσας μὴ πίσεως τὸν ἀσπάζθησαν. ἐξόχως δὲ ἦτον εἷας χωλός, ἦγον κωτῶς εἰς τὸ μέσον τῶ πλῆθους, καὶ μετὰ πολυῶν κόπον ἔκαμε ἔσπον, καὶ ἦγγισεν εἰς τῆς πόδας τῆς τῶ ἁγίας ἱμάτιον, καὶ διδύς ἰαφῶθη. Βαῖοντες ἔν τὸ ἱερόν Λείψανον εἰς τῷ χρυσοκόλλητον Λάρνακα, ὅτε ἐβασίλευσαν, ἐκίνησαν τῷ ὀδοιπορίῳ πρὸς τοὺς μετὰ φαιδρῶν πολλῶν, μετὰ λαμ

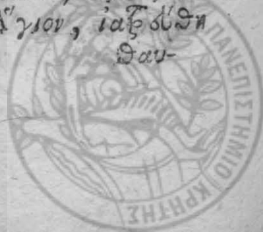
πάδας καὶ θυμιάματα, καὶ εἰς ὅσας πόλεις καὶ κάσρη τὸν ὑποδέχοντο, ἠ-
γιάζοντο. Ὄταν δὲ ἐπλησίασαν εἰς τὴν Καλιπδόνα, καὶ τὸ ἦκουσαν εἰς τὴν
βασιλεύσασαν, ἔδραμον ὅλοι κέοι καὶ γέροντες μὲ πόδον πολὺν νὰ τὸν
προὔπανθῃσιν ὡς ἔπαρτε. καὶ ἐγένετο βάραις ὅλη ἡ θάλασσα, τὸσον ὅπῃ
ὡσπερ γῆ στερεὰ ἐφαίνετο. Ἀπῆλθεν ἔν ὁ Πατριάρχης αὐτάμα μὲ τὸν βασι-
λέα ἔχοντες ξεχωριστὸν πλοῖον ἐσολισμῆρον ἢ γεμάτον ἀρώματα δωδέσατα,
διὰ τὸ πολυάθλον ἐκεῖνο καὶ πολύτιμον Λεῖψων, τότε γίνεται παραδόξως
ἐξαίφνης ζάλη πολλὴ καὶ σύγχυσις εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὅλαις ἢ βάραις καὶ
μονόξυλα ἐσκόρπισαν εἰς εὐνα ἢ ἄλλον τόπον, καθὼς τὰ ἔσπρονχον ὁ αἶμος.
μόνον ἐκεῖνο τὸ πλοῖον, ὅπῃ εἶχασιν ἐπιμασῆρον διὰ τὸ ἅγιον Λεῖψων,
δὲν ἐδωλήθη νὰ τὸ παραίξῃ, ἕτε νὰ τὸ παραμερίσῃ ὁ αἶμος· ἀλλὰ ἔτρεχε καὶ
τῶ κυμάτων, ὡσπερ νὰ ἦεν ἔμλυχον μὲ ἀισθησες (ὡ τῆ θάλασσας.) καὶ
ἔρχοντες εἰς τὴν γῆν, ὅπῃ εἰς τὸν ἀμπελώνα τῆς χήρας καὶ ἐσαμάτισε,
καρτερῶντας τὸ ἅγιον Λεῖψων· τῆς χήρας ἐκείνης λέγα, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ
Πατὴρ τῶ χηρῶν καὶ τῶ ὀρφανῶν προσάτης θερμότητος ἔπιε τὸ ποτήριον τῆς
κατανύξεως, ὅπου κάμνει μετόχως ἐκείνης ὅπῃ τὸ πῖουσι τῆς οὐρανίης μα-
καριότητος.

Βλέπεις αὐθραπε λίθας καὶ ξύλα συνηγορῆντα καὶ βοηθῶς τῆ λογικῆ ποι-
μῆτος; ἴδες πῶς αὐτὰ τὰ ἀνάσθητα καὶ ἄλογα κατηγοροῦσι τῶ λογικῶν τὴν ἀ-
λόγισον πρᾶξιν καὶ ἀδικίαν, ὅπῃ καὶ τῆ δικαίης ἐτέλεσαν; ἀλλὰ ταῦτα μὴ ἔτι
μὲ θεῖαν τιὰ καὶ ἀρρήτον οἰκονομίαν σιωπέβησαν· καὶ τότε πάλιν γαλιῶν βα-
θεῖα ἐβῆτο, καὶ ἐγένετο πλοῖα ἢ θάλασσα ὡς τὸ πρότερον. ὅταν δὲ ἐφθα-
σαν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνοι ὅπῃ ἐβασῆσαν τὸ τίμιον Λεῖψων, ἔκλινε πάλιν
θαυμασίως εἰς τὸ εὐνα μέρος ὑπὸ λόγῃ τε ἐκεῖνο τὸ ἄτρεπισμῆρον καὶ ἵτοιμασ-
μένον ὑπὸ τὸν Ἄγιον, καὶ ἐπροσκαλεῖτο μὲ ἀλάλητον χῆμα τὸ Λεῖψων.
Μέγας εἶ Κύριε, καὶ θαυμάσια τὰ ἔργασα. Ὄταν ἔβαλιν εἰς τὸ πλοῖον ἐ-
κεῖνο τὸ τίμιον Λεῖψων, ὁ μὲν βασιλεὺς εἶχε πόδον νὰ ὑπάγῃ εἰς τὰ βα-
σίλεια, ἀμὴ ὡς φαίνεται δὲν ἠθέλειν ὁ Χρυσόστομος. ἤρθετο ἐκατέβη τὸ ρεῦ-
μα τῆς Ἑλληνοποιτικῆς θαλάσσης δυνατὸν. ὅταν ὑπήγασιν εἰς τὸν Ναὸν τῆς Ἀ-
ποστόλου Θωμᾶ τῆς Ἀραβίης καλέμνον, καθὼς ἡ Θεῖα πρόνοια ἐκονόμησεν
ὅταν ἔν εἰσῆλθον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὸ Λεῖψων, εὐγαλε τὸν βασιλικὸν
Στέφανον ὁ Ἀυτοκράτωρ διὰ ταπεινώσιν, καὶ ἐπροσκύνησε τὸν Ἄγιον. καὶ κατα-
φιλήσας τὰς πόδας αὐτῆ, τὰς ἔβρεξεν ὡς ἡ πόρνη τῆς Χειρῆ μὲ θερμότητι
δάκρυα· καὶ θρηνῶντας ἐκ καρδίας, ἐζήτη εἰς τὴν μητέρα τε συγχώρησιν, λέ-
γωντας. Ἄφες τὴν ανομίαν ἐκείνης ὅπῃ σὲ ἀδίκησε, καὶ συμπάθησον αὐτῇ
συμπάθεσάτε. καθὼς ζῶντες σε ἐσφενδόνιζες μακρὰν ὑπὸ τὰ τένα σου τῆς
μνησικακίας τὸ πάθος ὅσον ἐδύωσεν, ἔτα καὶ πόρα μιμέμῆρος τῆς ἀνεξικακίας
τὴν ἄβυσσον, συγχάρησον τῆς μητρὸς με τὸ ἀνόμημα· καὶ εἰς σμῆριον πῶς τῆς
ἐσυμπάθησας, ἀς παύσῃ ὁ κλονὸς τῆς τάφης. Ταῦτα μὴ ἰχῆτο ὁ δούσεβῆς
καὶ ὕλαβῆς Θεοδοσίος. ὁ δὲ Ὅσιος εἰσήκασε, καὶ ὡς θησαυρὸς καὶ Διδάσκαλος
τῆς συμπαθείας, ἐσυμπάθησε τὴν ἀσυμπάθητον, καὶ ἔπαυσεν ὁ σεισμὸς καὶ
ῥόμος τῆς μνήματος. Ἐκάμιν ἔν ἀργυρίαν ὀλονύκτιον εἰς τὸν Ναὸν ἐκεῖνον,
δοξολογῶντες τὸν Κύριον, καὶ τὸν Ἄγιον αὐτῆ μεγαλιῶντες. ἔπειτα καὶ εἰς τὴν
μεγάλην Ἐκκλησίαν ὑπήγασιν· καὶ βαῖοντες εἰς τὸν θεῖον θρόνον τὸν Ἄγιον,

ἔκαμαν καὶ ἐκεῖ ὁμοίαν δοξολογίαν ὡς ἀνωθεν, ἔπειτα ἔβαλαν εἰς τὸ βασιλικὸν ἀμάξι τὸ τίμιον Λείψανον, καὶ ἀνέβη καὶ ὁ Πατριάρχης Πρόκλος μονάτατος· ὁ δὲ βασιλεὺς, οἱ κληρικοὶ, καὶ ὅλη ἡ ἱερά Σύνοδος, καὶ ἡ σύγκλητος ἐσποροφόλοντο μὲ λαμπάδας καὶ θυμιάματα.

Τὴν ὁποίαν ἔξοδον ὅλῃν ἔκαμψι ὁ βασιλεὺς μὲ φιλοτιμίαν αἰείκασον, δίδοντας ὅλε τῆ πλῆθος λαμπάδας πλεσιοπάροχα. καὶ ἦτον ἡ πόλις ὅλη συγαθροισμένη, καὶ ἔγεμον οἱ δρόμοι ὅλοι, τὰ σενά, καὶ δάματα, ὡς τὰ μελίτσια πλῆθος ἀναειδήμιτον. ὁ δὲ ἀνὴρ διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀραμάτων καὶ θυμιμάτων, καὶ μύρον ὅπῃ ἔχων, δωδιάζεε τύσον, ὅπῃ ἐφαίνετο ἄλλος Παράδεισος. καὶ τῶν τιμῶν τῆ ἔκαμαν, ὅπῃ καθῶς ἔλεγον, ἄλλῃν φορὰν δευτέρου ὁμοία αὐτῆς εἰς ἄλλον ἀνδραπον πάποτε, ἔτε βασιλέα, ἔτε Πατριάρχῃν, ἢ ἄλλον ἅγιον. Οὕτως ἔν μὲ πσαύτῃν καὶ τιαύτῃν δορυφορίαν ἐπήγασιν εἰς τὸν ἱερόν ναόν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων τὸν ἄλλον Ἀπόστολον τῆ Χειρῆ, βασιλέων φρονηγόντων, ἱερέων ἀνυμνόντων, καὶ ἀρχόντων δειφνόντων, καὶ λαῶν ἀπέφρον προσκυμνόντων, καὶ χορείαν χοροδόντων ἑόρτιον καὶ παγκόσμιον. καὶ ἑμόνον ἀνδραποι, ἀλλὰ καὶ τῶν ἁγίων τὰ τέγματα καὶ οἱ χοροὶ τῶν Ἀγγέλων πιασθῶν νὰ ἐσωμάχθῃσαν νὰ συνοδύσαν τὸ τίμιον Λείψανον τῆ ὁμοζήλια αὐτῶν καὶ ὁμόφρονος. Ὅταν ἔν ἐκάθισαν τὸν ἅγιον εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν σινῶθρονον, ἐβόησαν ἅπαντες πρὸς τὸν καλὸν ποιμῆνα μεγαλοφάνως, ἐπολέγοντες· Ἀπόλαβε τὸν θρόνον σου Ἄγιε. Τότε καὶ ὁ ἀμνηστικός Ιωάννης ἀνοίξας τὸ χρυσόφρονον ἐκεῖνο σῶμα, καὶ κινήσας τὰ μελίρρυτα χεῖλη (ὧ τῶν θαυμασίων σου Χειρῆ Βασιλεῦ) ἐβόησαν. Εἰρήνῃ πᾶσι· ἀγάπη καὶ ἔλεος νὰ εἶναι εἰς ὅλον τὸν λαόν, καὶ εἰς τὴν Εὐδοξίαν συγχώρησις. Τίς εἶδον, ἢ ἦκασον εἰς τὸν αἰῶνα τοῖστον ἐξάισιον τερατέρημα; σῶμα νεκρῶν μὴ χρόνος ἔτις καὶ ἑτάκοντα, ὅπῃ ἦσαν δειλελυμένα τὰ ὄργανα, νὰ πέμψῃ φωνὴν ἐνᾶνδρον καὶ εὐλαλον. Ὅντως Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καλὰ καὶ οἱ ἄφροτες τομίζεν τὴν ἔξοδον αὐτῶν κάκωσιν. Αὐτῇ ἡ σωτήριος φωνὴ ὡς ὅξ ἔρανε ὅξελδοῦσα ἀπ' ἐκεῖνο τὸ πυρφόρον σῶμα καὶ πάγκρυσον, ἕνωσε τὴν Ἐκκλησίαν ὅπῃ ἦτον διεχισμένη πρῶτιτερα. τῆς κακοδόξης εἰς τὴν ὀρθὴν πίσιν ἐκαθωδήγησε, τῆς Ὀρθοδόξης ασφαλεσέρως ἐποίησε, καὶ ἐκεῖνος ὅπῃ ἐχθρόνοντο καὶ ἐμισέσαν τὸν ἅγιον, ἐμετασκόλασε πρὸς φιλίαν ἀρρηκτον καὶ ἀδελφρῆκτον. καὶ ἀπάξατῶς ἐσωμάχθη ἅπαντας, καὶ τῆς ἤφερον εἰς μίαν συμφωνίαν καὶ σύμπνοιαν. Ἐκατέβασαν δὲ τὸ ἱερόν Λείψανον, καὶ τὸ ἔθεσαν εἰς τὸ μέσον τῆ Ναῦ, ἔτα νὰ τὸ ἀσπαθῆ ὅλος ὁ λαός εἰς ἀγιασμόν τῆς ψυχῆς τῆς· καὶ τῶν ἐσφύμωνον εἶας τὸν ἄλλον, ὅπῃ καὶ τινὲς διὰ τὸν συμπαιτισμόν καὶ τὴν σποροχειρίαν ἀπέθανον, καὶ ἔγιναν ὡς λογικὰ θύματα καὶ ἡγαπημένα ἐντάφια, ἢ ἐπιτάφια τῆ καλῆ ποιμῆνος, παγγόντας εἰς τὴν αἰώνιον ἀγαθίαν. Ὅταν ἔν ἐτελείωσαν τὴν ὑμνωδίαν καὶ ἐκεῖ, ἐσύκωσαν ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ Πατριάρχης τὸν ἅγιον, καὶ τὸν ἐπήγαον εἰς τὰ τῶν ἁγίων ἅγια, καὶ τὸν ἔθεσαν εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆ κζ'. τῆ Γαυκαεῖς Μιῆς. καὶ μὴ τὴν κατάθεσιν τῆ τιμῆς σώματος, ἤφερον τινὲς ὀλαβεῖς εἶα ἀρρώσων, ὅπῃ ἦσαν ἐψηγημένα καὶ μαρμαρα τῆ χεῖρα τῆ καὶ τὰ ποδάκια, ὅπῃ ποσῶς δευτέρου ἐσάλλοιαν. ἀλλὰ καὶ τῶν ἦσαν λεπτὰ καὶ ἀδυάμα, ὅπῃ ἐφαίνοντο ὡς καλάμια, μόνον τὸ δέρμα καὶ κόκκαλα, ὅς τις δειδὺς ὅπῃ ἦγγισον εἰς τὸν τάφον πρὶν νὰ ἀφραλέσῃ τὸν ἅγιον, ἰαφῶν τῆ θαυ-

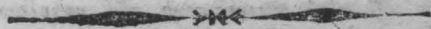

θαυμασιώτατα, καὶ ἐπέλαπται ἀνεμπόδις, καὶ μετὰ τὰς χεῖρας εἰργάζετο. αὐτὴ ἢ φήμῃ ἔδραμῃ εἰς ὄλιγὴν τὴν πόλιν μονοήμερα, καὶ ἐσωζήγοντο ὅλοι οἱ ἄρρωστοί, καὶ ἐλάβαναν τὴν ποδαμύλῳ υἰείαν, δοξάζοντες τὸν Θεόν, καὶ δὴ χαρῆσαντες τὸν Ἅγιον, ὑπέσπεροντες χαίροντες. Καὶ ἐμόνον τότε, ἀλλὰ καὶ ἕως τῆς σήμερον ὅς τις προσέλθῃ εἰς τὸν τάφον αὐτῆ μὴ πίστεως, εἴτι ἀδυνάειαν ἔχει ψυχῆς τε καὶ σώματος, οὐδὲν ἂν τολαμβάνει τὴν ποδαμύλῳ ἰασμῶν. Οὕτως ὁ Κύριος δοξάζει πλυσίον τῆς βασιλείας τῆς ἡμετέρας. ἢς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, ταῖς αὐτῆς ἀγίαις παρησβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι, Κ Η'.

Τῆ Ὁσίῃ Πατρὸς ἡμῶν

Ε Φ Ρ Α Ι Μ Τ Ο Υ Σ Τ Ρ Ο Υ.

Ὁ Ὑῖος ὁ θαυμάσιος ἐξηγήθη μὴ εἰς τὴν Συρίαν, ἀλλ' ἦτον ἐνάρετος ἐκ νεότητος, φέροντας τὰς ἐπιβλαβεῖς ὀμιλίας τῆς συνομηλικῶν αὐτῆ, καὶ δεὺ ἐχασομέρα πᾶποτε, ἀλλὰ ἀνέγνωθε κατ' ἐκείνῳ τὰς ἱεράς βίβλους τῆς γραφῆς, μελετῆτε καὶ ἀπεδάξων εἰς αὐτὰς ἀκατάπαυστα. εἰς τὰς ὁποίας ἠδυνάετο τὸ σὺ γλυκύτητα, ὅτι τὸ ἄρμοζε τὸ ῥητὸν ἐπεὶ τῶ Προφήτῃ, νὰ λέγῃ καὶ αὐτὸς ἠμοίως πρὸς Κύριον. Ὡς γλυκέα τῶ λάρυγγί με τὰ λόγια σου, ὑπὲρ μέλι τῶ σώματί μου. Διατίθω ἐκατόρθωσον ὅλας τὰς ἀρετὰς ὁ μακάριος, νησιάν, λέγω, ἀρεθνήν, χαμδνίαν, χριστότητα, ἀκτιμοσύνην, παρησβείαν, καὶ τὰ αὐταῖς συνοκαλέσθαι. Ἐξαιρετώτερα δὲ τὴν ἄστυλον πεπεινοφροσύνην, ὅτι θανάτῳ τὸς δαίμονας. ἔμαθε δὲ καὶ γράμματα, καὶ ἔγινε σοφὸς διδάσκαλος, κατὰ εἰς τὰ θαυμάσια τε συγγράμματα φαίνεται, μετὰ τὰ ὁποῖα μᾶς διδάσκει κατ' ὄραν ἕως τῆς σήμερον, νεθεῖν, ἁγασκαλῶν, συμβελλῶν. ὁ Θεὸς δὲ αὐτῶ ὀρθοτομῆν τὸν ἀσεβῆ λόγον τῆς πίστεως, καὶ πρὸς τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀρετῆς ἐγειρόμεθον πρόθυμοι, καὶ ἐξόχως πρὸς τὴν χριστομίμητον καὶ πολυμίμητον ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν πλησίον. Ἐὰν τὴν ὁποῖαν ἔβανε τὸ σὺ ἀπεδῶν καὶ ἐπιμέλειαν ὁ θαυμάσιος, ὅτι ὅλοι τὸν ἐθαυμάζοντο. Καὶ ἀπέσαστε πῶς καὶ μοναχός τε ὅταν ἦλθον ἢ ὄρα νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν ποδαμύλῳ, τὸ ἀμολόγησεν, ὅχι ἔτι κενδοξίαν, ἀλλὰ πρὸς νεθεσίαν ἡμῶν ταῦτα λέγωντας. Ποτέ με ὄλιγὴν μετὰ τὴν ζωὴν δεὺ ἀλιγάρησα εἰς τὸν Κύριον, ἔτε τινὰ ἐλοιδόρησα, ἔτε ἀγῆκον ἀγνωστος λόγος ἀπὸ τὸ σώμα μου, ἐδὲ τινὰ ἐκαταράθηκα, ἔτε με κενεῖα ἐμάλωσα. τὰ ὁποῖα ὅλα εἶναι μεγάλα καταρθώματα καὶ ἐξαισία. ἦτον δὲ καὶ τὸ δάκρυον εἰς τὰς ὀφθαλμῶς τε πάνποτε, ὡς τε ἵπτε εὐγαλε χεδὸν τὴν ζωὴν τε ὄλιγὴν εἶνα ποτάμι σωτηριωδέστατα δάκρυα.

Μετὰ τὰ ὁποῖα εὐγαλε καὶ συνχημῶς ἐκ μέσης καρδίας, ὡσπερ νὰ εὐχῆτε πῦρ

ἀπὸ τὰ ἐντόδιά τε, καθὼς ἤμπορεῖ νὰ τὸ πιωθῆ πᾶς εἰς ἀπὸ τὰ κατα-
 νυκτικά τε συγγράμματα, εἰς τὰ ὅποια διηγᾶται πολλὰς δὲ τὴν δούτερον
 τῶ Χρυσῆ παρσίων ἢ κρείσιν ἀδέκασον τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἐπίσεως. ἢ πόσον
 τυπᾶνει εἰς τὰς διανοίας μας τὸν ἔθμον τῆς φρικτῆς ἡμέρας ἐκείνης, ὅπῃ δει-
 λῶ πᾶς εἰς ἀναζηνώσπωντας, πῶς ᾠδύρετο ἐλεεινῶς ὁ δίκαιος αἰς κατάνει-
 πος. εἰς τὰς τιαύταις φαντασίαις χολαζῶν ὁ Ὄσιος, ἐμάκρυνε φυγαδῶν,
 πάντας τῆς θορύβας τῆ βίης ἢ κλυδῶνας ἐκκλίνωντας, ἢ εἰς τὴν ἔρημον αὐ-
 λιζόμενος, ἐῶδα πᾶται ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, ὠφελῶντας ἢ ὠφελόμενος. Πνύ-
 ματι δὲ θείῳ κινέμενος, ἀγῆκε ποτὲ ἀπὸ τὴν πατρίδα τε, καὶ φθάσει τὴν
 Ἐδέσαν δὲ νὰ προσκυνῆσῃ τὰ ἅγια Λείψανα ὅπῃ εἰς ταύτην ἀφίσκονται.
 ἐτι δὲ ἢ δὲ νὰ εὕρη τινὰ ἐνάρετον ἢ λόγιον ἀνθρώπον νὰ ὠφελήθῃ ἀπὸ λό-
 γου τε. ἢ δὲ τὴν αἰτίαν αὐτὴν ἔκαμε ἢ δέσιν πρὸς τὸν Θεόν, ταῦτε λέγων-
 τας. Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χρυσῆ, ἀξιώσον με νὰ ὑπαντήσω τινὰ ἀνθρώπον
 εἰς τὴν Ἐδέσαν, ὅπῃ νὰ μὲ εἰπῆ τινὰ λόγον δὲ τὴν ψυχῆν με ὠφελίμον.
 Ταῦτα δὲξάμενος ἔξω τῆς πόλεως ἐῶδα πᾶται νὰ σέβῃ, ἢ ἐκοίταξε εἰς τὴν
 χητὶς καθὼς ἤθελεν. Οὕτως ἔν περὶπατῆρας συλλογίζόμενος, τὰ ὑπλήτισσε
 μία πόρνη ἐσολισμένη καὶ τὴν συνήθειαν τῆ νεωίδαν τῆ ἔρωτος. τῆτο δὲ
 ἦτον Θεὸς θέλημα, ὅς τις οἰκονομᾷ μὲ τὰ ἐναντία τὰ ἐναντία μὲ ἔθον μουσι-
 κὸν ἢ ἀπὸρρητον. ὁ δὲ Ὄσιος βλέπωντάς τιν, ἔμεινεν αἰς ἔξερπικῶς ἢ ὠφελύ-
 πος, πῶς τὸ ἐσωεβῆ ὅλον τὸ ἐναντίον τῆς αἰτήσεως. ἢ δὲ γυνὴ πάλιν ἐσάθη
 καὶ τὸν ἐσοχάζετο ὡραν πολλῶν. λοιπὸν ὁ Ἄγιος δὲ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἐντρα-
 πῆ, εἶπε ταῦτα. Διατὶ πολμᾶς ἢ σοχάζεσαι με, ὦ γυνὴ, μὲ ἀναίχωντιαν,
 καὶ δὲν ἐντρέπεται; ἢ δὲ ἀπεκρίνατο, λέγεται. Ἐγὼ δὲν ἔχω πόσον ἀδικον
 νὰ σὲ σοχάζωμαι, ἐπεὶδὴ ἀπὸ τὴν πλῆθυνσεν ἐγίνηκα, ὅταν μᾶς ἐπλάσεν
 ὁ Κύριος, ἀμὴ ἐσὺ ἄρπει νὰ σοχάζεσαι τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν ὅποίαν ἀγῆ-
 νες. μάλιστα ὅπῃ εἶσαι Καλόγερος, καὶ λογίζεσαι νεκρὸς εἰς τὸ σῶμα, καὶ
 δὲν ἔπαρε νὰ μὲ ἰδῆς εἰς τὸ πρόσωπον. Ταῦτα ἀειπίτως ἀπέσας ὁ Ὄ-
 σιος, αὐτῷ μὲν ἀχαίρεισεν, ὁμολογῶντας πῶς ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν, τὸν
 δὲ Κύριον ἐδόξαζεν, ὅπῃ ἐπήκουσε τὴν δέσιν τε, καὶ ὠφελήθη. Εἰσελθὼν
 ἔν εἰς τὴν πόλιν, ἔμεινεν ὀλίγας ἡμέρας εἰς εἰς ἀπῆτι. καὶ ἐκεῖ πλυσίον
 ἦτον μία γυνὴ ἀναίχωντος, τῆς ὁποίας τὸ ᾠδῶδον ἐδίδεν εἰς τὸν οἶκον τῆ
 Ὄσιου. ὅς τις ἐβράζε μίαν φορὰν μαγέρομα, ἢ ἐκείνη ἀνοίξε τὸ ᾠδῶδον,
 λέγεται. Ἀββᾶ δὲλόγησον. ὅς τις εἶπε μὲ ταπεινῶν λαλιᾶν. Ὁ Κύριος νὰ
 σὲ δὲλόγησῃ. αὐτὴ δὲ ἐγάλασεν ἄσμενα, λέγεται. Λεῖπει σε τίποτας φαγῆ
 νὰ σε δάσω; Καὶ ὁ Ὄσιος. τρεῖς λίθοι λείπεις, ἢ ὀλίγος πηλὸς, νὰ φρά-
 ξαμεν αὐτῷ τὴν θυεῖδα, νὰ μὴ με δάσης πλέον ἐνόχλησιν.

Τότε ἢ ἀναίχωντος δὲν ἐντραπῆ, ἀλλὰ ὠμολόγησε τὴν ἀλήθειαν, λέγεται.
 Ἐγὼ σὲ ἐχαίρεισθα σπλαγχνικά, ἔατι ἔχω πόσον νὰ κοιμηθῶ μὲ τῆ λό-
 γου τε, ἢ ἐσὺ ὑπερηφανώθης παρῶδης, ἢ μὲ λέγεις νὰ φράξω τὴν εἰσοδον;
 Αὐτὰ ἢ ἔτερα ὅμοια τῆ ἔλεγχ, ὅτι καθολικά ὁ δαίμονας τὴν ἐῶδα κίνησε
 νὰ πειράξῃ τὸν σῶφρονα ἢ σεμνὸν ἢ ἄσμενος. ἀλλ' ὅσον ἐκείνη τὸν ἐῶδα κί-
 να μὲ σατανικά λόγια εἰς ἄσμενον ἔρωται, πόσον πάλιν αὐτὸς τὴν ἔσκοπτε
 μὲ ψυχωφελῆ ἢ σωτήρια. Τέλος πάντων βλέπωντας τὴν ἀναίχωντιαν τῆς,
 εἶπε ταῦτα. Ἐὰν ὀρέγεται νὰ κοιμηθῆμεν ἀπῆμα, ἢς ὑπάγωμεν ὅπῃ θέλω
 ἐγὼ.

ἐγώ. Ἐκείνη δὲ νομίζουσα, ὅτι εἶχε τινὰ κελῖον δπόκρυφον, καὶ ἤθελε νὰ κάμῃ ἐκεῖ τὴν ἀμαρτίαν ἧς νὰ μὴ τὸν ἴδῃ τινὰς, ἐχάρη, καὶ λέγειτε. Ἄς υπάγομεν ὅπως βάλωσαι. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ. Εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως θέλω νὰ πέσωμεν. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο, καὶ δὲν ἐνθάρρυνε τὰς ἀνθρώπους νὰ μᾶς ἐμπαιζέσῃ; Τότε ὁ παύσοφος, ὅταν τὴν ἔφερε περὶ τὸν ὄψον ἐκεῖ ὅπως ἤθελε, καὶ μὲ τὰ πτερά της τὴν ἐκωλύθησαν, ἀπεκρίνατο. Τὰς ἀνθρώπους ἐνθάρρυνε, καὶ τὸν Θεὸν δὲν φοβᾶσαι ταλαιπώρη; ὅπως βλέπει ὅλας τὰς πράξεις, καὶ εἰς τὸ φανερόν, καὶ εἰς τόπον ἀπόκρυφον γίνονται, καὶ μᾶς δίδει δεινὴν τιμωρίαν καὶ αἰώνιον κόλασιν ἧς τὴν ὀλίγη αὐτῶν ἀπολαύσιν, ὅπως λαμβανόμεν ἀμαρτάνοντες; Αὐτὰ καὶ ἄλλα πολλὰ λέγοντας ὁ παύσοφος, ἐφάρμοσε τὴν πόρνην, τῶ Θεῷ συνεργήσας. καὶ τὸσον φόβον ἐπέρκεν εἰς τὴν ψυχὴν διὰ τὰ λόγια τα, ὅπως ἐμετανόησεν ὅτι ὅλης καρδίας ὅλας τὰς ἀμαρτίματι. καὶ προσπίπτουσα μὴ δαυρούαν εἰς τὰς πόδας τα, ἐξῆτα νὰ τῆς συγχωρήσῃ τὴν ἄλογον ὀπιθυμίαν, καὶ γνώμην ἀκόλασον ὅπως εἶχεν εἰς ἐκεῖνον πρότερον, καὶ νὰ τὴν διδάξῃ πῶς νὰ πορεύεται, καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τόπον σωτήριον. ὁ δὲ Ὁσίος ἐδέχθη ταύτης τὴν μετάνοιαν προθύμως ὡς πρόθυμον καὶ ὀλοφύχον. καὶ νεθετήσας αὐτῶν νὰ μὴ ὀπιστρέψῃ πλέον εἰς τὰ πρότερα, ἀλλὰ νὰ πορεύεται σωφρονέσασα, ἐγκρατομένη παντὸς ἀρεπῆς λογισμῶν καὶ ἀπόπερ ἀρᾶς τὴν ἔβαλεν εἰς Μοναστήριον. ἣτις ἐπολιτόθη τὸ ὀπλοῖπον τῆς ζωῆς θεάρετα, καὶ ἐσώθη. εἰς τὸ ὅποιον ἦτον ὁ Ὁσίος αἴτιος ὅπως τὴν ἐδίδαξεν, ἀποδίδωντας καλὸν ἀπὸ καυῶ, καὶ ἔσωσεν ἐκεῖνὴν ὅπως ἤθελε νὰ τὸν κολάσῃ μὲ τὰς παγίδας τῶ δράκοντος.

Ὁὗτος ἐν ὁ Θεῖος Ἐφραίμ διὰ μὴ τὴν πρώτῃν πόρνην ὅπως τὴν ὑπώπισσε πολλὰ ἀφελήθη, τὴν δὲ ἑτέραν αὐτὸς ἀφέλιξε, καὶ ἐσώθη μὲ τῶ Θεῷ τὴν βοήθειαν. ὅταν δὲ ἀνεχώρησεν διὰ τὴν Ἐδέσων, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Καισάρειαν. ἧς νὰ συντύχη μὲ τὸν μέγαν Βασίλειον, τὴν πηγὴν τῆς δογματῶν, καὶ δισεβείας τὸν πρόμαχον. τὸν ὅποιον βλέπωντας ὁ Ἐφραίμ, πολλὰ τὸν διφήμισεν. ὅτι ὡς προορατικὸς ὅπως ἦτον, εἶδε μὲ τὸ ὄμμα τῆς ψυχῆς μίαν πειρασμὴν ἀσπράττωσαν ὡς ὁ Ἡλῖος, καὶ ἐκάθετο εἰς τὸν δεξιὸν ἄμωνα τῶ Βασιλεῖς, καὶ τῶ ἐσωτύχουν εἰς τὸ ἀπὸ. αὐτὸς δὲ πάλιν ἐδίδασκε τὸν λαὸν, διηγεῖσθαι ὅσα ἐκείνη τῶ ἔλεγε, ἦγεν ἡ Ὁθεὸς ἐκείνη πειρασμὴν. ἡ ὅποια τῶ ἐφανέρωσε καὶ τὸν Ὁσίον Ἐφραίμ. καὶ ἐγνωρίσας τίς ἦτον διὰ τὴν χάριν τῶ Παναγίᾳ Πνεύματος, ἐσωμαμίλισαν καὶ πνευματικῶς νύφραίνθησαν, ἀπολαύσας εἰας τὸν ἄλλον τα. Ἀλλ' ὡς εἶπεν μὴ δὲ τὸν Ὁσίον Ἐφραίμ, ἀφώνοντες τὸν μέγαν Βασίλειον, ἧς νὰ μὴ ἐγνώμην διὰ τὸ προκείμενον. Οὗτος ἐδέχθη διὰ τὸν Θεὸν τῆς διδασκαλίας τὸ ταλαντῶν, τὸ ὅποιον ἐκεῖνος ἐσώδαξε ἧς φερόντως ὀπιμελέσασα νὰ ἀυξάνῃ εἰς τὰς ψυχὰς τὸν ἀνθρώπων ὡς δῆλος διηγεμονέσας. καὶ τῶ αὐτὸς ὁ Ἐφραίμ τὸ ἐφανέρωσε μοναχὸς τα, καὶ ἀμολόγησεν εἰς ἐναρέτη πνευματικῶν μίαν ὀπτασίαν ὅπως εἶδεν, ὅταν ἦτον ἀκόμι μικρὸς, ἔτω λεγόντας. Εἶδα μίαν ἀμπελον, ὅπως εἶχε σαφύλια ἀναείδηματα, ἣτις ἐφύθωσεν εἰς τὴν γλῶσσά μου. καὶ ἀύχοντας ἔξω διὰ τὸ σῶμα μου, ἀπλωσαν τὰ κλήματα, καὶ ἐσκέπασαν ὅλην τὴν γῆν, καὶ ἐκάθηντο ὅλα τὰ πετεινὰ εἰς αὐτῶν τὴν ἀμπελον, καὶ ἐβόσκοντο. καὶ ὅσον αὐτὰ ἐτρέφασα τὸν καρπὸν, τὸσον ἐκεῖνος ἐπλήθυνε. Ταῦτα μὴ εἶπεν ὁ Ὁσίος ἧς λόγος τα,

ἢ ἄλλο φθισιότερον δού ἐφανέρωσεν, ἀμὴ ἐκεῖνοι ὅπῃ ἀξιώνονται νὰ θεω-
ρῶσι θεῖα μυστήρια, εἶπασιν ὅτι εἶδασιν Ἀγγέλων πληθύν, ὅπῃ ἐκατέβαι-
ναν ἀνάσσειν, ἢ εἶνα βιβλίον χειρόγραφον. ἢ ἠρώτα εἶπας τὸν ἄλλον Ἀγγελοῦ,
λέγοντες. Τίς νὰ εἶναι ἄξιος, νὰ λάβῃ τὴν βίβλον εἰς χεῖράς τε. Καὶ ἄλ-
λος μὴ ἔλεγεν εἶνα, ἄλλος ἄλλον, τὴς πλέον σώφρονας ἢ δολαβεῖς ὀνομάζον-
τας. Τέλος παύτων ἐσυμφώνησαν ὅλοι οἱ Ἀγγελοι, ὅτι ὁ Ἐφραὶμ ἦτον ἄξιος
ἔχει τὸ βιβλίον, ἢ τὴν τὸ ἔδωσαν εἰς τὰς χεῖράς τε. καὶ ἔως ἔλαβε τέλος ἡ
ὄρασις ὁ δὲ δολαβῆς ἐκεῖνος ἀνὴρ ἠγέρθη ἔμφοβος, ἢ παρήγαντας εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν, ἠύρε τὸν Ὄσιον Ἐφραὶμ ὅπῃ ἐδίδασκε τὸν λαὸν μετὰ μελίρρυται
ἐκεῖνα λόγια, ἢ ἐφανέρωσε τὴν ὄρασιν. ἢ ἀπ' ἐκεῖνῳ τὴν ὄραν, ἐξεχύθη
ἡ χάρις τῆ Θεοῦ εἰς τὸν Ὄσιον, τὸσον ὅπῃ ἐκυματώσαν τὰ ρεῖθρα τῆ νομι-
κῶν εἰς τὴν γλώσσάν τε, ἢ ἐδίδασκε μετὰ τὴν δὴλοκλίαν ἢ γληγορότητα, ὅπῃ
εἶνα ἐφαίνετο, πῶς τὰ ἔβλεπε γραμμῶν ποδῆς ἢ τὰ ἔλεγε. ἢ δού ἔφθασεν
ἡ γλώσσά τε νὰ λέγῃ, ὅσα ὁ νῦν ἐλάρα μετὰ τὴν ταχύτητα.

Εἶχε δὲ ἢ τὸ σωπῆριον δάκρυον, κατὰ εἶπομῃ. ἢ μάλιστα τὴν νύκτα,
εἶπε ἀργύπνα τὸ περισιότερον ἔχει τὸ ἦσυχον, ἢ προσπύχετο. ἢ μόνον ὀλίγον
ἦπνον ἐλάμβανεν, ὅσον νὰ φυλάγῃ τὸ σῶμα ἀβλαβον, νὰ μὴ ἀσθενήσῃ δού
τῆς πολλῆς κόπης ἢ πόνους, χαμυδνίαν, σκληραγωγίαν, ἢ κάκωσιν. ἐξόχως
δὲ εἶχε πῶς ἀκτιμοσυῶν ἢ πτωχείαν ἐπέσειον, ὅπῃ ἄλλος δού τον ἐπέρασε
κατὰ εἶνα αὐτὸς τὴν ὑπερῶν ὄραν τῆς μετασάσεώς τε ἐμαρτύρησε τὴν ἀλήθειαν,
λέγοντας. Δού δούκτισεν ὁ Ἐφραὶμ ἀργύριον, ἢ χρυσίον, ἢ παγκί, ἢ πα-
γάρι, ἢ ράβδον, ἔτε ἄλλο παράγμα ἐπίγειον, ἀλλὰ μόνον εἶχα τὸν πόδον εἰς
τὰ ἐραῖα δού τὴν ὄραν ὅπῃ ἦκασα τὸ Εὐαγγέλιον, ὅπῃ ἐπρόσαξεν ὁ Θεο-
πότης τῆς Ἀποστόλης τε, νὰ μὴ δούκτισεν παράγμα ἐπίγειον. Ἐως ἄδε εἶ-
ναι λόγια αὐτὰ τῆ τρισμάκαρος, τὰ ὅποια εἶναι πισότερα, φθῶ νὰ τὰ ἔλε-
γεν ἄλλος ἔχει λόγια τε. Ἰδέτε λοιπόν μετὰ πόσον πόδον ἐφύλαγε τὸ Εὐαγγε-
λίον τὰ λόγια, ἢ πόσον ἦτον ζήλωτης ἢ μιμητῆς τῆς Διδασκαλίας καὶ Σωπῆρος
μας. ἢ τῆ μαθητῆς αὐτῆ ὁ ἀείμνητος. Ταπεινοφροσυῶν δὲ πάλιν εἶχε τὸ-
σῶν ἢ μετελιότητα, ὅπῃ ἔβραγε μετὰ τὴν σάντῳ τὸν ἄρτον, ἢ ἔσμιγε τὸ ὕ-
δωρ μετὰ δάκρυα. ἢ ἢ μόνον ἐδίωκε ὅσα τὸν ἐπαυῶσαν καὶ ἐγκωμιάζων, ἀλ-
λά ἢ πολλὰ τῆς ἐχθρότετο, κατὰ εἶνα ἄλλος μισῶ ἐκεῖνον ὅπῃ τὸν περιελά ἢ
ἐμπαίζετον. ἢ ἐκοκκίνιζεν ἡ ὄφισ τε, καὶ ἴδωσαν δού τὸν πόνον, ὅπῃ ἠδά-
κετο ἡ ψυχὴ τε ὅταν τινὰς τὸν ἐφίμιζεν. Οὐ μόνον δὲ ζῶντός τε εἶχε τοσαύ-
τῳ ταπεινώσιν, ἀλλὰ ἢ τὴν ὄραν ὅπῃ ἐμελλε νὰ τελοῦσῃ, ἐπρόσαξε μετὰ
ἀφορισμὸν νὰ μὴ τὴν φάλη τινὰς ἔοπαρία, μήτε κατὰ τῆ κάμην ἐγκωμίων, ἔτε
νὰ τὸν θάφον μετὰ ράσα καλά, ἔτε εἰς τάφον ἐξέχωρα, ἀλλὰ μετὰ παλαιὰ ἢ
ἀρχαῖα εἰς τὸν τάφον τῆ ξένων, διατὶ (κατὰ εἶνα ἔλεγε) εἶχε σκευθῆκας μετὰ
τὸν Θεὸν νὰ ὀναφιαδῆ μετὰ τῆς ξένος ὡς ξένος ἢ πάροικος. Ἦτον δὲ ἢ πε-
ρίστα φιλόξενος ἢ ἀπλαγχτικός εἰς τῆς πένιτας. ἢ ὅταν εἶχον, ἐδίδεν ἐλε-
μοσυῶν ὅσον ἐδύετο, ἀμὴ ὅταν δού εἶχε νὰ δώσῃ (ἐπειδὴ ἦτον πολλὰ
πτωχός, καὶ τὸ φθισιότερον καιρὸν δού του δέλεισκετο τίποτας) ἔπερνε τοὺς
ξένους ἢ πένιτας, ἢ τῆς ἐφίλδου μετὰ τὴν σωπῆριον διδασκαλίαν τε, τὸ ὅποιον
εἶναι ὑπὲρ τὴν σωματικὴν βρωσιν ἀναγκασιότερον. μάλιστα ἦτον ἢ φυσικὰ τὸ-
σον λόγιος, ὅπῃ τὰ λόγια τε ἐδύωντο νὰ μαλαζεν πᾶσαν ψυχὴν, νὰ πα-

ρηγήσεν τὸν θλιβόμενον, καὶ νὰ παραύνησεν τὸν ὀργιζόμενον. Ἀλλὰ καὶ ἡ ὄψις καὶ ἡ δὶπλωξία, καὶ τὸ ἠθὸς τε ἔκαμνε κατ' εὐὰ καὶ κατενύγητο ἡ καρδιά τε. Εἰς δὲ τὴν ὀρθοδοξίαν ἦτον καταπολεμὰ ζηλωτὴς καὶ ἀκαταγώνιστος φρόμαχος τῆς ἀμώμας πίστεως. καὶ ἀπέσπασε μίαν μηχανὴν ὅπως ἔκαμψεν ὁ σοφώτατος.

Τὸν καιρὸν ἐκείνον ἦτον ὀδυσεβῆς Ἀπολλινάριος, ὅστις ἐκαίνοτόμισε πολλὰ ὀρθὰ δόγματα τῆς Διδασκάλων μας καὶ διδάγματα, ἡσυχάζων αὐτὰ εἰς τὴν μιαν αὐτῆ γκαμῖν. καὶ ἔγραφε πολλὰ φλυαζίσματα καὶ τῆς ὀρθοδοξίας ὁ κακοδόξος, καὶ συμπάξας ἐπιμελῶς δύο βιβλία μὲ πολυῦτε κόπον καὶ βασανον, τὰ ἐσάχασε νὰ αὐτῆ ἔχη ἔτοιμα, νὰ ἀντιμάχεται μὲ τὰς πίστες ὅταν εὖρη καιρὸν ἐπιπέσειον. Εἶχε δὲ μίαν γυναικὰ πολλὰ ἡγαπηθῆναι ὀμολογῶν αὐτῆ καὶ ὀρόφρονα, ἢ μόνον εἰς τὴν αἵρεσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς σαρκικαῖς ἡδοταις ὑπήκουον, καθὼς ἔλεγον οἱ γέροντες. αὐτὴς ἔν τῆς ἀγαπητικῆς τῆς ἔδωκεν ὁ Ἀπολλινάριος τὰ δύο ταῦτα βιβλία νὰ τὰ φυλάγη ἀκριβὰ, καὶ νὰ μὴ τὰ κλέψῃ οἱ ὀρθοδοξοὶ. Τετοιασάν ὁ Ἐφραίμ, ἐκαμώθη πῶς ἦτον εἰς τὴν αἵρεσιν καὶ αὐτὸς τῶ Ἀπολλινάρει· καὶ παρῆντας εἰς τὸν οἶκον ἐκείνης τῆς γυναικὸς τῆς ἔδωκε δωρεὰν ἅπτο τὴν ἔρημον χάριν δόλοξίας. καὶ ἔτω ὑπῆγε πολλαῖς φοραῖς, ὅταν ἔλειπεν ὁ Ἀπολλινάριος· καὶ ὅταν ἐγράμισε πῶς δὲν εἶχε ὑποψίαν τινὰ ἢ γυνὴ εἰς τὴν λόγεται, τῆς ἐζήτησε τὰ βιβλία νὰ τὰ ἀναγνώσῃ, καὶ νὰ ἰξόρη νὰ μάχεται μὲ τὰς αἰρετικὰς (ἔπος ἀνόμασεν ἡμᾶς τὰς ὀρθοδοξίας ὁ πατισσοφος, καθὼς μας ἐφρονέσαν αὐτοὶ οἱ κακοδόξοι) νὰ μὴ τὸν νικήσῃν ὡς ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδωτον. Δελεαθεῖσα γὰρ ἡ γυνὴ ἅπτο πύπτῃ τὴν παιδαῖα μηχανὴν τῆ μάκαρος, τῆ ἔδωκε τὰ βιβλία, ἀμὴ νὰ τὰ φέρῃ πάλιν τὴν ἄλλῃ ἡμέρῃ. Λαβὼν ἔν αὐτὰ ὁ Ὄσιος, ἀέγνωσεν εἰς ἡσυχάζων τῶπος. καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε καιρὸν, νὰ ἀντιγράψῃ ἄλλο βιβλίον εἰς ἀναίρεσιν τῆς αἵρέσεων ἐκεῖνων, ὅτι ἡ γυνὴ δὲν τῆ τ' ἄφανε πολλὰς ἡμέρας, τὴν μηχανᾶται ὡς φρόνμος, Ἐβρασε καλὰ δυνατὴν φαρύκολλα, καὶ ἔτω ζεθὴν ἐκόλλησεν ὅλα τὰ φύλλα ἐπιμελέσασα εὐὰ μετ' ἄλλο τόσον καλὰ, ὅπως δὲν ἦτον βολετὸν νὰ ξεκολλῆσῃ πλέον κανεὶα αὐτὸ ὀξέχιζαν. καὶ ἔτω τὰ ἔδωκεν ἀπ' ἔξω καθὼς ἦσαν, καὶ τὰ παρέδωκε τῆς γυναικὸς· ἢ ὅποια δὲν εἶχε χεῖρα νὰ τ' ἀνοίξῃ, μόνον τὰ ἐφύλαξεν εἰς τὴν τόπον τῆς. Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς ἐπαρμάνισσε τὰς ὀρθοδοξίας ὁ Ὄσιος νὰ κάμνῃ συνόδον, νὰ ἡσυχάζῃ μὲ τὸν Ἀπολλινάριον νὰ γινωσκῆ ἡ ἀλήθεια. τῆς ἡσυχάζων, ἡλθον εἰς τὴν Σύνοδον ὁ Ἀπολλινάριος, ὅστις ἦτον ὑπέρηγρος, καὶ μὴ δυναμῆρος νὰ σωτηχεῖν πολλὰ λόγια, εἶπε πρὸς τὰς ὀρθοδοξίας ταῦτα. Ἐγὼ Πατέρες Ἄγιοι δὲν δυνάμαι πλέον νὰ φιλονεικῶ μὲ πολλὰς φωνάζωντας, ἀμὴ ἔχω δύο βιβλία πολύτιμα, ὅπως τὰ ἔγραφα μὲ ἀμετρον ἐπιμέλειαν, καὶ ὡς ἀναγνώσῃν εἰς τὴν Σύνοδον· καὶ εἴτι γράψωσιν ἔστω, αὐτὰ καὶ ἐγὼ ὀμολογῶ μὲ τὸ σῶμα μου. Τότε ἔδοκίμασε νὰ ἀνοίξῃ τὸ εὐὰ βιβλίον, καὶ δὲν ἐδωκῆθη ἔτε ἀρχῇ νὰ εὖρη, ἔτε τέλος, καὶ δὲ μεσοῖτα, ὅτι ὅλα ἔγιναν εὐὰ σῶμα, καὶ ἔτε καὶ νὰ ἡσυχάζῃ φύλλον ἐδυέτο. καὶ λαμβανῶντας τὸ ἄλλο βιβλίον, εὖρε καὶ αὐτὸ ὀμοίως ὡς καὶ τὸ ἄλλοτερον. ὅταν ἐπῆρε τὸς λῦπῃ καὶ ἀθυμίαν ἅπτο τὴν ἔντροπῃ τῆ, ὅπως ἐφυρῆ ἅπτο τὴν Σύνοδον· καὶ μὴ δυναμῆρος νὰ ὑποφέρῃ τὴν συμφορὰν, καθὼς ὁ κακὸς ὀξέφυξε, καὶ ἔπος ἐλυξώθησαν οἱ δισεβῆς ἅπτο τὴν μιαν αὐτῆ αἵρεσιν. αὐτὸς δὲ ὁ δέλιος ἐλαβεν εἰς ἀμυθῆ τῆς κόπων τῆ τὸν ἀρε-

πέμψον θάνατον εἰς ἀρράβωνα τῆς ἀτελοῦς καλᾶσεως. Τοῦτος ἦτον λοιπὸν εἰς τὸν ζῆλον τῆς ὀρθοδοξίας ὁ Ὅσιος, καὶ ἔτις ἦσαν εἰς τὴν ψυχὴν τῶν φιλομυθῶν ὄλας ἡ ἀρεταῖς, ἡ ὁποία ἦτον ὡς κῆπος καὶ περιβόλι ἐσολισμῶν με δένδρη διάφορα, με τριαντάφυλλα, καὶ ἄλλα αἰθρη ποικίλα καὶ δωδέσατα ἢ ὡς ἄλλον οὐρανὸν ἐπίγειον με πολύφωτα ἄστρη περιλαμπόμενον. Ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν μετέσασιν αὐτῶν, καὶ δώσωμεν τέλος τῆς διηγήσεως. Ἀφ' οὗ ἀφέλισε πολλὰ τὰς πειρὰς με διδασκαλίας καὶ συγγραμματα, ἐτελείωσε τὴν ζωὴν θαύρατα με πολλὰς ἰδρωτῆς καὶ αγωνίσματα. καὶ ἔτι παρέδωκε τὴν μακαρίαν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεῶν. Ὡς ἀρέπει τιμὴν, καὶ προσκυνήσεις σὺ Πατρί, καὶ Πνεύματι εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΤΗ ΑΥΤΗ ΗΜΕΡΑ,

Τῆ Ὁσίας Πατρὸς Ἡμῶν

ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ.

Οὗτος ὁ μακάριος ἔκτισεν εἰς εἶνα ὄρος κελλίον μικρὸν, καὶ ἐκλείσθη εἰς αὐτὸ, φυλάττων ὄλας τὰς τάξεις τῆς μοναδικῆς διαγωγῆς, αχρυπνίαν, λέγω, προσδελιὴ ἀκατέπαυσον, καὶ νησεῖαν ὅσον ἐδωέτο με τὰς ὁποίας ἀρετὰς ἐσολίζωντας τὴν πολιτείαν αὐτῶν, ἔλαβε χάριν ἀπὸ Θεῶν καὶ κάρην θαυμασία. Καὶ μίαν ἡμέραν διαβαίνοντας ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα εἶνας παραματότης ὅπερ ἐβάσα πολὺ χρυσίου, τὸν ἐθανάτωσεν εἶνας φονδὸς. ὁ ὁποῖος ἐσύκασε τὸν νεκρὸν καὶ τὸν ὑπὸν ἦσυχά τὴν νύκτα, ὅταν ἐκοιμάτο ὁ Ὅσιος καὶ τὸν ἀπὸθεσεν ἔξω εἰς τὴν θύραν τῶν κελλίων, διὰ καὶ διαρρύση ἡ κείσις, ὅτι ὁ Ἄγιος τὸν ἐφόνδσε, καὶ μὴ γνώριον τὸν φονέα. Ὅταν λοιπὸν ἐξημέρασεν, ἠέσθη ὁ λόγος, καὶ συναχθέντες οἱ ἀνδρωποι, ἠθέλαν καὶ παραδώσαν εἰς τὴν κείσιν τὸν Ὅσιον, καὶ τὸν θανάτωσαν ὡς φονέα καὶ κατότροπον. ὁ δὲ Ἄγιος ἐκαμε προσδελιὴ, καὶ ἀνέστη τὸν νεκρὸν, (ὡ τῶ θαύματος) ὅς τις ἐδείξεν ἐκείνον ὅπερ τὸν ἐφόνδσε. καὶ ὁμολόγησεν, ὅτι ὁ Ὅσιος ποσῶς εἰς αὐτὸ δὲν ἐπτύσεν. καὶ μόνον δὲ τῶ τὸ θαυμασίον ἐτέλεσεν ὁ μακάριος, ἀλλὰ καὶ ἕτερα πάμπολλα ποιήσας, καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀρετῆς θαυμασθεῖς, καὶ γενόμηνος τέλειος, ἀπῆλθε με εἰρήνῃ κατὰ Κύριον. ἀφίνοντας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀξιωματιμὸν ὄντα συγγραμματα, εἰς ἀφέλειαν ἐκείνων ὅπερ τὰ ἀναγνώθωσιν, εἰς τὰς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν.

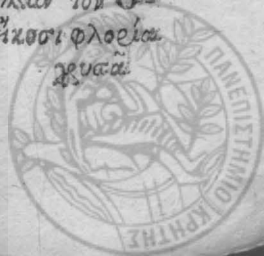
ΤΗ ΑΥΤΗ ΗΜΕΡΑ,

Τῷ Ὁσίῳ Πατρὶ ἡμῶν

ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ.

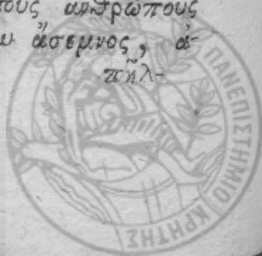
Πολλῶν ἀγαθῶν ἢ ψυχοφελῶν ἐργεσιῶν εἰς τὴν φιλοθέειαν γίνεται πρό-
 ξενος καὶ τὸ δεσποτικὸν πρόσχημα ἢ ταπεινοφροσύνη καὶ πτωχεία πνύματος
 τῶν ὁποίων ὅποιος ἄποκτησῆι ἢ κατορθώσῃ τῶν, δεῖν φοβᾶται νὰ πέσῃ εἰς
 κενότατον πάθος σαρκὸς, ἢ πνύματος, ἢ ὅσοι δεῖν προσέχον ἐπιμελῶς νὰ φυ-
 λάγῃ αὐτῶν τῶν σωτήριον ἀρετῶν, ἀλλὰ πέσῃ εἰς τινὰ ἔπαρσιν, τὴν ἐρ-
 χεται πολλὴ ζημία ἢ μέγας κίνδυνος, καθὼς διὰ πολλὰς ἰσορείας ἢ ὑπο-
 δείγματα ἐγνωρίσαμεν, ἢ ἄλλοις διὰ τὸ πῶς τὴν ῥαφίαν ἀπὸς οἰκο-
 δομῶν ἢ ἀσφάλειαν τῶν μεταγενεστέρων Μοναχῶν, δεῖν φυλάγεται πᾶς εἴας
 νὰ μὴ πάθῃ τὰ ὅμοια διὰ τὴν ῥαθυμίαν ἢ οἴησιν. Προσέχετε ἔν ἀκρίβειᾳ εἰς
 τῶν φοβεραῶν ταύτων διήγησιν ἢ μὴ με κατακρίνη τινὰς, πῶς τῶν ἐγραφε
 ἔμπροσθεν ἄξιον τῶν, νὰ τῶν ἀπέσῃ οἱ ἰδιῶται ἢ ἀγνωστοί, νὰ σκανδαλίζων-
 ται, πῶς εἴας Ἅγιος ὡς ἐπὶ τὸν ἔπεσεν εἰς τοῖσιν δεινὸν ἀνόμημα. ὅτι ὁ
 Θεὸς θέλει νὰ ἀναγινώσκονται τὰ θαυμάσιά τε, νὰ ἀπέσῃ οἱ ἀμαρτήσι-
 τες τῶν ἀπειρον ἀσπλαγγίαν τε, νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸς μετανοίαν. δεῖν τὸ
 ἐγραφε οἱ Ὁσίοι Πατέρες Βίβας πολλῶν ἀμαρτωλῶν ἀπὸ τῶν, ὅτι ἔγιναν
 Ἅγιοι με τῶν μετανοίαν ὑπερον. ὅτι τὰ δάκρυα, ὅτι ἀγαπᾷ ὁ ἄνθρωπος
 με θερμότητα ἢ πόνον καρδίας, τὸν καθαρίζει διὰ τὸν μολυσμὸν, καὶ τὸν
 ἀγιάζειν. Ἀπέσῃτε γοῦν, καὶ μὴ συζηλώσητε τὸ πῶμα τῶ Ὁσίῳ, ἀλλὰ
 τῶν θαυμασίῳ μετανοίαν ὅτι ἔκαμε, δεῖν τῆς ὁποίας ἠξιώθη πάλιν τῆς
 ἀπὸ τῶν χείρας.

Ἦτον εἰς μίαν Κομοπόλιν Πορφυριανὴν καλεμένην εἴας ἀναχωρητῆς, ὀνό-
 ματι Ἰάκωβος, ὅς τις ἑκατόκιμα μακρὰν διὰ τῶν πόλιν εἰς εἴνα ἀπὸ τῶν, εἰς
 τὸ ὁποῖον ἔκαμε χρόνος δεκαπέντε ἢ τὸσον ἐπὶ τὸν εἰς τῶν ἀρετῶν ἢ ἀ-
 σκησιν, ὅτι ἠξιώθη διὰ τὸν Θεὸν νὰ κάμῃ θαυμάσια. ἐδίωκε δαίμονας,
 ἰάθη δὲν ἀρρώστιας καὶ πάθῃ ἀνάστα, καὶ ἄλλα ὅμοια ἔκαμῃ. ὅσον ἔγινον
 ὀνομαστὸς εἰς ὅλας ἢ ἐπιβόητος. ἢ πολλοὶ ὑπήλθον χάρειν ἀφέλειας εἰς τὸ
 κελίον τε, ἢ μόνον ἀσεβεῖς, ἀλλὰ ἢ δυσεβεῖς Σαμαρείται, τὴν ὁποίας με
 νθεσίας καὶ διδάγματα διὰ τῶν Δείαν Γραφῶν, ἐπέστρεψε ἀπὸς ἀσέβειαν.
 Ὁ γὰρ φθονερὸς καὶ βόλος βλέπωντας τῶν πολλῶν ἀφέλειαν τῶ λαῶν ἐνάκισε,
 ἢ ἐπαχε νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν τόπον. Εὐείσκοντας ἔν ὑπεργόν τῆς
 κακίας τε εἴνα Σαμαρείτῳ, ἐσέβη εἰς αὐτόν ὅς τις ἐσωάζε τὴν συγγενεῖς καὶ
 φίλους τε, ἢ ἐγύρονον ἐνέδρας ἢ μηχανὰς νὰ διώξῃ διὰ τῶν κελίαν τῶ Ὁ-
 σίου. πολλὰ γὰρ εἰς αὐτὸ βελούδαμνοι, τέλος πάντων ἔδωσαν εἰκοσιφλοῖα
 χρυσῶν.

χρυσᾶ μιᾶς πόρνης, τίωσόντες νὰ πῆς δάσεν καὶ ἄλλα πλείονα, εἰὰ διωχθῆναι ἢ ὑποσκελίσθαι τὸν Ὄσιον, ἢ νὰ τῷ εὖραν ἀφορμῶν, νὰ τὸν διώξῃ ἀπὸ τῶν ὀρεῶν οἱ ἀνομοί. Ἐπῆγε λοιπὸν, ὅταν ἐνύκτωσεν εἰς τὴν κέλλαν τῶ Ὀσίῳ ἢ ἀνοσία ἢ ἀσωτος. καὶ κρέσασα τὴν θύραν, τὸν ἐπαρεκάλει νὰ τὴν ὑποδεχθῆ. αὐτὸς ἐκεῖνος δὲ ἤθελε νὰ πῆς ἀνοίξῃ. αὐτὴ δὲ ἔμεινον ὦραν πολλῶν, καὶ εἰδέτο ἀναιδῶς μὲ δάκρυα ἱκετεύσασα. ὅθεν ἀνοίξας τὴν θύραν, καὶ ἰδὼν αὐτὴν, ἐθάρρῃσε πῶς ἦτον φάντασμα. καὶ κλείσας τὴν πόρταν, ἔπεσεν εἰς προσόχῳ δεινὸς νὰ τὸν λυθῶσῃ ἀπὸ τὸν πειρασμὸν ὁ Κύριος. ἢ δὲ γυνὴ ἐφώνησε λέγασα· Ἐλέησόν με δὲλε τῷ Θεῷ, ἀνοίξον μοι ἢ τὸν Κύριον, ἢ νὰ μὴ με φάγῃσι τὰ θηρία τὴν τάλαιναν. Οὕτως ἔν κρέσασα ἕως τὸ μεσσηνικόν, τὴν ἐλυπήθη ὁ Ὄσιος· καὶ ἀνοίγωντας, τὴν ἠρώπησε, πόθεν ἦτον, καὶ τί ἐγύρουν; ἢ δὲ ἀπεκρίνατο, ἀπὸ τοῦ δαίνα μονασῆσιον εἶμαι, καὶ μὲ ἀπέσταλκεν ἡ Ἡγεμῆν νὰ φέρω διλογίαις εἰς τὸ τοῦ χωρίου, καὶ ἐνύκτωσε. δι-αυτὸσε ὡφθαλμῶν νὰ μὲ κρατήσῃς ἐδῶ ἕως νὰ ξημερώσῃ, καὶ τότε νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ὁδὸν με ἀκίνδυνα. Σπλαγχνιδεῖς ἔν αὐτῷ, πῆς ἔδωκε φαμί καὶ νερόν, καὶ ἀφίνωντας τὴν εἰς τὸ ἔξω κελλίον, εἰσῆλθεν ἐκεῖνος εἰς τὸ ἐσώτερον. Τότες ἡ γυνὴ, ὅταν ἔφαρξῃ ἡσυχασσεν ὀλίγον. ἔπειτα ἀρχίζει φωνᾶς μεγάλας, καὶ ἔκλαιεν, ὡσπερ νὰ τὴν ἔδερναν. ἐρωτήσας δὲ αὐτῷ ὁ Ὄσιος, τί ἔπαθεν; εἶπε πῶς πῆς ἦλθεν εἰς τὴν καρδίαν πόνοσ δεινότητος, καὶ τὴν ἤφερσεν εἰς θάνατον, καὶ τὸν ἐπαρεκάλει νὰ βάλῃ εἰς τὸ σῆθος πῆς τὸ χέρι τῆ, νὰ σαυρώσῃ τὸν τόπον, μήπως καὶ παύσῃ ὁ πόνος πῆς. Πισθῶσας ἔν ὡς ἀνδράποσ, ὀργῆς, καὶ ἀπταντας μεγάλῳ πυρῶν, ἔβαλεν εἰς τὴν φωτίαν τὴν ζερβίῳ τῆ χέρα. καὶ μὲ τὴν δεξιᾶν ἀλειφε τὴν γυναικα εἰς τὸ σῆθος μὲ λάδι ἀπὸ τὴν κωνδύλῳ τῆ Ἀγίῳν. αὐτὴ δὲ ἔπαχε νὰ τὸν παγιδώσῃ, καὶ λέγει τῷ· Διὰ τὸν Κύριον ἀλειφέ με τὴν καρδίαν ὦραν πολλῶν, ἕως νὰ παύσεν οἱ πόνοι με.

Ὁ μὲν ἔν Ὄσιος ἰξόρωστας τὰς πινερῆς τῶ ποιηρῆ, δὲ ἐτόλμησε νὰ διγάλλῃ ἀπὸ τὴν σίαν τὸ χέρι τῆ, ὅσῳ ὦραν τὴν ἀλειφε. καὶ ἔπος ἐπέρασαν ἔεις ὦρας, ὡς τῆ ἔσπασαν αἱ ἀρμονίαι τῆ δακτύλων τῆ. καὶ μὲ τὴν ἀφόρητον οδυρῶν αὐτῷ, εἰδίωξε τὸν κακὸν λογισμὸν ἀπὸ τὴν καρδίαν τῆ ὁ πᾶσμενος. Ἡ δὲ γυνὴ, ὅταν εἶδε κατακεκαυμῶν τὴν χέρα τῆ, ἐκατανύχθη, καὶ πίπτει εἰς τὰς πόδας τῆ, ἔκλαιε, καὶ ἔδερνε τὸ σῆθος πῆς, λέγασα· Οὐαὶ μοι τῆ ἀθλία, ἐγὼ εἶμαι τὸ δοχεῖον τῶ δαίμονος, καὶ τῶ αἰωνίῳ πυρὸς ὑπέκαυμα. καὶ ἔπος ἀμολόγησε τῶ Ἀγίῳ ὅσῳ τὴν ὑπόθεσιν, καὶ μετανοήσασα ὀλοφύχως τὴν ἀνομίαν πῆς, ἔταξε νὰ κάμῃ ἱκανῶν μετανοίαν, καὶ νὰ φυλάξῃ σωφροσύνῳ εἰς τὸ ἐρχόμενον. Τότες ὁ Ἄγιος διδωντὰς πῆς διλογίαν, τὴν ἐκατήχησε, καὶ τὴν ἔσειλεν εἰς τὸν ἀγιώτατον Ἐπίσκοπον Ἀλέξανδρον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξέταξεν ἱκανῶς, καὶ ἐγνωρίσας, ὅτι ὀλοφύχως ἐμετανοήσε, τὴν ἐβάπτισε. καὶ τὴν ἔσειλεν εἰς τὸ Μονασῆσιον τῆ γυναικῶν, τοὺς δὲ Σαμαρείτας εἰδίωξεν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὄρα. ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὸν Ὄσιον Ἰάκωβον, καὶ τὸν ἐσερέωσε, καὶ τὸν εἶχασιν ὅλοι εἰς ὡφροσῶτερῳ εὐλάβειαν ἢ τὴν θαυμάσιον σωφροσύνῳ τῆ. Τοσῶτον δὲ ἐπρόκοψεν ἡ γυνὴ ἐκεῖνη εἰς τὴν μοναδικῶν πολιτείαν, ὅπῃ ἤξιώθη νὰ διώκῃ ἀπὸ τοὺς ἀνδράποους δαιμόνια. Οὕτως ἔν καλῶς καὶ θαρρῶσως βιώσασα ἡ φηρῶν ἀσμενος, ἀ-

ρον αὐτῷ ὁ Ὄσιος, ἢ τῷ ἐπαρέδωκεν ὑγιῆ τῆς γονέων τῆς. οἱ ὁποῖοι ἐδόξα-
 σαν τὸν Θεὸν ἰδόντες τοῦτον θαυμάσιον. πλὴν φοβέμενοι μήπως ἢ σέβῃ πάλ-
 λιν εἰς αὐτῷ τὸ δαιμόνιον, παρεκάλεσαν τὸν Ὄσιον, νὰ τῷ κρατίσῃ ἐκεῖ
 ἡμέρας τινας μὲ τῆ λόγιατι, ἢ τότε νὰ τῷ ἐπάρασι. ἢ ἔτιως ἔσφαλαν οἱ γο-
 νεῖς τῆς μὲ τῆς ἄλλης ἀνθρώπου εἰς τῷ οὐρανῶ τῆς. ὁ δὲ κακομήχανος ἐχθρὸς
 τῆς δάλων τῆς Θεῶ, βλέπωντας τῷ κόρῳ εἰς τὸ κελίον τῆς Ὄσιῶ. τῆ ἔδωκεν
 εἰς τῷ σάρκα μεγάλον ἢ χαλεπὸν πόλεμον. ἢ τόσον τὸν ἐβαστάισεν, ὅπῃ
 πῶν ἔρρηξεν εἰς μεγάλον πτώμα ὁ τετρακατάρατος. ἢ ἔπεσε (φεῦ) εἰς τῷ
 πορείαν τότε εἰς τὸ γῆράς τῆ, ὅπῃ ὅταν ἦτον νεώτερος ἐκίνησε τὸν πόλεμον μὲ
 τῷ αὐδρείαν, καθὼς ἠέσασατε. ἢ ὑσερον ἀφ' ἔ ἐτέλεσε τόσα θαυμάσια, ἐ-
 πῆρε τόσαις νίκαις καὶ τῆς δαιμόνων ἢ ἔβόταια, μὴ τῆς τοιαύτας νηθείας ἢ
 ἀχρηπνίας, ἢ ἄλλα ἔργα θεάρεσα, ἐκατεφρόνησε τῆς ποσέπων χρόαν τῷ ἀσκη-
 σιν, ἢ ἔγινε τῆς δαιμόνων ἀιχμάλωτος ὁ παρῶν ἰσάγγελος. ἢ (τὸ χειρότε-
 ρον) δὲν ἔφθανεν ἢ πορεία, ἀμὴ τὸν ἐγκρέμνισε ἢ εἰς τὸν φόνον ὁ φθό-
 νος τῆ δαίμονος. ἢ τῆ ἔβαλεν ὁ ἀνδροποκτόνος εἰς τὸν νῦν τῆ, ὅτι ἐὰν δὲν
 θανατώσῃ τῷ νεανίδα, αὐτῆ ἔμελλε νὰ τὸ φανερώσῃ, νὰ τὸν πομπέωσιν οἱ ἀν-
 δρωποι. ὅθεν τυφλωθεῖς τῷ διάνοιαν, ἐφόνδισε τῷ γυναικῆ, ἢ ἔρρηξεν εἰς
 τὸν ποταμὸν τὸ σῶμά τῆς, ἔχῃ νὰ μὴ φανερωθῇ ἢ κακοπραγία τῆς. Ἀλλὰ ταῦτο
 τῆ ἔσωσεν ἀγαπητοὶ ἔχῃ τῷ ὑψηλοφροσυνῶν αὐτῆ ἢ ἔπαρσιν. ὅτι ἐὰν δὲν
 ἐφώλωδεν εἰς τῷ ψυχῶ αὐτῆ ἔπῃτο τὸ πάθος, δὲν τὸν ἀφίωσεν ὁ Θεὸς νὰ
 πέσῃ εἰς τοῦτον ἀνόμημα, καθὼς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τὸ ἔπαθαν, ὡς φαίνεται
 εἰς τὸ Λαυσαϊκὸν, ἢ ἄλλας βίβλος τῆς Ἐκκλησίας μας. ὅμως ἢ φιλανθρω-
 πία τῆ Θεῶ, ὅπῃ ποδεῖ τῷ σωτηρίαν τῆς ἀμαρτωλῶν, ἢ δὲν θέλει τῷ ἀ-
 πώλειά μας, τῆ ἔδωκε χεῖρα, ἢ τὸν ἐσύκωσεν ὑσερα μὲ τῆς μετανοίας τὸ
 βότανον, ἢ τὸν ἠξίωσε πάλιν, εἰς τὸ πείσμα τῆς μισοκάλε, τῆς προτέρας ἀ-
 γιωσύνης ἢ χάριτος. Ταῦτα δὲ ἐγράφημεν, ὅχι ἔχῃ νὰ κατακείνωμεν τὸν Ὄ-
 σιον, ἀλλὰ ἔχῃ νὰ φυλάγεται πᾶς ἐνάρετος, νὰ μὴ ἐλπίζῃ εἰς τῆς ἀγαθοεργ-
 γίας τῆς, ἀλλὰ εἰς τὸν φιλανθρωπον Θεὸν νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος τῆ. ὅς τις μᾶς
 δίδει τῷ χάριτι ἢ δυνάμει, ἢ μᾶς βοηθᾷ εἰς τῆς χεῖρας, ἔως νὰ ἐχωμῆ
 τῷ ταπεινώσιν. Ἀλλὰ ἄς ἐλθῶμεν εἰς τὸ προκειμένον. Ἀφ' ἔ ἐτέλεσεν ὁ
 κάλας Γάκωβος τὰ δύο ἐκεῖνα αἰχρὰ ἢ βαρύτατα ἀνομήματα, ὅταν ἔχεσπο-
 τίθη δὲν τῷ προτέραν θόλωσιν τῆ νοός καὶ τυφλόπτι, ἐγερεθεῖς δὲν τὸν
 ὑπνον τῆς ἀμαρτίας, ἢ εἰς ἑαυτὸν θρόμβος, ἐσέβῃ εἰς τὸ κελίον τῆ, ἢ πίπτων-
 τας εἰς τῷ γλῶ, ἔδαρνε τὸ σῆθός τῆς δυνατῆ καὶ τὸ πρόσωπον, σανάζων ἔχῃ
 ὅλης καρδίας, ἢ ραίνωντας ὡς ποτάμι θερμότητα δάκρυα. ὁ δὲ μισάνθρωπος
 θάβλος βλέπωντας τὸν μετανοέμενον, ἐφοβήθη μὴ τὸν ζημιώθῃ, ἢ τῆ ἔπει-
 ρον εἰς τὴν διάνοιαν λογισμᾶς ἀπογνώσεως, λέγωντας τῆ, ὅτι δὲν σώνεται,
 ἢ νὰ μὴ κοπιᾷ ματαίως ἢ ἀναφελότα. λοιπὸν ἠγέρθη δὲν τὸ ἔδαφος, ἢ
 ἀνεχάρησεν δὲν τὴν ἔρημον, ἢ ὑπήλθεν εἰς τὸν Κόσμον φερίλυτος. Ὁ δὲ
 φιλανθρωπος Θεὸς ὁ οἰκτίρμων ἢ πολυδάσπαλαγχος, ὅπῃ διέψῃ τὴν σωτηρίαν
 μας, ἐνθυμήθη τῆς ἀρετῆς τῆς αἰδρός ἢ τὴν πολλὴν αὐτῆ κακοπράθειαν, ὅπῃ
 ὑπέμεινε πῶσας χρόνας ἀγωνιζόμενος, ὅθεν ἔσειλε πάλιν αὐτῆ μὲ τὸν ἔσπον
 ἐπῃτον βοήθειαν. Καθὼς ἐσφῆπάται εἰς τὸν δρόμον, εἶδεν εἷα Μονασιεῖον.
 ἢ ἐπειδὴ ἦτον φρέσαργα, εἰσῆλθε μέσα νὰ ἀναπαυθῇ. οἱ μὲν ἔν ἀδελφοὶ

ἐπιβαν τὴν πόδας τε, καὶ ἔβαλαν ἔαπτεζαν ἐν τὸν φιλόσοφον. αὐτὸς δὲ ἐσκέλετο συχνάκις, καὶ δὲν ἤθελε νὰ φάγῃ ὀλότελα. Ἰδὼν ἔν αὐτὸν ὁ ἡγέμενος τοσούτον ἀφιλοπονεῖν, ἐκατέλαβεν ὡς γραμματισμῆρος καὶ φρόνιμος, ὅτι εἰς μέγαλον ἀμαρτήματα ἔπεσε. λοιπὸν ἔσυρέτον εἰς τὸ κελλίον τε. καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ τὴν ὁμολογήσῃ τὴν αἰτίαν τῆς θλίψεως.

Τότε ὁ Ἰάκωβος μὲ πολλῶν δαικρῶν ἐδιηγῆθη αὐτῷ ὅτι ἀρχῆς τὴν ὑπόθεσιν, ὁ δὲ ἡγέμενος ὡς γνωστὸς καὶ σοφώτατος, ἐγνώρισε τὰς πανουργίας τῆς δαίμονος. καὶ ἀγαλλισαίμενος τὸν Ἰάκωβον, ἐκατεφίλει αὐτὸν, λέγωντας. Μὴ λυπᾶσαι φίλτατε ἀδελφέ μου καὶ ἀφιλοπονεῖτε, μῆτε νὰ πέσης εἰς ἀπόγνωσιν ἀγνωστα. ἀλλὰ ἐγνωρίζωντας, ὅτι εἶναι μετένοια, ἀποστέλλε εἰς τὸν φιλανθρώπον Θεόν, μὲ συνῆβηδὸν καρδίας κλαίωντας, καὶ μιμνήσκων τὸν προφήτην Δαβὶδ, καθὼς τὸν ἐμιμήθης εἰς τὰ ἀμαρτήματα. καὶ ὁ πολυέλεος Κύριος ἀναμνησθὼς σὲ ὑποδέχεται νὰ σὲ συγχωρήσῃ, νὰ ἔλθῃς πάλιν εἰς τὴν ἀποτέραν κατῆσασιν, ὡσπερ καὶ αὐτὸν τὸν Δαβὶδ ὑποδέχθη ἀσπλάγχχνως μετανοήσαντα. καὶ ἐμόνον τῆς ἀνομίας τῆς ἐσυγχώρησεν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀφήμισε, λέγωντας. Ἐύρον Δαβὶδ τὸν τῆ Ἰερσαὶ ἄδρα καὶ τὴν καρδίαν μου. Ἐὰν δὲν ἦτον μετένοια, πῶς ὁ μακάριος Πέτρος τῷ Ἀποστόλων ὁ πρωτόθρονος, ὅπως ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Χριστὸν τὴν κλειδίαν τῆς ἀφεθείσε, καὶ πάλιν τὸν ἀρήθη τελειῶς, ἔπειτα κλαύσας πικρῶς, ἔλαβε τὴν τῆς ἀμαρτίας συγχώρησιν, καὶ τὴν μεγάλην ἀξιάν τῆς ἀποστολῆς ὡς καὶ ἀπὸτέρον; Μὲ τιαυτὰ καὶ ἕτερα ὅμοια ὑποδείγματα σπείρας τὴν καρδίαν τῷ Ἰακώβῳ ὁ πάνσοφος, τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ μείνῃ ἐκεῖ μὲ τὴν λόγῃ τε, καὶ ἐφοβᾶτο, μήπως καὶ ἐμποδίσῃ τὴν σωτηρίαν αὐτῷ ὁ παμπόνηρος. Ἐπέρασεν ἔν ἡ νύξ ἐκεῖνη, καὶ τὸ πρωὶ ὅταν ἐπῆρε συγχώρησιν νὰ παρῆν ὁ Ἰάκωβος, ἐροῦντίσιν ὁ ἡγέμενος ἐμποδοῦν αὐτῷ, δεόμενος καὶ νεθετῆς τὸν νὰ μείνῃ ἐκεῖ εἰς τὴν συνοδίαν τῶν ἀδελφῶν νὰ τὸν κυβερνήσουν, ἀλλὰ δὲν ἔσερξεν. ὅθεν καὶ σιωπῶς τε τὸν ἐσυγχώρησε, συνοδοῦσας αὐτὸν ἕως δεκαπεντέ μίλια, διὰ νὰ τὸν διορθώσῃ καλλίτερα μὲ λόγῃς μετανοίας καὶ ψυχωφελῆ ὑποδείγματα. καὶ τότε ὁ μὲν ἡγέμενος ἐφίλησεν αὐτὸν, διχόμενος διὰ τὴν σωτηρίαν τε, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸ μοναστήριον. ὁ δὲ Ἰάκωβος ἀφιλοπονεῖν εἰς τὸν δρόμον, ἤρκεν εἰς παλαιὸν μνήμα μέγαλον ὡς σπήλαιον. καὶ εἰσελθὼν εἰς αὐτὸ, ἐσώαξεν ὅλα τὰ κόκκαλα, καὶ τὰ ἐσώβασεν εἰς μίαν γωνίαν τῆς μνήματος. καὶ φράξας τὴν θύραν, ἐκλείθη μέσα, καὶ κλίνας τὴν γόνατα, ἔδερνε τὸ σῆθος τε δυνατὰ, καὶ ἐκτύπε εἰς τὴν γῆν, φαίνωντας ὡς ποταμὸν θερμὰ δάκρυα. καὶ σκεῖζαν ἐκ βάθους καρδίας, ἐφώναζε πρὸς τὸν Θεόν, λέγωντας. Πῶς νὰ τολμήσω νὰ ἰδῶ τὴν ἀγίαν εἰκόνα σε Δέσποτα μὲ τὰ μεμολυσμῆτα μου ὄμματα; ποῖαν ἀρχὴν νὰ εὔρω τῆς ἀπομολογήσεως; μὲ ποῖαν καρδίαν καὶ μὲ ποταπὴν συνείδησιν νὰ προσέλθω; πῶς νὰ κινήσω τὴν ἀσεβῆ γλῶσσαν καὶ τὰ βέρρυπωμῆτα χεῖλη πρὸς αἰνεσιν; εἰς ποίας ἀμαρτίας νὰ ζητήσω πρῶτον συγχώρησιν; πῶς νὰ ἀνοίξω τὸ βεβηλὸν σῶμα μου, νὰ σὲ αἰτήσω τὴν ἀφεσιν τῆς ἀσεβείας μου; φείσαι φιλανθρώπε Κύριε, καὶ ἄψοι μοι τῆς ἀναξίαν ἐλέως Ἰησῆς, καὶ μὴ συναπολέσης με τὸν δυσσεβῆ καὶ ἀθέλοντον πορνέων, καὶ φόνον ἐτέλεσα, καὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν δικαῶς ἐμόλωσα ὁ τρισάθλιος. δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ παύω τὴν γῆν σε. δὲν τολμῶ νὰ κινῶ τὸν ἔρπον μὲ τὰ παμβέβηλά μου καὶ ἄσεμνα ὄμματα. πλὴν εἰς τὴν ἀπειρον ἀσπλάγχχναν

σιν καταφύγω ὁ ἀσεβέστατος, καὶ οἰκτείρησόν με τὸν ἀνάξιον. κατὰπεμφθόν μοι τὸ μέγα σε καὶ πλάσιον ἔλεος· λυπήσασθε τὸν ἐμπαθέη συμπαθέστατε. καὶ μή με ἀφήσῃς νὰ θῶ τὴ νοτιᾷ δράκοντος ἐπίχαρμα καὶ κατέβρωμα. ἀλλὰ ἀνάσασόν με μετὰ τῷ παντοδύναμον χεῖρά σε ἀπὸ τὸν ἀπληστον αὐτῆ καὶ ἀχόρταγον φάρυγγα. Αὐτὴ καὶ ἕτερα πλείσα ἔλεγε καθ' ἡμέραν καὶ ὄραν ἐλεεινῶς καὶ πιερῶς οὐρομήμος, καὶ σφαλισμήμος εἰς τὸν ζοφώδιον ἐκεῖνον ταφον καὶ ἀπὸ κλητον, χωρὶς ἀδελφισιν τινὰ σώματος· ἦγαν δὲ ἐσιώτῃ με τινὰ· δὲν τε ἤφεραν βρῶσιν τινὰ ἢ πόσιν ὀλότελα, ὅτι δὲν τὸ ἰξόδραν οἱ ἀνδρωποι τῆς πόλεως, ὅτε ἦτον εἰς ἐκεῖνα τὰ ὅρια. ὁ τύπος ἦτον ἀδελφίμερα ἀπὸ τὸν δρόμον. μόνον αὐτὸς εὗρε πὰς νύκτας κρυφὰ δύο φοραῖς τῷ ἐβδομάδα, καὶ ἔτραψεν αὐτὸς τὰ ἀλόγα κήνη ἀπὸ τὰ χορτάρια, ὅτε ἦσαν φυτραμμένα τριγύρῃς τῆς μνήμας, ἀχωριστῶντας τὸν Κύριον. Ἐκαμῆ ἔν ὁ ἀπὸ νεκρώσεως νεκρὸς καὶ ἀπὸ ταφῆς τεταμμήμος Γάκωβος εἰς ἐκεῖνο τὸ μνήμα ἀμνημόνιστος ἀπὸ ὄλης, καὶ ἀβοήθητος ἀπὸ ἀνδραπίνην δύαριν, κλαίοντας καὶ οὐρομήμος, χρόνος δέκα, ἐκδεχόμενος εἰς ὑψὺς βοήθειαν. ὅθεν ὁ φιλανδρωπος Θεός, ὅτε δὲν θέλει τὸν θάνατον τῆς ἀμαρτωλῆ, ἀλλὰ τὴν ἐπιστροφήν καὶ διόρθωσιν, βλέπωντας τῷ καθαρῷ αὐτῆ καὶ ἀκριβεστάτῳ μετανοίαν, εὐσυχάρησε πὰς ἀμαρτίας τῆς ὡς ἐλεήμων καὶ εὐσπλαγχιος, καὶ ἔ μόνον ἀφῆκεν αὐτῷ τὸ πταίσιμον, ἀλλὰ καὶ εἰς τῆς ἀνδρώπου τὸν ἐδόξασε, διὰ νὰ πισωθῆ αὐτὸς τῆ καὶ ὅσοι ἄλλοι ἠμάρτησαν, πόσον δυνάται ἢ μετανοία· ὅτι τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἐγένη εἰς τὰ ὅρια ταύτης τῆς πόλεως πολλὴ ἀβροχία, καὶ ἐσυχάρητον οἱ ἀνδρωποι. διὰ τῷ ὁποῖαν αἰτίαν ἔκαμην πολλὰς δέσεις με νηστείας καὶ ἐλεημοσιύαις πρὸς Κύριον· ὁ ὁποῖος ἐφάνερωσε πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον ἐκείνης τῆς πόλεως (ὅς τις ἦτον ὄντως θεόφοβος καὶ ἅγιος ἀνδρωπος) τῷ Γάκωβι τὴν κατὰσασιν. καὶ ἀποστείλας ἑρᾶιον Ἄγγελον, ἐμύυσεν αὐτῆ, λέγωντας. Ἐπίσκοπε, εἰς τὸν δεῖνα τὸν πόνον δεικνύεται εἶσας ἀσκητικῆς ταπεινὸς εἰς τὸ χῆμα, εἰς τὴν ψυχῇ ἁγίος· καὶ εἰ αὐτὸς θελήσῃ νὰ κάμῃ πρὸς Κύριον δέσιν, ἔρχεται τὴν βροχίαν, ὅτε νὰ λάβετε πολλὴν ἀπόλαυσιν, καὶ διτυχίαν εἰς τὰ θηνήματα. Ταῦτα ἀπακαλυφθεὶς ὁ ἀγιώτατος Ἐπίσκοπος, ἐσιώαξε τῆς κληρικῆς καὶ ὄλον τὸν ἐπίλοιπον λαὸν τῆς Πόλεως. καὶ λέγωντας πρὸς αὐτῆ τὴν ὀπτασίαν ὅτε εἶδεν, ὑπήγασιν εἰς τὸν ἀνωθεν τύπον, λιτωδόντες μετὰ πολλὴν δύλαθειαν· καὶ ἄροντες τὸν ὄσιον, ἔπεσον εἰς τῆς πόδας αὐτῆ μετὰ δακρύων δέσμηροι, καὶ παρακαλῶντες νὰ κάμῃ πρὸς Κύριον δέσιν νὰ τῆς σείλῃ βροχίαν, νὰ μὴ ἀπαθῶν ἀπὸ τῷ τῆ ὕδατος σέρησιν.

Ὁ δὲ ὄσιος δὲν τῆς ἀπεκείθη ὀλότελα, ἀλλὰ δέριωντας τὸ σῆθος, ἐκοίταξε τὴν γῆν λέγωντας, Κύριε Ἰησοῦ Χεῖσε ἀπλαγχίσε με τὸν ἀσεβέστατον, καὶ ἀφεσε πὰς ἀνομιὰς μου. ἔπως δὲχόμενος, δὲν ἐτόλμα κἄν νὰ ὑψώσῃ πρὸς ἑρανὸν τὰ ὄμματα. ὅθεν ὁ Ἐπίσκοπος καὶ οἱ ἐπίλοιποι βλέποντες ὅτι δὲν τοὺς εἶδεν τινὰ ἀπὸκρῆσιν, ἀλλὰ εἰς μάτῳ ἐδέοντο κλαίοντες, ἀφῆκεν αὐτὸν οὐρομήμον, καὶ ἀπῆλθον ἀδελφοποι. Φθαίνοντες δὲ εἰς τῷ Ἐκκλησίαν, ἐπιπτον πάλιν εἰς τῷ γῆν, τῷ Κυρίῳ μετὰ δακρύων δέσμηροι, νὰ τῆς σείλῃ εἰς ὑψὺς βοήθειαν. ἔπως δὲχόμενοι ἡμέρας πολλὰς, καὶ ὀλοφυόμενοι, ἦλθε πάλιν πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον φωνὴ λέγουσα· Ἀπελθε πρὸς τὴν δὲλόν μου Γάκωβον, καθώς σε εἶπα καὶ πρότερον, ἀδελφάλεσε τὸν νὰ κάμῃ διὰ λόγουσας δέσιν, νὰ σᾶς δάσω εἰτι

θέλετε. Τότε ἐπήγασι πάλιν ὅλοι καὶ τὰ εἶπασι, πῶς ὁ Θεὸς τὰς ἔσειλε δού-
τερον. καὶ τὸν ἐπαρεκάλεον νὰ μὴ γῆν τὸ Θεὸ παρήκοος, καὶ νὰ λυβῶσθι καὶ αὐ-
τὰς ἀπὸ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον. Μετὰ βίας ἐν καταπειθεῖς ὁ Ὄσιος, ὕψω-
σε πρὸς Οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, καὶ ἔκαμην δὲχθῆ μὴ πολλῆς ταπει-
νώσεως. Καὶ τότες δὲθῦς ἐπῆκεσεν ὁ ἐλεήμων Θεὸς τῆς δεήσεως τὰ δέλετα,
καὶ ἦλθε τὴσθε βροχὴ εἰς τὴν γῆν, ὅσῳ ἠθέλων. ὅθεν δοξάζοντες τὸν Θεόν,
διχαερίσθησαν τὸν Ὄσιον. καὶ ἔ μόνον τὴν ἡμέραν ἐκείνῳ, ἀλλὰ καὶ κάθε χρόνον
ἔκαμναν τὸ μνημόσιον τῶ Ὄσίῳ, πανηγυρίζοντες καὶ ἀναπέμποντες ὑμνας δι-
χαερίσθας πρὸς Κύριον, ὅπῃ τὰς ἐλύθωσεν ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Οὐ μόνον δὲ
καύτῳ τὴν θαυματουργίαν ἔκαμνεν ὁ Ὄσιος, ἀλλὰ καὶ ὅλας τὰς ἀσθενεῖς ἐκεί-
νης τῆς πόλεως ἐθεράπευον. ὅτι ἰδόντες τὸ θαυμάσιον τῆς βροχῆς οἱ ἄνθρω-
ποι, ἐγνώρισαν, πῶς ἦτον δούλος Θεὸ γνησιώτατος ὁ Ἰάκωβος, καὶ εἶτις εἶχε
τινὰ συγγῆν δαιμονῶντα, ἢ ἀρρώσων, τὰς ἤφεραν ἐκεῖ εἰς τὸν Ὄσιον, ὅς τις
ιάτρουσεν ἅπαντας μὲ τὴν προσδουχίῳ αὐτῶ τὴν θεάρετον. Ἀπὸ ταῦτα τὰ
θαυμάσια ἔλαβε πληροφορίαν ὁ Ὄσιος, πῶς τὰ ἐσυγχώρησε τὰς ἀμαρτίας
ὁ Κύριος, καὶ τὰ ἐδέλθε μὲ θεμιωτέρων προθυμίαν καὶ ἀγαλλίασιν. καὶ μὴ
τὴν θαυματουργίαν τῶ ὕδατος χρόνον ὅνα, ἐγνώρισεν ὁ Ὄσιος τὴν ὀσίαν αὐ-
τῶ μετέσασιν. καὶ προσκαλέσας τὸν Ἐπίσκοπον, τὸ ἐπαγγέλλει νὰ τὸν ἐντα-
φιάσθι ἐκεῖ εἰς τὸ μνήμα, ὅπῃ ἐτέλεσε τὰς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας καὶ ἄνθεα κα-
τορθώματα. ὅς τις ἔπαξε νὰ τὸ κάμῃ μὴ πάσης χαρᾶς. καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας
ἐτελειώθη ὁ τεισμανάειος τῆ κή. Ἰανναεῖς, ζῆσας εἰς τὴν γῆν χρόνος πέν-
τε καὶ ἐβδομήκοντα. Τότες ὑπῆλθον ὁ ὀσιώτατος Ἐπίσκοπος μετὰ τῶ Κληρικῶν
καὶ ὅλας τῆς πόλεως, μὲ δωδέκατα θυμιάματα καὶ ἀρώματα πολυτίμα, καὶ
ἐνταφίασαν δὲλαβῶς καὶ τιμίως τὸ τίμιον αὐτῶ καὶ πανσεβάσμιον Λείψανον.
καὶ τὸ ἔθεσαν εἰς αὐτὸν τὸν τόπον, ὅπῃ αὐτὸς ἐπαγγέλλει καὶ ἔπως ὑπέσρε-
ψαν εἰς τὴν πόλιν δοξάζοντες καὶ δόλογοντες τὸν Κύριον. καὶ μὴ καιρὸν ὀσο-
δόμησε καὶ Ἐκκλησίαν ἐκεῖ εἰς τὸ μνήμα πλησίον ὁ ἀγιώτατος Ἐπίσκοπος,
εἰς τιμὴν καὶ μνήμην αὐτῶ τῶ Ὄσίῳ, καὶ μεταθέσας ἐκεῖ τὸ ἅγιον Λείψα-
νον, τὰ ἔκαμναν κάθε χρόνον μεγάλῳ Ἐορτῶν καὶ πανηγυριῶν. καὶ ἐσούτρε-
χον ἡ πόλις ὅλη καὶ τὰ θελίχωρα, εἰς δόξαν τῶ φιλανθρώπου καὶ παντελήμο-
νος. Ὡς ἀρέπει τιμὴ, καὶ προσκυνησῖς, πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶ-
νας τῶν αἰῶνων. Ἀμὴν.

Τ Ω Λ Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι, Α'.

Τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν ἢ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ
ΘΕΟΛΟΓΟΥ, ΚΑΙ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ.

Σ Τ Ι Χ Ο Ι.

Ομῆ δίκαιον τρεῖς σέβειν ἑωσφόρος.
Φῶς τριασολαμπές πηγάζωντας ἐν Κόσμῳ.
Κοινὸν τὸν ὕμνον προσφέρειν πάντας θέμις.
Τοῖς ἐκχέασι πᾶσι κοινῶ τὴν Χάριν.
Ἐ'αρ χελιδὸν εἰ καθίστησι μία,
Αἱ τρεῖς ἀηδόνες δὲ τῆς ψυχῶν ἔαρ.
Τὴν μὲν νοητῶν ἢ Τριᾶς λάμπει κτίσιν,
Τριᾶς γέμνω αὐτῆσε τὴν ὄρωμ' ἄνω.
Ἀπάλεσαν μὲν οἱ πάλαι Θεῶ σέβας,
Ἐξ Ἡλίας τε ἢ Σελυῆς ἀφρόνας.
Κάλλος ἦδ' αὐτῆς θαυμάσωντες ἢ τάχος,
Ὡς περ Θεοῖς προσήγον ἐκ ὀρθῶς σέβας.
Ἐκ τῆς τριῶν τάτων δὲ φωσῆρων πάλιν,
Ἡμεῖς ἀνυπέχθημεν εἰς Θεῶ σέβας.
Κάλλει βίε ἦδ' τῆ τε πεπειδοῖ τῆς λόγων,
Πείθουσι πάντας τὸν μόνον Κτίστω σέβειν.
Κτίσιν σωιστῶ τὴν δε τὴν ὄρωμ' ἄνω,
Τὸ πῦρ, ἀήρ, ὕδαρτε, ἢ γῆς ἢ φύσις.
Οἱ ὁ αὐ σωιστῶντες γε Κόσμον τὸν μέγαν,
Τὴν πρὸς Θεόν τε Πίσιν ὡς ἄλλω κτίσιν.
Στοιχειακῆς φέρουσι τριαδὸς τύπον.
Μέλλει ἦδ' αὐτοῖς ἑδονὸς τῆς γήινων.
Καὶ γήινων νῦν ἔχον ἑδὸν ἐν λόγοις.
Γρηγόριος ἦδ' πῦρ πτεῖει νῦν τὸν λόγον,
Πρὸς ὕψος αὐ πείθοντα πάντας ἐκτρέχειν.
Τοῖς λειποθυμήσασι δ' ἐκ παθῶν πάλιν,
Ἀναπνοήτις οἱ Βασιλεῖς λόγοι.
Μιμέμμος δὲ τὴν ρολὴν τῆς ὑδάτων,
Ὁ καρδίαν τε ἢ σῶμα χρυσῆς μόνος,

Τὸς ἐκτεκνύτας ἐν παθῶν ἀναλύχει.

Οὕτω πρὸς τὴν βροτῶν πᾶσαν φύσιν,

Ἐκ τῆς χυθονὸς φέρσσι τοῖς τέτων λόγοις.

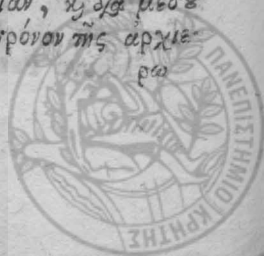
Λάμψον ἐν βριακοσῇ χρυσοτρισήλιος αἴγλι.

Ἡ αἰτία ταύτης τῆς Ἐορτῆς ἐγένε με τέτον τὸν τρόπον, Εἰς τὰς ἡμέρας Ἀ-
 λεξίε τῆ Κομνηῶ, ὁ ὁποῖος ὕσερα ἔδο τὸν Βοτανιάτῳ ἐπῆρε τὸ Βασίλειον,
 ἐγένε εἰσὶς κῆ φιλονεκία ἀνάμεσον τῆ βραμματισμῶν κῆ ἐναρέτων ἀνδρῶν
 κῆ τινὲς μὲν ἐποτιμῶσαν τὸν μέγαν Βασίλειον, λέγοντες αὐτὸν ὑψηλὸν εἰς τὰς
 λόγους, ὡσαύτῳ ἠρόνησε κῆ ἐξέτασε τὴν φύσιν τῆ βραγμαμάτων με τὸν λό-
 γοντα. κῆ πόσον ἦτον ἐνάρετος, ὅτῳ παρολίγον ἠμπόρει πᾶς εἴας νὰ τὸν συγ-
 κείρη με τὰς Ἀγγέλους· ὅτι δὲν ἐσυγκατέβαινε τὸν νόμον, ἔπε ἐσυγχώρα εὐ-
 κολα, ἀμὴ ἦτον εἰς τὸ ἦθος βαρὺς κῆ αὐστηρὸς, μὴν ἔχωντας κινεῖνα βραγμα
 εἰς τὴν λόγοντα γῆινον. τὸν δὲ θεῖον Χρυσόσομον ἐσμῖκραιναν, πῶς ἦτον με
 κάποιον ἔβρον ἐναντίος τῆ μεγάλε Βασιλείε, με τὸ νὰ εἶναι εὐκόλος κῆ συρ-
 τικός εἰς τὴν μετανοίαν. Ἄλλοι δὲ ὑφῶνασι τῶτον τὸν θεῖον Χρυσόσομον,
 πῶς ἦτον εἰς ταῖς διδασκαλίαις ἀνθρωπικώτερος. κῆ με τὸ εὐκόλον τῆς φρά-
 σεως ἐκαθωδήγα ὄλες, κῆ τὰς ἐποσκάλει εἰς τὴν μετανοίαν· κῆ τὸν ἐπο-
 τιμῶσαν ἔδο τὸν μέγαν Βασίλειον κῆ Γρηγόριον, ἔπως εἰς τὸ πλῆθος τῶν
 μελιρρύτων λόγοντα, ὡσπερ κῆ εἰς τὴν τῆς ἐνοίας δεινότητα. Ἐπειοὶ πάλιν
 ἐποτιμῶσαν τὸν θεῖον Γρηγόριον, ὡσαύτῳ ὅτῳ ἐβραδύσαν εἰς τὴν σοφίαν κῆ
 Ἐβλιωικῶ μάθισιν ὄλες τὰς φημισμῶς διδασκάλες Χριστιανῆς τε κῆ Ἐλ-
 λῶνας, με τὴν κομψότητα κῆ ποικιλίαν κῆ ἀντρέπειαν τῆ βραγμα, κῆ ἀν-
 θρωπότητα τῆ λέξεων. κῆ ἔλεγον, ὅτι ὁ Σοφὸς Γρηγόριος ἐνίκα ὄλες, κῆ ἐ-
 κείνε ἐπερεσκῆ ἐποτιμῆσις. εἰς τρόπον ὅτῳ με τοιαύτῳ τῆ βραμματισμέ-
 των φιλονεκίαν ἐσυμβείνε κῆ ἐβραμερίζοντο τὰ πλῆθη τῆ λαῶ· κῆ ἄλλοι
 μὲν ἐλέγοντο Ἰωαννῖται. κῆ ἔπειο Βασιλεῖται, κῆ Γρηγοῖται οἱ ὀπίλοιποι.
 Λοιπὸν φιλονεκῶντες οἱ σοφοί, κῆ λέγοντες ἀνάμεσον τὰς δὲ ταύτῳ τὴν αἰ-
 τίαν δὲφορα λόγια, ἠδέλησαν νὰ τὰς εἰρνωδῶσαν οἱ τρισόβλιοι τῶτοι διδάσ-
 καλοι, δὲ νὰ μὴ φιλονεκῶσιν ἀκαιρα. ὅθεν ὕσερα μὲν χρόνος τινὰς ἐφανῆ-
 σαν ἔπειο οἱ Ἄγιοι Ἱεράρχαι, πρῶτον εἴας εἴας, ἔπειτα κῆ οἱ βεῖς ἀνάμα,
 ἐκί εἰς τὸ ἀνεῖρον, ἀλλὰ βλεποφάνερα πρὸς τὸν Μητροπολίτῳ τῆς πόλεως
 Εὐχαίτων Ἰωαννῶν τὸν ἐνάρετον κῆ σοφώτατον ἀνθρωπον, καθῶς τὰ συγγραμ-
 ματὰ τε δείχνουσι· κῆ λέγουσι πρὸς αὐτὸν με μίαν φωνῶν κῆ οἱ βεῖς ἐνωμῶνοι.
 Ἡμεῖς καθῶς βλέπεις ἐμμεσκῆ τὸ εἶνα σιμὰ εἰς τὸν Θεόν, κῆ δὲν ἐχομῶ
 μάχῳ ποσῶς, ἠ ἐναντιότητα, ἀλλὰ καθῶς εἴας εἰς τὸν καιρὸν τε ἔδο θεῖον
 Πνεῦμα κινεμῶνοι, ἐσυγγραψαμῶ τὰς διδασκαλίαις εἰς κοινήν τῆ ἀνθρώπων
 σωτηρίαν κῆ ἀφέλειαν, δίδοντες ἐκείνα ὅτῳ ἐδιδάχθημῶ· κῆ δὲν εἶναι εἰς
 ἡμᾶς ὁ πρῶτος κῆ δὲύτερος, ἀλλ᾽ ἐὰν εἴπῆς τὸν εἶνα, ἀκολεθῶσι κῆ οἱ δύο
 σύμφωνα. λοιπὸν ἐγερεθεῖς, πρὸσαξε ἐκείνας ὅτῳ φιλονεκῶσι κῆ εἰσατάξουσι, νὰ
 μὴ χωρίζονται μαχόμενοι δὲ λόγοντα μας· ὅτι τῶτο ἐαυτεδάξαμῶ κῆ ζῶντες
 κῆ μὲν τὴν μετανοίαν, νὰ εἰρνωδῶμῶ τὸν Κόσμον, κῆ νὰ τὸν φέρνωμῶ εἰς
 ὁμόνοιαν· μάλιστα δὲ σμίζε μας κῆ μίαν ἡμέραν, ὅταν σοῦ φανῆ ἀρμόδιον,
 κῆ κάμε τὴν Ἐορτῶν μας. κῆ ἐβραδύσε εἰς τὸς λοιπτοὺς μεταχρμεσῆρας,
 πῶς ἡμεῖς ἐμμεσκῆ τὸ εἶνα εἰς τὸν Θεόν· κῆ ἡμεῖς πάλιν θέλομῶ συμερηγῆ-
 σει

σει τὰ πρὸς σωτηρίαν εἰς ἐκείνους ὅτε μᾶς ἑορτάζουσιν· ἐπειδὴ φαίνεται πῶς ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τίποτες παρρησίαν πρὸς Κύριον. Ταῦτα λέγοντες· τὸ ἐφάνη πῶς ἀέβαιον εἰς τὰς Οὐράνας λαμπρόμοι με φῶς ἀπειρον, καὶ καλῆντες εἶας τὸν ἄλλον κατ' ἔνομα. Ἐγερθεῖς δὲ ἐκείτος ὁ θαυμαστός ἀνθρώπος, ἦγεν ὁ Εὐχαΐτων Ἀρχιερεὺς, ἔκαμε καθὰς οἱ Ἅγιοι τὸν ἐπρόσθεον, ἀπαυῶντας τὸ πλῆθος, καὶ ὅσους ἐφιλονεύσαν πρότερον· οἱ τινες τὸ ἐπίσδυσαν, ἐπειδὴ ἦτον ἐπίσημος ἀνθρώπος, καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν ἐμβόητος· ὁ ὁποῖος ἐπαρέδωκε τῆς Εκκλησίας τὰ ἑορτάζειν πρὸς τὸν Θεὸν αὐτῷ τῷ πανύγειν. Καὶ σοχάσθη τῷ γνώσιν τὸ ἀνδρὸς· ὅτι ἐπειδὴ ἦρε τὸν Ἰαννουάριον μὴνα καὶ εἶχε τῆς τῆς ἑξῆς εἰς τὴν πρώτην τὸν μέγαν Βασιλείον, εἰς τὴν κ.ε. τὸν θεῖον Γρηγόριον, καὶ τὴν κ.ζ. τὸν θεῖον Χρυσόστομον, τὸς ἔσμιξε πάλιν εἰς τὴν τελαποσῶν, σολίζωντάς τας με κανόνας, ἑορτάσια, καὶ ἐγκόμια, καθὰς τὰ ἔαρεπε. τὰ ὁποῖα ἐπειδὴ ἔγιναν (ὡς νομίζω) με τὸ θέλημα τοῦ Ἁγίων ἐκείτων, δεὺ ἔχουσι καμμίαν μέμφιν, ἕτε λείψιμον εἰς τὰς ἐπιστάνους· ὅτι μήτε πρότερον, ἕτε ὑσερότερα ἐσυνέθεσαν ὁ ρηθεῖς Γεωργίου ἀπὸ ταῦτα καλλίτερα ἑορτάσια. Ἦσαν δὲ ἔπι οἱ Ἅγιοι εἰς τὴν θέσιν τῆς σώματος καὶ εἰς τὴν μορφῶν τοῖσπι. Ὁ μὲν θεῖος Χρυσόστομος ἦτον εἰς τὴν ἡλικίαν πολλὰ μικρός, μόνον ἡ κεφαλὴ τῆς ἦτον μεγάλη· εἰς τὴν σάρκα λεπτότατος· ἡ μύπη τε κλιτῆ· τὰ ὀφθαλμῶν πλατεῖα· ἄσπρος εἰς τὴν ὄφιν καὶ χλωμός, ἀμὴ πολλὰ χερσεύσας· οἱ βολβοὶ τοῦ ὀφθαλμῶν τῆς ἦσαν κεφαλατοὶ καὶ μεγάλοι· ὁμοίως καὶ τὰ αὐτία τε καὶ τὸ μέτωπον· ψιλὸν καὶ μέγαν, κεχαραγμῶν με πολλὰ σήματα· τὰ χεῖρα μικρὰ καὶ πολλὰ ἀραιά· αἱ εἶχες ξανθαῖς με πολλαῖς· ἡ δὲ σιαγόντες τῆς ἦσαν λακκιδωταῖς καὶ συρμῶν μεσα ἀπὸ τὴν πολλῶν νηστειῶν καὶ ἀσκησιῶν· τὸσον δὲ εἶναι ἀναγκαῖον τὰ εἰπεῖν δι' αὐτὸν, ὅτι ἐπείσδυσεν ὅλας τὰς σοφὰς τοῦ ἐκκλησίου εἰς τὰς λόγους· καὶ μάλις εἰς τὴν δεινότητι τοῦ νομμάτων, καὶ εἰς τὸ εὐκολὸν καὶ ἀσπρὸν τῆς φράσεως· τὰς ἦτον δὲ ἐξήγησε τὴν θεῖαν Γραφῶν με τὸ Ἀγγελικόν τε κήρυγμα, ὅτε ἄλλος τινὰς Διδάσκαλος δεὺ μᾶς ωφέλισε τὸσον, ὡς ἔπος ὁ ἑισμακάριος· ὡς τε ὅτε εἶναι δεὺ ἠθέλον εἶσαι ἔπος ὁ Ἅγιος, πολὺν τὰ εἶπῶν, πῶς ἔκαμε χεῖρα τὰ ἐλθεῖν ἄλλῃ μίαν φοράν εἰς τὴν γῆν ὁ Δεσπότης Χειρός. ὅσον δὲ εἰς τὴν ἀρετὴν, ἔγινε τὸσον εἰς τὴν πρᾶξιν καὶ θεωρίαν, ὅτε ὅλας τὰς ἐπείσδυσεν, χηματαζωντας βρῦσις τῆς ἐλεημοσιῶν καὶ τῆς ἀγάπης· καὶ ὅχι μόνον ζηλωτῆς, ἀλλὰ καθολικῶς ζῆλος θεῖος με τὴν φιλαδελφίαν καὶ διδασκαλίαν τε. ἔζησε δὲ χρόνος ἑξῆς καὶ ἐξήκοντα, ποιμαίνωντας τὴν Εκκλησίαν τῆς Χειρὸς χρόνος ἔξηκοντα.

Ὁ δὲ μέγας Βασιλείος ἦτον ὅσον εἰς τὴν θέσιν τῆς σώματος πολλὰ μακρὺς, ξηρός εἰς τὴν σάρκα καὶ ἀδύναμος, εἰς τὴν ὄφιν μελαγχρῖνος, καὶ χλωμός εἰς τὸ πρόσωπον· τὰ ὀφθαλμῶν καμματα, κλιτῶν ἔχον τὴν ῥίνα, ἦχεν γερακομίτης, ζαρωμῶν ὀλίγον εἰς τὸ πρόσωπον, μακρὰ τὰ μάγλα, κηφωτῆς τῆς κροτάφους, ἦχεν τῆς μιλίγγης, ὀλίγον μαλιάρος εἰς τὴν σάρκα, τὸ γόγιον καμπόσον μακρὸν καὶ μεσοπόλιος. ἔπος ἐπείσδυσεν εἰς τὰς λόγους ὅχι μόνον ὅσους εἰς τὸν καιρὸν τε δίδισκοντο, ἀλλὰ καὶ τὰς παλαιὰς· διὰ τὴν ἐπαιδύθη πολλὰ· καὶ μανθάνωντας πᾶσαν ἐπιστήμην χηματῶν, εἶχεν εἰς ὅλας τὰ νηκῆματα· ὁμοίως δὲ ἐπαιδύθη καὶ εἰς τὴν πρακτικὴν φιλοσοφίαν, καὶ διὰ μέσῃ ταῦτης προκόπτωντας εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ ὄντων, ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς ἀρχιε

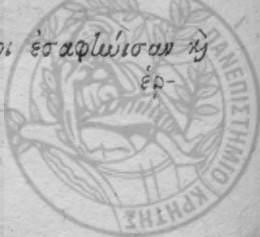
ρωσαίης ὅταν ἦτον χρόνον παρὰ ἄκρον πόντε. ἢ κυβερνήσας τῷ Ἐκκλησίαν
 ἄλλως πόντε χρόνος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον. Ὁ δὲ ἱερός Γρηγόριος ὅσον εἰς
 τὴν τύπον τῆς ἡλικίας τῆς σώματος, ἦτον μέτερος, καμπόσον ὠχρὸς μὲ τῆ
 χαλκόντες, πλατὺς εἰς τῷ μύτῳ, ἴσα τὰ σφύδια, τὸ βλέμμα καλοσώματον
 καὶ ἡμερον, τὸ δεξιόν τε ὄμματι ἦτον ὀλίγον στεγνότερον, τὸ ὁποῖον ἐξάρων
 ἀπὸ μίαν λαβοματίαν ὅπως εἶχον εἰς τὸ ὀμματιλαδον, τὰ ἄμφιά τε δὲ ἦσαν
 μακρὰ, ἀλλὰ δασία ἢ ἴσα, καὶ εἰς τῷ ἀκραν εἰδείχασιν ὡς Θεοκεκατισ-
 μῆνα. ἦτον δὲ ἄσπρος εἰς τὰς τείχας ἢ φαλακρός. τῶτο δὲ εἶναι ἄξιον νὰ εἰ-
 πῆ τινὰς ἄλλο τῶτον τὸν Ἄγιον, ὅτι εὐὸν ὕβρεθι ποτὲ καμία εἰκόνα ἢ εὐὸν εἰς
 τὰς ἀνθρώπων νὰ εἶναι ἐσολισμῆν ἀπὸ ὅλων τὰς ἀρεταῖς, εἰς ὃ μέγας
 Γρηγόριος ὁ ὁποῖος Θεολογίας μετὰ τῷ λαμπρότητι τῆς πολιτείας, τὸ ἐκεῖ-
 νες ὅπως διδοκίμασαν εἰς τὰς πράξεις, ἦλθεν εἰς τόσον μέτρον Θεολογίας,
 ὅπως ὅλοι ἐκινῆντο ἀπὸ τῷ σοφίαν τε, τόσον εἰς τὰς λόγους, ὅσον καὶ εἰς τὰ
 δόγματα. ἄλλο τῶτο ἐπίτησε ἢ τῷ ἐπανυμῖαν νὰ λέγεται Θεολόγος. ἐκυβέρ-
 νησε δὲ τῷ Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως χρόνος 1 β, καὶ ἐζῆσαν ὀδοῦ-
 κοντα. ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτοὶ οἱ τρισὺλβιοι ἐκοπίασαν τόσον ἄλλο τῷ σωτηρίαν μας,
 ἀρῆται νὰ τὰς ἐορτάζωμεν ἢ ἡμεῖς, ἢ νὰ τὰς διακρίνωμεν ὅσον διωκόμεθα.
 ὅτι ἄλλο δὲν ἐφρόντιζαν, ἔτε ἐμελετῶσαν, εἰμὴ μόνον εὐὰ σκοπὸν εἶχασιν οἱ
 τρισυμακάριοι, νὰ σεραῶσαν τῷ δὲσέβειαν εὐὰ ἀγῶνα, τῷ ἀρετῷ. ὅπως
 λέμενοι ἢ ἀποδάξοντες μετὰ ἔργα ἢ εὐόπως ἢ λόγια τῷ τῷ ψυχῶν σωτηρίαν
 ἄκουα. ἄλλο τῷ ὁποῖαν ποσῶτον ἐκακοπάθησαν κηρύττοντες τῷ πίσειν εἰς τὴν
 οἰκουμένην ἅπασαν, ἢ ὅλων ἡμῶν κοινῶς διηργέτησαν. ὅσον εἰμεδεν ἢ ἡμεῖς
 χρεῶσαι νὰ ἀντιτιμῆσωμεν τὰς διεργέτας, διακρίνωμεν τὸ καταδύωαμιν, ἐπει-
 δὴ καὶ τὸ χρέος δὲν φθαίνομεν. ὡς φιλοτιμῆσωμεν ἢ τὰς λογιωπάτας μετὰ λό-
 για. ἀλλὰ δειλιῶ ἢ συσέλλομαι, μὴ δεισιφρονῶν λόγους ἀλόγους τοῖς ἀγίοις ἀρ-
 μόζοιτας. ἐπειδὴ ἡ ὑπόθεσις εἶναι μεγάλη, καὶ δὲν δύναμαι εὐ μόνον τὰς
 βεῖς, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐὰ νὰ ἐπαινήσω τὰ ἀρέποντα, τὰ ὁποῖα ὅλος ὁ Κόσμος
 δὲν ἦτον ἄξιος. λοιπὸν πῶς νὰ φθάσῃ εὐὸν εὐὸν ἐγκόσμιος τοῖς ὑπερκοσμίοις,
 ὅπως ἐκόσμισαν ὅλον τὸν Κόσμον, καὶ τὸν ἐλύθωσαν, ὡς ἄλλοι βεῖς μὲ τὰς
 δώδεκα αὐτίπται τῷ Λόγῳ ἢ Θεοκῆρυκες; ὅπως εὐὸν αὐτοὶ δὲν ἐκοπίαζαν ποσῶ-
 τον μετὰ τὰ ἱερά τε; συζητήματα, δὲν ἐλυτράνετο ἢ Κτίσις πᾶσα ἀπὸ τὰ δὲν ὀρ-
 ρίσα τῆς εἰδωλολατρίας πρότερον, καὶ ἀπὸ ποικίλης τρόπος τῆς αἰρέσεων ὑπε-
 ρεθῶσαν ἐκείνης τὰς χρόνος τῆς αἰρέσεων αὐτοὶ οἱ ἁγῶνοι ἄνθρωποι ἢ ὁπίγειοι
 Ἄγγελοι, αἱ σάλπιγγες τῆς ἀληθείας ἢ σοφώτατοι ῥήτορες, ἢ βρονταῖς ὄντως
 τῆς ἀπίστου Θεοῦτος, ἄλλο νὰ ἀπαράξεν ἢ νὰ σιορπίσεν τὰς ὑβρισίας τῆς ὀρ-
 θοδόξου πίσεως, ἢ νὰ διαῶξεν τὰς λύκους μετὰ τῷ σφενδόνῳ τῆς λόγων τῆς. ε-
 ποι μετὰ τῷ σοφίαν αὐτῶν τὰ πονηρὰ τείχη τῆς ἐχθρῶν κατηδάρισαν ἢ ἅπαν
 ὑψώμα καὶ τῆς Θεογνωσίας καὶ ὡς ἐπαυροῦμεν ἐπαπέτισαν, μετασυνδάξοντες
 ἢ μεταρρυθμίζοντες τὸ πᾶν πρὸς τὸ βέλτιον, ἢ ὁμαλίζοντες εἰς εὐδύτητα ἢ
 ἴσωμα τὰ σκολιά ἢ πᾶσαν τραχύτητα. αὐτὸ ἢ ὁπίγειος τῆς ἁγῶνις Τελαδος
 ἰσάειδμος, μᾶς ἐδίδαξαν νὰ προσκυνῶμεν αὐτῷ, καθὼς ἀρῆται ἀσύγ-
 χυτα, ἢ νὰ ὁμολογῶμεν ἔτω, καθὼς αὐτοὶ παρ' αὐτῆς ἀπεκαλύφθησαν τῷ
 ἀκρίβειαν τῆς Πίσεως, λέγοντες.

Θεὸς μὲν ἀγεύνητος ὁ Πατήρ. Θεὸς δὲ γεννητὸς ὁ Υἱός, καὶ Θεὸς ἐκπορεύτῃς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἄγιον. Οἱ αὐτοὶ τρεῖς καὶ εἷς τὸ παραδοξότατον. καὶ πᾶσι, πλὴν τοῖς γνησίοις λατρευταῖς τῶν τελῶν, ἀσαφές τε καὶ ἀγνωστον. τρεῖς μὲν χαρακτηριστικῆς, ἕξι Θεοί. εἷς δὲ Θεός, ὅτι μία Θεότης καὶ ἡ αὐτή. ἔτε τις ὑποστάσις εἴσα τῷ αὐτῆς εὐαγγέλιῳ, ἔτε πάλιν ἐκείναις συμπληρωμένη διὰ τὸ πλήθος, ἀλλ' οἷον ἀκτῖνας προβολομένη, ἕξι ἡλίαι τε προϊέσασαι εἰς τὸν ἥλιον, ἔδωκεν ἕχαστας διαφοροῦν, πλὴν ἡμόνον ἕκαστον τῷ ἰδιότῃ, ἔδωκεν περιττὸν ἢ ἐλλείπον. Ἀλλὰ καὶ φύσις, καὶ δόξα, καὶ δυνάμις, καὶ ἀγαθότης, λίαν ἀκριβεῖς ἀποσώζουσα τὸ ἴσον, μᾶλλον δὲ τὸ ταυτὸν. καὶ αἰδίως ἀλλήλαις σωσάσασαι καὶ σωεσομένης εἰς τὸ ἀπέραντον.

Οὕτω μᾶς ἐδίδαξαν νὰ ὁμολογῶμεν περὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος οἱ βεῖς ἱερωταί. καὶ ἐσήειξαν τὰ ὀρθὰ δόγματα μὲ διδάγματα σοφάτατα, μὲ διωγμῶν, κινδύνων τε καὶ πολέμων ἕως θανάτου καὶ μὴ θανάτου. Συναχθέντες γὰρ ὅσοι ὑπ' αὐτῆς ἀφελήθητε. ἔλθετε πᾶσα ἡλικία καὶ φύσις ἐπίσης, ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες, ἱερεῖς καὶ μονάζοντες, νὰ ἀχαρισήσωμεν τὴν δεινότητα, νὰ ἐπαινεσωμεν τὴν διδασκαλίαν καὶ κήρυκας τῆς πίστεως, νὰ ἐγκωμιάσωμεν οἱ πόνητες τὴν πλατυσίαν, οἱ ἐν συμφοραῖς τῷ ἀδελφῷ, τὴν θεολογίαν οἱ λόγοι, οἱ φιλοβόλοι τὴν ἀγαθότητα, αἱ χῆραι τὴν ἀγαθότητα οἱ ὀρφανοὶ τὴν πατέρα, οἱ ἀρρώστητοι τὴν ἰατρικήν, τὴν φιλοξενίαν οἱ ξένοι καὶ ἄποροι. καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν ἅπασι ἅπαντες σωέλθετε νὰ ἀχαρισήσωμεν ἐκείνους ὅτι ἐγένοντο τὰ πάντα ἐν πᾶσι, ἔχοντες νὰ κερδήσῃν τὴν πλείοναν. Ἀλλ' ἂν ἀφήσωμεν ἄλλοις νὰ διγγῆται τῷ σοφίαν αὐτῆς εἰς τὰς ἐπισημασμένας, τὴν νησιείαν καὶ ἀρετῆς, καὶ τὴν λοιπὴν ἀρετὴν ὅτι εἶχοντες, καὶ μόνον ἐπεὶ νὰ εἰπῶ, ὅτι μὲ κάμνει καὶ θαυμάζω τὴν ἀρετῆν ὅτι ἔχοντες ἢ γεν τῷ ὑπερβάλλουσιν ἀρετῶν καὶ μέγιστων ὅτι εἶχοντες, νὰ σώσῃν ψυχὰς ἀνθρώπων οἱ τὴν φιλανθρώπου Θεὸν φιλανθρώποι δέλοισι καὶ μιμηταὶ καὶ δυνάμει. ὅτι αὐτὸ ἐφρόντιζαν ἀρετῶτερον, ζωώσκοντες, ὅτι μὲ τῷ πατρὶ αὐτῷ φυλάττει ὁ ἀνθρώπος τῷ πατρὶ τὸ θεῖον ὁμοίωσιν. ἔχοντες δὲ εἶναι μέγιστον καὶ θαυμαστὸν κατ' ἄνωγον τὸσον νὰ φυλάξῃ τινὰς εἰς τοῦτον τὸν πλανῶν κόσμον μόνον τοῦ λόγου τε ἀμεμπτον, ὅσον εἶναι ἄξιός ἐπαίνων ἐκείνος ὅπου ἀποσώζει νὰ σώσῃ καὶ τὸν πλησίον τε. ὅτι μὲ τοῦτο τὸν εὐσπλαγχνον τρόπον γίνεται μιμητὴς τοῦ Θεοῦ, ὅπου ἔδωκεν ἑαυτὸν εἰς θάνατον ὁ ἀθάνατος, διὰ νὰ λυτρώσῃ τὸν ἀνθρώπον. Μὲ ποταπὸν τρόπον δὲ ἔσωσαν πολλοὺς ἀνθρώπους οἱ σοφάτατοι ἐποῦτοι διδάσκαλοι; ἀκούσον.

Ὁ Θεὸς ἔκαμε τὸν κόσμον ἐπεὶ τὸν ἀνθρώπον· καὶ ἐπειρᾶτο ἐσαφηνίσαι καὶ

τὰς σωματικὰς ὀφείας, ἡμεῖς δὲ τὰς ψυχικὰς φιλολάμπετε. ἡ μακαρία, καὶ ὑπερβαλλούσα τὴν πρῶτην καὶ μεγάλην Τεταρτὴν ἀπειπόνησιν καὶ ἀπαύγασμα, ὅπου ἐδοξάσθητε ὑπ' αὐτῆς, ὡς ταύτῃ ἀντιδοξάσαντες. ἐνδυμέμεθα τὰς κινδυνώδεις, ὅπως ἔσται τῷ δόξασθαι ὑπεμείνατε· τὰς ἀδίκους δὲ τῷ δικαιοσύνης ἐξορίας· τὸ κινδύνον μαρτίριον τῆς ἀγαθότητος ἀθλήσεως, καὶ τὰς ἀλλοτρίους πολεμίας καὶ μεγάλας πόνους καὶ κόπας ὅπως ἐπύρετε, με ἀνατολίῳ καὶ δύσει μαχόμενοι, ἔσται γὰρ εἰρηνόδοξοι ἅπαντες. ἔχρησθη δὲ καὶ τὰ πύξια τὰ ἅγια, τὰς δεογράφους πλάκας, τῷ τρίτῳ ἡμερῶν, τῷ ὅποιον ὁ Θεὸς μετὰ τῷ γλώσσῃ σας ἐξέφώνησε, τὸν φασισμὸν τῆς ψυχῆς, τῷ ἔργῳ τῶν ὁμμάτων, τῷ κοινῷ ἠδονῶν καὶ ὑπὸ πλάσσει ἀπάσης ἀισθήσεως, τὸν δόξασθαι κληρὸν, καὶ πλεονεξία μακαρίων, τὸν ὅποιον ἐπύραμην ἀπὸ λόγου σας, καὶ τὸν φυλάγομεν εἰς πολυτίμιον, γὰρ παρῆναι ἡ δόξα σας εἰς τὸν Κόσμον ἀθάνατος. Μέννητε δὲ με καὶ αὐτὸ· δεόμεθα δὲ καὶ ἀνακαλέσασθαι ἅγιοι, γὰρ ἐνδυμάδετε καὶ ἡμῶν τῶν ἀχρησίων, γὰρ δεοφύλαξτε με τὰς ἀποροδοξίας ἰεσοσίας σας εἰς εἰρήνῃ τῷ Ἐκκλησίῳ, καθὰς τῷ ἀφήκετε, καὶ γὰρ μᾶς ἀξιώσετε γὰρ ἀπολαύσασθαι καὶ ἡμεῖς τῷ ἀρρήτῳ αὐτῷ ἀφροσύνῃ καὶ παρπύδοξον ἀγαθίας τῆς πανουμνότητος καὶ ὑπερσίου Τεταρτῆς, γὰρ σὺ δόξασθαι μετὰ τῷ λόγῳ σας Πατέρα, Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, τὸν ὅλον Θεόν· Ὡς ἀρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκύνησις, πάντοτε, νυν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς αἰῶνα τὸν ἀτελεύτητον. Ἀμήν.

Τ Ω, Α Υ Τ Ω, Μ Η Ν Ι Λ Α΄.

Τῶν Ἁγίων Καὶ Θεοματρῶν.

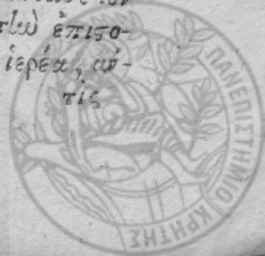
ΑΝΑΡΓΥΡΩΝ, ΚΥΡΟΥ, καὶ ΙΩΑΝΝΟΥ.

Καὶ τῆς ἁγίας Μάρτυρος Ἀθανασίας, καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς θυγατέρων καὶ παρδισίαν, Θεοδόξου, Θεοκτίστου, καὶ Εὐδοξίας.

Ὁ ὕψιστος ὁ φεφωμένος ἀσὴρ καὶ λαμπρότατος Κύριος ἐξῆνθη εἰς τῷ φεφωμένῳ πόλιν Αἰγύπτου Ἀλεξάνδρειαν, τῷ ὅποιον λέγουσιν, ὅτι ὁ φεφωμένος Ἀλέξανδρος ἀποδόμησε, καὶ τῷ ἐπὶ ἀνάστασιν ἔσται, ἔσται ἐνθύμισίον τε αἰῶνιον. ἦτον δὲ ὁ Κύριος πιστὸς χριστιανὸς ἀπὸ τῆς γονεΐας, εἰς τῷ πολιτείας ἐνάρετος, καὶ τῷ τέχνῃ ἰατρῆς ἐμπειρότατος· τὸ ὅποιον τὸ ἐργασίον φαίνεται ἔως τῷ σήμερον, καὶ τὸ ἰσχύον ἅπαντες. καὶ ἔκτισαν εἰς αὐτὸ ἱερὰν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων ἑξῶν Παίδων, εἰς τῷ ὅποιον τελεῖται καθ' ἐκάστῃ θουμάσια, αὐτῆς τῶν ἰατρικῶν θεραπειῶν ὅπως ἐγένοντο τότε μετὰ βότανά τῆς τέχνης καὶ φάρμακα ἕξοφα. αὐτὴ δὲ ἡ μεταβολὴ ἐγένη μετὰ τὸν ἔσται ἔσται. Τὸν καιρὸν ὅπως ἦτον Πατριάρχης εἰς τῷ Ἀλεξάνδρειαν ὁ θουμάσιος καὶ μέγας Ἀ-

πολλινάριος (ὃχι ὁ αἰρετικὸς ὅπως ἐσύγχυσε τὴν Λαοδίκειαν, κατεχέωντες τὴν αἰχμὴν αὐτῆς ὁ τρισάθλιος, ἀλλὰ ἕτερος ὁσεβεστάτος, καὶ τῆς ἀληθείας ἐραστῆς Ἰάκυρος) εἶχεν εὐὰ ἀνεψιόν, τὸν ὀπίσιον ἀνέδραφε, καὶ τὸν ἐδίδασκε τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ πολιτείαν θεάρετον, ἧὰ καὶ τὸν κάμη τῆς ἀρετῆς τῆς ἡθόδου. ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν νόμιμον, εἶπε πρὸς τὸν θεῖόν τε καὶ τὸν ὑπανδρόβου. ὁ δὲ ἀρχιερεὺς εὕρηκε πρόφασιν, λέγωντας. Εἰ γὰρ τέκνον μου θέλω καὶ κτίσω Ἐκκλησίαν τῆς ἡθῶν Παίδων, καὶ κάμνει χρεία καὶ εἶσαι προσάτης εἰς τὴν οἰκοδομὴν ταύτην, καὶ ἕτερα θέλω σὲ ὑπανδρόβου. Ἀρχισαν ἐν τῷ ἔργον με πᾶσαν ἀπαδὴν, καὶ ἐκτίσαν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὸ ἀνωθεν τῆς Κύρου ἐργαστήριον, κάμνοντες εἰς τὴν αὐτὴν τὸ νοσοκομεῖον. καὶ κατετάθη τὸ ἱερεῖον Ναὸς θεόφιμος, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐτελειώθη. ἔπειτα ἔσειλον εἰς τὴν Βαβυλῶνα ὁ Ἀπολλινάριος εὐὰ ἡγέμερον εἰς Μοιρασηὺς ἐνάρετον, τῶ ὁποίῳ ἔδωκεν εὐὰ ρεάμμα, ὅπως ἔγραψεν ἱκετικῶς ὡς προσδουχόμενος πρὸς τὰς ἀγίας ἑῖς Παῖδας, καὶ δεόμενος αὐτῆς καὶ σέρεξεν καὶ πάρη κομματι Λείφανων ἀπὸ λόγους, καὶ τὸ βάλῃ εἰς τὸν Ναὸν ὅπως ἐκτίσαν ἐκεῖ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν αὐτὸς ὁ Ἀπολλινάριος, ὅς τις εἶχεν εἰς αὐτὰς τὰς ἀγίας πολλὴν δὺλαβειαν. καὶ ἔχωντας πίσιν εἰς αὐτὰς, τὰς ἔγραφε τὴν ἐπιστολὴν ὡς πρὸς τὴν ἀρετῆς, καὶ τὴν ἀνεγράψαν. Ἀπελθὼν ἐν με πολλὴν ἀπαδὴν εἰς τὴν Βαβυλῶνα ὁ δὺλαβῆς ἡγέμερος, ἐγονάτισεν ἔμπροσθεν τῆς ἀγίας Λείφανων μὲ δακρύων καὶ πίσεως, καὶ τὰς εἶδετο καὶ δεχθῆναι τὸ ρεάμμα, καὶ καὶ κάμει καθὼς ὁ δὺλαβῆς Πατριάρχης ἔγραφε. Τότες ἡγέρθη ὁ εὐὰς ἅγιος ὅπως ἦτον εἰς τὸ μέσον τῆς ἄλλων ὡς πρὸς καὶ εὐκοιμᾶτο (ὡ θείας οἰκονομίας, ὡ φρικτῆς διηγήματος) καὶ ἀπλώσας τὴν χεῖρα, ἔλαβε τὴν ἐπιστολὴν καὶ πάλιν ἀνεπαύθη χωρὶς καὶ συντύχη ὀλόπελα. ὁ δὲ ἡγέμερος εἰθαύμασε μὲν εἰς τοῖσιν ἐξάισιον θεάμα, ἀμὲν ἐλυπᾶτο ἕκατὶ δὲ ἐπέτυχε τῆς αἰτήσεως, καὶ ἔμεινε μίαν ἑβδομάδα εἰς τὸν Ναὸν προσδουχόμενος. ἔπειτα ἐπειδὴ δὲν τῆς ἔδωσαν τίποτα, ἔσρεψεν εἰς τὰ ὀπίσσω θεόφιλος, φέρωντας δάκρυα εἰς τὸν Πατριάρχην αὐτὴς τὸ ἅγιον Λείφανον, ὅς τις τὸν ἔσειλε πάλιν λέγωντας. Ὑπάγε καὶ δάπερον θεοκαλέσον τὰς ἀγίας θερμότερα, καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Θεόν, καὶ μὲν ἔλθῃς ἀπαρκτος. εἶδὲ πάλιν καὶ δὲν τῆς δώσουν κομματι Λείφανων, φέρεμι τὴν ἐπιστολὴν, ἣτις ἐπῆρυν ἁγιασμόν ἀπ' ἐκείνης, καὶ θέλω τὴν ἔχει εἰς θεοκαμθίαν. Τότε πάλιν ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἡγέμερος ὡς ταπεινὸς καὶ ὑπήκοος ἔσρεψεν εἰς τὴν Βαβυλῶνα με πολυὺν κόπον καὶ κακοπάθειαν. καὶ προσελθὼν εἰς τὰς ἀγίας, εἶδετο μὲν δακρύων καὶ λυπηθεῖσε τὸν κόπον τε, καὶ συγκατέβην εἰς τὴν δὺλαβῆ τῆς Πατριάρχης αἰτησιν. Ταῦτα καὶ ἕτερα πλεῖστα πολλὰς ἡμέρας δουχόμενος, δὲν εἶδε σημεῖον τίποτα. ὅταν ἀπελπίθεις τῆ ποσειμῆς, ἔσφυγε καὶ πάρη καὶ τὸ ρεάμμα καὶ τὴν προσάξιν. καὶ καθὼς ἔσυρε πρὸς αὐτὸν τὴν ἐπιστολὴν, ἐθακόπισεν (ὡ τῆς θαύματος) ἡ χεῖρα ὅπως τὴν ἐκράτει ἀπὸ τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐπῆρυν εἰς τὰ χεῖράς τε χαίραντας, καὶ ἔσρεψεν ἡ προτέρα θλίψις εἰς αγαλλίασιν. καὶ φθαίνωντας εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ἐτέλεσαν ὅλοι οἱ πιστοὶ μεγάλλου ἑορτῆς καὶ πανήγυρι, καὶ μάλιστα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅς τις ἐγκαμίασε τὸν ἱερὸν Ναὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἔθεσαν τὴν ἀγίαν ἐκείνην δεξιὰν με τὴν ἐπιστολὴν, δὺχαριστῶντες τὸν Κύριον. ἔπειτα ἐχειροτόνησε τὸν ἀνεψιόν τε ἱερέα, αὐτὴς

τις να τὸν ὑπανδρῶσι καθώς τε ἔταξε, ἢ λέγειτε. Ταύτῳ τὴν Ἐκκλησίαν σὲ ἐνούμφουσα, τέκνον μου, καὶ ὅσῳ ἀγάπῳ ἠθέλες να ἔχῃς εἰς τὴν γυναῖκά σου, ἔχετιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, να εὖρης τὴν σωτηρίαν σου.

Ἀλλὰ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ προκείμενον, να εἰπῶμεν ἔτι τὸν φιλόχριστον Κύρον τὸν συμπαθεῖν, καὶ εὐσπλαγχνον. ὁ ὁποῖος ἦτον ἴσως σκεδαῖος καὶ ὀπιμηλὴς να θεραπεύῃ ψυχὰς καὶ σώματα, ὅπως ἐγένη πολλῶν σωτηρίας αἴτιος. ὅτι μετὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς ἰατρικῆς, ἐδίδασκε τὴν ἀσέβειαν, λέγωντας. Ὅτι ὅστις ἀγαπᾷ να μὴ ἀρρώσῃ, ἀς φυλάγεται ἀναμάρτητος. ἐπεὶ δὲ ἔτι τὴν ἀμαρτίαν ἐρχεται πολλαῖς φορῶν ἠαδύνα. τὰς δὲ ἀρρώστους ἐθεράπευεν ὁ Κύρος ὅχι μετὰ βιβλία τῶν ἰατρῶν, Γαλλῶν, καὶ Ἱπποκράτους, ἀλλὰ μετὰ βότανα καὶ χορτάκια, ἀλλὰ μετὰ τὸ ὄνομα τῆς σωτῆρος Χειρὸς τὸ παντοδύναμον καὶ σωτήριον, καὶ μετὰ τὰς ἱεράς βίβλους τῆς παλαιᾶς καὶ νέας διαθήκης, ὅποιας ῥήσεις τῶν ὁποίων τὰς ἔλεγε. καὶ ἔπος τὰς μετὰ Ἑλλάδας εἰς Θεογνωσίαν ἐπιστρεφῆς, τὰς δὲ πρὸς ἐσπεράνε καλλίτερα. ὅθεν μὴ υποφέρωντας να θεωρῇ τὸ καλὸν ὁ μισόκαλος, ἐπαθρακίτισε τινὰς, καὶ τὸν ἐκατέβαλαν ὡς χριστιανὸν εἰς τὸν Ἀραβίαν, ὅχι ἔτι μικροψυχίαν, ἢ δειλίαν, ἀλλὰ ἔτι να πληρώσῃ τὰ Κυρίου τὸν λόγον, λεγοντος. Ὅτι ὅταν σὰς διώκῃσιν ὅποια μίαν πόλιν, φύγετε εἰς τὴν ἄλλαν. ἢ καὶ ὅποια θείαν οἰκονομίαν ὑπῆρχεν εἰς τὴν Ἀραβίαν, ἔτι να ἐπιστρέψῃ καὶ ἐκεῖ πολλὰς Ἑλλάδας. Φθάσας ἐν ὁ Κύρος εἰς τὴν ἀλλοθίαν γῆν, ἀλλὰ σκεπτετο τὸ χῆμα, τὸν βίον, τὸ ἐπιπέδωμα. κερδαίνει τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐνδύεται καλοσχημὰ φορέματα, καὶ ἀναβαίνει εἰς ὑψηλοτέραν θειάριαν, κάμνωντας ἀπειρα θαυμάσια. καὶ ἰατρὰς μόνον μετὰ τὸ σημεῖον τῆς τιμῆς Σταυροῦ πᾶσαν ἀδύνατον. ὅθεν ἀγῆκε πανταχῆ ἠφήμη, ὅτι ὁ θαυματουργὸς Κύρος θεράπευει τὰς ἀρρώστους μετὰ εἰς λόγον χωρὸς τινὰ βότανον. Ταῦτα ἀκούσας εἰς στρατιώτης, ὀνόματι Ἰωάννης, ὅστις ἦτον ὅποια τὴν Ἑδέσαν ἐνάρετος ἀνδραγαθὸς, ἔβαλεν εἰς τὸν νῆν τε να ἄρῃ αὐτὴν τὰ ὄπλα καὶ βασιλέως, στρατιώτης τὰ ἐρανία ὁ παῖσοφος, καὶ να πολεμᾷ μετὰ τὰς ἐχθρὰς τὰς Χειρὸς καλλίτερα. ὅθεν ἀπορρίψας πλεῖτον, δόξαν, δόξασιν, καὶ πᾶσαν ἀλλοθίαν σωματικῶν καλοπάθειαν, ὑπῆρχεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Μετὰ ταῦτα ἦλθεν πάλιν εἰς τὴν Ἀλιζυπτινὴν ἔτι να ἄρῃ τὰ Κύρος σοφῶς, να κηρύττων ὅμοια τὴν ἀσέβειαν. καὶ ἔπος ἰδὼν αὐτὸν, ἔμεινεν εἰς τὴν συνοδίαν τε, καὶ ἐμιμήτο ὅλας τὰς πράξεις τε. ἀυξάνωντας δὲ ὁ διωγμὸς παροξύνων, ἦτον εἰς σκληρὸν ἠγεμὼν τῆς Συρίας Συκενὸς καὶ τὸ ὄνομα, ὅστις ἐπαρῶς καὶ ἐφυλάκωσαν ἔτις κορασιδες μετὰ τὴν μητέρα τῆς, Ἀθανασίαν ὀνόματι, ἔτις ἐκέρυτταν, τὸν Χειρὸν Θεοῦ ἀληθῆ, καὶ τὰ εἶδωλα ὑβεύσαν. οἱ δὲ ἅγιοι Κύρος καὶ Ἰωάννης ταῦτα μαθόντες, ἐφοβήθησαν μήπως καὶ ὡς ὑπεραῖς κορασιδες δευλιάσῃσι τὰ κολασήρια, να ἀποδάσῃν τὴν ἀσέβειαν. ὅθεν ὑπήγαγον εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὰς ἐνεδετῆσαν, να ἐπικρατῶναι ἀνδρείαις εἰς τὸν πόλεμον, να νικήσῃν τὸν ἀντίπαλον. ἦτον δὲ ἠ παρῶν χρόνων δεκαπέντε ἠ Θεοκτίστη, ἠ δὲ Θεοδότῃ δεκατριῶν, καὶ ἠ Εὐδοξία εἰς δέκα. ἔτις εἰς εἰδεία ὁ Κύρος, μήπως καὶ ἔτι τὴν ἀδύνατον τῆς γυναικείας φύσεως φοβηθῶσι τὰς βασάνας, να χάσῃν τὸν Στέφανον. ὅθεν

ἔχ' ἢν αἰτίαν αὐτὴν ὑπῆγαν οἱ πάνσοφοι, ἔχ' ἢν ἑρεώσεν τὰς γυναῖκας, ἢ
 ἢν λάβειν ἢ αὐτοὶ τὸ μαρτύριον· καθὼς καὶ ἐχέτω, συνεργήσας τῆς θείας
 χάριτος· ὅτι βλέποντές τινες ἄπιστοι, τὰς ἐγκάλεσαν εἰς τὸν τύραννον,
 πῶς ἐσυμβέβησαν τὰς γυναῖκας εἰς τὴν δυσέβειαν, καὶ ἢν μὴ φοβηθῶσι
 τὸν θάνατον, ἀλλὰ ἢν καταφρονήσεν ἀνδρείως τὰ προσάγματα τῷ Καίσαρος.
 Οὐμώδεῖς ἔν εἰς αὐτὰ ὁ Συριανός, ἐπρόσαξε ἢν φέρειν τὰς ἀγίας, καὶ λέγει
 τὰς· ἐσεῖς εἴτε οἱ ἐχθροὶ τῆς μακαρίων θεῶν παλαίπαροι, ὅτι ὑβερίζετε τὸν
 Καίσαρος, ἢ τὸν Χριστὸν ὀφθαλμίζετε; ἰδέτε παρόδους ἢν ἀρνηθῆτε τὴν πίστιν
 σας, ἢ ἢν δυσιάσσετε τὰς μεγάλας θεάς, ἢ ἢν λυθῶθῆτε ἀπὸ ἄφορα κολασή-
 ρια, ἢ ἢν τιμηθῆτε ὡς φίλοι μὲ. εἶδ' ἢν σὰς θεῶν κάμει ταχέως ἢν γνωρίσα-
 τε τίς εἶμαι ἐγὼ, καὶ ὁ Βασιλεὺς Διοκλητιανός, ἢ ὁ θεοὶ ὅτι ὀνειδίζετε.
 Οἱ δὲ ἄγιοι ἀπεκρίθησαν· ἔξωρε ὦ ἡγεμὼν, ὅτι ἡμεῖς δοὺ ἐχομεν χρεῖαν
 τιμῶν ἄτιμον, ἔτε κολάσεις φοβόμεσθαι, ἔτε τὰς λίθους ἢ ἔξυλα σεβόμεθα,
 ἀλλὰ τὸν Χριστὸν ὁμολογῶμεν Θεὸν ἀληθινόν. Ταῦτα ἀκούσας ὁ τύραννος
 ἐθυμώθη τόσο, ὅτι ἔβριξε τὰς ὀδόντας ὡς ἀγριόχοιρος, λέγωντας. Ἐπρέπε-
 σας ἢν μετανοήσετε τὰ ἑσπότερα, εἰ ἢν εἴχετε ὀλίγη γνώσιν, ἀλλ' ἄλλοις ἢ ὑπε-
 ρήφανοι· ἀμὴ ἐπεὶ ἔφοτιμάτε βασάνους ἢ κολασήρια, ἢ καταφρονάτε τὴν φιλίαν
 μας, ἐγὼ ἢν σὰς δώσω ὅσα σὰς ἀρέπεσι. Τότε προσάσκει ἢ ἢν φεραν τὰς γυ-
 ναῖκας ἐκεῖ ἢν βλέπῃσι τὰ κολασήρια ὅτι ἔδιδε τὰς Μάρτυρας. τὰς ὁποῖους
 ἔδειραν, ἐμάστιζον, ἐσωτέριζον, ἐκατάκουσαν ὅλα τὰ μέλη τὰς. ἔπειτα τὰς
 ἐπάσασε μὲ ξυδι ἢ ἄλας ἔχ' ἢν αἰδαίνωνται πόρον δειμύτερον. ὕπερον δὲ
 πάλιν τὰς ἔτριψαν εἰς ὄλιον τὴν σάρκα μὲ σάκκον ἔρίχινον. καὶ ἔτριψε μὲ
 πῖσαν, βρασμῆν τὰς πόδας τὰς. καὶ ἀπλῶς εἶπειν, δοὺ ἀφῆκον ἀφρακταν
 κανεῖα κολασήριον ὁ ἀπόλασος εἰς τὰς σώφρονας, ἀλλὰ τὰς ἔδωκε πᾶσα λο-
 γῆς βάσανον, ἔχ' ἢν φοβηθῶσι ἢ αἱ γυναῖκες ἢ ὑπακῶσεν αὐτῷ τὸ ἄφρο-
 μον πρόσαγμα. Ἀλλ' οἱ μὲν παρόντες ἔχ' ἢν τὸ πλῆθος τῆς κολάσεων ἔπαχον
 μόνον μὲ τὴν ὄρασιν, οἱ δὲ ἄγιοι ὑποφέροντες ἀνδρείως ταῦτα ἐχαίροντο, ἐν-
 θυμέμενοι τὴν αἰώνιον ἀντίδοσιν. Τότε προσάσκει ἢν δέρνειν καὶ τὰς γυναῖκας
 ἀσπλαγχα, αἱ ὁποῖαι ὁμοίως ἐλάμβανον τὰς ραβδισμὰς μὲ πολλῶν ἀν-
 δρείων ἢ θυμασιότητι. τὸ ὁποῖον βλέπωντας ὁ τύραννος, ἀπελπίθη ὀλότεια,
 καὶ προσάσκει ἢν κόψῃ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν. οἱ δὲ σφρατίζονται τὰς ἔφερον εἰς
 τὸν πόπον τῆς καταδίκων. ἢ αὐταῖς ἢ μακαρίαις δοὺ ἔδειξαν χῆμα δειλίας
 ὀλότεια, ἀλλὰ ἐκλιναν τὸν ἀνχρᾶ χαϊράμβρις, ἢ δέχονται τὸ τέλος μακα-
 ριώτατον. Μετὰ ταῦτα ἔδοκίμασε πάλιν τὰς Μάρτυρας ποικιλοφύτως ὁ ἀλι-
 πείας, πρῶτον μὲ κολακείαις ἢ παναργόματι, ἢ ὕπερα μὲ ἀπειλαῖς πολ-
 λαῖς ἢ ἀνοφέλωτα φοβερισματα. Τέλος πάντων, βλέπωντας ὅλα τὰ μὴ
 χαρήματα ἀφρακτα, ἔδωκε ἢ κατ' αὐτῶν τὴν ἔχ' ἔξωρε ἀπόρασιν. ἢ ἀπελ-
 θόντες ὡς κανεργοὶ οἱ ἄγιοι εἰς τὸν αἰῶθεν τόπον, ἐποφῶν τὰς κεφαλὰς αὐ-
 τῶν, τὴν λά. τῷ Γαυβαλίε Μιῶς. καὶ αἱ μὲν ἄγιοι ψυχαὶ ἢ μακάριαι ἀ-
 πῆλθον εἰς τὰ ἑράνια, τὰ δὲ σέπτα καὶ τίμια Λεῖψανα ἐκλεφῶν κρυφὰ οἱ
 δυσεβεῖς ἢ φιλόχριστοι, ἢ τὰ ἐνταξίασαν εἰς τὸν ναὸν τῷ Εὐαγγελιστῷ Μάρκῃ.
 ἢ ὕπερα χόνους πολλὰς ἀφ' ἔξωλοθροῦθισαν τελείας οἱ ἄχριστοι χριστομάχῃ
 Ἐπῆλθες, ἐκαμαν τὴν ἀνακομιδὴν τῆς ἀγίαν αὐτῶν Λεῖψανῶν μὲ τὸν ἔσποτον
 τῶτον. Βασιλευόντος τῷ δυσεβεστάτῃ Θεοδοσίῳ, ἢ ἔφθισαν ἔθνη πολλὰ ἀπὸ τῶν
 ἐσπῶ.

ἑσπέρια, ἢ ἀμονοίασαν, κάμνοντας σιωδήκας ἀνάμεσοντες, νὰ κόψω ὄλας τὰς Ῥωμαῖας οἱ βάρβαροι. φοβηθεῖς ἔν τῷ ἀναείθμητον αὐτῷ πλῆθος ὁ δὲ σεβῆς ἢ πῖτος Θεοδοσίος, ἔτε εἰς ἀργύρια πολλα ἤλπισεν, ἔτε εἰς πλῆθος στρατιωτῶν, ἀλλὰ εἰς τὴν αἰὼν τῆ παντοδύναμυ Θεῷ βοήθειαν, καθὼς ἔκαμνε εἰς ὄλας ταῖς χεῖραις τε πάντοτε· ἢ ἀπέσας ὅτι εἰς τὴν Σκήτην τῆς Ἀλεξανδρείας ἦτον ἓνας ἄγιος ἐρημίτης Σενέριος ὀνομαζόμενος, ὅτε ἔκαμνε μεγάλα θαυμάσια, ἔγραψε πρὸς τὸν Πατριάρχην τῆς Ἀλεξανδρείας Θεόφιλον, νὰ υπάγη εἰς τὸ κελίον τῆ ἀνωθεν ἀσκητῆ, νὰ τὸν ἀδουκαλέσῃ νὰ κάρη διὰ τὸν Κύριον, νὰ υπάγη εἰς τὰ βασίλεια. ἔγραψε δὲ ἢ τί τὸν ἠθέλεν. ἦγουν ἔτε νὰ τῆ ὀχνηθῇ νὰ νικήσῃ τὸν πόλεμον, νὰ μὴ ἀφανισθῇ ἢ πῖσις μας. λοιπὸν ἀπελθὼν ἀπεδάτως εἰς τὸν ὅσιον ὁ Θεόφιλος, τῆ ἔδωκε τὰ βασιλικὰ χεῖρματα, ἀδουκαλῶντάς τον ἢ αὐτὸς διὰ λόγους νὰ μὴ ὀνδύσῃ, ἀλλὰ νὰ υπάγη εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον. ὁ δὲ καπειόφρων Σενέριος, νομίζων τῆ λόγους ἀμαρτωλὸν ἢ ἀνάξιον, δὲν ἐσυγκατέβαινον εἰς τὴν αἴτησιν, ἀλλὰ μάλλον ἐπαρεκάλει τὸν πατριάρχην νὰ μὴ ἔχη ποιούτην γνώμην ἔτε λόγους, ἔτε νὰ τὸν νομίσῃ διὰ τὰς ἄλλας ἐναρετώπερον. ὁ δὲ Θεόφιλος δὲν τὸν ἀφῆκεν, ἀλλὰ τὸν ἐβίαζε νὰ υπάγη εἰς ὀποφάσεως. ὄθεν ἔτε νὰ μήτον λυπήσῃ, ἦνρε μῖνον ὀδὸν εὐκελον πολλα ἢ εἰς τὰ ἀμφοτέρα μέρη ἀφελίμον, ἔτε νὰ μὴ πειράζεται ἢ αὐτὸς τὸσῶν στρατῶν, ἢ νὰ κάθεται εἰς τὴν ποσειμῆλιν ἠσυχίαν τε. ἦγυν ἔλαβε τὴν ράβδον αὐτῆ ἢ τὴν ἐπαμίδα, τῆς ἐκείνου ὅτε φορεσιν οἱ ἀναχωρηταὶ καί εἶναι ὡς καλυμαύχιον, ἢ σαματᾶ καὶ ἀντοπλᾶς, ὑψώσας ταῦτα πρὸς ἔρανὸν, καὶ νὰ ὀμματα, λέγωντας. Δέσποτα, Χεῖρὲ ὁ Θεὸς τῷ δυνάμειον, δὸς τὴν βοήθειάν σε εἰς ταῦτην τὴν ἐπαμίδα ἢ βακτηρίαν μας, νὰ ἐνεργήσῃ τὸσον εἰς τὸν ὀσεβῆ Βασιλέα ἢ δελόν σε πιστότατον, ὡσπερ νὰ ἦμεν παρῶν ἢ ἐγὼ ὁ ἀνάξιος δελός σε.

Οὕτω προσδύξάμενος, τὰ ἔδωκε τῷ πατριάρχει, λέγωντας. Στεῖλαιτε τοῦ βασιλέως· ἢ ἄς φορέσῃ εἰς τὴν κεφαλῆν τε τὸ καλυμαύχιον, ἢ τὴν ράβδον ἄς βασᾶ εἰς τὴν χεῖρα τε, ἢ ἄς εὐγη μὲ τὸν λαόν τε εἰς τὸν πόλεμον μὴ πῖσις νὰ νικήσῃ τὰς ἐχθράς τε ὄλας, χωρὶς νὰ φοβῆθῇ τινὰς χριστιανὸς μὲ τὴν βοήθειαν τῆ Δεσπότης μας. Ὡς ἐφθασεν ἔν εἰς τὸν βασιλέα ὁ ἀπεσαλμῆος, ἐπῆρεν ὅσον λαὸν ἐδαυήθη. καὶ παρῶντας εἰς τὰ ἔθνη, ἔβαλον ὡς πειροφθαλαίαν τὸ καλυμαύχιον, τὴν δὲ βακτηρίαν ἐπράτει εἰς τὴν δεξιᾶν αὐτῆς ἔτε ἀπαθῆ ἢ κοιτᾶει ὁ ὀσεβέσαςτος, ἢ ἐκτύπησεν εἰς τὰς ἐχθράς του. οἱ τῆς ὡς τὸν εἶδασιν, ἔλαβαν τὸσον φόβον καὶ τρόμον, ὡσπερ νὰ τὰς ἐκτύπησεν κεραυνὸς ἀπὸ τὰς ἔρανὸς φοβερῶτατος· ἢ ἐφύγων ἓνας τὸν ἄλλον καταπατῆντες, ἢ ἀπύδοντες τῆς νὰ μακρυῶν πρῶτερον· ἢ ἀφῆκαν ὄλα τὰς τὰ πρᾶγματα, ἢ μόνον τροφᾶς, ἀλλὰ ἢ τὸ χρυσίον ὄλον ἢ ἀργύριον εἰς τὰς τῆνταις ἢ κατοικίαις τε, ὡσπερ νὰ τὰς ἐδίωκαν δυνάμεις ἔραναι. ὅτι ἢ προσδύχη τῆ ὀσίε, ἢ τῆ πῖσῆ βασιλέως ἢ ὀλάβεια ἐνεργήσαν τοῦτον ἔξαισιον θαυματέρημα. ἢ ἐπῆραν οἱ χριστιανοὶ ὄλον τὸν πλεον τῷ βάρβαρων, καὶ ἔσρεψαν ἀγαλλόμενοι. καὶ ἐτέλεσεν ὁ βασιλέως τὴν ἡμέραν ἐκείνην μεγάλων πανήγυριν. τὸ ὄμοιον ἔκαμε ἢ εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν ἰσοερίζοντες, τὸν βασιλέα ἔπο καθωπλισμῆον, βασάζοντα τὴν ράβδον εἰς τὴν δεξιᾶν, ἢ εἰς τὴν

ἔξ τὰ ζῆσεν εἰς τὸν Χριστὸν αἰώνια. Ἐνας δὲ τῆτος εἶναι καὶ ὁ μακάριος Τρύφων, ὁ τῆς ἀκηράτης καὶ θείας ἑυφῆς ἐπάνυμος. ὃς τις ἐξηγήθη εἰς εὐα χαρίων τῆς Φρυγίας πλησίον τῆς Απαμείας, καλέμνον Λάμφακον, ἀκηρατὴς ἀπὸ γονεῖς ἀσεβεῖς τέκνον ἀσεβέστερον. καὶ ὅσον ἦτον ἀπὸ πατρὸς ἡλικίας ἀξιοθέος, ἐπεὶ ἐκατόκινα εἰς τὴν ψυχὴν τῆς πλεσίως ἡ χάρις τῆς παναγίας Περύματος, καὶ ἰάσθηδε πᾶσαν ἀδελείαν. Ἐξόχως δὲ εἶχε πολλὴν ἐξουσίαν καὶ δαιμονίων, οἵτινες μόνον τὰ ἠδελαν ἀκέρση τὸ ὄνομά τε, ἐφύλαγαν ἀπὸ τῆς πάχουρας. Εἰς πίσωσιν ἔν τῳ πολλῶν θαυμάτων ὅπερ ἐτέλεσε, τὰ θεάφωμον εὐα, καὶ τὰ καταλάβετε ἀπὸ τὸ ἄκρον ὅλον τὸ ὕφασμα.

Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Αὐγέσης Καίσαρος χρόνος σὺ. ἐβασίλευσεν εἰς τὴν Ρώμην ὁ Γορδιανός. ὃς τις ἦτον Ἕλλη, ἀμὴ ὄχι ὅσον σκληρὸς ὡς τῆς παρότερον βασιλεύσαντας, ἔτε τῆς Πισῆς ἐδίωκεν. ἔτις εἶχε θυγατέρα μονογενῆ ὠραίαν καὶ πάγκαλλον, ραμματισμύλιν καὶ φρόνιμιν. ὅθεν πολλοὶ τῆς πόλεως ἀρχόντες ἐποθύσων τὰ τὴν ἐπάρην γυναικίνα, δι' αὐτὸ τὴν ἐκλεισεν ὁ πατέρας τῆς τὰ μήτην βλέπεν οἱ ἄνθρωποι. Ἀλλὰ καὶ ἐτὰρ ἐγνωρίσθη καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Ρώμην τὸν θαυμάσιον Τρύφωνα, τὸ θεῖον φυτόν τῆς τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἡ τὰ εἰπῶ καλλίτερα, καὶ τὰ δοξαζῆ καὶ ἐκεῖ ὁ Δεσπότης Χριστός, καὶ τὰ γνωρίσθη τῆς Σταυροῦ ἡ ἐνέργεια, ἐφ' ἧς χάρισησε τὰ δαιμονιῶν τὸ παράσιον. καὶ εἰσελθὼν εἰς αὐτὴν, τὴν ἐβασανίσειε πολλὰ ὁ μισάνθρωπος, καὶ ἐπαχε τὰ τὴν θανάτωσιν εἰς τὸ πῦρ καὶ ὕδατα, καὶ ἐκαμνέτης πολλὴν ἀτιμίαν καὶ κατεφρόνησιν. ὅθεν οἱ γονεῖς τῆς εἶχασιν τὴν λύπην ἀνείκασον, καὶ μὴ δυνάμενοι τὰ τὴν θεραπεύσων με ἰατρικὰ καὶ σοφίσματα, ἔτε με ἀλλῶν τινα μηχανουργίαν, εἶχασιν πόνον εἰς τὴν καρδίαν καὶ λύπην ἀνείκασον, ὅσον ὅπερ τῆς ἐπεθύμουν τὸν θάνατον, τὸν ὅποιον ἐνόμιζον ζημίαν ὀλιγώτερον, καὶ τὴν δευτέρω ἐκείνῳ ἀδελείαν. ἐφ' ἧς εἶπε καὶ ὁ δαίμων ἔσωθεν ὁμολογῶντας τὴν διάκτιν αὐτῆς, καὶ ἔλεγε. Ἐὰν δὲν ἔλθῃ ὁ Τρύφων, δὲν ἄλλα. ὅτι μόνον αὐτὸς ἔχει δύναμιν τὰ με διώξῃ ἀπὸ τῆτος τὸ οἰκητήριον.

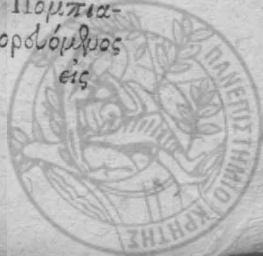
Ὅθεν ὁ βασιλεὺς ἐσεῖλεν ἀνδράπες τὰ ἐρῶνθήσων ἐπιμελέσασθαι εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, ἵνα εὐρασί τὸν ποθέμνον, πάσαντας χρυσίον ἀναείδμητον καὶ ἄλλα βασιλικὰ χαρίσματα ἐκείνη ὅπερ τὸν εὐρη καὶ φέρη τον. Ἀπῆλθον ἔν τινες ἀπὸ τῆς πολλῆς στρατιώτης καὶ ἀρχόντας ὅπερ τὸν ἐγύρδων εἰς τὸ χωρίον Λαμφάκω, εἰς τὸ ὅποιον ἦτον ὁ νέος ὅπερ ἐζῆτιῆσων, καὶ ἐβόσκε χίνας ὁ ποσῆτον εἰς τὴν ἀρετὴν φερδέτης. ὃς τι βλέπωντας τῆς βασιλικῆς ἀνδράπες, ἐγνωρίσων ἀπὸ Πνεῦμα Ἁγίου τὴν ὑπόθεσιν. καὶ πλησιάσας, εἶπεν αὐτοῖς, χωρεῖς αὐτοὶ τὰ τὸν ἐραπίσωσιν. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Τρύφων ὅπερ γυρῆτε. Ὅθεν λαβόντες αὐτὸν ἀγαλλόμενοι, τὸν ὑπῆγαυ εἰς τὸν ἐπαρχον Πομπιανὸν καὶ Πρωτέσατον. οἵτινες τὸν ἐβάλων εἰς τὸ βασιλικὸν ἄλογον, καὶ τὸν ἐπήρασιν ἐντίμως καὶ ἔφερον πρὸς τὴν Ρώμην σπαδαῖοι καὶ χαίροντες. ἦτον δὲ τότε χρόνον δεκαεπτὰ ὁ Ἅγιος. Ὅπότεν ἐπλησιάσων εἰς τὰ ὄρια τῆς Ρώμης, ἔεις ἡμέρας πρὶν τὰ φθάσων εἰς τὴν πόλιν, ἐγνωρίσων ὁ δαίμων τὸν ἐρχομὸν τοῦ Τρύφωνος, καὶ ἐβασανίσειε τὴν κόρην χειρότερα. ἔπειτα εἰδεινε πῶς ἀδύρετο, καὶ ἔλεγε. Οὐαί μοι, δὲν με ἀφίγει ὁ Τρύφων πλέον τὰ κατοικῶ εἰς τὸ τὸ οἰκητήριον, ἀλλὰ με διάκει συνηκῶς με ἔσωθεν. ἀλλὰς ἔεις ἡμέραις μόνον περνήσει, καὶ τότε φθάσει ὁ Τρύφων, ὅπερ ἔχει τὴν ἐξουσίαν κατεπαύω μας.

Ταῦτα

Ταῦτα λέγων ἐπαπατάραξε τὴν κόρην, ἔπειτα ἔφωτο, ὅτι δὴ εἰδύετο τὴν ἰδίην κὰν τὸ πρόσωπον τῆ Τρύφωνος. Καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν ἔφθασε καὶ ὁ ἄγιος. ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν ὑποδέχθη ἀσμένως, καὶ πολλὰ τὸν ἐτίμησεν ὡς Σεραπώτιν τῆς Συγατέρας τε. Ἀλλὰ ὄψα νὰ βεβαιωθῆ καλλίτερα τὴν ἀλήθειαν, ἐπαρεκάλεσε τὸν ἅγιον νὰ τὴν δείξῃ ὀφθαλμοφανῶς τὸν δαίμονα, καὶ νὰ τὸν ἐ-ερωτήσῃ, ἕνεκα ἐσέβη εἰς τὴν κόρην, καὶ ἄλλα ζητήματα. ὁ δὲ ἅγιος ἐνήδυσεν ἕξι ἡμέρας, καὶ προσεύχετο, τῷ Θεῷ δεόμενος νὰ τὴν δάσῃ εἰς τὸ βοήθειαν. καὶ τὴν ἐξδομῆν ἡμέραν εἶδον ὀπτασίαν θαυμασίαν τὸ μεσόδυκτον, καὶ τὴν εἶδον κεν ὁ Θεὸς ἔχασίαν πλάσμιαν καὶ δαιμόνων ὑπὲρ τὸ πρότερον. καὶ τὸ πρῶτον ὄ-ταν ἔξημέρασεν, ἐσωμάχθησαν ὅλοι τῆς πόλεως εἰς τὸ θέατρον, καὶ ὁ Βασι-λεὺς μετὰ τὰς δορυφόρους καὶ πάντας τὰς μεγιστάνους καὶ ἄρχοντας, ὅπως θυμῶντες νὰ ἴδωσι τοῖσιν ἔχασίον θαυματουργήματα. ὁ δὲ θεὸς Τρύφων ἔμπλεως καὶ γέμων-πις Πνεῦμα ἅγιον, ἔχωντας πίσιν εἰς τὸν Θεόν, ἐκάλεσε τὸν δαίμονα, ὡσπερ νὰ τὸν ἔβλεπε μετὰ τὰ ὄμματα τῆς ψυχῆς παριστάμενον, καὶ λέγει τὴν. Εἰς τὸ ὄνομα τῆ Ἰησοῦ Χριστοῦ σε προσάσσω νὰ φανῆς ἐδῶ ἔμπροσθέν μου, νὰ ἴδωμεν ὅλοι τὴν ἀληθειάν σου καὶ ἀδολέειαν. Τότε παρὰ τοῦ ἐφάνη εἷας σκύλος μαῦρος καὶ ἀχμῖος, καὶ ἦσαν ὡς πῦρ καὶ φλόγα τὰ ὄμματα, τὴν δὲ κεφαλὴν ἐκλίπε πρὸς τὴν γῆν. Λέγει τὸν ὁ ἅγιος. Εἰπέ μου κατέρρατε, τίς σε ἐπόρσα-ξε νὰ σέβης εἰς τὴν κόρην ταύτην; καὶ πῶς τολμᾷς καὶ δύνασαι ἀδύνατε, ζο-ρωδέεσθε, καὶ ἀτιμὴ νὰ ἀτιμάζῃς τὸ τίμιον πλάσμα τῆ Θεῶ, καὶ νὰ βασανί-ζῃς τὰς ἀνθρώπων μισάνθρωπε; Τότε ὁ δαίμων ὡσπερ νὰ τὸν ἐπλήγωναν ὡς βέλῃ οἱ λόγοι τῆ Τρύφωνος, ἀπεκρίνατο καὶ σαρκῶς, λέγωντας. Ὁ πατήρ μου, ὅς τίς εἶναι πάντων τῶν κακῶν αἴτιος, καὶ λέγεται Σατανᾶς, μετὰ εἰσελε τὰ τὴν βασανίσω. Λέγει τὴν πάλιν ὁ ἅγιος.

Καὶ ποίαν ἔχασίαν ἔχετε ἐσεῖς, ἀρχηγοὶ τῆς κακίας, εἰς τὴν Θεῶ τὰ πλάσ-ματα; Τότε ὁ σκύλος ἐκείνος ἀγκαλὰ καὶ νὰ εἶναι φιλοφροδῆς ἐκ φύσεως, καὶ δὴ δέλει νὰ εἰπῆ ποτέ τι ἀλήθειαν, ὅμως καὶ μὴ βελόμημος (ὑπὸ τῆς θείας δυναμείως βιαζόμενος) ὡμολόγησεν ἔμπροσθεν εἰς ὅλας ὅσα ἠθέλε νὰ κρύπ-τη καὶ νὰ φυλάγῃ ὑπὸ τῆς γῆς, λέγωντας. Ἡμεῖς δὴ ἔχομεν τινὰ ἔχασίαν νὰ τυρανῶμεν τὰς χριστιανὰς ὅπως πιστεύουσι τὸν παντοκράτορα Θεόν, καὶ τὸν Χριστὸν τὸν υἱὸν αὐτοῦ. τὸν ὁποῖον ὁ Πέτρος καὶ Παῦλος ἐδῶ εἰς τὴν πόλιν λαμπρῶς ἐκήρυξαν. ἀλλὰ βλέποντες αὐτὰς τὰς πιστὰς ὑπὸ μακρὰν φλόγον. μόνον ἐ-ἐκείνας ὅπως εὐρεῖμεν νὰ ἀγαπήσιν τὰ ἔργα μας, αὐτὰς ἔχομεν ἔχασίαν νὰ βασανίζωμεν, ἠγὼν τὰς εἰδωλολάτρας, βλασφήμους, μοιχὰς, φορεῖς, φαρμα-κὰς, καὶ ὑπερηφάνους, καὶ ἄλλους ὁμοίους τῶν, ὅπως χωρίζονται ὑπὸ τὸν Θεόν καὶ ἀλλοξιώνονται μετὰ ταῦτα ἀνομήματα, καὶ ἔρχονται πρὸς ἡμᾶς μετὰ τὴν ἐδι-κλήν τῆς προαίρεσιν, ἐκείνας μόνον περάζωμεν, ἐπειδὴ κάμνωσιν ὅσα μᾶς ἀ-ρέσων. καταφρονῶντες τὰ θεῖα προσάγματα. Ταῦτα οἱ θεμελιῶτες ἠκούοντες, ἐθαύμασαν ὅμως τὴν καὶ ἐφοβήθησαν. καὶ πολλοὶ ἀπ' ἐκείνας εἰς τὸν Χριστὸν ἐπί-στῆσαν. οἱ δὲ πιστοὶ ἐσερεώθησαν εἰς τὴν πίσιν καλλίτερα, ἀκούοντες τὴν ἀ-ληθῆ μαρτυρίαν τῆ δαίμονος. ὁ ὁποῖος ὅπως ἐπιτιμηθεῖς ὑπὸ τὸν ἅγιον, ἔγινεν ἀφαντος. ὁ δὲ βασιλεὺς θαυμάσας τὸν Τρύφωνα. τὸν ἐτίμησε ὡς ὄψα, ὡς ἔπαρετε, καὶ πολλὰς δωρεὰς τὴν ἐχάρισεν. ἔπειτα ἔσειλε τὸν ἐπαρχον Πομπι-ανὸν καὶ ἄλλους ἄρχοντας νὰ τὸν συνοδεύσων ἕως τὸν τόπον τῆ. καὶ πορεύομενος

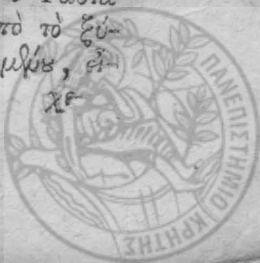

εἰς τὴν ὁδὸν ἐδξήμεισεν εἰς τὰς πτωχὰς ὅλα τὰ ἀργύρια, ὅπῃ ὁ βασιλεὺς τὴν ἐχάρισε, καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ κρατήσῃ ἅπὸ ἀσεβῆ δαρεῶν ὀλότελα. Φθάσας δὲ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς, ἔκαμνε τὰ κρότερα, θεραπεύων ἀρρώστους καὶ ὀδηγῶν τὰς πεπλανημένους πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς Γορδιανῆς ἐβασίλευσεν ὁ ἀσεβὴς Φίλιππος, ἀμὴ ἔζησεν ὀλίγον καιρὸν, ὅτι πολεμῶντας μὲ τὸς Τρωαλοδύτας τὸν ἐφόνευσαν. καὶ τότε ἐπῆρε τὴν βασιλείαν ὁ δυσσεβὴς καὶ ἀδικος Δέκιος, ἀνθρώπος ὠμὸς καὶ ἀσπλαγχνος, εἰς φόβους καὶ αἵματα θεραινώμενος. ἔχωντας πολλὰ ζέσιν εἰς τὰ μιὰ εἰδωλα, καὶ μῖσος ἀμεῖρον καὶ ἴσθ' ἡριστιανῶν ὁ ἄχρηστος. ὅθεν δὲν ἐπαυδαζε τόσον νὰ πολεμᾷ τὰς ἐχθρὰς του, ὅσον ἐφρόντιζε νὰ διώκῃ τὰς ἀσεβεῖς ὁ ἀσεβέστατος. τῆτο εἶχε δὲ πολλὰ τὴν δόξαν καὶ εὐκλειαν. ὅθεν ἠτοίμαζε τροχὰς, ξίφη, οὐχίαι σιδηρᾶ, καὶ ἄλλα θξέφορα κολασίεια. λοιπὸν ἦτον εἰς ὅλην τὴν οἰκουμενικὴν σκότος καὶ πόλεμος. καὶ πολλοὶ μὴ ὑποφέροντες τὰ παιδεῖνα παιδουτήρια, ἐφορτικνεύσαν (φευ) οἱ λογιμοὶ τὰ ἄλογα καὶ ἀνάσθητα κτίσματα. οἱ δὲ σερεοὶ καὶ καλόγνωμοι, ἔμνον ἀντίτοιποι ἕως τέλους, φυλάττοντες τὴν πίσιν ἀπαθροσάδωτον, καὶ ὑπομεινοντες ἀνδρείως ὅλα τὰ φεικτὰ κολασίεια. καὶ δὲ τὸ προσκαίρει θανάτου, ἀπῆλθον εἰς ζῶν αἰώνιον. Τέτων ἔπος τελεμῶν, καὶ τὴν διουγμὴν πληθυσμῶν, ἀνήγειραν τινὲς μισόχριστοι πρὸς τὸν ἑπαρχὸν τῆς ἀνατολῆς, Ἀκυλῖνον ὀνόματι, λέγοντες, ἀνθρώπος τις ἅπὸ τῆς Ἀπαμείαν γινωσκίως καὶ λόγιος, ἰατρός τὸ ἔπιπθῶμα, καταφρονᾷ τὰς βασιλεῖς, καὶ ἐμπαίζει τὰς μεγάλους θεὰς, καὶ προσκυμᾷ τὸν Χριστὸν, τὸν ὁποῖον ὀμολογᾷ μόνον ὡς Θεὸς. ὅθεν πολλοὶ ὑπ' αὐτῆς ἠπατήθησαν καὶ ἠσέβησαν. Εὐθύς ἐν ἔσειλῳ ὁ Ἀκυλῖνος χράμματα φοβεριστὰ εἰς τὰς ἀρχοντας, νὰ γυρῶσιν ἐπιμελῶς πανταχῶ νὰ τὴν σείλῳ τὸν Τρύφωνα. δὲν ἦτον ἐν βολετῆν νὰ κρυπτῆ ὁ λαμπρὸς λυχνος τῆς πίσεως, καὶ τὸ πολῦτιμον μύρον καὶ χησίμον, τὸ ὁποῖον ἅπὸ τὴν κλαδίαν αὐτοῦ φαιερώγεται. μάλιστα καὶ μοναχὸς τῆς ὁ ἅγιος ἀπέσας, ὅτι οἱ διάκται τῆς πίσεως ἐξέβρεχαν, δὲν ἔφυγε νὰ κρυβῆ εἰς τὰ δάση καὶ σπήλαια, ἀλλὰ ἀρματώδῃ μὲ προσοδχὰς καὶ δεήσεις πρὸς Κύριον, καὶ ἔτω φαίερός πρὸς τὰς ζῆπιτας παρρησιάζεται. οἱ τινὲς ἠφεραν αὐτὸν χαίροντα χαίροντες εἰς τὸν ἑπαρχὸν, ὅς τις ἦτον ἄτε εἰς τὴν Νίκαιαν. ἠδρασήσαντες αὐτὸν εἰς τὸ κειτήριον, τὸν ἐξέτασε, νὰ εἰπῆ τὸ ὄνομα, τὸ σέβας, τὴν τέχνην, καὶ τὴν πατρίδα τῆς. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, Τρύφων καλεῖμαι, καὶ εἶναι ἅπὸ τῆς Λάμψακον. τὴν τέχνην δὲ ἡμεῖς δὲν ὀμολογεῖμεν, ὅτι δὲν εἶναι ἀλήθεια. ἀλλὰ πιστεύομεν, ὅτι ὅλα ἐγίνων ἐπίκτως ἅπὸ τὸν παντοδύαμον Θεόν, ὅς τις κυβερνᾷ ὅλον τὸν κόσμον μὲ τὴν σοφίαν τῆς. εἶμαι δὲ τὸν τρόπον ἐλεύθερος, μόνον τῆς Δεσπότης με Χριστῶν ἐδελάδηκα, ὅς τις εἶναι ὁ σέφανός με, καὶ δόξα, καὶ καύχημα. Λέγει τον ὁ ἑπαρχος. Ὁ βασιλεὺς ἐφόραξεν, ὅτι ὁποῖος τὰς θεὰς δὲν σέβεται, νὰ λαμβανῆ βίαιον θάνατον. λοιπὸν ὑπάκουσόν με ἄφες τὴν πλαιῖον αὐτῷ, νὰ μὴ λάβης πῦρ, καὶ πληγὰς, καὶ ἄλλα φεικτὰ κολασίεια. Καὶ ὁ ἅγιος, ἄμποτες νὰ μὲ ἠξίωσεν ὁ Δεσπότης μου Χριστὸς ὁ ἀληθὴς καὶ μόνος Θεός, νὰ καταναλωθῶ δὲ τὴν ἀγάπῃν τῆς, νὰ λάβω ἐπάδωιον θάνατον. Καὶ ὁ ἑπαρχος, ἠδρακαλῶσε Τρύφωνα, θυσίασον τῆς θεοῖς ὅτι βλέπω πῶς εἶσαι εἰς τὴν φρόνησιν τέλειος, καὶ δὲν θέλω νὰ ἄποθῆης τῆς καπῆς καὶ μάτια. Λέγει τον ὁ ἅγιος. Τότε μᾶλλον εἶμαι τέλειος, ἐὰν φυλάξω τὴν ὀμολο-

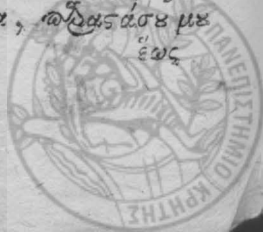
μολογίαν τελείαν πρὸς τὸν δεσπότην με, νὰ τὴ ἴδω θυσιᾶ ἁμῶνος, καθὼς ἔπαθε καὶ αὐτὸς ἕξ λόγῳ μου. Τότε πάλιν φοβερίζωντάς τον ὁ Ἐπαρχος νὰ τὸν βάλῃ εἰς πῦρ καὶ ἕτερα κολασήρια, τὴ εἶπον ὁ ἅγιος· Εὐόμε φοβερίζεις μὲ πῦρ, ὅπε σβύβει ὀγλήγορα, καὶ ταχιστα ἀφανίζεται. ἀμὴ ἐγὼ σὲ ἐκφθῶ μὲ τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἄσβεστον τῆς αἰωνίης κολάσεως. εἰς τὸ ὁποῖον θέλεις κατακερδίῃ νὰ καίγῃσαι ἀτελεύτητα, καὶ νὰ οὐδύρῃσαι ἀνωφελῶς, ἕχατὶ ἀθῆκες τὸν ἀληθῆ Θεόν, καὶ προσκυῖας ἀαἰδιτητα ζῶαα. μὴ χάνης ἐν τὸν καιρὸν ἀκαῖρα μὲ ἀπειλαῖς πυρός καὶ ἐτέρων προσκυῖραν κολασηρίων. ὅτι οἱ δέλοι τὴ Θεὸς δὲν φοβῆνται ποσῶς ἐπιτο τὸ πῦρ ὡς ὀμόδωλον, ἀλλὰ ἐπέινο τὸ ἄσβεστον καὶ αἰώνιον. καὶ κάμε εἶτι ὀλέξεις, ὅτι ἐγὼ δὲν ἀρῆμαι τὸν ἀληθῆ Θεόν, ἀλλὰ μὲ δάσης καὶ κολασήρια μύριμ. Τότε προσάσει νὰ τὸν κρεμάσῃν εἰς τὸ ξύλον, νὰ τὸν απαδίζῃσιν. ὅς τις ἐγδύθη ὀδυς δὲτὸ λόγῳ τε, ἕξ νὰ δείξῃ τῆς ψυχῆς τὸ κῶδωμον, καὶ ἕπως ἐκαρτέρει ὄραις ἕβεις δεινῶς απαδίζῶμῃος, ὡσπερ νὰ ἔπαχῃν ἄλλος, χωρὶς νὰ φωνάζῃ ὀλόπελα. ὁ δὲ Ἐπαρχος τὴ ἔλεγε· Μετανόησον Τρύφων δὲτὸ ταύτῳ τῶ ὑπερφανίαν σε· προσκυῖησον τῆς Θεός, ὅτι ὅς τις ἐναντιεῖται βασιλιὰ προσάγματα, λαμβάνει θάνατον ἐπάδωμον. Καὶ ὁ ἅγιος· ὅς τις δὲν φυλάξῃ τὴ Θεὸς τὸ σωτήριον θέλημα, μέλλει νὰ κατακερδίῃ εἰς θάνατον ἀθάνατον. ὅτι αὐτὸς εἶναι μῃος βασιλῶς ἕραῖος, καὶ ὁποῖος τὸν ἀρῆθη, ζημιῖται ζωῶ αἰώνιον. Λέγει τον ὁ Ἐπαρχος, ἄλλος δὲν εἶναι βασιλῶς ἕραῖος, εἰμὴ ὁ μέγας Ζῶς, ὁ ὕος τῆς Κρόνε καὶ τῆς Ρέας. ἕτος εἶναι πατὴρ τῶ ἀνθρώπων καὶ τῶ ἄλλων θεῶν· καὶ ὅς τις τὴ ἀπειθήσει, εἶναι ἀδύατον νὰ ζῆσῃ. λοιπὸν καὶ σὺ ὑποτάξῃς τε, ἕξ νὰ ἀξιώθῃς νὰ ἔχῃς ζωῶ γλυκυτάτῳ πάντοτε. Καὶ ὁ ἅγιος· ὀμοιοῖ τε νὰ ἴδῃν ὀσοι τὴ πισύεσι, καὶ ἕξ θεὸν τὸν νομίζῃσιν. ὅτι καθὼς ὀμολογῆν τὰ βιβλία σας αὐτὸς ἦτον γῆς καὶ μαῖτις μιαρῶτατος, ὅπε δὲν ἀφῆκε καμῖαν ὀνομῖω καὶ εἶδος κακίας ἀφρατον νὰ μῃπῃ κῶράξῃ ὁ πάντολμος. καὶ ὅταν ἀπέθανε, τὴ ἔψισαν χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ εἶδῶλα ἕσοι ἐποθέσῃν τὰ συχαμῖα καὶ ἐνῆροπιασμῖα ἕργα τε, ὀνομάζοντες τον καὶ θεὸν ἕξ νὰ κῶφασῖσιν μὲ τῆτον τὸν ἕῶπον τῆς αἰακρηγίας καὶ ἀσελγείας τε. ἕπως ἐκαμῖν καὶ εἰς τῆς ἄλλης ψῶδωνῶμῃς θεός σας. εἰς τῶ ὀποῖαν πλῶνῳ ἀκολεθῆντες καὶ ἐσεῖς ἀνόητα, σέβαθε ὕλλω κῶφῳ καὶ ἀψυχον, καταφρονῆντες τὸν ἀληθῆ καὶ ζῶντα Θεόν, ὅς τις τὸν ἕρανὸν ἐσερέωσε, τῶ γῶ ἐθεμελιώσῃν εἰς τὰ ὕδατα, καὶ πᾶσῳ τῶ ὀικεμῖῳ ἐποίησῃν. ἕπειτα ἔπλασε καὶ ἀέπλασε τὸν ἀνθρώπον ὡς φιλιῶνθρωπος.

Ὀτι βλέποντας πῶς τὸν ἐπλῶσεσῃν ὁ δαῖμων, καὶ τὸν ἕξῶρισῃν ὡς φθονερὸς δὲτὸ τὸν κῶράδεσῃν, ἐκαταδέχθη νὰ ἴδῃν ἀνθρώπος· καὶ ἐσαυρώθη, καὶ ἐτάφη ἐκασῖως. καὶ ἀσας ἐκ νεκρῶν, ἀνῆλθεν εἰς ἕρανῶς, καὶ κῶθεται ὑπὸ Ἀγγέλων ὕνῆμῃος ἕως νὰ πισύσῃ εἰς αὐτὸν ὁ κόσμος· καὶ τότε νὰ ἔλθῃ πάλιν ἕξ ἕρανῶς μὲ ἀρῆτον δῶαμῖν, καὶ δόξῃν θεοπερεπῶς, νὰ κῶρῃν τῶ ὀικεμῖῳ ἀπασῃν, νὰ ἀποδώσῃ καθ' ἕνα καὶ τῆς κῶράξῃς τε. αὐτὸς εἶναι Θεός θεῶν, Βασιλῶς ἀπῶντων τῶ βασιλέων, καὶ κῶρῃς ζῶντων καὶ νεκρῶν δικαιοτάτος. ἀμὴ αὐτὰ ὅπε προσκυῖατε ἐσεῖς ἕξ θεός εἶναι ἀψυχα ζῶαα, ἕργων ἕρημα, καὶ πονηρῶν δαιμόνων ὀρέματα, καὶ σᾶς ὀδηγῆν εἰς ἀπώλειαν. Ταῦτε ἀκῶσας ἐθυμῶθη ὁ Ἐπαρχος, καὶ προσάσει νὰ τὸν κατεβάσῃν δὲτὸ τὸ ξύλον, νὰ τὴ ἀκολεθῆ δεδεμῖος ὅπε ὑπήχῃν εἰς κῶνήγιον. τότε ἁμοῖμῃ, εἰ

χε πολλὴν ὀδύνην ὁ Ἅγιος· ὅτι ἐσθλιπᾶται αὐτοπόδητος, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ἦσαν ξεχισμῆνοι ὑπὸ τῆν προτέραν βόσσανον· καὶ τότε πάλιν ἐγκαταξεχίζοντο ὑπὸ τὰ ξύλα καὶ πέτρας χειμῶνας καιρός. καὶ τὸν ἐπαύσαν πολλὰς τὰ ἄλογα. Ὅθεν ἐρηόικα τὸν πόνον ἀνείκασον, πίπτουσαι εἰς τὸν δρόμον αἰσάρκος τε. ἀμή ὑπέμψον ὄλα ταῦτα τὰ λυπηρά, ὑποβλέπωντας εἰς τὴν μέλλουσαν ἀναπόδοσιν, καὶ ἔβαλλε λέγωντας· Κύριε κατάρτισαι τὰ δευβήματά με· καὶ ἀλλὰ ρητὰ τῆς Γραφῆς παρόμοια.

Ἐπειτα πάλιν μιμῆντος τὸν πρωτομάρτυρα, καὶ αὐτὸν (να εἰπῶ καλλίτερα) τὸν Χεισὸν, ὁ χρισομίμης ἔλεγε· Κύριε συγχώρησέ τις αὐτὸ τὸ ἀμάρτημα. Τὸ βράδυ ὅταν ὑπέσρεψον ὑπὸ τὸ κωνῆν ὁ Ακυλῆνος, ἐσθδοῶζε να κωνηθῆσι μᾶλλον τὸν ἅγιον, καὶ λέγειτε. Ἐσωφρονίδης καὶν τῶρα, να προσκωνηθῆσι τῆς Θεῆς, ἄθλιε, ἢ μῆεις εἰς τὴν προτέραν μανίαν σε; Οἱ δὲ ἀπεκείνατο, ἐσθ εἶσαι μάλιστα γεμάτος μανίαν καὶ ἀγνωσίαν ἀόητε. δι' αὐτὸ δὲν θέλεις να καταλάβης τὸν ἀληθῆ Θεόν. ἀμή ἐγὼ ἔχω γνώσιν, ὅπῃ κρατῶ τὴν ἀλήθειαν. Τότε ὁ ἄρχων μὲν ἔχωντας λόγον να ἀποκλειθῆ καὶ τῆς ἀληθείας ὁ μάταιος, ἐσθόσαζε να τὸν φυλακώσεν, ἕως ἄλλῶ ἐξέτασιν. Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς θέλωντας να ὑπάγη εἰς τὴν Νίκαιαν, ἐπῆρε καὶ τὸν μάρτυρα, καὶ φθαίνοντες εἰς τὴν πόλιν, τὸν ἠρώτησε πάλιν, λέγωντας. Τάχα ἐνεθέπισέ σε τὸ μακρὸς τῆ καιρῆ, να ὑπακῆσθ τῆς βασιλεῖς, να προσκωνηθῆσι τῆς σωτήρας Θεῆς, ἢ ἀπόμι εἶσαι ἀπειθῆς καὶ φιλόκεινος; Καὶ ὁ Ἅγιος. Οὐ Κύριος καὶ Θεός με Ἰησοῦς Χεισός, τὸν ὅποιον λαβῶ με καθαραν διανοίαν, με ἐνεθέπισε να φυλάγη τὴν ὁμολογίαν τε ἀμετάθετον. ὅθεν αὐτὸν μόνον γινώσκω βασιλεῖα καὶ Θεὸν ἀφώδεσαν. τὴν ταλαιπωρίαν ἐσθ καὶ τῆ βασιλείας σε καταφρονῶ, καὶ τῆς Θεῆς στας μυκτηρίζω ὡς ἀξίως γέλωτος. Εἰς ταῦτα ὀργισθεὶς ὁ θεόργιστος, ἐσθόσαζε να τῆ καρφώσεν εἰς τῆς πόδας ἦλας, καὶ ἔπρα σίδηρα. καὶ δερνεῖτες τὸν ἐξάβιζαν εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως. ὅθεν ἐπῆρε πολλὴν ὀδύνην καὶ πόνον ἀνείκασον, καὶ ἔβρεχαν εἰς τὴν γῆν τὰ αἷμα. ἀμή ὁ πόθος τῆ Χεισῆ τὸν ἔκαμνε να μὴ ψιφᾶ τῆς σαρκὸς τὴν κόλασιν, καὶ να κομίζη τῆ ἀλγεινῶν τῆς νιφάδας ὡς ψεκάδας δρόσε, καὶ ἀναψυχῆ τῆς ψυχῆς ὁ ἀήττητος. Θαυμάζωντας ἐν τὴν καρτερίαν αὐτῆ ὁ τύραννος, ἔλεγε· Ἐως ποτε δὲν κίδανῆσαι Τρύσαν τὴν δειμύτητα τῆς κολάσεων; Οἱ δὲ Ἅγιος. αἰτισρέφαν τὰ ὅμοια ἔλεγε. Ἐως ποτε δὲν καταλαμβαίνεις ἐσθ τὴν δυνάμιν τῆ Χεισῆ, ὅπῃ καταικᾶ εἰς ἐμέ, πῶς εἶναι ἀνίκητος, ἀμή πειράζεις τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον; Τότε πάλιν ὀργισθεὶς ὁ ἄρχων, ἐσθόσαζε να τὸν ἀεμαζωνίσεν, να τὸν δέρην με ῥάβδης, καὶ με λαμπάδας πυρᾶς να τὸν κατακαΐησι. Τῆτον ἔπο ἡρομῶναν, καθῶς ἐβασαύζαν οἱ δήμιοι με πολλὴν σφοδρότητα καὶ ἀσπυλαγχρίαν τὸν ἅγιον, ἢ ἔθεν ὑπὸ τῆς κρανῆς πρὸς αὐτὸν ἐξαίφνης θεῖα ἐπιφάνεια ἐξασράπτουσα, καὶ ἐφαίνετο πῶς τῆ εἶδεν ἐνα Στέφανον ἀντιστομῆρον με λίδης ἀκρεβῆς ὠραιότατον. Ταῦτα βλέποντες οἱ στρατιῶται ὅπῃ τὸν ἐβασαύζαν, ἔπεσον καὶ γῆς ὅλοι ἐῆμοιοι. ὁ δὲ ἅγιος ἐνεπλήθη θάρρους ὁμᾶτε καὶ ἀγαλλίασιν ὑπὸ τῆς θεῖας ἐκείνης χάριτος, ὅπῃ ἔβλεπε, καὶ ἐδοῶζε τὸν Κύριον, λέγωντας· Εὐχαρισῶσαι Δέσποτα, ὅπῃ δὲν με ἐγκατέλιπες εἰς τῆς χείρας τῆς ἐχθρῶν με. ἀλλὰ τὴν ἡμέραν τῆ πολέμου με ἐσθλισκέπασας, καὶ ἢ ἀξία σε με ἐβοήθησον. ἀλλὰ καὶ τῶρα σε ἀεθακάλῳ Δέσποτα, ἀεθασάσε με

ἔως τέλους, γὰ μὲ δυναμώσῃς γὰ τελειώσω καλῶς τὸν ἀγῶνα τῆς ὁμολογίας σου, ἵνα γὰ ἀξιώθῃ γὰ λάβω καὶ τὸν Στέφανον τῆς δικαιοσύνης μὲ τῆς φίλους σου, ὅπως ἠγάπησῃς τὸ πανάγιόν σου ὄνομα ὅτι ἐσὺ μόνος εἶσαι δεδοξασμένος εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμὲν. Τότε πάλιν ὁ μιαιφάνος τύραννος ἐδοκίμαζε μὲ πολικείας γὰ νικήσῃ τὸν αἰτήτιον, λέγωντας. Προσκυνήσον τὸν μέγαν Δία, καὶ τὴν εἰκόνα τῆ Καίσαρος, καὶ γὰ σὲ δώσω πολλὰ τιμὰ καὶ χαρίσματα ἀπειρα. Οἱ δὲ μάρτυς ἐχαμογέλασε, λέγωντας. Ἐὰν αὐτὸν τὸν βασιλέα σου ἐκαπιφρόνησα καὶ τὰ προσάγματα τὰ ἐπετελέησα, πῶς γὰ προσκυνήσω τὴν ἄψυχον εἰκόνα ταῦ; Διὰ δὲ τὸν Δία καὶ τὰς ἄλλας ψεῦδοθέους σας, ἐρώτησον τὰς σοφές σας, οἱ τινες ἐδοκίμασαν γὰ σκεπάζειν μὲ τὰς μυθολογίας τὰς αἰχρὰς πράξεις καὶ ἀποτίαςτες, ὀνομάζοντες τὸν ἄερα Ἡῖραν, καὶ τὴν γυνὴν Δήμητραν, Ποσειδάωνα τὴν Θάλασσαν, καὶ τὸν Ἀπόλλωνα ἥλιον. ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλους, ἀλληγοῦντες τὸν Ἑρμῆν εἰς τὸν λόγον, καὶ εἰς τὸν θυμὸν τὸν Ἄρεα, καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἰς τὴν πορνείαν, καὶ ἄλλα παρόμοια μυθολογῶντες φλυαρίσματα. ἀλλ' ἐγὼ ἰξείρω ὑπὸ τὰς ἰσοσίας τὰς κενεργίας αὐτῶ τῶ θεῶν σας, καὶ ἐξόχως τὰ πρῶτα ὅπως τὸν λέγετε μεγαλύτερον. καὶ αὐτὸς ἦτον μοιχὸς, ἦγεν ὁ Ζεὺς ὁ ἀσελγῆς καὶ ἀδύνομος, ὅπως ἐφόνευσεν τὸν πατέρα ταῦ, καὶ οἱ ἐπιλοιποὶ σας θεοὶ οἱ ἀσεβεῖς καὶ παμμίαροι, ἦν ὅποιον τὰς πράξεις μιμᾶσθε καὶ ἐσεῖς οἱ πονηροὶ καὶ κακώτροποι. καὶ δὲ φαίνει ὅπως ἀπαρνήθητε ἐσεῖς τὸν ἀληθῆ Θεὸν ἀνοήτοι, ἀλλ' ἀναγκάζετε καὶ ἡμᾶς γὰ σὰς συκοφανήσαμεν εἰς τὸς σκολιὰ τυφλόπια ὅπως λέγετε τὸ σκότος φῶς, καὶ τὸ φῶς σκότος, καὶ τὸ πικρὸν γλυκὺ, καθῶς σας ταλαινίζει Ἡσαΐας ὁ μεγαλόφωνος. ἀλλὰ ματαίως ὁδωάθε καὶ ἄκαιρα, ὅτι προτιμῶμεν γὰ ὑποταξαίμεν μᾶλλον, ἢ γὰ ἀφήσωμεν τὴν δούλευσιν. Εἰς ταῦτα ἐδαύμασε καὶ ἐθυμώθη ὁ τύραννος. Θαῦμα μὲν εἶχε, πῶς ἰξείρε τὰς ἰσοσίας τῶ ἀδῶν θεῶν, καὶ θυμὸν, διὰ τῆς ἐχθρόταξε. καὶ προσάσκει γὰ τὸν σπαδίσειν χειρότερα. ἀλλὰ εἰς μάτην ἐκοπία καὶ ἀνωφελόπια, ὅτι ὅλας τὰς βασίνας ἐνόμιζεν ὁ μακάριος Τρυφῶν ἔσφας καὶ ἠδονὰς ἔχει τὸν εὐθεον ἔρωτα. ὅθεν ἐγνωρίσας ὁ δέλιαιος τὸ αἰτήτιον τῆς Μαρτυροῦς, ἐβαρέθη τὸ ζαρκάδι γὰ πολεμᾶ μὲ τὸν λέοντα, καὶ δίδει κατ' αὐτῆ τὴν τελευταίαν ἀπόφασιν, γὰ τὸν ἀποκεφαλίσεν ἔξω τῆς πόλεως. Ὄταν ἐν τὸν ὑπήγῃ εἰς τὸν τόπον τῆς καταδύτης οἱ δήμιοι, ἐσύκωσε πρὸς ἑραὸν καὶ ἀπαυλὰς τὰς χεῖρας καὶ ὄμματα, λέγωντας.

Δέσποτα Κύριε Θεὲ Θεῶν, Βασιλεῦ βασιλέων, Ἄγιε ἀγιῶν, ἀχαριστῶ σοι, ὅπως μὲ ἠξίωσας γὰ τελειώσω τὸν ἀγῶνα τῶτον ἀναμάρτητα. καὶ ἀδυνατώσῃς γὰ μὴ με ἐμποδίσῃ ὁ πονηρὸς καὶ ἐπιβελος, γὰ μὲ κοιτίσῃ εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀπωλείας· ἀλλὰ ἀς πᾶρεν τὴν ψυχὴν με ἅγιοι Ἄγγελοι, γὰ τὴν φέρειν εἰς τὰ ἀγαπήτα καὶ ποθητὰ σου σιλωμάτα· καὶ ὅσοι μὲ ἐθυμώθησι τὰ δέλεσσε, γὰ σὲ προσφέρουν θυσίας δευτὰς ἵνα λόγῃ με, πρὸς αὐτοὺς ἔξῃ ἑραῶν ἁγίους, καὶ δὸς τῆς ἀφθάρτης ἀεργεσίας καὶ πλεσιῶν ἀντάμεψιν. ὅτι ἐσὺ εἶσαι μόνος ἀγαθός, καὶ τῶ ἀγαθῶν παροχὸς καὶ δότηρ πλεσιώτατος. Ταῦτα ὁ ἀθλοφόρος ἀξάμνος, καὶ προσκυνήσας τῶ Θεῶ, παρέδωκεν αὐτῶ τὴν ψυχὴν ὁ μακάριος πρὸς γὰ τὸν κόψῃ ὁ δήμιος, ἵνα γὰ μὴ φωνῇ πῶς τὸν ἐθανάτωσεν ὁ τύραννος, ἀλλὰ ἐτελειώθη μὲ θεῖον νεῦμα καὶ βέλυσιν. Τότε ὅσοι πιστοὶ ἦσαν ἐκεῖ εἰς τὴν Νίκαιαν, ἐτύλιξαν ὁσίας καὶ δύλαβῶς εἰς

σινδόνα καθαράν με ἀρώματα τὸ τίμιον λείψανον, ἢ ἐβέβηκον γὰρ τὸ ὄντα-
 ριάσεν ἐκεῖ, διὰ γὰρ τὸ ἔχεν ὡς θησαυρὸν πολυτίμητον ἢ ἀσφαλὲς φυλακί-
 εῖον· ἀλλ' ὁ Ἅγιος ἐφάνη εἰς τὸ ὄραμά τες, καὶ τὸς εἶπε γὰρ τὸ ὑπάγειν εἰς τὸ
 χαλερόν τε Λάμψακον. ὅθεν ἔκαμαν καθὼς τὸς ἐπορεύσασεν ὁ ἅγιος, καὶ τὸν
 ἐνταφίασαν ἐκεῖ, εἰς τὸν ὁποῖον τόπον ἔγιναν πολλὰ θαυμάσια, εἰς δόξαν
 Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀμήν.

Τ Η Α Υ Τ Η Η Μ Ε Ρ Α ,

Τῆ Οσίας Πατρὸς Ἡμῶν

Β Ε Ν Δ Ε Μ Ι Α Ν Ο Υ .

Τῆ ἐν τῷ βενῷ τῆ Ἁγίας Αὐξεντίας ἀσκήσαντος.

Τὸ ἔαρ, ἦγεν τὴν αἰοῖξιν ἀγαπῶσιν ὅλα τὰ πετεινά καὶ μελίσια, τὰ
 ἀρνία καὶ τὰ ὀπίλοιπα ζῶα ἐκ φύσεως· ὅτι τὸ ἔαρ εἶναι εἰς ὅλα γλυκύτατον,
 καὶ τὰ μὲν πετεινά τῷ αἴερος κελαδῶσιν ἠδύτατα, εἰς τὰ δένδρη τῷ δάσκει πετώ-
 μβα, καὶ μετὰ τὸ εὐλαλον αὐτῶν καὶ ᾄδιώτατον περὶ τὸν αἴερος χαροποιῶσιν τὸς ἀερο-
 πῆτας καὶ μεγάλας οὐραίνουσι. Αἱ δὲ μελίσιαι εἰς θαφόρας λειμῶνας περιπε-
 τώμηναι, ἐπισπῶσιν τῆς δρόσεως τὸ καθαρόν, καὶ κατασκευάζουσι τὸ αἶσιον
 μέλι, μετὰ τὸ ὁποῖον γλυκαίνουσι τὴν γαῖαν τῆς μεταχρόντων καὶ τὸς δίδου πολ-
 λὴν ἀπόλαυσιν. Τὰ ἀρνία δὲ πάλιν δάσκει τὸ γάλα εἰς τὰ βουζὰ τῆς μη-
 τέρων αὐτῶν καὶ χορταίνουσι. Οὐ μόνον δὲ τὰ ζῶα ἀνακαινίζονται, ἀλλὰ καὶ οἱ
 ἄνθρωποι σχεδὸν ἀναζῶουσι καὶ χαίρονται εἰς τὸ προσήλιον καθεζόμενοι καὶ πε-
 πνῶς θαυμάζουσι. Καθὼς εἶναι γὰρ τὸ ἔαρ εἰς ὅλα τὰ ζῶα γλυκύτατον,
 ἔπος εἶναι καὶ ὁ βίος τῆς μοναστῶν ἀνδρῶν εἰς τὸς ἐναρέτους ἠδύτατος. ἐπειδὴ
 συζητῶνται καὶ αὐτοὶ τῆς ὁμοίαν τὰ ἀνδραγαθήματα· καὶ μιμνήσκουσι τὰ πετεινά
 τῷ αἴερος εἰς τὸ κελαδίσμα, ἄδουσι καὶ αὐτοὶ ψαλμῶδες τὰ τῆς Πατέρων πα-
 λαίσματα, ὁμοίως μιμνῶνται καὶ τὰ μελίσια εἰς τὴν ἐργασίαν ἀπανθίζου-
 νοι, καὶ σπῶσιν τὸς δρόσους τῆς ἀσκήσεως, καὶ τρεφόμενοι μετὰ τὰ διδάγματα
 τῆς Οσίας ὡς ἀρνία πρῶμα ἀνακαινίζονται, καὶ γίνονται εἰς τὸ γήινον σῶ-
 μα αὐτῶν ἄνθρωποι, θεοὶ καὶ μέθεξιν. Ἐπὶ δὲ τὸς ὁποῖους εἶναι καὶ ὁ μα-
 κάριος Βενδεμιανὸς ὁ σήμερον ἑορταζόμενος, τῶ ὁποῖοι τὸν βίον δέλομεν ἰσοζι-
 σει μετὰ βραχυλογίαν, καθὼς εἰς εἷς παλαιὸν σύγγραμμα τὸν εὐρήκαμεν.

Οὗτος ἐξηγήθη εἰς τὴν μεγάλην Μυσίαν, ἥτις ἦσαν καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν
 τιμαμένη διὰ τὸς Ἑλλήνας, ὡς μαρτοὶ ὅπερ ἦσαν καὶ ἄγνωστοι. καὶ τότε πάλιν
 ὁμοίως εἶναι πανταχῶς σεβασμένη διὰ τὸ πιστὸν καὶ φιλόχριστον, καὶ τὴν ἐνάρετον
 πολιτείαν τῆς πολιτῆς αὐτῆς. τῆς ὁποῖων, ἡ φήμη τῆς καλῶν ἔργων ἐφάσεν
 εἰς τὴν Βρετανίαν καὶ Ἰταλίαν, καὶ εἰς τὸς σήλας τῆς Ἡρακλέως, ἀλλὰ καὶ διὰ

να δείξῃ ὅτι καὶ εἰς τὸ αἰατολικὸν μέρος ἔχει τὴν καλὴν αὐτῶν φήμην, ἐβλάσνησε καὶ τὸν καλὸν Βενδεμιάων· ὅστις ἐπόθησε ποσῶν τῶν ἀκτιμοσυμῶν ὑπὸ νεότητος, ὅπερ δὲν ὑπόκειται ποσῶς χρυσόν, ἢ ἄργυρον, ἢ χαλκὸν εἰς τὴν ζώνην, ἀλλὰ ἐσθλὰτερον μονοχίτων χλαίνας ἄλλο φόρεμα ἀνυπόδητος· καὶ κὰν σακκέλι δὲν ἐβάσα να βαῖναι φαιμί, καὶ τὸ δεασοτικὸν πρὸς τὰς Ἀποστόλους ἀπόστασμα. καὶ καθὼς ἦτον τὸ σῶμα γεγυμνασμένον ἔσωθεν, ἕτως ἐθύμινασε καὶ τὴν ψυχὴν ὑπὸ ὅλα τὰ πάθη καὶ φρονήματα γήινα· καὶ δὲν ἐφίμα ποσῶς τιμῶν, εὐδὲ πλεονεκτήματα, δὲν ἐσυλλογίζετο τὸ ὑψηλὸν τῶν ἄλλων καὶ ἀλλόθεν, ἕτε τὰ πολλὰ χήματα καὶ ἀγαθὰ ὅπερ ἔχασιν κινήτα καὶ ἀκίνητα. ἀλλὰ τὰ ἐμίσησεν ὅλα ὡς σκύβαλα, καὶ μόνον τὸν Θεὸν ἐπόθησε· καὶ ἐπεθύμα ὑπὸ μικρὸν να εὖρη ποδῆς τόπον ἡσυχον καὶ ἀτάραχον, να συνομιλῇ μετὰ τὸν ποδῆμνον Χριστὸν ἀποδοχόμενος. καὶ εὖ τὴν αἰτίαν ταύτην ἐφυλάξῃ ὑπὸ τῶν πατερίδων καὶ ὑπηγῶν εἰς τὴν Κωνσταντινῆπολιν, εὖ να εὖρη τινα μοναχὸν ἐσάρειον να τὸν καμὴ καλόγηρον. Κοιτάζωντας ἐν ὑποστάσει τῆς πάλης, εἶδον εἷνα ὄρος μακρὸν ἀπ' ἐκεῖ, ὑψηλὸν καὶ ὑπέριερον, καὶ ἐρωτήσας τινὰς πῶς ἀνομάζετο ἐκεῖνο τὸ ὄρος, τῶν εἶπασι, πῶς τὸ ἔλεγον βενδὸν τῶν Ἀυξάντιων, ὅστις ἦτον ἅγιος ἀσκητικὸς, καὶ ἀσκήτησεν ἐκεῖ ἐπάνω χρόνος πολλὸς. ἦτον δὲ τὸ ὄρος ἐκεῖνο πολλὰ τραχὺ καὶ κακόβολον, καὶ πολὺς ἀνήφορος, καὶ ὑπερημνὸν ὑπὸ ὅλα τὰ βρώσιμα. μόνον πέτρας ἦσαν ἐκεῖ πολλαῖς καὶ ξύλα ἀμέτρητα. καὶ ἀπλῶς εἶπεν, εἰς μὲν τὰ σωματικὰ ἦτον πικρὸν πρὸς τὸν Θεόν καὶ ἀνοφέλιτον, εἰς δὲ τὴν ψυχὴν σωτηριῶδες πολλὰ καὶ γλυκύτατον. ὅτι τὰ κοπιαικὰ καὶ πικρὰ τῶν σῶματος δίδουσι εἰς τὴν ψυχὴν ἡδονὴν καὶ ἀπόλαυσιν, καθὼς τὸ λέγει ὁ μακάριος Ἀπόστολος. Ὅταν ἀσθενῶ εἰς τὴν σάρκα, τότε εἶμαι εἰς τὴν ψυχὴν ὑγιέστατος. Ὅσον ἐν ἡμεῖς ὄνεος, πῶς ἦτον τὸ ὄρος στενοχωρὸν καὶ ὑπερημνὸν πάσης σωματικῆς ἀδελφίσεως, τὸσον ἐχάρη ἡ ψυχὴ καὶ ἠγαλλίασε, πῶς ἦρε τὸν καὶ τὸν πόθον τῶν καὶ τρέχει ποροθύμως πρὸς αὐτὸ, καθὼς τρέχει πρὸς τὴν βρύσιν ἢ διφασμίην ἑλαφός. Φθάνοντας ἐν εἰς τὸν ἅγιον Ἀυξάντιον, ἔπεσον εἰς τὰς πόδας αὐτοῦ, δεόμενος μὴ δακρύων να τὸν κερύσει δάκρυ μοναχὸν ἀπὸ τρυφῆς, εὖ να μὴτο μάθειν οἱ συγγρηῖς, καὶ τὸν ἐμποδίσωσιν. ὁ δὲ μέγας Ἀυξάντιος βλέπωντας τὴν ἀπειρον ζέσιν τῶν νέων, ἐκατανόησε τὸν ἄκακον καὶ θερμώτατον ἔρωτα, ὅπερ εἶχε πρὸς τὸν Θεὸν ὁ θεοπρόβυσος. ὅθεν ποσῶς δὲν ἀμέλησεν, ἕτε καθόλου ἐδίεαξεν, ἐγνωρίσας μετὰ τὸν διορατικὸν ὀφθαλμὸν τὴν μέλλουσαν τῶν νέων κατῆσασιν. ἀλλὰ πρῶτον μὲν τὸν ἐδίδαξε, καὶ ἱκανῶς τὸν ἐκατήχησεν, ἔπειτα τὸν ἐκέρουσε Καλόγηρον. καὶ τὸσον ἐπρόοιον εἰς τὴν ὑπακοὴν καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετὰς, ὅπερ ἐδίδε καθ' ἐκάστῳ τὸν καρπὸν αὐτοῦ, ὡς τὸ εὐκαρπὸν δένδρον ὅπερ εἶναι φησὶ μόνον πλησίον τῶν ὕδατος.

Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐκοιμήθη ὁ Μέγας Ἀυξάντιος, ἀφίαντας τὸν μακάριον Βενδεμιάων κληρονόμον τῆς ἀρετῆς αὐτοῦ, καὶ ὑποσημνὸν τῆς ἀσκήσεως. ὅς τις ἔκτισε μοναχὸς τῶν εἷνα κελίον πολλὰ μικρὸν κατώτερα ὑπὸ τῶν κελίων τῶν γέροντος, εἰς τὸ ὁποῖον ἔκαμε χρόνος ἐ. ἔχωντας τὸν νέον πρὸς τὰ ἐράνια ὑψόμενον πάντοτε, καὶ ἀποβλέπωντας ὡς εἰς καθρέπτῳ τὸ τῶν Ἀγγέλων πολιτῆμα. τὰς ὁποίας ἐσπύδαζε να μιμῆται ὅσον ἐδύετο μετὰ τὸν ἰδρωτὴ καὶ ἀγῶνα τῆς πολλῆς ἀσκήσεως. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ τόπος ἐκεῖνος ἦτον πολλὰ βλαβε-

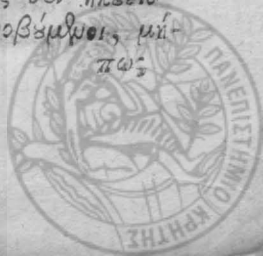

ρός ἢ στυχάρως, ἐταλαιπωρᾶτο πολλὰ ὁ Ὄσιος. ἢ ἦτον φερίτα ἀδυναμισ-
 μίος ἄπο τῶ τότε τῶ κάκωσιν, ἢ ἄπο τῶ πολλῶ νηθείᾳ καὶ κακοπά-
 θειαν. ὅθεν μὴ ὑποφέρων ὁκοινὸς πατὴρ ἢ δεσπότης μας Ἰησοῦς Χριστὸς, νὰ
 βλέπη τὸν δῆλόντε εἰς τόσῳ στυχωρείᾳ καὶ κάκωσιν, ἐτι δὲ ἢ εἰς ὑπέρμε-
 ζον ἀσκήσιν, ἐσυγκατέβη ἄς ἰατρὸς ἀπλαγχνικώτατος, ἢ ἦλθεν ἐσιωδῶς νὰ
 ἐπισκέψῃ τὸν φίλον τε. καὶ φανερὸς εἰς αὐτὸν, τὸν ἐπρόσθεξε νὰ ἀνέβῃ εἰς
 τὸν τόπον τῆ μακαρίᾳ Λύξεντις, νὰ μείνῃ ἐκεῖ, ἕως τὸ τέλος τῆς ζωῆς τε, ἢ
 νὰ κάμνῃ τὸν ἀγῶνα τῆ γέροντος, καὶ ὄχι φερισότερον, διὰ τῶ ἀδυναμίᾳ τῆς
 φύσεως. Ταῦτα ἐκέλευσεν ὁ δεσπότης μας διὰ δύο αἰτίας. πρῶτον μὲν διὰ νὰ
 μὴ ὑπομείνῃ ὁ τόπος τῆ Λύξεντις (μὲ τὸ νὰ μὴ εἶναι ἐκεῖ τινὰς) ἀμ-
 νημόνυτος· ἢ δεύτερον διὰ νὰ μὴ ταλαιπωρᾶται πολλὰ ὁ ἡγιασμένος του με-
 τὰ κατῶ στυχωρείᾳ καὶ ἐξούῳ διαγωγῶ, νὰ ὑποδῶν φερίαιρα. Ἀνέβῃ γὰρ
 εἰς τῶ κορυφῶν τῆ ὄρους, καὶ ἡγωνίζετο ἐπιμελέμενος τῶ φαλμαγδίου καὶ ἀκο-
 λυθίου τε. Ἀλλ' ὁ ποιηρὸς καὶ μισόκαλος διάβολος μὴ ὑποφέρωντας νὰ βλέπη
 ποῖον φωςῆρα τῆς οἰκονομῆς λαμπρότατον, νὰ φωτίξῃ ὅλλω τῶ γῆν με τῶ
 συμβεβῶν καὶ πολιτείᾳ τε, με τὰς ὁποίας εὐγαλε πολλὰς ἄπο τῶ ἀπώλειαν,
 ἐσιωῶξε μίαν νύκτα ὅλας τὰς ὑπηρετάς αὐτῆ, περὶ τὰς ἄλλας δαίμονας, οἱ
 τινες ἐμεταμορφώθησαν εἰς ἀετὸς ἢ γύπας ἢ κόρακας. καὶ ὅταν ἐπροσπύχето
 ὁ Ὄσιος ἐφῶναζαν αὐτοὶ οἱ κατῆρατοι, διὰ νὰ συγχίζεν τῶ ἡσυχίᾳ τε, καὶ
 ἄδόντον ἀφῶν νὰ ἀποσῶχεται. ἀλλὰ ὅσον αὐτοὶ ἐξέχιζαν τὰς θύρας καὶ τοί-
 χας με τὰ ὀνυχία τες, καὶ μεγάλως ἐφῶναζαν, τόσον ἐκείνος ἐφαλλε δυνατώ-
 τερα καὶ φερισότερω ἄραν εἰς τὸ πείσμα τες, ὡς τε ὅτῃ τὰς ἐκαμνε, καὶ ἐφῶ-
 ζαν, μὴ δυνάμῃ νὰ λακτίξεν κούφα, καὶ νὰ γράφῃσι καὶ τὸ ῥήτον εἰς τῶ
 θάλασσαν. Ἀλλὰ ἄς ἀφήσωμῶν τὰ φερί τῆς ἀσκήσεως αὐτῆ καὶ διαγωγῆς ὑπὲρ
 ἀνθρώπων, καὶ ἄς εἰπέμῃ ὀλίγα τινὰ φερί τῆς χάριτος ὅτῃ εἶπε καὶ διακρί-
 σεως νὰ ἀποφαιτῶν τὰ μέλλοντα, ὅτι ζημίᾳ εἶναι τῶ φιλαρέτων ἀνδρῶν, ἐὰν
 σιωπήσωμῶν. Εἶχε καμπόσας μαθητὰς καὶ σιωεργάτας ὁ Ὄσιος. καὶ εἶνα και-
 ρὸν δὲν εἶχασιν ἄρτες ὀλότελα. ὅθεν ἐλυπῆντο πολλὰ καὶ ἐθλίβοντο μὴ ἰξῶ-
 ροντες πᾶς νὰ πορῶθῶσι· καὶ ἐγόγγυζον καὶ τῶ γέροντος, ὡς τε ποτὲ οἱ Ἰσ-
 ραηλῆται καὶ τῶ Μωϋσέως ἐκαταλαβῶσαν οἱ ἀχάριστοι. ὁ δὲ γέρον βλεπόν-
 τας τὰς νέας κλονεμῆς ἄπο τῶ πείναν, τὰς ἐσυμπόνεσε, καὶ λέγει πρὸς τὸν
 ὑποτακτικὸν αὐτῆ ὁ μακάριος. Κατέβα ἄπο τὸ ὄρος νὰ προῦπαυήσῃς τὸν ἀν-
 θρώπων, ὅτῃ μᾶς φέρνει ἄρτες νὰ φάγωμῃ πρὸς ἀπάρκειαν. Τότε ὁ ἀδελ-
 φὸς ἀσῶχισεν ἄπο τῶ χαρᾶν τῶ πολλῶν τε πείναν, καὶ κατελθὼν δρομαίος
 νῦρρον (ὃ τῶ θαύματος) εἶνα ἀνθρώπων, ὅτῃ ἐβῶσαζεν ἄρτες πολλὰς, τὸν
 ὁποῖον εἰς τὸ μοιᾶς ἦει ἀνήγαγε, καὶ πρὸς τὸν Ὄσιον εἰσήγαγε, καὶ τὰς ἄρτες
 ἐξήγαγε, καὶ πρὸς τὰς πεινῶντας ἐπήγαγε, καὶ τὰς ἐδῆμοίρασεν εἰς ὅλας ὁ γέ-
 ρων, λέγωντας. Λάβετε, φάγετε, καὶ τὸν δεσπότην δὶχαρισήσατε, ὅτῃ μᾶς
 ἐφεί τὰς ἀχαρίστας ὡς ἀνεξίκακος. Οἱ δὲ ἐφαγον, καὶ προσευκῶσῶσαν τὸν δι-
 δάσκαλον. Ἀλλὰ ἄς εἰπέμῃ καὶ δεύτερον ὅμοιον τῶ προτέρῃ θαύματος. Εἶνα
 καιρὸν δὲν εἶχε λάδι ἡ Ἐκκλησία ὀλότελα, ὅθεν ἀφῆκεν ὁ ἐκκλησιάρχης βε-
 ρυπωμῆρα καὶ ἄπλυτα τὰ κινδύλια. καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν ὁ Ὄσιος, διατὶ δὲν
 ἐπιμελεῖτο τῶ ὑπηρεσίᾳ τε, νὰ πλῶν τὰ ἀργεῖα ὡς ἐπαρῶν, ἐπειδὴ ἦτον
 ἢ ἡμέρα Σάββατον; Ἀπεκρίθη, ὅτι, ἐπειδὴ δὲν εἶχασι πᾶσῶς ἔλαιον, δὲν
 ἐκαμνε

ἔκαμνε χρεία νὰ πλυῖνοι τὰς κανδήλας εἰς μάτῳ κηΐ ἀκαίρα . Λέγει τον ὁ Ὅσιος . Ἐσὺ κάμε ἐπιμελῶς τὴν ὑπηρεσίαν σε , καὶ ὁ Κύριος μᾶς χαρίζει τὰ χρειάζομενα . Οὕτως εἶπε , καὶ βλέπωντας , πῶς δὲν ἔχασι προθυμίαν οἱ διακονῶντες νὰ κάμνῃ τὸ προσαιτούμενον , ἀνείδισε τὴν ὀκνησίαν καὶ ἀλογίαν τῶν , καὶ τὸ πρὸς τὸν Δεσπότην ἀνέλπισον* οἱ δὲ ἠτοίμασαν τὰς λαμπάδας , καὶ κηΐ ἔβρισαν πάντα ὡς ἔπαρτε , καὶ τότε εἶπον πρὸς αὐτόν . Ἰδὲ Πάτερ τὸ πῦρ , καὶ τὰ κανδήλια ἔτοιμα , ἀμὴν πε εἶναι τὸ ἔλαιον ; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο , λέγωντας* Ὁ Κύριος μᾶς θέλει πέμψῃ καὶ ἔλαιον ὡς πολυέλεος . καὶ με τὸν λόγον τὸ ἔργον ἐγένετο . καὶ ἦλθε τὴν ἄραν ἐκεῖνῳ εἰς ἀγνώριστος ἄνθρωπος (ὅπε ἄλλῳ φορῶν δὲν τον εἶδασι) με τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιὰ τε , νὰ τὰς εὐλογήσῃ ὁ Ἅγιος , καὶ ἠφῆραν εἷνα ζῶον φορτωμένον ἔλαιον . Εὐλογήσας ἔν αὐτὰς ὁ μακάριος , καὶ διδάξας αὐτὰς πρὸς ψυχικῶ ἀφέλειαν , εἰς εἰρήλῳ ἀπέλυσε . τὰς δὲ μαθητὰς ἐπαίδουσε , νὰ μὴ φροντίζῃν αὐτοὶ πλέον ἢ τὰ χρειάζομενα πράγματα , ἀλλὰ νὰ ἔχῃν εἰς τὸν Θεὸν τὰς ἐλπίδας τῶν .

Οὐ μόνον δὲ τῆς προφητείας τὸ χάρισμα εἶχεν ὁ Ὅσιος , ἀλλὰ καὶ τὰς ἀρρώστους ὅλας ἰάτροτε χάρετα , καὶ μάλιστα τὰς ὑδρωπικὰς , καὶ ὅσους εἶχασι σπλῆνα ἐσπλαγχνάτο , καὶ τὰς ἐσθέρησεν ταχίσα , καὶ ἀπλῶς ἐπέλεσε τόσα θαυμάσια , ὅπε εἶναι ἀδύνατον νὰ τὰ γράφω πληρέστατα . Καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ ὀλίγα , ὅπου εἶπαμεν , ἄς καταλάβῃ πᾶς σῶας καὶ τὸ ἐπίλοιπα . ἡμεῖς δὲ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὴν μακαρίαν αὐτὴ μετὰ τῶν , νὰ δώσωμεν καὶ τέλος τῆς διηγήσεως . Ἐπειδὴ δὲ τὴν γλῶσσαν ἦτον χρηνημῶς ὡς ἄνθρωπος , ἀνάγκη ἦτον νὰ ὑποδώσῃ τὸ σφειλόμενον , καὶ τὸ , Γῆ εἶ , καὶ εἰς γλῶσσαν ἀπελεύσῃ . Λοιπὸν ἀδελφῆσας ὀλίγας ἡμέρας , ἐνεθέμισεν ἰκανῶς τὰς μαθητὰς . καὶ τὰς ἐσέρεώσε με τὸ θεμέλιον τῆς πίστεως* ὅτι ἐπαύω εἰς τὰς ἀλλὰς τε ἀρεταῖς , εἶχε καὶ τὸν λόγον τῆς σοφίας δὲ τὴν χάριν τῆ Παναγίᾳ Πνεύματος . καὶ διδάξας αὐτὰς νὰ ἔχῃν τὴν ἀγάπῳ εἰς ἀλλήλους , καὶ μάλιστα τὴν ἐλεημοσύνην πρὸς ὑπόπτους καὶ πεινήτας , ἐκλείδῃ μέσα εἰς τὸ κελδίον τε , ἀσφαλίσας καὶ τὸ φερόμενον . οἱ δὲ μαθητὰι αὐτῶ , οἱ τινες ἦσαν τότε πολλοὶ συναγμένοι πρὸς τὸν ἄλλον αὐτῶ καὶ μίμητον , ἐδίδασκον βλέποντες τὸ ἀσκήθῃς τῶν πράγματος , ὅτι ἄλλῳ φορῶν δὲν τον ἔκαμε , νὰ ἀποκλεισθῇ τόσας ἡμέρας , ἀλλὰ ἔμμε μετ' αὐτῶ , διδάσκωντάς τας τὰ θεῖα προσάγματα . Τινὲς ἔν ἐδοκίμαζον νὰ ρῆξῃν τὰ σκεῦη , νὰ ἰδοῦσι τί ἔγινεν ὁ διδάσκαλος , καὶ οἱ ἐπίλοιποι δὲν τῶν ἀφῳων , μήπως καὶ ἐχόλαζον εἰς θεσπίων , ἢ προσδύχῳ , καὶ τὸν ἐμποδίσωσιν . Ὅταν ἔν ἐβράδυσεν ὁ καιρὸς περισσότερον , τὸν ἐκάλεν με μικρὰν φωνὴν τὰ τέκνα τε , λέγοντες . Διατὶ Πάτερ δὲν μᾶς δείχνεις τὸ παιδρόν σε πρόσωπον , νὰ μᾶς εἰπῆς καὶ τὸ σκεῦη τῶν μελίρριπτα λόγια ; δὲν ἰξόρεις ὅτι με τὴν ὠραϊότητα τῶν προσώπων σε , καὶ με τὸ κάλλος τῶν λόγων σε , καὶ τὸν Δαβὶδ , φεζωνόμεθα δυνάμιν , καὶ ἐμῶν δὲ δεδεμένοι εἰς τὴν πατερικῶν ἀγάπῳ σε φεζωπότερον , φεζῶν τὸν κερὸν εἰς τὸ δὲ δρόνον ; δὲν ἰξόρεις πῶς μῆσομεν ἐσκοτισμένοι , ὅταν δὲν βλέπωμεν ἐσῶνα τὸν ὀφθαλμόν μας τὸν φωτεινότερον ; ἀνοῖσον ἡμῖν τὴν θύραν τῶν ἐλέους σου* λάλησον εἰς τὰ ὦτά μας* σερῶσον εἰς τὴν πέτραν τῶν πόδας μας , καὶ κατῶθῳ τὸν τὰ διαβήματα τῶν ἡγαπημένων τέκνων σε . Αὐτὰ καὶ ἄλλα ὅμοια λέγοντες , ἔρραιναν ἄμετρα δάκρυα , ἀλλὰ ποσῶς φωνὴ ἐκ τῶ Πατρὸς δὲν ἠέετο* τῶ τῶ τῶ ἐσκανάλισε φεζωπότερον , καὶ ἐθρῳῳκον ἀπαρηγόρητα , φοβόμενοι , μὴ

πως κ' ἐτελοῦσεν. ὅθεν ἠαγακμάθησαν νὰ ἀνοίξεν τὸ πῶμα τοῦ ἁγίου, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸ σπήλαιον, εὔρον αὐτὸν (ὡς φεμπῆς ὀράσεως) γονατιστὸν κ' νεκρὸν ὡς προσδύχουλον. Ἐκάμε δὲ πεσάραιοντα δύο χρόνος εἰς ἐκεῖνο τὸ ἀνω σπήλαιον. Ἀφ' ἧ γῆν ἔκλαυσαν ἱκανῶς, ἠτοίμασαν τὰ ἐπιτάφια. καὶ τὴν ἔκταμιν τὸ μνήμα εἰς τὸν τόπον αὐτὸν, εἰς τὸν ὁποῖον τῆς θαυμαστῆς ἀγῶνας ἐτέλεσε, κ' ὡς φιλεργὸς τῷ Χριστῷ μέλισσα ἐσυνάχθη ὀπμιελῶς τὸ μέλι τῆς ἀσκήσεως. ἤλθασιν δὲ κ' ὀλίγοι Μοναχοὶ εἰς τὴν θωνίαν αὐτῆ ἀπὸ τῶν Φεμπῶν, διατὶ ἦτον χιόνι πολὺ πανταχῶ, κ' μάλιστ' εἰς τὰς κορυφὰς τῶν ὄρεων. ἐπειδὴ ἦτον ἡ φρωτὴ τῶν Φεμπῶν, κ' δι' αὐτὸ δὲν ἐσυνάχθησαν πολλοὶ εἰς τὴν αὐτοῦ ἐπιτάφιασιν. πλὴν ὅσοι δὲ ἐβῆσαν, ἐτέλεσαν ὅσα ἔπρεπον ἐπιμελῶς, κ' τὸν ἐπιτάφιασιν ἐντίμως καὶ δολαβῶς ὡς ἔπρεπον, εἰς δόξαν Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ Ἁγίου Πνεύματος, εἰς τῶν αἰῶνας. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι Σ'.

Τῶν Ἁγίων τῶν Χριστῶν Μαρτύρων

Φ Α Υ Σ Τ Α Σ , Ε Υ Ι Λ Α Σ Ι Ο Υ , Κ Α Ι Μ Α Ξ Ι Μ Ι Ν Ο Υ .

ΑΥΤῆ ἡ ἁγία Παρθένος τῆς Δεσπότης Χριστῶν καὶ Νύμφη ἀμόλυπτος ἦτον εἰς τὰς ἡμέρας Μαξιμιανῆ, ἡγουμένη καὶ ἀνατραφεῖσα δολαβῶς εἰς τὴν πόλιν τῆς Κυζίκου ἀπὸ γονεῖς δολαβῶν καὶ πλοσίων, οἱ ὁποῖοι ἀφ' ἧ ἀναπαύθησαν, κ' ὑπήγασαν αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἀπὸν Κύριον, ἔμεινον ἡ κόρη ὀρφανὴ ὅταν ἦτον χρόνων δεκαεταίῃ κ' ἡμερῶν ἐκείνῳ ἐπιμελεῖτο τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς εἰς νηστείας κ' προσδύχαι κ' εἰς τὴν μελέτην τῆς θείων γραφῶν χολάζουσα. διὰ τῆς ὁποίας τῆς ἀρετῆς ὑπῆγε πανταχῶ ἡ φήμη. ἐπειδὴ δὲ εἶναι βολετὸν καὶ κρυπτῆ ἡ πόλις ὅπῃ δεικνύεται ἐπαῖω εἰς τὸ ὄρος, κ' τὸν λόγον τῆς Δεσπότης μας. Ἀπέσας ἔν ὁ τύραννος Μαξιμιανὸς δὲ λόγουτος, ἐσεῖλεν δὲ θύς εἷς ἄρχοντα τὸν φρωτὸν τῶν παλατιῶν, ὀνόματι Εὐιλάσιον, νὰ γυροῖσιν εἰς ὅλην τὴν Κυζίκον, ἕως νὰ εὔρη τὴν Νύμφην τῆς Χριστῶν Φαῦσαν, πῶν ὁποῖαν νὰ καταπέσῃ νὰ θυσιάσῃ τὰ εἶδωλα. κ' εἰς ἀπειθήσῃ εἰς τῆτο, κ' πολμήσῃ νὰ ὀμολογήσῃ πῶν Χριστῶν, νὰ τὴν βυθίσῃ δὲ θύς εἰς τὴν θάλασσαν. Φθάρωντας ἔν ὁ Εὐιλάσιος εἰς τὴν Κυζίκον, ἐπρόσθεξε κ' ἤφεραν τὴν ἁγίαν εἰς τὸ κελθῆιον ὡς ἀλιθῆιον τινα κ' φονεῖα δεδεμμένη μετ' ἄλυσον. καὶ τὴν ἠαγακμάσεν ὁ ἄρχων νὰ θυσιάσῃ εἰς τῶν μιὰς δαίμονας. Ἡ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Ἐγὼ ποιῆτος θεῶν, ὅπῃ εἶναι κωφοί, τυφλοί, κ' ἀναίδητοι, δὲν καταδέχομαι νὰ ἤβῃ ὀμοῖα αὐτῶν ἀσωῆτος νὰ τῶν θυσιάσω πῶποτε. ὅτι ἐγὼ ἔχω Θεὸν ἀληθῆ Ἰησοῦν Χριστῶν εἰς τῶν ἑρανῶν, κ' δὲν ἡμπορῶ νὰ τὸν ἀπαρνηθῶ, ἔν καὶ μὴ ζῆμιωθῶ πλὴν ἀποκειμένη κληρονομίαν, ὅπῃ εἶναι ἐπηγγελμένη καὶ

ἡπίαι.

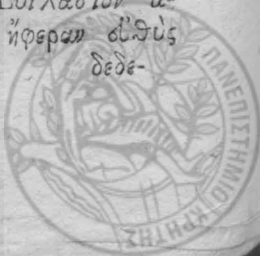
ἡτοιμασμένη τοῖς δέλοις αὐτῆ. Λέγει τῆς πάλιν ὁ Εὐιλάσιος. Προσκύνησον Φαῦσα τῆς Θεᾶς, ἡ δίδωσσε σκληρὸν καὶ πικρότατον θάνατον. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο, λέγουσα. Μὴ νομίσῃς πῶς εἶμαι καμμία κόρη ἀνόητος, νὰ πέσω εἰς τοιαύτην ἀσέβειαν, νὰ προσκυνῶσαι ὡς κτίστω τὰ κτίσματα. ὅτι ἐὰν καὶ μικρὴ εἰς τὴν ἡλικίαν φαίνομαι, ἀλλὰ μεγάλῳ ἔχω τὴν καρδίαν, καὶ τὸν λογισμόν πρὸς τὸν Δεσπότην μου Χριστὸν τέλειον. Τότε προσάσκει ὁ δικαστὴς νὰ ξυρίσεν τὴν κεφαλὴν τῆς, καὶ νὰ τὴν κρεμάσεν εἰς εἷνα ξύλον, νὰ τὴν ξεχίζουσιν. ἡ δὲ Ἄγία, ὅταν τὴν ἐβασαύισαν ὄρων πολλῶν, ἐσύνκασε πρὸς γραβὸν τὰ ὄμματα μὲν πίσεως, καὶ προσοιούχου πρὸς τὸν Κύριον, νὰ τῆς ἴδοσθαι τὴν ἔξελξιν βοήθειαν. καὶ εὐθέως ἦλθεν ἀπ' ἐκεῖ μία ἀσραπὴ τόσοσιν μεγάλη καὶ φοβερὴ, ὅτε πολλοὶ τελείως ἀπέθανον. ὁ δὲ Εὐιλάσιος περιπαῶς ἐφοβήθη, καὶ νομίζωντας πῶς ἦσαν ἔργα μαγείας, ἠρώτα τὴν ἁγίαν, πῶς ἔμαθε νὰ καμνῇ τοιαῦτα τερατογνήματα; Ἡ δὲ ἔλεγε. Μὴ κριματίζεσαι ὡς δικαστὰ νὰ νομίσῃς μαγείας τὰ ἔργα τῆς Θεᾶς δυνάμεως. ὅτι ἐμὴν ἡ ψυχὴ εἶναι ὅπως οἱ ὅλα ἐσπειρωμένη εἰς τὸν Δεσπότην μου, καὶ δεῦν θέλεις δυνῆθαι νὰ με χαλίσῃς ποσῶς δεῦν τὴν ἀγάπην τε, ἀν μὲ κάμης καὶ κολασήρια μύρια, τὰ ὅποια ποσῶς δεῦν αἰδανόμαι, πυρπολεμένη δεῦν τὸν Θεῖον ἔρωτα. καὶ διὰ νὰ ἐγνωρίσῃς με τὸ ὑπόδειγμα τὴν ἀλήθειαν, ἀδελφαλῶσαι πρὸς ἄξε νὰ κάμωσι μίαν εἰκόνα, νὰ ἔχῃ τὸν χαρακτῆρά μου. Τότε ἠνομήθη με πολλῶν ταχύτητα, ἐπρόσβαξεν ἡ Ἄγία τῆς στρατιώτας νὰ ξεχίζεν καὶ νὰ τιμωρῆν τὴν εἰκόνα τῆς. καὶ τότε λέγει πρὸς τὸν ἄρχοντα. Ζῆ Κύριος ὁ Θεός, καθὼς ἐγὼ δεῦν αἰδανόμαι, ἔτε ποσῶς χροικῶ τινὰ πόνον εἰς ὅσα κακὰ κάμνετε αὐτῆς τῆς εἰκόνης ὅπε ἔχει τὸν χαρακτῆρά μου καὶ ὁμοίωμα, ἔτω καὶ ἡ ψυχὴ μου ὁλοτελα δεῦν αἰδανέται τὰ κολασήρια ὅπε δίδετε τῆς σαρκός μου. ἀλλὰ ὅσω ὄραν με τιμωρᾶτε, σοχαζόμαι τὸν Δεσπότην μου Χριστὸν, ὁ ὁποῖος κερφίζει τῆς πόνης μου.

Τότε προσάσκει ὁ Ἄρχων νὰ τὴν κερφίσεν εἰς εἷνα γλωσσόκομον, ἦσαν σεντῆκι ξύλινον σενὸν ὡς κυβέλιον. καὶ νὰ τὴν κεριονίσεν μέσα εἰς αὐτὸ, δεῦν ἄνωθεν ἕως κάτω. καὶ ταῦτα κελύσσας, ὁ μὲν Ἄρχων ἠγέρθη δεῦν τὸν θρόνον καὶ ὑπῆλθον εἰς τὸν οἶκόν τε, δεῦν ἦτον βράδου. καὶ τὴν αὐτεῖον εἶχασιν ἡτοιμασμένων οἱ στρατιῶται τὸ γλωσσόκομον, καὶ κερφῶνοντες μέσα τὴν Ἄγίαν, τὴν ἐπειονίζαν δεῦν τὴν παρῆν ὄραν ἕως τὴν ἐναντίον, καὶ δεῦν ἐδυνήθησαν νὰ κόψωσι καὶ τὸ δέρμα τῆς κεφαλῆς τῆς. αὐτὴ δὲ ἐφαλλεν δεῦν μέσα τῶ γλωσσόκομῳ, καὶ ἐδόξαζε τὸν Κύριον. ἀλλάξαν ἔν ἔξῃ πριόνια, καὶ ὅλα ἐσυντερίβοντο, καὶ ἔμνον ἀχισα. ἐκράδηνσαν δὲ καὶ οἱ δῆμοι, καὶ ὡς κερφοὶ ἔγιναν. ἔπειτα ἐδοκίμασαν νὰ τὴν τελειώσεν καὶν δεῦν πυρός, νὰ λυτρωθῆν δεῦν λόγε τῆς, ἀλλὰ μῆτε τότε ποσῶς ἐδυνήθησαν νὰ τὴν καύσεν. ἐπειδὴ ἔχασσε τὸ πῦρ τὴν καυστικὴν τὴν ἐνέργειαν, καὶ τὴν ἐδρόσιζε μάλινα, ἔπος δεῦν τῶ παντοδυνάμῳ Θεῷ πρὸς κοσῶμῳν, τὸν ὁποῖον ἐπεκαλεῖτο ἡ μάρτυς ἔσωθεν με τὸ θάρρος, λέγουσα. Καὶν δεῦν πυρὸς ἔλθω, ἡ φλόξ ἐδεποσῶς κατακαύσει με. Ταῦτα μαθῶν δεῦν τῆς δημίας ὁ Εὐιλάσιος, ἐθαύμασε. καὶ προσκαλεσάμενος τὴν ἁγίαν εἰς τὴν οἰκίαν τε, εἶπεν αὐτῆ. Ὁ γυναι, ἐξέπληξάς με ποῖσα τοιαῦτα ἔργα ἀδελφῶν, ἐπειδὴ εἶμαι τώρα χρόαν ὀρθοῦνται, καὶ ποτέ μου δεῦν εἶδα ποσῶς ταυμάσια. λοιπὸν ὀρκίζωσαι καὶ τῶ Θεῷ σου, νὰ μὲ εἰπῆς τὴν ἀκρίβειαν τῆς

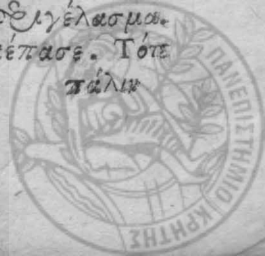
πίσεώς σε με πάσαν αλήθειαν. Λέγειτον ἡ μάρτυς. Καθάρισον τὸν νῦν σε, καὶ ἄκουε ἐπιμελῶς ὅσα σε θέλω διηγηθῆναι σήμερον, ἵνα νὰ καταλάβῃς τὰ θεῖα μυστήρια, νὰ πισύσῃς τῷ αλήθειαν, ἐὰν ποθῆς νὰ εὔρης τὸν ἀληθῆ Θεὸν Δίπλατον Εὐιλάσιε, νὰ κληρονομήσῃς ζωὴν αἰώνιον, καὶ βασιλείαν ἀτελεύτητον, ἐὰν βαπτισθῆς ἐσὺ καὶ ἔλθῃς ἢ συγγῆναι. Λέγει τῆς ὁ Ἄρχων. Λέγει μὲν παρρησίας τῷ αλήθειαν, καὶ ἐγὼ νὰ σε ἀκούσω νανεχῶς καὶ ἐπιμελέσασαι. Τότε ἡ μάρτυς τῆ Χριστῆ πεφωτισμένη ἀπὸ τῷ ἀγαθῷ σοφίαν ἐδημηγόρησε, λέγουσα. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀθάνατος καὶ αἰώνιος, τὰ ἔργα τε ἀληθινὰ, καὶ δίκαια ἢ κείσῃς τε. Ἔτος ὁ μόνος καὶ ἀληθῆς Θεὸς εἶναι ἕξισυπόστατος, Πατὴρ, Υἱὸς, καὶ Πνεῦμα ἅγιον· καὶ ποιήσας τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα αὐτῆ καὶ ὁμοίωσιν, τὸν ἔβαλεν εἰς τὸν ἀδάδεισον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸν εὐγάλεον ὁ ἄξιόβολος με ἀπάτην ἵνα τὸν φθόνον τε· καὶ ἐπειδὴ ἔμεινον ὅλον τὸ πῦρ τῆς ἀνθρωπότητος ἰσοκείμενον τῆ δαίμονος, ἐκαταδέχθη ὁ Υἱὸς τῆ Θεῆ, καὶ ἐσαρκώθη εἰς μίαν ἀγίαν Παρθένον καὶ ἔγενε με ἕξισυπόστατον ἀνθρώπος, καὶ ἐσαυρώθη θεληματικῶς, καὶ ὑπέμεινε πρὸς ὄραν θάνατον, ἵνα νὰ λυθῶσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τῷ αἰχμαλωσίαν τῆ δαίμονος. καὶ τότε ἀφ' ἑ τὸν εὐγάλεον ἀπὸ τὸν ἄδω, ἀνέστη τελευτημένος, καὶ τὸν ἐπέστη ἀνάστατον. καὶ ἀνελήφθη εἰς τῆς ἑρανῆς εἰς τὰς μί. ἡμέρας μὲν τῷ ἀνάστασιν, ἐμφοροδον τῷ μαθητῶν αὐτῆ, ἵνα νὰ τῆς δείξῃ πῶς μέλλει πάλιν νὰ ἔλθῃ με ἕξισυπόστατον ὁμοιον εἰς τὰ γῆθη καθήμενος, νὰ κείνη ὄλλω τῷ ἀνθρωπότητι, νὰ ἀποδώσῃ κατ' ὅρα καὶ τὰ ἔργα τε, ἵνα οἱ δίκαιοι ὅπῃ πολιτεύσῃ ἐνάρετα, καὶ κατακινήσῃ τῆς δαίμονος αὐτῆς ὅπου προσκυῶνται ὡς θεὸς ἀφρονέσασαι, καὶ κινήσῃ τὰ κακὰ ἔργα, νὰ φυλάξῃν παρθενίαν, καὶ ἐλεημοσύνην, καὶ τὰ ἄλλα σωτήρια προσάγματα, ὅπῃ μᾶς ἐπαγγεῖλε, νὰ ἀπολαύσῃν τότε εἰς τῷ δαίμονος παρεσίαν δόξαν καὶ ἄφροσύνην αἰώνιον, νὰ συμβασιλεύσῃν μετ' αὐτῆ εἰς τὸν ἀδάδεισον παντοῦ. ὅσοι δὲ πάλιν ἀπειθήσῃν, καὶ δὲ φυλάξῃν τὰς ἐντολάς τε, ἀλλὰ δεθῶσιν εἰς τὰς σαρκίνας πράξεις, νὰ κάμνῃν τὰ θελήματα τῆς ὡς τὰ ἄλογα ζῶα, νὰ κατακείδῃν ὅμῃ με τῆς δαίμονος, ὅπῃ προσκυῶνται, εἰς πῦρ ἀτελεύτητον, νὰ φλογίζωνται παντοῦ. ἵνα τῆτο καὶ ἡμεῖς, ὅπῃ ἐκαταξιώδημε νὰ γνωρίσωμεν τῷ ἄφατον τῆ Χριστῆ ἀγαθότητα, προδίδομεν τὰς σάρκας προθύμως καὶ χαίροντες εἰς τιμωρίας προσκαίρας καὶ μάστιγας, ἵνα νὰ λυθῶσῃμεν ἀπὸ τῷ ἀτελεύτητον κόλασιν, καὶ νὰ κληρονομήσωμεν εἰς τῆς ἑρανῆς βασιλείαν αἰώνιον. ὅτι ἀγαθὰ καὶ τώρα πρὸς ὄρας ἀποθαίνομεν, ἀλλὰ τότε τῷ ἡμέραν τῆς κείσεως ἀνασπόμεσθον ὅλοι νὰ ζῆμεν παντοῦ. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Εὐιλάσιος ἐγενώθησε τῆ Θεῆ τῷ μεγάλῳ καὶ ἀνίκητον δυνάμιν. καὶ κατανοεῖς τῷ καρδίαν ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιον, ὅπῃ ἐπέδωκεν εἰς τὸν Χριστὸν, καὶ ἀπέλυσε τῷ Μάρτυρα. τότε ἔδραμεν εἰς ἀπὸ τῆς δέλης τῆ Εὐιλασίε πρὸς τὸν βασιλέα, ἵνα νὰ φανῇ πρὸς εἰς αὐτὸν, καὶ λέγει τῆ. Ἰξόβρε κύριέ μου βασιλεῦ, ὅτι ἐπαρῶσεν ὁ Εὐιλάσιος τῷ ἀγάπῳ σε, καὶ μέλλει νὰ γῆ Χριστιανὸς ὁ ἀχάρισος· λοιπὸν παρῶσεν νὰ τὸν ἀρπάξῃς πρὶν τελευτῆν, καὶ χάσεις τον.

Ὁ γῆν Βασιλεὺς ἐθυμάθη ὑπέμεξα. καὶ προσκαλέσας τὸν Ἐπαρχον αὐτῆ, Μαξιμίονον ὀνομαζόμενον, ὅστις ἦτον σκληρὸς πολλὰ καὶ ἀπάθῃς, τὸν ἐσεῖλεν εἰς τῷ Κύριον, ἀπαγγεῖλας αὐτῷ νὰ παιδέσῃ τὸν Εὐιλάσιον ἀπλαγχνα. Φθάνωντας ἔν εἰς τῷ χώρῳ ὁ Ἐπαρχος, τῆτον ἵφραρον αἰδύς

δεδεμμένον εἰς τὸ κρηπίειον, ἢ λέγειτε. Εἶπέ μου κακὴ κεφαλὴ, πῶς ἐτόλμισες
 νὰ ἀφήσῃς τὰς μεγάλας θεάς, ἢ νὰ πισύσῃς εἰς τὸν Χριστὸν ἀνόητε; Λέγει
 τὸν ὁ Εὐιλάσιος. Ἐπ' ἀληθείας ἐὰν ἀπέσῃς ἢ σὺ τῷ Χριστῷ τὴν μάρτυρα Φαύ-
 σαν, θέλεις ἐγνωρίσει τὸν ζῶντα ἢ ἀληθῆ Θεὸν ὀγλήζορα, νὰ γῆρας μακά-
 ριος. Ὁ δὲ Ἐπαρχος ὀργισθεὶς εἰς ταῦτα, ἐπαρόσαζε νὰ τὸν κρεμάσῃ εἰς τὸ
 ξύλον, νὰ τὸν ἀπαθίζῃσι. ἢ καδῶς τὸν ἐδεραν ὄραν πολλῶ, ἐφώναζε πρὸς
 Κύριον λέγωντας. Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὅπῃ ἐβόθῃσας τῆς δέλης σε
 Φαύσας εἰς ὄλα τὰ θλιβερά ὅπῃ τῆς ἡλθασι, δεῖξαι ἢ εἰς ἐμὲ τὸν ταπει-
 νὸν τὰ θαυμάσιά σε. λύξωσαί με ἰδοὺ τὸν δεινὸν ἐτόπον ἢ ἀνόηταν. Ἐπαρ-
 χον, ὅτι ἐσθία ἐπόθῃσα Δέσποτα δεῖ τὰ πολλὰ σε καὶ μεγάλα θαυμάσια.
 Ταῦτα τῷ Εὐιλασίῳ προσδοχομῶς, ἐπαρόσαζε πάλιν ὁ Ἐπαρχος νὰ κατακαύ-
 σαι τὰς πλοῦράς τε μὲ λαμπάδας ἀσπλαγχνῶ. Τῆτε δὲ θουμῶς μὲ πολλῶ
 ταχύτητα, ἐπαρκαλάει τὴν ἁγίαν Φαύσαν ὁ μακάριος Εὐιλάσιος, νὰ κάμη
 προσδοχῶ δεῖ λόγους. ἢ δὲ ἁγία τὸν ἐσυμπόνεσε φεισῶς, ἢ ἦχετο δι
 αὐτὸν, ἔπο λέγεται. Κύριε ὁ Θεός μου, χάρισαί μου τὴν χάρισαι, ἢ δεῖξαι
 τὸν δελόν σε Εὐιλάσιον εἰς τὴν αὐτῶν τῶν προβάτων σε, ἢ σωμαθῆμισον
 αὐτὸν μὴ τῶ δικαίων σε, ὅτι ἀλογημῶς εἶσαι εἰς τὰς αἰῶνας, Ἀμὴν. Τότε
 προσάσσει ὁ Ἐπαρχος νὰ φέρει τὴν ἁγίαν εἰς τὸ κρηπίειον, καὶ λέγει τῆς
 Κακῆ κεφαλῆ, πῶς ἐτόλμισες νὰ ἀλλοξιώσῃς ἰδοὺ τὰς μεγάλας θεάς τὸν τί-
 μιον ἱερέα Εὐιλάσιον, νὰ τὸν προσφέρῃς εἰς τὸν Θεόν σε, ἀνάχωντον γύ-
 ραιον. Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐλπίζω εἰς τὴν ἀγαθότητα τῆς φιλανθρωπίας Θεῶ
 μου, ὅς τις ἐκάλεσεν αὐτὸν νὰ γῆ τένιον τῆς ἀληθείας, αὐτὸς νὰ καλέσῃ ἢ
 ἐσθία εἰς τὴν αὐτῶ προσκυῖσιν. Λέγει τῆς ὁ Ἐπαρχος. Μὴ νομίσης Φαυσι-
 να, πῶς εἶμαι ὡσαύ αὐτὸν ἀφρονέσας, νὰ ἀρνηθῶ τὴν θρησκείαν μου. Ταῦτα
 λέγων, ἐπαρόσαζε νὰ τὴν δέσειν, ἢ νὰ κερφῶσεν ἦλκε σιδηρῆς εἰς τὰς ἀσρα-
 γάλας τῆς. Τῆτε δὲ γεννημῶ ταχύτητα, ἔμεινεν ἀβλαβὴς ἢ ἁγία, ἢ δὲν αἰδῶ-
 γετο ποσῶς τὴν τιμωρίαν αὐτῶν ἢ παιδευσιν. Ἰδὼν ἔν ὁ Ἐπαρχος τοῖτον
 θαυμάσιον, ἠρώπησε τὴν τάξιν τῶ Σφατιωτῶ, ἐὰν ἤξευρε τινὰς ἰδοὺ ταύτας
 καμμίαν μηχανὴν δεινῶ, ἢ χαλεπωτέραν μέθοδον νὰ νικήσῃ τὴν Φαύσαν,
 ἢ νὰ τῶ δώσῃ μεγάλῶ ἀνταμειψιν δεῖ αὐτῶ τὴν δέλευσιν. Τότε ἰδοὺ κρι-
 δεῖς εἷας ἀπ' ἐκείνης ὀνόματι Κλαύδιος, εἶπον αὐτῶ. Ἐγὼ, Κύριέ μου, νὰ
 τὴν δάσω τῶ θηρίων, νὰ τὴν ξεχίσωσι. ἢ πέρωντῆς τὴν, τὴν ὀξεγύμνω-
 σε, ἢ ἀφῆκε κατ' αὐτῆς μίαν λέαιναν ἀχρωπῆτῶν πολλὰ ἢ ἀνήμερον, ἥτις ἐδ-
 ραμε πρὸς αὐτὴν μὲ ὀρμὴν ἀκατάχετον. ἢ ὅταν τῆς ἐπλησίασεν, ἀσῶχησε
 τὴν φυσικὴν ἀριότητα, ἢ προσπίπτασα εἰς τὰς πόδας τῆς Ἀχτίας, τὴν ἐπρο-
 σκυῖσεν. Ἀπέλυσαν ἔν ἢ ἄλλα θηρία οἱ τῶ θηρίων ἀπανθρωπότεροι. ἢ
 αὐτῶ ἐγένοντο ὑπὲρ τὰς ἀνθρώπων φιλανθρωπότερα, ἢ δὲν ἐτόλμισε κανεὶνα
 νὰ κακοποιήσῃ τὴν μάρτυρα, ἀλλὰ ἐπίπτον εἰς τὰς πόδας αὐτῆς, ἢ ἐμῶν
 ὡς ἀρνία κερῶτατα. Τῆτε πάλιν τὸ ὀξείσιον θαῦμα βλέπων ὁ Ἐπαρχος,
 ἐπαρόσαζε νὰ τὴν δέσειν ἰδοὺ τὰς πόδας, νὰ τὴν σύρῃν ἔπο γυμνῆν εἰς ὄλιω
 τὴν πόλιν νὰ τὴν πομπέωσιν. ἢ δὲ μακαρία καδῶς τὴν ἐτραβίζων, ἐβόη-
 σε πρὸς Κύριον λέγεται. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ βασιλεῦ παντοδυνάμει, σκέπασον
 τὸ πλάσμα σε, νὰ μὴ γῆραι εἰς τὰς ἐχθρῆς σε ἀχρωπῆ ἢ φεγγέλωμα.
 Τῆτε ἡλθεν δίδυς ἰδοὺ τὸν Οὐρανὸν μία νεφέλη, καὶ τὴν ἐσκέπασε. Τότε

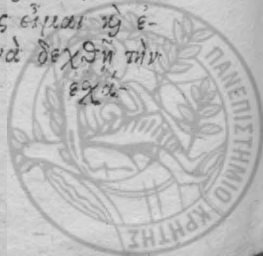
πάλιν

πάλιν ἄλλος ἄπὸ τῆς τῆς ἀμότρος τῆ Κλαυδίας, καὶ τῆς θειῶν θειομάδε-
 ρος, τῆς κλήσιν Εὐσέβιος, ἐξήπισεν ἄπὸ τὸν Ἐπαρχὸν θείλημα νὰ τῆς παι-
 δούσῃ αὐτὸς καθὼς ἴξασε. Πέρωντας ἔνεις τῆς ὀξοσίας αὐτῆ τῆς ἀγίας
 σ' ἐναγῆς καὶ ἀσεβέστατος Εὐσέβιος, ἐπρόσβαζεν ἕνα χαλκῆα, καὶ τῆ ἔκαμε καρ-
 φία σιδηρὰ ὀξύπαια· ἄπὸ τὰ ὅποια ἄλλα μὲν ἐκάρφωσεν εἰς τῆς κεφαλῆς τῆς
 καὶ εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἔφθασαν ἕως τὸν ἐμυαλόν, καὶ ἕτερα εἰς τὸ σῆθος καὶ
 πόδας καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῆς σώματος. ἡ δὲ ἀγία ὑπέμενε μεγαλοψύχως καὶ
 ταῦτα λέγεται· Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὀχραρισῶ σοι, ὅπως μὲ ἐδωκά-
 μωσες, καὶ ἠξίωσες, νὰ ὑπομείνω τοιαῦτα πάθη ὡς τὸ ὄνομά σε. ὀδομαι δὲ
 καὶ ἱκετεύω τῆς Βασιλείαν σε, νὰ μὲ ἀξιώσης νὰ φθάσω εἰς τὸ γάδιον τῆς
 δίδου ληθῆς σε. ἔτι δὲ ὡδρακαλῶ τῆς ἀγαθότητά σε, νὰ φωτίσης τὸν Ἐ-
 παρχὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τῆς δισέβειαν, καὶ νὰ ἐγνωρίσῃ ἅπαντες, ὅτι ἐσὺ εἶ-
 σαι μόνος Θεὸς ἀληθῆς καὶ παναγῆτος, καὶ σοὶ ἀρέτει δόξα εἰς τῆς αἰῶ-
 νας, Ἀμήν. Ταῦτα μὲν ἤνεχε ἡ ἀγία. ὁ δὲ ἐλεήμων Θεὸς βλέπωντας τῆς
 ἀγαθῆς τῆς προαίρεσιν, πᾶς ἐδέετο δι' ἐκείνης ὅπως τῆς ἔδλιβον, (καὶ τὸ
 θεῖον αὐτῆ καὶ σωπῆρον πρόσαγμα) ἐπήκεσε τῆς δεήσεως αὐτῆς καὶ ὅπως ὀδοσεν
 εἰς αὐτὸν ὁ Ἐπαρχος, καὶ ἔγινεν ὁ πῶρῶν λύκος, ἀρνίον ἄκαπον, καθὼς ἐδὴ
 ὡδρακαλῶ σαφέστερον φαίνεται. Ὅταν εἶδον ὁ δυσσεβῆς Εὐσέβιος, ὅτι δὲ ἐ-
 δωκῆν νὰ νικήσῃ μίαν ἀπαλῆν κόρην μὲ τοιαῦτην φρενῆ καὶ φοβεράν βί-
 στανον, ἠφερσεν ἕνα μέγανον πηγάν, καὶ τὸ ἐγέμισε πῆσων, ἀπύρι, ἠγαν τιά-
 φη, καὶ ἀρτζίνην, καὶ βάθει μέσα τῆς ἀγίας ὁμῆ μὲ τὸν Εὐιλῆσιον, ἄπτοντας
 ὡδρακαλῶ πυρᾶν μέγαν καὶ ἄπτονον. οἱ δὲ ἀγιοὶ μάρτυρες ἰσάμνηροι εἰς τὸ πη-
 γανῆ ἔχαιρον φάλλοντες, ὡς ἄλλοι παῖδες, καὶ δὴν ἠδαύοντο ποσῶς τῆς πυρὸς
 τῆς σφοδρότητα. Τότε δὴ τότε βλέπωντας ὁ Ἐπαρχος Μαξιμῆνος τοῖστον θαι-
 μάσιον, ἐκατανύχθη ἡ καρδιά τῆς ἄπὸ θείων νεῦσιν καὶ βέλπισιν, καὶ πισθῆσας
 εἰς τὸν Χριστὸν, ἔδραμε πρὸς τῆς ἀγίας, τοιαῦτα δὴχόμνηρος. Ὁ Θεὸς ὁ αἰῶ-
 νιος ὁ οἰκτιρῶν καὶ πολυέλεος, πρόσδεξαι καὶ ἐμὲ τὸν ἀμαρτωλὸν καὶ ἀνάξιον,
 καὶ συναρτίδησον μὲ μὲ τῆς δύο ἐπέτας οἰκέτας σε, νὰ ἄποπληρώσω τὸν ἀγι-
 σμὸν τῆς ἀγίας Τειάδος καὶ ἐγὼ ὁ ὀυτελῆς καὶ ἐλάχιτος. Ναὶ Κύριε ὁ Θεὸς
 τῆς Δυναμῆων. δεῖξόν σε τὸ ἀμνησίκαπον καὶ φιλανθρώπων καὶ εἰς ἐμὲ τὸν ἀχ-
 ρεῖον δὴλόν σε. κάμε ἔλεος εἰς τῆς λόγῃ με καὶ τῆς οἰκτιρῶν σε, καὶ νὰ ὀδοξασθῆ
 εἰς ἐμὲ ἄπὸ ὀδης τὸ ὄνομά σε τὸ ἀγιον. Ταῦτα εἰπὼν μὲ πῆσεως καὶ πολλῆς
 κατανύξεως ὁ μακάριος καὶ καλότυχος Ἐπαρχος, τῆς ἀνὸχθησαν δὴθῆς οἱ οὐ-
 ρανοὶ, καὶ βλέπει τὸν Υἱὸν τῆς Θεῆς, καὶ πᾶσας τῆς Στρατιάς τῆς Ἀγγέλων.
 καὶ τῆς δικαίης, ὡς τὸν ἠλιον λάμποντας. Ταῦτα ἰδὼν ὁ Μαξιμῆνος, ἀνεβόησε
 πρὸς τὸν Θεόν, λέγωντας· Δέσποτα Κύριε πρόσδεξαι καὶ ἐμὲ τὸν κατακεκρι-
 μῆνον, ὡς τὸν Δησιῶν, καὶ μὲν ἐνθυμηθῆς τῆς ὡδρανομίας μου πολυδύσασλαγ-
 χη. Ταῦτα εἰπὼν μὲ δακρύων, ἔκαμε τὸν σταυρὸν του, καὶ ἐγδωῆται τὰ
 ροῦχά τῆς, καὶ τότε πάλιν ἐσφράγισε τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν εἰς ὀλον τῆς τὸ κορ-
 μὶ, λέγωντας·

Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Πατρὸς, καὶ τῆς Υἱῆς, καὶ τῆς Ἀγίας Πνεύματος. καὶ ἔπος ἐπῆ-
 δησεν εἰς τὸ πηγάν μέσα πρὸς τῆς ἀγίας, λέγωντας· Μετ' ἐσᾶς εἶμαι καὶ ἐ-
 γὼ, ἀγιοὶ τῆς Θεῆς, καὶ κάμετε πρὸς αὐτὸν καὶ λόγῃ με δέσπον, νὰ δεχθῆ τὴν

εἰχά

ἐχάτην με ταύτην ἐπιτροφῆν ἢ μετανοίαν. Τότε ἡ μακαρία Φαῦσα ἠγαλλιάσατο ἢ νύφρανθη, πῶς πῆς ἐπήκουσεν ὁ Κύριος, ἢ ἐπίσχευεν ὁ Ἐπαρχος. ἢ ἀχαρισῶσα αὐτῷ ἐξ ὅλης καρδίας, ἔλεγε. Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅπερ δὲν θέλεις τῷ ἀμαρτωλῷ τὸν θάνατον. ἰδὲ πῶς εἶμαι ἀνάμεικτον ἐπέπων τῷ δῶν δέλων σε, ὡς ἀδαλῆς ἢ πολυκαρπὸς ἀμπελος. Ταῦτα εἰπέσα, ἦλθε φανὴ ἀπὸ τῶν Οὐρανῶν, λέγεςσα. Ἐλθετε πρὸς με ὅλοι οἱ πεφορτισμένοι καὶ κοπιασμένοι, γὰρ σὰς ἀναπαύσω εἰς τὴν ἐρασίαν βασιλείαν μου. ταῦτα ἀπέσταντες ἢ χαρὰς πολλῆς πληθεύοντες οἱ Ἅγιοι, καὶ δοξάζοντες τὸν Κύριον, παρέδωκαν αὐτῷ ἐν εἰρήνῃ τὰς μακαρίας ψυχὰς οἱ τεισμακαριοὶ τῇ ἔκτῃ τῷ Φεβρουαρίου Μηνός. τῷ ὁποίῳ ταῖς κερσεβείαις Χριστὸς ὁ Θεὸς ἀξίωσεν ἢ ἡμᾶς πῆς ἐρασίης βασιλείας σε. Ὅτι ἐλόγητος εἶ σωὲν τῷ ἀρχῶν σε Πατὴρ, ἢ τῷ Παναγίῳ ἢ ἀγαθῷ ἢ ζωοποιῷ σε Πνεύματι, πάντοτε, τῷ, ἢ ἀεὶ, ἢ εἰς τὰς αἰῶνας τῷ αἰῶνον. Ἀμήν.

Τ Η , Α Υ Τ Η , Η Μ Ε Ρ Α ,

Τῷ Οσίῳ Πατρὸς Ἡμῶν

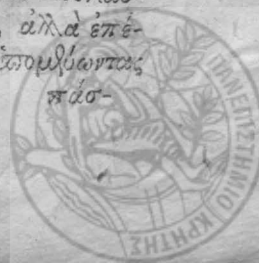
Ι Α Κ Ω Β Ο Υ ,

Ἡ γυν ἄλλε τινὸς θαυμασίῳ ἀσκητῇ ὁμωνύμῳ τῷ ἀνωθεν .

Ανάμεικτα εἰς τῷ ἄλλῃς βίῃς τῷ Οσίῳ, ὅπερ ἐγραφεῖν εἰς τὸ Λαυσαικὸν ὁ σοφὸς Θεοδώριτος, εἶναι ἢ ἐπέτος ὁ θαυμασίος Γακάβη τῷ τεισμακαρῶ, με τὸν ὁποῖον πολλὰκις ἐσωτύχη, καθὼς ἐδῶ κάτω φαίνεται, καὶ εἶδε μέρος ἀπὸ τῷ ἐξαισίου κατορθώματα. ὅθεν ὡς αὐτόπτης αὐτῷ γενόμενος, ἀρτίκει ἡμῖν γεγραμμὴν τῷ πολιτείαν αὐτῷ με τῷ συνήθῃ βραχυλογίαν, ἔτω λέγωντας.

Ἐπειδὴ ἐγράφηκεν τῷ περασμένων Οσίῳ ἢ ἀθλητῷ τὰς ἀρετὰς, τὰς ὑπὲρ φύσιν ἀγῶνας, ἢ θαυμάσια κατορθώματα, ἄς εἰπέμην τώρα δι' ἐκείνης ἐπέ ζῆσιν ἀπόμῃ, ἢ φιλονεκῶν γὰρ νικήσῃ τὰς ἀπολαβόντας, ἢ γὰρ μινδῶν τὰς ἀσωμάτους ἐν σώματι διεσκομήτοι. ἢ ἐξόχως ὁ μέγας ἢ περιβόητος Γακάβη, τὸν ὁποῖον εἶδασιν ἢ ἄλλοι πολλοὶ με τῷ λόγῳ με. καὶ ἄς μαρτυρήσῃ εἰς ὅλας, ὅτι δὲν γράφω πῶς ἰσχυρότερον ἀπὸ τῷ ἀλήθειαν. μάλιστα ἢ ὀλιγότερον, ὅτι οἱ ἐνάρετοι τῷ Θεῷ κρύπτει τὰς ἀρετὰς αὐτῷ ὅσον διώκονται, ἢ γὰρ φύγεν τὸν ἀνδράπινον ἔπαινον. Οὕτως ὁ καρτερόφυχος ἐπέζηλώσε, ἢ τὰς παλαιὰς εἰς τῷ σκληραγωγίαν καὶ ἀσκησιν. ὅτι πᾶσαν ἀνάπαυσιν σώματος ὀλοφύχως ἐμίσησε, μὴ θέλωντας γὰρ ἔχει ποσῶς ἐδῶ ἀπόσκαυρα καμίαν ἀπὸ λουσίαν. δὲν εἶχε σκέπῃ τινά, ἢ οἰκίαν, ἢ καλύβιον, ἢ ἀσπῆλαιον, ἀλλὰ ἐπέρασε τῷ ζωῷ τῷ ὅλλῳ ἀσεγος, ἔχωντας τὸν ἐρατὸν ὄροφον, ἢ ὑπομνήσαντας

πᾶσ-

πάσας τὰς ἐναντίας προσβολὰς τῆ ἀέρος, ὑπὸ τῆ ἡλίου καταφλεγόμενος, καὶ ὑπὸ τὰς χιόνας ἢ ὄμβρους ταλαιπωρούμενος. τὰ ὅποια ὅλα κατερεκλῶς ὑπέμεινον ὡσπερ νὰ ἠγωνίζετο μὲ σῶμα ἀλκότερον. ἢ ἐφιλονεῖα νὰ νικήσῃ μὲ τὴν προθυμίαν τῆ φύσιν τῆ σώματος. Καὶ πρῶτον μὲν εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναχωρήσεως ἐκλείδῃ εἰς εἷα πῆτι μικρότατον, ἐλόφθερώσας τὴν ψυχὴν ὑπὸ τὰς ἐξωθούσας ἢ σύγχυσας, ἢ προσηλώσας τὸν νῦν εἰς τὴν ἐνθύμησιν τῆ Θεῶ, ἐμελέτα κατ' ἄραν τὸν νόμον αὐτῆ. ἢ ὅταν ἔκαμψ ὀλίγον καιρὸν ἔτος ἐγκλειστος ἢ ἐσωμῆθισε τὴν σκληραγωγίαν ἢ κακοπάθειαν, ἐτόλμισε νὰ ὀπχειοῖτῃ ἢ ἀγῶνα μεγαλύτερον, Ἀναβαίνωντας ἔν εἰς τὸ ὄρος τῆτο, ὅπῃ εἶναι μακρὰν ὑπὸ τὴν πόλιν ἡμῶν τελακοντα εἴδη, ὑπὸ ἄσημον ὅπῃ ἦτον ἢ ἀκαρπον πρότερον, τὸ ἔκαμψ ὀπίσημον καὶ σεβάσμιον. ἢ τὸ πῶν δύλογίαν ἐδέχθη ὑπὸ τὸν Θεὸν ἐκείνο τὸ ὄρος μὲ τὴν παρσίαν τῆ ὀσίε, ὅπῃ πέρην ὅσοι ἔλθον ἐκεῖ μέρος ὑπὸ τὸ χῶμά τε πρὸς ἀφέλειαν ψυχῆς τε ἢ σώματος. εἰς αὐτὸ τὸ ὄρος ἠγωνίζετο ὑπὲρ ἀνδραπον ὁ θαυμάσιος, μὲν ἔχωντας, κατῶς εἶπα, κελλίον κτισμῶν, ἢ σκυλιῶ, ἢ καλύβην, ἢ θειγγίον, ἢ ἄλλο πᾶσαι μικρὸν σκέπασμα. ἀλλὰ καὶ προσδύχοιμος, ἢ καθήμιμος, ἀπαταυόμενος ἢ σεκόμιμος, ὑγιῆς τε ἢ ἄρρωστος, δύνεικετο ἄσπερος πᾶντοτε. ὅθεν ὑπὸ τὴν πολλὴν κακοπάθειαν βαρῆς ἀδύνησε ἢ ἐκείτετο δεινῶς ὀδυρόμενος, τῆτο μαθῶν, ὑπῆγα ἢ ἐγὼ νὰ τὸν εἰδῶ ὡς φίλος ἢ γνώσιμος, εἶναι τῶρα χιόνας ἰδῶ. ἦτον δὲ ὁ καιρὸς τῆ θέρους, καὶ ἐφλόγιζε δυνατὰ ὁ ἥλιος, ὅτι ἀέρας δὲν ἐφύσα ὀλότεια, ἢ ἀσθενεία τε ἦτον ὑπὸ χολῆς πᾶσαι δόμα. Βλέπωντας ἔν ἐγὼ τὴν πολλὴν τε ὀδυρῶν ἢ καρτερίαν ἐθαύμασα, ὅθεν δὲν ἔσεργε καὶν τότε ὅπῃ ἦτον πρῶτον ἄρρωστος νὰ τῆ κάμαρην μικρὰν καλύβην. ἀμὴ τὸν ἐβασταίεζον ἢ θέρμη τῆς ἀδύνησε, ἔξωθεν πάλιν ἢ ἀμετρος καύσις τῆ ἡλίου τὸν ἐκαταφλεγῶ. ἦσαν δὲ συναρμῶν ἀναεῖθμητι ἀνδραποι, ὅθεν νὰ ἀρπάσεν τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον. Ὅταν ἔν εἶδα πῶς ἐβάρυνε χειρότερα, ἐσοφίθηκα μίαν μέθοδον νὰ τῆ δώσω ὀλίγην ἀνεσιν, ἢ λέγω τε. Εἶχα πόθον νὰ προσμείνω ἐδῶ ὅθεν σιωδίαν σε, ἀμὴ δὲν ὑποφέρω τὴν καύσιν τῆ ἡλίου, ὅθεν ποτεῖ τὸ κεφάλι μου. καὶ ἀν ὀείξης νὰ κάμω μικρὰν καλύβην νὰ σκέπωμαι. Τότε προσάσσε ἢ ἐμπηξεν εἰς τὴν γλῶσσαν καλὰμια, ἢ ἔβαλαν ἐπάνω σανίδα. ἢ τότε μὲ εἶπε νὰ ὑπάγω ὑποκάτω ταύτης τῆς σκιάς νὰ μὴ με καίγῃ ὁ ἥλιος, ἐγὼ δὲ εἶπον αὐτῶ. Ἐντρέπομαι νὰ ἔχω ἀνεσιν ἐγὼ ὅπῃ εἶμαι ὑγιῆς ἢ γεώτερος, ἢ σὺ ὅπῃ εἶσαι ἀδύνης ἢ γέρωντας νὰ κείτῃαι εἰς τὸν ἥλιον. λοιπὸν ἐν ἀγαπῆς τὴν σιωδίαν σε, ἐλθε νὰ ἡμεδεν ὁμῶς εἰς τὸν ἴσκιον. Τότε ἐσυγκατέβη, ἢ ἦλθεν εἰς τὸ σκέπασμα, ἢ μὲ ἄραν πολλὴν ἀφ' ἑ ἐσωμῆτῃα ὅθεν ὀλίγη, ἔβαλα τὸ χέρι μου εἰς τὴν ράχην τε, ἢ βλέπω πῶς ἐφόρει κατὰσάρκα βαρῆτα σίδηρα. καὶ ἄλλω μὲν ἄλυσον ἐφόρει εἰς τὴν μέσῳ ὡς ζώϊον, ἐμπροσθεν δὲ ἢ ὀπίθεν ἐφόρει ἄλλαις δύο σαυρειδῶς διεζωσμέτος, καὶ ἄλλαις εἰς τὰς χεῖρας ἢ ἑσάχιλον, τὰς ὁποίας τὴν ἐπαρεκάλεσα νὰ διγάγη, ὅπῃ λέγωντας· φθαίεσε τῶρα ἢ θέρμη τῆς ἀρρώστιας Πάτερ μου, ὅπῃ ἔχεις ἔσσε εἰς τὰ ἐντόδια, ἢ μὴ βασανίξης τὸ σῶμά σε ἔξωθεν. ἢ ὅταν περάσῃ ἢ ἀδύνη, τότε πάλιν κάμε ὡς βέλεσαι. Ἐσεργεν ἔν ἢ εἰς τῆτο ὁ παῖσοφος, ὅθεν νὰ μὴ φανῇ παρήκοος. ἢ τότε μὲν εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐθεραπέδθη. ὅθεν ὅθεν δὲ πάλιν ἔπεσον εἰς χαλεπωτέραν ἀδύνην. ἢ ἐσωμάχθησαν ἢ μόνον

ἐγὼ δὲ ὅταν ἐπέρασαν δεκαπέντε ἡμέραις, ἐσσοχορήθηκα ὑπὸ τῷ δίψῳ,
 καὶ ἠρώτησα τὸν ἀδελφόν, πῶς δὲν ἔφερον ὕδωρ; ὅστις μὲ εἶπε, πῶς ἐγὼ ἔ-
 βραχα εἰς τὸ μεσόστρατον, καὶ ἔπερανα τῷ σάμνον ὑπὸ τὸν ἀμόντη. Ἐγὼ δὲ
 τὸν ἐφορᾶσαζα νὰ μὴ με τὸ δίδῃ ἕως νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὸν τόπον τε. καὶ ἔτις
 ὅταν εἶδε καὶ ταύτῳ τε τῷ ὑπεβελῶ ματαίῳ ὁ μάταιος, ἐδοκίμασε πάλιν
 ἄλλῳ, καὶ μὲ ἐφοβέρισεν, ἔτι λέγωντας. Ἐγὼ νὰ σὲ δάσω πόσω δυσω-
 δίαν, ὅπως νὰ μὴ δύναται ὑπὸ τὸν βρώμον νὰ σὲ σημάσῃ κενός ἀνδρω-
 πος. καὶ ἐγὼ τῷ ἀπεκρίθηκα, πῶς μὲ ἔκαμινον διεργεσίῳ εἰς τὸ ἀνείκα-
 σον, νὰ φαντάζωμαι τὸ θεῖον κάλλος καλλίτερα, ὅταν δὲν με ἐσήμωσεν ἀν-
 δρωπός. Καὶ μετ' ἡμέρας τινὰς βλέπω δύο γυναῖκας, ὅπως ἤρχοντο πρὸς με
 ἀσπαδάσσαι. καὶ πρῶτον μὲν ἐσπανδαλίθηκα, καὶ ἔρρηξα κατ' αὐτῶν λίθους νὰ
 ἐπισπρέψωσιν· ἔπειτα ἐνθυμηθεὶς τῷ πονηρίῳ αὐτῶν, ἔκαμα προσδελῶν, καὶ
 ἐχάθησαν τὰ γυναικα. Μετὰ ταῦτα πάλιν ὅταν ἐφοροσῆχμεν μίαν νύκτα,
 βλέπω εἷνα ἄμαξι, καὶ ἐφώναξεν ὁ ἄμαξάρης, καὶ τὰ ἄλογα ἐχλυμήβριζαν, καὶ
 σύγχυσις πολλῶν ἀνθρώπων ἠκούετο. καὶ ὅταν με ἐπλησίασαν, ἠρώτησα τὸν
 προσωτέρον, λέγωντας. Τίς εἶσαι, καὶ τί γυροῦεις τοῖστων καιρὸν ταλαιπώρη;
 ἕως πότε νὰ καταφρονᾷς τῷ θεῷ μακροθυμίῳ ἀναίχωντε; Ταῦτα εἰπὼν,
 ἔκαμα τῷ προσδελῶ μὲ, καὶ παροδύς ὅλη ἐπέειν ἡ φαντασία ἔγινεν ἄφαν-
 τος. Καὶ πάλιν ἄλλῳ φοραὶ ἐγένη νέος εὐμορφος ξανθόμαλος καὶ σολισμῆος·
 καὶ γελῶντας μὲ ἐπολάουε, καὶ ἐχάδουε μὲ ἐρωτος βλέμματα καὶ πορνικὰ χή-
 ματα, καὶ ἠδοῦν ἀνείκασον ἀναβλύζοντας. ἐγὼ δὲ θυμηθεὶς τὸν ἐδίωξα
 προσάσωντάς τον ὑπὸ προσώπῳ Κυεῖς νὰ ἴδῃ ἄφαντος, νὰ μὴ πειράξῃ τὴς
 δάλας τε. καὶ ἔτις ἔφυγε, μὴ ὑποφέρωντας νὰ ἀπέσῃ τὸ θεῖον ὄνομα. Εἶναι
 καὶ ἄλλα ὅμοια μηχανήματα, ὅπως τῷ ἔκαμαν οἱ δαίμονες, ἀμὴ ἀφίνωτα δὲ
 βραχύτητα, καὶ δὲ νὰ γράψω μίαν μεγάλῳ βοήθειαν, ὅπως μὲ ἔδωκεν ὁ
 Θεὸς δὲ προσδελῆς τότε τῷ Οσίῳ δάλας· ὅτι ἀμαρτίαν ἔχα, καὶ μὴν ἀ-
 χάριστος, ἐὰν σιωπήσω τῷ ἄργεσίῳ, ὅπως μὲ ἔκαμν. ἐδῶ εἰς τὴν Ἐπαρ-
 χίαν μὲ τῆς πόλεως Κύρρης ἔπειρον ὁ βδελυρὸς Μαρκίαν πολλὰς ἀκαθάρ-
 τας ἀσεβείας τε, τὰς ὁποίας ἐκοπίασα νὰ ἀνασάσω ὅσον ἐδύωκεν, ὡς Ἀρ-
 χιερός τῆς πόλεως, δὲ νὰ μὴ πληθύνῃ ἡ μιὰρὰ ταῦτα αἵρεσις. Τινὲς δὲ
 ὅπως ἦσαν βεβουδισμῆοι εἰς ταῦτα τῷ αἵρεσιν, μὲ ἔκαμαν μαντείας καὶ γοη-
 τείας, καὶ μὲ ἐπολεμῆσαν μὲ δαιμονικὰ μηχανήματα· καὶ μίαν νύκτα ἠκούσα
 φωνῆν, καὶ μὲ ἔλεγε ταῦτα μὲ Συρικῶν λαλίῳ ὁ δὲ βόλος. Τί πολεμᾷς μὲ
 τὸν Μαρκίαν Θεοδώρητε, ὅπως κενός κενὸν δὲν σε ἔκαμε; κατέπαυσον τὴν
 ἔχθραν, καὶ λύσον τὸν πόλεμον, ἢ κάμνωσε νὰ μετανοᾷ ἀναφέλωτα ὑσερ·
 ἐγὼ ὑπὸ πολλῷ καιρὸν σὲ εἶχα ὀλωδρόμῆον, ἐὰν δὲν εἶχες βοηθὸν τὸν
 Γακάβον. Ταῦτα ἀκούσας, ἠρώτησα εἷνα μὲ γνώριμον ὅπως ἐκοιμᾶτο πλησίον
 μὲ, ἐὰν καὶ αὐτὸς τὰ ἠκούσε· καὶ λέγωντας· Ναὶ, ἐσुकάθημν, καὶ κοιτάζοντες
 εἰς κάδε τόπον, τινὰ δὲν εἶδομν. ἔδεν τότε ἐπατάλαβα τῷ εἵνοῳ, ἵτι
 δὲ ἐφόρεν εἰς τῷ κεφαλῶ μὲ τῷ μεγάλῳ τότε Γακάβῳ τὸ παλαιὸν κενέ-
 λιον, μὲ ἔγινε δυνατώτερον ἀδάμαντος, καὶ πάσης περικεφαλαίας ἰχυρότερον,
 δὲ τὸ ὁποῖον μὲ ἐφοβῆντο οἱ δαίμονες· καὶ τὸ πρῶτὸ ἐμύνησα τῷ Οσίῳ, νὰ
 κάμνῃ δὲ λόγῳ μὲ πρὸς τὸν δεσπότην πᾶσαλθισιν, νὰ μὴ με βλάψῃ τὰ τῷ
 πορνῶ μηχανήματα. ὁ δὲ ἀπεκρίθη λέγωντας· Μὴ φοβᾶσαι φίλε μὲ, ὅτι

ἄλλας

ὄλαις ἐκείναις ἢ τέχναις, ὡς ἀράχην διέλυσαν, καθὼς ὁ Δεασόπις ταύτην τὴν νύκτα με ἐφανέρωσεν. ὅτι ὅταν ἀρχισα τὴν ὑμνωδίαν, εἶδα καὶ διγῆκον ἀπ' ἐκείνα τὰ χωρία ὅπερ κατοικῆν οἱ αἰρετικοὶ, εὖας ὄφιν φοβερωτάτος διὰ τὴν δύσιν πρὸς τὴν ἀνατολὴν ἔρχωντας· τότε κάμνωντας ἐγὼ προσελθὼν, εἶδα τὸν ὄφιν καὶ ἐτέλιξε τὴν κεφαλὴν με τὴν ἔραντε, καὶ ἐχρίθη εἰς δύο τμήματα, καὶ ἔπος ὡσεὶ καπνὸς διέλυσε. Ταῦτα μὴ ἐπροεῖδεν ὁ Ὄσιος, ἡμεῖς δὲ καὶ τὴν ἐμβασιν καὶ τὴν παρόρησιν ἐγνωρίσαμεν ἀληθινάσων. καὶ οὐ μόνον ἡμᾶς οἱ ἐχθροὶ δοὺ ἔβλαψαν, ἦγεν οἱ ὁμόφρονες τῷ Μαρτίανος, ὅπερ ἦσαν εἰς τὰ ἀώθων χωρία, καὶ εἶχασιν ἔτοιμα τὰ ξίφη νὰ μᾶς φορέουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίσιν ὀπίσσεψαν, συωργήσης τῆς θείας χάριτος.

Ὅταν ἐν ἐγνώρισα ταύτην τὴν θεῖαν βοήθειαν, ὑπήγα νὰ διχαρισήσω τὸν Ὄσιον εἰς τοιαύτην μεγίστην ἐργεσίαν, ὅπερ ἡ προσελχίτη με ἐπροξένησε. καὶ ἀπ' ἐ ἐσωτύχαμην ἄρην πολλῶν, ὅταν ἐπῆρα συγχώρησιν νὰ μισθώσω, τὸν ἐπαρεκάλεσα πάλιν νὰ δέεται τῷ Θεῷ διὰ λόγος μου, νὰ ξεχωρίσῃ διὰ τὸ ποιμνίον μου τελείως τὴν πλάνην τῷ Μαρτίανος, ὅτι ἀκομι δόξασοντο ὀλίγα τῷ Ζιζανίων λείψανα. Καὶ αὐτὸς με ἀπεκρίθη, λέγωντας. Οὔτε ἐμένα, ἔτε ἄλλον τινὰ χρειάζεσαι πλέον νὰ μεσιτεύσῃ πρὸς Κύριον, διατὶ ἔχεις πρὸς αὐτὸν μεσίτην καὶ βοηθόν σου τὸν μέγαν Πρόδρομον, Ἐγὼ δὲ ταῦτα ἀκούσας διὰ τὸ ἀφόδρος ἐκείνο σῶμα, ἐχάρηκα, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσα νὰ με φανερώσῃ τὴν ὑπόθεσιν, νὰ βεβαιωθῶ περὶ αὐτότερον. ὅστις ἀπεκρίνατο, λέγων μοι· Ὅταν ἤφερες διὰ τὴν Φοινίκην καὶ Παλαιστίνην τὰ τίμια λείψανα, εἶχα ἀμφιβολίαν, δισάζωντας, μήπως καὶ δοὺ ἦσαν τῷ Προδρόμῳ, ἀλλὰ ἄλλου τινὸς Ἰωάννη Μάρτυρος συνωνύμου. καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅταν ἐνύπνωσέ καὶ προσνύχημεν, βλέπω εὖα ἀσπροφόρον, καὶ λέγει με. Διατὶ δοὺ μᾶς ἐπροϋπλήτισες καὶ σὺ με τὸς ἄλλους, ἀδελφε Ἰάκωβε; Ἐγὼ δὲ ἠρώπησα. Τίνες ἦσαν, καὶ πότε ἦλθασιν; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Προχθὲς ἦλθαμην ἀπὸ τῆς Φοινίκης καὶ Παλαιστίνης· καὶ ὅλοι μᾶς ὑποδέχθησαν, ὅτε Ἀρχιερεὺς, καὶ πᾶς ὁ λαὸς τῶν χωρίων πάντων καὶ τῆς πόλεως· καὶ μόνον ἐσὺ δοὺ μᾶς ἐτίμησας. Τέτο εἶπεν, ὡς νομίζω, διὰ τὸν δισασμὸν ὅπερ εἶχα, ὡς ἀώθων. Ἐγὼ δὲ εἶπον αὐτῷ· ὡς ἔχω συγχώρησιν πῶς δοὺ ἦλθα, ἀλλὰ καὶ ἀπ' ἐδῶ σὰς τιμῶν, καὶ τὸν τῷ ἀπάντων Θεὸν προσκυνοῦ καὶ σέβομαι. Οὐ μόνον δὲ τότε εἶδα ταύτην τὴν ὄρασιν, ἀλλὰ καὶ ὑστερα ὅταν ὑπήλθην εἰς τὸ χωρίον νὰ παιδίσῃ τῆς σασιασᾶς, καὶ με ἐμιλύσες νὰ κάμω διὰ σὴν ἀδελφίτην, καὶ ἔπαμα ὄλλω τὴν νύκτα ἄγρυπνος, δεόμενος τῷ Κυρίῳ νὰ σὲ δώσῃ βοήθειαν. καὶ καθὼς νύχημεν, ἀκούω φωνὴν καὶ λέγει με· Μὴ φοβᾶσαι Ἰάκωβε, ὅτι ὁ μέγας Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἀδελφαλεῖ τὸν Θεὸν διὰ τὸν Θεοδώρητον. καὶ ἐὰν αὐτὸς δοὺ ἐπρέσβεσε, πολλῶν ζημίαν ἐλάμβυων διὰ τὸν φθόνον τῷ δαίμονος. Ταῦτά μοι εἶπεν ὁ μέγας Ἰάκωβος, καὶ με ἐδάριε νὰ μὴ ἔχω τινὰ ἀμφιβολίαν, ἔτε νὰ βεβαίω ἄλλους μεσίτας, ἔχωντας βοηθόν τὸν μέγαν Πρόδρομον. Τέτε τῷ Ὄσιῳ Ἰακώβῳ ἐκτίσαν τινὲς Ἐκκλησίαν ζωντός τε, ἔχοντες πόθον νὰ λάβην μέρος ἀπὸ τοῦ ἁγίου αὐτῷ λείψανον μετὰ τὴν τῆς μετᾶσασιν. ὁμοίως καὶ ἐγὼ τῷ ἐκατασκόλασα θήκην πολυτίμων εἰς τὸν ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Τέτο μαθὼν ὁ Ὄσιος, με ἐπαρεκάλεσε νὰ τὸν ἐπιταφιάσω ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος,

ὄρος, καὶ τὴν ἔταξα νὰ τελειώσω τὸ πρὸς αὐτὸν καὶ κόπτωντας τὸν λίθινον τάφον ἐκεῖνον, τὸν ἐπήγα εἰς τὸ ὄρος, καὶ τὴν ἐκτίσα μικρὸν οἶκον, ἵνα νὰ μὴ τὸν φθείρη ἡ πάχη. τὸν ὅποιον ὁ Ὄσιος βλέπωντας, εἶπε πρὸς με. Αὐτὸς ὁ τάφος δὲν θέλω νὰ ὀνομάζεται ἰδικὸς με, ἀλλὰ τῷ Καλλιπικῶν νὰ λέγεται. ἐμὲ δὲ νὰ βάλετε εἰς αἰθλίω θήκῃ ὡς μέτοικον, νὰ παροικῶ μὲ τὴν ἀγίαν αὐτῆς ὁ ἀνάξιος. Οὕτως εἶπε, καὶ μὲ τὸ ἔργον τὸν λόγον ἐτέλεσε. καὶ σωμάξας πολλῶν ἀγίων, Προφῆτῶν, Ἀποστόλων, καὶ Μαρτύρων Λείψανα, καὶ ἔβαλεν εἰς ἐκεῖνον τὸν τάφον, ἵνα νὰ φύγη τὴν καινῶν δόξαν καὶ εἰς ἐστὸ ὁ πάσσοφος.

Ἡρῶντο δὲ πολλάκις πολλοὶ ἀπὸ μακρῶν, καὶ τὴν ἔδιδαν εἰς τὴν προσδωχίῳ ἐνόχλησιν, τὴν ὅποιαν ἀπέπεμπε μερικαῖς φοραῖς, καὶ ὑπέσρεφον πελείουποι, πῶς δὲν τὴν ὑποδέχθη χαρῆμος, νὰ τὴν διλογίσῃ ὡς ἔπαρετε καὶ εἰς αὐτὸ τὸν ἐσυμβέβουσα καὶ ἐγὼ νὰ τὴν σωτυχοῖν μὲ ἰλαρότητα, νὰ μὴ σκανδαλίζονται. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο λέγωντας. Καθὼς ὅταν ἔχη τις Ἄρχων δῶλον τινα καὶ συνομιλῆσι, καὶ ἀφήσει ὁ δῶλος τὸν Δεσπότην νὰ σωτυχοῖν μὲ ἄλλας συνομιλῆσι, οργίζεται, καὶ παιδίζει τον· ἕτως εἶναι ἄχρημον καὶ ἄπαρεπον ὅταν διχόμεσθον τῷ Θεῷ, νὰ ἀφίνομεν αὐτὸν τὸν ὑπέρτιμον βασιλέα πάσης τῆς κτίσεως, νὰ συνομιλῆμεν ἀλλήλωνας μας· ὅτι αὐτὴν νὰ τὸν ἰλαρύνωμεν, παροξύνεται, καὶ μᾶς παιδίζει δικαίως χειρότερα. Ταῦτα μὲν με συνομιλίαν ἐγράψαμεν. καὶ ἐπειδὴ ἀκόμη ζῆν αὐτὸς ὁ Θεῖος Γάβριος, εὐὰ με συνομιλίαν ἐγράψαμεν. καὶ ἐπειδὴ ἀκόμη ζῆν αὐτὸς ὁ Θεῖος Γάβριος, εὐὰ με συνομιλίαν ἐγράψαμεν. καὶ ἐπειδὴ ἀκόμη ζῆν αὐτὸς ὁ Θεῖος Γάβριος, εὐὰ με συνομιλίαν ἐγράψαμεν. καὶ ἐπειδὴ ἀκόμη ζῆν αὐτὸς ὁ Θεῖος Γάβριος, εὐὰ με συνομιλίαν ἐγράψαμεν.

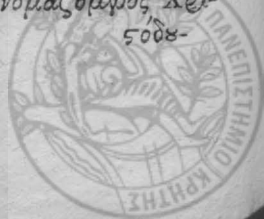
Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι, Ζ'.

Βίος καὶ Πολιτεία τῷ Ὄσιου καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν

Π Α Τ Θ Ε Ν Ι Ο Υ.

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΛΑΜΨΑΚΟΥ.

Τούτῃ τῷ Ὄσιῳ καὶ θαυμασίῳ τὸν βίον δὲν εἰρήκαμεν νὰ διηγεῖται εἰς πλάτος τὴν αὐτῆς ἡγήσειν, ἀνατροφῶν, καὶ πολιτείαν ἀξίερασον μόνον εὐὰς ἰδιώτης, Κραστίνος ὀνομαζόμενος, ἐγράφη μὲ πολλῶν συνομιλίαν ὀλίγα ἀπὸ τὰ πολλὰ τὰ περὶ αὐτοῦ· τὰ ὅποια καὶ ἡμεῖς ἐξηγήσαμεν, μὴ γράφοντες περὶ αὐτοῦ, ἵνα νὰ μὴ παροξυνώμεν ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, καὶ προσέχετε ἀκρεβῶς τὴν γλυκυτάτῃ διήγησιν, νὰ λάβετε εὐφροσύνην καὶ ἀγαλλίασιν. Οὗτος ὁ χρῆστος καὶ εὐχρηστος τῷ Χριστῷ δῶλος Παρθένος ἐγνηθήν εἰς τὴν Μεταπόλιν, εἰς τὴν ὅποιαν ἦτον ὁ Πατὴρ αὐτῆς Διάκονος, ὀνομαζόμενος Χει-

σώματος. τὸ δὲ παιδίον αὐτῆ Παρθένος δὲ ἔμαθε πολλὰ γράμματα, μόνον ὀλίγον τίποτα. πλὴν ἦτον ἀκροατὴς τῆς ἁγίων γραφῶν ἐπιμελέστατος. καὶ διὰ μικρᾶς ἡλικίας ἠξιώθη τῆς θείας χάριτος, καὶ ἔκαμε μεγάλα θαύματα, διὰ τὴν καὶ πολλὰ πρὸς τὰς πτωχὰς συμπαθὴς καὶ φιλανθρωπὸς καὶ ἀκίβησατε. Εἶχε μίαν λίμνην πλησίον τῆς πόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν πολλὰκις ἐφόρτε, καὶ ὅσα ὄψαμα ἐπιανε, δὲ ἔφωτο διὰ ταῦτα ἕτε πλάσις τινὸς καὶ ἐχάριζε, μόνον καὶ ἐπέλει καὶ εἶδε τὰς πτωχοὺς τὰ χεῖματα, διὰ τὸν ἐλεημονήσῃ καὶ αὐτὸν ὁ Κύριος. Λοιπὸν διὰ τὴν τῆ βίβη λαμπρότητα, καὶ διὰ τὰ θαυμάσια θαύματα ὅπερ ἔκαμε, ἔγινε πανταχῶ ἐπίσημος καὶ ἐξιδόχος. ὅτι πολλὰς δαίμονζαυμὰς ἰατρῶσε, διὰ τὴν πολλὴν τὴν φιλανθρωπὴν καὶ ταπεινωσιν. Ταῦτα μαθὼν ὁ τῆς Μελιτιπόλεως Ἐπίσκοπος, Φιλίππος καλεῖσμος, τὸν ἐπροσκάλεσε καὶ παρεκάλεσε νὰ σέρξῃ νὰ τὸν χειροτονήσῃ πρεσβύτερον. καὶ αὐτὸς ὡς ταπεινόφρων δὲν ἠθέλε. νομίζων πῶς ἦτον ἀνάξιος. ἀλλὰ ἐκείνος καὶ σιωπῶς τὴν ἠξίωσε τοιαύτης ἀξίας ὡς ἀξιώτατον. Ὁταν ἔν ἔλαβε τὴν θείαν χάριν εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῆ δαφιλέστερον, ἐπέλει κατ' ἐκαστὴν ἀπειρα θαύματα, ὅτι ὁ Κύριος ἠθέλησε νὰ τὸν δοξάσῃ καὶ ἐδῶ, καὶ τὴν αὐτῆ ἀβλαδειατὴν ὑποχέσιν, καὶ νὰ θεραπεύσῃ διὰ μέσῃ αὐτῆ πολλὰς πάχοντας. Ἀπὸ τῆ πολλὰ γὰρ ὅπερ ἐτέλεσε, νὰ γράψωμεν ὀλίγα εἰς πίσωσιν. Ἐν μιᾷ τῆς ἡμερῶν καθιπατῆρας εἰς τὴν ὁδὸν ὁ ὄσιος, ὑπνώσων ἀνδρωπον ὅπερ τὸν ἐκτυπῆσων ὄσας ταῦρος εἰς τὸ πρόσωπον μετὰ τὸ κέρατον, καὶ ὀλῆσων ἔξω ὁ ὀφθαλμὸς καὶ ἐκρέματο, ἐλεεινὸν εἰς τὰς ὀρώντας θάσμα τὸν ὁποῖον ἐκράτει εἰς τὴν χερατὴ ὀδυρῆσμος, καὶ ζήτησας βοήθειαν. τῆτον ἰδὼν ὁ φιλανθρωπότατος Παρθένος ἐλυπήθη. καὶ λαμβανῶντας εἰς τὴν δεξιὰν τὸ ὄμμα, ἔβαλεν αὐτὸ ὀπιδάξια εἰς τὸν ὑπόντω καὶ μετὰ τὴν πρὸς Θεὸν ἀπαρόδεκόντω δὲχλῶ, καὶ μετὰ ἀγίασμα ὅπερ τὸν ἔχρισον, ἰατρῶθη τελείως εἰς ἔξις ἡμέρας, καὶ ἔμεικεν ὑγιὴς ὡς τὸ ἀρότερον. Ἄλλο ὁμοιον.

Μία γυνὴ εὐγαλεν εἰς τὰ δόκρυφα μέρη κακὸν δόψεσμα, ὅπερ λέγεται Καρκίνος ἐλλυμὰ, καὶ κοπιὰς ζωντῆρι καὶ φάσμα, ὅπερ φάσῃ τὴν σάρκα ἐλεεινῶς, καὶ δὲν ἰατρῶεται. Εἶχε γὰρ εἰς τὸτο πολλὴν ὀδυλὴν ἠπάλαινα, καὶ ἐνῆεπετο νὰ δείξῃ τινὸς ἰατρῶ τὸ πόνεμα, μόνον ἔδραμε πρὸς τὸν ἀμιδον ἰατρῶν Παρθένον, ὅπερ ἔβλεπε τὰ δόκρυφα. καὶ πίπτωσα εἰς τὰς πόδας αὐτῆ μετὰ δάκρυα, ἐζήτηε τὴν ἴασιν. ὅστις ἔκαμε τὸν Σταυρὸν μετὰ τὴν δεξιὰν αὐτῆ εἰς τὸ μέτωπόν τῆς, καὶ παρόδως ἔπεσε τὸ πρῖσμα καὶ γῆς, καὶ ἔγινον ἡ γυνὴ ὑγιὴς ὀλότῃλα.

Ἄλλοτε πάλιν ὑπῆγε νὰ ἰδῇ τινὰ ἀδελφῆ ὁ ἄγιος, καὶ ἐπῆδησων ἐπάνω τῆ ὄσας σκύλος πολλὰ μεγάλος, ὅπερ ἔκοψε τὰ χοινία, καὶ ἐκάθισον εἰς τὸν ὀμον τῆ ὄσις, χάσκωντας διὰ νὰ τὸν φάγῃ. ἀμὴ αὐτὸς πωσῶς δὲν ἐφοβῆθη, μόνον ἐφύσισον εἰς τὸ σῶματε, καὶ σφραγίσας εἰς αὐτὸ τὸν Σταυρὸν τῆ Χριστῆ, ἔπεσε καὶ γῆς τὸ ἄγριον ἐκεῖνο θηρίον, καὶ δέξωλεσεν. Αὐτὰ καὶ ἔτερα πλείονα τελέσας ὁ θαυμασὸς Παρθένος, τὸ ἔμαθον ὁ Μητροπολίτης Κοζῆκε Ἀρχολίος, καὶ ἐκρινε, πῶς ἦτον ἀκαρεπον νὰ μὴ τιμήσῃ τοῖστον ἄγιον μετὰ τῆς ἀρχιερωσύνης ἀξίωμα. ἀπροσκάλεσας ἔν αὐτὸν, ἔκαμε παντοῖῶ τρόπῳ καὶ τὸν ἐχειροτόνησε Λαυφάκε Ἐπίσκοπον. ὅχι διὰ νὰ ὀφελήσῃ ἐκεῖνον. ἀλλὰ τὴν πόλιν αὐτὴν, ὅπερ ἦτον ὀλη βεβυδισμῆν εἰς τὴν τῆς εἰδωλολατρείας ἀ

πώλειαν. ἢ αὐτὸς μὲ ταῖς προσδουχαῖς πρὸς Θεὸν καὶ νηυσίαις, καὶ πρὸς τὸν λαὸν νηυσίαις ἢ ὑποδείγματα, ἢ μὲ τὰ δέφορα θαύματα, ὅπερ ὑπὲρ φύσιν ἐτέλεσε, τὸς ἔκαμε ἢ ἐμίσησαν τὸ ψεῦδος, γνωρίσαντες τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος. ὅθεν ὁ ἅγιος ἰδὼν αὐτῶ τὴν πολλὴν δόξαν, ἠθέλησε νὰ κατασρέψῃ τὰ εἰδώλεια, καὶ νὰ οἰκοδομήσῃ Ἐκκλησίαν εἰς δόξαν τῶ ἀληθινῶ Θεῶ καὶ Σωτῆρός μας. πλὴν ἐπειδὴ τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐπιάδισεν εἰς τὸν θρόνον ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος, ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν βασιλεύσαν, νὰ τῶ ζητήσῃ θέλημα καὶ τὴν συνήθειαν.

Ὅς τις ὡς ἀσεβέστατος ὅπερ ἦτον, ἢ πρὸς τὸς Ἱερεῖς ἀλαβέστατος· ἐ μόνον ὀξείαν τῶ ἔδωκε γραφικῶς, ἀλλὰ ἢ χρυσίον πολὺ νὰ ὀξοῦσῃ εἰς δόξαν Θεῶ εἰς τὰ χρειαζόμενα. ὅθεν ὁ Ὅσιος ἐπηρεφῆς εἰς τὴν ἐπαρχίαν τε, τὸς μὴ βωμῆς τῶ εἰδώλων ἐγάλασε, ναὸν δὲ ὠρμητικῆ καὶ ἀραιὸν ἐδεμελίωσεν εἰς δόξαν τῶ Παντοκράτορος. Ἀλλὰ ἄς εἰπέμῃ ἢ ἄλλα τινὰ ἄπο τῶ πολλὰ τε θαυμάσια. Ἡλθε τις πρὸς αὐτὸν, ὅς τις εἶχε μέσα τε ποιηρότατον δαιμόνιον, ἢ δὲν το ἴξεν ἄλλος τις, μήτε αὐτὸς ὁ δαιμονίζόμενος, μόνον ὁ ἅγιος τὸ ἐγνώρισεν ὡς θεοφάτις ἢ θεόπνόςτος. καὶ δὲν αὐταπεκρίθη ποσῶς τῶ ἀνδρῶπι ἐκείνῃ ὁπόταν τὸν ἐχαίρεψεν, ἀλλὰ ὡς ἄλαλος ἐσιώπησεν. ὁ δὲ δαίμων ἐκάκισεν ὀρμητικῆς, ἢ λέγει ταῦτα πρὸς τὸν ταπεινόφρονα ὁ ὑψηλόφρων ἢ ὑπερήφανος· Ἡμεῖς ἐχαίμῃ πόθον νὰ σε ἰδῆμῃ, ἢ σε ἐχαίρεψαμῃ, ἢ σὺ δὲν ἐκαταδέχθῃς νὰ σωτύχῃς ὀλοτελα; Λέγειτον ὁ ἅγιος· Ἰδὲ εἰδές με. Καὶ ὁ δαίμων· Σὲ εἶδα, ἢ ἐκατάλαβα. Λέγειτον ὁ ἅγιος· Ἐὰν ἐν ἐγνώρισες τίς εἶμαι, εὔγα ἄπο τὸ πλάσμα τῶ Θεῶ. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Πολὺν καιρὸν ἔχω ὅπερ κατοικῶ εἰς τῶτον τὸν ἀνδραπον ἄπο παιδίον μ' ἔρον, ἢ τινὰς δὲν με ἐγνώρισεν, εἰμὴ ἐσύ. καὶ ἐὰν ἐκβάλῃς με ἀπ' ἐδῶ, δὲν ἴξῃσαι πῶ νὰ ὑπάγω. Λέγειτον ὁ ἅγιος· Ἐγὼ νὰ σε δώσω ἀνδραπον νὰ κατοικήσῃς εἰς αὐτὸν, εἰ βέλεσαι. Τότε τὸ δαιμόνιον ὀγῆκεν ἀπ' ἐκείνον τὸν ἀνδραπον, ἢ ἐζήτησε τῶ ἀγία νὰ τῶ πληρώσῃ τὴν ὑποχεσιν. ὁ δὲ ἅγιος ἀοίξας τὸ σῶμα, εἶπεν αὐτῶ· Ἰδὲ ἀνδραπος, ἢ εἰσελθε εἰς ἐμέ κατοικήσεν. Τότε ὁ δαίμων ὡς ἄπο πυρὸς καταφλεγόμενος, ἔφυγε κλαίων, ἢ φωνάζωντας, ἔλεγον· Οὐαί μοι τῶ τάλαν! ἐὰν μόνον ἢ ὄρασίς σε με καταφλέγει, πῶς νὰ τολμήσω νὰ σέβω μέσα σε; Ταῦτα λέγων ὁ δαίμων ἔφυγεν· ὁ δὲ ἀνδραπος ἔμεινεν ὑγιῆς, ὀχαιεῖωντας τὸν ὄσιον. Μετὰ τινὰς ἡμέρας, ἀφ' ἐκτίσε τὸν ναὸν ὁ ἅγιος, κλείωντας μίαν μεγάλῃ πλάκα ἀρμόδιον δὲ τράπεζον, ἢ προσάσαντας νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸ ἀμάξι, κατὰ τὴν ἡφερναι, ἐφθόνησεν ὁ βάσκανος δαίμων εἰς τοῖτον ἔργον θεάρεσον, ἢ ὡς ἀνδραποκτόνος ἐνήργησε μετὰ τῶς κακουργίας τε, ἢ ὁ Εὐτυχιανός, ὅπερ τὸ ἀμάξι ἐτράβιξεν, ἐφονόβη, ὅτι ὁ δαίμων ἐτάραξε τὰ βόδια, ἢ τρέχοντας με πολλῶ ὀρμῇ ἢ ταχύτητα, ἐπλάκωσαν οἱ τροχοὶ τὸν ἀνδραπον, ἢ ἐχίσθη ἢ κοιλία τε, καὶ ἐχύθησαν τὰ σπλάγχνα τε. Τῶτο ἀπέσας, εἶπεν ὁ ἅγιος· Νὰ μὴ χαρῆς εἰς ταῦτῃ τὴν κακουργίαν δαίμων παμπόνηρε, οὔτε νὰ ἐμποδίσης τὸ θεῖον ἔργον μισόκαλε. Ταῦτα εἰπὼν, ἢ πορεύθεις παρῶδὺς εἰς τὸν ἀπεδαμῆρον, ἐγονάτισε, ἢ δακρύσας, προσπύξατο λέγωντας· Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὅπερ οὐκ εἶς ζωὴ ἢ θάνατον, ματαίωσον τὴν κακουργίαν

τοῦ δαίμονος, καὶ τὸν τεθνεῶτα ἀνάστησον· ὅτι ἐσὺ δέσποτα εἶσαι ἢ πάντων ζωῇ καὶ ἀνάστασις, καὶ ποιεῖς ὅσα βέλεσαι ὡς βασιλεὺς παντοδύναμος. Ταῦτα εἶπε, καὶ παρθένος (ὡ θαυμασίη καὶ ἄξιος τερατουργήματος) ὁ Εὐτυχιανὸς ἀνάστη, καὶ ἐκχαριστῶν τὸν ἅγιον, ὑπῆγε τῷ πλάκα εἰς τὸν ναόν, καὶ τῷ ἔβαλαν εἰς τῷ ἁγίαν Τράπεζαν εἰς τὸ πῆσμα τῶ δαίμονος. Αὐτῷ τῷ μεγίστῳ θαυματουργίαν ἀπέσταντες, ὅσοι εἶχαν ἀρρώστεις, καὶ δεῦν ἐδιώκοντο οἱ ἰατροὶ νὰ πῶς θεραπεύσων, πῶς ἤφεραν εἰς τὸν ἅγιον, καὶ παρθένος πῶς ἰατρῶνδε χάριτι διορίαν καὶ βότανα. καὶ πάντες οἱ τῆς Λαμψάκης πολῖται ἐχαίροντο ὀφραϊνομήροι εἰς τοιαύτῳ ὀπικερίαν καὶ βοήθειαν, ὅπερ ὁ Κύριος πῶς ἔσειλε. μόνον οἱ ἰατροὶ ἐλυπῆντο, πῶς δεῦν εἶχασιν πλέον ἄπο τὴν τέχνῃν τῶ ὄφελος, ἐπειδὴ ὅλοι οἱ ἀρρώστοι ὑπήγγων εἰς τὸν ἅγιον, ὅπερ πῶς ἰατρῶνδε χάριτι δίχως διορίαν, καὶ ἀργητα, καὶ μάλιστα ὅσοι εἶχασιν ἀνδρες καὶ γυναῖκες δαιμόνιον· ὅτι πῶς τῶ ἄξιον ἔλαβον ἄπο τὸν Θεόν καὶ τῆς ὑπερηφάνων δαιμόνων ὁ ταπεινόφρων Παρθένος, ὅπερ μόνον νὰ τὸν ἔβλεπον, ἔφωγων ἄπο πῶς ἀνθρώπων, καθὰς φέγγει ἄπο τὸ φῶς τὸ σκότος καὶ ἀφανίζεται. καὶ ἀπέστανε νὰ πισωθῆτε τῷ ἀλήθειαν.

Μία Παρθένος, Δάφνη ὀνόματι, θυγατέρα Διονυσίη τραπεζοσίτη Σμύρνης, ἄλλη γυνὴ ἄπο τῷ Περσίδα καλεμῆν Ζαΐλα, καὶ ἑτέρα Παρθένος θυγατρὸς Συναδίας, ἄλλη Ἀλεξανδρεία, Ἀκακία, Ρεφίνα, Θεοφίλα, καὶ ἑτέρα κόρη, Κυριακὴ ὀνόματι, καὶ μία γραία Καλλιόπη, καὶ ἄλλαις πολλαῖς, ὅπερ εἶχασιν δαιμόνια, ἰατρῶνδισαν ὅλαις ἄπο τὸν ἅγιον· πῶς ὀποίας ἄπο σωτομίαν δεῦν γραφομήν εἰς πλάτος πῶς πῶς ἰατρῶνδισε, μόνον πῶς τῶ Νεανίη Μίκωνος νὰ εἰπεμῆ σαφέστερον, ἄπο νὰ ἐγνωρίση πῶς εἶνας, πῶς εἶχε καὶ τὸ προορατικὸν ὁ ἅγιος. Οὗτος ἦτον γὸς ἱερέως, καὶ εἶχε σκληρὸν δαιμόνιον, καὶ διωκτὰ τὸν ἐπάρασον. οἱ δὲ γονεῖς τῶ ἤφεραν εἰς τὸν ἅγιον· καὶ πίπτοντες εἰς πῶς πόδας αὐτῶ μὲ δάκρυα, τὸν ἐπῶσαν νὰ τῶ δώσῃ τῷ ἴασιν. ὁ δὲ συμπαθῆς καὶ εὐσπλαγχνος Παρθένος, δεῦν ὀσπλαγχνιθῆν πῶς ἐκείνον τὸν δαίμονον, ἔπερ ἐλυπήθη πῶς τῶ γονέων τῶ δάκρυα, ἀλλὰ εἶπερ αὐτοῖς. δεῦν εἶναι ἄξιος θεραπεύειας ὁ αὐθάδης καὶ δρασύτατος, ὅτι ἰξόβρετε πῶσαις φοραῖς πῶς ὕβριση, καὶ ἐπῶσανκαλεῖτε τὸν Κύριον νὰ τὸν τιμωρήσῃ ὡς ἄτακτον. λοιπὸν ἀφείτε τον νὰ παιδούεται ἄπο ψυχικῶν ὀφέλειαν. Οἱ δὲ πάλιν ὡς γονεῖς ἐπονῆσαν τὸ τέκνοντες, καὶ ἰδέοντο τὸν ὄσιον νὰ τὸν ἐλεήσῃ ὡς εὐσπλαγχνος. ὁ δεῦν ἄπο νὰ μήτας λυπήσῃ, ἔκαμε πῶς Κύριον θερμότητῳ δέσιν, καὶ ἐλυπῶθη ὁ νέος τῶ δαίμονος.

Ἄλλος τῶς στρατιώτης, τῷ κλησῖν Ἀζαῖος, ἦτον ὀθαλυτικὸς καὶ ἀκίνητος, τὸν ὀποῖον ἤφεραν φορτωμῆρον ὡς ἄψυχον εἰς τὸν ἅγιον, καὶ μὲ εἶνα λόγον τὸν ἐθεράπευσον. ἀλλὰ καὶ ὁ Σύρος Ἀλάμας εἶχε δαιμόνιον, καὶ μίαν ἡμέραν ἐγκρεμίσθη ἄπο τῷ σέγγῳ τῶς Ἐκκλησίας καὶ ἀπέθανον. ὁ δὲ ἅγιος ὄχε μόνον τὸν ἀνέστησε, καὶ ζῶντα ἀπεκατέστησον, ἀλλὰ καὶ τῶ παμπῶ ἐλύφωσε δαίμονος, καὶ σωφρονῶντα παρέστησε. καὶ πάντα ὄξεσῃσον.

Ἄλλος τῶς Μαξιμιανὸς ὀνόματι εἶχε δυσουπτερίαν, ὅπερ εἶναι νόσος ἀνάτονος. οἱ δὲ γονεῖς αὐτῶ τὸν ἐσύκασαν μὲ τῷ κλίνῳ. καὶ ἔχοντες πῶς ἄτακτον εἰς τὸν Θεόν καὶ εἰς τὸν δέλλον αὐτῶ Παρθένον, ἤφεραν ἄπο τῷ Βυζίῳ εἰς τῷ Δάμψακον τὸν ἀρρώστον, καὶ τὸν ἔθεσαν εἰς τῷ θύραν τῶς Ἐκκλησίας.

τῶ Παρθενίᾳ, καὶ εἰς ὀλίγω ἄραν ἀπέθανε. Μετὰ ταῦτα ἐλθὼν ὁ ἅγιος, καὶ ἰδὼν τὸν νεκρὸν, διαπλαγχθίσθη τῆς γονέων τὰ δάκρυα, καὶ δακρύσας, πρὸς Κύριον ἤξατο, καὶ ὡς τῶ θαύματος, εὐθύς ὁ νεκρὸς ἀνέστη, καὶ ἐδόξασε τὸν Κύριον.

Γυνὴ τις Εὐχαριστία ὀνόματι εἶχεν εἰς τὰ ἐντόδια δεινῶ ἀσθενείᾳ ὑπὸ μαντείαις καὶ γοντείαις κακῶν ἀνθρώπων. ὁ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς Μαγιστριανὸς, τὴν κλήσιν Ἀγάπιος, τὴν ὑπῆλθε εἰς τὸν ἅγιον. καὶ ποιήσας δὲχθὼ πρὸς Θεὸν, τελείως ταύτῃ ἰάτρουσεν.

Ἄλλος τις τὴν κλήσιν Θαλάσιος ἐβλήκει ἀπὸ τῆς φρενῆς τε ἐκ συμεργίας τῶ πονηρῶ δαίμονος καὶ προσφέροντες αὐτὸν οἱ συγγενεῖς εἰς τὸν ἅγιον, τὸν ἰάτρουσεν εἰς ἑπτὰ ἡμέρας, καὶ ἔμεινε σωφρονισμῶς, δοξάζων τὸν Κύριον.

Ἐῖνας Ἡρακλειώτης ὀνόματι Κάλβισος, ἦτον κυλὸς τῆς πόδας ἀπὸ πειρασμῶν τῶ δαίμονος, καὶ ἄλλος λεωρὸς Λέσβιος, προσῆλθον εἰς τὸν ἅγιον ζῆτιῆτες βοήθειαν, καὶ παρ' αὐτοῦ τῆς ἰάτρουσεν. Ἦσαν τινὲς φαράδες, ὅτε τῆς ἑκαμμαν μαντείας καὶ γοντείας οἱ κακόβροτοι, καὶ δὲν ὀπίκων φάρμακα, ὀλότελα, μόνον ἔβαναν τὰ δίκτυα ἐκεῖ ὅτε ἐβλεπαν καὶ ἦσαν πολλὰ ὀφάρμακα καὶ αὐτὰ ἐφύλων, καὶ κανὼν δὲν ἔμβαταν εἰς τὰ δίκτυα. τὸτο δὲ ὄλον ἦτον βασικανία καὶ ἐνέργεια δαίμονος. Οἱ γὰρ ἀλιεῖς ἰδόντες ταῦτα, ἐκατάλαβον τὴν αἰτίαν, καὶ προσπίπτοντες εἰς τὸν ὅσιον, τὸν ἐπαρεκάλεσαν νὰ λύσῃ τὴν κακουργίαν τῶ δαίμονος ὅς τις ὑπῆλθε εἰς τὸν αἰγιαλὸν, καὶ εὐλογήσας τὴν θάλασσαν, ἔρριψεν ἄλας, καὶ τὸς εἶπε νὰ χαλάσῃ τὰ δίκτυα. καὶ ἔγω ποιήσαντες (ὡς τῶ θαύματος) τόπον πλήθος ἰχθύων σωμῆχθησαν, ὅτε πάντες οἱ παρόντες ὀρώντες ἐξέσπασαν.

Ἄς εἰπέμω καὶ ἕτερον. Ἀπῆλθε ποτὲ ὁ ἅγιος εἰς τὴν τῆς Ὁράκης Ἡρακλειαν, καὶ ἀναγκαίαν ὑπόθεσιν ταύτης. ὁ δὲ Μητροπολίτης τῆς πόλεως ἦτον ἀσθενὴς βαρύτατα, καὶ ἐπροσάλεσαν τὸν ὅσιον νὰ τὸν ἰατρύσῃ. ὅς τις ἰδὼν αὐτὸν, ἐκατάλαβε τὴν αἰτίαν τῆς ἀσθενείας τε, πῶς ἦτον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας νικάρμωτος, καὶ ἀδίκως τῆς πνήτας. ὅθεν εἶπεν αὐτῷ. Γίνωσκε, ὅτι αὐτὴ ἡ ὀδυμὴ σε ἦλθεν ἀπὸ φυτικῶ ἀσθενείων, διατὶ τῆς πτωχῆς ἀδικήσεως. καὶ ἐν ἀποδώσει τὸ ἀδικον, ὑγιαίνεις φυχῆτε καὶ σώματι. εἶδε καὶ ὀφθαλμοῦ τῆς λόγους μου, ἔτε φυτικά, ἔτε σωματικά, θεραπεύεσαι. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς ἐκατανύχθη, ἐγνωρίσας τὸ σφάλματι, καὶ ὀξομολογηθεῖς, ἐφώτισε τὸν οἰονόμον τε καὶ ὀπίτροπον, καὶ τὸν ἐπρόσάξε νὰ φέρῃ ἐκεῖ τὸ χρυσίου τε καὶ ἀργύριον, καὶ τὸ εἶδε τῶ ἁγίου νὰ τὸ κάμῃ ὡς βάλεται. ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ. Ἐσὺ τὸ μοίρασε εἰς τῆς πτωχῆς μὲ τὸ χεῖρ σου. Ταῦτα ποιήσας ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ διαμερίσας καλῶς τὰ καλῶς σωμαγόνμα, ἐθεραπεύθη τελείως φυχῆτε καὶ σώματι.

Ἀκούσατε καὶ ἕτερον. Εὐρέσθητο ἐκεῖ εἰς τὴν Ἡρακλειαν εἰς ὀφθαλμικὸς καὶ ἀκίνητος, καὶ ἰδὼν αὐτὸν ὁ φιλανθρωπότητος Παρθενίος, δὲν ἀμέλησε καὶ τὸν Γερέα καὶ Ἀδύιτῳ, ὅτε λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἔτε ποσῶς ἀντιπαρήλθε, ἀλλὰ προσῆλθε προσκύξατο πρὸς τὸν Δεσπότην, κλίνας τὰ γόνατα. ἔπειτα ἦλειψε μὲ λάδι τὰ ξηρὰ μέλι καὶ ἀνεργήτα. καὶ παρ' αὐτοῦ (ὡς τῶ θαύματος) ὁ πρῶτος ἀκίνητος καὶ ἀσάλευτος ἠγέρθη ὑγιὴς καὶ ἄσπος, καὶ ἀπῆλθε ὀφθαλμικῶς εἰς τὴν οἰκίαν τε. εἰ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ ἕτερα θαύματα ἐτέλεσε εἰς τὴν

Ηράκλειαν ὁ ἅγιος. τὰ ὁποῖα βλέπωντας ὁ Ὑπατιανὸς ἀρχιεπίσκοπος τῆς Εκ-
 κλησιαίας ἐκείνης τῆς Ηράκλειας ἐπαρεκάλεσεν αὐτὸν με δάκρυα νὰ υπάγῃ εἰς
 εἴνα τε χωράφιον, ὅπῃ ἔσπειρε καὶ δὲν ἐφύτρωσε, νὰ τὸ διλογίῃ νὰ καρπη-
 σῇ. Ἐπῆλθε λοιπὸν ὁ ὅσιος, καὶ μὴ δακρύων προσήυξατο, δεόμενος τῆ Θεοῦ
 νὰ σείλῃ εἰς τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον τὴν δρόσον τε. καὶ παρῆλθες ὁ ἄρανος ἐσωβ-
 φιάσε, καὶ ἦλθε βροχὴ ἀμέτρητος. Ἰὸδον ἔμεινε τὴν νύκτα ἐκεῖ εἰς εἴνα σπῆ-
 τι ὁ ἅγιος, καὶ τὸ πρῶτὸν εἶπε ταῦτα πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Πρόσεχε ἀδελφε,
 καὶ φυλάγε νὰ μὴ ἀμαρτήσῃς καὶ πάθῃς το ὡς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, ὅστις ἐ-
 παιδίδθη δὲ τὴν φιλαργυρίαν τε. ὅτι καθὼς τὴν νύκτα ταύτῃ ὑπὸ τὸν
 Θεὸν ἐγνώρισα, εἰς ὀλίγας ἡμέρας χειροτονᾶσαι Ἐπίσκοπος, καὶ ἀγάπα τὰς
 πτωχάς· ὅτι ἡ ἐλεημοσύνη ἀρέσει τῆ Θεῷ ὑπὸ ὅλας τὰς ἀρετὰς ὡς ἑπιπτότερον.
 Τότε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἔταξε νὰ κάμῃ εἰς τὰς πτωχάς ὅσον ἔσπερε· καὶ τὸν ἐπαρε-
 κάλεσε νὰ υπάγῃ εἰς ἄλλο τε χωράφιον καὶ ἀμπέλιον νὰ δώσῃ τὴν διλογίαν
 τε. καὶ παρῆλθωντας εἰς αὐτὸ, καὶ βλέπωντάς τε, πῶς ἦτον ὡσαύτῃ ἄσπορον, τὸν
 ἠρώτησε. Διατί δὲν το ἔσπειρε; Καὶ τῆ ἀπεκρίθη δακρύζωντας. Ἐσπειρά το
 δέσποτα, ἀμὴ δὲ τὰς ἀμαρτίας μου δὲν ἔβρεξε νὰ φυτρώσῃ· καὶ θλίβομαι,
 ὅτι χίλια μόδα κάνει ὅταν ὀπιτύχῃ. καὶ τώρα δὲν κάμνει τίποτα. Τότε ὁ ἅ-
 γιος τὸν ἐπαρηγόρησε, λέγωντας· Μὴ λυπᾶσαι, ὅτι πάντα δυνατὰ τῷ πι-
 σθόντι. ὁ Κύριος νὰ τὸ διλογίῃ νὰ κάμῃ καὶ πέρα τὰ χίλια μόδα, ὅτι
 δὲν εἶναι εἰς τὸν Θεὸν κανένα πρᾶγμα ἀδύνατον. μόνον τὸν καιρὸν τῆ Θέρους
 σπύραξε τὸν καρπὸν τε, καὶ τὸν ἀλάνισε ξέχωρα, καὶ μέτρησέ τον νὰ τὸν εὕρῃς
 χίλια μόδια, τότες ὑπῆγε καὶ εἰς τὸ ἀμπέλι τε, καὶ τὸ νύλογησεν, ὅπῃ ἦτον
 ὑπὸ τὴν ἀβροχίαν καὶ βρέχον κατὰξῆρον, καὶ λέγει τε· Μὴ πικραίνῃσαι καὶ δι
 αὐτὸ, ὅτι ὁ Κύριός σε δίδει καὶ ἐδῶ πολλὴν διλογίαν ὡς εὐπλαγχνος. Ἐταν
 δὲ ἠθέλε νὰ ὀπιστρέψῃ εἰς τὴν ἐπαρχίαν τε ὁ ἅγιος, ὑπῆγε καὶ ὑποχαιρέτισε
 τὸν ἀνωειρημῆρον μητροπολίτην, καὶ λέγει τε. Ἰξόδρε, ὅτι εἰς ὀλίγας ἡμέρας
 υπάγεις πρὸς Κύριον. καθὰς ἐκεῖνος με ἐφανερώσε, καὶ ἀφίεις δέδοχον Ὑ-
 πατιανὸν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. Ταῦτα εἰπὼν, αὐτὸς μὲθ' εἰσῆλθεν εἰς πλοῖον,
 καὶ ἀπῆλθεν εἰς Λάμφακον. ὁ δὲ Ηράκλειας ἀπέθανε, καὶ ἐχειροτόνησαν τὸν
 Ὑπατιανὸν, καθὰς ὁ ἅγιος ἐπροφήτευσε. καὶ τὸν καιρὸν τῆ Θέρους ἐσπύραξε τὸν
 καρπὸν τῆ μεγάλης χωραφίε ξέχωρα, καὶ τὸν ἀλάνισε, καὶ μετρήσας αὐτὸν, ἐ-
 κρίθη σωσὰ χίλια μόδα. ὡσαύτως καὶ τὸ ἀμπέλιον ἔκαμψεν οἶνον πολὺν καὶ
 χρήσιμον. ὁ δὲ μητροπολίτης Ὑπατιανὸς ὡς δυνάμων καὶ καλοπροαίρετος ἐπῆρε
 πολὺ σίταρον καὶ κρασί καὶ τὰ ὑπῆλθον εἰς τὸν Ἄγιον, δὲ νὰ μὴ φανῇ πρὸς τὴν
 διεργασίαν ἀχάριτος· ἀμὴ ὁ ἅγιος τὸν ἐπρόσταξε νὰ τὰ δώσῃ τῆ Δεσπότη
 Χριστῷ, ὅπῃ ἦσαν εἰδικὰ τε χαρίσματα. Ὑποσρέφας ἔν ὁ μητροπολίτης εἰς
 τὴν Ηράκλειαν, διεμέρισε τὸν σίτον καὶ τὸν οἶνον εἰς πούνητας, καὶ ἐδιηγάτο εἰς
 ὅλας τὰ τῆ ὁσίε θραυματηγῆματα. Οὕτως ἔν βιώσας ὁ πάντε χρησὸς καὶ πᾶ-
 σιν ἐλεήμων Παρθένιος, ἀπῆλθε πρὸς τὸν ποθέμῆρον Χριστὸν εἰς τὰς ἑπτὰ
 τῆ Φάρσαξίε Μύδος, καὶ πολλοὶ τὴν ὑσέρησιν αὐτῆ ἐλυπήθησαν, δέσποτα δὲ
 ὁ Ὑπατιανὸς· ὅστις δὲ ὡς τὸ ἦνυσεν, ἀφῆκεν ὅλας τὰς ὑπαρεσίας τῆς
 μητροπόλεως, καὶ εἰσελθὼν εἰς πλοῖον, ἔδραμψεν εἰς τὴν Λάμφακον. ὡσαύ-
 τως καὶ ὁ Κυζίκης, ὁ Μελιτεπόλεως, ὁμοίως καὶ ὁ Παρῆς ἦτον παρὼν, καὶ ἄλ-
 λοι πολλοὶ ἐσυναχθησαν. καὶ φάλλοντες ὡς ἔσπερε, μετ' ὀλαβείας πολλῆς,

ἔστα.

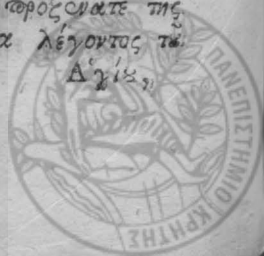
ἐνταφίασαν ἐκεῖνο τὸ παρθενικὸν τῆ Παρθενίᾳ σῶμα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὅ-
 πῃ αὐτὸς ἐκτίσθη. Ἀλλὰ πάλιν καὶ μὲν τὴν ἐνταφίασιν τῆ ἀγίας αὐτῆς Λα-
 φαίης δὲν λείπει ἅπῃ τῆς ὀλαβεμένων καὶ ὀπικαλεμένων αὐτὴν εἰς βασιλείαν,
 ἀλλὰ τῆς βοηθῆ ἑτοιμότητα, νόσος διάνων καὶ δαίμονας, πάθη ψυχῶν καὶ σω-
 μάτων ἰώμφορ, καθὼς καὶ πρότερον ἐπέλει ὁ συμπαθέστατος, ἐν Χειρῶν Ἰησοῦ
 τοῦ Κυρίου ἡμῶν. Ὡς, ἀρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυνήσεις, εἰς τῆς
 αἰῶνας. Ἀμήν.

Τ Ω Α Υ Τ Ω Μ Η Ν Ι

Μαρτύριον τῆς Ἀγίας Γερομάρτυρος

Χ Α Ρ Α Λ Α Μ Π Ο Υ Σ .

ΚΑτὰ τῆς χρόνος τῆς δυναστείας Σεβήρου ἦτον εἰς τὴν Ἀσίαν εἷας ἡγεμῶν ἀ-
 πλῆθης καὶ ἀνήμερος, Λακκιανὸς ὀνομαζόμενος, ὅς τις ἐβασανίσθη πολλὰς χριστι-
 αὶνὲς καὶ νὰ ἀρνιθεῖν τὴν Δυσέβειαν, νὰ προσκυνῶσιν ἀναίδητα εἰδῶλα. καὶ μα-
 θῶν ὅτι ἐκεῖ εἰς τὴν πόλιν τῆς Μαγιστίας ἦτον εἷας ἱερός, Ἰαχαλαμπης
 ὀνομαζόμενος, καὶ ὑβείζε τῆς θεῆς, διδάσκωντας τῆς λαὸς παρρησία νὰ πι-
 στεύῃν εἰς τὸν Χριστὸν, ἐδυμάθη, καὶ ἔσειλε στρατιώτας νὰ τῆ τὸν φέρουσι, καὶ
 ἰδῶν αὐτὸν ἠρώπησε. Διατί ἐκαταφρόνα τὰ εἰδῶλα καὶ τὰ βασιλικὰ δόγματα;
 Ὁ δὲ ἅγιος ἀπεκρίνατο· Ἐγὼ ὑπακούω τῆς ἑπερανίας Βασιλέως Χριστοῦ τὰ δὶ-
 καια καὶ σωτήρια προστάγματα, ἀμὴν ὁ Σεβήρος γράφει γῆνα καὶ ἀσυνέτα λό-
 για, ἐπειδὴ προσάσκει νὰ προσκυνῶτε καὶ θεῶς ἀναίδητα καὶ ἀψυχα εἰδῶλα,
 καὶ ἀφροσύνη τῆς ψυχῆς σας εἰς θάνατον· ἀμὴν ὁ Θεωπότης καὶ Χριστὸς ἰδίδει
 ζωὴν αἰώνιον καὶ μακαριότητα εἰς τῆς δέλας τῆς· καὶ ὅπως ὀπικαλεθῆ τὸ παντο-
 δύαμον αὐτῆς ὀνομα, φύγειν οἱ δαίμονες ὅπῃ προσκυνῶτε, ὡς ὑποχείριοι καὶ
 ἀνίχουροι, καὶ πᾶσα ἀδύνατα ἀνίαςτος ἰαφύεται. Λέγει τὸν ὁ ἄρχων· Ἄφες τὴν
 φιλοσοφίαν γέροντα, καὶ κάμει ὡς φρόνιμος τὸ συμφέρον σε, προσκυνήσον
 τῆς θεῆς πρὶν δοκιμάσης τὰ σκληρὰ καὶ πάνδεινα κολασήματα. Καὶ ὁ ἅγιος·
 εἰάν δὲν βασανισθῶμεν ἐδῶ πρόσκαια, δὲν κληρονομήσωμεν τὰ αἰώνια ἀγαθὰ εἰς
 τὸν Παράδεισον. Τότε παραχρῆστες οἱ ἄρχοντες, ἤφεραν τὰ δευτέρα κολασή-
 ματα, λέγοντες· Ὅσον τοῖς θεοῖς κακὴ κεφαλὴ. Καὶ ὁ ἅγιος· Μὴ χροῖτο νὰ
 ἤνῃ ὅσον μωρὸς καὶ ἀνόητος, νὰ προσκυνήσω τῆς ἀναίδητης δαίμονας ὅπῃ
 σέβετε· οἱ ὅποιοι καὶ αὐτοὶ φοβῆνται τὴν δύναμιν τῆς Σταυροῦ καὶ φύγουν.
 Τότες ἐγύμνωσαν αὐτὸν, καὶ λαβόντες χειράρας, ἐκαταξέχρισαν ὅπῃ τὴν κε-
 φαλῶν ἕως τῆς πύδας τῆς σάρκας τῆς. ὁ δὲ μακάριος ὑπομῶν χυμῶν αὐ-
 τῶν τῶν ἀνύτοις βασανῶν, καὶ εἰς ὄλον τὸ σῶμα δεινῶς σπαραττομένης, ἔλε-
 γον· Εὐχαριστῶσας ἀδελφοί, ὅτι βασανίζοντες με τὸ σῶμα, ἀφορῶντες τῆς
 ψυχῆς μου εἰς τὴν μέλλοντα αἰῶνα αἰώνιον μακαριότητα. Ταῦτα λέγοντας τῆς
 Ἀγίας,

Ἄγιε, οἱ ὑπηρεταὶ ἐθαύμαζον, καὶ ἔλεγον πρὸς τὰς ἀρχοντας. Τὴν ἀτιμίαν κομίζει τιμῇ ἐπίσης ὁ ἄνθρωπος, καὶ τὴν βίασαν ἀνεῖν. μήπως καὶ εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστὸς, καὶ ἦλθε νὰ μᾶς δοκιμάσῃ, ἵνα ἴδωμεν αἱ χειρᾶγρας ὀποσομένων, καὶ δεῖν ξεχίζαν πλέον τὰς σάρκας τε; Ταῦτα ἀκούσας ὁ Δεξὸς ἐθυμώθη, καὶ ὑβρίζοντας τὰς ὑπηρετας, πῶς ἦσαν ἀμελεῖς καὶ ἀδύνατοι, ἄρπασε τὰς χειρᾶγρας ἀπὸ τὰς χειρᾶς τες, καὶ ἀρχισε νὰ ξεχίζῃ τὸ σῶμα τῶ Ἄγιου με πολλῶν ὀργῶν ὁ θεόργιστος. Ἀλλὰ παρὸντος ἔφθασεν ἡ θεία δίκη τὸν ἄδικον, καὶ ἐκόπησεν, (ὡς τὸ θαύματος) ἀπὸ τὰς ἀγκῶνας αἱ χεῖρές τε, καὶ ἐπέμειναν εἰς τὸ σῶμα τῶ Μάρτυρος. αὐτὸς δὲ ὁ δειλάιος ἔπεσε καὶ γῆς φωνάζοντας. Βοήθα με ἡγεμῶν, ὅτι μάγος εἶναι ἐπίσης ὁ ἄνθρωπος. Πλησιάζας ἔν ὁ ἡγεμῶν, καὶ ἰδὼν τὰς χεῖρας τῶ Δεξοῦ κρημασμένης εἰς τὸ σῶμα τῶ Μάρτυρος, τὸ ἔπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον· τὸ ὁποῖον ἐσφραξεν ὀπίσω παρὸντος εἰς τὸν ἑσπέρην, καὶ ἔμεινε θείαμα, τότε ἡ πόλις ὅλη τῆς Μαγνησίας ἐφοβήθησαν, καὶ ἐσφραξαλέσαν τὸν δίκαιον, λέγοντες· Ἀπόσρεψον ἀφ' ἡμῶν τὴν ὀργὴν τῶ Κυρίου Ὁμοῦ. ἔτω σὲ φρονεῖ ὁ Χριστὸς, νὰ ἀποδίδῃς κακὸν ἀπὸ κακῆ, ἢ νὰ ἀεργετῆς τὰς μισῶν τὰς σε; Λέγει τὸς ὁ ἅγιος· Ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς με, δεῖν εἶναι δόλος εἰς τὴν γλῶσσάν με. ἀλλὰ ὁ Κύριος ἐπαίδουσεν αὐτὸς ὡς χεῖρας, ἵνα νὰ δώσῃ ἑσᾶς ζωὴν αἰώνιον. Τότε τὸ πλῆθος ὄλον ἐβόησε πρὸς Κύριον λέγοντες. Μήμας ἀπωλέσῃς δέσποτα. ἀλλὰ συγχάρησον μᾶς εἰς ὅσα ἐπταίσασαμεν. Καὶ ἔτω πολλοὶ ἐπίστεισαν. ὁ δὲ Δεξὸς ἐδέετο τῶ Ἄγιου, λέγωντας· Ἄγγελε τῶ Θεοῦ καὶ ἐράνη ἀνθρώπε, βοήθησον μοι τῶ τέλει· ἰδὲ ἔχεις τὸ βάρος τῶν χειρῶν με ἐπάνω σε, καὶ ἐγὼ ὑπομῶν τὸν πόνον καὶ βίασαν. λοιπὸν ἰάθησον με. νὰ λυθῶν ἀπὸ τὰς οὐσίας, καὶ ἐσὺ ἀπὸ κόπον καὶ μέμειναν· καὶ ἐγὼ λάβω τὴν ἴασιν, νὰ πισθῶν εἰς τὸν Θεόν σε βέβαια.

Ὁ μὲν ἔν ἅγιος ἠύξατο ταῦτα πρὸς Κύριον. Εὐχαριστῶ σοι δέσποτα, ὅτι με φυλάγεις παντοτε, ὅπως βλέπον εἰς τὴν ταπεινώσιν τῶ πεπεδημένων, καὶ λύσον αὐτὰς ἀπὸ τῶ δεσμᾶ εἰς δόξαν σε. Τότες ἦλθε φωνὴ λέγεσα. Χαίροις ἀθλητὰ Χαράλαμπε, ἀγγέλων συνόμιλε καὶ ὀποσῶν ὁμόφροτε. ἐπίτησα τὴν δέσπιν σε, καὶ δίδω τῶς ἀσθενέσι τὴν ἴασιν. Καὶ παρὸντος ἰαθῶντων. καὶ πισθῶντος ὁ Δεξὸς, ἐβαπτίσθη εἰς τὸ ὄνομα Πατρὸς, Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος. ὁ δὲ ἡγεμῶν ἔπαυσε τὸν διωγμὸν καὶ τῶν χριστιανῶν ἕως νὰ δώσῃ τῶ βασιλείας εἰδῶν. Τότε ἐσωμάχοντο ὄλοι τῆς Μαγνησίας καὶ Ἀσίας πρὸς τὸν ἅγιον, καὶ ὀχορολογῶντες τὰς ἀμαρτίας αὐτῶ, ἐβαπτίζοντο. Πολλὰ δὲ θαύματα καὶ ἰάματα εἰς τὰς ἀσθενείας ἐτέλει κατ' ἐκαστὴν ὁ ἅγιος· τυφλοὶ ἀνέβλεψαν, χωλοὶ καὶ κωχοὶ ἐσφραξαλέσαν, δαίμονες ἐφύγον, νεκροὶ ἀνεστῶντο, καὶ πᾶσα νόσος καὶ ἀσθενεία ἰατρούετο. τὰ ὁποῖα βλέπων ὁ ἡγεμῶν, ἐπῆλθεν εἰς τὸν βασιλέα καὶ τῶ ἀγγεῖλε ἵνα τὸν ἅγιον ἄπαντα τὰ ἡρόμνη, ὡς ἀνωθεν ἔποιον. Ὁ δὲ σοβαρὸς Σεβῆρος ταῦτα ἀκούσας, ἐθυμώθη, καὶ ἔλεγε· Διατί ἀμελεῖτε θεοὶ αἰώνιοι, καὶ δεῖν ὀχλοφρονεῖτε ἀπὸ τῶν γλῶν τὰς ἀσεβεῖς ὅτι σὰς ὑβερίζοι; Καὶ ὀθεῖας ἔσειλε στρατιώτας ἑ. φρονεῖ τὰς νὰ ἐμπήξῃν καρφία εἰς ὄλον τὴν ῥάχιν τῶ μάρτυρος. ἔπειτα νὰ τὸν σύρῃν ἀπὸ τῶ Μαγνησιᾶν ἕως τῶ Ἀντιόχειαν. οἱ δὲ ἀπελθόντες, ἐκάρφωσαν τὰς ἵλας με πολλῶν ἀσπλαγχνίαν εἰς ὄλον τὸ σῶμα τῶ Μάρτυρος· καὶ δεινότες τὸν ἀπὸ τῶν γυναικῶν, τὸν ἐτράβιζαν αὐτῶς οἱ ἀπάνθρωποι, καὶ τὸν ἐκάρφωσαν

σαν εμπαικτικῶς ἐπάνω εἰς ἓνα ἄλογον. Ὅταν ἔν τὸν ὑπήγασι τῆ. σὺ δὲ, λάλησε ταῦτα μεγαλοφάνως τὸ ἄλογον, λέγωντας. Ὁ τειροκατάρατοι στρατιῶται ὑπηρεταί τῆ δαβόλε, δεὺ βλέπετε πῶς εἶναι ὁ Θεὸς μὲ τῆτον τὸν ἀνδραπον, κὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον; λύσετετον σκληροτράχιλοι, νὰ λυθῆτε κὶ εσεῖς δεὺ δεσμα ἀόρατα. Τότε οἱ στρατιῶται φοβηθέντες, τὸν ὑπήγασι με ἀνέσιν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, δε νὰ μὴ παρέβην τὸ πρόσαγμα. ὁ δὲ δαβόλος ἐμεταχηματίσθη εἰς εἶδος γέροντος, κὶ ἐφανῆ εἰς τὸν Σεβήρον, λέγωντας. Οὐαί μοι βασιλεῦ, ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλὸς τῶ Σκυθῶν, κὶ ἤλθον εἰς τὴν πατρίδα μου εἰς τὸν μάγος Χαράλαμπης καλέμμος, κὶ με ἐπήρον ὄλες τῆς στρατιώτας. κὶ ἤλθα νὰ σὲ τὸ εἰπῶ νὰ φυλαχθῆς, νὰ μὴ πάθῃς τὰ ὅμοια. Τότες ἤφεραν κὶ τὸν Ἅγιον, κὶ προσάσει νὰ τῆ καρφῶσεν σεβλῶν μεγάλῳ εἰς τῆ σῆθος. ἐπειτα νὰ φέρην ξύλα κὶ πῦρ νὰ τὸν καίγῃσιν, ἕως νὰ ξεφυχῆσῃ. ἐκάρφωσαί τε λοιπὸν τὴν σεβλῶν, κὶ ὄραν πολλῶν τὸν ἐκατακαίγῃσι, ἀλλὰ ποσῶς δεὺ ἐβλάπτη ὑπὸ τῆ πυρός, ὅτι αὐτὸ μὴ ἔσβυσεν, οἱ δορυφόροι ἐκέρῶσθησαν, ὁ δὲ Ἅγιος ἀνέσταλλε, κὶ ἐσέκετο ὡς ῥόδον εὖσμον. ὅθεν ὁ βασιλὸς εἶπε νὰ τὸν λύσῃν νὰ τὸν φέρην πλησίον, καὶ λέγει τῆ δε πρόφασιν. ὁ βασιλὸς τῶ Σκυθῶν με ἔκαμε κὶ σὲ ὕβρισα, ἀλλὰ μὴ κακίσης, κὶ εἰς ὅσα σὲ ἐρωτήσω. ὄλες με ἀπόκεισιν, κὶ εἰπέ με πόσων χρόνων εἶσαι; κὶ τῆ εἶπε, πῶς ἦτον ριγ. χρόνων. λέγει τὸν ὁ βασιλὸς. Ἐπειδὴ πόσες χρόνες ἐζήσῃς, πῆς δεὺ ἔχεις πύσω γνῶσιν νὰ ἐγνωρίσης τῆς ἀθανάτης Θεῆς, ἀλλὰ προσκυμῶς τὸν Χριστὸν ὡς ἄγνωστος; Καὶ ὁ ἅγιος. Ἐπειδὴ πολλῆς χρόνες ἐζήσῃς, ἐγώ εἶσα τὴν ἀλήθειαν, κὶ προσκυμῶ τὸν ὄντως Θεὸν τὸν παντοδύναμον κὶ οἰκτιρμονα. Καὶ ὁ βασιλὸς. Ἐσὺ διῶσαι κὶ νεκρὸν νὰ ἀνάσῃς, ὡς ἤκασα. Καὶ ὁ ἅγιος. Αὐτὸ μόνον ὁ δεσώτης Χριστὸς διῶεται νὰ κάμη. κὶ ὄχι ἀνδραπος. Τότε προσάσει ὁ Σεβήρος, κὶ ἤλθον ἐκεῖ εἰς τὸ μέσον εἰς τὸν δαίμονιζόμενος, ὅς τις ἦτον δεὺ τὸν ἐχθρὸν καὶ μισόκαλον λς. χρόνες βασιλεύς. κὶ πλησίον τῆ ἁγίε ἀδελφόμενος, ἐφάναξεν ὁ δαίμων, ἄσπερ δεινῶς ὀδυνώμενος καὶ ὑπὸ πυρός φλογιζόμενος. Δέομαί σε δελε τῆ Χριστῆ, μὴ με παρὸ καιρῆ βασανίσῃς, ἀλλ' εἰπέ λόγον κὶ ὀξέρχομαι. κὶ ἀν ὀλίγῃς νὰ εἰπῶ κὶ τὸν τρόπον κὶ τὴν αἰτίαν. ὅπῃ εἰσῆλθον εἰς τῆτον τὸν ἀνδραπον. Καὶ ὁ Ἅγιος. Εἰπέ τον, πνεῦμα ἀκάθαρτον. Τότες εἶπε τὸ δαίμονιον. Ἐτῆτος ἐκλεφε τὰ παράγματα τῆ χειτόνε τε, καὶ τὸν κληρονόμον αὐτῆ ἐφόνόσεν. ὅθεν δεισκαώντας τον εἰς τοιαύτῳ ἀνομίαν ἀχολέμμενον, εἰσῆλθον εἰς αὐτὸν, κὶ τῆ βασανίζω πάρα χρόνες ἔξῃ κὶ τελειοῦντα. Τότε τὸν ἐπετίμησεν ὁ Ἅγιος καὶ ἀγῆκεν. ὁ δὲ βασιλὸς ἐθαύμασε, λέγωντας. Μεγάλος εἶναι ὁ Θεὸς τῶ χριστιανῶν κὶ ἀλήθειαν. κὶ μεθ' ἡμέρας τρεῖς ἀπέθανον εἰς τὸν νεός, κὶ λέγει ὁ βασιλὸς παρὸς τὸν ἅγιον. Ἀνάσῃσον τὸν νεκρὸν αὐτὸν, ἐνὶ διῶσαι. Καὶ ποιήσῃς προσόχῳ ὄραν πολλῶν, ἀέση. Ὅθεν πολλοὶ δεὺ τὸν ὄχλον ἐπίσδσαν, ὁ δὲ ἐπαρχος Κεῖσπος εἶπε τῶ βασιλεῖ. Θανάτωσον ἐτῆτον τὸν ἀνδραπον, ὅτι με ματεῖταις κάμνει τοιαῦτα τερατηργήματα. Εὐθύς ἔν ὁ Σεβήρο ἐμεταγνώμισε, κὶ λέγει τῶ μάρτυρι. Θῦσον τοῖς Θεοῖς Χαράλαμπε, νὰ φύγῃς τὰ κολασήρια. Λέγει τὸν ὁ ἅγιος. Ὅσον με κολάσεις χειρότερα, πόσον μᾶλλον ἢ ψυχὴ με δειφραίνεται. Τότε οργισθεὶς ὁ βασιλὸς, ἐπρόσῃξε νὰ δέρνῃν με λίδας τῆς σιαγόνας τε, κὶ με λαμπάδας νὰ καύσῃν τὸ πρόσωπον αὐτῆ κὶ τα

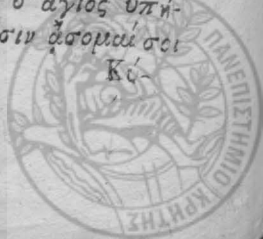
χθρα· τὸ δὲ σὺρ ἐπήδησε καὶ ἔκαυσε τὰς φεμεσώτας ὑπηρετας· καὶ θαυμάζων εἰς ταῦτα ὁ βασιλεὺς, ἠρώτα τὰς ἄρχοντας, τίς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὅπως κάμνει ταῦτα τερατηργήματα; Λέγει τὸν ὁ Κεῖσιος, ὅπως ἦτον ἑπαρχος. Ἀπὸ πορνεῖαν ἐξηνήθη ἐκ μιᾶς ζωακῆς, Μαρίας ὀνόματι. Ὁ δὲ Ἀρισταρχος ἀπεκρίνατο· Μὴ βλασφημᾷς ἑπαρχε, ὅτι ἐσὺ δὲν ἰσθῆς ταῦτα μυστήρια. Τότε ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη ὡς δαιμονισμένος ὑπέρμετρα, καὶ ἔρριψε νὰ πολεμήσῃ τὸν ἕραν ὁ αὐτοῦ· καὶ ρίπτωντας σαίταις εἰς τὸν αἶρα, ἐβόησε· Κατέβα Χριστὲ εἰς τὴν γῆν νὰ πολεμήσωμεν. εἶδὲ, ἐγὼ ἀναβαίνω νὰ σὲ εὔρω νὰ χαλάσω τὸ σπέρμα, νὰ σβέσω τὸν ἥλιον. Τότε γίνεται σεισμὸς καὶ φόβος μέγας καὶ ἀγανάκτισις, ὅτι ὁ Κύριος ὠργίσθη, ὁ ἕρανὸς ὡς δένδρον ἐσειέτο, καὶ αἱ αἰῶναι δυνάμεις δυνατῶς ἐσαλεύθησαν, καὶ ἀσραπαῖς καὶ βρονταῖς μεγάλας ἠκούοντο. καὶ διδῶν ἐκρεμάθησαν εἰς τὸν αἶρα ὅτε βασιλεὺς καὶ Κεῖσιος ὁ ἑπαρχος, καὶ ἐφώναζον ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν Ἅγιον. Κύριε με Χαράλαμπε δικαίως ἔπαθα, καὶ δέησε Κύριον τὸν Θεὸν σε νὰ μὲ λυθῶσῃ ἀπὸ τὴν παιδείαν, νὰ γράψω τὸ ὄνομά τε εἰς ὅλας τὰς πόλεις νὰ τὸν δοξάζωσι. Τότε ἦλθεν ἐκεῖ καὶ ἡ θυγάτηρ τῆ βασιλείας, Γαλλὴν ὀνόματι, καὶ λέγει τε· Πίσθυσον εἰς τὸν Κύριον νὰ σὲ λυθῶσῃ ἀπὸ τὰ δειτὰ ὡς οἰκτίρμων καὶ πανάγαθος, ὅτι αὐτὸς ὁ Χριστὸς ἐστὶν ὁ μόνος Θεὸς ἀδέχοχος. Τότε προσκυῖωσε τὸν Ἅγιον, λέγασα· Παρακάλεσον τὸν Κύριον νὰ λυθῶσῃ ἀπὸ τὰς ὀδυῖας τὸν πατέρα μου, καὶ εἰ μὴ πίσθυσῃ, ἠδὴ καλῶς, εἶδὲ, κὰν σὲ κάμνει μὲ τὸν θάνατον τέλειον. Προσέξαμεν λοιπὸν τῆ Ἁγίᾳ, ἔπαυσε τῆ Θεῶ ἡ ἀγανάκτισις, καὶ κατέβησαν εἰς τὴν γῆν ὁ βασιλεὺς μὲ τὸν ἑπαρχον· καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸ παλάτιον, ἔκαμαν τρεῖς ἡμέρας, συζητοῦμενοι τὸν φόβον τῆ Θεῶ καὶ τὴν ἀγανάκτισιν. Ἡ δὲ θυγάτηρ τῆ βασιλείας εἶδεν ὄραμα, καὶ τὸ ἀνέφερε πρὸς τὸν Ἅγιον, ἔτω λέγασα· εἶδον με πᾶς ὀρέθηκα εἰς ἕνα φεμβόλι ὠραιότατον μὲ δένδρον ὀσφρασετα, καὶ βρύσιν εὐμορφον, καὶ ἦσαν πλησίον ὁ πατήρ μου μὲ τὸν ἑπαρχον. ὁ δὲ φύλαξ τῆ φεθαδείσε ἐδίωξεν αὐτὰς μὲ πυρίνῳ ράβδον, καὶ ἐμῆρα ἐσύκωσε, καὶ μὲ ἔβαλε μέσα μὲ τιμῆς, καὶ λέγει με· Ἐσενα ἐδόθη ἡ κατοικία αὐτῆ καὶ τοῖς ὁμοίοις σε, νὰ συνδουλεύετε πάντοτε. Αὐτὰ εἶδα, καὶ φεθακαλῶ σε, διδάσκαλε, νὰ με εἰπῆς τὴν δέησιν. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Τὸ φεμβόλι ὅπως εἶδες ἐστὶν ἡ δικαίαν ὁ φεθαδείσος, καὶ σὲ ἔβαλε μέσα φεθατότις Χριστὸς, φεθατὶ τὸν ὀπίσθυσες, τὸν δὲ πατέρα σε καὶ τὸν ἑπαρχον ἐδίωξε, φεθατὶ μέλει νὰ ἀπιστήσαν νὰ μὰς κακοποιήσαν οἱ ἀχάριστοι. Οὕτως εἶπε, καὶ μὲ ἡμέρας λ. ἐπροσκάλεσον ὁ βασιλεὺς τὸν Ἅγιον, καὶ λέγει τε· Οὐσίασε τὰς φεθας, νὰ κάμῃς τὸν λόγον μου, καὶ νὰ τιμήσῃς τὸ λόγον μου. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Τὰ λόγια σε ἐστὶν πικρὰ καὶ ἀσώτητα καὶ δὲν ὀρέπει νὰ σοῦ ἔσπασαχθῶ, ὡς δὲλος Θεῶ καὶ ὑπὸκος. Ὀργισθῆς ἐν ὁ βασιλεὺς, ἐπρὸς αὐτὸν καὶ τῆ ἔβαλαν χαλινάει εἰς τὸ σῶμα, ὡστερ νὰ ἦτον ζῶν ἄλογον, καὶ τὸν ἐπόμπδον εἰς ὄλλω τὴν πόλιν μὲ πολλῶν κατεφρόνησιν. ὁ δὲ Ἅγιος κῆκετο. λέγωντας· Δέσποτα Κύριε, ὅπως ἔπλασες τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸν ἐτίμησες καὶ τὴν εἰκόνα σε καὶ ὁμοίωσιν, ὀπίβλεπον εἰς τὴν μανίαν ταύτην καὶ ἀπειλάς τε τυράννε, ὅτι ταῦτα πάχω φεθὰ τὸ ὄνομά σε τὸ Ἅγιον.

Ἡ δὲ Γαλλὴν ἐσυμβέβησεν ἄραν πολλῶν τὸν πατέρα της νὰ ἀπέχη ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν ταύτην, καὶ νὰ πισθῆσῃ εἰς αὐτὸν τὸν Θεὸν ὅπως ὠμολόγησε, φεθὰ

νά μή κολαδίη αιώνια. Ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀσωέτος ἐδὲν ἀφελήθη, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐβάρη, καὶ τὴν ἐπρόσθεσε τὰ θυσίαση τὰ εἰδῶλα. αὐτὴ δὲ καὶ παύσοφος διὰ τὰ τὸν ἐμπαίξῃ, τὴν ἐπέθεσε τὰ τὸ προσκυλήση. Καὶ ἀπελθῶσα εἰς τὸν ναὸν τῆς Διδὸς καὶ Ἀπόλλωνος, εἶπε τὴν μιερῆς. Δειθῆτε τὴν θεὸς τὰ δεχθῶσι τὴν προσκυλήμα, ὅπῃ τὴν ὕβριση. Οἱ δὲ ἐβόησαν, ὁ μέγας θεὸς Ζεὺς, καὶ ὁ κραταῖος Ἀπόλλων οἱ ποιηταὶ τὴν ἔρανῶ καὶ τῆς γῆς, συγχωρήσατε τὴν δέσποιναν Γαλιλίαν διὰ τὴν ἀγάπῃν τῆ πατρῴσης. Ἡ δὲ μακαρεία ἔπραξε τὸν Δία, λέγουσα· Εἰάν εἴσαι Θεὸς, πῶς δὲν ἐγνωρίζεις τὴν γνώμῃν μου; Τότε τὸν ἔρριψε κάτω καὶ ἐσωτερίθη. Τότε ἄρτασε καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ λέγει τῇ. Ἐλα κάτω καμπῆρ σαφόρε τῆ ἀνθρώπων ἢ ἀπάλεια. Καὶ ἐγκρεμίσας αὐτὸν, καὶ ἄλλα λδ' εἰδῶλα, ἀπῆλθον οἱ μιερῆς εἰς τὸν βασιλεῖα, λέγοντες· Τώρα μέλει τὰ χαθῆ ὁ κόσμος, καὶ τὰ σβύση ὁ ἥλιος· ὅτι οἱ θεοὶ μας διερράγησαν καὶ ἀπέθανον, ὅτι ἡ θυγάτηρ σου τὴν ἐγκρέμισε. Λέγει τὴν ὁ Σεβῆρος. Εὐρῆτε ἡ. μασόρος τὰ τὴν ἀποκαταθήσαν τὴν νύκτι, τὰ τὴν σῆσαν εἰς τὸν τόπον τὴν, τὰ μή μας γελῶν οἱ Γαλιλαῖοι, πῶς οἱ θεοὶ μας ἐσωτερίθησαν. Καὶ ἔως ἐποίησαν, καὶ τὸ παρὼ εἶπασι τῆς Γαλιλίης. Ἐλθὲ δέσποιναν τὰ ἰδῆς πῶς οἱ θεοὶ ἀπεσάθησαν; Ἡ δὲ ἀπελθῶσα, καὶ ἰδῶσα τὴν ἀσπῆ ἀναχώνουσι, ἐπήκασε τὴν πονηρίαν, καὶ λέγει. Μὴ ἀμελήσω τὰ σωξίλω νεωτέρως θεὸς. καὶ εἶπε ταῦτα πρὸς τὰ ζόανα. Ἀπὸ νεκρῶν ἀνισάντες, ὡς νεκροὶ πάλιν καταποντίθητε. Ταῦτα εἰπῶσα, ἐγκρεμίσθησαν ἅπαντα. Ταῦτα πάλιν ἀκούσας ὁ βασιλεὺς ἐθυμώθη, καὶ λέγει πρὸς τὴν Γαλιλίαν· Τί ἔκαμες μιανωτάτη; Ἡ δὲ ἀπεκρίνατο. Ἐπειδὴ εἶσε ἀνόητοι, καὶ τὴν νομίζετε Θεὸς, τὴν ἐγκρέμισα. καὶ εἰάν ἔχῃς καὶ ἄλλας, τὰ τὴν κάμω τὰ ὅμοια, διὰ τὰ ἐγνωρίσετε τὴν πλανήσαν, τὰ μὴ ἐλπίζετε εἰς αὐτῆς, ὅπῃ δὲν διώνται τὰ ἀφελήσαν τὴν εἰς αὐτῆς πισθόντας, μήτε τὴν μισῶντας αὐτῆς τὰ φονδύσαν. Τότε θυμωθεὶς ὁ τύραννος, ἐπρόσθεσε διὰ ὕβρι τὴν μάρτυρος τὰ τὸν φεδαῶσαν μιᾶς χήρας γυναικὸς, τὰ τὸν φυλάγῃ εἰς τὸν οἶκόν τῆς. καὶ καθὼς ὑπῆρχον ἐκεῖ ὁ ἅγιος, ἀκωμπίσας εἰς ἕνα σύλον ξηρὸν, ἐβλάστησεν (ὡ τὴν θαύματος) ἐκεῖνος ὁ σύλος, καὶ ἔκαμε τόσους κλάδους, ὅπῃ ὅλον τὸν οἶκον ἐσκέπασεν. Ἡ δὲ γυνὴ ἰδῶσα τοῖστον φεδαῶσον, προσκυλήσε τὸν ἅγιον, λέγουσα· Ὑπάγε ἀπὸ τὸ ἀσπῆ μου Κύριε, ὅτι δὲν εἶμαι ἀξία τὰ εἶσαι πλησίον μου. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Μὴ φοβῆ γυναι, ἀλλὰ πισθῶσον εἰς τὸν Κύριον, ὅστις εἶναι Θεὸς αἰνετὸς καὶ εὐσπλαγχνος. Τῇ ἐπαύειον ἰδόντες τῆς γυναικὸς οἱ γείτονες τοῖστον δένδρον μεγάλον εἰς τὸ δαιμάτιον με ἀσπῆ καὶ καρπὸν, ἐθαύμασαν, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον, εὗρον τὸν ἅγιον διδάσκοντα, καὶ τὸν ἡρώτων εἰάν αὐτὸς ἦτον ὁ Χειρός; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Δῆλος εἶμαι τὴν Δεσπότη Χειρῆ, καὶ με τὴν χάρι αὐτῆ ποιῶ τὰ θαύματα.

Τότε ἡ γυνὴ εἶπε πρὸς αὐτῆ τὴν ὑπόθεσιν, ἐγκωμιάζουσα τὸν ἅγιον. καὶ πάντες τὸν προσκυλήσαν, καὶ πισθῶσαντες εἰς τὸν Χειρὸν, ἐβαπτίσθησαν. καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀνήγγειλαν τινὲς τῆ βασιλείας αὐτὸ τὸ τεράσιον, καὶ θαυμάζοντες ὅλον, εἶπον ὁ ἔπαρχος. Πρόσθε βασιλεῦ τὰ τὸν ἀποκεφαλίσαν, τὰ μὴ κάμῃ καὶ ἄλλα τέρατα, τὰ πισθῶσον εἰς τὸν Χειρὸν φελεωτέρω. ὅθεν ἔδωκε κατ' αὐτῆ τὴν τελωταίαν ἀπόφασιν· τὴν ὁποίαν λαβὼν ὁ ἅγιος ὑπῆρχον εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης φάλλοντας τὸ, Ἐλεον καὶ κελσιν ἀσπομῆσαι

Κύριε. πότε ἤξεις πρὸς με; ἢ πᾶ ἐξῆς. Καὶ φθάσας ἐκεῖ, ὑψάσας πρὸς ἔ-
 ρανὸν τὰς χεῖρας ἢ ὄμματα, ὅπως ἠύξατο. Ευχαριστῶ σοι Κύριε ὁ Θεὸς μου
 πάντοτε, ὅτι ἐλεήμων ὑπάρχεις ἢ φιλανθρώπος. ἐσὺ παντοδύναμη ἐπάταξας
 τὸν ἐχθρὸν μας διάβολον, ἢ πατάξας τὸν ἄδω, ἐλύτρωσες δὲ τὸν θάνατον
 τὸ ἀνθρώπινον. Μνήσθητί με Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ σου. Ταῦτα προσέχομαι
 τῷ μάρτυρος, οἱ ἔρανοι ἀνέσχησαν, ἢ ἦλθε πρὸς αὐτὸν μὲ πλῆθος Ἀγγέ-
 λων ὁ Κύριος, ἢ λέγειτε. Ἐλθέτε προσφιλέσατε ἢ ἠγαπήθητε με Χαράλαμ-
 πε, ὅπως ἔξ τὸ ὄνομά μου ποσῶτον ἐκακοτάθησες. Ζήτησαί με ἐτι χάριον θέ-
 λεις νὰ σὲ ὑπακούσω δέξέ με. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Καὶ τῷτο μέγαλον με χά-
 ρισμα εἶναι ὅπως ἠξιάθηκα νὰ ἰδῶ τὴν φοβεράν δόξαν τῆς παρουσίας σου.
 πλὴν ἐπειδὴ ἡ ἀγαθότης σου με προσάγει νὰ σὲ ζητήσω αἰψῶν, ὁ Θεοκαλῶ-
 τὴν βασιλείαν σου νὰ μὲ κάμης τὴν χάριον. Εἰς ὅποιον τόπον ἄρεθῆ κομ-
 μάτι δὲ τὸ λείψανόν μου, καὶ εἰς ὅποιαν χώραν χάριον με θέλειν εορτάζει, νὰ
 μὴ ᾄδῃ ἐκεῖ ποσὼς πείνα, ἔτε πανέκλα νὰ θανατῶνῃ τὰς ἀνθρώπους ἄωρα,
 μίτε κοινρὸς ἀνθρώπος νὰ βλάπτῃ τὰς καρπὲς, ἀλλὰ νὰ εἶναι εἰρῶν ἡσυχία,
 ἢ ψυχῶν σωτηρία, ἢ σαμῶτων ἴασις, πλῆθος σίτου, οἶνου ἢ ἐλαίου, καὶ
 τετράποδα, ἢ ἄλλα χρειαζόμενα. ἢ ὅς τις ἔχει τὸ μαρτύριόν μου ἢ μνημονοῦ-
 με, νὰ μὴ φοβήσῃ τὸ βόδιον, μίτε ἄλλο τετράποδον, μίτε ἢ ψυχὴν τὴν
 λάβῃ τιὰ κακὸν πᾶποτε. ἐπειδὴ σάρκα ἢ αἷμα εἰσὶ ποίημα τῆν ἐχθρῶν
 χειρῶν σου. ἢ συγχάρησον τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν ὡς ἀγαθὸς ἢ φιλανθρώπος.
 ἢ φύλαττε ὑμῖν τὰ βόδια τὰς νὰ γεωργεσι τὴν γῆν νὰ ὑπολαμβάνει τὰς καρ-
 πὲς ἄφθορα, νὰ σὲ δοξάζουσι. Λέγειτον ὁ Κύριος. Νὰ ᾄδῃ τὸ θέλημα σου
 δέξέ με. Καὶ τότε ὁ μὲν Κύριος ἀνῆλθεν εἰς ἔρανος, ὁ δὲ ἅγιος παρέδωκε
 τὴν ψυχὴν ἐν εἰρῶνῃ χάρις νὰ τὸν κόψῃ ὁ δῆμος. ἢ δὲ μακαρία Γαλιθαία
 ἐνταφίασεν εἰς χρυσὸν σεντέκι τὸ ἅγιον λείψαν με πολύτιμα μύρα ἢ ἀ-
 ράματα ἢ τις ἐφύλαξεν ἕως τέλους τὴν πίσιν εἰς τὸν Χριστόν. Ὁ, ἀρέπει πᾶ-
 σα δόξα, τιμὴ, ἢ προσκυνοῖσις, σου Πατρί, ἢ Ἀγίῳ Πνεύματι, νῦν, ἢ
 αἰεὶ, ἢ εἰς τὰς αἰῶνας. Ἀμήν.

τὸ ἰθεοποιῆσαι οἱ ἄφρονες. ἀλλ' ὁ φρόνιμος Λέων καὶ παύσοφος ἔκαμψεν ἐκεῖ
 προσδύχων πρὸς τὸν δεσπότην Χρυσὸν μὲ δάκρυα, νὰ τὸ ἐγκρημίσῃ ὡς παι-
 πδιώματος, καὶ παρὰ τοῦ (ὡ τὸ θαύματος) ἔπεσε καὶ γῆς καὶ ἐσωτερήθη
 τὸ ἀκάρητον εἶδωλον, εἰς τὸν τόπον τῶ ὁποῖον δρέθη τῷ ἄρῳ ταύτῳ εἷας
 Σταυρός θαυμασιώτατα· οἱ δὲ παρόντες ὄρωντες τοῖστον φρικτὸν τράσιον, ὄξε-
 πλάγησαν, καὶ ἔκτισαν ἐκεῖ Ἐκκλησίαν τῆς Ἁγίων Μαρτύρων μ. Οὐ μόνον
 δὲ αὐτοὶ τὸν ναὸν, ἀλλὰ καὶ ἔπερον κάλλιπον καὶ θεόβλεπτον ἀποδόμισεν ὁ ὁ-
 σιος εἰς ὄνομα τῆς Παρθενομάρτυρος Λευίας, ὅπως ἐκεῖ εἰς τῷ Καταβῶν ἑ-
 μαρτύρησεν. εἰς τῷ ὁποῖαν Ἐκκλησίαν δεισίνεται πόρα τότε τῶ θαυμασίῳ
 Λέοντος τὸ πάσιπτον καὶ ἅγιον Λείψανον. καὶ ἀλλοὶ δὲ τῶ ὡς πηγῆς ἀσ-
 νάσ μυστήριον ἔλαιον παντοίων κακῶν ἰσοβόταιον, παθῶν ἀλεξήπιον, καὶ
 διμῶν φυγαδύπιον. ὅτι ὅσα θαύματα ἐτέλεσεν ὁ τρισόλβιος ζῶντος τε,
 τότε καὶ θεοκρότερα ἐτέλεσε μετὰ θανάτου, καὶ τελεῖ κατ' ἐκείνου ἕως τῷ σή-
 μερον· καὶ ἰαθεῖ πᾶσαν ἀδύνην ἐκείνων ὅπως τὸν ὀπικαλεθῆν μετὰ πίστεως.
 Τὰ ὁποῖα δὲ γράφομεν εἴα κατ' εἷα ἐδῶ ἔξε συνημίαν, μόνον μίαν θαυ-
 ματουργίαν ἐξάισιον νὰ εἰπῆμεν ὅπως ἐτέλεσεν ἐτι ζῶν, ἔξε τῷ ὁποῖαν ἔγι-
 νεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον θεοβόπος. καὶ ἀπ' αὐτῷ τῷ τερατουργίαν νὰ κατα-
 λάβετε πόσῳ παρήσιαν εἶχε πρὸς Χρυσὸν τὸν Θεὸν ὁ θεοπρόδυσος.

Εἷας λεκανομαγίτις δρέθη ἐκεῖ εἰς τῷ ἡῶσον τῆς Σικελίας, ὅπως ἔκαμμε
 με δαιμόνων συνεργίαν σημεῖα καὶ τέρατα, καὶ τὸν ὠνόμαζαν Ἡλιόδωρον. ὅστις
 ἐθελοκράσε τὸν Γαυρίῳ, καὶ Γαμβρίῳ, καὶ τὸν Σίμανα. ἐπειδὴ εἶχεν ἔσω του
 ὀλλῷ τῷ ἑξέβολικῷ ἐνέργειαν. Οὗτος ἦτον ἡὸς μίᾳς ἀλλοῦ πατεμίας χρι-
 στιανῆς, Βαρβάρης ὀνόματι, καὶ ἐνομιζέτο χριστιανός, ἀμὴ ἦτον παιδιόθεν δρα-
 σύς τε καὶ ὑπερήφανος. καὶ ἐπεθύμα νὰ γῆ τῆς πόλεως ἑπαρχος, ἔξε νὰ κάμ-
 νη ἀναίχματα τὰ κακότε θελήματα. ἀμὴ δὲ ἦτον δὲπὸ Θεῶ νὰ λάβῃ τοῖστον
 ὑπέριπτον ἀξίωμα ὡς ἀνάξιος. ἔξε ἀπὸ λοιπὸν εἰς ἄλλο πόλημμα ὁ παρμιά-
 ρος, ἦχεν εἶρεν. εἷα Γεδαῖον εἰς ταῖς μαγείαις καὶ γοητείαις ὀπίσημον, με τὸν
 ὀποῖον ἐφιλιώθη, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ τῶ βοηθήσῃ νὰ λάβῃ τὸ ποθερῆσον
 ἀξίωμα. καὶ αὐτὸς τῶ ἔδωκε μίαν γραφῶν, ἔτω λέγαντας. Ἦπαγε τὸ μεσόνυκ-
 τον εἰς τῶς πόδας τῶ ἀρχόντων, ἀνέβα ἐπαῖν εἰς μίαν σήλιω, καὶ ἐκεῖ ἔρχε-
 χεται εἷας φοβερὸς εἰς τῷ Θεῶν, καὶ μὴ δειλιάσης. καὶ εἰὰ σε εἰπῆ νὰ κατέ-
 βης, μὴ ὑπακῆσης ἕως νὰ σε τάξῃ νὰ κάμνῃ ὅλα σε τὰ θελήματα. Τότες
 ὁ βδελυρὸς Ἡλιόδωρος ὑπῆλθον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον χαρέμνος, καὶ ρίπτωντας
 εἰς τὸν αἶρα ἡλιὰ τὸ πιπῆιον, εἶδε τὸν ἑξέβολον καβαλλάρην εἰς μίαν ἔλα-
 φον, καὶ λέγειτε. Τί χρειάζεσαι δὲπὸ λογέμε; Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Θέλω νὰ
 με κάμῃς ἐτι ποδῶ καὶ ὀρέγομαι. Ὁ δὲ ἀπεκρίνατο. Εἰὰ σέγγης νὰ ἀρη-
 θῆς τὸν Χρυσὸν, ἐτι με ζήτησεις νὰ σε κάμνω σῶτομα. Τότες ὁ δειλάιος
 ἀπαρνήθη τὸν Χρυσὸν, καὶ ἐσωτῆχθη με τὸν δαίμονα. ὅστις τῶ ἔδωκε τὸν
 πλέον δυνατὸν εἰς τῷ κακίαν καὶ πονηρότατον ἑξέβολον, ὀνομαζόμενον Γάσπα-
 ρον, τὸν ὁποῖον ἐπρόσῆξε νὰ σκεταῖ πλησίον αὐτῶ, νὰ τῶ ὑποτάσσεται πάντο-
 τε, νὰ τελεῖ καὶ νὰ πληρῶνῃ ὅλα τε τὰ προσάγματα. Ταῦτα προσάξας τῶ
 σκότας ὁ ἀρχωντας, ἔγινεν ἀφαντος ὡς ἀπίθεος. ὁ δὲ ἀπατεῶν καὶ ἀρησιό-
 θεος Ἡλιόδωρος ἔμεινε χαρέμνος, μὴ γινώσκων ὁ ἄφραν καὶ δειλάιος τῷ τῆς
 ψυχῆς αὐτῶ καὶ τῶ σώματος ἀπάλειαν· ὅτι δὲν ἐκόλασε μόνον τῷ ψυχῶν τε

αἰώνια, ἀλλὰ μὲ διημοκρασίαν Θεῶν καὶ τῆς παρέσεως ζωῆς ὑπερήθη, ἠρώμενος
 πυρὸς ἀδανάλωμα, ὡς τὴ πυρὸς κληρονομία τῆς ἀπελευθέρου καλᾶσεως, κα-
 θὼς δέλωμα ἰσορήσει κατώτερα. ὅτι μὴ βαίνοντας εἰς τὸν νῦν τι ἔτιτος ὁ
 νέος ἄποσάτης καὶ τὴ παρωταγγέλι ἐφάμιλλος τὸ ἀνίκητον τῆς θείας διωάμεως,
 ἐπεχείρησε νὰ κατοποιῇ τὴς ἀσεβεῖς ὀάσεβῆς καὶ ἐπιβεβλος, ἐπιβεβλᾶς καὶ κατώ-
 σεῖς κατ' ἐκᾶστω κατ' αὐτῶ μηχανώμενος. καὶ ὅλες ἐτάρασε μὲ φαντασίαις
 καὶ γοητείαις ὁ ἐπικατάρατος, καὶ εἰ μόνον ἐκεῖ εἰς τὴν τῆς Καταίνης μηθό-
 πολιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς λοιπὰς πόλεις καὶ χώρας τῆς Σικελῶν διερχοίμενος,
 ἐτάρατε μὲ τὰς μαγείας τὴς ἀπαντας. Καὶ ἀκῆσατε ὀλίγας ἀπὸ τὰς πολ-
 λάς τὴς μαγείας, νὰ καταλάβετε τὰς κατοπραγίας τὴς.

Καθὼς δέλωκετο μίαν ἡμέραν εἰς τὸ παζαεῖ τῆς πόλεως, ἐπερῆσαν γυ-
 ναῖκες ὅτῃ ὑπήγχανε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς. καὶ αὐτὸς ὁ παύπολιμος ἔκαμε μὲ
 τὰς μαγείαις αὐτῆς, καὶ ἔβρεχε ποταμὸς εἰς τὸ μέσον τῆς παζαεῖς· καὶ δὲ γυ-
 ναῖκες ἔβᾶ νὰ μὴ βραχῆσι τὰ ρεχά τῆς, τὰ ἐτύκωναν ἐπάνω ὅσον ἐδύωντο,
 καὶ ἐφαίνοντα τὰ σκέλι τῆς, καὶ ἐγέλευσαν οἱ ἀνδραποῖ. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα, ἀλ-
 λά καὶ λίθους, καὶ ξύλα ἔκαμε χρυσίον ὁ δύαρχος. καὶ ἀφ' ἐ τοῦ ἡδελα ἀγο-
 ράση, ἐγίνετο πάλιν λίθος, ἢ ξύλον τὸ πολέμενον εἰς ζῆμιαν τῆς ἀγοράσαν-
 τος. Οὐ μόνον δὲ ταῦτα ἔτελει ὁ κατομήχανος Ἡλιοδᾶρος, ἀλλὰ καὶ τὰς θυ-
 γατέρας τῆς ἐπισημῶν καὶ ἐνδόξων ἀρχόντων ἐμαῦτε, καὶ τὰς ἐαδρακίνα εἰς
 σατανικὸν ἔρωτα, καὶ ἐγκρεμνίζοντο ἀπὸ τὰ ἀδᾶδουρα, νὰ σιωδρεθῆν μὲ τὴς
 ἀγαπητικῆς τῆς ἢ ἀφρονες· ὅθεν οἱ πολῖται ὑπήγασι καὶ τὸν ἐγκάλεσαν εἰς
 τὸν ἔπαρχον νὰ τὸν παιδέσῃ ὡς ἔπρεπεν. ὁ δὲ ἔσειλεν ἀνδραπῆς νὰ τὴ τὸν
 φέρησι, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς καὶ εἰς κάθε τόπον τῆς πόλεως, δὲ
 τὴν εὐερισκον. ὅθεν ἀναγκαθεῖς ὁ ἔπαρχος Δέκιος, ἔγραψεν ἀναφορὰν πρὸς
 Κωνσταντῖνον τὸν ἔγκονον Ἡρακλεῖς, ὅτῃ ἦτον τότε αυτοκράτωρ τῆς Ῥωμαίων,
 διηγέμενος εἰς τὴν ἐπιστολῶν πάσας τὰς κατοργίας τῆς Ἡλιοδᾶρος καὶ μηχανή-
 ματα, ὡς ἀνωδον ἐπομῆ, καὶ πῶς ἔκαμε πολλὰς χρυσιανὰς καὶ ἐπίσεδσαν εἰς
 τὰ εἶδωλα. καὶ ἐφοβείζε τὴν πόλιν ὅλλω νὰ τὴν κατακαύσῃ μὲ τὸ πῦρ τῆς
 Αἰτῆς μὲ τὰς μαγείαις τῆς. ὁ δὲ βασιλεὺς ἔσειλεν εἰς αὐτὸν ἀνδρα τῆς
 τάξεως, Ἡρακλεῖδω ὀνόματι, τὸν ὁποῖον εἰκασὶ παρωτακῆσορα, καὶ τὴς ἐπα-
 ράγγειλε, νὰ ὑπάγῃ ταχέως εἰς τὴν Σικελίαν, νὰ φέρῃ δεδεμῆνον τὸν κατο-
 δᾶσαν Ἡλιοδᾶρον. Ἀπελθὼν ἔν ὁ Ἡρακλεῖδης ὅταν ἐφθασεν εἰς τὴν νῆ-
 στον, ἀρέθη ἐκεῖ εἰς τὸν αἰγιαλὸν ὁ Ἡλιοδᾶρος, καὶ τὴς ἐχαίρησε λέγωντας·
 Εγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ὅτῃ γυρᾶτε, καὶ ἔρχομαι θεληματικῶς καὶ τὸ βασιλικὸν
 πρὸςαγμα. λοιπὸν μήμε δεσέτε ὡς κατόδιον· ὅτι εἰάν δὲν ἡδελα νὰ ἔλθω,
 ἐφάτω καὶ δὲν με δέλωκετε. Ταῦτα ἀκῆσας ὁ Ἡρακλεῖδης, ἐθαύμασε· καὶ τὴς
 εἶπε νὰ τὴς ὑπάγῃ εἰς τὴν πόλιν νὰ ἀγοράσῃ φαγία ἔβᾶ τὸν δρόμον τῆς· ὁ
 δὲ ἀπεκρίματο. Μὴ φροντίσετε περὶατα παράγματα, καὶ ἐγὼ σᾶς ὑπάγω ἔβᾶ
 μίαν ἡμέραν εἰς τὸ Βυζάντιον. Οἱ δὲ ταῦτα ἀκῆσαντες, ὄξεπλάγησαν, γινώ-
 σκοντες ὅτι ἔκαμαν ἡμέρας λ'. ἔως νὰ φθάσῃ ἐκεῖ. καὶ ἀφ' ἐ νῆορασεν εἰτι
 ἡδελα, τὸν ἐπρὸςᾶξαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ πλοῖον νὰ πλόσῃσι· καὶ αὐτὸς τὴς
 ὑπῆλθῃ εἰς εἰς αὐτὸν, καὶ τὴς εἶπε νὰ σέβῃν μέσα νὰ πλυθῆσι, καὶ νὰ μὴ
 κάμῃ τινὰς τὸν Σταυρὸν τῆς, ἄτε νὰ εἰπῇ τῆς Χελσῆ τὸ ὄνομα. Οἱ δὲ εἰσῆλ-
 θον, καὶ καθὼς ἐλέδῃσαν, ἀρέθησαν παρὸδῶς εἰς τὸ βασιλικὸν λατρὸν τῆς

Κωνσταντινουπόλεως, ἢ ὄξισαντο, ἢ ἴσαντο ἐκπλαγίστες τοῦτον φρικτὸν τερατὸρ-
 γημα, ἢ ἀγγύοντες ἀπὸ τὸ λαβρὸν, ἠύρασι ἀπ' ἕξω τὰ ρέχά της. Ἀπελθόν-
 τες ἔν εἰς τὰ βασιλεία ἐδηγήθησαν ὅλα τὰ συμβαῖντα πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα
 ὅς τις ἐθαύμασε τὴν ὑπερβάλλουσαν τὴ μάχη ἀσέβειαν. καὶ χωρὶς νὰ τὴ σω-
 τύχη ποσῶς, ἐπαρσάξε νὰ κόψῃ τὴν κεφαλὴν τε πάραυτα. ἢ αὐτὸς ἐζήτησε
 νὰ τὴ δώσῃν νερὸν νὰ πῖνῃ. ἢ φέροντές τε εἰς μίαν φιάλιν, ἐκαμώθη πῶς ἔ-
 πινε· ἢ εἰσελθὼν εἰς τὴν φιάλιν, ἔγινεν ἄφαντος, λέγωντας. Σῶζε ὁ βα-
 σιλεῦ ἄν τὸ παρὸν, ἢ παρῆν εἰς τὴν Κατάνην, καὶ ἐκεῖ μὲ γύρσει. Εκ-
 πλαγείς ἔν ὁ βασιλεὺς εἰς ταῦτα, διηπόρει, ἢ δὲν ἴξοιρε τί νὰ παρῆν. πλὴν
 ἔσειλε πάλιν τὸν Ἡρακλεῖδην εἰς τὴν Κατάνην νὰ τὸν φέρῃ δευτὸν ὡσπερ
 κατὰ δίκον. ἢ παρῆντες, τὸν ἠύρασι πάλιν εἰς τὸν αἰγιαλὸν, ἢ τὴς ἐχαίρεψ-
 σε. ἢ δέλωντας νὰ τὸν δέσῃν, τὴς εἶπε νὰ μὴ περαζῶνται ἀναφέλωτα. καὶ
 τὴς ἔταξε νὰ τὴς ὑπάγῃ ἄν μίαν ἡμέραν πάλιν εἰς τὸ Βυζάντιον. καὶ χαράσ-
 σωντας τὴν θάλασσαν μὲ μίαν ράβδον δάφνης ὅτῃ ἐκράτει, ἐχεδίασεν εἶνα
 πλοιάριον, ἢ τὴς εἶπε νὰ σέβῃν ἔσω ἄφοβα, ἢ νὰ βάλλῃν καὶ τὴν ζωτρο-
 φίαντας. αὐτὸς δὲ εἰσηλθε μὲ τὸν Ἡρακλεῖδην ὑσεράτερα. ἢ εἰς μίαν ἡμέ-
 ραν ἐφθασαν εἰς τὸ Βυζάντιον. καὶ τότε τὸ μὲν πλοιάριον ὡς δαιμονικὴ φαντα-
 σία ὅτῃ ἦτον, ἔγινεν ἄφαντον· αὐτοὶ δὲ ἐρέθησαν εἰς τὴν γῆν μὲ ὄλλῃ τῆς
 τὴν κατὰνα, καὶ ἐθαυμάζοντο. ἠκέθη λοιπὸν ἡ φήμη εἰς τὴν πόλιν ὄλλῃ,
 πῶς ἦλθεν ὁ Ἡλιόδωρος, ἢ ἔβρεχον ὅλοι νὰ τὸν βλέπεσι· ἢ καθὰς ἐπέρνα
 ἀπὸ τὸ σῆτι τὴν Ἡρακλεῖδη, ἔσκυψεν ἀπὸ τὸ πλάθρον ἡ γυνή της, Αἰθα-
 λία οὐόματι, νὰ τὴς ἰδῇ· καὶ βλέπεσα τὸν Ἡλιόδωρον, τὸν ἔπτυσεν εἰς τὸ
 πρόσωπον, λέγουσα. Ἰδέτε ἀνδρῶποι ἄν ποῖον βδέλυγμα ὑπῆγε δύο φοραῖς
 εἰς τὴν Σικελίαν ὁ ἀνὴρ ἢ ἐκινδυνώδουσιν; Οἱ δὲ Ἡλιόδωρος ἐθυμώθη, καὶ
 λέγει της. Ἐγὼ νὰ σὲ κάμω εἰς ὄλλῃ τὴν πόλιν διήγημα γέλωτος. καὶ μὲ
 τὸν λόγον ἔκαμε καὶ τὸ ἔργον ὁ πᾶντολμος, ἢ ἐχάθη τὸ πῦρ, καὶ δὲν διεξέκε-
 το ἀλλῃ πέπετας, εἰμὴ εἰς τὴν φύσιν τῆς Αἰθαλίας. ὅθεν μὴ διεύσκοιτες οἱ
 ἀνδρῶποι εἶνα νὰ ὑπηρετηθῶσι, τὴν εὐγαλιαν βιαίως εἰς τὸ μέσον τῆς πό-
 λεως, ἢ ἔπερναν τὸ πῦρ ἀπὸ τὴν κοιλίαν της. Οἱ μὲν ἔν βασιλεῖς ἐκατάκει-
 ναν τὸν Ἡλιόδωρον νὰ ἀποθανῇ ἀπὸ λιμὸν. αὐτὸς δὲ ἔκαμε καὶ ἔγινε λιμὸς καὶ
 πείνα μεγάλη πανταχῶ, καὶ δὲν ἐφαίνετο βρώσιμον. ὅθεν ἐπαρσάξεν νὰ τὸν ἀ-
 ποκεφαλίσῃν εἰς τὴν φυλακὴν ὅτῃ τὸν ἐκλείσαν. ἀλλὰ καθὰς ἐσύκωσε τὸ
 χέρι νὰ τὸν κόψῃ ὁ δῆμιος, ἐφαίνονταν δύο σφαίραις εἰς τὴς ὄμους τε, αἰτινες
 ἐπήδησαν ἐπάνω εἰς τὴν σέγλῃ καὶ τὴν ἔχισαν. καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπέταξεν ὁ ἐπά-
 ρατος καὶ ἔφυγε, λέγωντας. Βασιλεῦ ζῆθι καὶ σῶζε. καὶ ζήτησέ με πάλιν εἰς
 τὴν Κατάνην ὡς πρότερον. Εὐρέθη γὰρ εἰς μίαν σιγμὴν εἰς τὴν Σικελίαν,
 καὶ ἔκαμνε τὰς τερατηργίας τε· καὶ μίαν ἡμέραν ὅτῃ ἔκαμναν ἵπποδρόμιον, ἠύ-
 ρον εἶνα ἀεφίον τὴν μακαρίε Λέοντος, καλέμνον Χρῦσῳ, καὶ λέγει της. Δύ-
 νομαι νὰ σὲ κάμω εἶνα ἄλογον, ὅτῃ νὰ μὴ το ἔχη ἄλλος καλλίτερον. καὶ μὲ
 τὸν λόγον, καὶ τὸ ἔργον καὶ φαντασίαν δαίμονος ἔγινε. καὶ καβαλλικῶν ὁ Χρῦ-
 σης τὸ ἄλογον, ἐθαυμασώθη εἰς ὄλλον τὸ δέαθρον, καὶ πάντες ὄξεσσαν. ἔπειτα
 τὴν ἐμίμωσεν ὁ ἐπαρχος, νὰ τὴν φέρῃ τὸ πολύτιμον ἐκεῖνο ἄλογον. καὶ ἐκεῖνο ἔγι-
 νεν ἄφαντον. ὁ δὲ Ὁσῖος εἶπε τὴν ἐπάρχῃ τὴν ὑπόθεσιν. ὅθεν ἐφυλάκωσε
 τὸν Ἡλιόδωρον ὡς γόντα, καὶ τὸν ἀποφάσισεν εἰς θάνατον. καὶ ἐγαύοντες τὸν

οἱ δῆμοι γὰρ τὸν ἀποκεφαλίσαν, τὰς ἔταξε ἄλλοις λίθαις χρυσίον γὰρ τὸν γλυπῶσαν, καὶ ἔσερξαν· ὅστις ἔκαμψεν εἷς λίθον καὶ ἔδειχεν χρυσίον. καὶ λαβόντες αὐτὸ, τὸν ἀφῆκασιν, λέγοντες πρὸς τὸν ἑπαρχον, πῶς ἔφυγε μὲ δαιμόνιον φαινίσματα. ἔπειτα θέλοντες γὰρ μοιράσθαι τὸ χρυσίον, ὄρεθον λίθου ὡς πρότερον. Αὐτὰ καὶ ἕτερα ἔκαμψεν ὁ ἐπάρατος, τὰ ὅποια ἀφίνοντο διὰ συντομίαν, καὶ δεῖ γὰρ μὴ μολυῶνται τὰ ὠτάσας. καὶ ἄς ἔλθωμεν εἰς τὸ κατὸν τέλος ὅπου ἔδωκε, καθὼς τε ἔφραττον.

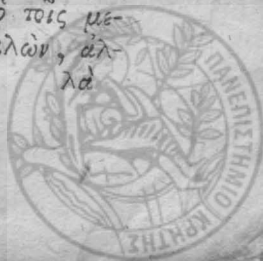
Πολλὰς φοραῖς τὸν ἐνεθέμισεν ὁ συμπάθετος ποιμὴν μὲ χρησότητα χρησιμίστην, ὁ Ἀρχιερεὺς λέγων Λέων. καὶ τὸν ἐπαρεκάλει γὰρ παύσῃ τὰς κακουργίας τε, δεῖ γὰρ μὴ κολαθῆν ὁ Ἐρισάδελος, καὶ δεῖ ἔσερξεν. ἀλλὰ μάλλον καὶ χειρότερα ἔκαμψεν, νομιζωντας φλυαρίας τὰς τῆ Ἁγίας νεθεσίας καὶ ᾠδῶν γέλωτα. καὶ προσιδεὶς ανομίαν εἰς ανομίαν, ἐτόλμισεν ὁ πάντολμος γὰρ σεβαίνῃ καὶ εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν, γὰρ ἀφαιρῆσαι καὶ γὰρ χλοῦσαι τὰ ἄχραντα καὶ θεῖα μυστήρια· καὶ μίαν ἡμέραν, ὅτε ἦτον μεγάλη ἑορτὴ καὶ εὐλειτέρια ὁ Ἅγιος, εἰσῆλθε καὶ ὁ ἐναγὴς Ἡλιόδωρος, καὶ ἐχόρουσε, λακτίζωντας ἅπαντα, καὶ λέγωντας φλυαρίας καὶ βλασφημίας εἰς γέλωτα, καὶ ἐκαυχῆθη γὰρ κάμψαι τὸν Ἅγιον, καὶ ὅλας τὰς ἄλλας γὰρ χορεύσιν, ἀμὴν δεῖ ἔδωκεν, ὅτι ἡ θεῖα δυνάμις ἐμπόδισε τὰς κακουργίας τῶν δαίμονος. Ταῦτῃ ἐν τῷ αὐθαδέειον ἐβαρέθη τὸ ματαιόφρονος ὁ Θεόφρων Λέων. ἐγονάτισε, καὶ ἤρξατο πρὸς Θεὸν θερμότητα, γὰρ τῶ βοηθήσῃ γὰρ καταχρῆσθαι τὰ αὐτῶ μηχανήματα. ἔπειτα μετὰ τῷ δὲ χλῶ ἔδραμεν ἔξω ἀπὸ τοῦ ἁγίου βῆμα, ἀφ' ἧ ἐμπετάλαβε τὰ θεῖα μυστήρια, πρὶν γὰρ διγάλη τὰ ἱερά ἱμάτια, καὶ δύνει ἀπὸ τὸν λαμὸν δαυατὰ μετὰ τὸ ὠμόφρονον τὸν Ἡλιόδωρον, λέγωντας. Κύριος ὁ Θεὸς σὲ ἐπιτιμᾷ ὅπου ἐγκρέμισεν ἀπὸ τὸν Οὐρανὸν τὸν πατέρα σε δεῖ βολον, γὰρ μὴ δαυατῆς πλέον γὰρ ἐνεργᾷς τὰς μαγίας σε πρὸς ἀπάτην πολλῶν καὶ ἀπόλειαν. Ταῦτα εἰπὼν, τὸν ἐβράβησεν ἕως τὸν τόπον τῆς καταδίκων, καλέμενον Ἀχίμιον, καὶ προσάσσει τὸ πλῆθος τὸ λαὸν γὰρ σιωπᾶν ζύλα πολλὰ, καὶ γὰρ ᾄδει μεγάλη πυρκαϊά. καὶ τότε ἀφ' ἧ τὸν ἐβίασε καὶ ὠμολόγησε τὰς κακουργίας τε, πρότερον τὸν ἐβράβησε, καὶ ἐσέβησαν ἀνάματα εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου· καὶ ἐσέκετο ἐκεῖ ὁ αἰμυμνος, ἕως ὅτε εἰς τέλος ἀπετεφράθη καὶ ἔγινε σάκη ὁ ἀλιθίης. καὶ μετὰ δὲ δίκην εἰκαίαν ὁ ἄδικος ἀνελώθη ἀπὸ τῆς πυρὸς ὡς πυρὸς κληρονόμος, καὶ ἀπῆλθεν εἰς πῦρ ἀτελόστων. Ὁ δὲ μέγας Ἀρχιερεὺς καὶ Θαυματουργὸς Λέων ἔ μόνον αὐτὸς εὐγῆκεν ἀπὸ τῆς φλόγα ἀλώβητος μετὰ δάμβος τῆς ὀρώντων καὶ ἐκπληξῆν, ἀλλὰ μήτε καὶ ἀπὸ τῆς ἱερά τε ἐτόλμισε τὸ πῦρ γὰρ καύσῃ ὀλόπελα, ἢ μίαν ἑβίκα ἀπὸ τῆς σεβασμίου αὐτῶ κεφαλῆ καὶ πανίερον, καθὼς πρότερον εἰς τῆς Βαβυλωνῶνα τὸν κενρὸν τῆς Ναβυχοδονόσορ εἰς τὰς Ἁγίας ἑβίς Παῖδας ἐβόλοτο ποῖτον φρενῶν τεράσιον, τὸ ὅποιον οἱ παρόντες ὀρώντες ὄξεσσαν καὶ ἐδόξαζον μεγαλοφῶνως τὸν Κύριον, ὅτε ἐνεργεῖ τοιαῦτα θαυμάσια δεῖ γὰρ δοξάσῃ τὰς δέλας τε. Αὐτὴ ἡ φήμη ὑπήγει εἰς ὅλα τῆς οἰκουμένης τὰ πέρατα. ὅθεν ὁ αἰώνων Βασιλεὺς Κωνσταντινουπόλεως ἐσελε πρὸς τὸν ἅγιον γράμματα, καὶ τὸν ἐπαρεκάλει γὰρ ὑπάγει ἕως ἐκεῖ γὰρ τὸν ἀπολαύσῃ γὰρ λάβῃ τῆς εὐλογίας τε· ὅθεν ἀπῆλθε δεῖ γὰρ μὴ ἀφαιρῆσαι τὸ βασιλικὸν πρὸς αἶμα. τὸν ὅποιον ὁ Αὐτοκράτωρ εὐλαβῶς καὶ σεβασμῶς ἐτίμησε, βλέπωντας ἐκεῖνῃ τὸν σεμνοσφάρεται τῆς Ἀγγελικῆς δευγαγῆς, καὶ τῆς χάριτος τῆς πνεύματος καὶ λαμ-

πρόπιτα, ἢ τὴν τῆς ὑπορρήτων τερασίων ἐνέργειαν· ὅτι ἐτέλεσε καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν βασιλεύσαν πολλὰ θαυμάσια, ἢ ὀξόχως ἔβαλε κάρβυνα ἀναμμύρα εἰς τὸ ρέχόν τε ἢ θυμίαμα, καὶ πρὸς ἐθυμίασεν εἰς δόξαν Θεῶ καὶ μεγαλοσπέπειαν. ὅθεν ἰδόντες τοῖσιν τερασίων, ὀξέτησαν ἅπαντες, καὶ τὸν ἐπρωβόθησαν μὲ πολλὴν τιμὴν, ὡς ἔαρεπε. Τάττε τὸν βίον ἐθαύμασαν Ἄγγελοι δὲ τὸ συγγῆς τῆς λαμπρότητος· καὶ δαίμονες ἐπιπῆσαν δὲ τὴν δυνάμιν ὅπῃ τῆ ἔδωκε κατ' αὐτῆν ἢ ὀξοσίαν ὁ Παντοδύναμος· ἀνθρώποι δὲ ἐθαμβήθησαν διὰ τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀγιοσύνης καὶ τὸ τῆς σεμνοσπεπέας ἀξιάγασον. οἱ δὲ αἰρετικοὶ ἄπο τῆς βροντῆς τῆς φωτῆς τῆς ὀρθῶν δογμάτων αὐτῆ ἐδειλίασαν. οἱ Ἐλλήνες ἄπο τῆς σοφίας αὐτῆ ἐφιμώθησαν, καὶ εἰς τέλος κατήγαυθησαν. ὀφθαλμοὶ τυφλοὶ ἐφωτίθησαν, χεῖρα καὶ πόδες ἀθάλυτοι ἰατρούθησαν· καὶ πάντα λάβη καὶ ἀδύνατα σώματος, καὶ παν μέλος ἀρρώσων καὶ ἐμπαιδῆς ἐθεραπεύθη μὲ τῆ ὀπίθεσιν τῆς χειρῶν τε καὶ δέσιν. Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἀθαυδοξότερα ἐπέλεσεν ὁ θαυμάσιος, ὅχι μόνον ζῶντος αὐτῆ ὡς ἰσάγγελος, ἀλλὰ καὶ μὲ τῆ αὐτῆ ἐντεῦθεν πρὸς Θεὸν ἐκδημίαν καὶ ἀγίαν μετασασιν. μάλιστα δὲ καὶ θαυμασιώτερα ἕως τῆ σήμερον ἐνεργεῖ ὁ Παντοδύναμος Θεὸς εἰς τὸν τάφον τε διὰ τὰ δοξάσῃ τὸν δέλλον τε. τὰ ὅποια δὴ ἀρμόζει νὰ γράφωμεν, ἐπειδὴ ζῶσιν ἀκόμι ἐκεῖνοι ὅπῃ δι' αὐτῆ ἰατρούθησαν. καὶ μόνον εἶνα νὰ εἰποῦμεν, ὅπῃ ἐτέλεσεν αὐτῆ τῆ ἡμέραν τῆς αὐτοῦ πρὸς Θεὸν ἐκδημίας καὶ μετασάσεως.

Μία γυνὴ ἀγῆνης ἄπο τῆς πόλις Συρακουσίων ἦτον αἰμορροῦσα, καὶ ὀξωδίασε τὸν βίον τῆς ὅλον εἰς ἰατρῆς, καὶ δὴ εἶδε τινὰ ὠφέλειαν. Τέλος παύτων πεφωτισμένη ἄπο θείων τινὰ ἀποκάλυψιν ὑπῆρχε εἰς τὸν ἀμίδον ἐτέτον ἰατρὸν, καὶ φθάσασα εἰς τὴν ἀρειανὴν πόλιν τῆς πόλεως, ἦκεσε πρὸς σήμεντρα, ὅπῃ ἐκτυπῆσαν διὰ τῆς τῆ ὅστις μετασασιν. ὅθεν ἔδραμε σπεδάξασα, καὶ προσπίπτασα εἰς τὸ Ἅγιον Λείψανον μὲ δακρύων καὶ πίσεως, ἐζήτηε τῆ ἴασιν. ὅθεν καὶ τῆ πίσειν αὐτῆς καὶ ἡ ἐκβασίς εὐθύς ἠκολούθησεν, ἔπαυσε λέγω ἡ ῥύσις τῆ αἵματος μὲ τρόπον θαυμάσιον, καὶ ἐπιτυχῆσα τῆς θεραπείας ὑπέστρεψε πρὸς τῆ ἰδίαν οἰκίαν χαίρεισα, καὶ ἐδιηγῆτο πρὸς τῆ Θεῶ μεγάλα θαυμάσια, μεγαλιώσασα τὸν αὐτῆ γνήσιον θεράποντα.

Ἐκοιμήθη δὲ ὁ ἅγιος τῆ ἐπιστολῆ τῆ Φερραεῖς, ἀθαυδοξεῖ εἰς χεῖρας Θεῶ τῆ μακαρίαν αὐτῆ ψυχὴν καὶ πανάμωμον. τὸ δὲ τίμιον αὐτῆ καὶ πάνσεπτον λείψανον ἐπαφίασαν σεβασμίως εἰς τὸν ὀρθομαλῆ ναὸν τῆς Ἁγίας Λευκίας, ὅπῃ αὐτὸς ὠκοδόμησεν. ὁ δὲ Κύριος ὅπῃ δοξάζει τῆς αὐτὸν δοξάζοντας, ἐδόξασε καὶ μὲ θάνατον αὐτὸν τὸν γνήσιον δέλλον τε· καὶ εὐφρῆε ἔλαμον εὐαδῆς ἄπο τὸν τάφον τε, τὸ ὅποισιν ἰατροῦει πᾶσαν ἀδύναταν τῆς προσερχομένων μετ' εὐλαβείας καὶ πίσεως. Ἄλλ' ὡ τῆς ἐρασίαν ἐρασά καὶ κληρονομέ Λέον, ὁ λέων ὡς ἀληθῶς πεφωτῆς, καὶ πεποιθῆς ὡς λέων ἀήττητος. Ὁ βασιλεῦ τῆς δουλικῶν παδῶν κράτιστε, καὶ τῆς τυραννικῶν ἐχθρῶν καθαιρέτα δραστηκώτατε, ὁ τῆς αἰρετικίζοντων τὸ σίφος ὡς ὑπέλας ἀλώπεκας καταπλήττων, καὶ ἀπελαύνων βασιλικῶ τῆ βρυχήματι· τὸν δὲ δῆμον τῆς ὀρθοδόξων συγκροτῆ καὶ κατερτίζων σερρῶς δόγμασι, καὶ σοφωτάτοις διδάγμασι. ὁ δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ γενόμενος, καὶ κατ' ἀμφω δαλάμπων δίκην ἠλίε πᾶσι τοῖς πέρασιν. ὁ τοῖς μεγίστοις τερασίοις καὶ θαύμασι, καὶ τῆς πάλαι ἀποφῆτας μόνον ὑπερβαλῶν, ἀλλὰ

λά ἢ αὐτοῖς τοῖς μεγάλοις κωταποσόλοις συναμιλλώμενος. ὦ ποιμὴν Θεο-
 πρόβλητε, λαμπτήρ Θεοπύρροτε, ἢ δὲλε Θεῷ χρισομίμπε. παιδούτῃ τῆς α-
 φρόνων, ὀλοφρευτῃ τῆς δαιμόνων, ἢ παρσεβευτῃ τῆς σάν προσφύγων Θερμότη-
 τε. δὴμῶς πρόσδεξαι τὰ παρόντα ψελλίσματα ἐξ ἀτέχης ἁνοίας ἢ γλώτ-
 τῃς πόθῳ πολλῶν προσφερόμενα. ἢ τοῖς εἰς τὸ πῖσει πολλῇ πορθεψαμῆους
 τῶν ἡμετέρων δὴτέλειαν χάρισαι εἰρήνῳ, δὴμερίαν, δὴρωσίαν, ἢ σωτηρίαν
 ψυχῆς αἰώνιον. ἢ πᾶσι τοῖς τῶν σῶν ἱεραῶν ὄπτελεῖσι πανήγυριν, μὴ διαλεί-
 πῃς αἰτέμερος ψῶν, χεθῶναι ψῶν Θεῷ τὰ συμφέροντα, παθῶν ἀποψοπῶν,
 περασμῶν ἀπολύξωσιν, ἢ νοσημάτων ἀναίρεσιν. ἢ ἀπλῶς πάντων μῆν τῆς
 ἀγαθῶν ἐν τῷ παρόντι αἰῶνι ἀπόλαυσιν, ἐν δὲ τῷ μέλλοντι ἀξιοθῶναι τῆς
 Οὐρανίης Βασιλείας ἢ αἰώνιῃ μακαριότητι, ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.
 Ω, ἀρέπει πᾶσα δόξα, κράτος, τιμῆ, ἢ προσκυνώσεις, σὺν τῷ Πατρὶ, καὶ
 Ἀγίῳ Πνύματι, νῦν, ἢ αἰ, ἢ εἰς τὰς αἰῶνας τῆς αἰῶνων. Ἀμῆν.

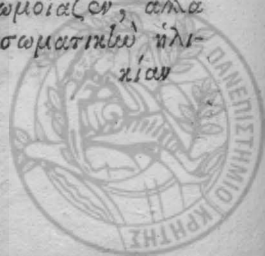
Μ Α Ι Ω , ΚΑ'.

Τῶν Ἀγίων Μεγάλων Βασιλέων ἢ Ἰσαποσόλων

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ΚΑΙ ΕΛΕΝΗΣ.

Εὐλόγησον Πάτερ.

Βασιλεύωντας ὁ Διοκλητιανὸς ἢ Μαξιμιανὸς ὁ Ἐρκέλιος, ὅστις ἦτον γαμ-
 βρός τε, ἦτον δὲ ἄλλος Μαξιμιανὸς εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς Γαλλέσιος κα-
 λέμερος. αὐτοὶ οἱ τρεῖς τεισκατάρτατοι ἔδωσαν πολὺν διωγμὸν τῆς Ἐκκλησίας
 μας, ἢ πολλὰς χριστιανὰς ἐφόρευσαν. εἰς δὲ τὰ μέρη τῆς Βρετανίας ἦτον εἷας
 Καῖσαρ, ἢ γην Ρήγας, Κώνσας ὀνόματι, τὸν ὁποῖον ἐκαλεῖσαν Χλωρόν, ὅτι
 ἦτον χλωμὸς εἰς τὸ πρόσωπον. ἔπος ἀείξεν ὅλας τὰς Βασιλείας, ἔως τὸν ὠ-
 κευῶν ποταμὸν. εἶχε δὲ γυναῖκα πρότερον μῆν μίαν ἀρχιεράτιν ἢ σεμνοτά-
 τῶν Ἐλόνῳ ὀνόματι, ἢ τις ἦτον τῆ βασιλέως Κλαυδίου ἐγγόνῃ. ἢ ἐγγνήθῃ
 εἰς μίαν πόλιν τῆς Δακίας καλεμένην δὴ λόγῃ τῆς Ἐλόνουπολιν. ὑσερα δὲ
 λῶαγκασεν ὁ Διοκλητιανὸς αὐτὸν τὸν Χλωρόν νὰ ἀφήσῃ τῶν Ἐλόνῳ, νὰ πά-
 ρῃ γυναῖκα τῶν θυγατέρα Μαξιμιανῆ τῆ Γαμβρῶ τε, δὴ νὰ μῆτε κάμη κα-
 νεῖα καιρὸν ὁ Κώνσας πόλεμον, ἀλλὰ νὰ εἶναι ὡς συγγῆς πιστὸς πρὸς τοῦ
 λόγῃ τε. εἶχε δὲ εἷας Τιδὸν ὁ Κώνσας μὲ τῶν πρώτῳ γυναῖκα μικρὸν, Κων-
 σωτῆριν ἢ αὐτὸν καλέμερον. τὸν ὁποῖον ἐπήρασιν αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς νὰ δὴ-
 εἰσκηται μετ' αὐτῆς, δὴ νὰ τὸν ἔχῃ ὡσαν εἷας ἐνέχειρον καὶ σημάδι τῆς φι-
 λίας ἢ συγγῆς τε. ὅστις ἐτρέφετο μῆν μῆ τῆς ἀσεβῶν καὶ τυρανῶν, ἀμῆ
 εἰς τὰ ἦθῃ καὶ γνώμῃ καὶ ἄλλας πράξεις καὶ τάξεις δὴ τὰς ὁμοίαζεν, ἀλλὰ
 ἦτον δὴτὸ μικρὸς ἀγαθὸς ἢ μισοπόνηρος. ἦτον δὲ καὶ καὶ τῶν σωματικῶν ἡλι-
 κίαν

κίαν μεγάλος κ' εὐμορφος, κ' θαυμασὸς εἰς τὴν δυνάμιν. κ' δὲν δεικνέτο ἄλλος νέος νὰ παλέσῃ μὲ τὸ λόγῳ τε, ἀλλὰ τὰς ἔρριπτον ὅλας μὲ δυνάμιν πολλῶν ὁ ἀήττητος. Ταῦτα βλέποντες οἱ τύραννοι, αὐτὶ νὰ τὸν ἀγαπῶσι, τὰ ἐφθόνησαν οἱ παγαλάσιοι, εἰ μόνον ἔχ' τὴν ἀνδρείαν τε, ἀλλὰ ἔχ' ἠρώτησαν τὸν Ἀπόλλωνα (ὅτι ἐπροσκύμασαν ἔχ' Θεὸν οἱ ἀσυνέτοι) ποταπὸς ἀνδρῶπος μέλλει νὰ ἴρῃ ὁ Κωνσταντῖνος ἕως τὸ ὕψερρον; Καὶ τὰς ἀπεκρίθη, ὅτι αὐτὸς ἐμελλε νὰ κυριόσῃ τὸν Κόσμον, κ' νὰ κηρύξῃ τὸν Χριστὸν διὰ Θεὸν, νὰ καταφρονεθῇ ἡ θρησκεία τῆς. Διὰ ταῦτ' ἐν τῷ αἰτίῳ τὸν ἐμίσησαν πόσον, ὅτι ἐμελεῖσαν νὰ τὸν θανατώσῃν μὲ τρόπον ὀπίδξιον κ' ὑπόκρυφον. Ἀλλὰ ὁ Πανάγαθος Θεὸς ὅτι τὸν εἶχε προωρισμῶν ὡς ἀγγεῖον ἐκλεκτὸν κ' χρήσιμον, αὐτὸν μὲν ἐφύλαξεν ἀπὸ τὰς μηχανὰς κ' πανουργίας τῆς, αὐτὰς δὲ ὡς ὀπίδξιον κ' πονηρὰς ἐξολόθρευσε, κ' ὡς κηκοὶ κακῶς ἀπωλέσθησαν. Ἐμμεν ἐν εἰς τὴν Ρώμῃ βασιλεύς ὁ Υἱὸς τῆς Ἐρκελίης Μαξιμιανῆ Μαξιμῆτιος· εἰς τὴν ἀνατολῇ Μαξιμιανὸς ὁ Βαλλέριος, κ' ὁ Υἱὸς αὐτῆ Μαξιμῆτιος. ὁ δὲ Κωνσταντῖνος (ἔχ' νὰ ἐλθῶμι εἰς τὸ προκείμενον) ἔχ' νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς τῆς Διοκλητιανῆ ἀνῶθεν κ' Μαξιμιανῆ, ἐφυγὼν ἀπὸ τῆς Ρώμης, κ' ὑπῆλθον εἰς τὴν ἀνατολῇ, ὅτι ἦτον βασιλεύς ὁ ἄλλος Μαξιμιανὸς, ἦγον ὁ Γαλλέριος· ὅστις τὴν ἐφθόνησε κ' αὐτὸς βλέπωντας τὰς πολλὰς τῆς ἀνδραγαθίας· κ' ἐπάχνησε μὲ ἐπιβουλῇ τῇ νὰ τὸν θανατώσῃ· ἦγεν ἐκεῖ εἰς τὴν ἀνατολῇ εἶχασι συνήθειαν κ' ἔναμιον εἶνα πόλεμον ἰσοδῆ μὲ τῶν τὸν τρόπον, πρὸς ἀμφίαν τῆς αὐτοκράτορος· ἦγεν ἀφῶσι μίαν ἀρκυδα κ' εἶνα λέοντι εἰς τὸ ἀμφιδέατρον. τῆς ὁποῖων θηρίων ἐξερίζωναν τὰ ὀδόντια κ' ὀνύχια κρότερον, ἔπειτα ἐσέβαινον ὁ βασιλεύς μὲ εἶνα ράβδι κ' τὰ ἐφόνδε. κ' ἰπὲ ἐβαιον κ' ἀνδρῶπες τεύκοντα εἰς τὸ θέατρον, οἱ ὁποῖοι ἐβασύσαν ἀπογυαία αὐτῆς πέτραις. κ' μὲ ταῦτα ἐλίθιζαν τὸν βασιλέα. ὅστις ἐκτύπα τῆς ἀνδρῶν μὲ λίθους ἀληθινὰς, κ' τὰς ἔρριπτε κ' γῆς. κ' τότε ἐφήμιζαν τὸν βασιλέα ὡς νεκρῶν οἱ ἀνδρῶποι. Μίαν ἡμέραν ἐν ἐπρόσῃ ὁ δόλιος Μαξιμιανὸς, κ' ἔβαλον οἱ ὑπηρετῆται μίαν ἀρκυδα κ' εἶνα λεοντίαι εἰς τὸ θέατρον, χρωεὶς νὰ διγάλεν τὰ ὀδόντια τῆς κροτήτερα. ἔπειτα ἐκαμάθη πῶς ἦτον ἀρρώστος, κ' προσάσκει τὸν Κωνσταντῖνον νὰ εἰσέλθῃ αὐτῆ εἰς τὸ θέατρον, ὅστις ἐσέβη μὲ τῷ ράβδον. κ' πόσον ἦτον ἀνδρείος, ὅτι ἐφόνδε κ' τὰ δύο θηρία, κ' τὰς λ'. ἀνδρας ἔρριξε κ' γῆς· ἔπειτα διγαίνωντας θυμωμῆτος, ἐπροφασίθη ὁ δόλιος βασιλεύς, πῶς εἰς αὐτὸ δὲν ἔπταιον. ἀμὴ ὁ νέος ἐκατάλαβε τῷ πανουργίῳ ὡς φρόνιμος· ὅθεν ἐφυγε κ' ἀπὸ τὸ θηρίον αὐτὸ, νὰ μὴ τὸν θανατώσῃ ἔχ' τὸν φθόνον τε, κ' ὑπῆλθον εἰς τὸν πατέρα τῆς, ὅστις ἦτον βαρὴ ἀρρώστος, κ' ἐχάρη πολλὰ πῶς ἦλθε μὲ τῷ ὄραν, νὰ τὸν ἀφῆσῃ διάδοχον εἰς τὸν θρόνον τε· ὅτι εἶχον ἄλλας τρεῖς ἕως μὲ τῷ ὕψερρον γυναικα τῷ θυγατέρα τῆς Μαξιμιανῆς, Δαλμάτων, Ναβαλιανὸν, κ' Κωνσταντῖνον τὸν πατέρα τῆς Γάλλης κ' Ἰβλιανῆς τῆς ὀρθοβάτης· ἀμὴ τὸν Κωνσταντῖνον ἠγάπα περισσότερο, ἔχ' ἦτον φρονιμώτερος κ' μεγαλύτερος.

Εὐθύς ἐν τὸν ἔβαλον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ὁ Κωνσταντῖνος, κ' ἐπροφῆτισε πρὸς τὰς παρεσῆτας τῷ προκοπῇ τῆς παιδῆς, πῶς λέγωντας. Καθὼς ὁ Χριστὸς σὲ ἐφύλαξεν ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς τῆς ἐχθρῶν, κ' σὲ ἤφερον ἐπαῖω εἰς τῷ ὄραν νὰ λάβῃς τῷ βασιλείῳ ὡς ἄξιος, ἔγω πιστῶ, πῶς σὲ θέλει

βοηθήσει ἕως τὸ ὕψερν, νὰ στερεώσῃς πανταχῶς τὴν εὐσέβειαν. Ταῦτα εἶπε, καὶ τὴν ἐπέσεισε βασιλέα, λέγωντας. Ἐνδυμὰ τένον, νὰ ἀγαπᾷς τὰς χριστιανὰς καὶ νὰ τὰς βοηθᾷς, ἐὰν θέλῃς νὰ δοξαθῆς εἰς ὅλον τὸν Κόσμον. τὸν δὲ Μαξιμιανὸν καὶ Μαξέντιον ἐὰν δυνηθῆς ἀφανίσον, νὰ λυτρώσῃς τὰς Ῥωμαίους ἀπὸ τὰ βάσανα. Μὲ ταῦτα τὰ λόγια ἐγνωσέθη πῶς ἦτον χριστιανὸς, μάλιστα ὅτε ἦτον καὶ ἐνάρετος καὶ δίκαιος κερτὴς, ἐλεήμων καὶ εὐσυμπάθειος πάντοτε. καὶ δὲν ἐθροισαύρισε ὑπὲρ τὴν χρῆσιν χρυσίου ποτὲ, ἢ ἀργύριον, ἀλλὰ ἐσπλαγχαῖτο τὰς πένιτας. Εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἀπέθανον ὁ Κώνστας. ὁ δὲ Κωνσταντῖνος ἔμεινον εἰς τὸν θρόνον τε, κυβερνῶντας τὸν λαὸν μετὰ πλάγχθος πολὺ καὶ συμπάθειαν. τὸν καιρὸν ἐκείνον ἐσυνέχθησαν οἱ Πέρσαι πλῆθος ἀμέτρον, ἔχοντες γνώμην νὰ ἔλθωσι νὰ πολυμήσωσι τὰς Ῥωμαίους. ὁ δὲ μέγας Κωνσταντῖνος ὡς τὸ ἤκουσε, δὲν ἀμέλεισεν καὶ ποσῶς. ἀμὴ ἐπῆρε τὸ φεσάτον τε κρόδημα καὶ ὑπήλθον εἰς τὰ ὄρια τῆς Περσίδος, ἵνα νὰ μή τις ἀφήσῃ νὰ περάσωσι εἰς τὴν γῆν τῆς Ῥωμαίων ὀλόπελα. οἱ δὲ Πέρσαι ὡς πονηροὶ ὅτε ἦσαν, ἔκαμαν ἐνέδρας καὶ παναργεύματα εἰς σῶα τόπον ὅτε τὰς ἐβόλει, καὶ ἐκρύβησαν. καὶ ὅταν ἐπέρῃ ἀπ' ἐκεῖ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, ἐπήδησαν τὴν γύκτα ἐξαίφνης, καὶ ἄλλως μὴ ἔκοψαν, ἄλλως ἐσπλαγχασάν, καὶ οἱ ὀπλίται ἐφυγαν εἰς τὰ δάση καὶ ἐκρύβησαν. μετὰ τὰς ὁποίας ἦτον καὶ ὁ ἅγιος Εὐσίγνιος, ὁποῦ ἐμαρτύρησεν ὕστερα εἰς τὸν καιρὸν τῶν παθῶν τῆς Ἰερλιανῆ. Ἐπήρασι γὰρ μετὰ ἄλλως πολλὰς καὶ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον αἰχμάλωτον, ὅτε ἦτον ἀφιεραιμένος τῷ Θεῷ καὶ ἀπὸ τῆς ἀνησίσεως. καὶ τότε τὸν ἀποφάσισαν οἱ βάρβαροι νὰ τὸν κάμωσι (φεῦ) θυσίαν εἰς τὸν ἥλιον, ὅτε ἐπροσκυνῶσαν οἱ ἀγνοοί. Ἀλλ' αἰληθῆς ἡ Προφητεία. Ἐὰν πέσῃ δίκαιος, ἐ καταρραχθήσεται. καὶ ἀκώσαστε Θεῷ θαυμάσια, καὶ δοξάσατε τὴν ἀπειρον αὐτῶν ἀγαθότητα, ὅτε βοηθᾷ τῶν ἀβοηθήτων, καὶ λυτρώσει τὰς ἀπελπισμένους ὡς ἐλεήμων καὶ παντοδύναμος. Ὄταν ἦλθον ἡ κυρία ἡμέρα ὅτε ἦθελον νὰ σφάξωσι τὸν βασιλέα οἱ βάρβαροι, ἔσειλαν τινὰς ὑπηρετάς νὰ κόψωσι ξύλα ἀπὸ τὸ δάσος, νὰ τὸν καύσωσι καὶ τὴν πίσιν τας, καὶ οἰκονομία Θεῷ ἔτυχαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῶν δάσε, ὁποῦ ἦτον κρυμμένος μετὰ ἄλλως πολλὰς ὁ Εὐσίγνιος. οἱ ὁποῖοι ὅπισαν τὰς ἀνθρώπους ὅτε ἔκοπταν τὰ ξύλα, καὶ τὰς ἐξέταζον ἵνα τὸν Κωνσταντῖνον, τὴν τὸν ἀκαμαν, οἱ δὲ εἶπον αὐτοῖς ὅλλω τὴν ἀλήθειαν, διατὶ ἦσαν καὶ αὐτοὶ Ῥωμαῖοι αἰχμάλωτοι. ἔπειτα τὰς ἐσυμβέβησαν νὰ λυτρώσωσι μετὰ τὸν τρόπον ἐκεῖνον τὸν βασιλέα, λέγοντας. Εὐά μας ἀκώσαστε, νὰ κάμωσι κατὰ τὴν εἰρημίαν, ἐλδοπεράνομεν τὸν βασιλέα, νὰ φύγωμεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τὴν λόγισσας, ὅτι πολλὴν πόδον ἔχομεν νὰ πατήσωμεν τὴν γῆν τῆς Ῥωμαίων. ἠξέυρετε γὰρ, ὅτι αὐρεῖον, θέλουν νὰ τὸν φέρωσι εἰς τὸν ναόν τας, νὰ τὸν κάμωσι θυσίαν εἰς τὸν βωμὸν ἐμπαροδῶν. καὶ ἔχον συνήθειαν νὰ μὴ βασῶσι ὄπλα, ἢ ἄρματα, οὔτε καὶ μαχαίρει εἰς τὸ χεῖρ, ἀλλ' ἄοπλοι θυσιάζουσι. καὶ ἡμεῖς νὰ σᾶς κρύψωμεν τὸ βράδυ μέσα εἰς τὸν ναὸν, ἄλλως ὀπίσω τῆς πόρτας, καὶ ἄλλως εἰς τὴν γωνίαν, νὰ σῆκεδε ἔτοιμοι μετὰ τὰ σπαδία ἀπόκρυφα. καὶ ὅταν ἔλθωσι οἱ Πέρσαι μετὰ τὸν βασιλέα, σφαλίζομεν ταῖς πόρτας καὶ τὰς φορεύομεν εὐκοῦλα. Ἐχάρη γὰρ ὁ Εὐσίγνιος μετὰ τὰς συντρόφους, ἀκώσαντες τοιαύτῃ βελίῳ σωτήριον. καὶ ἔπως ἔγινε καὶ ἡ παῖσις καὶ τὴν συμβελίῳ μετὰ τὴν θείαν δυνάμιν καὶ βοηθείαν. καὶ τὰ παρὰ ἦλθον ὁ βασιλεὺς τῆς Περσῶν μετὰ ὅλας τοὺς ἀρχοτάς.

τας· κὶ ὡς εἰσῆλθον εἰς τὸν ναὸν, σέρνοντες τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον δεδεμημένον ὡς κατόδιον, ἐκλείσαν ταῖς πόρταις. κὶ ἔχοντες, ἐκοίφω τὰ χοινία τοῦ Κωνσταντῖνε, κὶ τὸ ἔδωκον παρτί, κὶ ἔτιω ἐκοίφω ὅλας τὰς Πέρσας μὲ τὸν βασιλέα τας· ἐπειτα δὲ ἄλλοντες ἀπὸ τὸν ναὸν, τὰς ἀδήγησων ἐκείνοι ὁποῦ ἐπορεύοντο, κὶ ἐπήρασι τὰς αἰμαλώτας, ὅτε εἶχασι δεδεμημέναι οἱ βάρβαροι, κὶ τὰς ἐλύρωσων ἅπαντας. κὶ κερσεύοντες πολλὰ χωρία τῆς Περσῶν, ὑπέστρεψαν εἰς τὰ ὀπίσω ἀγαθιῶμμοι. Ταῦτα μὲν εἶναι τὰ κτὶ τῆς Περσῶν τὰ γυναικα Κωνσταντῖνου ἀνδραγαθήματα· ἢ νὰ εἰπῶ καλλίτερα, τὰ παντοδυνάμου Θεοῦ τὰ θαυμάσια. ὅς τις οὐ μόνον τότε, ἀλλὰ κὶ πάντοτε τὰ ἐδίδοι κτὶ πάντων τῆς ἐχθρῶν νικητέα. Καὶ ἀκύνετε τὰ ὀπίλοιπα, νὰ εὐφρανθῆτε θεοσώτερον.

Τὸν πέμπτον χρόνον τῆς βασιλείας τῆς εἶχε πόλεμον κτὶ τῆς βαρβάρων πλισίον εἰς τὸν ποταμὸν Δάναβιν. κὶ βλέπωντας τὸ πλῆθος αὐτῶ ἀναγίζοντον, ἐδειλία νὰ κροτήσῃ πόλεμον. κὶ σέκωντας ἔτιω σκυθρωπὸς κὶ συλλογιζόμενος, εἶδεν εἰς τὸν ἔρπον τὸ μεσημέρι εἶνα Σταυρὸν μὲ ἄσρα σκυθρωμὸν, ὁποῦ ἐλεγε ταῦτα μὲ Ρωμαϊκὰ, ἦγαν Φράγγικα γράμματα. Κωνσταντῖνε ἐν τῆτω νίκα, τῆτεςί, μὲν ἐλπίζεις εἰς τὴν ἐδικίω σου ἀνδραπίνω δύναμιν, ἀλλὰ μὲ τὸ σημεῖον ἐτέτω τῶ Σταυροῦ, θέλεις νικήσῃ τὰς ἐναντίας σου εἰς τὸν πόλεμον. Τότε ἠρώτισε τὰς στρατιώτας τῆς, τίνοσ Θεῶ ἦτον αὐτὸ τὸ σημεῖον; Καὶ τὰ εἶπον εἶνας χριστιανὸς, πὼς ἦτον ὁ Σταυρὸς τῶ Χριστοῦ. Τότε ἐπίσδωσεν εἰς τὸν ἀληθῆ Θεὸν ὁ Θεόσεπτος. κὶ κἀμνωνας εἶνα Σταυρὸν σιδιρὸν ὡς ἐδωκῆθη κτὶ τῶ ἔωρα ἀπαδακτικά, ἐπρόσασεν εἶνα νὰ τὸν βασιῶ ἔμφοροσεν πάντων. κὶ κροτήσῃ κτὶ τῆς βαρβάρων πόλεμον, τὰς ἐνίκησεν ἅπαντας, κὶ ὑπέστρεψε ἔσοπαιούχος εἰς τὰ βασιλεία. Ἀκύνωντες ἐν οἱ Ρωμαῖοι τὰς ἀνδραγαθίας τῆς, ὁποῦ ἦσαν βασιωισμμοὶ πολλὰ ἀπὸ τὸν Μαξόντιον, ἔγραψαν πρὸς αὐτὸν ἀθακαλεσικά γράμματα, νὰ ὑπάγῃ μὲ τὸν λαὸν τοῦ νὰ τὰς λυξώσῃ ἀπὸ τὸν τύραννον. Ἀπελθὼν ἐν εἰς τὴν Ρώμην ὁ ῥωμαλαῖος Κωνσταντῖνος, ἐκρότισε μὲ τὸν Μαξόντιον πόλεμον, ἀμὴ δὲν ἐνίκησε τὴν πρῶτῶν φορῶν. τὴν αἰτίαν δὲν ἰξεύρω, ἢ τὸν Σταυρὸν δὲν ἐβάσα, ἢ ἀπὸ ἄλλο σωάνημμα. Ἰσάμμοσ ἐν ὁ καλὸς Κωνσταντῖνος ἀθῆλυπος, εἶδε πάλιν τὸ σημεῖον τῶ Σταυροῦ μὲ τὰ ἄσρα κὶ γράμματα εἰς τὸν ἔρπον, ὡς τὸ πρῶτερον. κὶ τὴν νύκτα τὰ ἐραῖν κὶ αὐτὸς ὁ σταυρωμμοὸς Χριστοῦ εἰς τὸν ὑπνον τοῦ, λέγωντας. Ἐγερε, κὶ κατασκευάσον εἶνα Σταυρὸν, καθὼς εἶδες, τὸν ὁποῖον βάσαξες εἰς τὰς πολέμους μὲ πῆσεως, νὰ νικήσ τὰς πολεμίας σου πάντοτε. Ἐγερθεῖς ἐν τὴν νύκτα, εἶδε πάλιν τὸ ἔσοπαιοφόρον σημεῖον εἰς τὰ ἔραῖα. κὶ ὅταν ἀξημέρωσεν, ἐπρόσασε κὶ ἔκαμαν εἶνα Σταυρὸν ἀργυρὸν κτὶ τὸν τύπον ὅτε ἔραῖν, τὸν ὁποῖον ἐβάσαξεν ἔμφοροσεν πάντοτε τὸ στρατεύματος. Ὁ δὲ Μαξόντιος ἐλπίζωντας ὅτι θέλει νικήσῃ πάλιν, ὡς κὶ τὸ πρῶτερον, ἔκαμε μὲ πανεργίαν εἶνα γεφύρι ἀχαμνὸν εἰς τὸν ποταμὸν τῆς Ρώμης, καλέμμοσ Τίβεριν, ἔξ νὰ πνιγῆ εἰς αὐτὸν ὁ Κωνσταντῖνος, ὅταν φύγῃ μὲ τὸ φεσάτο τῆς· ἀλλὰ πύρην ἢ θεῖα δίκη δικαίως τὸν ἀδίον, κὶ ἔπεσε κτὶ τὸν ἀποφῆτῶν εἰς τὸν βόθρον ὅτε ἐκατασκευάσεν. ὅτι ὁπότεν ἐκτύπησε τὴν δευτέρῶν φορῶν πόλεμον, ἐνίκησεν ὁ Σταυρὸς τὸ ἀκαπαμάχικον τροπαιον, κὶ τὸσος φόβος ἔπεσεν εἰς τὸν Μαξόντιον, ὅτε δὲν ἐβλεπε πῆ τρέχει ὁ δέιλαιος. κὶ φεύγωντας, ἄρμησε νὰ περάσῃ ἀπὸ

τῷ δολίῳ ἐκένῳ γέφυραν, ἔμῳνον αὐτὸς, ἀλλὰ καὶ οἱ ἄποστολοί τῆ φρο-
 νῆ, καὶ παρὰ τοῦ ἑξέκοπῃ τῷ γεφύρῳ, καὶ πίπτοντες εἰς τὸν ποταμὸν, ἐπνίγη-
 σω. Οἱ μὲν ἐν Κωνσταντῖνος ἐδόξασε τὸν Θεὸν, βλέποντας τοῖστον θαυμα-
 σιον. οἱ δὲ πολῖται τῆς Ρώμης ἐσόλισαν τῷ πόλιν ὄλλῳ, καὶ ἐδέχθησαν τὸν
 Ἰσραὴλιν Κωνσταντῖνον ἀγαθῶν ἰσχυροῦν· καὶ καθίζοντες αὐτὸν εἰς τὸν βασιλικὸν
 θρόνον, τὸν ἐποσκύθησαν ἅπαντες, καὶ μεγάλας τιμὰς τῷ ἑκάμῳ, καθὼς ἔ-
 πορευον. ὅς τις ἔδωκεν δίδυμὸν ὄρειμον νὰ σῆσιν τὸν ζωοποιὸν Σταυρὸν εἰς τὰ
 κυριώτερα μέρη τῆς πόλεως, καὶ νὰ γυροῦσιν ἀκείβῳ νὰ εὔρωσι τὰ ἅγια λεί-
 ψανα τῆς θαυμασίῳν Μαρτύρων, ὅτῃ ἔχουσαν ἔξῃ τὸν δεσπότην Χριστὸν τὸ αἰ-
 μάτως, νὰ τὰ ἐνταφιάσῃ μετὰ τῷ ἄρεσκῳ δὺλάθειαν. τῆς δὲ φυλακακλήρας
 καὶ ἑξωρισμῶν νὰ λυθῶσιν, νὰ ὑπάγῃ πᾶς οἴας ὅτῃ ὀρέγεται. Αὐτὰ καὶ
 ἄλλα πολλὰ κατὰ ὁ καλὸς Κωνσταντῖνος ἐτέλεσον εἰς τὰς τῆς βασιλείας ἀρ-
 χὰς, ὡς ἀπαρχὰς καὶ δωρεὰς πρὸς τὸν πλεσιόδορον δεργέτῳ Θεῷ, ὅτῃ τὸν
 ἐφώτισε καὶ τὸν ἐγνώρισεν. ἀλλ' ὁ δεινὸς στυγερῆτος καὶ ἀνιάτος ἀρρωστήματος
 ὅτῃ ἔπεσε (δὲν ἰξέρω πόθεν καὶ πῶς καὶ ἔξῃ ποῖαν αἰτίαν ἀπύκρυφον) εἰς
 τῶτον τὸν ἀήτητον τῆς Χριστῆ ἀρεσίας, τὸν ζηλωτῷ καὶ ὑπέρμαχον τῆς Ἐκκλη-
 σίας μας· ἢ καὶ δοκιμῷ Θεῷ ἔγινον ἢ ὑπόθεσις, ἢ καὶ αὐτὸς ὁ σατανᾶς νὰ
 τὸ ἐζήτησον ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ τὸν πληγῶσῃ ὡσπερ καὶ Ἰωὴβ τὸν μακάριον. ἔπε-
 σε λέγω λῶβα δεινὸς ἀνιάτος καὶ ἀκάθαρτος εἰς τὸ καθαρὸν σῶμα τῆς τῆς ἀοι-
 δίμῳ καὶ τεισμάχατος. ὅς τις στυγερῆτος ὅλος τῆς ἰατρῆς τῆς πόλεως, δὲν ἔδυ-
 κήθησαν νὰ τῆ κάμῃ τινὰ ἀφέλειαν. ὅθεν τινὲς Ἰουδαῖοι, ὡς φθοροὶ πρὸς
 τῆς χριστιανῆς καὶ χαίρεκακοί, τὸν ἐσυμβέλοσαν νὰ σφάξῃ πλῆθος παιδίων,
 καὶ λαθῆν μετὰ τὸ ζεσὸν αἷμα, καὶ ἔτω νὰ λάβῃ τῷ ἴασιν. ὅς τις ἐπρόσθεξε καὶ
 ἤφεραν τὰ ἀπειρόκακα νήπια. αἱ δὲ μητέρες αὐτῶν ἐσυνάχθησαν καὶ αὐταὶ
 εἰς τὸν τόπον, ὅτῃ ἐμελλον νὰ σφαγῶσι τὰ τέκνα, καὶ ἔκλαιον, θρῆνῆσαι ἀ-
 παρηγόρητα, καὶ ἔδερναν τὰ πρόσωπα, καὶ ἀνεσπῶσαν τὰς τείχας τῆς κεφαλῆς
 φωνάζουσαι.

Ταῦτα βλέπων ὁ συμπαθὴς Κωνσταντῖνος, τῆς ἐλυπήθη, λέγωντας. Διὰ
 τῷ ὑγείαν ἐμῶν, νὰ φοβῶνθεσι τόσα ἀνδύματα; νὰ λυπήσω τόσας μητέρας,
 χωρίζουσας ἀπὸ τὰ φίλατα τέκνα; μὴ γῆροιο. κάλλιον νὰ ἀποθανῶ ἔ-
 γῶ, πᾶρεξ νὰ γῆν πόσος φόνος ἄδικα. Ταῦτα εἰπὼν, ἀπέλυσε τὰ παιδιά,
 χαρίζοντας πάσης γυναικὸς τόσα χρήματα, ἔξῃ τῷ λύπῳ ὅτῃ ταῖς ἔδω-
 κεν. Ἰδετε φιλανθρωπίας τεκμήριον, καὶ κατὰ Χριστὸν ἀγάπης ἀληθῆστατον
 γνώρισμα; Ἀλλὰ δι' αὐτὸ ὁ τῆ ἐλέως πατῆρ, καὶ τῆς ἀγαθότητος ἄβυσσος, ὁ
 Τίος καὶ Λόγος τῆς Θεῆς, ὅτῃ ἔγινε δι' ἡμᾶς κατὰ ἡμᾶς ὡς φιλανθρωπος ἀν-
 θρωπος, βλέπωντας τῷ ἐλεήμονα γνώμῳ τῆς βασιλείας, τῆς ἀνταπέδωκε τῷ
 χᾶρει πλεσίως ὡς πλεσιόδορος· ἦγεν ἔμῳνον τῷ τῆ σώματος ἀδελφείαν τῆ
 ἰατρῆσιν, ἀλλὰ καὶ τῷ τῆς ψυχῆς ἔξῃ τῆς ἀγίας βαπτίσματος· ὅτι αὐτῷ πῆν
 ἡμέραν, ὅτῃ ἔδειξε πρὸς τὰ βρέφῃ ὁ Κωνσταντῖνος τοσαύτῳ συμπάθειαν, ἐ-
 φάνησαν αὐτῷ τῷ ἀκόλυτον νύκτα οἱ κορυφαῖοι Ἀπόστολοι, Πέτρος καὶ Παῦ-
 λος καὶ λέγουσι πρὸς αὐτὸν μετὰ ἰλαρὸν καὶ χαρῆμον πρόσωπον. Οἱ Δεσπότης Χρι-
 στὸς ὁ ἀληθῆς Θεὸς μᾶς ἐπέειλε νὰ σὲ φέρωμεν δαγγέλια σωτήρια. ὅτι ἔξῃ
 τῷ φιλανθρωπῶν σε γνώμῳ σε ἠγάπησε, καὶ ἠθέλησε νὰ σὲ ἀξιώσῃ τῆς ἰ-
 σιῆς τιμῆς, ὅτῃ ἔχουμε καὶ ἡμεῖς οἱ δὲλοῖτε, νὰ γῆν συγκληρονόμος ἡμῶν
 εἰς

εἰς τὴν βασιλείαν τε. λοιπὸν ἐγερθεὶς, ἀπέστειλον ἀνδράπας νὰ φέρῃσι τὸν Ἅγιον Σίβλεσον ἀπὸ τὸ ὄρος, νὰ σὲ βαπτίσῃ τὸ σωτομώτερον. καὶ τότε διὰ τῆς ἀναγκησίσεως τῆς ψυχῆς, ἀπολαμβάνεις καὶ τὴν ὑγίαν τὴν σώματος. Τὸ παρῶν λοιπὸν ἀπέστειλον ἄρχοντας νὰ φέρῃν ἐντίμως ἢ σεβασμίως τὸν Ἀρχιεπίσκοπον. καὶ ἐγερθεὶς ἀπὸ τὸν θρόνον τε, τὸν ὑποδέχθῃ μὲ πολλὴν δόξαν, καὶ λέγωντας πρὸς αὐτὸν τὴν ὀπτασίαν ὅπερ εἶδον, ἐξήγησε τὸ ἅγιον βάπτισμα. Λέγει τον ὁ Σίβλεσος. Νήσευσον μίαν ἐβδομάδα μὲ ὄλεος τοῦ παλατίου σε, εὐγάλε τὰ βασιλικὰ φορέματα, ἢ ἐνδύσε σάκκον τεύχιον. ἐσελθε εἰς τὸν κοιτῆρά σε, καὶ προσέχε με δάκρυα, δεξιὸς τῶ δεαπότε Χριστῶ νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἀμαρτίας σε. τὸ αὐτὸ νὰ κάμωμεν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐκκλησιαστικοὶ δι' ἀγάπην σε, ἵνα νὰ σὲ δεχθῇ ὁ Θεὸς τὴν μετανοίαν, νὰ σὲ ἀξίωσῃ τῆς ἁγίας Βαπτίσματος· ἢ κάμε ὅσας ἄλλας ἀγαθοεργίας δύνασαι· ὁμοίως δὲ μοίρασαι ἐλεημοσύνην πολλὴν εἰς πτωχοὺς ἢ πένοντας· ὅτι ἄλλῃ ἰσχύει δὲν δύνασαι τόσοσιν εἰς τὸν Θεόν, ὡς αὐτὴ ἡ χριστομίμητος.

Ὁ μὲν ἔν βασιλεύς ἐταξέ νὰ κάμῃ ὅλα ταῦτα, ἢ ἀξιωτέρα. ὁ δὲ ἅγιος ἔβαλε τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλῶν τε, ἢ λέγωντας τὴν δούλῳ, τὸν ἔκαμε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν. ἔπειτα ἐπρόσταξεν ὄλεος τὰς χριστιανὰς λαϊκὰς ἢ μονάζοντας νὰ ἴψωσιν ὡς τὰς Νουεμίτας ἅπαντες, νὰ μὴ φάγῃν ἕως τὸ σάββατον, ἢ ἑβδομημενην μὲ δακρύων τὸν Κύριον, νὰ παύσῃ ἡ εἰδωλολατρεία καὶ ὁ διωγμὸς τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ᾄδῃ πανταχοῦ εἰρήνη ἀτάραχος, ἢ τὴν ἐβδόμην ἡμέραν ἐδίδαξε τὸν βασιλέα ὁ ἅγιος ὅλα τὰ ἄρθρα τῆς πίστεως, ἢ τότε ἠτοίμασε τὴν κολυμβήθραν, λέγωντας. Τῆτο τὸ ὕδωρ βασιλεῦ ἀγιάζεται μὲ τὴν ὀπίκνησιν τῆς ζωοποιῆς ἢ ὁμοστίης Τριάδος, Πατρὸς, Υἱῶ, ἢ Ἁγίῳ Πνεύματος. καὶ γίνεται ψυχῶν καθαρτήριο· τὸ ὅποιον σὲ θέλει ᾄδῃ καὶ ἴσιν τῆς ἀσθενείας σε, καθὼς οἱ Ἀπόστολοι σὲ ἔταξαν. Εἰσελθε γὰρ εἰς τῆτον τὸν θεῖον λειτῆρα μὲ πίστεως, νὰ καθαρῶν ὅλα σε τὰ πταίσματα, ἢ τῆς σαρκὸς τὰ λωβήματα. Τότε ὁ δολαβὴς βασιλεῦς, ἐγδύθη ὅλα τε τὰ φορέματα, θεατείσας τὴν ὑβειν τῆς σαρκὸς. ἢ χριθεὶς μὲ τὸ ἅγιον μύρον, ἐσέβη εἰς τὴν κολυμβήθραν ὀλόγυμος, ἢ τὸν ἐβάπτισεν ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ ἐβέβησεν εἰς τὸ νερὸν τρεῖς φορὰς τὴν κεφαλῶν τε, τὸ ὄνομα τῆς ἁγίας Τριάδος ἑπικαλέμενος. Τότε ἦλθε φῶς ἕραϊον λαμπρότερον ἀπὸ τὸν ἥλιον, ἢ ἔλαμψεν ὅλον τὸ σῆτι θαυμασιώτατα. ἢ ἀλλήλωντας ἀπὸ τὸ ὕδωρ ὁ βασιλεὺς ὄλος ὑγίης, δὲν ἔμεινε κανοῖα σημάδι πληγῆς ἐπαίνων. ἀλλὰ ἔπεσον (ὡ τῆς μεγίστης χάριτος ἢ δωάμεως τῆς θείας ἀναγκησίσεως) ὅλητε ἡ λώβη ὡς λέπια ὀφθαλμῶν, ἢ αὐτὸς εὐρέθη ὀλόγυμος· ἢ ἐνδύθει ἀσπρὴν σολὴν ἐμφώτιον, ἔμεινεν ἀγαλλιάμενος καὶ εὐχαριστῶν τὸν Κύριον εἰς τοιαύτῳ μεγίστῳ εὐεργεσίαν, ὅπερ ἀπὸ λαουσκ. ἔλεγε δὲ, ὅτι ὅσῳ ὄραν ἦτον εἰς τὸ νερὸν, ἢ ἔδατο καὶ ἐρεθίσκα ἐπάτω εἰς τὴν κεφαλῶν τε εἰς χεῖρα, καὶ τῶ ἐγγίξε. τῆτο δὲ ἦτον ἡ θεία δωάμις, ἢ τῶ ἐδίδον ἀοράτως τὴν χάριν ἢ ἀγίοτητα. τότε χριθεὶς μύρον ἅγιον, ἐποιήνησε τὰ θεῖα μυστήρια, καὶ ἔπος μὲ τὴν θεῖαν χάριν ἔγηε Χριστιανὸς τέλειος. ἔπειτα πνεύματος ἀπὸ ζῆλον θεῖον, ἔγραφε ἑκατόμβας νόμους δικαίους εἰς δόξαν Θεῶ καὶ αὔξηνσιν τῆς εὐσεβείας ἡμῶν Πίστεως. ἢ γὰρ νὰ μὴ πολμήσῃ τινὰς νὰ βλασφημήσῃ τὸν Χριστὸν, ἢ νὰ πειράξῃ χριστιανὸν ὀλόπτερον. ὁ δὲ ἄσβεστος νὰ παιδεύεται φοβερά, ἢ νὰ γίνωνται ἀσθεντικὰ ὅλα τε τὰ παράγματα. Δεῦτε

ρον νόμον ἔγραψε, νὰ γράφονται εἰς τὴν στρατίαν μόνον οἱ χριστιανοὶ, ἢ αὐτοὶ νὰ λαμβάνωσιν ὀφφίμια, ἡγεμονείας ἢ ἀξιώματα. ἐπρόσβαξε νὰ χαλῶσι τὰς βασιμὰς τῆς Ἐκκλησίας, νὰ κτίξεν πανταχῶς Ἐκκλησίας εἰς δόξαν Χριστοῦ, ὁμοίως ἔκτισε ἢ αὐτὸς ναὸν μέγαν τῷ σωτῆρι Θεῷ εἰς τὰ βασίλεια ἑσώθεν. πῦ ὁποῖα τὸ γῆμα αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἰδιοχείρως ἐχεδιάσεν, ἢ πρῶτος ἀπὸ ὅλων ὡς διλαβέστερος εἰς τὰ θεμέλια ἔσκαψε, ἢ λίθους ἐσύνκασεν εἰς τὴν ᾠμόν τε, ἢ νὰ ἔχη μισθὸν φεικτότερον. Ἐῖτι ἐπρόσβαξε νὰ χολάζεν ὅλοι ἢ νὰ ἀργῶσιν ἀπὸ πάσων ὑπηρεσιῶν σωματικῶν τὰς δύο ἐβδομάδας τῆς ἀγίας Λαμπρᾶς, ἢ γὰρ ἀπὸ τὸ σάββατον τῆς δικαίας Λαζάρου, ἕως τῆς Κυριακῆς τῆς Ἀποστόλου Θωμᾶ, νὰ σωφῆχον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἅπαντες. ἢ ὅσοι πτωχοὶ βαπτισθῶσι, νὰ ζωοφρονῶνται ἢ νὰ ἐνδυνάμωται ἀπὸ βασιλικαῖς ἐξοδαῖς. Αὐτὰ καὶ ἄλλα φεικτότερα (ὅπερ διὰ σωτηρίαν δὲν γράφομεν) νομοθετήσας θεάρετα ὁ θεοκλιτὸς ἢ αυτοκράτωρ θεοφύλιτος, ἔγνω εἰς ὅλην τὴν οἰκὸν τῆς χαρᾶς μεγάλης ἢ αγαθίας. ἢ προσήρχοντο καθ' ἐκαστὴν εἰς τὴν πίσιν λαὸς ἀναειδήμτος, ἢ ἐβαπτίζοντο. ἢ τὰς μὲν ναὺς τῆς εἰδώλων ἠδάφιζαν καὶ ἐχαλῶσαν ἀπὸ τὰ θεμέλια. τὰς δὲ Ἐκκλησίας ἐκαλλῶπιζαν, ἢ ἐφοροῦντων αὐτὰς ὁ δισεβέστος βασιλεὺς μὲ εἰσοδήματα πλέσια. καὶ οἱ μὲν Ἐκκλησιαστικὸν κατήχωντο, ἢ δὲ δισεβεία ἠύξαν. ἢ ἐμόνον ἐκεῖ εἰς τὴν Ρώμην, ἀλλὰ ἢ εἰς ἄλλας πόλεις πολλὰς, ἢ κάσρη ἀμέτρητα ἐκρύπτετο παρρησία ὁ δεσπότης Χριστὸς Θεὸς φροινῶν. ὅτι ὁ δισεβῆς βασιλεὺς ἐφύλισε χριστιανὸς ἡγεμόνας ἢ ἀρχοντας, ἢ τὰς ἔσειλε πανταχῶς, προσάσωντας τὰς νὰ βάλουν εἰς αὐτὸ πολλὰ ἐπιμέλειαν, νὰ ἀφανίσεν τὴν εἰδωλολαβείαν τελείως, ἢ νὰ στερεώσεν τὴν δισεβείαν ὅσον δυνάται. τὸ ὅμοιον ἐπιμελεῖτο ἢ αὐτὸς ἐκεῖ εἰς τὴν Ρώμην ὁ τεισμακάειος. λοιπὸν ἰξόρωνας πῶς ἦσαν τινὲς ἀπὸ τοὺς πρῶτους τῆς πόλεως ἀκόμη εἰς τὴν προτέραν ἀσεβείαν, ἢ δὲν εἶχασιν προθυμίαν νὰ ἀφήσιν τὴν κακὴν συνήθειαν, ἐσωάζεν ὅλας τῆς συγκλήτης καὶ ὅλας τὰς πλοσίας ἢ ἀρχιερεὺς τῆς πόλεως, ἢ τὰς ἐνεστέσων, ἔτω λέγοντας. Να ἰξόρωτε φίλοι ἡγαπητοὶ μὲ ὅτι τῆς βεβήλων ψυχῶν ἢ διανοία δὲν δύνεται νὰ δεχθῆ συμβεβηλὺ σωπίειον, ἔπειτ' ἀείσκονται βυθισμοὶ εἰς τὸ σκότος τῆς ἀγνοσίας οἱ τάλαντες, ἢ ὅποιος ἀνοίξει τῆς διανοίας τὰ ὄμματα, θέλει καταλάβει τὴν ἀλήθειαν, νὰ μὴ προσκυνῆ ἀναίδητα ἢ ἄχρηστα πράγματα, ὅπερ τὰ ἔκαμαν μὲ τὰ χεῖρά τας οἱ ἄνθρωποι. ἐπάρτε ὑποδειγμα ἀπὸ λόγου μὲ, νὰ πισδῶσιν εἰς τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν· ὁ ὁποῖος μὲ ἀνέσπε, καὶ δὲ βλέπετε. λοιπὸν αὐτὸν μόνον ἄς προσκυνῶμεν ὡς παντοδύναμον ἢ πανάγαθον· ἢ μὴ ἐλπίζομεν εἰς τὰ εἶδωλα, ὅπερ πῶς δὲν δύνονται νὰ μᾶς ὀσων τινὰ ὠφέλειαν, ἀλλὰ μᾶλλον αὐτὰ χρεάζονται βοήθειαν ἀπὸ λόγου μᾶς. ἢ τὰ φυλάξεν οἱ ἄνθρωποι, νὰ μὴ τὰ συντελέσιν ἢ κλέψωσι. ἐγὼ δὲ δυνάσθω τινὰ νὰ ἔλθῃ σαικῶς τε εἰς τὴν δισεβείαν, ἀλλὰ σὰς συμβεβηλὸν ὡς φίλος τὸν συμφερότερον, νὰ τὸ κάμετε μὲ τὴν ἐδινύσας προαίρεσιν. ὅτι ἢ ἀνθρωπίνῃ δέλδσις πολλαῖς φοραῖς ἢ σαικῶς γίνεται, ἀλλ' ὁ πανάγαθος Θεὸς τινὰ δὲν ἀναγκάζει, ἔτε βιάζεται, ἀλλὰ θέλει τὴν λατρείαν αὐτοπροαίρετον μὲ λογισμὸν συνετὸν ἢ σώφρονα.

Ταῦτα τὰ δισεβῆς Βασιλέως λέγοντος, ἢ ἄλλα παρόμοια, ἐβόσων ἅπαντες. Ἐῖνας εἶναι ὁ ἀληθὴς Θεός, ὅπερ ἀνέσπε τὸν πολυχρημῶν βασιλέα μᾶς.

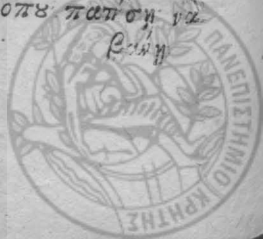

μας. ἢ ἔτις ὅπως ὀπίσθισαν ὅλοι, ἢ ἐβαπτίσθησαν, ἢ ἐγένη εἰς τὴν πόλιν ὄλιω πολλὴ χαρὰ ἢ μεγάλη πανήγυρις. ἀναψαν φωτοχυσίαν εἰς τὰ βασίλεια, ἢ τὰς τάφους τῶν ἁγίων ἐσόλισαν, καὶ ἄλλα ἔργα ἐτέλεσαν θεάρεστα. Οὕτως ἔν ὀπίσθισαν ἔμόνον οἱ Ῥωμαῖοι, ἀλλὰ ἢ ὅλα τὰ ἐσπέρια μέρη, ἢ ἐπροσκινῶσαν τὸν Χριστὸν ἅπαντες· μόνον εἰς τὴν ἀνατολίῳ ἦτον ἀκόμι ζωντανὸς ὁ Μαξιμιανὸς ὁ Γαλλέσιος, ἢ ἐφόνεισε πολλὰς χριστιανὰς ὁ ἄρχιεπὸς· ὁ δὲ χριστὸς Κωνσταντῖνος ἐπῆρε φησάτο ἔπειτα τὴν Ῥώμην, ἔχωντας καὶ τὸν Δικέριον εἰς τὴν συνοδίῳ τε, ἢ ὑπῆγε νὰ πολεμήσῃ τὸν Γαλλέσιον. ὁ ὁποῖος εἶχε ἢ αὐτὸς φησάτο πολὺ συναγυμῶνον ἔπειτα προτίτερα, ἢ ἐμελέτα νὰ πολεμήσῃ τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον· ἔπειτα τὰ εἴπασι οἱ μῦθες ἢ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων, ὅτι ἐμελλε νὰ τὸν νικήσῃ εἰς τὸν πόλεμον. ἀλλὰ ἐφύθησαν οἱ δαίμονες. ὅτι ὡς ἔσμιξαν τὰ δύο στρατεύματα, ἢ εἶδασιν οἱ στρατιῶται τὰ Γαλλέσιον τὸν τίμιον Σταυρὸν εἰς τὸ φησάτο τῶ Κωνσταντῖνα προπορεύομενον, φόβος καὶ ἔσμος τοὺς κῆρυκε. ἢ μὴ υποφέροντες τὴν ἀσραπλὴν ὅτῃ εὐχῶν ἔπειτα τῶν, ἐφύθησαν ὡς ὑπὸ πυρός φλογίζομενοι. ἢ ἄλλως μὴ ἔκοψαν, ἄλλοι ἐφυγαν, ἢ ἄλλοι πάλιν οἱ γνωσιώτεροι, βλέποντες αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἔτρεχαν εἰς τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, ἢ προσκινῶντες τον, ἔσρεφαν τὰ ξίφη πρὸς τὰς σωτηρίας ἢ συμπολίτας τας. ὅθεν εἰς ὀλίγῳ ὄραν ἠφανίσθη τὰ Γαλλέσιον τὸ στρατόμα. ὁ ὁποῖος βλέπωντας τὴν καταδίωξιν ὅτῃ ἔπαθεν, εὐγαλε τὰ βασιλικὰ ἰμάτια, καὶ ἐφόρεσε πτωχικὰ, ἔπειτα νὰ μὴ ἐγνωρίζεται, ἢ ἔτις ἐφυγε με ὀλίγας τινὰς ἔπειτα χῶραν εἰς χῶραν κρυπτόμενος. ἢ σιμάξας ὄλας τὰς μῦθες ἢ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων, τὰς ψευδοπροφητίας ἢ τὰς σοφὰς ἅπαντας, κατέσφαξεν αὐτὰς, διατί τὸν ἐγέλασαν. Οἱ δὲ μέγας Κωνσταντῖνος ἐσεῖλεν αἰθρώπας πωταχῆ, ὅτῃ τύχη νὰ τὸν θανατώσασιν. ἀλλὰ ἢ θεῖα δίκη τὸν κῆρυκε προτίτερα, ἢ εὐχῶν φωτῖα ἢ λαύρα ἔπειτα τὰ σπλάγγχια τε. ὅθεν ἔπειτα τὴν πολλὴν καὺσιν ἐχύθησαν τὰ ὀμμάτια τε, καὶ ἐμεινεν ὀλότυφος· ἐσάπισαν αἱ σάρκες τε, καὶ ἔτι βασιλικὸς κακῶς ὁ κακὸς ὀξέφυξεν. ὁμοίως καὶ ὁ γὸς αὐτῶ Μαξιμιανὸς τὸν μιὰρον τῶ μιὰρῶ ἄνημα, ὅτῃ καὶ αὐτὸς πολλὰς χριστιανὰς ἐφόνεισεν. ὅθεν κῆρυκε ἢ αὐτὸν ἢ θεῖα δίκη, καὶ ἐφρονεύθη ἔπειτα θεῖον Ἄγγελον, καθὼς εἰς τὸ μαρτύριον τῶ καλλικελάδῃ Μιχαὴλ φαίνεται. Ἀλλὰ προτίτερα τῶν καὶ οἱ ἄλλοι δύο βασιλεῖς Διοκλητιανὸς ἢ Μαξιμιανὸς ὁ Ἐρικέλιος κακοὶ κακῶς ὀξέφυχσαν. ὅτι ὁ μὴ Διοκλητιανὸς ἀρρώσῃσε βαρέως· ἢ τὸσον παίδεσιν τῶ ἔδωκεν ὁ Θεὸς, ὅτῃ ὄλον τε τὸ σῶμα ἐσάπισε, ἢ τὸσον ἐβρώμει, ὅτῃ αἰθρώπος ὀξέ ἔδωκετο νὰ τῶ σιμάσῃ. ἔπειτα δὲ τὸν λάρυγγά τε εὐχῶν σκάληκες. οἱ ὀφθαλμοὶ τε ἔπεσαν, ἢ τὸ κορμῖ τε ὡς τὸ κεῖ εἰς τὴν φωτῖαν ἔλυσε, καὶ ἔτι βιβίως ὀξέφυξεν. Οἱ δὲ Μαξιμιανὸς προτίτερον μὴ ἀφῆκε τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν ἐπῆρεν ὁ γὸς τῶ Μαξιμιανὸς. ἔπειτα ἐμετανόησε ἢ ἐγύρωσε νὰ τὴν ἐπάρῃ πάλιν ὑσερα· ἢ μὴ δυνάμενος, ἔπειτα τὴν λύπη τε ἢ ἔπειτα τὸν φόβον τῶ Θεοῦ τε, ὅτῃ τὸν ἐδίωκεν, ἐκρεμάθη ὡς ὁ Γέδας, ἢ μοναχὸς τε ἐπνίγη ὁ ἀφρονέστατος. Οὕτως ἔν οἱ κακοὶ ἢ ἄδικοι δικαίως πολλὰς λαμβάνεν ἀπ' ἐδῶ πρὸς ἄρας τὸν ἀρραβῶνα τῆς αἰωνίης κολάσεως ἔπειτα τὴν ὑπερβολὴν τῆς κακίας τας. οἱ δὲ ἐνάρετοι ἔμόνον εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα αἰωνίως δοξάζονται, ἢ ἀπολαμβάνεν καὶ τὰς πράξεις τας, ἀλλὰ ἢ ἐδῶ ἔχουσι τὸν Θεὸν βοηθὸν ἢ ἀντιλήπτορα, ὡς ὁ μακάριος ἢ αἰδοίμος Κωνσταντῖνος· ὅστις εἶχε ἢ ἐδῶ τὴν βασιλείαν

σιλείαν πρόσκαιρα, ἢ ἀπολαμβάνει καὶ τὴν αἰώνιον ὡς ἄλλος Ἀπόστολος, ἐπει-
 ἤ ὑπερμάχησε τόσον ἢ τὴν δούσεβειαν. Ἀφ' ἧ γὰρ ἐνίκησε τὴν τυράνην ὁ
 μέγας Κωνσταντῖνος καὶ τὴν ἠφάνισεν, ἐφήφισε βασιλέα τῆς ἀνατολῆς τὸν Διέ-
 νιον, δίδωντάς τε γυναικὰ Κωνσταντίαν τὴν ἀδελφίω τε. ἀμὴ πρῶτον τὸν ἔβα-
 λε καὶ ἐπῆρεν ὄρκον, νὰ μὴ περάξῃ τινὰ χριστιανόν, ἀλλὰ νὰ φυλάγῃ δούσε-
 βειαν. αὐτὸς δὲ ἀφ' ἧ ἔλαβε τὴν ἀξίαν ὁ ἀνάξιος, δὲν ἐφήφισε τὴν ὄρκους,
 ἔτε ἐνθυμήθη πῶς ἐξωλοθρόνισαν οἱ ἄλλοι διώκται καὶ τύραννοι, ἀμὴ ἐπί-
 νησε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀνατολίῳ πόλεμον καὶ τῶν Χριστιανῶν ὁ ἄρχιστος καὶ ἀ-
 χάριστος, καὶ πολλὰς ἐθανάτωσεν. Ἀέσας ἐν ταῦτα ὁ μέγας Κωνσταντῖνος,
 τὸν ἐφοβέρισε μὲ γράμματι, νὰ παύσῃ ἀπὸ τῶν ἁβόλων τὰ ἔργα, ἢ νὰ τοῦ
 δώσῃ τὸν ἀρεπὲμνον θάνατον. ἔπειτα βλέπωντας, ὅτι δὲν τε ἐπῆκασεν, ἐπῆ-
 ρε τὸ στρατόμα καὶ τὸν ἐπολέμησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Βιθυνίας. καὶ πικρῶντάς
 τὸν ζωνταῖον, ἤθελε νὰ τὸν ἐποκεφαλίσῃ, καθώς τε ἔαρεπεν. ἀμὴ πάλιν, ὡς
 συμπαθῆς ὅπε ἦεν, ἐλυπήθη τῆς ἀδελφῆς τε τὰ δάκρυα, καὶ τῆ ἐχάρισε τὴν
 ζωὴν. μόνον τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ τῆ ἀφῆκεν ὅλας τὰς τὰ
 εἰσοδήματα ἢ νὰ ἔρεφεται. ἀμὴ πάλιν δὲν ἀφῆκε τὰς κερκεργίας τε, ἀλλὰ καὶ
 ἐκεῖ ὀπαυδύετο τὸν Βασιλέα καὶ ἀεργέτω τε. ὅθεν μανθάνωντάς το, ἔσειλε καὶ
 τὸν ἀπεκεφαλίσαν, καθώς τε ἔαρεπεν. ἔπως ἐν ἐξευζώδικαν ὅλα τὰ ζιζά-
 νια, καὶ ἔμεινεν εἰς ὅλον τὸν Κόσμον εἰρήνῃ καὶ ὁμόνοια.

Ὅθεν μὲν ἔχωντας πλέον φροντίδα πολέμων ὁ δούσεβῆς Βασιλεὺς, ἔβαλεν
 εἰς τὰ θεῖκα ἔργα ὅλον τὸν πόδον τε, καὶ ἐκτίξε Ναῦς, καὶ τὴν ἐπλάτιξε μὲ
 βασιλικά εἰσοδήματα, καὶ μὲ χρυσόν καὶ ἀργύρον μεγαλοπρεπῶς τὴν ἐσόλιξε,
 καὶ ἄλλα πολλὰ θεάρεσα ἔργα ἐτέλεσε, τὰ ὅποια εἶναι ἀδύνατον νὰ γραφθεῖσι
 πληρέστατα, ὅτι μακρῶμα πολλὰ τὴν διήγησιν. Ἦ τον δὲ εἰς τὴν γνώμην
 φιλότιμος, συμπαθῆς, καὶ πλοσιόδωρος. εἰς τὴν ἀράξεις καὶ λόγια φρόνιμος.
 εἰς τὸ εἶδος τῆς μορφῆς ἡμερος καὶ ὠραιότατος. καὶ ἀπλῶς ὅλαις ταῖς χάρες ἔ-
 χε ψυχῆ τε καὶ σώματι. ἢ τῆτο τὸν ἠγάπησεν ὅλος ὁ Κόσμος, καὶ τῆ ὑπο-
 τάσσοντο ὅλοι ὠξισότερον ἢ ταῖς καλαῖς τε γνώμας, ὠδῆ ἢ τὸν φόβον
 τῆς ἐξουσίας τε. καὶ ἤρχοντο ἀπὸ ὅλον τὸν Κόσμον καὶ τὸν ἐπροσκυῖσαν, τὰς-
 σοντες νὰ δίδεν χαρατζίον. καὶ ἐγίνοντο Χριστιανοὶ μὲ ἀρεπὲμνίαν ἀείκασον.
 Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, ἦγεν εἰς τὴν τῆς. χρόνος ἀπὸ Χριστοῦ, εἶδεν ὁ Βασιλεὺς
 θεῖαν ὄρασιν, ὅπε τὸν ἐπρόσάξε νὰ κτίσῃ πόλιν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀνατολῆς,
 νὰ τὴν ἀφιερῶσῃ εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἱπεραγίας Θεοτοῖνης ἡμῶν Θεοτόκου. Λοι-
 πὸν πρῶτον μὲν ἀπῆλθεν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ ἐκτίξε Ναῦς μεγάλας,
 μελετῶντας νὰ οἰκοδομήσῃ ἐκεῖ τὴν πόλιν ὅπε εἶδεν εἰς τὸ ὄραμα. ἀμὴ ἐπει-
 δὴ δὲν ἦτον Θεὸς θελήμα νὰ γῆ ἐκεῖ, τὸν ἐμπόδισε. καὶ παρῆντας εἰς τὴν
 Χαλκηδόνῃ ὅπε ἐχάλασαν οἱ Πέρσαι, τῆ ἄρεσεν ὁ τόπος, καὶ ἐκτίξεν. ἀμὴ
 τῆ Θεὸς δὲν ἄρεσεν. ὅθεν ἤρχοντο τινὲς ἀετοί, καὶ ἔπερναν τὰ σιῶεργα τῶν μα-
 σόρων, καὶ τὰ ἐρρίπταν εἰς τὸ Βυζάντιον. λοιπὸν βλέπωντας τοῖστον θαυμά-
 σιον, ἀπῆλθεν ἐκεῖ. καὶ τῆ ἄρεσε πολλὰ ἢ θεῖσις τῆ τότε, ἀμὴ δὲν ἔξεδρε
 πόσον μεγάλῃ νὰ τὴν κτίσῃ. καὶ τὴν νύκτα πάλιν εἶδεν Ἀγγελὸν εἰς τὸ ὄ-
 ραμα καὶ λέγει τε. Τὸ πρῶτὸν ὅταν ξημερώσῃ μὲ ἀκολέδα, καὶ ὅπε ὑπάγω ἐ-
 γῶ, ἐκεῖ νὰ σημαδύῃς τὸν τόπον νὰ βάλωσι τὰ θεμέλια. Τὸ ταχὺ λοιπὸν
 ἐπῆρε τὸν ἀρωτομάστορα, ἀρωσάσαντάς τον νὰ τῆ ἀκολέδα ὅπε παύσῃ νὰ

βαῖν σημάδι. ἔως ὑπήγουν ὁ Ἄγγελος ἔπαυθη, καὶ μόνον ὁ Βασιλεὺς τὸν ἔβλεπε, καὶ ὠφειλάτε ταχέως ἀκολουθήσασθε. καὶ τὸ Βασιλεὺς κατόπιν ἠκολούθη ὁ μάστορας, ἕως ἔγυρισεν ὅλον τὸν πότον, ὅπερ ἦτον Θεὸς Δέλημα καὶ κτιδῆ ἢ πόλις· καὶ τότε τὴν ἄρχισαν· καὶ ἔβαλεν εἰς αὐτὴν γυναικὶν καὶ παρκατικὸν ἀνδρῶπον, Εὐφρατῆ ὀνομαζόμενον ἵα ἔχη αὐτῷ τὴν φροντίδα ἐπιτάτω, καὶ ἄλλο τὸ ἔργον θαυμάσιον πολλὰ καὶ θαύραστον. τὰ ὁποῖα ἔδωκε χριστὸν ἀγαπῶντων ἔχει ἔξοδον· ὅστις ἦτον πότον ἐπιδέξιος, ὅπερ τὴν ἔκαμε καταπολλὰ ὠραίαν ὡς ἔπαυτε, καθὼς εἰς τὰς Χρονογράφους σαφέστερα φαίνεται. τὴν ὁποῖαν ἐκατασκίδασε πότον ἐπιτάτω, ὅπερ ἔγινεν ὁμοία τῆς Ρώμης εἰς ὅλα τὰ κτίρια. Ἐπὶ τὴν ὁποῖαν ἠφέρων μίαν κολώναν μοιόλιθον πορφυρῶν μεγάλην, καὶ τὴν ἔτισεν εἰς τὸν φόνον, ἢ ὁποῖα ἕως τὴν σήμερον φαίνεται, καὶ ἐπαῖον τῆς Κολώνας ἐκτίσεν εἰς αὐδαίματα, τὸν ὁποῖον ἔφερεν ἔπὶ τὴν Ἡλιόπολιν τῆς Φρυγίας, ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἀκτίνας ἑπτὰ, καὶ ἰσοκάτω εἰς τὸ θεμελίον αὐτῆς ἔβαλε τὰς δώδεκα κοφίνους, ὅπερ ἐγένισαν οἱ Ἀπόστολοι ἔπὶ τὴν πύτη ἄρτων τὰ ὠφειλάματα. ἔβαλεν ἀκόμη καὶ ἅγια Λείψανα πρὸς φυλακτικὸν καὶ ἀγιασμὸν τῆς πόλεως. ἐκτίσεν ὁ Βασιλεὺς εἰς αὐτῷ καὶ Ἐκκλησίαις πολλαῖς, τὰς Ἀγίας Ἀποστόλων, τὴν Ἀγίαν Εἰρήνης, τὸν Ναὸν τῆς Ἀγίας Μαρίας, καὶ τὴν Ἀρχιερατῆς Μιχαὴλ ἐν τῇ Ἀνάπλῳ, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὰς σιδηρὰ πολλὰ, καὶ ἐκέρυξε καθολικὸν ὄρισμόν, ὅτι νὰ χαλῶν τὰς βαμῆς τῆς εἰδώλων, καὶ νὰ κτίζεν Ἐκκλησίας τῆς Χριστιανῶν, καὶ νὰ πέρνων καὶ τὰ εἰσοδήματα τας. ἐφιλοτίμησε τὴν πόλιν μετὰ σύγκλητον ἱερῶν, φέρωντας ἔπὶ τὴν Ρώμην ἀγνικὸς καὶ ἐδοξοτάτους Ἀρχοντας, κτίζωντας τοὺς μεγάλα σπήτια καὶ αὐλαῖς ἀρχοντικαῖς, ὡσὰν τὰ εἶχαν καὶ εἰς τὴν Ρώμην, χαρίζωντας τας πᾶσαν θαυράτων.

Τότε ἐβαπτίσθησαν καὶ οἱ Ἰνδοὶ, τὰς ὁποῖας ἐδίδαξε Φρέμυτος ὁ Φιλόσοφος ἔπὶ τὴν Τύρον, μετὰ Μεροπία καὶ Αἰδεσίμω τῆς μαθητῆς αὐτῆς. ὁ ὁποῖος Θεὸς ὀδηγία ἔφθασεν ἐκεῖ ἔχει νὰ ἰσορήσῃ τὰς πότας ἐκεῖνας. ὁμοίως ἐπίσθυσαν καὶ οἱ Ἰβηροὶ ἔπὶ μίαν αἰχμαλώτων Χριστιανῶν. ὁποῖα ἔκαμε μεγάλα θαύματα μετὰ τὴν δουλείαν τῆς Χρῆστῆ, καὶ αὐτὸν τὸν Βασιλέα τῆς Ἰβήρων ἐθαυράτωσε μετὰ τὴν ἐπίκλησιν τῆς Χρῆστῆ, ἔσοντας ὅπερ ἐγύρισεν ἔπὶ τὸ κνήγιον τυφλός. καὶ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν ἐπίστεισαν εἰς τὸν Χριστὸν καὶ οἱ Ἀρμενιοὶ συνεργεῖα τῆ Βασιλείας, καὶ ἐπισκοπία Γρηγορίου Ἐπισκόπου τῆς μεγάλης Ἀρμενίας.

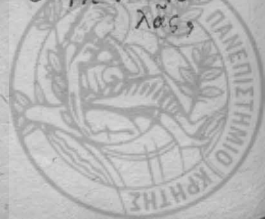
Ἐτελείωθη λοιπὸν ἡ ὠφειλῆμος οἰκοδομὴ τῆς Κωνσταντινῆς πόλεως, εἰς τὸν κτήριον τῆς βασιλείας τας, ἐπὶ ἔπὶ κτίσεως Κόσμου εὐαλῆ. τὴν ὁποῖαν ἀνόμασεν ὁ Βασιλεὺς εἰς τὸ ὄνομά τας Κωνσταντινῆς πόλιν, καὶ νέαν Ρώμην. καὶ ἔνομοθέτησεν εἰς αὐτῷ, ὅτι νὰ ἔχη σύγκλητον, μεγιστάνους, στρατηγούς, καὶ ἐκακλώπισόν τῳ μετὰ πᾶσαν ἄμφορριαν, κολώναις, καὶ ἀνδριάντες· καὶ ἐσεφείτω νὰ εἶναι Βασίλισσα καὶ κυρία πᾶσῶν τῆς πόλεως. Τότε εἶδεν ὁ Βασιλεὺς ὅραμα καὶ ἀπέσειλε τὴν μακαρίαν Ἐλεάνην τὴν μητέρα τας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἔχει νὰ ἀναζητήσῃ τὸ τίμιον ξύλον τῆς Σταυρῆ, καὶ ἔχει νὰ φανερώσῃ τὰς ἀγίας πότας ὅπερ ἔχει φθόρον τὸ ἀχάριστον ἄθος τῆς Ἰβηρίων ἐσκέπασαν καὶ ἐκρυψαν. καὶ ὁποῖα μετὰ ἄσεβες φρόνημα πέρνοντας φεσάπιν καὶ πολὺ πλῆθος στρατηγῶν καὶ ἀρχόντων, ἐπήγυν εἰς τὰς Ἀγίας πότας, καὶ μετὰ μεγάλῳ ἐξέτασιν εὗρον ὅσα

Ἐβ. α. ο.

Ἐβραίων, ὀνόματι Ἰῶδαν, ὁ ὁποῖος ἔξωρε τὸν τόπον, καὶ μὴ θέλωντας νὰ τὸν δείξῃ, τὸν ἔρριψεν εἰς θάλασσαν ξηροπύλαδον, καὶ χωρὶς ψαμῖ, ἢ νερὸν ἔμεινον ἐπὶ τὰς ἡμέρας. Καὶ μὲν ταῦτα μὲν ὑποφέρωντας τῷ πένθει, ἐβόα μεγαλοφώνως. Ἐγράφετέ με, καὶ νὰ σᾶς δείξω ὁδὸς τὸν τόπον ὅπου ἐσαυραῖθι ὁ Χρῆστος. Καὶ ἔσονται ὅπου τὸν ἀγάλασιν, ἦλθεν εἰς τὸν τόπον, μὰ δὲν ἔξωρε πῶς κείταται ὁ Σταυρός. ἔκαμε προσοδὴν εἰς τὸν Χρῆστον, καὶ πάραυτα ἔγινε σεισμός, καὶ ἐσείθη ὁ τόπος, καὶ ἀγῆκεν ὡς θυμιάμα δῶδες ἀπὸ τὸν τόπον, ὅπου ἦτον κρυμμένος ὁ Σταυρός. καὶ ἐθαύμασαν πάντες καὶ ἡ Βασίλισσα. καὶ ὁ Ἰῶδαν ἀχαιεῖσας τὸν Χρῆστον, ἐπῆλθεν εἰς αὐτόν. καὶ λαβὼν σκαπέτιον μὲν ἀρχόντων πολλῶν, ἔσκαψαν ὡς ὄργυας ἕκαστοι, καὶ εὗρον ἄλλοις ψαυρῶν, τῶν Χρῆστου, καὶ τῶν δύο ληστῶν, ὅπου ὁμάδι μὲν τὸν Χρῆστον ἐσυσυραυραῖθασιν, καὶ ἐχάρη θαυμαστῶς ἡ βασίλισσα. μὰ μὲν ἔξωροντας τίς νὰ ἦτον ὁ Σταυρός τῶν Χρῆστου, ἐρώτησε τὸν Ἰῶδαν· ποῖος τάχα νὰ ἦτον ὁ Σταυρός τῶν Χρῆστου; Ἐτύχε τότε νὰ περνεῖσιν εἶναι ἀποθαμνῶν δὲ νὰ τὸν θάψωσι, καὶ ὁ Ἰῶδαν κινημένος ἀπὸ θυμῶν πῆλιν, σιωπῶντα κάμνει καὶ φέρωντον ἐμπροσθεν τῆς βασιλείας. καὶ ἔπος ἔβαλαν τὸν ἄρῶντον, καὶ δὲν ἔγινε σημάδι. ἔβαλαν καὶ τὸν δούτερον, καὶ δὲν ἐφάνη σημεῖον, ὅτι ἦσαν τῶν ληστῶν. ἔδεσαν ἐπάνω τῶν νεκρῶν τὸν τρίτον Σταυρὸν ὅπου ἦτον τῶν Χρῆστου, καὶ ἐν τῷ ἄμα ἀέσει ὁ ἀποθαμνῶν καὶ ἐφανερῶθι μὲν τὸ θαῦμα ἡ δυνάμις τῶν Σταυρῶν. Καὶ τότε πολλοὶ ἀπὸ τῶν Ἐβραίων ἰδόντες τὸ θαῦμα, ἐπῆλθον εἰς τὸν Χρῆστον. καὶ ἡ ἀγία Ἐλσὴ ἀγαλλομένη, ἀχαιεῖσας τὸν Χρῆστον. καὶ καλέσασα τὸν Ἰῶδαν τῶν εἶπε νὰ γῆρη ζήσεις δὲ τὰ καρφία ὅπου ἐκάρφωσαν τὸν Χρῆστον. καὶ ὁ Ἰῶδαν μὲν ἄλλοις χριστιανῶν κάμνοντας προσοδὴν, ἔλαμψεν ὁ τόπος ὅπου ἦσαν. καὶ ἔσκαψον καὶ τὸν ἦραν, καὶ ἔγινε χαρὰ μεγάλη· καὶ μὲν ἀποθαμνῶν τῆς βασιλείας ὁ Ἰῶδαν ἔγινε Πατριάρχης Ἱεροσολύμων, καὶ ὠνομάθη Κυριακός. ἡ δὲ μακαρία Ἐλσὴ ἐτίθει πολλὰς ναὺς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ἐγύεισε μὲν χαρᾶς μεγάλης εἰς τὸν ἴδιόν της, φέρωντας μὲν τῶν λόγων της τὸν Σταυρὸν τῶν Χρῆστου, καὶ τὰ ἀγία Καρφία. καὶ ὁ μέγας βασιλεὺς Κωνσταντῖνος ὁ υἱὸς της ἀγῆκεν εἰς σωμαπαντίσιν της, καὶ ἐπροσκύνησε μὲν χαρᾶς τὸ τίμιον ξύλον, καὶ ἔδωκεν εἰς τῷ Ἐκκλησίῳ τοῦ Πατριάρχου τὸν Σταυρὸν μὲν τῷ θήκῃ, καὶ ἀπὸ τὰ τέσσερα καρφία, τὰ δύο ἔβαλεν εἰς τῷ βασιλικῷ κορώνῳ ὅπου ἐφέρει, καὶ τὰ ἄλλα δύο ἔβαλεν εἰς τὸν ἅγιον, καὶ Ἱερὸν εἰς προσκυῶσιν. καὶ μὲν ὀλίγον καιρὸν ἡ μακαρία Ἐλσὴ ἀπῆλθεν εἰς τὰς αἰωνίους μονὰς, καὶ ἐτίθει εἰς τὸν ἁγίον τὸν ἅγιον Ἀγίων Ἀποστόλων.

Εἰς τὸν καιρὸν τῆς βασιλείας αὐτῆς ἐσκηῶθι γένος ἀντιχριστὸς ὁ αἰρεσιάρχης Ἀρειὸς· ὁ ὁποῖος ἦτον πρωτοπαπᾶς Ἀλεξανδρείας, καὶ διδάσκαλος τῶν γυμνασίων. καὶ ἀρχισε νὰ λέγῃ λόγια βλάσφημα καὶ τῶν Τεσσάρων Θεῶν, κηρύττωντας, πῶς εἶναι κτίσμα καὶ ποίημα Θεῶν, καὶ ἐργαλεῖον καὶ ὄργανον, δὲ μὲν τῶν ὁποῖων ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ κατ' ἀρχὰς τὸν κόσμον ἐποίησε, καὶ ὅχι Θεὸς ἀληθινός. Ἐπατριάρχης τότε εἰς τῷ Ἀλεξανδρείῳ Πέτρος ὁ ἀγιώτατος. ὁ ὁποῖος εἶδον ὀπτασίαν τὸν Χρῆστον τὸν Κύριον, πῶς ἐφέρει φόρεμα ξεχειρισμῶν, καὶ ἐρώτησε, λέγων. Τίς ὁ Χρῆστέ μου σὺ ἔχισε τὸν χιτῶνα; Καὶ ὁ Κύριος τῶν εἶπεν. Ὁ Ἀρειὸς ἐπεὶ λέγει, πῶς δὲν εἶμαι Θεός. Ὁ δὲν δίδως ὁ μέγας Πατριάρχης Πέτρος τὸν ἐκείνην, καὶ μὲν τὸν θάνατον τῶν Πέτρων ἔγινε Πατριάρχης Ἀχιλλᾶς,

λιώ, ἐσράδωσε μὲν βαρείας δυνάμεις, καὶ ἐπέρασεν εἰς τὴν Νίκαιαν, ἧλθὲν γὰρ ὑπάγη γὰρ πολεμήσει εἰς τὴν Περσίαν τὸν μισόφρον Σαβάρειον. καὶ ἐκεῖ ἀδουήσας, μετέστη πρὸς Κύριον. Ἐΐσησε δὲ χρόνος ἕξ. καὶ ἐβασίλευσε χρόνος λα. καὶ μύσας ι. ἔγραψε δὲ ἠραθὴν, καὶ ἀφῆκε τὴν Βασιλείαν εἰς τὰς τρεῖς τε ἕξ, τὸν Κωνσταντῖνον, τὸν Κωνσταντῖον, καὶ Κάνταν. καὶ τὴν μὲν Κωνσταντίαν ἔδωκε τὴν Ἀνατολίαν ὅλην, καὶ τὴν Κωνσταντινέπολιν. τὰ δὲ Κάντα τὴν Ρώμην, καὶ ὅλην τὴν Ἰταλίαν. καὶ τὴν Κωνσταντίνην τὰς αἰῶν Γαλλίας, καὶ τὰς Βρετανικὰς νήσους. καὶ ὁ δὲ οὗτος ὅπως ἀνεγνώσθη ἡ ἠραθὴν, ὁ Κωνσταντῖνος παρὸς οὗτος ἦλθεν ἀπὸ τὴν Ἀνατολίαν, καὶ ἤφερε τὸ Λείψανον τῆ Πατρὸς αὐτοῦ μὲν πάσης βασιλικῆς τιμῆς εἰς τὴν Κωνσταντινέπολιν, καὶ ἐκῆδωσεν αὐτὸ εἰς τὸν Ναὸν τῆς ἁγίας Ἀποστόλων, ὅπως καὶ πολλὰ θαύματα εἰς πολλὰς διετελέσεν.

Ἀλλὰ ποῖος νῦν ἠμπορεῖ γὰρ λογιᾶσθαι τὰ μεγάλα Κωνσταντίνου τὰ ἀποτερήματα; ποῖα γλώσσα δύναται γὰρ διηγεῖσθαι τὰ θεῖα ἔργα; καὶ ποῖος κάλαμος ἰχθυεῖ γὰρ τὸν μεγαλιώτη μὲν ἀξιοῦσθαι ἐγκώμια; Βέβαια ἄπορά, καὶ ὀξείαμαι. ἐπεὶδὴ καὶ βλέπω πῶς ἀνάμεσα εἰς τὰς ἄλλας ἁγίας θαυμάσιος ἀνεδείχθη, καὶ μὲν καθ' ἑαυτὸν ἀπεπέμφθη γὰρ συγκριθῆναι δύναται, καὶ γὰρ λάβη μεγάλας τὰς ὑπερβολὰς. Λέγει ἡ θεῖα γραφή, πῶς ἦτον ὁ ἀποφειτὰς Δαβὶδ ταπεινὸς καὶ ἀπαύρατος, ἀλλὰ καὶ ὁ μέγας Κωνσταντῖνος ἦτον ἀπαύρατος ὡς ἴσως καὶ ἀμνηστίανος, καθὼς εἰς πολλὰς τόπους φαίνεται, ὅπως τὸν ἐπιβελόδησαν πολλοὶ, καὶ τὰς ἐσυγχώρησε. μάλιστα ὅπως ὤριζεν ὅλον τὸν Κόσμον, ἀμὴν ὁ Δαβὶδ μόνον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ ἐβασίλευσεν. Ὡμοιάσθη ὁ Δαβὶδ Θεοπάτωρ ἀπὸ ὅλης τῆς βασιλείας τῆς Εβραίων καὶ εὐδοξος, ἀλλὰ καὶ ἔπος ἕως Θεῶν καὶ χάριν ἔγινε. καὶ δὲν σφάλματα, εἰ μὴ τὸν εἰπέμεν ἀπαύρατον ὅτι πρῶτος αὐτὸς εἰς τὴν κληρονομίαν τῆς Χρυσῆς ἐβασίλευσε, καὶ εἰς τὰς ἄλλας βασιλείας Νόμους ἄφισεν, ὡς πατρικὴν κληρονομίαν, καὶ τὰς ἐπλέτισε. καὶ ἀρέπει γὰρ τὸν λέγων μὲν Θεοπάτωρα, ἐπεὶδὴ τῆς καὶ χάριν ἔσθαι τῆς Πατρὸς ἐχημάτισε. Τὸν Σολομῶντα ὁ Θεὸς ἐθαυμάσασεν, ἐμπλήσας αὐτὸν θεῖας σοφίας καὶ γνώσεως, ἀλλὰ καὶ ἔπος ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐσοφίσθη, διδασχθεὶς ἐραυόφρον τὸ θεῖον μυστήριον. καὶ εἶχε πῶς σοφίαν καὶ συνέσειν, ὅπως ἠφάνισε τὴν εἰδωλολατρείαν, καὶ ἐσερέωσε τὴν δυσέβειαν. μάλιστα καὶ τὸ Σολομῶντα ἐφανή σοφώτερος, ὅτι κείνος μὲν ἐμωραῖσθη ὑσερα δὲ τὴν ἰδοίαν τῆς σαρκὸς, καὶ προσκυνήσας τὰ εἰδωλα, ἔγινε (φεῦ) ὁ ἐραυός τῆς σοφίας, πορνείας τροπαιοῦ, καὶ Θεῶν καὶ Ἀγγέλων ἀλλότριος. ὁ δὲ θαυμάσιος Κωνσταντῖνος καὶ πάνσοφος ἐφύλαξε τὴν πίσιν ἀπράδων, καὶ τὴν σαφροσύνην ἀμίαντον. καὶ ἀρέπει γὰρ ἀποτιμᾶται ἀπὸ ὅλης τῆς βασιλείας καὶ γὰρ ἀσημίζεται. Ὑπερμάχησεν ὁ μέγας Πέτρος εἰς τινὰς πόλεις, κηρύξας τὸ ἱερὸν Ευαγγέλιον, καὶ ἔπος ὡς κορυφαῖος τῆς Ἀποστόλων ἐπῆρε τῆς νίκης τὸν Στέφανον. ἔπος δὲ ὁ τεισμακάριος ὑπερμάχησεν εἰς ὅλην τὴν Οἰκουμένην, ἕως ἔτελείας ἠφάνισε τὰς εἰδωλολάτρας, καὶ ἐσερέωσε τὴν εὐσέβειαν. Ἐλαβεν ἐραυόφρον τὴν κλήσιν ὁ μέγας Παῦλος, καὶ ἔπαθε πολλὰ δὲ τὴν δυσέβειαν, ὁμοίως καὶ ἔπος ὁ τεισόλβιος ἐκ δὲ ἀνδράπων, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐδιδάχθη τὸ μυστήριον ἀπὸ τῶν, καὶ ἐσερέωσε τὴν Ἐκκλησίαν πᾶσιν ἐπιμελέσασθαι, ὅπως δὲ ἐδαυήθησαν αἰπύλαι τῆς Ἄδης, ἦγεν τῆς αἰρετικῶν τὰ σώματα, γὰρ τὴν διασείσθαι ὁλότελα. Πάντες ἡμεῖς ἀπὸ τὸν Ἅγιον αὐτὸν Βασιλέα ἐπλησίσαμεν τὴν ἐπίγειον Βασιλείαν καὶ τὴν εὐσέβειαν, ὅπως ἡμεῖς ἐΐστη

ἁποστολικὰ καὶ ἀβασίλευτα. καὶ πάλιν αὐτὸν ὡς παρακαλῆται πολλαίς
 νὰ δέεται τῷ Θεῷ ὁ Θεόσεπτος, νὰ ἐξαλείψῃ τῶν ἀσεβῶν τὰ φρυάγματα, καὶ
 νὰ δώσῃ πάλιν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας τῆς, νὰ μείνωσιν οἱ εὐσεβεῖς ἀνό-
 χλητοι καὶ ἀπάραχοι. Ναὶ ὁ Κωνσταντῖνος πωσέβασε καὶ Θεομακάρισε, Βασι-
 λεὺ εὐσεβέσατε καὶ Αὐτοκράτορ χριστομίμυτε, Ἀπόστολε τελοκαδέκατε, καὶ δε-
 λε Χριστὸ γνησιώτατε, θερμότετε βοηθὲ τῶν ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ ἐπιταλα-
 μῶν σὲ. ἐπάκουσον καὶ ἡμῶν τῶν πιστῶς αἰτημῶν σὲ, καὶ ἰκέτησον τὸν ἐλεῆ-
 μονα Κύριον νὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τῆς πόλιν σὲ, νὰ σερω-
 θῇ ἡ εὐσέβεια. ὑπερμάχισον ἕκ τῆς ποιμνίου τῆς Χριστοῦ χριστότατε Βασιλεὺ
 Θεόσοφε. τῆς ἐν θαλάσῃ κυβέρνησον. τῆς ἐν συμφοραῖς παραμύθησον. τῆς
 ἐν ἀνάγκαις βοηθήσον. καὶ τῆς αἰχμαλώτας εὐσεβεῖς λύτρωσον. καὶ ἀπλῶς
 ἅπασαν τῆν Ἐκκλησίαν τῆν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἕκ τῆς ὁποίας τσοῦτον
 ἐκοπίαστες, καλῶς διαφύλαξον, καὶ πάσης βλάβης αὐτῶν ἀμέτοχον ἴησον.
 τῆς δὲ πιστῶς καὶ εὐλαβῶς ἐορτάζοντας τῆν παναγίαν σὲ κοίμησην, καὶ χαρμο-
 νικῶς ἐκπλεῖντας τῆν παύσετον σὲ πανήγυριν, ἐκ τῆς ὀρωμῶν καὶ ἀσράπων
 ἐχθρῶν ἀπειράσας διαφύλαττε, καὶ πάντα τὰ πρὸς σωτηρίαν αἰτήματα χά-
 ρισαι. καὶ ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν τῆς αἰτήσεως. καὶ ἀξίωσον ἡμᾶς ταῖς
 πρὸς τὸν δεσπότην Χριστὸν εὐπροσδέκτοις προσβείαι σὲ, νὰ ἐπιτύχωμε τῆς
 αἰωνίης μακαριότητος καὶ βασιλείας αὐτῆς τῆς Κυρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὡ,
 ἀρέπει τιμὴ καὶ προσκυνήσεις, σὺ τῶ ἀνάρχω αὐτῆς Πατρὶ, καὶ ὁμοσίᾳ
 Πνεύματι, εἰς τῆς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ι Ο Υ Ν Ι Ο Υ, ΚΕ΄.

Βίος ἢ Πολιτεία τῆ Οσίου ἢ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΚΤΙΤΟΡΟΣ

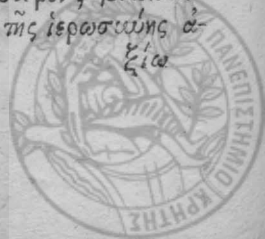
Τῆς Σεβασμίας Μοῦνης τῆ Ἁγίας Γεωργίας τῆ

Βαπτισῆ ἐν τῷ ὄρει τῆ Ἀΐθου.

Εὐλόγησον Πάτερ.

ΟΥΤΟΣ ὁ θαυμάσιος Πατὴρ ἡμῶν Διονύσιος ἦτον ὑπὸ τὰ δεῖρα τῆς Κασσοβίας, ὑπὸ εἰνα χωρίον Κορησὸν καλέμενον. οἱ γονεῖς τε ἦσαν γεωργοί, ἔτε πολλὰ πλέσιοι, ἔτε πνήθεις, ἀλλὰ ζῶντες πρὸς αὐτάρκειαν· πλὴν ἦσαν δυσεβείς ἢ ἐνάρετοι. Γεννηθεὶς ἐν ὑπὸ πνέτης γονεῖς ὁ ἀρχὴς τῆ ψυχῆ Διονύσιος, ἐμαθὲν ὀλίγα γράμματα. ἔπειτα ἐπειδὴ ἦτον ἐκ φύσεως σωμῆτος ἢ φρόνιμος, ἐκαταφρόνησε τὰ ἀγαθὰ τῆς παρῆσης ζωῆς ὡς φθαρτὰ ἢ ῥέοντα, ἢ ἐπόθησε τὰ ἐραῖα καὶ αἰῶνια, τὰ ὅποια ἐσοχάζετο καθ' ἐκαστὴν ἢ ἐμελέτετο καὶ διάκωιαν. ἢ κατὰς μίαν διψασμένην ἔλαφος τρέχει μὲ πόθον πολλὴν εἰς τὰς πηγὰς τῆ ὑδάτων, ἔτω ἢ τῆς ἠκαρδία ἐκαταφλέγετο φελοσῶς ὑπὸ τὸν ἐνθεον ἔρωτα. ὅθεν καὶ τῆ καλῶν αὐτὴ γινώσκων, τὸν ἠξίασε ἢ ὁ Κύριος, καὶ ἔγινε δεῖλος τε γνήσιος. ἢ ἀπέσπετε ἐξ ἀρχῆς τῆ δαίτησιν.

Ὅπως ὁ καλὸς Διονύσιος εἶχεν εἰνα ἀδελφῶν εἰς τῆ ἠλικίαν τρανήτερον, ὀνόματι Θεοδοσίον. ἢ κατὰς ἦσαν ἀδελφοὶ καὶ σάρκα, ἢ ὅμοιοι εἰς τὸν χαρακατῆρα τῆς ὄψεως, ἔπως ἀμοίαζαν εἰς τῆ ἀρετῆ τῆς ψυχῆς καὶ κατὰς ασιν. Ὅταν ἐν ἦτον ἠ. χρόνων ὁ Θεοδοσίος, ἠδέλησε νὰ ὑπάγη εἰς τῆ Κωνσταντινέπολιν διὰ νὰ ἀνταμῶση ἐναρέτης ἀνθρώπου νὰ ἀφελῆθῆ ὑπὸ λόγια τας. ἀφῆκεν ἐν τῆ πατρίδα, πῆς γονεῖς τε, ἢ τὸν ἀδελφὸν Διονύσιον παιδίον μικρὸν ἢ ἀνήλικον. ἢ ἀπελθὼν εἰς τῆ βασιλεύουσιν, ἐκατοίκησεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον, ὅπου ἦσαν μοναχοὶ ἐνάρετοι ἢ θαυμάσιοι εἰς τῆ ὑμνωδία καὶ ἀσκησιν. ὑπὸ πῆς ὅποίους ἐπῆρε πολλὴν ἀφέλειαν, ἢ γράμματα ἔμαθε φελοσά, ὅτι ὀλίγα ἠξίασε φρότερον. Μαθὼν ἐν ὄλλω τῆ δεῖαν γραφίαν καὶ τὰ δόγματα, διατὶ ἦτον εἰς τὸν νῦν ἐπιδέξιος, ἢ ἔπερνεν εὐκολα τὰ μαθήματα, ἔγινε εἰς ὄλους παιδιῶς ἢ αἰδέσιμος, διατὶ ἦτον εἰς τῆ ἰδέαν τῆ προσώπου ἀρχῆς, σεμνὸς, χαριέστατος· εἰς τὸ ἦθος ἢ ὁμιλίαν ἐπιεικής ἢ γλυκύτατος, ἢ εἰς τῆ ἀρετῆ θαυμάσιος· ὅθεν καὶ ὁ Πατριάρχης τῆ τότε καιρῆ τὸν ἠγάπησε, ἢ τὸν ἐχειροτόνησε διάκωνον φρότερον, ἔπειτα ἢ πρεσβύτερον, βλέπων τας μεγάλας ἀρετὰς εἰς τῆ λόγια. ὅς τις ἀφόντις ἔλαβε τὸ τῆ ἱεροσευῆς ἀξία

ελατότερον, ἢ δὲν ὑπεραίρετο, καθὼς τώρα κάμνουν οἱ ἱερομόναχοι· ἢ ἐπαύ-
 दाζου εἰς ὅλας τὰς ἀρετὰς νὰ μιμῆται τὸν καθ' ἑκάστῳ ἐδί-
 δατο εἰς ἀγῶνας μεγάλης ἢ ἱσποαία καὶ τὴ ποιητῆ κοσμοκράτορος, δυναμού-
 μῆτος ὑπὸ τῆ παναγάθε καὶ παντοκράτορος, τῷ μὲν ὀπίσθου καὶ τὸν Παῦλον
 ἐπιλανθαιόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπιτευνόμενος. Ἐλάμπον ἔν εἰς τῷ ἰε-
 ραῦ ἐπέντω μοιῷ ἀναμέσον εἰς τὴς ἄλλας πατέρας αὐτοὶ οἱ ἀπ' ἀδελφοί, ὡς
 δύο ἀσέρες φωτειδέσασπι. ὁ δὲ Θεὸς εἰς αὐτὸ ἐδοξάζετο ὁ δοξάζων τὴς αὐτῶν
 αἰτιδοξάζοντας. ἀλλ' ὁ Θεὸς Διογύσιος ἔχοντας ἀξιοτότερον πόσον πρὸς τὴν
 Θεὸν καὶ ἐγκάρδιον ἔρωτα, ἐδίδοτο εἰς σκληροτέρας ἀγῶνας καὶ ἀσκησιν, ἐν-
 σθε περιωτότερον, ἀγρύπνια ὀλονυκτίς προσδολόμενος· καὶ ἦτον ἀκλήμων ὀλε-
 τελα, καὶ δὲν εἶχε δούτερον ἰμάτιον· καὶ μόνον πρὸς τὸν Θεὸν ἐνητιάζε, καὶ
 αὐτὸν εἶχε περιεσίαν καὶ πλατὺν ἄστυλον. καὶ νοιρῶς πρὸς αὐτὸν ἀδιαλείπτως
 προσομιλῶν, ἐφατιζέτο ἀπ' ἐκεῖ ἡ μακαρεῖα ψυχῆ τε, πόσον ὅτε καὶ ἔξωθεν
 ἐφαίετο ἀπὸ τὴς ἄλλας θεοφόρος καὶ σεμιότερος. Πλὴν ἐπειδὴ δύσκολον εἶναι
 νὰ πολιτοῦεται τινὰς πόσον ὑψηλῷ δευαγῶν καὶ θεάρεσον εἰς τὸ μέσον πολ-
 λῶν ἀδελφῶν, ὅτε ἔχεν πολλὰς φροντίδας καὶ σύγχυτες, ἐδυσφόρει πολλὰ καὶ
 ἐπικραίετο· καὶ ἐμελέτε νὰ εὔρη ποδὲς τόπον ἀνάμερα δεῦ τῷ ἡσυχίαν ἀρμό-
 διον, νὰ προσδέχεται ὡς ἐπόθει μόνος μόνῳ τῷ ἡγαπημῶν αὐτῆ Θεῷ καὶ σω-
 πῆρι ἀπύραχα. Συμβελῶθεῖς ἔν ἀπὸ τινὰς ἐναρέτες, ἐφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴν
 μοιῷ δεῦ νὰ μήτον ἐμποδίσωσι· καὶ ἀναβαίνωντας εἰς μίαν κορυφῷ πολλὰ
 ὑψηλῷ τῆ ἔρας, ὅτε ὀνομάζουσι μικρὸν Ἀΐθωνα, κῆρον εἰς τὸ νότιον μέρος
 εἷα ἀπὸ τῶν, πλησίον τῶ ὁποῖα ἔως εἷα δοξασοῦμα, ἦτον βρύσις με γε-
 ρὸν ὀραιότατον, ὅθεν ἐχάρη ἡ ψυχῆ τε καὶ ἡγαλλίασε· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ χωρὶς
 νὰ βασιῶ φαμί, ἡ κρασὶ, ἡ λάδι, ἡ ἄλλο τί βρώσιμον, ἡ ἐνδύματα, μόν-
 ἰον τὰ δύο ὅτε ἐφόρει καὶ αὐτὰ ξεχισμῶν καὶ ἀρχισα, ἀλλ' ὡσπερ νὰ ἦτον ἀ-
 σώματος ἐκαταφρόνεσον ὅλα τὰ γῆινα καὶ τῷ ἀδελφίαν τῆς φύσεως ὁ τεισὸλ-
 βιος, καὶ μόνον πρὸς τὸν Θεὸν ἔχεν ὄλον τε τὸν νῦν καὶ ἔρωτα, τροφῷ δὲ καὶ
 ἔσφῶ τῆς ψυχῆς τε εἶχε τῷ ὑμνοδίαν τῆ Θεῷ ὁ θεοπνέστος. καὶ τὰ ἱερά τῷ
 ρεαφῶν λόγια ἦτον, καὶ τὸν φαλμὸν, εἰς τὸ εἶματε γλυκύτερα μέλιτος, καὶ
 ἐπληρώετο εἰς αὐτὸν τὸ ρητὸν τῆς θείας ρεαφῆς· Οὐκ ἐπ' ἄρτω μόνῳ ζῆσεται
 ἀΐθρωνος. Ὅταν δὲ ἦδελε πεινάση, ἔτραγῶ ἀρχία χόρτα καὶ κάσανα, ἡ ἄλ-
 λα ἀκρόδρα. εἰ δὲ καὶ τῆ ἤρχετο καμμία φορὰ ἐπιθυμία ἄρτα, ὑπήγρον εἰς
 εἷα κελλίον, ἡ μοιασήμιον, καὶ ἐζήτα, καὶ πάλιν, σπαδακτιὰ ὑπέσρεφον εἰς τὸ
 σπῆλαιον. καὶ τὸ ἐκαμπε γνωσικὰ, καὶ ἔτραγῶν ὀλίγον φαμί σπανίως, δεῦ νὰ
 κινήση τῆς ὑπεριφανίας τὸν δαίμονα.

Ποιήσας λοιπὸν τρεῖς χρόνος εἰς αὐτὸ τὸ ἀπὸ τῶν, καὶ ῥυθμίσας ὅλας τὰς
 αἰδέσεις τῆς ψυχῆς καὶ τῆ σώματος, ἔφθασεν εἰς τὸ μέτρον τῆς τελειότητος.
 Τότε Θεὸς ὀδηγία ἦλθε πρὸς αὐτὸν εἰς ἀσκητῆς, καὶ αὐτὸς ὀδοκίμος πολλὰ καὶ
 ἐναρέτος, καὶ τὸν ἐπαρεκάλεσε νὰ τὸν ἀφήση νὰ κτίση κελλίον πλησίον τε, καὶ
 μὲν βίας τὸ ἔσεργον, ἔπειτα ἦλθεν ἄλλος εἷας, καὶ κτίζοντες κελλία, ἔμειναν
 καὶ ἐξωμολογῶντο εἰς αὐτὸν, καὶ τῆ ὑποπάσαντο. ὅθεν ἠκῶσθη τὸ ὄνομα τε, καὶ
 ἦλθασιν καὶ ἄλλοι πολλοὶ νὰ σωσοικῆσαν ἐκεῖ πλησίον τε, δεῦ νὰ λαμβανῶν ὑπ'
 αὐτῆ ἀφέλειαν. ὅς τις πρῶτον μὲν δὲν ἔσεργον, ἔπειτα ἀφ' ἑ τὸν ἐπαρεκάλεσαν,
 ἀπεκρίνατο. Ἐγὼ ἀδελφοὶ ποθεινότατοι δούσας μισῶ, ἀγαπῶ δὲ μᾶλλον
 τῷ

τῶ σωοδιανσας, ἀμὴν ὁ τόπος εἶναι σκληρὸς καὶ βραχύτατος. πάλιν ἐὰν πο-
 θῆτε νὰ ἴτε πλησίον μου, ἀνεβᾶτε ἀδύανω εἰς τὸ ὄρος, ἀρῆτε τόπον ἐπιτήδειον,
 κτίσατε κελλίαν καὶ κατοικήσατε, καὶ ἐγὼ νὰ ἔρχομαι συχνάκις, ἕως νὰ ζῶ,
 νὰ σᾶς βοηθῶ εἰτι δαῶμαι. Ἐστέρξαν ἔν, καὶ ἔκτισαν ἀδύανω εἰς τὸ βόρειον
 μέρος τῶ ὄρους κελλίαν καὶ Ἐκκλησίαν τῶ Βαπτιστῶ Ἰωάννη, ὅς τις ἕως τῶ σή-
 μερον ὀνομάζεται καὶ Παλαιὸς Πρόδρομος. καὶ οἰκήσαντες ἐκεῖ, ἀνέβανον ὁσίοις
 καθεσάββατον, καὶ τῶς εὐειτέρῃ, καὶ ἐμεταλάμβανον, καὶ ἐφιλόβοντο αὐτάμα
 τῶς δύο ἡμέρας, καὶ τῶς ἐδίδασκε, καὶ ἐλάμβανον πολλὰ ἀφέλειαν. Καὶ τῶ
 Κυριακῶ τῶ βραδύ τῶ ἐδίδαν κωσῆα φαμί καὶ ἀπρόδρα, καὶ ἐκατέβαινον εἰς
 τὸ κελλίον τῶ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος ὁ τόπος ἦτον πολλὰ ψυχρὸς, καὶ εἶχασιν τὸν
 χειμῶνα πολλὰ κακοπάθειαν, ἔκτισαν κελλίαν κατώτερα εἰς τὸ δυτικὸν μέ-
 ρος, καὶ ἐφύτλσαν ἀμπέλια καὶ ἐπορεύοντο. ἔκαμαν δὲ καὶ μίαν βάρκαν, ἐ-
 πειδὴ αἰθροποι ἦσαν καὶ ἐχρειάζοντο διάφορα παράγματα. καὶ ὅταν ἤφεραν σι-
 τᾶρι, καὶ ἄλλα βάρεια παράγματα, τῶς ἐβοήθα πολλὰ ὁ ἅγιος ὡς φιλόσοργος,
 καὶ τὸ ἀνέβαζε τόσον ἀνήφορον, ἐπειδὴ ἦτον ἰχυρὸς καὶ ἐδυέτο. ἔλεγε δὲ εἰς ὁ-
 λως, ὅτι ὁ πρῶτος πρέπει νὰ εἶναι εἰς τῶς ἄλλες καλὸν ὑποδειγμα. πολ-
 λαῖς φοραῖς ἔμυρον τῶν νύκτα εἰς μίαν καλύβαν ὅπως εἶχασιν εἰς τὸν αἰγια-
 λόν. καὶ τὸ μεσονύκτιον ἐσυνάωντο νὰ ἀναγνώσων τῶ ἀπολυθῆσαντες, διγύνον-
 τες ἔξω ὅταν δὴν ἔβρεχον. ὁ δὲ ἅγιος εἶχε συνήθειαν καὶ ἔσκεν εἰς ὄλιω
 τῶ ὑμνωδῶν ὄρθιος μετὰ πολλῶν δὺλαβῆσαν ὅλος εἰς τὸν νῦν μετάρσιος, Θεῶ
 ἡσάμνος καὶ ὅλος ἔκδημος, καὶ ἐκοίταζεν ἀκλινώως πρὸς τὸ θεῖον φῶς ἰσάμνος,
 ἕως τὸ τέλος τῆς ἀπολυθῆσαν ὡς πύργος ἀκλόνητος. Μίαν νύκτα λοιπὸν, καθῶς
 ἐτέκετο εἰς τὸν ὄρθρον, εἶδον εἰς τὸν τόπον ὅπως ἦτον Θεῶ θέλημα νὰ γῆν τὸ
 μοναστήριον, καὶ ἐτέκετο (ὡ τῶ ἀρρήτων Χειρῶ μυσηλιανσῶ) μία μεγάλη
 λαμπάδα ἀπτεμῆν ἕως τὸ ξημέρωμα. τῶ ἰδὼν ὁ ἅγιος, τὸ μὲν πρῶτον ἐ-
 σιάπησε, καὶ δὴν εἶπε τινός, φοβέμνος μήπως καὶ ἦτον φαντασία δαίμονος.
 ὕστερον δὲ ὅταν τὸ εἶδε πολλὰς νύκτες, ὑπῆγε καὶ ἦρκεν εἰς ἀ διορατικὸν καὶ
 πνευματοφόρον Ἱερομόναχον, τῶ κλῆσιν Δομέτιον, ὅπως ἐκατοῖκα εἰς τὸν Ναὸν
 τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ τῶ ἀγγέλειε τῶ ὑποδῆσιν. ὁ δὲ σοφὸς Δομέτιος
 δὴν ἀμελήσεν, ἀλλὰ ὑπῆλθ ὁμῶ μετὰ τὸ ἅγιον διὰ νὰ ἰδῆ ὀφθαλμοφανῶς τὸ
 θαυμάσιον. ὅς τις ἔμεινε τρεῖς νύκτες διὰ νὰ βεβαιωθῆσι καλλίτερα, καὶ εἶδα-
 σιν ἐκεῖνο τὸ θεῖον λαμπρότατον φῶς, ὡς λαμπάδα πυρὸς καιομένη. ὅσον
 μὴ ἔχοντες πλέον διαζυμὸν, τὸ ἐφανέρωσαν εἰς ὄλας τῶς ἀδελφῶς καὶ τὸ εἶ-
 दाσι. καὶ τὸ ταχὺ ὑπήγασιν εἰς τῶν πέτραν, ὅπως τὸ ἐβλεπον, καὶ ἐγυρόσαν
 ἐὰν ἦτον ξύλα καὶ ἡμῶνα, ἢ κάρβουνα, καὶ δὴν ἀρῆκασιν τίποτα. ὅσον ἐβεβαιώ-
 θησαν ἅπαντες, πῶς ἦτον πῦρ αἴλλον καὶ ἑράνιον. τότες ὁ ἱερός Δομέτιος εἶπε
 ταῦτα προφητικῶς πρὸς τὸν θεασέσιον Διονύσιον. Θέλημα Θεῶ εἶναι νὰ κτι-
 θῆ ἐδῶ ἱερόν Μοναστήριον, νὰ συναχθῆσι πολλοὶ ἐνάρετοι. καὶ μὲν ἀμελή-
 σης νὰ ἀρχήσης, καὶ μῆσε μέλη διὰ ἔξοδα, ὅτι ὁ Θεὸς σὲ σέλλει βοηθῆσαν
 ὡς παντοδύναμος, καὶ θέλω συνεργῆσαι καὶ ἐγὼ ὅσον δύωμαι. Ὁσαύτως καὶ
 οἱ ὀπίλοιποι ἀδελφοὶ ὑπεχέθησαν. Καὶ προσδύλαμνοι, ἀρχισαν νὰ καταρῆ-
 ζαν τὸν τόπον. καὶ ἀποδόμισαν πύργον κρότερον διὰ τῶς κερσάρης τῆς θαλάσ-
 σης, ὅπως ἀράδιζαν. τῶ δὲ ἔξοδον ἔβαλαν ἐκεῖνοι, ὅπως ἐξαμολογῆντο εἰς
 τὸν ἅγιον. ὅτι πολλοὶ ἦρχοντο ἐμόνον ἀπὸ τῶ μοναστήρια, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν

κόσμον ἔχ' τῷ πολλῷ αὐτῆ φράξιν ἢ καθαρότητα. Πλλῷ δὲ ἀφίσταμην ὀλίγον τὸν ἅγιον, νὰ εἰπέμην διὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆ Θεοδόσιον, ὅπῃ ἦτον εἰς τοῦ Φιλοθέου ἡμέμβος. Οὕτως ἐκατέβη εἰς τὸν αἰγιαλὸν μὲ ἄλλας τινὰς νὰ φάρεται, ὅτι ἐσίμωνεν ἡμέρα τῆ Εὐαγγελισμῶ ὅπῃ ἐάρταξε. καὶ καθὼς ἐκυνήγησαν τῷ νύκτι, ἤλθασιν ἀγαρήνοι καὶ τὰς ἐπήρασι. καὶ παγώνοντες εἰς τῷ Πρῶσαν, τὰς ἐπέλθισαν. Οἱ δὲ Χερσιωνοὶ ὅπῃ τὰς ἠγόρασαν, τὰς ἀφίκασι νὰ ὑπάγην ὅπῃ θέλωσιν ὅθεν οἱ ἄλλοι ὑπέσρεψαν εἰς τὸ μοναστήριον. ὁ δὲ θεῖος Θεοδόσιος ὑπῆλθ' εἰς τῷ Κωνσταντινέπολιν. καὶ ἰδόντες αὐτὸν ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ ἐπίσκοποι, ἐχάρησαν ὑπέριμετρα, ἰξέροντες πῶς ἦτον τῆ Θεῶ δῶλος γνήσιος, καὶ τὸν ἔβαλαν εἰς εἷα μοναστήριον Ἡ γάμβρον. Εἰς ὀλίγον καιρὸν ἀπέθανεν ὁ Μητροπολίτης τῆς Τραπεζῆντος, εἰς τῷ ὅποιον διεσκεπτο τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας ὁ βασιλεὺς, ὅστις ἦτον ὁ Κομνηνὸς Ἀλέξιος, αἰωνία ἡμνήμητι. ἔτος ἐμίλυσε τῆ Πατριάρχῃ νὰ ἐρδύνησιν κανὼνα ἅγιον ἀφθραπον νὰ τὸν χειροτονήσῃ Μητροπολίτην. τότε ὁ Πατριάρχης καὶ οἱ κληρικοὶ ἀπαξάπαυτες ἐπροτίμισαν ἀπὸ ὄλης τὸν ἱερόν Θεοδόσιον. ὅστις ἔμόνον εἰς τῷ ψυχῷ ἦτον καθαρὸς καὶ ἅγιος, ἀλλὰ καὶ εἰς τῆ ἔξω, ἦγεν εἰς τὸ ἦθος καὶ εἶδος, καὶ τῷ λοιπῷ τῆ σώματος κατέσασιν ἦτον σεβάσμιος, ὑψηλὸς τῷ φράξιν, ταπεινὸς τὸ φρόνημα, τὰ χεῖρα ἕως τῷ ζώνῃ, καὶ εἰς τῷ σωτυχίῳ γλυκύτατος, ὅπῃ ἐστράβιζε πάντας πρὸς αὐτὸν, ὡς ὁ μαγνήτης τὸν σίδηρον. ἦτον δὲ καὶ πεπαιδευμένος εἰς ἄκρον τῷ τῶ κανόνων καὶ νόμων θεοταξίῃ. καὶ τί νὰ πολυλογῶ; ὅπως ἄξιος ἦτον διὰ τοιαύτῳ ἀρχῷ ὁ Θεοδόσιος. ὅθεν ὁ Πατριάρχης μὲ ὄλης τὰς κληρικὰς τὸν ἐχειροτόνησαν καὶ μὴ θέλοντα. καὶ τὸν ὑπῆγαν οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς τῷ Τραπεζῆντε χαίροντες. ὁ δὲ δισεβέσματος βασιλεὺς μὲ ὄλλω τῷ σύγκλητον τὸν ὑποδέχθη ἀσμελῶς ὡς ἀπὸ τὸν Θεὸν σελλόμηνον. τὸν ὅποιον δὲ χαριστήσαν, πῶς τὰς ἐχάρισε τοῦτον ποιμένα θαυμάσιον, καὶ τῆ ὑποτάσσοντο εἰς ὅλα τὰ προσαπόμνημα. Ταῦτα μαθὼν ὁ θεῖος Διονύσιος ἐχάρη πολλὰ πῶς ἔγνω ὁ ἀδελφὸς τῆ Ἀρχιεπίσκοπος. καὶ ἔβαλε γράμην καλὴν, νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἀπολαύσῃ, καὶ νὰ τὸν βάλῃ μεσότην πρὸς τὸν βασιλέα, νὰ τῆ δώσῃ ἔξοδον νὰ κτίσῃ τὸ μοναστήριον. Συμβεδόδοις ἐν εἰς αὐτὸ τὸν Ὅσιον Δομέτιον, τῆ εἶπε νὰ ὑπάγῃ τέχιστα. ὅθεν ἐπῆρε συνοδίῳ καὶ ἐπλόσαν εἰς τῷ Τραπεζῆντε. καὶ συνοδωφρανθόντες μὲ τὸν ἀδελφὸν ψυχῆτε καὶ σώματι, τῆ ἐδιηγῆθη εἰς ἀρχῆς τῷ ὑπόθεσιν. ὡς τις ἀπέτας ταῦτα ἐχάρη, ὑποχόμενος νὰ βοηθήσῃ εἰς τῷ οἰκοδομῷ ὅσον ἐδύετο. καὶ παραθὺς ἐπορεύθησαν αὐτῆμα εἰς τὸν βασιλέα, καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν. καὶ ἀφ' ἔ ἐχαυρετήθησαν, ἠρώτησαν ὁ Ἀυτοκράτωρ τὸν Ὅσιον, πῶς ἐκοπίασεν ἕως ἐκεῖ, καὶ πῶς περιῆσι τῆ Ἄθῃ τῆ μοναστήρια; ὁ δὲ μὲ φρασίαν καὶ ἰλαρῷ λαλίῳ ἀπεκρίνατο. Τὰ μὲν μοναστήρια, κράτιστε βασιλεῦ, καλὰ πορεύονται μὲ τῷ θεῷ βοήθειαν, καὶ τῷ ὀπιστάσιον τῆ κράτους σου. ἡ δὲ αἰτία ὅπῃ ἤλθα ἐδῶ εἶναι, ἔχ' νὰ ἰδῶ τὸν ἡγαπημένον με ἀδελφόν. ἔτι δὲ καὶ διὰ ἡ ἀπολαύσῃ τῷ πινολβιον θείαν σου, καὶ νὰ ἀξιώθῃ νὰ συνομιλήσωμεν, καθὼς εἶχα πόδον ἀείμασον. ἔχα δὲ νὰ σὲ εἰπῶ χαρμύσιων μίλυμα, εἶναι εἶναι θέλημα τῆ κράτους σου. Οὕτως εἶπαν, ἐδιηγῆθη καταλεπτῶς τῷ ὑπόθεσιν ἅπασαν. καὶ τὸν ἐφρακίνησε νὰ ἄγῃ Κτίτορας τῆ μοναστηρίου, καὶ ἔχη τὸ μνημόσων τῆ αἰώνιον, καθὼς οἱ προπότεροι βασιλεῖς οἰκοδόμησαν

εἰς τὸ ἅγιον ὄρος μοναστήρια. Ταῦτα ἀκόσας ὁ βασιλεὺς, καὶ βλέπωντας ἐκεί-
νο τὸ χαλέσσιον ἀπόσωπον, τὸ σεμνοσφραγῆς καὶ ὑδύτατον, καὶ τὴν λοιπὴν συ-
μετὴν κατὰσασιν, τὸν ἠγάπησεν ὡς ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας τῆς. καὶ κείωντας
ὅτι καθολικὰ ὁ Θεὸς τῶν ἐσειλῶν, ἀπεκρίνατο λέγωντας. Ἐγὼ πᾶτερ νὰ
πληρώσω τὸν πόθον σου, νὰ σὲ δώσω ὅσω ἐξοδὸν χρειάζεται, μόνον νὰ ἦσε
χρεῶσαι μὲ ὅλες τὰς ἀποδόχας σου νὰ μὲ μνημονόυετε εἰς τὰς δόχας καὶ λειψυ-
ρίας σας πάντοτε μὲ ὅλες τὰς ἀποδόχας καὶ ἀποδόχας μου. νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ
Κύριος ἐδῶ μὴ ἀπόσκαυρα, νὰ περάσαι μὴ τὴν ζωὴν ἀπέραχα· ἐκεῖ δὲ, νὰ
τύχαιμῃ τῆς αἰωνίης μακαριότητος.

Ὁ μὴ ἔν Ὀσίος ὑπεχέθη νὰ κάμῃ ἀνελλιπῶς ἴσα τῶ ἐῖπον ὡς ἀποδό-
σεως. ὁ δὲ βασιλεὺς παρόντως ἐμπεδοσεν πάντων ἔκαμε γράμμα χρυσόβαλ-
λον, νὰ ὀνομάζεται ἡ μετὴ τῶ μεγάλε Κομνηνῶ, νὰ εἶναι χρεῶσης αὐτὸς καὶ
οἱ πάντε ἀπόγονοι νὰ τῶς δίδεν ὅσα χρειάζονται. καὶ τότε μὴ ἔδωκε τῶ ὀσίου
χρυσίον ἡμισία πεντήκοντα..... καὶ ἐπέτε νὰ τῶ δώσῃ ἄλλα τόσα εἰς ὀλίγον
ἀφῆσιμα, νὰ κτίσῃ ὅσα χρειάζεται. εἰς δὲ τὸ χρυσόβαλλον ἐγραφε νὰ δίδεν
κάθε χρόνον τῶ μοναστηρίῳ ἀπὸ τὸν βασιλικὸν θησαυρὸν, χίλια ἀργύρια. τὰ
ἐποῖα ὑπήνε καλόγερος τῆς μονῆς κατ' ἔτος καὶ τῶ ἐλάμβανε. Προσμεῖνας ἔν
ἐκινὰς ἡμέρας, καὶ συμβούφρανθεντες μὲ τὸν βασιλέα καὶ τὸν ἀρχιερέα, ἐπήνε
τὸ χρυσίον καὶ εἰσήλθεν εἰς τὸ καράβι χαρέμβρος. καὶ ὁπότεν ἐπερνεσαν τὸν
Ἐλληνισποντον, εἶδασι γαλιόταις τῶ Ἀγαρηνῶν, καὶ ἔφεχαν κατεπάνωτες. οἱ
ναύταις ἔν ἰδόντες τὰς βαρβάρους ἐφοβήθησαν. καὶ ἐπειδὴ ἦσαν πλησίον τῆς
γῆς, ἔφεχον πρὸς αὐτῶν νὰ γλυτώσων ἀπὸ τὸν κίνδυνον. τότε ὁ τῶ Θεὸς δὲ-
λος γνήσιος Διονύσιος, ἔχων πρὸς αὐτὸν τὴν πίσιν ἀδίστακτον, εἶπε πρὸς αὐ-
τῶς. Μὴ φοβεῖτε τένα ὀλόπελα, ἀλλὰ καρτερήσατε ὀλίγον, νὰ ἰδῆτε τῶ Θεῶ
τὴν δωάμιν, ὡς ἔχαμῃ εἰς αὐτὸν ὄλλω τὴν ἐλπίδα μας, νὰ μᾶς λυτρώσῃ
ἀπὸ τὸν κίνδυνον. Τότες οἱ μὴ βάρβαροι πλησίον τῶ πλοῖε ἠρόμῃροι, ἤρχη-
σαν νὰ τῶς σαῖτάσασιν. ὁ δὲ Ὀσίος ὑψώσας πρὸς ἐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ ὀμ-
ματα, ἠύξατο ἔπω μὲ θερμότητα δάκρυα. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς, ὁ σὺν
Πατρὶ καὶ Πνεύματι αἰεὶ δοξαζόμενος, ἐπάκουσον μου τῶ ἀρχεῖς δάλασε· καὶ λύ-
τρωσαι μᾶς ἀπὸ τῶ ἀχμαλωσίαν ταύτην, ὡς πρὸς βεβίων τῆς παραχαῖντου
Μηξόσσε, καὶ τῶ Βαπτισε καὶ Προδόμσε. Ταῦτα τῶ ὀσίε λέγοντος (ὡ τῆς
πολλῆς αὐτῆ παρρησίας πρὸς Κύριον) αὐτὸς ἐφάνη πρὸς ἐκείνους ὁ μέγας
Πρόδρομος, κρατῶντας ῥάβδον εἰς τὴν δεξιῶν χεῖράτε, καὶ αὐτοῖς μὴ εἶπε
νὰ μὴ φοβῆνται ὀλόπελα, τῶς δὲ βαρβάρους ἐφοβέρισε νὰ τῶς φονόσῃ, ἐὰν
ὄσῃ ἐρέφην εἰς τῶ ἀπιδον. καὶ τότε τῶ μὴ βυρβάρων τὰ χεῖρα ὡξήρηνθησαν.
καὶ μὴ διωιάμῃροι νὰ τῶς βλάψην, ἐμεινω ἀσφακτοι. οἱ δὲ ὀσιοι ἰδόντες τοῖς
τῶν ἀδῶδοξον θαυματέρημα, ἀχαλίσσαν τὸν Κύριον λέγοντες.

Δόξα σοι Χριστέ βασιλεῦ παντοδύαμε, ὅτε μᾶς ἐλύτρωσας ἀπὸ τὸν κίνδυ-
νον θαμέσε τῶ Βαπτισε καὶ Προδόμσε. ἔπος ἔν ἀπῆλθον εἰς τὸν Ἀθῶνα
κατοδόδιον. καὶ ὀρόντες τὰς ἀσελφῶς, ἀνήγειλαν τὰ ἠρόμῃμα χαίροντες. οἱ
δὲ ἀκόσαστες ταῦτα, εἶδῶσαν τὸν Θεόν, ὅτε δὲν κατακίχουε ὄσας εἰς αὐτὸν
ἐλπίζεσιν. ὁ δὲ Θεοδόσιος εἶπε ταῦτα πρὸς τὸν ὀσιον· Ἀσῶ σε τὸ εἶπον ἐγὼ,
νὰ βάλῃς μόνον ἀρχῶν, καὶ ὁ Κύριος σὲ σῆλει βοήθειαν; ἀρχισε πῶρα τὴν
οικοδομῶν μὲ ἀποδυμίαν, καὶ μὴ δειλιάσῃς ὡς τὴν ὀπλοῖον ἐξοδον, ὅτι ὁ

Δεσπότης Χειρὸς σὲ σέλλει ἐξ ὑψους βοήθειαν. Τότε ὁ Ὅσιος ἦν ἔργαταις, καὶ ἐμαζώζων πέτραις καὶ ξύλοις ἔκτισεν ἀσβέσω, καὶ ὅσα ἄλλα ἦσαν ἀναγκαῖα πρὸς τὸ ἔργον ἠτοίμασαν, καὶ ἔκτισεν πρῶτον τὰ τεῖχη, ἔπειτα τὸν ναὸν τῷ Προδρόμῳ μέγαν καὶ θαυμάσιον, κελιά πολλὰ, νοσοκομείον, βράπεζαν, καὶ ἄλλα ὅσα ἔκαμνε χρεία. καὶ ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸ βουνὸν ὕδωρ πολὺ καὶ ῥοσιμον. καὶ ἐκλειώθη εἰς τὴν σωπὴν. χρόνος ἀπὸ Αὐγούστου ἀπὸ δὲ τὸ σωπείον ἔτος τῷ Δεσπότη Χειρὸς αἰτῶν. πλὴν ἐπειδὴ ἔμειναν μερικὰ ἀτελείωτα, ἦσαν ἡ ζωγραφία τῶν ναῶν, καὶ ἄλλα τινὰ χρειάζομενα, καὶ δὴν εἶχε πλέον ἐξοδον, ὑπῆγε πάλιν εἰς τὴν Τραπεζῆντα ὁ Ἅγιος, καὶ ἀνήγγειλεν εἰς τὸν βασιλέα τὴν ὑπόθεσιν. ὅς τις πάλιν τὸν ὑποδέχθη χαρῆμος, καὶ τῷ ἔδωκε πολλὰ χρήματα. καὶ ἀπέλθων εἰς τὸ μοναστήριον, τὸ ἦν πωτέριμον, ὅτι ἀπὸ συνεργίαν δαίμονος ὑπήγασιν Ἀγαθῶν πολλοὶ, καὶ ἔκαμνε μηχανὰς, καὶ ἐσέβησαν ἔσω, καὶ τὰς ἡμαλώτοισιν ἅπαντας. καὶ ὅσα ἄλλα χρῆσιμα πράγματα εἶχασιν, τὰ ἐπῆραν οἱ ἐπάρατοι. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ὅσιος ἐλυπήθη πολλὰ καὶ ἔκλασε. πλὴν δὴν ἐλάλησε λόγον βαρῶ πρὸς τὸν Θεὸν, ἰξούρωτας, πῶς ἦτον ἀπὸ τὸν μισόβαλον. μόνον ὑπῆγε καταρωτῆρας, καὶ τὰς ἐλύθασιν ὡς καλὸς βοσκὸς, καὶ τὰς ἤφερον ὅλας εἰς τὸ μοναστήριον μετὰ τῷ Θεῷ τὴν βοήθειαν. καὶ τότε πάλιν ὑπῆγε εἰς τὸν ἱερὸν Δομέτιον, καὶ τὸν ἐσομβολῶθη, ἐὰν ἦτον πρέπον νὰ ὑπάγῃ πάλιν εἰς τὸν βασιλέα, νὰ τῷ δώσῃ καὶ ἄλλα χρήματα, καὶ τῷ εἶπε νὰ ἀπέλθῃ τάχις. Ὅταν ἔν ἐπιήρην ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν συγχώρησιν, ἀποχαίρεισε τὸν Δομέτιον, λέγωντας. Ἴδε πάτερ τίμιε εἰς τὰς χεῖράς σου μετὰ Θεῶν καὶ τὸν ταμνέγιον Προδρόμον ἀφ' αὐτῶν τὴν προσασίαν τῆς Μονῆς ταύτης, ὅτι δὴν ἰξούρωμαι, ἐὰν ἐν ἑαυτῷ πλέον ἐδῶ πρόσκαιρα. Ὁ δὲ Δομέτιος ἀπεκρίνατο πεφωτισμένος ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιον, ἐδῶ πάτερ δὴν ἀπαμωνώμεθον, μόνον εἰς αἰῶνα τὸν μέλλοντα, τὸν αἰεὶ καὶ πάντοτε θαυμάζοντα, ἐκεῖ νὰ σωφραίνώμεθον μετὰ τὸν Δεσπότην Χειρὸν καὶ σωτῆρά μας. Καὶ ἔπειτα τὴν προφητείαν αὐτῷ ἐλάλητο. ὅτι δὴν εἶδε πλέον εἰς τὸν Κόσμον τῶν οὐρανῶν τὸν ἄλλον τῶν. ἔπος εἶχασιν τὸ χάρισμα τῆς προφητείας ἀμφοτέροι.

Εἰσελθὼν ἔν ὁ ἅγιος εἰς τὸ πλοῖον, ἀπῆλθεν εἰς τὴν Τραπεζῆντα μετὰ τὴν συνοδίαν τε, καὶ συνοφραδῆσαν μετὰ τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν καὶ τὸν αυτοκράτορα, πρὸς τὸν ὁποῖον ἀνήγγειλε τὰ συμβεβηκέντα πάντα, ὡς ἀνωθεν. ὁ δὲ δυσσεβέστατος βασιλεὺς τὸν ἐπαρηγόρησε, λέγωντας. Μὴ λυπᾶσαι διὰ τὰς χρεῖας τοῦ μοναστηρίου, καὶ ἐγὼ σὲ δίδωμι βοήθειαν. Προσμείνας ἔν ἐκεῖ καιρὸν ὀλίγον εἰς τὴν Μητρόπολιν. ἦλθεν ἡ ὥρα νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν ποταμὸν. καὶ προσκαλεσάμενος τὸν ἀδελφὸν αὐτῶν καὶ τὸν αυτοκράτορα, τῶν ἐπαραιάλασε νὰ ἔχων ἔως νὰ ζῶσιν εἰς τῶν Κόσμον τὴν φροντίδα τῶν μοναστηρίων καὶ ἐπιμελείαν. Ταῦτα καλῶς δεξιζάμενος, καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ δεξάμενος, παρέδωκεν εἰς τὰς ἀγίας χεῖρας αὐτῶν τὴν ψυχὴν τῆς κεί. τῷ ἱερωμένῳ, ζήσας εἰς τῶν Κόσμον χρόνος δύο καὶ ἑβδομήκοντα. τὸ δὲ ἅγιον αὐτὸ καὶ σεβάσιμον λείψανον, ἐπιφάνισεν ὁ ἀρχιερεὺς μετὰ τὴν προσήκουσαν τιμῇ καὶ εὐλαβείαν. τὸ ὁποῖον ἔκαμνε πολλὰ θαυμάσια ὑπερον εἰς ὅσας τὸν ἐπηκαλέσασιν μετὰ διλαβείας καὶ πίστεως. οἱ δὲ μοναχοὶ ὅτι ἦσαν εἰς τὴν συνοδίαν τε, λαβόντες ἀπὸ τῆς βασιλέως καὶ τῶν ἀρχιερέων τὴν ἀρεσκείαν καὶ συγχώρησιν,

ἀνεχώρησαν, καὶ φθάσαντες εἰς τὸ μοναστήριον, ἀγγείλαν τοῖς ἀδελφοῖς τὴν
 τῶ ὁσίοις μεταίεσιν, καὶ ἔκλαυσαν ἅπαντες τῷ ὄρφανῷ τοῖσδε πατρὸς ὀδυρό-
 μβοι. Ὁ μὲν οὖν θεῖος Δομέτιος τὰς ἐπαρηγόρησεν. ἔπειτα θέλωντας νὰ
 ὑπάγῃ εἰς τὸ κελλίον τε, ἔπεσον ὅλοι εἰς τὰς πόδας αὐτῶ μὴ δακρύων δέο-
 μβοι, νὰ μή τις ἀφήσῃ ὄρφανος, ἀλλὰ νὰ ὑπομῆν νὰ τοὺς ποιμαίνῃ ὡσπερ
 καὶ προτέρον. ὅς τις δὲ νὰ μὴ γῆν παρήκοος ἔμεινε, καὶ τὰς ἐποίμανε θεα-
 ρῶς μὲ πολλῶν ἐπιμέλειαν. καὶ πλήρης ἡμερῶν γρόμφος, ἀπῆλθε πρὸς Κύριον.

Τετὸ τὸ ἅγιον Μοναστήριον τῶ ὁσίοις Διονυσίοις, καὶ ἡ Σιμόπετρα εἶναι εἰς
 σκληρὸν τόπον πολλὰ καὶ δύσβατον. καὶ θαυμάζω πως ἡμπορεσι καὶ κατεπιῆσιν
 εἰς αὐτὰ οἱ ἐιλογημένοι πατέρες, μάλιστα τὸν καιρὸν ἐτετον, ὅπῃ οἱ κρατῆντες
 ἔχουσι πολλῶν ἀχορταγίῳ εἰς τὰ ἀργύρια καὶ τὰς σκιοχαρῶσι νὰ πληρῶνσι
 τὰ χαράττια κάδε χρόνον. καὶ χρεῶνονται διὰ τὰς Ἑβραίας τῆς Θεσσαλονίκης,
 καὶ δίδουσι ὠφέλειαν εἰς τὰ δέκα δώδεκα. καὶ εἶναι κάδε Μοναστήριον διὰ ταῦτα
 τὰ δύο εἰς χρέος ἄπειρον, καὶ ὅλα τὰ μοναστήρια. καὶ πάλιν δίδουσι τῶ πτω-
 χῶν πολλῶν ἐλεημοσύνην, καὶ ἐξόχως οἱ Διονυσιάταις. ἔστι εἶναι πλησίον
 τὰς ἡ ἀγία Ἄννα, καὶ παρῶν οἱ ἀσκηταὶ εἰς τὰς ἀγρυπνίας, ὅπῃ τελουσι
 ὅλας τὰς μεγάλας εορτὰς, καὶ τὰς δειπνῶσι ἀφ' ἑσπέρας, καὶ αὐτεῖον ἀφ' ἑ λει-
 τερηθῆν τὰς φιλόθεν πλεσιοπάροχα, καὶ τὰς δίδουσι καὶ παξιμάδι. καὶ μάλιστα
 τῶρα ὅπῃ εἶναι σκιδροφύλαξ ὄνας ἐνάρετος Γερομόναχος, Γερεμίας ὀνόματι
 Σαντορνάιος, καὶ κυβερνᾷ τὰς ἐξόχως ὡς εὐσπλαγχνος, ὅς τις ἐσωδρόμησε καὶ
 ἐξήγησα τῶν τὸν βίον. Ταῦτα σὰς γράφω ἀδελφοί μου Χριστιανοὶ νὰ τὸ ἐξέ-
 ρετε πανταχῶ, ὅταν ἔλθουσι μοναχοὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ μοναστήρια, ἢ καὶ διὰ ὅλα
 τὰ ἀγία ὄρες (ἔστι εἶναι καὶ αὐτὰ πτωχὰ) νὰ τὰς δίδετε ἐλεημοσύνην τὸ
 καὶ δυνάμιν, καὶ ὁ Κύριος σὰς τὸ θέλει ἀνταποδώσει εἰς τῷ βασιλείῳ τε.
 ἢς ἡγοῖτο πάντα ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν τῇ αὐτῆ φιλανθρωπίᾳ καὶ χάριτι, ἐν Χρι-
 στῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τὰς αἰῶνας τῶ αἰῶ-
 νων. Ἀμὲν.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΕΒΑΣΜΙΑΣ, ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ, ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗΣ
 ΜΟΝΗΣ ΤΟΥ ΒΑΤΟΠΕΔΙΟΥ, ΩΡΑΙΑ ΔΙΗΓΗΣΙΣ.

Ὄταν ἐβασίλευσεν ὁ μέγας Κωνσταντῖνος, εἶχε πόδον καὶ ζῆλον ἐξάπυρον
 πρὸς τὸν Δεσπότην Χριστὸν ὁ φιλόχριστος. ὅθεν δὲ νὰ ἀφανίσῃ τελείως τῷ
 εἰδωλολατρείαν, καὶ νὰ σεραῶσῃ τῷ δισέβειαν, ἐχάλασεν ὅλας τὰς βαμῆς
 τῶ δαιμόνων, καὶ ἐκτίεε πανταχῶ Ἐκκλησίας πλεσίας ὁ δισεβέσματος. ὄνας
 διὰ τὰς ὁποῖες εἶναι καὶ ὁ παρῶν καὶ τῶ Βατοπέδι. τὸν ὁποῖον
 ἐκτίσεν εἰς τὰς εὐακή. διὰ κτίσεως Κόσμου. καὶ μὴ χρόνος κ.ε. ὁ παρῶν
 Γελαῖος τὸν ἐχάλασεν διὰ τὰ θεμέλια. ἔπειτα πάλιν εἰς τὰς ἡμέρας τὰ
 δισεβέσματος Θεοδοσίᾳ τῶ μεγάλῃ ἐξωρακτίσῃ μὲ τοῖσδε τῶν θαυμάσιον.
 Οὗτος ὁ φιλόχριστος βασιλεὺς εἶχε δύο υἱὸς Ἀρκάδιον, καὶ Οὐάριον, καὶ μίαν
 θυγατέρα ὠραισιτάτην, Πλακιδίαν ὀνόματι. καὶ τὸν μὲν Ἀρκάδιον ἐχειροτόνησε

Κων-

Βατοπέδιε νὰ τὴν κερσύσων. τὲς ὁποῖες ἰδὼν διὰ μακρὰν ὁ Βηματάρης, ἐπῆρε τὸν τίμιον Σταυρὸν, καὶ μίαν εἰκόνα ὅπερ εἶχασι Θαυμασίαν, καὶ τὰ ἐκρυψεν εἰς τὸ πηγᾶδι τῆς ἁγίας τραπέζης. καὶ βαλὼντες ἔμφοδον αὐτῆ μίαν ἀναμνήνῳ λαμπάδα, ἐσκέπασε τὸ πηγᾶδι μὲ πολλὰ ξύλα καὶ πέτρας πιδέξια. ἔπειτα φεύγωντας πρὸς τὸ δάσος νὰ κρυπτῆ, [ἐπρόφθασαν οἱ βάρβαροι καὶ τὸν ἐπῆραν αἰχμάλωτον μὲ ἄλλας πολλὰς, καὶ τὲς ὑπῆζαν εἰς τὴν Κρήτην μὲ ὅσα ἄλλα σιδῆ ἀκρεῖα δῦρηκασι. καὶ ἔμεινε τὸ μονασῆριον ἔρημον. ὕστερον δὲ, ὅταν ἦλθασιν οἱ ἐπίλοιποι ἀδελφοί, ὅπερ ἔλειπαν εἰς τὰ μετόχια, καὶ εἶδασι τὸ μονασῆρι, ἐλυπήθησαν. πλὴν ἔμειναν εἰς αὐτὸ καὶ ἐπορεύοντο πτωχικὰ ὡς ἐδύοντο, ἕως ἢ ἦλθασιν διὰ τὴν Ἀδεμανέπολιν Ἀθανάσιος, Νικόλαος, καὶ Ἀντώνιος. οἱ τινες εἶχασι πόδον νὰ γῆεν Καλόγεροι, καὶ ἐβάσα καθ' ἑκάστη τρεῖς χιλιάδες φλοεῖα, καὶ μὲ ταῦτα ἀνεκάνισαν τὸ μονασῆριον. καὶ ἠρόμφοι καλόγεροι ἐτελείωσαν ἐκεῖ Θεαρέτως πολιτεύομενοι. Εἰς δὲ τὰς ἡμέρας τῆ βασιλείως Νικηφόρου, ὅστις ἔκτισε τὴν Λαύραν, ἔστειλε πολλὴν ἀρμάδα νὰ πολεμήσων τὴν Κρήτην. καὶ νικήσαντες οἱ Χριστιανοὶ μὲ τὴν θείαν βοήθειαν, τὲς μὴ βαρβάρως ἐφόνδυσαν, τὲς δὲ αἰχμαλώτους Χριστιανὸς ἠλόφείρωσαν, καὶ ἐξόχως τὸν Βηματάρην τὸ Βατοπέδιε, ὅστις ἦλθε πάλιν εἰς τὸ μονασῆριον. καὶ βλέπωντας τὲς ἀδελφὸς διὰ ἐγνώριζε τιὰ ἀπ' ἐκεῖνας ὅπερ ἔξυδρε. πλὴν ἔβαλον εἰς ὄλεθρον μετάνοιαν, καὶ τὲς ἀγγέλα τὴν ὑπόθεσιν, πῶς ἐκρυψεν εἰς τὸ πηγᾶδι τὴν βήματος τὸ τίμιον ξύλον τῆ Σταυρῆ, καὶ τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ὅπερ ἀνόμαζον Κτιτίωσαν. Τότε ἀνοίξαντες τὸ πηγᾶδι. εἶδασι τὴν εἰκόνα καὶ τὸν Σταυρὸν, καὶ ἐσέκοντο (ὡ τῷ Θαύματος) ἐπ' αὐτὴν εἰς τὸ νερὸν ὄρδια, καὶ ἡ λαμπάδα ἀναμνήνῳ ἀκόμι, ὅπου ἦσαν περασμένοι τόσοι χρόνοι... Τότες οἱ μοναχοὶ ἰδόντες τοῖστον ἀδῶδοξον, ἐξέστησαν, καὶ ἔλεγον ὅλοι τὸ, Κύριε ἐλέησον. καὶ διγυῶντες τα ἀπ' ἐκεῖ, τὰ ἐβαλαν εἰς τὸν τόπον τῆς. καὶ διὰ τὸ τότε κέμνον τὴν β'. τὸ βράδυ ἀδῶκλῆσιν εἰς τὴν Παναγίαν, καὶ τὴν γ'. λειπεργῆσιν εἰς ἐνθύμησιν τοῖστον Θαυματουργήματος. ὁ δὲ ἀνωερημένος Βηματάρης, ὅστις ἦτον Γεροδῆκονος, ἔμεινε πάλιν εἰς τὸ δικήνῳματε. καὶ ζήσας ὀλίγας ἡμέρας ζωὴν ὑπερθαύμασον, ἀπῆλθεν εἰς βασιλείαν ἐραθίον. Ἀλλὰ ἀπέστατε καὶ ἄλλο Θαυμάσιον.

Μίαν ἡμέραν ἀφ' ἢ ἐτελείωσαν τὸν ὄρθρον, προσκύχουτο ὁ ἠγέμενος ἔμφοδον τῆς Παναγίας, καὶ ἦκεσεν διὰ τὴν εἰκόνα φανῶν ἐπ' αὐτῆ, καὶ λέγειτε. Μὴ ἀνοίξῃς τὴν θύραν, ἀλλὰ δράμετε ταχέως εἰς τὰ τεῖχη, νὰ φύγῃσιν οἱ πολέμιοι. Ἀπελθόντες ἐν, δῦρηκασι πλῆθος Τερκῶν, καὶ ἐπαχον μὲ λωπῆς σιδηρῆς νὰ τριπήσων τὸ τεῖχος· καὶ ρίπτοντες οἱ μοναχοὶ λίθας, ἐφυγον οἱ πολέμιοι, καὶ ἐλυτρώθησαν οἱ ἀδελφοὶ διὰ τὸν κίνδυνον μὲ τὴν βοήθειαν τῆς Θεοτόκου. Ἀπέστατε καὶ ἄλλο Θαυμάσιον.

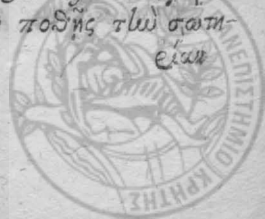
Εἰς τὸ δοχεῖον ἦτον ἄλλη εἰκόνα τῆς Παναγίας· καὶ εἰς αὐτὸν χρόνον διὰ ἔγινε λάδι, καὶ διὰ ἔδιδον ὁ δοχειάρχης τῶν ἀδελφῶν εἰς τὰς χεῖρας, ὅτι μόνον εἰς εἷα πυθάρι εἶχον ὀλίγον, καὶ τὸ ἐφύλαγε διὰ τὰ κινδύλια. ὁ δὲ ἠγέμενος τῆ ἔλεγε, νὰ δίδῃ καθ' ἑκάστη, καὶ ἡ Παναγία στέλλει βοήθειαν. ἔδιδον ἐν ὁ δοχειάρχης καὶ στανικῶς τῆ. καὶ τὴν ἄλλῳ ἡμέραν ὅταν ἐνόμιζε νὰ εὔρη τὸ πυθάρι ἀδειον, καὶ ἐμελέτει νὰ ρίψῃ τὰς κλεῖδας πρὸς τὸν ἠγέμενον, ὑπῆρχε εἰς τὸ δοχεῖον καὶ βλέπει μέγα Θαυμάσιον. ἦσαν ἦτον γεμάτο τὸ πυθάρι καὶ ἐχυμένο

εις τὴν γλῶσσαν, καὶ ἔφρασαν ἕξω ὑπὸ τῆν θύραν, καὶ πάντες ἐδόξασαν τὸν Κύριον. καὶ ὑπὸ τότε ἐδίδεν ὁ δοχευαὶρὸς ὁλονῶν τῶν ἀδελφῶν ὅσον ἐχρειάζοντο.

Εἰς τὸ νοσὶ τῆς Εὐλείπης εἶναι δύο μικρὰ μοναστήρια τῆς Παναγίας. καὶ εἰς τὸ εἶνα εἶναι μία εἰκόνα, καὶ τῆν λέγουσι Βατοπεδινῶν. ἐκεῖ ἔσειλαν οἱ Βατοπεδινοὶ τὸν προσμονάριον Νεόφυτον διὰ τὰ δικαιώματα. ὅστις βαρέως ἠδούνησε, καὶ ἐκινδύνωσεν εἰς θάνατον. ὅθεν πολλὰν ἐπαρεκάλει τῆν Παναγίαν νὰ τὴν δώσῃ τῆν ὑγίαν ὡς παντοδύναμος. καὶ καθὼς ἤνυχετο μίαν νύκτα ἤκουσε φωνῆν, ἔπω λέγεσαν. Ἰδὲ χαρίζω σε ἄλλον εἶνα χρόνον ζωῆς Νεόφυτε, καὶ ὑπάγε εἰς τὸ μοναστήριον, καὶ τότε ἐτοίμασον τὰ ἐφόδια. Τότε ὑρέθη ὑγιῆς ὁ Νεόφυτος· καὶ πηγήντας εἰς τῆν Μονῆν, ἔκαμψεν εἶνα χρόνον ὑγιῆς χωρὶς καμμίας ἀδούνησας. καὶ μίαν Κυριακῆν ἐκοινώνησε τὰ θεῖα μυστήρια. καὶ τότε ἤκουσε πάλιν φωνῆν, ἔπω λέγεσαν. Νεόφυτε, ἔφρασαν ὁ καιρὸς νὰ ἔλθῃς πρὸς Κύριον. Καὶ ἔπος ἐλήθετο· καὶ ὡς ἔφρασαν εἰς τὸ κελλίον τὸ ἐπελούπισεν. ἔγιναν δὲ καὶ ἔπρατα θαύματα εἰς ταύτην τῆν θαυμασίαν μονῆν τῆς Βατοπεδίου, ἀμὴν ἐγὼ διὰ συντομίαν δεύτα ἐγραψα. μόνον δὲ τὸν συνώνυμόν μου. Ἀγάπιον νὰ σὰς διηγηθῶ, πῶς ἠχηματίσθη καὶ ἐλυθῆθη διὰ πρεσβειῶν τῆς ἀειπαρθένου Θεομήτορος. ὅτι ἀμαρτίαν ἔχω νὰ σιωπήσω τοιαύτην ἰσοεἶαν ἀράϊαν καὶ ἀξέπαινον. προσέχετε ἔν νὰ ἀφρανθῆτε τῷ πνέματι.

Εἰς τῆν σκήτην τῆς Βατοπεδίου, ὅπου ὀνομάζουσι Κολοτζίσι, καὶ τῆς Ἀγίας Τελεῆδος, ἦτον εἶνας ἀσκητὴς ἐνάρετος, καὶ εἶχεν ὑποτακτικὸν εἰς τῆν ἀρετῆν αὐτὸν ὅμοιον, ὀνομαζόμενον Ἀγάπιον. καὶ μίαν ἡμέραν ἐκατέβη ὁ ὑποτακτικὸς καὶ πλωῆν τὰ ῥάσα αὐτοῦ εἰς τῆν θάλασσαν. καὶ ἐκεῖ ἔτυχε μία φῆσα, καὶ τὸν ἐπῆρασαν οἱ ἀγαρήιοι. καὶ ἀπελθόντες εἰς τῆν αἰατολῶν, τὸν ἐπέλισαν εἰς τῆν Μαγνησίαν, εἰς τῆν ὁποίαν ἔκαμε ἰβ. χρόνος αἰχημαλωτος εἰς τῆν ἄλυσον, καὶ ἐδόξασε καθ' ἐκάστην ἡμέραν τὴν ἀφροντίαν τῆς ἐπιμελέσασθαι. καὶ τῆν νύκτα προσήνυχε πρὸς τῆν Παναγίαν, τοιαύτα μὲν δακρύων καὶ πένθους λέγωντας. Αἰεπάρθενε Δέσποινε, ἡ ἐτόιμη βοήθεια πάντων τῶν ἐξ ἄλλης ψυχῆς προσρεχόντων σοι, δεόμεναι τῆς βασιλείας σου, λυθῶσαί με ὑπὸ τῆν δεινῶν ταύτην αἰχημαλωσίαν τὸν ἀρχεῖον δεύλον σε. δυνάσαι ἡ βοηθῆσαί μοι ὡς μήτηρ τῆς παντοδυνάμου Θεῆ καὶ παντελεῆμονος. ναὶ Παναγία Θεοτόκε βοήθει μοι, ὅτι εἰς σὲ μόνον ἐλπίζω ὁ ἀρχεῖος ἰκέτης σε. Οὕτως ἤνυχετο πολλὰν ταχὺ καὶ βραδὺν βρέχων τῆν σρωμνῆν μὲ δάκρυα. καὶ μίαν νύκτα ἀφ' ἧς ἐκλαυσεν ἄρα πολλῶν προσελχόμενος ἀπεκοιμήθη. καὶ τότε βλέπει τῆν Παναγίαν Θεοτόκον εἰς τὸ ὄραμα καὶ λέγει τῆ. Ἀγάπιε, ἐγειρε καὶ ὑπάγε εἰς τὸν γέροντά σε ἀφοβα. καὶ τότε πάλιν μέλλει νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ὀγλήγορα. Ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀγάπιος ὑπὸ τῆν χαρὰν τῆς ἐξύπνησε. καὶ βλέπει πρὸς θύρας καὶ ἀνοίξασιν, καὶ ἡ ἄλυσος ἐλύσε καὶ ἔπεσαν ὑπὸ τῆς πόδας τῆ. ὅθεν ἐγνωρίσας, πῶς ἦτον θαυματουργία τῆς Θεομήτορος, ἠγέρθη παρῶντος καὶ ἔφυγε. καὶ φθαίνοντας, τὸν ἠρώπησε τί ἐπαθῆν; ὅστις ἀνήγγειλεν αὐτῶν τῆν ὑπόθεσιν ἅπασαν. ὁ δὲ γέρονς ἦτον καταπολλὰ δίκαιος καὶ ἐνάρετος ἀνδρῶπος, καὶ ἐλυπήθη πῶς ἔφυγε κρυφὰ τῆς κυρίας τῆ. καὶ λέγει αὐτῶν. Τέκνον μου τὸν μὲν ἀγαρήμιον ἔλαδες, ἀμὴν τὸν Θεὸν δεύ δυνάσεται τινὰς νὰ λάθῃ πώποτε. τῆ ὁποῖε μέλλει νὰ δώσῃς δόξα τῆν Παναγίαν τῆν ἄρα τῆς κείσεως διὰ τὸν Ἰσραηλιτῆν, ὅπως ἔδωκε τὰ ἀργύρια καὶ σὲ ἠγόρασε, ἀφ' ἧς νὰ σὲ ἔχη βοηθὸν εἰς ταῖς χρείαις τῆ. λοιπὸν εἰνὰ ποδῆς τῆν σιωπῆσαι

είαν τῆς ψυχῆς σου, ὑπόσρεφον εἰς τὸν αὐθιγόν σου, ὑπηρετήσον αὐτὸν, ἕως
 νὰ τὸν φωτίσῃ ὁ Κύριος νὰ σὲ δάσῃ συγχάρησιν· καὶ τότε λογίζεσαι δῆλος
 ἀληθινὸς τῷ Κυρίῳ καὶ ὑπηρετῆς ὑπὸ ἰσχύος. Ὅτι ὁ μέγας Ἀπόστολος λέγει ταῦ-
 τα. Πρόσωπον ἀνθρώπου ὁ Θεὸς ἐλαμβάνει, πῖσιν, ἢ ἀπίσιν, ἀλλὰ καρδίαν
 ἀληθινὴν καὶ ποσάρισιν. Ταῦτα ἀκῆσας ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεόν, καὶ ὑπ' αὐτῆ
 ἡγαπημῆτος Ἀγάπιος, δεχόμενος ὡς ὑπὸ Θεῷ τὸν λόγον τῶ γέροντος, ὑπέσρεφεν
 εἰς ἐκεῖνον ὅτι τὸν ἠγόρασεν. ὅστις ἰδὼν αὐτὸν ἀελλπίσως ἐθαύμασε. καὶ ἐ-
 ρωτήσας αὐτὸν πῶς ὑπῆγε, καὶ πῶς πάλιν ἔσρεφε; τῷ ἐδιηγήθη καταλεπτῶς τὴν
 ἀλήθειαν. ὅθεν ἐκατανύθη ὁ ἀγαθὸς καὶ ἔκλαυσε, συωργῆσης τῆς θείας
 χάριτος. καὶ ἐθαύμαζε τὴν ἀρετὴν τῶ ἀνδρὸς ἐκπληττομήτος, ὅτι δὲ καὶ τὴν
 ἀρετῆσαν τῆς τῷ Χριστιανῶν πίστεως. καὶ ἐσυλλογίζετο εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῆ,
 ταῦτα λέγωντας. Ἐπειδὴ οἱ χριστιανοὶ προκρίνεσι νὰ εἶναι δῆλοι τῷ ἀπίστον
 ἀνθρώπων, νὰ ὑποδαίνεσι καθ' ἡμέραν ἕνα νὰ φυλάξεν δικαιοσύνην, τῶτο εἶ-
 ναι σημεῖον φανερόν, πῶς εἶναι εἰς τὴν ἀλλῶ ζωὴν ἀταπόδοσις πασῶν τῶ
 ποσάρισιν, νὰ λάβεν οἱ καλοὶ καὶ ἐνάρετοι δόξαν καὶ δόξαυσι, καὶ οἱ κακοὶ τὸν
 ποσάρισιν τιμωρίαν καὶ κόλασιν. Ταῦτα μελετήσας συχαίνας ἔβαλε καλῶ βα-
 λλῶν, νὰ καταφρονέσῃ τὰ πρόσκαιρα ἀγαθὰ ὡς μάταια, ἕνα νὰ κληρονομήσῃ τὰ
 ἀληθινὰ καὶ αἰώνια. καὶ μίαν νύκτα ἐπῆρε τῶ δύνω τῶ ἕως, καὶ τὸν Ἀγάπιον με-
 μίαν φεργάδα, καὶ ἦλθασιν εἰς τὸ ἅγιον ὄρος εἰς τὸν ἅγιον γέροντα. ὁ ὁποῖος
 τῶς ἐδίδαξε καὶ κατήχησεν ὡς ἔσπερον. ὅθεν βεβαιωθέντες εἰς τὴν ἀληθι-
 νὴν πίσιν τῶ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἐβαπτίσθησαν. καὶ μετ' ἡμέρας τινὰς ἔγιναν καὶ
 καλόγεροι· καὶ μετ' τὴν θείαν βοήθειαν ἐτελεσφόρησαν εἰς αὐτὸ τὸ καλλίον τῆς
 ἀγίας Τελεῆτος, καὶ ἔκαμαν μεγάλας ἀρετῆς, συωργῆσης τῆς θείας χάριτος·
 καὶ μετ' τὴν κοίμησιν τῶ ἀγίου γέροντος ὑποτάσσοντο τὸν Ἀγάπιον ἕως τέλος με-
 ποροθυμίαν θαυμάσιον. καὶ μετ' τὸ τέλος τῆς παροιίας αὐτῶ ἀπῆλθον εἰς τὴν
 Βασιλείαν τῶ Οὐρανῶν, νὰ σιωδφραίνωνται μετ' τῶ λοιπῶν Ὁσίων ἐν Χριστῷ
 Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὃν πρέπει τιμὴ καὶ ποσάρισιν εἰς τῶς αἰῶνας. Ἀμήν.

Ἐτελειώθη τὸ παρὸν, χρόνος εἰς τῶς χιλίαις,
 εἰς τῶς ἐξῶντα τέσσαρες, μετ' τῶς ἑξακοσίαις,
 εἰς τῶς οκτὼ καὶ εἰκοσι, Μηνὸς τῶ Σεπτεμβρίου,
 μετ' ἄκρον καὶ πολλῶν ἀπεδῶν, αὐτῶ τῶ Ἀνακίς.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Π Ι Ν Α Ξ

Σ Ε Π Τ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ.

α.	Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Μελετίου τῆ Νέας.	Φύλλ. 7
λ.	Τῶ Ἁγίου Γερομάρτυρος Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου τῆς Μεγάλης Ἀρμενίας.	20

Ο Κ Τ Ω Β Ρ Ι Ο Σ.

α.	Τῶ Ἁγίου Ἀποστόλου Ἀνανίου.	29
	Τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ῥωμανῶ τῶ Ποιτῶ.	32
	Τῶ Ἁγίου Μάρτυρος Δομνίνου.	33
γ.	Τῶ Ἁγίου Γερομάρτυρος Διονυσίου τῶ Ἀρεοπαγίτου.	Αὐτόδι.
ς.	Τῶ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ.	39
ζ.	Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Σεργίου, καὶ Βάκχου.	48
ι.	Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Εὐλαμπίου, καὶ Εὐλαμπίας.	53
ια.	Τῶ Ὁσίου, καὶ Θεοφορέ Πατρὸς ἡμῶν Θεοφανούς, Ἀδελφοῦ τῶ Ἁγίου Θεοδώρου.	58
ιβ.	Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Πρόβου, Ταράχου, καὶ Ἀνδρονίου.	64
ιγ.	Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Κάρπου, καὶ Παπύλου.	69
ιδ.	Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ναζαρείου, Γερβασίου, Προπασίου, καὶ Κελσίου.	74
	Τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Κοσμᾶ τῶ Ποιτῶ.	77
	Τῶ Ἁγίου Μάρτυρος Σιλβανῶ.	78
	Τῶ Ἁγίου Μάρτυρος Πέτρου τῶ Ἀύσελάμου.	Αὐτόδι.
ιε.	Τῶ Ἁγίου Γερομάρτυρος Λεκιανῶ.	79
ισ.	Τῶ Ἁγίου Μάρτυρος Λογγίνου τῶ Ἐκατοντάρχου.	83
ις.	Τῶ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀνδρέου, τῶ ἐν τῇ Κεῖσει.	88
ις.	Τῶ Ἁγίου Μάρτυρος Οὐάρου.	92
κα.	Τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Φιλοθέου, τῶ ἐν τῷ Ἄθῳ Ὄρει ἀσκήσαντος.	98
κγ.	Τῶ Ἁγίου Γερομάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Γαλιῶνου τῶ Ἀδελφοθέου.	102
κδ.	Τῶ Ἁγίου Μάρτυρος Ἀρέθου.	107
κη.	Βίος καὶ πολιτεία τῶ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως.	117
λ.	Τῶ Ἁγίου Γερομάρτυρος Ζωοβίου, καὶ Ζωοβίας τῆς Ἀδελφῆς αὐτοῦ.	124

Ν Ο Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ.

β.	Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀκινδῶν, Πηγασίε, Ἀνεμποδίσει, Ἀφθονίε, καὶ Ἐλπιδοφόρε.	128
γ.	Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἀκεφιμᾶ, Γωσήφ, καὶ Ἀειθαλά.	135
	Τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Γεωργίης τῆς ἐν Λυδία.	143
δ.	Τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Ἰωαννηκίης τῆς Μεγάλης τῆς ἐν τῷ Ὀλύμπῳ.	145
	Τῶν Ἀγίων Ἱερομαρτύρων Νικαύδρου Ἐπισκόπου Μύρων, καὶ Ἐρμαιοῦ Πρεσβυτέρου.	156
	Τῆς Ἁγίας Μάρτυρος Πορφυρείας.	157
	Διήγησις εἰς τὸν Θρῳῶν τῆς Προφήτης Ἰερεμίας.	158
ε.	Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Γαλακτίωνος, καὶ Ἐπισήμης.	162
ζ.	Ἀθλησις τῆς Ἁγίας Μαρτύρων Γέρανος, καὶ τῆς λοιπῶν λ. τῆς ἐν Με- λιτινῇ μαρτυσαντων.	167
θ.	Τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Μαξώνης.	171
	Τῆς Ὁσίας Ἰωάννης τῆς Κολοβῆς.	179
	Τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θεοκτίστης τῆς Λεσβίας.	182
	Τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητῆς Θεοδώρου τῆς Σκεδίτης.	187
ιδ.	Τῆς Ἁγίας ἐνδόξης καὶ Πανδύφημος Ἀποστόλης Φιλίππης.	193
ιε.	Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων καὶ Ὁμολογητῶν Γεραίου, Σαμονᾶ, καὶ Ἀβίβου.	199
κ.	Τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου τῆς Δεκαπολίτης.	207
κε.	Τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Μερκερίας.	215
κς.	Τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Ἀλυπίου τῆς Κιονίτης.	219
κη.	Τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν καὶ Ὁμολογητῆς Στεφάνου τῆς Νέας.	226

Δ Ε Κ Ε Μ Β Ρ Ι Ο Σ.

ιδ.	Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Θύρσει, Λολικίᾳ, Καλλινίκῳ, Φιλήμονος, Ἀπολ- λωνίᾳ, Ἀρριανῶ, καὶ τῆς συνῆς αὐτῶν.	246
ιε.	Τῆς Ἁγίας Ἱερομάρτυρος Ἐλδοθερίας, Ἐπισκόπου Ἰλδουρικῆς.	260
	Τῆς Ὁσίας Πατρὸς ἡμῶν Παύλου τῆς Νέας.	265
ισ.	Ἀθλησις τῆς Ἁγίας ἐνδόξης Μάρτυρος Βονιφατίου.	284
	Τῆς Ὁσίας καὶ Θεοφόρου Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίου Ἀρχιεπισκόπου Αἰθιο- πίας.	289

Γ Α Ν Ν Ο Υ Α Ρ Ι Ο Σ.

β'. Τῶ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Σιλβέστρο Παπᾶ Ρώμης.	295
ι'. Τῶ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Μαρκετῶν Πρεσβυτέρου καὶ Οἰκονόμου τῆς Μεγάλου Ἐκκλησίας.	305
ια'. Τῶ Ὁσίῳ καὶ Θεοφόρῳ Πατρὸς ἡμῶν Θεοδοσίῳ τῷ Κοινοβιάρχῳ.	311
ιγ'. Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Ἐρμούλου, καὶ Στρατονίκου.	326
ιδ'. Τῶν Ὁσίων Πατέρων ἡμῶν ἐν Σινᾷ, καὶ Ραϊδῶ ἀναρεθόντων.	330
ιε'. Τῶ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Θεοδῶλου.	340
ιαβ'. Τῶ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Μαξίμου τῷ Ὁμολογητῷ.	346
ιαβ'. Τῷ Ἀγίῳ Μάρτυρος Νεοφύτου.	351
ιαγ'. Τῷ Ἀγίῳ Ἱερομάρτυρος Κλήμεντος Ἀγκύρας, καὶ τῷ Ἀγίῳ Μάρτυρος Ἀγαθαγγέλου.	357
ιαδ'. Βίος καὶ πολιτεία τῷ Ὁσίῳ καὶ Θεοφόρῳ Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίῳ τῷ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ.	373
ιαε'. Τῶ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Γρηγορίῳ τῷ Θεολόγῳ.	390
ιας'. Τῶ ἐν Ἀγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τῷ Χρυσοστόμῳ.	400
ιαη'. Τῶ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Ἐφραίμ τῷ Σύρου.	407
ιαθ'. Τῶ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Παλλαδίου.	412
ιαθ'. Τῶ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου τῷ Ἀσκητῷ.	413
ιαλ'. Τῶν ἐν Ἀγίοις Πατέρων ἡμῶν Βασιλείῳ τῷ Μεγάλῳ, Γρηγορίῳ τῷ Θεολόγῳ, καὶ Ἰωάννῳ τῷ Χρυσοστόμῳ.	420
ιαλ'. Τῶν Ἀγίων καὶ Θαυματουργῶν Ἀναργύρων, Κύρου, καὶ Ἰωάννου, καὶ τῆς Ἀγίας Μάρτ. Ἀθανασίας, καὶ τῶν θυγατέρων αὐτῆς.	426

Φ Ε Τ Ρ Ο Υ Α Ρ Ι Ο Σ.

α'. Τῷ Ἀγίῳ Μάρτυρος Γρύφανου.	431
Τῶ Ὁσίῳ Πατρὸς ἡμῶν Βενδεμιανῷ.	438
α'. Τῶν Ἀγίων Μαρτύρων Φαύσας, Εὐιλασίῳ καὶ Μαξιμίνο.	442
Τῶ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβου, ἄλλου Ἀσκητῆ ὁμωνύμου τοῦ αὐτοῦ.	447
β'. Βίος καὶ πολιτεία τῷ Ὁσίῳ καὶ Θεοφόρῳ Πατρὸς ἡμῶν Παρθενίῳ, Ἐπισκόπῳ Λαμψάκου.	452
γ'. Μαρτύριον τῷ Ἀγίῳ Ἱερομάρτυρος Χαλαράμπου.	458
δ'. Τῶ Ὁσίῳ καὶ Θεοφόρῳ Πατρὸς ἡμῶν Λέοντος Ἐπισκόπου Καταίνης τῷ Θαυματουργῷ.	464

Μ Α Ι Ο Σ .

κἀ. Τῶν Ἀγίων Μεγάλα Βασιλέων, ἡ Ἰσαποσόλων Κωνσταντῖνα, καὶ Ἐ-
 λκής. 470

Ο Τ Ν Ι Ο Σ .

κἀ. Βίος ἡ πολιτεία τῶ Ὅσις καὶ Θεοφοῦ Πατρὸς ἡμῶν Διονυσίου τῷ Κτίτο-
 ρος τῆς σεβασμίας Μονῆς τῷ Ἁγίῳ Ἰωάννῃ τῷ Βαπτιστῷ ἐν τῷ ὄρει
 τῷ Ἄθω. 484

Περὶ τῆς Σεβασμίας, Βασιλικῆς, καὶ Πατριαρχικῆς Μονῆς τῷ Βηλοπ-
 δία, ὠραία Διήγησις. 491

Τ Ε Λ Ο Σ .

Εγὼ Ἰωάννης Ματθαῖος ὁ Βασιλῆσιος, τῆς τῆ Ἀγίας Μάρ-
 κας βιβλιοθήκης Διαφύλαξ, προσασίᾳ τῆ Ἀιδεσιμωτάτου
 Πατρὸς τῆς ἱερᾶς Θεοσεβείας Ἐξουσίας ἀέγνωκα πάσας
 τὰς ἐν τῷ παρόντι τμήματι συνεχομείας τῆς Ἀγίων ζωᾶς,
 αἰετα μὲν συνεθεταμείας, ἱκεταῶς δὲ μεταφρασμαείας ἀ-
 πό τῆ Ἑλληνηκῆ ἀς κοινὸν Ἰδίωμα παρὰ τῆ λογιωπαίτε Πα-
 τρὸς Ἀγαπίε τῆς θείας ἡξέως, ἐν τῷ Ἀγίῳ Ὁρα Ἰσε-
 βῆς Ἀσκητῆ, ἐν αἷς ἔχ ὄρηκα, διάφορόν τι ἀπὸ τῆς Ὁρ-
 θεδόξε Πίσεως. Τάτα γε κάλει, ἀξίαις τύπω διέκερνα, καὶ
 τῷ παρῶσαν Πίσειν συνεγραψα, καὶ αὐτοκαεὶ διεχάραξα.

Ὁ γ δὲ Μαρίε, ἔτ. 1644.

Εγὼ αὐτὸς Ἰωάννης Ματθαῖος ὁ Βασιλῆσιος ἰδίᾳ καεὶ
 προσέγραψα.

Handwritten text, possibly a name or title, written vertically in cursive script.

Handwritten text, possibly a name or title, written vertically in cursive script.

Handwritten text, possibly a name or title, written vertically in cursive script.

Handwritten text, possibly a name or title, written vertically in cursive script.

Handwritten text, possibly a name or title, written vertically in cursive script.

Handwritten text, possibly a name or title, written vertically in cursive script.

45 10 5 1 0 1 0 3 1 0 1 0
 1120709103101

1500	340
4500	170
2200	50
192	380

6447	10996
62	956
1220	475
24	29
264	2850
8633	8633

956
 89
 517
 88

11483
 67
 11550

